

Yên Vũ

Contents

Yên Vũ	4
1. Chương 1: Đánh Đàn Thật Giả	4
2. Chương 2: Lộ Ra Sơ Hồ	6
3. Chương 3: Ôm Mỹ Nhân Vào Lòng	7
4. Chương 4: Án Mạng	9
5. Chương 5: Cơ Quan Trong Vòng Tay	11
6. Chương 6: Chiếc Vòng Giống Như Đúc	13
7. Chương 7: Góc Ấm Ấp	14
8. Chương 8: Thâm Hạ Quyết Tâm	15
9. Chương 9: Chặn Gặp Ở Ngũ Phương Trai	17
10. Chương 10: Tự Xưng Là Cảnh Giác Bẩm Sinh	18
11. Chương 11: Từ Chối Diễn “song Hoàng”	20
12. Chương 12: Mắc Cầu	21
13. Chương 13: Tửu Lượng Kém	22
14. Chương 14: Lối Ra	24
15. Chương 16: Cuộn Da Dê	25
16. Chương 17: Bản Đồ Bố Trí Phòng Thủ Thành	28
17. Chương 18: Chết Người	29
18. Chương 19: Kẻ Bị Tình Nghi	31
19. Chương 20: Ác Mộng	32
20. Chương 21: Chút Tâm Tư Xấu Xa Đây	34
21. Chương 22: Lâm Vào Úc Hiếp	35
22. Chương 23: Lỗ Tai Của Ta	37
23. Chương 24: Hiện Trường Xảy Ra Án	38
24. Chương 25: Tiền Cúng Bái	40
25. Chương 26: Công Tử Nhà Ta Cho Mời	41
26. Chương 27: Gần Đây Người Cần Thận	42
27. Chương 28: Kẻ Xấu Thật Sự Lại Tới	44
28. Chương 29: Ta Có Thể Không Giết Các Người	45
29. Chương 30: Ta Mới Là Hoa Khôi Của Lâm An	47
30. Chương 31: Hẳn Dựa Vào Cái Gì Cho Là Ta Sẽ Đi	48
31. Chương 32: Hẳn Thế Nhưng Lại Xuất Hiện	49
32. Chương 33: Bản Lĩnh Sáng Chói	51
33. Chương 34: Các Người Muốn Kháng Chỉ Sao	53
34. Chương 35: Bất Cứ Kẻ Nào Cũng Không Được Phép Gặp Công Tử	56
35. Chương 36: Để Ta Có Thể Gặp Được Nàng	58
36. Chương 37: Ta Chỉ Hồi Hộp Quá Mà Thôi	60
37. Chương 38: Hẳn Bị Làm Sao Vậy?	61
38. Chương 39: Ông Nói Dối!	63
39. Chương 40: Có Người Thì Đỡ Không Ít Sức	65
40. Chương 41: Tại Sao Lại Ở Chỗ Của Ông?	67

41. Chương 42: Thăm Dò Trước Khi Hành Động	69
42. Chương 43: Người Chỉ Là Hơn Cái Mặt, Không Mang Đầu Óc Sao?	70
43. Chương 44: Bị Á Bán Còn Giúp Á Đếm Tiền	73
44. Chương 45: Kỹ Nữ Ai Cũng Có Thể Làm Chồng	75
45. Chương 46: Thiếp Kính Công Tử Một Chén	77
46. Chương 47: Hấn Đùa Bốn Người, Người Không Nhìn Ra Sao	79
47. Chương 48: Người Có Ý Với Nàng?	81
48. Chương 49: Gái Lầu Xanh Là Cô Nương Tốt?	83
49. Chương 50: Tuyên Công Tử Tới	85
50. Chương 51: Đang Chơi Trò Lạt Mềm Buộc Chặt?	87
51. Chương 52: Là Hầm Hồ Cũng Phải Tiếp Tục Đi	88
52. Chương 53: Đê Ngàn Dặm Bị Huỷ Bởi Tổ Kiến	91
53. Chương 54: Chuộc Nàng Ta Ra Khỏi Xuân Hoa Lâu	93
54. Chương 55: Nhìn Chung Cũng Không Quá Đần	95
55. Chương 56: Thần Không Quen Biết	97
56. Chương 57: Ta Thay Công Tử Giáo Huấn Một Chút	99
57. Chương 58: Chừa Cho Hấn Một Người Cũng Tốt	101
58. Chương 59: Lâm Cô Nương	103
59. Chương 60: Giỏi Ghê Nhỉ	105
60. Chương 61: Nếu Người An Phận Thì Cho Người Làm Thiếp (1)	107
61. Chương 62: Lưu Lại Cô Gái Này	110
62. Chương 63: Phải Giữ Bí Mật Thân Phận Của Chúng Ta (1)	114
63. Chương 64: Sao Ta Không Nghe Được Gì Cả?	117
64. Chương 65: Thuộc Hạ Biết Sai Rồi	123
65. Chương 66: An Ngọc Chi Là Gì Của Người?	129
66. Chương 67: Hấn Không Phải Là Tình Lang Của Người Sao?	134
67. Chương 68: Đến Phiên Nàng Lợi Dụng Mục Thanh Thanh	140
68. Chương 69: Người Gọi Ta Là Gì?	146
69. Chương 70: Mới Vừa Rồi Người Giả Bộ?	151
70. Chương 71: Bây Giờ Má Mới Là Ân Nhân Của Ta	157
71. Chương 72: Chuyện Đêm Đó Nàng Đều Đã Quên?	162
72. Chương 73: Đây Là Thuốc Tránh Thai	168
73. Chương 74: Hấn Đã Trở Lại!	174
74. Chương 75: , Đi Theo Ta!	180
75. Chương 76: Xin Lỗi, Thiếp Sai Rồi	187
76. Chương 77: Âm Toán	192
77. Chương 78: Món Quà Lớn	198
78. Chương 79: Phản Kích	204
79. Chương 80: Mua Chuộc	210
80. Chương 81: Nàng Đến Có Chuẩn Bị	215
81. Chương 82: Chúng Ta Hữu Duyên Vô Phận	221
82. Chương 83: Đây Không Phải Là Khiêu Khích Sao?	226
83. Chương 84: Chỉ Là Một Cơ Ác Mộng	232
84. Chương 85: Người Chết, Hấn Có Đau Khổ Tột Cùng Hay Không?	237
85. Chương 86: Người Không Cho Nàng Ấy Được Thử Mong Muốn	242
86. Chương 87: Nơi Bóng Tối Có Một Đôi Tay	248
87. Chương 88: Rốt Cuộc Là Ai?	253
88. Chương 90: Tuyên Thiệu Phu Nhân Là Sư Tử Hà Đông	258
89. Chương 91: Người Còn Muốn Hoài Thai Long Tự?	264
90. Chương 92: Ngài Cần Phải Trăn Trọng!	267
91. Chương 93: Lòng Thành Của Hấn (1)	272
92. Chương 94: Không Cách Nào Dốc Hết Tình Yêu (1)	275
93. Chương 95: Nàng Có Thể Ngậy Ngốc Bao Lâu	278
94. Chương 96: Hoàng Thượng Giá Lâm	283

95. Chương 97: Tuyên Thiệu Phu Nhân Hạ Độc	289
96. Chương 98: Thưởng Quế	294
97. Chương 99: Danh Lợi Như Hạt Bụi	297
98. Chương 100: Âm Mưu	302
99. Chương 101: Tháng Giêng Năm Nhâm Tuất	308
100. Chương 102: Có Người Muốn Hại Thần Thiếp	312
101. Chương 103: Mượn Dao Giết Người	318
102. Chương 104: Ban Đêm Thăm Dò Tuyên Phủ	323
103. Chương 105: Thần Thiếp Bị Oan	328
104. Chương 106: So Với Người Khác Nàng Ta Càng Sợ Chết Hơn	335
105. Chương 107: Đêm Trăng Bị Tập Kích	341
106. Chương 108: Tám Năm Trước	346
107. Chương 109: Biến Thành Kẻ Thù	351
108. Chương 110: Ông Thả Bà Ấy Ra	356
109. Chương 111: Tìm Không Thấy	361
110. Chương 112: Khởi Nguồn Chiến Tranh Lạnh	367
111. Chương 113: Mối Hận Cũ Đã Sâu	372
112. Chương 114: Trong Số Mệnh Mang Âm Sát	378
113. Chương 115: Thử Mạo Hiểm	384
114. Chương 116: Không Có Tư Cách Nữa	389
115. Chương 117: Cảm Giác Sinh Ly Tử Biệt	395
116. Chương 118: Người Hối Hận Không	398
117. Chương 119: Ta, Sẽ Không Để Cho Nàng Chết!	410
118. Chương 120: Nàng Biết Ta Có Nhiều Tuyệt Vọng?	414
119. Chương 121: Rộng Lượng	420
120. Chương 122: Chuộc Lỗi	426
121. Chương 123: Văn Hồi	437
122. Chương 124: Lén Đưa Người Xuất Cung	448
123. Chương 125: Ba Xâu Tiền	459
124. Chương 126: Cứu Chữa	470
125. Chương 127: Cực Khổ Cho Nàng	476
126. Chương 128: Thiếp Muốn Nhìn Một Lần Cuối Cùng	479
127. Chương 129: Mặt Nạ	485
128. Chương 130: Nàng Vẫn Tuyệt Tình Như Vậy	489
129. Chương 131: Đánh Chết Ngay Tại Chỗ	495
130. Chương 132: Nàng Ấy Là Bị Người Hại Chết!	499
131. Chương 133: Hiếp Chưa Từng Yêu Thích Một Người Như Vậy	509
132. Chương 134: Chương 133 (2)	515
133. Chương 135: Tuyên Thiệu, Người Xử Oan Người Tốt!	520
134. Chương 136: Chương 134 (2)	526
135. Chương 137: Là Mệnh Lệnh Của Hoàng Thượng	531
136. Chương 138: Là Mệnh Lệnh Của Hoàng Thượng (2)	536
137. Chương 139: Ăn Cháo Đá Bát	541
138. Chương 140: Hâm Hại	545
139. Chương 141: Cuối Cùng Cũng Tổng Đi	556
140. Chương 141: Cuối Cùng Cũng Tổng Đi	561
141. Chương 142: Cuối Cùng Cũng Tổng Đi 2	566
142. Chương 143: Có Thích Khách	572
143. Chương 144: Có Thích Khách 2	578
144. Chương 145: Người Tin Tưởng Tuyên Thiệu?	584
145. Chương 146: Người Tin Tưởng Tuyên Thiệu? 2	590
146. Chương 147: Có Người Trước Hay Là Trầm?	595
147. Chương 148: Có Người Trước Hay Là Trầm? 2	600
148. Chương 149: Cảm Ơn Nàng	605

149. Chương 150: Cảm Ơn Nàng 2	611
150. Chương 151: Cây Thế	616
151. Chương 152: Cây Thế 2	621
152. Chương 153: Rượu Gặp Tri Kỷ Ngàn Chén Ít	626
153. Chương 154: Rượu Gặp Tri Kỷ Ngàn Chén Ít 2	631
154. Chương 155: Lòng Cửa Đàn Ông	636
155. Chương 156: Lòng Cửa Đàn Ông 2	642
156. Chương 157: Đường Tìm Lầm Đối Thủ	647
157. Chương 158: Đường Tìm Lầm Đối Thủ 2	653
158. Chương 159: Phạm Biên Giới Của Ta	658
159. Chương 160: Phạm Biên Giới Của Ta 2	664
160. Chương 161: Quân Thần Hiềm Khích	669
161. Chương 162: Quân Thần Hiềm Khích 2	675
162. Chương 163: Bao Vây Tuyên Phủ	680
163. Chương 164: Cung Biển	689
164. Chương 165: Cung Biển 2	694
165. Chương 166: Chém Đầu Rắn Chúng	700
166. Chương 167: Từ Biệt Lâm An	710
167. Chương 168: Ngoại Truyện – Huyền Cơ Tử	716

Yên Vũ

Giới thiệu

Nàng là hòn ngọc quý trên tay Thừa tướng. Nhưng một khi rơi vào vũng bùn, nấu thân thanh lâu là

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yen-vu>

1. Chương 1: Đánh Đàn Thật Giả

Yên Vũ rửa tay thấp nhang, ngồi thẳng cách gian phòng gỗ tào nhã phía trước. Hít sâu một hơi, bình tĩnh tâm trạng của mình.

Nàng ngồi im một khắc, nghe thấy trong nhã gian cách vách truyền đến tiếng hát của tiểu thư, biết đây là ám hiệu bắt đầu, liền nâng tay đặt trên đàn cổ, nhẹ nhàng khêu huyền cầm. Tiếng đàn du dương truyền ra từ đầu ngón tay nàng.

Ngay sau đó là giọng hát du dương kèm theo tiếng đàn, quanh quẩn giữa hai phòng.

Nhìn như giữa nàng và tiểu thư cách một bức tường, thật ra nơi Yên Vũ đang ngồi chính là một phòng ngầm được dùng tám ván gỗ làm thành vách tường ngăn ra.

Tiếng đàn dưới tay nàng giống như là từ đàn trong tay tiểu thư mà gãy ra. Động tĩnh trong gian phòng cách vách nàng đều nghe được giống như ngay tại trước mắt. Yên Vũ từ nhỏ thính giác đặc biệt nhạy bén, tiếng châm rượu bên trong gian phòng cách vách, tiếng ăn uống linh đình, cho dù là tiếng đế giày ma xát với sàn, nàng cũng có thể trong một mảnh ồn ào nhận ra được.

Nàng nghe thấy trong phòng có một người đứng dậy, đi vài bước rồi ngừng lại, hướng một người rót thêm rượu, bưng lên chén rượu, giọng nói hết sức cung kính, nói: “Hôm nay là khánh sinh* của Tuyên công tử, có thể được Tuyên công tử nể mặt đến thật sự là vinh hạnh của Vương mẫu, Vương mẫu kính Tuyên công tử một ly!”

(*khánh sinh: sinh nhật)

Cũng không nghe thấy tiếng người nọ cầm chén.

Người nói chuyện cười khẩy hai tiếng. “Vương mẫu kính trước, mời Tuyên công tử tùy ý!”

Yên Vũ nhắm mắt đánh đàn, mà tình hình trong gian phòng cách vách giống như ngay tại trước mắt nàng. Nàng nghe được trong phòng có khoảng năm sáu vị khách nam, cùng tám chín hoa nương tiếp khách uống rượu.

Người được kính rượu ngồi ở vị trí cao, bên cạnh lại không có hoa nương làm bạn. Không biết là hấn ta không có ham mê này, hay là bộ dáng của hấn khiến người ta quá mức sợ hãi, thật sự khiến cho hoa nương cam nguyện bỏ qua tôn vị không đi hầu hạ, đều vây quanh bên cạnh những người khách khác.

Người kính rượu lui trở lại vị trí của mình, đẩy hoa nương bên cạnh một cái, ý bảo nàng ta tiến đến hầu hạ người có địa vị cao.

Hoa nương đó đi nhanh hai bước, nâng bình rượu muốn thêm rượu vào chén cho người nọ thì thấy chén rượu của người nọ còn đầy, liền thân thể mềm nhũn ngã vào trong lòng người nọ, trong miệng yêu kiều: “Tuyên công tử, đến Xuân Hoa lâu này sao lại có thể không uống cũng không chơi vậy? Để á Từ biết còn nghĩ rằng chúng tôi không hầu hạ ngài tốt đó!”

Chỉ nghe được người nọ bỗng nhiên đứng dậy, hoa nương yêu kiều còn chưa đựng tới quần áo của hấn, liền bị hấn tránh đi, ngã mạnh trên đất.

“Ôi...” Một tiếng kêu đau đớn.

Yên Vũ nghe được tiếng ca của tiểu thư khác thường, nhưng không dám dừng tiếng đàn.

Lại nghe được bước chân của Tuyên công tử kia đi về phía người xưng là Vương mẫu. Hoa nương ngồi bên cạnh người họ Vương lập tức đứng dậy, lui qua một bên. Tuyên công tử ngồi xuống bên cạnh hấn, thấp giọng nói: “Hôm nay Vương đại nhân mở tiệc chiêu đãi Tuyên mẫu, chính là vì nói chuyện cùng Tuyên mẫu về việc trong giếng nước ở hậu viện nhà người vớt lên một xác nữ.”

Âm thanh nói chuyện của Tuyên công tử cũng không lớn.

Ít ra hoa khôi đang đàn hát vẫn không nghe được.

Yên Vũ ngồi ở bên trong phòng tối nhưng thính giác rất nhạy bén, hai chữ “xác nữ” nghiêng qua kẽ răng của hấn nàng lại nghe vô cùng rõ ràng.

Trong lòng cả kinh, lập tức đàn sai một âm.

Nhưng nàng lập tức che dậy.

Tất cả mọi người trong căn phòng không phát giác sai lầm nhỏ nhỏ này, thậm chí hoa khôi đang đàn hát cũng không có phát giác âm sai.

Tuyên công tử đang nói chuyện thì ngẩng đầu, nhìn thoáng qua hoa khôi đang đàn hát.

Yên Vũ cảm thấy hồi hộp, đánh đàn vô cùng cẩn thận, e sợ lại lộ ra cái gì khiến cho hấn hoài nghi.

Nghe được giọng điệu lấy lòng của người họ Vương kia: “Không phải chuyện lớn gì, bất quá chỉ là một nha hoàn nhỏ, bị mắng liên luan quần trong lòng, đi tự sát. Việc này sao lại kinh động tới Tuyên công tử ngài

chứ? Ngài chính là ngự tiền... À, ta cùng Tổng chỉ huy sứ Hoàng thành ti đại nhân còn có chút giao tình đó! Ngài xem...”

“Vương đại nhân đã có giao tình với phụ thân đại nhân, hôm nay nên mời phụ thân của ta đến dự tiệc!” Tuyên công tử không âm không dương nói.

Yên Vũ nghe lời nói ấy, trong lòng lại chấn động. Tổng chỉ huy sứ Hoàng thành ti? Phụ thân? Hẳn là đại công tử Tuyên Thiệu của Tổng chỉ huy sứ Hoàng thành ti?

Kỳ tài trong truyền thuyết, mười tuổi liền võ nghệ siêu quần, cùng lúc lập công cứu giá, đặc biệt được ban thưởng ngự tiền hành tẩu, không cần bẩm báo, không cần lệnh bài, bất cứ lúc nào cũng có thể ra vào cửa cung.

Có thể nói là người nổi tiếng được sủng ái nhất trước mặt thánh thượng!

2. Chương 2: Lộ Ra Sơ Hở

Việc này đối với Yên Vũ mà nói cũng không là quan trọng nhất, mà quan trọng nhất là hẳn có phụ thân làm Tổng chỉ huy sứ Hoàng thành ti!

Hoàng thành ti là nơi gì? Chính là nơi chưởng quản xuất nhập của cung thành, đóng mở cửa cung, quan sát động tĩnh của thần dân, báo cáo trực tiếp mọi việc của địa phương với hoàng đế. Nói trắng ra, Hoàng thành ti là con mắt của hoàng đế được thiết lập ở trong ngoài hoàng cung, thậm chí cả nước. Lớn thì tới chuyển quan viên lên chức, nhỏ thì tới gà gáy trộm chó, không có chuyện gì mà Hoàng thành ti không quản được.

Hoàng thành ti vừa chịu trách nhiệm an nguy của hoàng đế, an toàn của hoàng cung, vừa giám thị quần thần thiên hạ.

Sự tồn tại của Hoàng thành ti rất thần bí, nhưng là sự tồn tại bá đạo nhất của thiên triều.

Hoàng thành ti có hồ sơ tình báo tường tận nhất của thiên triều, có kỷ sự* đầy đủ nhất thiên hạ. Thẩm án Diệp gia tám năm trước nhất định có ghi lại trong hồ sơ của Hoàng thành ti. Cho dù một trận lửa lớn kia tiêu hủy tất cả dấu vết, cũng nhất định không che dấu được chân tướng năm đó.

(*kỷ sự: ghi chép lại sự thật)

Chỉ cần có thể tiếp cận hồ sơ của Hoàng thành ti thì nhất định có thể vạch trần chân tướng cả nhà Diệp gia bị giết hại vào tám năm trước.

Tiếp cận hồ sơ cơ mật của Hoàng thành ti cũng không dễ dàng, nhưng nếu có thể tiếp cận với công tử Tuyên Thiệu của Hoàng thành ti Tổng chỉ huy sứ.

Tất cả dường như không thể không được!

Trong lòng Yên Vũ nhanh chóng quay trở lại. Tuyên Thiệu hẳn như chưa từng đến nơi phong nguyệt như thế này. Ít ra nàng ở Xuân Hoa lâu đã tám năm cũng là lần đầu tiên gặp hắn.

Dùng cách gì để có thể tiếp cận Tuyên Thiệu đây?

Nàng nhíu mày suy nghĩ sâu xa. Tiếng đàn đã gần đến phần kết thúc. Không biết âm tiết đàn sai vừa rồi kia rốt cuộc có bị Tuyên Thiệu phát giác hay không?

Sắc mặt Yên Vũ ngưng tụ, trước khi chấm dứt thì cổ tình đàn một âm tiết không rõ ràng.

Nếu Tuyên Thiệu đủ tỉ mỉ thì có lẽ sẽ phát giác hoa khôi trong phòng không phải là người đánh đàn. Như vậy, bản thân sẽ có cơ hội tiếp cận với hắn.

Một khúc tấu xong, hoa khôi vẫn chưa phát hiện tiếng đàn có lỗi, uyển chuyển đứng dậy, hành lễ với mọi người.

Tuyên công tử nhìn đàn cổ trước người hoa khôi, hơi dăm chiêu.

“Mục Thanh Thanh tiểu thư không hổ là hoa khôi thành Lâm An chúng ta nha! Con người bộ dạng xinh đẹp là không cần phải nói, tiếng đàn giọng hát này cũng êm tai như vậy, thật sự là hiếm có! Hôm nay có thể mời ra Mục Thanh Thanh tiểu thư thật đúng là phúc của Tuyên công tử!” Người họ Vương chẳng hề thông minh vô mông ngựa Tuyên công tử.

Tuyên công tử đứng dậy, chậm rãi thong thả bước đi trong gian phòng.

Rồi trở ra hành lang của nhã gian, đi một vòng.

Tất cả mọi người khó hiểu nhìn Tuyên công tử.

Tuyên công tử lại nhìn về phía hoa khôi Mục Thanh Thanh.

Hai tay Mục Thanh Thanh nắm chặt lại, trong lòng bàn tay hơi hơi có mồ hôi, sắc mặt có chút mất tự nhiên.

Yên Vũ núp ở trong phòng ngầm cũng khẩn trương đứng lên. Có phải vị Tuyên công tử này đã phát hiện rồi hay không?

Nàng nghe thấy bước chân của Tuyên công tử đang tới gần bức tường gỗ sau lưng mình, nhịp tim bỗng nhiên tăng nhanh.

“Tuyên công tử!” Mục Thanh Thanh lách mình che ở trước mặt Tuyên Thiệu. “Từ khi Tuyên công tử vào cho tới nay còn chưa có uống rượu, không bằng Thanh Thanh kính Tuyên công tử một chén rượu nhé? Không biết Tuyên công tử có nể mặt không?”

Tuyên Thiệu nhướn khoé mắt nhìn Mục Thanh, bất thành linh kê tai nàng ta, nói: “Trong nhã gian là mười sáu bước, bên ngoài nhã gian là mười tám bước, chứng minh...nơi đây có phòng ngầm. Ta có thể không vạch trần ‘Song Hoàng’* của Mục cô nương, nhưng có phải Mục cô nương cũng nên kêu người núp trong phòng ngầm kia ra gặp hay không?”

(*Song Hoàng: nhiếp chính sau rèm, điều khiển từ xa)

Mọi người trong nhã gian chỉ thấy Tuyên Thiệu tới gần Mục Thanh, người có tên đứng đầu bảng Lâm An, nhưng không biết hẩn thẩn thì nói cái gì.

Yên Vũ với thính giác khác người thường ở trong phòng ngầm lại nghe được vô cùng rõ ràng. Tim nàng đập bang bang, thấy biện pháp của mình quả nhiên dẫn tới chú ý của Tuyên Thiệu, không khỏi thầm vui mừng. Chỉ đợi tiểu thư đồng ý, nàng liền có thể mượn cơ hội này tiếp cận Tuyên Thiệu!

Mục Thanh Thanh thấy hẩn nhìn thấu, cũng không lộ vẻ xấu hổ, ngược lại thấy hẩn cố ý giấu ình, không làm cho nàng ta mất thể diện trước mặt mọi người, lập tức trong lòng thả lỏng.

Gật đầu, thấp giọng nói: “Lý ra nên như vậy, công tử đợi một chút.”

3. Chương 3: Ôm Mỹ Nhân Vào Lòng

Mọi người không biết sao, chỉ thấy Mục Thanh Thanh bỗng nhiên rời đi. Tuyên Thiệu cũng không hoảng không vội ngồi ở chỗ vị. Hôm nay Vương đại nhân mượn cơ khánh sinh của Tuyên Thiệu, mời Tuyên Thiệu đến. Lời chúc mừng của mọi người còn chưa nói ra đã thấy Mục Thanh Thanh đi rồi quay lại.

Đi theo sau lưng Mục Thanh Thanh còn có một nữ tử với khuôn mặt tuyệt đẹp, không thua gì hoa khôi của Lâm An.

Nhưng nữ tử này vô cùng lạ mặt, khách nam thường xuyên có mặt trà trộn ở thanh lâu cũng chưa bao giờ gặp qua nữ tử này.

“Đây là muội muội của thiếp, Yên Vũ, không có hầu hạ ở phòng khách. Tuyên công tử chính là khách quý khó gặp, vậy kêu muội muội này của thiếp đến tiếp Tuyên công tử nhé?” Mục Thanh Thanh lời kéo tay Yên Vũ, giới thiệu.

Vương đại nhân thấy Yên Vũ vô cùng xinh đẹp, tưởng là tú bà đích thân an bài. Tuyên Thiệu hoàn toàn không cho hoa nương gần hần, Vương đại nhân đang rầu rĩ thì thấy nữ tử thanh tú như vậy, lập tức trong lòng nở hoa. “Thế chứ, thế chứ, Tuyên công tử há là người bình thường có thể tiếp sao, chỉ có nữ tử chim sa cá lặn, bẻ nguyệt tu hoa như Thanh Thanh tiểu thư và Yên Vũ tiểu thư mới có thể tiếp được!”

Yên Vũ chưa bao giờ phục vụ ở trước mặt người khác. Tuy là nàng cố ý dẫn tới chú ý của Tuyên Thiệu, muốn tiếp cận hần, nhưng thật sự bị kéo tới trước mặt mọi người thì có chút không biết nên ứng đối như thế nào. Thấy tất cả mọi người nhìn nàng, nàng hơi khấn trương, thính giác nhạy bén tựa như có thể nghe được đến tiếng tim đập của mình.

“Yên Vũ, đi châm rượu cho Tuyên công tử đi!” Mục Thanh Thanh đẩy nàng một cái, nháy mắt thật nhanh với nàng.

Mục Thanh Thanh nhắc nhở Yên Vũ, nhưng không biết chính mình bị Yên Vũ nhìn thấu, cố ý gây nên.

Yên Vũ tiếp nhận bình rượu trong tay hoa nương ở bên cạnh, chậm rãi tiến lên, đi tới bên người Tuyên Thiệu.

Chén rượu trước mặt Tuyên Thiệu cũng là chén rượu đầy, chưa động một chút nào.

Yên Vũ ổn định lại tâm thần, để bình rượu xuống, bưng chén rượu trước mặt Tuyên Thiệu lên. “Mời Tuyên công tử cạn chén rượu này.”

Tuyên Thiệu nghe vậy, giương mắt nhìn Yên Vũ.

Khuôn mặt hoàn mỹ như yêu nghiệt, ánh mắt lạnh như băng.

Yên Vũ lập tức cảm thấy sau lưng toả ra khí lạnh, trong lòng vòng vo mấy vòng, nâng lên khuôn mặt tươi cười vô tội, đưa chén rượu về phía trước một chút. Tuyên Thiệu thế nhưng không hề báo trước, nâng tay cầm lấy cổ tay mảnh khảnh của nàng, kéo nàng vào trong lòng.

Chén rượu đầy tràn được cầm ở trong tay hai người, không hề toé giọt rượu nào.

Mọi người xung quanh thấy Tuyên Thiệu ôm tiểu cô nương vào trong ngực, lập tức đều nổi lên cười đùa.

Trên mặt vui vẻ nhất là Vương đại nhân. Đêm nay mở tiệc chiêu đãi Tuyên Thiệu chính là vì có thể khiến cho hần châm chước, cái chết của một nữ nhân ở hậu viện thì cho là đại sự gì chứ? Nháo đến trước mặt hoàng thượng sẽ không tốt lắm.

Tuyên Thiệu vẫn nghiêm túc, không gần nữ sắc, khiến cho ông ta rầu muốn chết!

Lúc này nhìn thấy hần ôm tiểu cô nương người ta vào trong lòng, ôm thật chặt như vậy, ông ta cũng thả lỏng lòng, bưng chén rượu lên mời bạn bè đi theo cùng tiếp tục đối ẩm.

“Vốn tưởng rằng người trốn ở phòng bên đánh đàn là có bộ mặt xấu xí không dám gặp người. Hiện giờ vừa thấy, ngược lại không phải như thế, vậy tại sao núp trong chỗ tối, cam chịu làm giá y* cho nàng ta?” Hơi thở Tuyên Thiệu lạnh như băng, phun ở trên cổ Yên Vũ.

(*ý là may áo cưới cho người, làm thể thân)

Yên Vũ nhin không được, ở trong ngực hần rung mình một cái. “Người có chí hướng khác nhau...”

“Đã là người có chí hướng khác nhau, vậy người đứng ở chỗ tối nhưng tại sao cố ý đàn sót âm tiết, khiến ta chú ý?” Tuyên Thiệu cười lạnh, nói.

Yên Vũ chần động, lập tức phủ nhận. “Tuyên công tử đã nghĩ nhiều, ai nghĩ rằng Tuyên công tử lại tinh thông âm luật như vậy. Tiểu nữ là đàn sai, không phải cố ý đàn sót.”

Tuyên Thiệu nghĩ đến chỗ sai cũng không lớn, có lẽ thật sự mình nghĩ nhiều?

Liền tiếp nhận chén rượu từ trong tay nàng, lúc đang muốn đẩy nàng đứng dậy thì ánh mắt dừng lại ở chiếc vòng bằng vàng ở trên cổ tay nàng.

Lập tức bắt lấy cổ tay nàng.

“Tuyên công tử, người làm đau tay ta!” Yên Vũ thấp giọng, nói.

Tuyên Thiệu nhìn về phía ánh mắt của nàng, lại tràn đầy hàn ý. “Là ai phái người tiếp cận ta?”

Yên Vũ sững sốt, đã thấy Tuyên Thiệu giương mắt nhìn về phía Vương đại nhân đang ôm hoa nương uống rượu, hơi lắc đầu không thể nhận ra. “Vương đại nhân còn chưa có cái lá gan kia!”

“Người muốn theo ta quay về hình ngục khai báo, hay là bây giờ thành thật nói cho ta biết?” Tuyên Thiệu nắm lấy cổ tay nàng, càng dùng sức.

Yên Vũ không ngờ mới vừa tiếp cận Tuyên Thiệu thì đã bị hấn hoài nghi như thế, hơi kinh ngạc, nhưng trong lòng dặn dò mình nhất định phải bình tĩnh, trên mặt bày ra vẻ thấp thòm lo âu. “Có phải Tuyên công tử hiểu lầm hay không? Tiểu nữ không biết Tuyên công tử đang nói cái gì?”

“Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ!” Tuyên công tử hừ lạnh một tiếng, xiết cổ tay Yên Vũ, đứng dậy nói. “Vương đại nhân, nữ tử này ta mang đi.”

Vương đại nhân vội vàng vàng vàng đứng dậy, cười đến con mắt hí thành một đường. “Được, được, được. Tuyên công tử xin cứ tự nhiên, xin cứ tự nhiên. Ta đến nói với tú bà!”

Tuyên Thiệu kéo Yên Vũ đi.

Sức lực của Tuyên Thiệu vô cùng lớn, cổ tay Yên Vũ bị hấn xiết chặt, không làm sao giãy ra được.

Trong lòng nàng suy nghĩ lặp đi lặp lại, đến tột cùng là xảy ra vấn đề ở chỗ nào, vì sao Tuyên Thiệu lại nghĩ là nàng được người ta phái tới cố ý tiếp cận hấn? Tựa như là hấn nhìn đến vòng tay của nàng thì bắt đầu thay đổi sắc mặt?

Yên Vũ bị hấn kéo, cúi đầu nhìn vòng tay của mình.

Được chế tạo từ vàng ròng, chạm trổ phức tạp, làm rất tinh xảo. Nhưng trọng lượng của vòng tay này không đủ lắm, nếu không phải đồng pha vàng thì đó là rỗng ruột.

Rỗng ruột? Yên Vũ cả kinh trong lòng. Chẳng lẽ trong chiếc vòng này còn ẩn dấu bí mật gì không thể cho ai biết?

Vòng tay này là tiểu thư đưa cho nàng, nghe tiểu thư nói là tháng trước tiểu Hồng chuộc thân đưa cho tiểu thư, còn dặn dò tiểu thư nhất định phải đeo, nói là có thể mang đến bình an.

Tiểu thư cũng không tin việc đó, ngại trọng lượng vòng tay này nhẹ, nhưng thủ công không tồi, liền thưởng cho nàng đeo.

4. Chương 4: Án Mạng

Trong đầu Yên Vũ đang chuyển động rất nhanh, thấy Mục Thanh Thanh đẩy nàng về phía Tuyên Thiệu liền rời đi – đang dẫn theo bà chủ đi tới. “Vị công tử này, nha đầu kia không phải là hoa nương phục vụ ở phòng khách, ngài không thể mang nàng đi!” Má Từ tiến lên ngăn Tuyên Thiệu lại.

Tuyên Thiệu lạnh lùng nhìn bà ta. “Hử? Nơi này còn có người mà ta không thể mang đi?”

Giọng điệu vô cùng ngạo mạn.

Ngay cả Mục Thanh Thanh cũng không dám liếc mắt nhìn hấn một cái.

Má Từ vội vàng giải thích: “Nha đầu kia là tỳ nữ chuyên môn hầu hạ Thanh Thanh cô nương, không phải là hoa nương của Xuân Hoa lâu, ngài mang nàng đi như vậy...”

“Mắt chó của người mù à! Hoàng thành ti dẫn người đi, khi nào còn phải qua sự đồng ý của người khác?” Vương đại nhân xông ra từ sau lưng Tuyên Thiệu. Vừa nghe đến ba chữ Hoàng thành ti, mặt bà chủ lập tức như màu đất, run rẩy vọt sang một bên, trong mắt mang theo hoảng sợ cùng bất đắc dĩ, vô cùng lo lắng nhìn về phía Yên Vũ.

Tuyên Thiệu cũng không để ý tới Vương đại nhân, nắm lấy Yên Vũ, bước đi.

Hai người ra khỏi cửa của Xuân Hoa lâu, lỗ tai nhạy bén của Yên Vũ còn nghe được bà chủ – má Từ – oán trách: “Sao người mang nàng ta ra đây? Không phải đã nói người ở ngoài sáng, nàng ta ở trong tối, không thể để cho nàng ra gặp người sao?”

Tiếp theo là giọng nói thờ ơ của Mục Thanh Thanh: “Má đang lo lắng cái gì? Đừng nghe bọn họ dùng Hoàng thành ti dọa người. Tất nhiên là Tuyên công tử kia vừa ý Yên Vũ cho nên mới mang Yên Vũ đi. Ta nói, Yên Vũ có thể ra gặp người cũng tốt. Bề ngoài trắng trẻo đẹp như vậy, cả ngày núp ở sau lưng ta làm gì? Còn thường xuyên đóng giả ta đánh đàn, có mệt hay không hả? Ta nói, bọn ta là một tổ hợp, nàng ấy đánh đàn, ta ca hát, tất nhiên có thể khiến cho buôn bán của Xuân Hoa lâu càng thêm náo nhiệt. Đầu óc của người cổ đại mấy người không nhạy bén chút nào...”

Yên Vũ bị nhét vào xe ngựa. Xe ngựa càng lúc càng xa, âm thanh của Xuân Hoa lâu xa đến nỗi không thể nghe được. Tuyên Thiệu dựa vào ghế dựa rộng rãi bằng da cáo, thờ ơ nhìn nàng ngã ngồi trên ghế bên trong xe, bưng chung trà nhỏ tinh xảo bằng ngà voi lên. “Nói đi, trong Xuân Hoa lâu còn có đồng bọn của người?”

Yên Vũ xoay người ngồi ngay trên ghế, đưa tay lấy cái vòng trên cổ tay xuống. Nàng không biết rốt cuộc vì sao Tuyên Thiệu hoài nghi nàng, chỉ biết có lẽ có quan hệ với vòng tay này. Trước mắt, để biết rõ chuyện gì xảy ra với vòng tay này thì phải có kế hoạch.

Nhưng chiếc vòng trơn tru tinh xảo, ngoại trừ trên mặt chiếc vòng có hoa văn phức tạp thì cũng không có chỗ nào khác thường.

Yên Vũ nhìn không ra vòng tay này có cái gì bất thường, hai tay đưa chiếc vòng cho Tuyên Thiệu. “Công tử là bởi vì chiếc vòng này mà hoài nghi tiểu nữ?”

Tuyên Thiệu nhấp một ngụm trà, thấy nàng cau mày, vẻ mặt nghiêm túc, liền lên tiếng nhắc nhở: “Người làm chủ vừa rồi ở Xuân Hoa lâu là Vương đại nhân, hôm qua trong nhà xuất hiện một xác nữ, xác nữ bị quăng vào giếng chết, đã bị ngâm nước hoàn toàn không nhận ra, trên cổ tay đeo chiếc vòng bằng vàng giống của người như đức.”

Trong lòng Yên Vũ cả kinh, chưa từng nghĩ đến chỉ một chiếc vòng này mà khiến nàng cùng một vụ án mạng dính dáng với nhau.

“Nếu ta nói chiếc vòng vàng này là do người khác tặng thì công tử sẽ tin chứ?” Yên Vũ bình tĩnh trong lòng, trầm giọng nói.

Tuyên Thiệu nghe vậy, liếc nàng một cái, hừ nhẹ một tiếng. “Ngược lại cũng không phải là không có khả năng. Nhưng người cố ý tiếp cận ta chắc chắn là có mưu đồ.”

Tuyên Thiệu tuy chỉ thản nhiên liếc nhìn nàng một cái liền dời ánh mắt đi, nhưng nàng cảm thấy ánh mắt hần sắc bén, bản thân mình thoáng như bị hần nhìn thấu.

Thầm thở ra một hơi, ngưng ngáp nói: “Công tử, ta quả thật không có cố ý tiếp cận công tử... Đại danh của Tuyên công tử ở thành Lâm An này không ai là không biết? Muốn tiếp cận công tử làm sao chỉ có một mình ta?”

Yên Vũ nói xong, một đôi tay mềm óng ánh như bạch ngọc vịn vào đầu gối Tuyên Thiệu

Giương mắt ngưỡng mộ ngoạn ngoạn nhìn Tuyên Thiệu.

Tuyên Thiệu lạnh lùng nhìn nàng.

Nhưng Yên Vũ ngập ngừng dừng lại, không biết bước tiếp theo nên như thế nào. Mặc dù nàng ở thanh lâu, nhưng nàng chỉ phụ trách hầu hạ Mục Thanh Thanh, phụ trách ngâm đánh đàn phối hợp với Mục Thanh Thanh.

Mục Thanh Thanh là thanh quan* của Xuân Hoa lâu, chỉ bán nghệ không bán thân.

(*thanh quan: người làm thuê trong sạch)

Về phần phục vụ nam nhân, Mục Thanh Thanh chưa hề làm qua, nàng càng chưa hề làm qua.

Tuyên Thiệu cười nhạo một tiếng, nhắc chân đá văng nàng ra. “Chỉ chút bản lĩnh đó mà muốn quyến rũ ta?”

5. Chương 5: Cơ Quan Trong Vòng Tay

Yên Vũ ngượng ngừng ngồi lên, đệm trong xe ngựa thật dày, ngồi thật êm. Tuyên Thiệu không nói lời nào, cũng không nói là đưa nàng đi đâu. Tuy rằng nàng chủ động tiếp cận hắn nhưng không muốn cục diện như bây giờ.

Càng không ngờ được mình lại dính líu cùng với một xác nữ.

Nàng nhìn chăm chăm, kiểm tra tỉ mỉ chiếc vòng vàng.

Bỗng nhiên một bàn tay to từ đỉnh đầu duỗi tới, nhanh chóng cầm lấy chiếc vòng trong tay nàng.

Nàng ngẩng đầu nhìn thì thấy Tuyên Thiệu đang ước chừng trọng lượng của cái vòng trong tay, rồi tỉ mỉ nhìn hoa văn trên chiếc vòng. Hắn bỗng nhiên đưa tay lấy trăm cài tóc trên đầu nàng, dùng đầu nhọn của trăm chọt vào hoa văn trên chiếc vòng.

Tại Yên Vũ nghe được tiếng rắc tinh tể.

Hoa văn bên ngoài cái vòng vàng vỡ ra làm hai. Thì ra hoa văn thoát nhìn quần lại với nhau, thực tế lại có cơ quan khác. Mây kiếm của Tuyên Thiệu nhả lại.

Yên Vũ vội vàng thò đầu nhìn.

Thấy trong chiếc vòng vàng lòi ra một tờ giấy mỏng được cuộn nhỏ lại, giấu ở bên trong chiếc vòng.

Tuyên Thiệu dùng cây trăm chọt cuộn giấy ra, mở ra thì thấy trên trang giấy viết “Cây táo lớn ngô Ngô Đồng phố Tây”.

Mặt hắn không chút thay đổi đưa tờ giấy mỏng cho Yên Vũ.

Yên Vũ nhận lấy nhìn. “Đây là ở chỗ nào?”

“Vấn đề này không phải nên hỏi người sao?” Tuyên Thiệu dựa vào ghế, nhìn nàng.

Lúc này xe ngựa bỗng nhiên ngừng lại.

“Chủ tử, tới hình ngục rồi.” Giọng nói của xa phu* truyền đến từ bên ngoài xe.

(*xa phu: người đánh xe)

Trong lòng Yên Vũ căng thẳng. Hắn thế mà thật sự mang mình đến hình ngục? Lời nói bên trong phòng bao không phải để hù dọa nàng mà thôi?

“Tuyên công tử, ta không biết cái gì cả. Ngài cũng thấy đó, vòng tay này là ngài mở ra, vòng tay là người khác tặng! Ta...Ta chỉ là người vô tội bị liên lụy!”

Yên Vũ lập tức giải thích, nhưng sợ hắn không tin, vẫn sẽ dựng hình với mình, trên mặt liền hiện ra chút vẻ gấp gáp.

Tuyên Thiệu nhìn nàng, mặt vẫn không chút thay đổi. “Vậy người nói đi, vòng tay này là ai tặng cho người?”

Yên Vũ chần chờ trong phút chốc, nhưng vẫn nói sự thật: “Vòng tay là tiểu thư tặng cho ta, nhưng là được một hoa nương khác chuộc thân tặng cho tiểu thư nhà ta.”

“Hoa nương kia là ai? Là được ai chuộc thân cho?” Giọng nói Tuyên Thiệu bình tĩnh không gợn sóng.

Cổ họng Yên Vũ lại thắt chặt.

“Biệt danh của hoa nương kia gọi là ‘tiểu Hồng’, thật sự tên là gì ta cũng không rõ. Ta cũng không biết nàng ta được ai chuộc thân. Ngày ấy chỉ có vài tên hầu, ta không có phục vụ ở phòng khác nên không biết được đó là tôi tớ nhà ai.”

Tuyên Thiệu nghe vậy, rất bình tĩnh đánh giá nàng.

“Tuyên công tử mình xét, những câu này của tiểu nữ là thật, tuyệt đối không dám lừa dối ngài.”

Trong thùng xe nhất thời yên lặng. Yên Vũ nghe được tiếp hít thở của hai người, tiếp tim đập, lại càng nghe được tiếng xa phu ở bên ngoài xe ngựa vô ý thức chà chân trên mặt đất, nghe được tiếng thở hổn hển của ngựa.

Lúc này đã là đêm khuya, trên đường không có người qua lại. Yên tĩnh đến gần như không nghe được âm thanh ở bên cạnh.

Không đúng nha?

Xa phu nói đã tới hình ngục rồi. Nếu nơi này là hình ngục, hẳn là nghe thấy tiếng binh lính đi tuần tra, còn có tiếng đuốc cháy.

Nhưng lúc này không có, thật im lặng, im lặng giống như trên ngã tư đường chỉ có xe ngựa của bọn họ dừng chân.

Nơi này không phải là hình ngục.

Là hẳn đang hù dọa mình?

Yên Vũ phát hiện điểm này, trong lòng lập tức thoải mái không ít. Xem ra hẳn cũng không phải là thật sự nghi ngờ mình, chỉ là muốn lừa nàng một hồi.

“Mục Thanh Thanh có từng đeo cái vòng này, biết có tờ giấy ở bên trong không?” Tuyên Thiệu nhìn vào mắt nàng, hỏi.

Yên Vũ đang định trả lời.

Tuyên Thiệu bỗng mở miệng nói: “Nghĩ rõ rồi trả lời.”

Yên Vũ hít vào một hơi. “Sau khi tiểu thư nhà ta nhận cũng không có đeo lần nào, ngày hôm sau liền đưa cho ta. Tiểu thư nói cái vòng này được làm không tồi, nhưng mà trọng lượng không đủ, quăng đi thì tiếc, liền cho ta đeo.”

Tuyên Thiệu nghe vậy thì rũ mắt xuống. “Nói như thế, vòng tay này không liên quan đến tiểu thư nhà người?”

“Tiểu nữ không dám nói bừa.” Yên Vũ gật đầu nói.

“Xuống xe!” Tuyên Thiệu bỗng nhiên bảo.

Yên Vũ sửng sốt, theo như nàng nghe được, bên ngoài không phải là hình ngục. Nàng nghĩ hẳn chỉ là kêu xa phu tùy tiện tìm một nơi riêng tư để hù dọa nàng thôi. Xuống xe, chẳng phải là sẽ lộ tẩy sao?

Thấy Tuyên Thiệu đã đứng dậy, đẩy cửa xe ra, nhảy xuống xe ngựa.

Yên Vũ nhú mào, cũng đành phải theo xuống xe ngựa.

Một trận gió đêm thổi tới, toả ra khí lạnh rùng mình.

Nàng nhin không được rụt cổ lại. “Đây là nơi nào?”

Chung quanh là một mảnh tối đen như mực, ngay cả một chút ánh sáng cũng không thấy, chỉ có thể nương theo ánh trăng nhìn về phía trước lơ mơ hình như có một dãy nhà thấp bé.

Chung quanh không nghe thấy chút động tĩnh nào, cũng không nghe thấy có tiếng người hít thở.

“Nơi này là nhà xác của nha môn.” Xa phu ở sau lưng nàng bỗng nhiên mở miệng.

6. Chương 6: Chiếc Vòng Giống Như Đúc

Hai chữ nhà xác thật sự khiến cho Yên Vũ hoảng sợ. Nàng rùng mình một cái, cứng ngắc quay đầu nhìn xa phu, chỉ thấy dưới ánh trăng, xa phu nhe hàm răng toả ra sắc lạnh, thật đáng sợ. “Hơn nửa đêm đến nhà xác làm gì?” Yên Vũ lạnh lùng nghiêm mặt nói.

“Xác nữ được vớt lên từ giếng nước trong hậu viện nhà Vương đại nhân để ở trong này. Trên cổ tay xác nữ kia có đeo một chiếc vòng giống như của người, có lẽ người sẽ nhận biết nàng ta.” Tuyên Thiệu nói xong thì nhấc chân đi về phía dãy nhà thấp bé kia.

“Cho dù là muốn nhận biết xác chết thì cũng nên đến vào ban ngày chứ? Bây giờ hơn nửa đêm...”

Thấy xa phu xách đèn đi theo Tuyên Thiệu về phía trước, nàng cũng chỉ có thể đuổi theo, còn chưa nói xong đã bị hấn cắt ngang.

“Chọn ngày không bằng đựng ngày, ai bảo đêm này ta gặp được người chứ?”

Yên Vũ cảm thấy bất đắc dĩ.

“Nhưng ban đêm nhận biết xác cũng thấy không rõ mà...”

“Ban ngày nhìn cũng giống vậy.”

Mới đầu Yên Vũ còn không hiểu lắm, câu ban ngày nhìn cũng giống vậy, đến tốt cùng là ý gì.

Đến khi nhìn xác nữ bị ngâm nước sinh lên thì mới giật mình tỉnh ngộ, đó là ban ngày nhìn cũng không thể nhận ra được là ai!

Xa phu giơ đèn lên, rọi xác nữ từ đầu đến chân.

Xác nữ đã nằm ở trong này một ngày, nhưng không biết đã ngâm trong nước bao lâu, cả người phình to giống như bánh bao, da thịt đã bị thối rữa ra.

Nhưng xem trang phục ăn mặc thì xác nhận là thiếp thất gì đó của nhà giàu.

Xa phu rút cuộc dừng đèn ở cổ tay trái của xác nữ.

Yên Vũ cúi đầu nhìn thấy trên cổ tay của xác nữ đang đeo một chiếc vòng giống như đúc cái của nàng, nhưng thân thể xác nữ đã bị ngâm phình to, vòng tay khảm vào da thịt, không lấy xuống được.

Chợt thấy Tuyên Thiệu rút con dao găm trong tay áo ra, vung tay chặt đứt cổ tay của xác nữ. Chiếc vòng vàng của nữ nhân loảng xoảng một tiếng rơi xuống.

Trên sàn nhà bằng đá lạnh lẽo, tiếng loảng xoảng vang dội trong nhà xác âm u.

Yên Vũ nghiêm mặt nhìn Tuyên Thiệu. “Người đã chết rồi, sao người lại có thể huỷ hoại thi thể?”

Tuyên Thiệu cũng không liếc nhìn nàng một cái, ra hiệu cho xa phu nhặt chiếc vòng lên, xoay người liền đi.

Đã từ lâu nghe nói người này làm việc thủ đoạn độc ác, hôm nay thấy quả nhiên là thế. Yên Vũ nhú mày đi theo ra ngoài.

Yên Vũ trở lại trên xe ngựa, thấy Tuyên Thiệu đã ngồi trên ghế dựa lưng cáo thoả mái rộng rãi, đang cầm hai cái vòng vàng so sánh.

Thoạt nhìn bề ngoài hai chiếc vòng giống nhau như đúc.

Nhưng trọng lượng cái ở trên tay Yên Vũ rõ ràng nhẹ hơn rất nhiều so với cái kia. Cái vòng vàng trên tay xác nữ kia là đặc ruột!

Tuyên Thiệu cuộn lại tờ giấy mỏng lấy trong vòng tay ra, nhét trở lại trong chiếc vòng rỗng ruột.

Lách cách – một tiếng, vòng tay phục hồi lại như cũ. Hoàn toàn không nhìn ra dấu vết có thể mở ra ở trên chiếc vòng.

Hắn trầm tĩnh nhìn Yên Vũ. “Người muốn đi hình ngục hay là trở lại Xuân Hoa lâu?”

Yên Vũ nhìn nhìn hần. “Dĩ nhiên là về Xuân Hoa lâu.”

“Vậy người sẽ tiếp tục đeo cái vòng này. Mấy ngày này sẽ có người âm thầm đi theo người, nếu có người nào muốn cái vòng này của người, người nhất định phải để ý người đó. Nếu có thể làm tốt việc này thì đó là người lập công chuộc tội. Nếu làm bể, đó là người mưu tài hại mệnh*!” Tuyên Thiệu lạnh lùng nói.

(*mưu tài hại mệnh: mưu cầu tiền bạc, sát hại tính mạng)

“Xác nữ kia rõ ràng là phát hiện ở trong nhà Vương đại nhân, tiểu nữ có năng lực gì mà có thể mưu tài hại mệnh trong nhà Vương đại nhân?” Yên Vũ châm chọc nói.

“Nói như vậy là người vẫn muốn đi hình ngục?” Tuyên Thiệu không gấp gáp, thản nhiên nói.

Yên Vũ nhú mày. “Ta đồng ý với người là được.”

Đã sớm nghe nói người của Hoàng thành ti chỉ biết cưỡng ép bức cung, thủ đoạn tàn nhẫn, dùng bất cứ thủ đoạn nào, ngang ngược không nói đạo lý, quả nhiên là như thế! Đây rõ ràng chính là vu oan hãm hại! Muốn người ta hợp tác mà giọng điệu còn cứng nhắc như vậy!

Nhưng Yên Vũ đã sớm hiểu được cái gì là “Người đang ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu”. Tám năm trước, nhà của nàng đã bị một mối lửa, khi nàng được bà chủ của Xuân Hoa lâu thu nhận thì nàng đã hiểu được đạo lý này.

Tuyên Thiệu nhìn nàng, khoé miệng hơi cong lên.

7. Chương 7: Góc Ấm Áp

Chiếc vòng vàng lại trở về trên cổ tay Yên Vũ, Yên Vũ cũng bị đuổi về Xuân Hoa lâu. Tuy là đêm khuya nhưng phòng khách của Xuân Hoa lâu vẫn ca múa mừng cảnh thái bình.

Bà chủ canh giữ ở cửa nhìn lên thấy bóng dáng của Yên Vũ liền vội vàng đến đón, mắt lộ vẻ lo lắng, liếc nhìn nàng một cái. “Không có việc gì chứ?”

Yên Vũ lắc đầu, không muốn nhiều lời.

“Đừng đi qua từ cửa trước, trực tiếp từ cửa hông đi về hậu viện.” Bà chủ dặn dò.

Yên Vũ gật đầu, xoay người rời cửa trước, đi về phía cửa hông.

Đã đi thật xa vẫn còn không nghe được tiếng bà chủ xoay người rời đi. Nàng nhìn lại, quả nhiên thấy bà chủ còn đứng tại chỗ, nhìn thăm dò về phía nàng.

Trong lòng nàng ấm áp. Tuy rằng thường ngày bà chủ nghiêm khắc một chút, thật ra là người rất tốt. Tám năm trước, nếu không có bà chủ thu nhận cũng không biết hôm nay nàng và biểu ca sẽ lưu lạc đến tình cảnh nào.

Yên Vũ quẹo, đi qua bức tường đỏ, vào cửa hông.

Cảm thấy hơi nhớ đến biểu ca, không biết biểu ca hiện giờ ra sao.

Tết Nguyên Tiêu tám năm trước, cả nhà biểu ca đến nhà cô làm khách, ai cũng không ngờ được một đêm đó sẽ xảy ra thảm án như vậy...Một trăm tám mươi bảy mạng người bị một trận hoả hoạn lớn nuốt mất, không lưu lại chút dấu vết nào. Nàng và biểu ca đều trở thành cô nhi, không nơi nương tựa, trôi giạt trong thành Lâm An. Trong phần nợ và đau buồn tuyệt vọng, vừa phải lo lắng kẻ thù hại cả nhà bọn họ sẽ không buông tha ngay cả hai người bọn họ..

May mắn gặp được bà chủ của Xuân Hoa lâu.

Bà chủ thu nhận nàng, đồng ý nàng chỉ bán nghệ không bán thân, còn đưa biểu ca đến núi Thanh Thành học kiếm. Vốn tưởng rằng những ngày nàng ở Xuân Hoa lâu sẽ không dễ chịu, không ngờ rằng con người bà chủ rất tốt, thật sự chỉ cần nàng đánh đàn, đãi nàng ăn ngon, không có để nàng vào phòng khách.

Vốn tưởng rằng bà chủ thương hại nàng nhỏ tuổi, còn lo lắng trưởng thành sẽ thay đổi, nhưng về sau gặp được Mục Thanh Thanh ở đây, nàng rốt cuộc mới yên lòng. Khuôn mặt Mục Thanh Thanh ngọt ngào vui tươi, vả lại có một giọng nói đặc biệt hay, hát ca rất êm tai, nhưng mà không biết đánh đàn.

Sau khi Mục Thanh Thanh tự nguyện bán mình cho thanh lâu, bà chủ liền để cho nàng phối hợp với Mục Thanh Thanh, Mục Thanh Thanh ở trước sân khấu, nàng ở sau màn...

“Yên Vũ, muối đã trở lại? Hẳn...Có làm khó dễ muối không?” Hồi tưởng của Yên Vũ bị Mục Thanh Thanh đột nhiên cắt ngang.

Quay đầu, Mục Thanh Thanh đang ngồi trên lan can cầu Nguyệt Nha ở hậu viện Xuân Hoa lâu, khẽ đung đưa hai chân, chờ nàng.

Cầu Nguyệt Nha được xây bằng đá cẩm thạch trắng, dưới ánh trăng êm dịu, nhuốm ánh sáng óng ánh rực rỡ.

Mục Thanh Thanh ngồi trên lan can cầu khẽ mỉm cười, đường nét trên mặt cũng vô cùng dịu dàng.

Yên Vũ lắc đầu. “Không có, đã trở về, tiểu thư không đi ngủ đi, ngồi ở chỗ này rất lạnh đó?”

Mục Thanh Thanh nhảy từ trên lan can xuống. “Không phải là ta lo lắng uội sao, đứa nhỏ không có lương tâm!”

Dứt lời, Mục Thanh Thanh liền khoát tay lên vai Yên Vũ, ôm lấy Yên Vũ, đi về phía chái nhà ở hậu viện. “Vậy Tuyên công tử kia mang muối đi làm cái gì? Có phải có ý với muối hay không? Ta thấy bộ dạng hắn rất đẹp trai! Muối có động tâm không?”

“Tiểu thư...” Yên Vũ bất đắc dĩ nhìn Mục Thanh Thanh. “Bọn muối cùng đi đến nhà xác.”

Mục Thanh Thanh sững sốt, lập tức lấy tay trên vai Yên Vũ ra, lui lại hai bước, trừng mắt nhìn nàng. “Muối...Muối nói cái gì?”

“Muối nói, mới từ nhà xác trở về.” Yên Vũ buồn cười nhìn Mục Thanh Thanh. Nàng biết Mục Thanh Thanh tuy rằng trong miệng nói mình không tinh thần phật ma quỷ, nhưng thật ra vừa nhát gan lại sợ tối.

Mục Thanh Thanh run run rẩy rẩy nhìn Yên Vũ từ trên xuống dưới. “Muối nói, rốt cuộc muối là người hay quỷ?”

“Muối dĩ nhiên là người. Được rồi, không dọa tỷ nữa, nhưng tỷ cũng đừng nghĩ nhiều. Tuyên công tử kia không có ý gì với muối, chỉ là để muối đi phân biệt xác chết một chút.” Yên Vũ tiến lên nắm lấy tay của Mục Thanh Thanh.

Lúc đầu Mục Thanh Thanh còn muốn trốn, nhưng khi chạm được lòng bàn tay ấm áp của Yên Vũ thì mới thở dài nhẹ nhõm một hơi. “Đó là nhận biết xác chết, cũng nên đi vào lúc giữa trưa dương khí thịnh nhất, hơn nửa đêm đi nhận biết xác chết, không sợ sao?”

Mục Thanh Thanh than thở nói. “Còn tưởng rằng muối câu được một con rùa vàng, không nghĩ tới như thế này...Tại sao hắn tìm muối đi nhận biết xác chết, muối quen với người đó sao?”

Yên Vũ lắc đầu. “Nhận không ra.”

Mục Thanh Thanh đang muốn hỏi lại, Yên Vũ đã nắm mạnh tay nàng ta, ý bảo nàng ta đừng nói.

Bởi vì lỗi tai nạn bèn của nàng đã nghe thấy có người đang lặng lẽ tới gần các nàng.

8. Chương 8: Thầm Hạ Quyết Tâm

Toàn thân nàng căng thẳng đề phòng, nhưng nghe thấy bước chân của người nọ hơi cách chỗ các nàng một chút liền dừng lại, không đi về phía trước.

Có lẽ là người mà Tuyên Thiệu nói, phải tới bên cạnh nàng?

Đến nhanh như vậy? Hoàng thành ti vẫn rất có năng suất nha!

Mục Thanh Thanh cả ngày ở chung với Yên Vũ, dĩ nhiên biết thánh lực của Yên Vũ hơn người, nhận được ám hiệu liền không nói nữa, cho đến khi hai người vào phòng.

Nàng ta mới thở dài một hơi, hoảng hồn chưa bình tĩnh, nói: “Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì?”

Yên Vũ nhìn nàng một cái, đưa tay kéo tay áo lên, lộ ra chiếc vòng vàng.

Mục Thanh Thanh nhìn chiếc vòng vàng. “Sao vậy? Chiếc vòng này không phải tiểu Hồng đã tặng sao...Tiểu Hồng đã chết?”

Yên Vũ lắc đầu. “Muội đi nhìn cái xác nữ kia, đã bị ngâm nước đến nhìn không ra diện mạo, không dám xác định có phải tiểu Hồng hay không.”

Mục Thanh Thanh đưa tay gỡ xuống chiếc vòng trên tay Yên Vũ. “Người đã chết, muội còn đeo chiếc vòng này làm cái gì? Mau tháo xuống đi! Chỗ ta còn có rất nhiều vòng tay đẹp, muội chọn một cái đi!”

Yên Vũ né qua một bên. “Không được, cái này rất tốt, vừa nhẹ nhàng vừa tinh xảo.”

Mục Thanh Thanh nhú mày nhìn hai mắt nàng. “Muội không có gì gạt ta chứ? Ta xem muội như tỷ muội tốt, cái gì cũng nói với muội, muội có bí mật cũng phải chia sẻ với ta!”

Yên Vũ nhìn đôi mắt trông mong nhìn mình của Mục Thanh Thanh, thở dài. “Không có chuyện gì, không còn sớm nữa, đi ngủ sớm một chút đi.”

Mục Thanh Thanh ngồi trên ghế không nhúc nhích, nhìn chăm chăm nàng một hồi, thấy nàng thật sự không có ý nói ra thì mới thở dài, không cam lòng “Ừ” một tiếng, đứng dậy đi rửa mặt.

Mặc dù Yên Vũ kêu Mục Thanh Thanh là tiểu thư, nhưng Mục Thanh Thanh ở trước mặt nàng không có một chút làm giá tiểu thư gì, mọi việc lớn nhỏ đều tự thân làm, không có vênh mặt hất hàm sai khiến nàng, coi như là một tiểu thư hầu hạ tốt nhất ở Xuân Hoa lâu. E cũng là hoa khôi không hề kiêu căng nhất thành Lâm An. Không thể không nói, gặp được tiểu thư như vậy, vận may của Yên Vũ coi như là rất tốt.

Nàng cũng từng là tiểu thư con vợ cả ở trong nhà, việc hầu hạ người làm sao cũng không tới phiên nàng.

May mà Mục Thanh Thanh không coi nàng như nha hoàn, trái lại đối xử với nàng như tỷ muội. Ngược lại khiến cho lòng đau buồn tuyệt vọng của nàng có ít nhiều ấm áp.

Mục Thanh Thanh rửa mặt xong, Yên Vũ đang ngồi trên trường kỷ ở phòng ngoài, thấy nàng đi vào liền đứng dậy nói: “Muội hầu hạ tiểu thư đi ngủ nhé?”

Mục Thanh Thanh nhìn nàng một cái, không để ý tới nàng, xoay người đi vào phòng trong, tự mình nằm lên giường.

Yên Vũ đi theo vào, Mục Thanh Thanh lại xoay người đưa lưng với nàng.

Yên Vũ đứng tại chỗ phút chốc, rồi lặng lẽ lui ra đến phòng ngoài, nằm trên trường kỷ.

Nhắm mắt nhưng không có buồn ngủ.

Nàng còn có thể nghe được hít thở khi ngắn khi dài của Mục Thanh Thanh ở trong phòng, có thể nghe được tiếng đàn cầm, đàn sắt ở tiền viện của Xuân Hoa lâu, thậm chí có thể nghe được tiếng gõ mõ của hai con phở bên ngoài, dĩ nhiên cũng có thể nghe được tiếng quần áo cọ xát với lá cây trong bụi hoa chuối tây* bên ngoài chái nhà cách đó không xa, có lẽ là người của Hoàng thành ti núp trong đó.

(*hoa chuối tây: tiếng Anh là Canna indica, các bạn google sẽ thấy nhé)

Yên Vũ nâng tay sờ sờ chiếc vòng vàng trên cổ tay. Trong chiếc vòng này rốt cuộc chứa bí mật gì? Trên tờ giấy kia viết “Cây táo lớn ngõ Ngõ Đồng phố Tây” đến tột cùng là chỉ cái gì? Sẽ có người tìm đến nàng, muốn chiếc vòng này sao?

Nàng vốn muốn mượn khuôn mặt đẹp và kỹ năng đàn của mình để tiếp cận Tuyên Thiệu.

Nhưng bây giờ xem ra, tuy bản thân nàng ở thanh lâu nhưng lại không có năng khiếu dùng sắc đẹp mê hoặc người. Hơn nữa trông đáng vẻ lạnh như băng của Tuyên Thiệu cũng không hề giống người dễ bị sắc đẹp mê hoặc.

Nếu lần này mình phối hợp thật tốt trong hành động mới thì có phải còn có thể tiếp cận hắn hay không?

Nghĩ đến đó, Yên Vũ nắm lấy chiếc vòng trên cổ tay, ngằm hạ quyết tâm.

Hít thở ở phòng trong đã biến thành khê mà dài, tiếng đàn cầm đàn sắt của Xuân Hoa lâu vẫn còn tiếp tục, người gõ mõ kia dần dần đi xa, bụi chuối tây rớt cuộc bất động. Cô lẽ là người nọ đã tìm được tư thế thoải mái, hoặc là đang ngồi trên đất ngủ?

Ý thức của Yên Vũ cũng dần dần mờ hồ chìm vào giấc ngủ.

9. Chương 9: Chặn Gặp Ở Ngũ Phương Trai

Chẳng ngờ ngày hôm sau thức dậy, Mục Thanh Thanh cũng không để ý tới Yên Vũ.

Ăn cơm, tắm bộ, luyện giọng đều không để ý đến Yên Vũ. Bất kể Yên Vũ khuyên giải, hay là dỗ ngọt, nàng ta cũng không bày ra vẻ mặt nào, không nhìn không đáp.

Yên Vũ không biết làm sao. Hai người cùng ở dưới một mái nhà, ngẩng đầu không thấy, cúi đầu gặp lại giận dữ không nói lời nào, xấu hổ bao nhiêu?

Nhưng trong lòng Yên Vũ hiểu rõ tính tình Mục Thanh Thanh tốt, giận cũng chỉ không để ý tới nàng, dỗi mà thôi. Nếu dỗi lại là vị tiểu thư nào khác, tỷ nữ dám khiến tiểu thư bực bội thì đúng là chán sống, không đánh cô đỡ chết đỡ sống mới là lạ!

Yên Vũ thấy bộ dáng Mục Thanh Thanh dỗi thật là không được tự nhiên bèn nói dỗi với má Từ, tới Ngũ Phương Trai mua một ít điểm tâm mới ra. Nàng biết Mục Thanh Thanh thật ra rất dễ dỗ ngọt, mặc dù sống ở thanh lâu nhưng tính tình lại giống như một đứa trẻ không rành thế sự, một bọc điểm tâm mới mẻ là có thể dỗ nàng ấy tươi cười rạng rỡ. Nàng ta không lấy làm xấu hổ mà ngược lại còn tự hào xưng mình là “đồ tham ăn”.

Nếu một bọc điểm tâm có thể khiến cho giữa chủ tớ không xấu hổ như vậy, Yên Vũ cảm thấy rằng cho dù nàng mua tám mươi bọc điểm tâm cũng có lời.

Từ Ngũ Phương Trai mua điểm tâm đi ra, Yên Vũ liền phát hiện có người đi theo nàng.

Tối hôm qua đến phòng xác, lại biết được bí mật của chiếc vòng, tinh thần Yên Vũ rất căng thẳng, vả lại thính lực của nàng vốn nhạy bén.

Nàng nghe thấy người đi theo nàng, không phải là người núp trong bụi chuối tây đêm qua. Bước chân của người này vững vàng hơn, ứng với cao lớn trắng kiện hơn người kia một chút. Vả lại là người lão luyện, nhịp chân vừa ổn vừa mau, hơi thở lại dài đều đặn.

Yên Vũ cảm thấy lo lắng, tăng nhanh nhịp chân, đi về phía nơi có nhiều người.

Người đi theo sau lưng dường như phát hiện ý đồ của nàng, càng tăng nhanh bước chân.

Trong lòng Yên Vũ căng thẳng, ôm điểm tâm, muốn bắt đầu chạy, không ngờ người nọ lại thành linh đi nhanh vài bước, lập tức tới sau lưng nàng.

Nàng nghe thấy người nọ đã đuổi tới phía sau, muốn tránh cũng không kịp nữa rồi. Người nọ giơ tay nắm lấy bả vai nàng.

Trong lòng Yên Vũ khấn nguyện, nhưng làm khí thể như đang muốn quát mắng.

Người nọ lại chấp tay nói: “Mạo phạm cô nương, công tử nhà ta ời, xin cô nương đi theo ta một chuyến?”

Người đến là một người trung niên râu quai nón, vóc dáng cao lớn rắn chắc, toàn thân trường sam* màu xám, nhìn như là tôi tớ của nhà giàu nào đó.

(*trường sam: áo dài nam)

“Công tử của nhà ngươi là ai?” Yên Vũ nhíu mày hỏi.

“Cô nương gặp sẽ biết.” Người đàn ông trung niên nói.

Nét mặt Yên Vũ bất động, nhưng trong lòng lại đang cân nhắc. Nàng rời nhà đến nay đã tám năm, luôn trốn ở Xuân Hoa lâu. Trước khi gặp Mục Thanh Thanh thì luôn luyện đàn ở hậu viện, dạy hoa nương ở trong viện đánh đàn. Sau khi gặp Mục Thanh Thanh thì đến phòng khách đánh đàn, nhưng vẫn luôn trốn ở trong phòng ngầm.

Ở Lâm An không nên có người nhận biết nàng, chỉ ngoại trừ Tuyên Thiệu đã gặp ngày hôm qua.

Chẳng lẽ Tuyên Thiệu muốn gặp nàng?

“Mời cô nương...” Người đàn ông trung niên thấy nàng bất động liền thúc giục nói.

Yên Vũ gật đầu, đi theo sau người đàn ông kia về phía quán trà bên đường cách đó không xa.

Lúc này vừa qua khỏi buổi trưa, còn chưa tới thời điểm trà chiều. Người trong quán trà không nhiều lắm.

Yên Vũ lắng tai nghe, bên trong phòng bao ở lầu hai chỉ có ba gian là có người.

Một gian trong đó có ba người ở, nhưng không có tiếng nói chuyện với nhau, chỉ có thể nghe thấy tiếng một người rắc lá trà.

Người đàn ông trung niên dẫn nàng đi đến ngoài cửa phòng bao, chỗ ba người nọ. Khom người nói: “Công tử, người đã được mang tới.”

Bên trong không lên tiếng trả lời, có một người đứng lên đi đến cạnh cửa, kéo cửa ra.

Yên Vũ nâng mắt thì thấy người ngồi uống trà đúng là Tuyên Thiệu mới gặp đêm qua.

Người đàn ông trung niên vào phòng trước tiên, kề tai Tuyên Thiệu nói nhỏ vài câu.

Người ngoài không nghe được hẳn đang nói cái gì, nhưng Yên Vũ nghe được rõ ràng.

Người đàn ông đó nói: “Công tử, không biết vị cô nương này có võ công trong người không, vô cùng cảnh giác. Thuộc hạ mới đuổi theo nàng ta từ bên ngoài Ngũ Phương Trai đã bị nàng ta phát giác.”

Trên mặt Yên Vũ tĩnh lặng, nhắc chân rảo bước vào phòng bao.

Kéo cửa đóng lại sau lưng nàng.

10. Chương 10: Tự Xưng Là Cảnh Giác Bẩm Sinh

Trong phòng chỉ có một mình Tuyên Thiệu đang ngồi, ba người còn lại đều đứng ở một bên.

Yên Vũ đoan đoan chính chính đứng ở cửa.

Tuyên Thiệu giương mắt nhìn nàng, nói: “Đứng xa như vậy làm gì? Ngồi.”

Hắn dùng cằm chỉ chỉ cái ghế đối diện mình.

Yên Vũ đứng thẳng không nhúc nhích. “Tuyên công tử có chuyện gì thì phân phó đi, nô tỳ còn phải trở về hầu hạ tiểu thư nhà ta nữa.”

Tuyên Thiệu chợt đứng dậy, khi nàng chưa kịp phản ứng lại đã đến gần nàng rồi, đưa tay bắt lấy cổ tay nàng.

Yên Vũ bất ngờ không kịp phòng ngự, hoảng sợ đang tính vùng Tuyên Thiệu ra thì hắn đã thả tay, trong chớp mắt lại trở về vị trí, ngồi vào chỗ của mình.

“Đêm qua ta đã dò xét, ngươi không có võ công. Hôm nay xác định một lần nữa, vẫn là như thế. Nhưng thủ hạ của ta nói hẳn mới vừa đuổi theo người liền bị ngươi phát giác. Sao ngươi làm được?” Tuyên Thiệu nhướn mày, như có vài phần hứng thú nhìn nàng.

Yên Vũ rũ mắt đáp: “Nô tỳ cảnh giác bẩm sinh.”

Tuyên Thiệu như là bị câu trả lời của nàng chọc cười, cười hai tiếng.

Yên Vũ nâng mắt nhìn hắn, thấy miệng hắn cong lên nhưng trên mặt vẫn là một vẻ hàn băng bao phủ.

“Một khi đã như vậy, chuyện lần này trái lại ngược lại là lựa chọn thích hợp nhất.” Tuyên Thiệu nhìn cổ tay áo nàng.

Chiếc vòng kia đang được giấu ở dưới tay áo rộng.

“Đã sai người vẽ bộ dáng của xác nữ tởm hôm qua. Người nhìn xem có nhận biết người này hay không.” Tuyên Thiệu nói.

Người đàn ông đang đứng bên cạnh tiến lên, lấy tờ giấy Tuyên Thành ở trong ngực, mở ra. Yên Vũ tiến lên nhìn, gật gù đầu. “Đúng là hoa nương được chuộc thân tháng trước, Tiểu Hồng.”

“Lúc này không nên rêu rao, người đừng nói cho người ngoài.” Tuyên Thiệu nói xong, bỗng nhiên tới gần Yên Vũ, giọng nói lạnh như băng vang lên trên đỉnh đầu Yên Vũ. “Người không có nói cho người ngoài chứ?”

Trong lòng Yên Vũ cả kinh, lắc đầu nói: “Không có.”

Tuyên Thiệu cười lạnh lùng, ngồi trở lại chỗ của mình, thấp giọng nói: “Thật sự không có sao?”

Yên Vũ lắc đầu theo bản năng.

Tuyên Thiệu thế nhưng lại hứng thú nhìn nàng.

Lúc này Yên Vũ mới giật mình phát hiện câu nói vừa rồi kia Tuyên Thiệu đã nói với giọng cực thấp, và lại khoảng cách hai người xa ba bốn bước. Nàng nghe được lời kia tuy là vô cùng rõ ràng, nhưng người bên ngoài chắc chắn không nghe được.

Biết Tuyên Thiệu cố ý thử, Yên Vũ hơi hối hận.

“Người đi đi, có việc ta sẽ lại kêu người tìm người.” Tuyên Thiệu phân phó một tiếng, quay mặt đi, bưng trà trên cái lò đất sét nhỏ, đang muốn rót vào chén.

Yên Vũ xoay người tính đi, gần đến cửa thì bỗng dừng lại. “Nước đó đã tốn thời gian nửa nén nhang, lúc này nước trà đã cũ, lá trà cũng cực mềm vụn, đáng tiếc.”

Nói xong, Yên Vũ kéo mở cửa, nhấc chân đi ra ngoài.

Tuyên Thiệu nhìn thấy bóng dáng biến mất ở cửa, trong nháy mắt sợ run, quay đầu lại nhìn ba người thuộc hạ của mình, nói: “Từ khi nàng ta vào đến bây giờ là thời gian nửa nén nhang sao?”

Người đàn ông dẫn người đến lắc đầu. “Không đến nửa nén nhang.”

“Nước trà sôi lúc nào?” Tuyên Thiệu lại hỏi.

Một người đàn ông khác gục gặt đáp: “Không bao lâu trước khi cô nương kia đến.”

Tuyên Thiệu nghe vậy, nhìn cái lò đất nhỏ trên bàn, trên mặt hiện ra một chút hứng thú.

Yên Vũ xuống lầu quán trà, điểm tâm cầm trong tay đã hơi lạnh.

Ngẩng đầu nhìn hàng dài xếp trước cửa Ngũ Phương Trai, nàng thở dài, đi mua lại thì không còn kịp nữa.

Lúc Yên Vũ trở về hậu viện Xuân Hoa lâu, Mục Thanh Thanh đang đứng ở đầu cầu, nhón chân nhìn xung quanh về phía cửa hông bên này. Nhìn thấy bóng dáng của nàng thì lập tức xoay lưng lại, nhưng có chút không cam lòng ngoảnh lại nhìn đồ trong tay nàng.

Sau đó không tình nguyện đi qua phía đầu này cầu Nguyệt Nha.

Yên Vũ cười khế. Đúng là đồ tham ăn. Vừa nhìn thấy hộp đựng điểm tâm của Ngũ Phương Trai là đã không rời ra được. Nàng đi nhanh hai bước, cầm hộp điểm tâm trong tay quơ quơ trước mặt.

Mục Thanh Thanh lập tức tiến đến, nhanh tay giật lấy hộp điểm tâm. “Đừng lắc, lắc vụn sẽ ăn không ngon!”

Mục Thanh Thanh mở hộp điểm tâm ra, ngón tay trắng muốt thon dài thật cẩn thận bóc lên bánh đậu xanh óng ánh trơn bóng màu xanh lục được nén thành dạng năm cánh hoa, để vào miệng.

11. Chương 11: Từ Chối Diễn “song Hoàng”

Điểm tâm của Ngũ Phương Trai là nổi tiếng nhất Lâm An, cũng là Mục Thanh Thanh thích nhất. Nàng ta vẫn nhắc mãi đây là “Món ăn ngon không có chất bảo quản, không làm hại môi trường”. Tuy rằng không rõ nàng ta đang nói cái gì, nhưng mà có thể nhìn ra nàng ta vô cùng thích điểm tâm. Tinh tế thưởng thức vị ngọt mềm mại của bánh đậu xanh, cùng với cảm giác biến hoá hạnh phúc ở trong miệng, Mục Thanh Thanh nhắm mắt hưởng thụ, thoả mãn khen một tiếng. “Ăn ngon thật! Thấy người thành tâm chạy tới Ngũ Phương Trai mua điểm tâm cho ta như vậy, ta liền tha thứ cho người!”

Mục Thanh Thanh một tay cầm hộp điểm tâm, một tay vỗ vỗ vai Yên Vũ hơi mạnh, cười hì hì quay về chái nhà. Yên Vũ vừa cảm thán Mục Thanh Thanh thật sự là dễ dụ vừa tựa như lơ đãng hướng về phía đầu cầu Nguyệt Nha, nhìn thoáng qua trên cây long não* cảnh lá sum xuê.

(*cây long não: tên tiếng Anh là camphor tree, các bạn muốn tham khảo thì google nhé)

Nàng nghe được cái người ngồi xổm trong bụi chuối tây đêm qua hiện giờ đang núp giữa cành cây.

Nhìn lướt qua nhưng không phát hiện bóng dáng người đó.

Vừa rồi ở quán trà, Tuyên Thiệu cũng không có nhắc tới đã phái người đến theo dõi nàng. Nếu nàng hỏi rõ, không biết trên mặt Tuyên Thiệu có thể vô cùng phấn khích hay không đây?

Yên Vũ cong cong khoé miệng, đi theo Mục Thanh Thanh trở về chái nhà.

Mục Thanh Thanh là hoa khôi của Lâm An liên tục ba năm nay, dĩ nhiên cũng là đầu bài* trong những đầu bài của Xuân Hoa lâu, tiếng tăm lớn, người muốn gặp Mục Thanh Thanh rất nhiều. Nhưng cái lợi của hoa khôi chính là không phải ai muốn gặp thì có thể gặp được.

(*đầu bài: tên đứng đầu bảng)

Loại thanh quan tài mạo song toàn giống như Mục Thanh Thanh này, ngày thường cũng không phải xã giao nhiều. Nàng ta am hiểu đạo lý vật hiếm thì quý, bình thường kẻ có tiền mời, nàng hoàn toàn không nhận lời. Chỉ có quyền thế lớn, má Từ không đối phó được, hoặc là có người đặc biệt, hoặc người có diện mạo siêu phàm thì nàng ta mới nhận lời mời tiếp khách.

Giống như Tuyên Thiệu vậy, khách nam vừa có quyền thế, tướng mạo lại thật tốt, không phải thường có.

Yên Vũ cùng Mục Thanh Thanh ung dung nhàn nhã ở hậu viện qua hai ngày.

Người theo dõi kia, ngoại trừ rời đi giải quyết vấn đề cá nhân một chút, thì cũng cùng ngồi xổm ở hậu viện hai ngày.

Hai ngày này vẫn sóng êm gió lặng, không có động tĩnh gì.

Mãi đến ngày thứ ba, mặt trời lặn về phía tây, bóng đêm dần dần đến. Một vị khách quý đến Xuân Hoa lâu, đi vào liền chỉ định muốn Mục Thanh Thanh tiếp.

Má Từ thấy tướng mạo của khách không tồi, ra tay vô cùng hào phóng, liền kêu người đi mời Mục Thanh Thanh.

Rồi tự mình đi an bài Yên Vũ trốn vào phòng ngầm, đánh đàn phối hợp với Mục Thanh Thanh.

Mục Thanh Thanh vốn có chút bài xích đối với diễn “Song Hoàng”, lần trước ở trước mặt Tuyên Thiệu lại để lộ bí mật, lần này nói sao cũng không chịu phối hợp.

“Má Từ, hoặc là ta hát không, hoặc là để cho Yên Vũ ở bên cạnh đánh đàn cùng ta. Lần trước lộ bí mật, lần này lộ nữa thì làm sao bây giờ? Không biết đánh đàn không mất mặt, nhưng không biết đánh đàn còn giả dạng làm dáng sư phụ mới mất mặt!” Mục Thanh Thanh ngồi trên ghế đầu cạnh bàn, bắt tréo chân, cái miệng nhỏ đang ăn điểm tâm. Rất có tư thế ‘người không đồng ý thì ta sẽ không đi’.

Má Từ khuyên bảo: “Không phải cô nương tranh chức hoa khôi đều thông thạo mọi thứ cầm kỳ thi hoạ sao. Nếu người nói không biết đánh đàn, vậy ba năm hoa khôi này không phải là lừa gạt mà có sao? Đến lúc đó đừng nói người mất mặt, Xuân Hoa lâu này của chúng ta cũng đừng nói tiếp tục mở cửa!”

Mục Thanh Thanh bấu môi. “Yên Vũ là nhân tài tốt như vậy, má lại để lỡ! Má không để nàng lộ diện, chẳng lẽ đợi ở Xuân Hoa lâu này, còn có thể gả đến nơi nào tốt hả?”

“Nói chuyện của người, đừng kéo theo Yên Vũ!” Má Từ liếc mắt nhìn Yên Vũ một cái.

Yên Vũ lẳng lặng đứng ở một bên, cũng không nói xen vào.

Nếu là ngày thường, nàng chắc chắn sẽ theo má Từ cùng khuyên tiểu thư.

Nhưng hôm nay khác, nếu nàng dẫu mặt thì sao có thể để lộ ra vòng tay? Làm sao cá có thể mắc câu được?

Con cá không mắc câu thì sao nàng biểu hiện được bản thân? Sao có thể từng bước tiếp cận được Tuyên Thiệu chứ?

12. Chương 12: Mắc Câu

Yên Vũ thanh cổ họng, thấp giọng nói: “Má Từ, tiểu thư không muốn đánh đàn thì nói tay của tiểu thư bị thương, để cho nô tỳ ở bên cạnh đánh đàn là được rồi. Nô tỳ xuất ra phân nửa trình độ thường ngày, sẽ không khiến cho người ta nghi ngờ.”

Má Từ nghe vậy, trong mắt có chút kinh ngạc. lập tức nhíu mày. “Không được. Biểu ca của người trở về nhất định sẽ trách ta!”

Mục Thanh Thanh nghe vậy lại vui vẻ nhảy lên từ ghế. “Thì cứ như vậy đi, một hai lần không để cho biểu ca nàng bắt gặp là được rồi!”

Nói xong, Mục Thanh Thanh túm Yên Vũ đi.

Cười hì hì nói bên tai nàng: “Rốt cuộc không cần nguy trang nữa, người không biết đâu mỗi lần ta đều rất căng thẳng, sợ bị người ta nhìn ra! Rất mất mặt đó!”

Yên Vũ gật đầu, thật ra người làm như vậy ở trên phố cũng không ít. Có một số cô nương tài đánh đàn hay, nhưng gương mặt không đẹp, có một số cô nương quyến rũ xinh đẹp nhưng âm luật lại không biết, mấy tú bà sẽ để cho hai người phối hợp, cái chính là để cho những người khách có thể có một cảm giác hưởng thụ cảnh đẹp ý vui. Thật ra cũng là bí mật mọi người trên phố đều biết, ít có người không được tự nhiên giống như Mục Thanh Thanh vậy.

Hai người đi vào phòng bao.

Người khách ra tay hào phóng có tướng mạo không tồi, đang ngồi sau bức rèm, khẽ khều huyền cầm.

Mục Thanh Thanh dừng bước, hơi khấn trương, xoay đầu qua nhìn Yên Vũ, nói: “Nếu hần thông thạo âm luật, muốn ta đánh đàn thì làm sao bây giờ?”

Yên Vũ rũ mắt đáp khẽ: “Thì tiểu thư nói tay phải bị thương, không đàn được, để cho nô tỳ làm giúp.”

Mục Thanh Thanh gật đầu, lúc này mới nhấc chân xoải bước vào phòng bao.

Yên Vũ thông qua tiếng huyền cầm do người nọ khêu nghe ra được người đó không phải là người thông thạo âm luật, chỉ là tùy ý gảy bầy huyền cầm mà thôi, nhưng nghe được tiếng hít thở của người đó thì xác nhận là người tập võ.

Nghe được tiếng bước chân đằng sau, người nọ quay mặt sang.

Yên Vũ nâng mắt thấy người đàn ông trên dưới ba mươi tuổi, nước da ngăm đen, nét mặt thân thể cường tráng, đường nét rõ ràng, đôi mắt lớn mà thâm thúy, hốc mắt sâu, hơi không giống với người Trung Nguyên.

“Mục Thanh Thanh tiểu thư quả nhiên mỹ mạo phi phàm, hôm nay gặp được thật sự là vinh hạnh của Lý mỗ.” Người đàn ông cười nói.

Mục Thanh Thanh cúi người chào, Yên Vũ cũng hành lễ theo.

Người đàn ông kia mở miệng đều là giọng hách dịch, nghe không ra là người ở nơi nào.

“Lý công tử khách sáo rồi.” Mục Thanh Thanh nói xong thì đi vào trong.

Yên Vũ tiến lên một bước, nâng tay vén bức rèm lên.

Mục Thanh Thanh ngồi vào chỗ của mình bên cạnh bàn tròn trong phòng. Lý công tử kia nhìn Yên Vũ một cái, nói: “Không biết có thể tâm sự một mình với Thanh Thanh tiểu thư không?”

Ấn đường Yên Vũ nhú lại, có thể là người đàn ông này hay không?

Mục Thanh Thanh cầm khăn, thẩm thẩm khoé miệng, có chút mất tự nhiên, nói: “Đây là tỳ nữ của thiếp, hôm nay thiếp bị thương, không tiện đánh đàn nên để cho tỳ nữ này lưu lại đánh đàn cho công tử được không?”

Lý công tử nâng mắt nhìn cổ tay Mục Thanh Thanh, do dự trong phút chốc. “Khỏi cần. Chỉ nguyện ngồi đối diện cùng mỹ nhân, nhìn mà thôi, trong lòng tại hạ đã vui rồi.”

Lời nói nịnh hót như thế, Mục Thanh Thanh nghe xong rất hưởng thụ, nâng tay kêu Yên Vũ lui ra ngoài.

Yên Vũ hơi sốt ruột. Mặt dù nàng không phục vụ ở phòng khách, nhưng cũng biết hễ đàn ông đến thanh lâu đều là tới tìm vui, nào có người ngại bên cạnh có nhiều mỹ nhân?

Yên Vũ không cần cầm gương tự soi cũng có vài phần tự tin với nhan sắc của mình.

Lý công tử kia lại vội vàng không ngừng đuổi nàng ra ngoài, nếu không phải là thèm rõ dãi sắc đẹp của Mục Thanh Thanh, muốn phá hủy danh tiếng thanh quan của nàng ta thì đó là có ý đồ khác.

Yên Vũ suy nghĩ điều này, không lui ra ngoài, ngược lại còn tiến vào gian phòng bên trong bức rèm, bưng lên ấm trà sứ màu xanh ở trên bàn, giọng nhỏ nhẹ thoải mái nói: “Nô tỳ đi thêm trà cho Lý công tử và tiểu thư.”

Lúc châm trà, nàng đặc biệt kéo cổ tay áo, làm lộ ra chiếc vòng vàng trên cổ tay.

13. Chương 13: Tử Lượng Kém

Dù không nâng mắt nhưng có thể cảm nhận được ánh mắt gắt gao nhìn chăm chú vào trên cổ tay nàng. Yên Vũ thêm trà, để ấm trà men sứ xanh xuống, rồi cung kính lui ra ngoài.

“Đợi một chút!”

Khi nàng lui đến cửa thì Lý công tử kia bỗng lên tiếng gọi nàng lại.

“Công tử còn có gì phân phó?” Trong lòng Yên Vũ khẽ động.

“Nghe nói giọng hát của Thanh Thanh tiểu thư là tuyệt nhất Lâm An, chẳng biết hôm nay tại hạ có may mắn được nghe không? Nhưng mà tay Thanh Thanh tiểu thư bị thương, vậy để cho tiếng đàn của tỳ nữ này làm bạn cũng được.” Lý công tử vuốt ve chén sứ xanh ở trong tay, chậm rãi nói.

“Cũng được.” Mục Thanh Thanh quay sang gật đầu với Yên Vũ.

Yên Vũ liền đi tới ngồi xuống phía sau đàn, nâng tay thử đàn. Ngón tay thon dài gảy huyền cầm, tiếng đàn du dương chảy xuôi theo đầu ngón tay. Nàng rất thích ca khúc này, là nàng dựa vào ngân nga của tiểu thư mà phổ thành.

Yên Vũ rất không hiểu vì sao tiểu thư biết hát nhưng không biết phổ nhạc, có lẽ đây là thiên phú trong truyền thuyết?

Mục Thanh Thanh phụ họa theo tiếng đàn, nhẹ nhàng hát: “Trời xanh chờ mưa bụi, mà thiếp đang đợi chàng. Khói bếp lượn lơ dăng lên, cách ngàn vạn dặm...”

Yên Vũ đàn, nhưng trong tai luôn luôn lưu ý động tĩnh của Lý công tử.

Rõ ràng sau khi Lý công tử nhìn thấy chiếc vòng vàng trên cổ tay nàng mới cố ý giữ nàng lại.

Chẳng lẽ Lý công tử này thật chính là con cá mà Tuyên Thiệu muốn câu?

Xong một bài hát, Lý công tử ra hiệu Yên Vũ ở bên cạnh tùy tiện đàn bài nào đó, không còn nói đuổi nàng đi, tiếp tục nhẹ giọng tán gẫu cùng Mục Thanh Thanh.

Tiếng đàn chưa dừng lại, Yên Vũ nghe được tiếng của Mục Thanh Thanh càng ngày càng nhỏ, càng ngày càng yếu.

Nàng nghe được tiếng quần áo ma sát, đứng dậy đột ngột.

Ngẩng đầu liền thấy Lý công tử đã đi về phía nàng.

Mà Mục Thanh Thanh đã gục vào trên bàn, bất động.

Nàng còn nghe được tiếng hít thở ngắn dài của Mục Thanh Thanh, tâm trạng liền bình tĩnh, đứng dậy nói: “Lý công tử làm gì vậy?”

Lý công tử cho rằng nàng đang chuyên tâm đánh đàn, không ngờ nàng lại đột nhiên ngẩng đầu, vốn muốn đánh ngất nàng, lúc này đã bỏ lỡ thời cơ.

“Không có gì. Xem bộ dáng đánh đàn của người đúng là còn muốn đẹp hơn tiểu thư nhà người vài phần. Bằng không người theo ta, thế nào?” Lý công tử lấy cây quạt trong tay khới cằm của Yên Vũ.

Yên Vũ lui một bước. “Người đã làm gì tiểu thư nhà ta?”

Lý công tử cười. “Không có gì. Chỉ là tiểu thư của người tửu lượng kém.”

Khoẻ miệng Yên Vũ co rút. Trên bàn chỉ có trà ướp hoa thôi được không? Uống trà mà cũng uống đến tửu lượng chịu không nổi?

Bây giờ nàng đã xác định Lý công tử này thật sự có vấn đề. Nhưng trong Xuân Hoa lâu vô cùng ồn ào, tuy nói ở trong phòng bao phần lớn tiếng ồn đã bị chặn lại, nhưng đó là đối với người bình thường mà nói. Đối với thính giác nhạy bén của Yên Vũ mà nói, tiếng động bên tai giống như là đang đặt mình trong chợ rau rộn ràng nhộn nháo.

Người Tuyên Thiệu phái tới hiện giờ ở đâu? Người đó có chú ý tới Lý công tử không?

Nếu Lý công tử này muốn đoạt lấy chiếc vòng vàng, hại tính mạng nàng, người đó có thể khoanh tay đứng nhìn hay không?

Yên Vũ nhìn Lý công tử tới gần, nói: “Tuy Yên Vũ là tỳ nữ bên cạnh tiểu thư, nhưng giá chuộc thân thật không thấp!”

Vừa nói vừa lui về sau một bước.

“Không sao. Người thấy công tử ta giống như là người không bỏ tiền ra nổi sao?” Lý công tử nói xong thì tới nắm lấy cổ tay Yên Vũ.

Yên Vũ lui về sau đến bên ngoài bức rèm, gật đầu nói: “Công tử nói cũng đúng. Nếu có thể được công tử chuộc thân, dĩ nhiên là tốt hơn nhiều so với ở Xuân Hoa lâu. Nếu công tử thật sự có ý này, không bằng đi nói rõ với má Từ đi.”

“Ta đương nhiên sẽ nói với má Từ. Hiện giờ, người ngồi xuống đối ẩm với ta mấy chén mới là chính sự.” Lý công tử vẫn cứ đến gần nàng.

Yên Vũ nhìn Mục Thanh Thanh hôn mê gục trên bàn. “Nô tỳ cũng tửu lượng kém.”

Lý công tử khẽ nhú mày, hơi mất kiên nhẫn, tiến mạnh lên một bước, nhanh tay bịt miệng Yên Vũ lại, giơ tay đánh ngất nàng.

Tuy Yên Vũ không có võ công, nhưng thính giác quả thật rất nhạy. Tiếng quần áo ma sát, tiếng động thể nâng tay, nàng đều có thể nghe được rành mạch.

Cái chém tay Lý công tử đánh xuống bị nàng dựa vào trong ngực tránh thoát được. Chém tay bổ vào bả vai nàng, đau đến nỗi hai mắt nàng ứa lệ. Tiếng rên đau bị nuốt về trong bụng.

Lý công tử có vẻ không ngờ nàng có thể tránh thoát được chiêu thức của mình, để tay lên mạch của nàng, sờ sờ, xác định nàng không có võ công trong người, bỗng nhiên cười ngạc nhiên một tiếng. “Người nha đầu này có chút thú vị.”

Dứt lời liền mang nàng, từ phòng bao lầu hai phá cửa sổ mà ra.

14. Chương 14: Lối Ra

Trong màn đêm tĩnh mịch, Lý công tử mang theo nàng bay vút từ nóc nhà này sang nóc nhà khác. Được khoảng chừng thời gian một nén nhang, Lý công tử mới thành linh mang theo nàng bay xuống một nóc nhà, vào tiểu viện của nhà đó.

Yên Vũ nghe thấy người canh giữ đuổi theo tới gần phía trên nóc nhà nhưng không dám tiếp cận quá gần.

Lý công tử lấy đèn ở trong phòng đặt lên trên bàn tròn, nâng mắt nhìn Yên Vũ. “Chiếc vòng trên tay ngươi làm sao có được?”

“Đây là người tử muội trong Xuân Hoa lâu tặng cho ta.” Yên Vũ nói. “Công tử mang ta tới đây làm cái gì? Đây là đâu?”

Lý công tử nghe vậy cười cười, đứng dậy giữ lấy cổ tay nàng, cởi ra chiếc vòng trên tay.

Ánh đèn dầu sáng tỏ, tỉ mỉ nhìn hoa văn phức tạp trên bề mặt chiếc vòng vàng.

Yên Vũ lẳng lặng đứng bên cạnh.

Lý công tử đứng dậy, từ trong ngăn kéo của thư án tìm ra một con dao găm dài nhọn, chọc vài cái trên hoa văn của chiếc vòng. Yên Vũ nghe được tiếng động răng rắc của cơ quan.

Chiếc vòng vàng lại bị mở ra.

Yên Vũ lập tức làm ra bộ dáng vẻ mặt kinh hãi. “Cái...Cái vòng này có thể mở ra?”

Lý công tử cười, không để ý đến nàng, dùng dao găm khều ra cuộn giấy trong chiếc vòng. Hắn se mở cuộn giấy ra xem, rồi để tờ giấy trên ngọn đèn, đốt thành tro.

Yên Vũ nghe được từ xa lại tới ba người nữa, đều núp không xa ở phía trên.

“Ngươi không sợ ta giết ngươi sao?” Lý công tử đột nhiên hỏi.

Yên Vũ rũ mắt, ngẩng đầu nói: “Nếu công tử muốn giết ta thì ở Xuân Hoa lâu đã có cơ hội. Nếu tồn công đem ta đến nơi này, có lẽ là muốn lưu lại mạng của ta.”

Lý công tử gật đầu, nhìn nhìn chiếc vòng vàng ở trong tay, lách cách một tiếng đóng lại, rồi đeo trở về trên cổ tay nàng. Lúc này hắn mới đứng dậy rời khỏi phòng, nhưng khoá cửa phòng từ bên ngoài.

Yên Vũ đứng tại chỗ một hồi, nghe thấy tiếng bước chân của Lý công tử đi càng ngày càng xa, nghe thấy mấy người núp trên nóc nhà đều đuổi theo Lý công tử.

Âm thanh của mấy người dần dần xa, nghe không được nữa.

Sau nửa canh giờ, Yên Vũ nghe được từ xa có tiếng xe ngựa vang lên. Ngừng lại ở ngoài tiểu viện.

Có người xoay mình nhảy vào trong viện, bẻ gãy cái khoá đồng bên ngoài cửa, đẩy mở cửa ra.

Yên Vũ ngồi im nhìn người tới. Đúng là người ở bên cạnh Tuyên Thiệu, đã gặp qua ở trong quán trà hôm nay.

“Cô nương đi ra đi.” Người đó nói.

Yên Vũ vào thùng xe, sững sốt.

Tuyên Thiệu đang ngồi trên xe ngựa.

Chiếc xe ngựa này không phải là chiếc lần đầu tiên nàng gặp Tuyên Thiệu, chỗ ngồi không rộng rãi, nhỏ hơn rất nhiều so với chiếc kia. Nhưng bên trong xe ngựa vẫn xa hoa, bằng ghế bằng hoa lê, kỷ trà* bằng ngà voi, trong cái lồng hun bằng tơ vàng lượn lờ mùi hương thoang thoảng tràn ra.

(*kỷ trà: bàn trà nhỏ)

Trên ván xe ngựa còn trải da sóc, khiến người ta thoát nhìn cực kỳ thoải mái.

Tuyên Thiệu nhìn về mặt kính ngực của nàng, trong mắt có một ít sáng tỏ. “Xem ra người quả thật dựa vào thánh giác. Ta ngồi nín thở, người liền không phát hiện được trên xe có người.”

Yên Vũ thấp giọng nói. “Ta ở trong phòng nghe được bên ngoài có tiếng hít thở của ba người, nhưng khi đi ra chỉ thấy người thuộc hạ kia của công tử và xa phu, nghĩ là một người khác núp ở nơi bí mật gần đó, không ngờ thì ra là công tử.”

Trên mặt Tuyên Thiệu mang vài phần nghiêm túc. “Người thật sự ở trong phòng mà có thể phân biệt được?”

Mặc dù tiểu viện không lớn, nhưng khoảng cách giữa xe ngựa ở cửa viện và phòng cũng đến vài trượng, một người võ công cao cường còn không thể có thánh lực nhạy bén như vậy.

Người con gái ở trước mặt này không có một chút võ công nào trên người, nhưng có một thánh lực nhạy bén như thế, thật là khiến người ta ngạc nhiên.

Yên Vũ gật đầu. “Ta từ nhỏ thánh lực đã khác hẳn với người thường.”

Tuyên Thiệu gật đầu. “Tốt lắm.”

Nói xong liền ngậm miệng.

Xe ngựa chậm rãi chuyển động.

Động tĩnh bên ngoài xe càng ngày càng nhỏ. Yên Vũ để ý nghe các loại tiếng động ở bên ngoài xe, phân biệt phương hướng.

Có tiếng nước chảy, xe ngựa chạy qua một cây cầu.

Chung quanh có nhà cửa san sát.

Đi được một đoạn đường đá mới xây, cuối cùng ngừng lại ở ngoài sân một căn nhà trống.

“Nơi này là thành tây hả?” Yên Vũ mở mắt, hỏi.

Tuyên Thiệu nhìn nàng một cái, không nói gì, đứng dậy xuống xe ngựa.

Yên Vũ cũng đi theo xuống, nhìn trái nhìn phải, xác định là thành tây mới được xây dựng.

Nơi sầm uất của Lâm An đều ở thành đông, hoàng thành trải rộng từ đông sang tây.

Hoàng đế hạ chỉ khởi công xây dựng thành tây vài năm gần đây. Mặc dù có xây dựng cửa hàng, nhà cửa, nhưng còn chưa phát triển. Cửa hàng, nhà cửa đều không nhiều.

Toà nhà trước mặt này, cổng đình được xây rất cao, chứng tỏ nhà giàu nào đó hưởng ứng ý chỉ của Thánh Thượng, mua đất thành tây, xây dựng toà nhà này, nhưng chưa ở.

“Mở ra.” Tuyên Thiệu nói.

Thuộc hạ của Tuyên Thiệu lập tức tiến lên, cầm chìa khoá mở cửa viện ra.

Yên Vũ không hiểu nhìn hẩn một cái. Đây là nhà của Tuyên gia sao? Nếu không thì sao hẩn lại có chìa khoá?

15. Chương 16: Cuộn Da Dê

Yên Vũ à một tiếng.

Có lẽ phổ tây chắc là chỉ thành tây, ngõ Ngõ Đồng chỉ nhà của Tuyên Văn Bình, cha Tuyên Thiệu. Như vậy “cây táo lớn” rốt cuộc là chỉ cái gì?

Yên Vũ đứng tại chỗ một hồi rồi nhíu mày, cất bước đuổi theo Tuyên Thiệu.

Xuyên qua rừng trúc rậm rạp là một tiểu viện tường trắng ngói xám bị bỏ quên.

Cửa viện đóng nhưng không khoá.

Tuyên Thiệu đưa tay đẩy cửa viện ra.

“Viện này tên là Triều Hoa viện. Khi người của ta đuổi theo Lý Húc thì phương hướng hẳn đi được xác nhận là về phía Triều Hoa viện.” Tuyên Thiệu nói xong thì đã nhắc chân sải bước vào trong sân.

Yên Vũ nghe thế cũng theo vào sân.

Triều Hoa viện, “Triều Hoa” chỉ sáng sớm rực rỡ, “sớm” đồng âm với “táo”*. Có lẽ nơi này chính là “Cây táo lớn” được viết trên tờ giấy kia?

(*“sớm” trong tiếng Hoa là “tảo”, “tảo” đồng âm với “táo”)

Yên Vũ chưa từng học qua kỹ năng tìm kiếm dấu vết, cũng không có khả năng trinh thám thiên phú, nhưng vì tìm kiếm đồ vật bị giấu nên vẫn thật ra sức nghiêm túc đi dạo một vòng Triều Hoa viện.

May mà Triều Hoa viện cũng không lớn, trong viện chỉ có một tiểu lâu hai tầng. Trước lầu là một gốc cây hạnh*, sau lầu là một gốc cây đào. Không có cái gì khác.

(*cây hạnh có tên tiếng Anh là “apricot”, cây đào có tên tiếng Anh là “peach”. Bạn nào muốn tham khảo hình thì google nhé)

Biện pháp nhanh và tiện nhất dĩ nhiên là Tuyên Thiệu phái người trực tiếp đến kiểm tra.

Nếu nơi này là phủ đệ* của người ngoài, chỉ sợ lúc này đã được làm như vậy.

(*phủ đệ: dinh thự)

Lý công tử này cũng thật sự là một người xảo quyệt, lại có thể nghĩ đến đem đồ giấu ở trong nhà Tuyên Thiệu.

Tất nhiên là theo dự đoán, Tuyên Thiệu sẽ không tùy tiện điều tra phủ đệ của mình.

Yên Vũ đi dạo một vòng trong viện, không có thu hoạch gì.

Rồi đi vào trong tiểu lâu, thấy Tuyên Thiệu đang đứng ở đại sảnh lầu một. Giữa ánh trăng, bóng dáng hắn đứng lẳng lặng trái lại cảm thấy có vài phần ấm áp mềm mại.

Yên Vũ chưa từ bỏ ý định, từng bước thông thả đi một vòng ở lầu một. Trong tiểu lâu vẫn chưa kê đồ dùng trong nhà, rất trống trải.

Dạo qua một vòng, mỗi viên gạch đều dùng mũi chân khua qua, toàn là gạch đặc ruột. Nàng chưa từ bỏ ý định, lại gõ vách tường vài cái.

Tuyên Thiệu chỉ lẳng lặng đứng đó, ngược lại cũng không ngăn cản nàng.

“Cần đốt đèn cho người không?” Thấy nàng kiểm tra cẩn thận mặt tường từng tắc một, Tuyên Thiệu không nhận được hỏi.

“Người có mang theo nến không?” Yên Vũ ngẩng đầu hỏi.

Tuyên Thiệu lắc đầu.

Yên Vũ thở dài. “Vậy không cần, ta dựa vào lỗ tai cũng như nhau.”

Dùng thời gian hơn nửa canh giờ, nàng tỉ mỉ kiểm tra xong lầu một, không có thu hoạch được gì.

Nàng nhắc chân đi về phía lầu hai.

Nhưng ở trên cầu thang, lỗ tai nhạy bén phát hiện ra tiếng động không giống nhau.

Nàng đứng trên thang lầu, giẫm vài bước tại chỗ, rồi đi về phía trước hai bậc, lại xuống vài bước, ngạc nhiên mừng rỡ quay sang nhìn Tuyên Thiệu đang đứng dưới ánh trăng trong lầu một. “Người có nghe thấy không?”

Tuyên Thiệu nghe vậy ngẩng đầu nhìn nàng. “Nghe thấy cái gì?”

Yên Vũ lui xuống hai bậc thang, rồi đi về phía trước ba bước, xoay người nhìn hấn. “Nghe được không?”

Yên Vũ không nhìn thấy vẻ nhíu mày của Tuyên Thiệu, chỉ có thể nhìn thấy hấn lắc lắc đầu. “Ngoài tiếng bước chân người ra, ta không nghe được cái gì cả.”

Trong giọng nói của Yên Vũ rõ ràng có vẻ ngạc nhiên mừng rỡ. “Tiếng giẫm lên hai bậc thang này khác với những bậc khác, chứng minh hai bậc thang này đã bị động qua sau khi toàn cầu thang này được dựng xong.”

Tuyên Thiệu nghe vậy thì cất bước đi lên.

“Người đi thử xem!” Yên Vũ lui lại vài bước, ý bảo Tuyên Thiệu đi lên mấy bậc thang nàng chỉ ra.

Tuyên Thiệu đi hai lần, nhưng đầu chân mày không có giãn ra. Hấn cũng tập trung vừa đi vừa nghe, nhưng không phát hiện khác biệt gì.

Cầu thang này được làm bằng gỗ, vô cùng rắn chắc. Hấn nghe tiếng bước chân của mình dừng ở mỗi một bậc đều giống nhau.

Yên Vũ khẽ cười lên. “Người nặng hơn ta, bước chân cũng có lực hơn ta, người đi lên thì âm thanh càng rõ ràng. Ta có thể xác định hai bậc thang này chắc chắn đã bị người ta động tay động chân qua. Hai bậc thang này không chỉ bị động qua sau khi cả cầu thang được dựng lên, hơn nữa phía dưới bậc thang là rỗng.”

Tuyên Thiệu hoài nghi nhìn nàng một cái. “Người chắc chắn?”

Yên Vũ vô cùng tự tin gật đầu. “Người có dao găm không?”

Tuyên Thiệu lấy trong tay áo ra một con dao găm, đưa cho Yên Vũ.

Dao găm có dáng đơn giản, còn mang theo nhiệt độ cơ thể của Tuyên Thiệu. Yên Vũ nhận lấy, thật cẩn thận rút dao găm ra khỏi vỏ. Ánh trăng ngoài cửa sổ khiến cho dao lấp lánh ánh sắc bén. Yên Vũ chọc dao găm vào giữa bậc thang gỗ mà nàng nói rỗng kia.

Dao găm nhìn như giản dị tự nhiên, nhưng quả thật vô cùng sắc bén, chất gỗ đặc cứng dưới con dao găm lại như bùn nhão.

Yên Vũ nâng tay rút dao găm ra, rồi lại ra sức đâm xuống.

Nàng không có võ công, tuy rằng dao găm sắc bén nhưng sức lực của nàng không lớn, sau khi đâm vài cái nhưng chỉ mở ra một cái miệng nhỏ trên bậc thang.

Nhưng lúc này đã có thể thấy được trong bậc thang gỗ quả thật là rỗng ruột.

“Để ta!” Tuyên Thiệu xòe tay ra.

Yên Vũ đặt dao găm vào trong tay hấn.

Trong lúc vô ý, hấn chạm vào bàn tay lạnh lẽo của Yên Vũ.

Hai người đều sửng sốt, liếc nhau, nhưng lập tức dời ánh mắt đi.

Tuyên Thiệu cầm con dao găm vào trong bậc thang gỗ vài cái liền mở ra một cái miệng vuông trên bậc thang.

Phía dưới cái miệng vuông quả thật lộ ra một ô vuông rỗng ruột.

Có một cuộn da dê nằm bên trong ô vuông.

16. Chương 17: Bản Đồ Bối Trí Phòng Thủ Thành

Tuyên Thiệu liếc nhìn Yên Vũ một cái, đưa tay lấy cuộn da dê ra. Vẫn không coi nội dung bên trên, liền đi xuống thang lầu.

“Là thứ người muốn tìm hả?” Yên Vũ ở đằng sau truy hỏi.

Tuyên Thiệu dừng bước chân, yên lặng phút chốc. “Ta đoán vậy. Nhưng rốt cuộc có đúng hay không còn phải chờ Thánh Thượng sau khi xem qua mới có thể khẳng định.”

Yên Vũ sững sốt – chờ Thánh Thượng xem qua – ý của Tuyên Thiệu là hẳn không thể xem nội dung trên cuộn da dê này?

“Lý Húc kia và Tiểu Hồng chết trong nhà Vương đại nhân đều là mật thám của Tây Hạ.” Tuyên Thiệu nói xong, quay đầu lại nhìn nàng một cái, cong khoé miệng nói: “Có thể tìm được thứ này đúng là công của người. Người có thể nghĩ muốn thưởng gì không?”

Lúc này Yên Vũ còn đứng trên cầu thang, nghe vậy thì cúi đầu suy nghĩ một chút. Nếu nàng nói nàng muốn xem hồ sơ tám năm trước của Hoàng thành thì Tuyên Thiệu có đồng ý không?

Nghĩ đến hồ sơ của Hoàng thành thì đều là bí mật trong bí mật, nàng nhanh chóng bỏ đi ý tưởng này. “Nô tỳ không muốn gì cả. Nếu có thể thường xuyên được thấy Tuyên công tử thì đó là phúc của nô tỳ.”

Tuyên Thiệu đầu tiên sững sốt, tiếp theo đó là cười một tiếng, xoay người ra khỏi tiểu lầu.

Yên Vũ nhìn bóng lưng hắn, cũng xuống cầu thang, đi theo ra khỏi tiểu lầu.

Lý Húc đã ném qua hơn mười loại hình cụ, nhưng người hành hình cố ý giữ mạng của hắn. Hắn bị tra tấn đến hấp hối, muốn chết nhưng trong một chốc cũng không chết được.

Tuyên Thiệu mang theo cuộn da dê trở lại trong viện hành hình.

Lý Húc nâng mắt, nhìn thấy đồ trong tay hắn thì trong mắt hiện ra vẻ vùng vẫy phần nô diên cuồng. “Không ngờ...Người thế mà thật sự tìm ra được...Vì nó, đã thiệt rất nhiều mạng...”

Lý Húc nói xong thì nhắm mắt, thở dài một tiếng, biểu cảm trên mặt thật là đau đớn. Nhưng hắn nhanh chóng mở mắt ra, trừng lớn mắt nhìn Tuyên Thiệu. “Người cho là người tìm được bản đồ này là xong rồi sao? Bản đồ này được giấu trong Tuyên phủ của người, người thoát được liên can sao? Hoàng thượng của các người tất nhiên sẽ nghi ngờ người thông đồng với Tây Hạ...”

Sau đó Lý Húc im bặt.

Yên Vũ đang chờ ở ngoài cửa cũng nghe được rõ ràng tiếng dao găm đâm vào cổ họng.

“Chủ tử.” Người hành hình lấy con dao găm trên cổ Lý Húc ra, lau khô vết máu trên mặt, hai tay dâng lên, khom người đưa cho Tuyên Thiệu.

“Khiêng xác đến hình ngục.”

Tuyên Thiệu nhận lấy dao găm, phân phó một tiếng rồi xoay người đi ra khỏi phòng. Khi đi ngang qua cạnh Yên Vũ, thấy Yên Vũ còn đứng đó hắn liền thấp giọng nói: “Đi thôi, ta đưa người về.”

Yên Vũ nghe vậy, lập tức đi theo.

Vẫn lên chiếc xe ngựa khi đến.

Có trà nóng trên cái bàn gỗ voi nhỏ trong xe ngựa.

Tuyên Thiệu tự mình đưa một chén nước cho Yên Vũ.

Yên Vũ được sủng ái mà lo sợ hai tay nhận lấy. Từ khi nàng gặp Tuyên Thiệu tới nay, Tuyên Thiệu luôn mặt lạnh như băng, nói xin lỗi chứ, chính là đe dọa hiếp bức. Bỗng nhiên hắn thay đổi vẻ mặt hoà nhã, nàng thật sự có chút không quen.

Yên Vũ uống ngụm trà, hai tay đang cầm chén trà ủ ấm.

Cúi đầu chợt thấy một mảng vàng loá mắt trên cổ tay, nàng liền để chén trà xuống, tháo chiếc vòng vàng rồng ruột trên cổ tay ra.

“Cái này xem như là vật chứng đi?” Yên Vũ nói xong, đẩy chiếc vòng vàng tới trước mặt Tuyên Thiệu.

Tuyên Thiệu nhìn nhìn chiếc vòng vàng rồi lại nhìn nàng, cuối cùng ánh mắt dừng ở chén trà trong tay mình, không nói cái gì cả.

Yên Vũ cân nhắc trong lòng phút chốc, mình dù sao cũng coi như là người có công phá án, hỏi mấy câu liên quan không lớn tới vụ án chắc là không coi như quá đáng chứ?

“Tuyên công tử, Lý công tử kia nói ngài không thoát được liên can...Là thật sao?”

Tuyên Thiệu nghe vậy, khoé miệng cong lên một chút, nhưng ý cười không có tràn ra trên mặt. “Người đang lo lắng cho ta?”

Yên Vũ nghĩ, mình thật vất vả lo nghĩ tiếp cận con trai của Tổng chỉ huy sứ Hoàng thành ti, ngộ nhỡ hấn xảy ra chuyện không may, như vậy muốn dựa vào hấn để tiếp cận hồ sơ tám năm trước của Hoàng thành ti chẳng phải sẽ gặp trở ngại sao?

Nói như vậy, hấn xem như là đang lo lắng cho hấn đi?

Sau đó hết sức gật đầu.

“Chút tài mọn, muốn đem bản đồ bố trí phòng thủ thành giấu ở Tuyên phủ, có thể trù quên được Tuyên phủ sao? Nếu nhà họ Tuyên bất trung với Hoàng Thượng thì sẽ không vào tám năm trước liều mạng bảo hộ Hoàng Thượng. Người đời đều biết Hoàng Thượng tin mù quáng vào nhà họ Tuyên, nhưng đâu biết rằng sự tin tưởng mù quáng này được dùng mạng để đổi lấy?” Tuyên Thiệu tuy là cười nói, nhưng trong giọng nói không có một chút ý cười nào.

Yên Vũ nghe ra một chút mùi vị uy nghiêm đáng sợ.

Hoàng đế bị ám sát tám năm trước, năm đó Tuyên Thiệu mới mười tuổi nhưng đã cứu giá lập được kì công.

Từ đó về sau, hoàng đế rất tin tưởng, thường xuyên mang theo bên cạnh người bề tôi nhỏ tuổi nhất để bầu bạn.

Cha của Tuyên Thiệu, Tuyên Văn Bình, năm đó đang là một đại đao* ngự tiền thị vệ, ngược lại trở thành Tổng chỉ huy sứ Hoàng thành ti.

(*đại đao: đao đao)

Rốt cuộc là cha dính vẻ vang của con trai, mới trở thành người đệ nhất dưới hoàng đế. Hay là con trai dính vẻ vang của cha mới có thể lập được kì công? Dân gian xôn xao nhiều cách nói.

Nhưng cho dù nói như thế nào, bắt đầu từ tám năm trước, nhà họ Tuyên đạt được phú quý rất lớn, trở thành huyền thoại thế gia của Thiên triều nổi lên nhanh nhất.

17. Chương 18: Chết Người

Yên Vũ nghe ra ý không cho là đúng trong lời nói của Tuyên Thiệu. Nàng biết chuyện này cũng không mang đến ảnh hưởng gì thật sự với Tuyên gia hoặc Tuyên Thiệu, liền yên lòng.

Xe ngựa dừng lại ở cửa hông của Xuân Hoa lâu.

Yên Vũ đang tính xuống xe thì Tuyên Thiệu bỗng nhiên lên tiếng. “Người thật sự không cần thưởng sao?”

Yên Vũ ngoái đầu lại nhìn hấn cười. “Nếu người có thể thường xuyên đến gặp ta thì bất cứ phần thưởng nào cũng không thể lời hơn đó sao? Ta thật ra là người rất thực tế.”

Tuyên Thiệu nghe vậy thì giễu cợt. “Nếu người muốn thực tế, muốn tiếp cận ta như vậy, sao không cầu xin đi theo bên người ta làm thiếp chứ?”

Yên Vũ sững sốt, làm như không ngờ hẳn sẽ nói như vậy, quả thật cân nhắc một hồi. “Yêu cầu như vậy cũng có thể?”

Tuyên Thiệu lại cười nhạo một tiếng. “Trễ rồi, xuống xe!”

Yên Vũ lẩm bẩm nói. “Thật sự là nhỏ mọn.”

Lập tức nhảy xuống xe ngựa, còn chưa đứng vững thì xe ngựa đã rít lên rời đi.

Nàng suýt ngã sấp xuống, cảm thấy nhịn không được vẫn nghĩ tới đề nghị vừa rồi của Tuyên Thiệu.

Làm thiệp của hẳn quả thật là tiếp cận hẳn thêm một bước, còn có thể theo hẳn đến ở nhà họ Tuyên. Có lẽ thật sự có cơ hội tiếp cận với hồ sơ của Hoàng thành ti sớm một chút chứ?

Trong đầu đột nhiên hiện lên bóng dáng thon dài, thoáng như tiên nhân của biểu ca, Yên Vũ lắc lắc đầu. Nếu có thể lúc phá án giúp đỡ được hẳn giống như hôm nay, nói không chừng cơ hội nhìn thấy hồ sơ sẽ lớn hơn một chút?

Nàng phủ bụi đất trên tay, nhắc chân tiến lên gõ vang cửa hông.

Nhưng không nghe thấy tiếng bước chân đi đến mở cửa ở bên trong.

Yên Vũ lắng tai nghe, lân cận cửa hông không có tiếng hít thở của ai cả.

Xem ra bà già ở cửa hông chạy đi đâu rồi?

Nàng hướng đến chỗ xa hơn lắng nghe. Phòng khách của Xuân Hoa lâu đang tiếp đãi khách vô cùng náo nhiệt.

Nàng nhắc chân đi về phía cổng trước, còn chưa đến gần liền nghe được tiếng kêu thảm thiết phát ra từ trong Xuân Hoa lâu.

Ngay sau đó là một tràng tiếng kêu thảm thiết liên tục.

Yên Vũ tăng nhanh bước chân, tiếp theo nghe thấy tiếng “thịch” của một người ngã xuống từ lan can lầu hai.

Có người dùng khinh công nhảy lên rời Xuân Hoa lâu.

Khi nàng chạy đến Xuân Hoa lâu thì suýt nữa bị hoa nương và khách từ bên trong tràn ra đụng té trên đất.

Nàng nhanh tay lẹ mắt ôm lấy cây cột, né tránh đám người.

trong phòng, hít Mọi người kêu thảm thiết trong thời gian ngắn rồi Xuân Hoa lâu tuôn ra đèn đuốc rực rỡ.

trong phòng, hít Mọi người kêu thảm thiết, trong thời gian ngắn tràn ra khỏi Xuân Hoa lâu đèn đuốc rực rỡ.

Thấy mọi người đều hoặc gần hoặc xa vây quanh cửa Xuân Hoa lâu.

Yên Vũ nhón chân, tìm kiếm bóng dáng của Mục Thanh Thanh trong đám người.

Nhưng không tìm thấy gì cả.

Nghe được trong Xuân Hoa lâu còn có người ở trong phòng, thở gấp, vẫn chưa đi ra.

Không biết rốt cuộc là Xuân Hoa lâu đã xảy ra hỗn loạn gì, Yên Vũ tăng thêm can đảm, nhắc chân đi về phía cửa.

Bỗng nhiên từ sau lưng có người kéo nàng một cái. “Đừng đi vào!”

Là tiếng của má Từ.

Yên Vũ nhìn lại, trên mặt má Từ có kinh hoàng, bất an, còn có quan tâm cùng lo lắng.

“Má, đã xảy ra chuyện gì?” Yên Vũ cầm tay bà ta, phát hiện tay bà đang hơi run rẩy, hơn nữa nghe được tim bà ta dồn dập đập thành thịch thành thịch.

“Chết...Chết người...” Má Từ nắm chặt lấy tay nàng, như là lo nàng sẽ vọt vào, hoặc như là muốn tìm chút bình thường từ nơi nàng để dựa vào.

“Ai chết?” Chân mày Yên Vũ nhíu chặt.

“Là...Hoa nương...Linh Lan...” Khi má Từ nói chuyện, răng trên răng dưới đều va vào nhau. “Người đừng đi, đừng đi vào...”

Đang nói, trong Xuân Hoa lâu lại phát ra một tiếng thét thảm thiết.

Yên Vũ nhanh chóng rút tay mình ra khỏi tay má Từ, liều lĩnh vọt vào trong.

Bởi vì nàng nghe ra đây là tiếng của Mục Thanh Thanh.

18. Chương 19: Kẻ Bị Tình Nghi

Má Từ la lên sau lưng nàng: “Đừng vào đó...”

Bóng dáng của Yên Vũ đã vào cửa Xuân Hoa lâu. “Tránh ra tránh ra!” Phía sau đám người truyền đến tiếng nha dịch đuổi người đi.

“Nghe nói ở đây chết người?” Bộ đầu đi trước nha dịch nhất, mày rậm, to lớn, làn da ngăm đen, hỏi mọi người.

Mọi người liên tục gật đầu, đều chỉ vào cửa chính của Xuân Hoa lâu.

Yên Vũ vọt vào Xuân Hoa lâu, nhìn thấy trên mặt đất còn có chút vàng lá vỡ rải rác trên đất.

Nằm trên mặt đất giữa lầu một là hoa nương Linh Lan đã chết. Một con dao găm cắm trên ngực Linh Lan.

Máu đỏ tươi đã ướt đầm quần áo của nàng ta. Quần áo nàng ta tán loạn, cổ áo bên nửa người không có dao găm cắm đã bị trượt xuống dưới vai, lộ ra mảng lớn da thịt trắng như tuyết. Con mắt Linh Lan tròn tròn, trên khoé miệng và cằm đều là vết máu.

Mục Thanh Thanh đang đứng ở cầu thang của lầu một và lầu hai, một tay bịt miệng, một tay đỡ lấy lan can gỗ, nhìn thi thể của Linh Lan, răng run lập cập, đứng cũng không vững.

“Tiểu thư, người không sao chứ?” Yên Vũ đứng dưới cầu thang, ngửa đầu nhìn Mục Thanh Thanh.

Mục Thanh Thanh nghe vậy, cứng ngắc ngắc đầu, trong nháy mắt nhìn thấy Yên Vũ, nhịn không được nước mắt ào ào rơi xuống. “Yên Vũ...Ta...Ta...Ta sợ quá...”

“Tiểu thư đừng sợ! Đứng tại chỗ đừng nhúc nhích, nô tỳ đến đỡ người.” Yên Vũ nói xong liền đi về phía giữa cầu thang lầu một.

Đầu cầu thang là thi thể của Linh Lan vắt ngang, nếu nàng muốn lên cầu thang thì phải đi qua thi thể Linh Lan.

Lúc nàng đi đến cạnh thi thể Linh Lan, nhìn con mắt mở trừng của nàng ta cùng với vết máu toàn thân, trong lòng nhịn không được run lên, nhưng vẫn ngồi xổm xuống, đưa tay thăm dò hơi thở của Linh Lan

Đã không còn hơi thở nào.

“Mọi người trong lầu không được nhúc nhích!” Yên Vũ còn chưa đứng lên liền có nha dịch vọt vào, bao vây lầu một của Xuân Hoa lâu.

Bộ đầu với làn da ngăm đen đi lên phía trước, nhìn Yên Vũ, nói: “Người là ai? Đứng bên cạnh thi thể làm cái gì?”

Yên Vũ nhíu mày. “Ta là tỳ nữ của Mục tiểu thư, đang muốn lên lầu đỡ tiểu thư nhà ta.”

Ánh mắt của bộ đầu kia quét một vòng trên mặt nàng, lại quét qua trên người nàng, cuối cùng dừng lại trên ngực nàng. “Người là nha hoàn của Mục tiểu thư, sao lại vào từ bên ngoài? Ta thấy người và hoa nương bị chết này không thoát được quan hệ. Mang đi!”

“Các người làm gì? Sao có thể tùy tiện xử oan người ta?” Hai tay Mục Thanh Thanh giữ lấy lan can gỗ, ổn định thân thể của mình, thấy bọn nha dịch muốn bắt Yên Vũ thì lập tức run giọng quát.

Bộ đầu ngẩng lên thấy Mục Thanh Thanh đang đứng ở giữa cầu thang thì trên mặt lộ ra nụ cười dâm tà.

“Người khác đều chạy đi, tại sao người còn ở trong Xuân Hoa lâu?”

“Ta...Ta không dám đi xuống, đang tính chờ tỳ nữ của ta đến đỡ ta một chút!” Mục Thanh Thanh chỉ vào Yên Vũ, nói.

Bộ đầu nhìn nhìn Mục Thanh Thanh rồi lại nhìn nhìn Yên Vũ. “Hai người này đều bị nghi ngờ, tất cả đều mang đi!”

“Các người làm gì?!” Lập tức có nha dịch vượt qua xác chết, xông lên cầu thang, tóm lấy Mục Thanh Thanh rồi đi xuống.

Mục Thanh Thanh muốn giãy dụa, nhưng sau khi nhìn đến tử trạng và con mắt chết không nhắm của Linh Lan thì bị dọa đến nỗi tay chân nhũn ra.

“Tiểu thư!” Yên Vũ tiến lên giữ chặt lấy tay Mục Thanh Thanh. “Tiểu thư đừng sợ, vốn không có liên can đến chúng ta, thanh giả tự thanh!”

Bộ đầu nghe vậy hừ lạnh một tiếng, nhìn vàng lá rải rác trên mặt đất một cái, phân phó: “Những thứ này đều là vật chứng, tất cả đều nhặt!”

Nha dịch đang giữ Mục Thanh Thanh vừa thấy phải nhặt vàng lá lên liền ném nàng ta sang một bên, xoay người đi nhặt vàng lá trên mặt đất.

Yên Vũ tiến lên đỡ lấy Mục Thanh Thanh suýt ngã ngồi trên đất.

Mục Thanh Thanh rất sợ hãi, nhưng lòng hiếu kỳ lại thúc giục nàng ta nhìn không được quay đầu lại nhiều lần nhìn thi thể của Linh Lan.

Bộ đầu đứng ở một bên, thấy bọn nha dịch đều nhặt sạch vàng lá, lại phân phó: “Mọi thứ trong tay những người bên ngoài kia cũng đều nộp lên. Đây chính là chứng cứ phạm tội. Ai cầm lấy vàng lá, đó là có liên can đến án này! Nếu không nộp lên thì tất cả vào nha môn!”

“Chúng ta cũng không có vàng lá!” Mục Thanh Thanh không nhìn được, nói.

Bộ đầu lạnh lùng cười. “Các người là người bị phát hiện gần hiện trường vụ án nhất, không cần có vàng lá cũng là kẻ bị tình nghi!”

19. Chương 20: Ác Mộng

Cho đến khi thu hết lá vàng, bộ đầu phân phó người khiêng thi thể đến phòng xác của nha môn.

Cũng mang má Tì và Mục Thanh Thanh, Yên Vũ, cùng với tất cả hoa nương của Xuân Hoa lâu đi.

Nhà giam của nha môn cả đêm bị nhồi nhét.

Yên Vũ và Mục Thanh Thanh có lẽ là phạm nhân được đối đãi tốt nhất. Một mình hai người cùng ở trong một gian phòng giam, không có bị nhốt chung với mọi người của Xuân Hoa lâu. Bốn phía đều là tường đá, chỉ còn lại một tấm cửa sắt và một cửa sổ nhỏ không chui lọt đầu để thông khí.

Xuyên qua cửa sổ nhỏ có thể nhìn thấy sắc trời bên ngoài đã hơi sáng.

Mục Thanh Thanh dưới tác dụng của thuốc mê, đã bị mê man hồi lâu, hiện giờ gặp chuyện không may này thì đã sợ tới mức hoàn toàn tỉnh táo, không hề buồn ngủ.

Nhưng Yên Vũ lại rất buồn ngủ. Đầu tiên là lượn vòng với Lý công tử, sau khi bị Lý công tử bắt đi thì lại cùng Tuyên Thiệu tìm bản đồ bố trí phòng thủ thành bị giấu. Mới vừa được đưa về, vừa muốn trở về ngủ thì lại gặp được sự kiện giết người. Nhìn thấy trời sắp sáng, Yên Vũ đã buồn ngủ đến nỗi không cất đầu dậy nổi.

Cũng may là trong phòng giam bằng đá còn có một cái giường đá, bên trên trải chiếu, nói chung có thể nằm tạm.

“Tiểu thư, người có buồn ngủ không?” Yên Vũ di chuyển đến bên cạnh giường đá, thấp giọng hỏi.

Mục Thanh Thanh lắc đầu. “Lúc này ta nào có tâm tư buồn ngủ chứ. Một khi ta nhắm mắt lại thì chính là thi thể của Linh Lan...Yên Vũ, sao muội bình thường, không có bộ dáng sợ hãi một chút nào vậy? Chúng ta bị nhốt ở đây, cũng không biết khi nào thì mới có thể được thả ra? Nếu bắt được hung thủ mới có thể thả chúng ta đi...”

Mục Thanh Thanh nói xong thì dừng lại, bởi vì Yên Vũ đã xoay người nằm lên nệm rơm trên giường đá, nhắm mắt nghỉ ngơi. “Thật sự là phục muội, như vậy cũng có thể ngủ được?” Mục Thanh Thanh đi tới, cởi áo khoác ngoài của mình ra, nhẹ nhàng đắp lên người Yên Vũ.

Yên Vũ thật sự rất buồn ngủ, nhưng giữa mơ mơ màng màng vẫn có đủ loại âm thanh chui vào trong tai.

Dường như là phòng giam thông thường bên kia đã bắt đầu thẩm vấn. Thân là bà chủ, má Từ là người đầu tiên bị xét hỏi.

Yên Vũ loáng thoáng nghe được má Từ nói: “Có một vị công tử trẻ tuổi, ra tay vô cùng hào phóng, không có chỉ rõ cô nương nào, bảo ta gọi một đoàn hoa nương đến phòng bao, hắn liếc mắt một cái liền vừa ý Linh Lan, chỉ chờ một mình Linh Lan ở lại phòng bao... Sau đó lại thấy hắn ôm Linh Lan đứng ở chỗ lan can lầu hai, tung xuống lầu vàng lá nát. Bất kể là hoa nương hay khách đều nhón nháo, tất cả mọi người đang tranh vàng lá... Nhưng sau đó, Linh Lan bỗng nhiên kêu thảm thiết một tiếng, bị đẩy khỏi lầu hai. Mọi người lúc này đều hoảng hốt tâm thần, tiếp đó chạy ra ngoài. Ta cũng không nhìn thấy công tử kia khi nào, từ chỗ nào rời đi.”

“Còn nhớ rõ tướng mạo của người đó không?” Nha sai thẩm vấn hỏi.

Má Từ lắc đầu. “Hôm qua rất nhiều khách, ta phục vụ hắn một hồi lúc hắn muốn chọn hoa nương hầu hạ trong phòng bao. Sau đó, lúc hắn tung vàng lá thì ta đã ở dưới lầu, không thấy rõ, cũng không nhớ được...”

Bên trong Yên Vũ hỗn loạn, đầu óc suy nghĩ cũng không được hết sức tỉnh táo.

Cảnh hiện trường án mạng ở Xuân Hoa lâu dần dần bị một cảnh khác thay thế.

Nàng bị biếu ca nắm chặt, đứng ở góc đường, nhìn về phía phủ Thừa tướng ánh lửa ngất trời. Nàng lớn tiếng gào khóc, liều mạng đánh biếu ca để hắn buông mình ra, nàng muốn đi cứu cha mẹ.

Nhưng biếu ca mặc cho nàng đánh đá, chỉ chăm chú túm chặt nàng không buông.

Nước mắt nàng khiến cho ánh lửa mờ hồ, khiến cho bóng dáng của biếu ca cũng mờ hồ.

“Người thả ra! Thả ra! Cha mẹ ta còn đang ở bên trong. Ca ca, tỷ tỷ, đệ đệ, muội muội còn đang ở bên trong! Người nhà của ta đều ở bên trong! Người thả ra!” Nàng tru lên.

Nhưng biếu ca lại túm nàng thật chặt.

Nàng cúi người cắn một miếng trên tay biếu ca. Nàng cắn vừa mạnh vừa ác liệt, rất nhanh liền có mùi máu tràn ngập trong miệng.

Nhưng tay biếu ca vẫn không thả lỏng một chút nào. “Cha mẹ của ta cũng ở bên trong. Bây giờ lửa quá lớn, muội hoàn toàn không vào được!”

Bỗng nhiên lúc có giọt nước lạnh leo rơi trên cổ nàng, nàng ngẩng đầu thì thấy mặt biếu ca đầy nước mắt.

Nàng tức khắc không còn sức giãy dụa... Đúng vậy, cha mẹ của biếu ca cũng ở bên trong.

Ngoại trừ nàng và biếu ca, đúng một trăm tám mươi bảy miệng người, tất cả đều cùng phủ Thừa tướng to như vậy hoá thành tro bụi...

20. Chương 21: Chút Tâm Tư Xấu Xa Đây

“Cha, mẹ... Đừng!” Yên Vũ đỏ mặt hời dầm dìa ngồi dậy trên chiếu. Mắt ngân ngấn nước, tràn đầy thất kinh.

“Làm sao vậy, Yên Vũ? Gặp ác mộng sao?” Mục Thanh Thanh trừng mắt nhìn nàng, một tay đỡ lấy vai nàng, một tay khẽ vỗ về lưng nàng. “Đừng sợ, đừng sợ, ta ở đây với muội! Tối hôm qua thấy muội to gan như vậy, thấy xác của Linh Lan cũng không sợ, hoá ra muội cũng bị dọa tỉnh hả?”

Yên Vũ thở dài một hơi, dựa vào chút ánh sáng xuyên qua từ cửa sổ nhỏ, nhìn thấy áo ngoài của Mục Thanh Thanh khoác trên người mình liền đứng dậy lấy áo ngoài choàng lại trên người tiểu thư.

“Tiểu thư còn sợ không?” Yên Vũ thấp giọng hỏi.

Mục Thanh Thanh gật đầu. “Sợ, sao lại không sợ? Ta sợ đến nỗi không dám nhắm mắt lại, nhắm lại là vết máu đầy đất, thi thể của Linh Lan...”

Lỗi tai Yên Vũ khẽ động, nghe được ngoài phòng giam có tiếng người nói chuyện. “Sao Vương bộ đầu nhốt người ở chỗ này hả? Đây là phòng tử tù mà?”

“Ừ, vậy thì sao. Đợi sau khi thẩm vấn trở về nhốt ở phòng giam thông thường là không được sao? Người không thấy hai nha đầu kia, đứa nào cũng xinh tươi mơn mớn à! Người còn không biết chút tâm tư xấu xa này của Vương bộ đầu sao?”

“Nhốt một lần hai người, hẳn muốn cùng lúc cưỡi hai nàng hả?”

“Hai nàng thì sao? Đây là hoa nương Xuân Hoa lâu, vốn là kỹ nữ...”

Ngay sau đó là tiếng cười gian của hai người.

Yên Vũ quay sang nhìn Mục Thanh Thanh, thấy trên mặt Mục Thanh Thanh cũng không có vẻ khác thường, có lẽ nàng ta không nghe thấy được.

“Ồ, Vương bộ đầu đã tới, là muốn thẩm vấn nghi phạm sao?”

“Ta hỏi các nàng mấy câu rồi đi, đưa chìa khoá cho ta, các người đều canh giữ bên ngoài.” Là giọng của bộ đầu tối hôm qua.

Chân mày Yên Vũ nhíu lại. Đã nghe thấy bộ đầu kia cầm lấy chìa khoá, đi về phía bên này.

Những người khác canh giữ ở cửa phòng giam khe khẽ cười.

Yên Vũ nhìn nhìn Mục Thanh Thanh. Nàng và Mục Thanh Thanh đều không biết võ công. Nếu Vương bộ đầu không tệ thì cũng là một người đàn ông vạm vỡ khoẻ mạnh, có thể làm tới bộ đầu thì e cũng là có võ công trong người. Mình và Mục Thanh Thanh chỉ sợ không thể chế ngự được hắn.

“Tiểu thư cẩn thận, bộ đầu kia không phải là người tốt!” Yên Vũ nhẹ giọng nhắc nhở ở bên tai Mục Thanh Thanh.

Mục Thanh Thanh đang muốn mở miệng hỏi nàng tại sao liền nghe thấy tiếng chìa khoá được cắm ổ khoá vang lên.

Âm thanh cửa sắt chậm chậm bị mở ra, tiếng vang vọng lại trong nhà giam yên tĩnh.

Vương bộ đầu đứng ở ngưỡng cửa, vẻ mặt nham hiểm nhìn hai nữ tử trong phòng giam, cười khặc khặc.

Một tia sáng xuyên qua cửa sổ nhỏ, vừa vắn chiếu lên trên người Vương bộ đầu mày rậm mặt đen, có vẻ vô cùng âm trầm đáng sợ.

Yên Vũ và Mục Thanh Thanh nắm lấy nhau, lui về sau một bước.

Vương bộ đầu đã đi vào trong phòng giam, đóng cửa sắt lại sau lưng mình.

Trong toàn phòng giam chỉ còn lại tiếng cười bỉ ổi của hắn, cùng với tiếng hắn xoa xoa tay tiến về phía trước.

“Nói một chút đi, tối hôm qua lúc xảy ra án mạng, các người đều đang làm gì? Nói không được là không thể xoá đi hiềm nghi trên người các người!” Vương bộ đầu nói xong, đi lên phía trước bắt lấy tay Mục Thanh Thanh.

Mục Thanh Thanh hoảng sợ, lách mình trốn ở sau lưng Yên Vũ.

“Hỏi thì hỏi, động tay động chân làm cái gì?” Mục Thanh Thanh quát lớn.

Vương bộ đầu cười hì hì. “Tối như thế này, không nắm lấy người thì sao ta biết được người nói thật hay giả?”

“Đó là thẩm vấn, có thể đưa chúng ta đi thẩm vấn, nào có ở trong phòng giam mà bắt đầu xét hỏi?” Mục Thanh Thanh cứng cổ, giả bộ trấn tĩnh nói.

Nhưng Vương bộ đầu mất kiên nhẫn, bỏ nhào về phía trước. “Bố mày chẳng thèm thừa lời với tụi bây, nếu hầu hạ bố mày sướng khoái thì bố mày liền thả tụi bây ra ngoài. Nếu không biết điều thì xem như tụi bây làm trở ngại trên công đường! Trên công đường, có tội hay không có tội, trước tiên ai cũng phải ăn đòn! Thấy tụi bây da thịt mềm mại mịn màng, dưới một trận đòn sợ là phải mười ngày nửa tháng cũng không xuống giường được!”

Vương bộ đầu nói xong, lạnh lùng cười hì hì, đi tới gần hai người. “Bố mày cũng đau lòng tụi bây mới cho tụi bây một lối thoát, tụi bây đừng có không coi trọng!”

21. Chương 22: Lâm Vào Ưc Hiếp

“Vương bộ đầu, ngài cho là Xuân Hoa lâu đã chết một hoa nương, bên trên sẽ không truy cứu việc này cho nên mới xử án như thế, hay là ngài thường xử án như vậy?” Yên Vũ bỗng mở miệng, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng bình tĩnh, không có chút e ngại nào đối với Vương bộ đầu. Vương bộ đầu nghe thấy giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng này thì sững sốt mãnh liệt. “Bố mày khi nào thì đến phiên con kỷ nữ mày tới giáo huấn?”

Nói xong liền bước tới bắt lấy Yên Vũ.

Nhưng trong phòng giam chỉ có một chút ánh sáng xuyên qua từ cửa sổ nhỏ, bốn phía đều là tường đá, vô cùng tối.

Thính lực của Yên Vũ không cần hiện thân của ánh sáng, vô cùng nhạy bén. Vương bộ đầu không thể chạm vào góc áo của nàng. Nàng liền kéo Mục Thanh Thanh trốn sang một bên.

“Việc này không phải bình thường, kẻ giết người ra tay hào phóng. Nghĩ đến không quen biết với người chết, vô duyên vô cớ sao phải chạy đến thanh lâu giết một hoa nương như vậy chứ? Sau lưng tất nhiên có mưu đồ khác. Vương bộ đầu, người sắp xảy ra tai hoạ có biết không?” Yên Vũ đột nhiên lớn tiếng quát. Tiếng quát vang dội trong không gian của phòng giam.

Vương bộ đầu bị nàng làm cho chấn động ngây người. “Người... Người nói vậy bịa gì đó?”

“Ta không nói bậy. Vương bộ đầu là người thông minh, suy nghĩ liền hiểu. Kẻ đó kiêu ngạo như thế, giết người ở trước mắt bao nhiêu người. Nói không chừng hung thủ là một tên cướp hoặc là kẻ giết người hàng loạt. Nếu Vương bộ đầu không sớm bắt người này quy án, người chết tiếp theo...Sẽ không biết nói là ai!” Yên Vũ lạnh giọng nói với vẻ chắc chắn.

“Người... Người đừng có bịa đặt!” Khí thế của Vương bộ đầu đã không còn đầy giống như lúc ban đầu.

Ngay lúc này, cửa sắt bị đấm vang thùng thùng. Vương bộ đầu sợ tới mức chấn động, xụ mặt quát: “Chuyện gì?”

“Vương bộ đầu, bên ngoài có người tìm!”

“Người nào? Không gặp! Không thấy bố mày đang bận sao?”

“Vương bộ đầu, người đến là người của Hoàng thành til!”

“Cái gì? Sao Hoàng thành ti lại đến chỗ này...” Vương bộ đầu lẩm bẩm một câu, gương mặt nhìn hai nữ tử ở góc tối. Hắn cũng không nhìn thấy được rõ ràng. “Ngoan ngoan ở trong này!”

Đến khi cửa sắt bị khoá lại thì Yên Vũ mới thở ra một hơi thật dài.

Mục Thanh Thanh lại nắm chặt cánh tay nàng. “Thật là hung thủ án giết người hàng loạt sao? Án giết người hàng loạt gì hả? Muội nói là còn có người sẽ chết sao?”

Giọng của Mục Thanh Thanh mang theo chút run rẩy.

Yên Vũ giơ tay cầm lấy tay nàng ta, nhẹ giọng nói: “Đừng sợ, muội chỉ đoán thôi, nói thế chỉ là để hù dọa gã Vương bộ đầu kia.”

“Sao muội biết hắn họ Vương?” Mục Thanh Thanh hỏi.

Nhưng Yên Vũ lại “Suyt...” một tiếng.

Nàng nghe thấy bên ngoài phòng giam có người nói: “Vụ án này chuyển giao cho Hoàng thành ti đích thân xử lý. Mang toàn bộ nghi phạm bên trong ra!”

Tiếp theo là tiếng của Vương bộ đầu. “Đại nhân, cái này... cái này không tốt lắm đâu. Vụ án đêm qua là chúng tôi tới trước, tiếp nhận trước... Người, người cũng là chúng tôi mang về đây...”

“Sao? Hoàng thành ti tiếp nhận, ngươi có dị nghị?” Giọng của người nọ lạnh lùng, hơi có vẻ giễu cợt.

“Không dám, không dám...Nhưng mà, ngài cũng không có công văn, cứ tùy tiện dẫn người đi như vậy, ti chức cũng không nói rõ được?” Vương bộ đầu không cam lòng nói.

“Muốn nói rõ?” Khi người nọ nói thì đã rút đao ra khỏi vỏ. Yên Vũ nghe được đao chém ngang không khí, dừng lại ở nơi nào đó.

Lưỡi đao lạnh lẽo sắc bén đặt ở trên cổ Vương bộ đầu, suýt nữa dọa hắn té đài.

Đã từ lâu nghe nói Hoàng thành ti ngang ngược độc tài, không nói lý lẽ.

Nhưng đều là người trong công môn*, ngày thường ít khi tiếp xúc với Hoàng thành ti, lần đầu tiên Vương bộ đầu chân chính lĩnh hội được ý tứ trong lời này.

(*công môn: thuộc chính quyền)

“Hoàng thành ti ở bên ngoài cấm cung chính là đại diện cho Hoàng Thượng. Ngươi bất kính đối với Hoàng thành ti, đó là bất kính đối với Hoàng Thượng. Ta một đao giết ngươi cũng không có người nào dám nói.” Người nọ cười lạnh một tiếng. “Bây giờ ngươi còn muốn nói rõ không?”

“Không, không, không, không. Mau lên, mang mọi người ra!” Giọng của Vương bộ đầu run cầm cập.

Thủ hạ của hắn nhanh chóng đến phòng giam dẫn người ra.

Nhưng Yên Vũ vẫn không nghe được có người đi đến phòng giam của bọn họ.

Trong phòng giam thông thường, tiếng oán giận thở than vang lên một hồi. Tiếng của bọn người má Từ dần dần đi xa.

Thế nhưng Vương bộ đầu vẫn không kêu người nào đến mang nàng và Mục Thanh Thanh ra ngoài.

Thằng cha này, chắc chắn là muốn một mình giam giữ hai người bọn họ! Muốn lừa gạt qua cửa!

Nếu người của Hoàng thành ti kia không biết hai người bọn họ ở trong phòng giam này thì nên làm cái gì bây giờ?

Chẳng lẽ hai người bọn họ thật sự phải lâm vào ứ hẹp của Vương bộ đầu sao?

22. Chương 23: Lỗ Tai Của Ta

“Muội nghe được cái gì vậy?” Mục Thanh Thanh khẩn trương cầm tay Yên Vũ, dựng lỗ tai lên. Nhưng phòng giam bằng đá này vô cùng phong kín, nàng không nghe được gì cả. Nghe âm thanh mọi người dần dần đi xa.

Yên Vũ cảm thấy càng sốt ruột. Nàng biết ở trong phòng giam này có kêu bể cổ họng thì người của Hoàng thành ti đến đòi người cũng không nghe được tiếng của bọn họ.

Nếu chờ cho hần mang mọi người đi, lúc chất vấn mới phát hiện thiếu nàng và Mục Thanh Thanh, mặc dù sẽ trở lại đòi người nhưng tới lui trì hoãn như vậy chỉ sợ Vương bộ đầu đã sớm ra tay.

Lời nàng nói lúc này bắt quá chỉ hù dọa Vương bộ đầu mà thôi. Hiện giờ vụ án được Hoàng thành ti tiếp nhận, mặc kệ là án lớn hay nhỏ, dù cho thật sự là vụ án giết người hàng loạt, cũng không liên quan đến Vương bộ đầu. Chỉ sợ hần sẽ càng thêm trắng trợn.

Lúc Yên Vũ ngày càng sốt ruột, bỗng nhiên nghe được giọng nói quen thuộc từ rất xa.

“Nhìn xem trong đám người có người con gái tên là Yên Vũ không? Không phải là hoa nương, là tỳ nữ của hoa khôi.”

Tuy rằng giọng nói rất xa, phải là ở ngoài đại viện của nhà lao, vả lại truyền đến từ bên trong xe ngựa.

Nhưng bởi vì tinh thần Yên Vũ đang khẩn trương cao độ, cho nên lúc này nghe được tiếng nói vô cùng xa, ở trên xe ngựa kia, nàng cũng phân biệt được rõ ràng, đây đúng là tiếng của Tuyền Thiệu.

Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng, lúc này nghe thấy đặc biệt dễ nghe.

Nàng tức khắc thở dài nhẹ nhõm.

Trong tai nghe được tiếng người của Hoàng thành ti đi vòng trở lại.

“Quan gia, quan gia, thiếu hai người. Mục Thanh Thanh của lâu chúng tôi và tỳ nữ của nàng ta, Yên Vũ, không có ở đây!” Má Từ chạy đến nói với người của Hoàng thành ti. Người của Hoàng thành ti ừ một tiếng, nhắc chân đi tới trước mặt Vương bộ đầu, không nói hai lời, đá một cước vào ngực Vương bộ đầu.

Vương bộ đầu bị đá bay lên, va vào trên tường đá cứng rắn của nhà lao, nôn ra một búng máu.

Người nọ cười lạnh. “Giở trò với ta? Người ngại mạng của mình quá dài có phải hay không?”

“Ty chức không rõ đại nhân nói cái gì?” Vương bộ đầu vẫn mạnh miệng.

Người nọ lại rút đao ra khỏi vỏ.

Yên Vũ chỉ nghe được Vương bộ đầu hét thảm một tiếng: “A... lỗ tai của ta...”

Nàng nghe được tiếng máu tươi ồ ồ trào tra, tiếng Vương bộ đầu nâng tay bịt lỗ tai của mình.

Nàng không nén nổi thở gấp.

Hoàng thành ti xử án quả nhiên thô bạo!

Lập tức có tiếng bước chân hỗn loạn chạy về phía phòng giam của các nàng.

Lúc tiếng chìa khoá cắm vào ổ khoá truyền đến, Mục Thanh Thanh hoảng sợ, lập tức nhảy dựng lên, nắm lấy cánh tay Yên Vũ. “Không phải là Vương bộ đầu kia lại trở lại chứ?”

Yên Vũ khẽ an ủi nàng ta. “Không phải, đừng sợ.”

Cửa sắt kéo kẹt một tiếng, mở ra.

“Đi ra!” Cai ngục đứng ở cửa, hướng vào trong nhìn xung quanh.

Trong phòng giam quá mờ, mãi đến khi Yên Vũ đỡ Mục Thanh Thanh đi về phía trước vài bước thì hần mới nhìn thấy hai người.

“Nhanh lên!”

Hai người ra khỏi phòng giam, đi theo gã cai ngục ra khỏi nhà lao.

Bỗng nhiên nhìn đến bên ngoài sáng rõ, hai người còn có chút không thích ứng.

Nâng tay che ánh sáng đâm vào làm đau mắt, một lát sau mới từ từ mở mắt ra.

Vương mục đầu bị bắt đứng ở một bên, tay phải bụm lỗ tai phải, máu không ngừng tràn ra theo khe hở ngón tay.

Trong tay thủ hạ đỡ hắt đang cầm cái lỗ tai.

Mục Thanh Thanh nhìn thấy liền sợ tới mức mặt trắng bệch, nôn khan hai cái, hơn phân nửa trọng lượng đều dựa ở lên người Yên Vũ.

Yên Vũ chỉ liếc nhìn một cái. Nhưng nàng vẫn thấy được Vương bộ đầu trừng nàng và Mục Thanh Thanh, ánh mắt như sói dữ muốn ăn tươi nuốt sống các nàng.

Đỡ Mục Thanh Thanh đi về phía trước theo người đàn ông mặc áo gấm.

Ngoại trừ người của nha môn, lao ngục ra, cũng không thấy mọi người của Xuân Hoa lâu, duy nhất má Từ đang đứng ở góc tường, lo lắng nhìn quanh về phía cửa viện.

Người đàn ông áo gấm quay đầu liếc nhìn hai người bọn họ một cái, lạnh lùng nói: “Các người trở về Xuân Hoa lâu đi. Vụ án giết người đêm qua đã giao cho Hoàng thành ti đảm nhận. Các người trở về chờ thông truyền, vô cớ không được tùy ý ra ngoài.”

“Cảm ơn quan gia!” Yên Vũ kéo Mục Thanh Thanh vái chào người nọ.

Người nọ khoát tay. “Đi đi.”

Yên Vũ nâng mắt lên liếc hắt một cái. Người đàn ông trên dưới hai mươi tuổi, râu quai nón, sắc mặt hơi trắng, cặp mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng thâm thúy, cũng giống như giọng nói không có độ ấm của hắt.

Người nọ xoay người đi khỏi. Yên Vũ nhìn thoáng qua hướng hắt rời đi, chỉ thấy chiếc xe ngựa lớn, xa hoa mà mình ngồi vào lần đầu tiên chợt loé qua ở góc đường.

23. Chương 24: Hiện Trường Xảy Ra Án

“Thanh Thanh, Yên Vũ, các người... Các người không sao chứ?” Má Từ thấy hai người bọn họ liền bước nhanh tới. Gã sai vật má Từ sai đi muốn xe ngựa đã trở lại, ba người cùng nhau quay về Xuân Hoa lâu.

Tất cả nha hoàn bên người hoa nương đều canh giữ ở hậu viện, không dám đi ra.

Cỗ lễ người của Hoàng thành ti đã dặn dò bọn họ không được tùy ý ra ngoài.

Gã sai vật, các bà già làm việc nặng cũng đều tùm tùm ở sau nhà bếp, hành lang, không đi lên phòng khách.

Tối hôm qua, thi thể của Linh Lan nằm ở đầu cầu thang lầu một phòng khách, người qua lại đều khó tránh khỏi nhìn tới đó.

Tuy xác đã được khiêng đi rồi, nhưng người của nha môn thật là không có lòng tốt giúp rửa sạch hiện trường. “Thanh Thanh, Yên Vũ, các người theo ta vào xem?” Má Từ chần chừ đứng ở cửa chính Xuân Hoa lâu, muốn đi vào nhưng không dám cất bước.

Tay trái Yên Vũ bị bà ta nắm chặt, có thể cảm thấy rõ ràng bà ta đang hơi run rẩy.

“Yên Vũ, lá gan người lớn, người theo má vào xem?” Mắt má Từ lộ vẻ cầu xin, nhìn Yên Vũ.

Yên Vũ gạt đầu, đỡ cánh tay má Từ. “Má đừng lo lắng, Yên Vũ nhất định làm bạn đi cùng ngài. Hôm qua tiểu thư của ta bị khiếp sợ, vậy để nàng ấy chờ ở cửa nhé?”

Mục Thanh Thanh nghe vậy thì liên tục gạt đầu.

Má Từ cũng chỉ có thể đồng ý.

Nâng tay cẩn thận vạch ra giấy niêm phong trên cửa, đẩy cửa đi vào Xuân Hoa lâu. Lầu một ngoại trừ bàn ghế ngổn ngang thì là một vết máu khô đỏ sẫm, nổi bật chói mắt.

Yên Vũ còn có thể nhớ tới bộ dáng thi thể của Linh Lan té trên mặt đất.

Nàng ngẩng đầu nhìn lan can lầu hai, chỉ vào một chỗ, hỏi: “Má, hôm qua Linh Lan là bị đẩy xuống từ chỗ đó sao?”

Má Từ gật đầu, sắc mặt hơi trắng bệch.

Yên Vũ cẩn thận nhớ lại, dường như tối hôm qua khi nàng chạy đến cửa trước của Xuân Hoa lâu còn nghe được một tiếng vang của lan can gỗ bị đụng nứt ra.

Thân hình Linh Lan gầy yếu, nhưng tiếng đó chứa đầy sức lực, nếu thực sự Linh Lan đụng vào lan can, có lẽ người đẩy Linh Lan xuống lầu hai nhất định nội lực không tồi.

Yên Vũ rất muốn đến chỗ lan can lầu hai nhìn xem nơi đó có bị đụng xuất hiện dấu vết hay không.

Nhưng má Từ túm chặt lấy nàng, vẻ mặt cũng vô cùng khó coi.

Có lẽ bà ta tuy can đảm đi vào xem xét, nhưng trong lòng cũng sợ hãi bất an.

“Má, Yên Vũ?” Tiếng của Mục Thanh Thanh từ bên ngoài truyền đến.

Yên Vũ nghe thấy có tiếng mười mấy người tới gần.

Tốc độ của bọn họ vô cùng nhanh, cưỡi ngựa đến, ghìim ngựa dừng lại bên ngoài Xuân Hoa lâu, xoay người xuống ngựa.

Cửa Xuân Hoa lâu bị đẩy mạnh ra.

Má Từ và Yên Vũ đứng ở lầu một, ngạc nhiên nhìn người đi đến.

Đi tuốt đằng trước đúng là người ở nhà lao của nha môn đã đưa bọn họ ra.

“Lá gan của các người không nhỏ đó, không biết nơi nha môn dán giấy niêm phong là không thể tùy tiện đi vào sao?” Người nọ nhìn má Từ và Yên Vũ, lạnh lùng nói.

“Người hù dọa bọn họ làm gì? Hiện giờ vụ án đã được Hoàng thành ti chúng ta tiếp quản, giấy niêm phong của nha môn vô dụng!” Phía sau hắn là một thiếu niên nhìn nhỏ hơn hắn vài tuổi, cười vỗ vỗ vai hắn.

Thiếu niên kia cười liên lộ ra một hàm răng trắng đều, cười nhìn hai người má Từ. “Các người không có động qua đồ đạc ở trong lầu này chứ?”

Má Từ hơi đứng không vững, nhưng vẻ mặt cuối cùng cũng trấn tĩnh. “Không, chúng tôi vào là bộ dáng gì thì vẫn là bộ dáng đó.”

Thiếu niên kia gật đầu. “Vậy được rồi, sau này ở yên ở hậu viện đi. Trước khi vụ án được rõ ràng thì Xuân Hoa lâu không thể mở cửa buôn bán. Được rồi, không còn chuyện của các người nữa rồi!”

“Ca ca, người nhìn một chút, người nha môn làm việc không có kế hoạch gì cả, để cho bọn họ tra án thì có thể tra ra cái gì chứ? Vị trí, tư thế của thi thể, ngay cả một ký hiệu cũng không đánh dấu thì đã khiêng thi thể đi rồi, ôi...” Thiếu niên nhìn một bãi vết máu ở đầu cầu thang, vừa cảm khái vừa nhin không được lắc đầu.

Yên Vũ quay đầu lại nhìn hắn một cái, vừa đỡ má Từ đi ra ngoài vừa không ngừng suy nghĩ trong lòng.

Lúc đi tới cửa, nàng quay đầu. “Ta nhớ rõ tư thế thi thể kia ngã xuống tối hôm qua.”

Thiếu niên và người đàn ông có vẻ mặt lạnh như băng đều quay sang nhìn Yên Vũ.

“Người nhớ rõ tư thế của thi thể hả? Vậy thật tốt quá!” Thiếu niên tươi cười rạng rỡ.

Người đàn ông lạnh lùng kia rũ mắt, nói: “Nếu ta nhớ không lầm, người tên là Yên Vũ đúng không?”

24. Chương 25: Tiền Cúng Bái

Yên Vũ thả tay đỡ má Từ ra, cúi người. “Hồi bẩm quan gia, tiểu nữ đúng là Yên Vũ.”

Người đàn ông gật đầu nói: “Nếu cô nương biết chi tiết của tối hôm qua, đừng ngại lưu lại giúp chúng tôi tìm kiếm manh mối.”

Má Từ giờ tay nắm lấy tay Yên Vũ, biểu cảm trên mặt lộ vẻ lo lắng. “Yên Vũ...”

“Không sao đâu má, nếu ta có thể tận sức lực non yếu này giúp các quan gia sớm ngày phá án thì cũng khiến cho Xuân Hoa lâu của chúng ta sớm này mở cửa buôn bán ă!” Yên Vũ gật đầu với má Từ, bảo bà ta đừng lo lắng.

Má Từ đành phải cẩn thận từng bước rời khỏi cửa chính của Xuân Hoa lâu, cùng Mục Thanh Thanh đang chờ ở bên ngoài trở về hậu viện.

“Hồi bẩm các vị quan gia, Linh Lan xác nhận là bị đẩy xuống từ vị trí kia, té ngã ở chỗ này, trên ngực cắm một con dao găm...” Yên Vũ tiến lên, khi nói về tử trạng cùng với vị trí thi thể của Linh Lan thì trên mặt không hề sợ hãi.

Thiếu niên vừa nghe vừa gật đầu, đến khi nàng nói xong liền cười tiến lên. “Yên Vũ cô nương mở miệng toàn quan gia, nghe thật không được tự nhiên. Hắn tên là Lộ Nam Phi, ta là Lộ Minh Dương. Người đừng quá khách sáo!”

Lộ Phi Nam trừng mắt liếc nhìn thiếu niên một cái. Người con gái này không biết có quan hệ gì với công tử, người có thể khiến cho công tử tự mình nhắc tới nhất định là khác thường. Hắn và người ta gặp ở ngoài như vậy có thể nào chộc giận công tử hay không?

Lộ Minh Dương không lưu tâm, lấy sức phóng qua bãi vết máu trên mặt đất, rồi phóng người lên cầu thang.

Tới lầu hai, vị trí mà Yên Vũ chỉ, tỉ mỉ xem xét dấu vết trên lan can. Quả nhiên thấy trên lan can có một chỗ bị đục đẽo nứt ra.

Nơi chốn như Xuân Hoa lâu, đa số khách đến đều là người vùng tiền như rác, lui tới đều là khách quý, cho nên các vật liệu bên trong lầu đều là thượng phẩm. Lan can này là dùng gỗ lim thơm chế thành, đường vân đẹp, mang theo mùi thơm ngát, vả lại rất rắn chắc.

Có thể làm ột cô gái gầy yếu đục đẽo đến nứt ra, đủ thấy được người đẩy nàng ta ngã xuống lầu nhất định là dồn nội lực vào trên cái chưởng, vả lại nội lực của hắn có chút thâm hậu.

Lộ Minh Dương nhìn Yên Vũ ở dưới lầu. “Người kể lại một lần nữa chuyện tối hôm qua.”

Yên Vũ dựa vào cách nói mà mình đã nghe được ở trong nhà lao, kể lại một lần.

“Hắn đã ở trong phòng bao, tại sao không giết Linh Lan ở đó rồi trực tiếp rời đi? Không nên chạy ra bên ngoài, đầu tiên là tung vàng lá, thu hút ánh mắt của mọi người, rồi giết người ở trước mặt bao người?” Lộ Minh Dương khẽ lẩm bẩm nói.

Về mặt Lộ Phi Nam càng trầm thêm vài phần.

“Là tên đó cố ý thu hút ánh mắt của mọi người, rõ ràng là không sợ.” Lộ Minh Dương thấy ca ca không để ý tới mình, liền lại lẩm bẩm.

“Đại nhân, vàng lá được nha môn thu hồi đã tới.” Lúc này một vị quan gia đi vào cửa, thân mặc áo gấm vân xanh tối, tương tự với quần áo của Lộ Phi Nam và Lộ Minh Dương, có lẽ cũng là người của Hoàng thành ti.

Lộ Phi Nam tiến lên tiếp nhận cái túi trong tay người đó, lấy một mảnh vàng lá bị xoắn nát ra.

Lộ Minh Dương cũng từ lầu hai xuống, vừa thấy vàng lá kia liền reo lên: “Vàng lá này đã bị xoắn nát, cần hợp lại để xem xem nhà vàng bạc nào đúc thành.”

Người mang vàng lá tới thấp giọng trả lời: “Đã hợp lại để xem, là vàng lá dăng cúng.”

Lộ Minh Dương nghe vậy mở to hai mắt nhìn, tiếp đó reo lên: “Tiền cúng bái sao lại rơi vào trong tay kẻ trộm?”

Lộ Phi Nam trừng mắt liếc nhìn hắn một cái, xoay mặt nhìn về phía Yên Vũ.

Chỉ thấy Yên Vũ cúi đầu lui ở một bên, không có nhìn chung quanh, cung kính trầm liêm.

Trong lòng Lộ Phi Nam không khỏi có vài phần ấn tượng tốt đối với Yên Vũ.

“Mang vật chứng về Hoàng thành ti, đi thăm dò án mất trộm bạc cúng bái có thể có vào năm gần đây.” Lộ Phi Nam phân phó.

Người cầm vàng lá đến lập tức khom người lui ra.

“Cảm ơn Yên Vũ cô nương, nếu cô nương còn biết manh mối gì tận lực nói cho chúng tôi biết. Nếu không còn gì thì cô nương có thể quay về hậu viện.” Lộ Phi Nam quay sang nói với Yên Vũ.

Yên Vũ cúi chào, ra khỏi tiền sảnh, theo cửa hông vào hậu viện.

Thấy Mục Thanh Thanh và má Từ đều chờ nàng trong đình nghỉ mát ở hậu viện thì liền bước nhanh đến.

Mục Thanh Thanh vội kéo nàng đến trên ghế đầu ở bên cạnh. “Nói gì vậy? Tìm được tội phạm không?”

Yên Vũ lắc đầu. Sao nhanh như vậy được? Lúc nàng rời khỏi phòng khách của Xuân Hoa lâu còn nghe được tiếng Lộ Phi Nam vô cùng trầm thấp nói việc này chỉ sợ còn tiếp tục.

25. Chương 26: Công Tử Nhà Ta Cho Mời

“Má, Linh Lan có kết oán với người nào không?” Yên Vũ quay đầu sang hỏi má Từ ngồi ở bên cạnh.

Má Từ lắc đầu.

“Muội không phải là bộ đầu, cũng không phải là quan gia của Hoàng thành ti, muội lo chuyện này nhiều làm gì? Ta đói bụng rồi, muội tìm chút đồ ăn đến đây cho ta đi?” Mục Thanh Thanh nín lấy cánh tay Yên Vũ, nói.

Yên Vũ bắt đắc dĩ nhìn nàng ta một cái, đứng dậy đi về phía nhà bếp.

Thấy bóng dáng xanh nhạt của Yên Vũ dần dần đi xa, má Từ khe khẽ thở dài.

“Chỉ sợ Xuân Hoa lâu muốn cũng hoàn toàn không gượng dậy nổi...”

Tới sau bếp, nhìn thấy một mảnh bếp nồi lạnh tanh.

“Mọi người đi đâu rồi vậy?” Yên Vũ đứng ở cửa nhà bếp hô một tiếng.

Nhìn thấy phía sau nhà chột loé bóng người, không ai đáp lại tiếng của nàng.

Yên Vũ nhấc chân đuổi theo. Nàng rõ ràng nghe thấy có tiếng vài người tụ tập ở sau nhà.

Đi tới sau nhà quả nhiên thấy mấy bà già đang ôm tay, chen chúc ở chân tường.

“Các người đều ở chỗ này làm cái gì? Đã trưa rồi, còn không mau chuẩn bị cơm nước?” Yên Vũ hỏi.

Sắc mặt mấy bà già lại rất khó coi.

“Cô nương, chúng tôi là tôi tớ làm việc nặng của Xuân Hoa lâu. Ngày thường hoa nương của lâu được lợi, chúng tôi không có ghen tị. Bây giờ gặp tai họa thì cũng đâu thể bắt chúng ta phải chịu theo. Chuyện tối hôm qua không có một chút quan hệ nào với chúng tôi. Bây giờ đã theo ngôi tù một chuyến, thật vất vả mới được thả ra, cũng nên để cho chúng tôi tới từ đâu thì quay về chỗ nấy chứ?” Một bà già trong đó bị người hai bên xô đẩy, dẫn đầu nói. Yên Vũ lạnh lùng cười. “Câu này ngài không nên nói với tôi. Thứ nhất, không phải tôi bắt ngài đi. Thứ hai, không phải tôi thả ngài về. Hơn nữa bây giờ tôi cũng đâu có cột lại không cho ngài đi. Chân mọc ở trên người ngài, ngài muốn đi thì cứ việc!”

Bà già nọ liếc nhìn Yên Vũ một cái. “Lời này của cô nương là thật sao?”

Yên Vũ cười. “Dĩ nhiên là thật! Ngài xem thân hình của tôi đây, ngài muốn đi tôi cản được sao?”

Chỉ thấy đứng tại chỗ, không có bộ dáng sốt ruột ngăn cản mấy người đó.

Mấy bà già nọ liếc nhau, đi về phía cửa hông.

Yên Vũ đứng là nghe được sau khi đám người Lộ Phi Nam rời đi, đặc biệt để lại người trông coi các cửa ra vào của Xuân Hoa lâu.

Yên Vũ vô cùng kiên nhẫn chờ tại chỗ, quả nhiên không bao lâu liền thấy mấy bà già đó mặt mày ủ dột chậm rãi trở về.

Yên Vũ nói: “Nếu các vị đã trở lại, vẫn nên nhanh chóng chuẩn bị cơm nước đi. Nhất thời không ai có thể ra được, dù sao không thể khiến ọi người đói chết ở Xuân Hoa lâu phải không?”

Mấy bà già đó suy nghĩ thấy đúng, liền không tình nguyện vào nhà bếp, bắt đầu bận rộn.

Yên Vũ đi vào đình nghỉ mát. Mục Thanh Thanh đã ghé vào trên bàn đá sắp ngủ.

Người thấy mùi đồ ăn, lúc này mới mở mắt ra, lau lau nước miếng, dụi dụi mắt. “Yên Vũ tốt của ta, cuối cùng muối đã trở lại. Nếu muối không trở lại, ta thật sự sẽ đói chết ở chỗ này.”

Má Từ cũng nhìn thấy hộp đồ ăn, hơi sững sờ.

Yên Vũ mở hộp đồ ăn ra, bưng sang bàn.

Má Từ nhìn đồ ăn còn nóng hổi, sâu kín thở dài: “Bọn họ vẫn còn bằng lòng ở lại nấu cơm?”

Yên Vũ gạt đầu. “Má đừng nghĩ nhiều, mau ăn chút cơm đi.”

Yên Vũ cũng ngồi xuống ăn vài miếng. Mục Thanh Thanh cũng không nói gì, lôi kéo nàng cùng ăn cơm.

Nàng ngoài mặt là tỷ nữ của Mục Thanh Thanh, nhưng trên thực tế thì càng như là tỷ muội.

Mới vừa nhét chút gì đó vào bụng, Yên Vũ liền nghe thấy có tiếng bước chân người tới gần.

Không phải là tiếng bước chân của phụ nữ, nhịp bước vững vàng, tốc độ nhanh. Người tới hít thở đều đều, chắc chắn là người đã từng luyện võ, vả lại là một người đàn ông.

Yên Vũ buông đũa xuống, chú ý lắng nghe.

Chẳng mấy chốc người nọ liền đi đến bên ngoài đình nghỉ mát.

“Yên Vũ cô nương, công tử nhà ta ời.”

26. Chương 27: Gần Đây Người Cẩn Thận

Ba người trong đình nghỉ mát đều sững sốt. Hướng người nọ tới chính là về phía lưng của Yên Vũ. Yên Vũ đứng dậy quay lại, nhìn thấy đúng là người trung niên đi theo mình ở bên ngoài Ngũ Phương Trai ngày ấy. Biết là Tuyên Thiệu tìm nàng, liền cúi chào người nọ.

“Má Từ, tiểu thư từ từ dùng, nô tỳ đi trước.” Yên Vũ khẽ nói với hai người.

Ra khỏi cửa hông của hậu viện Xuân Hoa lâu, chiếc xe ngựa rộng rãi thoải mái kia của Tuyên Thiệu đang đứng ở bên ngoài.

Yên Vũ hít một hơi thật sâu, leo lên xe ngựa.

Bên trong xe thoang thoang mùi hoa lan, khiến cho tinh thần căng thẳng của nàng hơi thả lỏng. Nàng nhận không được ngủi ngủi, có lẽ hương này có dùng an thần. Nàng mặc dù đêm qua không ngừng bồn ba, lại bị dọa sợ, rồi ngồi tù, mãi cho đến bây giờ cũng chưa có thời gian nghỉ ngơi một chút. Nhưng ngủi hương này lại dường như thoải mái rất nhiều.

Tuyên Thiệu đang nửa nằm giữa ghế dựa rộng rãi thoải mái được trải da cáo đen, mắt híp lại, biếng nhác nhìn nàg. Xe ngựa bắt đầu di chuyển, lò hương chạm rỗng tơ vàng để ở góc thùng xe bị chấn động xuất ra càng nhiều hương, mùi hoa lan lượn lờ tản ra trong xe.

Yên Vũ mệt mỏi, cảm thấy hơi buồn ngủ. Nhưng vì ngại Tuyên Thiệu ở bên cạnh nên nàg không dám thật sự nhắm mắt lại.

Lén véo mình một cái, tỉnh thần lại. “Chẳng biết vụ án của Tiểu Hồng kết thúc chưa?”

Yên Vũ thử hỏi.

Tuyên Thiệu nhắm mắt lại, ừ một tiếng.

“Vụ án tối hôm qua, trong lòng công tử có ý nghĩ gì? Thủ phạm kia còn sẽ không còn trở ra hành hung nữa chứ?” Yên Vũ lại hỏi.

Một trận lặng im trong thùng xe. Yên Vũ nghĩ rằng Tuyên Thiệu đã ngủ rồi.

Lại đột nhiên hìn thấy hấn mở to mắt nhìn mình. “Người đoán xem đây là đâu?”

Yên Vũ sững sốt, lắng tai nghe. Bên ngoài có tiếng bước chân vội vã của người đi đường đi qua, loáng thoáng còn có tiếng rao hàng, có tiếng con nít chơi đùa, còn có tiếng nước.

“Cầu Thiên Thuỷ” Yên Vũ nói.

Tuyên Thiệu cầm chén trà, còn chưa đưa đến bên miệng đã nghe được đáp án của Yên Vũ, dường như không ngờ rằng nàg đoán được nhanh như vậy.

“Tuyên Hoà?” Tuyên Thiệu gọi một tiếng.

Tuyên Hoà bên ngoài xe lập tức đáp: “Bẩm công tử, đúng là cầu Thiên Thuỷ.”

Xe ngựa cũng không có dừng lại, tiếp tục lăn đều tiến về phía trước.

Tuyên Thiệu nhìn nàg một cái. “Bản lĩnh không tồi. Nói một chút đi, tối hôm qua sau khi người trở về, Xuân Hoa lâu đã xảy ra gì, người lại nghe được những điều gì.”

Yên Vũ cẩn thận nhớ lại, tỉ mỉ nói.

Tuyên Thiệu lại cầm chén trà, nửa nằm về trong ghế dựa rộng rãi thoải mái của hấn.

Yên Vũ vẫn ngồi quỳ trên đệm mềm mại. Cơm trưa hơi mặn, trước mặt được bày ra một bộ đồ trà men sứ xanh vân hoa mai tinh xảo, mùi trà lượn lờ, nàg không khổng chế được thôi thúc muốn tự mình nâng tay rót chén trà đến uống.

Tuyên Thiệu ném chén trà của mình trở lại trên bàn trà. Nước trà trong suốt càng lắc lư trước mắt nàg.

Yên Vũ rũ mắt xuống.

Lại chợt nghe tiếng của Tuyên Thiệu trên đỉnh đầu. “Gần đây người cẩn thận một chút. Trước khi tên tội phạm kia bị bắt, chỉ sợ còn có thể xuống tay với người khác.”

Yên Vũ sững sốt, ngẩng đầu nhìn về phía Tuyên Thiệu.

Đang muốn mở miệng hỏi hấn, lại nghe được Tuyên Hoà bên ngoài xe nói: “Công tử, tới rồi.”

“Đi xuống.” Môi đỏ thắm của Tuyên Thiệu hé mở, nói với Yên Vũ.

Yên Vũ vội vàng xuống xe. Vì vừa rồi quá mức chuyên chú nên không có để ý đến động tĩnh bên ngoài xe, lúc này xe ngựa đã dừng lại ở cửa hông bên ngoài Xuân Hoa lâu.

Xa phu chờ ở một bên trèo lên xe, giơ roi điều khiển xe ngựa đi.

Yên Vũ cau mày lại. Câu cuối cùng của Tuyên Thiệu kêu nàg cẩn thận một chút là ý gì?

27. Chương 28: Kẻ Xấu Thật Sự Lại Tới

Yên Vũ lắc lắc đầu, nhấc chân đi vào hậu viện. Trong viện có rất nhiều hoa nường đang tùm nãm tùm ba ngổ với nhau, hoặc là cắn hạt dưa nói chuyện phiếm, hoặc là khẽ rĩ tai nhau chuyện tối hôm qua.

Thấy bóng dáng Yên Vũ từ bên ngoài về tới liền chăm chăm ánh mắt vào trên người Yên Vũ.

“Yên Vũ, đi đâu về vậy?” Bỗng nhiên có người gọi nàng lại.

Yên Vũ nghe tiếng, biết là một vị thanh quan khác của Xuân Hoa lâu, tiếng của Hoa Sen.

Trước khi Mục Thanh Thanh đến, Hoa Sen luôn là hoa khôi của Xuân Hoa lâu. Bây giờ bị dồn xuống, tất nhiên là nhìn chủ tớ Mục Thanh Thanh không thuận mắt.

Nàng ta nâng giọng hỏi như vậy, ánh mắt bốn phía nhìn Yên Vũ, lại chẳng phải thân thiện gì.

“Đại nhân của Hoàng thành ti đưa nô tỳ đi hỏi chuyện đã xảy ra.” Yên Vũ xoay người nói. Giọng nói trong trẻo, lạnh lùng nhưng không kiêu ngạo, không siểm nịnh.

Hoa Sen lạnh lùng cười. “Tất cả mọi người là tỷ muội tốt, lúc này lại cùng nhau gặp khó khăn, khi hoạn nạn thấy chân tình, người cũng không thể có phúc tự mình hưởng, quẳng các tỷ sang một bên chứ?”

“Đây là dĩ nhiên.” Yên Vũ không muốn dây dưa với nàng ta, lên tiếng đáp lại liền muốn đi.

Hoa Sen cũng không tính buông tha cho nàng. “Thế nhưng ta nghe nói người ra cửa viện là leo lên một chiếc xe ngựa to xa hoa. Sao, Hoàng thành ti thăm vấn đều hỏi trên xe ngựa to xa hoa như thế?”

Tiếng của Hoa Sen vừa dứt, bốn bề lập tức vang lên.

Có tiếng cười lén, có tiếng khinh thường, càng nhiều hơn là tiếng tức giận bất bình.

Yên Vũ lẳng lặng đứng đó một chốc, ngẩng đầu nhìn Hoa Sen, nói: “Hoa Sen tiểu thư rốt cuộc là có ý gì?”

“Ta có ý gì? Ta không có ý gì cả. Vào tình hình lúc này, nếu người bám víu vào đại nhân của Hoàng thành ti thì cũng không thể vứt bỏ các tỷ chứ? Có lợi dĩ nhiên muốn mọi người hưởng thôi, cũng không uống thường ngày mọi người xưng tỷ muội với người!” Hoa Sen nâng giọng nói.

Thấy ánh mắt xung quanh vẫn dừng trên người nàng, Yên Vũ liền cười nhạt, nói: “Hoa Sen tiểu thư thật sự là lo lắng nhiều. Không thấy giờ ta đã trở lại sao? Không phải ta còn ở đây giống như mọi người sao? Ta đi hầu hạ người khác cũng được, bị thăm vấn cũng được, tóm lại không phải là đã trở về sao? Hoa Sen tiểu thư ghen tị gì chứ?”

“Người nói ta ghen tị người?” Khuôn mặt xinh đẹp của Hoa Sen lập tức vặn vẹo. “Người bắt quả chỉ là một nha đầu! Là con chó bên cạnh Mục Thanh Thanh! Ta ghen tị người cái gì? Người xứng sao!” Hoa Sen nói xong liền vọt tắt qua lan can hành lang, đánh về phía Yên Vũ.

Hoa Sen vừa cử động, Yên Vũ liền nghe được. Nàng đứng yên tại chỗ, lạnh nhạt nhìn Hoa Sen giương nanh múa vuốt tới gần.

Hoa nường xung quanh vì nhớ kỷ tình nghĩa trước đây với nàng, vừa vì nghĩ đến nàng thật sự bám víu vào vị quan gia nào đó của Hoàng thành ti, sau này sẽ quý không thể nói.

Liền có người nhao nhao xông đến ngăn Hoa Sen lại.

“Hoa Sen tỷ tỷ bình tĩnh chút!” Mọi người giữ chặt Hoa Sen.

Cũng có người chắn ở trước mặt Yên Vũ. Móng tay dài nhọn của Hoa Sen quơ lên, không tới gần được Yên Vũ chút nào.

“Người, tiện nhân này, ta sẽ không bỏ qua cho người!” Trong miệng Hoa Sen còn đang kêu gào.

Yên Vũ xoay người bỏ đi.

Tiếng Hoa Sen mắng chửi ở sau lưng, nàng làm như không nghe thấy.

Buổi chiều, lúc sắc trời tối lại, Mục Thanh Thanh ngáy người ở trong phòng, vuốt cái bụng đói lép kẹp, ngượng ngùng nhìn Yên Vũ.

Yên Vũ lanh tay lẹ chân đến phòng bếp lấy bữa tối.

Lúc trở về đi đến nửa đường lại nghe được có người dùng khinh công nhảy vút đến.

Nàng cảm thấy căng thẳng, lập tức chạy như bay tới viện của Mục Thanh Thanh.

Mặc dù Yên Vũ không biết võ công, nhưng nàng nghe tiếng gió đến, rất giống với tiếng khinh công rời đi sau khi xảy ra án đêm qua.

Tốc độ trên không, thân hình xé không mà đến xác nhận chẳng kém mấy.

Quả nhiên để cho Tuyên Thiệu nói trúng, kẻ xấu kia lại tới nữa!

Yên Vũ thở hổn hển xô mở cửa viện của Mục Thanh Thanh, thấy cửa phòng chính mở ra, ánh nến bên trong lay động, nhưng không nhìn thấy bóng dáng của Mục Thanh Thanh.

Mặt nàng biến sắc, chạy nhanh như bay vào phòng chính.

Kẻ xấu kia đã tới bên trong hậu viện Xuân Hoa lâu. Dường như hấn đang nín thở, Yên Vũ không nghe được hấn hiện giờ đang ở đâu.

Không phải... Mục Thanh Thanh đã gặp bất trắc gì chứ?

28. Chương 29: Ta Có Thể Không Giết Các Người

Yên Vũ vọt vào phòng chính, trong phòng không có bóng dáng của Mục Thanh Thanh. Nàng vút hộp đồ ăn xuống, bước nhanh hai bước, vén lên bức rèm cửa phòng xí.

Thì thấy Mục Thanh Thanh đang xoa mắt lim dim ngái ngủ, ngồi dậy từ trên giường. “Muội đã trở lại, Yên Vũ.”

Lúc này Yên Vũ mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Mục Thanh Thanh thấy sắc mặt Yên Vũ không tốt, vội vàng đứng dậy. “Sao vậy? Ta vốn đang đợi muội về, nhưng hơi buồn ngủ, nghĩ nằm ở trên giường một chút, ai ngờ nằm xuống liền ngủ mất.”

“Ừ, không có việc gì. Đêm nay muội ngủ với tiểu thư, tiểu thư đừng sợ.” Yên Vũ xoay người đi tới phòng ngoài, nhặt hộp đồ ăn trên đất lên. “Không phải tiểu thư đói bụng sao, đến ăn cơm đi.”

Nghe thấy tiếng Mục Thanh Thanh mang giấy vào, vén bức rèm lên, đi tới phòng ngoài.

Nhưng ngay lúc này có nhiều tiếng động hơn. Nàng nghe được tiếng động vô cùng nhỏ đến từ trong viện.

Tinh thần Yên Vũ khẩn trương một trận, cất giọng hỏi: “Ai ở bên ngoài?”

Trong sân vắng vẻ không tiếng động, chỉ có tiếng vang của gió nhẹ phát qua lá cây.

Là nàng nghe lầm hay là có người lên tới gần?

Yên Vũ quay đầu lại liếc nhìn Mục Thanh Thanh một cái. Mục Thanh Thanh đang khẩn trương nhìn nàng.

“Yên Vũ, muội nghe thấy cái gì sao?” Trên mặt Mục Thanh Thanh đã hơi trở nên trắng. Nàng ta biết thính lực của Yên Vũ.

Yên Vũ gật đầu, nhắc chân chậm rãi đi về phía cửa.

Tinh thần càng tập trung cao độ, lỗ tai chú ý nghe tất cả động tĩnh ngoài sân. Hai người từ từ đi đến cửa phòng chính.

Trong viện không có một bóng người, chỉ có gió thổi chuyển động cây ngọc lan* cao cao, nhẹ nhàng lay động trong bóng đêm.

(*cây ngọc lan có tên tiếng Anh là Mangolia tree, các bạn tham khảo hình trên google nhé)

Mục Thanh Thanh thở dài nhẹ nhõm một hơi. “Có thể là gió đó.”

Yên Vũ vẫn không nói, lòng vẫn chăm chú. Nhưng nếu lúc này ra ngoài sân kiểm tra thì có phần không sáng suốt. Nếu người nọ đang ngừng thở, núp ở chỗ tối không nhúc nhích tí nào, chẳng phải nàng đi ra ngoài là tự dâng mình tới cửa sao?

Yên Vũ trở tay nắm lấy mép cửa. “Ban đêm có gió, đóng cửa lại đi.”

Mục Thanh Thanh gật đầu, đang muốn đi giúp nàng.

Bỗng nhiên ánh sáng lạnh chợt loé lên, một thanh kiếm dài lạnh lẽo liền đặt trên cổ Mục Thanh Thanh.

Hai người hoảng sợ.

Mục Thanh Thanh run rẩy dựa vào người Yên Vũ.

Muốn la lên, nhưng phát hiện mình đã run rẩy đến nỗi không phát ra được tiếng.

Chuôi của thanh kiếm dài này đang được nắm trong bàn tay trắng ngần không tỳ vết.

Chủ nhân của bàn tay chậm rãi đi ra khỏi chỗ núp từ cánh cửa. Khuôn mặt trắng nõn, mày liễu, mắt hoa đào, mũi cao, môi mỏng.

Quả thật là phong lưu phóng khoáng, ngọc thụ lâm phong*.

(*ngọc thụ lâm phong: Cat thấy có nhiều người dịch là ‘cây ngọc đón gió’ nhưng riêng Cat thấy để nguyên đọc xuôi tai hơn)

Môi đỏ thắm khẽ mở, người nọ nhẹ nhàng phun ra một câu: “Người là hoa khô?”

Mục Thanh Thanh đã run cầm cập không nói ra lời.

“Đừng la. Kiếm của ta mà trọt là mạng nhỏ của người không còn nữa.”

Yên Vũ vội gật đầu. “Chúng tôi không la. Đại hiệp có thể thu kiếm lại hay không? Cự kỳ dọa người đó!”

Người nọ cười khê. “Người vừa rồi hỏi ‘ai ở bên ngoài’ là người?”

Yên Vũ nhú mày nhìn hắn. Ngay trước lúc hắn ra tay, nàng thế nhưng không phát giác ra hắn đã núp ở chỗ cửa.

“Đi vào!” Người nọ nhú mày với hai người.

Yên Vũ đỡ Mục Thanh Thanh lui vào trong phòng.

Người nọ nhấc chân, dùng chân đóng cánh cửa lại ở sau lưng, lúc này mới trở tay thu kiếm lại.

Mục Thanh Thanh mở miệng muốn hét lên, bị Yên Vũ giơ tay bịt miệng lại.

Người đàn ông lạnh lùng âm hiểm nhìn Mục Thanh Thanh, khoé miệng cong lên, cười âm u.

Mục Thanh Thanh trợn to mắt nhìn Yên Vũ.

Yên Vũ lắc lắc đầu với nàng. “Chúng ta chỉ có một cái mạng, đừng mạo hiểm!”

Trong mắt người đàn ông hơi lộ ra chút tán thưởng, nhìn Yên Vũ, hừ lạnh một tiếng. “Không biết là người cứu các ngươi chạy nhanh hay là kiếm của ta nhanh?”

Mục Thanh Thanh run rẩy hơi gật gật đầu với Yên Vũ. Yên Vũ mới chậm rãi lấy tay trên mặt nàng ta ra.

“Các ngươi chỉ cần trả lời ta mấy vấn đề, ta liền cam đoan không giết các ngươi.” Người đàn ông nhú mày, giọng nói lạnh lùng.

Nghe thấy giọng điệu lạnh lạnh của hắn, Mục Thanh Thanh vẫn không nhịn được rùng mình một cái.

“Người là người giết Linh Lan tối hôm qua hả?” Yên Vũ bỗng nhiên mở miệng.

29. Chương 30: Ta Mới Là Hoa Khôi Của Lâm An

Người đàn ông liếc nhìn nàng một cái, ngoéo ngoéo khoe miệng. “Ta không có nói các ngươi có thể hỏi ta câu hỏi.”

Bóng đêm bên ngoài dần dần dày đặc, đã không còn nghe thấy tiếng có người đi lại ở ngoài sân.

“Ta nghe nói con trai của Tuyên Văn Bình gần đây say đắm cô nương của Xuân Hoa lâu, có thể có việc này?” Ánh mắt người đàn ông đảo qua trên mặt của Yên Vũ và Mục Thanh Thanh.

Mục Thanh Thanh hơi lộ ra bối rối, nghiêng mặt nhìn về phía Yên Vũ.

Yên Vũ nhú mày nói: “Tuyên Văn Bình là ai? Chúng tôi không biết?”

Người đàn ông nghe vậy, đột nhiên cười lên. “Nhìn một cái là biết không biết nói dối, trong mắt các ngươi rõ ràng viết lên sự thật, miệng lại còn không chịu thừa nhận! Tuyên Văn Bình là Tổng chỉ huy sứ Hoàng thành ti, trong thành Lâm An còn có người không biết đến sao?”

Mục Thanh Thanh nắm chặt tay Yên Vũ, không nói được lời nào. Yên Vũ rũ mắt xuống. “Chúng tôi đều là người nông cạn, chỉ biết âm luật ca từ, không biết thêm gì cả.”

Người đàn ông nghe vậy, lại rút thanh kiếm ra, mũi kiếm bén nhọn khêu cằm của Yên Vũ lên.

“Gương mặt xinh đẹp này, ta vốn là người thương hương tiếc ngọc, nhưng nếu ngươi không coi trọng thì đừng trách ta nhẫn tâm rạch nát gương mặt dễ nhìn này của ngươi!”

Mục Thanh Thanh thấy thế, không biết từ nơi nào lại cố lấy dũng khí. “Đại hiệp nói chính là Tuyên công tử, Tuyên Thiệu?”

Người đàn ông nhướng mày nhìn về phía Mục Thanh Thanh.

Trong lòng Yên Vũ căng thẳng.

“Đúng là hắn. Ngươi cũng biết việc này?” Người đàn ông cười, tươi đẹp như đào lý. Cho dù sánh với Mục Thanh Thanh đứng đầu bảng của Lâm An cũng không kém.

“Vâng. Nghe nói Tuyên công tử tới Xuân Hoa lâu vài lần, có điều là ta không có phúc được tận mắt gặp Tuyên công tử. Nhưng thật ra nghe nói Hoa Sen tỷ tỷ gặp hắn vài lần. Nếu công tử nói Tuyên công tử say đắm cô nương của Xuân Hoa lâu, chắc hẳn chỉ Hoa Sen tỷ tỷ chứ gì?” Mục Thanh Thanh cup mắt sợ sệt nói.

Nàng ta biết lúc mình nói dối thì thích nhìn loạn xung quanh, sợ bị người nọ nhìn ra sơ hở nên cúi đầu che giấu ánh mắt của mình.

“Hả? Hoa Sen? Chỉ nghe nói Xuân Hoa lâu có hoa khôi của Lâm An là Mục Thanh Thanh. Hoa Sen là nhân vật như thế nào, sao chưa bao giờ nghe nói qua?” Người đàn ông lại dùng thanh kiếm khêu cằm của Mục Thanh Thanh.

Mục Thanh Thanh lập tức không dám run rẩy nữa, sợ mình mà run lên thì mũi kiếm sắc bén kia sẽ rạch mình bị thương.

“Công tử nhất định không phải là người Lâm An. Hoa Sen tiểu thư chính là hoa khôi của Xuân Hoa lâu vào mấy năm trước, những năm gần đây thì tính tình khiêm tốn, danh tiếng hơi kém.” Yên Vũ vội tiếp lời đáp lại.

Người đàn ông cười nhạo một tiếng. “Ta thật không biết cô gái thanh lâu như các ngươi cũng có gì là tính tình khiêm tốn? Còn không phải thừa dịp tuổi trẻ, đấu tranh vì tên tuổi, may mắn còn có thể được người nhà giàu thu làm tiểu thiếp. Nếu đợi đến lúc dung nhan già đi, số mệnh sẽ đi về đâu?”

Người đàn ông nói xong, nghiêm mặt. “Ta thế nhưng lại trúng mưu các ngươi, bị các ngươi kéo dài thời gian!”

Người đàn ông nói xong thì tiến đến bắt người.

Yên Vũ đẩy Mộc Thanh Thanh ra, cầm lên bình hoa miệng nhỏ, bằng gốm sứ phang về phía đầu người đàn ông.

Bị người đàn ông nghiêng mình né qua, đánh một chưởng trên vai nàng, Yên Vũ lập tức loạng choạng vài bước ngã xuống.

“Yên Vũ!” Mộc Thanh Thanh cực kỳ sợ hãi. “Nàng ấy chỉ là nha hoàn của ta, đại hiệp giờ cao đánh khẽ, bỏ qua cho nàng đi! Ta mới là hoa khôi của Lâm An!”

Yên Vũ nghe vậy liền chấn động.

Người đàn ông quét mắt liếc nàng ta một cái, thấy trên người nàng ăn mặc quả nhiên lộ liễu hơn nhiều so với Yên Vũ.

Liền tiến lên chém tay lên gáy của Mộc Thanh Thanh. Lúc Mộc Thanh Thanh nhẹ nhàng ngã xuống thì bị hắn tiếp lấy.

“Đừng đi! Đứng lại!” Yên Vũ đứng lên khỏi mặt đất, muốn bỏ nhào lên ngăn cản người đàn ông.

Người đàn ông lạnh lùng quay đầu lại. “Ta không giết nàng ta. Người chuyển lời với Tuyên Thiệu, nếu muốn cứu người tình của hắn thì canh ba đêm mai một thân một mình đến miếu cổ ở ngoại thành.”

30. Chương 31: Hắn Dựa Vào Cái Gì Cho Là Ta Sẽ Đi

Dứt lời, người nọ vác Mộc Thanh Thanh, nhún người nhảy lên, ra khỏi viện của Mộc Thanh Thanh.

Yên Vũ bưng lấy bả vai bị một chưởng kia đánh sinh đau, rảo bước chạy ra ngoài.

Bên ngoài cửa hông gần nhất có người của Hoàng thành ti canh giữ.

“Người tới mau! Người tới mau!” Yên Vũ vừa chạy vừa thở hổn hển la lên.

Người bên ngoài cửa hông nghe được tiếng la, mở cửa ra. “Xảy ra chuyện gì?”

“Tiểu thư nhà ta bị kẻ xấu bắt đi!” Yên Vũ vừa la vừa chạy, gần như hụt hơi.

Thủ vệ vừa nghe, lập tức hỏi: “Chạy về hướng nào?”

Yên Vũ chỉ tay về hướng tây xa xa. “Trễ rồi, đuổi không kịp đâu.”

Thấy thủ vệ muốn đuổi theo, Yên Vũ vội tiến lên. “Hắn hẹn Tuyên công tử đêm mai canh ba gặp ở ngoài thành, còn nhắc tới tên của Tổng chỉ huy sứ Hoàng thành ti, có lẽ biết đại nhân. Hiện giờ đuổi theo không còn kịp nữa, không bằng nhanh chóng báo cho đại nhân!”

Người nọ vừa nghe, lập tức huyết sáo gọi người khác tới, đuổi theo hướng Yên Vũ đã chỉ. Rồi kêu người bảo vệ cửa hông, hắn tự mình đi báo cáo việc này với công tử.

Lúc Yên Vũ lê thân mình mệt mỏi lại bị trúng một chưởng, từ cửa hông từng bước một trở về, rất nhiều nhà kẻ ở hậu viện đều có tiếng động.

Tuy rằng trong phòng không có đốt đèn, nhưng Yên Vũ nghe được rõ ràng tiếng mọi người đều đang ở trước cửa lén hướng ra phía ngoài nhìn xung quanh.

Cùng với tiếng thì thầm nói nhỏ: “Xảy ra chuyện gì?”

“Hình như lại có người bị kẻ xấu bắt đi...”

“Mau mau chêm cửa cho tốt, đừng để cho kẻ xấu kia đến chỗ chúng ta...”

Đã thấy má Từ khoác áo vạt ra, đi theo sau bà ấy là nha hoàn nhỏ trong viện. “Yên Vũ, Yên Vũ, người không sao chứ?” Má Từ lo lắng nhìn Yên Vũ.

Tay của Yên Vũ bị má Từ nắm thật chặt. Nàng lắc đầu. “Ta không sao. Tiểu thư của ta bị bắt đi rồi!”

Trên mặt má Từ vô cùng khẩn trương.

Yên Vũ an ủi nói. “Tạm thời chắc không có nguy hiểm tới tính mạng, nói là muốn đợi Tuyên công tử đến.”

“Má Từ, ngài nhớ lại một chút, vị khách chọn Linh Lan tối hôm qua là một người đàn ông có khuôn mặt trắng nõn, mày liễu, mắt hoa đào, mũi cao, môi mỏng, gương mặt còn muốn xinh đẹp hơn phụ nữ phải không?” Yên Vũ đột nhiên hỏi.

Má Từ nhớ lại, lắc đầu. “Không đúng đâu... Nếu là như người nói thì ta nên có ấn tượng. Nhưng vị khách tối hôm qua có khuôn mặt vô cùng bình thường, nên ta mới có thể không nhớ rõ.”

Yên Vũ vừa nghe lời này, ngây ngẩn cả người.

Hay là người đêm nay không phải là kẻ giết Linh Lan tối hôm qua?

Nhưng nàng rõ ràng nghe được tiếng khinh công của hai người rất giống nhau.

Vả lại ở trong gió, thân hình cũng tương tự.

Chân mày Yên Vũ khoá chặt.

Sáng sớm ngày thứ hai, Yên Vũ liền bị người của Hoàng thành ti truyền gọi, yên lặng đợi ở trong phòng thẩm vấn, giữa phòng khách và hậu viện của Xuân Hoa lâu.

Đợi không bao lâu thì thấy Tuyên Thiệu đi vào phòng, hướng về phía ghế hoa hồng*, ngồi xuống.

*là ghế điển hình vào thời nhà Minh. Phong cách trang trí phức tạp, trên lưng dựa thường được khắc sáu con rồng. Các bạn tham khảo hình theo link này nhé: baike.baidu.com/view/1225057.htm

“Người nói kẻ xấu kia bắt đi hoa khôi, yêu cầu ta một mình đi gặp hắn?” Trong giọng điệu ngược lại không có bất ngờ.

Yên Vũ gật đầu, lén liếc nhìn hắn một cái, thấy hắn vẫn là bộ dáng ung dung nhàn nhã như cũ.

Chợt nghe thấy hắn cười giễu một tiếng. “Hắn dựa vào cái gì cho là ta sẽ đi?”

Yên Vũ cau mày. Không biết là bả vai đau hay là trong lòng khấn trương, khiến cho trên trán nàng xuất ra một lớp mồ hôi mỏng. “Kẻ xấu kia có lẽ biết lệnh tôn đại nhân*. Đầu tiên là nói tên huy của lệnh tôn đại nhân, rồi hỏi ngài gần đây có thường đến Xuân Hoa lâu hay không...”

(*lệnh tôn đại nhân: là cha của Tuyên Thiệu)

Tuyên Thiệu nghe vậy, vẫn không nói, ánh mắt dừng ở trên người Yên Vũ.

Yên Vũ chỉ cảm thấy một luồng áp lực khó hiểu truyền đến.

Nhưng nghĩ đến trước khi Mục Thanh Thanh bị bắt đã đã bảo vệ mình, nàng vẫn gánh vác áp lực, nói: “Đại nhân, kẻ xấu kia võ công cao cường, mạng của tiểu thư nhà ta ở trong tay hắn chỉ như một con kiến. Mục đích chính của kẻ xấu kia vẫn là công tử và lệnh tôn đại nhân. Kế hoạch này không thành, tất nhiên sẽ có kế hoạch khác. Vì suy nghĩ cho an nguy của công tử và lệnh tôn đại nhân, công tử nên sớm ngày bắt được kẻ xấu kia mới có thể an tâm chứ!”

31. Chương 32: Hắn Thế Nhưng Lại Xuất Hiện

Phía trên truyền đến tiếng cười khẩy của Tuyên Thiệu.

Yên Vũ im tiếng, lén nâng mắt nhìn Tuyên Thiệu.

“Theo như người nói, ta không thể không cứu Mục Thanh Thanh?” Tuyên Thiệu nhếch môi nói, nhưng trên mặt ngay cả mỉm cười cũng không.

Yên Vũ nhú mày lại, trong lòng biết rõ, trong mắt quan gia, mạng của gái lầu xanh các nàng hoàn toàn không coi là mạng.

Nàng nhìn đến ánh mắt lạnh lùng của Tuyên Thiệu, lập tức cúi đầu.

Kẻ xấu kia cũng là một tên tặc ngu xuẩn, sao lại vọng tưởng dùng mạng của một cô gái thanh lâu đổi lấy Tuyên Thiệu một mình dấn thân vào nguy hiểm chứ?

“Ta nhớ rõ tướng mạo của kẻ xấu kia, cũng có thể vẽ ra, không biết có tác dụng không?” Yên Vũ ôm lấy một tia hy vọng cuối cùng.

Tuyên Thiệu nghe vậy, gõ gõ mặt bàn, phân phó với người ở ngoài cửa. “Đi chuẩn bị bút mực.”

Trước khi bút mực được đưa đến, Tuyên Thiệu thần nhiên mở miệng. “Trên đời này có công phu gọi là ‘thuật dịch dung’, có thể thay đổi diện mạo của một người, khiến người ta nhìn không ra chút sơ hở nào.”

Yên Vũ nghe vậy thì cứng lại.

Tuyên Hoà đã cầm giấy và bút mực trở lại. Hắn để đồ trong tay xuống, rồi rời khỏi phòng.

“Lại đây.”

Yên Vũ ngẩng đầu, thấy Tuyên Thiệu đang nhìn nàng, liền đứng lên, đi đến bên cạnh bàn, nâng tay muốn mài mực.

Nhưng tay phải vừa nhấc lên thì vai bị thương liền đau đến nỗi nàng hút vào một ngụm khí lạnh.

Tuyên Thiệu nhàn nhạt nhìn nàng một cái.

Yên Vũ đổi tay trái mài, càng cẩn chặt khớp hàm, trong lòng không khỏi hơi hối hận. Nếu hồi đó nàng nghe lời mẹ, không có ham chơi như vậy, học cho giỏi bản lãnh hai tay viết chữ, hai tay vẽ tranh của mẹ thì tốt rồi.

Mài mực xong, nàng dùng tay phải cầm bút. Riêng động tác đơn giản nâng tay chấm mực cũng khiến cho nàng đổ mồ hôi đầy người.

Nàng cẩn chặt răng, nhịn xuống vai phải đau nhức. Bút dừng trên giấy Tuyên Thành cũng không khống chế được độ mạnh yếu, lập tức quẹt ra một vết đen.

Thấy trên giấy Tuyên Thành đột nhiên nhiều thêm một vết bẩn, Yên Vũ nhíu nhíu mày, nâng tay dời bút xuống mấy tấc, nhưng vai phải đau đớn khiến cho tay nàng cầm bút không ngừng run rẩy.

Nàng thử vài lần đều không thể đặt bút bình thường.

Trong lòng Yên Vũ càng sốt ruột.

Tuyên Thiệu mặc dù bận nhưng vẫn ung dung ngồi trên ghế hoa hồng, nghiêng nghiêng dựa vào lưng ghế, ánh mắt nhàn nhạt nhìn nàng.

Yên Vũ hít sâu một hơi, cẩn chặt khớp hàm, nâng tay trái chụp mạnh vào vai phải của mình.

Tuyên Thiệu nhíu mày, con ngươi sâu thẳm.

Vai phải của Yên Vũ vốn rất đau, chụp lên một cái, thoáng như ngàn vạn kim châm đâm vào bả vai.

Mồ hôi liền chảy xuống từ màng tang. Một ít mồ hôi còn chảy vào trong mắt, đâm vào mắt khiến cho đau đớn.

Nàng lại nâng tay phải, vai phải thật sự đau đến chết lặng... Ngăn chặn bút run rẩy trong tay, nàng vững vàng hạ xuống đầu bút.

Không đến thời gian một nén nhang, nàng rốt cuộc đứng thẳng dậy, đặt bút xuống.

Nâng tay lau mồ hôi trên mặt, gương mặt lộ ra dáng tươi cười gượng ép. “Mời công tử xem qua, đây là kẻ xấu ta nhìn thấy tối hôm qua.”

Tuyên Thiệu đứng dậy, đi hai bước đến bên cạnh bàn, cúi đầu nhìn giấy Tuyên Thành ở trên bàn.

Chỗ bẩn lúc ban đầu hạ bút đã được vẽ vị trí tóc, thật cũng thích hợp.

“Không ngờ người không chỉ thính lực hơn người, mà còn am hiểu màu vẽ?”

Yên Vũ buông thông tay, lẳng lẳng đứng ở một bên. Đau đớn trên vai phải càng phát ra, thật sự khiến cho nàng khó mà chịu đựng nổi.

“Ta thấy người này nhìn hơi quen mắt. Tuyên Hoà...” Tuyên Thiệu gọi một tiếng.

Tuyên Hoà ở ngoài cửa lập tức đáp lại. “Công tử có gì phân phó?”

“Đem ‘hồ sơ sinh hoạt’ của Hoàng thành ti vào đây.”

Yên Vũ đang bị bả vai nhức buốt tra tấn đau đớn không chịu nổi, nghe thế cũng lập tức mở to mắt nhìn. Trong nhất thời, vai đau cũng quên hết.

Hồ sơ? Hồ sơ sinh hoạt? Hồ sơ sinh hoạt của Hoàng thành ti?

Vừa rồi nàng thật sự nghe mấy chữ đó chứ? Hay là bả vai nàng quá đau, đến nỗi sinh ra ảo giác?

Không bao lâu thì thấy cửa bị đẩy ra từ bên ngoài.

Lộ Minh Dương trưng ra gương mặt cười hì hì, xuất hiện ở ngoài cửa.

“Công tử, ngài gọi ta?”

Yên Vũ nhin không được nhìn chăm chăm Lộ Minh Dương. Chạm với ánh mắt của hắn nhìn trở qua, mới phát giác mình đã nhìn quá mức trực tiếp. Lúc này mới ép mình cúi đầu.

Tuyên Thiệu dùng cầm chỉ chỉ tranh chân dung trên bàn.

Lộ Minh Dương tiến lên, đưa tay cầm lấy tờ giấy Tuyên Thành trên bàn, xem kỹ.

Sau đó một tay giơ bức hoạ, một tay sờ sờ râu cằm còn chưa dài, nhếch miệng cười nói: “Hắn thế nhưng lại xuất hiện!”

32. Chương 33: Bản Lĩnh Sáng Chói

Thấy công tử đang nhìn mình, Lộ Minh Dương vội nói: “Người đó là Thượng Quan Hải Lan. Giang hồ ác bá Dương Tiêu bị Tổng chỉ huy sứ đại nhân tự tay giết chết là bạn thân của hắn! Trong hồ sơ của Hoàng thành ti vừa vắn có một cuốn riêng về hắn. Sau khi Dương Tiêu chết, hắn đã vài lần muốn tập kích Tổng chỉ huy sứ đại nhân, đều bị đá thương. Nhưng người này khinh công lợi hại, bỏ chạy là hạng nhất, mỗi lần đều bị hắn trốn mất. Sau đó hắn bị trọng thương bỏ trốn thì không còn xuất hiện nữa, cũng không tra ra được tung tích. Trong năm năm cũng không nghe nói hắn đã làm chuyện ác gì, không ngờ bây giờ hắn thế nhưng lại chú ý đến công tử!”

Yên Vũ nghe thì sửng sốt, nhin không được hỏi: “Thượng Quan Hải Lan này là con gái?”

“Ai nói với người vậy? Người này rõ ràng là một người đàn ông nhé!” Lộ Minh Dương lắc lắc ngón tay, nói.

“Vậy Dương Tiêu là con gái...” Yên Vũ hỏi, giọng lại nhỏ xuống. Dương Tiêu, nghe sao cũng không giống tên của một cô gái.

Lộ Minh Dương cười hì hì. “Đàn ông và đàn ông thì không có thể thân mật sao? Năm đó Dương Tiêu vừa ý Thượng Quan Hải Lan có dung mạo còn muốn đẹp hơn con gái, nên mạnh mẽ theo đuổi, khiến cho giang hồ đàm tiếu một trận!”

“Biết không ít hử!” Tuyên Thiệu nhàn nhạt mở miệng, trong giọng nói không nghe ra hỉ nộ.

Trong nháy mắt Lộ Minh Dương nghiêm mặt, không còn dám cợt nhả nữa.

“Tuyên công tử, nếu đã biết là ai, xin công tử ra tay giúp đỡ, cứu tiểu thư nhà ta!” Yên Vũ không có hứng thú với đàn ông cùng đàn ông thân mật, ngược lại thành khẩn nhìn Tuyên Thiệu.

Xem ra Linh Lan và Mục Thanh Thanh đều là người vô tội bị liên lụy.

Đối diện với ánh mắt khẩn khoản của Yên Vũ, Tuyên Thiệu vẫn không nhiều lời, chỉ thản nhiên nhìn nàng một cái, quay sang phân phó Lộ Minh Dương, nói: “Đi mời thái y đến.”

Lộ Minh Dương ngẩn ra, nhìn nhìn bả vai cứng đờ của Yên Vũ, trong mắt hiện ra sáng tỏ, lên tiếng rồi xoa người đi.

“Cảm ơn công tử...” Yên Vũ cúi người.

Tuyên Thiệu nhìn thấy lo lắng trên mặt Yên Vũ, giọng nhàn nhạt hỏi: “Hắn hẹn khi nào, ở đâu?”

Yên Vũ nghe thế, trong lòng vui vẻ, lập tức ngẩng đầu lên. “Canh ba đêm nay, ở miếu cổ ngoại thành!”

Đến khi Lộ Minh Dương mời thái y trong cung đến khám cho nàng, chỉ huy y nữ thi châm, kê chút thuốc uống và dùng bên ngoài, liền rời đi.

Yên Vũ uống thuốc, liền mê man ngủ. Đến khi nàng tỉnh lại thì ngoài cửa sổ đã là mặt trời chiều ngả về tây. Nàng lập tức trở mình ngồi dậy, nâng nâng cánh tay phải. Sau khi trải qua châm cứu, quả nhiên đã tốt lên rất nhiều, chỉ cần không quá dùng sức thì không cảm thấy đau đớn. Nàng sửa sang bản thân chỉnh tề, rồi đi tới chỗ cửa hông.

Thị vệ canh giữ ở cửa hông dĩ nhiên sẽ không thả nàng đi ra ngoài.

“Xin hỏi Lộ đại nhân có ở đây không?” Yên Vũ hỏi thị vệ đó.

Thị vệ ở cửa hông từng thấy Yên Vũ lên xe của Tuyên công tử, trong lòng biết có lẽ quan hệ của nàng và Tuyên công tử khác thường, liền tốt tính trả lời: “Lộ đại nhân đang ở phòng khách, cô nương có chuyện gì sao?”

“Ta muốn cầu kiến Lộ đại nhân, xin quan gia thông truyền giúp!” Yên Vũ khom người nói.

Thị vệ đó thật sự đến phòng khách mời Lộ Phi Nam lại đây.

“Đại nhân, không biết đại nhân có bấm với Tuyên công tử không, hành động đêm nay, nô tỳ nguyện ý tận sức lực nhỏ bé.” Yên Vũ thành khẩn nói với Lộ Phi Nam.

Lộ Phi Nam lẳng lẳng nhìn nàng một cái. “Người không biết võ công, có đi cũng không cứu được Mục Thanh Thanh, có thể còn khiến mình lâm vào nguy hiểm.”

Yên Vũ gật đầu. “Nô tỳ biết, nhưng nô tỳ ở bên cạnh sẽ có tác dụng. Mong rằng đại nhân chịu nói tốt ở trước mặt Tuyên công tử.”

Lộ Phi Nam thấy nàng cố chấp, liền gật đầu. “Ta sẽ nói rõ với công tử, nhưng công tử có đồng ý hay không thì ta không làm chủ được.”

“Cảm ơn đại nhân.”

Yên Vũ cũng không phải là không tin tưởng Tuyên Thiệu, cũng không phải vì cứu Mục Thanh Thanh mà không tự lượng sức muốn xông pha phía trước. Nàng vốn chỉ muốn lộ ra chút bản lĩnh ở trước mặt Tuyên Thiệu, mới có thể thu hoạch được chú trọng của Tuyên Thiệu, càng có thể tiếp cận hắn.

Nếu Thượng Quan Hải Lan dám hẹn gặp ở miếu cổ ngoại thành, tất nhiên đã có chuẩn bị. Có lẽ với thính giác của nàng, biết được tình hình địch thì không phải là việc khó.

Lúc hơi khuya chút, Yên Vũ vẫn luôn chờ trong đình nghỉ mát ở hậu viện, nghe được có tiếng xe ngựa lần đầu đến, cũng nhận ra Tuyên Thiệu đang ngồi trên xe ngựa.

Không đợi người thông truyền, nàng liền đi đến chỗ cửa hông.

Mở cửa hông ra, tùy tùng của Tuyên Thiệu, Tuyên Hoà, nhìn thấy Yên Vũ đã chờ ở cửa thì sững sốt.

Yên Vũ lên xe ngựa. Tuyên Thiệu thản nhiên liếc nhìn nàng một cái.

“Người và Mục Thanh Thanh vậy mà là tỷ muội tình thâm.”

Yên Vũ gật đầu, không có đáp lại.

Lúc này sắc trời đã đen hoàn toàn, cửa thành đã đóng. Nhưng vệ quân canh giữ cửa thành vừa nhìn thấy lệnh bài của Hoàng thành thì lập tức lại mở cửa thành, thả xe ngựa ra ngoài.

Xe ngựa ra khỏi thành không lâu, sắc mặt Yên Vũ liền nghiêm nghị.

“Có người đang đi theo xe ngựa, tốc độ rất nhanh.” Yên Vũ khẽ nói.

Tuyên Thiệu đang bưng cái chén màu đen hoa văn lông thỏ* thưởng thức trà, nghe thế thì gật đầu. “Có hai người, khinh công không tồi, nhưng xem xem nhau, trái lại nội lực bình thường.”

Yên Vũ ngẩng đầu liếc nhìn hắn một cái. Biết hắn võ công siêu quần, mặc dù tuổi còn trẻ nhưng nội công đã thâm hậu, có thể nhận thấy được có người theo dõi cũng không ngoài dự tính.

Nhưng nàng cũng lắc lắc đầu, nói: “Không chỉ có hai người! Sau hai người này còn có ba người. Khinh công của ba người không kém, luôn giữ khoảng cách khá xa với xe ngựa, nhưng vẫn không bị bỏ mất. Vả lại lúc đuổi theo hít thở vững vàng, nhịp tim đều đều. Có lẽ cố ý giữ nguyên tốc độ.”

Tuyên Thiệu nghe vậy cũng hơi bất ngờ.

“Có chắc chắn không?”

Yên Vũ gật đầu không chút do dự. “Năm người này đang núp ở một chỗ lúc xe ngựa chúng ta mới ra cửa thành. Sau đó có hai người đuổi theo trước, ba người kia đi theo xa xa phía sau hai người.”

Thấy nàng nói hoàn toàn chắc chắn, Tuyên Thiệu không khỏi dừng ánh mắt ở trên lỗ tai nàng.

Hắn hướng về phía trước, cong khoe miệng lên, hiện ra vài phần hứng thú.

Xe ngựa tới chân núi gần nơi miếu cổ.

Yên Vũ bỗng nhiên tròn to mắt nhìn Tuyên Thiệu.

Tuyên Thiệu hơi hơi cong khoe miệng, dùng tay ra hiệu chớ lên tiếng.

Yên Vũ gật đầu, theo hắn xuống xe ngựa.

Có lẽ Tuyên Thiệu đồng ý đến miếu cổ ngoại thành gặp Thượng Quan Hải Lan, nhất định là có chuẩn bị. Quả nhiên nàng cảm thấy được có tiếng động của ba mươi mấy người đang ẩn núp gần đây.

33. Chương 34: Các Người Muốn Kháng Chỉ Sao

Xe ngựa dừng dưới thềm đá dẫn tới miếu cổ, Tuyên Hoà đang đứng bên cạnh xe ngựa. Tuyên Thiệu quay đầu lại nhìn Yên Vũ. “Có muốn đi lên xem màn nào nhiệt không?”

Yên Vũ gật đầu không chút do dự. Nếu đã tới, dĩ nhiên là tận mắt nhìn thấy Mục Thanh Thanh mới có thể yên tâm.

Nàng leo lên bậc thang theo sau Tuyên Thiệu, lỗ tai thu thập tin tức đến từ bốn phương tám hướng.

“Trong miếu cổ có năm người. Một người hít thở ngắn, là nữ, nhất định là Mục Thanh Thanh, bị treo ngược trên xà nhà. Hai người ẩn núp trên xà nhà. Một người đứng ở giữa đại điện, còn một người nữa núp sau tượng phật. Năm người trước đi theo xe ngựa đã theo hướng khác lên núi, lúc này đã tới sau miếu cổ.” Yên Vũ dùng âm thanh chỉ có hai người nghe được, nói ở sau lưng Tuyên Thiệu.

Tuyên Thiệu gật đầu, lặng lẽ đi ở phía trước.

Đã tới thềm đá cuối, cửa chính của miếu cổ ở phía trên thềm đá.

Hai người nhấc chân bước qua thềm cửa, theo đường đá đến trước cửa Đại Hùng bảo điện.

Nương theo ánh trăng, đập vào mắt là Mục Thanh Thanh đang bị treo ngược. Đầu nàng cao cách mặt đất một thân người, không biết bị treo bao lâu, lúc này hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt đỏ lên, hít thở ngắn gập.

“Tiểu thư!” Yên Vũ hô một tiếng.

Khuôn mặt đẹp dễ của Thượng Quan Hải Lan đông lạnh, đi về phía trước vài bước. “Tuyên Thiệu, người thật sự tới!”

“Tuyên công tử đã tới rồi, mau thả tiểu thư của ta xuống dưới!” Yên Vũ lạnh giọng, nói.

Thượng Quan Hải Lan hé miệng cười. “Được!” Dứt lời, từ trong tay bắn hai ám khí, một cái bay về phía dây thừng treo ngược Mục Thanh Thanh trên xà nhà, một cái khác thì bay về phía cổ họng của Mục Thanh Thanh. Trước khi hắn bắn ám khí, Yên Vũ đã nghe được động thể của hắn, nhưng tốc độ ám khí cực nhanh, mặc dù nàng nghe được nhưng cũng bất lực.

Lúc này đã thấy thân hình Tuyên Thiệu chợt loé, trong tay bắn ra một viên ngọc trai, đánh lên trên một ám khí. Ám khí bị đánh thay đổi phương hướng, bay về phía xà nhà.

Lúc dây thừng bị cắt đứt, một ám khí khác cũng phập vào thân thể của kẻ nào đó.

Chỉ thấy một tên áo đen ‘ầm’ rớt xuống từ trên xà nhà.

Tuyên Thiệu lộn người lên, tiếp lấy Mục Thanh Thanh bị rơi xuống.

Mục Thanh Thanh hoảng hốt mở to mắt, chỉ nhìn thấy một khuôn mặt tuần tú ở trước mặt mình. Lúc Tuyên Thiệu đặt nàng ta ở bên cạnh Yên Vũ, nàng ta mới hậu tri hậu giác phát hiện vừa rồi mình bị người đàn ông với khuôn mặt vô cùng tuần tú ôm lấy.

Tên áo đen bị rơi xuống đất run rẩy vài cái, liền nôn ra một ngụm lớn máu đen, tắt thở.

Tuyên Thiệu không chút do dự, rút ra nhuyễn kiếm từ bên hông. Trường kiếm lập loè sắc lạnh, lập tức tựa như rồng bay đánh về phía trước Thượng Quan Hải Lan.

“Người hẹn ta một mình tới, bản thân mình lại tìm nhiều người giúp như vậy, đây cũng không công bằng nha!”

Thượng Quan Hải Lan cũng rút ra trường kiếm đỡ. Khi binh khí giao tiếp, giọng điệu Tuyên Thiệu lạnh nhả nói.

“Ta biết võ công ngươi rất cao. Hôm nay ta sẽ không tính sống sót rồi đi, nhất định muốn ngươi chết ở chỗ này.”

“Cẩn thận ám khí!” Yên Vũ quát lên một tiếng. Lập tức có một số ám khí tập kích về phía Tuyên Thiệu.

Nhuyễn kiếm trong tay Tuyên Thiệu múa rất nhanh, giống như kết thành một cái lưới kín bưng ở bên người, bất cứ góc độ nào cũng không có khe hở.

Chỉ nghe leng keng vài tiếng, ám khí đều bị đánh rơi.

Thượng Quan Hải Lan nhìn thoáng qua về phía Yên Vũ, khoé miệng hơi hơi cong. Yên Vũ biến sắc, ôm lấy Mục Thanh Thanh lần đi.

Một ám khí ghim vào trên cửa gỗ chỗ các nàng dựa vào ban này.

Nhưng lập tức có nhiều ám khí bay về phía hai người bọn họ.

Yên Vũ không biết võ công, hoảng chi còn đang ôm Mục Thanh Thanh, càng kéo chậm tốc độ của nàng.

Đó là trước khi đối phương bắn ám khí, nàng đã nghe được động tĩnh, nhưng tránh không thoát nhiều ám khí như vậy.

Nhưng vào lúc này, chỉ thấy thân hình Tuyên Thiệu như ma quỷ, lập tức chắn ở trước người các nàng. Trường kiếm nhanh tựa tia chớp, đánh rơi tất cả ám khí.

Thời cơ Thượng Quan Hải Lan đang chờ chính là Tuyên Thiệu đi cứu các nàng, lập tức có người đang nấp trong tối bắn ám khí về phía Tuyên Thiệu. Trường kiếm của Thượng Quan Hải Lan cũng đánh úp lại.

Yên Vũ trừng lớn mắt, lo lắng nhìn về phía Tuyên Thiệu.

Nhưng ngay lúc này thì bên ngoài bảo điện Đại Hùng chợt nổi gió.

Trong giây lát, gió dừng lại, trong điện lại xuất hiện hơn mười bóng người.

Mấy người phòng thủ cửa rút lui, hai người bảo vệ trước mặt Yên Vũ và Mục Thanh Thanh, hai người cầm kiếm tấn công về phía xà nhà và sau tượng phật.

Nhuyễn kiếm của Tuyên Thiệu run lên, nháy mắt kéo ra vô số kiếm hoa*, động tác sinh động lưu loát như nước chảy mây bay. Đến khi kiếm hoa dừng lại, chỉ thấy các huyết lớn trên người Thượng Quan Hải Lan đều có máu tươi trào ra. Hắn không dùng lực thì thôi, dùng một chút lực thì máu liền chảy càng mạnh hơn nữa. Chỉ thấy vẻ mặt hắn đau đớn, giống như dùng toàn lực cũng không ra hơi sức. Trường kiếm rơi tuột khỏi tay, nện trên mặt đất ‘choang’.

(*hoa: vật giống như hoa [ví dụ: pháo hoa])

Hắn vô lực quỳ rạp xuống đất, lảo đảo nói: “Thật xin lỗi Dương đại ca, ta vẫn không có năng lực báo thù cho người.”

Lập tức có người tiến lên trói chặt hắn lại. Lôi ra ngoài bảo điện Đại Hùng.

Hắn nâng mắt thì thấy năm người đi theo xe ngựa trước đó đều bị bắt sống.

Ba người núp trong điện – một người trúng độc ám khí đã bỏ mình, hai người khác cũng bị bắt.

Việc hắn mưu tính rất lâu nhưng không ngờ ngay lập tức thất bại trong gang tấc.

Thượng Quan Hải Lan quay đầu lại, dùng ánh mắt đỏ như máu nhìn Tuyên Thiệu đang đứng ở cửa bảo điện Đại Hùng. “Không ngờ rằng người còn trẻ tuổi mà có trình độ võ công như thế. Là bản lĩnh ta thua kém người, không thể báo thù cho Dương đại ca của ta, nhưng ta có thành quỹ cũng sẽ không buông tha cho cha người!”

“Dương Tiêu là tặc, cha ta là quan, giết Dương Tiêu là trách nhiệm. Người có gì không cam lòng?” Tuyên Thiệu lạnh lùng nhìn hắn, giọng điệu nhàn nhạt nói.

“Dương đại ca là hảo hán cướp của người giàu chia cho người nghèo! Bị giết đều là tham qua ô lại. Cha người chẳng qua chỉ là tay sai của triều đình! Uống hán là sư đệ của Dương đại ca, hừ! Hắn mà xứng!” Thượng Quan Hải Lan phun ra một ngụm máu.

Tuyên Thiệu giơ tay, mấy kẻ xấu đều bị áp dẫn xuống núi.

Cha là sư đệ của Dương Tiêu, chuyện này trái lại hắn không biết.

Tuyên Thiệu quay đầu lại nhìn Yên Vũ và Mục Thanh Thanh còn đang ở trong điện. “Còn có thể đi không?”

Mục Thanh Thanh lắc đầu, ánh mắt mong mỏi nhìn Tuyên Thiệu. “Tuyên công tử, ta bị trói rất lâu, đứng cũng đứng không được.”

Tuyên Thiệu nghe thế, khoé miệng ngoéo ngoéo. “Tuyên Hoà.”

Vốn Tuyên Hoà chờ bên cạnh xe ngựa, nhưng không biết lúc nào đã đi vào trong miếu cổ. Nghe vậy tiến lên. “Mạo phạm cô nương.” Bế lấy Mục Thanh Thanh đi ra ngoài.

Mục Thanh Thanh há hốc miệng, nghĩ đến thân phận của Tuyên Thiệu, có thể sai tùy tùng bế nàng xuống núi đã không tệ rồi, liền thức thời ngậm miệng lại.

Yên Vũ chậm rãi đi trên thềm đá, theo sau lưng Tuyên Thiệu.

“Cảm ơn Tuyên công tử đã ra tay cứu giúp.”

Tuyên Thiệu nghe vậy, gật đầu, vẫn không nhiều lời.

Đoàn người đều xuống núi. Vì trên đùi Mục Thanh Thanh có thương tích, Tuyên Thiệu liền hào phóng nhượng xe ngựa của mình lại cho Mục Thanh Thanh và Yên Vũ, còn hắn thì cưỡi ngựa trở về thành.

Sau một phen dầy vò, lúc xe ngựa tới cửa thành thì trời đã sáng.

Xe ngựa vừa mới tiến vào cửa thành liền bị cản lại.

Yên Vũ chỉ nghe bên ngoài xe có tiếng nói sắc nhọn, nói: “Hoàng thành ti thiên sự* Tuyên Thiệu nghe chỉ...”

(*thêm sự: bí thư)

Một đám người xoay mình xuống ngựa. Thái giám đến tuyên chỉ với tiếng sắc nhọn kia lấy ánh mắt quét qua xe ngựa.

Tuyên Thiệu lạnh lùng liếc nhìn thái giám kia một cái. Ngược lại thái giám cũng không chấp nhất, nâng giọng đọc thánh chỉ.

Thánh chỉ không dài, đại ý là vụ án xác nữ nhà Vương đại nhân, Tuyên Thiệu không phá án thuận lợi, có tội không làm tròn trách nhiệm, lập tức áp giải vào nhà lao, nghe xử trí sau.

Yên Vũ cả kinh. Không phải vụ án Tiểu Hồng đã kết thúc rồi sao?

Bên ngoài xe ngựa là một loạt tiếng sừng sốt.

Yên Vũ nghe được thị vệ của Hoàng thành ti bảo vệ Tuyên Thiệu ở chính giữa, lãnh binh phía sau thái giám cũng không dám tiến lên.

“Các người muốn kháng chỉ sao?” Thái giám nâng giọng hỏi.

“Lui xuống.” Tuyên Thiệu lạnh giọng phân phó. “Áp giải phạm nhân vào hình ngục của Hoàng thành ti, đưa người trên xe ngựa về.”

Nói xong, Tuyên Thiệu phất tay bảo người bên cạnh lui ra, thông thả đi về phía trước, theo thái giám kia rời đi.

34. Chương 35: Bất Cứ Kẻ Nào Cũng Không Được Phép Gặp Công Tử

Tin tức Mục Thanh Thanh bình an trở về nổi lên sóng gió không nhỏ ở Xuân Hoa lâu.

Tất cả mọi người suy đoán kẻ xấu nhất định bị bắt. Lòng người hoang mang, có không ít hoa nương trong lúc không có ai đã bàn bạc làm sao thoát khỏi Xuân Hoa lâu, mưu cầu cao hơn.

Nhưng thị vệ Hoàng thành ti canh giữ bên ngoài Xuân Hoa lâu vẫn chưa chuyển đi, ngược lại còn tăng thêm mấy người.

Yến Vũ rõ ràng có thể phân biệt được, vốn canh giữ bên ngoài Xuân Hoa lâu chỉ có bảy tám người, hôm nay có đến mười mấy người.

Không phải Thượng Quan Hải Lan đã bị bắt sao? Vì sao người của Hoàng thành ti ngược lại còn nhiều hơn. Có thể có liên quan đến Tuyên Thiệu bị bắt đi hay không?

Nghĩ đến Lý công tử, mật thám của Tây Hạ, trước khi chết nói: “Chuyện này sẽ không kết thúc như thế.” Yên Vũ liền cảm thấy lòng bất an.

Tuyên Thiệu sẽ không thật sự bị liên lụy chứ? Nàng thật vất vả mới tới gần Tuyên Thiệu được, thật vất vả mới khiến Tuyên Thiệu coi trọng. Nếu vào lúc này Tuyên Thiệu xảy ra điều gì bất trắc thì chẳng phải nàng kiểm củi ba năm thiêu một giờ sao?

“Vị quan gia này, chẳng biết hôm nay phụ trách nơi này có phải là Lộ đại nhân không?” Yên Vũ đi tới cửa hông, thấy thị vệ vẫn từng thấy vài lần, liền vái chào, hỏi. “Chính là Lộ đại nhân.” Thị vệ có vài phần ấn tượng với nàng. “Cô nương muốn gặp Lộ đại nhân?”

“Vâng, chẳng biết quan gia có thể tạo điều kiện hay không?” Yên Vũ lặng lẽ lấy ra một tấm ngân phiếu nhét vào ống tay áo người nọ.

Thị vệ lập tức đưa trả lại ngân phiếu. “Cô nương quá khách sáo, người chờ chút.”

Nói xong, đóng cửa hông, cất bước rời khỏi.

Không bao lâu, lại trở về chỗ cửa hông. “Lộ đại nhân nói chờ cô nương ở phòng thẩm vấn.”

Yên Vũ vội vàng đi tới phòng thẩm vấn giữa hậu viện và phòng khách. Trong phòng thẩm vấn có tiếng hít thở của hai người.

Nàng khẽ gõ cửa một cái.

Cửa được mở ra từ bên trong.

Lộ Nam Phi và Lộ Minh Dương đều ở đây, vả lại đều trầm mặt. Ngay cả Lộ Minh Dương ngày thường luôn cười hì hì cũng khó có nụ cười. “Yên Vũ cô nương, có chuyện gì thế?” Lộ Nam Phi hỏi.

“Tình hình của Tuyên công tử thế nào?” Yên Vũ gợn gàng dứt khoát hỏi.

Lộ Nam Phi nhàn nhạt liếc nhìn nàng một cái, cũng không có mở miệng.

Lộ Minh Dương nhìn đầu ngón tay thon dài của mình, vẫn duy trì im lặng.

“Ngày ấy ở trên xe ngựa, ta nghe được thái giám trong cung nói xử lý vụ án xác nữ nhà Vương đại nhân không xong, không phải là đã tìm được tấm bản đồ kia sao? Xác nữ kia không phải là mật thám của Tây Hạ sao? Vì sao nói Tuyên công tử có tội không làm tròn trách nhiệm?” Yên Vũ nói chuyện lần này, dĩ nhiên là làm rõ nàng hiểu rõ chuyện trong đó, để cho hai người đừng có che che giấu giấu với nàng.

Lộ Minh Dương nghe vậy quả nhiên ngẩng đầu nhìn về phía nàng. “Người biết cũng không ít ha. Công tử cái gì cũng nói với người à?”

Lộ Nam Phi liếc xéo hần một cái, ho nhẹ một tiếng. “Nếu Yên Vũ cô nương biết những việc này, ta không ngại nói cho người biết, trải qua giám định của Viện sự Xu Mật Viện*, tấm bản đồ kia là giả. Có người mưu hại công tử không phá án được, nguy tạo bản đồ giả để lừa dối qua cửa ải.”

(*là chức đứng đầu Xu Mật Viện)

Lộ Minh Dương cười xuýt một tiếng. “Thật không biết đầu óc người mưu hại nghĩ như thế nào! Công tử giả tạo bản đồ lẽ nào không nghĩ tới sẽ bị người ta nhìn thấu sao?”

“Có lẽ là Tuyên gia và Viện sự đại nhân của Xu Mật Viện có chút quan hệ cá nhân?” Yên Vũ nghe vậy, thản nhiên nói.

Lộ Nam Phi không khỏi liếc nhìn nàng một cái thật sâu, trong lòng nhịn không được khen nàng thông minh, gật đầu nói: “Lão gia và Viện sự đại nhân là bạn tốt.”

“Vậy người tố cáo nhất định lợi dụng điểm ấy để vu oan hãm hại công tử?” Giọng nói của Lộ Minh Dương vẫn cực kỳ khinh thường.

“Ngày ấy ta thấy vẻ mặt của mật thám Tây Hạ khi thấy cuộn da dê trong tay Tuyên công tử không giống như là giả bộ. Tấm bản đồ kia chắc là thật mới đúng... Chỉ tiếc, Tuyên công tử vẫn không mở ra xem trước...” Yên Vũ nhẹ giọng nói. “Chẳng biết bây giờ Tuyên công tử bị giam ở đâu?”

Đầu lông mày Lộ Nam Phi nhíu chặt. “Ở thiên lao. Từ sau khi công tử bị dẫn đi, không cho phép bất cứ kẻ nào gặp công tử. Ngay cả lão gia cũng không thể gặp mặt công tử, cũng không biết tình hình hiện giờ của công tử như thế nào!”

Lộ Minh Dương siết quả đấm. “Cái vị ở trên kia thật là một đồ ngốc!”

“Minh Dương, cẩn thận lời nói!” Lộ Nam Phi lạnh lùng trách.

Lộ Minh Dương khinh thường hừ một tiếng. “Nơi này không có người ngoài, đúng không Yên Vũ cô nương?”

Yên Vũ không để ý đến hần. “Lộ đại nhân, chẳng biết có thể dẫn ta đến thiên lao một chuyến được không?”

Lộ Nam Phi nghe vậy cau mày. “Nhưng mà đi cũng là công cốc. Thánh thượng có chỉ, bất luận kẻ nào cũng không thể gặp công tử.”

“Ta biết, ta chỉ đi một vòng ở bên ngoài, không gặp hần, nghe được âm thanh của hần, biết tình hình hiện tại của hần ra sao thì cũng tốt rồi.” Yên Vũ kiên trì nói.

Lộ Nam Phi không biết Yên Vũ thính lực hơn người, cho rằng nàng chẳng qua là lo lắng cho công tử.

Nghĩ đến thái độ của công tử đối với nàng cũng có chút không bình thường, có thể để cho nàng ta biết vụ án mật thám Tây Hạ, có lẽ là xem nàng ta như người của mình, liền gật đầu nói. “Ta sẽ an bài việc này, đi liền đêm nay.”

Lộ Minh Dương nhượng mày liếc nhìn Yên Vũ, ngược lại cũng không nhiều lời.

Lúc ban đêm.

Đến giờ hẹn, Yên Vũ chờ ở bên trong phòng thẩm vấn.

Chờ không bao lâu, liền nghe được có người lặng lẽ tới gần. Nàng phân biệt ra được người đến đúng là Lộ Minh Dương.

Quả nhiên thấy Lộ Minh Dương đi tới từ phòng khách.

“Nè, thay đi!” Lộ Minh Dương ném cho nàng một bao quần áo.

Nàng sờ một cái, là một bao quần áo, cũng không hỏi nhiều, xoay người đi vào gian phòng nhỏ trong phòng thẩm vấn. Lúc trở ra, một dạng đồ đen giống như Lộ Minh Dương, mặt mang lụa đen.

Lộ Minh Dương không dẫn Yên Vũ ra ngoài từ cửa chính của Xuân Hoa lâu, mà ra khỏi phòng thẩm vấn, nhảy lên nóc nhà, đập lên đó, bay vút từ nơi này sang nơi khác.

Được khoảng thời gian một nén nhang, tới bên ngoài bức tường lạnh lẽo ở ngoại thành.

Nghe được bên trong tường truyền đến tiếng chim kêu cúc cu, Lộ Minh Dương mang Yên Vũ nhẹ nhàng nhảy vào bên trong tường cao.

Lộ Nam Phi đang ngồi xổm dưới mái tường, cặp mắt đang khấn trương cao độ hướng vào trong nhìn xung quanh.

35. Chương 36: Để Ta Có Thể Gặp Được Nàng

“Đường như đêm nay có thêm rất nhiều thị vệ, muốn tìm được công tử đang ở trong gian nhà lao nào cũng không phải chuyện dễ dàng. Người...”

Lộ Nam Phi nói với giọng cực khẽ.

Bỗng Yên Vũ ra hiệu im lặng với hắn.

Nàng nhắm mắt lại, tập trung tinh thần lắng nghe. Tinh thần được tập trung cao độ, nghe ngóng từng gian phòng này đến gian phòng khác. Không lâu sau, trên trán nàng liền lấm tấm mồ hôi.

Lộ Nam Phi và Lộ Minh Dương đều không hiểu ra làm sao cả, nhưng nhìn dáng vẻ tập trung của nàng nên không tiện quấy rầy.

Một lúc khá lâu sau nàng mới mở mắt ra, ánh mắt long lanh rạng ngời nhưng sắc mặt thì lại hơi trắng tái, mệt mỏi. Nàng khẽ cười. “Ta nghe được rồi! Công tử ở phòng giam thứ hai phía tây bắc!”

Nghe thế, Lộ Minh Dương tròn mắt mà nhìn Yên Vũ. “Cô nương, người không bệnh quá hóa rồi đấy chứ? Người nghe được á?”

Lộ Nam Phi khẽ cau mày, biết đây không phải là lúc để chất vấn. “Có chắc không?”

Yên Vũ gật đầu rất chắc chắn. “Gian phòng giam ấy dựa sát vào tường cao, bên ngoài bức tường có một cây hòe lớn. Chúng ta chỉ cần nấp trong tán cây hòe là có thể nhìn thấy ô cửa sổ nhỏ của căn phòng giam mà công tử đang ở.”

Nghe xong những lời này, Lộ Nam Phi nhảy lên bức tường, Lộ Minh Dương mang theo Yên Vũ theo sát phía sau.

Ba người mặc quần áo đen, ẩn trong bóng đêm, tốc độ rất nhanh.

Không lâu sau liền tới góc tường ở phía tây bắc.

Quả nhiên nhìn thấy một cây hòe lớn, thân cây to ước chừng phải bốn người ôm mới hết. Những cành cây phía dưới thấp đều bị tỉa sạch, chỉ chừa lại ngọn cây cao vút.

Lộ Nam Phi đang định bay người lên cây thì bị Yên Vũ ngăn lại. “Đợi đã, trong đó đang có một đội tuần tra đi qua.”

Cây hòe lớn này đã chứng minh cô nương Yên Vũ trông yếu đuối mảnh mai này ẩn chứa một năng lực đặc biệt mà người thường không sao sánh được.

Lộ Nam Phi nghe thế thì lập tức ẩn mình sau bức tường, nín thở, vểnh tai lắng nghe. Quả nhiên dường như có tiếng bước chân đang từ từ đi qua. “Đi xa rồi.” Yên Vũ gật đầu với hắn.

Lộ Nam Phi bay lên cành cây trước, nhìn vào bên trong.

Ngoài trừ một ô cửa sổ nhỏ, hắn không nhìn thấy gì nữa cả. Bên trong ô cửa sổ ấy là màn đêm đen kịt, dù công tử có ở đó thì hắn cũng không thấy được.

Yên Vũ đưa tay gỡ chiếc bông tai hình hoa mai của mình xuống đưa cho Lộ Minh Dương ở bên cạnh mình. “Ném cái này vào ô cửa sổ thứ hai ở phía kia. Công tử rất tinh ngủ, chắc chắn sẽ thức giấc.”

Lộ Minh Dương nhìn cô với ánh mắt hoài nghi, từ tốn nhận lấy hoa tai ném cho Lộ Nam Phi đang ở trên cây.

Lộ Nam Phi ngấm chuẩn ô cửa sổ thứ hai, ném chiếc hoa tai trên tay vào trong đó.

Yên Vũ lắng tai nghe ngóng. Nàng nghe được tiếng chiếc hoa tai xé gió lao đi, bay vào trong phòng, được ai đó chụp lấy.

Người đó vuốt ve chiếc hoa tai một lượt, thì thào hỏi: “Yên Vũ?”

Ngoài bức tường, Yên Vũ bỗng nhiên mỉm cười.

Lộ Minh Dương chẳng hiểu ra làm sao cả.

“Công tử đã nhận ra hoa tai của ta rồi!” Nói xong, nàng lấy từ trong áo ra những tờ giấy đã được cắt thành mảnh nhỏ và một cây bút than. Nhân ánh trăng lơ mờ, nàng viết. “Nô tỳ và hai vị Lộ đại nhân đang ở bên ngoài thiên lao, công tử có việc gì cần dặn dò thì cứ nói nhỏ, nô tỳ nghe được.”

Viết xong liền vo tờ giấy thành một cục giao cho Lộ Minh Dương.

Lộ Minh Dương nhíu mày nhìn nàng. “Người xác định mình có thể nghe được?”

Yên Vũ cười khê. “Trong thiên lao tổng cộng có hơn một ngàn thị vệ, sáu mươi gian phòng giam lớn, hai mươi gian phòng giam nhỏ. Trong mười lăm gian phòng giam lớn tổng cộng giam giữ bảy mươi lăm người. Phòng giam nhỏ thì chỉ có mình công tử.”

Lộ Minh Dương giật mình trợn tròn hai mắt, ném cục giấy trên tay cho Lộ Nam Phi, lẩm bẩm nhỏ. “Ai biết có phải người đang nói dỏc hay không?”

Yên Vũ không để ý tới hắn, tập trung tinh thần nghe thấy Tuyên Thiệu đã bắt được tờ giấy.

Sau khi xem xong, hắn vừa cười vừa nói thật khê. “Không ngờ tin tức đầu tiên ta nhận được từ khi vào thiên lao lại là của người.” Hắn dừng lại một chút rồi nói tiếp. “Huynh đệ họ Lộ đáng tin cậy. Bảo bọn họ đi tìm cha ta. Lúc trước khi tìm được tấm bản đồ, dù chưa mở ra xem nhưng ta cũng đã làm ký hiệu trên mặt tấm da dê. Ta nghi ngờ nó đã bị người ta đánh tráo. Bảo với cha ta là đi diện kiến thánh thượng, nói rõ việc này. Mặt khác cần dặn Lộ Nam Phi, bảo hắn canh chừng Vương đại nhân đã bị cách chức kia, đừng để ông ta bị ám sát.”

Yên Vũ nghe vậy cắn môi một cái rồi lấy ra một tờ giấy nữa, viết. “Chính là Vương đại nhân nhà có cái giếng vớt được xác Tiểu Hồng phải không?” Nàng do dự một lát rồi lại viết tiếp. “Công tử có khỏe không?”

Ngón tay trắng nõn của nàng bị than làm cho đen thui. Bút nhấc lên hồi lâu nhưng lại chần chừ không viết tiếp nữa. Dưới ánh nhìn chăm chăm của Lộ Minh Dương, nàng vo giấy lại, giao cho Lộ Nam Phi ném vào.

Tuyên Thiệu mở tờ giấy ra, yên lặng trong chốc lát, sau đó mới trả lời. “Chính là Vương đại nhân tổ chức khánh sinh cho ta ở Xuân Hoa Lâu, khiến ta có thể gặp được người. Ta rất khỏe, tin chắc rằng không lâu nữa người có thể nhìn thấy ta.”

Trong bóng đêm tối mịt, Tuyên Thiệu khẽ vuốt ve chiếc bông tai hình hoa mai.

36. Chương 37: Ta Chỉ Hồi Hộp Quá Mà Thôi

Tuyên Thiệu không nói thêm gì nữa, có lẽ là không còn gì để dặn dò.

“Đi thôi!” Yên Vũ nói với Lộ Minh Dương.

“Công tử đã nói gì vậy?” Lộ Minh Dương gãi đầu với vẻ lo lắng. Hắn chỉ thấy nàng ném giấy vào, lại không nghe được công tử trả lời, ai biết có phải nàng đang cố tỏ ra thần bí hay không.

Yên Vũ ngẩng đầu nhìn hắn một cái. “Nơi này không phải chỗ thích hợp để nói chuyện. Về rồi hãy nói.”

Lộ Minh Dương còn muốn hỏi nữa thì Lộ Nam Phi đã nhảy xuống tán cây. “Đi thôi!”

Thấy Lộ Nam Phi đã nói thế, Lộ Minh Dương không thể làm gì khác hơn là dắt Yên Vũ rời khỏi thiên lao.

Ba người trở lại phòng thẩm vấn trong Xuân Hoa Lâu, đốt sáng đèn. Lúc ấy mới thấy sắc mặt của Yên Vũ đã tái nhợt.

Yên Vũ chưa từng tập trung sử dụng thánh giác như vậy. Trước đây nàng không biết thì ra khi gắng hết sức để lắng nghe cũng là một chuyện hao tổn sức lực.

Nàng chỉ kịp thở vài hơi đã vội nói: “Tuyên công tử bảo các người nói với Tuyên đại nhân ngài ấy đã làm ký hiệu trên tấm da dê trình lên thánh thượng. Ngài ấy nghi ngờ có người đã đánh tráo nó. Còn nữa, ngài bảo Lộ Nam Phi đại nhân canh chừng Vương đại nhân đã bị cách chức kia, ngài ấy nghi ngờ có người muốn giết ông ta diệt khẩu.”

Lộ Nam Phi nghe thế thì khẽ gật đầu.

Lộ Minh Dương thì nhìn Yên Vũ một lượt, sau đó nhìn chằm chằm vào tai nàng. “Người dám chắc là người nghe được chứ? Không phải là nói bừa ra để gạt bọn ta đấy chứ?”

Yên Vũ nhìn hắn với vẻ bất đắc dĩ. “Chờ Tuyên công tử được thả ra, đại nhân đi hỏi ngài ấy chẳng phải sẽ biết ta có lừa ngài hay không ư?”

“Khi nào công tử có thể được thả ra?” Lộ Minh Dương nghe thế, sốt ruột hỏi.

“Vậy phải xem khi nào thì Lộ đại nhân ngài đi nói những lời của công tử cho Chỉ huy sứ đại nhân biết.”

Lộ Nam Phi nghe thế thì khẽ nhú mày. “Chỉ e là cô nương còn phải theo bọn ta đi một chuyến nữa.”

Yên Vũ nghe thế thì ngẩn ra.

“Ngay cả lão gia cũng không được gặp công tử thì làm sao bọn ta có được tin tức của công tử chứ? Chưa chắc là lão gia đã tin lời bọn ta nên làm phiền cô nương đi với bọn ta một chuyến để giải thích với lão gia.” Lộ Nam Phi thì thầm giải thích.

Yên Vũ nghe thế, trong lòng cảm thấy căng thẳng.

Nàng sắp được gặp Tuyên Văn Bình đại nhân – cha của Tuyên Thiệu. Đó là người mà chỉ có thể nghe qua lời đồn đãi của mọi người mà thôi! Tổng chỉ huy sứ của Hoàng thành ti đó!

“Chuyện này...”

“Đừng chuyện này chuyện kia nữa! Chẳng phải tai của người rất lợi hại sao, đến lúc đó bộc lộ chút tài năng là được mà, không sợ lão gia không tin đâu!” Lộ Minh Dương cười hì hì, nói.

Trời vừa sáng, Yên Vũ thay một bộ quần áo tươi tắn, được xe ngựa đón đến ngoài cửa Tuyên phủ.

Lộ Minh Dương đang đứng đợi ở ngoài cổng.

Thấy Yên Vũ xuống xe ngựa, mắt Lộ Minh Dương lập tức sáng lên, trong nháy mắt có chút thất thần.

Yên Vũ sắp gặp Chỉ huy sứ đại nhân nên hôm nay chú ý trang điểm, ăn diện, sợ là sẽ thất lễ. Yên Vũ vốn đã xinh đẹp, chẳng qua bình thường sợ gặp phiền toái nên mới cố tình che giấu sự nổi bật của mình.

“Lộ đại nhân.” Yên Vũ gật đầu hành lễ.

Sau khi hoàn hồn lại, Lộ Minh Dương bỗng đỏ mặt.

“Theo ta vào, đại nhân đang đợi ngươi trong thư phòng!” Lộ Minh Dương hoảng hốt quay người đi, bước thật nhanh dẫn đường.

Yên Vũ phải chạy lúp xúp mới theo kịp.

Đến trung viện có thư phòng thì Yên Vũ đã phải thở hổn hển.

Thấy nàng đột nhiên dừng bước, Lộ Minh Dương cũng dừng lại nhìn nàng. Thấy nàng khá đuối sức thì hơi trách. “Nếu ngươi không theo kịp thì sao không bảo ta chậm lại?”

Yên Vũ thở vài hơi, cười nhẹ. “Không sao, chẳng qua là ta hồi hộp quá mà thôi.”

Đợi nàng thở xong, họ mới đi tiếp. Lộ Minh Dương đưa tay gõ cửa thư phòng của Chỉ huy sứ đại nhân.

Sau khi bước vào phòng, Yên Vũ bình tĩnh lại, mỗi hành động cử chỉ đều không bị thất lễ.

Tuy nói từ năm tám tuổi, cuộc sống của nàng đã cách xa với những người cao cao tại thượng này nhưng lễ nghi là thứ đã ngấm trong xương nàng từ khi còn nhỏ, sẽ không mất đi theo sự tiêu biến của phủ thừa tướng.

Trong người của Yên Vũ vẫn còn sự kiêu ngạo của con nhà thừa tướng. Tuy nàng ý thức rất rõ thân phận của mình không ai biết đến nhưng vẫn không muốn thất thố về mặt lễ nghi, để bị cười chê.

“Nghe Lộ Nam Phi nói là ngươi nghe được?” Tuyên Văn Bình ngồi trên chiếc ghế làm bằng gỗ lê, đôi mắt trí tuệ và trầm tĩnh quan sát Yên Vũ.

Dưới ánh mắt của Tuyên Văn Bình, Yên Vũ cảm thấy một sức ép nặng nề đè xuống nhưng sống lưng nàng vẫn cứ uốn thẳng, cố gắng dùng giọng nói bình tĩnh đáp. “Trà trên lầu của đại nhân đã sôi qua hai đội, thư đồng vừa lấy bình trà xuống khỏi lò. Sau thư phòng của đại nhân có một khu rừng trúc nhỏ, trong rừng có nuôi một con cáo nhỏ. Con đường xuyên qua khu rừng có lẽ làm từ đá cuội, lúc này có một vị cô nương đang đi trên đó. Vị cô nương kia đang đi tìm con cáo nhỏ kia, không biết có phải vật cưng của đại nhân tên là “Tuyệt Nhi”?”

Yên Vũ vừa nói xong, không chỉ Lộ Nam Phi và Lộ Minh Dương đều ngậy người mà ngay cả người bình thường vui giận đều không thể hiện ra mặt như Tuyên Văn Bình cũng không giấu được vẻ ngạc nhiên.

Cho dù cô gái này từng qua lại với con trai ông nhưng cũng không thân đến nỗi mỗi chuyện nhỏ nhặt trong nhà đều kể với nàng. Khu rừng trúc phía sau chỉ có thể đi vào từ cửa sau của thư phòng, nàng chưa từng đi qua, thế mà nói không sai chỗ nào.

Lúc này đúng là thư đồng đang nấu trà trên lầu. Ước chừng thời gian thì có lẽ lúc này đã sôi qua hai đội.

Ông dùng nội lực để thăm dò thì biết cô gái này không có võ công. Dưới uy thế của ông mà giữ được bình tĩnh không hoảng, cô gái này đúng là khiến người ta không thể xem thường.

Nếu nói thế, tin tức mà Lộ Nam Phi mang về đúng là thật?

Nếu đã như thế, chuyện này không thể chần chừ được nữa. Tuyên Văn Bình đứng dậy nói: “Minh Dương, tiễn cô nương này về. Ta lập tức vào cung cầu kiến thánh thượng!”

37. Chương 38: Hẳn Bị Làm Sao Vậy?

Yên Vũ được đưa về Xuân Hoa Lâu nhưng vẫn chú ý đến tình hình bên ngoài. Đến chạng vạng liền nghe được tiếng xe ngựa quen thuộc chậm chậm đi về phía cửa hông của Xuân Hoa Lâu. Mặt nàng bất giác mím

cười, cất bước đi về phía cửa hông.

Tuyên Hòa vừa tiến vào cửa hông thì đã thấy Yên Vũ xách váy chạy về phía này.

“Cô nương, công tử ời.” Biết lần này công tử có thể thoát khỏi thiên lao nhanh như vậy là nhờ công lao của cô gái trước mặt nên khi nói chuyện với nàng, giọng của Tuyên Hòa khách khí hơn so với trước kia nhiều.

Yên Vũ lên xe ngựa, thấy Tuyên Thiệu đang biếng nhác ngồi dựa vào chiếc ghế bọc lông cáo, tóc đang xõa, còn hơi ẩm ướt.

Tuyên Thiệu nhàn nhã mở mắt ra, nhìn thấy Yên Vũ thì trong mắt ánh lên vẻ thẩn thờ. “Cầm qua đây.”

Yên Vũ thấy Tuyên Thiệu chỉ chiếc lồng xông hương treo ở góc xe ngựa thì đứng dậy lấy nó xuống, đi đến bên cạnh Tuyên Thiệu, ngồi bệt xuống sàn xe ngựa trải thảm bằng da sóc.

“Hong khô tóc giúp ta.” Tuyên Thiệu sai bảo.

Yên Vũ một tay cầm lồng xông, một tay nhẹ nhàng xuyên qua mái tóc đen bóng của Tuyên Thiệu, động tác vừa cẩn thận vừa chuyên chú.

Mỗi Tuyên Thiệu nhếch thành một nụ cười khê rất khó thấy. Không uống công hẩn vừa về đến nhà, tắm rửa thay quần áo xong là vội chạy tới gặp nàng.

“Việc này kết thúc ở đây sao?” Yên Vũ vừa hong khô tóc cho Tuyên Thiệu, vừa hỏi nhỏ.

Tuyên Thiệu từ từ nhắm hai mắt lại, hừ khê một tiếng. “Làm gì có chuyện dễ dàng thế được. Thánh thượng cho ta ba ngày, muốn ta tìm ra bản đồ bố trí phòng thủ thật sự, nếu không sẽ bắt ta phải ở trong thiên lao một thời gian dài.”

“Nếu nói thế thì tám bản đồ lần trước tìm được...”

“Tám bản đồ đó là thật, nhưng bị người ta đánh tráo.” Tuyên Thiệu nói. “Ta không ngờ rằng trong triều lại có người to gan như thế, ngay cả ta cũng dám tính kế.”

Yên Vũ nghe vậy chỉ lẳng lặng không nói gì. Tuyên Thiệu còn trẻ nhưng lại được trọng dụng, vả lại hẩn đối nhân xử thế ngông cuồng, không nể nang ai, đặc tội với người khác cũng là chuyện hết sức bình thường.

“Công tử, đến nơi rồi.” Giọng của Tuyên Hòa vang lên.

Tuyên Thiệu lại nằm đó, không nhúc nhích.

Mãi đến khi Yên Vũ hong khô tóc cho hẩn, sau đó treo chiếc lồng xông hương lên góc xe ngựa thì hẩn mới ngồi dậy.

“Búi tóc cho ta.” Tuyên Thiệu nhìn Yên Vũ, nói.

Yên Vũ nhìn chiếc trâm cài tóc, túi lụa và dải buộc bằng gấm để trên chiếc bàn nhỏ làm bằng ngà voi, không dám chậm trễ đưa tay chải tóc. Nàng nhanh nhẹn búi tóc của Tuyên Thiệu lên, dùng tơ và dải gấm buộc tóc lại, sau đó cài trâm ngang qua.

Từ đầu đến cuối, thời gian không đến một chung trà.

Tuyên Thiệu đành mắt nhìn nàng một cái, đưa chân đá văng cái bàn bằng ngà voi ra, nhảy xuống xe ngựa, không nói với nàng câu nào nữa.

Yên Vũ ngơ ngác không hiểu gì. Đại gia, ngài làm sao vậy? Từ khi nàng lên xe cho đến trước khi búi tóc, rõ ràng hẩn rất ôn hòa. Thậm chí nàng còn cảm nhận được rằng trải qua chuyện lao ngục lần này, thái độ của Tuyên Thiệu đối với nàng đã tốt hơn trất nhiều.

Nhưng thời gian chưa đầy một chung trà, sao nói trở mặt là trở mặt ngay thế?

“Cô nương cũng xuống chứ?” Tuyên Hòa ở ngoài xe nói vọng vào.

“À.” Yên Vũ lên tiếng, xuống xe ngựa.

Xe ngựa dừng lại bên ngoài một khu nhà nhỏ. Cửa viện được mở ra, Tuyên Thiệu đã cất bước đi vào căn phòng chính.

Lộ Nam Phi và Lộ Minh Dương đang đứng đợi ngoài cửa.

Lộ Nam Phi theo Tuyên Thiệu vào trong nhà, còn Lộ Minh Dương đứng ngoài cửa vẫy tay với nàng.

“Mời cô nương.” Tuyên Hòa ra hiệu nàng cũng phải vào trong.

Yên Vũ gật đầu, cũng đi vào trong viện.

Lúc này mặt trời đã xuống núi, trời đã tối dần. Trong ánh tà chiều còn sót lại, mặt Lộ Minh Dương có vẻ hơi ửng hồng. “Sao lại lâu thế?”

Yên Vũ nghe thế thì nhìn hẩn một cái, hẩn lập tức dời mắt sang chỗ khác.

Yên Vũ khẽ mỉm cười, không để ý tới hẩn nữa mà đi vào trong phòng.

Lộ Minh Dương dẫn nàng đi vòng qua bức bình phong thì thấy nơi vốn là một bức tường nay đã mở ra một cánh cửa, có ánh nến chiếu ra từ trong đó.

Nàng theo Lộ Minh Dương đi vào trong, sau đó nghe thấy tiếng một vật nặng chuyển động. Bức tường sẽ khép lại với nhau, cái giá để đồ quý di chuyển về đúng vị trí cửa động.

Nơi này là một mật thất? Nó dẫn tới đâu? Tuyên Thiệu dẫn nàng vào đây để làm gì?

Trên vách tường của mật thất có cắm mấy ngọn đuốc, bậc thang hẹp chỉ đủ để một người bước đi.

Nàng nghe tiếng bước chân của Tuyên Thiệu đã đi đến cuối cầu thang, bước vào một nơi rộng rãi thông thoáng hơn nên cũng theo Lộ Minh Dương xuống cầu thang.

Trước mắt bỗng nhiên sáng rực. Dưới bậc thang là một căn phòng còn rộng hơn căn phòng trên mặt đất mấy lần.

Lúc này trong phòng đang có một người quỳ phịch dưới đất, thần sắc mệt mỏi và hoảng loạn – Vương đại nhân.

38. Chương 39: Ông Nói Dối!

Vương đại nhân nghe tiếng bước chân thì lập tức ngẩng đầu dậy. Thấy là Tuyên Thiệu thì hoảng hốt quỳ nhích tới mấy bước. “Tuyên công tử, Tuyên công tử tha mạng!”

Ông ta muốn lao đến ôm chân Tuyên Thiệu nhưng bị Lộ Nam Phi dùng chân hất sang một bên. Tuyên Thiệu vén vạt áo lên, ngồi xuống chiếc ghế bành ở vị trí chủ tọa.

“Vương đại nhân nói sai rồi. Nếu không có ta phái người bảo vệ ông thì không biết lúc này ông đã chết bao nhiêu lần rồi.” Tuyên Thiệu thản nhiên nói.

Vương đại nhân nghe thế, mặt biến sắc, trán toát mồ hôi lạnh.

“Biết người nào muốn giết ông chứ?” Lộ Nam Phi đánh mặt hỏi.

Vương đại nhân lắc đầu. “Hạ quan... hạ quan đã bị cách chức rồi... Không... quả thật... không biết...”

“Ông làm mất bản đồ bố trí phòng vệ mà chỉ bị cách chức đơn giản thế sao? Lẽ nào ông không cảm thấy kỳ lạ sao?” Tuyên Thiệu liếc ông ta một cái.

Vương đại nhân run lên một cái thật khẽ. “Không... không phải... Tuyên công tử hiểu lầm rồi, bản đồ bố trí phòng vệ không phải do hạ quan làm mất...”

“Ông nói dối!” Yên Vũ đột nhiên lên tiếng. Những người có mặt ở đó đều nhìn Yên Vũ.

Yên Vũ thì nhìn chằm chằm vào Vương đại nhân. “Khi nói dối, nhịp tim và hơi thở đều thay đổi mà ta không thể điều khiển được. Vừa nãy ông đã nói dối!”

Mặt Vương đại nhân lập tức trắng bệch.

Tuyên Thiệu thôi không nhìn Yên Vũ nữa mà nhìn Vương đại nhân với ánh mắt vô tình. “Nghe thấy chưa. Ông có nói thật hay không, ở đây bọn ta có người biết được.” Hắn dừng lại một chút rồi nói với Lộ Nam Phi. “Mỗi lần Vương đại nhân nói dối một câu thì cắt một ngón tay của ông ta. Ngón tay không đủ thì ngón chân, hai mươi ngón chắc là đủ.”

“Dạ!” Mặt Lộ Nam Phi lạnh như băng. Không biết lấy từ đâu ra một con dao bén ngót, sắc lạnh.

Vương đại nhân nhìn con dao, mặt vàng như nến.

Ông ta từng nghe qua thủ đoạn bức cung của Hoàng thành ti nên lập tức dập đầu. “Hạ quan không dám... Hạ quan không dám khai láo với Tuyên công tử.”

Tuyên Thiệu lấy từ trong ống tay áo ra một cuộn da dê ném xuống trước mặt Vương đại nhân. “Tấm bản đồ này từ đâu mà ra, ông có biết không?”

Vương đại nhân run rẩy nhấc tấm da dê lên, tay run run mở ra xem, mặt lập tức biến sắc. Trước khi lên tiếng, ông ta lén nhìn Yên Vũ đang đứng một bên, hít sâu một hơi, nói: “Hạ quan không biết...”

“Ông nói dối!” Yên Vũ vừa nói xong thì nghe một tiếng “á” thảm thiết vang lên. Lộ Nam Phi đã vung dao lên, Vương đại nhân mặt đầy máu bịt lấy tay trái của mình, máu chảy ra như suối, dưới đất có một ngón tay.

“Tấm bản đồ này là từ đâu ra?” Tuyên Thiệu hỏi lại lần nữa.

Vương đại nhân nghiêng chặt răng, mặt đã trắng không còn chút máu. “Là, là do hạ quan vẽ...”

Thấy Yên Vũ không lên tiếng, Vương đại nhân hít một hơi. “Dạo trước, Viện sự đại nhân thúc giục cần bản đồ trí phòng vệ kinh thành nhưng có một chi tiết nhỏ vẫn chưa vẽ xong nên hạ quan liền mang nó về nhà, định làm cho xong. Ai ngờ bản đồ bị đánh cắp. Hạ quan tìm khắp nơi nhưng không có kết quả, lại không dám báo lên trên nên cả đêm đành vẽ lại theo trí nhớ của mình, hôm sau mang về Xu Mật Viện. Hạ quan cũng nơm nớp lo sợ, ai ngờ Viện sự đại nhân vẫn không phát hiện ra, khi ấy hạ quan mới yên tâm. Nhưng không ngờ chưa đầy nửa tháng sau, một người thiếp của hạ quan lại chết dưới giếng trong nhà. Chuyện này vốn không có gì đặc biệt nhưng lại kinh động đến Hoàng thành ti, khi đó hạ quan mới sợ sẽ điều tra ra chuyện bản đồ... Vì thế hạ quan lấy cơ khánh sinh của công tử để mở tiệc chiêu đãi công tử ở Xuân Hoa Lâu, muốn xin công tử giơ cao đánh khẽ... Chuyện sau đó, công tử đều biết cả...” Nghe Vương đại nhân nói xong, những người có mặt đều nhìn về phía Yên Vũ.

Yên Vũ gật đầu: “Ông ta nói thật cả.”

Mặt Tuyên Thiệu nhìn không ra là vui hay giận, lãnh đạm nói: “Nếu nói thế thì có lẽ Viện sự đại nhân sớm đã biết bản đồ là giả nhưng lại chần chừ không báo lên... Người thiếp ấy của ông từ đâu mà ra?”

Về mặt của Vương đại nhân trông rất đau khổ, tay đè chặt bàn tay vẫn chảy máu, nhọc nhằn nói: “Là... là một hoa nương hạ quan chuộc về từ Xuân Hoa Lâu.”

Lộ Minh Dương nghe thế, không nhịn được cười một tiếng. “Ông cũng biết chuộc thật đấy. Không biết mình chuộc về một gian tế của Tây Hạ sao?”

Vương đại nhân nghe thế thì trợn tròn mắt. “Cái, cái gì?”

Yên Vũ nhìn ông ta, biết biểu cảm ấy không phải là giả.

“Vậy, vậy bản đồ là do thiếp của tôi lấy trộm à?” Vương đại nhân không để ý đến ngón tay bị đau nữa, nghiêng răng hỏi.

Lộ Minh Dương gật đầu. “Đúng vậy.”

“Nếu đã trộm được bản đồ bố trí phòng vệ, sao còn chết ở dưới giếng?” Vương đại nhân khổ sở hỏi.

“Phu nhân nhà ông hận ông thiên vị thiếp thất nên nhân lúc ông không có ở nhà sai người hạ dược, khiến cô ta ngất đi, sau đó quăng cô ta xuống giếng.” Lộ Minh Dương cười xấu xa, giải thích.

Vương đại nhân ngẩn ra một chập, sau đó đột nhiên quỳ trước mặt Tuyên Thiệu, khóc lóc: “Tuyên công tử, tôi không biết điều đó... Hạ quan thật sự không biết ả ta là gian tế... Tuyên công tử... Hạ quan bị gạt thôi...”

Tuyên Thiệu đưa tay lên, Lộ Nam Phi lập tức ra tay điểm huyệt cam của Vương đại nhân, chỉ thấy miệng ông ta mở ra đóng lại nhưng không hề phát ra âm thanh nào.

Qua một lát sau, Vương đại nhân mới kinh hãi phát hiện mình không nói chuyện được, ánh mắt hoảng loạn nhìn về phía Tuyên Thiệu.

“Ta cho ông hai lựa chọn. Một, đợi khi ta tìm được bản đồ thật sự thì ông tự đi nói rõ với thánh thượng chuyện này. Hai là bây giờ ta sẽ thả ông đi. Ra khỏi cánh cửa này, sống chết không liên quan gì đến ta.” Tuyên Thiệu nói xong liền dựa vào lưng ghế, ánh mắt lãnh đạm nhìn Vương đại nhân.

Vương đại nhân suy xét một lát, vội vàng mở miệng nhưng không thể phát ra âm thanh.

Lộ Nam Phi bước tới giải huyệt cho ông ta.

“Tôi, tôi đồng ý ở lại đây...” Tuy Vương đại nhân đã làm chuyện hồ đồ nhưng lúc này cũng không ngốc. Ông ta ở lại đây thì còn có đường sống, chứ nếu bước ra khỏi chỗ này, e là sẽ mất mạng.

Người trong bóng tối kia ngay cả Tuyên Thiệu mà cũng dám tính kế, huống chi là ông ta.

Tuyên Thiệu nhếch môi, đứng dậy đi ra ngoài.

“Tuyên công tử...” Vương đại nhân bỗng lên tiếng. “Hạ quan, hạ quan trước đó có nhìn thấy Viện sự đại nhân có qua lại với một vị công công trong cung. Vì khoảng cách quá xa nên không thể nhìn rõ đó là công công nào.”

Lúc ấy, Viện sự đại nhân cũng nhìn thấy ông ta. Có lẽ tai họa này là do đó mà ra, chẳng qua đến lúc này ông ta mới phát hiện ra mà thôi.

Tuyên Thiệu ừ một tiếng nhưng không ở lại thêm, cùng mấy thuộc hạ ra khỏi đó bằng con đường nhỏ hẹp.

Không biết Lộ Nam Phi nhấn vào chỗ nào mà chỉ nghe cái giá để đồ quý bên ngoài di chuyển sang một bên, cả bức tường bỗng nhiên tách ra.

Đoàn người lần lượt đi ra ngoài.

39. Chương 40: Có Người Thì Đỡ Không Ít Sức

“Trở về điều động nhân mã, tối nay hành động.” Tuyên Thiệu căn dặn Lộ Nam Phi.

“Dạ!” Lộ Nam Phi chấp tay tuân lệnh, quay người đi.

Còn Lộ Minh Dương thì vẫn đứng đó.

Tuyên Thiệu ngược mắt nhìn hắn, thấy ánh mắt hắn cứ thoáng liếc nhìn Yên Vũ đứng im lặng bên cạnh thì khẽ hừ một tiếng. “Người còn đứng đây làm gì?”

Lộ Minh Dương ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt của Tuyên Thiệu thì vội cúi đầu xuống, lui khỏi căn phòng.

Khi trong phòng chỉ còn lại hai người Yên Vũ và Tuyên Thiệu, Tuyên Thiệu bỗng đến gần Yên Vũ, đưa tay nâng cằm của nàng lên, mắt nhìn vào tai nàng. “Chiếc hoa tai còn lại đâu?”

Yên Vũ ngược mắt lên nhìn vào mắt hắn.

Tuyên Thiệu xòe tay ra, trong lòng bàn tay có một chiếc hoa tai lạng lẽ nằm đó.

Yên Vũ đưa tay định lấy lại thì Tuyên Thiệu bỗng giật về. “Để ta cất giữ người.”

Nói xong liền quay người đi khỏi căn phòng.

Trên cằm của Yên Vũ vẫn còn lưu lại cảm giác ấm áp từ ngón tay hắn, mũi nàng vẫn còn ngửi thấy mùi hương nhẹ nhàng sau khi tắm rửa trên người hắn.

Trong nhất thời, Yên Vũ không nắm bắt được sự vui giận của hắn. Trước khi xuống xe còn vui vẻ, búi tóc xong thì giận dữ, sao bây giờ lại ổn rồi?

Nàng cất bước chạy theo Tuyên Thiệu đến bên cạnh xe ngựa, hơi chần chừ không biết có lên theo không.

Bỗng có tiếng Tuyên Thiệu vọng từ trong xe ra. “Lên đi.”

Khi ấy Yên Vũ mới nhẹ nhàng leo lên xe.

Xe ngựa từ từ chạy đi. Tuyên Thiệu nhắm mắt, nằm dựa vào chiếc giường có đệm lông cáo rất thoải mái.

Yên Vũ nghiêng ngẫm những lời vừa nghe trong mật thất lúc nãy, không nén được, phải hỏi. “Chẳng phải Viện sự của Xu Mật Viện và Tuyên đại nhân rất thân thiết với nhau sao? Sao nghe lời Vương đại nhân nói giống như là Viện sự đại nhân cố tình nhân cơ hội này hãm hại công tử vậy?”

Tuyên Thiệu không mở mắt ra, chỉ nhếch môi trả lời. “Trong quan trường không có mối quan hệ nào là bất biến. Thứ không thay đổi chỉ có lợi ích.”

Yên Vũ vẫn không hiểu rõ lắm. Tại Lâm An, cha con họ Tuyên rất có tiếng tăm, lại là trọng thần trong mắt hoàng thượng. Nếu Viện sự đại nhân đã có quan hệ thân thiết với Tuyên đại nhân thì lẽ ra nên giữ chặt mối quan hệ này mới phải chứ, sao lại hãm hại bọn họ?

nhưng Tuyên Thiệu lại không hề có ý định giải thích.

Yên Vũ đành phải ngậm miệng lại không hỏi gì thêm. Chuyện trong triều rất phức tạp, không phải một thiếu nữ như nàng có thể quan tâm đến, nàng chỉ muốn biết chân tướng của tám năm trước là đủ.

Xe ngựa bỗng nhiên dừng lại.

Yên Vũ lắng tai nghe ngóng thì phát hiện không phải đang ở ngoài Xuân Hoa Lâu.

Bên ngoài rất yên tĩnh.

Tuyên Thiệu bỗng nhiên mở mắt ra, dắt Yên Vũ nhảy xuống xe ngựa, bay lên một cây đa cao lớn, còn xe ngựa thì từ từ chạy đi.

“Đây là đâu?” Yên Vũ ôm chặt thân cây, hỏi nhỏ.

“Người đoán xem.” Tuyên Thiệu không trả lời, chỉ âm thầm quan sát.

Cây đa này mọc sau một bức tường rất cao nhưng những cành lá sum xuê của nó thì vươn ra bên ngoài. Lúc này hai người bọn họ đang ẩn mình trong tán cây.

Yên Vũ tập trung tinh thần lắng nghe. Không lâu sau liền thì thầm trả lời. “Lẽ nào đây là phủ của Viện sự đại nhân.”

Nàng nghe ra được đây là một ngôi nhà rất rộng lớn, hơn nữa có không ít hộ vệ. Nhớ lại lời Tuyên Thiệu dặn Lộ Nam Phi đêm nay hành động liền đoán đây rất có thể là nơi hành động.

Tuyên Thiệu gật đầu. “Đúng vậy. Có thể xác định Viện sự đang ở đâu không?”

Lúc này trời đã đen mịt, đã quá giờ ăn tối.

Yên Vũ nhắm mắt lại, lắng tai nghe.

Khoảng một chum trà sau, Yên Vũ mở mắt ra. “Cách đây không xa, phía tây nam có một cái viện nhỏ, có lẽ là có thư phòng. Bên ngoài hộ vệ canh gác nghiêm ngặt, Viện sự đại nhân đang ở trong đó.”

Trong đêm đen, tán cây đa che mất ánh trăng, Tuyên Thiệu không hề phát hiện ra sắc mặt của Yên Vũ rất kém, và trán nàng đang toát mồ hôi.

Hắn chỉ gật đầu nói. “Có người ở đây, quả nhiên đỡ được không ít sức.”

Nói xong thì dắt theo nàng bay vút giữa không trung.

Hai người lặng lẽ bay lên nóc thư phòng của Viện sự đại nhân, nằm trên đó.

Yên Vũ nhắm mắt lắng nghe.

Tuyên Thiệu thì bắt đầu hành động, nhẹ nhàng gỡ ngói lên, nhìn vào trong.

Trần thư phòng có lọng che, Tuyên Thiệu chỉ có thể nhìn thấy loáng thoáng bóng người chứ không nhìn rõ được.

Yên Vũ bỗng nhiên đè tay Tuyên Thiệu lại. “Đừng nhúc nhích!”

Ánh mắt của Tuyên Thiệu nhìn chằm chằm vào bàn tay trắng trẻo mịn màng của nàng, nhất thời quên hành động.

“Viện sự đại nhân đang lấy một cái một cái túi vải ra khỏi ngăn tủ thứ tư từ dưới tính lên. Ông ta đang mở túi vải ra...” Yên Vũ tập trung nghe ngóng, bỗng nhiên nàng mở mắt ra nhìn Tuyên Thiệu. “Trong cái túi vải đó là một cuộn da dê.”

Tai của nàng rất thính. Khi nhắm mắt lại, cảnh bên dưới như hiện ra mồn một trước mắt.

Nàng có thể nghe ra được bên trong túi vải là tấm da dê nhưng lại không thể biết trên đó vẽ những gì.

Tuyên Thiệu nhìn nàng một cái. “Người nằm ở đây đừng nhúc nhích.”

40. Chương 41: Tại Sao Lại Ở Chỗ Của Ông?

Yên Vũ gật đầu.

Tuyên Thiệu rút tay mình ra khỏi tay nàng, xoay người nhảy xuống nóc nhà.

Trong màn đêm tĩnh mịch, bóng hắt lẳng lẽ không tiếng động hết như một bóng ma. Ngoại trừ Yên Vũ, không ai nghe được tiếng động của hắt.

Yên Vũ nằm trên nóc nhà, nghe được xung quanh thư phòng có hơn mười hộ vệ. Có điều lúc này không ai phát hiện Tuyên Thiệu đã đến gần cửa sổ phía sau thư phòng.

Nàng nghe được tiếng Tuyên Thiệu chọc thủng giấy dán cửa sổ.

Viện sự đại nhân vẫn chưa phát hiện ra.

Thảo nào người ta đồn đãi không có bí mật nào Hoàng thành ti không điều tra ra được. Ngay cả nhà của Viện sự Xu Mật Viện mà Tuyên Thiệu cũng có thể im hơi lặng tiếng lên vào, hơn nữa còn mang theo một người hoàn toàn không có võ công như nàng mà không bị phát hiện ra, huống chi là những lúc không mang người theo.

Yên Vũ đang nghĩ ngợi thì nhìn thấy một luồng sáng màu lam sẫm từ cửa sổ phía sau thư phòng phóng thẳng lên bầu trời.

Một tiếng nổ vang lên trên không trung, trên bầu trời đêm tỏa ra những luồng sáng màu lam sẫm, hết như đuôi chim phượng hoàng.

Viện sự đại nhân trong thư phòng giật mình một cái. Trong cơn hoảng loạn, ông ta định thu dọn những thứ đang đặt trên bàn thì đã thấy cửa thư phòng của mình bị đá tung ra.

Tuyên Thiệu xuất hiện trước cửa thư phòng với gương mặt không chút cảm xúc.

Viện sự đại nhân lập tức tái cả mặt, ngồi phịch xuống chiếc ghế bành.

“Cháu à, cháu... thế này...” Viện sự đại nhân hốt hoảng hắt những thứ trên bàn xuống đất.

Tuyên Thiệu vẫn đứng ở cửa, không hề nóng vội.

Yên Vũ nằm trên nóc nhà nghe được tiếng có mấy người đang xông vào nhà của Viện sự, hơn nữa là hướng về phía thư phòng.

“Đại nhân, đại nhân... Bọn thị vệ của Hoàng thành ti đang xông vào, dám nô tài không ngăn cản được...” Ngoài cửa thư phòng, một gia đình có dáng vẻ nhếch nhác vội chạy tới bẩm báo.

Chỉ trong nháy mắt, Lộ Nam Phi đã dẫn theo mười mấy người xuất hiện ngoài cửa thư phòng.

Viện sự đại nhân thò đầu ra ngoài nhìn, vẻ mặt lập tức trở nên bình tĩnh hơn nhiều. Ông ta mỉm cười, vuốt chòm râu. “Cháu à, hơn nửa đêm, cháu mang người xông vào nhà của ta làm gì?”

Tuyên Thiệu cất bước bước nhanh vào trong thư phòng. Lộ Nam Phi cũng vào theo. Ánh mắt của Tuyên Thiệu nhìn chăm chăm vào cuộn da dê bị Viện sự hất xuống dưới bàn.

Cuộn da dê bị úp ngược lại, không thể nhìn thấy trong đó vẽ những gì nhưng trên một góc của tấm da dê có một chấm nhỏ màu đen không dễ nhìn thấy, giống như là bị ai đó vô ý làm bẩn vậy.

Lộ Nam Phi bước tới nhặt cuộn da dê lên, trình lên cho Tuyên Thiệu.

Tuyên Thiệu vuốt nhẹ chấm đen kia. “Tấm bản đồ bố trí phòng thủ kinh thành mà ta tìm được tại sao lại ở chỗ của Viện sự đại nhân?”

Viện sự đại nhân tắt hẳn nụ cười. “Cháu không được nói lung tung như vậy.”

“Có phải nói lung tung hay không thì ông cứ theo ta đi gặp thánh thượng, khi đó ắt sẽ có phán xét.” Tuyên Thiệu thờ ơ nói.

Yên Vũ ở trên nóc nhà nghe được trong nhà Viện sự có rất nhiều gia đình đang chạy vội về phía thư phòng.

“Ha ha, cháu vẫn còn quá trẻ. Thế nào, ngồi thiên lao một lần vẫn không thể khiến cháu thông minh hơn à? Đêm hôm khuya khoắt, người chỉ mang mười mấy người mà dám xông vào phủ của ta? Dù có muốn gặp thánh thượng, chỉ e là không dễ gặp được đâu. Người đâu, bắt bọn chúng lại!” Viện sự đại nhân lớn tiếng quát.

Ngoài thư phòng lập tức có người nhốn nháo, ước chừng lên tới mấy chục người.

Tuyên Thiệu cười xùy một tiếng. “Viện sự đại nhân có tuổi nên hồ đồ rồi.”

Viện sự nghe thế, sắc mặt có vẻ khó coi.

Tuyên Thiệu không hề nhúc nhích, Lộ Nam Phi thì vung tay lên ra hiệu cho người ở phía sau.

Chỉ thấy những người ở phía sau Lộ Nam Phi lao vút tới, xuyên qua xuyên lại giữa mấy chục người đang bao vây bọn họ. Chỉ trong vài cái chớp mắt đã nghe tiếng người ngã xuống phịch, phịch.

Đối đầu với thị vệ của Hoàng thành ti, gia đình nhà Viện sự chẳng thể chịu nổi một chiêu. Đánh gục bọn họ, đối với người của Hoàng thành ti mà nói chẳng khác nào lấy đồ trong túi.

Trong chốc lát, chỉ còn những người ở phía sau Lộ Nam Phi là đứng vững vàng. Gia đình nhà Viện sự còn chưa kịp kêu lên đã im ắng gục xuống đất.

Lúc này, mặt của Viện sự đại nhân đã tái mét, không còn một giọt máu.

Mồ hôi trên trán ông ta cũng tuôn như suối. “Người... Các người...”

Viện sự đại nhân giơ ống tay áo lên lau mồ hôi trên mặt. “Cháu à, chắc chắn là giữa chúng ta đã xảy ra hiểu lầm gì đó. Ta và cha cháu là bằng hữu chí thân...”

“Nếu đã là chí thân, vậy sao Viện sự đại nhân còn muốn hãm hại ta?” Tuyên Thiệu giơ tấm da dê trên tay lên. “Ông đã sớm biết Vương đại nhân làm mất bản đồ bố trí phòng vệ kinh thành nhưng lại giấu giếm không báo lên trên. Đợi khi mật thám Tây Hạ đánh cắp nó thì mới mật báo với thánh thượng, xin thánh thượng ra lệnh cho Hoàng thành ti điều tra chuyện này. Sau khi ta tìm được bản đồ thì lại đánh tráo nó, vu oan cho ta là lấy bản đồ giả để nộp lên cho xong việc. Rốt cuộc là ai sai khiến ông làm vậy?”

Viện sự thấy Tuyên Thiệu đi từng bước đến gần mình, người nhũn ra, ngồi phịch xuống đất, môi run run, ánh mắt hoảng loạn nhưng lại không thể thốt ra tiếng nào.

Tuyên Thiệu đi đến gần ông ta, thoáng khom người xuống, nói nhỏ: “Ông cho rằng đến trước mặt thánh thượng thì sẽ có người giúp ông thoát tội sao?”

Viện sự nghe thế thì ngẩng đầu nhìn vào mắt Tuyên Thiệu, môi mím chặt.

Tuyên Thiệu cười khê một tiếng. “Vậy ông không sợ trước khi nhìn thấy thánh thượng, ta đã khiến ông sống không bằng chết sao?”

Viện sự nghe thế thì run lên.

Nhưng đúng lúc này, có người từ ngoài chạy vội tới. “Công tử, có cấm vệ quân bao vây phủ Viện sự.”

Viện sự đại nhân nghe thế thì thở phào nhẹ nhõm. Người đó nói sẽ bảo vệ ông ta an toàn, có vẻ như không hề lừa ông.

41. Chương 42: Thăm Dò Trước Khi Hành Động

Tuyên Thiệu lạnh lùng nhìn Viện sự một cái. “Đến cũng nhanh thật. Giải ông ta đi. Hoàng thành ti làm việc, bất cứ ai cũng không được phép cản trở.”

“Dạ!” Lộ Nam Phi sai người áp giải Viện sự ra khỏi thư phòng nhưng lại dừng phải chỉ huy cấm quân đang mang binh đến.

Người đó ngăn đám người Lộ Nam Phi lại, chấp tay nói: “Lộ đại nhân đợi một lát. Ti chức phụng mệnh áp giải Viện sự đại nhân, xin Lộ đại nhân giao nghi phạm lại cho cấm vệ quân.”

“Đây là phạm nhân của Hoàng thành ti, người đến giành phạm nhân với Hoàng thành ti sao?” Lộ Nam Phi đánh mặt hỏi.

“Ti chức không dám. Ti chức chỉ phụng mệnh làm việc.” Chỉ huy cấm quân nói đâu ra đấy.

Tuyên Thiệu từ trong thư phòng bước ra ngoài.

Chỉ huy cấm quân vội bước tới trước hành lễ với hắn. “Tham kiến công tử. Ti chức là Tôn Uy, phụng mệnh thánh thượng đến áp giải Viện sự đại nhân về, mong công tử tạo thuận lợi cho.”

“Phụng mệnh thánh thượng?” Tuyên Thiệu cười lạnh. “Tôn đại nhân khẩu khí thật là lớn, không biết giả truyền thánh chỉ là tội chết ư?”

Mặt Tôn Uy thoáng sượng lại. “Công tử nói đùa rồi. Ti chức nào dám giả truyền thánh chỉ?”

“Vậy thánh chỉ đâu?” Tuyên Thiệu lạnh lùng nhìn hắn ta, thăm chắc chắn cấm vệ quân đến nhanh như thế, tất nhiên là sẽ không có thánh chỉ.

Người sau lưng Viện sự quả là tin tức linh thông, nhanh vậy mà đã có thể phái cấm vệ quân tới, cũng thật có chút thủ đoạn.

“Cái này... Thánh thượng không có chiếu chỉ, chỉ có khẩu dụ.” Tôn Uy nói.

“Dẫn đi.” Tuyên Thiệu dời mắt sang chỗ khác, không để ý tới Tôn Uy nữa.

Lộ Nam Phi tiếp tục giải người ra phía cửa.

Sắc mặt Tôn Uy có vẻ khó coi. “Xin công tử đừng làm khó cho ti chức.”

“Chuyện này ta sẽ đích thân bẩm báo thánh thượng.” Tuyên Thiệu không hề nhìn hắn ta, giọng có vẻ thờ ơ như đang nói thời tiết hôm nay khá đẹp vậy.

Thấy đám người Lộ Nam Phi đã ra khỏi vườn, Tôn Uy vung tay lên. “Ngăn bọn họ lại!”

Cấm quân lập tức rút đao ra, ánh đao phản chiếu ánh đuốc trong vườn, sáng đến chói mắt.

Thị vệ của Hoàng thành ti chỉ có mười mấy người, còn cấm vệ quân, chỉ tính số người vây quanh thư phòng là đã hơn cả trăm.

Dưới ánh đao, không khí rất căng thẳng.

Viện sự đại nhân bị người ta nắm trong tay như xách một con gà, đang không ngừng toát mồ hôi lạnh.

Yên Vũ nằm trên nóc nhà cũng tê cả tay chân nhưng không dám thở mạnh một tiếng.

Cuối cùng Tuyên Thiệu cũng chịu nhìn thẳng vào mặt Tôn Uy.

Dưới ánh mắt lạnh buốt của Tuyên Thiệu, trán Tôn Uy cũng toát mồ hôi, lòng bàn tay đang nắm chặt thanh đao cũng ướt nhèm nhẹp.

“Tôn đại nhân đang định đối đầu tới cùng với Hoàng thành ti sao?” Tuyên Thiệu lên tiếng.

Yên Vũ nghe thấy tiếng tim Tôn Uy đập mạnh như tiếng trống.

Ti chức không dám, có điều người mang trọng mệnh.

“Ở bên ngoài, Hoàng thành ti đại diện cho thánh thượng, không hề mâu thuẫn gì với hoàng mệnh mà Tôn đại nhân đang lãnh. Đều là người của công, cần gì phải làm quá khó coi.” Tuyên Thiệu lãnh đạm nhìn Tôn Tuy. “Tôn đại nhân muốn để bao nhiêu huynh đệ ở lại nơi này?”

Để lại... bao nhiêu...

Người Tôn Uy run lên. “Thả... thả bọn họ đi!”

Cấm vệ quân nghe thế thì cắt đao vào, đâm người Lộ Nam Phi nghênh ngang đi qua trước mặt cấm vệ quân.

“Tôn đại nhân... Tôn đại nhân... Không được để bọn họ đi... Không được để bọn họ đi...” Viện sự kêu gào thảm thiết nên bị ai đó dùng chuôi đao đập mạnh vào gáy. Ông ta trợn hai mắt lên, sau đó không nói được nữa.

Nghe đồn Hoàng thành ti có công tử biết trước mọi việc, việc xong thì có Tổng chỉ huy sứ đại nhân.

Nghe đồn Tuyên công tử độc ác tàn nhẫn, giết người như ngóe, lại rất được hoàng thượng tin tưởng, là người được tin dùng nhất.

Tôn Uy không dám dùng tính mạng của huynh đệ mình để kiểm chứng lời đồn ấy.

Hắn lau mồ hôi say gáy, chấp tay nói: “Nếu đã bắt được nghi phạm, vậy ti chức xin phép cáo lui.”

Tuyên Thiệu ừ một tiếng.

Tôn Uy vung tay ra hiệu cho đám cấm vệ quân hùng hậu rút lui khỏi phủ Viện sự.

Tuyên Thiệu tung người bay lên nóc nhà, dắt Yên Vũ đã sắp không chịu được nữa xuống.

“Sao sắc mặt lại trắng bệch thế này?”

Yên Vũ đưa tay lau mồ hôi trên trán. “Sợ quá mà.”

Tuyên Thiệu cười khê. “Trông ngươi đâu có giống người biết sợ. Ra ngoài tìm Tuyên Hòa, bảo hắn đưa ngươi về, ta còn có việc.”

Tuyên Thiệu nói xong thì bước nhanh ra phía ngoài.

Yên Vũ theo sát phía sau. “Công tử, thánh thượng có trách tội ngài không?”

“Ta không thăm dò trước như vậy thì làm sao khiến người kia để lộ cái đuôi giấu khá kĩ? Ngươi yên tâm, muốn lật đổ Tuyên gia không phải là chuyện dễ dàng đâu.” Tuyên Thiệu ra khỏi phủ của Viện sự đại nhân trước.

Yên Vũ nghe thấy trong vườn vang lên tiếng gào thét đầy hoảng loạn.

Nàng cất bước đi ra khỏi cửa chính thì thấy Tuyên Hòa đang dắt xe ngựa đợi ngoài cổng.

42. Chương 43: Người Chỉ Là Hơn Cái Mặt, Không Mang Đầu Óc Sao?

Tuyên Hoà gạt đầu với nàng, đẩy cửa xe ngựa cho nàng, lui sang một bên. Yên Vũ hít sâu một hơi, leo lên xe ngựa.

Chuyện trong quan trường phức tạp hơn nhiều so với tưởng tượng của nàng. Vốn chỉ là một vụ án mật thám Tây Hạ đã chết, hôm nay xem ra cũng liên lụy rất nhiều người. Có người cố ý ám toán Tuyên gia,

thấy đem bản đồ giấu ở Tuyên gia khiến cho thánh thượng không thể không ngờ vực Tuyên gia, lại vẫn có chiêu thứ hai thứ ba chờ sau đó.

Nhưng người này rốt cuộc là ai? Tuyên Thiệu sẽ bình an vô sự chứ?

Yên Vũ trở lại Xuân Hoa lâu vẫn có chút tâm thần không yên.

Trong màn đêm, lại nghe thấy có tiếng người sột soạt ở góc tường.

Nàng lặng lẽ tới gần, núp sau cây liễu bên cạnh khe suối, thấy Hoa Sen nhặt một cái bao vải từ dưới đất lên, vội vã rời đi.

Yên Vũ cũng không gấp gáp rời đi, lẳng lặng đợi một hồi, quả nhiên nghe thấy tiếng bước chân rời khỏi của người ở bên ngoài tường.

Từ tiếng bước chân có thể đoán được ngoài tường là một người đàn ông không biết võ công, vóc người không khác với nàng lắm. Đã trễ thế này, là ai đây? Vội tới đưa cái gì cho Hoa Sen?

Yên Vũ nghe xung quanh không còn tiếng người, liền lặng lẽ đến gần viện của Hoa Sen.

Trong Xuân Hoa lâu, ngoại trừ Liễu chương quy của má Từ, thì chỉ có Mục Thanh Thanh và Hoa Sen là có viện riêng. Yên Vũ đứng lẳng lẳng ở cửa viện của Hoa Sen, nghiêng tai lắng nghe.

Hoa Sen vào trong phòng, vén chăn, gối đầu, đệm giường lên, giấu bao vải ở phía dưới đệm giường. Lúc này mới trải xong giường, bắt đầu sột soạt cởi quần áo, lên giường ngủ.

Yên Vũ nghe thêm một hồi thì nhấc chân rời khỏi.

Lúc trở lại trong viện của Mục Thanh Thanh thì đã là nửa đêm về sáng.

Mục Thanh Thanh xoay người nói mê một tiếng, lại ngủ thật say.

Yên Vũ nằm trên giường mềm* ở phòng ngoài, nhưng có chút lẩn lộn khó ngủ. Rốt cuộc là Hoa Sen đang làm cái gì? Má Từ đối với nàng ta không tệ, nàng ta có thể đang làm việc gì bất lợi cho Xuân Hoa lâu hay không?

(*có thể dùng như sofa, có thể dùng độc lập làm giường, làm bằng gỗ hoặc tre, bên trên có đệm vải, có lưng dựa, hình tham khảo đây các bạn: hometexnet.com/images/ArticleUpImage/20060721164138Zgccp6qAR.jpg)

Không ngờ rằng ngày thứ hai nàng liền biết được Hoa Sen muốn gì.

Ngày thứ hai, sau giờ Ngọ, thị vệ Hoàng thành ti bên ngoài Xuân Hoa lâu chuyển đi. Vốn không phải là chuyện lớn gì nhưng Lộ Minh Dương đặc biệt đi một chuyến.

Sai người gọi Yên Vũ tới, vẻ mặt hắn không được tự nhiên nhìn Yên Vũ, nói: “Thượng Quan Hải Lan đã cung khai, hoa nương Xuân Hoa lâu đúng là bị hấn giết. Chỗ này của các người đã không còn nguy hiểm. Hộ bộ* kiểm tra đã bẩm báo với thánh thượng, nói Hoàng thành ti vẫn bao vây Xuân Hoa lâu không cho buôn bán, ảnh hưởng đến Hộ bộ bán rượu. Cho nên, người của chúng tôi sẽ chuyển đi.”

(*Hộ bộ: Bộ)

Yên Vũ nghe vậy thì khom người. “Nô tỳ biết rồi, cảm ơn Lộ đại nhân cho hay.”

Lộ Minh Dương gãi đầu một cái. “À, sau khi các người bắt đầu kinh doanh... Ừm, người... Người chuộc thân bao nhiêu bạc?”

Yên Vũ sững sờ. “Công tử của người muốn người hỏi sao?”

Trên mặt Lộ Minh Dương cứng đờ. “Ta chỉ thuận miệng hỏi thôi. Cáo từ.”

Cũng không chờ nàng trả lời, vừa chắp tay liền xoay người rời đi.

Yên Vũ nghe thấy nhịp tim đập bang bang của Lộ Minh Dương, cup mắt, lúc nâng mắt lên lại thì trong con người đã thần nhiên không gọn sóng. Lúc này lại nghe được trong hậu viện nào loạn lên.

Nàng xoay người đi nhanh về phía tiếng nháo loạn, thấy các hoa nương đang vây quanh bên ngoài viện của má Từ.

Mục Thanh Thanh cũng đã nghe tiếng chạy tới. “Chuyện gì xảy ra vậy?”

“Chỉ sợ là có người cầm đầu gây sự.” Yên Vũ tiến lên đỡ nàng ta, nói.

Mục Thanh Thanh gật đầu, tỏ ý Yên Vũ cùng nàng ta chen vào nhìn một chút.

Các hoa nương thấy hoa khôi tới liền cười thầm tránh qua một bên.

Mục Thanh Thanh và Yên Vũ đi vào viện của má Từ. Cửa phòng khách đang mở, mặc dù các hoa nương âm ỉ kịch liệt nhưng vẫn an phận chờ ở ngoài cửa.

Mục Thanh Thanh thấy kỳ quái, nhấc chân vào phòng khách.

Thì thấy Hoa Sen cùng hai cô nương đang nổi của Xuân Hoa lâu ngồi bên trong phòng khách, thờ ơ nhìn má Từ ngồi ở ghế trên.

“Ồ, đây là làm gì vậy?” Mục Thanh Thanh đi đến đứng trước mặt Hoa Sen.

Hoa Sen lạnh lùng hừ một tiếng. “Thanh Thanh tiểu thư cũng là đến chuộc thân?”

“Có nguyên tắc để hoa khôi đứng, người ngồi sao?” Mục Thanh Thanh không trả lời mà hỏi lại.

Hoa Sen cau mày, cũng không có đứng dậy. “Ta lập tức sẽ không ở Xuân Hoa lâu nữa, không cần phải bị người vênh mặt hắt hăm sai khiến!”

“Miễn là người không rời Lâm An, không rời cái nghề này là phải bị ta đè ở dưới, thấy ta thì phải nhường chỗ ngồi. Đợi ngày nào đó người được chọn làm hoa khôi Lâm An thì ta thấy người cũng nhất định sẽ nhường chỗ ngồi cho người, người thấy có được không?” Mục Thanh Thanh cười nói.

Sắc mặt Hoa Sen khó coi, bỗng nhiên đứng dậy, phát ồng tay áo một cái, tránh qua một bên, nhường ghế của khách ở vị trí đầu lại cho Mục Thanh Thanh.

Thấy Mục Thanh Thanh vừa đến liền chen ép Hoa Sen phách lối kiêu căng, sắc mặt má Từ tốt hơn nhiều.

“Hoa Sen, ta tự hỏi đã dẫn dắt người không tệ, Xuân Hoa lâu xảy ra chuyện, người không muốn chia sẻ, ta không trách người. Nhưng người chọn lúc này gây chuyện, thật sự là quá đáng.” Má Từ lạnh lùng nói.

Hoa Sen cười cười. “Má, con người thường hướng tới chỗ ả đi, nước thì chảy về chỗ thấp. Nhìn thấy Xuân Hoa lâu cũng không mở nổi, nếu má thật sự lo lắng vì bọn tỷ muội thì nên để một con đường cho bọn họ. Chúng tôi đều dựa vào gương mặt để ăn cơm, chờ qua thời gian đẹp nhất, tuổi già sắc kém thì nửa đời sau làm sao mà sống đây? Dĩ nhiên là nhân lúc này chọn một nhà tốt. Má cũng không nên trách các tỷ muội tình nghĩa mỏng, chúng tôi cùng má thâm tình thâm thiết thì sau này má nuôi chúng tôi sao?”

“Nói cái gì đó?” Mục Thanh Thanh nhìn Hoa Sen, nâng giọng hỏi.

Hoa Sen cười lạnh một tiếng. “Hoa khôi, người chỉ là hơn cái mặt, không mang đầu óc sao? Xuân Hoa lâu chết người, xui xẻo! Sau này còn có thể có khách đến sao? Các tỷ muội cũng chờ má ra giá chuộc thân, rồi khỏi nơi này đó. Trong tay người có thừa tiền, cũng mau mau suy nghĩ ình chút đi!”

Mục Thanh Thanh bĩu môi. “Ta không thể không có lương tâm như người vậy. Má Từ đối đãi với ta ra sao, trong lòng ta rõ ràng, sẽ không vì khó khăn nhất thời mà bỏ Xuân Hoa lâu một mình tìm lối thoát.”

Hoa Sen liếc trắng mắt. “Người là hoa khôi, tiền bạc riêng không ít, nha hoàn bên người trèo lên đại nhân Hoàng thành ti, dĩ nhiên là đứng nói không đau eo. Người nào biết khổ khổ của bọn tỷ muội đâu chứ?”

“Hoa Sen, nếu người tự chuộc thân ình, ta nhớ tới tình cảm nhiều năm của chúng ta như vậy, có thể đáp ứng người. Nhưng người xúi giục tất cả hoa nương trong lâu đến gây sự thì tình cảm của chúng ta sẽ không còn. Ta kiên quyết sẽ không đáp ứng.” Má Từ lạnh lùng nói.

Hoa Sen hừ lạnh một tiếng, ngồi xuống cái ghế ở bên cạnh. “Có đáp ứng hay không, tất cả mọi người đều chờ ở bên ngoài. Không đáp ứng cũng phải cho lời giải thích.”

“Khế ước bán thân của các người ở trong tay ta, đây là lời giải thích.” Má Từ lạnh mặt xuống, có một vẻ đặc biệt uy nghiêm.

43. Chương 44: Bị Ả Bán Còn Giúp Ả Đếm Tiền

Yên Vũ lặng yên không tiếng động từ sau lưng Mục Thanh Thanh lui ra khỏi phòng khách. Má Từ nhìn thấy, bà ấy chỉ chớp mắt vài cái với nàng, cho là nàng quá mót, nên không nói tiếng nào.

Yên Vũ chạy thẳng đến viện của Hoa Sen. Lúc này mọi người đang tụ tập trong viện của má Từ, mặc dù cổng viện của Hoa Sen đóng nhưng không ai ở đó.

Nàng chạy thẳng đến trong gian phía đông của phòng chính, xóc lên chăn nệm. Một bao vải màu xanh xám đang nằm phẳng ở đầu giường.

Nàng nhanh chóng mở bao vải ra, thấy bên trong là một sấp ngân phiếu lớn, một phong thư dè bên trên ngân phiếu.

Yên Vũ mở thư ra, vội vàng xem qua, trên mặt lộ ra vẻ thì ra là thế.

Nàng do dự trong phút chốc, bỏ thư vào trong ngực mình, thả ngân phiếu vào lại trong bao vải xanh xám, noi theo nếp gấp, gấp lại, đặt dưới chăn nệm ở đầu giường.

Quay trở về viện của má Từ.

“Má Từ, Yên Vũ có mấy câu muốn nói.” Yên Vũ đứng sau lưng Mục Thanh Thanh, cắt ngang tranh chấp của mấy người.

Hoa Sen nhướng mày nhìn về phía nàng. “Người là cái thá gì, chuyện này có phần của người nói sao?”

Má Từ gật đầu.

Yên Vũ hoàn toàn không nhìn Hoa Sen, mở miệng nói: “Xuân Hoa lâu xảy ra chuyện này đúng là một khó khăn, nhưng chỉ cần chúng ta đồng tâm hiệp lực vượt qua cửa ải khó khăn. Một thời gian sau, mọi người sẽ quên chuyện của Linh Lan đi, Xuân Hoa lâu chắc chắn là có thể khôi phục lại phần hoa trước kia.”

Má Từ gật đầu.

“Bây giờ bọn tỷ muội lo lắng nhất là phí thời gian ở Xuân Hoa lâu, già không chỗ nào dựa vào. Cho nên má Từ không bằng cho phép bọn tỷ muội tham dự vào kinh doanh của Xuân Hoa lâu, dựa theo bọn tỷ muội bỏ tiền ra sức bao nhiêu thì cuối mỗi năm ọi người tiền lãi. Nếu bọn tỷ muội không nổi tiếng như ngày trước, có Xuân Hoa lâu bảo đảm, cũng sẽ không để mọi người thiếu tiền tiêu xài.” Yên Vũ nhàn nhạt nói.

Hai hoa nương cùng đi vào với Hoa Sen liền nhỏ giọng thì thầm.

Mục Thanh Thanh gật đầu tán dương. “Chủ ý này được. Vậy chúng ta đều thành cổ đông của Xuân Hoa lâu, cũng trở mình làm chủ. Yên Vũ, muội không phải là tới từ cùng một nơi với ta chứ? Biện pháp tốt như vậy cũng có thể nghĩ ra được!”

Trên mặt má Từ còn có chút rầu rĩ, nhất thời chậm chạp không nói.

Về mặt Hoa Sen cũng đã hết sức khó coi, bỗng nhiên đứng dậy. “Ta không đồng ý. Xuân Hoa lâu xảy ra chuyện này vốn là không làm được nữa. Người đây kêu bọn tỷ muội bỏ tiền ra sức, không phải là khiến bọn tỷ muội bị cột chung với Xuân Hoa lâu đã không xong sao?”

“Người dựa vào cái gì mà một lời kết luận Xuân Hoa lâu không xong? Xuân Hoa lâu ngày trước khiến cho người nổi danh, cho người cơm ngon áo đẹp, hôm nay gặp phải chút khó khăn, người liền bỏ chủ cũ cùng không để ý đến, hơn nữa còn cổ động tất cả mọi người rời bỏ Xuân Hoa lâu, đến tột cùng là có ý gì?” Yên Vũ lạnh lùng nói.

Hoa Sen xụ mặt. “Ta dĩ nhiên là nghĩ ọi người.”

“Người là suy nghĩ ỉnà chứ? Lấy tương lai vận mệnh của mọi người đổi lại tương lai rực rỡ ỉnà! Giẫm đạp thấp tôn sùng cao, thất tín bội nghĩa. Người cấu kết với Thái Hoà lâu, hại mọi người cùng bất nghĩa, luôn

miệng nói vì bọn tử muội, thật ra chỉ là vì Thái Hoà lâu hứa hẹn cho người một phần tiền lãi!” Yên Vũ nói, lấy phong thư trong ngực ra, vỗ lên trên bàn trà.

Sắc mặt Hoa Sen lập tức tái xanh, tiến lên muốn cướp lấy phong thư. “Người! Người đây là vu tội!”

Phong thư bị Mục Thanh Thanh lạnh tay giật mất đoạt đi, cấp tốc mở ra, đọc lên tiếng.

Các hoa nương trong phòng, ngoài phòng thoáng chốc yên tĩnh lại, chỉ có tiếng Mục Thanh Thanh đọc thư, tiếng vang vọng lại.

Trong thư nói chỉ cần Hoa Sen có thể mang đi hơn phân nửa hoa nương của Xuân Hoa lâu đến nương tựa Thái Hoà lâu thì chương quỹ liền dành một phần lợi nhuận hàng năm của Thái Hoà lâu cho Hoa Sen, cũng hứa hẹn sau khi Hoa Sen đến Thái Hoà lâu thì nhất định sẽ nâng nòng ta trở thành hoa khôi của Lâm An.

Đợi Mục Thanh Thanh đọc thư xong, mọi người nhìn lại sắc mặt của Hoa Sen liền khác.

Má Từ tức giận chỉ vào Hoa Sen, xanh mặt nói không ra lời.

“Má Từ trước kia đối với ả tốt như vậy, chẳng ngờ ngược lại nuôi ra một con bạch nhãn lang*!”

(*ý nói vô ơn bạc nghĩa đó)

“Lấy vận mệnh của mọi người đổi lấy tương lai của mình ả, thật sự là một tính toán thật hay!”

“Cùng đi với ả, thật sự là bị ả bán còn giúp ả đếm tiền đó!”

Tiếng bàn luận của hoa nương ngoài phòng không nhỏ, trong phòng không chỉ có Hoa Sen sắc mặt khó coi, trên mặt cô nương đang nổi cùng Hoa Sen theo đến tìm má Từ chuộc thân cũng có chút không nén được giận.

Lúc này, một cô nương trong đó lấy ra từ trong ngực ngân phiếu một trăm lượng, vỗ vào trong tay má Từ ở trên bàn. “Má, ngày trước má đối tốt với chúng tôi, chúng tôi đều ghi tạc trong lòng. Lần này là bị kẻ gian che mờ, nhất thời hồ đồ, mong má đừng tính toán với ta. Đây là phần tiền của ta, mặc dù không thể giúp được cấp bách, nhưng cũng biểu hiện phần tâm ý của ta, mong má nhận lấy.”

Một số hoa nương vây quanh bên ngoài đi vào muốn nhìn tình hình một chút, một số thì lặng lẽ lui ra khỏi viện.

Chứng thực Hoa Sen bán tất cả mọi người để đổi lại lợi ích cho bản thân ả, đã không còn ai tiếp tục với ả ta nữa.

Sắc mặt Hoa Sen trắng bệch, cả người run rẩy.

Má Từ kêu Lục Ngân lấy sổ sách ra, ghi rõ số tiền của vị hoa nương kia.

“Người lên lấy đồ của ta, tỏ vẻ cái gì!” Hoa Sen hai bước đi tới bên cạnh Yên Vũ, đè thấp âm thanh, nói.

“Nếu ta là người, bây giờ sẽ nhanh đi nhìn xem số tiền kia có còn ở đó hay không. Nhận lấy lợi ích của Thái Hoà lâu nhưng không thể hoàn thành nhiệm vụ, có lẽ cuộc sống về sau của người sẽ không thật dễ chịu.” Yên Vũ cười lạnh nói.

Hoa Sen biến sắc, phẩy tay áo bỏ đi.

Mục Thanh Thanh hướng về bóng lưng ả, cười nhạo hai tiếng. “Má chờ, ta cũng sẽ đi lấy bạc riêng.”

Má Từ giơ tay kéo nòng và Yên Vũ. “Hôm nay nhờ có các người... Nếu không, nếu không, ta thật không biết nên đi tiếp như thế nào... Xuân Hoa lâu là tâm huyết của ta. Tuy nói nơi này không là nơi tốt gì, nhưng nếu cô nương trong lâu rời nơi này, còn có nơi nào tốt hơn để đi chứ?”

Mục Thanh Thanh gật đầu, vỗ vỗ tay của má Từ. “Má nói chúng tôi đều biết. Má đối tốt với chúng tôi, tất cả mọi người nhìn ở trong mắt. Sau này tất cả mọi người hùn phần tiền, Xuân Hoa lâu chính là của tất cả mọi người. Chúng tôi tất nhiên sẽ càng thêm tận tâm tận lực hơn so với quá khứ.”

Yên Vũ đỡ Mục Thanh Thanh rời khỏi viện của má Từ.

Mục Thanh Thanh nhin không được nhìn Yên Vũ từ trên xuống dưới. “Nói đi, làm sao muội nghĩ đến biện pháp này? Muội thật không phải giống như ta xuyên đến sao?”

Yên Vũ lắc đầu. “Một là bởi vì lá thư này. Hai là bởi vì ai đó đã nói giữa người và người, thứ duy nhất không thay đổi chính là lợi ích. Cột lợi ích của Xuân Hoa lâu lại với các cô nương trong lâu thì không sợ mọi người không đồng lòng.”

Mục Thanh Thanh gật đầu. “Muội đã nhiều ngày bận trong bận ngoài, đều đang bận rộn việc gì hả? Là vì chuyện của Tuyên công tử sao?”

Ấn đường Yên Vũ cau lại, không có trả lời.

Mục Thanh Thanh cười rạng rỡ. “Là không tiện nói hả? Vậy ta không hỏi. Chỉ là ngày đó Tuyên công tử cứu ta ra từ trong tay kẻ xấu, nói sao cũng là ân nhân cứu mạng của ta. Không phải cổ nhân các người thường nói là nhận ân huệ dù nhỏ như giọt nước thì cũng phải báo đáp bằng cả dòng suối sao? Ta không có báo đáp bằng cả dòng suối gì, nhưng cũng nên tỏ một chút cảm kích của ta đối với Tuyên công tử chứ.”

Thấy Yên Vũ theo ở sau lưng mình, không có trả lời, Mục Thanh Thanh liền dừng lại, nhìn Yên Vũ nói: “Muội nói có đúng hay không?”

Yên Vũ khẽ gật đầu. “Tuy nói như vậy, nhưng thân phận của Tuyên công tử...”

Mục Thanh Thanh khẽ cười một tiếng. “Ta ngược lại không lo lắng. Ta thấy muội và hần rất gần gũi, sợ trong lòng muội để ý. Mặc dù hần là ân nhân cứu mạng của ta, nhưng muội là tỷ muội tốt của ta. Vì một người đàn ông mà để giữa tỷ muội chúng ta sinh hiềm khích thì cũng không có lợi. Muội thẳng thắn nói với ta, muội không ngại chứ?”

Yên Vũ nghe vậy lắc đầu. “Tại sao muội phải ngại?”

Mục Thanh Thanh cười ha ha một tiếng, đưa tay nắm lấy vai Yên Vũ. “Muội không ngại là tốt rồi.”

44. Chương 45: Kỹ Nữ Ai Cũng Có Thể Làm Chồng

Ngày thứ hai, Mục Thanh Thanh liền viết một phong thư cho Nghiêm Yến Sinh, người vô cùng say mê nàng ta, xin Nghiêm Yến Sinh mời Tuyên Thiệu du hồ yến ẩm. Nàng ta sẽ mượn cơ hội nói lời cảm ơn với Tuyên Thiệu. Nếu Nghiêm Yến Sinh có thể giúp nàng ta việc này, nàng ta nhất định vô cùng cảm kích.

Nghiêm Yến Sinh là con của Công bộ thị lang, ba năm trước đây đã quỳ dưới gấu váy Mục Thanh Thanh. Nhưng Mục Thanh Thanh vẫn đối với hần khi gần khi xa, lúc lạnh lúc nóng. Hần ngược lại càng say đắm không tự kiềm chế được. Mục Thanh Thanh chỉ cần không chịu gặp hần là hần liền ba ngày hai bữa đến Xuân Hoa lâu đưa thơ tình.

Mục Thanh Thanh viết thư cho Nghiêm Yến Sinh, dĩ nhiên là Yên Vũ là viết thay. Mục Thanh Thanh xuất khẩu thành thơ, thường luôn có tác phẩm thơ làm kinh ngạc, nhưng chữ thì xấu đến nỗi không lấy ra được.

Nhưng Yên Vũ viết chữ Khải rất khéo tay xinh đẹp.

Mục Thanh Thanh làm khô nét mực, bỏ lá thư vào trong bì thư được xông hương. Sai gã sai vặt trong Xuân Hoa lâu đưa thư đi.

Thư được đưa đi, Mục Thanh Thanh liền bắt đầu chọn y phục, bội sức*, đầu sức**... Ngay cả son phấn quen dùng thường ngày cũng bị chê.

(*bội sức: đồ trang sức đeo ở đai áo)

(**đầu sức: đồ trang sức đeo trên đầu)

“Yên Vũ, muội theo ta đến Vân Hương Các xem thử bọn họ có son phấn mới gì không.” Mục Thanh Thanh đối diện với gương, nói.

Yên Vũ đáp một tiếng. Dù không nhiều lời nhưng đã thấy rõ thái độ của Mục Thanh Thanh đối với Tuyên Thiệu không chỉ như là muốn nói cảm ơn đơn giản như vậy. E là Mục Thanh Thanh đã động tâm với Tuyên Thiệu.

Như thế, ngược lại cũng không phải là chuyện xấu. Nếu Mục Thanh Thanh thật có thể được Tuyên Thiệu coi trọng thì mình cũng có thể mượn Mục Thanh Thanh để tới gần Tuyên Thiệu. Dù sao cũng khá hơn chờ hăn tìm tới cửa.

Yên Vũ tận tâm tận lực theo Mục Thanh Thanh đi Vân Hương Các chọn son phấn, rồi đi cửa hàng vàng bạc mua nữ trang vàng loá mắt, mới nhất trong cửa hàng.

Rồi theo cầm quần áo thay đổi bộ này đến bộ khác, rồi búi lại kiểu tóc mà nàng biết búi.

Chủ tớ hai người lần qua lần lại đến mặt trời chiều ngả về phía tây mới nhận được hồi âm của Nghiêm Yến Sanh.

Hồi âm cực kỳ ngắn gọn, chỉ nói hăn đã hẹn xong Tuyên Thiệu hai ngày sau cùng nhau du Tây hồ, đến lúc đó sẽ sai xe đến đón Mục Thanh Thanh.

Mục Thanh Thanh ôm thư hồi âm vào ngực, tiếng cười không cầm được tràn ra khoe miệng.

Tuy ở trong thư Nghiêm Yến Sinh không nói hăn làm thế nào hẹn Tuyên Thiệu ra, nhưng Yên Vũ nghĩ nhất định là hăn đã tốn không ít sức lực. Dựa vào ấn tượng của nàng đối với Tuyên Thiệu, hăn không phải là một người dễ đối phó. Vì một phong thư của Mục Thanh Thanh liền hao tâm tổn trí đi làm, chỉ vì đối lấy nụ cười mỹ nhân. Có lẽ Nghiêm Yến Sinh thật sự để Mục Thanh Thanh trên hết ở trong lòng.

Yên Vũ không tự chủ thở dài một cái.

“Sao thế? Không phải là muội hối hận chứ?” Mục Thanh Thanh kéo tay áo Yên Vũ, hỏi.

“Muội hối hận cái gì?” Yên Vũ sững sờ, không rõ gì cả.

Mục Thanh Thanh nháy mắt một cái. “Thấy ta sắp gặp Tuyên Thiệu, hối hận vì trước đó phóng khoáng nói không thèm để ý chứ gì. Nếu Tuyên công tử thật sự thích ta thì muội bảo đảm sẽ không trở mặt với ta?”

Yên Vũ khẽ cười lắc đầu. “Tuyên công tử thích ai thì có quan hệ gì tới muội? Muội chỉ tiếc là Nghiêm công tử đối với tiểu thư một lòng si mê, tiểu thư chớ phụ chân tâm của người ta.”

Mục Thanh Thanh tùy tiện vung tay. “Đàn ông nào có thật lòng, chỉ là ăn trong chén mà nhìn trong nồi thôi, không có được là luôn luôn tốt nhất. Nếu ta thường vui vẻ hoà nhã với Nghiêm Yến Sinh, hăn vừa đến là ta liền vui vẻ sắp tới thì muội xem, không tới một tháng hăn sẽ chán liền.”

“Vậy sao tiểu thư còn hao tâm tổn trí với Tuyên công tử như thế?”

Mục Thanh Thanh nhếch khoe miệng lên, lộ ra nụ cười quyến rũ. “Hăn không giống vậy. Muội không thấy khi lần đầu tiên hăn tới Xuân Hoa lâu hoàn toàn không để cho hoa nương tới gần người hăn sao? Ta thấy hăn là một người trong nóng ngoài lạnh, không động tâm thì thôi, một khi động tâm thì cả đời sẽ không thay đổi. Người đàn ông tốt đẹp như vậy, làm sao có thể buông tha đây?”

Yên Vũ nghe vậy cười khê, ngược lại chưa từng để trong lòng lời nói của Mục Thanh Thanh.

Tuy rằng Hoàng thành ti đã rút khỏi Xuân Hoa lâu, nhưng dù sao từng chết một người, trong lâu tu sửa lại một phen, đợi mời người xem ngày lành tháng tốt mới mở cửa buôn bán lại.

Trên tám phần mười hoa nương trong lâu đều đã hùn tiền vào chỗ má Từ.

Hoa Sen trốn trong viện của mình, không còn dám lộ diện.

Hai ngày nay cũng không nghe thấy có người đi gây sự nữa. Rốt cuộc nụ cười trên mặt má Từ cũng nhiều hơn.

Ngày hẹn với Nghiêm Yến Sinh, sáng sớm dùng qua đồ ăn sáng liền có xe ngựa của Nghiêm gia tới bên ngoài Xuân Hoa lâu.

May mà Mực Thanh Thanh trời chưa sáng đã bắt đầu trang điểm ăn mặc, lúc này đã trang phục lộng lẫy chờ đợi.

Ngồi xe ngựa của Nghiêm gia đến ven Tây hồ.

Chiếc thuyền hoa Nghiêm Yên Sinh đã chuẩn bị đang chờ bên hồ. Nghiêm Yên Sinh tự mình xuống thuyền hoa, đỡ Mực Thanh Thanh lên thuyền. “Cẩn thận, hôm nay có gió, thuyền hơi bị trơn trượt.”

Yên Vũ nâng mắt nhìn cảnh liễu bên hồ khê phát phơ, giật giật khoe miệng. Gió này rất nhẹ, thổi động chiếc thuyền hai tầng xa hoa này của Nghiêm gia sao?

Tuyên Thiệu còn chưa tới. Yên Vũ cùng nha hoàn của Nghiêm gia đều bị bỏ lại ở bên ngoài gian phòng riêng trên thuyền hoa.

Lụa mỏng màu đỏ tươi bị gió thổi lên, tiếng bức rèm châu va chạm lạnh lạnh khiến cho tiếng nói cười bên trong phòng riêng trầm bổng trên mặt hồ.

Yên Vũ nghe thấy có tiếng vó ngựa từ xa đến.

Bên tai chợt có người nói nhỏ. “Không biết xấu hổ!”

Yên Vũ nghe tiếng, nghiêng mặt sang bên, thấy nha hoàn của Nghiêm gia đang hung tợn trừng nàng.

Nàng dời tầm mắt, không để ý đến nha hoàn kia.

“Nói người đó, không có nghe thấy sao?” Nha hoàn kia thấy nàng không trả lời, trừng mắt lạnh lùng nói.

Yên Vũ không muốn xung đột với nàng ta, chỉ làm như không nghe thấy.

Nhưng không ngờ nha hoàn kia cho là nàng khiêu khích, hai bước đi tới bên cạnh nàng, giảm thấp âm thanh nói: “Tiểu thư nhà người không biết xấu hổ, là kỹ nữ ai cũng có thể làm chồng! Người cũng không có chỗ nào kém đâu!”

Yên Vũ thần nhiên liếc nhìn nàng ta một cái, thấy nàng ta nhìn chăm chăm y phục và cây trâm vàng sáng chói trên tóc của mình, mắt lộ ra thù hận. Nàng khẽ cười, nói: “Người không ăn được nho, luôn nói là nho chua.”

Nha hoàn kia cau mày. “Người nói cái gì?”

“Các người là nha hoàn hầu hạ bên người công tử nhà giàu không phải đều muốn nghĩ cách, tính toán bỏ lên giường công tử sao? Thấy công tử của nhà người cẩn thận che chở đối với tiểu thư nhà ta như vậy, lòng người không yên, ta hiểu.” Yên Vũ cười nhạo nói.

“Người! Người, con kỹ nữ không cần mặt mũi này!” Nha hoàn kia thấp giọng mắng, bàn tay với móng tay để dài chợt chụp vào trên gò má của Yên Vũ.

Yên Vũ nghiêng người né. Nha hoàn kia vồ hụt, xoay người còn muốn nhào tới.

Về mặt Yên Vũ lạnh lẽo, thừa dịp nàng ta chưa đứng vững liền nhấc chân đạp nàng ta vào trong nước.

Tiếng nước ùm vang lên, Yên Vũ lập tức quay mặt lại hô lên với bên trong phòng riêng của thuyền hoa: “Tiểu thư, Nghiêm công tử, không xong rồi, vị tỷ tỷ kia không cẩn thận rơi xuống nước!”

45. Chương 46: Thiếp Kính Công Tử Một Chén

Tiếng cười nói bên trong gian phòng riêng lập tức ngừng lại. Hai người đứng dậy vén bức rèm châu lụa lên, đi ra. Nha hoàn kia ở trong nước đập thình thịch, vừa vùng vẫy vừa kêu khóc. “Công tử mau cứu nô tỳ... Công tử...”

Trên thuyền hoa không có gã sai vặt, vì đang chờ Tuyên Thiệu nên thuyền hoa vẫn dừng sát bên bờ. Nhưng trên xe ngựa ven bờ có gia đình của Nghiêm gia đang ở đó.

Mực Thanh Thanh kêu Yên Vũ lên bờ, đi gọi gia đình của Nghiêm gia lội xuống nước cứu người.

Nước ven bờ cũng không sâu, lúc nha hoàn kia được cứu lên thì chỉ uống mấy ngụm nước, bị chút hoảng sợ mà thôi. Lâm An cuối tháng hai đã là cảnh xuân tươi đẹp, không được coi là lạnh.

“Công tử, là nàng ta đẩy ta xuống nước!” Nha hoàn toàn thân ướt đẫm, y phục dán sát vào người, bắt chấp lên bờ đi thay quần áo, trước tiên chỉ Yên Vũ nói.

Yên Vũ nghe vậy, vẻ mặt kinh ngạc. “Vị tỷ tỷ này, ta với người không thù không oán, sao lại phải đẩy người xuống nước?”

Nghiêm Yến Sinh đầu tiên liếc nhìn Yên Vũ, thấy nha hoàn của mình ấp úng không lời chống đỡ, vô cùng tức giận. “Chớ có nói bậy! Mau trở lại trên xe ngựa, bộ dáng này còn thể thống gì! Khiến Thanh Thanh tiểu thư chê cười!”

Câu nói sau cùng dĩ nhiên là cười nói với Mục Thanh Thanh.

Nha hoàn kia tức giận xuống thuyền hoa, khi đi ngang qua Yên Vũ thì ánh mắt như dao khoét liếc nàng.

Yên Vũ cũng không để nàng ta ở trong lòng, loại nha hoàn này rõ ràng là đồ kị Mục Thanh Thanh không thôi, không có cách nào với Mục Thanh Thanh nên chuyển lòng thù địch tràn đầy sang nàng, không phải là lần đầu tiên nàng gặp phải.

Nhưng không ngờ nha hoàn kia tóc chưa khô, chỉ thay đổi xiêm y, liền trở về trên thuyền hoa hầu hạ.

Lần này nàng ta ngược lại đã có kinh nghiệm, có lẽ là phát hiện Yên Vũ không dễ trêu, công tử của nàng ta cũng sẽ không cho nàng ta chỗ dựa, cũng không giương nanh múa vuốt nhào lên. Im lặng đứng ở bên cạnh Yên Vũ.

Lại đợi thêm chút nữa Tuyên Thiệu mới cưỡi ngựa khoan thai tới.

Tuyên Thiệu một mình đến đây, cũng không mang theo nha hoàn, gã sai vặt. Gia đình của Nghiêm gia vội vàng bước tới trước dắt ngựa. Tuyên Thiệu phi thân lên thuyền hoa.

Ánh mắt Mục Thanh Thanh say đắm nhìn thân ảnh của Tuyên Thiệu.

Về mặt Nghiêm Yến Sinh có phần cứng nhắc.

Tuyên Thiệu tới trước mặt Yên Vũ, cúi đầu liếc nhìn nàng một cái, khẽ cười, mượn nàng đưa tay xốc lên bức rèm, khom người vào thuyền hoa.

Thuyền hoa chậm rãi rời bờ.

Bên trong gian phòng riêng có tiếng nói cười truyền ra, nhưng tất cả đều là tiếng của Nghiêm Yến Sinh và Mục Thanh Thanh.

Yên Vũ nghe thấy Tuyên Thiệu vẫn vuốt ve chiếc quạt giấy trong tay, không hề mở miệng.

“Đa tạ ơn cứu mạng ngày ấy của Tuyên công tử. Tiểu nữ không gì báo đáp, chỉ muốn kính công tử ba chén rượu nhạt, bày tỏ lòng của thiếp.” Mục Thanh Thanh đứng lên nói.

“Có rượu không có nhạc sao là tiệc.” Tuyên Thiệu không nhận chén rượu, ngược lại nhìn về phía Nghiêm Yến Sinh. “Nghiêm công tử không có sắp xếp sao?”

Nghiêm Yến Sinh giương mắt nhìn về phía Mục Thanh Thanh. Ở bên ngoài nàng ấy khá tài danh, cảm kỳ thi họa thông thạo tất cả. Lúc mở tiệc chiều đãi, có nàng ấy ở đây sao hẳn có thể an bài người kế bên đến đoạt danh tiếng của nàng ấy chứ.

Mục Thanh Thanh nâng chén rượu, hơi lúng túng nhìn Tuyên Thiệu. Vào lần đầu tiên cùng Tuyên Thiệu gặp mặt ở Xuân Hoa lâu, Tuyên Thiệu đã biết Yên Vũ ở trong bóng tối khuấy đàn cho người khác.

“Yên Vũ, vào đây!” Mục Thanh Thanh để chén rượu xuống. “Nghiêm công tử, trên thuyền hoa có đàn không?”

Nghiêm công tử chỉ huy Yên Vũ và nha hoàn của Nghiêm gia mang đàn cổ tới, bố trí ở bên cạnh yến tiệc.

Mục Thanh Thanh nói: “Trên tay ta không khoẻ, hôm nay để nha hoàn của ta đàn giúp vui cho công tử nhé.”

Tuyên Thiệu cũng không trả lời.

Nghiêm Yến Sinh ở bên cạnh hoà giải nói: “Cũng tốt, cũng tốt!”

Yên Vũ ở một bên, tay trắng nhỏ bé gầy huyền cầm.

Chợt nghe có người khinh công phóng tới gần thuyền hoa, nàng nâng mắt nhìn, tầm mắt lại bị màn lụa đỏ thắm ngăn trở.

Trong nháy mắt, người đã tới trên thuyền hoa, ở bên ngoài phòng, nói: “Tuyên công tử.”

Yên Vũ nghe ra là tiếng của Lộ Minh Dương.

Nghiêm Yến Sinh và Mục Thanh Thanh đều sửng sốt, không hề nghĩ tới trên thuyền hoa lại đột nhiên phát ra tiếng của một người đàn ông.

“Vào đi.” Tuyên Thiệu bảo.

Quả nhiên thấy Lộ Minh Dương vén bức rèm lên, cúi người vào phòng, kề vào tai Tuyên Thiệu, thấp giọng nói: “Viện sự đã chết. Tôn Uy báo cáo là Viện sự sợ tội tự sát. Thánh thượng hạ chỉ việc này dừng ở đây, không truy xét nữa.”

Tuyên Thiệu gật đầu. Lộ Minh Dương nâng mắt nhìn Yên Vũ đang đánh đàn, lùi ra khỏi phòng, đứng ở mũi thuyền.

Tuy tiếng nói chuyện của Lộ Minh Dương rất thấp, nhưng Yên vũ nghe được không tốn công sức nào.

“Thật là có công vụ gì?” Nghiêm Yến Sinh hỏi.

Nhưng Tuyên Thiệu cười khẽ. “Không có gì, hôm nay du hồ, không nói chuyện công.”

“Như vậy rất tốt!” Nghiêm Yến Sinh bưng chén rượu lên, kính Tuyên Thiệu.

Tuyên Thiệu ai đến cũng không từ chối, mất một lúc hơn mấy chén đã vào bụng.

Yên Vũ đàn xong một khúc, Tuyên Thiệu gơ tay lên về phía nàng ngoắc ngoắc ngón tay.

Yên Vũ đứng dậy, đi tới bên cạnh bàn. Tuyên Thiệu đưa tay ôm nàng vào lòng.

Về mặt Mục Thanh Thanh cứng đờ, chỉ thấy Tuyên Thiệu khẽ cười kề bên tai Yên Vũ nói câu gì đó. Yên Vũ gật đầu, ngồi bên cạnh Tuyên Thiệu, không rời đi.

Trên mặt Mục Thanh Thanh có chút khó coi, đứng dậy thêm rượu, cười nói: “Hôm nay gặp dịp cảnh xuân, thiếp biết Tuyên công tử ngày thường bận rộn, có thể nhích chút thời gian đến du hồ yến ẩm thật sự là không dễ. Thiếp kính công tử một chén.”

Tuyên Thiệu đưa tay nhận chén rượu, ngược lại đưa cho Yên Vũ. Yên Vũ không chậm trễ chút nào, nâng chén trút xuống bụng.

Mục Thanh Thanh hung hăng trừng mắt liếc nàng, nàng chỉ coi như không thấy.

46. Chương 47: Hắc Đùa Bồn Người, Người Không Nhìn Ra Sao

Bởi vì Tuyên Thiệu vừa mới ở bên tai nàng nói: “Tiểu thư nhà ngươi muốn chuốc say ta. Lời của Lộ Minh Dương ngươi đã nghe thấy? Ta còn có chuyện chờ, nếu ngươi cần rượu thay ta, ta sẽ nhớ kỹ tình nghĩa của ngươi.”

Không phải là uống rượu thôi sao? Có thể khiến cho Tuyên Thiệu nhớ kỹ tình nghĩa của nàng thì uống rượu cũng đáng chứ!

Chỗ tiểu thư, trở về giải thích võ về một phen là nhất định có thể qua đi.

Yên Vũ nghĩ như vậy, nhận chén rượu nào thì chén đó trút xuống bụng.

Ba người Tuyên Thiệu bắt đầu chơi tửu lệnh, thua rượu cũng đều xuống bụng Yên Vũ.

Không bao lâu, Yên Vũ liền thấy trước mắt bóng Mực Thanh Thanh tầng tầng lớp lớp.

Nàng đề lên trán, đứng dậy đi ra ngoài phòng hít thở không khí, cũng để tránh một trận rượu.

Nhìn thấy mặt của Lộ Minh Dương lay động ở trước mắt, nàng chỉ cảm thấy đầu vầng mắt hoa, chẳng biết bên hông bị cái gì va vào một phát, dưới chân lảo đảo.

Chỉ nghe ùm một tiếng.

Toàn thân Yên Vũ liền bị nước hồ vây quanh, nước lạnh vào sắc mũi. Nàng trong nháy mắt tỉnh táo không ít, nhưng hít một hơi trong mũi liền vào càng nhiều nước hơn, đầu và ngực đều đau như muốn nổ tung.

Bỗng nhiên có một cánh tay mạnh mẽ vòng lấy hông của nàng, đưa nàng ra khỏi mặt nước.

Nàng liên tục ho khan, vũng vầy theo bản năng.

“Đừng lộn xộn.” Bên tai truyền đến tiếng tức giận bị đè nén của Lộ Minh Dương.

Rào một tiếng, Lộ Minh Dương mang theo nàng tung người bay lên, rời khỏi nước hồ, vũng vũng vàng vàng rớt xuống trên thuyền hoa.

Yên Vũ chỉ cảm thấy rất mệt mỏi, rất đau đầu, mí mắt thật là nặng, lồng ngực căng đầy, đau đớn.

“Cảm thấy thế nào?” Tiếng của Lộ Minh Dương vang lên ở bên tai.

Yên Vũ lắc đầu. “Khó chịu...”

Lộ Minh Dương cười lạnh một tiếng. “Bây giờ biết khó chịu? Ai bảo người cày mạnh cản rượu?”

Yên Vũ cố sức mở mắt liếc hần một cái, bất đắc dĩ cười cười. Nếu không vì tiếp cận Tuyên Thiệu, nếu không vì muốn biết chân tướng tám năm trước, nàng cản gì tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục để làm hần vui lòng?

Có lẽ là uống rượu say nên con người sẽ bỏ xuống kiên cường cùng phòng bị, Yên Vũ vừa cười vừa chảy nước mắt, gơ tay che ở trên mặt. “Người không hiểu... Người không hiểu...”

“Không hiểu cái gì?” Tiếng của Tuyên Thiệu đột nhiên vang lên trên đỉnh đầu. “Nha hoàn người đựng nha hoàn của Mực Thanh Thanh rơi vào trong hồ, sợ là mang trong lòng tâm tư độc ác, trực tiếp bán đi.”

Yên Vũ nghe được tiếng của Tuyên Thiệu, cả người giật mình một cái, lập tức nhịn xuống nước mắt, lấy tay ở trên mặt xuống.

Nha hoàn của Nghiêm gia vội vàng quỳ ở đầu thuyền. “Công tử tha mạng, công tử tha mạng... Nô tỳ không phải là cố ý...”

Yên Vũ chỉ cảm thấy cả người mệt mỏi, nhếch khoé miệng lộ ra một nụ cười miễn cưỡng, nhắm hai mắt lại, ngất đi.

Lúc tỉnh lại lần nữa là Yên Vũ đã thay đổi một bộ quần áo sạch sẽ, đang nằm trên giường mềm ẩm áp và quen thuộc.

Mực Thanh Thanh ngồi trên cái bàn tròn gần đó, vừa thổi vụn trà vừa khê ngửi hương trà.

Thấy nàng tỉnh lại, trước tiên hung hăng xoay người liếc nàng một cái, mới đứng dậy chậm rãi đi tới.

“Muội tỉnh rồi à?”

Yên Vũ gật đầu. “Tiểu thư...”

Nàng muốn ngồi dậy trên giường mềm, nhưng phát hiện đầu hơi đau.

“Được rồi, muội nằm đi, ta hỏi muội, muội có xem ta là tỷ muội tốt hay không?” Mực Thanh Thanh đứng bên cạnh giường, trên cao nhìn xuống nàng.

“Được, vậy ta nói thẳng uội biết, ta có hứng thú đối với Tuyên Thiệu. Nếu muội không có ý với hần thì cách xa hần một chút.” Mục Thanh Thanh nói xong, không đợi nàng trả lời, liền xoay người ra khỏi phòng chính.

Yên Vũ đỡ trán, thở dài một hơi.

Nghe thấy có tiếng bước chân tới gần, nâng mắt nhìn về phía cửa.

Đã thấy Lộ Minh Dương đẩy cửa đi vào.

Yên Vũ lập tức chịu đựng nhức đầu, ngồi dậy trên giường mềm. “Đa tạ ơn cứu mạng của Lộ đại nhân.”

Lộ Minh Dương giơ tay ném hai túi thuốc lên bàn tròn, vẻ mặt châm chọc, cười đi tới bên cạnh giường mềm, nửa ngồi xổm người xuống, cùng Yên Vũ bốn mắt nhìn nhau. “Thấy người ngày thường cũng không ngốc như vậy, hần đùa bốn người mà người cũng không nhìn ra được sao?”

Yên Vũ cúi đầu không lên tiếng trả lời.

Lộ Minh Dương lại giơ tay nâng cằm của nàng lên, để cho ánh mắt nàng đối diện với mình. “Hần nói người cần rượu cho hần, người liền cố chấp chuốc say mình? Nếu hần thật không muốn uống rượu, đứng dậy bỏ đi thì ai có thể cản được hần? Rõ ràng là đùa bốn người, người nhìn không ra sao?”

Yên Vũ giơ tay lên dè màng tang. “Lộ đại nhân, ngài nhỏ giọng dùm một chút, nô tỳ nhức đầu.”

Nàng nhìn ra thì sao, nhìn không ra thì sao? Vì lấy lòng Tuyên Thiệu, dù cho lần nữa biết rõ hần đùa bốn mình, nàng vẫn phải chuốc say mình.

“Hừ, bây giờ biết nhức đầu? Thuốc tỉnh rượu của Hồi Xuân Đường Thảo, tìm người sắc nó cho người.” Lộ Minh Dương chỉ chỉ gói thuốc trên bàn tròn, xoay người muốn đi.

Yên Vũ nhìn gói thuốc, hơi sững sờ trong chốc lát.

“Lộ đại nhân!”

Lộ Minh Dương đi tới bên cửa thì dừng bước, quay đầu lại nhìn nàng. “Có việc à?”

“Lần trước trong lúc vô tình nghe thấy Tuyên công tử gọi ngài là hồ sơ sống của Hoàng thành ti. Ngài có thể ghi nhớ toàn bộ hồ sơ của Hoàng thành ti sao?”

“Cách nói này hơi khoa trương chút. Ta từ nhỏ trí nhớ tốt, vì ngày thường dành thời gian xem hồ sơ tài liệu nên ta nhớ kỹ hồ sơ mấy năm gần đây của Hoàng thành ti.” Lộ Minh Dương đứng ở cửa, ánh nắng chiều rơi trên người hần, dát lên một tầng viền vàng êm dịu.

Yên Vũ thấy ánh mắt hần nhìn về phía mình cũng mềm mại như ánh nắng chiều vậy.

“Người muốn hỏi thăm cái gì?” Lộ Minh Dương thấp giọng hỏi.

“Hả, không có. Chỉ là tò mò.” Yên Vũ lắc đầu. Nàng thật sự đã uống say đến mụ đầu, phí công nói chuyện tám năm trước chưa chắc Lộ Minh Dương biết được. Nếu là biết được cũng chưa chắc sẽ nói với mình. Sao mình cho là hần có chút ý tứ với mình như vậy liền có thể lợi dụng để biết được chân tướng năm ấy chứ? “Cám ơn thuốc của người.”

Lộ Minh Dương lại liếc nhìn nàng một cái, xoay người bước vào trong ánh nắng chiều, đi càng lúc càng xa.

47. Chương 48: Người Có Ý Với Nàng?

Lộ Minh Dương trở lại Tuyên phủ, lại thấy ca ca Lộ Nam Phi đang chờ ở cửa chính Tuyên phủ. Thấy hần trở về, nghiêm mặt, ngoắc ngoắc ngón tay về phía hần.

“Chơi ở đâu về vậy?”

Lộ Minh Dương đi theo sau lưng ca ca, nâng mắt nhìn nhìn bóng lưng ca ca. “Có chuyện gì à?”

“Công tử muốn gặp người.” Lộ Nam Phi quay đầu lại nhìn hần một cái. Giọng nói và ánh mắt đều vô cùng lạnh giá.

Đáy lòng Lộ Minh Dương lập tức sinh ra một dự cảm không ổn, theo ca ca đi tới trong viện của Tuyên Thiệu.

Xa xa nhìn thấy Tuyên Thiệu đang ngồi bên trong nhà thủy tạ ở giữa hồ thông với cầu nổi cửu khúc, hình như đang pha trà.

“Đi đi.” Lộ Nam Phi chỉ chỉ nhà thủy tạ, lui qua một bên.

Lộ Minh Dương không thể làm gì khác hơn là kiên trì đi lên phía trước.

“Công tử.” Lộ Minh Dương khom người nói.

Tuyên Thiệu vẫn không nâng mắt nhìn hắn, giọng nhàn nhạt nói: “Thượng Quan Hải Lan đã khai, bán tin tức của ta cho hắn chính là Toàn Cơ Các. Thượng Quan Hải Lan thông thạo thuật dịch dung, người và hắn cùng nhau đi phủ Kiến Ninh trước, xử lý lũ lụt.”

“Công tử! Sao công tử không một kiếm giết hắn đi!” Hai quả đấm của Lộ Minh Dương nắm chặt, ngấm ngầm chịu đựng giận dữ nói. “Công tử biết rõ cả nhà của ta đều bị chết vì lũ lụt năm năm trước...”

Lúc này Tuyên Thiệu mới nâng mắt nhìn Lộ Minh Dương. “Người ở bên cạnh ta năm năm chẳng lẽ còn chưa có học được cái gì là tuân theo sao?”

Lộ Minh Dương nghe vậy thì quỳ một chân trên đất, cúi đầu nói: “Công tử tha tội.”

Tuyên Thiệu nhìn về phía dưới tay áo của hắn, các đốt ngón tay đều trở nên trắng bệch.

Năm năm trước, Dương Tiêu giết trấn an sứ được hoàng thượng phái đi phủ Kiến Ninh xử lý lũ lụt, cướp đi bạc của triều đình. Kết quả dẫn đến Kiến Ninh xảy ra lũ lụt, người chết bởi lũ lụt, dịch bệnh vô số kể. Anh em nhà họ Lộ bị kẻ gian đánh ngất xỉu bán vào nam phong sở quán*. Hắn tình cờ gặp hai người, rồi cứu bọn họ ra khỏi sở quán, mang theo bên người, sai người dạy bọn họ võ công, sắp xếp cho bọn họ vào Hoàng thành ti. Hai người luôn không phụ kỳ vọng của hắn, trung thành và tận tâm với hắn, là phụ tá đắc lực của hắn.

(*chỗ như thanh lâu nhưng cho nam)

Thượng Quan Hải Lan vì cái chết của Dương Tiêu nên luôn canh cánh trong lòng đối với Tuyên Văn Bình. Nhưng lần này vào tù, biết được năm đó Dương Tiêu vì hảo tâm mà làm chuyện xấu, bởi vì hắn cướp đi bạc của triều đình, dẫn đến phủ Kiến Ninh không thể cứu trợ nạn dân kịp thời, nên đã có ý hối hận.

Tuyên Thiệu liền cho hắn cơ hội, kêu sau khi hắn dịch dung, mua quan đến phủ Kiến Ninh, đi xử lý di họa của năm đó.

Tuy Thượng Quan Hải Lan là kẻ xấu, nhưng khoe khoang mình là lực lượng hảo hán, để hắn đi làm quan rõ ràng càng tốt hơn so với một số tham quan. Ít nhất, trong lòng hắn giấu một tấm lòng vì lợi ích của dân, dựa vào chuộc tội vì Dương Tiêu mà tìm cách đi.

“Phủ Kiến Ninh là quê nhà của người, ta nghĩ rằng lần này phái người đi thì người sẽ vui vẻ đi.” Tuyên Thiệu dựa nửa chừng vào tay vịn của ghế dựa.

“Nếu không có Thượng Quan Hải Lan, tất nhiên thuộc hạ vui vẻ đi.” Lộ Minh Dương buồn bực nói.

“Thượng Quan Hải Lan thông thạo thuật dịch dung. Nếu không có hắn, người cho là các người có thể đi phủ Kiến Ninh?” Tuyên Thiệu lạnh lùng nói. “Việc bản đồ bố trí phòng thủ thành, người nhìn không ra là ai đang đối nghịch với Tuyên gia sao? Kiến Ninh vốn là nơi đông đúc và giàu có, nếu không có thảm họa năm năm trước, giờ đây là châu phủ cần phải tiến cống nhiều nhất. Thừa dịp người ngoài chưa đưa mắt chăm chú vào Kiến Ninh, người ngồi vững vàng địa vị ở phủ Kiến Ninh. Ngày sau chắc chắn trở thành một trợ lực lớn cho Tuyên gia.”

Lúc này Lộ Minh Dương mới ngẩng đầu lên. “Thì ra là thế. Công tử thứ tội, thuộc hạ không suy nghĩ nhiều như vậy...”

“Thượng Quan Hải Lan cũng không phải là người tràn đầy bụng dạ, cũng coi như có tình có nghĩa. Nếu hắn bằng lòng vì Dương Tiêu chuộc tội, toàn tâm toàn ý ra sức vì phát triển của phủ Kiến Ninh thì người tha

cho hắn một lần, không được đối địch với hắn. Người có thể làm được không?” Tuyên Thiệu nhìn Lộ Minh Dương nói.

Lộ Minh Dương gõ đầu. “Công tử yên tâm, thuộc hạ biết cái nào nặng cái nào nhẹ.”

“Đi thu thập hành trang đi.” Tuyên Thiệu thổi bọt trà, khẽ nhấp một hớp nước trà.

Lộ Minh Dương đứng dậy, nhưng chần chừ tại chỗ một hồi, chưa rời đi.

“Còn có chuyện gì?” Tuyên Thiệu ngoéo khoé miệng một cái.

“Yên Vũ cô nương của Xuân Hoa lâu...” Lộ Minh Dương khẽ nói một câu, nhưng cũng không biết nên tiếp tục nói như thế nào.

Tuyên Thiệu ngẩng đầu nhìn về phía hắn.

“Hôm nay nàng ta rơi vào trong nước, người liền không chút do dự nhảy xuống nước cứu nàng. Người có ý với nàng ta à?”

Lộ Minh Dương chau mày. Hắn đã biểu lộ rõ tâm ý của mình với Yên Vũ, nhưng dường như Yên Vũ chỉ có ý với công tử. Lần này công tử phái mình đi phủ Kiến Ninh, sợ rằng thời gian rất lâu cũng không thể trở về.

“Dạ, công tử, thuộc hạ muốn chuộc thân cho Yên Vũ cô nương.”

48. Chương 49: Gái Lâu Xanh Là Cô Nương Tốt?

Tuyên Thiệu chuyên tâm thổi lá trà.

Trong bụng Lộ Minh Dương càng ngày càng khẩn trương.

“Nàng ta không đơn giản, giữ lại bên cạnh còn có chỗ dùng, người không cần phải nhớ nhung.” Tuyên Thiệu để chén trà xuống, như lơ đãng nói.

“Dạ...” Lộ Minh Dương mất mát trong lòng, nhớ tới hôm nay công tử đùa bốn nàng ấy, không nhịn được nói: “Nàng ấy là cô nương tốt, công tử ngài...”

Tuyên Thiệu cười xuy một tiếng. “Gái thanh lâu trong mắt người là cô nương tốt?”

Mặt Lộ Minh Dương đỏ lên. “Xuất thân là cái gì? Ta và đại ca chẳng phải hồi đó được công tử cứu ra từ trong sở quán sao?”

Tuyên Thiệu nâng mắt nhìn Lộ Minh Dương, trong mắt khó nén vẻ thất vọng. “Tài đánh đàn của Yên Vũ giỏi, tướng mạo xinh đẹp, nhưng chỉ là tỳ nữ của Mục Thanh Thanh. Thậm chí ngay cả Vương đại nhân ngày thường lưu luyến chốn phong nguyệt cũng không quen biết nàng ta. Âm thầm điều tra, lại không ai biết nàng từ đâu, lúc nào vào Xuân Hoa lâu, càng không tra được lai lịch của nàng ta. Nàng ta tận lực lấy lòng, tiếp cận ta, sau khi ta nhắc nhở người đừng có nhớ thương nàng ta thì người vẫn nói tốt cho nàng. Chứng minh người không những chưa từng nghĩ sâu tới những chỗ khả nghi trên người nàng ta, mà còn càng không để lời của ta ở trong lòng.”

Lộ Minh Dương nghe vậy sắc mặt liền đổi, phịch một tiếng, quỳ rạp xuống đất.

Tuyên Thiệu lạnh nhạt nói: “Đứng lên đi, thật không biết cho người đi phủ Kiến Ninh có thể khiến cho ta an tâm hay không.”

“Thuộc hạ biết sai rồi. Sau này nhất định gặp chuyện thì động não nhiều, chắc chắn không để cho công tử lại thất vọng.” Lộ Minh Dương nói với lời lẽ thành khẩn.

Lộ Nam Phi chờ ở cuối đầu cầu nổi cửu khúc, nhìn thấy Lộ Minh Dương gục đầu, bơ phờ đi tới.

Vỗ vỗ vai của hắn, đang muốn động viên đôi câu.

Lại thấy Lộ Minh Dương bỗng nâng đầu lên. “Ca, ta thật sự rất ngu hả?”

Lộ Nam Phi còn chưa mở miệng, Lộ Minh Dương đã nhún người bay xa.

Yên Vũ không biết Lộ Minh Dương bị đả kích, đã lặng lẽ rời đi.

Trái lại uống thuốc hần đưa tới, trong người thư thái rất nhiều. Qua vài ngày yên ổn, trong lòng âm thầm tính chừng nào gặp lại phải cảm ơn Lộ Minh Dương thật tốt, nhưng vẫn không gặp lại được hần. Cũng không thấy bóng dáng của Tuyên Thiệu.

Ngày hoàng đạo mà Xuân Hoa lâu chọn đã lặng lẽ tới.

Bóng đêm buông xuống, sau khi một xâu pháo lớn bùng bùng vang lên, Xuân Hoa lâu long trọng khai trương.

Các hoa nương trang điểm lộng lẫy, mặc quần áo lụa mỏng đứng ở cửa, tiếng cười giống như chuông bạc truyền ra rất xa, mời chào người qua đường.

Nhưng khách chịu vào Xuân Hoa lâu cũng không nhiều. Có lẽ là bóng ma từng có một hoa nương chết còn chưa tiêu tan trong lòng mọi người.

Lúc tới gần nửa đêm thì có một kiệu lớn tám người khiêng, đỉnh xanh lam đính rườm rà vàng dờng ở bên ngoài Xuân Hoa lâu.

Má Từ vừa nghe, lập tức chạy tới dưới lầu, tự mình nghênh đón khách quý khó được.

Người khách đó xuống kiệu, nhưng trên đầu đội một chiếc nón có lụa đen bao quanh, không nhìn thấy mặt mũi, chỉ thấy dáng người cao gầy, hai bên trái phải còn có một thiếu niên mặt mũi trắng nõn thận trọng đỡ.

“Gia của ta muốn gặp hoa khôi của các người, cho hoa khôi của các người đến hầu hạ!” Thiếu niên ngạo mạn bảo má Từ.

“Chuyện này...” Về mặt má Từ khó xử. Giờ đây toàn bộ tâm của Mục Thanh Thanh đều dốc ở trên người Tuyên Thiệu, nói rõ không gặp bất cứ kẻ nào. Người vừa tới không biết lai lịch ra sao, nên không dám tùy tiện đắc tội.

“Sao, nhìn không ra thân phận tôn quý của gia nhà chúng ta hả?” Giọng của thiếu niên vô cùng kiêu căng.

Người khách mang lụa đen che mặt lại hừ lạnh một tiếng, tràn đầy khí thế.

Xuân Hoa lâu khai trương lại lần nữa, làm ăn buôn bán vốn ế ẩm. Thêm đắc tội quý nhân, sợ là đừng nghĩ đến tiếp tục ở Lâm An.

Má Từ không dám trì hoãn, một mặt mời khách lên phòng bao lầu hai, một mặt sai người đi mời Mục Thanh Thanh.

Mục Thanh Thanh đang tưởng nhớ Tuyên Thiệu, nói cái gì cũng không chịu gặp khách.

Má Từ không có cách nào, đành phải sai người gọi Yên Vũ tới.

“Người biết khó khăn của má, má không kêu người tiếp khách, người chỉ ngồi ở trong phòng trong, giả làm Thanh Thanh đánh đàn là được rồi.” Hai tay má Từ cầm tay Yên Vũ thật chắc, thấp giọng cầu xin.

Yên Vũ trông thấy tám người kiệu phu ngồi trong phòng khách dưới lầu đều là đàn ông khuôn mặt trắng nõn, dưới môi không có râu.

Trong tai nghe thấy bọn họ khẽ nói chuyện với nhau, tiếng vừa bén nhọn vừa chói tai.

Lúc nàng còn ở phủ thừa tướng đã gặp qua người như thế. Trong bụng liền có suy đoán những người này sợ là thái giám ở trong cung.

Con chuột ở trong cung còn to hơn cả mèo.

Người hầu hạ bên người các quý nhân như thế, đúng là không thể đắc tội.

Yên Vũ gật đầu, đồng ý với thỉnh cầu của má Từ. Mục Thanh Thanh chẳng biết nặng nhẹ, thật sự đắc tội với người trong cung sợ là toàn bộ người trong Xuân Hoa lâu đều phải theo đèn mạng.

Yên Vũ lập tức trang điểm, đeo mạng che mặt, vào trong phòng bao, ngồi ngay ngắn phía sau đàn.

Má Từ hết lời ngon ngọt, cuối cùng cũng mời được người khách đội nón che đi giá đến phòng bao có Yên Vũ đang ở đó.

“Thanh Thanh tiểu thư chỉ bán nghệ không bán thân, là thanh quan. Khách quan ngài ngàn vạn lần...”

“Được rồi, đã biết!” Thiếu niên cắt ngang lời của má Từ. “Nơi này không có chuyện của người, mau đi ra đi!”

Má Từ lo lắng nhìn về phía sau bức rèm của phòng trong, bước nhỏ lui ra ngoài.

“Gọi nàng ta ra đây.” Người đội nón che ngồi bên cạnh bàn vuông rót cuộc mở miệng.

Yên Vũ nhú mào nhìn về phía người đó. Tiếng của người đó tuy nhỏ nhưng nàng nghe rõ ràng. Mặc dù giọng nói cố ý giảm thấp xuống nhưng vẫn hơi chói tai.

Người đó cũng là thái giám sao?

Thái giám đi dạo đến kỹ viện hả?

49. Chương 50: Tuyên Công Tử Tới

“Người, ra đây! Cách xa như thế làm cái gì? Sợ gia nhà ta ăn người hả?” Thiếu niên nói xong thì che miệng cười, không bao lâu dường như nghĩ động tác này quá mức nữ tính nên để tay xuống. Chẳng qua là động tác này đã bị Yên Vũ nhìn ở trong mắt.

Giọng của thiếu niên này chưa thay, nhưng nhìn vẻ làm dáng này, dường như cũng là một thái giám.

Một đám thái giám trong cung chạy ra đến chơi kỹ viện, thật đúng là sự kiện mới mẻ.

“Hồi bẩm khách quan, Thanh Thanh có quy củ của mình, không tiện gặp khách, nguyện gảy một khúc cho khách quan, mong khách quan chớ trách.” Yên Vũ đứng dậy cúi người.

Thiếu niên kia còn muốn nói gì nữa nhưng bị người đội nón che giơ tay lên ngăn lại.

Yên Vũ liền gảy huyền cầm. Tiếng đàn du dương trầm bổng nổi lên.

Yên Vũ cố để ý nghe, tiếng thái giám dưới lầu nói chuyện tâng bốc với nhau liền vào lỗ tai nàng. “Cao tổng quản nghĩ sao mà đến chỗ như thế này?”

“Nghe nói hoa khôi Lâm An ở trong lầu này. Nói không chừng Cao tổng quản đang muốn tuyển mỹ nhân cho hoàng thượng đây.”

“Tin tức của các người không linh thông. Ta ngược lại nghe nói hoa khôi Lâm An thân với Tuyên công tử, Cao tổng quản và Tuyên công tử bất hoà...”

“Chớ nói lung tung!”

Mấy người khác lập tức ngắt lời người kia. Người kia tự tát mình một cái. mấy người lập tức đổi đề tài khác.

Yên Vũ tấu xong một khúc, nâng mắt nhìn về phía ngoài bức rèm.

Thấp thoáng dưới lụa đen là Cao Khôn, thái giám bên cạnh hoàng đế?

Khi cha còn sống, Cao Khôn hầu hạ ngay bên người hoàng thượng khi đó còn chưa phải là tổng quản thái giám. Nghe nói khuôn mặt Cao Khôn vô cùng tuấn tú, cũng coi như là có tiếng nói ở trước mặt hoàng thượng. Không ngờ hôm nay đã là chức vụ tổng quản.

Yên Vũ nâng tay lên, rời khỏi ghế đàn.

Thấy Cao Khôn cũng đứng dậy, đi về phía gian bên trong.

“Khách quan! Xin khách quan dừng bước! Thanh Thanh chỉ đánh đàn, không tiếp khách!” Yên Vũ lập tức lên tiếng ngăn lại.

Thiếu niên cũng đã vén rèm cho Cao Khôn, cười nói với nàng: “Chuyện này không phải do người làm chủ!” Cao Khôn đội nón che tới gần nàng.

Yên Vũ giơ tay lên đề lại lụa mỏng trên mặt, gục đầu lui về phía sau.

“Người đừng sợ, ta bảo đảm sẽ không phá hủy danh tiếng thanh quan của người.” Cao Khôn thấp giọng nói. Tiếng của hắn rất khê, giọng lạnh lạnh không còn rõ lắm, nghe vào ngược lại cũng không phải không xuôi tai.

“Nghe nói người là hoa khôi Lâm An. Nếu ta đã tới thì cũng không thể một chuyến tay không, thấy dung mạo của hoa khôi cũng coi như chuyến đi này không tệ.” Cao Khôn thấp giọng nói, liền giơ tay đến kéo lụa che mặt của Yên Vũ.

Yên Vũ lập tức né, nhưng phát hiện tốc độ của Cao Khôn cực nhanh.

Nàng nhanh chóng né sang một bên, tay hắn lại lập tức đuổi theo. Hơn nữa, một tay đã nắm lấy bả vai nàng.

“Tuyên công tử tới!” Yên Vũ cản tay hắn lại, bỗng nhiên nói lên.

“Ồ?” Cao Khôn hiển nhiên vô cùng có hứng thú đối với Tuyên Thiệu, nghe vậy thì thu tay lại, đưa mắt ra hiệu về phía thiếu niên kia.

Yên Vũ thở ra một hơi.

Thiếu niên nhanh chóng đi rồi quay lại, kề tai Cao Khôn khê nói: “Thật là Tuyên công tử tới, đang ở dưới lầu, nghe nói cũng gọi Mục Thanh Thanh tiếp khách.”

Vừa dứt lời liền nghe thấy tiếng gõ cửa của má Từ ở bên ngoài phòng bao.

Thiếu niên đi mở cửa.

Mặt má Từ đầy mồ hôi, đứng ở cửa ngưỡng ngừng cười nói: “Công tử, ngài xem, ta đã nói là Thanh Thanh tiểu thư tối nay có khách rồi!”

“Ai cho phép người để Thanh Thanh tiếp khách khác?” Tuyên Thiệu lạnh lùng nói, ánh mắt đã quét về phía bên trong phòng bao.

Thiếu niên mở cửa không tự chủ được lui về sau một bước, hơi sợ sệt nhìn về phía Cao Khôn đội nón che.

Cao Khôn đi ra bên ngoài bức rèm, thiếu niên lập tức tiến lên đỡ hắn. Nhưng càng giống hơn là muốn tìm được chỗ dựa vào từ hắn.

Yên Vũ nghe được tiếng trống ngực cực nhanh của thiếu niên kia, nhịp tim của Cao Khôn đến nay đều rất ổn định.

“Dù thế nào thì cũng phải có thứ tự đến trước đến sau chứ?” Cao Khôn hết sức đề thấp giọng nói phát ra từ dưới chiếc nón che.

Tuyên Thiệu cười giễu. “Ta ở đây, không nói tới điều ấy. Tú bà nghe đây, kể từ hôm nay nếu để ta lại nghe thấy Mục Thanh Thanh tiếp đãi khách khác thì ta sẽ phá hủy Xuân Hoa lâu này của người.”

Sắc mặt của thiếu niên hết sức khó coi, nhưng mím chặt môi không dám nói lời nào.

Vẻ mặt của Cao Khôn ẩn dưới mũ che mang theo ý cười. “Thôi vậy, thôi vậy, chúng ta đi thôi.”

Rõ ràng là quen biết Tuyên Thiệu, nhưng Cao Khôn lại giả vờ như không quen. Có lẽ là không muốn xung đột chính diện với Tuyên Thiệu nên nghe vậy thì trở bước đi ra khỏi phòng bao. Quay đầu lại thấy Tuyên Thiệu đã cất bước đi vào phòng bao, rồi nhấc chân xuống lầu.

“Tổng quản đại nhân, tại sao cứ đi như vậy?”

Yên Vũ nghe được thiếu niên kia ở bên cạnh Cao Khôn thấp giọng hỏi.

Cao Khôn cười khê một tiếng. “Ta muốn biết đã biết được rồi, tiếp tục ở lại đây làm cái gì? Người cho là chúng ta thật sự đến kỹ viện chơi?”

“Nhưng dung mạo của hoa khôi chúng ta còn chưa nhìn thấy được mà?”

“Không quan trọng, đã là hoa khôi Lâm An thì không lẫn đi đâu được...”

50. Chương 51: Đang Chơi Trò Lật Mềm Buộc Chặt?

Tám kiểu phu thấy Cao Khôn đi cuống cầu thang liền đều vút chén rượu xuống, bước nhanh ra khỏi Xuân Hoa lầu. Cao Khôn lên kiệu, đoàn người lẳng lẽ rời đi.

Tuyên Thiệu ngồi xuống bên trong phòng bao.

Yên Vũ đứng ở phòng trong, sau bức rèm, nhất thời chẳng biết nên làm thế nào cho phải.

“Ra đây.” Tuyên Thiệu lãnh đạm bảo.

Yên Vũ chần chờ một chút. Hắn coi mình là Mục Thanh Thanh hay đã biết là nàng giả mạo?

“Không nghe thấy sao?” Tuyên Thiệu nâng mắt, nhìn về phía sau bức rèm.

Lúc này Yên Vũ mới vén bức rèm lên, chậm rãi đi ra. “Tuyên công tử.”

Tuyên Thiệu nhìn thẳng cặp mắt của Yên Vũ lộ ra bên ngoài mạng che mặt, không có vẻ kinh ngạc, “Không phải là người trốn sau màn đánh đàn sao? Sao cũng muốn đến phòng khách tiếp khách?”

Yên Vũ im lặng, không có giải thích. “Biết người đội mũ che vừa rồi là ai không?” Tuyên Thiệu nhắc tới ám tử sa trên chiếc lò đất nhỏ, rót nước trà trong vắt vào trong chén men sứ đen*.

(*link tham khảo hình đây: auction.artxun.com/pic-575532184-0.html)

Yên Vũ suy nghĩ một chút, nói: “Nghe kiểu phu dưới lầu gọi hắn là Cao tổng quản, còn nhắc tới thánh thượng và công tử ngài, có lẽ công tử biết hắn?”

“Người nghe được cũng không ít hửm.” Tuyên Thiệu nghe vậy nâng mắt nhìn nàng.

Yên Vũ mím miệng gật đầu một cái.

Nếu nàng không nói gì cả, Tuyên Thiệu biết rõ thánh lực của nàng khác thường tất nhiên sẽ ngờ vực nàng.

“Cao tổng quản này là ai? Vì sao muốn gặp tiểu thư nhà ta?” Yên Vũ hỏi.

Tuyên Thiệu nâng chén trà lên, thổi lá trà, uống một hớp, cười khê. “Người sẽ nhanh chóng biết thôi, e rằng tiểu thư nhà người sắp đổi vận rồi.”

Yên Vũ nghe vậy, chân mày khê nhíu.

Bỗng nhiên nghe thấy phòng thẩm vấn dưới lầu truyền đến tiếng tranh chấp.

“Để ta đi qua! Người Tuyên công tử muốn gặp là ta! Các người dựa vào cái gì mà cản ta?” Là tiếng của Mục Thanh Thanh.

“Người muốn đi đâu hả? Vừa rồi năm lần bảy lượt mời, người không ra, bây giờ Yên Vũ đang thay người chống đỡ, người ngược lại chạy đến quấy rối!” Má Từ bước nhanh đón đầu.

“Ta không phải là quấy rối! Ta muốn gặp Tuyên công tử. Khách lúc trước ngay cả là ai cũng không rõ ràng, ta dĩ nhiên không thể gặp. Bây giờ Tuyên công tử tới, người gạt ta không nói, là có ý gì?” Mục Thanh Thanh mạnh miệng nói.

Yên Vũ đứng trong phòng bao, nghe thấy Mục Thanh Thanh nói, sắc mặt lạnh đi một chút.

Về mặt Tuyên Thiệu không đổi, vẫn nhăm nháp uống, thông dong tự đắc.

“Nếu Tuyên công tử tới, tiểu thư nhà ta nhất định nguyện ý đích thân hầu hạ công tử, nô tỳ xin cáo lui.” Yên Vũ cúi người nói.

Tuyên Thiệu nghe vậy cười khẽ. “Thế nào, người không muốn hầu hạ ta?”

Về mặt Yên Vũ cứng đờ. “Nô tỳ không phải là hoa nương của phòng khách, vả lại không phải là công tử gọi tiểu thư nhà ta sao?”

“Người ngay cả khách không biết rõ cũng nguyện ý thay tiểu thư nhà người tiếp đãi, bây giờ tới khách quen thì ngược lại một mực từ chối.” Tuyên Thiệu nhướn mày nhìn nàng. “Chẳng lẽ là đang chơi trò lạt mềm buộc chặt?”

Yên Vũ chợt nhớ tới lời nói ngày hôm đó của Lộ Minh Dương, nói Tuyên Thiệu chỉ là đùa bốn nàng.

Đã là gặp dịp thì chơi, theo như nhu cầu, cần gì phải để ý hấn nghĩ như thế nào về mình?

Yên Vũ cười khẽ. “Công tử đã rõ ràng, sao cần phải vạch trần nô tỳ?”

Tuyên Thiệu chỉ nhìn lá trà chìm chìm nổi nổi trong chén trà, không hề lên tiếng.

Yên Vũ coi như là hấn ngầm thừa nhận, cúi chào lui ra khỏi phòng bao.

Đi tới phòng thẩm vấn dưới lầu, Mục Thanh Thanh còn đang giằng co với má Từ.

“Má, ta đã trở lại, để tiểu thư lên đi.” Yên Vũ thấp giọng nói.

Mục Thanh Thanh nhìn nàng một cái với vẻ có ý tứ khác, hừ lạnh về phía má Từ một tiếng, hất ra hoa nương đang kéo nàng ta, ba chân bốn cẳng lên cầu thang.

Má Từ nhìn bóng lưng Mục Thanh Thanh, than nhẹ một tiếng. “Ta vốn muốn gạt nàng ta, cũng không biết ai đem tin tức Tuyên công tử tới nói cho nàng ta.”

Yên Vũ lắc đầu, băng qua phòng thẩm vấn đi đến hậu viện.

Nhưng nghe thấy phía sau có tiếng bước chân nhanh bước đuổi theo.

Nàng nghe tiếng đứng lại.

Mục Thanh Thanh điên cuồng đuổi tới trước mặt nàng, giơ tay tát một bạt tai trên mặt nàng.

“Yên Vũ, ta coi người là tỷ muội, móc tim móc phổi với người! Còn người? Người hồi báo ta như thế nào? Ta không có nói cho người biết ta thích Tuyên Thiệu sao? Ta không có nói cho người biết cách xa hấn một chút sao?” Mục Thanh Thanh căm tức nhìn nàng, lớn tiếng quát tháo.

51. Chương 52: Là Hàm Hồ Cũng Phải Tiếp Tục Đi

Yên Vũ khẽ nhíu mày. “Hấn vừa tới là ta rời khỏi phòng bao, đối tỷ tới, tỷ còn muốn ta thế nào?”

“Người đối ta tới thì có ích gì! Hấn đi... Hấn đi rồi...” Mục Thanh Thanh bỗng nhiên bụm mặt, hu hu khóc lên. Càng khóc càng thương tâm, ôm lấy bả vai gầy của mình, ngồi xổm xuống khóc ở trước mặt Yên Vũ như một đứa con nít.

“Ta không phải là người nơi này, chẳng biết tại sao tới nơi này ba năm. Ta không ngừng tự nói với mình, không nên động tâm, không nên động tình, có lẽ một ngày ta lại sẽ chẳng biết tại sao mà đi... Có thể quen được người, một tỷ muội tốt như thế ta đã rất may mắn, cảm thấy đủ... Nhưng tại sao ông trời để ta gặp mặt hấn... Vì sao để hấn cứu được ta... Đêm hôm đó trong miếu cổ, lúc ta bị rớt xuống từ xà nhà, ta đã cho rằng ta sẽ cứ thế mà chết đi... Biết đâu sẽ có thể trở về... Tại sao hấn tiếp được ta, tại sao phải để ta thấy hấn gần như vậy, gần như vậy... Tốt đẹp như vậy... Lại không thể quên được...”

Yên Vũ đứng ở bên cạnh, trên mặt đau rát.

Vốn nàng có thể tránh khỏi một tát này của Mục Thanh Thanh, nhưng nàng không biết tại sao mình cứ lẳng lặng đứng như vậy, mặc cho nàng ta đánh xuống.

Có lẽ là bởi vì nàng biết mình cần cảm tình của Tuyên Thiệu, cần phải không ngừng tiếp cận Tuyên Thiệu. Cuối cùng sẽ có một ngày tránh không được phải phụ đoạn tình tỷ muội này?

Yên Vũ chậm rãi ngồi xổm xuống. “Đi thôi, trở về thôi.”

Tối nay không bận, trong hậu viện không ngừng có hoa nương lui tới, chỉ trở về phía Mục Thanh Thanh đang hu hu khóc lớn.

Mục Thanh Thanh nghe vậy, lau khô mặt, ôm cổ Yên Vũ. “Xin lỗi, xin lỗi... Ta không phải cố ý muốn đánh muội... Ta chỉ là tức giận vì sao hấn bằng lòng gặp muội nhưng không bằng lòng gặp ta... Còn đau không?”

Cặp mắt Mục Thanh Thanh khóc đỏ bừng, áy náy nhìn dấu tay trên mặt Yên Vũ.

Yên Vũ lắc đầu. “Không đau.”

Yên Vũ vốn định nói chuyện Cao Khôn cho Mục Thanh Thanh, không biết trong hồ lô của Cao Khôn bán thứ gì.

Hơn nữa tại sao Tuyên Thiệu muốn ở trước mặt Cao Khôn làm bộ như vô cùng để ý tới tình hình của Mục Thanh Thanh? Nhưng sau khi Cao Khôn đi rồi thì ngay cả Mục Thanh Thanh cũng không gặp, liền lặng lẽ rời đi?

Yên Vũ nghĩ nhất định bảo Mục Thanh Thanh cẩn thận chút.

Nhưng Mục Thanh Thanh bởi vì cái tát kia nên đối mặt với nàng có chút xấu hổ, lại có lẽ là vừa khóc xong, nhớ tới chút chuyện thương tâm nên vô cùng mệt mỏi. Trở về tiểu viện của mình liền tắm một cái rồi đi ngủ thật sớm.

Yên Vũ ngay cả cơ hội mở miệng cũng không tìm được.

Nhưng không ngờ, sáng sớm hôm sau liền có một chiếc xe ngựa xa hoa dừng ở cửa Xuân Hoa lâu.

Nơi như Xuân Hoa lâu, ban ngày ồn náo ban đêm sênh ca.

Sáng sớm, hơn phân nửa người còn đang ngủ. Người đánh xe đập cửa vang ùng ùng.

Cuối cùng cũng kinh động người trong lâu đi mở cửa.

“Quản sự chỗ các người đâu?” Người tới nói giọng the thé, vênh lan hoa chỉ*, vẻ mặt kiêu căng.

(*cong ngón tay giống hình hoa lan, thường thấy ở thái giám, link xem hình tham khảo đây: news.ilinyi.net/2014/0915/38305.shtml)

Người nghênh đón tiền đưa của lâu luôn phải có nhãn lực nhìn người, người này vừa nhìn là biết có lai lịch. Lập tức không dám chần chờ, đến hậu viện mời má Từ tới.

“Người chính là quản sự hả?” ‘Lan hoa chỉ’ ẻo lả nói.

Má Từ thấy người này chính là một trong mấy vị nâng kiệu tối hôm qua, gật đầu nói: “Mời ngài vào trong.”

“Không cần mời, chúng tôi còn có chuyện khác, mau mời tiểu thư Mục Thanh Thanh trong lâu các người ra đây, đi theo chúng tôi một chuyến.”

Má Từ vừa nghe lời này liền sửng sốt.

“Đã đưa thiệp mời trước cho tiểu thư Thanh Thanh chưa?”

‘Lan hoa chỉ’ che miệng cười. “Chúng tôi không cần đưa thiệp mời, đảm bảo là tìm chỗ đi tốt nhất cho Mục Thanh Thanh. Nhanh lên, chớ ở đây làm lỡ thời gian! Còn nhiều chuyện khác nữa!”

Má Từ càng nghe càng mù mờ. “Không đưa thiệp mời trước, tiểu thư Thanh Thanh không ra ngoài tiếp khách.”

‘Lan hoa chỉ’ vừa nghe liền giận. “Đúng là không có một chút nhãn lực nào, lúc các người mở Xuân Hoa lâu thì có đăng ký bên hộ bộ chứ?”

Má Từ liền vội vàng gật đầu. “Đây là dĩ nhiên.”

“Tấm thẻ này có lẽ người cũng từng thấy rồi chứ?” ‘Lan hoa chỉ’ từ trong tay áo để lộ ra một thẻ bài vàng sáng loáng, trên thẻ bài có khắc một chữ “Ngự” rồng bay phượng múa, vô cùng khí phách.

Má Từ nhìn thẻ bài này, sắc mặt liền thay đổi. Đây là lệnh bài trong cung, bà ta đã gặp ở hộ bộ.

“Tiểu nhân có mắt như mù, gia ngài chó trách! Tiểu nhân sẽ sai người đi mời Thanh Thanh tiểu thư, ngài ngồi xuống uống chén trà trước.” Má Từ một mặt sai người đi gọi Mục Thanh Thanh, một mặt an bài ‘lan hoa chỉ’ vào ngồi trong phòng bao, lấy một xấp ngân phiếu lớn lạng lẽ nhét vào tay áo của hắn.

Lúc này Lan Hoa Chỉ mới lộ ra khuôn mặt tươi cười. “Đúng là hiểu chuyện! Ta cũng nói rõ ngọn ngành với người, tới buổi tối hôm qua chính là Tổng quản đại nhân ở trong cung, đã tiến cử hoa khôi trong lầu của các người với thánh thượng, có phúc ở lại trong cung hầu hạ hoàng thượng hay không thì còn phải xem bản thân nàng ta. Nếu thật sự có thể được lưu lại thì Xuân Hoa lầu này của các người coi như gà chó lên trời rồi!”

Má Từ liên tục gật đầu, vừa nghe hai từ thánh thượng thì trên lưng đều là mồ hôi. “Đó là, đó là...”

“Nhưng mà người cũng dặn dò nàng ta thông minh một chút. Nơi như trong cung không cần thận là phải rơi đầu! Đến lúc đó, không riêng gì nàng ta, các người ai cũng không tránh khỏi! Rõ chưa?”

“Biết rõ, biết rõ!”

Má Từ liên tục gật đầu, trong lòng đối với chuyện này ngược lại vô cùng lo lắng.

Mục Thanh Thanh đang ngủ thì bị đánh thức, vô cùng bất mãn.

Trong mộng, nàng ta đang cùng Tuyên Thiệu ngồi đối diện với nhau, Tuyên Thiệu mới vừa cầm tay nàng ta. Cảnh trong mơ liền bị người cắt đứt.

Đội Yên Vũ rửa mặt, chải đầu, trang điểm cho nàng ta xong, nàng ta vẫn còn trơ mắt.

“Muội đi phòng bếp bưng cho ta chút gì để ăn. Ta đi phía trước nhìn xem chuyện gì ghê gớm mà sáng sớm ngay cả giấc ngủ cũng không để cho người ta ngủ ngon.”

Yên Vũ bất an trong lòng. Nàng biết người đến là thái giám trong cung, Mục Thanh Thanh đi như thế chỉ sợ cũng không thể nào trở lại nữa.

“Tiểu thư...”

“Được rồi, được rồi. Quá khứ thì để nó qua đi, chúng ta vẫn là tỷ muội tốt đúng không?”

Mục Thanh Thanh vỗ vỗ vai Yên Vũ, cất bước đi đến tiền viện, còn quay đầu ra hiệu với nàng, ý bảo nàng đừng quên tìm đồ ăn cho nàng ta.

Chân mày Yên Vũ nhíu chặt, nhìn bóng lưng Mục Thanh Thanh càng đi càng xa.

Nàng không đi phòng bếp, chỉ yên lặng ngồi trong đình nghỉ mát ở hậu viện, lắng tai nghe động tĩnh trong lầu.

Má Từ cản Mục Thanh Thanh lại ở bên ngoài phòng bao, vô cùng khẩn trương nói: “Đường phía trước là hầm hố, người phải kiên trì đi tiếp! Biết không?”

“Sao vậy, má?”

“Chúng ta là phụ nữ ở trên đời này, nhiều chuyện thân bất do kỷ. Nếu người vẫn muốn sống, không muốn để mọi người bị người liên lụy thì thu liễm tính tình của người lại. Sau này cũng không có người chịu đựng sắc mặt của người.” Má Từ không để ý tới câu hỏi của Mục Thanh Thanh, liên tục không ngừng dặn dò.

Cửa phòng bao bị mở ra từ bên trong. ‘Lan hoa chỉ’ đi ra, liếc nhìn Mục Thanh Thanh, gật đầu hết sức hài lòng.

“Thanh Thanh tiểu thư, đi thôi!”

52. Chương 53: Đê Ngàn Dặm Bị Huỷ Bởi Tổ Kiến

Mục Thanh Thanh còn muốn hỏi lại cái gì đó, má Từ nắm chặt tay nàng, lắc đầu với nàng. Nàng không thể làm gì khác hơn là nuốt trở vào một bụng đầy nghi vấn, cùng má Từ dắt dìu nhau đi theo sau ‘lan hoa chỉ’ ra ngoài Xuân Hoa lâu.

“Má, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Mục Thanh Thanh khẽ hỏi.

Má Từ nói bên tai nàng: “Người ở trong cung, người mọi việc cẩn thận.”

Mục Thanh Thanh trợn to mắt nhìn má Từ. Hai người đã đi tới bên ngoài Xuân Hoa lâu.

Xe ngựa sơn đen chớp đỏ lộng lẫy, thần thú màu vàng ngồi uy phong lạnh lùng ở hai bên góc, xạ châu* đỏ thẫm rủ xuống dọc theo chớp, ánh nắng sớm chiếu lên thùng xe màu vàng làm chói mắt người.

(*xạ châu: những hạt tròn bằng gỗ xạ hương)

Mục Thanh Thanh được người đỡ lên xe.

Đầy màn che bằng tơ vàng trên cửa sổ ra, nhìn xung quanh bên ngoài, trên mặt nàng vẫn là vẻ mơ hồ.

Bánh xe nghiêng trên đá xanh, lăn đều rời đi.

Ba chữ lớn Xuân Hoa lâu dần dần cách xa. Lúc má Từ bắt đầu đi vào hậu viện thì Yên Vũ vẫn còn dựa vào trên bàn đá trong đình nghỉ mát tập trung lắng nghe gì đó.

Nhìn nét mặt của nàng trái lại vẫn còn thất hồn lạc phách hơn so với Mục Thanh Thanh ngồi trên xe ngựa rời đi.

“Yên Vũ, Yên Vũ!”

Yên Vũ ngạc nhiên ngẩng đầu. “Má, tiểu thư đi rồi?”

Nàng biết rõ còn hỏi, cũng không biết mình đang mong đợi cái gì.

Má Từ gật đầu.

“Còn... trở lại không?”

Má Từ im lặng trong phút chốc, lắc đầu. “Không về nữa.”

Con đường này, nếu là may mắn, đó là ở lại bên cạnh hoàng đế, cao quý không tả nổi. Nếu không phải may mắn, đó là mạng nhỏ cũng phải đền vào. Nơi đó có khả năng quay về sao?

Yên Vũ gật đầu, vẻ mặt hơi ngơ ngác.

“Đừng suy nghĩ, mỗi người có mệnh của mình. Người ngoài có mong cũng không mong được!” Má Từ nói xong, xoay người ra khỏi đình.

Yên Vũ chợt hiểu rõ vì sao tối qua Tuyên Thiệu nói như vậy. Vì sao hắn ở trước mặt Cao Khôn, biểu hiện để ý với Mục Thanh Thanh như vậy!

Hắn thật ra đã sớm biết người dưới nón che chính là Cao Khôn! Hắn cũng biết Cao Khôn tất nhiên là hướng về phía hắn!

Cao Khôn lúc gần đi nói “Đã biết điều muốn biết”, có lẽ là chỉ sự để ý của Tuyên Thiệu đối với Mục Thanh Thanh.

Hôm nay lại cố ý đón Mục Thanh Thanh tiến cung, đem nàng ấy hiến cho thánh thượng.

Chỉ sợ là muốn mượn Mục Thanh Thanh khơi mào hiềm khích giữa thánh thượng và Tuyên Thiệu!

Nhìn vẻ của Tuyên Thiệu, dường như đối với Mục Thanh Thanh cũng không có ý.

Hành động này của Cao Khôn coi như là một nước cờ vô dụng.

Nhưng Tuyên Thiệu đã quên, Mục Thanh Thanh thích hẳn đó! Ba năm sống chung, với lý giải của Yên Vũ đối với Mục Thanh Thanh, nàng ta không phải là một người dễ dàng buông tha.

Chỉ sợ nếu nàng ta thật sự bị ở lại bên cạnh hoàng đế, chặt đứt hy vọng được cùng với Tuyên Thiệu, nàng ta sẽ sinh hận... Trở thành trợ lực của Cao Khôn.

Yên Vũ bỗng nhiên đứng dậy, bước nhanh ra ngoài.

Sai người chuẩn bị xe ngựa, chạy thẳng tới Tuyên phủ.

Nàng phải đem việc này báo cho Tuyên Thiệu biết, để hắn có đề phòng. Con người Tuyên Thiệu cuồng ngạo tự phụ, chắc chắn là không để Cao Khôn vào mắt, cũng sẽ không để một cô gái như Mục Thanh Thanh ở trong lòng. Chỉ sợ là đề ngàn dặm bị huỷ bởi tổ kiến.

Nhưng Yên Vũ lòng đầy lo lắng lại bị ngăn ở bên ngoài cửa hông của Tuyên gia.

Mặc kệ nàng nói như thế nào, gia đình giữ cửa của Tuyên gia cũng không chịu cho nàng đi vào.

Yên Vũ không có cách nào khác hơn là trở lại trên xe ngựa, chú ý lắng nghe. Muốn chỉ dựa vào thính lực để phân biệt vị trí của Tuyên Thiệu ở Tuyên phủ lớn như vậy, hiển nhiên không phải là một chuyện dễ dàng.

Nhưng trên đời còn có một câu, gọi là “Không có việc gì khó, chỉ sợ lòng không bền”. Rốt cuộc khuôn mặt Yên Vũ trắng bệch, bò xuống xe ngựa, theo chân tường Tuyên phủ đi thẳng đến một gốc cây hoè lớn dưới góc tường.

Nàng ngẩng đầu nhìn mái tường thật cao, bỗng nhiên hết sức hoài niệm cảnh đã từng bị người ta mang theo vượt nóc bằng tường.

Nếu nàng có võ công thì đâu phải phí chuyện này, phi thân là có thể vượt qua tường!

Yên Vũ dùng cả tay chân, bấu vào cây hoè di chuyển từng chút một. Lúc mái tường cao của Tuyên phủ cuối cùng cũng gần ngay trước mắt, nàng chợt nghe có người tới gần ở sau lưng.

Người nọ bước đi không có một tiếng động nào. Nếu không nghe được tiếng tim đập của hắn thì nàng e là vẫn không thể phát hiện được.

Trong lòng hoảng hốt, Yên Vũ ngã xuống dưới cây hoè.

Khuôn mặt lạnh lùng của Lộ Phi Nam liền xuất hiện trên đỉnh đầu Yên Vũ.

“Lộ đại nhân!” Yên Vũ xoay người bò dậy từ dưới đất, tùy tiện đánh phủ bụi đất trên người xuống. “Ngài có thể dẫn ta đi gặp Tuyên công tử không? Ta có chuyện quan trọng bẩm báo!”

Lộ Nam Phi chỉ lạnh lùng nhìn nàng.

Nàng thấy trong lòng nổi gai ốc, hồi tưởng hết lần này tới lần khác, mình không có chỗ nào đắc tội với Lộ Nam Phi chứ?

“Minh Dương còn trẻ, tâm tư đơn thuần. Người đã bận tâm công tử, sau này nhìn thấy Minh Dương thì tránh chút đi.” Lộ Nam Phi rốt cuộc lạnh lùng nói.

Yên Vũ cảm thấy ánh mắt của hắn như mang theo những mảnh băng, quét qua gò má của mình.

“À... Ta biết rồi. Đã mấy ngày ta không có gặp Minh Dương đại nhân rồi!”

Lộ Nam Phi hừ lạnh một tiếng, xoay người đi về phía cửa hông. Vẫn không nói cho Yên Vũ biết là Lộ Minh Dương đã đi phủ Kiến Ninh.

Yên Vũ nhú mày nhìn cả người mình nhếch nhác, bất đắc dĩ đuổi theo Lộ Nam Phi, chỉ mong ở Tuyên Phủ đừng gặp người khác mới tốt.

53. Chương 54: Chuộc Nàng Ta Ra Khỏi Xuân Hoa Lâu

Đi theo Lộ Nam Phi vào cửa hông của Tuyên phủ rất thuận lợi. Vòng qua bức tường bình phong ở cổng*, dọc theo hành lang khúc khuỷu, đi một lúc lâu, lại vòng qua một cái hồ và hòn non bộ, từ xa xa nhìn thấy hiện lên trên thảm cỏ xanh một lớp cánh hoa hải đường phấn nhạt, gió nhẹ hiu hiu thổi qua, cánh hoa hải đường khẽ vỗ vào cột đá đỏ thẫm của đình nghỉ mát.

Trong đình nghỉ mát, hai nha hoàn mặc váy lụa màu hồng cầm chén trà yên lặng đứng ở một bên.

Tuyên Thiệu thì đang ngồi đối diện cách bàn đá với một cô gái. Trong tay cầm quân cờ, dừng ở phía trên bàn cờ, vô cùng chuyên chú.

Yên Vũ không để ý, đụng vào sau lưng Lộ Nam Phi.

Lộ Nam Phi cúi đầu nhìn xuống nàng, trên mặt như khối băng hình như có chút ý cười trào phúng.

Yên Vũ xoa xoa cái mũi bị đụng đau. “Đột nhiên dừng lại sao không nói một tiếng?”

“Không phải thính giác của ngươi từ trước đến nay rất tốt sao?” Lộ Nam Phi không chút lưu tình đáp lại một câu.

Yên Vũ nhú nhú mày, không phản bác lại. “Lúc này Tuyên công tử có lẽ không tiện gặp ta?”

Lộ Nam Phi cúi nhìn nàng, hơi gật đầu.

“Xin Lộ đại nhân giúp chuyển lời cho công tử, sáng nay tiểu thư nhà ta bị đón vào cung. Nàng ấy có ý với Tuyên công tử, có lẽ là công tử biết...” Yên Vũ nâng mắt nhìn đôi bóng trong đình nghỉ mát, đột nhiên cảm thấy lời còn lại không cần thiết nhắc tới. Thảo nào nhan sắc của Mục Thanh Thanh như vậy, lại nổi tiếng bên ngoài, cũng không thể thu hút Tuyên Thiệu quyến luyến nàng ta. Thì ra hẳn đã sớm có người đẹp làm bạn.

Nàng ngẩng đầu nhìn Lộ Nam Phi. “Lộ đại nhân đã sớm biết bây giờ Tuyên công tử không tiện gặp ta nhưng cố ý dẫn ta đến đây là muốn cho ta tận mắt nhìn thấy cảnh này rồi tự ti mặc cảm sao?”

Yên Vũ khẽ cười, xoay người bỏ đi, chỉ khẽ ném xuống câu tiếp theo. “Lộ đại nhân thật sự đã quá lo lắng, Yên Vũ không phải là người không tự biết mình.”

Lộ Nam Phi đứng sừng sững tại chỗ. Yên Vũ xoay người về phía trước, khuôn mặt tươi cười thoáng như ánh mặt trời chói mắt. Nàng thẳng sống lưng rời đi, nhưng như một cái gai ghim vào trong mắt hắn.

Tuyên Thiệu đang chơi cờ ở trong đình nghỉ mát, nghe chút động tĩnh liền nghiêng mắt nhìn sang thì chỉ thấy bóng lưng của Yên Vũ đã đi xa cùng với Lộ Nam Phi đang đứng ở hành lang.

Tuyên Thiệu vút quân cờ được cầm trong tay đến mức ẩm lên. “Biểu muội đánh ngần ngừ, đừng ngại cần thận suy nghĩ một chút, ta có việc, đi trước một bước.”

Cô gái áo hồng nhạt nghe vậy ngẩng đầu.

Tuyên Thiệu đã lắc mình ra khỏi đình nghỉ mát, trong nháy mắt liền đi ra ngoài được vài bước.

“Biểu ca...” Cô gái nhìn bóng lưng Tuyên Thiệu, chực khóc. Nhưng Tuyên Thiệu ngay cả đầu cũng không từng quay lại thì đã đi xa.

Yên Vũ vòng qua hòn non bộ, nhìn thấy trước mặt Tuyên Thiệu đang cười như không cười đứng ở bên cạnh hòn non bộ nhìn nàng.

“Tuyên công tử!” Yên Vũ lập tức khom người hành lễ.

Cúi đầu nhìn thấy khắp người mình bê bối vì cọ xát khi leo cây, vô cùng lúng túng đứng thẳng người.

“Ngươi tìm ta có chuyện gì?” Tuyên Thiệu liếc nhìn vết bẩn trên váy nàng, cười nhạt dời ánh mắt đi.

Yên Vũ hơi chần chờ, vẫn nói như trước: “Sáng nay tiểu thư nhà ta bị người trong cung đón đi.”

Tuyên Thiệu gật đầu, tựa như đang đợi câu sau của nàng.

Thấy nàng đang nói bỗng ngưng lại, thì nhướn mày nói: “Đây là chuyện tốt nha. Ta nên chúc mừng nàng ta có chốn về tốt?”

Đầu chân mày Yên Vũ khẽ nhú. “Nô tỳ lo lắng vị Cao tổng quản kia sẽ dựa vào tiểu thư nhà ta mà gây bất lợi cho ngài.”

Tuyên Thiệu cong cong khoé miệng, tiến lên một bước, đưa tay nâng cằm của nàng lên, nói nhỏ: “Sao người không cảm thấy rằng Mục Thanh Thanh sẽ làm việc cho ta?”

Yên Vũ thấy khuôn mặt tuần tú của hắn bỗng nhiên đến gần, tim nhảy lên một nhịp, tiếng tim đập bùm bùm bên tai, thậm chí ngay cả tiếng bước chân trong hành lang cũng không hề nghe thấy.

“Nếu công tử có lòng lợi dụng tiểu thư nhà ta thì tối hôm qua sẽ không lặng lẽ rời đi không gặp nàng ta. Công tử không phải là loại người như vậy...”

“Ta là loại người như thế nào? Không phải là loại người như thế nào?” Tuyên Thiệu bỗng nhiên tới gần bên tai nàng, hơi thở ấm áp áp vào trên mặt nàng. “Người dùng huân hươu gì? Mùi không tệ.”

Yên Vũ mở to hai mắt nhìn, chưa có phản ứng. Tuyên Thiệu đã lùi lại một bước, nâng giọng phân phó: “Lộ Nam Phi, chuộc nàng ta ra khỏi Xuân Hoa lâu, sắp xếp hầu hạ bên cạnh ta.”

“Dạ!”

Yên Vũ quay đầu lại, thấy trong hành lang không chỉ có Lộ Nam Phi đang đứng.

Cách đó không xa còn có cô gái vốn đang chơi cờ cùng Tuyên Thiệu trong đình nghỉ mát.

Lúc này, cô gái đó đang hung hăng nắm chặt cái khăn trong tay, mặt không chút cảm xúc nhìn nàng.

Yên Vũ há hốc miệng, cuối cùng không nói ra được lời cự tuyệt.

Nàng đã sớm hiểu rõ, bất kể là Tuyên Thiệu trêu đùa nàng cũng được, thật sự có chút ý tứ với nàng cũng tốt, nàng cho tới bây giờ cũng không có đường cự tuyệt.

Vì chân tướng của tám năm trước, nàng chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước.

Cô gái trong hành lang đứng yên phút chốc, xoay đầu nói với thị nữ đi theo phía sau: “Xuân Hoa lâu là nơi nào? Sao biểu ca lại quen biết được nàng ta?”

Thị nữ kia lộ ra vẻ mặt ghét bỏ. “Biểu tiểu thư không cần để ý, đó là một nơi dơ bẩn, công tử cũng chỉ là ham muốn thứ mới mẻ.”

Cô gái kia gạt đầu, tao nhã ném cái khăn, lướt đi xa.

“Đi theo ta.” Lộ Nam Phi đi lên phía trước.

Yên Vũ cúi người, theo hắn đi vào phía trong viện.

Lộ Nam Phi giao nàng cho Tuyên Hoà, vẫn là một khuôn mặt lạnh như băng. “Sau này người chính là nha đầu bên người công tử, ta sẽ đi Xuân Hoa lâu chuộc thân cho người liền.”

Yên Vũ nghe vậy thì gọi Lộ Nam Phi lại. “Có thể để nô tỳ và Lộ đại nhân cùng trở về một chuyến hay không?”

“Có thứ gì muốn lấy?” Vẻ mặt Lộ Nam Phi có chút không kiên nhẫn.

“Không phải. Má Từ luôn đối với ta không tệ, nô tỳ muốn từ giã với má Từ.” Giọng của Yên Vũ có vài phần ý cầu xin.

Lộ Nam Phi nhú mày. “Không cần. Sau này người chính là nha hoàn của Tuyên gia, làm việc phải theo quy củ của Tuyên gia, không thể tùy tiện giống như trước kia nữa.”

Hắn nói xong thì liếc mắt nhìn lên xuống cái váy đầy vết bẩn trên người Yên Vũ.

Yên Vũ im lặng trong phút chốc. “Xin Lộ đại nhân chuyển lời á Từ, ta hết thấy đều tốt.”

Lộ Nam Phi mím môi, xoay người bỏ đi, cũng không lên tiếng trả lời.

Yên Vũ thở dài. Xem ra cuộc sống sau này ở Tuyên gia sẽ vô cùng khó chịu nhỉ?

54. Chương 55: Nhìn Chung Cũng Không Quá Đần

“Yên Vũ cô nương đừng quá lo lắng, người hầu hạ bên cạnh công tử không nhiều lắm, chuyện phiền toái cũng ít. Người trước tiên ở đây lĩnh y phục để thay nhé?” Tuyên Hoà mỉm cười nói, giọng lại vô cùng ấm áp.

“Cảm ơn Hoà thúc!” Yên Vũ cúi người nhận lấy y phục.

Tuyên Hoà để nàng ở trong phòng thay xong y phục rồi dẫn nàng đi làm quen đường lối. Chỗ Tuyên Thiệu ở mặc dù bên trong Tuyên phủ nhưng là một viện đơn độc, chỉ có một cánh cửa thông với bên trong Tuyên phủ.

“Ngày thường không có chuyện gì thì không nên chạy đến Tuyên phủ, chỉ ngốc ở trong viện của công tử là được rồi.” Tuyên Hoà đặc biệt dặn dò một câu.

Yên Vũ gật đầu, tỏ vẻ mình nhớ kỹ.

Trước mặt thấy nha hoàn vừa rồi hầu bên biểu muội của Tuyên Thiệu tán loạn chạy tới.

“Chào quăn gia.” Nha hoàn cúi người hành lễ với Tuyên Hoà, nhưng đối với Yên Vũ ở bên cạnh thì làm như không thấy.

“Đây là Lục Bình, người xử lý quần áo hàng ngày cho công tử. Cuộc sống trong Tuyên phủ, người có chỗ nào không hiểu thì cứ hỏi nàng ta.” Tuyên Hoà nói. “Đây là Yên Vũ cô nương.”

Lúc này Lục Bình mới quét ánh mắt qua gò má của Yên Vũ, cười nhạt gật đầu với nàng một cái.

Yên Vũ không hề qua loa cúi người hành lễ. “Yên Vũ mới tới, sau này mong Lục Bình tỷ chỉ điểm nhiều hơn.”

Tuyên Hoà vuốt râu trên cằm, nhìn Yên Vũ gật đầu một cái.

Giao Yên Vũ cho Lục Bình, Tuyên Hoà liền đi bận rộn chuyện khác.

Yên Vũ đã nghe được lời nói khinh thường của Lục Bình đối với mình ở trong hành lang, nên khi chỉ còn lại có hai người thì đã dự định Lục Bình sẽ đối với nàng châm chọc khiêu khích.

Không ngờ Lục Bình chỉ nhàn nhạt với nàng, không thân cận, cũng không có phản ứng đặc biệt gì.

“Biết chữ không?” Lục Bình dẫn nàng đi trên con đường đá cuội nhỏ màu sắc sặc sỡ, hỏi.

“Biết.” Yên Vũ đáp.

Lục Bình quay đầu lại nhìn nàng một cái, khẽ cười nói: “Cũng đúng, nghe nói ngươi là tỷ nữ bên người hoa khôi, không biết chữ trái lại là chuyện cười.”

Dứt lời, liền dẫn Yên Vũ đến thư phòng của Tuyên Thiệu.

“Người biết chữ thì hầu hạ ở thư phòng đi, nhớ kỹ tất cả đồ đạc trong thư phòng không được lộn xộn.” Sau khi Lục Bình phân phó thì đưa cho nàng một cái khăn lau sạch. “Lau dọn sạch sẽ nơi này, một hồi ta sẽ trở lại xem.”

Yên Vũ cầm khăn lau, bên tai nghe được tiếng bước chân của Lục Bình càng đi càng xa,

Xa đến ra khỏi sân của thư phòng, xa đến chỗ cửa tròn của hậu viện.

Tuyên Hoà đi ra từ sau khóm cây bên cửa tròn.

“An bài ở thư phòng?” Tuyên Hoà thấp giọng hỏi. “Vâng.” Giọng Lục Bình cung kính. “Công tử biết nàng ta cố tình tiếp cận, vì sao còn muốn giữ nàng ta ở bên người?”

Tuyên Hoà khẽ ho nhẹ một tiếng, thấp giọng nói: “Nói cẩn thận! Thính lực của nàng ấy khác thường, sau này nói chuyện để ý một chút.”

“Vâng.”

Tiếng bước chân của Lục Bình dần dần đi xa. Tuyên Hoà đứng tại chỗ một hồi rồi cũng cất bước rời đi.

Sắc mặt Yên Vũ có chút trắng bệch, một tay siết khăn lau, một tay vịn góc bàn, hơi có chút thở hổn hển.

Nơi Tuyên Hoà và Lục Bình nói chuyện thật sự hơi xa, nghe được quả thật rất mất sức.

Tuyên Thiệu quả nhiên là người tự phụ, rõ ràng nhìn ra nàng cố ý tiếp cận còn cố tình giữ nàng ở bên người. May là nàng nghe được Tuyên Hoà và Lục Bình nói chuyện với nhau, sau này làm việc càng phải cẩn thận hơn một chút mới được.

Chưa tới giờ ăn tối, Tuyên Thiệu bỗng nhiên trở về phủ.

Đi tới thư phòng trong viện, nhìn thấy Yên Vũ đang tưới hoa trong viện, khoé miệng cong lên, bảo: “Thay y phục, theo ta tiến cung.”

Yên Vũ vứt bình nước xuống, lau khô nước trên tay. “Tiến cung?”

“Không muốn gặp tiểu thư của người một lần sao?” Tuyên Thiệu liếc xéo nàng.

Yên Vũ lắc đầu. Tối hôm qua, chỉ vì nàng gặp Tuyên Thiệu mà Mục Thanh Thanh không thể gặp, liền hung hăng cho nàng một bạt tai. Hôm nay nếu biết nàng sống bên cạnh Tuyên Thiệu thì còn không phải hận chết nàng sao?

“Đừng dong dài, nhanh đi chuẩn bị đi.” Tuyên Thiệu lại không để cho nàng đường cựa quậy.

May mà việc hầu hạ Tuyên Thiệu thay y phục không phải là của nàng, Yên Vũ chỉ cần chỉnh đốn mình cho gọn gàng là được rồi.

Đi tới xe ngựa rộng lớn thoải mái của Tuyên Thiệu, Tuyên Thiệu cúi đầu nhìn trang phục bình thường không xuất sắc chút nào của nàng, khẽ hừ một tiếng. “Nhìn chung cũng không quá đần.”

Yên Vũ ngồi quỳ ở bên cạnh chiếc bàn con bằng gỗ voi, rót nước trà vừa mới đun cho Tuyên Thiệu. “Công tử, mời dùng.”

“Con người người toàn thân phong thái quý củ, không giống như trong Xuân Hoa lâu dạy dỗ.” Tuyên Thiệu đưa tay nhận lấy chén trà, nhàn nhạt nhìn nàng, nhưng ánh mắt lại sắc bén như nhìn thấu nàng.

Yên Vũ căng thẳng trong lòng.

Nàng thuở nhỏ sinh trưởng ở phủ thừa tướng, từ khi bắt đầu hiểu chuyện là do lão ma ma bên cạnh mẹ đích thân dạy nàng lễ tiết chốn khuê phòng. Phủ thừa tướng quý củ nghiêm, lễ nghi của nàng đều khắc vào trong xương cốt. không hề nghĩ rằng một người đàn ông như Tuyên Thiệu ngược lại nhạy cảm đối với những thứ này.

“Xuân Hoa lâu dạy dỗ nô tỳ khác với người ta, nên không có cùng dáng vẻ.” Yên Vũ ổn định tâm thần, nhẹ giọng nói.

Ánh mắt của Tuyên Thiệu vẫn nhàn nhạt như cũ, khoé miệng hơi cong lên, không giống như tin lời của nàng, cũng không hề nói không tin.

Yên Vũ bất động thanh sắc cúi đầu xuống.

Xe ngựa tiến lên trên đường dẫn đến hoàng cung, chỉ có thể nghe được tiếng bánh xe lăn đều qua.

Yên Vũ nghe thấy xe ngựa đã tới gần cửa cung, nhưng tốc độ xe không có dấu hiệu chậm lại chút nào.

Không phải nói là tất cả bá quan văn võ không được ngồi xe tiến vào hoàng cung sao?

Xe ngựa của Tuyên Thiệu lại thông qua không bị ngăn trở.

Qua thẳng hai cửa cung, xe ngựa mới ngừng lại.

Yên Vũ lạnh tay lẹ chân xuống xe, khom người đưa tay muốn đỡ Tuyên Thiệu xuống xe.

Tuyên Thiệu không thèm để ý tới tay của nàng, nghiêng người né qua, nhảy xuống xe ngựa.

Một khuôn mặt thái giám trắng nõn lập tức tiến lên đón. “Công tử, ngài đã tới? Thánh thượng đã ở trong điện bày tiệc rượu khoản đãi công tử. Công tử, mời ngài...”

“Theo sát ta, trong cấm cung chớ có chạy loạn.” Tuyên Thiệu quay đầu dặn dò Yên Vũ.

Thái giám đó sững sờ, ánh mắt lấp lánh nhìn về phía Yên Vũ.

Yên Vũ cúi đầu, chăm chú theo sau lưng Tuyên Thiệu. Cho dù hắn không dặn, nàng cũng không dám chạy loạn. Khắp nơi trong cung đều là quý nhân, hơi không lưu ý một chút đắc tội với ai, nàng chỉ sợ mình không còn mạng để điều tra rõ chân tướng năm đó.

Trong đại điện của hoàng cung đèn đuốc sáng trưng. Thánh thượng đang ôm mỹ nhân vào lòng, mà mỹ nhân với bình rượu vàng trong tay vừa cao giọng cười to, vừa uống rượu.

Bên cạnh hoàng thượng, một thái giám mi mục như hoa, cực kỳ tuấn tú cúi người nói: “Thánh thượng, Tuyên công tử đến rồi.”

Yên Vũ nghe tiếng, nhìn về phía thái giám đó.

Nàng nghe ra tiếng của thái giám chính là Cao Khôn, đêm trước đội nón che đi vào Xuân Hoa lâu!

Xem ra lời đồn không sai, Cao Khôn so với lời đồn còn tuấn tú hơn vài phần.

Thấy ánh mắt của thánh thượng quét tới, Yên Vũ vội thấp đầu, nghiêng người tránh sau lưng Tuyên Thiệu.

55. Chương 56: Thần Không Quen Biết

“Cung thỉnh hoàng thượng thánh an.” Tuyên Thiệu chấp tay nói.

Yên Vũ giật mình một cái. Hắn gặp hoàng đế cũng không quỳ xuống?

Đã thấy hoàng thượng theo thói quen giơ tay lên nói: “Ái khanh không cần khách khí, mau mau vào chỗ.”

Yên Vũ khom người hành lễ, thấy Tuyên Thiệu đứng dậy thì cũng vội vàng đứng dậy, theo sau lưng hắn, vào ngồi xuống bàn tiệc.

Tuyên Thiệu vừa ngồi xuống, trong điện liền có tiếng nhạc nổi lên. Một đám vũ nương vòng eo mềm mại, tay áo tung bay bước vào trong điện, cùng với tiếng nhạc, điệu múa bay bổng.

Yên Vũ len lén nâng mắt nhìn về phía hoàng đế, thấy vành mắt hoàng đế thâm đen, sắc mặt trắng bệch, thân hình hơi mập, tay đang vói vào trong y phục của mỹ nhân ở trong lòng, vuốt ve, vẽ mặt mang ý cười.

Mỹ nhân kia tựa vào lòng hoàng đế, mềm yếu giống như không xương, liên tục thở dốc dưới bàn tay to của hoàng đế, giọng mềm mại nũng nịu nói: “Hoàng thượng... đừng mà... đừng mà...”

Đầu chân mày Yên Vũ cau lại. Nàng thế nào cũng không hề nghĩ tới hoàng đế cao cao tại thượng thì ra là bộ dáng như vậy. Ở trước mặt bề tôi, trước mặt mọi người, hành động không chú ý như vậy.

Hết một khúc vũ.

Cao Khôn cúi người nói nhỏ bên tai hoàng đế: “Hoàng thượng, nô tài thấy Tuyên công tử tâm tình không tệ, chuyện Mục mỹ nhân...”

Hoàng đế giơ tay lên cắt ngang Cao Khôn, cười quay mặt lại nhìn Tuyên Thiệu. “Thiệu nhi, trẫm có chút việc muốn nói với người.”

Tuyên Thiệu nghe vậy chấp tay. “Xin thánh thượng nói.”

Hoàng đế gật đầu với Cao Khôn.

Cao Khôn vỗ tay một cái.

Lập tức có tiểu thái giám canh giữ ở cửa điện xoay người rời đi. Không bao lâu liền có hai cung nữ đỡ một cô gái quần áo đỏ chàm rãi xuất hiện ở cửa đại điện.

Sắc mặt cô gái kia hơi tái, hai mắt hơi rử, mũi cao thẳng, môi không tô mà đỏ, dưới quần áo đỏ làm cho nổi bật, càng xinh đẹp động lòng người.

Không phải là Mục Thanh Thanh thì là ai?

Yên Vũ nhìn thấy, hai nắm tay của nàng ta nắm thật chặt.

Nàng ta cất bước đi vào trong điện, dưới dìu đỡ của hai cung nữ, đi tới trước mặt hoàng đế cúi người hành lễ.

Nhưng không nói lời nào.

Hoàng đế vẫn cười nhìn Tuyên Thiệu.

Yên Vũ nghe được nhịp tim của hoàng đế có chút không ổn định, tựa như hơi kích động.

“Thiệu nhi có nhận ra nàng ấy không?” Hoàng đế hỏi.

Lưng Mục Thanh Thanh cứng đờ, chậm rãi quay mặt lại nhìn về phía Tuyên Thiệu. Ánh mắt lưu luyến ở trên mặt Tuyên Thiệu, trong mắt ngấn lệ trong suốt chuyển động. Nàng mắt nhìn thấy Yên Vũ đứng sau lưng Tuyên Thiệu, chỉ thấy đầu chân mày nàng ta hơi nhíu lên, ánh mắt nhìn Yên Vũ dần có vẻ phức tạp.

Tuyên Thiệu chỉ liếc nhìn Mục Thanh Thanh liền thu hồi ánh mắt.

Chấp tay nói với hoàng thượng: “Thần không quen biết.”

Mục Thanh Thanh như bị sét đánh, thân thể run lên, khuôn mặt vốn hơi trắng lại càng tái nhợt vài phần.

Yên Vũ chú ý tới nụ cười trên mặt Cao Khôn cũng hơi cứng đờ.

Duy chỉ có hoàng đế là cao hứng, liên tục gật đầu với Tuyên Thiệu. “Thật tốt, không quen biết là tốt rồi! Đây là mỹ nhân mới vào hậu cung của trẫm. Trẫm thật yêu thích, đặc biệt phong là Tiệp dư! Thiệu nhi, người thấy có được không?”

Tuyên Thiệu khẽ mím môi mỏng. “Đây là việc nhà của thánh thượng, thánh thượng cảm thấy được là được.”

Hoàng thượng cười ha ha, hướng về phía Mục Thanh Thanh ngoắc, nói: “Đến đến, đến đây để trẫm nhìn kỹ một cái.”

Mục Thanh Thanh ép mình dời đi ánh mắt trên mặt Tuyên Thiệu, cứng ngắc cất bước đi về phía hoàng đế.

Còn chưa đến gần liền bị hoàng đế nhanh tay kéo vào trong lòng, bàn tay liền phủ lên bộ ngực sữa trắng loáng lộ phân nửa dưới áo đỏ.

Ánh mắt Cao Khôn vẫn chăm chú vào trên mặt Tuyên Thiệu, như là muốn từ trên mặt hắn nhìn ra một đoá hoa.

Tuyên Thiệu cười nhạt nhìn theo tiếng nhạc và động tác múa của vũ nương ở giữa sân, trên mặt không thấy một tia không vui.

“Công tử, nô tỳ rót rượu cho ngài nhé?” Yên Vũ thấy hắn không động vào chén rượu và thức ăn trên bàn, liền cầm bầu rượu lên khẽ nói.

“Không cần.” Tuyên Thiệu hờ hững nói.

Yên Vũ để bầu rượu xuống, chỉ cảm thấy một ánh mắt tựa như mũi kim hung hăng đâm vào trên người mình.

Nàng theo trực giác nhìn lại thì thấy Mục Thanh Thanh đang bị hoàng đế ôm ở trong lòng lạnh lùng nhìn nàng.

Yên Vũ dời tầm mắt, cúi đầu xuống. E là lần này Mục Thanh Thanh chắc sẽ không tha thứ nàng.

Chợt nghe ở ghế trên một trận tiếng chén mâm đụng nhau ngổn ngang.

Yên Vũ nâng mắt nhìn thấy đôi tay trắng loáng của Mục Thanh Thanh nhẹ khoác lên trên đùi của hoàng thượng, đôi mắt đẹp ướt át đáng thương nhìn hoàng đế, thấp giọng cầu khẩn: “Hoàng thượng tha tội, nô tỳ không phải cố ý...”

Yên Vũ nhìn xuống dưới, thấy trên quần áo đỏ của nàng ta bắn vết rượu đỏ.

Vốn mặt hoàng đế không vui, nhưng thấy dáng vẻ mỹ nhân sợ hãi mình nên không đành lòng trách cứ. “Không sao, ái khanh nhanh đi thay y phục đi.”

“Tạ ơn hoàng thượng!” Mục Thanh Thanh dịu dàng đáp. Đứng dậy lui ra ngoài điện.

Khi đi ngang qua bên cạnh bàn của Tuyên Thiệu, nàng ta lạnh lùng nhìn Yên Vũ, khẽ nói: “Ta biết người có thể nghe được, đi theo ta!”

56. Chương 57: Ta Thay Công Tử Giáo Huấn Một Chút

Yên Vũ cúi đầu, không tiếp xúc với ánh mắt của nàng ta.

Đợi nàng ta ra khỏi cửa điện, nàng mới khẽ bên tai Tuyên Thiệu nói: “Công tử...”

“Đi đi.”

Nàng còn chưa nói xong, Tuyên Thiệu đã cắt ngang.

Yên Vũ khom người lặng lẽ lui ra ngoài điện.

Một cung nữ đang ở bên ngoài điện chờ nàng, tiến lên đón. “Đi theo ta.”

Yên Vũ theo cung nữ đi không xa lắm, đến bên ngoài một điện khác nhỏ hơn. Cửa điện đang đóng, bên trong sáng đèn.

“Mục tiếp dư, người đã được dẫn đến.” Cung nữ vừa dứt lời, cửa điện liền mở ra từ bên trong.

Một cung nữ khác từ trong điện bước ra.

Yên Vũ nâng mắt nhìn thấy Mục Thanh Thanh vẫn mặc y phục đỏ bị rượu đỏ bắn, ngồi ở trong điện, ngoắc ngoắc ngón tay về phía nàng. Yên Vũ kiên trì cất bước vào trong điện.

Hai cung nữ rút ra ngoài điện, đóng cửa lại ở sau lưng nàng.

“Tiểu thư...”

Mục Thanh Thanh nghe thấy thì cười khê. “Sai rồi, bây giờ ta là Tiếp dư, không phải là tiểu thư gì cả!”

Yên Vũ lại khom mình, cung kính nói: “Mục tiếp dư mạnh khỏe.”

Mục Thanh Thanh không lên tiếng, cũng không nói để cho nàng đứng lên.

Yên Vũ nửa ngồi nửa quỳ, thân thể không hề nhúc nhích.

Không bao lâu, nghe được có tiếng nước nổ thật thấp truyền đến. Nàng ngẩng đầu nhìn lên, mặt mũi Mục Thanh Thanh đầy nước mắt, khóc rất thương tâm.

Đầu chân mày Yên Vũ nhíu lên, đi về phía trước hai bước. “Mục tiếp dư... Người...”

Mục Thanh Thanh bỗng nhiên đứng dậy từ ghế dựa lưng tròn*, đi nhanh hai bước, chột ôm Yên Vũ vào lòng, nằm lên đầu vai nàng khóc hu hu. “Yên Vũ... Yên Vũ... Ta sợ, muội biết ta nhất gan nhất, ở trong hoàng cung này không quen biết ai, không có một người tri kỷ, ta sợ...”

(*link tham khảo hình đây: jzhongmu.com/product/5/list_36472.html)

Yên Vũ nhẹ vỗ về lưng Mục Thanh Thanh. “Đừng sợ, đời người luôn có nhiều trở tay không kịp, kiên cường đối mặt thì luôn luôn có thể tiếp tục...”

Nước mắt nóng hổi của Mục Thanh Thanh trượt vào cổ áo Yên Vũ. Trong lòng Yên Vũ cũng có một chút chua xót theo.

“Nghe nói hoàng cung là một nơi ăn tươi nuốt sống, đấm đá với nhau, người lừa ta gạt. Ta làm sao có thể có nhiều tâm tư như vậy, nói không chừng... Tối nay đi ngủ, sáng sớm ngày mai cũng không thấy được mặt trời...”

“Phi phi... Tiểu thư, đừng nói lời xui xẻo này!” Yên Vũ trấn an nói. Mục Thanh Thanh ngẩng mặt lên từ trên vai Yên Vũ, đáng thương nhìn nàng. “Yên Vũ, nói thật lòng, muội có coi ta là tỷ muội tốt không?”

Yên Vũ gật đầu lia lịa.

“Muội không thích Tuyên Thiệu đúng không?” Mục Thanh Thanh hít mũi một cái, nhẹ giọng nói.

Yên Vũ kiên định gật đầu.

Mục Thanh Thanh nín khóc mỉm cười. “Vậy muội cũng không cần ở lại Xuân Hoa lâu. Mặc dù muội không phải tiếp khách, nhưng nơi đó dù sao cũng không phải là chỗ lâu dài, ở lại trong cung với ta được không? Ta đi cầu xin hoàng thượng, muội xinh đẹp như vậy, hoàng thượng nhất định sẽ đồng ý!”

Sắc mặt Yên Vũ trắng nhợt, lui lại một bước.

Thì ra nàng ta khóc lên đau lòng như vậy, nàng ta kể lẽ đáng thương như vậy, là muốn giữ nàng lại...

Mục Thanh Thanh bình tĩnh nhìn Yên Vũ. “Muội nói xem ta là tỷ muội tốt là gạt ta sao?”

Yên Vũ lắc đầu. “Không phải gạt tỷ...”

“Vậy muội đồng ý lưu lại với ta chứ?” Mục Thanh Thanh tới gần một bước, nhìn thẳng vào mắt của nàng nói.

Yên Vũ im lặng, không lời chống đỡ.

Mục Thanh Thanh liên tục cười lạnh. “Tỷ muội tốt cái gì! Người hoàn toàn là người vì lợi riêng, không tìm không phổi! Lỡ tai người sử dụng tốt như vậy, ta đột nhiên bị đón vào cung người lại không biết? Tại sao người không nói cho ta biết trước? Người sợ! Người sợ nói cho ta biết, ta không muốn đi, sẽ liên lụy đến người, liên lụy đến Xuân Hoa lâu! Tình cảm của người đối với Xuân Hoa lâu, đối với má Từ còn sâu hơn đối với ta! Uống công ta cả ngày đối đãi người như tỷ muội! Người sờ ngực nói thử xem người cả ngày gọi ta tiểu thư tiểu thư, ta có từng coi người như tỷ nữ mà đối đãi không? Ta luôn thật tình đối đãi người, người lại bội bạc như vậy, phản bội ta như vậy!”

Mục Thanh Thanh từng bước một tới gần Yên Vũ, ngón tay dài nhọn chọt trên vai Yên Vũ, gần từng chữ: “Đã như vậy thì từ nay về sau ta không có người tỷ muội này! Ta với người ân, oán, nghĩa, tuyệt!”

Vừa dứt lời, tay nàng ta chọt trên vai Yên Vũ bỗng nhiên thu lại, móng tay dài nhọn hung hăng xẹt qua gò má của Yên Vũ.

Yên Vũ chỉ cảm thấy trên mặt đau rát, nâng mắt nhìn thấy thần sắc trong con người của Mục Thanh Thanh như muốn điên cuồng.

“Thứ ta không có được, người cũng đừng mơ tưởng được!”

Mục Thanh Thanh cười lạnh, hốc mắt ngấn lệ, rồi nàng ta lạnh lùng xoay người nhanh chân đi ra cửa điện.

“Tiếp dư, y phục của người...” Cung nữ ở ngoài điện thấp giọng nói.

Yên Vũ gơ tay che khuôn mặt nóng hừng hực, trên mặt đau rát. Nàng nhìn lòng bàn tay thì thấy lòng bàn tay loang lổ vết máu.

Mặt của nàng hiển nhiên là bị Mục Thanh Thanh cào rách.

Yên Vũ nhìn quanh trong điện, không nhìn thấy có gương đồng. Chẳng biết vết thương trên mặt ra sao, nàng chỉ cảm thấy vô cùng đau đớn.

Nghĩ đến Mục Thanh Thanh ra tay rất độc ác, trên mặt nhất định là bị thương không nhẹ.

Yên Vũ trở ra ngoài điện, đã không còn thấy bóng dáng của Mục Thanh Thanh và cung nữ. Nàng không thể làm gì khác hơn là tìm đường đi trở về.

Trở lại ngoài điện mà hoàng thượng mở tiệc chiêu đãi Tuyên Thiệu, nàng bùm mặt cúi đầu đứng bên ngoài. Bộ dáng bây giờ tất nhiên là không thể đi vào. Để tránh ghé cho nàng tội danh thất lễ.

Chờ một hồi, xa xa nhìn thấy Mục Thanh Thanh sau khi đã đổi xong y phục, trang điểm lại, đang đi tới đại điện.

Nàng ta một thân áo xanh, so với vừa rồi càng xinh đẹp hơn, nhưng cũng càng thêm lạnh giá.

Mục Thanh Thanh dừng bước trước mặt Yên Vũ, giống như bà hoàng cao cao tại thượng nhìn xuống nàng. “Ngẩng mặt lên, để cho ta xem.”

Yên Vũ cúi thấp đầu bất động.

“Ở đâu ra nha hoàn không quy củ như vậy? Vả miệng!” Mục Thanh Thanh lạnh lùng nói.

Hai cung nữ phía sau nàng ta lập tức đi lên. Một người tiến lên, không nói lời nào kèm tay của Yên Vũ, một người khác giơ tay lên hung hăng tát trên má Yên Vũ.

Lúc cung nữ thành lĩnh thấy đường máu trên mặt trắng nõn của Yên Vũ thì không khỏi cả kinh hít vào một ngụm khí lạnh.

“Tiếp tục đánh...” Tiếng của Mục Thanh Thanh lạnh lùng truyền tới từ sau lưng nàng ta.

Cung nữ cắn môi dưới, vung tay lên thật cao.

Yên Vũ đang muốn phản kháng, lỗ tai khê động, nhắm mắt lại.

Tiếng đàn sáo trong đại điện vẫn chưa dứt, đau đớn trong dự đoán thế nhưng không có phủ xuống.

“Chẳng biết nha hoàn của ta chộc Mục tiếp dư ở chỗ nào?” Giọng nói lạnh lùng của Tuyên Thiệu truyền đến.

Yên Vũ chậm rãi mở mắt. Cổ tay giờ cao của cung nữ đang bị Tuyên Thiệu nắm ở trong tay.

Sức lực to lớn, mặt mũi cung nữ trắng bệch, trên trán có mồ hôi chảy ra.

Ánh mắt Mục Thanh Thanh rơi vào trên người Tuyên Thiệu. “Chẳng biết đây là tỳ nữ của Tuyên công tử, thất lễ ở trong cung, ta thay công tử giáo huấn một chút, mong công tử đừng trách.”

Tuyên Thiệu không nhìn nàng ta, chỉ chăm chú nhìn Yên Vũ đang chôn đầu thật thấp. “Ngẩng đầu lên.”

Yên Vũ chậm rãi nâng mặt lên, chỉ thấy đôi con ngươi đen của Tuyên Thiệu chột co rụt lại. Quảng cung nữ sang một bên, tiến lên một bước, nâng cằm của Yên Vũ lên. “Ai làm?”

Yên Vũ mím miệng, không nói tiếng nào.

Tuyên Thiệu đánh một chưởng về phía Mục Thanh Thanh.

57. Chương 58: Chừa Cho Hẳn Một Người Cũng Tốt

Không ngờ bóng đen loé lên trước cửa điện, có người giơ chưởng tiếp lấy một chiêu chứa đầy nội lực của Tuyên Thiệu.

Hai người đều bị chấn động phải lùi lại một bước.

Tuyên Thiệu lạnh lùng nhìn người đối diện. “Cao công công đây là ý gì?”

Cao Khôn cười một tiếng. “Mục Tiếp dư là yêu thích mới của hoàng thượng, Tuyên công tử là trung thần, không nên đả thương mỹ nhân của hoàng thượng mới phải!”

Cao Khôn nhìn thăm dò Yên Vũ núp ở sau lưng Tuyên Thiệu, vuốt cái cằm trơn bóng, giọng điệu ngập ngừng. “Vị cô nương này nhìn hơi quen mặt nhỉ?”

Yên Vũ rũ mắt, tránh né sau lưng Tuyên Thiệu. “Cao công công hoa mắt rồi, đây là tỳ nữ thiếp thân của ta.” Tuyên Thiệu uốn hai chữ thiếp thân giữa răng và môi, trịnh trọng nói ra.

Tay Mục Thanh Thanh giấu trong tay áo hung hăng nắm chặt, phất tay áo đi vào đại điện.

Cao Khôn nhìn bóng lưng Mục Thanh Thanh, lại nhìn nhìn Tuyên Thiệu. “Tuyên công tử nên trở lại bữa tiệc đi, để hoàng thượng chờ lâu cũng không tốt.”

Yên Vũ nghe vậy, nhẹ nắm lấy góc áo sau lưng Tuyên Thiệu.

Tuyên Thiệu khẽ cười một tiếng. “Xin công công hãy nói rõ với thánh thượng, thân thể thần không khỏe, xin được cáo lui trước.”

Lưng Yên Vũ cứng đờ, nghe thấy Mục Thanh Thanh vào đến trong điện, nũng nịu nói ở bên tai hoàng thượng: “Hoàng thượng, nô tỳ thấy vô cùng hợp ý với tỳ nữ ở bên người Tuyên công tử, chẳng biết có thể cầu được nàng ta đến hầu hạ bên cạnh nô tỳ hay không?”

May mà hoàng đế trầm ngâm một hồi, nhẹ giọng nói: “Trẫm đã đoạt nàng rồi, chừa cho hần một người cũng tốt...”

Mục Thanh Thanh há miệng còn muốn nói nữa.

Hoàng đế lại quay mặt đi, liền kề vào tay một mỹ nhân khác uống một hớp rượu lớn, ha ha vui vẻ.

Mục Thanh Thanh cắn môi dưới, nuốt xuống lời chưa nói ra.

Yên Vũ chịu đựng trên mặt đau rát, từng bước một theo sau lưng Tuyên Thiệu ra ngoài cung. Bên tai, sênh ca ở trong điện cũng dần dần đi xa.

Lên xe ngựa, Tuyên Thiệu lấy một bình sứ trắng loáng từ bên trong hộp gỗ trên xe, ném cho Yên Vũ.

“Có thể để người ta làm bị thương thành như vậy, người rõ là rất ngu xuẩn!”

Không để ý đến khinh thường cùng châm chọc trong lời nói của Tuyên Thiệu, Yên Vũ tiếp lấy bình sứ, xoay cái nắp, một mùi hương bạc hà nhàn nhạt nhẹ nhàng khoan khoái ập vào mặt.

Nàng thận trọng đổ nước thuốc trong bình sứ lên đầu ngón tay, nhẹ nhàng bôi lung tung ở trên mặt.

Trên xe không có gương đồng, nàng chỉ có thể nhẹ tiếp xúc, đụng tới vết thương, đau đến nhe răng trợn mắt.

Tuyên Thiệu nhìn nàng, nhin không được nhíu mày. “Thật dần!”

Giật lấy bình sứ, tự tay mình xoa thuốc lên trên mặt nàng.

Đầu ngón tay hần hơi lạnh, khi chạm vào trên mặt nóng hừng hực của nàng lại khiến mặt nàng nhuộm đỏ vài phần.

Không bao lâu, cảm giác mát lạnh đã ép đau rát xuống.

“Cảm ơn công tử.” Yên Vũ cất bình sứ vào trong ngực. Nếu như nàng không lầm thì đây là hà hương ngưng lộ, thuốc trị ngoại thương tốt nhất, mới bị thương dùng nó sẽ không lưu lại sẹo. Có giá trị không nhỏ, khi nàng ở phủ thừa tướng cũng từng dùng qua, là vật quý giá có tiền cũng không mua được. Tuyên Thiệu thể mà vô cùng rộng rãi, lại có thể không tiếc cho nàng dùng.

“Nếu trên mặt để lại sẹo thì cũng đừng nghĩ hầu hạ ở bên cạnh ta.” Tuyên Thiệu lạnh lùng mở miệng, ngửa ra giữa ghế dựa mềm, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Yên Vũ gật đầu, không có nhiều lời.

Theo Tuyên Thiệu trở lại trong Tuyên phủ. Điều tốt nhất ở Tuyên phủ chính là không tốn sức nhưng có thể nghe được đủ loại bát quái về chuyện nhà của vương công quý tộc.

Vừa qua khỏi không tới hai ngày, khi Yên Vũ đang ở trong thư phòng lau chùi bàn đọc sách thì nghe được trong viện sát vách, hai tiểu nha hoàn ngồi dưới giàn hoa đang cười hì hì bình luận.

Vốn nàng chỉ tùy ý nghe vào lỗ tai, cũng không để ý, nhưng lúc nghe tới khúc mỹ nhân mới vào, hoa khôi của Lâm An thì nàng nhin không được bỏ khăn lau xuống, chú ý lắng nghe.

Thì ra bọn họ đang bàn tán chính là Mục Thanh Thanh mới vào cung không lâu. Mục Thanh Thanh thật là thủ đoạn, lúc gặp nàng ta, rõ ràng là không tình nguyện ở lại trong cung. Bây giờ không tới ba ngày liền liên tục thăng ba cấp, hôm nay đã là Mục Chiêu nghi tôn quý.

Từ một hoa khôi thanh lâu, nhảy lên trở thành chiêu nghi ở trong cung, hơn nữa chỉ dùng ba ngày.

Tuy rằng hoàng đế chặn tai mắt, nói Mục Thanh Thanh là dân thường lương thiện, nhưng những vương công quý tộc này sao lại không biết chân tướng.

Hai tiểu nha hoàn này bàn luận về chiêu nghi ở trong cung là bởi vì hôm nay Mục chiêu nghi triệu kiến biểu tiểu thư Lâm Ngọc Dao đang tạm trú ở Tuyên phủ.

Tiểu nha hoàn bàn luận một hồi rồi dừng lại đi làm việc.

Yên Vũ cầm khăn lau, xoa xoa bàn nhiều lần. Biểu tiểu thư? Chính là cô gái chơi cờ cùng Tuyên Thiệu ngày ấy?

Mục Thanh Thanh triệu kiến nàng ta làm cái gì?

58. Chương 59: Lâm Cô Nương

Nội viện hoàng cung.

Bên trong đình nghỉ mát ở ngự hoa viên, Mục Thanh Thanh lười biếng ngồi trên đệm lót mềm.

Lâm Ngọc Dao vẽ mặt khăn trương đang cúi người ở bên cạnh.

“Nghe nói ngươi là biểu muội của Tuyên công tử, đính hôn từ nhỏ với Tuyên công tử?” Mục Thanh Thanh nhàn nhạt nói.

Lâm Ngọc Dao đỏ mặt, tiếng nói nhỏ nhu nhược. “Hồi bẩm chiêu nghi, đúng vậy.”

Mục Thanh Thanh cười khê. “Rất tốt, rất tốt. Bỏ cung tiến cung ngày đó, đúng lúc gặp thánh thượng mở tiệc chiêu đãi Tuyên công tử, may mắn nhìn thấy mặt thật của Tuyên công tử trong truyền thuyết. Tuyên công tử tuấn tú, Lâm cô nương dịu dàng xinh đẹp, thật sự là một đôi trời đất tạo thành.

Lâm Ngọc Dao đỏ mặt, khoe miệng tràn đầy ý cười không giấu được, vội vàng nhún người xuống. “Chiêu nghi khen nhầm.”

Mục Thanh Thanh khoát tay. “Ngươi không cần khách sáo với ta. Ta thấy tuổi tác của chúng ta xấp xỉ nhau, thời gian ta ở trong cung không lâu, cũng không có tri kỷ, thấy Lâm cô nương ngược lại nét mặt rất hiền hoà, ngươi đừng có xa lánh ta mới phải.”

“Là chiêu nghi coi trọng thần nữ.” Ngọc Dao cung kính nói.

Ai cũng biết Mục chiêu nghi tiến cung thời gian ngắn, mọi người cũng đều biết Mục chiêu nghi được sủng ái vô cùng.

Nói chuyện phiếm một hồi, Mục Thanh Thanh bỗng nhiên mở lời.

“Đúng rồi, tỷ nữ bên người Tuyên công tử, Lâm cô nương biết chứ?”

Trên mặt Lâm Ngọc Dao cứng lại, lắc đầu nói: “Chỉ biết dường như tên là Yên Vũ gì đó, cái khác cũng không rõ lắm.”

Mục Thanh Thanh cười nhạt. “Trái lại ta thấy nàng ta và muội muội ngày xưa của ta vô cùng giống nhau, nhìn tới rất là thân thiết. Chỉ là nàng ta ngày ấy ở trong cung bị thương trên mặt, không biết đến nay ra sao, thật sự khiến ta lo lắng.”

Lâm Ngọc Dao nghe vậy thì kêu gào. Nàng cũng không phải có thể thường xuyên đến viện của biểu ca. Ngày ấy ở trong hành lang sau khi gặp qua Yên Vũ thì không có chạm mặt nữa, còn không biết chuyện nàng ta bị thương.

“Trong cung có thuốc trị thương tốt nhất, ta cố ý cầu xin được từ ngự dược phòng. Nếu Lâm cô nương tiện thì xin giúp ta chuyển cho nàng ấy. Chỉ coi như ta quan tâm tới muội muội ngày xưa.” Mục Thanh Thanh nói, khoát tay với cung nữ ở bên cạnh.

Cung nữ lập tức dâng tới một cái chung lớn chừng bàn tay, bằng men sứ xanh, vẽ hoa mẫu đơn phú quý.

Lâm Ngọc Dao đứng dậy hai tay tiếp nhận, trong lòng không nhịn được hơi chua xót. Nha đầu kia rõ ràng xuất thân thấp hèn, sao mà không chỉ biểu ca lưu nàng ta lại hầu hạ ở bên người, ngay cả chiêu nghi được cưng chiều ở trong cung cũng vô cùng quan tâm đối với nàng ta?

Mục Thanh Thanh thấy sắc mặt của nàng ta, nhếch miệng mỉm cười. “Còn phải cảm ơn Lâm cô nương.”

“Chiêu nghi khách sáo!” Lâm Ngọc Dao nhún người chào.

Nói chuyện phiếm một hồi, Mục Thanh Thanh liền mượn cớ mệt mỏi.

Lâm Ngọc Dao vội đứng dậy cáo từ.

Thấy chủ tớ bọn họ càng đi càng xa, cung nữ bên cạnh Mục Thanh Thanh không nhịn được nói: “Lâm cô nương này sẽ đưa thuốc dùm sao?”

Mục Thanh Thanh nhìn bóng lưng của Lâm Ngọc Dao dần dần biến mất trong tầm mắt nàng ta, nói: “Nhất định sẽ.”

Nàng ta đặc biệt xin Cao Khôn, cố ý sai người điều chế thuốc trị thương “tốt nhất” này. Không cố gắng đưa cho Yên Vũ một món quà lớn thì sao xứng đáng với câu “ân đoạn nghĩa tuyệt” sau cùng của mình đây?

Lâm Ngọc Dao rời khỏi hoàng cung, mãi cho đến khi trở lại Tuyên phủ, trong tay vẫn siết cái chung bằng men sứ xanh vẽ hoa mẫu đơn phú quý. Vẻ mặt có chút hui quạnh.

“Tiểu thư, người ngàn vạn lần đừng để trong lòng.” Khi chủ tớ hai người đi về phía viện của Tuyên Thiệu, nha hoàn bên cạnh Lâm Ngọc Dao thấp giọng khuyên giải an ủi.

Lâm Ngọc Dao lắc đầu. “Không sao, mỗi người có thời vận mà thôi.”

“Thời vận gì chứ! Tiểu thư, người không biết, cái vị Mục chiêu nghi kia nghe nói là hoa khôi của Xuân Hoa lâu đó! Hôm nay bay lên cành cây thành phượng hoàng, không phải đã từng là cổ trong ổ gà sao? Nói nha đầu kia giống như muội muội của nàng ta, không chừng nha đầu kia vốn từng là tỷ muội của nàng ta!” Nha hoàn thấp giọng nói.

Lâm Ngọc Dao lập tức đoan chính sắc mặt. “Cấm miệng! Chiêu nghi mà người có thể bàn luận bừa bãi! Nói cẩn thận, nói cẩn thận nhớ chưa?”

“Dạ...” Nha hoàn thấp giọng trả lời, nhìn thấy vẻ mặt trên mặt tiểu thư rõ ràng thoải mái, ngầm thề lưỡi.

Yên Vũ đang ở trong thư phòng phủ bụi, thu hồi lỗ tai. Hôm nay người bàn luận về Mục Thanh Thanh đúng là không ít.

Liên lụy mình cũng bị nói tới mấy lần.

Nàng than nhẹ một tiếng, đang muốn nhảy xuống ghế thì lại nghe được chủ tớ nói chuyện mới vừa rồi hỏi thăm người ta tên của nàng. Rồi đi về phía thư phòng.

Yên Vũ lập tức dọn xong ghế, mới vừa vừa đi ra khỏi thư phòng liền thấy chủ tớ biểu muội của Tuyên Thiệu khoan thai đi tới.

“Biểu tiểu thư.” Yên Vũ cúi người hành lễ.

Lâm Ngọc Dao nhíu mày liễu lại, liếc nàng một cái, rồi nhanh chóng dời tầm mắt như là sợ dơ mắt của mình vậy. “Nè, đây là chiêu nghi nương nương ở trong cung ban thưởng thuốc cho thương thể của người. Mau tạ ơn đi!”

Yên Vũ liếc nhìn cái chung men sứ xanh hoa văn lộng lẫy, khom người hai tay tiếp nhận. “Rất cảm ơn chiêu nghi ban ân.”

Cái chung sứ men xanh vừa đụng tới tay của Yên Vũ thì Lâm Ngọc Dao liền thu tay về.

Yên lặng đứng một hồi, cũng không vội đi.

Yên Vũ thấy nàng ta vẻ mặt khó chịu đứng ở chỗ này, trong lòng cũng có chút không tự nhiên.

“Biểu tiểu thư còn có gì muốn phân phó sao?”

“Ta... Người, người không nhanh chóng thoa thuốc sao?” Lâm Ngọc Dao đang muốn có cớ lưu lại đợi đến khi biểu ca trở về, nhưng làm thế nào nói ý nghĩ này với Yên Vũ. Nàng mắt nhìn mặt nàng, thấy má trái của nàng có bốn đường vết máu nhàn nhạt, đã không còn rõ.

Nhưng ở trên gương mặt trắng nõn, non mịn như vậy vẫn không nhận được khiến người ta thở dài.

Yên Vũ nhìn nhìn chung sứ trong tay. “Ở đây bất tiện, nô tỳ trở về sẽ dùng.”

“Linh Lung, người tới xúc thuốc cho Yên Vũ cô nương đi.” Lâm Ngọc Dao thoạt nhìn nhu nhu nhược nhược, nói tới nói lui lại hết sức cứng rắn bá đạo, hoàn toàn không cho Yên Vũ đường cự tuyệt.

Nhà hoàn được kêu là Linh Lung hơi chần chờ, bị Lâm Ngọc Dao trừng mắt một cái, liền tiến lên muốn cầm lấy chung sứ trong tay Yên Vũ. “Để ta làm nhé?”

Yên Vũ lập tức lùi lại một bước. “Cảm ơn ý tốt của biểu tiểu thư. Nô tỳ đột nhiên nhớ tới còn có việc chưa làm xong, nô tỳ xin cáo lui trước.”

Nàng muốn chạy đi.

Lâm Ngọc Dao lại lạnh lùng nói: “Đứng lại! Chủ tử không cho người đi, người lại dám đi sao? Ai dạy người quy củ?”

Yên Vũ căng thẳng trong lòng. Không phải biểu tiểu thư này muốn dùng vũ lực chứ? Thuốc của Mục Thanh Thanh đưa, nàng cũng không dám dùng.

59. Chương 60: Giải Ghê Nhi

“Linh Lung!” Lâm Ngọc Dao lại kêu một tiếng. Linh Lung vén tay áo tiến lên, giật lấy chung sứ trong tay Yên Vũ. “Tiểu thư nhà ta kêu ta xúc thuốc cho người là có ý tốt, người đừng có không biết phân biệt tốt xấu chứ!”

Yên Vũ nhú mày, lại lùi một bước.

Mục Thanh Thanh đã trở mặt với nàng, đầu tiên là quào trầy mặt nàng, muốn huỷ đi dung mạo của nàng, khiến cho nàng không thể ở lại bên cạnh Tuyên Thiệu. Hôm nay lại phái người đưa thuốc đến, hơn nữa lại là phái biểu muội của Tuyên Thiệu, lẽ nào có ý tốt gì sao?

Thuốc này nàng nhất định không thể để cho bôi ở trên mặt mình!

Ngón tay Linh Lung dính thuốc mỡ, vờ về phía nàng.

Yên Vũ nghiêng người né qua. “Nô tỳ hèn mọn, trở về tự dùng thuốc là được rồi, không dám làm phiền người bên cạnh biểu tiểu thư.”

“Đứng yên đừng nhúc nhích!” Linh Lung vừa trách vừa thò tay tới.

Yên Vũ lại tránh né lần nữa, nhưng chọc giận Linh Lung tiến lên bắt lấy vạt áo của Yên Vũ, liền muốn bôi thuốc mỡ ở trên tay lên mặt nàng. Yên Vũ không chịu tuân theo, hai người lập tức tiếp tục giằng co.

Lỗ tai Yên Vũ khẽ động, nghe được tiếng bước chân của Tuyên Thiệu đến.

“Công tử đã trở về!” Yên Vũ thấp giọng nói.

Linh Lung quay đầu lại nhìn về phía cửa viện, nhưng không nhìn thấy bóng dáng của Tuyên Thiệu. “Còn muốn lừa gạt ta!”

Yên Vũ thừa dịp nàng ta quay đầu lại liền đưa chân gạt té nàng ta, tính toán thời gian Tuyên Thiệu đi vào trong viện, bỗng nhiên làm mất đi sức lực trên tay, xoay người bị nàng ta đè ở dưới thân.

“Các người đang làm cái gì?” Giọng của Tuyên Thiệu lạnh như băng truyền tới từ cửa viện.

Lâm Ngọc Dao trợn mắt há hốc mồm nhìn biến cố trước mắt, chậm chạp quay đầu nói: “Biểu... Biểu ca...”

Lúc Tuyên Thiệu đến gần, Lâm Ngọc Dao đã nước mắt lưng tròng. “Biểu ca, hôm nay Mục chiêu nghi cho đòi muội tiến cung, nhờ muội đưa thuốc trị thương này cho Yên Vũ cô nương, nhưng... Nhưng Yên Vũ cô nương không chỉ không chịu cảm ơn mà còn đánh nhau với nha hoàn của muội...”

Lâm Ngọc Dao với mấy câu nói, nói rất thiết thực, oan oan ức ức.

Linh Lung bò dậy, Yên Vũ cũng lập tức từ dưới đất đứng lên, nhưng trên người ít nhiều cũng hơi nhếch nhác.

Tuyên Thiệu nhướn mày, vẻ mặt châm chọc nhìn nàng. “Giải ghê nhỉ.”

Tiếng của Tuyên Thiệu không lớn, nhưng bên trong tiểu viện yên tĩnh, bốn người đều nghe được rõ ràng.

Yên Vũ cúi đầu, không nói gì.

“Biểu ca, biểu ca đừng nên trách Yên Vũ cô nương, có lẽ là muội không biểu đạt rõ ràng ý của Mục chiêu nghi, khiến cho Yên Vũ cô nương có chỗ hiểu lầm.” Giọng của Lâm Ngọc Dao dịu dàng khuyên nhủ, nâng khăn tay lên chậm chậm nước mắt ở khoé mắt, xoay đầu lại nói với Yên Vũ. “Yên Vũ cô nương, nếu là ta có chỗ nào không đúng thì xin người đừng để tâm...”

Nói xong rồi cúi người với Yên Vũ.

Yên Vũ kinh sợ đến mức trốn sang một bên.

Tuyên Thiệu thấy thế lập tức giơ tay lên cản Lâm Ngọc Dao, giọng điệu nghiêm nghị nói: “Nàng ta chỉ là một nha hoàn, muội cần gì nhận lỗi với nàng ta? Yên Vũ, còn không mau nhận sai với biểu tiểu thư?”

Yên Vũ nâng mắt nhìn Tuyên Thiệu, thấy Tuyên Thiệu đang mặt không chút cảm xúc nhìn nàng thì theo lời dạy cúi người hành lễ. “Biểu tiểu thư, là lỗi của nô tỳ. Người làm thế khiến nô tỳ giảm thọ mất! Nô tỳ cảm ơn ân điển của Mục chiêu nghi, càng cảm ơn biểu tiểu thư đã đặc biệt đưa thuốc cho nô tỳ! Nô tỳ không biết suy xét, người đừng để trong lòng!”

Thái độ cung kính, giọng điệu thành thành khẩn khẩn.

Có lẽ là Lâm Ngọc Dao không hề nghĩ tới thái độ nàng nhận lỗi lại tốt như vậy, cho là nàng nhất định phải biện bạch một phen. Ai ngờ nàng không nói cái gì cả, khiến ấy câu nói nàng ta đã chuẩn bị xong cũng không có đất dụng võ. Không thể làm gì khác hơn là lại cầm khăn tay chậm chậm khoé mắt. “Không sao, ta sao lại so đo giống như người.”

“Nô tỳ sẽ đem thuốc về bồi, coi như là không cô phụ ân tình của Mục chiêu nghi và biểu tiểu thư! Nô tỳ xin cáo lui.” Yên Vũ nói, hai tay nhận lấy chung sứ men xanh, liền lui ra ngoài viện.

“Đứng lại! Ai cho người đi?” Tuyên Thiệu lạnh lùng nhìn nàng.

Lúc này Lâm Ngọc Dao ngược lại muốn cho nàng mau chóng biến mất. Rốt cuộc chờ được biểu ca trở về, nàng ta còn có lời muốn nói với biểu ca. “Biểu ca, để cho nàng ta đi đi...”

“Người chẳng biết tôn ti, chọc giận biểu tiểu thư, định bỏ đi thế sao?” Tuyên Thiệu ngắt lời Lâm Ngọc Dao, nhìn Yên Vũ.

“Biểu ca, quên đi...”

“Phạt người trong vòng một canh giờ quét dọn tất cả trong ngoài thư phòng một lần.” Tuyên Thiệu xoay đầu lại nói với Lâm Ngọc Dao. “Lâm nhị tiểu thư đi chỗ khác tránh bụi đi, ta còn có công vụ, không tiếp đón được.”

Tuyên Thiệu xoay người vào thư phòng. Lâm Ngọc Dao đứng tại chỗ, túm thật chặt cái khăn trong tay.

Yên Vũ cúi thấp đầu, tránh né ánh mắt của nàng ta, cầm lấy cái chổi ở góc tường quơ múa ở trong viện. Chủ tớ Lâm Ngọc Dao bị Yên Vũ cố ý hất bụi bặm lên, ho khan hai tiếng, rút cuộc rời khỏi viện, đi xa dần. “Vào đây.” Tiếng của Tuyên Thiệu từ trong thư phòng truyền đến.

60. Chương 61: Nếu Người An Phận Thì Cho Người Làm Thiếp (1)

Yên Vũ vút chổi xuống, vỗ vỗ bụi bặm trên người, đi vào thư phòng.

“Thuốc đâu?”

Đã chuẩn bị tốt để bị mắng, Yên Vũ nghe vậy thì sững sốt. Nàng mới phản ứng lại, lấy chung sứ men xanh ở trong ngực ra.

Tuyên Thiệu nhận lấy, mở ra ngửi ngửi. “Thuốc này người không nên dùng, chỉ dùng cái ta đưa cho người là được.”

Yên Vũ thầm mặc cười trong lòng. “Thế nhưng chỗ biểu tiểu thư...”

“Ở trước mặt ta, người cần gì phải cố làm ra vẻ?” Tuyên Thiệu khế hừ một tiếng, quảng cái chung sứ lên bàn. “Nếu không phải người hoài nghi thuốc này có vấn đề thì sao lại tranh chấp với Lâm nhị tiểu thư chứ?”

Thì ra hẳn đều biết? Yên Vũ lặng im không lên tiếng.

Ánh mắt Tuyên Thiệu hơi híp lại. “Mục Thanh Thanh tiến cung chỉ mới ba ngày. Nếu thuốc này thật có vấn đề, thời gian nàng ta ở trong cung ngắn, không có nền móng mạng lưới, hẳn là làm không được. Cho nên, nàng ta đã cùng Cao Khôn cấu kết với nhau. Sau này người phải cẩn thận chút.”

Yên Vũ lén liếc mắt quan sát Tuyên Thiệu. “Cảm ơn công tử chỉ điểm.”

Tuyên Thiệu phất tay kêu nàng ra khỏi thư phòng, nhưng để lại chung thuốc mỡ kia.

Hà hương ngưng lộ Tuyên Thiệu cho dùng rất tốt. Năm ba ngày sau, trên mặt Yên Vũ không nhìn thấy một chút dấu vết nào.

Ngày hôm đó Yên Vũ đang ở trong thư phòng của Tuyên Thiệu vẩy nước quét nhà, lại nghe thấy một loạt tiếng bước chân đi tới gần viện.

Người hầu trong viện của Tuyên Thiệu không nhiều lắm, nàng nhận ra được tiếng bước chân của bọn họ. Nhưng tiếng bước chân hôm nay lại hết sức xa lạ.

Yên Vũ vừa quét dọn vừa để ý lắng nghe.

Nghe thấy giọng của một người phụ nữ nói: “Các người đều chờ ở bên ngoài.”

Tiếp đó, liền có hai người bước chậm vào sân.

Người phụ nữ phía trước chải búi tóc cao, cài trâm vàng lủng lẳng, trong tóc điểm xuyết đá quý phỉ thúy, hợp với áo dài đỏ thắm, váy dài rải hoa bách điệp màu vàng, vừa xinh đẹp vừa đoan trang. Bộ dạng lúc bước đi vô cùng thướt tha thủy mị.

Vào viện nhìn thấy Yên Vũ, liền cất bước đi về phía Yên Vũ.

Yên Vũ vội vàng thả cái chổi trong tay xuống, thông hai tay đứng ở một bên, thấy người phụ nữ kia đến gần liền cúi người hành lễ.

“Người chính là Yên Vũ hả?” Người phụ nữ mở miệng, giọng nói dịu dàng êm tai, khiến cho người ta không thể không sinh ra vài phần cảm giác thân thiết.

Yên Vũ cúi người nói: “Hồi bẩm phu nhân, nô tỳ chính là Yên Vũ.”

Người phụ nữ gật đầu, đi về phía giữa hành lang ở bên cạnh.

Nha hoàng sau lưng người phụ nữ rơi lại phía sau, nói với Yên Vũ: “Đây là chủ mẫu của Tuyên phủ, Tuyên phu nhân. Phu nhân có chuyện hỏi người, người đi theo qua đi.”

Yên Vũ hơi thấp thỏm trong lòng. Nàng đã đoán được thân phận của Tuyên phu nhân, hơn nữa nàng cũng đoán được mục đích đến của phu nhân.

Nghe nói Lâm Ngọc Dao là con gái của muội muội nhà mẹ đẻ của Tuyên phu nhân. Hôm nay chẳng lẽ là vì Lâm Ngọc Dao mà đến hù dọa nàng một phen, làm cho nàng chết tâm bỏ lên giường của Tuyên Thiệu?

Yên Vũ đi vào hành lang. Tuyên phu nhân đã ngồi trong hành lang, trên mặt mang nụ cười nhàn nhạt, nhìn nàng từ trên xuống dưới.

“Không tệ, có vài phần nhan sắc. Nghe nói người là do Thiệu nhi chuộc ra từ Xuân Hoa lâu?”

Yên Vũ cúi người trả lời.

“Xuất thân không sao, ta cũng nghe nói mặc dù người ở Xuân Hoa lâu nhưng bản thân trong sạch. Chỉ cần Thiệu nhi thích, đã chuộc người ra đó là chặt đứt những lui tới này. Về sau người ở bên cạnh Thiệu nhi, tận tâm tận lực hầu hạ, nếu có thể được một trai một gái cũng là công lao, ta cũng tất nhiên sẽ không bạc đãi người.” Tuyên phu nhân cười nhạt, nhẹ nhàng nói.

Yên Vũ cả kinh. Ý là sao? Không phải là đến thay Lâm Ngọc Dao dọa nàng sao? Không phải nên là mạnh mẽ lên tiếng, về mặt nghiêm nghị đe dọa nàng đừng có hy vọng xa vời với Tuyên Thiệu, cách Tuyên Thiệu xa một chút sao?

Tuyên phu nhân nói lời này sao nghe như là khuyến khích nàng leo lên giường của Tuyên Thiệu vậy?

Còn sinh một nam một nữ? Còn sẽ không bạc đãi nàng?

Yên Vũ ghen hòng nhìn trần trời, do dự trong phút chốc, nhin không được nhắc nhở: “Ây... Chỗ biểu tiểu thư... Có phải là... Có hiểu lầm gì đó?”

Tuyên phu nhân hừ nhẹ một tiếng. “Ngọc Dao từ nhỏ đã định hôn cùng Thiệu nhi. Những năm gần đây ta cũng đón nàng ta đến phủ ở không ít. Vốn tưởng rằng con trai gặp nhiều thì sẽ càng có tình cảm hơn, nhưng tính tình của Thiệu nhi... Người khác, không cần phải để ý đến, chỉ cần người giữ khuôn phép, trước khi Ngọc Dao vào cửa đừng có mang thai, sau khi Ngọc Dao vào cửa thì ta nhất định làm chủ để cho nàng ta nâng người làm thiếp.”

Yên Vũ trợn mắt há hốc mồm nhìn Tuyên phu nhân. Cúi chỏ của Tuyên phu nhân này không quẹo qua chỗ cháu ngoại gái của mình, sao lại quẹo vào trong ngực nàng?

“Người phải thành thật an phận, cũng chớ ý vào Thiệu nhi thích người mà làm ra những hành động không thích hợp. Ta sẽ để người quan sát người, tuyệt đối sẽ không bởi vì lời lẽ phiến diện của Ngọc Dao mà xử oan người cái gì!”

Yên Vũ rất muốn lắc đầu. Nàng không rõ, nàng không hiểu rõ một chút nào cả? Trong hồ lô của Tuyên phu nhân này bán thuốc gì hả?

Nhưng đây không phải là lúc chất vấn, nàng chỉ có thể giữ khuôn phép gật đầu. “Đa tạ phu nhân!”

Trong lòng Yên Vũ rất không hiểu.

Tuyên phu nhân lại cho rằng vẻ mặt kinh ngạc đến đại ra của nàng là không quan tâm hơn thua, rất hài lòng gật đầu. “Được rồi, người sau này thường đến phủ viện thỉnh an ta. Không còn chuyện gì khác, đi làm chuyện của người đi.” Tuyên phu nhân đứng dậy mang theo nha hoàn đi ra khỏi viện của Tuyên Thiệu.

Đoàn người canh giữ ở bên ngoài cũng theo đi xa.

Yên Vũ đứng trong hành lang, có chút nghĩ không ra.

Hôm nay Tuyên phu nhân rốt cuộc là vì sao đặc biệt đi chuyển này đây?

Chính là để nói cho nàng biết phải giữ khuôn phép hầu hạ Tuyên Thiệu? Ý trong lời nói của bà ta cũng không giống như vậy. Vừa bảo nàng sinh một nam một nữ, vừa hứa sẽ không bạc đãi nàng, nâng nàng làm thiếp. Lời này rõ ràng là lấy lòng nàng đây mà!

Đường đường là chủ mẫu của Tuyên phủ, vì sao phải lấy lòng một đứa nha hoàn như nàng, mà còn là một nha hoàn chuộc thân từ thanh lâu ra?

Suốt một ngày, đầu chân mày Yên Vũ đều xoắn lại với nhau.

Mãi cho đến chạng vạng, Tuyên Thiệu về đến phủ.

Nàng thử dò xét, ở trước mặt Tuyên Thiệu đề cập đến chuyện Tuyên phu nhân có đến.

Thấy trên mặt Tuyên Thiệu có chút mất kiên nhẫn, cuối cùng lại cười châm chọc. “Mặc kệ người ngoài nói như thế nào, thu hồi lại tâm tư không nên có của người, nên làm cái gì thì đi làm cái đó! Còn nữa, không có việc gì thì không nên đi đến chủ viện!”

Trong lòng Yên Vũ liền có suy đoán.

Ban đêm sau khi thổi tắt đèn, Yên Vũ nhẹ giọng hỏi Lục Bình ở cùng phòng với nàng. “Quan hệ của công tử và lão gia không tốt lắm hả?”

Lục Bình im lặng một hồi, không vui nói: “Chuyện của chủ tử mà người có thể bàn luận sao?”

Yên Vũ nghe vậy thì ngậm miệng, nhưng đã được đáp án nàng mong muốn.

Lục Bình không có phủ nhận, điều này đã nói lên thật là như vậy. Bằng không nàng ta chắc chắn đã trách nàng nói bậy, tiếp theo mới là căn dặn nàng không được phép bàn luận chủ tử.

Quan hệ của Tuyên Thiệu và Tuyên Văn Bình không tốt. Vả lại Tuyên Thiệu không gần nữ sắc, toàn bộ trong viện của Tuyên Thiệu, ngoại trừ nàng mới tới, thì chỉ có một nha hoàn là Lục Bình hầu hạ. Hơn nữa, Lục Bình chỉ phụ trách chăm sóc quần áo và đồ dùng hàng ngày của Tuyên Thiệu, không có hầu hạ bên mình.

Năm nay Tuyên Thiệu đã mười tám, không ít người cùng tuổi hắn đã làm cha, nhưng hắn ngay cả một nha đầu thông phòng cũng không có. Cũng khó trách Tuyên phu nhân thấy hắn chuộc một đứa nha hoàn từ thanh lâu về thì không chỉ không có trách cứ mà còn vội vàng đến động viên.

E là Tuyên phu nhân cho rằng con trai của mình rốt cuộc đã mở mắt rồi, có động tâm với phụ nữ. Tuy rằng cô gái này xuất thân không tốt, nhưng chỉ cần là con gái là được.

Nghĩ thông suốt những điều này, Yên Vũ liền thả lỏng lòng.

Về phần vì sao quan hệ của Tuyên Thiệu và Tuyên Văn Bình không tốt, vì sao chủ viện của Tuyên phủ và viện của Tuyên Thiệu chỉ chứa vền vẹn một cái cửa nhỏ qua lại, chỉ cần nàng có thể tiếp tục lưu lại Tuyên phủ, cuối cùng cũng có cơ hội biết.

Ngày hôm đó Yên Vũ vừa mới ăn cơm tối, Lộ Nam Phi liền đưa nàng tới trên xe ngựa của Tuyên Thiệu.

Xe ngựa rời Tuyên phủ, dừng ở một chỗ trong ngõ hẻm cách đường thông hành trong cung không xa.

Tuyên Thiệu vẫn luôn không nói chuyện, nhắm mắt nghỉ ngơi bỗng nhiên ngồi thẳng người, nhìn nàng hỏi: “Người có thể nghe được xa nhất là bao xa?”

Yên Vũ trầm ngâm suy nghĩ một chút. “Nếu là ban ngày ầm ĩ thì cũng chỉ có thể nghe được động tĩnh trong vòng một dặm hoặc là gần hơn một chút. Nếu là ban đêm yên tĩnh thì xa nhất trong vòng ba dặm có thể nghe được động tĩnh.”

“Chắc chắn chứ?” Trong con người như hắc diệu thạch* của Tuyên Thiệu hiện ra ánh sáng rực rỡ.

(*hắc diệu thạch: có tên tiếng Anh là Obsidian, được hình thành từ khoáng chất của núi lửa)

Yên Vũ bị ánh mắt toả sáng của hắn rung động, ngần ngừ gật đầu nói: “Ừm.”

“Vậy là đủ rồi! Người tập trung lắng nghe. Chúng ta muốn theo dõi một người nhưng mà không thể theo dõi gần quá, người này vô cùng cảnh giác.”

61. Chương 62: Lưu Lại Cô Gái Này

Đi thẳng qua một con đường, Tuyên Thiệu mới bỏ cánh tay trên vai Yên Vũ xuống.

Hai người vừa mới dựa vào chặt chẽ như vậy, giữa hai người đều là mùi đàn hương thơm nhàn nhạt trên người Tuyên Thiệu. Yên Vũ nhìn không được trên mặt nóng rang.

“Xem ra tối hôm qua theo dõi vẫn bị hấn phát hiện.” Tuyên Thiệu lạnh lùng nói.

Yên Vũ sững sờ, đầu chân mày nhíu lại. “Không phải đâu, chúng ta luôn cách rất xa, lúc theo gần nhất cũng ở ngoài hai dặm, sao hấn lại phát hiện được chứ?”

“Tối hôm qua người có nghe được trong viện nhà này còn người nào không?” Tuyên Thiệu hỏi.

Yên Vũ trầm ngâm đáp: “Còn có mấy người vú già cùng mấy gã sai vặt, cùng một ông lão giữ cửa. Ngoại trừ người trông cửa, những người khác đều đã ngủ. Đêm qua người đến đây lẽ nào chính là Cao Khôn?”

Tuyên Thiệu gật đầu, cất bước trở lại trên xe ngựa.

Nói như thế, trước đêm qua, lúc toà nhà này không có ai thì cũng đã là sản nghiệp của Cao Khôn. Hôm nay hấn lại rầm rộ ở chỗ này là vì phát hiện đêm qua bị người ta theo dõi nên hôm nay cố ý chờ ở chỗ này làm trò cho người ta xem một phen.

Yên Vũ nhíu mày theo lên xe ngựa. Thính lực của nàng luôn không có sai, tối hôm qua rõ ràng không có nghe được nguyên nhân khác thường bị người phát hiện. Sao lại bị Cao Khôn phát hiện chứ?

Tuyên Thiệu lên xe ngựa trước, thấy Yên Vũ chậm chạp theo sau, hơn nữa vẫn còn cau chặt mày, một lát sau chậm rãi mở miệng. “Người cũng đừng nên tự trách, Cao Khôn võ công cao cường, vả lại dọc đường đi rất cẩn thận, trước đây ta phái người theo dõi hấn đều bị hấn bỏ rơi. Lần này đã thu hoạch không nhỏ.”

Yên Vũ im lặng không lên tiếng, gật đầu một cái. Lại qua một hồi, mới hậu tri hậu giác phát hiện Tuyên Thiệu đây là đang an ủi nàng? Tuyên công tử luôn lạnh lùng không hợp tình người cũng biết an ủi người ta? Nâng mắt nhìn Tuyên Thiệu thì thấy hấn đã nhắm mắt giả vờ ngủ.

Yên Vũ cúi đầu, nhưng trong lòng có ầm ập vô hình. Nhưng nàng lại không biết Cao Khôn thấy nàng, nhận ra nàng chính là người giả trang Mục Thanh Thanh đêm đó, thì cũng hơi tức giận ở trong lòng.

Tuyên Thiệu luôn không gần nữ sắc, đến nỗi người quen biết hấn cũng hoài nghi hấn có phải long dương chi hảo* hay không. Thật vất vả thám thính được hấn dường như là có tâm tư đối với hoa khôi của Lâm An. Cao Khôn liền muốn mượn cơ hội này hiển mỹ nhân cho hoàng đế, khơi mào hiềm khích giữa hoàng đế và Tuyên Thiệu.

(*là “đoạn tụ” hay “gay” đó)

Nhưng không ngờ bị nha đầu này phá huỷ chuyện tốt.

Cao Khôn trở lại hoàng cung, liền tới Hoa Âm điện, chỗ ở của Mục chiêu nghi.

“Cao tổng quản hôm nay trái lại cực kỳ rảnh rỗi.” Mục Thanh Thanh vừa đưa tay để cung nữ bên người sửa móng tay cho nàng ta, vừa nâng mắt nhìn Cao Khôn.

Tuy rằng thuốc mỡ đưa cho Yên Vũ là cầu xin Cao Khôn mới lấy được, hai người cũng coi như có quan hệ hợp tác. Nhưng Mục Thanh Thanh vẫn không lọt mắt loại đàn ông bị thiến như thế này.

Nếu không phải khuôn mặt của Cao Khôn thật cực kì tuấn tú thì nàng ta sẽ không hợp tác với hấn.

Cao Khôn cười lạnh. “Mục chiêu nghi vẫn có tâm tư ở đây sửa móng tay? Thuốc mỡ kia của người thật sự không phát huy được tác dụng. Hôm nay ta xuất cung, đúng lúc gặp gỡ Tuyên công tử cùng tỳ nữ dung mạo xinh đẹp ở bên cạnh hấn. Trước mặt mọi người, Tuyên công tử không sợ hiềm nghi chút nào, cùng tỳ

nữ kẻ vai sát cánh, ôm ôm ấp ấp rất thân mật. Trên mặt tỳ nữ trơn bóng, nhìn không thấy một vết thương nào... Chắc, chắc, chắc, thật đúng là trai tài gái sắc...”

Chỉ nghe “Rắc—” một tiếng, một móng tay vừa mới sửa xong của Mục Thanh Thanh bị nàng ta bấm gãy.

Cung nữ lập tức hoảng sợ quỳ xuống. “Chiêu nghi tha tội...”

Mặt Mục Thanh Thanh âm trầm, phất phất tay để cung nữ lui ra.

Trong Hoa Âm điện chỉ còn lại nàng ta và Cao Khôn.

“Cao tổng quản nói những điều này trước mặt ta là ý gì? Ta là chiêu nghi của hoàng thượng, Tuyên công tử cùng ai thân mật có quan hệ gì tới ta?” Mục Thanh Thanh lạnh mặt.

Cao Khôn cười khê. “Người quang minh chính đại không nói lời mờ ám. Mục chiêu nghi không thấy lạ tại sao mình lại đột nhiên bị chọn ở bên quân vương sao? Ta nghe nói... tỳ nữ bên cạnh Tuyên công tử từng là tỳ muội tốt của Mục chiêu nghi. Đêm đó, chính là nàng ta giả mạo Mục chiêu nghi, đưa bạc tự tiến cử đến hầu hạ hoàng thượng...”

Cao Khôn vừa nói vừa quan sát dung nhan tuyệt mỹ của Mục Thanh Thanh dần dần vụn vỡ, một đôi tay trắng nõn dần dần nắm lại thành quả đấm

Hắn cười thầm trong lòng, trên mặt lại lộ ra vẻ đồng cảm. “Loại cảm giác bị tỳ muội tốt của mình phản bội e rằng không dễ chịu chứ? Nhưng hôm nay nàng ta đã trở thành người phụ nữ bên cạnh Tuyên công tử, người đối phó với nàng ta dĩ nhiên có Tuyên công tử che chở, chỉ sợ là không tiện ra tay.”

Mấy chữ “người phụ nữ bên cạnh Tuyên công tử” như là kim đâm vào trong lòng Mục Thanh Thanh.

Trước đây nàng thật sự mù mắt mới có thể coi Yên Vũ thành tỳ muội tốt! Thảo nào lúc nàng nói cho Yên Vũ biết mình thích Tuyên Thiệu, Yên Vũ vẫn làm ra vẻ mặt không thèm để ý, trong chớp mắt lại phản bội mình, sáp vào Tuyên Thiệu. Thì ra nàng ta đã sớm mưu tính tất cả! Mình vẫn dần dần tin tưởng nàng ta!

“Cao tổng quản nói những điều này rốt cuộc là có ý gì? Chẳng lẽ Cao tổng quản muốn giúp ta?” Mục Thanh Thanh tận lực kiềm chế tức giận trong lòng mình, bình tĩnh hỏi.

Cao Khôn cười. “Mục chiêu nghi bây giờ đang được hết sức sủng ái, nhìn thấy ngày sau sẽ phú quý không kể hết, ta dĩ nhiên là phải thừa dịp lúc có thể dựa vào người, dốc sức cho người, tránh cho sau này muốn ôm chân phật cũng không với tới được.”

Nhìn thấy vẻ hoài nghi trong mắt Mục Thanh Thanh, Cao Khôn chuyển cách nói: “Thật ra cũng không hoàn toàn là vì giúp người, ta dĩ nhiên là có tâm tư. Tuyên công tử tuổi còn trẻ đã được vô cùng sủng ái, lại là người tâm phúc trước mặt hoàng thượng, thật sự khiến người ta ghen tỵ. Ta từ nhỏ hầu hạ bên người hoàng thượng, tín nhiệm của hoàng thượng đối với ta cũng không bằng đối với một đứa con nít đầu để chỏm! Người nói có thật đáng giận không?”

Cao Khôn nói xong, vội vàng cầm quạt tự vả miệng mình. “Phi phi, nô tài nói sai, hoàng thượng nhân từ, ơn vua mệnh mỏng cuốn cuộn, nô tài sao dám nghị luận hoàng thượng. Mục chiêu nghi, người chỉ coi như nô tài đánh rắm đi.”

Cao Khôn cố ý lộ một nhược điểm cho Mục Thanh Thanh.

Quả nhiên thấy Mục Thanh Thanh lộ ra vẻ mặt an tâm.

“Thì ra là Cao tổng quản ghen tỵ Tuyên công tử?” Mục Thanh Thanh ngấm nghĩa đồ bịt móng tay có vẽ hoa màu lam*.

Cao Khôn gật đầu thấp giọng nói: “Không dám không dám...”

“Cao tổng quản không nói thật thì ta không thể tin được người.”

“Ày... Việc này, quả thật có một chút như vậy. Thật ra thì Mục chiêu nghi chung sức hợp tác với ta, người không thể đợi gặp được nha hoàn bên cạnh Tuyên công tử, có thể có Tuyên công tử ở nơi đó cản trở, người cũng không tiện ra tay không đúng sao? Chỉ có đối phó với Tuyên Thiệu trước, rồi nha hoàn bên cạnh hắn

không có chỗ dựa vào, còn chưa phải là chiêu nghi ngài muốn gây khó dễ thế nào thì là thế đó sao?” Cao Khôn thăm thì đầu độc nói.

Mục Thanh Thanh lạnh lùng nhìn đồ bịt móng dài nhọn ở trong tay. Đối phó Tuyên Thiệu? Kêu nàng cùng Cao Khôn đối phó Tuyên Thiệu? Đối phó người đàn ông hào hoa phong nhã độc nhất vô nhị đã từng cứu nàng một mạng?

Nàng than nhẹ một tiếng ở trong lòng. Nàng làm không được a...

“Mục chiêu nghi?” Cao Khôn thấy nàng thất thần thì kêu một tiếng.

Mục Thanh Thanh ngẩng đầu lên, cười khê. “Cao tổng quản nói rất đúng! Nhưng thời gian ta ở trong cung ngắn ngủi, không có mạng lưới người. Lúc này còn phải dựa vào Cao tổng quản giúp ta.”

“Chiêu nghi có chuyện gì xin cứ việc phân phó.” Cao Khôn cười như một con hồ ly xinh đẹp, khoé mắt quyền rũ nhếch lên.

“Ta muốn gặp công tử nhà Nghiêm thị lang, Nghiêm Yến Sinh. Chẳng biết Cao tổng quản có thể an bài hay không?”

Mắt hồ ly của Cao Không xoay chuyển, cười ha hả gật đầu.

Hai ngày sau, Mục Thanh Thanh nhận được tin tức của Cao Khôn, kêu nàng giờ mẹo hai khắc chờ trong rừng hoa đào của triều trước ở gần đó.

Vừa qua giờ mẹo, Mục Thanh Thanh liền một mình xuất hiện trong mảnh rừng đào kia.

Khoảng hai khắc sau, nàng ta nghe thấy tiếng bước chân khe khẽ từ phía sau truyền đến thì lập tức giả vờ thút thít nức nở, có chiếc khăn đã tẩm hành cay, chỉ cần chạm vào một tí là nước mắt liền tuôn trào không dứt.

Tiếng bước chân kia càng đến gần, tốc độ chậm lại chứng minh người tới không chắc chắn và dè dặt.

“Thanh Thanh?” Sau lưng truyền đến tiếng gọi khê.

Mục Thanh Thanh chợt ngừng khóc thút thít, chậm rãi xoay người lại. Khuôn mặt tiêu tụy lo lắng của Nghiêm Yến Sinh hiện ra trước mắt.

“Nghiêm công tử...” Mục Thanh Thanh muốn nói lại thôi. Nước mắt tuôn xuống như hạt châu bị đứt.

Nghiêm Yến Sinh khó có thể khống chế tình cảm, nhịn không được tiến lên nắm chặt bờ vai gầy yếu của Mục Thanh Thanh. “Thanh Thanh, ta cho rằng đời này kiếp này sẽ không còn được gặp lại nàng...”

“Nghiêm công tử, chớ nói như vậy, thiếp... thiếp cũng tưởng nhớ công tử...” Mục Thanh Thanh đẩy tay Nghiêm Yến Sinh ra, lui về sau một bước. “Khiến cho người ta nhìn thấy, hiểu lầm công tử thì không tốt.”

Nghiêm Yến Sinh vừa nghe lời này thì càng đau lòng, lập tức tiến lên một bước, ôm Thanh Thanh vào lòng. “Ta không sợ người khác hiểu lầm, cho dù là thánh thượng trách cứ, ta cũng nguyện cùng chết với nàng!”

Nước mắt của Mục Thanh Thanh ào ạt rơi vào cổ áo của Nghiêm Yến Sinh, đốt nóng tim của hắn.

Nàng lập tức che miệng Nghiêm Yến Sinh lại, từ trong ngực lấy ra một túi thơm thêu hoa sen tịnh đế* nhét vào trong tay hắn. “Nghiêm công tử, đừng nói lời này. Chúng ta đều phải cẩn thận sống sót, thiếp biết trong lòng chàng có thiếp là tốt rồi.”

(link tham khảo hình: file12.mafengwo.net/M00/3B/25/wKgBpU7JDdexGvzsAANWOBKQj-057.jpeg)

Nghiêm Yến Sinh cầm chặt túi thơm, đau lòng không thôi. “Sao nàng bỗng nhiên tiến cung?”

Ai ngờ Mục Thanh Thanh vừa nghe lời này thì đau khổ trong lòng kéo đến, khóc không thành tiếng. Nghẹn ngào một lúc lâu mới nói: “Nha hoàn bên cạnh thiếp, thiếp coi nàng ta như tỷ muội vậy, nhưng không ngờ... nhưng không ngờ... Nàng ta trèo lên Tuyên công tử, liền xin Tuyên công tử hiến thiếp cho hoàng thượng... Tuyên công tử có ơn cứu mạng với thiếp, thiếp không trách hắn... Chỉ tự trách mình cùng công tử duyên phận mỏng...”

Mục Thanh Thanh nói xong, nghe thấy có tiếng chim hót chiêm chíp, là ám hiệu hẹn trước của nàng ta và Cao Khôn.

Lập tức đẩy Nghiêm Yến Sinh ra, xoay người muốn đi, nhưng quay mặt lại ngay, bi thương nhìn Nghiêm Yến Sinh, nói: “Công tử nên quên thiếp đi, quên hết... Lấy vợ sinh con, coi như chưa bao giờ quen biết thiếp...”

Nói xong liền chảy nước mắt, bước nhanh rời đi.

Không bao lâu, Cao Khôn liền dẫn người tìm đến, nhìn thấy Nghiêm Yến Sinh đang thất hồn lạc phách đứng trong rừng đào, làm như lo lắng nói: “Nghiêm công tử sao ở chỗ này, để cho chúng tôi đi tìm!”

Nghiêm Yến Sinh lập tức giấu túi thơm ở trong tay, vẻ mặt có chút hoảng hốt. “Hả, ta, ta bị lạc đường, không biết sao đã đi đến nơi này.”

Mục Thanh Thanh trở về thẳng Hoa Âm điện, nước mắt vẫn còn hai hàng. “Đinh Hương con nha đầu kia, rốt cuộc tắm bao nhiêu hành cày ở trên khăn?”

Nhưng cho dù Mục Thanh Thanh có bao nhiêu chật vật, Nghiêm Yến Sinh về đến nhà, mở túi thơm ra, thấy bên trong là một đoạn tóc đen thì sững sờ rất lâu.

Nghĩ tới cảm giác mỹ nhân mềm mại trong ngực cùng với vẻ mặt bi thương ngán lệ của mỹ nhân, càng nghĩ đến từ nay về sau có muốn gặp nàng một lần cũng khó như lên trời, quả thật vừa buồn vừa tức.

Đêm đó liền mở tiệc ở quán rượu, mời Tuyên Thiệu.

Lúc đó Tuyên Thiệu đang dẫn theo Yên Vũ đi dạo ở phố phía tây bắc, thử để Yên Vũ nghe một chút rốt cuộc toà nhà Cao Khôn hao tổn tâm sức bí mật đi vào cất giấu bí mật gì.

Cũng để tránh đầu ngọn gió ở trong nhà một chút.

Kể từ ngày có người nhìn thấy Yên Vũ sáng sớm đi ra từ trong phòng ngủ của Tuyên Thiệu, trong Tuyên phủ sôi sùng sục.

Lâm Ngọc Dao đã khóc hai ba trận ở trước mặt Tuyên phu nhân.

Tuyên phu nhân cũng gọi Yên Vũ đến hỏi, không những vẻ mặt ôn hoà mà còn thưởng không ít đồ cho nàng.

Yên Vũ cảm thấy việc này rất bất đắc dĩ, nhưng lại không cách nào giải thích. Dưới ánh mắt tha thiết của Tuyên phu nhân, nàng cảm thấy vô cùng áp lực, có thể dừng ở bên ngoài lâu một chút rồi trở về thì thật là tốt.

Lúc gia đình của Nghiêm gia tìm tới, Lộ Nam Phi đang đánh xe, ba người chủ tớ đã qua lại mấy vòng ở phố bắc.

Nghe nói Nghiêm Yến Sinh mở tiệc chiêu đãi, Tuyên Thiệu không do dự nhiều, liền đi đến nơi hẹn.

Nghiêm Yến Sinh bao cả quán rượu, chuẩn bị một bàn lớn món ăn nổi tiếng của Lâm An.

Rượu qua ba tuần, trên mặt Nghiêm Yến Sinh đã hiện ra chút ửng đỏ. Ánh mắt có phần mê ly rơi trên người Yên Vũ ở sau lưng Tuyên Thiệu.

“Tuyên công tử, tỳ nữ này của người đáng đáp không tệ. Người tặng nàng cho ta, ta tặng lại Tuyên công tử hai tiện tỳ được không?” Nghiêm Yến Sinh nói xong liền để ý sắc mặt của Tuyên Thiệu.

Mặt Tuyên Thiệu trầm như nước, đôi mắt đen nhánh sáng ngời như hắc diệu thạch bình tĩnh không lay động nhìn Nghiêm Yến Sinh. “Nghiêm công tử nói cái gì? Ta không nghe rõ?”

Nếu như bình thường Tuyên Thiệu nói như vậy, người khác nhất định không còn dám mở miệng.

Nhưng Nghiêm Yến Sinh tưởng nhớ Mục chiêu nghi trong cung, mượn môi rượu mà cười ha hả. “Nghe nói Tuyên công tử luôn không gần nữ sắc, không phải là không bỏ được chứ?”

Tuyên Thiệu ném chén rượu trong tay lên bàn. “Nếu ta thật không bỏ được thì sao?”

Nghiêm Yến Sinh cười lắc đầu. “Trong ngày thường thì tùy người, nhưng hôm nay không thể thuận theo Tuyên công tử...”

Nghiêm Yến Sinh nói xong, dưới gối mềm nhũn, ngồi trượt ở trên ghế. Mềm nhũn vô lực nhìn Tuyên Thiệu cười không ngừng.

Tuyên Thiệu đứng dậy, kéo Yên Vũ muốn đi, nhưng chợt thấy chóng mặt một trận. Lão đảo hai cái, suýt nữa ngã xuống đất.

Yên Vũ lạnh tay lẹ mắt đỡ lấy hắn.

Ánh mắt Tuyên Thiệu lạnh lùng nhìn Nghiêm Yến Sinh.

Nghiêm Yến Sinh mơ hồ nói: “Ta biết ngươi luôn cẩn thận, cho nên ta đã bỏ thuốc mê ở trên người mình.”

Nói xong hắn liền hôn mê.

Người Tuyên Thiệu lão đảo.

Lộ Nam Phi lập tức tiến lên đỡ lấy Tuyên Thiệu.

Cửa phòng bao bỗng nhiên bị mở ra. Gia đình của Nghiêm gia lập tức bao vây phòng bao.

Người đi theo bên cạnh Nghiêm Yến Sinh nói: “Lưu lại cô gái này, chúng tôi lập tức đưa Tuyên công tử rời khỏi. Nếu không để lại, chẳng biết Lộ đại nhân sức lực một người có chống cự nổi trăm người của Nghiêm gia hay không?”

Yên Vũ nhíu mày nhìn Lộ Nam Phi, thấy hắn đang đỡ Tuyên Thiệu cũng liếc mắt nhìn mình.

“Lộ đại nhân...”

Lúc này Tuyên Thiệu đã bất tỉnh nhân sự.

Lộ Nam Phi nhíu mày tự suy nghĩ một hồi. “Yên Vũ cô nương, đặc tội!” Thấy hắn bỏ lại Yên Vũ, gia đình Nghiêm gia lập tức nhường ra một lối đi.

Lộ Nam Phi thật sự công Tuyên Thiệu rồi đi không quay đầu lại.

Yên Vũ bị vứt lại một mình ở trong vòng vây của gia đình Nghiêm gia, trong lòng vẫn hy vọng xa vời có phải là kế hoãn binh của Lộ Nam Phi không đây? Có thể nào hắn an trí cho Tuyên Thiệu xong thì vòng trở lại cứu mình không?

Nhưng trong tai nghe thấy tiếng Lộ Nam Phi cưỡi xe ngựa nhanh chóng rời đi, càng chạy càng xa.

Mình thực sự bị bỏ lại?

Sắc mặt Yên Vũ cứng ngắc, nhìn người tùy tùng của Nghiêm Yến Sinh.

“Mang đi!”

62. Chương 63: Phải Giữ Bí Mật Thân Phận Của Chúng Ta (1)

Yên Vũ không giãy dụa vô ích. Nàng nghe được toàn bộ trong ngoài quán rượu thật sự có gần trăm người canh phòng. Không biết Nghiêm Yến Sinh từ đâu điều phái đến nhiều người như vậy. Dù cho số người ít hơn phân nửa, nàng tay trái gà không chặt cũng không có khả năng chạy trốn.

Yên Vũ bị trùm đầu, bịt miệng, trói chặt chân tay, quăng lên xe ngựa.

May mà những thứ này cũng không ảnh hưởng đến thính lực của nàng.

Nàng nghe được xe ngựa lăn đều chạy về hướng ngoại thành Lâm An. Phương hướng xe chạy trái lại khiến cho trong lòng nàng nhảy nhót một trận.

Hôm nay là cuối tháng ba, gần tới thanh minh.

Hàng năm, vào lúc này biểu ca sẽ trở về từ núi Thanh Thành, cùng nàng đốt chút giấy cho người nhà chết oan. Nơi biểu ca ở mỗi lần trở về là ngay tại hướng tây nam ngoại thành.

Phương hướng xe ngựa chạy chính là tây nam.

Yên Vũ không giãy dựa chút nào, chỉ yên lặng nằm trên sàn xe ngựa, ra sức nghiêng tai lắng nghe.

Nghe thấy xe ngựa qua một cây cầu, phía nam đường qua cầu có một toà tiểu viện, động tĩnh trong viện không lớn, xác thật có tiếng người.

Tim Yên Vũ đập nhanh hơn. Biểu ca quả nhiên đã trở về!

Tiểu viện kia là của biểu ca mua.

Xe ngựa lại chạy về hướng nam một hồi rồi mới ngừng lại ở một chỗ bên ngoài thôn trang.

Yên Vũ bị người xách xuống xe, khiêng trên vai, ném vào phòng chứa củi.

“Canh nàng ta cho kỹ. Công tử tỉnh lại sẽ xử lý.” Tuỳ tùng theo bên cạnh Nghiêm Yến Sinh dẫn dò một câu. Liền rời khỏi phòng chứa củi.

“Nha đầu này cực kì ngoan ngoãn, dọc đường đi cũng không thấy giãy dựa làm ầm ĩ. Chẳng lẽ là nín đến hổng chứ?” Một người nói.

Tên còn lại cười hì hì. “Một tiểu nha đầu có thể nín đến hổng cái gì? Nhìn nàng ta bị trói rất chắc, có mở cửa ra nàng ta cũng trốn không thoát! Ta mang chút rượu từ quán rượu về, người có muốn ném thử hay không?”

Lúc hai người đang người nói chuyện thì đã đóng cửa lại, khoá từ bên ngoài.

Yên Vũ rồi mới ngồi thẳng người dậy từ trên đất.

Trong phòng chứa củi hơi có chút mùi ẩm mốc. Đầu nàng bị trùm, miệng bị bịt, tay chân đều bị trói, hôm nay làm thế nào để thoát thân đây?

Phải thừa dịp trước khi Nghiêm Yến Sinh tỉnh lại mà bỏ chạy.

Nghiêm Yến Sinh yêu thích Mục Thanh Thanh, lòng nàng biết rất rõ. Lần này trói nàng đưa đến đây chắc chắn là vì giúp Mục Thanh Thanh hả giận.

Thật không ngờ Mục Thanh Thanh ở trong cung mà cũng có thể sai khiến được Nghiêm Yến Sinh.

Trước đây mình còn tưởng nàng ta ngây thơ vô hại, ngược lại thật sự là đã xem thường nàng ta.

Yên Vũ ngồi trên đất trong phòng chứa củi, nhích từng tắc một, muốn tìm thử xem nơi này có vật gì hữu dụng có thể giúp nàng mau chóng thoát khỏi.

Xê dịch gần nửa canh giờ, cả người nàng đã đầy mồ hôi, vẫn không có thu hoạch được gì.

Nàng thở dài một hơi, thân thể nghiêng sang một bên, muốn nghỉ ngơi một chút thì “coong” một tiếng, đụng phải một vật. Cả người nàng căng thẳng, sợ kinh động người canh giữ ở bên ngoài.

Cũng may tiếng động không lớn, người bên ngoài không có chú ý.

Trong lòng Yên Vũ lập tức vui mừng. Thứ nàng đụng phải chính là một cái búa gỗ sét.

Tuy rằng đã gỗ không còn sắc bén chút nào, nhưng cũng đủ cửa đứt dây thừng.

Yên Vũ cắn răng, mượn lưỡi búa cửa đứt dây trên cổ tay. Bởi vì mắt bị bịt lại nên cổ tay cọ xát lên lưỡi búa nhiều lần, ra vài vết máu.

Nhưng nàng bất chấp nhiều như vậy, hai tay vừa được tự do liền gỡ xuống bao bố trùm trên đầu nàng, lấy giẻ rách trong miệng ra, cởi dây thừng trên cổ chân ra cũng mất khá nhiều sức lực.

Nàng vội đến nổi mồ hôi đầy người. Thời gian một nén nhang, cuối cùng toàn thân cũng được tự do.

Nàng lắng tai nghe, thấy canh giữa ngoài cửa chỉ có bốn người. Ba người ngồi dưới mái hiên uống rượu, còn một người thì dựa vào cây cột ở cửa, hít thở dài, yên ả, có lẽ là đang ngủ.

Nhưng nàng nhớ rõ cửa đã bị khoá lại từ bên ngoài, cho dù bốn người kia đều ngủ thì nàng cũng không có năng lực từ bên trong mở cửa ra ngoài.

Nàng quét nhìn một vòng, thấy phía trên đồng củi trong phòng có một cửa sổ nhỏ.

Chẳng biết cửa sổ có bị khoá lại không?

Yên Vũ ngừng thở, để ý động tĩnh ngoài cửa, thận trọng leo lên trên đồng củi cao ở bên tường.

Chợt có tiếng đập gây củi vang rảng rắc, nhưng cũng không dẫn tới sự chú ý của bốn người ngoài phòng.

May mà ba người kia uống rượu từng bình, một người ngủ say.

Yên Vũ cuối cùng cũng leo đến bệ cửa sổ, đưa tay đẩy, cửa sổ nhỏ kéo kẹt... mở ra!

Yên Vũ nhanh chóng nhảy ra ngoài cửa sổ. Ban đêm gió lạnh thổi tới, nàng suýt nữa bị doạ sợ cả người đổ mồ hôi lạnh.

Bên trong là đập đồng củi leo lên, bên ngoài cửa sổ cách mặt đất chiều cao hai người. Nếu như nhảy xuống có thể té gãy chân hay không?

Nhưng vào giờ phút này, thời gian để cho Yên Vũ do dự thật không nhiều lắm. Nàng thận trọng leo về cửa sổ, xoay người ghé vào bệ cửa sổ, tay bấu vào bệ cửa, sau khi thả thân người thả xuống, từ từ buông lỏng tay, sau khi rơi xuống lăn một vòng.

Không có phát sinh nhiều âm thanh, nàng thở dài một hơi, đứng dậy chạy ra phía ngoài.

May mắn là ban đêm, phần lớn mọi người đều đã ngủ, chỉ có gác đêm. Yên Vũ có thể nghe được tiếng người xa xa, liền đi vòng qua. Trăng sáng giữa trời, nàng dùng lỗ tai phân biệt phương hướng, nhanh chóng chạy ra khỏi thôn trang của Nghiêm gia ở ngoại thành.

Mặc dù mệt đứt hơi, nhưng không chậm bước chân chút nào.

Sau nửa canh giờ, nàng coi như là ra khỏi thôn trang của Nghiêm gia. Chạy nhanh về phía viện biểu ca ở.

Xa xa nghe được trong Nghiêm gia trang có tiếng người truyền ra.

“Chạy! Mau đuổi theo!”

Tuy rằng lúc này Yên Vũ đã cách Nghiêm gia trang đến hai, ba dặm, nhưng nếu người đuổi theo nàng cười ngửa thì không tới thời gian một chén trà là có thể đuổi kịp nàng.

Nhìn lại xung quanh đều là ruộng nước mênh mông, càng không có chỗ ẩn thân.

Cho dù Yên Vũ mệt đến nỗi phổi muốn nổ tung nhưng không dám dừng lại nghỉ chút nào. Tập hợp chút hơi sức cuối cùng chạy đến trước cổng viện của biểu ca. Đập cửa gỗ “Bang bang bang...”

“Tần Xuyên! Tần Xuyên! Mau cứu muội!” Yên Vũ hét lớn.

Nghe thấy bên trong viện có tiếng sột soạt, không bao lâu cửa viện liền được mở ra.

Yên Vũ nghiêng người đi vào trong viện, trở tay đóng cửa, cài thanh chặn.

Xoay người lại thì sững sốt.

Đứng trước mặt nàng không phải là Tần Xuyên, rõ ràng là một cô gái xa lạ!

Cô gái cũng đang tò mò đánh giá nàng.

Nghe được tiếng Nghiêm gia đuổi theo đã rất gần, Yên Vũ không kịp suy nghĩ nữa, cất bước đi vào trong.

“Người là ai hả?” Cô gái không nhận được hỏi.

Yên Vũ thấy cửa chái nhà phía đông đang mở, liền im lặng không lên tiếng đi vào. Quan sát bốn phía một cái, không sai mà, nơi này đúng là viện của Tần Xuyên đã mua. Tại sao lại có một cô gái xa lạ ở chỗ này?

Tần Xuyên chạy đi đâu?

Cô gái đi theo vào, còn chưa mở miệng liền nghe thấy cửa viện bị đập vang bang bang.

Yên Vũ biết đây là người Nghiêm gia đuổi tới, cầu khẩn nhìn cô gái trước mặt, liên tục lắc đầu với nàng ta, cuống quýt chấp tay thi lễ.

Cô gái kia vươn người hỏi: “Hơn nửa đêm rồi, ai ở bên ngoài gõ cửa vậy?”

“Chúng tôi là người của thôn trang ở gần đây của Nghiêm thị lang Nghiêm đại nhân. Một tỳ nữ thô sử* chạy khỏi thôn trang. Đặc biệt tới để hỏi chủ nhà có từng thấy qua không?”

(*tỳ nữ làm việc nặng)

Cô gái nhìn Yên Vũ, Yên Vũ liên tục lắc đầu, rồi lộ ra cổ tay của mình.

Trên cổ tay trắng nõn bỗng nhiên có dấu vết bị trói, còn có cổ tay bị cắt đứt loang lổ vết máu.

“Không thấy, đến nơi khác tìm đi!” Cô gái không vui lớn tiếng đáp.

Người bên ngoài viện lại không hề có ý rời đi.

“Làm phiền chủ nhà mở cửa!”

“Còn có người không nói lý lẽ như vậy sao? Hơn nửa đêm, người kêu ta mở cửa là ta liền mở cửa hả? Cút mau, bằng không đừng trách ta không khách khí!” Cô gái lớn tiếng mắng.

Người của Nghiêm gia nghe thấy lời này, không những không đi, ngược lại còn bắt đầu xô cửa.

63. Chương 64: Sao Ta Không Nghe Được Gì Cả?

Yên Vũ qua cầu liền nghe được có tiếng vó ngựa dồn dập tới.

Nàng lui đến ven đường, chậm rãi đi tới, gắng sức phân biệt người cưỡi ngựa tới rốt cuộc là người của Nghiêm gia hay là Tuyên Thiệu?

Đáy lòng nàng khẩn thiết mong sẽ là Tuyên Thiệu tìm tới. Như vậy mới có thể nói rõ nàng ở trong lòng hắn đã có chút trọng lượng, bất kể là vì thính lực của nàng hay là cái gì khác.

Có lẽ là ông trời nghe được tiếng lòng của nàng. Xa xa nhìn thấy người cưỡi trên con ngựa cao to, đi ở tuốt đằng trước, toàn thân chặt chẽ đồ cưỡi ngựa màu đen, tóc đen búi thành búi tứ phương*, lắc lư dưới vận tốc ngựa cực nhanh, lại càng có vẻ hùng hực khí khái anh hùng. Không phải Tuyên Thiệu thì là ai?

(*là búi tóc đàn ông cổ đại hay búi, các bạn xem phim cổ đại thường thấy đó)

Yên Vũ dừng ở ven đường.

Tuyên Thiệu giảm lại tốc độ ngựa ở bên cạnh nàng, nghiêng người kéo nàng lên ngựa.

Yên Vũ bị nhấc bổng lên, ngồi vào trước người Tuyên Thiệu.

Hai tay hắn kéo dây cương, Yên Vũ bị hắn ôm vào trong ngực.

Tuyên Thiệu cũng không quay đầu đi trở về, mà là mang theo Yên Vũ tiếp tục đi về hướng nam. Sau lưng Tuyên Thiệu còn có mười mấy hai mươi người cưỡi ngựa đi theo. Đều là sắc mặt nặng nề đông cứng, không cười nói tùy tiện.

Lúc Tuyên Thiệu mang theo Yên Vũ ngược trở lại cũng không gặp được Tần Xuyên.

Thoạt đầu Yên Vũ cho là hắn đã trở lại, còn chưa kịp thở một hơi thì nghe được tiếng hắn núp trên chạc cây.

Nàng kèm chế bản thân không ngẩng đầu nhìn lại.

Nên chẳng biết lúc này đôi con người màu hổ phách của Tần Xuyên chăm chú hít lại thành một đường, nhìn Yên Vũ bị một người đàn ông khác ôm ở trong ngực. Đốt ngón tay sinh ra tiếng rần rắc, môi mím chặt, thoáng thở hào hển. Đều cho thấy hắn lúc này đang tức giận!

Tuyên Thiệu mang theo Yên Vũ đi thẳng đến thôn trang của Nghiêm gia. Ghim ngựa dừng lại bên ngoài Nghiêm gia trang, nâng roi ngựa lên, chỉ về phía Nghiêm gia trang. “Đạp cho ta!”

Mười mấy hai mươi người sau lưng Tuyên Thiệu lập tức lên trước, xông vào cửa Nghiêm gia trang, không quan tâm đạp bể một mảnh. Người của Nghiêm gia ban đầu còn muốn đi lên ngăn cản, nhưng thấy người tới hùng hổ, liền lùi qua một bên, giận mà không dám nói gì.

Đến khi đám người đạp nát đồ trong và ngoài viện không còn sót cái gì, rồi phóng người lên ngựa, trở lại phía sau Tuyên Thiệu.

Đàn bà con gái trong đám người hầu của Nghiêm gia đã thút thít khóc lên.

Đàn ông cũng gương mặt trắng bệch, chân run lập cập.

“Nói cho Nghiêm đại nhân của các ngươi biết, đồ đạc là Tuyên Thiệu đập, hấn muốn bồi thường thì cứ đến Tuyên phủ!” Tuyên Thiệu nói xong, giá... một tiếng, dẫn đầu đoàn người, giục ngựa cất vó, ung dung rời đi.

Yên Vũ một mực an phận đợi ở trong ngực hấn. Bất kể là hấn phải người đập Nghiêm gia trang, hay là vận tốc ngựa cực nhanh mang nàng trở về Tuyên phủ, nàng không nói một lời nào.

Tuyên Thiệu trở lại Tuyên phủ, trực tiếp mang nàng tới phòng ngủ của mình.

“Có bị thương gì không?” Con người như hắc diệu thạch chuyên chú nhìn nàng.

Yên Vũ thấy bóng của mình trong mắt hấn, nhanh chóng cúi đầu, lộ ra cổ tay quần vải.

Tuyên Thiệu híp mắt lại. “Đã băng bó?”

Nói xong, định bắt đầu tháo vải ra.

Yên Vũ rút tay lại. “Đã băng bó kỹ, không cần phiền nữa.”

“Vươn tay tới.” Tuyên Thiệu không lưỡng lự nói.

Yên Vũ không thể làm gì khác hơn là lại đưa tay ra, nhìn Tuyên Thiệu tháo ra hết vải được Tô Vân Châu băng bó kỹ cho nàng. Tuyên Thiệu cầm ngửi ngửi thuốc mỡ trên vải, ném qua một bên, thản nhiên nói: “Thuốc này tuy lành nhanh, nhưng sẽ lưu lại sẹo, không nên dùng!”

Yên Vũ rất muốn nói có lưu lại sẹo cũng không sao, dù gì cũng chỉ là cổ tay, không phải ở trên mặt.

Nhưng Tuyên Thiệu đã sai người mang nước sạch tới, tự mình giúp nàng rửa sạch thuốc mỡ trên cổ tay. Nhìn vết thương trên cổ tay khi nàng cắt dây thừng bị đục vào, con người như hắc diệu thạch sáng ngời phút chốc tối sầm xuống, động tác càng chậm lại, nhẹ nhàng cẩn thận.

Rửa đi thuốc mỡ được bôi lên trước đó, hấn lại lấy xuống chiếc bình sứ tinh xảo trên cái kệ đa bảo*.

(*link tham khảo hình: detail.tmall.com/item.htm?spm=a1z3o.7695460.14.6.1MlPj&id=45316104978&sku_properties=1222)

Vừa ở ra, liền có mùi bạc hà nhàn nhạt bao phủ.

Hà hương ngưng lộ rót vào trên vết thương, Yên Vũ liền cảm thấy cổ tay mát rượi thoải mái.

Tuyên Thiệu đưa bình sứ cho nàng.

Vì biết hà hương ngưng lộ quý giá, Yên Vũ không nhận lấy. “Lần trước công tử cho còn dư lại...”

“Cầm lấy.” Tuyên Thiệu không để bị từ chối. “Người đàn như vậy, ai biết lúc nào lại sẽ làm mình bị thương?”

Yên Vũ ghen hòng, đưa tay giật lấy bình sứ, cất vào trong ngực.

“Lui ra đi.” Tuyên Thiệu phát phát tay.

Yên Vũ ra khỏi phòng ngủ của Tuyên Thiệu, lê bước tới bên ngoài phòng của nàng và Lục Bình, còn chưa đẩy cửa, cửa bỗng được mở ra từ bên trong.

Lục Bình khí thế hung hăng đứng ở cửa, hung tợn trừng nàng.

“Lục Bình tỷ tỷ?” Yên Vũ kêu một tiếng.

Lục Bình giờ tay túm Yên Vũ vào phòng, trở tay đóng cửa lại.

“Lộ đại nhân bị đánh vì người là thật?” Lục Bình tức giận chất vấn.

Yên Vũ sững sờ. Nàng mới về đến phủ, Tuyên Thiệu ngoại trừ tự mình thay thuốc cho nàng thì không nói gì. Nàng không biết gì cả.

“Lục Bình tỷ tỷ, sao Lộ đại nhân bị đòn vì ta vậy? Có phải là có hiểu lầm gì đó?”

Lục Bình siết chặt nắm tay, căm tức nhìn Yên Vũ. “Có phải là hiểu lầm hay không thì ta không biết, nếu Lộ đại nhân thật sự là bị đánh bởi vì người, ta... ta...”

Lục Bình nói, hung hăng chớp mắt một cái, gạt nước mắt, bỗng nhiên trút bỏ khí lực, thầm thở dài một tiếng. “Ta cũng không thể bắt người làm thế nào... Người là trái tim của công tử...”

Nhìn dáng vẻ Lục Bình vừa đau buồn phần nộ vừa bất đắc dĩ, Yên Vũ vô cùng không hiểu.

Lộ Nam Phi bị đánh bởi vì nàng, sao lại nói như thế?

Lục Bình đứng dậy rời khỏi phòng. Yên Vũ xoay người nằm lên trên giường của mình. Suốt đêm qua chưa hề ngủ, đúng lúc Tuyên Thiệu thả nàng nghỉ, thật sự cần phải ngủ một giấc thật tốt.

Ngoài cửa sổ có tiếng chim hót líu lo truyền đến.

Lời nói khê của một đôi chủ tớ cũng vào lỗ tai Yên Vũ.

“Tiểu thư, không phải người đi tìm nàng ta là tự hạ thấp thân phận sao? Nàng ta là một đứa nha hoàn, đâu có xứng?”

“Linh Lung, người đừng nói nữa, tối ngày nay, người không thấy được thái độ của dì sao? Dì rõ ràng đã ngầm cho phép nàng ta.”

“Nhưng Tuyên phu nhân ngầm cho phép nàng ta, tối đa bất quá là nâng nàng ta làm thiếp. Tiểu thư mới là chủ mẫu tương lai, nào có đạo lý chủ mẫu đi gặp thiếp chứ?”

Chỉ nghe một tiếng thở dài. “Người nói ta đều hiểu. Thế nhưng lòng của biểu ca rõ ràng là ở nơi nàng ta. Thân phận là thứ, ta chỉ sợ nếu không chung sống thật tốt với nàng ta thì biểu ca sẽ xa cách ta... Biểu ca vì nàng ta mà Lộ Nam Phi đi theo năm năm cũng đánh...”

Yên Vũ nghe tới đây, không còn buồn ngủ nữa, trở mình ngồi dậy trên giường. Hai người nói chuyện, nàng đã nghe ra chính là biểu muội của Tuyên Thiệu, Lâm Ngọc Dao, và nha hoàn của nàng ta, Linh Lung.

Ngay cả Lâm Ngọc Dao cũng nói Lộ Nam Phi bị đánh bởi vì nàng. Chỉ sợ là thật sự có chuyện này.

Tại sao Tuyên Thiệu muốn đánh Lộ Nam Phi? Tại sao nói là bởi vì nàng?

Chẳng lẽ là bởi vì tối hôm qua Lộ Nam Phi bỏ nàng lại cho Nghiêm Yến Sinh?

Nói như vậy, vị trí của nàng ở trong lòng Tuyên Thiệu đúng là nặng hơn so với Lộ Nam Phi? Là như thế sao?

Yên Vũ ôm chân ngồi trên giường, chôn mặt ở đầu gối, suy đi nghĩ lại nhiều lần.

Trong lòng vui vẻ một hồi, nhưng lại có chút do dự không chắc.

Tuyên Thiệu là người lạnh lùng đa nghi, vả lại hơi tự phụ, hẳn sẽ dễ dàng tin tưởng mình như vậy sao?

“Yên Vũ cô nương?” Ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa của Linh Lung.

Yên Vũ lên tiếng, mang giày vào, kéo cửa ra. “Biểu tiểu thư.”

Nhìn nàng khom người hành lễ thật là cung kính, trên mặt Lâm Ngọc Dao tuy có chút không tự nhiên nhưng cuối cùng vẫn cười.

“Yên Vũ cô nương, không cần đa lễ. Nghe nói đêm qua người xảy ra chút bất trắc, có gì không ổn không?”

Yên Vũ ôn hoà nói: “Cảm ơn biểu tiểu thư quan tâm, nô tỳ không sao.”

Hai bên đang khách sáo thì Yên Vũ chợt nghe một loạt tiếng bước chân.

Lục Bình thở hổn hển chạy đến. “Yên Vũ... Á, biểu tiểu thư mạnh khỏe!”

Lâm Ngọc Dao giơ tay lên kêu nàng ta đứng dậy.

“Yên Vũ, lão gia kêu người đi đến chủ viện.” Lục Bình hơi lo lắng nói.

Yên Vũ sững sờ. Chuyện này ngay cả Tuyên đại nhân cũng bị kinh động?

Ban đầu, Lâm Ngọc Dao giật mình, nhìn thấy lo lắng trên mặt Yên Vũ thì khẽ cười an ủi: “Yên Vũ cô nương đừng sợ, lão gia rất nhân từ, nhất định sẽ không trách phạt người đâu.”

“Biểu tiểu thư cho rằng lão gia kêu nô tỳ đến là vì trách phạt nô tỳ sao?” Yên Vũ nghe ra trong giọng nói của nàng ta có chút hả hê, nhin không được hồi ngược lại.

Trên mặt Lâm Ngọc Dao cứng lại. “Ta, ta không có nói như vậy a!”

Linh Lung tức giận nói: “Tiểu thư nhà ta có ý tốt an ủi người, người đừng có không biết lòng tốt!”

Trên mặt Lâm Ngọc Dao đã lộ ra uất ức đến cực điểm, vẻ mặt sắp khóc đến nơi.

Yên Vũ chỉ lo nàng ta khóc lên ở trước mặt mình, khiến cho nhìn thấy còn tưởng rằng nàng làm tởm mà lẩn chủ. Liền nhanh chóng khom mình. “Không dám để cho lão gia đợi lâu, nô tỳ cáo lui trước.”

Không đợi Lâm Ngọc Dao mở miệng, nàng đứng dậy ra khỏi viện.

Vào chủ viện, nàng lắng tai nghe thấy Tuyên đại nhân đang ở trong phòng khách tiếp khách.

Tuyên Thiệu không có ở đó, nhưng trong phòng khách lại có một giọng nói mà nàng quen.

Nàng thả chậm bước chân, chăm chú lắng nghe, người đến hẳn là Nghiêm Yến Sinh?

Đúng rồi, Tuyên Thiệu đập thôn trang của gia đình hẳn, gia đình hẳn sao không lại tìm tới cửa? Tuyên đại nhân kêu nàng đến, mục đích là... Không phải là Nghiêm Yến Sinh chưa từ bỏ ý định, muốn bắt nàng trở lại cho Mục Thanh Thanh xả giận chứ?

Hôm nay Tuyên Thiệu không có ở nhà, nếu Tuyên đại nhân đồng ý để Nghiêm Yến Sinh bắt nàng đi thì nàng lại phải làm sao thoát thân đây?

Yên Vũ chần chờ, bước chân dừng lại.

Lục Bình đang dẫn nàng ở phía trước cũng dừng bước, quay đầu lại nhìn nàng. “Đi thôi, đừng để cho lão gia đợi lâu.”

“Ta... ta bị mót quá.” Yên Vũ khẽ nói.

Lục Bình liếc mắt. “Mót cũng nín!”

“Lục Bình tỷ tỷ... Ta không nín được...” Yên Vũ lắc đầu liên tục.

“Thiệt là!” Lục Bình lạnh lùng hừ một tiếng, tiến lên nắm lấy ống tay áo của nàng, kéo nàng đi về phía phòng khách.

Mãi cho đến bên ngoài phòng khách mới đẩy tay ra. “Lão gia, Yên Vũ được dẫn tới.”

Yên Vũ gục đầu đứng ở bên ngoài phòng khách, cảm giác được có mấy ánh mắt sáng quắc đang nhìn chăm chú trên người nàng, như đứng ngồi không yên, thật là khó chịu.

“Vào đi.” Giọng nói của Tuyên Văn Bình ôn hoà, nghe không ra mang ý quở trách gì.

Lục Bình lui ra một bên.

Yên Vũ không thể làm gì khác hơn là bất chấp bước vào phòng khách.

“Thỉnh an lão gia.” Yên Vũ cúi người.

“Đứng lên đi. Đây là Nghiêm đại nhân và Nghiêm công tử, có lẽ người cũng biết Nghiêm công tử.” Tuyên Văn Bình nói.

Yên Vũ ngẩng đầu liếc mắt nhìn, thấy Nghiêm Yến Sinh ngồi ở trên, còn có một người đàn ông trung niên hơi mập, râu cá trê, trên mặt mang nụ cười dễ chịu.

“Xin chào Nghiêm đại nhân, Nghiêm công tử.”

“Ha ha, chuyện của đám con nít mà, vốn là không nên quấy rầy Tuyên đại nhân. Nhưng mà khuyến tử không hiểu chuyện, chọc giận tới Tuyên công tử, nếu ta không tự mình mang con trai đến đây xin lỗi thì thật sự rất áy náy, mong rằng Tuyên đại nhân rộng lòng tha thứ!” Nghiêm thị lang có chút khách khí cung kính nói.

“Nghiêm đại nhân nói quá lời rồi. Thiệu nhi bị ta cưỡng chịu quen tuý ý, hôm nay cũng thấy nha đầu này tốt đẹp, không có gì đáng ngại, tất nhiên Thiệu nhi cũng sẽ không để chuyện này ở trong lòng.” Tuyên Văn Bình nói.

“Vậy à, vậy à.” Nghiêm đại nhân cười theo, liên tục lên tiếng trả lời.

Nghiêm Yến Sinh bỗng nhiên đứng dậy, chấp tay nói với Yên Vũ: “Đã đắc tội, cô nương bỏ qua cho.”

Yên Vũ vội tránh sang một bên, không nhận lễ của hắn. “Công tử làm tổn thọ nô tỳ, nô tỳ không dám nhận.”

Thấy Yên Vũ thức thời, sắc mặt của Nghiêm đại nhân dễ nhìn rất nhiều.

Tuy rằng hắn mang theo con trai tới một chuyến là vì Tuyên đại nhân và Tuyên công tử, nhưng thật sự để con trai mình hành lễ nhận lỗi với một đứa nha hoàn thì trong lòng hắn ít nhiều gì cũng không được tự nhiên.

May mà nha hoàn này vẫn cúi đầu cung kính, không có ý vào Tuyên Thiệu cưỡng chịu mà cho con trai mình sắc mặt gì.

Nghiêm đại nhân cười cười.

Tuyên Văn Bình giơ tay lên kêu Yên Vũ lui ra ngoài.

Kêu nàng tới, bắt quá chỉ là làm cảnh, cái chính là mặt mũi của Tuyên Thiệu.

Yên Vũ thở phào nhẹ nhõm, mới vừa rời khỏi phòng khách chợt nghe thấy Nghiêm Yến Sinh đuổi theo.

“Yên Vũ cô nương!”

Yên Vũ dừng bước, quay đầu lại nhìn hắn. “Nghiêm công tử còn có gì phân phó?”

“Đêm qua ta uống quá nhiều rượu, hôm nay tỉnh rượu cảm thấy chuyện mình là quá hồ đồ, nên hổ thẹn khó mà diễn tả bằng lời, đặc biệt tới để nhận lỗi với Yên Vũ cô nương và Tuyên công tử. Xin cô nương nhất định tha thứ một chút!” Nghiêm Yến Sinh hơi rũ mắt, không thấy rõ biểu cảm trong con ngươi.

Yên Vũ liền lùi lại hai bước. “Công tử nói quá lời, đã là một sự hiểu lầm, nô tỳ sẽ không để ở trong lòng.”

“Đây là một chút tâm ý, tấm lòng tôn kính, cô nương làm ơn nhất định nhận lấy.” Nghiêm Yến Sinh nhận lấy cái hộp từ trong tay tùy tùng ở phía sau, đưa tới trước mặt Yên Vũ.

Yên Vũ nhìn cái hộp trước mặt, không dám đưa tay đón.

Nghiêm Yến Sinh tối hôm qua không ngại bỏ thuốc Tuyên Thiệu, ngay cả bản thân hắn cũng đánh ngã. Hôm nay nói thay đổi sắc mặt liền thay đổi, vừa xin lỗi vừa tặng quà. Trong hồ lô của hắn muốn làm cái gì?

Yên Vũ ngửi được mùi vị khác thường, trong tai nghe được tiếng vang xì xì kỳ quái.

Giống như là được truyền tới từ cái hộp đang cầm trong tay Nghiêm Yến Sinh.

Nàng càng không dám đưa tay đón nhận, lại lui về phía sau một bước, nói: “Nghiêm công tử quá khách khí, nô tỳ thân phận hèn mọn, sao dám nhận quà của ngài?”

“Nếu Yên Vũ cô nương không nhận, há chẳng phải là không chịu tha thứ cho ta sao?” Nghiêm Yến Sinh hơi nhếch miệng, chợt tiến lên hai bước, không nói lời nào đưa cái hộp cho Yên Vũ.

“Yên Vũ cẩn thận...”

Yên Vũ quay đầu lại nhìn thấy Tuyên Thiệu vẻ mặt gấp gáp bay vút về phía nàng.

Còn chưa kịp phản ứng.

Chỉ nghe “Ầm...” một tiếng vang thật lớn.

Cái hộp trong ngực nàng nổ tung.

Cùng lúc khi cái hộp nổ tung, Tuyên Thiệu một cước đá văng cái hộp ra.

Ôm lấy vai của nàng, trong nháy mắt xoay người đem nàng bảo vệ ở trong lòng.

Cái hộp bị nổ tung, mảnh vụn đánh vào trên lưng Tuyên Thiệu. Một mùi vật liệu may mặc bị đốt lan toả trong không khí.

Tuyên Thiệu giơ tay lên bỏ đi cái áo dài ở bên ngoài, bên trên đã bị đốt vài lỗ to, lộ ra màu bị cháy đen.

Yên Vũ chỉ cảm thấy trong tai ông ông lên, thấy miệng của Tuyên Thiệu mở ra đóng lại, như là đang nói gì đó với nàng, nhưng nàng không nghe được cái gì cả.

Tuy hai người gần nhau, hơi thở lạnh của Tuyên Thiệu đều phả vào trên mặt nàng, nhưng nàng không nghe được tiếng của hắn một chút nào.

Nàng nhìn thấy Nghiêm đại nhân chạy ra khỏi phòng khách, hung hăng cho Nghiêm công tử một bạt tai.

Nghiêm công tử bị đánh lệch sang một bên, khoé miệng thấm ra máu.

Nàng nhìn thấy Tuyên đại nhân vẻ mặt lo lắng tiến lên, hướng về phía Tuyên Thiệu hỏi chút gì đó. Nhưng Tuyên Thiệu không thèm ột vẻ mặt nào khác, chỉ lo lắng nhìn nàng.

Nàng mở miệng, muốn hỏi Tuyên Thiệu trong hộp là cái gì?

Nhưng không nghe được giọng nói của mình...

Yên Vũ bỗng nhiên sợ hãi. Nàng giơ tay lên nắm chặt ống tay áo Tuyên Thiệu. “Có phải là ta không nghe được không? Có phải là ta không nghe được không? Tuyên công tử, sao ta không nghe được cái gì cả?”

Nàng muốn hỏi như vậy, thế nhưng nàng không biết mình đã hỏi hay chưa. Nàng không nghe được, ngay cả tiếng của mình nàng cũng không nghe được.

Hai tay Tuyên Thiệu đỡ lấy hai vai nàng, miệng khép mở khép mở, ánh mắt lo lắng, khẩn trương.

Thế nhưng nàng nghe không được hắn đang nói cái gì. Nàng không nghe được cái gì cả...

Trong lỗ tai tiếng ông ông càng lúc càng lớn, càng ngày càng vang, vang lên trong lỗ tai nàng, đầu của nàng cũng đau theo, như là có vật bén nhọn gì đó xuyên qua lỗ tai, đâm thẳng vào đầu của nàng.

“Á...” Yên Vũ khở sở rống lên một tiếng, bưng lấy lỗ tai của mình, vô lực quỳ rạp xuống đất.

Nàng khở sở lắc đầu, ánh mắt hốt hoảng bất lực.

Tuyên Thiệu cúi người ôm lấy nàng, lạnh lùng nhìn cha con Nghiêm gia. “Món nợ này ta sẽ từ từ tính với cái người! Các người an tâm chờ xem!”

Dứt lời, hắn ôm Yên Vũ, xoay người rời khỏi chủ viện.

Nghiêm đại nhân thất hồn lạc phách đứng đó. Lời của Tuyên Thiệu dường như đã cho ông ta đả kích lớn lao. Qua một hồi, ông ta nắm lên quả đấm, đập mạnh Nghiêm Yến Sinh vài cái.

Nghiêm Yến Sinh không nói được một lời.

“Tiễn khách!” Tuyên Văn Bình lạnh lùng mở miệng, sầm mặt phẩy tay áo bỏ đi.

Lúc này cha con Nghiêm gia mới mang theo tâm tư của mình rời khỏi Tuyên phủ.

64. Chương 65: Thuộc Hạ Biết Sai Rồi

Yên Vũ được đưa đến trong phòng Tuyên Thiệu.

Tuyên Thiệu đặt nàng trên giường gỗ đàn hương rộng rãi thoải mái.

Sai người gọi Lộ Nam Phi tới.

Yên Vũ chau mày, sắc mặt tái nhợt, chỉ cảm thấy trong tai từng trận từng trận đau đớn sâu sắc, cùng tiếng ông ông chọt gần chọt xa. Trừ cái đó ra, nàng không nghe được gì cả.

Lộ Nam Phi đi tới, tư thế có chút không được tự nhiên.

Gương mặt nàng trắng bệch, nhìn về phía Lộ Nam Phi.

Lộ Nam Phi chẩn mạch cho nàng, rồi tỉ mỉ kiểm tra lỗ tai của nàng.

Cách chỗ nàng không xa, hướng về Tuyên Thiệu nói gì đó.

Nàng rõ ràng thấy được miệng của hắn đang động đậy, nhưng vẫn không nghe được một chữ nào.

Yên Vũ chống giường, chậm rãi ngồi dậy, thấy trong con ngươi như hắc diệu thạch của Tuyên Thiệu hiện lên một tầng lo lắng, nàng chỉ cảm thấy lạnh cả người. “Có phải ta bị điếc rồi không? Cái gì cũng không nghe được?”

Nàng muốn hỏi như thế, cũng cảm thấy cổ họng của mình đang động đậy. Nhưng nàng không thể xác định độ lớn âm thanh, không thể chắc Tuyên Thiệu và Lộ Nam Phi có nghe được lời của nàng hay không.

Tuyên Thiệu và Lộ Nam Phi đều giương mắt nhìn về phía nàng.

Lộ Nam Phi động đậy miệng.

Yên Vũ lắc đầu, tỏ vẻ mình không nghe được.

Lộ Nam Phi chau mày.

Tuyên Thiệu nói gì đó. Hắn xoay người đi ra gian ngoài, không bao lâu liền cầm giấy và bút mực quay lại.

Tuyên Thiệu nâng bút ngoáy trên giấy.

Không bao lâu, thu bút đưa giấy đến trước mặt Yên Vũ.

“Trong hộp giấu chẩn thiên lôi, màng nhĩ của người trời sinh khác với người thường, tiếng vang quá mức kịch liệt, vả lại cách quá gần, cho nên người mới có thể tạm thời không nghe được. Nhưng đừng lo lắng, nhất định sẽ khoẻ lại, nhất định sẽ.”

Yên Vũ nâng mắt nhìn Tuyên Thiệu.

Hắn nói nhất định sẽ khoẻ lại. Với lại nói đến hai lần. Là vì an ủi mình hay là hắn cũng không có lòng tin?

“Thực sự sẽ khoẻ lại chứ?” Yên Vũ hỏi.

Tuyên Thiệu gật đầu chắc chắn.

Yên Vũ rũ đầu, không bao lâu liền ngẩng đầu lên nhìn hắn. “Trước đây khi lỗ tai ta tốt, may ra còn có thể giúp người cái gì, thế nhưng... Người có thể không đuổi ta đi không? Có thể cho ta lưu lại không? Cầu xin người...”

Nhìn vẻ không chắc chắn cùng khẩn cầu trên mặt Yên Vũ, Lộ Nam Phi nhin không được quay mặt qua chỗ khác.

Tuyên Thiệu hít sâu một hơi, đi tới bên cạnh bàn, tay nâng bút hơi run rẩy.

Không bao lâu, hắn lại đem đến một tờ giấy. “Ta sẽ không đuổi ngươi đi, bất kể ngươi có nghe được hay không cũng sẽ không đuổi ngươi đi. Chuộc ngươi dùng một khoản bạc thật lớn, đuổi ngươi đi chẳng phải là quá tổn thất hay sao?”

Yên Vũ nhin xuống chưa xót trong lòng, nhìn một hàng chữ, ngây ngốc cười một tiếng.

Trên xe của Tuyên Thiệu tùy ý bày một bộ chén sứ màu đen hoa văn lông thỏ, hoặc chén men sứ đen, mỗi cái đều có giá trị không nhỏ. Hắn mà là người để ý đến tiền bạc sao?

Nhưng thấy dáng trấn an tươi cười của hắn, Yên Vũ vẫn gật đầu một cái. “Lỗ tai của ta đau, đầu cũng đau...”

Tuyên Thiệu vỗ vỗ đầu giường, ý bảo nàng nằm xuống, rồi xoay người cùng Lộ Phi Nam ra khỏi phòng.

Lúc này Yên Vũ mới phát hiện dáng bước đi của Lộ Phi Nam có chút không được tự nhiên, tựa như thật sự là đã bị đánh?

Lộ Nam Phi theo Tuyên Thiệu ra khỏi phòng chính, xoay người đóng cửa lại.

“Công tử...”

Tuyên Thiệu giơ tay lên ngăn lại Lộ Nam Phi muốn mở miệng nói. “Phải nhiều người chú ý động tĩnh của Nghiêm gia. Mọi cử động của Nghiêm gia đều phải báo lại cho ta. Có lẽ là gần đây ta quá nhân từ mới để cho hắn ngay cả người của ta cũng dám động đến!”

Lộ Nam Phi ngẩng đầu nhìn Tuyên Thiệu một chút, thấy mặt hắn trầm như nước, một đôi con ngươi đen nhánh lẩn lộn trong tức giận. Hắn vội cúi đầu: “Dạ!”

“Nghe nói kinh thành ẩn náu một vị thần y không xuất thế, có lẽ hắn có biện pháp chữa trị lỗ tai của Yên Vũ. Phải người tra ra hắn ở đâu.” Tuyên Thiệu lại phân phó.

“Dạ.” Lần này Lộ Nam Phi ngược lại không do dự.

Tuyên Thiệu nhắc chân muốn đi.

Lộ Nam Phi với vẻ mặt giằng co, nhưng vẫn mở miệng nói: “Công tử...”

Tuyên Thiệu dừng bước, quay đầu lại nhìn hắn.

“Công tử, thuộc hạ biết sai rồi... Tối hôm qua nếu không phải thuộc hạ còn có lòng riêng, bỏ Yên Vũ cô nương lại thì có lẽ cũng sẽ không có chuyện ngày hôm nay...” Lộ Nam Phi cúi đầu, trên mặt có vẻ áy náy.

Hắn làm sao cũng không ngờ rằng Nghiêm Yến Sinh lại ra tay ác như vậy, càng không ngờ Nghiêm Yến Sinh lại biết đến bí mật thánh lực của Yên Vũ, nghĩ tới dùng biện pháp như vậy để đối phó Yên Vũ.

Hắn chẳng qua là giận Yên Vũ trong lúc vô tình đã mê hoặc lòng của đệ đệ Lộ Minh Dương, nhớ rõ đệ đệ trước khi đi vẫn mịt mờ dặn dò hắn trong nom Yên Vũ. Giận Yên Vũ vừa vào lòng của đệ đệ hắn, mà còn vào mắt của công tử. Hắn chỉ là tức không nhịn nổi, muốn cho nàng một trừng phạt mà thôi.

Nhưng không ngờ hậu quả lại nghiêm trọng như vậy...

Tuyên Thiệu nghe thế, không nói lời nào, nhắc chân ra khỏi viện.

Lộ Nam Phi quay đầu lại nhìn thoáng qua cửa phòng đóng chặt. Màng nhĩ đã bị thương, cho dù có thể tìm được thần y trong truyền thuyết kia cũng chỉ sợ cứu không được lỗ tai của nàng ta...

Nghĩ đến có thể cứu công tử ra khỏi thiên lao, có thể tìm thấy bản đồ bố trí phòng thủ thành, có thể moi ra gian tế của Tây Hạ, có thể khiến cho Vương đại nhân đàn hoàng nói ra lời thật nhanh như vậy, đều không thể không kể đến công của Yên Vũ...

Thậm chí lần trước theo dõi Cao Khôn, tìm được sào huyệt ngoài cung của Cao Khôn đều là công lao của Yên Vũ...

Khiến cho nàng với thánh lực đặc biệt như vậy sau này đều phải chịu đựng cuộc sống không nghe được, nàng – một cô gái yếu đuối – có thể chịu đựng được kết quả như vậy sao...

Lộ Nam Phi siết chặt nắm tay, hung hăng đấm mình một cái, nhấc chân ra khỏi viện. Hắn thầm hạ quyết tâm, mặc kệ có vài phần hy vọng, cũng nhất định phải tìm được thần ý trong truyền thuyết kia!

Hoàng cung đại nội, Hoa Âm điện.

Mục Thanh Thanh vừa cầm lấy quả nho bỏ vào trong miệng vừa tràn đầy vui vẻ nhìn Cao Khôn.

“Chúc mừng chiêu nghi, chúc mừng chiêu nghi, rốt cuộc đã trút được bực tức ở trong lòng.” Cao Khôn ngồi ở bên cạnh, vừa cười vừa nói.

Mục Thanh Thanh che miệng cười khế. Nàng ta chỉ bất quá đã kêu Cao Khôn phái người nói cho Nghiêm Yến Sinh biết một điểm là thánh lực của Yên Vũ khác thường, liền nghe thấy Nghiêm Yến Sinh lại dùng chần thiên lôi nổ điếc lỗ tai Yên Vũ.

Xem nàng ta không có thánh lực hơn người nữa, còn làm như thế nào ở lại bên cạnh Tuyên Thiệu, làm sao để Tuyên Thiệu tin cậy nàng ta.

Hôm nay Mục Thanh Thanh tâm tình thật tốt, liền đối nhìn khuôn mặt còn đẹp hơn so với phụ nữ của Cao Khôn cũng cảm thấy vô cùng vui tai vui mắt.

“Chung vui chung vui, Yên Vũ bị điếc, bên cạnh Tuyên Thiệu sẽ thiếu đi một lỗ tai trợ lực, có lẽ Cao tổng quản cũng tâm tình không tệ chứ?” Mục Thanh Thanh lại lột một quả nho bỏ vào trong miệng.

Cao Khôn cười nhưng không nói.

Nếu không phải nghe được Mục Thanh Thanh nói nha đầu kia thánh lực khác thường, hẳn cho đến nay vẫn không thể nghĩ ra mình rõ ràng vô cùng cẩn thận nhưng tại sao lại bị Tuyên Thiệu phát hiện ra chỗ toà nhà kia, làm hại hắn bị cha nuôi quả trách một trận.

“Đêm nay hoàng thượng muốn giá lâm Hoa Âm điện, chiêu nghi nên sớm đi chuẩn bị đi, nô tài sẽ không ở nơi này chậm trễ thời gian nữa.” Cao Khôn đứng lên nói.

“Cảm ơn Cao tổng quản, ngài đi thông thả.” Mục Thanh Thanh không có ý đứng dậy, quả nho mọng nước, nàng ta ăn cảm thấy rất ngon miệng.

Cao Khôn thấy thế, sắc mặt hơi phai nhạt vài phần, xoay người rời khỏi Hoa Âm điện.

Mục Thanh Thanh đúng là vui vẻ. Nghiêm gia vì giúp Mục Thanh Thanh hả giận mà đắc tội Tuyên Thiệu, hiện giờ dường như đặt mình vào trên mũi dao.

Tấu chương tố cáo Nghiêm gia như là hoa tuyết bay lên ngự án của hoàng đế.

Hoàng thành ty cũng không ngừng trình lên mật báo bắt lợi cho Nghiêm gia.

Địa vị của Nghiêm gia tràn ngập nguy cơ.

Tuyên Văn Bình và Tuyên Thiệu thậm chí chưa từng tận lực làm cái gì, chỉ là lộ ra chút bất mãn đối với Nghiêm gia là có cả đồng người dò xét tâm tư của Tuyên gia, tiền hô hậu ủng đến đả kích Nghiêm gia, sợ mình tiến công chậm sẽ không làm được chuyện tốt cho Tuyên gia.

Nghiêm đại nhân nhốt Nghiêm Yến Sinh lại trong phòng, cầm tù mấy ngày, trước sau nhiều lần tới cửa nhận lỗi với Tuyên Thiệu.

Nhưng mỗi lần đều không thể đi vào được cửa chính của Tuyên gia.

Ngay cả Tuyên Văn Bình cũng không chịu gặp hắn.

Hoàng thượng tín nhiệm Tuyên Thiệu, càng tín nhiệm Tuyên Văn Bình và Tuyên Thiệu cùng dẫn dắt hoàng thành ty.

Khi mật báo bắt lợi cho Nghiêm gia từng cái hiện ra trước mặt hoàng thượng, tấu chương cáo tội Nghiêm gia cũng chất cao khoảng một thước thì hoàng đế rốt cuộc phát tác với Nghiêm gia.

Thu hồi chức quan của Nghiêm thị lang, toàn gia lưu vong, vĩnh viễn không dùng người.

Tuy có Mục chiêu nghi ở trong cung nói giúp cho Nghiêm gia, nhưng hoàng đế không nghe vào, lại nghi ngờ lòng của Mục chiêu nghi có dính dấp với công tử nhà họ Nghiêm ở ngoài cung nên lòng càng có khúc mắc.

Mặc dù Mục chiêu nghi thương tiếc cho quân cờ mình có thể sử dụng lại nhanh như vậy trở thành cờ bỏ đi, nhưng không dám góp lời khuyên nhủ hoàng thượng nữa.

Quan viên trong ngày thường có quan hệ tốt với Nghiêm gia cũng không ai dám vào lúc này vì nói tốt cho Nghiêm gia mà đắc tội với Tuyên gia.

Cuối cùng, không ngờ Nghiêm gia dựa vào Cao Khôn, đi con đường nhũ mẫu của hoàng thượng.

Nhũ mẫu của hoàng thượng mở miệng cầu tình, cuối cùng cầu được hoàng đế tha cho Nghiêm gia một đường sống, đánh Nghiêm thị lang một trận, trục xuất Nghiêm gia ra khỏi thành Lâm An, coi như là kết thúc.

Trải qua chuyện này, mọi người càng nhìn thấu hướng gió. Tín nhiệm của hoàng thượng đối với Tuyên gia không phải là bình thường.

Người vội vàng nịnh bợ Tuyên gia càng nhiều.

Nhưng Tuyên gia vào lúc này bần tiếu, ai có thể mời tới thần y là được nhập vào Tuyên gia.

Tương truyền, ba năm trước đây có vị thần y đã đến Lâm An, chỉ cứu người có duyên.

Truyền thuyết nói vị thần y này có thể cải tử hồi sinh.

Nhưng đến tột cùng có người như vậy hay không, đến tột cùng có người thấy hay không? Không ai nói rõ được.

Nhưng đồn rằng vị thần y này ở Lâm An cũng rất được theo đuổi.

Tuyên gia giống trống khua chiêng tìm kiếm thần y như vậy, chẳng lẽ là vị chủ tử ấy của Tuyên gia bị bệnh?

Lúc mỗi người nói một kiểu cũng là lúc Lộ Nam Phi mang về một tin tức tốt.

Đã tìm được thần y!

Ở ngay thập lý đình ngoại thành Lâm An, kế bên những hộ nông dân.

Gần đây rất nhiều người giả mạo, y thuật của Lộ Nam Phi tinh tường, hơi tìm tòi một chút liền biết nông sâu. Lần này hẳn đích thân nói là thần y, có lẽ chắc là có vài phần bản lĩnh thật sự.

Tuyên Thiệu nghe vậy, lập tức trở lại phòng ngủ.

Yên Vũ đang ngồi một mình trên trường kỷ, trong tay lật một quyển “Thái bình ngự lãm”, vẽ mặt chuyên chú. Lông mi thật dài trên gò má trắng nõn của nàng lộ ra một bóng mờ. Ngoại trừ tiếng lật sách thỉnh thoảng, nàng an tĩnh giống như là không tồn tại.

Tuyên Thiệu đứng ở cửa nhìn nàng thật lâu, nàng cũng không phát hiện được hắn.

Trước kia, người còn đang ở bên ngoài viện là nàng đã có thể nghe ra được tiếng bước chân của hắn.

Kể từ khi lỡ tai nàng không nghe được tới nay, nàng trở nên yên lặng. Lúc đầu nàng còn hỏi hắn lỡ tai của nàng còn có thể tốt lên hay không? Sau đó ngay cả vấn đề này cũng không hỏi, bình tĩnh khiến cho người ta hoảng hốt.

Tuyên Thiệu hắng giọng một cái, cất bước tới gần.

Ánh mắt Yên Vũ vẫn rơi trên trang sách ở trong tay, không phát hiện ra hắn đến.

Mãi cho đến khi hai bàn tay trùm lên trang sách trước mắt nàng, nàng mới ngẩng đầu khẽ cười với hắn.

Tuyên Thiệu cất bước đi tới bên cạnh bàn, nâng bút viết xuống “Tìm được thần y rồi, ta liền dẫn người đi...”

Chưa viết xong, lại vò nhẹ trang giấy quăng qua một bên, đặt bút xuống, bế lấy Yên Vũ liền ra khỏi phòng.

Nếu như nói cho nàng biết đã tìm được thần y rồi, thần y lại nói không có cách nào, chẳng phải khiến cho nàng càng thêm thất vọng sao? Càng thêm nản lòng thoái chí sao?

Vẫn nên không nói cái gì cả, trực tiếp mang nàng tới là được.

Yên Vũ vỗ vai của Tuyên Thiệu, bảo hắn thả mình xuống.

Nàng là lỗ tai không nghe được chứ không phải chân không thể đi! Hắn bế nàng như thế, ai biết người ngoài sẽ nghị luận ra sao?

Bây giờ lỗ tai nàng không nghe được, không còn là nguồn của chuyện ngồi lê đôi mách nữa, nghe không được tiếng bước chân của người ngoài, càng nghe không được bên kia tường viện nghị luận nàng ra sao. Điều này làm cho thói quen tai nghe tám hướng của nàng rất không có cảm giác an toàn.

Nàng thà rằng núp ở trong phòng của Tuyên Thiệu, cả ngày không ra ngoài.

Tuyên Thiệu cũng không để ý tới phản kháng của nàng, bế thẳng nàng lên xe ngựa.

Dọc theo đường đi gặp phải người làm của Tuyên gia, mọi người đều vội vàng thấp đầu, nên làm gì thì làm cái đó, coi như không thấy gì cả.

Yên Vũ không biết mấy ngày nay Lâm Ngọc Dao tìm mọi cách muốn vào viện của Tuyên Thiệu để tới gặp nàng, đều bị người cản lại.

Lâm Ngọc Dao khóc lóc kể lể vài lần ở chỗ Tuyên phu nhân. Tuyên phu nhân kêu Tuyên Thiệu đến, nhưng Tuyên Thiệu ngay cả một sắc mặt tốt cũng chưa từng cho.

Tuyên phu nhân cũng không có cách nào. Bà ta biết tính tình của con trai có bao nhiêu bướng bỉnh.

Lâm Ngọc Dao không gặp được Tuyên Thiệu, cũng không gặp được Yên Vũ, dưới sự giắt dây của nha hoàn, nháo muốn về nhà.

Tuyên Thiệu nghe thấy, không nói hai lời, phái người đi theo xe ngựa, lập tức đưa Lâm Ngọc Dao ra khỏi phủ.

Lúc Lâm Ngọc Dao hối hận cũng là lúc xe ngựa đã ra khỏi thành Lâm An.

Tuyên Thiệu đặt Yên Vũ trên giường mềm vô cùng thoải mái trong xe ngựa, rồi tự mình rót trà cho nàng.

Yên Vũ cười nhận lấy, thổi ra lá trà, tinh tế thưởng thức, cười ha ha giơ ngón tay cái với Tuyên Thiệu.

Tuyên Thiệu nhìn khuôn mặt tươi cười của nàng, nhưng trong lòng đau đớn một trận.

Nàng ấy chợt mất đi thính giác, mất đi thứ đã từng cho rằng tự hào nhất, nhưng đến nay không khóc nháo, sau khi xác nhận sự thật này thì yên tĩnh, ung dung mỉm cười đối mặt.

Kiên cường như vậy, kiên cường khiến người ta hận không được thương tiếc...

Hắn giơ tay lên muốn chạm vào khuôn mặt trắng loáng giống như trong suốt của nàng, nhưng dưới ánh mắt chợt nhìn lại của nàng, tay đã hơi lơ lửng lại rơi trên mái tóc của nàng, khẽ vuốt ve an ủi.

Xe ngựa ngừng lại bên ngoài một tiểu viện tầm thường.

Lộ Nam Phi ở bên ngoài xe bẫm: “Công tử, đến rồi.”

Một câu nói ngắn ngủn, nhưng trong giọng khó nén chờ mong cùng thấp thỏm.

Chẳng qua là Yên Vũ không nghe được gì cả, chỉ cảm thấy được xe ngựa dừng lại, nhưng không bao giờ có thể tiếp tục lập tức đoán được xe ngựa đã tới nơi nào.

“Đến rồi, xuống xe.” Tuyên Thiệu đứng dậy, chợt nhớ tới Yên Vũ không nghe được.

Xoay người lại, ôm lấy nàng, phi thân xuống xe ngựa.

Lộ Nam Phi tiến lên đẩy cửa viện ra. Trong viện có một mùi hương thảo được nhân nhặt tản mát trong không khí.

Mặt đất của tiểu viện được quét tước rất sạch sẽ, trên mặt đất phơi các loại dược liệu.

Một ông lão râu tóc bạc trắng nghe thấy tiếng động, từ trong nhà đi ra.

“Thần y, vị này chính là cô gái bị diễm kia.” Lộ Nam Phi tiến lên phía trước nói.

Yên Vũ hơi ngượng ngùng, trước mặt người khác bị Tuyên Thiệu bế khiến cho nàng hết sức không được tự nhiên. Nàng quay đầu, chôn mặt ở trước ngực Tuyên Thiệu.

Ông lão gật đầu với Tuyên Thiệu. “Vào đi.”

Trong phòng bày biện đơn giản, một cái giường trúc, một cái ghế trúc, một cái bàn gỗ, bên cạnh bàn gỗ là một cái giá thật cao, trên giá để các loại dược liệu.

Trong phòng quanh quẩn mùi tre trúc nhàn nhạt, thơm ngát, hoà lẫn mùi thơm thảo dược, hết sức dễ chịu.

“Để nàng ta xuống chỗ đó.” Ông lão chỉ chỉ giường trúc.

Thấy Tuyên Thiệu vẫn bế, có lẽ là cho rằng Yên Vũ không chỉ không nghe được mà còn không đi được.

Tuyên Thiệu ngược lại không có vẻ lúng túng một chút nào, thận trọng để Yên Vũ xuống chiếc giường trúc rồi đứng ở bên cạnh.

Ông lão cần phải dời chiếc ghế trúc. Lộ Nam Phi lại hết sức có mắt, dời cái ghế đến bên cạnh giường.

Ông lão đi đến ngồi xuống ghế, kéo cổ tay Yên Vũ qua. Đầu ngón tay lạnh lạnh khoác lên trên mạch của Yên Vũ, ánh mắt rơi trên gò má nàng.

Yên Vũ chỉ cảm thấy tay của ông lão chột căng thẳng, nâng mắt nhìn lại ông lão.

Chỉ thấy ông lão kinh ngạc nhìn nàng, xúc cảm trong con ngươi xám tro mãnh liệt lẫn lộn, mà nàng nhìn không hiểu.

Trong lòng Yên Vũ cả kinh, muốn lấy tay về thì thấy ông lão đã khôi phục lại vẻ mặt bình tĩnh. Giống như mới vừa rồi tất cả bất quá là mình hoa mắt mà thôi.

Yên Vũ nâng mắt nhìn Tuyên Thiệu, nhưng ông lão đưa lưng về phía Tuyên Thiệu nên Tuyên Thiệu cũng không thấy được trạng thái kỳ lạ vừa rồi.

Lộ Nam Phi đứng sau lưng Tuyên Thiệu lại càng không thể nhìn thấy cái gì.

Chẳng lẽ thật sự là mình hoa mắt? Lỗi tại không xài được, mắt cũng không được sao?

Yên Vũ do dự không chắc.

Ông lão cũng đã thu tay lại, nhìn về phía lỗ tai của nàng. Tỉ mỉ kiểm tra một hồi, xoay người về phía Tuyên Thiệu và Lộ Nam Phi nói cái gì đó.

Nhưng Yên Vũ hoàn toàn nghe không được.

“Màng nhĩ của cô nương này bị tổn thương. Nếu không điều trị thì cả đời không cách nào khôi phục lại thính giác.” Ông lão râu tóc bạc trắng sờ sờ chòm râu trắng như tuyết của mình, thần nhiên nói.

“Thần y có biện pháp chữa trị màng nhĩ không?” Lộ Nam Phi nhịn không được hỏi.

“Vị tiểu ca này chớ cứ một tiếng là thần y. Tại hạ cũng chỉ là hiểu sơ thuật kỳ hoàng*, đảm đương không nổi hai chữ thần y.” Ông lão cười. “Chữa trị cũng không phải là không thể, nhưng mà màng nhĩ là một vật tinh vi, lại ở sâu bên trong, cũng không phải là một chuyện dễ dàng.”

(*thuật kỳ hoàng: y thuật cổ, theo baidu)

Lộ Nam Phi gật đầu liên tục, tỏ vẻ thừa nhận, đồng ý.

Đầu chân mày của Tuyên Thiệu khẽ nhíu. “Thần y có yêu cầu gì cứ nói, đừng ngại.”

“À, vị công tử này gọi tại hạ An đại phu là được rồi.” Chòm râu trắng của ông lão run lên. “Yêu cầu hử... Công tử đã có thể tìm được chỗ này của ta, có lẽ cũng đã nghe qua quy củ của ta, ta chỉ cứu người có duyên.”

Tuyên Thiệu cười lạnh. “Chữ ‘duyên’ này cũng phải xem nói như thế nào.”

Ông lão cười hề hề. “Ta muốn trăm lượng hoàng kim, một cân trầm hương, một cặp Thiên Sơn tuyết liên, một gốc nhân sâm ngàn năm. Nếu công tử có thể tìm được thì chính là người có duyên, tại hạ nhất định sẽ chữa trị màng nhĩ cho cô nương này.”

Tuyên Thiệu không chút chậm trễ, lập tức đáp lại: “Được. Chẳng biết An đại phu khi nào có thể bắt đầu?”

“Dĩ nhiên là càng sớm càng tốt. Thời gian màng nhĩ bị tổn thương càng dài thì càng không dễ dàng chữa trị.” Ông lão vuốt râu bạc. “Nơi chốn hử, ở ngay đây. Người để lại cô nương này, ta sẽ điều trị thân thể nàng ta trước, đến khi người tìm được vật ta muốn thì ta liền bắt đầu vá màng nhĩ cho nàng ta.”

Sắc mặt Tuyên Thiệu lạnh lẽo. “Giữ nàng ấy lại? Cái này không được.”

65. Chương 66: An Ngọc Chi Là Gì Của Người?

Ông lão cười ha hả, nói: “Vậy thì người dẫn nàng ta đi đi, không cần nhiều lời gì nữa.”

Tuyên Thiệu hít sâu một hơi, nhìn về phía Yên Vũ.

Yên Vũ thấy hắn trông lại thì ngửa đầu cười với hắn, thấp giọng nói: “Cho dù trị không hết cũng không hề gì, bây giờ yên lặng không nghe được chút âm thanh, ngược lại cũng tốt.”

Thấy nàng chẳng những không có oán giận, ngược lại còn an ủi mình, Tuyên Thiệu mím chặt môi mỏng. “Được, làm theo lời ông nói.”

“Ta biết người lo lắng cho cô nương này, người có thể lưu lại người bảo vệ ở gần đây, nhưng người của người nhất định không thể bước vào nhà của ta. Nếu không, ta liền không khám và chữa bệnh cho nàng ta nữa.” Ông lão kiên quyết nói.

Tuyên Thiệu trầm mặc một hồi, lạnh nhạt đáp ứng.

Hắn có thể phái nhiều người đến bao vây quanh khu nhà nhỏ này, cho dù có mọc cánh cũng nhất định không thể bay ra được. Như vậy là không lo không bảo vệ được Yên Vũ.

Vì là đến khám bệnh nên Tuyên Thiệu không mang theo nhiều người bên mình. Sai Lộ Nam Phi trở về phái người đến, Tuyên Thiệu kéo tay của Yên Vũ qua, ngồi ở bên giường.

Viết ở trong lòng bàn tay nàng: “Thần y nói lỗ tai của người có thể trị được, đừng lo lắng.”

Yên Vũ mỉm cười gật đầu, nâng mắt nhìn, ông lão kia đã ra khỏi phòng. Nàng nghe không được ông lão đang ở chỗ nào, vì thính giác đã bị mất nên không cách nào phán đoán âm lượng của mình, liền kéo tay của Tuyên Thiệu qua, viết ở trên bàn tay của hắn: “Người đồng ý với điều kiện gì của ông ta vậy?”

Tuyên Thiệu cười nhạt, khẽ lắc đầu một cái, nâng tay lên viết: “Người an tâm chữa bệnh, cái khác không cần quan tâm, ta sẽ phái người đến bảo vệ người, nhất định sẽ làm người khôi phục thính giác.”

Nghe ý của lời này là muốn lưu nàng lại?

Yên Vũ không nghe được tiếng, cũng không biết vừa rồi ông lão và Tuyên Thiệu đã đạt được hiệp nghị như thế nào. Nghĩ đến lúc ông lão kia bắt mạch inh để lộ ra vẻ kinh ngạc, trong lòng nàng mơ hồ bất an.

Trước khi phủ thừa tướng gặp chuyện không may, nàng còn nhỏ tuổi, được nuôi dưỡng ở khuê phòng, người ngoài gặp qua nàng càng ít. Mẫu thân luôn luôn thích an tĩnh, cũng không thường đi lại giữa các phu nhân, càng ít mang theo nàng đi ra ngoài làm khách. Vả lại tám năm qua nàng đã lớn lên, dung mạo đã không còn non nớt giống trước kia nữa. Người ngoài không nhận ra được nàng mới đúng, vì sao ông lão kia khi nhìn đến mặt của nàng thì lộ ra vẻ kinh ngạc như vậy? Giữ một mình nàng ở lại, sẽ có mưu đồ gì khác hay không?

Trên mặt Yên Vũ lo lắng sao Tuyên Thiệu lại không nhìn ra, lập tức đứng dậy ra khỏi phòng.

“An đại phu, nàng ấy bỗng nhiên không nghe được, trong lòng vốn bất an, bên cạnh lại không có người quen, e rằng nàng ấy càng sợ hãi.” Tuyên Thiệu chưa bao giờ nói với người xung quanh lời van xin, lúc này lại thấp giọng cầu xin đối với ông lão lần đầu tiên gặp mặt. Mặc dù biểu hiện trên mặt cứng nhắc nhưng trong lòng không có một tia không cam lòng nào. Chỉ cần có thể làm cho nàng an tâm, chỉ cần có thể làm cho nàng khôi phục lại thính giác, cho dù hắn ăn nói khép nép với người ta thì sao chứ?

Ông lão vuốt vuốt râu bạc, khẽ lắc đầu nói: “Công tử vẫn nên mang nàng ấy đi đi, quy củ ở nơi này của ta không thể phá.”

Sắc mặt của Tuyên Thiệu chìm liêm. “Một chút thương lượng cũng không có sao?”

Ông lão lắc đầu, quay lưng lại, thu dọn được liệu phơi nắng.

Tuyên Thiệu hít sâu một hơi, cất bước vào phòng.

Tiếng cự tuyệt của ông lão truyền đến từ trong sân. “Người muốn dẫn vị cô nương này đi tìm đại phu khác, ta đương nhiên sẽ không cản. Nhưng ta nói thật cho người biết, nội trong thiên triều, ngoại trừ ta thì không có người nào khác có thể chữa lỗi tai của nàng ta. Nếu chuyện này trì hoãn lâu...”

Ông lão không nói tiếp.

Bước chân của Tuyên Thiệu cũng dừng lại.

Mang nàng ấy đi? Hay là lưu nàng ấy lại để ông lão chữa trị cho nàng?

Suy nghĩ hồi lâu, Tuyên Thiệu sầm mặt, đi tới bên giường.

“Ta sẽ phái người ở bên ngoài viện bảo vệ người. Mỗi ngày sẽ tới thăm người, người đừng lo lắng, an tâm để thần y chữa trị cho người, nhé?” Tuyên Thiệu viết ở trong lòng bàn tay nàng.

Yên Vũ nâng mắt nhìn Tuyên Thiệu.

Trong con người như hắc diệu thạch của hắn cũng có đấu tranh cùng không muốn.

Yên Vũ liền lập tức hiểu rõ, kêu nàng một mình lưu lại chắc chắn là là yêu cầu của ông lão kia với Tuyên Thiệu. Nếu Tuyên Thiệu không chịu vậy thì ông ta sẽ không chữa trị ỉn.

Tuyên Thiệu là một người tự phụ biết bao, nếu có biện pháp khác để khôi phục thính giác ỉn thì hắn chắc chắn sẽ không bằng lòng bị người khác điều khiển. Có lẽ để nàng ở lại chỗ ông lão này là biện pháp duy nhất.

Suy nghĩ rõ ràng những điều này, Yên Vũ lộ ra khuôn mặt tươi cười, gật đầu. “Đợi thính giác của ta khôi phục, nhất định sẽ dốc sức vì công tử, để báo ân tình của công tử!”

Nàng viết ở trên tay hắn như thế.

Trong con người của Tuyên Thiệu hiện lên một tia xúc cảm phức tạp.

Tình cảm của hắn đối với Yên Vũ từ lúc mới bắt đầu là khinh thường, lợi dụng. Từ từ ở chung cho tới bây giờ, vô tri vô giác trong tim của hắn đã thay đổi từ lâu, thay đổi đến bản thân hắn cũng không khống chế được. Thậm chí biết rõ thân phận nàng khả nghi, biết rõ nàng cố gắng tiếp cận mình là có mưu đồ, nhưng vẫn không nhịn được muốn quan tâm nàng, muốn bảo vệ nàng, muốn thay nàng trừng trị những người nào thương tổn nàng, không muốn thấy nàng chịu một chút uất ức nào.

Kiều ngạo như Tuyên Thiệu sao sẽ nói ra những điều này?

Hắn chỉ nhàn nhạt ừ một tiếng, nhớ tới nàng không nghe được thì lại gật đầu một cái.

Nghe thấy Lộ Nam Phi đã mang người tới rồi, liền đứng dậy đi tới bên ngoài viện, dặn dò những người đến đây nhất định phải giám sát chặt chẽ viện này, bảo vệ tốt Yên Vũ, tuyệt đối không thể có bất kỳ sơ sót nào.

Từ biệt Yên Vũ, hắn rời khỏi thập lý đình ở ngoại thành.

Ông lão thấy Tuyên Thiệu đi, nhìn cảnh viện bị bao vây đến ngay cả một con chuột cũng không chạy ra được, vuốt chòm râu cười cười, xoay người vào phòng Yên Vũ đang ở.

Bỗng thấy ngưỡng cửa tối sầm lại, Yên Vũ nâng mắt nhìn ông lão tới gần, trong lòng liền khẩn trương.

Lúc tai nghe được tám hướng, khi bị Nghiêm Yến Sinh bắt đi, trong lòng nàng cũng không có sợ hãi. Bởi vì nàng biết chỉ cần có một cơ hội, nàng dựa vào thính lực trội hơn người thường của mình cũng có thể biến nguy thành an.

Hôm nay đối diện với một khuôn mặt được cho là thần y hoà ái, nhưng trong tai không có một âm hưởng nào, khiến cho nàng thấp thỏm bất an trong lòng.

Ông lão đứng ở chỗ cách nàng hai bước chân, chăm chú nhìn mặt của nàng, tỉ mỉ nhìn, tựa như muốn nhìn ra một đoá hoa từ trên mặt nàng.

Không bao lâu, trong mắt ông lão rốt cuộc có nước mắt.

Ông lão đang quan sát Yên Vũ, đồng thời Yên Vũ cũng đang quan sát ông lão.

Nàng chợt phát hiện thần y râu bạc tóc trắng này thật ra cũng không già. Trên mặt ông ta hầu như không có nếp nhăn. Nét mặt của người từng bị sương gió năm tháng mài sẽ không thể không lưu lại một vết tích nào.

Tuổi tác của thần y cũng lắm là trên dưới bốn mươi, nhưng tóc trắng cùng râu bạc khiến cho người ta đoán lầm tuổi tác của ông ta. Phát hiện điểm này, Yên Vũ càng bất an. “Người rốt cuộc là ai?”

Tiếng nói của nàng rất khê, khê giống như là tự lẩm bẩm vậy. Bởi vì nàng không nghe được nên không dễ không chế âm lượng của mình.

Cũng may thần y tai thính mắt tinh, trong nháy mắt khôi phục lại từ trong suy nghĩ xuất thần do nhìn mặt của nàng, xoay người tìm giấy bút đến, cúi người trên bàn gỗ vội ngoáy bút.

Về mặt ông ta kích động, khiến cho tay cầm bút cũng đang run rẩy.

“An Ngọc Chi là gì của người?” Yên Vũ thấy trên giấy thần y viết.

Yên Vũ chợt biến sắc, xoay người ngồi ở mép giường, trong lòng suy tính nếu mình đứng lên bỏ chạy thì có khả năng thần y cản nàng chạy ra khỏi phòng hay không?

Nếu lỗ tai của nàng còn có thể nghe được thì tốt rồi, nàng có thể từ nhịp tim, hít thở mà nghe ra được thần y có võ công trong người hay không, cũng có thể đoán ra mình có mấy phần thắng.

Bây giờ thì không nắm chắc được, hoàn toàn giống như thầy bói mù xem voi.

Thần y cũng nhìn ra khẩn trương, bất an của nàng, trông mắt màu xám híp lại, viết trên giấy: “Xem ra người nhất định biết.”

“An Ngọc Chi nào, ta không biết.” Yên Vũ lắc đầu liên tục, lúc này mới nhớ tới phủ nhận.

Thần y lạnh lùng cười một tiếng, vung bút viết xuống: “Người không nhận cũng được, ta có ngàn vạn phương pháp khiến cho người chết im hơi lặng tiếng, cũng có thể rời khỏi nơi đây, người có tin không?”

Yên Vũ biết Tuyên Thiệu lưu lại không ít người, ngay ngoài sân. Nhưng về mặt thần y này bình tĩnh, nàng thật không dám mạo hiểm. Nàng cũng không phải là tham sống sợ chết, nhưng không muốn khi chưa hiểu rõ, chưa báo thù nhà mà chết oan uổng ở chỗ này.

“Rốt cuộc người là ai?” Cả người Yên Vũ đề phòng nói.

Nhưng thần y không trả lời, chỉ khoanh tròn câu nói được viết ra lúc đầu kia “An Ngọc Chi là gì của người?”.

Lúc phủ thừa tướng bị huỷ diệt, trong một đêm An gia mai danh ẩn tích trên đời.

Không phải thần y này là người nào của An gia chứ?

“Là...mẫu thân của ta...” Yên Vũ ngập ngừng nói.

Thần y nghiêm vẻ mặt gật đầu, trong miệng không biết lẩm bẩm gì đó.

Xoay người ra khỏi phòng, không bao lâu liền ôm trở lại một cái chăn gấm mỏng, đệm giường, cùng một cái gối ngọc.

Ông ta đích thân trải giường cho Yên Vũ, trên giấy hỏi thăm tên Yên Vũ, lại dặn dò nàng an tâm ở đây, ông ta nhất định sẽ chữa trị tốt lỗ tai của nàng. Những cái khác cũng không nhiều lời, cũng không nhắc lại mẫu thân của Yên Vũ, liền ra khỏi phòng. Vào trong chái nhà hơi thấp ở phía đông, không đi ra nữa.

Trong lòng Yên Vũ nghi ngờ không chắc. Rốt cuộc thần y và mẫu thân nàng quan hệ như thế nào? Người vừa thấy mặt của nàng liền có thể nghĩ đến mẫu thân, có lẽ thật sự vô cùng quen thuộc với mẫu thân.

Thấy thái độ của ông ta cũng không có địch ý đối với mình, cũng đích thân trải giường cho nàng, có lẽ là người nhà mẹ đẻ của mẫu thân? Nhưng mình cũng không nhận biết ông ta, nhìn tuổi tác trên dưới bốn mươi của ông ấy, lớn hơn mẫu thân không bao nhiêu, nàng không nhớ rõ mình có cậu như vậy a?

Nhưng lúc phủ thừa tướng gặp chuyện không may thì nàng mới tám tuổi, mẫu thân cũng không thường về nhà mẹ đẻ, nàng không quá quen thuộc với nhà ngoại tổ, có thể cũng khó nói thật sự là một người cậu nào đó.

Yên Vũ tự an ủi mình như vậy, khiến cho nỗi lòng bình tĩnh trở lại.

Trừ thời gian ăn cơm thần y sẽ xuất hiện để hai người cùng ăn cơm.

Thời điểm khác đều ở trong phòng của mình, chẳng biết đang làm cái gì.

Yên Vũ ngầy ngốc buồn chán ở trong phòng, đi dạo một chút ở trong viện, nhìn ông ta phơi thảo dược, ông ta cũng mặc kệ.

Yên Vũ để ý nhìn, xung quanh tiểu viện có ít nhất hai mươi người canh giữ. Có người dựa ở phía sau cây, có người ngồi xổm ở trên cây, còn có người trực tiếp vòng tới vòng lui ở bên ngoài viện. Canh giữ tiểu viện này kín đến nỗi không kẻ hở.

Yên Vũ lập tức an tâm rất nhiều.

Ngày đầu tiên liền gió êm sóng lặng trôi qua như vậy.

Lúc chạng vạng ngày thứ hai, xe ngựa của Tuyên Thiệu tới cửa viện.

Hắn nói hắn sẽ mỗi ngày đến thăm nàng, quả nhiên là tới. Thần y tựa như sớm đoán trước được hắn đến, hắn còn chưa bước vào cửa viện thì ông ta liền ngăn ở cửa.

“Người không thể vào.” Thần y vờ chòm râu, nói.

Về mặt Tuyên Thiệu lạnh lẽo, đang muốn nổi giận thì thấy Yên Vũ từ phòng chính đi ra.

Nàng vừa mới dựa ở trước cửa sổ, nhìn thấy xe ngựa của hắn liền đứng dậy tới đón hắn.

Thần y xoay người nhìn Yên Vũ, ra dấu ta với nàng, kêu nàng dừng tại chỗ, không được tiến lên.

“Trước khi lỗ tai của nàng ấy tốt lại thì người không thể gặp nàng.” Thần y nói với Tuyên Thiệu.

“Tại sao?” Giọng của Tuyên Thiệu trong trẻo nhưng lạnh lùng, không vui.

Thần y vuốt râu cười. “Đây là quy củ của ta.”

Tuyên Thiệu chột ra tay, ngón tay thon dài nửa quắp lại, giống như ưng trảo sắc bén, chụp vào cổ họng của thần y.

Thân hình thần y vụt qua, thoáng như một bóng mờ, lắc mình đứng ở một bên.

“Thân thủ của công tử rất khá!” Thần y cười khen một tiếng.

Tuyên Thiệu thu tay lại chắp ở sau lưng. Cử chỉ vừa rồi chỉ là thăm dò, thần y này là cao thủ, võ công không kém hắn, nội lực thậm chí càng trên hắn.

Người này mềm không được, cứng không xong, hơn nữa phải cầu cạnh ông ta, quả là khiến cho người ta phiền lòng buồn bực.

“Công tử không cần phải lo lắng, cô nương này chính là người có duyên với ta, ta đã đồng ý chữa trị tốt lỗi tai của nàng thì nhất định sẽ làm được. Công tử không cần mỗi ngày đến dò xét, chỉ cần chuẩn bị tốt đưa tới thứ ta muốn là được.” Thần y vuốt râu nói xong liền muốn đưa tay đóng cửa viện lại.

Tuyên Thiệu nâng mắt nhìn về phía Yên Vũ.

Mặc dù Yên Vũ chẳng biết bọn họ đang nói gì, nhưng nhìn cũng hiểu thần y không chịu để cho Tuyên Thiệu vào gặp nàng, hơn nữa không cho phép nàng ra ngoài gặp Tuyên Thiệu.

Thấy vẻ mặt lo lắng của Tuyên Thiệu, nàng không thể làm gì khác hơn là gật đầu cười với Tuyên Thiệu, bảo hắn không cần phải lo lắng ỉn.

Thần y giơ tay lên đóng cửa viện lại, nhàn nhạt liếc nhìn Yên Vũ, cũng không nói gì cả, xoay người trở về chái nhà phía đông.

Yên Vũ cách hàng rào gỗ bao quanh viện, phất phất tay với Tuyên Thiệu. Thấy sau khi Tuyên Thiệu ngóng nhìn nàng một lúc thì quay người lên xe ngựa, lại nhìn theo xe ngựa càng đi càng xa.

Lúc này khuôn mặt đầy tươi cười mới sụp đổ, thần sắc chìm liêm đi về phía phòng chính.

Thần y đã biết thân phận của nàng, ngược lại nàng hoàn toàn không biết gì về thần y, quả thật là bị động. Mặc dù có thể nhìn ra thần y đối với nàng cũng không có địch ý, nhưng nàng vẫn không dám thả lỏng.

Yên Vũ trở lại trong phòng chính không bao lâu liền thấy thần y cầm cọng cỏ mảnh cùng một bình sứ nhỏ màu trắng đi đến.

Thần y ra hiệu nàng ngoái đầu lại, hướng lỗ tai lên trên.

Cọng cỏ mảnh dính nước thuốc từ bình sứ trắng, thận trọng nhỏ vào trong tai của nàng.

Trong tai lập tức truyền đến cảm giác một trận nóng rực, kéo dài chỉ chốc lát liền không có cảm giác. Thần y lại kêu nàng làm động tác nhắm mắt, cảm giác nóng rực lại từ chỗ sâu màng nhĩ truyền đến.

Tạm ngừng, lỗ tai khác cũng một phen như vậy.

Thần y lại kiểm tra lỗ tai của nàng, sau đó liền rời khỏi phòng chính.

Đây là bắt đầu chữa trị lỗ tai cho nàng sao? Nhưng nàng ngoại trừ cảm giác nóng rực trong chốc lát thì cũng không có cảm giác nào khác, vẫn không nghe được một âm thanh nào.

Yên Vũ biết mình có chút nóng nảy.

Nhưng là người đã từng có thính lực hơn người, bỗng nhiên không nghe được cũng sẽ không biết làm thế nào.

Mặc dù nàng tỏ vẻ bình tĩnh trước mặt Tuyên Thiệu, chẳng qua là không muốn bị Tuyên Thiệu chán ghét, bị hắn trục xuất khỏi Tuyên phủ mà thôi.

Nàng còn muốn dựa vào tiếp cận hắn để biết được chân tướng của năm đó đấy!

Liên tiếp mấy ngày, thần y đều dùng nước thuốc trong bình sứ trắng nhỏ vào lỗ tai của nàng.

Liên tiếp mấy ngày, lúc chạng vạng tối Tuyên Thiệu đều ngồi xe ngựa tới bên ngoài cửa tiểu viện.

Hắn không hề thử xông vào nữa, chỉ đứng ở bên ngoài viện, cách hàng rào gỗ, xa xa nhìn Yên Vũ. Mặc dù mặt không cảm xúc, nhưng một đôi mắt đen như hắc diệu thạch toả sáng.

Có lúc ngây ngốc trên một khắc, có khi lại ngắn hơn một chút, rồi ngồi xe ngựa rời đi.

Đến rồi đi một chuyến thập lý đình ở ngoại thành Lâm An phải mất không ít thời gian, Yên Vũ biết Tuyên Thiệu bề bộn công vụ, nhưng không biết sao mỗi ngày hắn đều rút ra một khoảng thời gian để đặc biệt chạy tới như vậy.

Lại qua hai ngày, Yên Vũ bị một trận âm thanh đôm đốp đánh thức.

Nàng xoay người ngồi dậy trên giường, lỗ tai vô cùng nhột, còn có âm thanh ầm ầm.

Nàng đang muốn đưa tay móc lỗ tai, ngoài cửa “đôm đốp” một tiếng, như là tiếng đôn củi.

Tiếng động này khiến cho Yên Vũ sững sốt, ngay cả tay đang muốn móc lỗ tai cũng cứng lại trong không trung.

Nàng có thể nghe được?

Mới vừa rồi nàng nghe được tiếng phải không?

“Ta, ta, ta là Yên Vũ.” Nàng thử thăm dò, nhỏ giọng tự nói.

Quả nhiên nghe được tiếng của mình. Tuy có chút xa xôi không giống như là từ trong miệng mình phát ra, nhưng nàng ngạc nhiên phát hiện mình thật sự có thể nghe được!

Yên Vũ hưng phấn đứng dậy, kéo cửa ra, quả nhiên thấy thần y đang ở trong sân dùng nội lực bóp củi không tốn một chút sức nào.

“Thần y, ta hình như... có thể nghe thấy được?” Yên Vũ nhịn xuống kích động trong lòng, hơi khấn trương nói.

Thứ luôn nắm giữ được thì có thể không cảm thấy sự quan trọng của nó, loại cảm giác mất rồi lại được mới khiến cho người ta cảm thấy quý trọng. Chỉ sợ không để ý thì thính giác lại rời khỏi mình.

Thần y quay đầu liếc nhìn nàng một cái, nhàn nhạt gật đầu. “Ừm, tính toán thời gian, quả thật cũng xấp xỉ.”

Nói xong liền quay mặt qua chỗ củi.

Yên Vũ siết tay, trong lòng bàn tay đều nhầy nhụa mồ hôi.

“Nhưng mà, thần y, lỗ tai ta rất ngứa.”

Thần y ngay cả đầu cũng không quay lại. “Chịu đựng.”

Yên Vũ nhìn thần y dùng nội lực bóp củi, nhìn sớm mai. Tuy là buồn chán nhưng cảm giác trong tai rất cuộc có thể nghe được tiếng quả thật quá mức tuyệt vời.

Duy chỉ có cảm giác ngứa ngáy quá nhiều khiến cho người ta có chút khó chịu.

Đến khi thần y ăn sáng xong, thu dọn chén đĩa xong thì mới rảnh tay đi tới trước mặt Yên Vũ. “Để cho ta xem lỗ tai của người.”

Yên Vũ nhanh chóng chìa lỗ tai lên trước.

Lúc này lòng đề phòng đối với thần y đã hạ xuống thấp nhất vì thính giác của mình đã khôi phục.

Người chữa trị lỗ tai của nàng đó! Sao có thể là người xấu chứ?

66. Chương 67: Hẳn Không Phải Là Tình Lang Của Người Sao?

“Màng nhĩ đã liền lại rồi, may mà lúc trước bị thủng không nghiêm trọng lắm. Có thể bây giờ thính giác của người vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, là bởi vì người trời sinh thính giác khác với người thường, nhưng đợi năm ba hôm nữa là không khác như trước kia.” Thần y thấp giọng nói. “Người đi theo ta.”

Thần y cất bước đi về hướng chái nhà phía đông.

Yên Vũ đi vào theo không chút nghi ngờ.

Vừa bước vào cửa, sau ót liền hơi nhói đau một chút, nàng không còn tri giác.

Lúc Yên Vũ yếu ớt tỉnh lại thì thấy xung quanh đều là vách đá, không có cửa sổ, mười hai cây đuốc dựng thẳng, sáng như ban ngày. Nàng thì đang nằm trên một giường đá.

Nàng xoay người ngồi dậy, thấy quần áo hoàn hảo không chút tổn hại, tâm trạng hơi thả lỏng một chút.

Nàng ngồi dậy xuống giường, nhìn vách tường sau cây đuốc, giống như là một bức tranh vẽ trên tường. Bởi vì bức tường khuất bóng cây đuốc nên nhìn thấy không rõ ràng lắm.

Nàng tiến lên, chăm chú nhìn.

Lấy làm kinh hãi!

Trên vách đá vẽ một thiếu nữ trẻ tuổi đang khom người hái hoa ở trong vườn hoa. Mặt của cô gái trong bức tranh cực kỳ giống với dung mạo của nàng.

Vách tường bốn phía. Nàng nhìn từng bức tường một. Trên mỗi một vách tường đều vẽ thiếu nữ cực kỳ giống nàng. Hoặc là chơi đùa bắt bướm, hoặc là cầm hoa cười, hoặc yên tĩnh ngồi đọc sách, hoặc nằm nghiêng ngủ say... Dáng vẻ khác nhau, đầy sức sống.

Ban đầu cho rằng cô gái trong tranh vẽ là mình, nhưng nhìn từng vách tường một, Yên Vũ biết tranh này không phải là nàng.

Cô gái trong tranh ở lứa tuổi dậy thì, xấp xỉ với tuổi nàng bây giờ.

Bây giờ nàng chỉ là tỳ nữ bên cạnh Tuyên Thiệu, nhưng cô gái trong tranh là tiểu thư khuê các, quần áo lộng lẫy sang trọng, dáng vẻ ung dung thoải mái.

Phía sau đột nhiên truyền đến tiếng vách đá di động.

Yên Vũ chợt xoay người lại.

Thần y đang đứng ở sau vách đá mở ra, mặt không cảm xúc nhìn nàng.

“Người con gái được vẽ là ai?”

Thần y bước vào phòng đá, tường sau lưng ông ta tự động khép lại. “Người nói thử xem?”

Đầu chân mày Yên Vũ nhíu lại. “Là...Mẫu thân của ta?”

Thần y không trả lời, ánh mắt quẩn luyến rơi trên vách tường, chậm rãi đi tới bên cạnh vách đá, giơ tay lên thận trọng chạm vào bức tranh trên tường. Đôi mắt thăm thẳm chăm chú, giống như đang nhìn bảo vật trân quý nhất thế gian.

Tim Yên Vũ đập hơi nhanh, khẩn trương không thôi. “Rốt cuộc ông là ai, quan hệ thế nào với mẫu thân của ta?”

Thần y quay mặt lại. Ông ta có chút không vui đối với sự cắt ngang của Yên Vũ. “Người nên kêu ta là cậu. Ta là An Niệm Chi, huynh của mẹ ngươi.”

Yên Vũ há hốc mồm, tiếng cậu cũng không kêu ra khỏi miệng.

Nàng có chút ấn tượng đối với huynh của mẫu thân. Trong ấn tượng, An Niệm Chi không giống với khuôn mặt dưới râu tóc trắng này. Đương nhiên, lần cuối cùng nàng thấy cậu cũng là chuyện của mười năm trước. Lúc đó nàng bắt quá chỉ năm sáu tuổi, nhớ lộn cũng là điều có thể.

Sao ông ta chỉ bắt quá bốn mươi nhưng râu tóc trắng phau vậy?

An Niệm Chi vẫn nhìn nàng, dĩ nhiên nhìn ra do dự trên mặt nàng.

“Người trong phút chốc không thể tin cũng là chuyện có lý. Tám năm trước phủ thừa tướng bị huỷ diệt, không ai sống sót. Hôm ấy nhìn thấy người, ta cũng không thể tin được. Người giống mẫu thân người như vậy... Thật là không ngờ muội muội lại có con còn sống ở trên đời.”

An Niệm Chi thán một tiếng, vẻ mặt bi thương, giống như lâm vào hồi ức.

Yên Vũ đợi một hồi, mới chậm rãi mở miệng. “Ông thật sự là cậu của ta?”

An Niệm Chi khẽ cười một tiếng, khoe miệng cũng lộ vẻ bất đắc dĩ. “Mẹ người sanh vào giờ mọo mừng năm tháng chạp, thích nhất là đồ ngọt, không ăn cay, thích quần áo và trang sức màu vàng nhạt, thích cặp ngọc trâm khắc hoa quỳnh nhất, một vòng tay cẩm thạch bảy màu chưa từng rời thân. Ta nói có đúng không?”

Yên Vũ kinh ngạc nhìn An Niệm Chi.

Nhiều năm như vậy nhưng hẳn vẫn nhớ rõ ràng sở thích của mẫu thân, không kém một chút nào.

Sở thích của mẫu thân, nếu là người ngoài thì tuyệt đối không thể biết được.

Yên Vũ nhìn An Niệm Chi, trong mắt dần dần ngấn lệ. “Cậu... Ông thật sự là cậu của ta...”

An Niệm Chi nhìn gương mặt giống biết bao của nàng và cô gái trong bức tranh vẽ trên tường, đau đớn trong lòng. “Năm ấy ta nghe tin chạy tới, nhưng lúc đó đã muộn... Không ngờ hôm nay ngược lại khiến cho ta gặp lại người, thật sự là ông trời có mắt!”

Yên Vũ yên lặng gật đầu, nhưng trong lòng vẫn tồn tại nghi ngờ. “Cậu, vì sao ngài râu tóc bạc trắng vậy?”

An Niệm Chi nhìn nàng, trong tròng mắt màu xám là vẻ mặt không hiểu của nàng. “Khi đó người quá nhỏ. Người cũng biết ta nghe được phủ thừa tướng gặp nạn, cấp tốc chạy tới nhưng chậm một bước... Ngay cả nhát xác cho hai muội muội của mình cũng không tìm thấy thi thể. Người có hiểu loại cảm giác đau lòng cực kỳ không? Ta vốn tưởng rằng một đêm đầu bạc chỉ là chuyện trong truyền thuyết, cho đến lúc đích thân ta trải qua mới biết không phải là lời đồn, thế sự vô thường...”

Hai muội muội trong miệng An Niệm Chi, một người dĩ nhiên là mẫu thân của Yên Vũ, một người khác là mẫu thân của Tần Xuyên đến làm khách.

Một nhà ba người của Tần Xuyên là lặng lẽ đến để cầu phụ thân tìm một chức vị trống. Cho nên người ngoài không biết được cả nhà bọn họ đã ở phủ thừa tướng.

Nhưng người ở trước mặt biết.

Điều này không khỏi khiến cho Yên Vũ tin tưởng ông ta thật sự là huynh của mẫu thân, là cậu của mình.

“Sao cậu ở đây làm nghề y? Cháu cũng không có nghe thấy trong nhà ngoại tổ có người làm nghề y?” Lúc này Yên Vũ đã không còn hoài nghi thân phận của An Niệm Chi nữa, chỉ là hỏi ra nghi hoặc ở trong lòng mà thôi.

An Niệm Chi cay đắng cười một tiếng. “Thuở nhỏ ta thích thuật kỳ hoàng, nhưng làm nghề y coi như là nghề hèn hạ, ngoại tổ của người cực kỳ phản đối. Ta lén đọc sách thuốc bị ông phát hiện thì nhất định bị đánh một trận. Lâu ngày, ông ấy thấy đánh ta cũng vô dụng liền không thể làm gì khác hơn là mặc kệ, nhưng tuyệt không cho phép ta làm người khám và chữa bệnh. Ta trong cơn tức giận đã rời nhà trốn đi. Mãi đến khi nghe thấy phủ thừa tướng gặp nạn mới chạy tới Lâm An... An gia cũng từ đó mà mai danh ẩn tích, ta trở thành một người lẻ loi...”

Thì ra là thế. Nói vậy tám năm qua trong lòng cậu cũng vô cùng buồn đau đi.

“Sao cậu biết được phủ thừa tướng gặp nạn? Nếu là có tiếng gió sao cha không hề phòng bị, khiến cho cả phủ thừa tướng bỗng nhiên đều bị huỷ diệt?” Trong lòng Yên Vũ mơ hồ hy vọng cậu biết rõ chân tướng trong đó. Có thể cậu sẽ nói cho nàng biết rốt cuộc là ai đã trù tính tai hoạ của phủ thừa tướng vào tám năm trước.

An Niệm Chi thu lại ánh mắt từ bức tranh trên tường. Ánh mắt sáng quắc rơi trên mặt nàng.

“Người cũng biết Toàn Cơ Các chứ?”

Yên Vũ gật đầu. Nàng ở Xuân Hoa lâu tám năm. Xuân Hoa lâu vàng thau lẫn lộn, tin tức thông suốt nhất. Toàn Cơ Các ra đời và phát triển lặng lẽ trên giang hồ vào mười mấy năm trước. Ra đời trong vòng một năm liền thu tóm một số môn phái lớn trên giang hồ, quả thật đã nổi lên một trận gió tanh mưa máu. Đồng thời trong trận chém giết này, Toàn Cơ Các đã ngồi vững vị trí thứ ba sau Thiếu Lâm và Võ Đang.

Không giống với Thiếu Lâm, Võ Đang, bề mặt của Toàn Cơ Các là làm kinh doanh. Cửa hàng trải rộng các châu, huyện của thiên triều. Nhưng ngầm là buôn bán tin tức, thuần dưỡng sát thủ. Khẩu hiệu trên giang hồ: chỉ có người ra không nổi giá, không có người nào mà Toàn Cơ Các không giết được.

“Lẽ nào chuyện năm đó là Toàn Cơ Các làm?” Yên Vũ run giọng hỏi.

Nếu thật là Toàn Cơ Các gây nên, nàng cộng thêm Tần Xuyên, còn cộng thêm cậu ở trước mặt cũng sợ là không biết làm sao được đây?

Lại thấy An Niệm Chi lắc đầu. “Cũng không phải là Toàn Cơ các. Tám năm trước, ta may mắn cứu Các chủ của Toàn Cơ các một mạng, hắn đồng ý bán cho ta một tin tức quan trọng, coi như là trả thù lao. Ta liền hỏi thăm hắn mẫu thân của người có mệnh khỏe không. Hắn nói cho ta biết có người mưu đồ tiêu diệt phủ thừa tướng. Ta cầu xin hắn ra tay giúp đỡ nhưng hắn chỉ tỏ vẻ Toàn Cơ các không dính líu đến chuyện này là đã nể mặt ta vô cùng. Ta không dừng lại ngủ đêm chạy về Lâm An, nhưng lúc đó đã muộn...”

Trước mắt Yên Vũ lại là một biển lửa. Ngọn lửa đỏ rực bốc lên tận trời cao.

“Rốt cuộc là ai? Rốt cuộc là ai...”

“Người thật sự muốn biết?”

An Niệm Chi chợt giận trằm mặt xuống, vẻ mặt trang nghiêm nhìn nàng.

Yên Vũ bình tĩnh gật đầu.

“Được, vậy ta liền nói cho người biết!” An Niệm Chi đến gần nàng một bước. “Cha của tình lang người chính là hung thủ diệt cả nhà người! Hai tay hắn dính đầy máu tươi của hơn một trăm miệng ăn từ trên xuống dưới nhà họ Diệp!”

“Tình lang?” Yên Vũ nhin không được chớp mắt, trong mắt nổi lên hơi nước.

“Vị Tuyên công tử kia không phải là tình lang của người sao?” An Niệm Chi cười châm chọc.

Tuyên Thiệu? Cha của Tuyên Thiệu, Tuyên Văn

Bính là kẻ thù của nàng? Chính là kẻ đã giết cả nhà nàng vào tám năm trước?

Nàng một lòng một dạ muốn tiếp cận Tuyên Thiệu, tiếp cận hồ sơ của hoàng thành ty, nghĩ muốn tìm được chân tướng, lại là như thế này?

Đao phủ giết 187 mạng người của Diệp gia ở ngay bên cạnh nàng?

Yên Vũ chợt thấy trong lồng ngực khó chịu, to miệng thở hổn hển.

An Niệm Chi hừ lạnh một tiếng. “Tám năm trước có hai chuyện lớn, người có biết hai chuyện đó không?”

Yên Vũ chỉ lo thở dốc, không có trả lời.

An Niệm Chi tự mình nói: “Một là phủ thừa tướng bị diệt trong khoảnh khắc. Một là Tuyên gia bỗng nhiên nổi lên trong lúc đó. Người chưa từng nghĩ tới mối liên hệ ở giữa sao?”

Yên Vũ yên lặng lắc đầu.

Nàng đều biết hai chuyện này, nhưng nàng thực sự chưa bao giờ nghĩ tới đặt hai chuyện này chung một chỗ.

Chẳng phải tin đồn Tuyên gia nổi lên là bởi vì Tuyên Thiệu lập được công cứu giá sao?

Có quan hệ gì với phủ thừa tướng?

“Cũng không thể trách người. Dù sao năm đó người chỉ mới tám tuổi, người có thể biết cái gì chứ?” An Niệm Chi sâu kín thở dài nói. “Tuyên Văn Bính nói xấu là thừa tướng có lòng mưu nghịch, cùng với người ta trong ứng ngoại hợp ám sát hoàng đế, rồi giả cứu giá khiến cho hoàng đế tin nhiệm hắn. Cuối cùng khiến hoàng đế ngờ vực Diệp thừa tướng, trọng dụng Tuyên Văn Bính, để cho hắn ngồi lên vị trí tổng chỉ huy sứ hoàng thành ty.”

Yên Vũ trừng hai mắt. Chân tướng đột nhiên tới khiến cho nàng bất ngờ, trong nhất thời không biết nên phản ứng ra sao.

“Nhiều năm như vậy, chẳng lẽ ngươi không lạ lòng, phủ thừa tướng bị diệt trong sớm chiều, vì sao hoàng đế không kêu người truy đến cùng? Năm đó vì sao chỉ bắt mấy người bình thường vì tội phóng hỏa, kết án qua loa?”

Từng câu từng chữ của An Niệm Chi đập vào trong đầu Yên Vũ như một gáo nước lạnh. Nàng rút cuộc suy nghĩ qua nhiều năm như vậy cũng không nghĩ ra nguyên nhân.

Thì ra là Tuyên Văn Bình mưu hại, thì ra là lòng nghi ngờ của hoàng đế.

Yên Vũ nhớ lại nàng đã gặp qua Tuyên Văn Bình hai lần. Một lần là lúc Tuyên Thiệu bị giam vào thiên lao, một lần là cha con Nghiêm Yến Sinh đến xin lỗi.

Tuyên Văn Bình khác với Tuyên Thiệu lạnh lùng. Mặc dù không nói là mặt mũi hiền lành nhưng cũng được coi là vẻ mặt ôn hoà.

Không giống như loại người gian ác, bụng dạ nham hiểm.

Ông ta đã thật sự dùng hơn một trăm tính mạng vô tội của phủ thừa tướng để đổi lấy vinh hoa phú quý ỉnh sao?

“Cậu... Cháu...” Yên Vũ rầu rĩ đau khổ.

An Niệm Chi thở dài, giơ tay lên muốn sờ sờ đầu của nàng, nhưng cuối cùng lại đưa tay rơi trên bức tranh tường, nhẹ nhàng vuốt ve bức hoạ của mẫu thân nàng.

“Ngươi vẫn còn là con nít. Chuyện này vốn không nên nói cho ngươi biết. Chỉ là ta thấy ngươi và con của kẻ thù gần gũi như vậy, nhất thời tức giận... Với địa vị ngày nay của Tuyên Văn Bình, ta ẩn cư ở ngoại thành Lâm An gần tám năm nay cũng không tìm được cơ hội báo thù. Chuyện này ngươi không cần suy nghĩ nữa, cậu... Cuối cùng có một ngày sẽ báo thù này ẹ của ngươi!”

Nhìn ngón tay của An Niệm Chi lưu lại suốt trên bức tranh, vẻ mặt đè nén, trong lòng Yên Vũ có loại cảm giác xấu.

Tình cảm của cậu đối với mẫu thân thật chỉ là tình huynh muội sao?

Vì sao trên bức tranh tường chỉ có hình một mình mẫu thân?

Vì sao năm đó lúc cậu hỏi các chủ của Toàn Cơ Các, không hỏi thăm sức khoẻ gia đình, hỏi người khác mà chỉ hỏi mẫu thân có mạnh khoẻ không?

Cổ lẽ là An Niệm Chi nghĩ tới chuyện ngày xưa gì đó, quay lưng lại lau mắt, khi quay mặt lại thì trên mặt đã không còn vết tích. “Được rồi, cái khác ta mặc kệ, ta cũng không cần ngươi báo thù ẹ. Chỉ có một điều, ngươi là con gái của bà ta, tuyệt không thể thích con trai của kẻ thù. Ngươi ở lại năm ba ngày, lỗi tai khỏi hoàn toàn thì rời khỏi đây, coi như chưa từng gặp qua ta, ta cũng chưa từng nói gì với ngươi.”

“Cháu không có thích hần!” Yên Vũ vội vàng giải thích. “Cháu tiếp cận hần chỉ là vì để biết được chân tướng năm đó, chỉ là vì tìm ra kẻ thù của Diệp gia mà thôi.”

An Niệm Chi đánh giá Yên Vũ. “Lời này là thật chứ?”

“Những câu này là thật!”

An Niệm Chi nhìn chăm chăm Yên Vũ, lặng lẽ nhìn một hồi.

“Ngươi có ý tưởng gì?”

Yên Vũ thở ra một hơi dài, rũ mắt xuống. “Còn chưa có.”

An Niệm Chi cũng không nhiều lời, chậm rãi đi tới trước một vách đá, nhấn một cơ quan trên tường, vách đá chậm rãi dời sang một bên. “Ra đi.”

An Niệm Chi chờ Yên Vũ ra khỏi phòng đá trước, mới đi ra theo sau nàng.

Bên ngoài phòng đá có một lối đi tối thui, nhỏ hẹp, ẩm ướt.

Yên Vũ lần mò đi không xa liền đụng phải một thang dây hướng lên trên.

“Người đi lên trước.” An Niệm Chi nói ở sau lưng nàng.

Yên Vũ nắm lấy thang dây, leo lên mười hai nấc thang. Đỉnh đầu đụng vào một tấm ván gỗ ở trên, nàng một tay nắm lấy thang dây, một tay hướng lên trên nâng mở tấm ván gỗ.

Tia sáng bên ngoài tấm ván gỗ lập tức rơi vào bên trong mật đạo.

Yên Vũ nhanh chóng bò lên.

Lúc này mới phát hiện lối vào mật đạo đúng là ở dưới giường của chái phòng phía đông.

An Niệm Chi theo sau lên.

“Người trở về phòng chính đi.” Trên mặt An Niệm Chi không có biểu cảm lắm, đối xử với nàng cũng không tính là thân thiết.

Nhưng từ khi biết được An Niệm Chi là cậu ruột của mình, Yên Vũ nhìn mặt của An Niệm Chi cũng dần dần cảm thấy ấm áp.

Dù sao trên đời này, ngoại trừ Tần Xuyên ra, An Niệm Chi là người thân duy nhất của nàng.

Nhưng An Niệm Chi lại làm như không muốn nhiều lời với nàng, đuổi nàng ra khỏi phòng liền khép cửa phòng lại.

Yên Vũ thấy những người canh giữ bên ngoài hàng rào gỗ đều có chút lo lắng khẩn trương nhìn xung quanh vào bên trong viện. Thấy nàng tốt đẹp đi ra từ chái nhà phía đông thì vẻ mặt mới hoà hoãn lại.

Nàng ngẩng đầu nhìn mặt trời một cái, nhớ là mình đã ăn xong điểm tâm liền bị cậu mang vào chái nhà phía đông, bây giờ ước chừng cũng đã sau Ngọ.

Không ăn cơm trưa, có lẽ lúc này cậu cũng không có tâm trạng gì để nấu cơm cho nàng.

Nàng không biết nấu cơm, bây giờ cũng không có tâm trạng ăn, liền gục đầu vào phòng chính.

Nằm trên giường trúc, nàng suy đi nghĩ lại hồi lâu.

Một ý niệm to gan dần dần bắt đầu nảy sinh ở trong lòng.

Lúc chạng vạng, có tiếng xe ngựa tới gần. Nhưng Yên Vũ nằm trên giường trúc, không hề nhúc nhích.

Nàng biết là Tuyên Thiệu tới.

Nếu như bình thường, nàng nhất định đã đứng dậy nghênh đón. Nhưng sau khi biết được chân tướng, nàng sợ mình sẽ không giấu được thái độ thù hận ở trước mặt hắn.

“An đại phu, người muốn trăm lượng hoàng kim, một cân trầm hương, hai cây Thiên Sơn tuyết liên, một gốc nhân sâm nghìn năm, đã chuẩn bị đầy đủ, mời ngài xem qua.” Tiếng của Lộ Nam Phi truyền đến từ bên ngoài viện.

Yên Vũ ngẩn ra.

Cậu đòi Tuyên Thiệu đồ quý đến như vậy?

Thế nhưng Tuyên Thiệu lại cho?

Là vì nàng? Vì để cho An Niệm Chi cứu nàng?

Đúng rồi, Tuyên Thiệu cần thánh giá của nàng dốc sức vì hắn. Không chữa được lỗi tai của nàng thì sau này làm sao kêu nàng nghe bốn phương tám hướng cho hắn đây?

Yên Vũ tự nhủ như thế.

Cửa chái nhà phía đông được mở ra từ bên trong. An Niệm Chi đi tới cửa viện, kéo cửa gỗ ra.

“Đưa vào đi.”

Có tiếng bước chân đi về hướng chái nhà phía đông.

Nhưng còn có bước chân của một người chần chừ ở cửa viện.

An Niệm Chi cười nói: “Công tử muốn gặp Yên Vũ một lần sao? Hôm nay nàng ta có thể nghe được một chút âm thanh, bệnh tình đã chuyển biến rất tốt. Ta để cho nàng uống thuốc xong, lúc này đang ngủ mê. Ngày mai công tử đến đây thì nàng ta có thể nghe được tiếng của công tử rồi.”

Tuyên Thiệu ừ một tiếng.

Đội Lộ Nam Phi bỏ đồ đạc xuống, trở lại từ chái nhà phía đông, hần liền lên xe ngựa.

Xe ngựa quay đầu, rời khỏi tiểu viện.

67. Chương 68: Đến Phiên Nàng Lợi Dụng Mục Thanh Thanh

An Niệm Chi nhìn về phía phòng chính một chút, trong phòng chính vẫn im lặng. Ông ta xoay người đi vào chái nhà phía đông.

Yên Vũ nằm trên giường thẳng đến màn đêm buông xuống.

Nàng chợt xoay người ngồi dậy, cất bước đi tới ngoài cửa chái nhà phía đông, gõ vang cửa phòng.

Không bao lâu, An Niệm Chi liền mở cửa.

Yên Vũ đi vào trong phòng, đang muốn mở miệng.

An Niệm Chi lại ra hiệu nàng đừng lên tiếng, chỉ chỉ dưới sàng.

Yên Vũ gật đầu.

Hai người xuống mật đạo, đi vào bên trong phòng đá.

“Tai vách mạch rừng, bên ngoài có nhiều người của Tuyên Thiệu canh chừng như vậy, ta phải cẩn thận một chút.” An Niệm Chi nói. “Người muốn nói cái gì?”

Yên Vũ lạnh lùng nói ra. “Cậu cho là tâm tư của Tuyên Thiệu đối với cháu thế nào?”

Có lẽ An Niệm Chi không ngờ rằng nàng sẽ hỏi trắng ra như vậy, sững sờ liếc nàng một cái, tự suy nghĩ một hồi, gật đầu nói: “Tuyên Thiệu đối với người quả thật có ý. Một cân trầm hương ngàn vàng khó cầu, lại càng không nói tới Thiên Sơn tuyết liên, nhân sâm ngàn năm càng là vật có thể gặp mà không thể cầu. Lúc trước ta nói những yêu cầu này bất quá chỉ là ý dò xét, hần lại đồng ý không chậm trễ chút nào. Sau khi ta đồng ý chữa trị cho người, hần thì không thể đi vào trong viện, nhưng mỗi ngày vẫn tới thăm người. Hôm nay người không xuất hiện, hần đứng ở cửa viện, mặc dù vẻ mặt chìm liêm nhưng không khó nhìn ra ý quan tâm lo lắng.”

Yên Vũ hơi rũ mắt xuống. “Cậu cũng cho rằng như vậy là được...”

“Cháu muốn làm gì?” An Niệm Chi nâng mắt nhìn nàng.

“Cậu, cậu ngây người ở Lâm An tám năm cũng không có tìm được cơ hội báo thù, hôm nay đã có một cơ hội khó có được như thế ở trước mắt... Cháu, nên báo thù cho thân nhân của cháu! Báo thù cho phủ thừa tướng!” Yên Vũ kiên định nói.

An Niệm Chi nghe xong thì lắc đầu. “Không được, mặc dù Tuyên Thiệu có ý với người, nhưng không phải là loại người bị sắc đẹp làm mê muội. Ngày nào đó để hần phát hiện người ở lại bên cạnh hần có dụng ý khác thì chắc chắn sẽ không khách khí với người! Người là cốt nhục duy nhất của mẹ người lưu lại, ta sẽ không để cho người đi mạo hiểm. Chuyện báo thù, người không nên nhắc nữa.”

An Niệm Chi nói xong, muốn đi ra khỏi phòng đá.

Yên Vũ tiến lên một bước. “Cậu! Cậu là vì báo thù ấu thân, cháu là vì báo thù cho toàn bộ Diệp gia, toàn bộ phủ thừa tướng! Bất kể cậu có hỗ trợ hay không, cháu cũng sẽ làm như vậy!”

An Niệm Chi dừng chân, quay đầu lại nhìn Yên Vũ thật sâu.

“Đã quyết định rồi sao?”

“Vâng, đã quyết định!”

Yên Vũ trịnh trọng gật đầu.

An Niệm Chi than dài một tiếng, vỗ vỗ vai nàng. “Cháu đi lên trước đi, để cậu ngồi một mình ở đây một lát...”

Yên Vũ rời khỏi phòng đá, leo lên thang dây, trở về phòng chính.

Nằm trên giường trúc, trước mắt khi là con người như hắc diệu thạch của Tuyên Thiệu, khi là khuôn mặt ôn nhuận như ngọc của Tần Xuyên.

“Biểu ca... Xin lỗi... Nếu như muội nhất định phụ lòng ca, xin ca tha thứ uội...” Yên Vũ nằm trên giường, màng tang ấm nóng. Nàng nhắm mắt lại lẩm bẩm một mình.

Mà giờ khắc này, An Niệm Chi ở bên trong phòng đá cũng thận trọng vuốt ve bức vẽ trên tường, ánh mắt mơ màng, mềm mại. “Ngọc Chi, muội sẽ không trách ta chứ... Lợi dùng nàng ta báo thù uội, muội có trách ta không... Ta nhất định sẽ nghĩ biện pháp cứu muội tỉnh lại, nếu muội muốn trách ta thì tỉnh lại... trừng phạt ta như thế nào, ta đều nhận...”

Lộ Nam Phi mang vào hết trăm lượng hoàng kim, tùy tiện chất đống trên bàn gỗ trong chái nhà phía đông. Trầm hương, tuyết liên và nhân sâm lại được An Niệm Chi đem vào phòng đá cất giữ.

Ngày hôm sau Yên Vũ thức dậy, mắt hơi sưng.

An Niệm Chi đã làm xong điểm tâm, bày ở trong viện chờ nàng.

Thấy sắc mặt nàng không tốt, thấp giọng khuyên nhủ: “Cháu còn nhỏ, không nên gánh nhiều chuyện trên vai như vậy...”

“An đại phụ không cần phải nói, lòng cháu đã định. Ngài chỉ cần nói, nếu lúc cháu cần, ngài có chịu giúp cháu hay không là được rồi!” Tay Yên Vũ nắm đôi đũa hơi run rẩy, đôi mắt nhìn thẳng An Niệm Chi vô cùng kiên định.

Đầu chân mày An Niệm Chi nhê nhú lại, yên lặng một lúc lâu. “Ăn, ăn cơm trước!”

“Hôm nay cháu sẽ rời khỏi nơi này, quay về Tuyên phủ.”

Cọng rau An Niệm Chi đang gấp lại rơi trở về trong đĩa, rũ đôi mắt không nhìn Yên Vũ. “Lỗ tai của cháu còn chưa tốt hoàn toàn, lưu lại vài ngày đi.”

“Nên đối mặt, sớm muộn gì cũng phải đối mặt. So với lúc trước chẳng biết chân tướng, u mê qua tám năm, ngược lại hôm nay cháu thật sự muốn sống rõ ràng minh bạch hơn, mục đích cũng xác định rõ.”

An Niệm Chi nhất thời không lên tiếng, gấp rau cầm đầu ăn.

Ăn xong thì quảng chén đó, không thu dọn, liền trở về chái nhà phía đông, đóng chặt cửa lại.

“Ngọc Chi, tính tình của nàng ta với muội thật giống...”

An Niệm Chi tự lẩm bẩm, lúc thì cười, lúc thì bưng mặt.

Yên Vũ đi dạo qua một vòng ở trên nhà, chậm rãi bước chân thong thả đi tới trong sân, suy nghĩ chuyện sau khi trở lại Tuyên phủ thì nên làm như thế nào. Tuyên Thiệu và cha không hoà hợp, nàng thân là nha hoàn của Tuyên Thiệu cũng không có nhiều cơ hội nhìn thấy Tuyên Văn Bình, muốn xuống tay với Tuyên Văn Bình không phải là chuyện dễ dàng.

Mãi cho đến buổi trưa, một ý nghĩ dần dần rõ nét ở trong đầu Yên Vũ.

Nàng gõ vang cửa của chái nhà phía đông.

Qua một lúc lâu An Niệm Chi mới đứng dậy mở cửa cho nàng.

Yên Vũ lách người vào phòng, tay chân lạnh lẽo chui vào dưới sàng, xốc lên tấm ván gỗ, xuống đến bên trong phòng đá.

An Niệm Chi không thể làm gì khác hơn là cùng đi theo.

“Cậu, cháu đã hiểu rõ, cậu giúp cháu chế một thuốc mê tình hoà tan vào nước, không mùi không vị, chế một thuốc độc không dễ bị người ta phát hiện, cháu nhất định sẽ lấy mạng của Tuyên Văn Bình, báo thù cho thân nhân của cháu!”

An Niệm Chi bình tĩnh nhìn Yên Vũ.

“Cháu hạ độc chết Tuyên Văn Bình, cho rằng Tuyên Thiệu sẽ bỏ qua cho cháu sao? Cho là cháu có thể toàn thân trở ra sao? Đây là con đường không thể quay đầu lại, một khi cháu đi lên thì đời này sẽ bị huỷ.”

Yên Vũ cười nhạt, trên mặt một mảnh lạnh như băng. “Từ tám tuổi trở đi, trơ mắt nhìn phủ thừa tướng rơi vào biển lửa, cuộc đời của cháu đã bị huỷ. Cháu không thể toàn thân trở ra thì sao? Dùng một mạng của cháu để báo thù cho toàn bộ phủ thừa tướng, đáng giá!”

An Niệm Chi quay sang nhìn về phía vách đá, một lúc lâu sâu kín thở dài một hơi.

“Mẫu thân cháu biết cũng sẽ không trách cậu. Đây là quyết định của bản thân cháu, cho dù cậu không chịu giúp cháu, cháu cuối cùng cũng có biện pháp lấy được thứ cháu muốn. Chỉ là mạo hiểm hơn nhiều mà thôi.”

Yên Vũ nói xong liền đi ra ngoài phòng đá.

An Niệm Chi rút cuộc lắc đầu bất đắc dĩ. “Ta sẽ nói với Tuyên Thiệu sau ba ngày mang cháu đến tái khám, tới lúc đó sẽ đưa cháu thuốc được chế xong.

“Thuốc độc thì không vội, trái lại thuốc thúc tình thì cậu tốt nhất là chế xong trước khi cháu rời khỏi hôm nay.”

An Niệm Chi nâng mắt nhìn Yên Vũ một chút, biết nàng nói như vậy, nhất định là trong lòng đã có tính toán trước, hơn nữa quyết tâm tự mình đi lên con đường này.

Liên không nhiều lời, chạm vào chốt mở trên vách đá, đẩy Yên Vũ ra mật thất, bản thân ông ta thì ở lại bên trong mật thất.

Yên Vũ thấy thế, biết cậu đã đồng ý với mình rồi nên mò mẫm rời khỏi mật đạo, trở lại phòng chính.

Trong tai nhồn nhột khó chịu, thỉnh thoảng âm vang một chút, nàng cố gắng kềm chế không ngoáy. Để phân tán lực chú ý, nàng buộc mình không ngừng suy nghĩ làm sao báo thù, sẽ đối mặt với trở ngại gì, làm sao đạt được tín nhiệm của Tuyên Thiệu, làm sao tiếp cận Tuyên Văn Bình...

Giữa những suy nghĩ không ngừng, biểu ca toàn thân áo trắng, dáng vẻ ôn nhuận như ngọc lại thỉnh thoảng xuất hiện trong đầu.

Nàng lắc lắc đầu, đã quyết định phải dùng bản thân mình đi báo thù thì nên quên biểu ca đi... Từ nay về sau không nên còn nghĩ tới hắn...

Thế lực Tuyên Văn Bình phi thường, một mình nàng cuốn vào là đủ rồi. Nếu để biểu ca biết được chuyện này, biểu ca nhất định sẽ không đồng ý hành động của nàng.

Chợt nhớ tới ngày hôm kia chính là tiết thanh minh, Yên Vũ chợt ngồi dậy từ trên giường.

Trước đây, lúc biểu ca còn đang học võ ở núi Thanh Thành, hàng năm sẽ chạy về vào tiết thanh minh, cùng nàng đến nơi yên tĩnh ở núi phía nam ngoại thành đốt chút tiền giấy cho cha mẹ. Năm nay biểu ca cũng đã quay về, lại nói lần này hắn trở về sẽ không đi nữa. Nhưng vì lý do mình tai điếc không thể đến, có thể nào biểu ca đã tìm đến Tuyên gia không?

Nghĩ đến đây, Yên Vũ cảm thấy đứng ngồi không yên, trong tai càng ngứa ngáy khó nhịn.

Chỉ mong chạng vạng mau đến, Tuyên Thiệu mau đến, nàng sẽ trở lại thành Lâm An, cũng biết được tình huống chỗ biểu ca thế nào?

Nàng tập trung suy nghĩ muốn thử một chút làm thế nào khôi phục lại thính lực, nhưng trong tai quá nhột, và lại thỉnh thoảng sẽ có tiếng vang ầm ầm. Lúc này nàng lại mất kiên nhẫn, thật sự khó có thể tập trung tinh thần.

Thời gian Yên Vũ bị dày vò chậm rãi trôi qua.

Lúc cơm trưa, An Niệm Chi cũng không trở ra khỏi chái nhà phía đông.

Yên Vũ dưới sự lo lắng, ngược lại cũng không cảm thấy đói. Mãi cho đến mặt trời ngã về tây, An Niệm Chi vẽ mặt mệt mỏi đẩy ra cửa của chái nhà phía đông, đi tới phòng chính.

Yên Vũ nhìn thấy bóng dáng của cậu, đột nhiên từ ghế tre đứng lên.

An Niệm Chi bước nhanh hai bước, nhét một gói giấy nhỏ vào trong tay nàng.

“Đây là thuốc cháu muốn, đã nghiền vụn, không mùi không vị, không dễ bị phát hiện. Nhưng dược tính rất mạnh, nhất định phải dùng cẩn thận!” An Niệm Chi thăm thì nói ở bên tai nàng.

Yên Vũ gạt đầu, nhét gói giấy vào trong ngực.

Không bao lâu liền nghe được có tiếng xe ngựa tới gần.

Sắc mặt Yên Vũ hoảng hốt, hai tay không tự chủ nắm lại với nhau.

Ánh mắt An Niệm Chi nhàn nhạt liếc đến. “Cháu chuẩn bị xong chưa? Nếu vẫn chưa chuẩn bị xong thì ta sẽ cần hẳn một ngày!”

Yên Vũ lắc đầu. “Không cần, cậu, cháu đã chuẩn bị xong.”

An Niệm Chi xoay người đi về phía cửa viện.

Yên Vũ hít sâu một hơi, cố gắng bình tĩnh tâm trạng, cất bước đi ra ngoài.

Tuyên Thiệu vào trong viện, nâng mắt nhìn thấy Yên Vũ cất bước bước ra ngưỡng cửa của phòng chính.

Lúc bốn mắt đụng nhau, hai người đều ngây ngẩn tại chỗ.

Chỉ bất quá mấy ngày ngắn ngủi nhưng giống như cách mấy xuân thu, lúc này tâm tình của hai người rất khác với trước kia.

“Công, công tử...” Yên Vũ thu hồi ánh mắt, cúi đầu dụi dàng khom người, ra sức kềm chế sự run rẩy trong giọng nói.

Tuyên Thiệu cất bước đi lên phía trước. Con người như hắc diệu thạch sâu sắc ngấm nhìn nàng như có ngàn vạn lời nói nhưng chỉ hỏi ra một câu: “Có thể nghe được rồi?”

Yên Vũ gạt đầu. “Dạ, có thể nghe được.”

An Niệm Chi đi lên phía trước. “Lỗ tai của Yên Vũ cô nương còn chưa hoàn toàn lành lại, mấy ngày nay trong tai sẽ ngứa ngáy, nhất định không thể ngoáy. Sau ba ngày, mời công tử mang nàng đến đây tái khám.”

Nói xong liền chấp tay sau đít, đi về hướng chái nhà phía đông.

Tuyên Thiệu nghe vậy thì nhìn Yên Vũ, Con người đen bóng hình như có chút tình cảm ấm áp. “Khó chịu hả?”

Yên Vũ cố gắng giương khoe miệng lên, nâng mặt cười với Tuyên Thiệu. “Tạm tạm.”

“Đi thôi.”

Yên Vũ theo Tuyên Thiệu đi tới bên ngoài viện, thấy lúc này thị vệ vây quanh canh giữ bên ngoài viện mấy ngày nay đều chia nhóm ở phía sau xe ngựa. Lộ Nam Phi nghiêm mặt, đang đứng bên cạnh xe ngựa.

Tuyên Thiệu đi tới bên xe ngựa, ngược lại không có lên xe ngựa trước như thường lệ, mà là xoay người chờ Yên Vũ.

“Yên Vũ cô nương... Xin lỗi...” Lộ Nam Phi bỗng nhiên mở miệng, trên gương mặt nghiêm túc hơi có vẻ áy náy trịnh trọng.

Yên Vũ xua tay. “Lộ đại nhân không nên tự trách, ngài tự có trách nhiệm trong người, nếu đổi lại là ta lúc đó nhất định cũng sẽ lựa chọn làm như đại nhân vậy.”

Giọng Yên Vũ thành khẩn. Lộ Nam Phi cũng sờ một chút, có vẻ như không ngờ nàng khoan dung như vậy.

Tuyên Thiệu cũng đã đưa tay cầm lên tay Yên Vũ. “Lên xe đi.”

Hắn tự mình đỡ nàng lên xe ngựa trước.

Xe ngựa chạy về phía thành Lâm An.

Yên Vũ từng nhiều lần ngồi chung một chiếc xe ngựa với Tuyên Thiệu, nhưng hôm này bầu không khí bên trong xe lại khác với ngày xưa.

Đắn đo một lúc lâu, Yên Vũ mới chậm rãi mở miệng. “Cảm ơn công tử... Nô ty hèn mọn nhưng được công tử chiếu cố như vậy...”

Tuyên Thiệu ngược mắt nhìn nàng. Trong con người đen bóng không nói ra cảm xúc gì. “Không sao, người không cần nói, đợi lỗi tại người tốt lên muốn dốc sức vì ta sao? Ta chờ.”

Yên Vũ gật đầu, tạm thời không nói nữa.

Có mùi trà nhàn nhạt tản mát bên trong buồng xe. Tuyên Thiệu thưởng thức trà, thỉnh thoảng liếc nhìn sang một cái. Bầu không khí cũng hết sức hài hoà.

Mãi đến khi xe ngựa dừng lại bên ngoài cổng Tuyên phủ, Tuyên Thiệu xuống xe ngựa trước, giơ tay đỡ Yên Vũ nhảy xuống xe ngựa.

Yên Vũ chợt ngẩng đầu, suýt nữa cả kinh mà té nằm trên mặt đất.

Khó khăn lắm mới đứng vững thân mình, nhưng nhịp tim dồn dập không khống chế được.

Tuyên Văn Bình đang đứng ở bên cạnh, mắt lộ ra vẻ ân cần nhìn Tuyên Thiệu, cũng thản nhiên nhìn Yên Vũ bên cạnh Tuyên Thiệu.

Nhưng khiến Yên Vũ thất kinh cũng không phải là Tuyên Văn Bình.

Mà là người toàn thân áo trắng, tuấn tú xuất trần đứng phía sau lưng Tuyên Văn Bình.

Đó không phải là người nào khác, chính là biểu ca Tần Xuyên, người nàng vừa lo lắng lại tưởng niệm, rồi lại ép mình phải quên đi.

Sao Tần Xuyên lại đến bên cạnh Tuyên Văn Bình? Là tới tìm nàng sao?

Dĩ nhiên Tần Xuyên cũng nhìn thấy Yên Vũ. Khi thấy Tuyên Thiệu và Yên Vũ nắm tay với nhau thì con người màu hổ phách chợt căng thẳng, nhưng nhanh chóng dời ánh mắt đi chỗ khác như không có chuyện gì xảy ra.

“Thiệu nhi, lỗi tại của cô nương này sao rồi?” Giọng Tuyên Văn Bình ôn hoà, ân cần nói.

“Không nhọc phụ thân đại nhân phí tâm.” Tuyên Thiệu hừ lạnh một tiếng, kéo tay Yên Vũ đi liền.

“Thiệu nhi!” Tuyên Văn Bình lại kêu một tiếng.

Nhưng Tuyên Thiệu đi xa cũng không quay đầu lại.

“Công tử, tại sao đối xử với lão gia lạnh lùng như vậy?” Yên Vũ thử nhỏ giọng hỏi dò.

Tuyên Thiệu quay đầu liếc nàng một cái, vẻ lạnh lùng trong con người khiến Yên Vũ nhìn không được co rúm lại một cái.

Hắn không trả lời. Nàng biết rõ đề tài này là cấm kỵ của hắn, lúc này lại không phải là lúc đi sâu vào hiểu rõ.

Yên Vũ trở lại trong viện của Tuyên Thiệu, nhưng lại bị Tuyên Thiệu mang về phòng ngủ bên trong phòng chính của hắn.

“Công tử, chuyện này sợ rằng không hợp lẽ đâu?” Yên Vũ hỏi, có chút cẩn thận cùng thấp thỏm.

Tuyên Thiệu lơ đãng nói: “Chờ đến khi lỗi tai người tốt lên rồi sẽ để người trở về.”

Yên Vũ nghe vậy cũng không nhiều lời, nhưng trong lòng tính toán, xem ra kế hoạch phải được tiến hành trước khi lỗi tai của nàng lành lại.

Lâm Ngọc Dao bị đuổi về Lâm gia, ở trên đường chợt nhiễm bệnh nặng.

Người hộ tống sợ không chịu nổi trách nhiệm, dưới sự thúc ép của nha hoàn Lâm Ngọc Dao, lại đưa chủ tớ Lâm Ngọc Dao trở về Tuyên phủ.

Lâm Ngọc Dao trở lại Tuyên phủ một lần nữa, nhưng lần này ngược lại đằng hoàng rất nhiều, chỉ tạm trú trong viện của mình để dưỡng bệnh.

Nghe thấy Yên Vũ chữa được lỗi tai đã trở về, liền khách khí mang theo lễ vật đến thăm trước.

Lục Bình hỏi Yên Vũ có cần ngăn chủ tớ biểu tiểu thư ở bên ngoài hay không. Bởi vì Tuyên Thiệu có dặn dò, không cho phép người ngoài tùy tiện đến quấy rầy Yên Vũ.

Tâm tư Yên Vũ khẽ động, ngược lại đích thân mời Lâm Ngọc Dao vào.

Lâm Ngọc Dao nhìn thấy Yên Vũ lại ở trong phòng ngủ của Tuyên Thiệu, vành mắt chợt đỏ lên.

Nhưng vẫn gượng cười nói: “Nghe nói lỗi tai của Yên Vũ cô nương giờ đã lành rồi?”

Yên Vũ gật đầu, mời nàng ta ngồi xuống, châm trà cho nàng ta, xuôi tay đứng nghiêm một bên.

“Yên Vũ cô nương cũng ngồi đi! Lỗi tai đã lành rồi, sau này cũng có thể hầu hạ cho biểu ca!” Lâm Ngọc Dao miệng nói lời không hợp với tâm, chua xót.

Ngay cả nha hoàn Linh Lung bên cạnh nàng ta cũng có chút nghe không vô, nhú mày. “Tiểu thư...”

“Hôm nay ta đem theo chút quà mọn đến đây, ta biết chỗ này của biểu ca không thiếu cái gì cả, biểu hiện một chút tâm ý, Yên Vũ cô nương đừng chê!”

“Biểu tiểu thư nói gì vậy! Người có thể đích thân đến là đã cho nô tỳ mặt mũi rất lớn, nô tỳ tất nhiên vô cùng cảm kích.”

Lâm Ngọc Dao gật đầu, ngồi một chút, cảm thấy thực sự không có lời nào để nói, chỉ luôn quan sát phòng ngủ của biểu ca, rồi dẫn nha hoàn vội vã rời đi.

Lúc hơi muộn một chút, trong cung lại phái người đưa tới ít dược liệu bổ thân thể. Cung nữ đưa quà còn đặc biệt đến trong phòng thăm Yên Vũ. Nói là Mục Thanh Thanh nghi quan tâm Yên Vũ cô nương, kêu nàng ta thăm Yên Vũ rồi trở về phục lệnh.

Mục Thanh Thanh phái người đến dĩ nhiên là để thử rốt cuộc lỗi tai Yên Vũ có lành hay không.

Yên Vũ đã sớm suy nghĩ rõ ràng, mặc dù Nghiêm Yến Sinh có thể nghĩ đến dùng tiếng vang của chấn thiên lôi đến ám toán nàng, nhưng nhất định là chủ ý của Mục Thanh Thanh. Nàng và Mục Thanh Thanh sớm chiều ở chung được ba năm, Mục Thanh Thanh vô cùng rõ ràng tính cách của nàng hơn người.

Cũng biết nàng có thể ở lại bên cạnh Tuyên Thiệu, hơn phân nửa công lao là vì tính cách của nàng.

Nếu lỗi tai của nàng bị huỷ, nàng sẽ không thể ở lại bên cạnh Tuyên Thiệu nữa.

Quả nhiên ứng với lời nàng ta nói với nàng vào buổi tối đó, Mục Thanh Thanh không được thì người khác cũng đừng mơ tưởng được!

Nhưng lần này đến phiên nàng lợi dụng Mục Thanh Thanh.

68. Chương 69: Người Gọi Ta Là Gì?

Yên Vũ cấp tốc từ trong lòng lấy ra gói giấy An Niệm Chi cho nàng, mở ra bên trong là một nhúm bột phần màu xám đen. Thuốc này một lần cần dùng bao nhiêu? Cậu không có dặn nàng a!

Yên Vũ do dự trong phút chốc, quyết tâm đổ hết một gói vào trong ấm trà.

Tiêu huỷ giấy gói. Nâng bình trà lên, ào ào rót ra hai chén.

Yên Vũ xoay người nằm lên trên giường, lẳng lặng chờ công hiệu của thuốc phát tác.

Không biết thuốc này của cậu phải bao lâu mới thấy hiệu quả, nhưng nàng biết Lục Bình qua không bao lâu sẽ đến nhìn nàng một lần.

Tuyên Thiệu lúc này cũng có thể ở trong phủ.

Yên Vũ cảm thấy trong bụng dần dần nóng lên.

Vừa vặn lúc này Lục Bình đẩy cửa đi vào.

“Lục Bình, ta thật khó chịu... Đi, đi mời công tử... trở về một chuyến...” Hơi thở Yên Vũ mong manh, giọng nói mềm mại vô lực khiến cho chính nàng giật nảy mình.

Lục Bình đứng ở chỗ bình phong ngăn người, “Ồ” một tiếng, xoay người chạy ra khỏi viện, ngay cả cửa cũng quên đóng lại.

Không bao lâu, Yên Vũ lại nghe được có tiếng bước chân đến đây.

Tuyên Thiệu vẻ mặt hơi lo lắng xuất hiện trước tấm bình phong. Sau lưng còn có Lộ Nam Phi đi theo.

Lúc này hai gò má Yên Vũ đã đỏ bừng, ánh mắt mơ mơ màng màng, trong miệng khê nỉ non. Giống với dáng vẻ lẳng lơ.

Tuyên Thiệu sững sốt. Đây không giống như dáng vẻ bị bệnh mà?

“Công tử...” Yên Vũ chỉ cảm thấy cả người cực kỳ khô nóng, khát nước khó nhịn, không ngừng có cảm giác ướt át trào ra ngoài thân thể.

Môi đỏ thắm khê mở, âm thanh mềm mại như khiến cho xương cốt của người ta mềm ra.

Tuyên Thiệu và Lộ Nam Phi đồng thời cứng đờ. Đầu giật mình tại chỗ.

“Công tử, còn muốn xem mạch không?” Lộ Nam Phi cứng ngắc hỏi.

“Cút...” Tuyên Thiệu tức giận quát một tiếng.

Lộ Nam Phi cúi đầu nhanh bước rời khỏi, đụng vào Lục Bình đang thở hồng hộc chạy theo tới. Hai người cuống quýt rời khỏi phòng chính, đóng chặt cửa lại.

Tuyên Thiệu tiến lên, sờ sờ trán Yên Vũ, nhiệt độ nóng có chút đáng sợ.

Yên Vũ đang nóng rang lại nghĩ đến cảm giác mát lạnh, thật là thoải mái, hai tay chợt cầm lấy tay của Tuyên Thiệu.

“Công tử... Ta khó chịu...”

Nhỏ nhỏ rên rỉ, giống như làm nũng.

Gò má đỏ thắm, ánh mắt mơ màng, đôi môi bóng mượt...

Ánh mắt Tuyên Thiệu dường như cũng dính vào trên người nóng bỏng của Yên Vũ. Hắn gần như cúi người xuống hôn một cái.

Yên Vũ đã vươn cánh tay vòng lấy cổ hắn thật chắc. Hơi thở nóng bỏng phả vào bên tai hắn.

Gò má trắng mịn của nàng nhẹ nhàng cọ vào bên cổ hắn giống như con mèo nhỏ. “Ta nóng, nóng quá...”

Nói xong, nàng buông lỏng một tay ra, tự mình cởi nút buộc trên vạt áo ra.

Tuyên Thiệu giơ tay lên cầm lấy tay nàng. “Không được.”

“Người đâu! Chuẩn bị một thùng nước lạnh!” Tuyên Thiệu hướng ra ngoài cửa hô to một tiếng.

Cả người Yên Vũ khô nóng, không ngừng giãy dụa thân thể của mình. Tay bị Tuyên Thiệu cầm, giấy không ra, vùi đầu trên vai hắn, không ngừng cọ xát.

“Khó chịu... Ta thật là khó chịu... Công tử, cứu ta... Công tử... Đừng bỏ mặc ta...”

Sống lưng Tuyên Thiệu căng thẳng.

Giữa rên rỉ nho nhỏ của nàng đã mang theo nước nở ghen ngào.

“Ta biết, ta biết người khó chịu, nhịn thêm một chút, sẽ nhanh chóng tốt lên.” Giọng Tuyên Thiệu hơi trầm thấp, khàn khàn.

“Công tử, nước lạnh đã được chuẩn bị xong.”

Phía sau vách ngăn có người thấp giọng bẩm báo.

“Tất cả các người lui ra.”

Tuyên Thiệu phân phó một tiếng, bế Yên Vũ lên, vòng qua bức rèm bình phong, vào gian sau.

Ở bên trong phía sau màn lụa, có một thùng tắm cao hơn nửa người.

Lúc này trong thùng tắm là nước giếng lạnh như băng.

Tuyên Thiệu thử độ ấm của nước một chút, do dự trong chớp mắt, vẫn bỏ Yên Vũ vào trong nước.

“Á...” Yên Vũ kinh hô một tiếng.

Ánh mắt mơ màng trong nháy mắt tỉnh táo không ít.

Tuyên Thiệu nhìn lửa đục trong mắt nàng chậm rãi rút lui, trầm giọng nói: “Người ngâm một hồi trước đi, ta ở bên ngoài.”

Hắn xoay người ra khỏi phòng.

Đầu chân mày Yên Vũ nhíu chặt. Vốn nàng muốn hạ được hắn, nhưng sợ hắn phát hiện mình ra tay, sau khi huỷ đi trong sạch của nàng thì càng thêm dễ phòng nàng, chẳng phải nàng tiền mất tật mang sao? Cho nên liền không thể làm gì khác hơn là hạ sách này, hạ được trên người mình. Nhưng làm sao cũng không ngờ rằng hắn đối với chuyện này lại như chính nhân quân tử thế? Đúng là hắn giống như trong truyền thuyết, không gần nữ sắc. Có phải đoạn tụ không? Hay là mình thiếu sức quyến rũ?

Sự nóng rực trên người dần dần rút lui, Yên Vũ bị nước lạnh như băng rùn mình một cái, đứng dậy trào ra khỏi thùng tắm.

Nghe thấy ở phòng ngoài Tuyên Thiệu đang kiểm tra chén ở trên bàn.

“Hôm nay có những ai từng tới?” Tuyên Thiệu hỏi.

“Biểu tiểu thư mang theo Linh Lung tới, sau đó cung nữ Mục chiêu nghi phái tới.” Yên Vũ run rẩy đáp.

Tuyên Thiệu nâng mắt, nhìn thấy nước chảy xuống từ đầu đến chân Yên Vũ, ướt lách tách đứng bên cạnh bình phong.

Quần áo mùa xuân phong phanh dán thật chặt trên người nàng, quần lầy đường cong đẹp mê người.

Ánh mắt Tuyên Thiệu có chút nóng bỏng.

Yên Vũ ngẩn ra, cúi đầu nhìn một cái, lập tức đỏ mặt, lách người trốn sau tấm bình phong.

Tuyên Thiệu khẽ cười một tiếng. “Ta bảo Lục Bình lấy y phục tới cho người.”

“Đừng...” Yên Vũ lập tức mở miệng ngăn cản.

Tuyên Thiệu nhìn bóng dáng xinh đẹp loáng thoáng sau tấm bình phong, nhíu chân mày.

“Nàng ấy... Nàng ấy sẽ cười nhạo ta...” Yên Vũ áp úng nói.

Những lời này tựa như lấy được cảm tình của Tuyên Thiệu, hắn liền cười mấy tiếng rồi mới nhịn xuống.
“Chờ đó.”

Tuyên Thiệu cất bước ra cửa.

Yên Vũ dựa lưng vào bình phong chậm rãi trượt xuống ngồi trên đất. Lần này nàng tính toán bất kể liêm sỉ, cuối cùng vẫn bị thất bại...

Nàng phát hiện không hề có cảm giác mất mát. Chỗ bụng dưới loáng thoáng có cảm giác ấm áp lan ra, giống như tro tàn lại khơi thành đốm lửa, đang thức tỉnh ngọn lửa cháy lan ra đồng cỏ.

Lúc Tuyên Thiệu cầm y phục của Yên Vũ trở lại thì nàng đã dựa ở sau tấm bình phong, dồn dập thở hổn hển, sắc mặt còn đỏ hơn so với vừa rồi. Hai mắt hơi khép lại, tay chân mềm nhũn, trạng thái so với vừa rồi còn nghiêm trọng hơn rất nhiều.

Tuyên Thiệu quăng xuống y phục, kẻ đến bế lấy Yên Vũ. Y phục của nàng ướt nhẹp, lập tức thấm ướt y phục màu đen của hắn.

“Yên Vũ, Yên Vũ, người có thể nghe được ta nói không?” Tuyên Thiệu trầm giọng kêu. Yên Vũ ở trong ngực hắn gật đầu.

“Người bị trúng hợp hoan tán, bí chế ở trong cung. Thuốc này được tính rất mạnh, dùng lạnh kích thích không có hiệu quả, không hợp hoan thì không thể giải...” Lời của Tuyên Thiệu dừng lại. Hắn im lặng một hồi, nhìn thấy sắc mặt Yên Vũ ngày càng đỏ, nhiệt độ trên người ngày càng nóng, mới gần từng chữ. “Mặc kệ rồi cuộc mục đích người từng tiếp cận ta là gì, ta sẽ có trách nhiệm với người.”

Hắn đặt nàng lên trên chiếc giường lớn bằng gỗ đàn hương, cởi áo nàng ra từng món một.

Bên cạnh chỗ để chân tán loạn y phục ướt nhẹp của nàng cùng với trường sam màu đen của hắn...

Bên trong bức màn xanh nhạt truyền ra tiếng rên rỉ thoả mãn vỡ vụn của nàng...

Cùng với tiếng gầm khàn và nhỏ của hắn...

Màn đêm sâu lắng, trong Tuyên phủ yên tĩnh chỉ có chiếc đèn lồng dưới mái hiên còn đang nhẹ nhàng đung đưa trong gió.

Bên trong phòng ngủ của Tuyên Thiệu, ánh nến chập chờn.

Trong mùi đàn hương thoang thoảng, Yên Vũ lẳng lặng ngửa mặt nằm trên giường.

Tuyên Thiệu nằm nghiêng ở bên cạnh, cánh tay chống đầu, đôi mắt như hắc diệu thạch đầy dụ dằng nhìn nàng.

Giơ tay kéo chăn mỏng qua, đắp lên trên người đầy vết hôn của Yên Vũ.

“Đau không?” Hắn nhẹ giọng hỏi.

Khoé mắt Yên Vũ bỗng nhiên có lệ lăn ra, trượt vào tóc mai. Nàng kinh hoảng giơ tay lên lau nước mắt thật nhanh, nhếch khoé miệng cười nói: “Không đau... Thật đó...”

Rõ ràng là nàng mưu tính hắn. Nàng cam tâm tình nguyện uống trà bị hạ dược. Bây giờ lại khóc cái gì? Nàng đã không còn tư cách nghĩ đến biểu ca nữa... Từ nay về sau nàng chỉ vì báo thù mà sống...

Tuyên Thiệu khẽ thở dài, giơ tay tỉ mỉ lau đi lệ ở khoé mắt nàng, mang theo mùi đàn hương nhàn nhạt hôn vào giữa hai chân mày của nàng.

“Đừng sợ, có ta ở đây, từ nay về sau ta sẽ che chở nàng.”

Yên Vũ gật đầu ừ một tiếng, nhắm mắt chôn toàn bộ đầu vào trong chăn.

Tuyên Thiệu than nhẹ một tiếng, búng tay tắt ngọn đèn, nằm xuống ôm nàng vào lòng.

Sáng sớm hôm sau, chính viện của Tuyên phủ, giữa Ánh Huy đường.

Tuyên Thiệu toàn thân đồ đen, vẻ mặt lạnh lùng ngạo mạn ngồi ở vị trí bên phải.

Tuyên Văn Bình mím chặt môi, hai tay nắm chặt tay vịn của ghế bành gỗ hoa lê, trên mặt mang theo tức giận.

Bầu không khí giữa cha con giương cung bạt kiếm.

“Sáng sớm làm cái gì vậy?” Tuyên phu nhân được nha hoàn dìu, rảo bước tiến vào Ánh Huy đường, thấy bầu không khí không đúng thì mở miệng cười muốn không khí bình thường lại.

“Để hần tự nói đi.” Tuyên Văn Bình lạnh lùng mở miệng.

Tuyên phu nhân đứng ở bên cạnh ông ta, đầu ngón tay khẽ chọt ông một cái: “Con trai hiếm khi chủ động tới, ông làm cái gì vậy?”

Tuyên Văn Bình hừ lạnh một tiếng, quay mặt qua chỗ khác.

Tuyên phu nhân biết tướng công đây là thật giận, nâng mắt nhìn về phía con trai. “Làm sao vậy? Sáng sớm đặc biệt tới chọc phụ thân con tức giận?”

Tuyên Thiệu lạnh lùng mở miệng. “Ta không có thời gian rảnh như vậy! Ta muốn cưới Yên Vũ, chỉ báo cho các người biết, cũng không cần các người có đồng ý hay không.”

“Cần rõ!” Tuyên Văn Bình chọt vỗ bàn một cái. Cái bàn gỗ hoa lê đều run lên.

Tuyên phu nhân vội giơ tay lên đề tướng công lại, hít sâu một hơi, tận sức nhẹ nhàng nói: “Con thích Yên Vũ, cha mẹ cũng không phản đối. Con trưởng thành rồi, có chủ kiến của mình, đây là chuyện tốt! Thế nhưng thân phận của nàng ta thấp, khác một trời một vực với con, con giữ ở bên cạnh làm thiếp thất thông phòng thì có thể!”

Tuyên Thiệu cười lạnh. “Nếu ta nhất định muốn cưới nàng làm vợ thì sao?”

“Nghịch tử! Ta càng khoan dung đối với ngươi, ngươi càng không kiêng nể gì cả! Ngươi đang khiêu chiến sự nhẫn nại của ta à?” Tuyên Văn Bình phẫn nộ quát.

Tuyên Thiệu bỗng đứng dậy, làm như vô cùng mất kiên nhẫn cùng ở chung trong một phòng với Tuyên Văn Bình.

Tuyên phu nhân lập tức tiến lên ngăn hãm lại. “Con làm thật sao?”

“Chẳng lẽ mẫu thân cho rằng ta cố ý chạy tới đùa giỡn với các người?” Tuyên Thiệu mỉa mai nói.

Tuyên phu nhân cũng tái mặt. “Điều đó không có khả năng! Con kêu Ngọc Dao làm như thế nào đây? Các con đã hứa hôn từ nhỏ!”

“Đó là chuyện của các người. Việc này ta chưa bao giờ thừa nhận qua!”

Thái độ lạnh lùng của Tuyên Thiệu thực sự chọc giận Tuyên phu nhân.

Bà ta bị tức đến nỗi có chút thổ hốt hển. “Lai lịch của Yên Vũ ra sao? Nhà ở nơi nào? Trong nhà có người nào khác? Con đều biết sao?”

“Những điều này không cần mẫu thân hao tâm tổn trí, ta đã muốn cưới nàng thì dĩ nhiên đã hiểu rõ ràng.”

“Vậy con nói ra một chút coi? Con muốn cưới cô gái làm chính thê, cha mẹ cũng không thể hoàn toàn không biết gì cả về nàng ta chứ?”

Tuyên Thiệu hừ lạnh một tiếng. “Bây giờ các người tới quan tâm ta, không cảm thấy là quá dư thừa sao? Bộ đáng vờ vĩnh thật khiến cho người ta chán ghét!”

“Con! Con...” Tuyên phu nhân bỗng nhiên biến sắc, đầy đau đớn nhìn Tuyên Thiệu.

Nhưng Tuyên Thiệu phẩy tay áo bỏ đi, ngay cả đầu cũng không từng quay lại.

Tuyên Văn Bình đứng dậy đỡ lấy Tuyên phu nhân không ngừng thổ dốc.

Nhưng Tuyên phu nhân lại đâm vào ngực Tuyên Văn Bình, nước mắt tuôn rơi. “Đều tại ông, đều tại ông... Nếu không phải ông, Thiệu nhi thật tốt của ta sao lại biến thành cái dạng này... Khi còn nhỏ nó thông minh hiểu chuyện nhất...”

Tuyên phu nhân đã khóc không thành tiếng.

Tuyên Văn Bình thở dài một tiếng. “Yên tâm đi, ta nhất định không cho hắn làm ra chuyện hồ đồ.”

Yên Vũ không biết những chuyện này, lúc nàng thức dậy đã là mặt trời lên cao.

Nàng đau nhức toàn thân ngồi dậy, nhìn thấy vết lác hồng trên giường, ánh mắt có chút kinh ngạc. Nói không được, nói không rõ cảm thụ trong lòng.

Nàng vén màn màu xanh nhạt lên, quần áo ướt sũng hôm qua đã bị người lấy đi. Trên chiếc bàn con cạnh giường bày một bộ y phục mới tinh màu vàng nhạt, như mầm cỏ mùa xuân.

Nàng nâng tay sờ soạng vật liệu may mặt trơn mềm, là gấm Tế Vân, chính là cống phẩm, cho dù người bình thường có nhiều tiền cũng không mua được.

Khi nàng ở phủ thừa tướng thì thích nhất là gấm Tế Vân. Bao nhiêu năm đã không được mặc qua.

Nâng mắt nhìn ánh mặt trời bên ngoài cửa sổ, Yên Vũ biết lúc này đã không còn sớm. Hôm nay không phải lúc quét dọn thư phòng, chẳng biết Tuyên Thiệu có thể nhớ đến nguyên nhân đêm qua mà miễn trừng phạt nàng không dậy?

Cầm lấy y phục trên chiếc bàn con, mặc vào từng món một.

Đứng dậy đi tới bên cạnh bàn, cầm lấy chiếc gương ở trên bàn, đang muốn trang điểm.

Cửa bị người khẽ gõ vang.

“Chủ tử, đã dậy chưa?” Có cô gái ở ngoài cửa thận trọng nhẹ giọng hỏi.

Một câu nói khiến cho Yên Vũ ngây ngẩn tại chỗ, giống như trở về tám năm trước ở phủ thừa tướng, nha hoàn bên cạnh nàng ở ngoài cửa cẩn thận hỏi “Tiểu thư, đã dậy chưa?”

Nhìn dung nhan trong gương đã không còn non nớt, cùng với cảm giác cả người thật đau nhức, nàng chợt giật mình bừng tỉnh từ trong ký ức, đáp: “Dậy rồi, vào đi.”

Cửa bị đẩy ra, vòng qua bình phong tiến vào chính là Lục Bình, người đã từng cùng phòng với nàng.

Yên Vũ im lặng, lỗ tai của nàng quả thật chưa khỏi hoàn toàn. Vừa rồi, ngay cả tiếng của Lục Bình cũng không nghe ra.

“Chủ tử, nô tỳ chải đầu cho người nhé?” Lục Bình buông thông tay, mang theo cẩn thận cùng câu nệ đứng ở bên cạnh.

Đầu chân mày Yên Vũ cau lại. “Người kêu ta là gì?”

Lục Bình trợn mắt nhìn, nghĩ thầm chẳng lẽ Yên Vũ bây giờ muốn mình đổi cách xưng hô gọi là thiếu phu nhân hả? Dù sao nàng ta còn chưa qua cửa mà!

“Chủ, chủ tử ạ...” Đợi sau khi người và công tử thành hôn thì nô tỳ sẽ đổi cách xưng hô...”

Lục Bình kèm theo gương mặt tươi cười.

Yên Vũ trở mắt một hồi. Thành hôn? Đổi cách xưng hô?

Nàng bắt quá chỉ ngủ thêm một hồi, dậy trễ một chút, sao giống như đã phát triển ngoài dự liệu vậy chứ?

Thấy Yên Vũ không lên tiếng, Lục Bình liền thận trọng tiến lên, đỡ lấy chiếc gương, cầm qua cái lược ngọc, tỉ mỉ búi tóc lên cho Yên Vũ.

Yên Vũ yên lặng đến xuất thần nhìn mình trong gương, trong đầu nhanh chóng chỉnh lý lại mạch suy nghĩ.

Đêm qua Tuyên Thiệu nói với nàng sau này sẽ che chở nàng. Hôm nay Lục Bình liền kêu nàng là chủ tử, thành hôn rồi thì đổi lại cách xưng hô. Không phải là Tuyên Thiệu định cưới nàng chứ?

Yên Vũ bị ý nghĩ của mình làm cho giật mình.

Nếu nàng vẫn là con gái của phủ thừa tướng khi xưa, Tuyên Thiệu cưới nàng cũng không đến nỗi quá mức không thích hợp, hai nhà cũng là môn đăng hộ đối.

Nhưng ngày nay nàng lưu lạc phong trần làm thị tỳ ở thanh lâu, hẳn là người tâm phúc của hoàng đế đương thời cao cao tại thượng, ra vào cung cũng không cần xuống xe ngựa, gặp mặt thánh thượng cũng không phải quỳ, thân phận thật cao quý không tả nổi.

Hắn cưới nàng? Sợ là người đời đều phải cười đến rụng răng đó!

Lúc nàng hạ được là chỉ muốn cho dù lỗ tai không thể khôi phục hoàn toàn thì nàng cũng phải tìm một lý do lưu lại bên cạnh hắn. Nếu có thể trở thành thiếp thất thông phòng của hắn, ngược lại cũng dễ dàng mượn cơ hội thỉnh an Tuyên phu nhân mà tiếp cận Tuyên đại nhân, vào hạ độc.

Nàng chưa hề nghĩ tới hắn sẽ nảy sinh ý tưởng cưới nàng làm vợ!

Chẳng phải là hắn và Lâm Ngọc Dao đã đính hôn từ nhỏ rồi sao?

Tâm trạng Yên Vũ chưa bình tĩnh thì ngược lại Lục Bình đã nhanh chân lẹ tay búi xong tóc cho nàng.

“Chủ tử, người nhìn xem, những món trang sức này, ngài thích cái nào?”

Lục Bình ôm qua một cái hộp bằng gỗ tử đàn được chạm trổ tinh xảo để trên bàn, mở ra, bên trong tất cả đều là trang sức mới tinh bằng ngọc, phỉ thúy, mã não, vàng bạc đều có, rực rỡ muôn màu, tinh xảo độc đáo.

“Đây là công tử sáng nay đặc biệt kêu khổ phòng chọn tới, chủ tử nhìn một chút xem có thích không?”

Hắn vậy mà có lòng...

“Người xem rồi đeo đi.” Lúc này Yên Vũ không có tâm trạng đi xem đồ trang sức.

Lục Bình gật đầu. “Xiêm y của chủ tử màu vàng, phối với trâm lông lẳng quả tua vàng* là nhìn đẹp nhất!”

(*link tham khảo hình: img14.360buyimg.com/n1/jfs/t166/178/2534013979/88383/b788a7d9/53d1ee45Ncbe6e067.jpg)

Lục Bình chọn chọn lựa lựa trong hộp gỗ tử đàn, rốt cuộc cài xong.

Yên Vũ chỉ nhàn nhạt nhìn thoáng qua trong gương, liền đứng dậy đi ra ngoài.

Mới vừa đi tới trong sân thì gặp Tuyên Thiệu đang nhắc chân tiến vào viện.

Tuyên Thiệu liếc nhìn nàng, trong mắt không che giấu vẻ kinh diễm, đi lên phía trước, không coi ai ra gì cầm tay nàng. “Mặc y phục như vậy rất dễ nhìn.”

Yên Vũ muốn rút tay về, nhưng nghĩ đến mục đích mình làm tất cả chuyện này, lại nhịn xuống, chỉ khẽ mỉm cười gật đầu. “Cảm ơn công tử khen.”

“Ta mới vừa cho người kêu bà mai đến phủ, trong viện này đa số đều là đàn ông, chỉ có mỗi Lục Bình, còn là tay chân thô thiển. Nàng nên chọn vài nha hoàn hầu hạ bên người.” Tuyên Thiệu dắt tay nàng đi về phía ngoài viện.

Tay hắn ầm ập khô ráo, lòng bàn tay có vết chai cứng rắn, chắc là do luyện kiếm mà có.

Không biết sao, Yên Vũ được hắn nắm, nhưng trong lòng chợt hiện lên một loại cảm giác kiên định vững vàng.

Nàng lập tức đè cảm giác ở trong lòng xuống, sắc mặt cũng phai nhạt vài phần.

69. Chương 70: Mới Vừa Rồi Người Giả Bộ?

Bên ngoài sân, các nha hoàn tám chín tuổi đến hơn mười tuổi đứng thẳng từng hàng, đại khái có ba mươi mấy người, nhân số không ít. Nhưng vẻ mặt mỗi người trịnh trọng, đoan trang, đứng yên lặng như tờ.

“Còn không bái kiến công tử!” Một người phụ nữ tuổi hơi lớn chút, đứng ở bên cạnh quát lên.

Một đám tiểu cô nương lập tức cúi người, tất cả đồng thanh nói: “Bái kiến công tử...”

Dáng vẻ rất có quy củ.

“Chọn vài đứa nha hoàn à?” Yên Vũ ghé vào bên tai Tuyên Thiệu hỏi.

Tuyên Thiệu híp mắt. “Bên cạnh mẫu thân là bốn đại nha hoàn, tám nhị đẳng nha hoàn, không kể thô sử nha hoàn. Nàng hãy chọn ba bốn đứa, lấp đủ người hầu hạ đang thiếu ở bên cạnh. Nếu khi mẫu thân muốn đưa người tới thì nàng cũng cự tuyệt được.”

Yên Vũ nghe vậy, lại ngơ ngẩn lần nữa.

Lời này của Tuyên Thiệu là đang giúp nàng đối phó với Tuyên phu nhân?

Hắn cũng biết Tuyên phu nhân nhất định sẽ không đồng ý hắn cưới mình. Sợ Tuyên phu nhân ra tay từ người bên cạnh, gây bất lợi cho nàng, cho nên đã ra tay trước, điền tất cả chỗ trống ở bên cạnh nàng?

Yên Vũ có chút không dám tin nhìn Tuyên Thiệu.

Tuyên Thiệu cong khoé miệng, nắm tay nàng. “Nhìn ta làm gì? Chọn nha hoàn đi!”

Yên Vũ thu hồi ánh mắt, buộc mình đề xuống cảm giác khác thường ở trong lòng.

Tuy nàng mang theo mục đích mà tiếp cận hắn, tuy là lợi dụng tình cảm của hắn đối với mình, nhưng tất cả những thứ này... Muốn trách cũng chỉ có thể trách phụ thân hắn. Ai bảo năm đó Tuyên Văn Bình diệt cả nhà nàng tàn nhẫn như vậy chứ!

Nghĩ như vậy, Yên Vũ đi qua từng hàng nha hoàn đợi chọn ở trước mặt.

Lúc đi tới hàng thứ ba thì góc áo bị người kéo lấy.

Nàng nhú mày nhìn lại thì tiếp xúc đến một đôi mắt quen thuộc chứa ý cười.

“Yên Vũ, là ta nè!” Nàng ta dùng khẩu hình nói với nàng.

Vì miễn cho người ta phát hiện, nàng ta đã buông góc áo của Yên Vũ ra.

Yên Vũ nhận ra, cô gái này chính là sư muội Tô Vân Châu của Tần Xuyên, nữ hiệp đã cứu nàng ra từ trong tay gia đình của Nghiêm gia.

Nàng gặp được Tần Xuyên ở bên cạnh Tuyên Văn Bình, hôm nay lại đụng phải Tô Vân Châu ở chỗ này.

Hai người này rốt cuộc là đang làm cái gì?

Không phải là Tần Xuyên cũng đã biết kẻ thù của bọn họ chính là Tuyên Văn Bình chứ?

Không phải, không phải... Nàng ở Lâm An tám năm, nếu không gặp được cậu thì cũng sẽ không biết được chân tướng của năm đó. Tần Xuyên mới vừa về vài ngày, làm sao có thể tra ra nhanh được như vậy?

Vả lại, cậu hắn là chưa có gặp được Tần Xuyên, bằng không sẽ không có không nói cho nàng.

Nàng vốn dự định gạt Tần Xuyên chuyện này. Việc báo thù để một mình nàng làm là được rồi, nàng không muốn kéo Tần Xuyên vào.

Tô Vân Châu còn đang nháy mắt với Yên Vũ.

Nhưng Yên Vũ thu hồi ánh mắt, chỉ một tiểu cô nương mặt mày thanh tú bên cạnh nàng ta. “Người này!”

Tiếp đó đi qua.

Tô Vân Châu gấp đến muốn giậm chân, nhưng không thể gọi Yên Vũ lại vào lúc này.

Nhìn thấy Yên Vũ đã chọn ba tiểu cô nương.

Tô Vân Châu rốt cuộc nhịn không được tự đề cử: “Nô tỳ muốn hầu hạ chủ tử.”

Mọi người đều nhìn về phía Tô Vân Châu.

Nhưng Tô Vân Châu ngẩng đầu ưỡn ngực, không chút luống cuống nào. Trong lòng Yên Vũ căng thẳng.

Cơ sở ngầm của hoàng thành ty trái rộng khắp nơi, ngày ấy mình chạy ra khỏi Nghiêm gia được Tô Vân Châu cứu, mặc dù sau đó Tuyên Thiệu chưa hề đề cập tới nhưng không có nghĩa là hắn không biết chuyện.

Tô Vân Châu ẩn trong mọi người, có thể Tuyên Thiệu vẫn không phát hiện ra.

Nhưng lúc này nàng ta đột nhiên đứng ra, Tuyên Thiệu hẳn là không thể nào không nhận ra nàng ra.

Nếu Tô Vân Châu xuất hiện dẫn tới Tuyên Thiệu hoài nghi, chẳng phải là nàng kiếm củi ba năm thiêu một giờ sao?

Trong lòng Yên Vũ lo lắng, chỉ mong Tuyên Thiệu không đồng ý.

“Người, nha hoàn này sao không quy củ như vậy!” Ma ma nhìn thấy trên mặt Yên Vũ không vui, lập tức tiến lên trách mắng.

Nhưng Tuyên Thiệu giơ tay lên, kêu ma ma lui lại.

“Người tự tiện cử như vậy, thế có chỗ nào hơn người?”

Tô Vân Châu tự tin cười. “Cha của nô tỳ là võ sư, thuở nhỏ nô tỳ học qua chút quyền cước. Quê nhà gặp nạn mất mùa, nô tỳ và người nhà di tán, muốn cầu xin quý phủ thu nhận, cho phần cơm ăn.”

Dứt lời liền tung người lên cây ngọc lan ở bên cạnh, vót qua một nhánh cây, vút vút vút múa kiếm.

Hôm nay Tô Vân Châu mặc một thân quần áo nha hoàn màu nhạt, mặc dù không bằng một bộ y phục đồ tươi chói mắt ngày hôm đó, nhưng dáng người phóng khoáng, kiếm thức bén nhọn khiến người ta sáng mắt lên.

Tuyên Thiệu nhượng mày nói: “Tuy rằng đều là hình thức, nhưng tuổi còn trẻ có thể luyện thành như vậy thì cũng không tệ.”

Tô Vân Châu cau mày, chu mỏ, làm như không phục, nhưng nghĩ một câu nói của đối phương có thể để ỉnh ở lại, liền nén giận đứng yên.

Tuyên Thiệu nâng mắt sâu sắc nhìn Yên Vũ.

Yên Vũ cảm thấy chột dạ một hồi.

Tuyên Thiệu mới lạnh nhạt nói: “Ta thấy không tệ, nàng có một người biết quyền cước theo bên cạnh cũng tốt.”

Lúc này Yên Vũ còn có thể nói cái gì? Hắn lo lắng chu toàn như vậy, mình cự tuyệt nữa sẽ khiến người ta nghi ngờ, không thể làm gì khác hơn là gật đầu. “Công tử thấy được là tốt rồi.”

“Lưu lại đi.” Tuyên Thiệu chỉ vào Tô Vân Châu, nói.

Rốt cuộc hắn có nhận ra nàng ta hay không? Giữ nàng ta ở lại bên cạnh mình, có dụng ý gì hay không?

Lúc Yên Vũ mang theo bốn nha hoàn đi vào bên trong viện thì trong lòng vẫn nhịn không được suy đi nghĩ lại nhiều lần.

Cái nhìn sâu sắc kia của Tuyên Thiệu đối với nàng khiến cho trong lòng nàng đến bây giờ đều còn hơi hoảng sợ.

“Chủ tử, chủ tử?”

Tô Vân Châu kêu lên ở sau lưng Yên Vũ, trong giọng nói có nhảy nhót khó nén.

Yên Vũ quay đầu trừng mắt liếc nàng ta ta, lại quay đầu đi, tìm tới Lục Bình, nói với nàng ta: “Người mang ba nha hoàn này đi, dạy một chút quy củ. Người đi theo ta.”

Câu cuối cùng là nói với Tô Vân Châu.

Lục Bình cúi người, dẫn theo ba nha hoàn kia đi.

Yên Vũ dẫn Tô Vân Châu vào phòng chính.

“Tuyên phủ này cũng thật không tồi! Nhưng không khí thua kém núi Thanh Thành!” Tô Vân Châu sờ hoa văn đẹp trên ghế bằng gỗ hoa lê, thoải mái ngồi xuống.

Đầu chân mày Yên Vũ cau lại. “Sao ngươi lại đến đây?”

Tô Vân Châu bĩu môi. “Còn không phải bởi vì ca ca của ngươi sao! Tiết thanh minh hôm đó, chẳng biết hắn đi đâu, cả một ngày cũng không thấy người, đến trời tối mới từ bên ngoài trở về. Chỉ báo với ta là hắn muốn đến Tuyên phủ kiểm việc làm. Ta cho là hắn nói giỡn, ai ngờ ngày hôm sau trời chưa sáng hắn đã đi. Nghe nói hắn vốn định tìm chức vụ hộ viện, nhưng Tuyên đại nhân thấy võ công của hắn không tệ nên để hắn làm cận vệ ở bên người. Ta cũng muốn vào, nhưng Tuyên phủ không mua tỳ nữ. Hôm nay thật vất vả mới được cơ hội, nhưng ngươi vẫn không nhận ra ta? Rõ là gấp chết ta!”

Yên Vũ nghe vậy, không nói gì. Nàng biết cũng không hỏi được gì từ chỗ Tô Vân Châu. Tô Vân Châu không giữ mồm giữ miệng, dù Tần Xuyên có ý kiến gì cũng sẽ không nói với nàng ta.

Tô Vân Châu vỗ vỗ tay vịn ghế hoa lê, thở dài một tiếng. “Thật là đẹp.” Rồi ngẩng đầu hỏi: “Ngươi ở chỗ nào? Thật không tệ! Tuyên công tử kia thật là không có nhân lực, võ công của ta tốt như vậy, thế nhưng lại nói là hình thức! Có cơ hội, ta nhất định phải luận bàn với hắn một chút! Xem hắn còn lớn lối như vậy không!”

Yên Vũ đỡ trán. Đồn rằng Tuyên Thiệu là kỳ tài luyện võ thể gian khó kiếm, mười tuổi đã võ nghệ siêu quần, mười lăm tuổi thì càng tự mình chọn cùng thủy vận của triều đình đối kháng với thủy trại của Tào gia.

Trên phố luôn không thiếu lời đồn về Tuyên Thiệu, sốt dẻo nhất là những đề tài có liên quan đến Tuyên Thiệu.

Hễ là người kể chuyện nói đến đoạn Tuyên Thiệu thì khen thưởng cũng sẽ nhiều hơn không ít so với bình thường.

Mặc dù Yên Vũ không hiểu rõ, nhưng cũng hiểu được Tô Vân Châu không có nhiều khả năng là đối thủ của Tuyên Thiệu.

“Yên Vũ cô nương, ngươi dẫn ta đi gặp sư huynh nhé?” Tô Vân Châu chớp một đôi mắt sáng long lanh nước, nói.

Yên Vũ bất đắc dĩ cười. “Ta cũng không gặp được hắn, làm sao dẫn ngươi đi gặp đây?”

“Ngươi không gặp được hắn? Không thể nào? Đây không phải là Tuyên phủ sao? Sao ngươi lại không gặp được hắn?” Tô Vân Châu trừng hai mắt, đứng dậy đi một vòng quanh Yên Vũ. “Không phải là ngươi không muốn để cho ta gặp sư huynh đấy chứ?”

Yên Vũ bất đắc dĩ cười cười. “Đúng, đây là Tuyên phủ không sai. Nhưng nơi này là viện của Tuyên Thiệu. Tần Xuyên ở bên cạnh Tuyên đại nhân, ta chỉ là một người phụ nữ vô danh vô phận bên người Tuyên Thiệu...”

Yên Vũ nghe được ngoài cửa có tiếng bước chân, lập tức ngừng nói

Cửa phòng chính bị đẩy ra “rầm” một tiếng.

Tuyên phu nhân sầm mặt, đứng ở cửa.

Nha hoàn đẩy cửa lập tức trở lại đứng sau lưng Tuyên phu nhân.

Tô Vân Châu sững sốt.

Yên Vũ đã tiến lên hai bước, khom người hành lễ với Tuyên phu nhân.

Tuyên phu nhân hừ lạnh một tiếng. “Vô danh vô phận? Ngươi bắt quá chỉ là nha hoàn được Thiệu nhi chuộc ra từ thanh lâu, ngươi muốn cái danh phận gì?”

Trong lòng Yên Vũ thầm buồn bực. Nếu không phải thính lực chưa hoàn toàn khôi phục thì Tuyên phu nhân còn chưa có vào viện là nàng có thể nghe được âm thanh.

Hôm nay ngược lại, lời của mình đều bị người ta nghe thấy. Cũng không biết Tuyên phu nhân có nghe thấy câu nói về Tần Xuyên hay không.

“Vốn tưởng rằng người là một người biết lễ, cho người ở lại bên cạnh Thiệu nhi cũng không sao! Nhưng không ngờ người ngược lại có dã tâm, dám vọng tưởng vị trí chính thê của Thiệu nhi, cũng không nhìn một chút có xứng hay không!”

Sắc mặt Tuyên phu nhân nổi giận lạnh như băng, hơi thở dốc dưới sự căm phẫn.

Yên Vũ chỉ khom người không đứng lên, ngược lại cũng không tranh cãi, không giải thích. Nàng biết rõ bây giờ mình nói cái gì thì Tuyên phu nhân có lẽ cũng nghe không vào. Nhiều lời nhiều sai, im lặng là vàng.

Nhưng Tuyên phu nhân cũng không dự định buông tha nàng dễ dàng như vậy.

“Tại sao người không nói chuyện?”

“Phu nhân hỏi người đó, người điếc sao?” Nha hoàn bên người Tuyên phu nhân tiến lên đẩy nàng một cái.

Yên Vũ vốn đang tư thế khom người, đứng không vững.

Bị nàng ta đẩy như thế, suýt nữa té nhào.

Nhưng Tô Vân Châu lạnh tay lẹ mắt, tiến lên đỡ nàng. “Nói thì nói, sao người lại đẩy người ta chứ?”

“À, nha hoàn từ đâu tới mà có khí phách như vậy?” Tuyên phu nhân giận dữ, cười nói.

“Vân Châu!” Thấy Tô Vân Châu còn muốn tiến lên lý luận với Tuyên phu nhân, Yên Vũ lập tức gọi nàng ta lại.

Đối phương là mẫu thân của Tuyên Thiệu, là chủ mẫu của Tuyên gia, tuyệt đối không thể nổi lên xung đột chính diện với bà ta. Nàng vốn dự định trèo lên giường của Tuyên Thiệu, với thái độ trước kia của Tuyên phu nhân đối với nàng, vì để vấn đề cục diện bất hoà của cha con, nhất định là mượn sức nàng.

Ai ngờ Tuyên Thiệu lại muốn cưới nàng làm vợ. Lấy thân phận hôm nay, Tuyên phu nhân có thể cho nàng sắc mặt tốt mới là lạ!

Huống chi Lâm Ngọc Dao đính hôn với Tuyên Thiệu, là cháu ngoại ruột của Tuyên phu nhân. Nếu Tuyên Thiệu từ hôn, đây không phải là đánh vào mặt của bà ta sao?

Yên Vũ nghĩ tới những điều này, đối diện với cơn thịnh nộ của Tuyên phu nhân thì không chỉ không nổi lên oán trách, mà còn có chút thông cảm với bà ta. Sinh dưỡng một đứa con trai có tính tình cố chấp như Tuyên Thiệu, Tuyên phu nhân cũng đủ không dễ dàng gì.

Tuyên phu nhân lạnh lùng nhìn Yên Vũ, cất bước ngồi xuống vị trí chủ nhân. “Ta nói rõ với người là lão gia và ta tuyệt sẽ không đồng ý Thiệu nhi cưới người làm vợ. Người thừa dịp sớm chết tâm tư này đi. Người chỉ là nha hoàn Thiệu nhi mua về, ta bất cứ lúc nào cũng có thể bán người đi! Nếu người không muốn lại luân lạc tới nơi phong trần thì tốt nhất là thu lại tâm tư không nên có của người!”

Tuyên phu nhân ngồi thẳng người, giọng nói lạnh như băng, rất có uy nghiêm.

“Phu nhân kết luận công tử có ý tưởng này là do nô tỳ xúi giục sao?” Yên Vũ gục đầu, nhàn nhạt hỏi lại.

Tuyên phu nhân khẽ cau mày, nghiêm nghị nhìn nàng.

“Phu nhân cho rằng công tử là người có thể bị một đứa nha hoàn xúi giục sao?”

Tuyên phu nhân bị chất vấn, gân xanh trên trán hằn lên.

Yên Vũ cản lại trước khi Tuyên phu nhân nổi giận, vội vàng nói tiếp: “Nhưng nô tỳ tất nhiên sẽ khuyên nhủ công tử một chút. Nô tỳ có thể ở lại hầu hạ bên cạnh công tử đã là có phúc lớn, kiên quyết không dám hy vọng xa vời vị trí chính thê. Nô tỳ cũng quan tâm công tử, tuyệt không muốn khiến cho hấn vì nô tỳ mà

bị làm trò cười cho người đời. Phu nhân không nên tức giận, việc này ít nhiều bởi vì nô tỳ gây nên, nô tỳ cũng hổ thẹn trong lòng... Xin phu nhân hãy thứ lỗi...”

Yên Vũ nói rất chân thành, càng nói về sau thì trực tiếp quỳ trên mặt đất, khoé mắt cũng yên lặng nhỏ xuống nước mắt. Đã biểu hiện lòng trung thành với thái độ nhận sai, khiêm tốn hạ thấp mình đến như hạt bụi, khiến Tuyên phu nhân lòng tràn đầy tức giận cũng không bởi móc được lỗi gì.

Tuyên phu nhân thở ra một hơi dài. “Đứng lên đi.”

Nhưng Yên Vũ tựa như thương tâm không đứng nổi, nước mắt càng rơi càng nhiều.

Tô Vân Châu tiến lên, mới coi như đỡ nàng lên từ dưới đất.

“Nghe mấy câu nói của người, người cũng là một người biết nặng nhẹ. Không phải là chúng ta khinh thường người, chỉ là thân phận của người. Người cũng biết đó, nếu Thiệu nhi cưới người, sau này làm sao còn đứng trong triều đình? Còn không bị người ta đâm cột sống cười nhạo? Nếu trong lòng người có hấn thì nên suy nghĩ vì hấn. Ta có thể cho người ở lại bên người Thiệu nhi làm thiếp thất, sau khi Ngọc Dao vào cửa thì người cùng nàng ấy hoà thuận ở chung...”

Yên Vũ liên tục gạt đầu. “Cảm ơn phu nhân, nô tỳ cần tuân giáo huấn của phu nhân.”

Thấy thái độ của nàng tốt khiến người ta không thể phản đối, Tuyên phu nhân cũng biết không thể gấp gáp ép người quá, liền đứng dậy rời khỏi viện của Tuyên Thiệu.

Tuyên phu nhân vừa đi, Yên Vũ lập tức lau nước mắt trên mặt. Mặt mũi bình tĩnh, nhìn không thấy một vẻ đau thương nào.

Tô Vân Châu khiếp sợ nhìn nàng. “Người, mới vừa rồi người giả bộ hả?”

Yên Vũ không để ý đến câu hỏi của nàng ta, nhàn nhạt hỏi ngược lại: “Bây giờ người thấy địa vị của ta ở Tuyên phủ chưa? Hiểu rõ ta nói không có cách nào dẫn người đi gặp Tần Xuyên là không phải gạt người?”

Tô Vân Châu gạt đầu mất mát, tự lẩm bẩm: “Còn tưởng rằng xâm nhập vào Tuyên phủ là có thể nhìn thấy hấn... Bây giờ nên làm thế nào cho phải đây?”

“Người tìm hấn làm cái gì? Không phải là hấn không quay về núi Thanh Thành sao?” Yên Vũ nhìn bóng cây ngoài cửa, thấp giọng hỏi.

Tô Vân Châu luôn luôn hào sảng lại di di đầu ngón chân trên đất, trên mặt nhàn nhạt ửng đỏ, một bộ dáng thiếu nữ thẹn thùng.

Yên Vũ nào có không hiểu, trong lòng một trận chua xót. Biểu ca của nàng, nàng rời khỏi phủ thừa tướng tám năm qua, vẫn cho rằng người này chính là người sau này mình dựa vào, là phu quân của mình... Nhưng hôm nay cũng không thể nào nữa...

Nhìn khuôn mặt ngây thơ thuần khiết của Tô Vân Châu, trong lòng nàng lại có chút vui mừng. Nàng tuyệt đối không thể ở cùng với biểu ca được nữa, cho dù là báo thù xong, rời khỏi Tuyên phủ, nàng và biểu ca cũng không có khả năng, nàng đã không còn sạch sẽ... Có thể có Tô Vân Châu ở bên cạnh biểu ca, cũng tốt chứ?

“Người cũng đừng quá thất vọng, chỉ cần có cơ hội, chỉ cần kiên nhẫn đợi mà thôi.” Yên Vũ lại an ủi nàng ta.

Lúc này Tô Vân Châu mới nâng lên khuôn mặt tươi cười. “Thật sự?”

Yên Vũ gạt đầu. “Nữ hiệp tính tình hào sảng, nhưng vào Tuyên phủ, làm việc không thể lỗ mãng. Nếu bị đuổi ra khỏi phủ, thì sẽ không gặp được hấn.”

Không biết là hai chữ “nữ hiệp”, hay là bị nói trúng tâm sự, khiến cho Tô Vân Châu đỏ mặt, nàng ta buồn bực gạt đầu.

Yên Vũ thở dài một tiếng, tự suy nghĩ cách làm sao có thể khuyên Tuyên Thiệu không cưới nàng làm chính thê.

Qua buổi trưa, bên ngoài phủ có một phong thư đưa vào cho Yên Vũ.

Yên Vũ nhìn nét bút quen thuộc trên phong thư, lập tức mở ra xem. Ba trang thư nói là kẻ xấu Thái Hoà lâu cáo trạng trước, kiện cáo Xuân Hoa lâu giết dây Hoa Sen lừa gạt tiền bạc. Nha môn thụ lý vụ án, hộ bộ kiểm tra bị Thái Hoà lâu mua chuộc, thiên vị Thái Hoà lâu, Xuân Hoa lâu đã bị bắt dừng.

Ở trong thư má Từ còn nói, từ sau khi Linh Lan xảy ra chuyện, Xuân Hoa lâu vẫn buôn bán ế ẩm, hiện nay lại không có hoa khôi giữ thể diện, cuộc sống càng không dễ chịu. Thái Hoà lâu chớp thời cơ, chuẩn bị đầu tót Xuân Hoa lâu. Bà ta chỉ cầu Yên Vũ có thể nể tình cảm ngày xưa mà gặp mặt tạm biệt bà ta.

Yên Vũ nhìn bút tích quen thuộc của má Từ trên trang thư, hồi ức tám năm trở về từng chút một. Khi đó nếu không có má Từ chữa chắp, nàng và biểu ca sẽ không biết bây giờ lưu lạc nơi nào, lại càng không nói tới sống tốt đến tận bây giờ để báo thù rửa hận cho người thân.

Má Từ có ân đối với nàng, hôm nay má Từ gặp nạn, sao nàng có thể khoanh tay đứng nhìn.

70. Chương 71: Bây Giờ Má Mới Là Ân Nhân Của Ta

Nàng không thể làm gì khác hơn là để sang một bên chuyện khuyên Tuyên Thiệu từ bỏ việc cưới nàng làm vợ, đợi đến bữa tối lúc Tuyên Thiệu trở về, ân cần hầu hạ, luôn luôn cẩn thận. “Ngồi xuống cùng nhau ăn.” Tuyên Thiệu thấy Yên Vũ đứng ở một bên, cầm đôi đũa gấp thức ăn cho hắn thì nói.

Trên mặt Yên Vũ tươi cười. “Nô tỳ hầu công tử là được rồi.”

Tuyên Thiệu giơ tay nắm tay nàng, túm nàng đến trên ghế ở bên cạnh. Tự mình gấp đồ ăn vào trong đĩa men sứ xanh ở trước mặt nàng.

Lục Bình đứng ở một bên kinh sợ đến mức trợn to mắt.

Yên Vũ thấy cảm xúc của Tuyên Thiệu dường như không tệ lắm, cũng gấp đồ ăn để vào trong đĩa trước mặt hắn, cười dịu dàng nói: “Hôm nay nô tỳ nhận được một phong thư.”

“Ừm.” Tuyên Thiệu lên tiếng, ăn toàn bộ đồ ăn nàng gấp tới.

“Cho nên ngày mai nô tỳ muốn ra ngoài một chuyến.” Yên Vũ thử cẩn thận dò xét nói, cũng đã chuẩn bị xong sẽ bị hắn cự tuyệt.

Không ngờ Tuyên Thiệu sảng khoái gật đầu. “Để Lục Bình cùng nha đầu biết võ vào phủ hôm nay đi cùng nàng.”

“Hả?” Yên Vũ sửng sốt.

“Lục Bình là người lâu năm trong viện của ta, nếu có người làm khó dễ nàng thì nàng ta có thể thay nàng đối phó. Nha hoàn hôm nay vào phủ kia, tuy rằng quyền cước phần lớn là hình thức, ở bên ngoài hù dọa người ta cũng không thành vấn đề. Nàng mang theo bọn họ bên người càng ổn thoả hơn.” Tuyên Thiệu gấp miếng cà tím chiên vàng bọc trong nước sốt sền sệt đỏ hồng đặt vào trong đĩa của nàng. “Nếu có lời gì không muốn bọn họ nghe thấy thì để cho bọn họ canh giữ ở ngoài cửa là được.”

Dường như hắn còn muốn nói điều gì đó, nhưng lời còn lại đều hoá thành một nụ cười mỉm, treo ở bên môi.

Yên Vũ vô cùng sửng sốt .

Mình chỉ nói cho hắn biết, muốn ngày mai đi ra ngoài một chuyến, nhưng hắn đã lo lắng chu toàn cho nàng như vậy. Hắn thật tin tưởng mình. Thực sự muốn cưới mình làm chính thê, thực sự coi mình như người bên cạnh mà chăm sóc? Hay là... Tất cả những điều này đều vì hắn dối Tuyên đại nhân, chỉ giả bộ dịu dàng đối với mình?

Yên Vũ cố gắng bình tĩnh cảm xúc của mình, cười nhạt gật đầu. “Nô tỳ đã biết, cảm ơn công tử.”

Tuyên Thiệu thưởng thức miếng bánh mềm dẻo trong miệng, lông mi hơi rũ. “Nô tỳ... Ừm, tiếng xưng hô này không tốt...”

Yên Vũ kinh ngạc nhìn lại hắn, đang định mượn cơ hội khuyên hắn không nên cưới mình làm vợ.

Nhưng hần nhấp miệng, không nói tiếp, chỉ ăn vài miếng rồi để đĩa xuống, chuyển đề tài, nói: “Ban đêm nàng sẽ nghỉ ngơi ở đây.”

Mặc dù đêm qua hai người đã “thăng thẩn gặp nhau”, cái gì không nên làm cũng đã làm. Nhưng dù sao đêm qua Yên Vũ cũng là dưới sự khống chế của được tính.

Nghĩ tới tới nay lại phải đối mặt hần, Yên Vũ không khỏi thấp thỏm trong lòng. Nhưng lúc này cự tuyệt thì hơi có vẻ quá làm bộ. Yên Vũ im lìm không một tiếng, cũng bỏ đĩa xuống.

Đợi người hầu dọn đi một bàn lớn thức ăn không được động đến bao nhiêu, Tuyên Thiệu chỉ ngồi một hồi, nhìn về mặt cứng ngắc khó xử của nàng, khẽ cười một tiếng, đứng dậy muốn đi.

“Công tử...” Yên Vũ gọi hần lại, nhưng cau mày không biết nên tiếp tục nói như thế nào.

Tuyên Thiệu nhìn nàng một hồi, thấy nàng nắm chặt hai tay, cúi thấp đầu, không nói một câu. “Có việc thì bảo người đến thư phòng tìm ta.”

Nói xong, xoay người ra cửa.

Yên Vũ kinh ngạc nghiêng mặt qua, thấy bóng dáng thon dài của hần dần dần hoà vào màn đêm. Nhịp tim thỉnh thoảng chợt chậm rãi bình phục lại.

Hần cứ như vậy mà đi? Không cần nàng... Ôi, nghĩ đến chuyện đêm qua, trên mặt Yên Vũ nóng lên, trong lòng đau đớn. Nghĩ đến biểu ca ôn nhuận như ngọc, toàn thân áo trắng thì vừa tự ti mặc cảm vừa mắc cỡ không thôi, nhưng duy chỉ có không hối hận. Lúc nàng cầu xin thuốc với cậu là đã hiểu rõ hết thấy... Vì báo thù, nàng sẵn lòng xông pha khói lửa!

Kêu bọn nha hoàn đều lui ra ngoài, Yên Vũ thổi tắt đèn, một mình ngồi bên cửa sổ.

Trước đây luôn cảm thấy Tuyên Thiệu là một người lạnh lùng khó gần. Đến nay tiếp xúc nhiều hơn thì phát hiện hần có lẽ không phải là người không có tình điệu như vậy.

Tám năm trước phủ thừa tướng gặp hoạ, chắc hần không có tham dự vào chứ? Tám năm trước, hần mới mười tuổi mà thôi. Tuy nói năm ấy hần lập công cứu giá, nhưng có lẽ tất cả chỉ là âm mưu của Tuyên đại nhân, hần chỉ vô tri vô giác đặt mình vào trong đó mà thôi?

Vả lại cậu cũng không có nói tới trong kế thù của phủ thừa tướng có Tuyên Thiệu.

Nàng chỉ cần trả thù Tuyên Văn Bình là được rồi...

Một bóng đen loé lên trước cửa sổ.

Đang tựa vào song cửa sổ nhìn trăng sáng trên bầu trời đến xuất thần, Yên Vũ giật mình một cái.

Nàng đang tính gọi người, nhưng chợt thấy sau lưng lạnh lên.

Miệng mở còn chưa phát ra tiếng, liền bị người ta bịt chặt lại.

Trong lòng nàng căng thẳng, bỗng nhiên phát hiện trong mũi tràn đầy mùi hương cỏ xanh nhàn nhạt, cảm giác quen thuộc khiến cho vành mắt nàng nóng lên, xoay mặt nhìn lại người áo đen ở sau lưng.

Dưới lụa đen che mặt, cặp mắt màu hổ phách kia đang lo lắng, thâm tình nhìn nàng.

Yên Vũ gạt đầu với hần, tỏ ý mình đã nhận ra hần.

Tần Xuyên mặc y phục dạ hành, mới lấy tay ra từ trên mặt nàng, kéo xuống lụa đen che mặt.

“Muội đi, rời khỏi Tuyên phủ, ta đã trà trộn đến bên người Tuyên Văn Bình, muội muốn tra hồ sơ thì ta sẽ tìm!” Tần Xuyên nói khẽ nhưng hết sức kiên định.

Lại lần nữa đối mặt với biểu ca, trong lòng Yên Vũ đau đớn đến tê liệt. Nhớ lại lần gặp gỡ trước, hần vẫn còn ôm nàng, nàng vẫn còn thân trong trắng...

Nhưng hôm nay, chỉ bất quá cách mấy ngày, nhưng bọn họ đã không bao giờ còn khả năng ở cùng với nhau nữa...

Nàng không cần tìm hồ sơ nữa. Nếu Tuyên Văn Bình chính là hung thủ năm đó thì trong hồ sơ hoàng thành tỵ sao sẽ có chân tướng năm đó chứ?

Nhưng nàng tuyệt sẽ không nói cho Tần Xuyên, tuyệt không để hắn cũng cuốn vào trong trả thù lần này.

Tuyên Văn Bình quyền lớn thế lớn, võ công cao cường, vả lại cao thủ bên người nhiều như mây. Nếu biểu ca biết được chân tướng, chắc chắn là lấy cái chết độ sức. Như vậy chỉ là uống mạng mà thôi.

Thù của phủ thừa tướng, nàng muốn đích thân báo! Kẻ thù giết hơn một trăm mạng người của Diệp gia, nàng nhất định phải khiến hắn chết ở trong chính tay mình!

Yên Vũ thu hồi đau đớn chua xót trong lòng, vẻ mặt lạnh nhạt nói: “Không, biểu ca, muội sẽ không đi. Tuyên Thiệu đối với muội rất tốt, cũng rất tin tưởng muội, muội lưu lại càng có lợi hơn.”

“Muội nói cái gì?” Tần Xuyên khó tin nhìn nàng.

Yên Vũ rũ mắt xuống. “Muội nói, Tuyên Thiệu đối với muội rất tốt...”

Tần Xuyên khẽ cười nhạt. “Nhìn ra được, hắn uội ở tại phòng ngủ của hắn, nhưng lại đi thư phòng. Vừa mua nha hoàn uội, vừa vì muội mà chọc tức Tuyên đại nhân... Quả nhiên là đối với muội rất tốt đó!”

Nghe giọng điệu châm chọc của biểu ca, trong lòng Yên Vũ đau đớn, cổ họng tanh ngọt, trên mặt lại ung dung thản nhiên. “Nếu biểu ca biết rồi, cũng không cần muội nhiều lời.”

“Muội quyền luyến vinh hoa của Tuyên phủ? Quyền luyến dụ dỗ nhất thời của Tuyên Thiệu?” Tần Xuyên đưa tay nâng cằm nàng lên, nhìn thẳng vào mắt nàng. Gương mặt ôn nhuận như ngọc lúc này lại sẫm xuống lạnh như băng. Yên Vũ vô lực gật đầu. “Vâng.”

“Ta không tin, Yên Vũ, muội đừng có gạt ta, đừng hòng vứt ta sang một bên, một mình mạo hiểm! Có phải muội đã biết cái gì không?” Đôi mắt màu hổ phách của Tần Xuyên nhìn chằm chằm nàng, ép hỏi.

Trong lòng Yên Vũ có vui mừng, lại vừa khó chịu, đủ loại cảm giác quần quít trong lòng, trong miệng lắp bắp không nói.

Chợt nghe bên ngoài có tiếng bước chân vội vàng cùng tiếng quát lớn. “Có trộm vào viện! Bắt trộm! Bắt trộm!”

Hai người đứng trước cửa sổ, trên mặt cả kinh.

“Biểu ca, ca đi mau!” Yên Vũ lập tức đẩy hắn, nói.

“Muội đã đồng ý với ta, sẽ không một mình mạo hiểm! Mọi việc sẽ thương lượng với ta!” Tần Xuyên còn cố chấp nói.

Yên Vũ liên tục gật đầu. “Muội nhớ, muội nhớ, ca đi mau!”

Tần Xuyên mới vừa nhảy ra ngoài cửa sổ thì cửa phòng chính đã bị người đẩy ra.

Tuyên Thiệu đứng ở cửa với vẻ mặt lo lắng, cùng Yên Vũ đang đứng bên cửa sổ bốn mắt chạm nhau.

Trong lòng Yên Vũ chợt nảy lên.

Bị hắn phát hiện rồi sao?

Nhưng Tuyên Thiệu liếc mắt quan sát nàng trên dưới, có lẽ thấy nàng không có bị thương, vẻ mặt mới hoà hoãn lại.

Lục Bình và Tô Vân Châu mang đèn vào phòng.

Tô Vân Châu liếc nhìn nàng một cái, nghi ngờ nói: “Chủ tử, đã trễ thế này, người không ngủ, đứng ở cửa sổ làm cái gì vậy?”

Yên Vũ liếc Tô Vân Châu. Nếu không biết nàng ta là sư muội của biểu ca, nàng thật sẽ hoài nghi nàng ta cố ý đến đối nghịch với mình!

Yên Vũ quay sang, thận trọng nhìn Tuyên Thiệu.

Đèn trong phòng đã được nhen lửa, bốn bề lập tức sáng lên.

Tuyên Thiệu vẽ mặt bình tĩnh cất bước đi tới trước mặt nàng, vén mấy sợi tóc rơi lả tả ra sau tai nàng. “Có bị giật mình không?”

Yên Vũ lắc đầu, trong lòng kinh hoàng.

“Các người đi chỗ khác tìm.” Tuyên Thiệu xoay người phân phó hộ vệ ở ngoài phòng.

Nghe tiếng bước chân đi xa, trong lòng Yên Vũ vẫn khấn nguyện không dứt, cũng không biết biểu ca đã trở về hay chưa?

“Biết chơi cờ không?” Tuyên Thiệu đột nhiên hỏi.

Yên Vũ gật đầu. “Biết một chút.”

“Ta cũng ngủ không được, nàng chơi cờ với ta một chút.”

Tuyên Thiệu ra lệnh Lục Bình bày bàn cờ, lấy Vân Tử Vĩnh Xương đến.

Ngọc Vân Tử Vĩnh Xương trơn bóng nhẵn nhụi, màu sắc trong trẻo lóng lánh, cứng mà không giòn, nặng nhưng khó trượt tay. Cờ trắng sáng dịu trơn láng, đục không trong suốt, hơi ngả màu xanh biếc. Cờ đen nhìn lên thì giống đá cẩm thạch, nhìn xuống thì giống nước sơn. Chưa đánh xuống bàn, chỉ vân vê con cờ trong tay thôi đã là một cảm giác hưởng thụ.

Yên Vũ biết Tuyên Thiệu ở phương diện cuộc sống luôn luôn chú trọng. Mỗi một đồ trang trí trong phòng hẳn đều hết sức xa hoa tinh xảo.

Từng nghe Mục Thanh Thanh nói qua, ở người phương diện sinh hoạt càng muốn xa hoa thì thật ra nội tâm càng yếu đuối mỏng manh, theo đuổi vật chất chỉ là vì bù vào bất an trong lòng.

Yên Vũ nâng mắt nhìn Tuyên Thiệu đang chấp tay, vững như núi Thái Sơn. Thấy thế nào cũng không giống loại người có bất an trong lòng như Mục Thanh Thanh nói.

Bóng đêm yên tĩnh, ngoài cửa sổ có hơi lạnh lẫn hương thơm hoa thối tới từng đợt.

Bên tai chỉ có tiếng lách cách thanh thủy rơi trên bàn cờ.

“Bẩm công tử, không tìm được kẻ trộm.”

Ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng của Tuyên Hoà.

“Ừ.” Tuyên Thiệu ừ một tiếng, nâng tay nhặt đi một đám lớn quân đen của Yên Vũ. Vốn hai bên đang giằng co với nhau, tình thế lập tức biến đổi lớn. Thế cục của quân đen tràn ngập nguy cơ.

Thì ra bất kể là gió êm sóng lặng, hay là sát khí tứ phía, quyền chủ động vẫn bị quản chế bởi quân trắng, mà quân trắng... đang bị bóp trong tay Tuyên Thiệu.

Yên Vũ hít sâu một hơi, nâng mắt nhìn Tuyên Thiệu. “Ta thua.”

Đôi mắt đen bóng như hắc diệu thạch của Tuyên Thiệu nhàn nhạt nhìn lại nàng. “Bây giờ có thể ngủ ngon chứ?”

Trong lòng Yên Vũ lại căng thẳng. Tuyên Thiệu cũng quăng quân cờ xuống, xoay người rời đi.

Lời này của hắn là có ý gì?

Hắn đã biết cái gì sao? Biết rõ căn bản không có kẻ trộm, người bị coi lầm là kẻ trộm là tới tìm nàng? Biết nàng không yên lòng chơi cờ là đang lo lắng cho “kẻ trộm”?

Nàng cúi đầu nhìn quân cờ trắng đen đan xen chằng chịt trên bàn cờ, đầu chân mày không khỏi nhíu thật sâu. Vận mạng của mình cũng sẽ như bàn cờ này, thắng bại đều ở trong tay của Tuyên Thiệu sao?

Yên Vũ chợt lắc đầu, hất ra ý nghĩ tự hù dọa mình như vậy.

Hay là chỉ trùng hợp mà thôi, Tuyên Thiệu hoàn toàn không có ý tứ gì khác? Nếu hắn đã biết cái gì, sao lại dễ dàng bỏ qua ỉn như vậy?

Đúng, nhất định chỉ là trùng hợp! Chỉ là mình đã nghĩ nhiều!

Yên Vũ tắt đèn, bụng đầy tâm sự leo lên trên trường kỷ ở bên cạnh, ngủ.

Chiếc giường lớn bằng gỗ đàn hương rộng rãi thoải mái bị bỏ trống ở một bên. Nàng sợ mình leo lên giường kia thì tất cả những gì xảy ra tối hôm qua trên chiếc giường kia sẽ trở lại trước mắt.

Sáng sớm chim hót líu lo khiến cho lỗ tai ngứa ngáy, làm cho Yên Vũ tỉnh lại từ trong giấc mộng hỗn loạn bất an.

Nàng xoay người ngồi dậy, trên lưng lại đầy lớp mồ hôi mỏng. Chỉ nhớ rõ trong mộng là một biển lửa, nàng cũng ở trong biển lửa, vùng vẫy, làm thế nào cũng không thoát được.

“Chủ tử, đã dậy chưa?” Lục Bình nhẹ giọng hỏi ở ngoài cửa.

Yên Vũ xoa xoa mồ hôi rịn ở trên trán, nâng giọng bảo Lục Bình đi vào.

Sửa sang thoả đáng, ngồi lên xe ngựa Tuyên Thiệu sáng sớm đã sai người chuẩn bị tốt cho nàng, Yên Vũ mang theo Lục Bình cùng Tô Vân Châu đi thẳng đến Xuân Hoa lâu.

Vì là quang cảnh buổi sáng.

Nên cả con phố chỗ Xuân Hoa lâu đều vắng ngắt, hoàn toàn nhìn không ra cảnh ban đêm náo nhiệt, sênh ca không dứt.

Yên Vũ kêu xa phu dừng xe ngựa ở cửa hông, Lục Bình đi vào kêu cửa.

Bọn họ nhanh chóng được mời đến phòng bao. Má Từ đã ở trong phòng bao ngồi chờ nàng.

“Yên Vũ...” Hơn một tháng không gặp, má Từ cũng đã tiêu tụy rất nhiều.

Thấy bà ta muốn nói lại thôi, Yên Vũ nâng tay kêu Lục Bình và Tô Vân Châu lui ra ngoài. Ban đầu Tô Vân Châu vẫn không rõ, mở to hai mắt nhìn nhìn, mãi đến khi Lục Bình kéo nàng ta một cái, nàng ta mới mắt đầy tò mò đi ra ngoài

“Má đừng thương tâm, ta có thể giúp được chỗ nào thì má cứ mở miệng. Mặc dù ta người nhỏ lời nhẹ, nhưng nhất định sẽ không khoanh tay đứng nhìn.” Yên Vũ cầm ngược tay của má Từ, nói.

Má Từ lắc đầu. “Vô dụng thôi... Ta viết thư kêu con lại không phải là muốn con giúp đỡ. Lần này Xuân Hoa lâu bị Thái Hoà lâu vu oan là có người đang âm thầm ra sức. Chúng ta không thể cưỡng được hần...”

“Ai?” Yên Vũ hỏi lại.

Má Từ than nhẹ một tiếng. “Ai... Ta cũng không lạ, trước đây biết rõ nàng ta có lòng lệ thuộc, lại chẳng thể bảo vệ nàng ta không bị người đưa đi, trong lòng nàng ta có oán, ta cũng không có gì đáng nói...”

Yên Vũ nghe vậy, nhíu mày suy nghĩ. “Là Mục Thanh Thanh?”

Má Từ yên lặng gật đầu.

Yên Vũ cau mày, trong bụng áy náy. “Nàng ta không phải là oán má. Người ở trong cung đến, má làm sao có thể ngăn được? Nàng ta là đang trách ta! Trong lòng nàng ta đúng là căm giận ta! Xin lỗi, má Từ. Má chứa chấp ta nhiều năm như vậy, ta rốt cuộc vẫn làm liên lụy tới má...”

Má Từ liên tục lắc đầu. “Con không nên tự trách... Trước đây, lúc ta kiếm lại được hai huynh muội các con từ trên đường thì cũng đã liệu đến hôm nay. Ta đã sớm chuẩn bị xong, hoàn cảnh gay go hơn rất nhiều so với bây giờ ta đều đã nghĩ qua. Hôm nay tất cả mọi người giữ được mạng đã là may mắn rất lớn rồi!”

Yên Vũ nghe vậy sững sốt.

Lời nói mang hàm ý này của má Từ, bà ấy biết cái gì?

“Má, sao má nói ra lời này?” Yên Vũ hoảng hốt.

Má Từ nâng mắt nhìn Yên Vũ, giảm thấp âm thanh, nói: “Diệp thừa tướng đã từng là ân nhân cứu mạng ta...”

Yên Vũ khiếp sợ nhìn má Từ.

Thì ra, bà ấy đã sớm biết thân phận của mình!

“Má biết?” Yên Vũ còn chưa dám tin.

“Phải!” Má Từ đứng dậy, bỗng nhiên quay về phía Yên Vũ, quỳ xuống lạy.

Yên Vũ hoảng hốt, vội vàng đứng dậy kéo má Từ. “Má không thể được... bây giờ má mới là ân nhân của ta. Tám năm trước nếu không có má chịu giúp huynh muội chúng ta thì chúng ta sao có thể có ngày hôm nay?”

Tám năm trước, phủ thừa tướng chợt biến.

Mọi người không biết sao, nhưng cũng biết chắc chắn một trận hoả hoạn như vậy không phải là một chuyện đơn giản.

Vốn những vương công đại thần khá tốt với phủ thừa tướng cũng liên tục không ngừng muốn phủ sạch quan hệ với phủ thừa tướng, chỉ sợ bị liên lụy.

Yên Vũ và Tần Xuyên may mắn giữ lại mạng, nhưng cũng không dám nói rõ thân phận của mình với người khác, không thể làm gì khác hơn là lưu lạc đầu đường, sống bằng cách ăn xin.

May mà có má Từ chữa chắp. Còn nhớ khi đó biểu ca cho rằng má Từ đem nàng sung vào kỹ viện, lúc phản kháng đã suýt nữa cắn rớt một miếng thịt trên tay má Từ.

Má Từ bụm tay không ngừng chảy máu của mình, hứa với biểu ca nhất định sẽ không để nàng đến nhà trên tiếp khách.

Hồi ức rõ ràng trước mắt.

Thế nhưng bây giờ mới biết được, năm đó má Từ chữa chắp bọn họ là phiêu lưu mạo hiểm thế nào, là can đảm thế nào, mới có thể kiên định giữ bọn họ lại như vậy.

Má Từ được Yên Vũ đỡ lấy, lắc đầu. “Từ ân nhân này thật sự không dám nhận. Nếu năm đó không có Diệp thừa tướng cứu ta, ta e là không sống tới ngày hôm nay. Mặc dù ta chữa chắp con, cũng biết con muốn báo thù cho người thân, nhưng ta không thể giúp con cái gì... Trong lòng thật sự hổ thẹn. Hôm nay con có thể ở lại Tuyên phủ là không thể tốt hơn, ta cũng có thể an tâm rời khỏi Lâm An. Có Tuyên phủ che chở cho con, cho dù tương lai thân phận của con bị vạch trần, e là cũng không ai dám đối với con thế nào. Còn báo thù... Yên Vũ, má khuyên con một câu, mọi việc đều có số mệnh, không nên quá chấp nhất.”

Về mặt Yên Vũ hơi cứng lại, nhưng vẫn gật đầu một cái. “Má không tính sẽ kinh doanh lại Xuân Hoa lâu sao?”

Má Từ lắc đầu. “Nói chung không phải là nghề nghiệp tốt gì, giờ đây đã thấy con trưởng thành, thấy con có chỗ dựa kiên cố, ta cũng có thể yên tâm rồi đi. Rất cuộc có chút hồi báo với ân nhân.”

Trong tai Yên Vũ chợt ngứa ngáy, nghe được chân tường bên ngoài cửa sổ có tiếng sột soạt.

Nàng lập tức đứng dậy, đẩy mạnh cửa sổ ra.

Chỉ thấy một con mèo vằn to mập “meo meo...” một tiếng, nhảy ra từ dưới cửa sổ.

Nàng thở dài một hơi, nhưng mí mắt lại nhắm lên.

Đây là đề tài về thân thể của nàng, nếu để người ngoài nghe được thật sự sẽ không ổn.

71. Chương 72: Chuyện Đêm Đó Nàng Đều Đã Quên?

Sao thế? Có người à?” Má Từ đứng dậy, mặt cũng khấn trương. Yên Vũ lắc đầu. “Là một con mèo.”

Má Từ thở ra một cái, ngồi xuống.

“Má tính khi nào thì đi?” Yên Vũ thấp giọng hỏi.

“Dĩ nhiên là càng nhanh càng tốt.”

“Có cần ta giúp cái gì không?”

Má Từ lắc đầu. “Nên chuẩn bị ta đều đã làm rồi. Hôm nay mời con tới chính là muốn trước lúc rời đi thì gặp mặt con một lần, đem phiền muộn ở trong lòng thật lâu nói cho con biết.”

Hai người lưu luyến không bao lâu thì Yên Vũ về lại trên xe ngựa. Nỗi lòng nhất thời khó có thể bình phục mà trở về Tuyên phủ.

Nhưng thính lực chưa hoàn toàn khôi phục của nàng không có phát hiện ra phía sau cây chuối tây bên cạnh cửa hông của Xuân Hoa lâu đang ẩn núp một bóng người.

Thấy xe ngựa của Tuyên phủ đi xa, người nọ vỗ ngực, thở mạnh. “May là không bị phát hiện...”

Mặc dù Yên Vũ có chút không muốn đối với sự rời đi của má Từ, nhưng nghĩ tới chuyện mình cần làm trong tương lai có thể sẽ liên lụy đến bà ấy. Hôm nay hãy để cho bà ấy bình thường thuận lợi rời khỏi Lâm An.

Chỉ là không ngờ, trước đây má Từ chưa chấp Mục Thanh Thanh tự bán thân, ba năm qua vẫn đối đãi với nàng ta tốt như vậy, rốt cuộc vẫn không khiến tim của nàng ta ấm áp.

Về đến Tuyên phủ Yên Vũ cũng không biết khi nàng rời khỏi Xuân Hoa lâu không bao lâu thì có một người cải trang thành bộ dáng gã sai vặt, chờ ở trên đường hồi phủ của Tuyên Thiệu.

Cản lại xe ngựa của Tuyên Thiệu.

“Công tử, có một gã sai vặt yêu cầu gặp ngài.” Lộ Nam Phi ở bên ngoài xe ngựa bấm.

Tuyên Thiệu hừ lạnh một tiếng, cũng không để ý tới.

Nếu mọi người đều muốn cầu kiến hần, hần đều phải gặp thì chỉ sợ là mệt chết cũng không gặp xong.

Trong ngày thường, Lộ Nam Phi không cần bấm báo hần mà sẽ đuổi người ta đi. Sao hôm nay lại thế?

“Công tử, hần nói có chuyện liên quan đến Yên Vũ cô nương muốn bấm báo.” Lộ Nam Phi lại thấp giọng bổ sung một câu.

“Tìm một quán trà gần đây dừng lại.” Tuyên Thiệu nghe vậy thì phân phó.

Xe ngựa dừng ở cửa sau quán trà.

Bên trong phòng bao ở lầu hai của quán trà, Tuyên Thiệu dựa nghiêng ở trên ghế bành.

Ánh mắt của gã sai vặt đánh một vòng lưu luyến trên mặt của Tuyên Thiệu, sắc mặt ửng đỏ, cười híp mắt nói: “Tuyên công tử quả nhiên là cực kỳ khôi ngô, hôm nay nhìn thấy thật sự là may mắn ba đời.”

Tuyên Thiệu híp mắt cười nhạt. “Người đã nghe nói về ta, thì phải biết thủ đoạn của ta. Nói đi, người là người phương nào? Vì sao nữ ăn mặc giả nam cầu kiến ta?”

Giọng nói lạnh như băng, khiến cho khuôn mặt của “gã sai vặt” ngưng đọng. Lập tức thu hồi ánh mắt, không còn dám nhìn loạn, cúi đầu đáp: “Ta là thanh quan trong Xuân Hoa lâu, tên là Hoa Sen. Hôm nay cầu kiến Tuyên công tử là bởi vì nghe được lời bắt lợi cho công tử.”

“Gã sai vặt giả” Hoa Sen liếc trộm Tuyên Thiệu một cái, thấy mặt hần không chút thay đổi, ngực bỗng nhiên ít đi vài phần lo lắng.

“Có chuyện gì nói mau, đừng chậm trễ thời gian!” Lộ Nam Phi nghiêm mặt, lạnh lùng quát.

“Vâng, vâng!” Hoa Sen thu lại ánh mắt. “Hôm nay ta thấy xe ngựa của Tuyên phủ dừng ở bên ngoài Xuân Hoa lâu, cảm thấy rất bất ngờ, lại thấy được có quý nhân sáng sớm đi vào phòng bao, thật hiếu kỳ, liền đi theo nhìn một cái. Ai ngờ, chợt nghe thấy tú bà nói với người kia: ‘Có Tuyên phủ làm chỗ dựa’, rồi cái gì là ‘nếu có người biết được thân thế của người cũng không phải là đối thủ của Tuyên gia’, ‘như vậy là được yên tâm’. Tiếng của bọn họ nói rất nhỏ, ta ở ngoài chân tường cửa sổ cũng nghe không rõ lắm. Nhưng hai chữ ‘Tuyên gia’ là ta nghe được rất rõ ràng! Sau đó ta mới nhìn thấy quý nhân đi ra từ trong phòng bao, chính là Yên Vũ, tỷ nữ trong Xuân Hoa lâu trước kia!”

Hoa Sen nói xong, Lộ Nam Phi trừng mắt nhìn ả.

Nhưng Tuyên Thiệu thì vọc cái quạt xếp trong tay, tựa như hoàn toàn không nghe vào tai lời của ả ta.

Lòng Hoa Sen hơi gấp, vốn muốn mượn chuyện này mà bám víu vào chức vị cao của Tuyên Thiệu. Xuân Hoa lâu không mở, ả lại đắc tội với Thái Hoà lâu trước đó, má Từ phải mông một cái đi sạch sẽ. Sau này ả phải làm sao bây giờ? Ả còn muốn ở lại Lâm An kiếm ăn đó!

Nếu không có Yên Vũ phát hiện ra lá thư của ả, bây giờ ở trong tay ả nhất định đã cầm được một phần tiền lãi của Thái Hoà lâu, không cần làm cái gì cả cũng không lo ăn uống!

“Người còn nghe được cái gì?”

Lúc Hoa Sen đang lo lắng thì trên đầu truyền đến tiếng nói nhàn nhạt của Tuyên Thiệu.

“À... Cái khác, cái khác...” Ả không nghe được cái gì khác. Đầu là ả ngu dốt làm lỗi, còn chưa có nghe đủ, thiếu chút nữa để cho bị phát hiện! Ả nào dám nghe nhiều hơn?

“Trừ người ra, còn có ai biết những điều này?” Tuyên Thiệu chuyển ánh mắt qua, thờ ơ nhìn ả ta.

Hoa Sen cảm thấy mặt đỏ tím đập dồn. “Không còn. Ta vừa nghe đến chuyện liên quan đến Tuyên công tử ngài, liền vội vàng vàng tới nói cho công tử ngài, không có người nào khác biết được. À, phải rồi, tú bà của Xuân Hoa lâu dự định rời khỏi Lâm An, công tử ngài ngàn vạn lần đừng để cho bà ta chạy! Chuyện này bà ta biết càng rõ hơn!”

Tuyên Thiệu cong khoé miệng cười nhạt.

Lộ Nam Phi lạnh mặt trách mắng: “Công tử làm như thế nào, người còn phải dặn sao?”

Hoa Sen cuống quýt đồng ý, ánh mắt dính vào trên mặt Tuyên Thiệu, không muốn rời.

Vẻ mặt tuần tú yêu nghiệt như vậy, ở cái nơi như Xuân Hoa lâu cũng không thấy nhiều. Trên phố đồn rằng Tuyên công tử võ công tuyệt thế, thế nhưng ít nhắc tới dung mạo của Tuyên công tử, chỉ nói hấn thủ đoạn độc ác. Nhìn thấy Tuyên công tử trước kia, Hoa Sen cho là đáng khiếp hấn giống như hung thần ác sát vậy, quả thật không ngờ lại giống như thần tiên!

“Người nhìn đủ chưa?” Đôi mắt như hắc diệu thạch của Tuyên Thiệu lạnh lùng nhìn ả ta.

“Á...” Mặt Hoa Sen đỏ lên, gục đầu xuống, nhẩn nhó nói. “Tướng mạo của công tử thật đẹp, khiến người ta bối rối.”

Tuyên Thiệu gạt đầu một cái. “Mang về hình ngực, ém miệng, đừng để cho ả nói lung tung.”

Lộ Nam Phi khom người đáp ứng.

Trên mặt Hoa Sen vẫn mang nụ cười, nghe đến hai chữ “ém miệng” như bị sét đánh.

Mở to hai mắt nhìn Tuyên Thiệu. “Công tử nói cái gì?”

Thì thấy Tuyên Thiệu đã đứng dậy đi ra ngoài.

Lộ Nam Phi mặt lạnh như băng đi về phía ả ta.

“Không phải, đại nhân, ta có nghe lầm hay không...” Hoa Sen run rẩy, lời còn chưa dứt liền cảm thấy cái ốt nhói đau, tiếp theo đó mất đi tri giác.

Lộ Nam Phi thu tay lại, nâng Hoa Sen mềm nhũn lên, nhún người bay ra cửa sổ của phòng bao. Phi thẳng về phía hình ngực.

Trước khi Xuân Hoa lâu sang lại cho Thái Hoà lâu, các hoa nương trong lâu phát hiện thiếu đi Hoa Sen hàng ngày hết sức sôi động, bấm á Từ biết. Má Từ cho là ả ta trốn đi, thở dài, coi như tha cho ả một lần, vẫn không truy cứu. Việc này không giải quyết được gì, không ai gặp qua bóng dáng của Hoa Sen nữa.

Kêu Lộ Nam Phi xử lý Hoa Sen mật báo.

Tuyên Thiệu vẫn trở về Tuyên phủ.

Kêu người dọn bữa tối tại trong phòng chính.

Vẫn cùng ngồi ăn với Yên Vũ.

“Lỗ tai của nàng còn chưa khôi phục sao?” Tuyên Thiệu hỏi. Nếu khôi phục, sao nàng lại để cho người ngoài nghe được nội dung các nàng nói chuyện?

Yên Vũ lắc đầu có chút mất mát. “Ít ngứa, nhưng còn kém xa so với trước kia. Nhưng công tử yên tâm, y thuật của An đại phu rất tốt, lỗ tai của nô tỳ nhất định có thể khôi phục!”

Sau lời nói, nàng thề son sắt, không biết là đang trấn an hần hay là đang an ủi chính nàng.

“Không cần sốt ruột, ngày mai ta sẽ nhún chút thời gian mang nàng đi tái khám.” Tuyên Thiệu gấp nhĩ ti* đặt vào đĩa trước mặt nàng.

(*là món ăn gồm lỗ tai heo, nấm, củ sen, walnut, trứng cùng các gia vị nước tương, dầu mè, đường, tiêu, bột ngọt, tỏi, muối, ngũ vị hương, theo baidu.)

Yên Vũ im lặng nhìn lỗ tai heo thái thành sợi. Đây là Tuyên Thiệu để cho nàng ăn cái gì bù cái đó sao?

“Nếu như công tử bề công vụ bận, không cần đi theo ta, chỉ là tái khám thôi, để Lục Bình và Tô Vân Châu theo ta là được.” Giọng điệu của Yên Vũ hết sức nhẹ nhàng, nói điềm nhiên như không có việc gì.

“Hừm, ngày mai xem lại.” Tuyên Thiệu cũng không kiên trì.

Hai người bắt đầu dùng bữa, không nói nữa.

Đến khi ngừng đĩa, cơm nước được dọn xuống.

Tuyên Thiệu vừa uống trà nhạt vừa giống như lơ đãng nói với Yên Vũ: “Nếu nàng có chuyện gì khó xử có thể nói thẳng với ta.”

Yên Vũ ngẩn ra, nâng mắt nhìn Tuyên Thiệu.

Thấy Tuyên Thiệu cúi đầu thổi lá trà, nét mặt cũng không có vẻ khác thường.

Hắn đang thử thăm dò? Hay là chỉ quan tâm mình, thuận miệng hỏi?

Nàng biết lòng nghi ngờ của Tuyên Thiệu rất nặng. Trước đây, lúc đánh đàn, nàng cố ý đánh sai âm để tiếp cận hắn, đã bị hắn nhìn thấu. Hôm nay hắn lại chẳng quan tâm mà giữ mình lại ở bên cạnh, đến tột cùng là dụng ý gì?

Nàng biết Tuyên Thiệu có tâm tư đối với nàng. Nếu không phải như vậy, nàng cũng sẽ không dám hạ được bản thân mình. Nhưng đúng như cậu từng nói, Tuyên Thiệu không phải là loại người sẽ bị nữ sắc mê mẩn tâm trí. Hắn giữ mình lại bên người, nhất định động cơ không đơn thuần.

Nhưng bản thân mình ‘thân vô trường vật’*, hắn lại thân phận cao quý, cái gì cũng không thiếu. Hắn đang mưu tính cái gì?

(*thành ngữ, ý là nghèo trắng tay)

“Vấn đề này rất khó trả lời sao?” Tuyên Thiệu bỏ chén trà xuống, nâng mắt nhìn nàng.

Trong con người như hắc diệu thạch phản chiếu bóng dáng cao gầy của nàng. Ánh mắt hắn thâm thúy, ẩn chứa cảm xúc nàng nhìn không hiểu.

“Không có.” Yên Vũ mỉm cười. “Ở lại bên cạnh công tử cũng rất tốt.”

Về mặt Tuyên Thiệu phai nhạt vài phần, ngồi không bao lâu thì đứng dậy rời đi.

Yên Vũ nhìn bóng lưng của hắn, mang đến cảm giác hơi cô đơn quanh quẽ.

Nàng cười thầm mình đã suy nghĩ nhiều. Tuyên Thiệu là thiên chi kiêu tử*, là sủng thần trước mặt hoàng đế, có quyền thế, phú quý không ai bằng.

(*con cưng của trời)

Sợ rằng người trong thiên hạ đều cô đơn quanh quẽ cũng không tới phiên hắn.

Nàng hồi tưởng lại giọng của Tuyên Thiệu khi hỏi nàng có gặp khó xử gì không, không khỏi nhin được nghĩ, nếu lúc này nàng vẫn chưa gặp lại cậu, vẫn chưa biết được chân tướng thì có thể phó thác bản thân vào hắn hay không?

Cuối cùng lắc đầu. Chuyện xảy ra cũng đã xảy ra, đâu có nhiều ‘nếu’ như vậy?

Ngày hôm sau, Yên Vũ chờ ở trong viện. Tuyên Hoà nói cho nàng biết xe ngựa đã chuẩn bị xong rồi.

Nàng định đi đến thập lý đình ngoại thành để tái khám lỗ tai.

Tuyên Thiệu quả nhiên không ở trong phủ.

Nghĩ đến tối hôm qua, hắn nói sẽ theo nàng đi tái khám, cũng chỉ là tùy tiện nói mà thôi.

Hắn không đi trái lại càng tốt hơn. Hôm nay cậu cũng đã chế xong thuốc độc nàng muốn.

Tuyên Thiệu đi theo, nàng có thể sẽ căng thẳng.

Yên Vũ mang theo Lục Bình, Tô Vân Châu ngồi xe ngựa ra khỏi cổng trong của Tuyên phủ.

Nhưng ở cổng chính thì bị người cản lại.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Lục Bình nâng giọng hỏi.

“Công tử mời Yên Vũ cô nương đến trên xe ngựa ở phía trước.” Người hầu ở ngoài xe nói.

Tay Yên Vũ chợt run, trong lòng bàn tay cũng đã xuất mồ hôi. Hắn thật sự tới!

Nếu đã tới, nàng cũng không tiện trì hoãn. Liền đỡ tay của Lục Bình, xuống xe ngựa, rồi đi tới bên cạnh xe ngựa chuyên dụng xa hoa, tốt đẹp hơn của Tuyên Thiệu đang cản ở trước xe ngựa của bọn họ.

Một bàn tay thon dài sạch sẽ vươn ra ngoài màn hình xe.

Yên Vũ được Lục Bình đỡ, giơ tay mình lên phủ trên tay hắn.

Tay kia chợt dùng sức, Yên Vũ liền bị kéo lên xe. Ngã vào một cái ôm ấm áp tràn đầy mùi đàn hương.

Hắn cúi đầu ở gần cổ nàng, hơi thở ấm áp phả vào trong cổ áo nàng.

Tim nàng bang bang đập loạn, hít thở cũng theo đó mất trật tự.

“Yên Vũ...” Giọng nói của Tuyên Thiệu hơi khàn khàn, nhưng nghe vô cùng hay.

“Hả?” Yên Vũ lên tiếng, âm cuối run lên.

“Ta cho phép nàng có tư tâm... Nhưng đừng gạt ta, được không?” Giọng Tuyên Thiệu trầm thấp, khàn đục, giống như một con thú nhỏ có cảm xúc bất ổn. Khiến người ta đau lòng nhưng sợ bị hắn cắn bị thương.

Dưới sự lắc lư của xe ngựa, Yên Vũ bị Tuyên Thiệu ôm chặt vào lòng, lưng cứng ngắc, trong chốc lát không có đáp lại.

Tuyên Thiệu cũng không ép hỏi nữa, chỉ yên lặng ôm nàng, hít thở dần dần ổn định, giống như đã ngủ ở trên vai nàng.

Yên Vũ vẫn cứng ngắc toàn thân, không dám động đậy tí nào.

Nàng không nhin được suy đoán. Sau thân phận vinh quang của Tuyên Thiệu có phải còn cất giấu điều gì không muốn người ta biết được? Vì sao tính cách của hắn nhìn mâu thuẫn như vậy? Có lúc lạnh lùng vô tình, quyết đoán mãnh liệt. Nhưng có lúc lại như một con thú nhỏ bị thương vậy, rõ ràng là co ro nhưng lại lộ ra nanh vuốt, giấu đi nội tâm mềm mại?

Nhưng không đợi nàng nghĩ được nhiều, xe ngựa đã ra khỏi cửa thành Lâm An.

Tuyên Thiệu ngẩng mặt lên từ trên vai nàng, đã khôi phục lại lạnh lùng bình tĩnh ngày thường.

“Đừng sợ, có thể khôi phục lại như bây giờ đã rất khá rồi.” Tuyên Thiệu đẩy nàng ra, thản nhiên nói.

Yên Vũ gật đầu. “Nếu lỗ tai của ta không thể hoàn toàn khôi phục... Công tử còn có thể giữ ta ở lại bên người không?”

Tuyên Thiệu nghe vậy, chợt nhìn nàng. Mày kiếm đen dày hơi nhú lên, trên gương mặt tuần tú viết rõ vẻ không vui. Môi hắn hơi mím lại, lạnh giọng nói. “Chuyện xảy ra đêm hôm đó nàng đều đã quên à?”

Trên mặt Yên Vũ chợt nóng lên. Nàng có thể giả ngu biểu hiện không biết đêm hắn nói là đêm nào không?

Nhưng Tuyên Thiệu hiển nhiên không cho nàng cơ hội giả ngu, nhào người lên, kèm lấy cằm của nàng, gần từng chữ: “Có cần ta nhắc lại cho nàng một chút không?”

Yên Vũ liên tục lắc đầu. “Không cần, ta nhớ được...”

Lúc này Tuyên Thiệu mới buông cằm nàng ra, ánh mắt chuyển hướng nơi khác. “Nàng phải nhớ rõ, nàng là người phụ nữ của ta!”

Yên Vũ ríu rít gật đầu. Chẳng phải là nàng muốn hiệu quả như thế này sao? Ở lại bên cạnh Tuyên Thiệu, mượn cơ hội tiếp cận Tuyên Văn Bình, nhằm báo huyết thù.

Tại sao trong lòng lại cảm thấy tất cả phát triển là lạ? Có triệu chứng hơi không khống chế được?

Xe ngựa dừng lại bên ngoài hàng rào gỗ của tiểu viện, gần thập lý đình.

Tuyên Thiệu xuống xe trước, rồi tự mình đỡ Yên Vũ xuống.

Lộ Nam Phi tiến lên gõ cửa viện.

An Niệm Chi râu tóc bạc trắng vuốt chòm râu, đứng ở cửa. “Các người đều chờ ở bên ngoài, mời Yên Vũ cô nương đi theo ta.”

Người xuất sắc hay nhiều kỳ quái.

Tuyên Thiệu đã luyện thành thói quen, thấy vậy nhưng không thể trách. Hắn để ý thấy trên mặt Yên Vũ hơi có vẻ thấp thỏm, cầm tay nàng, làm cho nàng an tâm.

Yên Vũ quay lại cho hắn một nụ cười, cất bước vào viện.

Cửa viện bị An Niệm Chi trở tay đóng lại. Hai người trước sau đi vào chái nhà phía đông.

Rồi thông qua mật đạo dưới sàng trong chái nhà phía đông. An Niệm Chi mới từ trong lòng móc ra một bình sứ bạch ngọc.

“Đây là thuốc độc mãn tính, không màu không vị, ngân châm cũng không dò ra. Dùng hơn tháng, chất độc tích lũy trong người liền gặp phải chứng ho ra máu, bệnh trạng giống như tâm mạch bị hao tổn, sẽ không có người nghi vì trúng độc. Đến khi ho ra máu mười ngày không ngừng thì độc đã vào tim, không có thuốc nào chữa được, chắc chắn phải chết!” Trong lòng bàn tay thô ráp của An Niệm Chi đang nâng bình sứ bạch ngọc bóng mượt.

Yên Vũ đang muốn giơ tay nhận lấy.

An Niệm Chi chợt thu tay lại, nhìn thẳng mắt nàng, nói: “Cháu đã nghĩ kỹ? Nhất định muốn độc chết Tuyên Văn Bình, trả thù cho người thân của cháu sao?”

Yên Vũ gật đầu. “Cậu không tin cháu?”

An Niệm Chi thở dài một tiếng. “Ta chỉ sợ cháu hối hận.”

“Con đường này là tự cháu chọn, một khi bước lên thì chỉ có thể không oán không hối hận.” Yên Vũ kiên định nói.

Lúc này An Niệm Chi mới mở lòng bàn tay ra, giao bình sứ bạch ngọc cho Yên Vũ.

Yên Vũ lấy thuốc xong, hai người rời khỏi phòng đá.

An Niệm Chi lại kiểm tra lỗ tai cho Yên Vũ. “Khôi phục rất tốt.”

“Thính lực của cháu vẫn khác với trước đây, vả lại trong tai còn hay ngứa.” Yên Vũ nói nơi gấp gáp.

An Niệm Chi gật đầu. “Điều này bình thường, không cần phải lo lắng. Màng nhĩ mọc lại, độ dày không đều, cần chút thời gian chậm rãi khôi phục. Cháu cần phải làm cho thích nghi một lần nữa, mấy ngày nữa chắc cũng sẽ không còn ngứa. Còn thính lực hoàn toàn khôi phục lại như trước đây thì phải dựa vào bản thân cháu thích nghi.”

Yên Vũ nghe vậy, nét mặt rầu rĩ.

Thính lực trước kia của nàng người thường không thể theo kịp. Có thể sau lần bị tổn thương cũng chỉ có thể khôi phục lại như hiện nay hay không?

Nếu vốn là thính lực bình thường, hơi có chút nghễnh ngãng thì cũng chẳng có gì.

Nhưng đối với thính lực từ nhỏ khác thường của Yên Vũ mà nói, bây giờ là người giống như chim bị gãy cánh, mất bị mù.

Nàng thở dài, cảm xúc suy sụp, ra khỏi chái nhà phía đông.

Tuyên Thiệu vẫn nhất định đứng ở cửa, lẳng lặng chờ nàng, trên mặt luôn điềm tĩnh còn mang theo một chút lo lắng.

“Thế nào?” Thấy nàng đi ra, hần lập tức hỏi.

“An đại phu nói khôi phục không tệ lắm, nhưng muốn khôi phục như lúc ban đầu thì vẫn cần thời gian.” Giọng của Yên Vũ khó nén mất mát.

Nhưng Tuyên Thiệu cười khẽ. “Không quá tệ, đừng sốt ruột.”

Trước kia, nàng luôn cho rằng Tuyên Thiệu giữ nàng ở bên người là bởi vì lỗi tai của nàng.

Sau này, phát hiện hần ít nhiều có chút thích mình, nàng cho rằng hơn phân nửa là bởi vì lỗi tai của nàng có thể dốc sức cho hần.

Giờ đây, ưu thế duy nhất của nàng cũng mất đi, nhưng hần không chút ngần ngại vẫn nhiều lần an ủi nàng. Lẽ nào là bởi vì đêm đó?

Yên Vũ phát hiện, lòng của Tuyên Thiệu còn khiến người ta không thấy rõ hơn so với nước Tây hồ.

Dù sao đi nữa, sự việc phát triển theo hướng có lợi đối với nàng là tốt rồi.

72. Chương 73: Đây Là Thuốc Tránh Thai

Yên Vũ giấu thuốc độc ở trong lòng, ngồi lên xe ngựa. Xe ngựa đi loanh quanh, cũng chưa trở về Tuyên phủ.

Mà dừng lại bên ngoài một toà nhà ở thành nam.

Về mặt Tuyên Thiệu càng dịu dàng, dắt tay nàng xuống xe ngựa.

Nàng nâng mắt nhìn về phía hậu cửa. Trên cửa chính chưa treo tấm biển. Cửa lớn màu đỏ, đỉnh tán màu vàng, hai con sư tử ngậm hòn ngọc bằng đá ngồi xổm ở cửa chính, thật là uy vũ, khí phách. Trên mỗi bậc thang khắc mây các tường tinh xảo, khiến cho người ta không đành bước lên.

Tuyên Thiệu quay sang nhìn về mặt của nàng. “Vào xem một chút.”

Yên Vũ gật đầu, theo hần từ cửa chính vào trong nhà.

Đây là một ngôi nhà lớn gồm ba căn nhà nhỏ, tiền viện có xà nhà được chạm trổ, hậu viện có cầu nhỏ, nước chảy, hòn non bộ, cầu nổi, đặc sắc, đẹp vô cùng.

Yên Vũ vừa chậm rãi theo Tuyên Thiệu đi tới, vừa thấp thỏm trong lòng không thôi. Không phải là Tuyên Thiệu muốn an bài nàng ở bên ngoài chứ?

Thuốc độc đã tới tay. Kế tiếp nàng cần phải làm là đạt được hảo cảm của Tuyên phu nhân, tiếp cận Tuyên Văn Bình, xuống tay với ông ta.

Nếu Tuyên Thiệu an bài cho nàng ở bên ngoài, đúng là ít đi thị phi ở trong Tuyên phủ. Nhưng nàng cũng mất đi cơ hội tiếp cận Tuyên Văn Bình!

“Thích không?” Tuyên Thiệu hỏi.

Yên Vũ vội nâng lên khuôn mặt tươi cười. “Rất đẹp.”

“Nàng thích đồ dùng trong nhà bằng chất liệu gỗ gì? Gỗ lê vàng? Gỗ kê sí?” Tuyên Thiệu lại hỏi.

Bất an trong lòng Yên Vũ ngày càng dày đặc. “Ồ đây?”

Tuyên Thiệu nhàn nhạt cười. “Đến ngày chúng ta thành thân, nàng xuất giá từ nơi này được không?”

Nghe vậy, yên Vũ lập tức sững sốt. Thành thân? Xuất giá?

Hắn thật sự là định cưới hỏi nàng đang hoang sao?

Nàng mắt thấy vẻ trang nghiêm trong con người như hắc diệu thạch của hắn, trong lòng Yên Vũ lại dần hiện lên một tầng áy náy.

Nàng bất quá là lợi dụng tình cảm của hắn, tiếp cận hắn để mưu cầu tính mạng của phụ thân hắn.

Nếu hắn vẫn đối với nàng lạnh lùng vô tình thì con đường này nàng có thể đi không chút do dự, không có kị gì.

Nhưng hôm nay, hắn rõ ràng là nghiêm túc...

Tuyên Thiệu cúi đầu, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ngơ ngẩn của Yên Vũ mà mỉm cười. “Nàng không cần lo lắng khẩn trương, đây cũng không phải hoàn toàn vì nàng, ta cũng không thể mất mặt đúng không?”

Yên Vũ ồ một tiếng, gục đầu nhìn mũi chân của mình.

“Nàng còn chưa nói nàng thích đồ dùng trong nhà gì? Đợi sau khi chúng ta thành hôn thì sẽ dọn tới nơi này ở, được không?” Tuyên Thiệu thản nhiên hỏi.

Trong lòng Yên Vũ kinh hãi. Dọn tới nơi này ở? Chẳng phải là nàng ngay cả cơ hội gặp Tuyên Văn Bình cũng không có sao?

“Không tốt đâu, như vậy người ngoài sẽ nghị luận công tử.”

“Nàng xem ta giống như người sợ bị người ta nghị luận sao?”

Yên Vũ yên lặng trong chốc lát, chột trả lời. “Ta sợ.”

Tuyên Thiệu liếc nhìn nàng một cái, mỉm môi. Đề tài này liền không có tiếp tục.

Đến khi tham quan xong cả viện, Tuyên Thiệu liền dẫn Yên Vũ về Tuyên phủ.

Hắn còn có việc, chỉ đưa nàng vào cổng trong liền rời đi.

Yên Vũ tâm thần không yên, nàng phải làm gì đó để ngăn cản Tuyên Thiệu dọn ra khỏi Tuyên phủ.

Suy nghĩ một lúc lâu, nàng mang theo Lục Bình đi qua một cửa tròn, vào chính viện của Tuyên gia.

Đi tới chỗ viện của Tuyên phu nhân, rất cung kính cầu kiến Tuyên phu nhân.

Yên Vũ ở Tuyên phủ chủ không ra chủ mà tớ cũng không ra tớ, hơi quá mức xấu hổ. Sống ở trong viện của Tuyên Thiệu thì không cảm giác được, vào chính viện của Tuyên gia thì ánh mắt của các người hầu khác nhìn nàng đều hắt mũi lên trời khinh bỉ.

Người hầu trong viện của Tuyên phu nhân càng không lấy mắt nhìn nàng.

Liên lụy Lục Bình đi theo nàng cũng có chút không ngóc đầu lên được.

Nhưng Tuyên phu nhân trái lại cũng không làm khó nàng, chỉ kêu bọn họ chờ thời gian một chén trà, rồi cho phép nàng đi vào.

Yên Vũ vào phòng chính, mới nhìn thấy Lâm Ngọc Dao cũng ở đó.

Ánh mắt của Lâm Ngọc Dao như mũi dao rơi ở trên người nàng.

“Bái kiến phu nhân, biểu tiểu thư.” Yên Vũ cúi đầu hành lễ.

Tuyên phu nhân uống một hớp trà mới chậm rãi mở miệng. “Đứng lên đi.”

“Dì, sao bây giờ mèo chó gì cũng có thể tới gặp người hết vậy?” Lâm Ngọc Dao liếc Yên Vũ một cái, mỉa mai nói.

Yên Vũ giả vờ kinh ngạc liếc nhìn nàng ta một cái. Nghĩ đến mình còn muốn lưu lại một ấn tượng tốt với Tuyên phu nhân nên đè nén tính tình, không có mĩa mai trả lại.

Lời này của Lâm Ngọc Dao rõ ràng là cũng mắng vào chính nàng ta.

Tuyên phu nhân ho nhẹ một tiếng.

“Người tới có chuyện gì sao?”

Yên Vũ cúi đầu. “Dạ, có chuyện. nô tỳ nghĩ vẫn nên bẩm với phu nhân người biết cho thoả đáng.”

Tuyên phu nhân bỏ chén trà xuống. “Nói đi.”

Nhưng Yên Vũ chỉ cúi đầu, không chịu mở miệng.

Lục Bình ở sau lưng nàng đưa mắt nhìn thoáng qua biểu tiểu thư, khom người lui ra ngoài.

Tuyên phu nhân lập tức hiểu rõ, lời này có lẽ để cho người khác biết thì không tốt. Đặc biệt là Lâm Ngọc Dao đã sớm có hôn ước với Tuyên Thiệu càng không thể biết.

Tin Tuyên Thiệu muốn cưới người khác gặt được Lâm Ngọc Dao đây, nếu không hôm nay nàng ta thấy Yên Vũ sẽ không chỉ là hai mắt trừng Yên Vũ, không chạy lên vả nàng mới là lạ.

“Ngọc Dao, con về trước đi, hoa văn con vẽ dì rất thích. Ngày mai lại mời con qua đây.” Giọng Tuyên phu nhân dịu dàng nói với Lâm Ngọc Dao.

Trên mặt Lâm Ngọc Dao cứng lại, ánh mắt hung hăng khoét Yên Vũ.

“Dì, có lời gì mà Ngọc Dao không thể nghe sao?” Giọng nói uất ức đến cực điểm, trong giọng nói đã ẩn chứa ghen ngào.

Án đường của Tuyên phu nhân cau lại. “Không có, con không nên nghĩ nhiều. Linh Lung, đỡ tiểu thư người về đi.”

Linh Lung thấy miệng tiểu thư mếu máo vẻ muốn khóc, hơi do dự. Nhưng dưới cái nhìn thẳng của Tuyên phu nhân thì không dám nghịch lại, không thể làm gì khác hơn là tiến lên đỡ Lâm Ngọc Dao dậy, khẽ nói ở bên tai nàng ta: “Tuyên phu nhân luôn yêu mến tiểu thư, nếu thật là có chuyện, sẽ không gặt tiểu thư. Tiểu thư không nên chọc giận Tuyên phu nhân mới tốt.”

Lâm Ngọc Dao nghe vậy, cầm khăn tay chậm chậm khoé mắt, lúc này mới chậm rãi ra khỏi phòng chính.

Từ lần trước bị Tuyên Thiệu không nói hai lời đã đưa đi, nàng ta thật sự sợ. Khó khăn lắm mới giả bộ bị bệnh trở lại Tuyên phủ, nàng ta đối nhân xử thế cẩn thận hơn rất nhiều so với trước đây.

Nàng ta từ lúc còn nhỏ đã lớn lên trong truyền thuyết của biểu ca, năm mười ba tuổi tình cờ gặp được biểu ca đến làm khách ở trong nhà, lòng của nàng ta đã không thể tự khống chế được.

Nàng ta nhất định phải gả cho biểu ca, bất luận kẻ nào cũng đừng mơ tưởng cướp biểu ca từ bên người nàng ta.

Đợi chủ tớ Lâm Ngọc Dao ra khỏi viện. Phòng chính chỉ còn lại hai người Tuyên phu nhân và Yên Vũ.

Yên Vũ mới thấp giọng nói rằng: “Hôm nay công tử mang nô tỳ đến một toà nhà ở thành nam, nói... Nói sau khi thành hôn tính dọn vào nhà đó. Nô tỳ quan tâm công tử, không muốn công tử vì nô tỳ mà bị người đời chỉ trích, cho nên vội vàng vàng tới bẩm báo cho phu nhân biết.”

Tuyên phu nhân nghe vậy thì liếc nhìn nàng thật sâu, một lát mới sâu kín hỏi: “Người thật sự không muốn gả cho Thiệu nhi?”

Trong lòng Yên Vũ khẩn trương, mặt lại làm ra vẻ bi thương. “Sao lại không muốn... Chỉ sợ con gái trên đời này không mấy ai không muốn gả cho công tử... Nhưng nô tỳ tự biết thân phận hèn mọn, không xứng với công tử, chỉ cần có thể ở lại hầu hạ bên cạnh công tử đã là phúc lớn. Ngàn vạn không muốn bởi vì nô tỳ mà khiến cho công tử mang tiếng xấu.”

Tuyên phu nhân thấy nàng nói chân thành, yên lặng gật đầu. “Người cũng thật là một người hiểu chuyện, chỉ tiếc... loại chuyện thân phận này không phải do người. Người cũng chớ oán ta, đến khi người có con cái thì có thể tự hiểu rõ tâm của một người làm mẹ.”

“Nô tỳ hiểu được.” Yên Vũ đứng xuôi tay, trầm tĩnh giống hoa lan, không thấy kiêu căng chút nào.

So với tính tiểu thư của Lâm Ngọc Dao, Tuyên phu nhân càng hài lòng với Yên Vũ trầm ổn biết lễ. Trên người nàng không khỏi có một loại khí chất của đại gia khuê tú, chỉ tiếc thân phận quả thật quá thấp.

“Việc này ta biết rồi. Tính tình Thiệu nhi bướng bỉnh, chuyện đã quyết định thì ít khi ngoảnh lại. Người đã thật tình vì muốn tốt cho hắn thì cũng nên khuyên nhủ nhiều hơn mới đúng.” Tuyên phu nhân dặn dò.

Một bộ dáng mẹ chồng giáo dục con dâu, khiến Yên Vũ nhất thời sinh ra một loại cảm giác lạ lẫm.

“Dạ, nô tỳ ghi nhớ.”

Yên Vũ mang theo Lục Bình ra khỏi viện của Tuyên phu nhân, khi còn chưa tới cửa tròn thông qua viện của Tuyên Thiệu thì gặp Tô Vân Châu đang vẽ mặt nhảy nhót, không che giấu được vui vẻ.

“Sao người ở chỗ này?” Lục Bình lập tức nghiêm mặt, tiến lên trách cứ.

“Ta... À, nô tỳ đi ngang qua nơi này!” Tô Vân Châu cúi đầu, nhưng khoé miệng vẫn còn vênh lên.

“Không biết là người hầu trong viện của công tử không thể tùy tiện ra vào chính viện sao?” Lục Bình thấp giọng trách cứ.

“Vậy sao các người cũng ở đây?” Tô Vân Châu lập tức trả lời một câu.

Sắc mặt Lục Bình đông lạnh. “ ‘Các người’? Ai cho phép người xưng hô như vậy với chủ tử? Ma ma dạy quy củ cho người như thế nào? Mà thôi, ta mặc kệ người trước đây ra sao, bây giờ người vào Tuyên phủ thì phải tuân thủ quy củ của Tuyên phủ! Đã phạm sai lầm, đi đến chỗ ma ma chưởng hình mà lãnh phạt đi!”

Tô Vân Châu hơi choáng váng, nhìn về phía Yên Vũ nhờ giúp đỡ.

Mặc dù Yên Vũ cũng hiểu được Tô Vân Châu nên thu liễm một chút. Nếu nàng ta ở bên cạnh mình mà vẫn không kiềm chế được những tiểu tiết như thế thì sớm muộn gì cũng gây phiền toái. Nhưng dù sao đứng ở trước mặt mình lúc này, vả lại người ta cũng đã cứu mình một lần, nếu thật sự phạt nàng ta thì có vẻ mình hơi quá mức vô tình.

“Lục Bình, quên đi. Vân Châu mới đến phủ, cũng có khả năng không quen lắm với một ít quy củ. Người trở về lại chỉ bảo nàng ta là được, lần này hãy cứ thôi đi.” Yên Vũ cười nói.

“Dạ, chủ tử.” Lục Bình cũng không cãi lại, khom người đáp ứng.

So với Tô Vân Châu, nàng ta càng lộ ra lễ độ, biết tiến thoái.

Trở về viện của Tuyên Thiệu, Yên Vũ chỉ chờ lại Tô Vân Châu ở bên người.

Vừa mới thấy nàng ta tung tăng như vậy, nhưng có Lục Bình bên cạnh nên nàng không muốn hỏi. Bây giờ chỉ còn lại hai người, nàng liền nói thẳng: “Người đi chính viện, muốn đi tìm Tần Xuyên phải không?”

Tô Vân Châu cười, gật đầu liên tục. “Đúng vậy! Vừa vặn hắn đang ở trong phủ, thật đúng là để cho ta tìm được! À, hắn nhờ ta mang thư cho người.”

Tô Vân Châu đưa tay vào trong ngực sờ soạng, móc ra một tờ thư trắng tinh được gấp thành hình vuông lớn chừng bàn tay.

Mắt Yên Vũ chớp mấy, đưa tay nhận lấy nhưng không có mở ra.

“Mau nhìn xem hấn nói cái gì!” Tô Vân Châu ở một bên giục.

Yên Vũ cụp mắt xuống. “Không gấp.”

Nhưng Tô Vân Châu xoa xoa tay. “Mau xem đi mà, ta và hấn vội vã gấp, ngay cả nói cũng không tới hai câu, hấn liền đi, chỉ nhét cho ta cái này!”

Yên Vũ nâng mắt thấy Tô Vân Châu nhìn lá thư trên tay nàng, trong mắt tha thiết trông chờ.

Lập tức hiểu rõ Tô Vân muốn biết là trong thư có nội dung liên quan đến nàng ta hay không.

Lúc này Yên Vũ mới mở thư ra.

Nét chữ Khải viết tay gọn gàng, phóng khoáng mà nàng không thể quen thuộc hơn. “Sao không nói cho ta lỗi tai muội bị thương? Bây giờ sao rồi? Nghe nói Tuyên Thiệu muốn cưới muội, thật hay giả? Muội đi, ta ở lại, ta nhất định uội kết quả hài lòng. Nghe lời!”

Mấy lời ngắn ngủi, nhưng cảm giác thân thiết lại đập vào mặt, tựa như người đó ở ngay trước mặt đang dùng một đôi mắt màu hổ phách thâm tình nhìn nàng, giọng nói dịu dàng dặn dò ở bên tai nàng.

Yên Vũ tìm hộp quẹt, giơ tay đốt lá thư.

“Ồi, đừng đốt mà!” Tô Vân Châu muốn cản, bị Yên Vũ trừng mắt ngăn lại thì chu mỏ nói. “Trong thư... nói cái gì vậy... có nhắc tới ta không?”

Yên Vũ đốt sạch lá thư, tro tàn bay đến ngoài cửa sổ, mới cười quay đầu lại nói: “Hấn kêu ta chiếu cố người tốt, nói người tính tình ngây thơ không rành chuyện đời, ở trong Tuyên phủ khó tránh khỏi thua thiệt, bảo ta nhất định bảo hộ người chu toàn.”

Tô Vân Châu lập tức vô cùng vui vẻ, gò má đỏ lên. “Hấn thật sự nói như vậy?”

“Ta lừa người làm gì?” Yên Vũ cụp mắt xuống, nhẹ giọng nói.

Về mặt Tô Vân Châu then thừng. “Ta mới không chịu thiệt. Võ công của ta mặc dù không bằng sư huynh, nhưng có thể đối phó với gia đình, hộ viện của Tuyên gia vậy là cũng đủ rồi.”

Yên Vũ nhin không được đỡ trán. “Người còn nhớ rõ thân phận trà trộn vào của mình không?”

Tô Vân Châu chợt dừng lại. “Nha hoàn?”

Yên Vũ nhin không được thở dài. “Đúng. Giống như vừa rồi, võ công của người tốt thì thế nào? Lục Bình chỉ cần nói một câu là có thể khiến người thật sự bị ăn đòn, ngay cả phản kháng người cũng không được. Cho nên, Tần Xuyên lo lắng là người sẽ như vậy gặp rắc rối, cũng không phải là lo lắng người đánh không lại người khác!”

Tô Vân Châu thề lười. “Ta biết rồi. Ở núi Thanh Thành đã lâu, ta rất ít khi xuống núi...”

Tô Vân Châu nhỏ giọng giải thích cho bản thân.

“Nếu như người vẫn muốn ở lại Tuyên phủ thì nhất định phải ghi nhớ ít nói nghe nhiều, bớt làm nhìn thêm, thận trọng từ lời nói đến việc làm, rõ chưa?” Yên Vũ nghiêm túc nói.

Tô Vân Châu hơi bị khí thế của Yên Vũ chấn động, không tự chủ gật đầu liên tục. Đây là cô gái nhỏ bị đuổi bắt, liều mạng chạy trốn được mình cứu sao?

Yên Vũ nghe thấy có tiếng bước chân tới, trên mặt không khỏi hiện lên vẻ vui mừng.

Nghe tiếng bước chân này vẫn còn cách khá xa. Vả lại bước chân rất nhẹ nhưng lỗi tai của nàng lại nhạy cảm bắt được.

Có phải là thật sự như cậu nói hay không, lỗi tai của nàng vẫn có thể khôi phục?

Bây giờ rõ ràng đã khá hơn nhiều so với mấy ngày trước đây.

Tinh tế phân biệt, phát hiện người tới gần chính là chủ tớ Lâm Ngọc Dao đã gặp ở trong viện của Tuyên phu nhân trước đó.

Nàng ta tới làm cái gì?

Yên Vũ đảo mắt nhìn về phía Tô Vân Châu với vẻ mặt đờ ững còn chưa biến mất. “Nếu người không muốn bị đuổi ra khỏi Tuyên phủ thì phải giấu tâm tư của mình đi, chớ để bị người ta bắt được khuyết điểm.”

Tô Vân Châu gật đầu, hít một hơi thật sâu, chậm rãi đè xuống vui vẻ trong lòng.

Lâm Ngọc Dao dần dần đến gần.

Yên Vũ đã kêu Tô Vân Châu mở cửa phòng chính ra. Nàng thì đang dựa trên trường kỷ, trong tay cầm một quyển sách, nhàn nhả lật.

“Yên Vũ cô nương có ở đây không?” Linh Lung ở ngoài cửa hỏi.

Tô Vân Châu ra bên ngoài nhìn một cái. “Là ai muốn gặp chủ tử của ta?”

Linh Lung chợt nghẹn họng. “Sao, biểu tiểu thư mà người cũng không nhận biết hả?”

“Nô tỳ là mới tới.” Tô Vân Châu không chút hổ thẹn nào, lưu loát trả lời.

Linh Lung còn muốn nói điều gì, lại bị Lâm Ngọc Dao giành hỏi trước: “Người gọi ai là chủ tử?”

Tô Vân Châu liếc nhìn nàng ta một cái. “Các người muốn tìm ai?”

“Chúng ta dĩ nhiên là đến tìm Yên Vũ cô nương.” Linh Lung nói xong, sắc mặt có chút khó coi, chuyển sang Lâm Ngọc Dao. “Tiểu thư, người đừng để ý... Nàng ta là mới tới, không hiểu quy củ!”

Nhưng Lâm Ngọc Dao run run môi. “Chủ tử, ha ha, thì ra nàng ta đã là chủ tử trong viện này...Biểu ca đặt ta ở chỗ nào?”

Lâm Ngọc Dao bắt quá là lâm bầm tự nói, Yên Vũ móm móm lỗ tai cũng nghe được hết sức rõ ràng.

Nàng bắt đầu dĩ lắc đầu. Trời biết, nàng cũng không muốn như vậy. Chỉ cần Lâm Ngọc Dao dung nạp nàng, nàng bằng lòng làm thiếp thất thông phòng. Chỉ cần có thể để cho nàng ở lại Tuyên phủ là được.

Lâm Ngọc Dao vòng qua Tô Vân Châu, nhắc chân vào phòng chính.

Tô Vân Châu theo sát phía sau, cất giọng nói: “Chủ tử, có vị cô nương tự xưng là biểu tiểu thư đến gặp người!”

Vừa nghe lời này, chủ tớ Lâm Ngọc Dao tức giận suýt nữa hộc máu.

Yên Vũ phì cười. Tô Vân Châu này thật đúng là một kẻ dở hơi. Để sách xuống, nàng đứng dậy đi ra bên ngoài.

Lâm Ngọc Dao nghiêng mặt nhìn thấy nàng sau tấm bình phong, trong mắt tràn đầy khinh thường.

“Yên Vũ cô nương.” Giọng điệu của Lâm Ngọc Dao mang theo vài phần tự kiêu chế thân phận cao ngạo.

Yên Vũ đi tới gian ngoài. “Biểu tiểu thư, mời ngồi.”

“Người còn thật sự coi mình là chủ tử sao?” Linh Lung thở hỗn hển liếc nàng một cái.

“Linh Lung, lui ra.” Lâm Ngọc Dao bảo một tiếng. Linh Lung mím môi, lui qua một bên.

“Ta có mấy câu muốn nói với Yên Vũ cô nương.” Lâm Ngọc Dao nhìn khăn tay trong tay mình, thấp giọng nói.

“Ta có mấy câu muốn nói với Yên Vũ cô nương.” Lâm Ngọc Dao nhìn chiếc khăn trong tay mình, thấp giọng nói.

Yên Vũ gật đầu về phía Tô Vân Châu.

Linh Lung và Tô Vân Châu cùng lui ra ngoài.

“Biểu tiểu thư có lời gì cứ việc nói thẳng.” Yên Vũ vẫn không ngồi trên chủ vị, mà là ngồi trên ghế đầu khách vị.

Lâm Ngọc Dao nhìn nàng một cái. “Được, nếu Yên Vũ cô nương thẳng thắn, ta cũng không quanh co. Thái độ của di và biểu ca đối với ngươi, ta đều thấy ở trong mắt. Ta cũng không phải là người ghen tị, không tha cho thiếp thất, chỉ là, ngươi phải bảo đảm sẽ không mang thai con nối dòng cho biểu ca trước khi ta xuất giá. Bằng không, đến ngày nào đó ngươi rơi vào trong tay ta, ta nhất định sẽ không để cho ngươi sống tốt.”

Dáng vẻ Lâm Ngọc Dao vô cùng xinh xắn, nói lời hung ác này cũng không có một chút sát khí nào.

Yên Vũ cũng không bị nàng ta dọa, chỉ theo coi nàng ta diễn trò, liên tục gật đầu, giả vờ kính sợ nói: “Cám ơn biểu tiểu thư, nô tỳ đã rõ.”

Lâm Ngọc Dao bỗng nhiên móc ra một gói thuốc từ trong lòng. “Đây là thuốc tránh thai. Ra lệnh người đem thuốc này sắc với nước, uống hết ở ngay trước mặt ta, ta sẽ tin ngươi.”

Đạo này Cat rất bận nên không thể dịch và post truyện theo tiến độ bình thường được, đợi qua hết tháng 8 sẽ cố gắng trở lại post mỗi ngày cho các bạn nhé. Cám ơn các bạn kiên nhẫn và ủng hộ!

73. Chương 74: Hấn Đã Trở Lại!

Yên Vũ nhìn gói thuốc trong tay nàng ta, chợt cảm thấy hốt hoảng. Thì ra nàng ta không chỉ đến hù dọa mình một chút, ngược lại đến có chuẩn bị!

“Được.” Yên Vũ mỉm cười đồng ý. Gọi Tô Vân Châu vào, cầm thuốc đi nhà bếp sắc.

Thấy nàng đồng ý sẵn khoái như vậy, Lâm Ngọc Dao trái lại vô cùng khiếp sợ, ra lệnh Linh Lung giám thị toàn bộ quá trình, e sợ nàng lừa gạt.

Đến khi thuốc sắc xong được bưng lên.

Về mặt Lâm Ngọc Dao hơi kích động nhìn chén thuốc.

Nàng ta hết sức rõ ràng cái gì mà trước khi nàng ta xuất giá không cho phép Yên Vũ mang thai, bất quá chỉ là che giấu tai mắt người khác mà thôi. Đây chính là thuốc cực hàn, uống vào một chén thuốc thì đời này Yên Vũ cũng đừng nghĩ tới mang thai con của biểu ca! Dám tranh biểu ca với mình, mình há có thể để cho nàng ta sống dễ chịu?

Yên Vũ nhận lấy chén thuốc, nâng mắt nhìn Lâm Ngọc Dao.

Thấy vẻ mặt của nàng ta mơ hồ lộ ra gấp gáp, nàng cúi đầu nhìn nước thuốc đen đặc trong tay, chậm rãi thối.

Thuốc tránh thai. Là tránh tạm thời? Hay tránh cả đời?

Lâm Ngọc Dao vội vã đưa tới như vậy, còn muốn tận mắt nhìn nàng uống vào, sợ rằng không phải đơn giản là tạm thời như vậy.

Nàng tính kế Tuyên Thiệu. Dem chính mình cho hấn. Bất quá là muốn gạt lấy tín nhiệm của hấn, được ở lại Tuyên phủ, tiếp cận Tuyên Văn Bình mà thôi.

Vả lại nàng và biểu ca đã không còn khả năng. Có thể mang thai hay không, có thể được làm mẹ hay không, đối với nàng mà nói, dường như đã không có ý nghĩa gì nữa.

Yên Vũ hơi chần chờ, đợi thuốc không còn nóng nữa, liền đưa đến bên miệng.

Nụ cười của Lâm Ngọc Dao đã hiện lên khoe miệng. Uống vào đi, uống vào, sẽ tuyệt hậu hoạn!

Nhìn thấy chén sứ men xanh đã đến bên miệng Yên Vũ, nước thuốc đen đặc đã chảy tới trong miệng nàng ta.

Bỗng nhiên xoảng... một tiếng vang thanh thúy.

Chén sứ thanh hoa mỏng mà trong suốt theo tiếng vang, bể nát.

Nước thuốc đen đặc lập tức vẩy lên cả người Yên Vũ.

Yên Vũ như là bị thứ gì đánh trúng, lùi lại hai bước, chột ngã ngồi trên đất.

Lâm Ngọc Dao trở mắt nhìn biến cố đột phát trước mắt, cùng nha hoàn của nàng ta ngơ ngác nhìn nhau. Không biết sao.

Chỉ có Tô Vân Châu xoay mặt nhìn ra ngoài. Nàng ta vừa mới nhìn thấy một hạt châu tốc độ cực nhanh đánh vào trên chén. Chính hạt châu này đã đánh nát chén thuốc.

Tuyên Thiệu sầm mặt cất bước đi vào.

Lâm Ngọc Dao thất kinh nhìn hấn. Nàng ta không ngờ rằng biểu ca sẽ trở về vào lúc này.

Nhưng Tuyên Thiệu ngay cả liếc mắt cũng không nhìn nàng ta, đi thẳng tới bên cạnh Yên Vũ đang ngã ngồi trên đất, giơ tay kèm lên cằm của nàng, ánh mắt lạnh như băng nhìn nàng.

“Nhỏ ra cho ta!”

Cằm Yên Vũ bị hấn bóp đau, liên tục lắc đầu. “Không có, còn chưa có uống vào!”

“Nôn ra! Một chút cũng không được!” Tuyên Thiệu lạnh lùng nói.

Lực tay của hấn rất lớn, Yên Vũ cảm thấy cằm của mình đều bị hấn bóp nát. Trong lòng biết hấn đang tức giận, không dám làm trái, nằm úp sấp một bên, nôn ra một trận.

Tuyên Thiệu lại đặt tay ở trên lưng nàng, đẩy nội lực lên phía trên.

Nàng lập tức cảm thấy trong dạ dày nháo nhào, miệng nôn mửa liên tu, nôn đến nỗi bụng không dừng được, mặt đắng đều nôn ra, nôn đến hai mắt nước mắt lưng tròng vẫn không dừng được.

Cho đến khi Tuyên Thiệu nhẹ vỗ về lưng nàng, nàng mới chậm rãi dừng lại.

Lúc này, khắp nơi bên trong phòng chính đều tản mát mùi khó chịu.

Nhưng Tuyên Thiệu nửa ngồi nửa quỳ bên cạnh Yên Vũ, tựa như không bị ảnh hưởng chút nào, nhìn thẳng nàng. “Nói cho ta biết, nàng biết đó là thuốc gì không?”

Yên Vũ đã nôn đến không còn một chút sức lực, yếu ớt ở trong lòng Tuyên Thiệu, vô lực lắc đầu. Lâm Ngọc Dao và Linh Lung đứng ở một bên run rẩy, nơm nớp nhìn một màn trước mắt.

Nàng ta chưa từng thấy qua biểu ca hung dữ như vậy, chưa từng thấy qua vẻ mặt lạnh có thể đông chết người của biểu ca như bây giờ.

Một nỗi sợ hãi từ lòng bàn chân bốc lên đỉnh đầu.

Lúc ánh mắt Tuyên Thiệu lạnh như băng quét về phía nàng ta, nàng ta suýt nữa chạy lấy mạng.

“Còn chưa cú!”

Lâm Ngọc Dao run lấy lấy, liền kéo Linh Lung chạy ra ngoài. Bị vấp ngưỡng cửa suýt chút nữa ngã sấp xuống, bộ dáng liều mạng bỏ chạy vô cùng chật vật.

Tuyên Thiệu bế Yên Vũ, đi về phía phòng trong.

Tô Vân Châu ngơ ngác đứng tại chỗ, có chút mờ mịt luống cuống. Ai có thể nói cho nàng biết, đó là tình huống gì không? Nàng nên làm cái gì đây?

“Thu dọn.” Có lẽ Tuyên Thiệu thấy nàng ta ngơ ngác, mất hết hồn vía, liền phân phó một câu.

Rồi bế bổng Yên Vũ lên, đi vào phòng trong.

Yên Vũ bị ném lên chiếc giường lớn, rộng rãi thoải mái bằng gỗ đàn hương.

Trong miệng vẫn là vị mật đắng.

Nàng làm thế nào cũng không ngờ Tuyên Thiệu sẽ trở về vào lúc này.

Tuyên Thiệu bỗng xé đi y phục bị thuốc vấy vào, ép người lên, ánh mắt lạnh như băng nhìn nàng. “Nàng không muốn làm vợ ta như vậy? Không muốn sinh con cho ta?”

Yên Vũ chỉ cảm thấy trước ngực mát lạnh. Nàng giơ tay lên ôm lấy trước ngực mình.

Nhắm chặt mắt lại, bởi vì nôn dữ dội mà trong mắt nổi lên nước mắt. “Công tử...”

Nàng còn chưa dứt lời, âm cuối run rẩy vỡ vụn.

Tuyên Thiệu không chút thương tiếc mạnh mẽ xâm nhập, lạnh như băng không hề có tình điệu.

Nàng đau đến hàm răng đều run rẩy. “Công tử...Đừng...”

“Không phải là nàng muốn ở lại bên cạnh ta sao? Không phải là nàng cố ý tiếp cận ta sao? Ta tín nhiệm nàng, cho nàng vị trí chính thê, nàng không muốn! Hết lần này tới lần khác tự cho là đúng như thế! Hiện tại, đây là nàng nên được! Là nàng tự tìm!” Tuyên Thiệu mạnh mẽ hạ xuống, giọng nói càng lạnh lùng.

Yên Vũ đau nhین không được rơi lệ, nhưng không gợi dậy nổi chút thương tiếc nào của hắn.

Hắn sẽ không nói cho nàng, sau khi trải qua đêm đó, hắn vốn định bảo vệ nàng thật tốt, hắn sẽ không đụng vào nàng cho đến khi cưới nàng vào cửa.

Đêm hôm ấy chỉ là hành động bất đắc dĩ. Hắn muốn cho nàng một hồi ức tốt đẹp của đêm tân hôn.

Hắn muốn nâng nàng trong lòng bàn tay, bảo vệ nàng thật tốt.

Mặc kệ nàng rốt cuộc ôm mục đích gì mà tiếp cận hắn, hắn đều có thể không truy cứu, chỉ chờ nàng nguyện ý mở rộng cửa lòng, tự mình nói tất cả cho hắn biết.

Hắn sẽ giúp nàng, sẽ chăm sóc nàng, sẽ che chở nàng tất cả. Tin tưởng nàng, yêu nàng.

Thế nhưng không ngờ, sau khi hắn mang nàng đi xem nhà mới của bọn họ thì nàng lại nói ầu thân biết. Sau khi biết rõ thuốc Lâm Ngọc Dao đưa tới là thuốc tránh thai thì vẫn không chậm trễ chút nào uống vào!

Tín nhiệm của hắn, quan tâm của hắn, ở trong mắt nàng lại không đáng một đồng như vậy!

Tô Vân Châu đang ở gian ngoài dọn dẹp đồ bẩn thì nghe trong phòng truyền đến thanh âm đứt quãng, sắc mặt trắng bệch.

Run lấy bầy, làm sao cũng không quét được sạch sẽ.

Yên Vũ cô nương thật đáng thương...

Tuyên công tử đang hành hạ nàng ta sao? Mình có muốn đem chuyện này nói cho sư huynh, để cho sư huynh đến cứu Yên Vũ cô nương hay không đây?

Lúc Tuyên Thiệu ngừng lại thì lệ trên mặt Yên Vũ đều khô rồi.

Nàng mặt không chút cảm xúc nằm ở dưới thân Tuyên Thiệu. Môi trên môi dưới đều là một loạt dấu răng đỏ tươi. Tuyên Thiệu khoác áo lên, đưa lưng về phía nàng, lạnh lùng nói: “Thứ ta cho ra, cho tới bây giờ không phải do người khác cự tuyệt. Hôn kỳ được định vào mười tám tháng sau, nàng, tự thu xếp ổn thoả đi.”

Nói xong, hắn liền không chậm trễ chút nào rời đi.

Thân thể Yên Vũ đau nhức, tâm càng đau hơn, đau đến ngay cả đầu ngón tay cũng không muốn động. Nhưng cả người phơi bày trong không khí đều co rúm lại, không biết là lạnh hay là đau.

Nàng nâng tay kéo qua cái chăn mỏng đắp lên trên người.

Tự an ủi mình, một lần cùng hai lần cũng không có gì khác nhau... Đúng vậy, không có gì khác nhau.

Yên Vũ vẫn nằm trên giường cho đến buổi tối cũng không ngồi dậy.

Vừa ói ra một trận lớn như vậy, trong bụng đã sớm trống rỗng. Nhưng nàng cũng không muốn ăn mấy.

Đã lên đèn, Tuyên Thiệu cũng không trở lại.

Trái lại, Tô Vân Châu lặng lẽ chuồn vào, nửa ngồi nửa quỳ trên chỗ để chân bên cạnh giường, khẽ kêu: “Yên Vũ, người sao rồi?”

Yên Vũ chậm rãi mở mắt. “Ta không sao.”

“Ta kêu sư huynh tới cứu người nhé? Tuyên công tử kia nhìn thật sự đáng sợ!” Tô Vân Châu giảm thấp âm thanh, nói.

Yên Vũ lắc đầu. “Không sao, đừng nói cho Tần Xuyên.”

Tô Vân Châu còn đang muốn nói cái gì, Yên Vũ lại nghe tiếng bước chân của Tuyên Thiệu vào viện.

“Hắn đã trở về.” Yên Vũ lập tức cắt ngang Tô Vân Châu.

Tô Vân Châu chậm rãi đứng lên từ bên giường, khom người thu ánh mắt lui đến gian ngoài. Còn chưa ra khỏi phòng liền gặp Tuyên Thiệu nhấc chân vào cửa.

Nàng ta sợ đến nỗi run một cái, lui đến bên tường.

Tô Vân Châu luôn luôn hấp tấp, hôm nay ngược lại bị Tuyên Thiệu làm cho kinh sợ.

Tuyên Thiệu lạnh lùng liếc nàng ta một cái, không nói một câu đi vào phòng trong.

Thấy Yên Vũ vẫn nằm trên giường thì nhếch miệng cười như không cười. “Chờ ta à?”

Yên Vũ cả kinh, cho là hắn còn muốn tới, mới rồi đau đớn như vậy... Muốn lắc đầu, lại sợ chọc giận hắn, nhất thời ngơ ngẩn, không biết nên phản ứng như thế nào.

“Không phải thì nhanh lên một chút, ta còn chưa dùng bữa tối đó.” Tuyên Thiệu đứng ở một bên nhìn nàng.

Yên Vũ ôm chần ngồi dậy, nhìn thấy trên chiếc bàn con ở bên cạnh đã để một bộ đồ mới, lúng túng nhìn Tuyên Thiệu một chút. “Xin công tử ra phòng ngoài.”

Tuyên Thiệu cười trêu tức. “Chỗ nào của nàng mà ta chưa có nhìn qua? Vẫn còn tránh né sao?”

Yên Vũ khó xử trong lòng, biểu hiện trên mặt cứng ngắc, ôm chần ngồi đó, không nhúc nhích.

“Cần ta tới giúp nàng không?” Tuyên Thiệu khoanh tay, xa xa nhìn xuống nàng. “Không muốn ta động thủ thì nhanh chút.”

Yên Vũ cảm thấy áp lực gấp bội, xốc chần xuống giường. Một vài dấu hôn đỏ sẫm trên người mảnh khảnh bóng mượt, càng tôn lên làn da trắng không tỳ vết, mịn màng như mỡ đông.

Con người như hắc diệu thạch của Tuyên Thiệu lại sâu thêm vài phần. Thấy động tác của nàng cứng ngắc, gượng gạo, cuối cùng kiềm chế mình không có tiến lên.

Yên Vũ mặc xong y phục thì bữa tối đã được dọn xong ở phòng ngoài.

Đã sớm qua thời gian bữa tối, nhưng vì Tuyên Thiệu làm việc và nghỉ ngơi bất định nên trong phòng bếp nhỏ của viện hắn vẫn lưu lại người chờ, bất cứ lúc nào cũng có thể nhóm bếp.

Bữa tối có bốn món ăn, hai món canh, có vẻ rất đơn sơ so với ngày thường phong phú.

Tuyên Thiệu ngồi đằng hoàng ở trước bàn, nhưng không chạm vào đĩa.

Yên Vũ theo thói quen ngày thường ngồi ở bên cạnh hắn, thấy hắn bất động thì cũng không cầm đĩa, bình tĩnh nhìn hắn. “Chẳng phải công tử đói bụng sao?”

Tuyên Thiệu lườm nàng. “Làm thế nào hầu hạ phu quân, nàng không biết sao?”

Yên Vũ nghẹn họng, một tay kéo tay áo, một tay cầm lên đôi đũa gấp cá chim bày ở gần nhất, đặt vào trong đĩa của Tuyên Thiệu.

Tuyên Thiệu vẫn bất động, chỉ hờ hững nhìn nàng.

Đầu chân mày của Yên Vũ cau lại. Vốn Tuyên Thiệu là một người rất dễ hầu hạ, hôm nay lại thất thường như vậy. Làm khó dễ người ta ở khắp nơi mới là tính tình thật của hắn sao?

Nếu sớm biết một chén thuốc tránh thai sẽ khiến cho hấn nói trở mặt liền trở mặt thì nàng sẽ tạt toàn bộ chén thuốc kia vào mặt Lâm Ngọc Dao, tuyệt đối sẽ không uống vào!

Yên Vũ suy đoán ý tứ dưới gương mặt lạnh lùng của Tuyên Thiệu, dùng đôi đũa tỉ mỉ lựa xương cá ra. Thấy hấn vẫn không cầm đũa lên, liền dứt khoát gấp thịt cá đặt ở bên miệng hấn.

Quả nhiên thấy Tuyên Thiệu há miệng ra, ngậm thịt cá vào trong miệng, chậm rãi nhai nuốt.

Thì ra “hầu hạ” của hấn là cách hầu hạ như thế này!

Lục Bình, Tô Vân Châu cùng mấy nha đầu mới mua đều đứng ở một bên.

Mặc dù trong lòng Lục Bình kinh ngạc, nhưng trên mặt cũng không quá lộ ra.

Ngược lại Tô Vân Châu mãi trừng mắt đến nỗi con ngươi cũng sắp rớt ra.

Hồi sớm chẳng phải Yên Vũ cô nương còn bị Tuyên công tử này hành hạ sao? Sao nhanh như vậy đã sắp lên rồi? Thảo nào nàng ta không để ỉnh đi nói cho sư huynh biết. Có thể nàng cho rằng là hành hạ, nhưng có lẽ người ta vui vẻ chịu đựng nhỉ?

Tô Vân Châu nghĩ như vậy. Yên Vũ đã dứt vài miếng đồ ăn vào miệng Tuyên Thiệu.

Nhưng không có đụng vào đĩa cá chim nữa. Đồ ăn xung quanh đều dứt cho hấn ăn, nhưng cá chim nhiều xương, nàng cần gì tìm phiền phức ỉnh.

Lại thấy Tuyên Thiệu chỉ chỉ vào đĩa cá chim, làm như không thấy đối với đồ ăn nàng gấp ở bên miệng.

Trong lòng biết hấn có ý định làm khó dễ mình, Yên Vũ không thể làm gì hơn là cam chịu số phận gấp cá chim, lựa xương, dứt hấn ăn.

Đến khi hấn ăn uống no đủ thì sắc mặt hoà hoãn vài phần. Yên Vũ mới thở phào nhẹ nhõm, ăn qua loa vài miếng liền kêu người dọn cơm xuống, dọn trà lên.

Thường ngày, hấn uống vài hớp trà rồi đi.

Nhưng hôm nay không thấy Tuyên Thiệu có ý rời đi.

Uống trà xong, kêu người dời hồ sơ đến trong phòng ngủ. Hấn dựa ở trên trường kỷ, yên lặng xem.

Hấn đây là, không định đi sao?

Khi thân ở trong nước sôi lửa bỏng, Yên Vũ mới chợt phát hiện, thì ra từ trước đến nay Tuyên Thiệu vẫn đối với nàng rất tốt.

Để nàng cùng dùng bữa, nhưng lúc nào cũng là hấn gấp cho nàng nhiều hơn. Uống trà xong, thấy nàng hơi buồn ngủ, hấn liền đứng dậy rời đi. Để lại phòng ngủ rộng lớn cho nàng, bản thân hấn thì mỗi ngày đi ngủ ở thư phòng.

Nàng lo lắng lỡ tai sẽ không lành lại, hấn liền mỗi lần đều an ủi nàng, khiến cho nàng thả lỏng lòng.

Trong ngày thường công vụ bề bộn, nhưng đặc biệt nhín chút thời gian đưa nàng đi ngoại thành tái khám.

Sợ nàng xuất giá gián dị bị người ta nghị luận, đặc biệt mua toà nhà ở thành nam.

Lo lắng nàng sau này bị người của Tuyên gia khi dễ, thà rằng lưng gánh chỉ trích mà dọn ra khỏi Tuyên phủ.

Thậm chí nói với nàng, có chuyện gì khó xử thì nói cho hấn biết, hấn nhất định giúp nàng...

Nhưng nàng một lòng chỉ muốn báo thù, nên đối với nhu tình của hấn thì chỉ làm như không thấy.

Chỉ có đến khi hấn trở mặt thì nàng mới giật mình hiểu được, thì ra hấn luôn luôn yên lặng bỏ ra.

Yên Vũ thầm cười khổ. Cuộc đời này đã định trước nàng phải phụ người đối tốt với nàng, bất kể là biểu ca hay là Tuyên Thiệu... Thù, nàng nhất định phải báo. Nếu kết cục đã định trước thì hãy để cho hấn hận nàng là được rồi.

Yên Vũ lại nấu bình trà, đặt trên chiếc bàn con bên tay hần. Một mình cầm lấy “Thái bình ngự lãm” lần trước chưa xem xong, ngồi ở trên ghế cách đó không xa, chậm rãi lật qua từng trang.

Thời gian như yên tĩnh lại giữa từng trang sách chuyển động.

“Thái bình ngự lãm” khô khan vô vị nhưng Yên Vũ lại xem vô cùng mê mẩn.

Thậm chí không phát hiện hồ sơ trong tay Tuyên Thiệu vẫn dừng lại tại trang mà hần cầm lên ngay lúc đầu, chưa hề đổi.

Tầm mắt của hần hơi lướt nghiêng qua hồ sơ, rơi vào trên mặt mịn màng của nàng.

Nhìn lông mi thật dài của nàng nhẹ nhàng chớp, giống như hồ điệp vỗ cánh, yếu đuối nhưng có một dạng đặc biệt kiên cường.

Giống như hần không hiểu vì sao nàng không chịu tin, chỉ dựa vào bản thân mình. Rõ ràng hần đã nói với nàng, sẽ giúp nàng...

Đêm đã khuya, tiếng mõ xa xa truyền đến.

Yên Vũ kinh ngạc ngẩng đầu, gặp phải ánh mắt của Tuyên Thiệu.

Hai người đều sững sờ. Tuyên Thiệu vẻ mặt lãnh đạm, ngó đi chỗ khác.

Nhưng Yên Vũ hơi khấn thiết đứng dậy. “Công tử, người có nghe được không?”

“Cái gì?” Tuyên Thiệu không nhìn nàng, vẫn xem hồ sơ từ khi mở ra nhưng chưa từng đổi một trang ở trong tay.

“Âm thanh gõ mõ, ngài có nghe được không?” Yên Vũ thấp thỏm, mong đợi hồi.

Tuyên Thiệu bỏ hồ sơ xuống, chăm chú nhìn nàng. “Lỗ tai của nàng đã khôi phục?”

Yên Vũ nhếch miệng cười. “Mong là như vậy, sau này lại có thể dốc sức cho công tử rồi!”

Như thế, ít nhiều có thể giảm chút cơn giận của hần chứ?

Nhưng thấy sắc mặt Tuyên Thiệu lạnh lẽo. “Không có người, chỉ sợ hoàng thành ty không vượt qua nổi hã?”

“Ta không phải ý này...”

Sao hần lại khó hầu hạ như vậy? Rõ ràng là nàng biểu thị lòng trung thành kia mà?

Tuyên Thiệu “thịch” ném hồ sơ trong tay xuống. Quay về chỗ nàng đang ở, hần chỉ cảm thấy bốn bề đều quanh quẩn mùi thơm nhàn nhạt trên người nàng. Tâm phiền ý loạn, một chữ cũng không xem vào.

Yên Vũ sợ hãi, luống cuống đứng xuôi tay.

Hần tiến lên ôm lấy nàng, không nói lời nào, ném nàng lên giường.

Yên Vũ vội nhắm mắt lại. Trong lòng tự lặp lại với mình, ba lần cùng hai lần cũng không có gì khác nhau, đừng nổi giận, đừng giãy dụa... Trước đây, hoa nương trong lâu nói qua, càng giãy dụa thì người đàn ông càng bị kích thích...

Nàng đang trấn an mình, nhưng phát giác Tuyên Thiệu đã nằm xuống bên cạnh nàng.

Cũng không cốt nút áo của nàng, chỉ ôm nàng vào trong ngực.

Nàng cứng người không dám động đậy. Bên tai, bên mặt đều là hơi thở của hần.

Yên Vũ chẳng biết mình ngủ lúc nào, lại càng không biết trời chưa sáng Tuyên Thiệu đã mang theo hồ sơ rời đi.

Người ngoài chỉ thấy huy hoàng ở trước mặt của Tuyên Thiệu nhưng không nhìn thấy nỗ lực ở phía sau của hần. Hần cả ngày nghiêng cứu vự án đến đêm khuya, trời chưa sáng đã thức dậy tập võ. Nếu không có nỗ lực mỗi ngày thì sao tuổi còn trẻ như thế mà võ nghệ tuyệt vời.

Khi Yên Vũ thức thì chỉ cảm thấy eo đau mỏi, cũng chẳng biết một âm mưu đang lặng lẽ tới gần.

Tuyên Thiệu bị Tuyên Văn Bình gọi đến chính viện.

Bên trong thư phòng của Tuyên Văn Bình, hai cha con mặt lạnh đối diện nhau.

“Người mua toà nhà ở thành nam?”

“Có quan hệ gì với ông chứ?”

Tuyên Văn Bình lập tức bị con trai chọc giận, vỗ án.

“Chỉ cần ta còn chưa chết thì người không thể dọn ra Tuyên phủ!” Tuyên Văn Bình tức giận nói.

Tuyên Thiệu lãnh đạm nhìn ông ta. “Lại là vì mặt mũi của ông à? Ông chưa từng thật sự coi ta là con của ông?”

Lồng ngực Tuyên Văn Bình phập phồng. “Người nhất định phải nói chuyện với ta như vậy sao?”

“Đừng kéo sang cái khác, có chuyện thì nói đi.” Lạnh lùng của Tuyên Thiệu không giống như là đối với người cha ruột của mình.

Tuyên Văn Bình nhìn hẩn chăm chăm, một lúc lâu cũng chỉ có thể thở dài một tiếng, thoả hiệp nói: “Ta có thể đồng ý người cưới nha hoàn kia, nhưng người tuyệt không thể dọn ra khỏi Tuyên phủ.”

Tuyên Thiệu nghe vậy thì nhìn lại ông ta. “Ta cưới nàng ấy, không cần ông đồng ý.”

Tuyên Văn Bình cau mày. “Ta đã nói với Ngự sử Chu đại nhân, nhận nha hoàn kia làm đích nữ của ông ấy. Cho nha hoàn đó một xuất thân coi được. Như vậy, người cũng không đồng ý sao?”

Tục ngữ nói, không ai biết con hơn cha. Tuyên Văn Bình lấy xuất thân của Yên Vũ đến thương lượng với Tuyên Thiệu, quả nhiên Tuyên Thiệu động tâm.

Thời gian hẩn ở quan trường dù sao cũng không như phụ thân. Nếu việc này do phụ thân đứng ra, dĩ nhiên dễ dàng hơn so với hẩn.

Không phải là không dọn ra khỏi Tuyên phủ sao? Yên Vũ dường như cũng không muốn dọn ra ngoài.

Vậy thì như ý của nàng ấy đi!

“Được. Ngày được định là mười tám tháng sau.” Tuyên Thiệu gật đầu nói.

74. Chương 75: , Đi Theo Ta!

Tuyên Văn Bình lắc đầu. “Đã muốn cưới hỏi đằng hoàng thì phải vấn danh, nạp cát, đưa sính lễ. Rất nhiều chuyện phải làm, mười tám tháng sau quá vội vàng.”

Tuyên Thiệu đã đứng dậy đi tới cửa, quay đầu lại nói: “Đó là làm cho người khác xem. Ông biết, thứ ông để ý, từ trước đến nay đều không phải là thứ ta để ý!”

Nghe giọng điệu lạnh lùng cứng rắn của Tuyên Thiệu, Tuyên Văn Bình chỉ cảm thấy như nghẹn ở cổ họng.

Còn nhớ rõ con trai hồi nhỏ nghe lời hiểu chuyện, thông minh đáng yêu như vậy. Hôm nay cha con lại thành đáng về đối chọi gay gắt, thật sự không phải là mong muốn của ông. Nếu xảy ra lại chuyện tám năm trước một lần nữa, ông vẫn sẽ có lựa chọn giống trước đây không?

Tuyên Văn Bình lặng lẽ lắc đầu, cũng không cách nào đưa ra một đáp án cho bản thân.

Sau khi Tuyên Thiệu đi không lâu, Tuyên Văn Bình liền cho đòi Tần Xuyên, cận vệ mới vào.

Trên mặt ông ta mang theo ý cười vui mừng, nói: “Cách của người không tệ, Thiệu nhi đã đồng ý.”

Nghe thấy biểu ca muốn cưới tiểu thư của Chu gia, Lâm Ngọc Dao ở luôn trong phòng mình khóc thành lệ nhân.

Một hồi nói muốn về Lâm gia, một hồi lại nói muốn chết ở Tuyên gia. Chết cũng muốn làm người của biểu ca. Một hồi lại oán Tuyên gia đem hôn nhân đại sự làm trò đùa như vậy. Làm sao cũng phải cho nàng ta, cho Lâm gia một câu trả lời hợp lý.

Khi Lâm Ngọc Dao kêu Linh Lung treo sợi dây thừng trên xà nhà cho nàng ta thì Tuyên phu nhân rút cuộc vội vàng vàng chạy tới.

Đám người hầu nhận lệnh lui ra ngoài.

Tuyên phu nhân chỉ chữa lại một mình Lâm Ngọc Dao ở trong phòng.

Chẳng biết hai người nói gì đó, ban đầu Lâm Ngọc Dao hu hu khóc rất khổ sở. Sau đó dần dần còn lại thút thít, rồi sau đó thì không còn tiếng khóc.

Sau một canh giờ, Tuyên phu nhân mới ra khỏi phòng.

Lâm Ngọc Dao đã lau khô lệ, chỉ sắc mặt tiêu tụy ngồi ở trong phòng, không khóc cũng không lộn xộn.

Giống như đã nhận mệnh.

Trong khoảng thời gian này, Yên Vũ ngoại trừ mỗi buổi tối sẽ bị Tuyên Thiệu hung hăng đòi hỏi một phen, thì ngược lại cũng gió êm sóng lặng trôi qua. Bất kể là Tuyên phu nhân hay là Lâm Ngọc Dao cũng không có tới gây sự với nàng.

Trái lại, Tuyên phu nhân vẫn phái ma ma ở bên người đến nói cho nàng biết giá y gì gì đó là do phòng dệt tới thêu. Khăn voan thì muốn nàng tự tay mình làm, nếu nàng không thêu được thì cũng phải động hai mũi kim cho có ý một chút.

Mặc dù Yên Vũ không rõ sao Tuyên gia lại đồng ý cho Tuyên Thiệu cưới nàng qua cửa. Nhưng thính lực nàng từ từ khôi phục, nàng rút cuộc cũng thám thính được người hầu trong phủ đang lặng lẽ nghị luận, Tuyên Thiệu lui hôn sự với Lâm gia, dự định cưới đích nữ của Chu gia.

Nếu thật sự muốn cưới đích nữ của Chu gia, Tuyên phu nhân cần gì kêu phòng dệt đến đo kích cỡ của nàng, kêu nàng thêu khăn voan? Chỉ sợ cưới đích nữ của Chu gia là có giải thích khác.

Yên Vũ bình tĩnh, cũng không hỏi nhiều, chỉ thêu khăn voan vô cùng tinh xảo.

Đến ngày mười lăm, nàng được một cỗ kiệu đưa vào Chu gia, rồi được người dẫn đến, trịnh trọng lạy Chu đại nhân, Chu phu nhân và con trai nối dõi của Chu gia.

Nàng bị mấy tiểu nha đầu kêu “tỷ, tỷ”. Quay qua quay lại, đích nữ này của Chu gia không phải là ai khác, chính là nàng!

Nếu Tuyên đại nhân và Tuyên phu nhân đồng ý Tuyên Thiệu cưới nàng, cũng an bài một thân phận như vậy cho nàng, nàng đương nhiên sẽ không né tránh. Nếu có thể dưới tình huống không đắc tội với bọn họ mà trở thành chính thê của Tuyên Thiệu thì dĩ nhiên sẽ có nhiều cơ hội tiếp cận Tuyên Văn Bình hơn so với làm thiếp thất của hắn.

Yên Vũ an tâm ở lại Chu phủ, chỉ đợi tới ngày mười tám là Tuyên Thiệu đến đây cưới. Còn nghi lễ thành thân rườm rà cũng không cần nàng quan tâm, tự có Tuyên gia và Chu gia đến xử lý. Thậm chí ngay cả đồ cưới cũng là Chu gia chuẩn bị tốt đẹp cho nàng.

Ngày mười tám, trời chưa sáng nàng đã bị nha hoàn đánh thức, ngồi trước bàn trang điểm, được phúc toàn nương đến chải đầu búi tóc cho nàng.

Yên Vũ vốn đã xinh đẹp, hôm nay dưới trang điểm lại càng toả ra xinh đẹp động lòng người. Đẹp đến nỗi khiến người ta không thể dời tầm mắt.

“Tiểu thư thật là xinh đẹp!” Nha hoàn Chu gia phái tới hầu hạ nàng nhin không được ở một bên cảm thán nói.

Yên Vũ cười nhạt một tiếng. Nhìn đẹp hay không thì có ý nghĩa gì chứ? Phụ nữ điểm trang vì người mình yêu, đời này nàng không thể nào...

Đang ngậy người, tầm mắt liền bị một màu đỏ tươi ngăn lại.

Phúc toàn nương đã phủ khăn voan đỏ lên đầu của nàng.

Ngoài cửa chính của Chu gia truyền đến tiếng người ồn ào, đúng là tân lang đón dâu đã đến.

Quả nhiên không bao lâu liền có tiếng pháo truyền đến.

“Tân lang tới! Mau đỡ tân nương tử ra ngoài!”

Lập tức có hai tiểu nha hoàn đỡ Yên Vũ đi ra ngoài về phía tú lâu.

Tiếng ồn ào lớn trong chính viện càng ngày càng gần.

Trong lòng Yên Vũ bỗng nhiên nổi lên thấp thỏm. Lúc chải đầu nàng không khẩn trương. Lúc trang điểm nàng thật bình tĩnh. Nhưng giờ khắc này, nàng chợt sinh ra vài phần hoảng sợ.

“Yên Vũ.”

Chợt nghe có người khẽ gọi tên của nàng. Nàng nghe tiếng ngẩng đầu, nhưng ngoại trừ một màu đỏ tươi, cái gì cũng không nhìn thấy.

Nàng nghe ra được là tiếng của Tuyên Thiệu, nhưng hôm nay trong âm thanh của hắn lộ ra vài phần vui mừng.

Bên tai là tiếng người huyên náo, nhưng ánh mắt sáng quắc của Tuyên Thiệu ngấm nhìn Yên Vũ thật sâu. Hắn biết nàng nghe được tiếng gọi khẽ của hắn.

Hắn tách khỏi đoàn người, tự mình đi lên phía trước, nắm lên tay của Yên Vũ.

“Sợ sao?”

Giọng nói của hắn trầm thấp dịu dàng, không giống với mỗi tối điên cuồng đoạt lấy, tàn sát bừa bãi như vậy.

Rốt cuộc khiến cho trong lòng Yên Vũ chậm rãi sinh ra một loại cảm giác an bình.

Nàng lắc đầu. “Không sợ.” Con đường này, nàng cuối cùng cũng phải một mình đi lên, sợ thì phải làm thế nào đây?

Hắn nắm chặt tay nàng, hoàn toàn không để ý đến ánh mắt của người Chu gia cùng với tiếng phản đối của phúc toàn nương ở bên cạnh.

Nắm tay nàng, từng bước một đi ra cửa chính Chu gia, tự mình đưa nàng lên kiệu hoa.

Yên Vũ nghe thấy Tuyên Thiệu đi tới phía đầu của đội ngũ đón dâu, phóng người lên ngựa. Chỉ bằng nghe là có thể tưởng tượng ra tư thế hiên ngang oai hùng của hắn.

Lại một tràng tiếng pháo truyền đến.

Đội ngũ đón dâu chậm rãi di động.

Xung quanh cực kỳ náo nhiệt.

Nghe nói là Tuyên công tử kết hôn, hầu như toàn bộ dân chúng thành Lâm An tụ họp đến đây, đều muốn nhìn một chút, chỉ nghe đến phong thái của Tuyên công tử qua lời đồn.

Lỗi tai của Yên Vũ căn bản đã bình phục, dĩ nhiên không khó từ trong tiếng ồn ào lớn nghe được tiếng rụt rè than thở của các thiếu nữ ở bên đường.

“Tiểu thư của Chu gia thật may mắn!”

“Tuyên công tử khôi ngô tuấn tú như vậy, sao lại cưới tiểu thư của Chu gia chứ?”

“Sao không thể cưới, người ghen tỵ hả?”

“Ta thật sự ghen tỵ, người không ghen tỵ à?”

...

Yên Vũ ngồi ở trong kiệu nghe được những tiếng nói này, đủ loại cảm giác trong lòng, như mật đường, như thạch tín... Nếu không phải gia đình chợt gặp biến, hôm nay nàng nên là tiểu thư con chính thê ngây thơ hồn nhiên của phủ thừa tướng. Người ta sẽ đến phủ thừa tướng phá tung cửa để cầu thân. Đợi cha mẹ tuyển chọn lang quân như ý, môn đăng hộ đối cho nàng, nàng sẽ trang phục lộng lẫy xuất giá, mười dặm đưa cưới sẽ khiến người ta thém chết...

Yên Vũ rũ mắt, khoé môi nhếch lên một tia cười châm chọc.

Hôm nay nàng cũng khiến người ta thém chết, nhưng là chĩa vào danh hiệu của con gái Chu gia. Ngay cả họ của mình cũng không thể dùng, đi gả cho con trai của kẻ thù.

Còn có gì mỉa mai hơn so với việc này không?

Đang nghĩ ngợi, chợt nghe một trận triêng vó ngựa dồn dập đến, lao ra vây quanh đám người xem náo nhiệt.

Trong đám người là một mảnh tiếng kêu sợ hãi.

Yên Vũ ngồi kiệu hoa cũng bị va chạm mạnh. Nàng không nắm chặt, lập tức bị ngã ra khỏi kiệu.

Cùng một người đụng vào nhau.

Người nọ hơi kêu lên một tiếng, là một cô gái.

“Xin lỗi.” Yên Vũ thấp giọng nói.

Nàng kia không có trả lời.

Phúc toàn nương ở hai bên trái phải lập tức đỡ hai người lên.

Yên Vũ không bị khăn voan che tầm mắt nên nhìn thấy cô gái bị nàng đụng vào, lại cũng là một thân hỉ phục đồ tươi.

Thì ra là hai đội ngũ đón dâu đụng vào nhau?

Trong lòng Yên Vũ đột nhiên nổi lên bất an không rõ.

Nhưng lúc này nàng đã trở lại trên kiệu hoa.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Tuyên Thiệu đi tuốt ở đằng trước bị đội ngũ đón dâu cùng đám người ngăn trở, không thể vòng lại chỉ phải ở phía trước cao giọng hỏi thăm.

“Không có việc gì, không có việc gì, lên kiệu...” Phúc toàn nương ở bên cạnh lớn tiếng kêu.

Kiệu được nâng lên, lắc lư tiếp tục tiến lên.

Yên Vũ len lén xốc lên chiếc khăn voan đỏ ở trên đầu, dùng đầu ngón tay khêu rèm cửa sổ của kiệu, muốn nhìn ra ngoài một chút.

Nhưng phát hiện rèm cửa bị người ta che lại, khêu không được.

Tiếng ồn ào bên tai cũng càng lúc càng xa.

Không phải nói là người xem náo nhiệt đều chật ních dọc theo đường từ Chu phủ đến Tuyên phủ sao? Sao bây giờ lại dần dần yên tĩnh đi?

“Phúc toàn nương?” Yên Vũ ngồi trong kiệu kêu một tiếng.

Bên ngoài kiệu lập tức có người đáp: “Ôi, tiểu thư, người đừng lên tiếng mà! Để người ngoài nghe được sẽ nói người không điềm tĩnh!”

Tiếng người đáp lại già dặn, lộ ra hóm hỉnh, cực kỳ tương tự với tiếng của phúc toàn nương đã chải đầu cho nàng. Nếu không phải thính lực của nàng đã khôi phục thì nhất định nghe không ra tiếng nói này chỉ là tương tự mà thôi!

Vì sao phúc toàn nương ở bên ngoài không phải là cái vị trước đó?

Vì sao âm thanh huyền não ở xung quanh dần ít đi?

Vì sao rèm kiệu bị người ta che lại?

Trong lòng Yên Vũ dần đầy bất an. “Ngừng kiệu...”

Mà lúc này, trước cửa Tuyên phủ rộn ràng nhộn nhịp, khách khứa đến cùng với dân chúng vây quanh xem náo nhiệt khiến cho bên đường bị vây kín đến không kê hở.

Sau khi một xâu pháo vang lên, Tuyên Thiệu tung người nhảy xuống ngựa. Trên gương mặt tuần tú, trước sau như một lạnh như băng lại khiến các thiếu nữ vây xem nhin không được liên tục kêu lên, cười chum chim.

Hắn bước nhanh tới trước kiệu hoa, nhận lấy cung tên người ở bên cạnh đưa lên.

“Phốc phốc phốc...” Cả ba mũi tên bắn ra.

Tiếp theo, màn kiệu bị xốc lên, tân nương ngồi ở trong kiệu được người ta đỡ đi.

Tuyên Thiệu giơ tay lên cầm lấy tay nàng.

Phúc toàn nương ở bên cạnh nhét đồng tâm kết* bằng lụa đỏ vào trong tay hai người.

(*link tham khảo hình: img26.hc360.cn/26/busin/130/877/b/26-130877006.jpg)

“Tuyên công tử, kéo đồng tâm kết, phu thê vĩnh kết đồng tâm*!” Phúc toàn nương cười hì hì nói lời vui.

(*vĩnh kết đồng tâm: vĩnh viễn một lòng)

Tuyên Thiệu nghe vậy khẽ gật đầu.

Kéo đồng tâm kết, dắt tân nương của hắn đi về phía cửa chính của Tuyên phủ.

Hắn thấp giọng nói: “Cẩn thận bậc thang.”

Xung quanh vô cùng náo nhiệt, giọng nói của hắn rất nhỏ, nhưng hắn biết Yên Vũ nhất định có thể nghe được.

“Phu thê đồng tâm, từng bước thăng cao...” Phúc toàn nương ở trên bậc thang cao giọng nói.

Lúc này tân nương mới nhấc chân, hơi lảo đảo đặt chân lên trên bậc thang.

Tuyên Thiệu liếc nhìn nàng một cái, xung quanh vang lên tiếng tấu sáo và tiếng trống.

Hai tân lang, tân nương nắm đồng tâm kết cùng đi tới chỗ bậc cửa cao của Tuyên phủ.

Tuyên Thiệu bỗng nhiên ngừng lại, xoay người dắt tay của tân nương.

Bậc cửa này cao, hỷ phục rất rườm rà, hắn sợ nàng sẽ bị vấp bậc cửa.

Người xem náo nhiệt ở xung quanh đều cảm thán. Theo như lời đồn, Tuyên Thiệu thủ đoạn độc ác không hợp tình người, nhưng nhìn người ta kìa, vô cùng cẩn thận, tỉ mỉ chu đáo!

Giây phút Tuyên Thiệu nắm lên tay của tân nương, thân thể tân nương run lên, vô cùng thẹn thùng.

Tuyên Thiệu nhìn bàn tay thon thả, trắng như ngọc thì sắc mặt tối sầm lại, lạnh lùng hất tay của tân nương ra.

“Làm càn! Ai cho các ngươi lá gan treo đầu dê bán thịt chó dưới mi mắt của ta?!” Tuyên Thiệu giận dữ quát một tiếng.

Xung quanh lập tức yên tĩnh lại.

Hỉ nhạc cũng ngừng.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, chẳng biết đã xảy ra chuyện gì.

Người hầu hoảng hốt chạy vào trong viện. “Lão gia, lão gia, không xong rồi, công tử nổi giận!”

Ngồi trong chính đường chờ cô dâu chú rể tới quỳ lạy, sắc mặt Tuyên đại nhân và Tuyên phu nhân cứng đờ. Tuyên đại nhân lập tức đứng dậy đi ra ngoài.

Tuyên phu nhân nhìn thấy vẻ mặt đen lại của tướng công, nghĩ đến ngoài cửa khách khứa đông đảo, tuyệt không thể để cho hai cha con nổi lên xung đột trước mặt người ngoài.

Cũng vội vã đuổi theo.

“Chuyện gì xảy ra?” Tuyên Văn Bình lạnh lùng nhìn con trai của mình.

Về mặt Tuyên Thiệu sa sầm, trong con người như hắc diệu thạch cuộn cuộn tức giận dày đặc, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Chuyện gì xảy ra, ông còn rõ ràng hơn ta!”

“Người đâu, tìm kiếm khắp thành, hễ là đám cưới hôm nay toàn bộ đều dừng lại!” Tuyên Thiệu xoay mặt phân phó với Lộ Nam Phi đứng ở bên cạnh.

“Đứng lại! Ta xem ai dám?!” Tuyên Văn Bình nghiêm nghị nói.

Tổng chỉ huy sứ đại nhân cùng con trai của mình cúi véo.

Bất kể là khách khứa đến tham dự, hay là dân chúng vây xem ở bên cạnh, hay là thị vệ của hoàng thành ty đang đợi lệnh bất cứ lúc nào, tất cả đều sững sốt, chẳng biết nên làm thế nào cho phải.

Mặc dù Lộ Nam Phi đương chức hoàng thành ty, nhưng ngay cả mạng đều là Tuyên Thiệu cứu, dĩ nhiên chỉ nghe lệnh duy nhất từ Tuyên Thiệu.

Lúc này đáp: “Hễ là thuộc hạ của ta thì lập tức lục soát!”

Lộ Nam Phi cùng người ngựa hần mang theo quay mình nhảy ra khỏi đám người, triển khai tứ phía, trong nháy mắt liền không thấy bóng dáng.

Thấy có người chuyển động, lập tức có nhiều thêm thị vệ hoàng thành ty ôm quyền hướng về phía Tuyên Thiệu, vọt người rời đi.

Sắc mặt Tuyên Văn Bình trở nên lạnh lùng.

Vì trong lòng ông ta hổ thẹn với Tuyên Thiệu, cho nên mặc cho hần độc quyền trong hoàng thành ty, khiến cho hoàng thành ty chỉ nghe lời công tử, không nghe Tổng chỉ huy sứ.

Làm cho tới cục diện này, ông ta ra lệnh một tiếng thế nhưng dịch không lại phân phó của con trai.

Tuyên Thiệu chăm chọc nhìn cha của mình, đang định xoay người rời đi thì bị Tuyên phu nhân nắm ống tay áo.

“Thiệu nhi, bái đường trước đi rồi nói, người thân bạn bè nhiều như vậy cũng đang chờ đó!”

Bà ta nén giọng, ý cầu khẩn rõ rệt.

Tuyên Thiệu giật lại ống tay áo đỏ tươi đang túm trong tay bà ta. “Thì ra việc này mẫu thân đại nhân cũng biết.”

Trong giọng nói khó nén thất vọng.

Tuyên phu nhân nhìn ánh mắt lạnh nhạt của con trai dời đi chỗ khác, trong lòng nhất thời phập phồng bất định, vừa thương xót vừa có ý hối hận. Con trai vốn xa cách với bọn họ, việc cưới vợ hơn phân nửa là thái độ xa cách. Dù cho thuận ý của nó thì thế nào, một người phụ nữ mà thôi, còn có thể lật trời ở trong hậu viện hay sao? Hôm nay trái lại đã đẩy con trai ra xa hơn!

Nhìn thấy Tuyên Thiệu sải bước rời đi, phóng người lên ngựa.

Tuyên phu nhân nhin không được che mặt nước mắt.

Tân nương mặc giá y đỏ thẫm đứng bên cạnh, gần như không đứng được, run lấy bả vai dựa vào trong lòng phúc toàn nương, miệng thở hổn hển.

“Phu nhân, phu nhân... Người xem chuyện này...” Phúc toàn nương là Tuyên gia mời tới, tuy rằng biết ít nhiều nội tình, nhưng chỉ cần bái thiên địa, đưa vào động phòng thì cho dù Tuyên Thiệu có phát hiện đi nữa cũng đã trễ rồi, còn có thể lui về hay sao?

Nào ngờ hôm này còn chưa có bước qua ngưỡng cửa của Tuyên gia thì đã bị nhìn thấu.

Nhiều người ở đây nhìn thấy cách ngưỡng cửa cao cao, tân nương tử kia không được coi là người của Tuyên gia! Chuyện này bảo nàng ta làm sao cho phải?

Tuyên phu nhân cầm nước mắt, hít sâu một hơi. Còn có một cục diện rối rắm chờ bà ta thu dọn đây, bà ta cũng không thể luống cuống. “Trước hết đỡ cô nương quay về ngồi trong kiệu đã.”

Một đội đón dâu khác từng đụng đầu với đội đón dâu của Tuyên Thiệu dừng lại ở bên ngoài một toà nhà.

Tân lang tuần tú hào hiệp, vẻ mặt ôn hoà, một thân áo đỏ, ánh nắng chiếu vào cực kỳ chói mắt.

Chỉ thấy hần tung người xuống ngựa, đi tới bên ngoài kiệu.

“Áp kiệu...” Phúc toàn nương cao giọng.

Yên Vũ đang ngồi trong kiệu, nhưng không đứng dậy.

Vừa rồi ở trên đường, lúc nàng hô dừng kiệu, nhưng kiệu không dừng mà ngược lại càng nhanh hơn. Trong lòng nàng liền khẳng định chuyện hôm nay là có người khác bố trí xong kết cục, đang chờ nàng.

Nơi này chắc chắn không phải là bên ngoài Tuyên phủ. Tuyên Thiệu đám cưới, sao bên ngoài Tuyên phủ lại yên tĩnh như vậy?

“Yên Vũ, xuống đi?” Bên ngoài kiệu đột nhiên truyền đến giọng nói ôn hoà.

Như là suối ngọt chảy qua tim, Yên Vũ tức khắc ngưng ngẩn, gần như không thể tin vào tai mình.

Toàn thân nàng cứng ngắc ngồi bên trong kiệu, hít sâu rồi mới run run vươn tay đẩy rèm cửa kiệu ra.

Dưới ánh mặt trời, bóng dáng Tần Xuyên hiện lên màu vàng nhạt. Mắt mũi hần như vẽ, ôn nhuận như ngọc cười với nàng. Tay thon dài duỗi về phía nàng.

Đây là thật? Hay đang nằm mơ?

Đời này của nàng thật sự còn có cơ hội gả cho biểu ca? Thật sự có cơ hội làm vợ của huynh ấy?

Huynh ấy nhìn gần như vậy, chân thật như vậy... Tay huynh ấy ngay ở cửa kiệu, nàng chỉ cần vươn tay mình tới là có thể chạm được huynh ấy...

Đây là mộng sao? Nếu như là mộng, có thể dừng để cho nàng tỉnh lại hay không, cứ như vậy, không cần tiếp tục quan tâm...

Nàng đưa tay về phía bàn tay thon dài trước mặt.

Bàn tay trắng mịn run rẩy, lúc sắp khoắc lên trên tay hần thì.

Một mũi tên xuyên không bắn tới, coong một tiếng, ghim vào trên cửa kiệu.

Sắc mặt Yên Vũ bỗng trắng bệch, sau đó là ánh mắt ngẩn lệ thoáng như giật mình tỉnh lại từ trong mộng.

Nàng ngã ngồi trở về trong kiệu.

Sao nàng có thể ích kỷ như vậy! Bởi vì lưu luyến biểu ca mà đã vứt bỏ thù nhà không thêm để ý? Bây giờ thân nàng đã là tàn hoa bại liễu, làm sao xứng với biểu ca? Vả lại với tính tình kiêu ngạo ngang tàng của Tuyên Thiệu, nếu biết nàng gả cho biểu ca, há sẽ bỏ qua cho bọn họ sao? Chẳng phải nàng đã quyết định một mình gánh chịu hết thảy sao? Sao lại có thể kéo biểu ca xuống nước?

Lộ Nam Phi đã dẫn người bao vây quanh đội đón dâu của Tần Xuyên.

Tuyên Thiệu hướng ngựa đi lên phía trước.

“Yên Vũ, xuống, đi theo ta.” Mặt Tuyên Thiệu trầm như nước, giọng nói nghe không ra cảm xúc gì.

75. Chương 76: Xin Lỗi, Thiếp Sai Rồi

Yên Vũ kèm chế tay đang khẽ run, lật khăn voan lên trên đầu, vén rèm ra. “Ồ đó đừng nhúc nhích. Ta đã chờ muội tám năm, ta biết muội cũng đợi ta tám năm. Ngại gì đợi thêm một hai khắc nữa, đợi ta đuổi hẳn đi liền tự mình đón muội xuống kiệu.” Tần Xuyên đứng thẳng người ở bên ngoài kiệu, thấp giọng nói.

Yên Vũ nghe được rõ ràng, nhưng trong lòng đau đớn vô cùng.

Đúng vậy, nàng chờ biểu ca tám năm rồi! Mỗi ngày ngóng trông tra ra được kẻ thù, đợi báo được thù sẽ gả cho biểu ca, cùng biểu ca rời khỏi Lâm An, trải qua cuộc sống tự tại của bọn họ.

Nhưng sự thật chứng minh ngày xưa nàng quá mức ngây thơ. Nàng là người lưng mang thù nhà như vậy, sao có tư cách nghĩ tới tương lai, nghĩ tới cuộc sống sau này?

Biểu ca cho rằng đây là cơ hội cuối cùng ở chung với nhau của bọn họ sao?

Thật ra, khi nàng tự hạ thuốc mình bầy Tuyên Thiệu thì cuộc đời này nàng và biểu ca đã không còn khả năng...

Chỉ trong chớp lát, Yên Vũ đã nghe được tiếng chiêu chiêu thức thức xé gió.

Tần Xuyên và Tuyên Thiệu đã động thủ ở giữa không trung.

Nàng không nghĩ ngợi nhiều được. Xốc lên rèm kiệu, kéo khăn voan xuống, ngửa đầu nhìn hai người đang dây dưa ở trong không trung.

“Dừng tay! Tuyên Thiệu, ta đi với người!” Yên Vũ la lớn.

Tần Xuyên nghe vậy ngẩn ra, bị Tuyên Thiệu đánh một chưởng vào trên vai phải.

Hắn lập tức rơi xuống đất. Liền lùi mấy bước, ho ra một búng máu.

Tuyên Thiệu không nhìn hắn. Một đôi mắt đen bóng rơi ở trên mặt của Yên Vũ. Bay người lên trước, ôm lấy Yên Vũ, thấp giọng nói ở bên tai nàng: “Khiến cho ta tìm nàng.”

Cổ họng Yên Vũ chua xót, nhưng ra sức kềm chế lòng muốn quay đầu lại nhìn Tần Xuyên một cái. Mặt không chút cảm xúc gặt đầu. “Vất vả cho người rồi.”

Tuyên Thiệu cười, ôm nàng phi thân lên ngựa.

Nhưng Tần Xuyên lại đánh tới một chưởng.

Tuyên Thiệu một tay ôm lấy Yên Vũ ngồi trên ngựa, một tay lộn lại, đối một chưởng với hắn. “Tâm trạng người đã loạn, nội lực không ngừng tụ, lúc này tuyệt đối không phải là đối thủ của ta. Ta khuyên người tự giải quyết cho tốt!”

Tuyên Thiệu lại đẩy Tần Xuyên lùi lại, ôm lấy Yên Vũ, cưỡi ngựa đi.

Yên Vũ cắn chặt môi dưới, từ đầu đến cuối đều không quay đầu lại liếc nhìn Tần Xuyên.

Nàng không cần nhìn cũng có thể tưởng tượng được vẻ mặt cực kỳ bi thương của Tần Xuyên. Nàng không dám nhìn, sợ liếc mắt nhìn sẽ nhịn không được mà khóc lên, liều mạng lưu lại... Mà nàng không cho phép mình như vậy...

Lộ Nam Phi đợi mọi người ngăn Tần Xuyên lại.

Tuyên Thiệu ôm Yên Vũ, hai người đều là toàn thân quần áo đỏ thẫm, cưỡi ngựa trắng cao to, đi càng lúc càng xa.

Tần Xuyên thất thần đứng tại chỗ, nhìn chữ hỉ đỏ chói trên cánh cửa, dải lụa màu đỏ thẫm, kiệu hoa đỏ tươi có thêu hai đoá mẫu đơn phú quý nở chung một gốc, cùng với bộ hỉ phục tân lang đỏ rực trên người mình... Thoáng chốc giống như trở lại tám năm trước, hắn trở mắt nhìn phủ thừa tướng thành một biển lửa đỏ rực ngút trời, trở mắt nhìn thân thể nhỏ bé của biểu muội co quắp khóc, nhưng bất lực...

Loại cảm giác bất lực này bao vây cả người hắn. Hắn thả người ngã xuống đất, nhìn chăm chăm mặt trời chói chang. Màu đỏ trước mắt đều bị một mảnh hoa mắt thay thế.

Tám năm trước, hắn không giúp được nàng. Tám năm sau, hắn vẫn như cũ chỉ có thể nhìn nàng rời khỏi mình...

Vì sao nàng phải kiên cường như vậy, tự mình gánh vác tất cả, không chịu giống như một người con gái nhỏ, tránh ở sau lưng hắn, giao gánh nặng này cho hắn...

Người xem náo nhiệt tụ tập ở cửa Tuyên phủ còn chưa tan.

Chợt nghe tiếng vó ngựa vội vã tới.

Tuyên Thiệu ghìim ngựa, ôm lấy Yên Vũ, đập lên bàn đập một cái, cả người bay lên.

Hai người vũng vàng rơi xuống đất ở trước cửa Tuyên phủ.

Tuyên Thiệu cầm tay Yên Vũ, trong con ngươi đen nhánh chỉ có duy nhất bóng dáng nàng. “Kể từ hôm nay, nàng chính là vợ của ta, ta sẽ yêu thương nàng, bảo vệ nàng... Nàng hãy... thử tin tưởng ta, dựa vào ta, được không?”

Tiếng nói của hắn trầm thấp êm tai.

Yên Vũ ngẩng đầu nhìn ánh mắt hắn, nhưng không chịu được nhìn thẳng vào trong con ngươi như hắc diệu thạch chứa đựng chăm chú cùng kiên định của hắn.

Giờ khắc này nàng rất muốn nói cho hắn biết là nàng đang lừa dối hắn, lợi dụng hắn! Nàng cùng hắn trở lại hoàn toàn không phải vì thương hắn, mà là vì nàng muốn mượn hắn để giết cha hắn! Giết kẻ thù của nàng! Hắn và nàng hoàn toàn không có khả năng!

Một lúc lâu, nàng chỉ cụp mắt xuống, gật đầu. “Vâng.”

“Đây mới là tân nương của ta, chính thê của Tuyên Thiệu ta!” Tuyên Thiệu nắm tay nàng, hướng về người thân, bạn bè cùng dân chúng bên ngoài lớn tiếng tuyên bố.

“Tân nương thật xinh đẹp!”

“Á, đây mới là tiểu thư của Chu gia hả?”

“Tiểu thư Chu gia đúng là tuyệt sắc!”

...

Tuyên Thiệu lấy qua khăn voan đang siết trong tay Yên Vũ, một lần nữa phủ lên trên đầu nàng.

Tầm mắt của nàng bị một mảnh đỏ tươi che lại lần nữa. Trên tay truyền đến cảm giác ấm áp mà kiên định.

Hắn nắm chặt tay nàng, từng bước một đi lên bậc thang của Tuyên gia, vượt qua ngưỡng cửa cao, đi thẳng đến chánh đường giăng đèn kết hoa, đốt đèn cây cưới của Tuyên gia.

Hắn vẫn không từng buông tay nàng ra.

Lòng bàn tay của hắn ấm áp, khô ráo. Vết chai cứng rắn khiến người ta có cảm giác an tâm.

Yên Vũ không nhìn thấy gương mặt đen như mực của Tuyên Văn Bình ở trên cao đường, càng không nhìn thấy ánh mắt phức tạp của Tuyên phu nhân.

Trên mặt Tuyên Thiệu lộ vẻ mỉm cười nhàn nhạt. Đúng như kết quả hắn muốn là được rồi, cái khác đều có thể làm như không thấy.

Tất cả khách khứa đều theo vào đại viện của Tuyên gia.

Dân chúng không còn náo nhiệt để xem, cũng dần dần tản đi.

Chỉ có tốp năm tốp ba người hiểu chuyện vẫn vây quanh góc đường, hướng về phía một kiệu hoa khác đứng ở cửa chỉ trở.

Phúc toàn nương đầu đầy mồ hôi, hoàn toàn không biết nên làm cái gì bây giờ.

“Nếu không thì chúng ta khiêng trở về đi?” Phúc toàn nương thương lượng với khiếu phu.

Bên trong khiếu không ngừng truyền tới tiếng khóc rưng rức.

Kiếp phu khiêng cỗ khiếu quay trở lại đường cũ. Có người nhiều chuyện muốn cùng đi xem bên trong khiếu này rốt cuộc là cô nương nhà ai, nhưng đều bị gia đình Tuyên gia đuổi đi.

Lúc trời tối, người yên tĩnh, một chiếc xe ngựa lặng lẽ vào viện từ cửa hông của Tuyên gia.

Lâm Ngọc Dao toàn thân quần áo trắng, đôi mắt sưng đỏ, đứng trước mặt Tuyên phu nhân.

“Chẳng phải dì nói là nếu con thật tâm muốn gả cho biểu ca thì sẽ phải bỏ đi thân phận con gái của Lâm gia, lấy tên tuổi của con gái Chu gia gả cho biểu ca làm vợ sao? Hôm nay, con đều đã bỏ xuống mặt mũi của Lâm gia, nhưng lại đổi được kết quả như thế, có phải dì cũng nên cho con một câu trả lời không?”

Tuyên phu nhân đối diện với cháu gái ruột của mình cũng không lời chống đỡ. Vốn tất cả đều thuận lợi suông sẻ, nào ngờ Tuyên Thiệu lại trước khi vào cửa đã nhận ra người dưới khăn voan đỏ không phải là nha đầu kia?

Vốn thân hình của Lâm Ngọc Dao và Yên Vũ tương tự, và lại áo choàng lông lấy của hỉ phục rộng rãi, hẳn không thể phát hiện mới đúng...

Lúc này trang trí đối mới hoàn toàn, bên trong phòng tân hôn nơi nơi đỏ rực, Tuyên Thiệu ôm lấy Yên Vũ, ngồi trên trường kỷ rộng rãi. Cầm bàn tay trắng mịn, mảnh khảnh của nàng, vuốt ve móng tay tròn bóng như châu ngọc của nàng.

“Biết làm sao ta nhận ra đó không phải là nàng không?” Tuyên Thiệu ở bên tai nàng nhẹ giọng nói.

Yên Vũ khẽ lắc đầu, nhớ tới Tần Xuyên đứng ở bên ngoài khiếu hoa, duỗi tay về phía nàng thì trong lòng buồn bã.

“Móng tay của nàng rất ngắn, và lại không có sơn móng tay.” Âm thanh của Tuyên Thiệu trầm thấp, giọng nói đậm rất là êm tai.

Yên Vũ thuận miệng phụ họa nói: “Người thật cẩn thận tỉ mỉ.”

Nhưng một tay của Tuyên Thiệu nâng cằm của nàng lên, nhìn vào mắt của nàng, nói: “Ta không phải là một người rất tỉ mỉ, bên cạnh ta ngoại trừ Lục Bình do Lộ Nam Phi nhặt về từ bên ngoài, thì không có phụ nữ nào khác. Suy nghĩ trong lòng nàng, ta cũng không thường xuyên có thể đoán được. Cho nên, nếu nàng có tâm sự thì nói thẳng với ta, miễn cho giữa ta và nàng nảy sinh hiểu lầm. Ta không muốn tổn thương nàng, càng không muốn ép buộc nàng cái gì. Nàng hiểu không?”

Yên Vũ nhìn vào mắt hắn, nhất thời sa vào trong con ngươi đen láy thâm trầm, suy nghĩ xuất thần.

Lời của hắn là thật lòng? Hắn nghiêm túc? Tại sao hắn lại thích mình? Chẳng phải hắn luôn tự phụ không ai bì nổi sao? Sao nói năng dịu dàng, ôn hoà nhã nhặn với nàng như vậy?

“Ta...” Yên Vũ do dự muốn nói ra gì đó, nhưng lòng đau khiến cho nàng không mở miệng được.

Hoả hoạn của phủ thừa tướng còn ở trước mắt, chồng chất với vẻ mặt ôn hoà, dịu dàng của Tuyên Thiệu.

Tuyên Thiệu bỗng kề người lại, hôn lên đôi môi lạnh lẽo của nàng.

Cuốn mút lấy môi nàng khiến nàng không sao thốt nên lời, âm thanh tan biến trong nụ hôn nồng nàn dai dẳng đầy hương rượu.

Hắn ôm nàng nằm xuống, giọt nén màu đỏ liên tiếp lăn xuống đèn cây cưới đỏ tươi, bên trong màn lụa đỏ gió âm quanh quẩn.

Hắn bưng lấy khuôn mặt tinh xảo của nàng, tinh tế hôn, không thô bạo mạnh mẽ giống như ngày thường, tựa như đang đối xử với báu vật hắn quý trọng nhất.

Đến khi nàng liên tục thở gấp, hắn mới chậm rãi thăm dò vào.

“Đau không?” Hấn ở bên tai nàng đề nén hỏi khẽ.

Nàng nghe thấy giọng hấn khàn khàn, tràn đầy tình dục, trong lòng dần dần hiện lên cảm xúc nàng không kèm chế được.

Rõ ràng thường ngày cùng làm những chuyện giống như vậy, bất quá hôm nay hấn phá lệ dịu dàng mà thôi, vì sao nàng lại có chút động tình vậy?

“Không... không đau...” Nàng mở miệng, giọng nói hơi run rẩy.

Tình đến nồng nàn, nước sữa hoà nhau*.

(*quan hệ hoà hợp gần bó)

Khi thở dài thoả mãn tràn ra đôi môi đỏ thắm của nàng thì chính nàng cũng bị giật mình một cái.

Nàng đây là sao vậy? Giống như qua một giấc mộng xuân sâu sắc. Nàng thấy cánh tay của mình lại khoác lên vai của Tuyên Thiệu thật chặt, trên bả vai hấn còn có một hàng dấu răng đỏ tươi.

Hai thân thể ôm chặt với nhau, dính mồ hôi nhớp nháp.

Nàng lập tức đỏ mặt, ngượng ngùng nhìn một hàng dấu răng kia. Đây thật là nàng cắn sao?

Tuyên Thiệu cười ôm lấy nàng, đứng dậy đi tới thùng tắm đã được đổ đầy nước ấm ở trong gian phòng phía sau.

“Giọng của nàng rất êm tai.”

“Hả?” Yên Vũ không hiểu gì cả.

Nhưng Tuyên Thiệu ngậm miệng không nói nữa, chỉ ôm nàng qua gối trên người mình. Tắm rửa nhanh chóng biến thành một màn đông cung khác.

Lúc Yên Vũ đã mệt mỏi đến không động đậy nổi thì mới hiểu được ngày thường Tuyên Thiệu có bao nhiêu kèm chế.

Không biết là tối nay ngày lành tốt đẹp, hay là nơi nơi đỏ tươi quá mức chói mắt, mặc dù hấn dịu dàng tỉ mỉ nhưng cũng đòi hỏi vô độ. Cuối cùng nàng nhắm mắt ngủ, hấn mới lưu luyến ngừng công kích.

“Nàng là của ta, bao gồm thân xác nàng, tim của nàng đều chỉ có thể là của ta, rõ chưa?” Hấn khẽ nói ở bên tai nàng.

Yên Vũ đã ngủ rồi lâu bầu một tiếng, xoay người dựa sát vào trong ngực hấn.

Hấn ôm lấy nàng, từ từ thiếp đi.

Lần đầu tiên Tuyên Thiệu không có sáng sớm liền thức dậy đi làm công vụ.

Vẫn cùng Yên Vũ ngủ thẳng tới mặt trời lên cao.

Lúc Yên Vũ thức giấc thì Tuyên Thiệu đang dùng tay chống đầu, hơi mang ý cười nhìn nàng.

Nàng chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức.

“Mệt mỏi quá.” Nàng nhin không được oán trách. Giọng nói dịu dàng êm ái, còn mang theo lười biếng chưa tỉnh ngủ.

Giống như móng vuốt của con mèo nhỏ, không nhẹ không nặng quấy nhiễu trong lòng Tuyên Thiệu.

Tuyên Thiệu đưa tay khều cái mũi của nàng. “Ta đã kêu người thông báo cho phụ thân mẫu thân, chút nữa chúng ta đi kính trà, nàng có dậy hay không?”

“Kính trà?” Yên Vũ dụi dụi mắt, lúc này mới giật mình một cái, thật sự tỉnh lại. “Dậy, nhanh lên một chút, nhanh lên một chút, sao công tử không đánh thức ta sớm một chút?”

Mặt Tuyên Thiệu lập tức sầm xuống. “Nàng gọi ta là gì?”

“Á, tướng công?” Yên Vũ lập tức sửa lại, biết phục thiện.

Lúc này Tuyên Thiệu mới gật đầu. “Không vội, trải qua chuyện hôm qua, không đi kính trà bọn họ, bọn họ cũng không có lời nào dám nói!”

Trong giọng điệu của Tuyên Thiệu rõ ràng còn mang theo chút tức giận.

Nhưng Yên Vũ cười làm lạnh với hắn. “Thiếp biết, tướng công còn không phải là vì thiếp sao? Thiếp đã là chính thê của chàng, sau này vẫn phải chung đụng với nhị lão bọn họ. Người một nhà dĩ nhiên là hoà hoà khí khí mới tốt.”

Ba chữ “người một nhà” này, Yên Vũ nói rất bình tĩnh, nhưng trong lòng lại đang nghiền răng nghiền lợi.

Tuyên Thiệu cũng trở mình xuống giường, ôm lấy Yên Vũ từ sau lưng. “Nàng sinh em bé cho ta đi, sau đó...chúng ta mới là người một nhà, có được không?”

Trong lòng Yên Vũ hơi ngưng lại, cứng ngắc gật đầu. “Xin lỗi, hôm đó là thiếp sai rồi. Thiếp không nên uống chén thuốc kia. Thiếp cho rằng... chàng đối với thiếp cũng không phải là thật tình, chỉ là mới mẻ nhất thời, đùa giỡn thiếp...”

Tuyên Thiệu buông nàng ra, rũ mắt nói: “Đã trôi qua, không nói đến nữa. Nhanh đi thay y phục.”

Hai người trải qua đám cưới, giống như đã nổi lại tình xưa, tình kiên định như vàng.

Lúc Yên Vũ thay y phục thì len lén giấu một chút thuốc độc cậu cho vào trong kẽ móng tay. Nàng cẩn thận khê ngửi, quả nhiên không có mùi gì cả.

Giống như ngày hôm nay, cơ hội nàng có thể tiếp xúc với ẩm thực của Tuyên Văn Bình cũng không nhiều, nàng nhất định phải nắm lấy thời cơ, bỏ thuốc vào trong nước trà kính cho Tuyên Văn Bình.

Tuyên Thiệu nắm tay Yên Vũ đi tới chính viện của Tuyên phủ.

Vợ chồng Tuyên Văn Bình quả nhiên đang chờ trong phòng chính của nội viện.

Tuyên phu nhân thấy con trai nắm thật chặt tay của con dâu, không e dè ánh mắt của người khác, đến nỗi tới trước mặt bọn họ cũng không cố kỵ chút nào, trên mặt liền có chút bất mãn.

Tuyên Văn Bình vẫn sầm mặt, không thay đổi gì nhiều.

Nha hoàn ở bên cạnh dâng mâm lên, giữa mâm đặt cái chén men sứ đen hoa văn lông thỏ, nước trà màu xanh nhạt ở trong chén khê sóng sánh.

Yên Vũ có chút khẩn trương tiến lên, hai tay bưng chén trà qua, uốn chuyển bái lạy, khom mình ở trước mặt Tuyên Văn Bình.

Tuyên Văn Bình chậm chạp không đón lấy chén trà.

Sắc mặt Tuyên Thiệu không vui, đang muốn tiến lên.

Tuyên phu nhân ho nhẹ một tiếng. “Lão gia...”

Lúc này Tuyên Văn Bình mới đen mặt lại, vô cùng miễn cưỡng nhận lấy chén trà Yên Vũ hai tay dâng lên, kê vào bên mép, hơi múm một chút rồi gơ tay ném một bao lì xì vào trong mâm dâng nước của nhà hoàn bên cạnh.

Yên Vũ gục đầu, bộ dáng phục tùng. “Cảm ơn cha.”

Giọng nói dịu dàng êm ái, nhưng đáy lòng nàng không kèm chế được chán ghét. Gọi cha đối với một kẻ thù đã từng giết cả nhà của mình, có gì càng uất ức hơn không?!

Nàng cup mắt không để người ta nhìn thấy thần sắc trong mắt mình.

Dời hai bước đến bên cạnh Tuyên phu nhân, mới vừa bưng qua chén trà trên khay.

Tuyên Văn Bình chột ho lên kịch liệt.

Trong lòng Yên Vũ kinh hãi.

Không phải cậu nói đây là độc được mạn tính sao?

Vả lại vừa rồi Tuyên Văn Bình cũng chỉ nhấp một miếng cho có mà thôi, cũng không chắc thật sự uống vào, sẽ không phát độc mau như thế chứ?

Trong lòng nàng khẩn trương, nhưng có chút chờ mong mơ hồ.

Tuyên phu nhân lo lắng vỗ vỗ lưng cho Tuyên Văn Bình. “Sao vậy, lão gia?”

“Không sao, không sao.” Tuyên Văn Bình giơ tay lên một cái, kêu bà ta ngồi lại.

Lúc này Yên Vũ mới dâng trà ẹ chồng.

Mặc dù nhìn Tuyên phu nhân bất mãn đối với nàng, nhưng vẫn không làm khó nàng trước mặt Tuyên Thiệu, nhận lấy trà, uống một hớp nhỏ, cầm lấy bao lì xì từ trong tay nha hoàn ở bên cạnh, trực tiếp đưa tới tận tay nàng.

“Đứa bé ngoan, tính tình của Thiệu nhi nóng nảy, sau này con phải nhẫn nại nhiều chút.” Tuyên phu nhân dịu dàng dặn dò một câu.

“Dạ, mẫu thân.” Yên Vũ khom người cảm ơn.

“Được rồi, đi thôi.” Tuyên Thiệu kéo tay nàng qua, muốn đi.

Mắt Tuyên phu nhân lộ ra không muốn. “Các con còn chưa có dùng bữa sáng phải không? Ở lại đây dùng bữa sáng rồi đi nhé?”

Tuyên Thiệu đang muốn cự tuyệt.

Nhưng Yên Vũ mong đợi nhìn hắn, ý cầu khẩn viết trên mặt.

Tuyên Thiệu nhíu nhíu mày, nhưng vẫn đồng ý.

Đồ ăn sáng được dọn lên, Yên Vũ đứng ở bên cạnh chia thức ăn, hết sức ân cần gấp thức ăn ọi người.

Tuyên Thiệu bất mãn, kêu nàng ngồi xuống.

Nàng lại không chịu, nói cái gì là lễ không thể bỏ.

Tuyên Thiệu lười lười kéo nàng, chỉ ăn sạch sẽ thức ăn nàng mới gấp tới, liền đặt đĩa xuống.

Tuyên Văn Bình và Tuyên phu nhân thì hoàn toàn không động đến đĩa.

Có lẽ cũng là vì sắp đến buổi trưa, bọn họ chắc đã ăn từ sớm, bây giờ bắt quá chỉ là vì giữ Tuyên Thiệu lại lâu thêm chút nên mới cố ý mượn cớ mà thôi.

Yên Vũ hơi thất vọng, nhưng biết việc này không gấp được.

Tám năm nàng cũng có thể chờ, giờ đây biết rõ kẻ thù, vả lại đang ở tại Tuyên phủ, còn sợ không có cơ hội báo thù sao?

76. Chương 77: Âm Toán

About: Pussycat “Nàng không cần gấp gáp lấy lòng bọn họ như vậy.” Trở lại trong viện, Tuyên Thiệu thản nhiên mở miệng nói.

Yên Vũ kinh ngạc nhìn hắn.

Nhưng hắn ngậm miệng, không chịu nhiều lời. Kéo nàng đến thư phòng, ném cho nàng một quyển truyện đang được bán chạy nhất ở ngoài chợ. Minh thì ngồi ở bàn bên cạnh, lật mở Luật lệ thiên triều.

Yên Vũ tiếp lấy quyển truyện, thấy quyển truyện mới tinh chưa hề được lật qua. Hơn nữa, trước đây lúc nàng quét dọn ở trong thư phòng chưa từng thấy qua, biết hắn cũng không đọc loại sách này.

Trong bụng hiểu, nhất định là hắn đặc biệt mua cho nàng đọc.

Tuyên Thiệu là một người cao ngạo lạnh lùng như vậy, nhưng lại ra dáng hạ thấp, chiều ý nàng, quan tâm tình cảm của nàng, nói không cảm động chút nào là gạt người.

Lòng nàng không phải bằng đá, sao có thể không cảm động.

Nhưng mà, dù sao hần cũng là con trai của Tuyên Văn Bình. Mặc dù cha con bất hoà, nếu sau này nàng báo được thù, hần biết được chính tay nàng thuốc chết cha của hần, cũng sẽ không bỏ qua cho nàng chăng?

Tay Yên Vũ cầm quyển truyện, nhưng kinh ngạc nhìn bóng lưng của Tuyên Thiệu. Trong nhất thời lòng đầy bối rối.

Nếu như hần không phải là con trai của Tuyên Văn Bình. Nếu như nàng không phải là con gái của phủ thừa tướng. Nếu như bọn họ chưa bao giờ gặp nhau, chưa bao giờ quen biết, thì tốt rồi...

“Công tử. Trong cung lại ban thưởng quà mừng mười ba chuỗi ngọc trai đông châu, mười ba chuỗi bích tỳ*, mười ba thốt gấm Vân Nam.” Tuyên Hoà ở ngoài thư phòng bẩm.

(*có tên tiếng Anh là ‘tourmaline’, link tham khảo hình: .haoyus.com/uploadfiles/images/ / 1.jpg)

Tuyên Thiệu trầm ngâm trong chốc lát. “Không phải quà mừng trong cung đã đưa tới hôm qua sao?”

“Nghe nói những quà tặng này là Mục chiêu nghi đưa tới. Còn có một ma ma đang chờ gặp thiếu phu nhân một lần ở trong phòng khách.” Tuyên Hoà hơi do dự trả lời ở ngoài cửa.

Quả nhiên nghe thấy Tuyên Thiệu không vui nói: “Kêu bà ta cút đi, thiếu phu nhân là ai mà muốn gặp thì gặp sao?”

Yên Vũ ngẩng đầu, đúng lúc thấy Tuyên Thiệu quay mặt nhìn lại nàng.

Nàng cười với hần, Tuyên Thiệu hài lòng quay mặt đi.

Cứ như vậy lẳng lặng ngồi chung với nhau, nhìn lại một cái là có thể thấy nàng cười với hần. Cuộc sống vẫn thật không tồi.

Cũng không nghe thấy tiếng Tuyên Hoà rời đi, qua một lát, Tuyên Hoà mới lại mở miệng. “Là mang theo khẩu dụ của Mục chiêu nghi tới, thiếu phu nhân gặp một lần cũng không có gì...”

“Đừng để cho ta nói lần thứ hai.” Tuyên Thiệu lại không có chút tha thiết nào.

Yên Vũ ngưng mảy. Thảo nào Cao Khôn lại nhắm vào hần, có lẽ hần ở đâu cũng đều kiêu căng như vậy. Nếu là trong nhà một đại thần khác cũng sẽ không đối xử vô lễ với phi tử đang được cưng chiều nhỉ?

“Dạ...”

Lúc này mới nghe thấy tiếng bước chân vội vã đi xa của Tuyên Hoà.

Yên Vũ cúi đầu, ánh mắt rơi vào trên quyển truyện.

Trong lòng lại nhịn không được bắt đầu nhớ đến thương thế của Tần Xuyên.

Hôm qua thấy huynh ấy bị Tuyên Thiệu đánh một chưởng ới ra máu, bây giờ không rõ tình hình như thế nào?

Từ hôm qua đến nay Tuyên Thiệu vẫn không hỏi nàng chuyện Tần Xuyên. Rốt cuộc là hần biết bao nhiêu đây?

Nhìn Tuyên Thiệu đang lật sách, xem rất chăm chú.

Yên Vũ đứng lên, rón rén đi ra ngoài.

“Đi đâu vậy?” Hần không ngoảnh đầu lại, hỏi.

Yên Vũ hướng về phía lưng của hần cười một tiếng, cũng không màng hần có thể nhìn thấy hay không. “Hơi mệt, ra ngoài đi một chút, chàng đi không?”

“Đi đi, muộn một chút nữa sẽ đi tìm nàng.” Tuyên Thiệu dựa vào bàn, không đứng lên.

Yên Vũ cất bước ra khỏi thư phòng, đi vào nội viện, một mình tìm tới Vân Châu.

“Người nghĩ cách ra ngoài phủ một chuyến, đến ngô Hoa đào ở thành bắc tìm Tần Xuyên. Hôm qua huynh ấy bị thương, không biết hôm nay ra sao rồi.” Yên Vũ nghe thấy xung quanh không người, thấp giọng nói với Tô Vân Châu.

Tô Vân Châu kinh ngạc nhìn Yên Vũ. “Không phải là hôm qua người dám cưới sao? Sao lại gặp được sư huynh?”

“Chuyện này phức tạp, ta tạm thời không thể nói rõ với người.” Yên Vũ tránh né trọng tâm câu chuyện. “Người nhớ rõ không?”

Tô Vân Châu lắc đầu không hiểu, nửa dựa vào trên trụ đá đỏ thẫm. “Ta vừa gặp qua sư huynh mà. Tuy rằng sắc mặt huynh ấy không tốt lắm, nhưng cũng không giống như là bộ dáng bị thương nặng. Có phải hôm qua người nhận lầm người không?”

“Người vừa mới gặp qua huynh ấy? Ở đâu?” Yên Vũ hết sức ngạc nhiên.

Tô Vân Châu cười khê, đưa tay chỉ về phía chính viện của Tuyên phủ. “Ta biết võ công, ra vào dĩ nhiên thuận tiện hơn các người.”

Yên Vũ đỡ trán. “Người lại lén chạy đến chính viện?”

Lẽ nào hai tôn đại thần Tuyên Văn Bình và Tuyên Thiệu ngồi trong Tuyên phủ đều để trang trí sao?

Nhất cử nhất động của Tô Vân Châu e là bọn họ đã biết từ sớm! Thảo nào Tuyên Thiệu không hỏi nàng cái gì cả, sợ rằng hắn đã sớm biết rõ quan hệ của nàng và Tần Xuyên cùng Tô Vân Châu!

May mà lúc trước nàng cũng chưa nói thật với Tô Vân Châu, bằng không nàng thù lớn chưa trả thì e là đã bị người ta biết được thân phận!

“Nếu ta không lén đi thì sao gặp được huynh ấy...” Tô Vân Châu nghe ra trách cứ trong lời nói của Yên Vũ, bĩu môi nói.

“Người đã muốn thấy huynh ấy như vậy, cần gì phải ở lại chỗ này của ta? Người trực tiếp ra khỏi phủ, kêu huynh ấy cưới người là được rồi!” Yên Vũ thật có chút tức giận.

Tô Vân Châu ấp úng nhìn nàng, hồi lâu mới xuất ra một câu. “Ta cũng muốn á, nhưng chẳng phải huynh ấy không bằng lòng sao?”

Yên Vũ thở dài một tiếng. Tô Vân Châu thật sự là ngây ngốc ở núi Thanh Thành quá lâu, ngay cả mĩa mai trong lời nói cũng nghe không hiểu sao?

Nhìn Tô Vân Châu mù mù mờ mờ, nàng thật sự chẳng biết nói cái gì cho phải. “Người gặp Tần Xuyên, huynh ấy nói gì với người?”

Tô Vân Châu lắc đầu. “Chỉ xa xa nhìn thoáng qua.”

“Vậy người có thể khẳng định huynh ấy không có gì đáng ngại?”

“Chắc vậy.”

Thấy cũng không hỏi ra được gì từ chỗ nàng ta, Yên Vũ xua tay để Tô Vân Châu đi.

Rõ ràng trong lòng bất an, nhưng trên mặt lại làm bộ như không chuyện gì, Yên Vũ trải qua cuộc sống chính thê của Tuyên Thiệu bị người ngoài ghen tỵ cũng không dễ dàng gì.

Ngày hôm sau người trong cung lại tới.

Không chỉ đưa tới một đồng lớn quà tặng, mà còn mang đến ý chỉ của hoàng hậu nương nương. Nói, hoàng hậu nghe thấy thiếu phu nhân của Tuyên gia phong thái đặc biệt, sắc nghệ song toàn nên vô cùng có hứng thú, truyền thiếu phu nhân ngày mai tiến cung gặp mặt hoàng hậu nương nương.

Ý chỉ này đặc biệt hạ cho Yên Vũ.

Tuyên Thiệu có lá gan đuổi đi ma ma trong cung, nhưng nàng không can đảm cự tuyệt ý chỉ của hoàng hậu.

“Mục Thanh Thanh thế nhưng cũng dựa vào hoàng hậu.” Tuyên Thiệu ôm lấy Yên Vũ, nói.

“Không sao đâu, lỗi tai thiếp đã khôi phục, vả lại xưa không bằng nay, thiếp là Tuyên thiếu phu nhân, nàng ta cũng không dám làm gì thiếp.” Yên Vũ biết rõ Tuyên Thiệu là một người bá đạo, nịnh nọt đúng lúc là tuyệt đối cần thiết.

Quả nhiên thấy Tuyên Thiệu cong khoé mắt. “Hừm, ngày mai ta cùng nàng tiến cung.”

Yên Vũ cũng không sợ Mục Thanh Thanh, mặc kệ nàng ta từng là hoa khôi Lâm An hay là Mục chiêu nghi hôm nay.

Ngày xưa nàng đối với nàng ta nhường nhịn, chẳng qua là vì một phần tình nghĩa tỷ muội. Ngày nay nàng ta lại cạ tào ráo máng, dùng Thái Hoà lâu đối phó với Xuân Hoa lâu, ép má Từ rời khỏi Lâm An.

Xuân Hoa lâu chính là tâm huyết nửa đời của má Từ, nàng ta biết rõ như vậy nhưng vẫn nhẫn tâm hạ thủ.

Phần tình nghĩa tỷ muội này đã sớm không còn sót lại chút gì rồi!

Sáng sớm hôm sau, xe ngựa thoải mái xa hoa của Tuyên Thiệu lái ra khỏi Tuyên phủ, đi vào hoàng cung.

Bên trong Phượng Nghi cung của hoàng hậu, mặc dù Tuyên Thiệu có rất nhiều đặc quyền nhưng thân là đàn ông bên ngoài, không thể tùy ý xuất nhập nội cung.

“Ta ở ngay đây chờ nàng.” Xe ngựa của Tuyên Thiệu dừng ở cửa cung. Nhìn Yên Vũ ngồi trên một chiếc kiệu nhỏ màu xanh biếc theo quy định, dần dần ra khỏi tầm mắt thì xoay người lên xe, ngồi trong xe lật sách, nhưng có chút không yên lòng.

Đây là lần thứ hai Yên Vũ tiến cung. Lần trước nhìn thấy hoàng đế, một bộ dạng phù thủng, vẻ miệt mài quá độ, cũng không cảm thấy khẩn trương, có lẽ vì có Tuyên Thiệu ở bên cạnh.

Lần này gặp mặt hoàng hậu, nhưng trong lòng có mấy phần thấp thỏm.

Nàng lặng yên nghe ngóng ở bên ngoài.

Kiệu nhỏ đi lên lối vào cung, bước chân của thái giám nhẹ như mèo, chỉ có cỗ kiệu thỉnh thoảng phát ra tiếng kéo kẹt. Yên tĩnh đến khiến người ta hoảng hốt.

Cỗ kiệu dừng lại bên ngoài một cổng vòm hình bán nguyệt.

Có người xốc màn kiệu lên cho Yên Vũ.

Một cung nữ y phục màu xanh lục nhạt đang cười toe toét đứng ở cạnh cổng vòm.

“Là Tuyên thiếu phu nhân ạ?”

Yên Vũ xuống kiệu. “Đúng vậy.”

“Mời phu nhân theo nô tỳ.” Cung nữ khom người hành lễ.

Yên Vũ chậm rãi đi theo, ngẩng đầu nhìn chỗ cổng vòm hình bán nguyệt, không có treo tấm biển.

Đi vào bên trong cổng vòm, một con đường đá nhỏ chỉ cho phép hai người đi song song, bên đường là cây sơn trà um tùm, đủ loại cây sơn trà, hoa nở khắp cây, thật là xinh đẹp.

Nhưng xem dáng vẻ nơi này tuy ý như vậy, chắc không phải là Phượng Nghi cung đâu nhỉ?

Yên Vũ lập tức dừng bước.

Cung nữ kinh ngạc quay đầu lại nhìn nàng. “Phu nhân làm sao vậy?”

“Người muốn dẫn ta đi đâu?” Lúc Yên Vũ hỏi thì đã tập trung tinh thần lắng nghe bốn phía.

“Dĩ nhiên là đi bái kiến hoàng hậu nương nương, trước khi phu nhân tiến cung không biết sao?” Cung nữ nói với vẻ đương nhiên.

Phượng Nghi cung của hoàng hậu có bộ dáng như vậy sao? Con đường đá chỉ vừa đủ hai người song song? Vả lại, nàng tập trung tinh thần lắng nghe, nơi này vắng vẻ không tiếng động, ngay cả tiếng một cung nữ, nô tài đều không nghe thấy, chỉ có bốn tên thái giám khiêng kiệu vừa rồi còn đang ở bên ngoài.

Bên cạnh hoàng hậu, sao ngay cả một người hầu hạ cũng không có?

“Á, ta bỗng nhiên nhớ đến quà tạ lễ phu quân chuẩn bị vẫn còn ở trên xe, đợi ta lấy tới.”

Yên Vũ mỉm cười, xoay người liền đi ra ngoài.

“Phu nhân không cần phiền phức. Nô tỳ phân phó người đi lấy là được rồi, không cần phu nhân đi một chuyến nữa?” Cung nữ lập tức tiến lên cản đường nàng.

Phản ứng của cung nữ này càng khiến cho Yên Vũ cảm thấy có chuyện, lập tức đi vòng qua nàng ta.

Chợt nghe phía sau truyền đến chưởng phong.

Yên Vũ cúi người né qua, một chưởng kia khó khăn lắm mới dừng lại trước mặt cung nữ đang dẫn đường cho nàng.

Người đánh lên này đúng là tên thái giám khiêng kiệu vừa rồi. Chẳng biết lúc nào đã đi vòng qua phía sau nàng.

Xem ra bất kể là cung nữ này hay là thái giám, đều đã sớm được sắp xếp để đối phó nàng. Thân nàng không võ công, muốn thoát thân sợ là rất khó.

Lúc thái giám đó lại xoay người muốn ra tay nữa thì.

Yên Vũ lớn tiếng mắng: “Làm càn! Ta là chính thê của Tuyên Thiệu, tiến cung yết kiến hoàng hậu nương nương, dám nô tài các ngươi lại dám ám toán ta! Không sợ Tuyên Thiệu muốn mạng chó của các ngươi sao!”

Thái giám kia hơi chần chờ.

Cung nữ sau lưng hấn lại thúc giục: “Không lo được nhiều như vậy, mẹ ta vẫn đang ở trong tay bà ta...”

Thái giám lập tức vận khí đánh về phía Yên Vũ.

Mặc dù Yên Vũ nghe ra động thế của hấn, nhưng cuối cùng không biết võ công nên rơi vào thế hạ phong.

Bị tên thái giám đó đánh một chưởng vào trên vai, liền lùi lại mấy bước, ngã nhào trên đất.

Tên thái giám đó lập tức tiến lên, điểm huyệt nàng.

Nàng lập tức toàn thân cứng đờ, không động đậy được.

“Nhanh lên một chút!” Cung nữ ở bên cạnh giục.

Tên thái giám nâng Yên Vũ lên, đi sâu về phía con đường nhỏ có cây sơn trà vây quanh.

Yên Vũ bị nâng vào bên trong một nhà ầm. Tên thái giám đặt nàng lên trên trường kỷ bên trong nhà ầm, liền nhanh chóng lui ra.

Mặc dù Yên Vũ không thể động đậy, nhưng lỗ tai nghe được.

Nàng khấn trương, nghe thấy có người đàn ông thoảng thở hổn hển xa xa từ chỗ sâu trong nhà ầm truyền đến.

Trong nhà ầm quanh quẩn mùi hoa kỳ quái. Yên Vũ lo lắng mùi hoa này có tác dụng khác, đang muốn kêu cứu với người đàn ông kia.

Chợt phát giác ra, hít thở của người đàn ông kia có chút không bình thường.

Vả lại bước chân của người đàn ông đó loạng choạng đi hướng ra phía ngoài.

Tim Yên Vũ đập nhanh lên, khấn trương đến nổi máu toàn thân xông lên não.

Khi tầm mắt của nàng bị một trường bào màu vàng thêu ngũ trảo kim long* che lại thì lòng nàng thoảng chốc liền lạnh đi.

(*link tham khảo hình: down1.sucaitianxia.com/psds/5/psds470.jpg)

“Hoàng, hoàng thượng...”

Mắt của hoàng đế vẫn hơi sưng như trước, trên mặt phù thũng, hốc mắt hiện lên màu xanh nhàn nhạt. Lúc này gương mặt đỏ lên, miệng thở dốc hết sức dồn dập.

“Tiểu mỹ nhân, trầm tới, trầm tới sủng hạnh nàng...”

Đang nói, tay của hoàng đế đã đến cởi ra dây lưng của yên Vũ.

Trong lòng Yên Vũ nổi lên khủng hoảng cùng ghê tởm không cầm được, muốn phản kháng nhưng không động đậy được chút nào cả.

“Hoàng thượng, ta là chính thê của Tuyên Thiệu, ta là người của Tuyên Thiệu!”

Hoàng đế nghe vậy quả nhiên dừng lại động tác, do dự nhìn nàng đang nằm trên trường kỷ, trên mặt hiện lên vài phần mờ mịt. “Mỹ nhân không nên nói vậy, phu nhân của Tuyên Thiệu sao lại ở trong nhà ẩm trồng hoa của trẫm? Ha ha, trẫm biết rồi, nàng đang đùa giỡn với trẫm đây!”

Dứt lời, lại tới cởi y phục của nàng ra.

“Ai đùa giỡn với người! Người mau dừng tay! Tuyên Thiệu ở ngay bên ngoài cửa cung chờ ta! Buông tay!” Yên Vũ nghiêm giọng quát lớn.

Hoàng đế nghe vậy thì nổi giận. Một cái tát vỗ vào trên mặt Yên Vũ, hung tợn trừng nàng, nói: “Cho người nói vậy nè! Tiểu tử kia có cái gì tốt? Mỗi một người các người đều nhớ nhung hắn? Trẫm sẽ cho người ném thử lợi hại của trẫm!”

Hoàng đế nói xong liền vén long bào lên, tụt quần lót xuống...

Dạ dày Yên Vũ sôi trào một trận. Trong bụng thăm lập đi lập lại. “Tuyên Thiệu mau đến cứu thiếp, mau tới cứu thiếp...”

Yên Vũ ghê tởm đến cực điểm khóc không ra nước mắt, chợt nghe thấy có người xông vào nhà ẩm với tốc độ cực nhanh.

Phịch một tiếng, sống bàn tay bổ vào trên gáy của hoàng đế.

Hai mắt hoàng đế khê trợn lên, thân thể phù thũng liền hướng về phía Yên Vũ đè xuống.

Người nọ lật hai vai của hoàng đế, lật hắn từ trên trường kỷ xuống trên đất.

Lúc này Yên Vũ mới thở dài một hơi, thấy người tới toàn thân hắc y bó sát, bịt mặt, chỉ có đôi mắt lộ ra ngoài.

“Đi!” Người nọ nói.

“Ta không cử động được.”

Người nọ liếc nhìn Yên Vũ, không chậm trễ chút nào khiêng nàng lên trên vai, một đường bay nhanh ra khỏi nhà ẩm. Rồi khiêng nàng vượt nóc băng tường, cứ thế tránh né thị vệ trong cung không ngừng qua lại tuần tra chung quanh.

Khi đến gần một nơi yên tĩnh ở cửa cung thì để nàng xuống.

“Biết được đường xuất cung không?” Người nọ hỏi.

Yên Vũ ừ một tiếng.

Hắn giơ tay lên giải huyệt cho Yên Vũ.

“Khoan đã, cảm ơn đã cứu giúp. Có thể nói cho ta biết đường chính đi như thế nào không? Chỉ cần đến đường chính thì ta biết được đường xuất cung!” Yên Vũ vẫn còn hơi sợ, hỏi.

Người nọ bất đắc dĩ thở dài, tay chỉ về phía đông xa xa. “Theo góc quanh ấy đi ra ngoài.”

Nói xong, nhún người nhảy một cái, không thấy bóng dáng.

Lúc này Yên Vũ mới mở bàn tay ra, trong lòng bàn tay là một ngọc bội màu xanh trong suốt.

Nàng dĩ nhiên biết làm sao đi tới đường chính, dựa vào thánh lực là có thể nghe ra ở đâu có người đi qua.

Nhưng nếu nàng không trì hoãn hẳn một chút thì làm sao biết là ai cứu mình đây?

Yên Vũ một mạch chạy chậm trở lại nơi cùng Tuyên Thiệu tách ra.

Tuyên Thiệu tự mình dìu nàng lên xe ngựa, thấy tóc tai nàng mất trật tự, quần áo cũng có dấu vết sửa sang lại. Hơn nữa, thấy nàng một mình hốt hoảng chạy về thì sắc mặt trầm xuống.

“Phu quân đừng nổi giận, thiếp...” Yên Vũ nuốt một ngụm nước miếng, vừa rồi khẩn trương nên không cảm thấy, giờ đây thấy được Tuyên Thiệu nên bình tĩnh lại, mới phát hiện miệng thật khô. “Thiếp uống miếng nước trước.”

Tuyên Thiệu tự mình rót trà cho nàng.

Nhưng nàng nâng ấm trà lên ực mạnh vài ngụm, rồi tỉ mỉ kể lại cảnh ngộ hôm nay cho Tuyên Thiệu.

Tuyên Thiệu nghe xong, hướng ra bên ngoài xe ngựa phân phó Lộ Nam Phi: “Mang tất cả bốn tên thái giám khiêng kiệu cùng người cung nữ kia đến hình ngục hoàng thành tỵ.”

Nói xong, cúi đầu ngửi mùi vị trên người nàng. “Nhà ẩm trồng hoa xông hương an thần, nhưng trong hương an thần này có thêm thứ thôi tình. Trong nhà ẩm trồng hoa kín không kê hở, ở bên trong hồi lâu sẽ bị thôi thúc tình dục, khiến cho người ta thần trí mơ hồ.”

Yên Vũ gật đầu liên tục, vẫn có chút dằn vặt chưa tỉnh hồn.

“Đi, xuất cung.” Tuyên Thiệu phân phó với bên ngoài.

Tiếp đó đưa tay ôm Yên Vũ vào lòng, cầm đặt trên đỉnh đầu nàng, nhẹ nhàng vuốt ve. “Xin lỗi...”

Vành mắt Yên Vũ chợt cay, coi như hôm nay bị uất ức cũng tìm được điểm bùng nổ, vùi đầu ở trước ngực Tuyên Thiệu, oa oa khóc rống lên.

Tuyên Thiệu nhẹ vỗ về lưng nàng, trấn an một lúc lâu.

Nàng mới dừng khóc, ngẩng đầu mắt đỏ nhìn Tuyên Thiệu, nắm tay hắn đặt trên vai nàng, hung hăng cắn một miếng. “Để cho thiếp gặp phải bất trắc như vậy nữa thì thiếp, thiếp sẽ không bao giờ... tha thứ cho chàng nữa!”

Thấy Yên Vũ đỏ mắt, miệng phồng lên, ánh mắt Tuyên Thiệu ngày thường lạnh lùng lúc này đã mềm nhũn như nước, trịnh trọng gật đầu. “Sẽ không.”

Lúc này Yên Vũ mới nở nụ cười, nhìn một hàng dấu răng sâu đậm trên tay hắn. “Đau không?”

Tuyên Thiệu mỉm cười, chỉ vào vai phải của mình, nói: “Không đau bằng nơi này.”

Yên Vũ sững sờ, bỗng nhiên nhớ tới đêm tân hôn kia, nàng lưu lại một hàng dấu răng ở trên vai hắn, lập tức mặt đỏ bừng mây đỏ.

Hắn hạ xuống một nụ hôn ở trên trán nàng. “Đêm đó nàng thật đẹp...”

77. Chương 78: Món Quà Lớn

Trở lại Tuyên phủ, Yên Vũ đưa ngọc bội trộm được từ trên thân người cứu nàng cho Tuyên Thiệu. Tuyên Thiệu nhìn hoa văn được chạm trổ tinh tế trên ngọc bội, sắc mặt trầm xuống.

“Cái này của ai vậy?” Yên Vũ tò mò hỏi.

Rốt cuộc là ai mà đã kịp thời xuất hiện ở chỗ đó để cứu nàng?

Vốn nàng tưởng là người của Tuyên Thiệu, nhưng sau khi người đó đặt nàng ở nơi hẻo lánh gần cửa cung thì nàng biết người đó không phải, cho nên mới tiện tay trộm ngọc bội.

“Ngọc bội này, ta từng thấy qua ở trên người hoàng thượng.” Tuyên Thiệu rũ mắt đáp.

“Nói như vậy, người đã cứu thiếp chắc là người ở bên cạnh hoàng đế?” Yên Vũ nâng cằm. “Là ai đây? Cứu thiếp, có phải là muốn lấy lòng chàng?”

Tuyên Thiệu lắc đầu. “Nếu là như vậy, vì sao lúc hắn gần đi cũng không thật sự đổi mặt với nàng? Khỏi cần để ta mất công ở đây suy đoán? Vả lại, nếu hắn thật sự là người bên cạnh hoàng đế, chính hoàng đế ban thưởng ngọc bội của mình cho hắn, hắn sao không coi như trân trọng mà mỗi ngày dám treo ở trên người?”

Thấy Yên Vũ nhíu mày suy nghĩ sâu xa, Tuyên Thiệu nhàn nhạt nói: “Nên biết, cuối cùng sẽ biết.”

Yên Vũ chưa tỉnh hồn. Tuyên Thiệu đặc biệt thông báo nhà bếp nấu canh an thần cho nàng uống.

Nàng cũng chẳng biết hoàng thành ty trực tiếp mang đi bốn tên thái giám và một cung nữ đã nổi lên sóng to gió lớn ở trong cung.

Bốn tên thái giám là của phòng tạp dịch, cung nữ thì đích xác là cung nữ nhị đẳng trong cung của hoàng hậu.

Tính tình của hoàng hậu luôn mềm mại. Ngày ấy Mục Chiêu nghi ở trước mặt bà ta đề cập đến Tuyên Thiệu rất được hoàng đế tín nhiệm, bây giờ Tuyên Thiệu đám cưới, hoàng hậu cũng nên truyền Tuyên phu nhân tiến cung, tỏ vẻ thân thiết.

Bà ta suy đi nghĩ lại, liền định truyền khẩu dụ kêu Tuyên thiếu phu nhân tiến cung.

Nhưng Mục Chiêu nghi lại nói, khẩu dụ không trịnh trọng như hạ ý chỉ.

Cho nên sau đó liền có chuyện hoàng hậu hạ ý chỉ.

Hôm đó Yên Vũ tiến cung, bà ta chờ ở chính điện Phượng Nghi cung từ sáng sớm đến trưa cũng không đợi được bóng dáng của Tuyên thiếu phu nhân.

Mãi đến khi tin tức hoàng thành ty bắt đi một nhị đẳng cung nữ trong cung bà ta.

Hoàng hậu lập tức hoảng loạn.

Mục Chiêu nghi ở bên cạnh bà ta nói cái gì là hoàng thành ty quá kiêu ngạo, Tuyên Thiệu quá vô lễ, Tuyên thiếu phu nhân không để bà ta vào mắt một chút nào. Bà ta một câu cũng không nghe lọt.

Hoàng thành ty kiêu ngạo, Tuyên Thiệu ngang ngược, điều này toàn thành Lâm An đều biết đến! Bà ta chỉ mong cung nữ này đừng đem phiền hà tới cho bà ta là được rồi.

Mục Chiêu nghi rời khỏi Phượng Nghi cung, nhưng ngoảnh đầu nhìn thoáng qua cung điện đồ sộ nguy nga này với thâm ý khác. “Chỗ này không tệ.”

Cung nữ bên cạnh nàng ta không có nghe rõ, hỏi một câu. “Chiêu nghi nói cái gì ạ?”

Mục Chiêu nghi khẽ cười, nhếch miệng không nói.

Nàng ta thật ra cũng không biết Tuyên Thiệu cưới rốt cuộc là ai.

Phái người đi hỏi thăm, cũng chỉ nghe nói là con gái của Chu gia.

Không phải nói Tuyên Thiệu và Lâm Ngọc Dao đã đính hôn từ nhỏ sao? Tại sao ngược lại đi cưới con gái của Chu gia chứ? Rốt cuộc con gái của Chu gia là có lý giải khác hay không, nàng ta cũng phái người đi nghe ngóng, thậm chí còn đặc biệt kêu đến Tuyên phủ tìm hiểu một phen.

Nhưng ngay cả Tuyên thiếu phu nhân cũng không gặp được.

Mặc kệ Tuyên thiếu phu nhân là ai, nhưng ở trên đời này, Tuyên Thiệu là người đàn ông duy nhất ở trong lòng nàng ta. Thứ nàng ta không có được, bất kể kẻ nào cũng không thể mơ ước!

Vốn nàng ta đã sắp xếp xong xuôi tất cả, nhưng không ngờ lại bị cô gái kia thoát khỏi.

Nhưng cũng tốt, như vậy xem ra hành động này đã chọc giận Tuyên Thiệu. Hoàng thành ty khuỷu động nội cung không yên, nếu có thể mượn cơ hội này kéo hoàng hậu xuống... cũng là một chuyện tốt.

Suy nghĩ tính toán của Mục chiêu nghi xẹt như sấm chớp.

Cung nữ bị bắt vào hình ngục của hoàng thành ty cũng đã chịu không được cực hình.

“Nô tỳ thú tội... Nô tỳ thú tội...” Cung nữ liên tục thở dốc, xương tay đều đã bị bẻ gãy. “Vâng... Là hoàng hậu nương nương...”

Lộ Nam Phi lạnh lùng liếc nhìn nàng ta một cái, lãnh đạm nói: “Tiếp tục hành hình.”

“Đại nhân, thật là hoàng hậu nương nương đó... Ngài giết ta đi... giết ta đi...” Cung nữ tiếp tục kêu khóc, nước mắt lẫn vào máu chảy xuống từ trên mặt.

Nàng ta vốn còn có hai năm là có thể xuất cung, mẫu thân còn đang chờ nàng ta ở ngoài cung... Mẫu thân khổ cực cả đời, đến già lại bị nàng ta liên lụy. Nàng ta thà rằng mình chết ở trong cung cũng tuyệt không thể khiến ấu thân ở ngoài cung bị nàng ta liên lụy chết oan...

“Nàng ta muốn cắn lưỡi!” Người hành hình lập tức lấp cây côn gỗ vào miệng nàng ta, ngăn nàng ta cắn lưỡi tự sát.

“Đánh nát đầu gối nàng ta.” Lộ Nam Phi lạnh giọng phân phó.

“Vâng!” Người hành hình đã giơ cây búa lên.

“Được rồi.” Giọng nói của Tuyên Thiệu lạnh như băng từ cửa phòng truyền đến.

Mấy người bên trong hình phòng lập tức xoay người hướng mặt ra phía cửa, chấp tay cúi người. “Tham kiến công tử...”

“Bất quá chỉ là một cung nữ cứng miệng, rõ ràng nàng ta đã có chết cũng không chịu nói, việc gì phải ép buộc?” Tuyên Thiệu cười như không cười, nói. “Khiêng nàng ta hồi cung, đưa đến Hoa Âm điện.”

“Hoa Âm điện? Cung nữ này là người của Phượng Nghi cung...” Người hành hình thấp giọng hỏi.

“Dạ!” Lộ Nam Phi chấp tay lên tiếng trả lời. Đối với phân phó của Tuyên Thiệu, hắn chỉ cần vâng theo, không có hoài nghi.

Khi cung nữ này bị đưa đến Hoa Âm điện thì đã vết thương chằng chịt, gần như biến dạng, vết máu đầy người, ngay cả nét mặt cũng nhìn không rõ.

Biết là Mục Thanh Thanh làm người hai kiềp, lòng dạ sắt đá, nhưng chưa từng thấy tận mắt hình dạng vô cùng thê thảm như vậy, lúc này sợ đến xụi lơ. Liên tiếp mấy đêm giạt mình tỉnh giấc từ trong ác mộng.

Mấy tên thái giám kia là do cung nữ này mua chuộc an bài nên cũng không thẩm tra ra được cái gì.

Đưa cung nữ đó đến Hoa Âm điện là đã biểu lộ thái độ của Tuyên Thiệu.

Lần này giết gà dọa khỉ, chỉ là e ngại hoàng đế đang sủng Mục chiêu nghi nên đã lưu lại con đường sống cho nàng ta. Nếu nàng ta vẫn không biết thu liễm, thì nằm ở đẳng kia không phải là cung nữ đơn giản như vậy.

Ngược lại hoàng hậu nhất gan vẫn ngồi vững phượng vị như cũ, cũng nhờ vào cơ hội đó mà quét sạch Phượng Nghi cung của mình, đuổi ra tất cả các cung nhân mà bà ta hoài nghi là tai mắt của các cung khác.

Vẫn là một bộ nhu nhược bất lực, đáng vẻ giống như rất sợ đắc tội với ai, nhưng mà ít đi những cung nhân tai mắt được an bài ở bên cạnh hoàng hậu.

Một trận tính toán, chẳng biết đến tội cùng ai thua ai thắng?

Ngược lại từ ngày đám cưới của Tuyên Thiệu, Lâm Ngọc Dao vẫn chưa từng thấy qua, lúc này một mình đứng ở cạnh giường, nhìn ánh nắng khắp bầu trời, yên lặng xuất thần.

Linh Lung vừa thu dọn hành lý vừa lo lắng nhìn tiểu thư nhà mình.

“Tiểu thư, chúng ta thật sự cứ như vậy mà trở về sao?” Linh Lung ngập ngừng hỏi.

Lâm Ngọc Dao vò lá thư ở trong tay, trong lòng đủ mùi vị.

Nàng ta luôn cho rằng cha mẹ thương nàng ta nhất, luôn cho rằng mình là quả tim của mẹ, là trân châu trong lòng bàn tay cha.

Hôm nay mới biết được thân là đích nữ như thế nào đi nữa cũng không bằng tiền đồ quan trọng của con trai trưởng.

Tuyên gia vứt bỏ quyết định quan hệ thông gia từ nhiều năm trước, Lâm gia vốn không nên chịu để yên.

Nhưng bởi vì Tuyên phu nhân, chính là dì ruột của mình viết thư, đồng ý cho đệ đệ mình một địa vị vô tích sự ở Lâm An, phụ thân mẫu thân liền răm rắp đáp ứng.

Còn viết thư căn dặn nàng ta chớ có gây chuyện, mau mau trở về nhà.

Lâm gia không thiếu tiền, nhưng phụ thân vẫn muốn Lâm gia có thể xuất ra một người làm quan, bỏ kinh doanh theo nghiệp quan, làm rạng rỡ cửa nhà, đúng là hợp với tâm ý của phụ thân.

Nhưng điều này bảo nàng ta làm sao cam tâm?

Rõ ràng là nàng ta biết biểu ca trước, rõ ràng là nàng ta thích biểu ca nhiều năm như vậy, rõ ràng là người phải gả cho biểu ca là nàng ta!

“Đi, sao lại không đi?” Lâm Ngọc Dao nhếch khoé miệng, lộ ra một nụ cười nhợt nhạt. “Nhưng mà trước khi đi còn phải đưa một món quà lớn cho ‘biểu tẩu’ của ta!”

Hai chữ biểu tẩu được nàng ta nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Trong lòng Linh Lung run lên, muốn mở miệng khuyên bảo, nhưng thấy khuôn mặt đau khổ tái nhợt của biểu thư nhà mình thì lần nữa không thể phát ra tiếng.

“Ta nhớ được người và Phi Y trong viện của dưỡng quan hệ không tệ?” Lâm Ngọc Dao nhìn Linh Lung hỏi.

Linh Lung gật đầu. “Mẫu thân của nàng ta vốn là người Phúc Châu, là đồng hương với chúng ta.”

“Vậy người lại đi giúp ta một chuyến.” Lâm Ngọc Dao gật đầu cười lạnh.

Đến khi gần tới xế trưa, Lâm Ngọc Dao liền dẫn Linh Lung đi đến trong viện của Tuyên phu nhân.

“Trong khoảng thời gian này được dì chiếu cố, Ngọc Dao không hiểu chuyện, mang đến cho dì không ít phiền phức, may mà dì khoan hồng độ lượng không tính toán với Ngọc Dao.” Lâm Ngọc Dao đỏ mắt, lưu luyến không rời, nói. “Phải đi, trong lòng Ngọc Dao rất luyến tiếc dì.”

Dù sao cũng là cháu gái ruột của mình, mặc dù Tuyên phu nhân nghĩ nàng ta hơi không biết đại thể, nhưng nói chung vẫn tốt. Hôm nay phải đi, ít nhiều thật có chút luyến tiếc.

“Đứa bé ngoan, là Tuyên gia bạc đãi con, nhưng mà... Ái dà, quên đi, đều đã trôi qua, dì vẫn thích con. Sau này nếu có thời gian thì vẫn cứ tới ở lại trong nhà dì!” Tuyên phu nhân cũng cầm khăn tay chấm khoé mắt, nói.

“Cám ơn dì!” Lâm Ngọc Dao rưng rưng gật đầu.

“Đúng rồi dì, không phải người nói thích con vẽ hoa văn sao? Hôm nay phải đi rồi, dì chẳng thiếu cái gì, con cũng không có gì tặng cho dì, nghĩ tới nghĩ lui liền vẽ những thứ này, mong rằng dì không ghét bỏ.” Lâm Ngọc Dao từ trong tay Linh Lung đưa qua một xấp giấy Tuyên Thành thật dày. Đều là các kiểu hoa văn được vẽ tinh xảo, đang lưu hành nhất.

Tuyên phu nhân liếc nhìn một chút. “Con có lòng.”

“Cũng không chắc dùng đến, ngày ấy con thấy biểu tẩu làm khăn voan thật là đẹp, nữ công của biểu tẩu tinh xảo. Những bức vẽ này có lẽ cũng chỉ là tùy tiện vẽ ra, con trái lại thật mất dày khoe khoang.” Lâm Ngọc Dao đỏ mặt nói.

Tuyên phu nhân thở dài, khẽ lắc đầu một cái. “Đừng đề cập tới nàng ta.”

Yên Vũ thêu khăn voan, bà ta cũng từng thấy, tay nghề thêu tốt không chỗ nói. Chẳng qua là duyên ương hỉ thủy theo khuôn sáo cũ nhưng nhìn vô cùng duyên dáng, sống động giống như thật vậy, thật là có linh tính.

Nhưng mà con dâu này không phải do bà chọn, vả lại vì cưới nàng ta mà quan hệ giữa Tuyên Thiệu và bọn họ huyền não càng thêm bất hoà. Bà đối với nàng ta có hảo cảm mới là lạ.

Sắp tới thời gian ngộ thiện.

Tuyên Văn Bình từ ngoại viện trở về.

Lâm Ngọc Dao nhìn thoáng qua về phía bên hông của Tuyên Văn Bình, giống như không nghi ngờ gì lia lên, lập tức lách tằm mắt đi, khom người nói: “Cũng tới lúc ngộ thiện rồi, Ngọc Dao không quấy rầy dì dưỡng dùng bữa, trễ một chút phải đi, không thể chào từ giả với dì dưỡng, dì dưỡng bảo trọng! Ngọc Dao xin cáo lui!”

Tuyên Văn Bình ôn hoà hiền lành gật đầu.

Tuyên phu nhân thì tự mình đưa nàng ta ra khỏi phòng chính.

Dựa ở cửa, nhìn nàng ta ra khỏi viện.

“Đúng là một cô gái tốt, từ khi nàng ta còn bé thiếp đã thích nàng ta, vốn muốn lưu lại ở bên cạnh mình...”

“Được rồi.” Tuyên Văn Bình nâng giọng cất ngang.

Đàn bà thích dài dòng thật đã là chuyện không đổi được. Lúc trước nếu đã đồng ý cho nàng kia vào cửa, hôm nay lại hối hận cái gì?

“Còn không cho người ta nói hay sao?” Tuyên phu nhân quay mặt lại, đúng lúc nhìn thấy túi thơm treo bên hông Tuyên Văn Bình. “Hôm qua không phải ta đã chọn một ngọc bội cho ông mang sao?”

Tuyên Văn Bình rũ mắt nhìn thoáng qua bên hông của mình. “Hả, không biết có phải rơi ở trong thư phòng không.”

Đàn ông thường không để ý lắm đến việc áo cơm nhỏ nhặt. Tuyên Văn Bình cũng không nhìn thấy bất mãn cùng mất mát trên mặt của phu nhân, chỉ phát tay nói: “Đói bụng rồi, dọn cơm đi.”

Dù Tuyên phu nhân chưa nói cái gì, nhưng âm thầm nín giận.

Ngọc bội kia là khi bà thu dọn kho phòng, chuẩn bị chút quà cho Ngọc Dao đã đặc biệt lấy ra đưa cho ông ta. Sao ông ta lại không có lãng mạn gì hết, nói đánh mất là đánh mất?

Đến khi ngộ thiện dọn lên, Tuyên phu nhân ngồi xuống bên cạnh tướng công, trong lòng vẫn tích tụ không thông.

Dứt khoát giật xuống túi thơm bên hông tướng công, cầm ở trên tay. “Đừng đeo, thật xấu!”

Trái lại, Tuyên Văn Bình ngửi trên túi thơm thêu mấy cây trúc, phối với mùi hương trúc nhàn nhạt ở trong túi thơm thật là có ý vị.

Nhưng phu nhân không thích, vậy thì thôi. Gấp đồ ăn, lặng im ăn, dáng vẻ không để ý lắm.

Thế nhưng Tuyên phu nhân nhìn trên túi thơm tinh xảo, thêu tỉ mỉ mấy cây trúc, mặt bỗng biến sắc.

Bà ta nhìn kỹ lại, thì thấy phía dưới túi thơm có dùng sợi tơ cùng với dùng cho túi thơm, thêu một chữ “Vũ” khó có thể phát hiện.

Bà ta “Bịch...” một tiếng, hung hăng quăng túi thơm lên trên bàn.

Tuyên Văn Bình nhú mày nhìn bà ta, không vui nói. “Àm ỉ cái gì? Nếu bà yêu thích ngọc bội kia thì ta kêu người tìm là được, không mất đi đâu.”

Tuyên phu nhân hít sâu một hơi, nói: “Túi thơm này từ đâu mà có?”

Giọng điệu chất vấn như vậy, Tuyên Văn Bình không nghe ra được bất thường thì cũng quá ngu. Sắc mặt ông ta lạnh đi, hừ một tiếng: “Không nói lý lẽ!”

Ném đĩa xuống liền ra khỏi phòng chính.

Tuyên phu nhân nhìn bóng lưng tướng công phẩy tay áo bỏ đi, trong lòng thật sự tức anh ách.

Thảo nào bà chỉ cảm thán một câu, luyến tiếc Lâm Ngọc Dao, ông ta liền không để cho nói!

Vốn không phải ông ấy cũng chán ghét cô gái kia như ai khác sao? Sao hôm nay lại không để cho người ta nói?

Quả thật là kỹ nữ trắng hoa! Quyển rũ Thiệu nhi còn chưa đủ, bây giờ ngay cả cha chồng cũng muốn leo lên sao?

“Không biết xấu hổ!” Tuyên phu nhân cầm lên túi thơm ở trên bàn, thân mang khí thể hung hăng đi về phía viện của Tuyên Thiệu.

Buổi trưa Tuyên Thiệu không có ở trong phủ.

Yên Vũ chỉ kêu người chuẩn bị cháo dưa cải, ngồi một mình trong phòng chính dùng bữa.

Lỗ tai khẽ động, nghe thấy không ít người dằng dằng sát khí đi vào viện. Mí mắt nhảy lên.

Nàng để đĩa xuống, gọi Tô Vân Châu vào bên cạnh nàng.

Nói thế nào thì Tô Vân Châu cũng biết võ công, nếu có bạo lực, nàng dù sao cũng không thể để ỉn chịu thiệt vô ích đi.

Tô Vân Châu vừa đuổi tới.

Tuyên phu nhân đã mang theo một đám nha hoàn bà già bước vào sân.

“Các người đều đợi ở trong sân!” Tuyên phu nhân phân phó nói. “Người đi theo ta vào.”

“Mẫu thân đại nhân mạnh khỏe. Người dùng qua ngọc thiện chưa?” Thấy là mẹ chồng của mình, Yên Vũ vội vàng khom người hành lễ.

Tuyên phu nhân chỉ tràn đầy khinh bỉ trừng mắt liếc nàng, cũng không mở miệng, cất bước vào phòng chính.

Yên Vũ không thể làm gì khác hơn là đi vào theo.

“Kêu nàng ta đi ra ngoài.” Tuyên phu nhân thấy Tô Vân Châu cũng theo vào liền lạnh lùng nói.

Mặc dù bà ta giận đến muốn hôn mê nhưng vẫn biết đây là chuyện xấu trong nhà, tuyệt không thể bày ra trước mặt người ngoài.

Tô Vân Châu do dự nhìn về phía Yên Vũ.

Yên Vũ gật đầu. Người Tuyên phu nhân mang tới cũng đều chờ ở bên ngoài, nàng không có lý do gì không để cho Tô Vân Châu ra ngoài.

Tô Vân Châu lui ra.

Tuyên phu nhân kêu nàng cửa cũng đóng lại.

“Quỳ xuống!”

Mặt Tuyên phu nhân mang vẻ nghiêm nghị.

Mặc dù Yên Vũ không rõ nguyên nhân, nhưng cũng răm rắp quỳ xuống.

“Người nói đi, người trà trộn vào Tuyên gia rốt cuộc là có ý gì?” Tuyên phu nhân nhìn mắt nàng nói.

“Lời này của mẫu thân, con không rõ...” Yên Vũ rũ mắt, tim đập bang bang. Chẳng lẽ là bị bà ta phát hiện cái gì?

“Người cũng nói xem, trước khi người đến Xuân Hoa lâu là làm cái gì? Nhà ở nơi nào? Trong nhà còn có ai?” Hai tay của Tuyên phu nhân nắm lại trong tay áo, lúc này ngược lại hết sức chịu đựng, hỏi.

Yên Vũ dập đầu, cúi đầu đáp: “Hồi bẩm mẫu thân đại nhân, con là cô nhi, năm năm trước phủ Kiến Ninh bị lụt, người nhà của con bị chết đuối, chết đói, con bị người ta bán qua tay đến Lâm An, là bà chủ Từ của Xuân Hoa lâu mua con, nuôi dạy con.”

“Bịa chuyện thật tốt.” Tuyên phu nhân bỗng cắt ngang nàng. “Người giống như người không phải là môi trên môi dưới vừa chạm, há miệng ra liền nói dối sao?”

“Những lời này của con là thật, không dám lừa gạt mẫu thân đại nhân.” Yên Vũ rũ mắt trả lời.

Tuyên phu nhân cười nhạt. “Mà thôi, ta cũng không có ý định có thể hỏi ra được lời thật. Người đã gả cho Thiệu nhi, vì sao vẫn không an phận thủ thường?”

Tuyên phu nhân “bịch”, ném túi thơm đang cầm trong tay tới trước mặt Yên Vũ.

Yên Vũ ngẩn ra, nhặt túi thơm lên nhìn. “Đây là cái gì?”

“Túi thơm, người cũng không nhận ra?” Tuyên phu nhân mỉa mai nói.

“Phương pháp thêu của túi thơm này thật sự giống với châm pháp của con, nhưng con thật sự là lần đầu tiên thấy túi thơm này.”

“Biết người sẽ nói như vậy mà, người nhìn lại kỹ một chút.” Tuyên phu nhân khinh thường.

Yên Vũ nhìn chăm chăm túi thơm, tỉ mỉ kiểm tra. Ngón tay chạm tới phía dưới túi thơm, chỗ hơi bị lỗi lổm, chăm chú nhìn lại thì bỗng thấy chữ “Vũ” cùng màu với vải túi thơm, được thêu rất khéo.

78. Chương 79: Phản Kích

Yên Vũ giờ mới hiểu được rốt cuộc vì sao Tuyên phu nhân tới.

Nàng lập tức nở nụ cười. “Chẳng lẽ mẫu thân cho rằng đây là con thêu sao?”

Tuyên phu nhân nghe vậy nhìn nàng một cái.

“Không biết mẫu thân có được túi thơm này từ đâu, đừng nói trong phủ không chỉ có một mình con trong tên có chữ “Vũ”. Hơn nữa, nhìn đây rõ ràng là bắt chước châm pháp của con thêu ra túi thơm. Lại đặc biệt nhằm vào chữ “Vũ”, vậy có thể kết luận là có người cố ý hãm hại!”

“Sao, có người cố ý hãm hại người, không phải là người chẳng biết liêm sỉ hả?” Tuyên phu nhân cả giận nói.

“Cái này có nhiều sơ hở. Nếu con tặng người ta túi thơm thì sao lại đặc biệt thêu lên chữ “Vũ”, không phải là cố ý để nhược điểm rơi vào tay người sao? Vả lại, châm pháp này chính là châm pháp thêu cảnh vật sống động, túi thơm là đồ vật nhỏ, thêu mấy cây trúc hoàn toàn không cần phải dùng châm pháp phức tạp như vậy. Dùng châm pháp đơn giản phác thảo đường viền cây trúc và lá trúc trái lại càng tăng thêm ý cảnh. Hơn nữa, gần đây con hoàn toàn không có động tới thêu thùa may vá, người hầu bên cạnh con đều có thể làm chứng... Mặc kệ con có bao nhiêu lý do, nhưng nếu mẫu thân nhận định là con, con cũng không có cách nào.” Yên Vũ không kiêu ngạo, không siểm nịnh, hơn nữa không chút hoang mang biện giải ỉn.

Cuối cùng còn trịnh trọng khẩu đầu với Tuyên phu nhân.

Tuyên phu nhân vẫn còn hơi tức giận. “Nói dối!”

Yên Vũ nên nói đã nói rồi, không biện bạch nữa, cung kính quỳ trên đất.

“Người nói dễ nghe như vậy, bây giờ ở ngay trước mặt ta thêu ra cây trúc trên túi thơm đi.” Tuyên phu nhân dựa vào ghế bằng gỗ lê vàng, ra lệnh.

Yên Vũ ngược lại cũng không khiếp sợ, phân phó Lục Bình chuẩn bị vải vóc thêu thùa.

Quỳ ở trước mặt Tuyên phu nhân, hai tay linh hoạt giống như hồ điệp bay lượn, kéo kéo vá vá, không bao lâu thì làm xong một túi thơm xinh xắn tinh xảo.

Mấy cây trúc giống như được bút vẽ tùy tiện phác thảo trên giấy. Cũng không ít hơn một đường kim mũi chỉ, so với túi thơm khác thì nhìn như ăn bột ăn xén, kỳ thực, thật sự rất có ý nghệ thuật.

Cho là nàng ta chỉ dựa vào khuôn mặt xinh đẹp mà mê hoặc con trai của mình, hôm nay xem ra nàng ta thật sự có vài phần chân tài thật học.

Lúc này Tuyên phu nhân tỉnh táo lại. Thật ra đã biết mình vừa rồi quá kích động, hoàn toàn không có ngẫm nghĩ.

Cho dù con dâu không tuân thủ nữ tắc thì tướng công của mình cũng sẽ không phải là loại người như vậy.

Nhưng nếu muốn cho bà ta nhận sai ở trước mặt con dâu, bà ta làm không được.

Tuyên phu nhân vẫn nghiêm mặt, càng không thích Yên Vũ.

Rất ít người thích người ta có thể dễ dàng chứng minh bản thân mình đã sai lầm, làm chuyện hồ đồ.

Yên Vũ nhìn thấy vẻ mặt của Tuyên phu nhân, biết là mình đã khiến ẹ chồng cảm thấy mất mặt, vội vàng xoay người quỳ xuống.

“Con có lỗi, xin mẫu thân đại nhân trách phạt.”

“Ồ? Người thông minh lanh lợi như vậy, làm sai chỗ nào chứ?” Tuyên phu nhân khinh thường hừ lạnh.

“Con đã để lộ ra châm pháp của mình, để cho người ta bắt chước, đó là cái sai thứ nhất. Người ta vô cớ hãm hại con, nhất định là con đã làm việc không cẩn thận, chẳng biết đắc tội với người ta ở đâu, hại mẫu thân lo lắng, đó là cái sai thứ hai.” Yên Vũ quỳ trên đất, chân thành dập đầu. “Mang theo hai cái sai, trong lòng con thật là hổ thẹn, xin mẫu thân hãy trách phạt để giảm đi hổ thẹn trong lòng con.”

Sự trình bày này khiến cho sắc mặt Tuyên phu nhân hoà hoãn một chút, trong và ngoài mặt đều có thể diện, không còn sa sầm nữa.

“Tục ngữ nói, tri thác năng cải, thiện đại mạc yên*. Người đứng lên trước đi!”

(*Biết sai có thể sửa đổi là rất tốt)

“Cảm ơn mẫu thân đại nhân!” Yên Vũ từ dưới đất đứng lên.

Bởi vì mấy câu nói vừa rồi của Yên Vũ, hơn nữa lúc này Tuyên phu nhân đã tỉnh táo lại, trong lòng cũng đã suy đoán ra rốt cuộc là ai đang mưu hại Yên Vũ.

Trong lòng bà ta khẽ thở dài một hơi, chậm rãi nói: “Từ nay về sau con là thiếu phu nhân của Tuyên gia. Mỗi tiếng nói, hành động không khỏi đại biểu cho bản thân con, mà còn đại biểu cho Tuyên gia, nên càng ổn thoả hơn chút, để cho người ta nắm được nhược điểm thật là không ổn.”

“Dạ.” Yên Vũ một bộ dáng nghe dạy dỗ.

“Như vậy đi, ta giao phòng dệt của chính viện cho con xử lý. Chuyện trong viện của Thiệu nhi ít, không tôi luyện được con, làm sao có thể trưởng thành đây?” Tuyên phu nhân thu lại cái kính, nhẹ nhàng nói.

Kỳ thật nói lời này ra, trong lòng bà ta có thấp thỏm.

Tuyên Thiệu luôn vô cùng chán ghét tiếp xúc với chuyện của chính viện. Từ sau khi trên người hắn có chức quan, có bổng lộc, có quyền chi phối tiền bạc thì đã dời đến viện xa nhất trong Tuyên phủ này, còn muốn xây một bức tường thật cao giữa viện này và chính viện, chỉ chừa một cửa nhỏ để lui tới với nhau.

Bây giờ đã cưới con dâu mà bọn họ phản đối, mới vừa rồi mình còn oan uổng nàng ta một trận.

Cũng không biết liệu nàng ta sẽ có giống như Thiệu nhi vậy, đẩy chính viện ra ngoài ngàn dặm không đây?

Bà ta giống như không để ý lắm nhìn Yên Vũ.

Yên Vũ mỉm cười. “Cảm ơn mẫu thân đại nhân. Mẫu thân đại nhân thật sự là nhân hậu, chỉ dạy con như vậy, con nhất định cẩn thận, sẽ không để cho mẫu thân đại nhân thất vọng.”

Đây chính là cơ hội tốt để tiếp cận chính viện!

Cơ hội đưa tới cửa, làm sao nàng có thể đẩy ra đây?

Trong lòng Tuyên phu nhân thở phào nhẹ nhõm. Nàng ta tiếp quản công việc chính viện, sau này nhất định là phải thường xuyên qua lại. Mặc dù mình không thích con dâu này, nhưng vì có thể gặp con trai nhiều hơn thì như vậy cũng đáng.

“Được, ngày mai con rảnh rồi thì đến viện của ta, ta đem công việc phòng dệt giao cho con.”

“Dạ, cảm ơn mẫu thân.”

Yên Vũ khom người theo Tuyên phu nhân ra sân.

Một đám vú già đi theo đều có chút tỏ ra không hiểu.

Rõ ràng lúc phu nhân đến là hùng hổ giống như muốn giết người.

Sao chỉ trong chốc lát lại về mặt ôn hoà như vậy? Khoé miệng hơi nhếch giống như là đang cười?

Vị thiếu phu nhân này xem ra không đơn giản nhỉ, thường ngày âm thầm, không ồn ào, nhưng ngược lại là nhân vật lợi hại đó!

Một đám vú già thầm suy đoán trong lòng như vậy, ngược lại vì sau này Yên Vũ có thể tiếp nhận phòng dệt mà gây dựng chút nền móng.

Yên Vũ nhìn theo Tuyên phu nhân đi xa.

Về mặt bình tĩnh trở lại trong viện.

“Đi rồi à?” Tô Vân Châu sấp đến hỏi.

“Ừm.”

“Bà ta tới dữ như vậy, đằng đằng sát khí, ta còn tưởng rằng hôm nay rốt cuộc phải đánh một trận ác liệt, sao lại cứ như vậy mà đi?” Trong giọng nói của Tô Vân Châu khó nén thất vọng.

Yên Vũ liếc nàng ta một cái với vẻ bất đắc dĩ: “Cô chưa từng nghe câu ‘Không đánh mà khuất phục được người khác, đó là thượng sách’ sao?”

“Là gì vậy?” Tô Vân Châu hỏi ngược lại

Yên Vũ khẽ lắc đầu. “Không có gì. Tú tài gặp quan binh!”

“Câu này thì ta biết này. Có lý mà không thể nói rõ được!” Tô Vân Châu gật gù đắc ý nói.

Yên Vũ đã đi được vài bước, nàng ta mới hiểu ra: “Sao lại không thể nói lý với ta được?”

Lúc Tuyên phu nhân trở lại chính viện thì đang suy nghĩ việc rốt cuộc có muốn đem Lâm Ngọc Dao đánh ột trận hay không. Dù sao nàng ta với tay đến tận bên người tướng công, thật sự là thái quá.

Tóm lại là cháu gái của mình được dung túng quá mức, chỉ có thể làm trẻ nãi nàng ta. Sau này nàng ta vẫn phải lập gia đình, nếu không biết nặng nhẹ thì gia đình người ta cũng không hẳn sẽ dễ dàng tha thứ cho nàng ta như vậy. Không dạy bảo nàng ta một chút, ngày sau nàng ta cuối cùng cũng sẽ bị huỷ bởi chính mình.

Đang tự quyết định nói với nàng ta như thế nào thì nghe thấy tới đó đến bấm xe ngựa đã chuẩn bị xong, quà tặng biểu tiểu thư đều đã sắp xếp đầy đủ, bây giờ đang định rời đi, đặc biệt phái người trở lại bấm một tiếng.

Tuyên phu nhân cuối cùng lắc đầu, thôi vậy, quay trở về gia đình của nàng ta, trở lại trong nhà nàng ta tự có mẫu thân của nàng ta để ý dạy dỗ.

Tuyên phu nhân phái lão ma ma bên cạnh mình đi tiễn đưa, mình thì ở lại trong phòng, nhìn hai túi thơm đều thêu cây trúc, âm thầm suy nghĩ. Thiệu nhi không cưới Lâm Ngọc Dao, đến tột cùng là phúc hay là hoạ đây?

Lâm Ngọc Dao ra khỏi Tuyên phủ, nghe thấy túi thơm kia chẳng những không thể khiến cho Tuyên phu nhân và biểu tẩu trở mặt.

Trái lại còn muốn giao phòng dật của chính viện vào trong tay nàng ta, lập tức giận đến nghiến răng!
Nhưng mà giờ đây nàng ta đã ở ngoài Tuyên phủ, tuyệt không có khả năng giả bộ bị bệnh để trở lại nữa.
Buổi tối lúc Tuyên Thiệu trở lại, Yên Vũ đang chờ trong phòng.

Kêu người dọn cơm, ân cần nói: “Phu quân, nếm thử chén cháo tuyết nhĩ này đi.”

Cháo mềm mịn, óng ánh được đựng trong một chén men sứ xanh hoa văn rạn nứt*, chỉ nhìn qua thấy vô cùng đẹp mắt.

(*link tham khảo hình: product.suning.com/105102531.html)

Tuyên Thiệu liền nếm thử một miếng từ tay nàng.

Vào miệng ngọt mà không ngán, mềm mịn trơn trượt, thật là món ngon. Hơn nữa người ở bên cạnh mặt như hoa đào cười dịu dàng, cho dù uống nước lạnh cũng có thể cảm thấy sảng khoái.

“Ăn được không?” Hai người Tuyên Thiệu và Yên Vũ cùng nhau ăn cơm, chưa bao giờ chú ý đến không nói chuyện lúc ăn.

Yên Vũ tự nhiên cũng không câu nệ.

“Há chỉ có thể ăn được thôi sao?” Tuyên Thiệu vô cùng nể mặt lại uống một hớp lớn. “Có thể nói là mỹ vị.”

Yên Vũ cười khê. “Lần đầu tiên thiếp xuống bếp, tướng công không ngại là tốt rồi.”

“Tự mình nàng làm?” Tuyên Thiệu nghe vậy cầm lấy tay nàng.

Yên Vũ gật đầu.

Bữa cơm này Tuyên Thiệu ăn thật là vui vẻ.

Tựa như ở trước mặt nàng, hần rất dễ dàng thoả mãn.

Hần cơm ngon áo đẹp, ngông cuồng tự cao tự đại, ngược lại cũng sẽ bị mua chuộc bởi một chén cháo bình thường.

Không có cháo nào khác nhau, chỉ có người nấu cháo mới là khác.

Nàng bắt đầu vì hần nấu cháo, có phải chứng tỏ là nàng bắt đầu đang để ý tới hần? Bắt đầu dụng tâm với hần ư?

Thấy tâm trạng Tuyên Thiệu không tệ, Yên Vũ liền thử mở lời thăm dò.

“Hôm nay mẫu thân đã tới.”

Tuyên Thiệu à một tiếng, vẻ mặt không có thay đổi gì lớn.

“Mẫu thân nói, thiếp gả làm vợ chàng, sau này sẽ đại biểu mặt mũi của chàng, việc trong nhà nhiều ít gì cũng phải bắt đầu học.” Yên Vũ chậm rãi nói. “Thiếp nghĩ mẫu thân nói rất có lý, liền cầu xin mẫu thân chỉ dạy thiếp. Mẫu thân định giao phòng dật của chính viện cho thiếp xử lý. Tướng công, chàng đồng ý không?”

Trên mặt Tuyên Thiệu mang nụ cười nhàn nhạt, trong ánh nến, hần vốn sắc sảo kiên nghị lại có vẻ đặc biệt dịu dàng.

Lời của nàng tựa như lấy lòng hần. “Việc trong nhà, nàng quyết định là được rồi, không cần thương lượng với ta.”

“Tướng công, chàng thật tốt!” Yên Vũ lập tức nịnh nọt khen.

Bề ngoài của Tuyên Thiệu lạnh lùng như băng lạnh vạn năm, nhưng nàng biết, hần có lúc sẽ như trẻ con, chịu chiều này nhất.

Quả nhiên thấy nụ cười trên mặt hần lại lớn vài phần.

Một đêm dịu dàng.

Ngày hôm sau, Yên Vũ liền thức dậy thật sớm đi tới chính viện.

Buổi sáng Tuyên Thiệu thức dậy sớm, bữa sáng cũng không có dùng ở trong viện. Nàng đã muốn tới chính viện, dĩ nhiên là tới càng sớm càng tốt, ngược lại cũng có thể lưu cho Tuyên phu nhân một ấn tượng tốt.

Bởi vì Tuyên Thiệu, nàng chưa bao giờ sớm chiều vẫn an trước mặt mẹ chồng mình.

Nhớ lại năm đó, mẫu thân mỗi ngày trời chưa sáng là đã đứng ở trước phòng tổ mẫu.

Tuyên phu nhân chưa từng vì điều này mà bắt lỗi nàng, cũng coi như vô cùng khoan dung rồi!

Lúc Yên Vũ đi tới chính viện thì nghe thấy Tuyên đại nhân còn chưa đi.

Liền ngay cả cửa viện cũng không vào, rất cung kính khoanh tay chờ ở bên ngoài viện.

Không bao lâu thì nghe phòng chính trong viện có tiếng động. Nàng nghe được có người bẩm báo với Tuyên phu nhân nàng đã chờ ở bên ngoài viện. Tuyên phu nhân rất sửng sốt, nhưng vẫn không phân phó người gọi nàng vào.

Nàng lại hết sức kiên nhẫn chờ.

Mãi đến khi Tuyên phu nhân hầu hạ Tuyên đại nhân rửa mặt chải đầu, thay quần áo xong rồi mới sai người gọi nàng vào viện.

Đoàn người Yên Vũ mới vừa vào đến trong viện liền chạm mặt với Tuyên đại nhân đang muốn đi ra cửa.

Tay nàng không tự chủ nắm chặt lại, móng tay cắm sâu vào trong lòng bàn tay. Nhưng nét mặt ung dung thản nhiên, lui lại hai bước, nhường đường, cung kính nói: “Phụ thân đại nhân.”

Tuyên Văn Bình nhàn nhạt “Ừm” một tiếng, liền cất bước bỏ đi. Ngay cả ánh mắt cũng không dừng lại ở trên người nàng.

Mãi đến khi Tuyên Văn Bình ra khỏi viện.

Lúc này Yên Vũ mới lại đi về phía phòng chính.

Thính lực của nàng hơn người, dĩ nhiên nghe được Tuyên phu nhân và lão ma ma ở bên người bà ta đang thấp giọng nói chuyện với nhau ở bên trong phòng.

“Hôm nay nàng ta sao lại tới sớm như vậy?” Giọng nói của Tuyên phu nhân chỉ là rất ngạc nhiên, cũng không phải không vui.

Lão ma ma thấp giọng, ho nhẹ một tiếng. “Nàng ta là con dâu, sớm nên đến hầu hạ người thức dậy, hôm nay mới đến, người không trách nàng ta chính là người quá mức nhân từ!”

Tuyên phu nhân cũng than nhẹ. “Nếu không phải Thiệu nhi... Ôi dào, bên cạnh ta lại không thiếu người hầu hạ, nàng ta tới hay không bất quá chỉ là hình thức, ta chỉ có Thiệu nhi là một đứa con trai, để ý những nghi thức xã giao này làm cái gì?”

“Phu nhân nghĩ chuyện này trật rồi, công tử vốn bất hoà với chính viện, người không nắm con dâu trong tay, chẳng phải là khiến công tử và người ngày càng xa lạ sao? Nhìn thấy công tử đối với thiếu phu nhân thật là để ý, người nắm lấy con dâu này, còn không sợ công tử không thân thiết với người sao?”

Yên Vũ cố ý dẫm mạnh bước chân đến gần.

Lão ma ma quả nhiên ngừng nói.

Tuyên phu nhân nâng mắt nhìn nàng đứng ở cửa, trên mặt có mấy phần phân vân.

Có lẽ bà ta đang nghĩ đến lời của lão ma ma kia. Dù sao, nếu không nắm bắt được Yên Vũ, dựa vào yêu thích của Tuyên Thiệu đối với Yên Vũ, chẳng phải là hoàn toàn ngược lại?

“Sao con lúc này đã tới rồi?” Tuyên phu nhân hơi cau mày nói.

Yên Vũ khom người hành lễ. “Con tự biết ngu dốt, không khiến cho phụ thân mẫu thân vui vẻ, lúc trước không dám đến quấy rầy, hôm qua mẫu thân có ý tốt chỉ dạy, khiến trong lòng con thật là hổ thẹn. Liền mặt dày tới, mong rằng mẫu thân đại nhân đừng trách.”

Nàng nói xong, đúng lúc có một nha hoàn bưng chậu gỗ nước ấm, đồ dùng rửa mặt muối và trà nhạt đi vào phòng.

Nàng liền thật sự vén tay áo lên, tiếp nhận khăn mặt vò nhẹ trong nước ấm, vắt khô một nửa, hai tay dâng tới trước mặt Tuyên phu nhân.

Tuyên phu nhân còn có chút sững sờ nhận lấy khăn mặt, lau mặt, lau tay, hoài nghi đánh giá nàng.

Tuyên phu nhân chưa từng hầu hạ qua mẹ chồng. Lúc bà ta vào Tuyên gia thì lão phu nhân cũng đã qua đời rồi. Nhưng lúc bà ta còn ở nhà cũng không hiếm thấy chị dâu hầu hạ mẫu thân, đều là qua loa, làm dáng một chút mà thôi. Có một đám nha hoàn đứng đó, ai mà thật sự đích thân làm hay sao?

Nhưng thấy dáng vẻ Yên Vũ cung kính ổn thoả, mọi cử động biểu hiện được dạy dỗ vô cùng tao nhã, cũng không lỗ mãng như trong tưởng tượng.

Thật lòng mà nói, lễ tiết tao nhã có độ này, Lâm Ngọc Dao mà mình đã từng quyết định cho Thiệu nhi cũng còn kém rất rất xa.

Lâm gia chỉ là gia đình phú thương ở Phúc Châu, nhưng Yên Vũ xuất thân chính là phủ thừa tướng, quy củ dạy dỗ con gái tất nhiên là không có cách nào so với.

Đến khi Yên Vũ hầu hạ Tuyên phu nhân rửa mặt xong, vẻ mặt Tuyên phu nhân rốt cuộc hoà hoãn vài phần.

“Ngày mai không cần tới sớm như vậy, có lòng thành là tốt rồi.” Tuyên phu nhân chậm rãi nói.

Yên Vũ biết đây là Tuyên phu nhân nói thật lòng, liền mỉm cười đáp ứng.

Tuyên phu nhân có thói quen niệm phật vào sáng sớm.

Hôm nay Yên Vũ tới, đương nhiên phải cùng mẹ chồng.

Tuy rằng thuở nhỏ nàng không thích thứ này, nhưng ở cùng dưới mái nhà với kẻ thù nàng còn có thể nhịn, đọc một chút kinh phật khô khan vô vị thì tính là gì.

Tuyên phu nhân lễ phật, niệm kinh sẽ dùng một canh giờ.

Nếu Yên Vũ thỉnh thoảng không nhéo bắp đùi mình thì đã sớm ngủ mê trong kinh văn xem không hiểu lắm này.

Rốt cuộc rời phật đường, rồi hầu hạ mẹ chồng dùng xong bữa sáng, sau khi đợi mẹ chồng ăn xong thì nàng cũng ăn qua loa vài miếng.

Giờ mới rốt cuộc nói đến chuyện phòng dật.

“Trong phủ chúng ta có ba vị chủ tử, à, bây giờ thì có bốn vị chủ tử.” Tuyên phu nhân liếc nhìn Yên Vũ. “Quần áo của các chủ tử ngoại trừ thỉnh thoảng do cửa hàng bên ngoài làm theo yêu cầu, phần lớn là do phòng dật làm. Còn có người chuyên làm quần áo bốn mùa, đều từ tay của phòng dật. Bọn họ đều làm quen, cũng không lời thôi, vải vóc đều từ trong kho phòng ta, con có yêu cầu gì thì hỏi Lưu ma ma.”

Lão ma ma bên người Tuyên phu nhân cười, khom khom người.

Yên Vũ nhìn ra, Lưu ma ma này chính là người hồi sáng nhắc nhở Tuyên phu nhân phải nắm lấy nàng.

Nàng gật đầu cười với Lưu ma ma.

“Ta tạm thời không nghĩ ra chuyện gì khác, chuyện phòng dật lúc trước đều là Viên thị xử lý. Ta đã sai người gọi mọi người ở phòng dật vào trong viện, con nhìn một lần, làm quen một chút cũng tốt. Nếu gặp chuyện gì thì đi hỏi Viên thị hoặc tới hỏi ta cũng được.” Tuyên phu nhân dặn dò.

“Dạ, cảm ơn mẫu thân.” Yên Vũ khom người.

Tuyên phu nhân lại đem sổ sách phòng dật mà Lưu ma ma dâng lên, giao cả cho Yên Vũ. “Trương mục hai năm gần đây đều ở trong này, con lấy về xem đi, không vội, từ từ quen.”

“Dạ.” Yên Vũ nhận lấy, giao cho Lục Bình ôm.

Tuyên phu nhân kêu nàng đi ra, liền thấy trong viện quả nhiên đứng bốn năm tú nương.

Có cung kính cúi đầu, lại có tò mò lén lút quan sát nàng.

Yên Vũ ung dung thản nhiên, tiến lên hỏi: “Vị nào là Viên thị?”

Đám tú nương ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn người không hề lên tiếng. Trái lại có một tú nương nhỏ tuổi nhất, đứng ở phía trên nhất, sợ hãi nói: “Bẩm thiếu phu nhân, Viên thị khó chịu trong người, không có đến.”

79. Chương 80: Mua Chuộc

Nếu thân thể không khoẻ, lúc Tuyên phu nhân phái người đi gọi thì nên bấm báo một tiếng. Không có bấm báo, bây giờ lại tránh không gặp. Yên Vũ không thể không suy đoán, vị Viên thị này bất mãn mình tiếp nhận phòng dật, muốn ra oai phủ đầu mình ngay từ đầu đây!

Có lẽ là trước kia bà ta trực tiếp nghe lệnh của Tuyên phu nhân, độc quyền ở phòng dật. Hôm nay lại lôi ra thêm một thiếu phu nhân tới quản lý bà ta, hơn nữa là một thiếu phu nhân không được lão gia và phu nhân trông chờ, bà ta không để vào mắt cũng không lạ.

Về mặt Yên Vũ cũng không hiện ra hờn giận, hỏi thăm tên của các tú nương, rồi khuyến khích động viên bọn họ vài câu, liền bảo bọn họ đi về. Về chuyện tương lai Viên thị thì một câu cũng không nói.

Yên Vũ ra khỏi chính viện, nghe thấy Lưu ma ma nói khẽ với Tuyên phu nhân: “Thiếu phu nhân trẻ tuổi như vậy, trước kia... có lẽ cũng không từng học qua quản lý nhà như thế nào, phu nhân lại mạnh tay giao phòng dật cho nàng ấy...” Tuyên phu nhân xua tay ngắt lời của bà ta. “Nói thế nào thì bây giờ nàng ta cũng là chính thể của Thiệu nhi, trước kia không học qua, bây giờ phải học. Hiện giờ ở trong viện của Thiệu nhi ít người ít việc, ở bên chính viện này có ta thay nàng ta xử lý, sau này ta già thì sao? Còn có thể thay bọn họ cả đời sao?”

Yên Vũ cụp mắt. Tuyên phu nhân thật ra cũng là một người trong nóng ngoài lạnh.

Nhìn bề ngoài đối với nàng nhiều bất mãn, nhưng trên thực tế thì ngoại trừ ngày đám cưới hôm ấy, vì con trai duy nhất mà tính kế nàng ở bên ngoài, thì cũng không dùng qua bất kỳ thủ đoạn nào đối với nàng.

Hôm nay tự mình đưa tới cửa, thật ra đã chuẩn bị xong sẽ bị làm khó dễ một phen, bà ta cũng không hề làm khó mình.

Ngược lại thật sự cũng được coi là một bà mẹ chồng tốt.

“Lục Bình, người có biết Viên thị của phòng dật không?” Yên Vũ vừa đi vừa hỏi.

Lục Bình gật đầu. “Nô tỳ biết, bà ta là được mua vào phủ sau khi phu nhân gả tới. Vì tay nghề thêu vô cùng giỏi nên được sắp xếp ở phòng dật, sau đó con gái của bà ta gả cho con trai của Lưu ma ma, rồi sau đó được đề cử làm quản sự phòng dật.”

“Là Lưu ma ma bên cạnh mẫu thân?” Yên Vũ hỏi một câu.

“Dạ đúng.”

“Thảo nào ngày đầu tiên liền dám ra oai phủ đầu ta.” Yên Vũ cười nhạt nói.

Tô Vân Châu theo ở phía sau vừa nghe được liền xông tới. “Ai ra oai phủ đầu chủ tử vậy? Xem ta có đánh người đó thành ngoan ngoãn không!”

Yên Vũ bất đắc dĩ nhìn nàng ta một cái. “Người lại ngứa tay à?”

Tô Vân Châu liên tục gật đầu không ngừng. Trước đây, lúc ở núi Thanh Thành, cả ngày đều có thể cùng các sư huynh đệ so tài. Bây giờ tới Lâm An, nàng ta đã lâu rồi chưa có động thủ một lần. Nếu không luyện một chút, sợ rằng tay chân của nàng ta đều không quen.

“Nếu như ngươi thật sự muốn tìm một người để luyện, không bằng đi tìm công tử đi? Mỗi ngày trời chưa sáng, công tử đều luyện võ ở bên ngoài thư phòng của viện đó.” Lục Bình che miệng cười, nói với Tô Vân Châu.

Tô Vân Châu vừa nghe, ngay tức khắc mở to hai mắt nhìn. “Ta thật sự có thể?”

“Không thể!” Yên Vũ trầm giọng nói. “Lục Bình, ngươi đừng đùa nàng ta, ngươi nói cái gì nàng ta cũng sẽ tưởng là thật.”

Về mặt Tô Vân Châu lập tức sụp đổ. Từ khi bị Tuyên Thiệu châm chọc võ công không tốt, cùng Tuyên Thiệu so tài một phen là chuyện nàng ta luôn tâm tâm niệm niệm.

Yên Vũ không để ý tới nàng ta, tiếp tục hỏi Lục Bình: “Con trai của Lưu ma ma cũng hầu hạ trong Tuyên phủ sao?”

“Vâng, miễn là không thoát nô tịch thì con cái sinh ra đều là nô bộc của Tuyên gia.” Lục Bình tưởng Yên Vũ không biết quy củ này, liền giải thích.

“Con trai của bà ta đang hầu hạ ở đâu?” Trong bụng Yên Vũ có chút suy nghĩ tính toán.

“Nghe nói con trai của bà ta biết vài chữ, làm trong phòng thu chi ở tiền viện của lão gia.” Lục Bình suy nghĩ một chút, lại nói. “Con gái của Viên thị hầu hạ trong phòng trà nước ở ngoại viện, là một việc làm dễ dàng lại thường có tiền thưởng. Nhưng nghe nói Viên thị cũng không hài lòng lắm, đang hoạt động khắp nơi, muốn cho con gái bà ta có thể hầu hạ bên người phu nhân.”

Yên Vũ gật đầu, không nhiều lời nữa, trong lòng đã có dự định.

Viên thị là vú già được mua vào Tuyên phủ sau này, nền móng cũng không sâu, sợ dĩ dảm làm khó nàng là dựa vào Lưu ma ma ở bên cạnh phu nhân, theo phu nhân gả tới.

Hồi sáng nàng cũng chính tai nghe được Lưu ma ma ở trước mặt phu nhân rất được yêu thích. Chỉ sợ vị trí thiếu phu nhân này của nàng ở trong lòng Tuyên phu nhân còn không bằng phân nửa Lưu ma ma.

Vì để lưu lại cho Tuyên phu nhân ấn tượng tốt, ắt phải lôi kéo Lưu ma ma.

Nếu có thể kéo Lưu ma ma về phía nàng, Viên thị không có chỗ dựa, tự nhiên cũng sẽ không dám đối nghịch với nàng nữa.

“Lục Bình, ngươi đi dò la tính cách của con trai Lưu ma ma thế nào, càng cận kề càng tốt, trễ một chút quay lại báo cho ta.” Yên Vũ phân phó xong liền trở về phòng chính, định bụng tỉ mỉ lật xem sổ sách phòng dệt.

Tuy rằng Tuyên phu nhân nói không vội, kêu nàng từ từ sẽ đến, nhưng khó khăn lắm mới đạt được cơ hội tiếp cận Tuyên phu nhân, nàng không nỗ lực lưu lại cho Tuyên phu nhân một ấn tượng tốt thì sao được chứ?

Lúc Lục Bình trở lại từ bên ngoài thì Yên Vũ đã lật sổ sách được một nửa.

Nàng dụi dụi mắt hơi mỏi, dựa sát vào ghế bành. “Nói đi.”

“Nghe nói con trai của bà ta rất thành thật, cũng có vài phần năng lực. Hắn tới phòng thu chi không bao lâu liền cải tiến phương pháp nhớ sổ sách, con người cũng vô cùng cần cù. Nhưng mà tính tình hơi gàn cho nên nhân duyên không quá tốt, tới bây giờ ngày người ở phòng thu chi rất nhiều năm cũng không được đề bạt.” Lục Bình nói đầu đuôi gốc ngọn những gì nghe được.

“Ừm, ta biết rồi.” Yên Vũ phất tay xua Lục Bình đi xuống, dụi dụi mắt, lại tiếp tục lật xem sổ sách.

Lúc nghe được tới tố bẩm báo Tuyên Thiệu hồi phủ thì chừng mười quyển sổ sách chỉ còn lại một quyển.

Nàng vút sổ sách xuống, đứng dậy đi đến thư phòng của Tuyên Thiệu.

Người còn đang ở bên ngoài viện, nàng liền nghe được tiếng nói chuyện giảm thấp xuống ở bên trong thư phòng.

“Tần Xuyên ở bên người lão gia cũng là xuất sư núi Thanh Thành, là sư huynh muội đồng môn với nha đầu kia. Hắn và thiếu phu nhân đã quen biết từ nhiều năm trước...”

“Được rồi. Chỉ lưu ý Tần Xuyên và nha hoàn bên người thiếu phu nhân, nhất thiết đừng để bọn họ làm ra hành động nguy hại đến thiếu phu nhân, tin tức có liên quan đến thiếu phu nhân cũng không cần tiếp tục điều tra sâu.” Giọng nói của Tuyên Thiệu mang theo chút mệt mỏi lại lười biếng, rất là êm tai.

“Dạ.” Lộ Nam Phi lên tiếng.

Có lẽ là nhìn ra Lộ Nam Phi không hiểu, Tuyên Thiệu ngược lại rất có kiên nhẫn giải thích một câu. “Ta không muốn từ chỗ khác nghe được tin tức nàng ấy muốn giấu giếm. Tin rằng cuối cùng sẽ có một ngày nàng ấy sẽ đích miệng nói cho ta biết.”

Yên Vũ không tự chủ được ôm ngực lùi một bước. “Thiếu phu nhân, người làm sao vậy?” Lục Bình lập tức tiến lên đỡ lấy nàng.

Yên Vũ nhếch khoé miệng cười, lắc đầu. Tuyên Thiệu, ta không hề đáng giá cho chàng đối với ta như vậy? Ta không hề đáng giá để chàng tín nhiệm ta như vậy... Chàng đối với ta tốt như vậy, đến khi ta giết phụ thân của chàng, ngày mà chàng biết được chân tướng, chàng nên xử như thế nào?

“Thiếu phu nhân, sắc mặt của người không tốt lắm.” Lục Bình hơi lo lắng nhìn nàng, rõ ràng mới vừa rồi còn rất tốt mà.

“Ta không sao, có thể là đi hơi gấp.” Yên Vũ buông tay đỡ nàng ra, hít sâu một hơi.

Chẳng phải nàng muốn lợi dụng là tín nhiệm của Tuyên Thiệu sao? Từ lúc đầu gặp mặt hắn, làm tất cả hành động cần thiết, không phải cũng là vì giành lấy tín nhiệm của hắn sao? Giờ đây, rốt cuộc mưu đồ trước tới nay của nàng đã đạt được, mình lại đang già mồm cãi láo cái gì chứ?

Nàng cất bước tiếp tục đi về phía trước.

Lúc Yên Vũ đi tới thư phòng trong viện thì Tuyên Thiệu và Lộ Nam Phi đã nói đến công vụ khác.

Có lẽ là nghe được tiếng bước chân, tiếng hai người nói chuyện ngừng lại.

Xuyên qua cửa sổ để mở, Yên Vũ nhìn thấy Tuyên Thiệu đang dựa vào ghế bành bằng gỗ lê vàng, một tay chống trán, nhướn nhướn mày, cười nhạt nhìn nàng qua cửa sổ.

Tuyên Thiệu phát phát tay với Lộ Nam Phi.

“Thuộc hạ xin cáo lui.” Lộ Nam Phi rời khỏi thư phòng.

Nhất thời, Lục Bình dường như tay chân không biết nên để đâu.

“Lộ, Lộ đại nhân...” Lục Bình lí nhí giọng chào hỏi.

Yên Vũ ngoái đầu nhìn lại nàng ta một cái, nhớ tới Tuyên Thiệu có nói qua, Lục Bình là do Lộ Nam Phi cứu về.

“Người cũng đi xuống đi.”

Yên Vũ bỏ lại Lục Bình, một mình vào thư phòng.

“Hôm nay nghĩ sao lại đến thư phòng thế?” Tuyên Thiệu kéo Yên Vũ ngồi xuống trên đùi hắn.

Yên Vũ đan tay ở cổ hắn, dịu dàng cười. “Chàng còn có công vụ phải xử lý không?”

“Không quan trọng, để xuống trước, tất nhiên bồi phụ nhân quan trọng hơn.” Tuyên Thiệu giơ tay quẹt mũi nàng.

“Như thế sau này sao thiếp còn dám đến? Chàng làm việc của chàng, thiếp có chuyện khác muốn làm!”

“Thì ra phu nhân không phải là tới tìm ta?” Tuyên Thiệu giả vờ thất vọng nói.

Yên Vũ không để ý tới hắn, lấy mấy tờ giấy Tuyên Thành từ trên bàn, rồi cầm bút, nghiên mực, đi đến chiếc bàn con ở bên cạnh.

Nâng mắt thấy Tuyên Thiệu ngồi không nhúc nhích, đang tò mò nhìn nàng, liền cười nói: “Không cho chàng nhìn lên, bằng không thiếp liền đi về.”

“Được, không nhìn lên.” Lúc này Tuyên Thiệu mới quay mặt đi, dựa vào trên án thư, vừa lật trang sách vừa nâng bút viết gì đó.

Yên Vũ ở chiếc bàn con, nâng bút thấm mực, đặt bút trên giấy, thỉnh thoảng ngẩng đầu liếc nhìn Tuyên Thiệu.

Thời gian lặng lẽ trôi qua.

Sắc trời càng lúc càng tối.

Lục Bình lặng lẽ đi vào thắp đèn. Hai người cúi đầu tựa như đều đắm chìm trong thế giới của mình, không bị quấy rầy chút nào.

Yên Vũ đặt bút xuống trước, xoa xoa cổ hơi nhức mỏi. Chiếc bàn con này hơi thấp một chút, nếu đứng ở cạnh thư án thì ngược lại cũng không đến mức mệt mỏi như thế.

Nghe thấy tiếng nàng xoa cổ hừ nhẹ, Tuyên Thiệu cũng để bút xuống, xoay người lại. “Bây giờ ta có thể nhìn không?”

Yên Vũ gật đầu.

Tuyên Thiệu đứng dậy đi về phía nàng, cúi đầu nhìn trên chiếc bàn con.

Trên chiếc bàn con cùng với trên ghế dựa gỗ lê vàng bên cạnh có vài bức tranh.

Đều là bộ dáng của hắn. Có một số là hắn một tay cầm sách, một tay nâng bút, nhíu mày suy nghĩ sâu xa; có một số là hắn dựa bàn, múa bút thành văn; còn có một số là hắn tựa như đang suy nghĩ thông suốt gì đó, rũ mắt cười...

Đều rất thật, giống như đúc.

Tuyên Thiệu nâng mắt, con ngươi như hắc diệu thạch bình tĩnh nhìn Yên Vũ.

Lúc bắt Thượng Quan Hải Lan, thấy nàng mang thương tích vẽ tranh, biết nàng am hiểu đan thanh*. Nhưng sau đó cũng không thấy qua tác phẩm hội họa của nàng.

(*trường phái vẽ tranh cổ của Trung Quốc, gồm màu đỏ và xanh, link tham khảo hình: [.cityshy.com/images/upload/Image/201](http://cityshy.com/images/upload/Image/201)

Hôm nay nàng miêu tả mình tỉ mỉ như vậy, lúc dùng bút vẽ phải chăng dưới đáy lòng cũng phác họa hình tượng của hắn?

Tuyên Thiệu giơ tay ôm Yên Vũ vào trong ngực, cảm hơi lún phún râu vuốt ve đỉnh đầu của nàng. “Thật là đẹp mắt, có thể cho ta không?”

Yên Vũ cười, nâng mắt. “Vốn là đưa cho chàng đó!”

Nàng bị hắn ôm thật chặt, nghe được nhịp tim của hắn tăng nhanh, nghe được hít thở của hắn khẽ mà dài. Trước mặt là lồng ngực kiên cố mà ấm áp của hắn, trong mũi vẫn vút mùi đàn hương nhàn nhạt trên người hắn.

Nếu hắn không phải là con trai kẻ thù của nàng, nếu nàng có thể bỏ xuống đề phòng, thật tâm đối đãi, cứ như vậy lưu lại bên cạnh hắn, có phải cũng không tồi...

Yên Vũ bị ý niệm đột nhiên toát ra từ trong lòng làm giật mình một cái.

Lập tức ngẩng đầu lên từ trong ngực hắn, đưa tay đẩy hắn ra. “Nhưng mà thiếp có chuyện muốn nhờ.”

Trong lòng Tuyên Thiệu bỗng lạnh lẽo, lắc đầu nói: “Nhiều tranh vẽ như vậy, phu nhân đã cực khổ rồi, chỉ nhắc tới một yêu cầu chẳng phải quá lỗ vốn sao?”

Nói xong, hắn lại thận trọng nhặt lên từng bức vẽ. “Chỗ này có tám tấm, ta đây liền đáp ứng phu nhân tám việc, thế nào?”

Nàng còn chưa nói là chuyện gì, hắn cũng đã sẵn khoải đáp ứng. Cần gì đối với nàng tốt như vậy chứ?

“Thiếp, không có nhiều việc như vậy...” Yên Vũ cảm động trong lòng, giọng nói cũng hơi chát.

“Vậy thì gửi lại ở chỗ ta, đợi khi phu nhân nghĩ ra thì nói cũng không muộn.” Tuyên Thiệu phân phó tùy tùng đang chờ ở bên ngoài thư phòng đi khoả phòng đem hộp gỗ trầm hương đến, đặt tám bức hoạ được cẩn thận cuộn lại vào trong hộp gỗ. Hộp gỗ lại được đặt ở vị trí bất mắt nhất trên kệ bác cổ*.

(*link tham khảo hình: [.liminjie714.com/jiaju/pic/fckimg/T2Td0vXcta.jpg](http://liminjie714.com/jiaju/pic/fckimg/T2Td0vXcta.jpg))

“Đâu đáng được cất giữ tốt như vậy, bất quá chỉ là tác phẩm tùy tiện.” Yên Vũ có chút lúng túng nói.

Nhưng Tuyên Thiệu lại cười khê. “Đến khi phu nhân có tác phẩm công phu, ta sẽ thay thế chúng. Chẳng phải phu nhân nói có việc yêu cầu sao?”

“À, cũng không phải chuyện lớn gì. Chính viện có một người tên là Vương Sung của phòng thu chi, thiếp nghe nói nhân phẩm cũng không tệ lắm, chẳng biết tướng công có thể phái hắn ta đến trong viện của chúng ta hay không?” Yên Vũ nhẹ nhàng kéo cánh tay của Tuyên Thiệu, nói.

Nhắc tới chính viện, Tuyên Thiệu vẫn còn hơi do dự, nhưng thấy Yên Vũ đang mong đợi nhìn hắn ở trước mặt, liền bất chấp đáp ứng. “Được, ta sẽ an bài.”

“Cảm ơn tướng công!” Trên mặt Yên Vũ cười như mèo vớ được cá, nhưng trong ngực lại trống rỗng giống như bị người xoắn lại một cục.

Nàng tính toán như vậy, thế nhưng hắn lại không so đo chút nào. Có phải là đã định cha hắn nợ Diệp gia của nàng, mà nàng lại nợ hắn...

Tuyên Thiệu làm việc, có lẽ là từ trước tới nay sấm rền gió cuốn, và có lẽ cũng bởi vì Yên Vũ nhờ vả.

Chỉ qua hai ngày, con trai của Lưu ma ma, Vương Sung, liền được dẫn tới trong viện của Tuyên Thiệu. Tuyên Hoà an bài hắn trong khoả phòng trong viện, ghi chép tất cả tiền bạc tới lui, thu chi hằng ngày trong viện của Tuyên Thiệu.

Buổi trưa hôm đó, sau khi Vương Sung đến trong viện của Tuyên Thiệu, Lưu ma ma liền vội vã tới.

Yên Vũ đang tay trái chơi cờ với tay phải, nghe thấy Lưu ma ma tới thì để cờ xuống, bảo mời bà ta vào.

“Lão nô bái kiến thiếu phu nhân, cầu thiếu phu nhân mạnh khoẻ!” Lưu ma ma rất cung kính khom người nói.

Yên Vũ đợi bà ta hành lễ rồi mới vội vàng tiến lên đỡ bà ta. “Ma ma, bà là lão nhân bên cạnh mẫu thân, với lại cũng coi như bề trên của ta, sao đa lễ như vậy! Mời bà mau ngồi!”

Lưu ma ma xoa xoa tay, trên mặt có chút thấp thỏm.

“Không nói dối với người, ta thừa dịp phu nhân ngủ mới tới được. Một là thỉnh an với thiếu phu nhân người. Hai là muốn nhìn đứa con trai không nên thân của ta một chút.” Lưu ma ma cười lấy lòng, nói.

Giờ đây, lúc bà ta có chuyện cầu Yên Vũ, bà ta mới cảm thấy hối hận ban đầu đã nói những lời kia ở trước mặt phu nhân. Mặc dù không biết những lời đó có để cho thiếu phu nhân nghe được hay không, nhưng hôm nay biết mình bị người khác nắm ở trong tay, thật đúng là không thoải mái.

Mình trước kia đã quá sai lầm. Cho dù thiếu phu nhân không được phu nhân và lão gia trông chờ như thế nào đi nữa, nhưng trong Tuyên phủ này cũng thật sự là một chủ tử. Mình bất quá chỉ là một nô tài.

“Con trai của bà?” Mặt Yên Vũ mang vẻ ngờ vực.

“À, người không biết cũng không thấy lạ. Nó cả ngày im hơi lặng tiếng, một đứa không có thành tựu. Sáng hôm nay, người tên Vương Sung được điều đến từ trong phòng thu chi của chính viện chính là con trai của nô tỳ.” Lưu ma ma ngượng ngập vừa cười vừa nói.

“À!” Yên Vũ làm ra bộ dáng bỗng nhiên tỉnh ngộ. “Ta mới vào cửa, trong phủ có rất nhiều chuyện đều không hiểu rõ lắm. Hắn làm việc ở ngoại viện, có lẽ là tướng công an bài, không có qua chỗ này của ta. Nhưng tối hôm qua tướng công thật ra có nói một câu, nói có một người trong phòng thu chi của chính viện

rất là thông minh, tự mình đã nghĩ ra một phương pháp nhớ sổ sách rất là tiện, liền muốn lấy từ chỗ cha qua để chỉnh sửa sổ sách trong viện này của chúng ta.”

“À, à, thì ra là như vậy...” Lưu ma ma là của hồi môn Tuyên phu nhân mang tới từ nhà mẹ đẻ, coi như là nhìn Tuyên Thiệu lớn lên, sao lại không biết tính tình của Tuyên Thiệu?

Con trai mình thân vô trường vật*, đừng nói công tử nhớ tới hấn, e là ngay cả con người của hấn cũng không được biết đến. Trong lời này có mang ngụ ý, lại có thể lộ ra sự sủng ái của công tử đối với vị thiếu phu nhân ở trước mặt này.

(*trắng tay, không có gì cả)

Thiếu phu nhân dựa vào cương chiều của công tử, muốn gây khó dễ con trai bà cũng là chuyện dễ dàng đi?

“Vậy, chẳng biết nó chỉnh lý xong trương mục thì có trở về không?” Lưu ma ma lại hỏi.

Yên Vũ cười. “Ma ma muốn bảo hấn trở về tiếp tục làm một người âm thầm của phòng thu chi?”

Lưu ma ma kinh ngạc ngẩng đầu nhìn thiếu phu nhân một cái rồi lại lập tức cúi đầu xuống.

Yên Vũ nghe được tiếng tim đập đột nhiên tăng nhanh của bà ta, tuần tự khuyên bảo, nói: “Nếu hấn thật sự có tài, chẳng phải Tuyên gia có thật nhiều cửa hàng bên ngoài sao? Trong tay tướng công cũng có mấy cửa hàng không lớn không nhỏ, có lẽ hấn cũng có thể đảm nhiệm được chương quỹ của một cửa hàng.”

Tiếng tim đập của Lưu ma ma đã loạn nhịp, môi hơi run run, không biết là khẩn trương hay là kích động. “Thật, thật sự? Không phải thiếu phu nhân đang đùa lão nô chứ?”

Yên Vũ cười khê. “Cũng phải hấn bằng lòng mới được.”

“Bằng lòng, bằng lòng. Chuyện như thế, không lý gì không bằng lòng!” Lưu ma ma liên tục gật đầu, chợt nghĩ đến cái gì, lập tức đứng dậy hành đại lễ với Yên Vũ.

80. Chương 81: Nàng Đến Có Chuẩn Bị

Yên Vũ nháy mắt với Tô Vân Châu.

Tô Vân Châu lạnh tay lẹ chân kéo Lưu ma ma.

“Ma ma, bà làm cái gì vậy?” Yên Vũ cười nói.

“Thiếu phu nhân nhân hậu như vậy, lão nô vô cùng cảm kích. Đứa con trai kia của ta thành thật an phận, nhưng cũng là một hũ nút. Đợi ở phòng thu chi nhiều năm như vậy vẫn chỉ là một người thu chi. Vốn nghĩ đời này nó cũng không hơn thế, không ngờ đến được thiếu phu nhân thưởng thức...” Lưu ma ma nói, nước mắt lại chảy xuống.

Yên Vũ nghe nhịp tim của bà ta, nhìn vẻ mặt của bà ta, biết lời bà ta nói là lời trong lòng.

Đứng dậy kéo tay bà ta qua, vỗ nhẹ nói: “Ma ma đừng như vậy. Bà cũng biết phu nhân không thích ta, bà ở trước mặt phu nhân nói một câu còn có tác dụng hơn so với ta nói mười câu. Sau này còn phải nhờ cậy nơi bà nhiều hơn mới phải. Bà đừng quá khách sáo!”

Kêu Lục Bình dẫn Lưu ma ma đi tiền viện một chuyến để gặp con trai bà ta.

Lưu ma ma ngược lại cũng đúng là người thông minh. Từ khi rời khỏi hậu viện của Tuyên Thiệu không lâu sau liền đi tìm thông gia của bà ta là Viên thị.

Thêm một hồi thì Viên thị tới cầu kiến Yên Vũ.

“Thiếu phu nhân, bà ta dám ra oai phủ đầu người, chúng ta cũng ra oai phủ đầu bà ta đi. Bà ta muốn cầu kiến thì cầu kiến sao? Không để cho bà ta gặp!” Tô Vân Châu lầu bầu nói ở bên tai Yên Vũ.

“Chấp nhận với bà ta, chẳng phải hạ thấp thân phận của mình ngang với bà ta sao?” Yên Vũ đứng dậy phân phó Lục Bình. “Kêu bà ta vào đi.”

Tô Vân Châu lại lần đầu nói: “Thảo nào tiểu nha đầu của chính viện nghị luận nói người dễ bị khi dễ, cái này không phải là dễ khi dễ sao?”

Yên Vũ quay đầu lại nhìn nàng ta một cái, bất đắc dĩ nói: “Người chạy đi chính viện hồi nào?”

Tô Vân Châu mới kinh ngạc phát hiện nói lỡ miệng, tay lập tức che miệng, lắc đầu cười lấy lòng với nàng, thừa dịp trước khi nàng làm khó dễ, vội vàng chạy ra ngoài.

Viên thị đã đi vào phòng chính, khom mình hành lễ với Yên Vũ.

Thân hình bà ta mượt mà, trắng trẻo. Trông vẻ ngoài ba mươi, nhưng vẻ mặt thì thuôn ra, giống như Yên Vũ thiếu tiền bà ta.

“Thỉnh an thiếu phu nhân. Hồi bẩm thiếu phu nhân, ngày người tiếp quản phòng dệt, nô tỳ không khoẻ trong mình, sợ lây bệnh cho chủ tử nên không thể thỉnh an với chủ tử. Hôm nay hết bệnh mới đến đây, xin chủ tử đừng trách.” Khi nói chuyện thì nghiêm túc, có nề nếp.

Yên Vũ gật đầu không nói.

Viên thị đứng một hồi, nhịn không được lén nâng mắt nhìn Yên Vũ, thấy nàng đang thưởng thức cái chén trong tay thì lại mở miệng nói: “Thiếu phu nhân có dặn dò gì không ạ?”

“Không có.” Yên Vũ lãnh đạm nói.

“VẬY... nô tỳ xin cáo lui?” Viên thị có chút không chắc chắn, thử nói dò xét.

“Ừm.” Yên Vũ vẫn ung dung nhàn nhã như cũ.

Viên thị lui hai bước, cuối cùng không nhẫn nại dừng bước chân. “Bẩm thiếu phu nhân, vải vóc trong phòng dệt của chúng ta tuy rằng đều là quần gia thống nhất chọn mua, nhưng mấy vật lẻ tẻ như kim chỉ đều là phòng dệt tự mình mua, báo cáo thu chi lại với phu nhân. Sau này...”

Viên thị dừng lời, nhìn Yên Vũ.

Những thứ này, Yên Vũ đã xem sổ sách rồi, sớm minh bạch.

Nàng còn đặc biệt kêu Tô Vân Châu ra chợ, đi tìm hiểu giá cả thị trường.

Một đồng được mười đến mười lăm cây kim may, Viên thị báo thu chi một đồng một cây. Năm đồng một cuộn tơ, Viên thị báo thu chi mười đồng. Đây vẫn chỉ là vật liệu dùng làm quần áo cho người hầu. Vật liệu dùng cho các chủ tử thì càng quý giá, thể nước cũng lớn hơn.

Nhìn đơn giản mỗi một khoản cũng không nhiều, nhưng những thứ này đều là thứ tiêu xài nhiều, được mua thường xuyên. Tiếp tục quanh năm suốt tháng, tiền bạc Viên thị tham ô không dưới mấy chục lượng.

Vài chục lượng bạc ở trong nhà dân thường có thể coi là khách xù.

Nhưng đối với Tuyên phủ mà nói thì chỉ như muối bỏ bể, không đáng nhắc tới. Điều mấu chốt là người quản lý có muốn bỏ qua hay không.

Viên thị lại mù quáng vì cái lợi nhỏ này mà cố ý hạ thể diện của Yên Vũ.

Nhưng bà ta không biết, khi Yên Vũ còn nhỏ chính là tiểu thư con vợ cả trong phủ thừa tướng, chi phí ăn mặc đều không khỏi xa hoa phú quý. Sau đó, mặc dù ẩn thân Xuân Hoa lâu, nhưng Xuân Hoa lâu càng là một nơi tiêu tiền như nước, nàng chưa từng xem một chút tiền lẻ này ở trong mắt.

Nếu bà ta thức thời, Yên Vũ đương nhiên sẽ không vì một chút lợi nhỏ nhoi này mà làm khó dễ bà ta.

Nhưng nếu bà ta ngu xuẩn, là người không thức thời thì Yên Vũ tuyệt đối sẽ không dung túng một vú già phá hư kế hoạch lưu lại ẩn tượng tốt cho Tuyên phủ nhân của nàng.

“Từ nay về sau, khoản thu chi dĩ nhiên là báo tới chỗ này của ta, lúc nào mẫu thân muốn kiểm tra thì trình ầu thân, hoặc là đến cuối năm giao ầu thân.” Yên Vũ dời tầm mắt từ cái chén ở trong tay đến trên mặt Viên thị. “Người còn có cái gì không rõ không?”

“Không, nô tỳ đều hiểu.” Viên thị cau mày đáp.

“Người thường ngày làm như thế nào thì từ nay về sau làm như vậy. Nếu không có sai lầm gì thì ta cũng sẽ không làm khó người. Nhưng nếu thân thể người thật không khoẻ thì ta cũng không tiện làm phiền người quá mức, sẽ cho phép người về nhà nghỉ ngơi cho tốt.” Yên Vũ đem lời nói rất rõ ràng.

Nơi có thể tham ô trong phòng dật cũng không nhiều, quý nhất là vải vóc và tơ vàng bạc đều có định số. Những trang sức thường được dùng thêu trên quần áo như ngọc trai và bảo thạch thì càng có người đặc biệt trông coi.

Viên thị ở phòng dật nhiều năm như vậy cũng không phạm sai lầm gì lớn, tham ô một ít lợi nhỏ, nàng cũng có thể nhắm một mắt mở một mắt để cho bà ta tiếp tục như thế.

Tục ngữ nói, nước quá trong ắt không có cá. Người có thể bị một chút lợi nhỏ này mua chuộc thì dễ bị bắt chẹt nhất.

“Vâng, nô tỳ ghi nhớ.” Viên thị khom người trả lời, vội vàng lui ra ngoài.

Cũng không biết bà ta đã thật sự hiểu rõ hay là giả bộ hiểu rõ.

Mùa hè đến.

Quần áo mùa hè năm nay của các chủ tử đã làm xong.

Yên Vũ kêu Lục Bình tâm tư cẩn thận mang theo hai tiểu nha hoàn kiểm tra từng món một rồi mới đưa đến các phòng.

Khi đến trang phục của nha hoàn nhất đẳng bên cạnh các chủ tử thì lại chậm trễ chưa làm ra.

Các nha hoàn hầu hạ bên cạnh chủ tử đa số đều đang tuổi lớn, quần áo mùa hè năm ngoái phần lớn đều nhỏ đi rất nhiều. Mặc vào đến trước mặt chủ tử không khỏi thất lễ.

Cho nên y phục năm ngoái không thích hợp, vẫn còn mặc y phục mùa xuân chưa đổi.

Dĩ nhiên Yên Vũ chú ý tới chuyện này.

Ngầm tìm hiểu được, không phải là Viên thị mua ít kim chỉ mà là xoi mói tú nường cất quần áo sai, y phục đã may xong lại bị tháo ra lần nữa, thành ra chậm tiến độ.

Nàng một mặt kêu Lục Bình lén cầm quần áo bị ngán của nha hoàn các phòng đem đến cửa hàng quần áo bên ngoài làm thêm, một mặt ung dung bình tĩnh quan sát Viên thị.

Ngày hôm đó nàng đang ở trong viện tía nhánh hoa thì Lưu ma ma ở bên cạnh Tuyên phu nhân tới viện của nàng.

“Thiếu phu nhân, phu nhân mời người đi qua.” Có chuyện lần trước, Lưu ma ma đối với nàng đặc biệt khách khí, thân cận.

Yên Vũ ngừng tay, thay quần áo, liền đi về phía chủ viện.

Lưu ma ma ở bên cạnh nhỏ giọng nhắc nhở: “Hôm nay tâm trạng của phu nhân không tốt lắm, thiếu phu nhân để ý một chút.”

Yên Vũ gật đầu. “Ma ma có biết vì sao tâm trạng của mẫu thân không tốt không?”

“À... Ngày mùa hè thời tiết khô nóng, không phải là dễ dàng tâm trạng không tốt sao? Huống chi mấy đại nha hoàn bên cạnh phu nhân vẫn còn mặc quần áo mùa xuân, khiến người ta nhìn thấy nóng đó!” Lưu ma ma nói xong, lau lau mồ hôi trên ót.

Lúc Yên Vũ tới trong viện của Tuyên phu nhân thì nghe thấy tiếng của Viên thị nói: “Thiếu phu nhân tiết kiệm, có lẽ là sợ người chê nàng ta không biết quản lý, nên làm ra dáng cho người thấy, cắt giảm tiền bạc, kim chỉ cũng không mua đủ. Đây đều là ghi chép toàn bộ thứ cần dùng, những thứ hàng thấp kém không lên được mặt bàn kia, chẳng phải lỗ kim bị bung ra thì là đầu kim bị gãy... thành ra mới làm trễ nãi thời gian.”

Ba chữ “hàng thấp kém” của Viên thị được nhấn mạnh, chẳng biết có phải là có ngụ ý gì hay không.

Lưu ma ma đi ở đằng trước nàng, nhưng không nghe được tiếng nói chuyện trong phòng, đến gần mới ho nhẹ một tiếng, ám chỉ người trong phòng là thiếu phu nhân đã tới.

Viên thị vội ngừng nói.

Lưu ma ma xóc rèm lên, Yên Vũ cất bước vào phòng, nhìn thấy Viên thị cúi đầu đứng ở một bên.

Tuyên phu nhân thì đen mặt nhìn nàng.

“Mẫu thân đại nhân.” Yên Vũ khom người, giọng nói thanh thúy như ngọc va chạm nhau.

Trong phòng được bày bằng, có nha đầu đứng ở sau bồn bằng quạt cây quạt nên cũng không nóng lắm. Một tiếng này của nàng càng như dòng suối trong, khiến cho không khí uể oải trong phòng dường như sống động một chút.

Tuyên phu nhân hắng giọng một cái, nói: “Lúc còn tiếp nhận phòng dệt, ta có nó với con rằng không nên gấp gáp, không hiểu cũng không sao, bây giờ là rèn luyện không phải phản công. Thế nhưng vót đến nhọn cả đầu*, muốn biểu hiện bản thân, tham công liệu lĩnh không thể chấp nhận được.”

(*ý nói liễu lĩnh bất chấp tất cả để chứng minh điều gì đó)

Trong lòng biết Tuyên phu nhân đã tin vào Viên thị cho bà ấn tượng ban đầu, Yên Vũ khom người đáp: “Dạ.”

Thấy nàng không nóng nảy biện bạch ình, sắc mặt của Tuyên phu nhân hoà hoãn một chút. Chỉ vào đại nha hoàn bên người, nói: “Nhìn đi, bây giờ là mùa gì rồi, vẫn còn mặc quần áo mùa xuân, nóng đến ột đổ đầy mồ hôi, không phải là làm lỡ thời gian sao?”

“Dạ, mẫu thân.” Thái độ Yên Vũ nhận sai vô cùng tốt, tiếp đó giọng dịu dàng nói. “Mấy ngày trước con nhìn thấy trong phủ gấp gáp làm quần áo mùa hè, tựa như có hơi bận rộn, liền kêu Lục Bình đưa ra bên ngoài làm một ít. Bằng không phát cho các cô nương bên người mẫu thân trước đi?”

Tuyên phu nhân vô cùng kinh ngạc liếc nhìn nàng một cái. Lục Bình ở ngoài cửa đã đáp một tiếng.

Phái Tô Vân Châu trở về lấy y phục. Tô Vân Châu cái khác thì không được việc, nhưng chạy nhanh nhất trong mấy nha đầu.

Không bao lâu đã cầm y phục trở lại.

“Đi đổi đi, đứng ở đây ta nhìn thấy cũng nóng.” Tuyên phu nhân ngược lại cũng nói hết sức tốt.

Phái mấy người bên cạnh đi xuống, bà ta nhìn Yên Vũ nói: “Con đã biết bọn họ đẩy nhanh tốc độ, nhưng vì sao muốn cắt xén tiền bạc mua sắm? Lại đem ra ngoài may, không phải là càng lãng phí sao?”

Yên Vũ mở lớn mắt nhìn không hiểu. “Con dựa theo tiêu xài đầu mùa hè của năm ngoái, đưa tiền bạc cho Viên thị để bà ta mua sắm, nhưng bà ta lại trả về một nửa bạc. Con cũng cảm thấy lạ, sao còn dư nhiều tiền vậy chứ? Thì ra không đủ sao? Mẫu thân xem đi, Lục Bình đều ghi lại trong sổ sách đây.”

Yên Vũ tiếp lấy sổ sách từ trong tay Lục Bình, lật tới trang mới nhất, trình tới trước mặt Tuyên phu nhân.

Lưu ma ma không khỏi nhìn lại Yên Vũ. Thảo nào dọc đường đi thiếu phu nhân không chút hoang mang, thì ra là đến có chuẩn bị!

Tuyên phu nhân nhìn sổ sách một chút, rồi ngẩng đầu, ánh mắt nhìn Viên thị cũng hơi thay đổi.

“Viên thị, người nói đi, chuyện gì xảy ra hả?” Tuyên phu nhân trầm giọng, nghiêm khắc hỏi.

“Chuyện này... Phu nhân...” Viên thị hơi hoảng. Bà ta vốn tưởng rằng thiếu phu nhân không hiểu những thứ này, hơi có ý lấn thiếu phu nhân tuổi còn trẻ, hơn nữa xuất thân không tốt.

“Có lẽ là Viên thị hiểu lầm ý của con, tự chủ trương tiết kiệm chi tiêu chứ gì?” Yên Vũ chậm rãi nói.

Tuyên phu nhân không ngờ Yên Vũ sẽ giải thích thay Viên thị.

Viên thị càng hết sức bất ngờ, trong lòng hơi ngạc nhiên mừng rỡ, cho rằng Yên Vũ muốn lấy lòng bà ta là sau này còn muốn nhờ vào bà ta.

“Có thể gọi tú nương tới hỏi một chút, phải cần bao lâu mới có thể đưa ra y phục làm xong?” Yên Vũ dịu dàng đề nghị.

Tuyên phu nhân gật đầu.

Yên Vũ nháy mắt với Lục Bình.

Lục Bình gật đầu đi.

Hôm đó, Yên Vũ ở bên ngoài phòng dệt nghe được tiếng tranh chấp của tú nương cùng Viên thị. Cẩn thận nghe, thì ra là tú nương bắt mẫn Viên thị bắt nạt ta huỷ đi rồi làm lại y phục đã may xong. Liền kêu Lục Bình vào xem tú nương nổi lên tranh chấp với Viên thị là ai, âm thầm ghi nhớ.

Chờ một hồi, Lục Bình dẫn tú nương trẻ tuổi nhất trong phòng dệt đi vào.

Về mặt tú nương hơi khẩn trương, nhưng ánh mắt lại hết sức thuần khiết.

Mang nạng ta hành lễ rồi, Yên Vũ dịu dàng hỏi: “Quần áo mùa hè những năm qua luôn có thể đúng hạn làm ra, năm nay lại trễ đến bây giờ, hơn nữa ta không có phạt các người, cho các người thêm năm ba ngày, có thể làm ra tất cả quần áo trên dưới trong phủ?”

“Chuyện này...” Tú nương nâng mắt nhìn thiếu phu nhân một cái, thấy khuôn mặt thiếu phu nhân hoà ái, luôn khẽ mỉm cười với nàng ta, liền nổi lên vài phần can đảm. “Hồi bẩm chủ tử, quần áo mùa hè năm nay vốn sẽ không bị trễ, nếu không có Viên ma ma cố ý kéo nô tỳ may rồi huỷ, huỷ rồi lại may, thì cũng không đến mức như bây giờ...”

Viên thị quỳ cái rụp trên mặt đất. “Phu nhân, thiếu phu nhân minh giám, rõ ràng là bọn họ lén giở thủ đoạn, không cố gắng may, nô tỳ ngày thường nghiêm khắc với bọn họ nên lúc này bọn họ mới ghi hận trong lòng! Cố ý vu cáo hãm hại nô tỳ!”

Tú nương cũng quỳ rụp trên đất. “Nô tỳ không dám, nếu nói chúng nô tỳ lén giở thủ đoạn, đó là tuyệt đối không thể nào. Phụng dưỡng vì gấp gáp làm y phục mà hai ngày không ngủ, mắt đều đỏ bừng. Xiêm y làm xong, Viên ma ma không phải chệ tay áo hẹp thì là ngại vạt áo trước rộng, kiên quyết muốn chúng nô tỳ huỷ đi.”

Môi Viên thị run rẩy, đang muốn biện bạch.

Tú nương lại chợt lấy ra một cái áo khoác từ trong lòng, hay tay dâng lên. “Xin phu nhân và thiếu phu nhân xem qua, đây là xiêm y mà Viên ma ma kêu chúng nô tỳ huỷ đi, là Phụng dưỡng suốt đêm làm ra, nô tỳ cảm thấy không thích hợp nên mới không đành lòng huỷ đi.”

Lưu ma ma tiến lên nhận lấy xiêm y, tung ra trình cho Tuyên phu nhân xem.

Tuyên phu nhân nhìn thoáng qua, phân phó đại nha hoàn bên người đi thay.

Nha hoàn kia thay xong, quả nhiên ổn thoả.

Ngay cả Viên thị đầu đầy mồ hôi, làm trò trước mặt Tuyên phu nhân và Yên Vũ, cũng không bối ra bất kỳ lỗi gì.

“Viên thị, người có lời gì để nói không?” Sắc mặt Tuyên phu nhân âm trầm lạnh lẽo.

Viên thị khóc nhào trên đất. “Phu nhân, nô tỳ nhất thời hồ đồ...”

“Thôi, trời nóng bức như vậy, đừng để cho nàng ta kêu khóc ở trước mặt ta, huyền nào đến đổ mồ hôi đầy đầu!” Tuyên phu nhân giơ tay lên một cái. “Sai quản gia đem nàng ta bán đi! Nô tài lừa trên gạt dưới, khi dễ trên đầu chủ tử như vậy, Tuyên phủ dùng không nổi!”

Viên thị kêu khóc bị vú già lôi ra ngoài.

Lưu ma ma từ đầu chí cuối không có nói nửa câu cầu xin vì bà ta.

Yên Vũ mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, cũng không nói một lời.

Đợi trong phòng yên tĩnh lại, Tuyên phu nhân mới xoay mặt nhìn Yên Vũ, nói: “Con nhất định đã sớm biết bà ta cố ý hãm hại con?”

Yên Vũ đứng dậy khom người. “Xin mẫu thân trách phạt.”

“Con đứng dậy đi. Con biết rõ bà ta muốn hãm hại con cũng không nói rõ với ta, lại sợ làm lỡ thời gian dùng quần áo trong phủ, nghĩ đến làm xong ở bên ngoài để đền bù. Là bận tâm bà ta là lão nhân do ta mua vào phủ, sợ đắc tội với ta, khiến ta mất mặt mũi.” Tuyên phu nhân không nhanh không chậm nói. “Con bản khoản chu đáo như vậy, ta lại phải trách phạt con cái gì đây?”

Tuyên phu nhân nhớ tới lần trước hiểu lầm Yên Vũ, nàng cũng là cung kính vâng theo như vậy, không chỉ đơn giản làm bà hiểu rõ, giải trừ hiểu lầm, mà còn bảo toàn mặt mũi của bà. Quả thật thiện lương lại đủ thông minh. Giờ xem ra, nàng ở lại bên cạnh Thiệu nhi ngược lại còn ổn thoả hơn so với Ngọc Dao.

Mặc dù Tuyên phu nhân vẫn đối với việc Tuyên Thiệu vì Yên Vũ nên ngỗ nghịch với cha mẹ mà có chút canh cánh trong lòng, nhưng bà cũng rất rõ ràng, cho dù không có Yên Vũ, Tuyên Thiệu cũng chưa chắc có thể phục hồi quan hệ với bọn họ.

Bây giờ con dâu ngược lại bằng lòng thân cận với chính viện, hơn nữa đối với bọn họ vô cùng ngoan ngoãn, nhắc tới đúng là chuyện tốt.

“Chuyện này con làm không tệ, bắt quá sau này thủ đoạn nên cứng rắn, hoặc là phải cứng rắn một chút. Mai sau con làm đương gia chủ mẫu, há có thể để nô tài cùng nhau đến bắt nạt?” Tuyên phu nhân rũ mắt thổi nước trà, nói.

Yên Vũ làm ra vẻ kinh sợ nhưng có chút vui vẻ. “Sau này vẫn cần mẫu thân chỉ dạy nhiều hơn.”

Quan hệ mẹ chồng nàng dâu này dường như có tiến triển cực lớn.

Yên Vũ rời khỏi viện của Tuyên phu nhân, kêu Lục Bình đi phòng dệt một chuyến, bổ nhiệm tú nương trẻ tuổi đã chỉ ra Viên thị làm người quản lý mới.

Có hành động này cũng không phải toàn bộ là vì nàng ta dám đứng ra ở thời khắc mấu chốt, càng bởi vì ánh mắt thuần khiết của nàng ta đặc biệt khiến Yên Vũ xúc động.

Yên Vũ mới vừa trở lại viện của Tuyên Thiệu thì đối diện với Tô Vân Châu cúi gằm mặt.

“Thiếu phu nhân.” Tô Vân châu vịn vẹo khom người hành lễ.

Yên Vũ liếc nhìn nàng ta một cái. “Người sao vậy? Tổ rõ tâm ý với Tần Xuyên bị cự tuyệt?”

Tô Vân Châu ngẩng đầu lên nhìn Yên Vũ, vừa tức giận vừa bất đắc dĩ nói: “Mới không phải! Huynh ấy cự tuyệt ta cũng không phải lần một lần hai, sao ta lại khó chịu chứ? Là huynh ấy phải đi!”

Yên Vũ nghe vậy sững sờ. “Phải đi?” Là biểu ca thấy nàng gả cho Tuyên Thiệu, đau lòng thất vọng nên mới định rời đi sao? Trong lòng Yên Vũ bỗng nhiên nổi lên cảm giác phức tạp, thất vọng mất mát rồi lại hết sức thả lỏng.

“Ừm, nói là Mân Nam có kẻ ác hoành hành, huynh ấy phải đi để diệt trừ kẻ ác.” Tô Vân Châu lo lắng nói.

Tần Xuyên chỉ là thị vệ bên người của Tuyên Văn Bình, không phải là người của triều đình. Chuyện diệt trừ kẻ ác này mắc mớ gì tới huynh ấy? Chẳng lẽ là Tuyên Văn Bình muốn đi Mân Nam?

“Nói vậy, chẳng phải Tần Xuyên phải rời khỏi Tuyên phủ sao?” Yên Vũ lại hỏi.

“Không phải, huynh ấy ngây người ở đây thật tốt, tại sao muốn rời đi?” Tô Vân Châu thở dài một tiếng. “Lúc sư huynh ở núi Thanh Thành luôn thích ngao du sông núi. Ta cứ ngỡ nguyện vọng của sư huynh là ngao du sông núi, sau này chúng ta có thể cùng nhau làm những hiệp khách hành hiệp trượng nghĩa, xông pha giang hồ... Không ngờ rằng sư huynh lại thích quan trường. Mà thôi, mặc kệ sư huynh thích gì, ta đều sẽ đi theo bên cạnh huynh ấy.”

81. Chương 82: Chúng Ta Hữu Duyên Vô Phận

Ánh mắt Yên Vũ hơi kinh ngạc nhìn Tô Vân Châu, nhất thời trong lòng lại không thể không hâm mộ nàng ta. Có thể can đảm cố chấp đi yêu thích như vậy, không chút kiêng kỵ làm chuyện mình muốn làm, không bị mọi ràng buộc mà theo đuổi thứ mình muốn.

Với nàng mà nói, quả thật giống như hy vọng xa vời.

Nếu không có trận thảm sát tám năm trước, có phải nàng cũng có thể sống dễ dàng, tự tại như vậy không?

Nàng thở dài một hơi, thu ánh mắt lại, dậm dậm nói: “Ta đã nói với người bao nhiêu lần, không nên chạy đến chính viện, tại sao người không bao giờ chịu nghe?”

Tô Vân Châu bĩu môi. “Ta đi nhiều lần như vậy, chẳng phải là cho tới nay chưa từng có người phát hiện sao? Võ công của ta rất cao, thiếu phu nhân không cần lo lắng!”

Yên Vũ nhớ tới ngày ấy ở ngoài thư phòng nghe được đối thoại của Tuyên Thiệu và Lộ Phi Nam, chỉ sợ không phải là không ai phát hiện Tô Vân Châu, mà là cố ý nhường. Tuyên Thiệu hoàn toàn không để vào mắt một cô gái như Tô Vân Châu, mà Tần Xuyên...

Yên Vũ nhíu mày. Không muốn tiếp tục suy nghĩ sâu xa.

Bây giờ mặc kệ có phải Tuyên Văn Bình muốn rời phủ hay không, kế hoạch nàng tiếp cận Tuyên phu nhân cũng có thể tiếp tục thực hành. Có thể đợi lúc Tuyên Văn Bình trở lại, nàng đã thu được hảo cảm của Tuyên phu nhân, tiến tới có cơ hội hạ thủ với Tuyên Văn Bình.

Ban đêm bỗng nhiên đổ xuống một trận mưa.

Yên Vũ đang ngủ say thì bị tiếng mưa rơi đánh thức.

Nàng gắng mở mắt, phát hiện bên cạnh mình trống không.

Từ khi đám cưới tới nay, đây là lần đầu tiên đêm khuya Tuyên Thiệu không về... Nàng biết hẳn bề bộn nhiều việc. Mặc dù hẳn không phải là tổng chỉ huy sứ hoàng thành ty, nhưng với tính tình mạnh mẽ, hẳn hầu như ôm đồm tất cả mọi chuyện của hoàng thành ty, có thể khiến hoàng thành ty chỉ nghe công tử không nghe tổng chỉ huy sứ.

Quan hệ của hai cha con này rất kỳ quái, chẳng biết tại sao Tuyên Thiệu lại căm hận Tuyên Văn Bình như vậy. Mà Tuyên Văn Bình đối với con trai cũng không nghiêm khắc giống như phụ thân. Ngược lại là vô cùng dung túng, thậm chí có khi còn mang chút ý lấy lòng.

Nghe tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ, Yên Vũ có chút không ngủ được.

Nàng sinh ra trong thời tiết mưa phùn mù mịt, cho nên khuê danh là Yên Vũ.

Nàng khoác áo lên, chậm rãi đi tới trước cửa sổ, đưa tay đẩy cửa sổ ra.

Cảm giác ẩm ướt trong lành đập vào mặt.

Nàng hít sâu một hơi, nhưng khi thấy rõ cảnh tượng trong màn mưa kia thì cả người cứng ngắc, cực kỳ sửng sốt.

Giữa mưa to tầm tã, Tần Xuyên toàn thân y phục dạt hành, cứ như vậy lẳng lặng đứng ở đó.

Nước mưa từ đỉnh đầu chảy vào cổ áo, quần áo của hắn... Chẳng biết rốt cuộc hắn đứng bao lâu, cả người hoàn toàn ướt đẫm, gần như muốn hoà vào với mưa.

Thấy bóng dáng của Yên Vũ xuất hiện ở trước cửa sổ, hắn lay động hai cái, mới cất bước đi lên phía trước.

Đến gần, Yên Vũ mới nhìn thấy sắc mặt hắn tái nhợt, ngay cả môi cũng trắng bệch.

“Huynh... Huynh ở đây làm gì?” Yên Vũ run giọng hỏi.

Tần Xuyên mỉm cười, nhưng mà nụ cười ở trên khuôn mặt tái nhợt có vẻ vô cùng tiêu tụy. “Không có gì, chỉ là muốn tới thăm muội một chút, nhưng sợ bất tiện uội. Có thể canh giữ ở ngoài phòng của muội như thế cũng thấy an lòng.”

Yên Vũ lắc đầu. “Muội đã gả cho Tuyên Thiệu, gả cho Tuyên Thiệu rồi! Huynh không hiểu sao? Huynh còn coi chừng muội làm cái gì?”

Về mặt Tần Xuyên thương xót, gơ tay lên thận trọng chạm vào gò má của nàng. “Xin lỗi, ngày ấy không thể giữ muội lại được.”

Ngón tay của huynh ấy lạnh như băng, không có chút độ ấm nào. Nhất định là huynh ấy đã đứng yên ở trong mưa thật lâu...

Hàm răng Yên Vũ đều run rẩy, bắt buộc mình phải phải tàn nhẫn hạ quyết tâm, đau dài không bằng đau ngắn. Nàng bình tĩnh nhìn Tần Xuyên. “Huynh ngu à? Là tự muội bằng lòng gả cho Tuyên Thiệu, huynh không nhìn ra sao? Huynh còn quẩn muội làm cái gì? Chân tướng năm xưa muội không tra xét, đến tột cùng kẻ thù là ai đã không còn quan trọng! Bây giờ muội trải qua rất tốt, phú quý an nhàn, được người ta cực kỳ hâm mộ, không khác gì với cuộc sống trước kia. Muội dự định tiếp tục cùng Tuyên Thiệu trải qua thật tốt, biểu ca cũng đừng chấp nhất, đi trải qua cuộc sống mình muốn đi!”

Thấy gương mặt tái nhợt của Tần Xuyên, trên mặt đều là nước mưa, mặt không chút cảm xúc nhìn nàng.

Yên Vũ chỉ cảm thấy câu chữ của mình như đao, từng đao đâm vào trên ngực của chính mình.

“À, đúng rồi, muội nghe Vân Châu nói huynh thích mặc sức ngao du sông núi. Huynh đi đi, rời khỏi Tuyên phủ, đi trải qua cuộc sống tự tại mà huynh muốn...”

“Ta chỉ muốn cùng với muội.” Tần Xuyên bỗng mở miệng cắt ngang lời của nàng. “Tám năm trước trở mắt nhìn trận hoả hoạn thiêu cháy, trở mắt nhìn muội dừng cảm quên mình muốn chạy ào vào trong lửa, ta đã phát lời thề, đời này nhất định phải bảo vệ muội thật tốt, muội ở đâu thì ta ở chỗ đó bảo vệ muội.”

Trong lòng Yên Vũ điên cuồng gào thét. “Huynh đi, huynh đi đi. Muội không cần huynh trông coi, muội chỉ hy vọng thân nhân duy nhất bởi bạn muội tám năm qua có thể sống thật tốt...”

Nhưng đôi môi run rẩy, nhìn màn mưa nói: “Biểu ca, đừng suy nghĩ, đời này chúng ta hữu duyên vô phận.”

“Ta chờ. Nếu hấn đối đãi muội tốt, ta sẽ chờ nhìn thấy muội hạnh phúc tới già; nếu hấn có lỗi với muội, ta sẽ chờ muội quay đầu lại, vĩnh viễn là chỗ dựa ột mình muội.” Tần Xuyên nói xong, cũng không chờ Yên Vũ đáp lại, liền xoay người rời đi. “Ngày mai ta sẽ đi Tuyên Châu, có lẽ có khoảng thời gian không thể trở về, ta đã căn dặn Tô Vân Châu nhất định phải bảo vệ muội.”

Bóng dáng thon dài, cô đơn của hấn dần dần biến mất trong màn mưa.

Yên Vũ chợt thấy trên mặt mát lạnh, gơ tay lên sờ soạng, thì ra là gió đã thổi mưa vào cửa sổ, hắt vào trên mặt nàng.

“Biểu ca, vì sao huynh khăng khăng một mực như vậy?”

Yên Vũ trở lại trên giường lớn rộng rãi bằng gỗ đàn hương, nhưng trần trọc đến hừng đông.

Ban đêm mưa lớn như vậy, nhưng buổi sáng trời quang mây tạnh.

Không khí ẩm ướt trong lành, còn mang theo mùi hoa nhàn nhạt, chim hót chiêm chiếp giống như đang gọi ca một ngày tốt đẹp.

Lúc Lục Bình đang chải đầu búi tóc cho Yên Vũ thì Yên Vũ chợt nghe thấy có tiếng bước chân vội vàng tới. Nghe như Tuyên Thiệu đã trở lại?

Quả nhiên không bao lâu, Tuyên Thiệu nhắc chân vào phòng. Vòng qua bình phong thêu chim hỉ thước đậu trên cành, hấn đi tới trước bàn trang điểm.

“Đừng búi tóc, thu thập hành lý, thay trang phục đàn ông, cùng ta đi một chuyến xa nhà.” Tuyên Thiệu trầm giọng phân phó.

Mặc dù đêm qua hấn không có ở nhà, nhưng cũng không đại biểu hấn sẽ không biết chuyện xảy ra trong nhà.

Yên Vũ xuyên qua gương, ngược mắt nhìn về mặt của hấn, thấy góc cạnh rõ ràng trên mặt hấn, dường như rất là bình tĩnh.

“Đi đâu vậy?” Yên Vũ nhận lấy chiếc lược trong tay Lục Bình, phái nàng ta đi thu thập quần áo và đồ dùng hàng ngày, mình thì búi tóc dài lên.

“Tuyền Châu.” Tuyền Thiệu nhàn nhạt nói.

Nhưng trong lòng Yên Vũ thì chợt giật mình.

Chẳng phải Tuyền Văn Bình và Tần Xuyên muốn đi Tuyền Châu sao? Sao Tuyền Thiệu cũng muốn đi? Đến tột cùng Tuyền Châu đã xảy ra án lớn gì mà cần làm phiền tới hai cha con Tuyền gia đều lên đường?

Mặc dù trong bụng phân vân, nhưng tốc độ của Yên Vũ cũng không chậm. Tay chân cực kỳ nhanh nhẹn búi tóc thành búi tứ phương, thay Lục Bình tìm quần áo nhỏ nhất của Tuyền Thiệu.

Yên Vũ mặc vào vẫn quá dài, quá lớn.

“Nô tỳ sẽ sửa bây giờ, rất nhanh.” Lục Bình đo kích cỡ của Yên Vũ, rồi cùng hai nha hoàn khác, ba người cấp tốc sửa quần áo của Tuyền Thiệu.

Tuyền Thiệu đứng ở một bên, nhưng trên mặt hiện lên một ý cười không rõ, nhìn búi tóc tứ phương gọn gàng trên đỉnh đầu Yên Vũ, nói: “Trước đây nàng thường xuyên nữ giả nam trang sao?”

Yên Vũ gật đầu. “Trước đây Mục Thanh Thanh thích nữ giả nam trang ra ngoài đi dạo, thiếp thường xuyên theo nàng ta.”

Tuyền Thiệu cười, đường cong trên khuôn mặt kiên nghị lập tức trở nên mềm mại vài phần. “Thảo nào.”

Thảo nào cái gì, hấn lại không nói.

Yên Vũ chợt nhớ tới chuyện ngày ấy, lúc hấn mới ra khỏi thiên lao, trước khi thăm vấn Vương đại nhân, mình búi tóc cho hấn, hấn lại trở mặt.

Nâng mắt nhìn vực nhìn hấn. Chẳng lẽ hấn là vì mình chải búi tóc đàn ông quá thành thực nên tức giận?

Lẽ nào từ lúc đó hấn đã có tâm tư khác với mình?

Yên Vũ còn chưa nghĩ đến chuyện khác chứng minh suy đoán của mình thì đám người Lục Bình đã sửa xong y phục.

Nàng lưu loát thay nam trang, cùng Tuyền Thiệu ngồi lên xe ngựa. Xe ngựa đi ra khỏi phủ.

“Công tử, phu nhân đang chờ ở cổng trong, muốn đưa tiễn ngài một chút.” Tuyền Hoà đuổi theo bên xe ngựa, vừa chạy vừa nói.

“Ngừng xe lại.” Tuyền Thiệu phân phó. “Đi ra ngoài từ cửa sau.”

Yên Vũ kinh ngạc liếc hấn một cái. Tuyền phu nhân chỉ là muốn đưa tiễn hấn một chút, đây có gì không ổn chứ? Hấn có khúc mắc gì với cha mẹ của mình, cáo biệt trước khi đi cũng là lẽ thường mà?

Lại nghe thấy tiếng thở dài nhỏ đến mức không thể nghe được của Tuyền Hoà ở bên ngoài xe ngựa, tựa như là trong dự liệu, đáp: “Dạ, nô tài đi bẩm báo với phu nhân.”

Xe ngựa cuối cùng ra khỏi Tuyền gia từ cửa sau.

Về mặt của Tuyền Thiệu vẫn có chút lạnh lùng.

Yên Vũ nghe thấy xe ngựa ra khỏi Tuyền phủ, sau đó đi ra ngõ hẻm dài ở cửa sau, có hơn mười người cười ngựa bám theo.

Nàng cũng không suy nghĩ nhiều, gơ tay nhắc xuống ấm trà trên lò đất sét nhỏ, rót một chén nước trà đã đun xong cho Tuyền Thiệu.

“Tướng công?”

Tuyên Thiệu nâng mắt nhìn nàng, nhận lấy chén trà qua tay đặt lên trên chiếc bàn con bằng ngà voi, đưa tay ôm nàng vào lòng, thở ra một cái thật dài. “Ta không thích cảm giác biệt ly.”

Giọng nói của hắn buồn buồn, tựa như bao hàm rất nhiều tình cảm ở bên trong.

Yên Vũ gật đầu. Nói chung, rất nhiều người không thích cảm giác ly biệt, thế nhưng phản ứng lớn như hắn cũng là thiếu số.

“Thiếp cũng không thích.” Nàng vùi trong ngực hắn, nói.

“Sau này bất kể ta đi đâu đều mang theo nàng bên người, được chứ?” Cầm Tuyên Thiệu vuốt ve đỉnh đầu nàng, hỏi.

Sau này? Sau này của bọn họ ở nơi nào? Giữa hắn và nàng thật sự sẽ có sau này sao?

Trong nháy mắt, Yên Vũ có chút thất thần.

“Đang suy nghĩ gì vậy?” Tuyên Thiệu cúi đầu nhìn nàng, hỏi.

Yên Vũ cười. “Đang nghĩ đến bộ dáng Tuyên công tử thanh danh hiển hách, đi đến bất cứ chỗ nào cũng mang theo người nhà.”

Hắn nghe vậy cũng nở nụ cười. “Trên phố sẽ lưu truyền Tuyên công tử lạnh lùng khốc liệt trái lại là một tên sợ vợ, chính thể của Tuyên Thiệu thật ra là một sư tử Hà Đông.”

Hắn nở nụ cười tươi sáng, rực rỡ như ánh mặt trời ban trưa, trực tiếp khiến nàng hoa mắt. Tia sáng chói mắt kia dường như muốn phá tan từng lớp sương mù, chiếu thẳng vào trong lòng bị thù hận trói buộc của nàng.

Nàng vội cúi đầu, mượn việc dập tắt than trong lò để che giấu vẻ mặt đấu tranh của mình

Yên Vũ tự nhủ trong lòng nhiều lần, tựa như nói nhiều lần như vậy thì có thể củng cố niềm tin.

Hình như gấp rút lên đường, một đoàn người ngựa cũng không nghỉ ngơi buổi trưa.

Tuyên Thiệu và Yên Vũ cũng chỉ ở trong xe ngựa đơn giản dùng một chút lương khô lót dạ.

Lúc chạng vạng, xe ngựa mới dừng lại ở một trấn nhỏ tên là Thăng trấn, tìm khách điểm lớn nhất của trấn, đến ngủ trọ.

Xe ngựa vào hậu viện khách điểm, Yên Vũ nhảy xuống xe ngựa theo Tuyên Thiệu.

Khoé mắt thoáng qua một bóng dáng quen thuộc, khi nàng xoay mặt tìm thì chỉ thấy một con ngựa đỏ thẫm to lớn được dắt theo đuôi đi xa.

Tuyên Thiệu kéo nàng đi vào khách điểm.

Yên Vũ dò xét xung quanh một phen, cũng không nhìn thấy bóng dáng của Tuyên Văn Bình.

Tuyên Thiệu đã kéo nàng vào phòng chữ thiên thượng hạng. Vốn tưởng rằng lần này nàng giả nam trang xuất hành, Tuyên Thiệu sẽ để nàng một mình ở một gian phòng. Dù sao đã bao toàn bộ khách điểm, hai người “đàn ông” bọn họ lại để trống phòng, chen chúc ở trong một phòng thì thật sự có chút kỳ quái.

Nhưng Tuyên Thiệu từ trước đến nay luôn bá đạo, hoàn toàn không cho nàng lựa chọn nào khác, hắn lại không biết để ý đến ánh mắt của người ngoài.

Phân phó tiểu nhị đưa thức ăn đến trong phòng, Tuyên Thiệu liền nằm trên giường nhắm mắt thở ra.

Lúc thức ăn được đưa tới, hắn đã hít thở đều đều, ngủ thiếp đi.

Yên Vũ vốn định gọi hắn dậy ăn, nhưng nhìn thấy vẻ mặt an tĩnh ngủ của hắn thì không đành lòng quấy rầy.

Dáng vẻ hắn ngủ yên tĩnh như một đứa bé. Dỡ xuống ngông cuồng tự cao tự đại, cuối cùng khôi phục lại hình dáng một thiếu niên mười tám mười chín tuổi.

Yên Vũ đứng ở bên giường, lẳng lặng nhìn hẩn một hồi. Nhón chân nhẹ nhàng rời đi, ngồi ở bên cạnh bàn. Tập trung tinh thần phóng xa thính lực của mình.

Nàng vẫn muốn xác định một chút, rốt cuộc Tuyên Văn Bình có đi cùng hay không.

Hôm qua Tô Vân Châu nói, Tần Xuyên phải đi một chuyến xa nhà, vả lại tối hôm qua Tần Xuyên cũng chính miệng nói với nàng, huynh ấy phải đi Tuyền Châu.

Sao hôm nay ngược lại là Tuyên Thiệu lên đường đi Tuyền Châu chứ?

Nếu Tuyên Văn Bình cũng cùng đi, xuống tay với ông ta ở ngoài Tuyền phủ dĩ nhiên dễ dàng hơn một chút so với ở trong phủ.

Nhưng nàng tập trung tinh thần lắng nghe nửa ngày, tỉ mỉ lắng nghe toàn bộ từng gian phòng từ trên xuống dưới của khách điểm, bao gồm chuồng ngựa, phòng chứa củi ở hậu viện, nhưng không nghe được một tiếng nào của Tuyên Văn Bình.

Ngược lại có một giọng nói khác khiến cho trong tai nàng bỗng nhiên “ong” một tiếng, cả người đều ngây ngẩn.

“Tần Xuyên, nội thương của ngươi còn chưa khoẻ lại, đi theo xem nào nhiệt gì?”

Nàng không nhận ra giọng nói của người này, nhưng hai chữ “Tần Xuyên” thì nàng nghe thật rõ.

“Không sao.” Quả thật là giọng của biểu ca. “Đại nhân phân phó, há có thể chối từ?”

Tuyên Văn Bình không có tới, nhưng Tần Xuyên thật sự tới.

Vả lại nội thương của huynh ấy còn chưa khoẻ lại, không biết có phải thương thế huynh ấy bị Tuyên Thiệu đả thương vào ngày đám cưới chưa lành không?

Huynh ấy mang theo thương thế, đêm qua lại còn dầm mưa lâu như vậy, không biết có thể lưu lại mầm bệnh gì hay không?

“Cơm đều lạnh rồi, sao không đánh thức ta?” Chẳng biết lúc nào Tuyên Thiệu đã thức dậy, đang đứng ở bên cạnh bàn nhìn nàng.

Yên Vũ thu lại suy nghĩ. “Thấy chàng ngủ ngon, không đành lòng đánh thức chàng. Đêm qua chàng không về, có lẽ không có ngủ phải không?”

Đôi mắt như hắc diệu thạch của Tuyên Thiệu, hào quang lưu chuyển, hiếm khi chủ động giải thích: “Toàn Cơ ở Tuyền Châu bỗng nhiên phạm án, liên tục giết hơn mười người dân vô tội, khiến cho quan dân sợ hãi bất an. Hoạn quan Cao Khôn kiến nghị với hoàng thượng, kêu cha ta đi bình định Toàn Cơ.”

Tuyên Thiệu hừ lạnh một tiếng, trên mặt mang theo khinh thường, nói: “Ông ấy lớn tuổi rồi, đi thì có thể làm gì? Mấy năm gần đây Toàn Cơ trở nên kiêu ngạo, nhưng nếu đảng hoàng, chỉ làm buôn bán và chuyện trong giang hồ, cùng với triều đình nước sông không phạm nước giếng thì ngược lại cũng sống yên ổn với nhau. Nhưng cố ý tàn sát dân chúng, uy hiếp quan viên địa phương thì thật có phần không biết trời cao đất rộng.”

Yên Vũ gật đầu, đứng dậy đi tới cạnh bàn, ngồi xuống dùng cơm cùng Tuyên Thiệu.

Nhưng trong lòng nhanh chóng xoay vòng.

Toàn Cơ? Nàng nghe cậu nhắc qua, ông ta từng quen biết với Toàn Cơ chủ. Chuyện Tuyền Châu, nếu gặp nguy hiểm không biết cậu có thể giúp một tay được hay không đây?

Mặc dù trên mặt Tuyên Thiệu mang theo khinh thường đối với Tuyên Văn Bình, nhưng hẩn tranh đi Tuyền Châu, có phải là lo lắng chuyến đi này sẽ gây bất lợi cho Tuyên Văn Bình hay không, mới tự nguyện thay cha mạo hiểm? Có thể trên mặt là hẩn bất hoà với Tuyên Văn Bình, nhưng đáy lòng vẫn rất quan tâm đến phụ thân của hẩn hay không?

Nàng nhin không được ngẩng đầu nhìn Tuyên Thiệu.

Đúng lúc Tuyên Thiệu cũng nhìn lại nàng. “À, nhắc tới, Toàn Cơ cũng có chút duyên phận với ta và nàng đây.”

“Cái, cái gì?” Trong lòng Yên Vũ căng thẳng. Không phải hắn cũng biết ngay cả chuyện của cậu chứ?

“Nàng còn nhớ Thượng Quan Hải Lan phạm vào vụ án giết người ở Xuân Hoa lâu không?” Tuyên Thiệu để đùa xuống. “Hắn nghĩ tới đi Xuân Hoa lâu là do Toàn Cơ bán cho hắn tin tức ta lưu luyến Xuân Hoa lâu.”

“Ồ...” Lúc này Yên Vũ mới thở dài một hơi. Toàn Cơ này thật đúng là không chỗ nào không có mặt nhỉ.

82. Chương 83: Đây Không Phải Là Khiêu Khích Sao?

Bây giờ thì nàng biết rõ Tuyên Văn Bình thật sự không có đến.

“Đoạn đường này bôn ba, sẽ rất vất vả. Uất ức cho nàng rồi.”

Ban đêm, khi Tuyên Thiệu ôm Yên Vũ ngủ, nói nhỏ ở bên tai nàng.

“Đừng nói tới uất ức...”

Nàng nhắm mắt, đúng là một đêm ngủ ngon.

Ngày xưa nàng có tật kén giường ngủ, đột nhiên thay đổi chỗ mới, đệm giường mới thì sẽ ngủ không yên. Không phải là mơ đến hoạ hoạn phủ thừa tướng thì là bị ác mộng khác làm tỉnh lại.

Nhưng đêm nay nàng ngủ say, hết sức kiên định.

Nàng bỗng hoảng sợ phát hiện, ở trong lòng Tuyên Thiệu, nàng sẽ ngủ cực ngon. Là nàng đã quá quen thuộc với mùi thơm đàn hương nhàn nhạt trên người Tuyên Thiệu, hay là nàng đã bắt đầu ỷ lại, quyến luyến cảm giác có người lúc nào cũng bảo vệ bên cạnh?

Yên Vũ cũng không cảm thấy bôn ba vất vả. Trái lại, trong lòng đấu tranh khiến cho nàng vô cùng hao tâm tổn sức.

Hơn mười ngày sau, nhóm Tuyên Thiệu cuối cùng đã tới Tuyền Châu.

Quan viên địa phương cùng dân chúng ra khỏi thành chào đón, giống như không phải là nghênh tiếp Tuyên công tử mặt lạnh vô tình, mà là cứu tinh của bọn họ. Quang cảnh rất là hùng tráng.

Tuyên Thiệu ngồi yên bên trong xe ngựa, ngay cả mặt cũng không hề lộ, trực tiếp kêu Lộ Nam Phi nhanh đánh xe ngựa đến dịch quán, xua tan dân chúng luôn đi theo đến. Đáng vẻ kiêu căng gặp mấy quan viên chủ yếu của Tuyền Châu. Hiểu khái quát tình tiết vụ án.

Mấy ngày nay, trong khi bọn họ trên đường chạy tới, trong thành Tuyền Châu lại có năm người chết.

Bây giờ một khi trời tối là trong thành Tuyền Châu hầu như không thấy tiệm nào mở cửa, trên đường càng tìm không thấy một bóng dáng đi dạo nào.

Tất cả tiệm của Toàn Cơ được thiết lập ở Tuyền Châu đều đóng cửa ngay sau án giết người đầu tiên. Hơn nữa từ khi xảy ra án mạng tới nay, bọn họ dường như cực lực phòng ngừa phát sinh xung đột chính diện với triều đình. Trong những vụ án mạng, bị chết đều là dân chúng bình thường, không chức tước, không địa vị.

Yên Vũ ở trong phòng, sau khi nghe được Tuyên Thiệu cùng các quan viên nói chuyện thì cảm thấy không hiểu. Sự tình dường như hơi kỳ quái.

Tuyên Thiệu vừa tới nhưng cũng chưa nghỉ ngơi. Đợi nghe các quan viên báo cáo xong, trực tiếp dẫn theo người đi nha môn. Hắn muốn đích thân nhìn xác chết, cũng muốn tra cứu hồ sơ từ án mạng đầu tiên tới nay.

Yên Vũ lập tức ngồi dậy. Mặc dù nàng không biết phá án, nhưng ít ra thính lực của nàng sáng suốt, cũng không chừng có thể phát hiện đầu mối gì. Quan trọng hơn là không lái đi được cảm giác quái dị kia ở trong lòng nàng, nàng muốn biết rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Nàng đóng cửa xoay người muốn đi thì va mạnh vào một người.

Người đó tới rất nhanh. Rõ ràng trước đó nàng nghe được có người tới gần, người đó vẫn còn ở bên ngoài viện.

Ngẩng đầu nhìn lên, đúng là Tần Xuyên sắc mặt tiêu tụy, cầm mộc đầy râu.

“Huynh tới đây làm gì?” Yên Vũ thấp giọng hỏi.

“Tìm muội!” Về mặt Tần Xuyên hơi gấp gáp. “Vụ án này muội không nên nhúng tay. Ta biết thánh lực của muội tốt, nhưng nếu Tuyên Thiệu muốn muội giúp hắn thì muội từ chối. Được không?”

“Vì sao?” Yên Vũ lập tức hỏi.

“Muội là con gái, việc giết chóc máu me dĩ nhiên là phải ít dính vào!” Tần Xuyên lạnh lùng nói.

“Muội không sợ.” Yên Vũ lắc đầu. Nếu là lúc trước thì còn có chút sợ sệt, từ khi quen biết Tuyên Thiệu tới nay, lá gan của nàng càng luyện càng lớn.

“Không được! Không cho đi, đồng ý với ta!” Tần Xuyên không nhịn được nắm lấy vai của nàng, nhìn chăm chăm vào mắt nàng, nói.

“Huynh đi mau đi, Tuyên Thiệu sắp trở lại rồi!” Yên Vũ đẩy hắn ra.

Tần Xuyên hơi do dự, nhưng thấy Yên Vũ sốt ruột thúc hắn thì không thể làm gì khác hơn là nhún người rời đi.

Không bao lâu, Tuyên Thiệu liền xuất hiện ở cửa viện, xa xa nhìn Yên Vũ nói: “Ta đi phòng xác xem một chút, nàng đi không?”

“Đi!” Yên Vũ tung người nhảy xuống năm ba bậc thang, bước nhanh tới bên cạnh Tuyên Thiệu.

Tuyên Thiệu cúi đầu nhìn nàng, nói: “Lá gan của nàng lớn như vậy, rất có tiềm chất sư tử Hà Đông.”

“Cảm ơn đã khen ngợi!” Yên Vũ sáng khoái trả lời.

May mà trên đường đi nàng đều cài nam trang. Khi dừng lại ở Thằng trấn thì Tuyên Thiệu cũng kêu người dựa theo khổ của nàng mà mua về không ít quần áo may sẵn.

Lúc này đi theo bên cạnh Tuyên Thiệu, người ngoài chỉ tưởng là tùy tùng của Tuyên Thiệu, cũng không nghi ngờ gì cả.

Ngày hôm nay trời thật nóng, tuy rằng phòng xác là nơi lạnh lẽo u ám, nhưng vì đề phòng xác bị hư, bên trong luôn để không ít băng.

Lộ Nam Phi vừa nhìn vừa gật đầu nói: “Quan viên của Tuyên Châu này vẫn coi như là có kiến thức, biết phải bảo tồn xác chết thật tốt.”

Mặc dù như thế, mùi trong phòng xác vẫn hết sức khó ngửi.

Xác thối tràn ngập trong mũi, khiến cho nhịn không được muốn nôn liên tục.

Sắc mặt Yên Vũ hơi trắng, nhưng thần thái coi như điềm tĩnh.

Trịnh đại nhân đi theo đã nhịn không được, bịt mũi miệng, lui ra ngoài.

Có lẽ là Tuyên Thiệu thường thấy cảnh này, sắc mặt thông dong bình tĩnh, đi tới bên cạnh thi thể, giơ tay lên giặt tấm vải trắng đắp trên thi thể ra.

Yên Vũ kêu lên một tiếng, nhịn không được lui lại một bước.

Khuôn mặt của thi thể kia đã bắt đầu thối rữa, có những con giòi trắng nhoi nhúc ở trên mặt hắn. Trên người hắn đầy vết máu khô, nhìn không ra màu sắc quần áo, chỗ ngực bị mở rộng, trống rỗng, không thấy trái tim.

Một tay Yên Vũ vịn lấy cánh tay Tuyên Thiệu, một tay bịt miệng kèm chế cơn ói dâng lên.

Thảo nào Tần Xuyên không cho nàng đến. Nghĩ tới chuyện huynh ấy nói trước đó, người chết ở nơi này vô cùng thảm.

Nàng không nên cậy mạnh!

Tuyên Thiệu nhẹ vỗ về lưng nàng, một luồng ấm áp từ trên tay hần tiến vào thân thể nàng.

Không bao lâu, hần thu tay lại, nàng đã cảm thấy khá hơn nhiều.

“Nhịn được không? Không nhịn được thì nàng đi ra ngoài trước nhé?” Về mặt Tuyên Thiệu như thường, hỏi.

Yên Vũ lắc đầu. “Không sao.”

Nàng quả thật là lạnh se quên đau, vừa mới tốt lên một chút thì lại bắt đầu cậy mạnh.

Tuyên Thiệu gạt đầu với Lộ Nam Phi. Lộ Nam Phi giơ tay lên mở ra tấm vải trắng đắp trên thi thể thứ hai.

Đã có chuẩn bị, lần này Yên Vũ phản ứng không mãnh liệt như vậy.

Nàng dời tầm mắt đi chỗ khác, không nhìn tới những con giò nhỏ nhúc nhích ở trên mặt thi thể, chỉ nhìn xuống, thấy thi thể này cũng bị móc tim.

Mười mấy thi thể, nhìn vào tử trạng đều giống nhau, đều bị móc tim.

Trở ra phòng xác, Yên Vũ chỉ cảm thấy bên ngoài trời sáng khí trong, môi trường thật tốt đẹp. Nhịn không được hít sâu mấy hơi, trên mặt tái nhợt rốt cuộc có chút huyết sắc.

Trịnh đại nhân vẫn chờ ở bên ngoài cũng không tốt hơn nàng bao nhiêu.

“Công tử có phát hiện gì không?” Trịnh đại nhân tiến lên chấp tay hỏi.

“Người chết đều là bị người ta một kiếm cắt yết hầu mà mất mạng, tim là sau đó bị người ta lấy đi, vết dao phanh ngực chính tề, thủ pháp nhất trí, sâu cạn vừa đúng. Chứng minh mười mấy người này là chết vào tay một người. Hơn nữa, võ công của người này không yếu, hung khí sử dụng phanh ngực sắc bén.” Ngữ điệu của Tuyên Thiệu vô cùng đều đều. “Người này giết người rồi sau đó moi tim, xem ra không phải là vì tăng đau đớn cho người chết, mà là có mưu đồ khác... Hoặc là, mục đích của hần chính là tạo nên một loại không khí khiến người ta sợ hãi, khủng hoảng.”

Sắc mặt Trịnh đại nhân lại trắng bệch vài phần, run giọng hỏi: “Để làm gì vậy?”

Tuyên Thiệu mỉm cười. “Tra được thì sẽ rõ.”

Xem xong hồ sơ trong nha môn, Lộ Nam Phi nhịn không được cảm khái. “Nếu Minh Dương ở đây thì tốt rồi. Hần đã thấy qua là không quên được, chỉ cần kêu hần lật hồ sơ này, sắp xếp thuật lại là được.”

Tuyên Thiệu ngẩng đầu nhìn hần một cái, lại nhìn về Yên Vũ ở bên kia đang vùi đầu xem kỹ hồ sơ, không phát ra một lời, hồ sơ trong tay lại lật một trang.

Lộ Nam Phi cũng mím môi không nhiều lời nữa, coi như hần mới vừa rồi thật sự là trong lúc vô tình cảm khái một câu.

Nhiều ngày trôi qua, nơi tìm thấy thi thể người chết đều là trên đường cái, hiện trường không có khả năng bảo tồn cho tới bây giờ.

Bọn Tuyên Thiệu muốn tìm đầu mối gì cũng chỉ có thể lật xem hồ sơ ghi lại lúc đó.

Trên hồ sơ ghi lại, lúc mỗi lần phát hiện người chết thì bên cạnh người chết đều dùng máu vẽ một hình hồ điệp.

Hồ điệp giương cánh là biểu thị của Toàn Cơ.

Đã từng có người nói đùa, Toàn Cơ chủ nhất định là phụ nữ, nếu không sao dùng biểu thị nữ tính như vậy. Sau lại bởi vì Toàn Cơ kiêu ngạo trong chốn giang hồ nên lời nói đùa loại này mới dần dần biến mất.

Có lẽ không có người dám mạo hiểm bị Toàn Cơ truy sát, mạo muội đụng đến tên tuổi của Toàn Cơ.

Những vụ án giết người liên tiếp không ngừng này đúng là Toàn Cơ gây nên.

Nhưng mà hành động sau khi hành hung thì lại cố ý moi tìm, rốt cuộc là nguyên nhân gì? Nếu thật như Tuyên Thiệu mới rồi suy đoán, là cố ý làm cho dân chúng thành Tuyền Châu khủng hoảng, như vậy mục đích đằng sau là cái gì đây?

Lúc sắc trời đã tối lại, ba người mới xoa mắt, rời khỏi nha môn.

Vốn tính ăn vài thứ ở trên đường, nhưng bất kể là hàng quán nhỏ bên đường hay là tửu quán khách điểm, toàn bộ đều bắt đầu thu dọn cửa hàng, hoặc vội vàng vàng đuổi người, hoặc là đã đóng cửa không tiếp tục kinh doanh, không người nào chịu buôn bán với bọn họ.

Ba người không thể làm gì khác hơn là trở lại dịch quán kêu tạp dịch làm cơm tối lần nữa.

Yên Vũ nhìn chén đĩa trên bàn, trước mặt luôn hiện lên gương mặt giời ngo ngoáy, trong dạ dày nhện không được từng đợt sôi trào.

Nàng đặt đĩa xuống. “Chàng ăn đi, thiếp không đói bụng.”

Tuyên Thiệu ngược lại sắc mặt như thường, dùng cơm không bị ảnh hưởng chút nào.

Sắc trời bắt đầu tối, trên màn trời xanh đậm đã có thể thấy loáng thoáng ánh sao đẳng đông.

Tuyên Thiệu bóp bóp cái cổ có chút cứng ngắc vì xem hồ sơ rất lâu. “Nàng ở yên trong dịch quán này, đừng nên đi lung tung.”

Xiết chặt đai lưng, đang định góp sức bắt hung phạm, Yên Vũ nghe vậy sững sờ. “Chàng không mang thiếp đi theo?”

Tuyên Thiệu cup mắt, thối trà nhạt. “Mấy cái xác chết đó cũng không chịu nổi, nếu thấy hiện trường hung án thì nàng không phải sẽ khóc lên sao?”

“Không phải là thiếp sợ, chỉ là mắc ói! Hơn nữa, lỗ tai của thiếp đã khôi phục, mang thiếp theo nói không chừng có thể giúp đỡ, không cần nhìn đến hiện trường hung án, liền có thể bắt được hung phạm!” Hai tay Yên Vũ đề lên bàn, thề son sắt nói.

Nếu có thể sớm ngày bắt được hung thủ kia thì có thể ít đi một người chết oan!

Tuyên Thiệu nâng mắt nhìn nàng một chút, tự đánh giá một hồi, gật đầu nói: “Nói cũng phải.”

Vì phòng ngừa kinh động tới hung thủ kia, Tuyên Thiệu chia tất cả thị vệ hấn mang tới làm hai hoặc ba người một tổ. Phân tán ra, nếu phát hiện khác thường thì bắn pháo hoa làm hiệu.

Vì Yên Vũ không biết võ công, Tuyên Thiệu sợ ngộ nhỡ gặp phải tình huống, một mình mình không thể chú ý đến nàng, liền lưu lại Lộ Nam Phi ở bên người.

Ba người cùng ra khỏi dịch quán.

Lúc này toàn bộ thành Tuyền Châu dường như lâm vào ngủ say, yên tĩnh chỉ nghe thấy tiếng gió thổi qua ngọn cây cùng với tiếng bước chân của ba người vang vọng trong ngõ hẻm.

Tuyên Thiệu nắm tay Yên Vũ đi ở đằng trước. Lộ Nam Phi không gần không xa theo ở phía sau.

Tuyên Thiệu không quay đầu lại, nhưng nhàn nhạt nói: “Bây giờ nàng ấy là phu nhân của ta, cùng ta là vợ chồng một thể. Chuyện xảy ra lần cùng uống rượu với Nghiêm Yên Sinh, ta không muốn nhìn thấy lần nữa.”

Lộ Nam Phi dừng bước, khom người trả lời: “Dạ!”

Lần đó vì hấn nhất thời có lòng riêng, cuối cùng làm hại thiếu phu nhân rơi vào miệng cạp, sau đó hai lỗ tai bị điếc, hấn đã sớm không ngừng tự trách mình. Cho dù công tử không đặc biệt dặn dò, hấn cũng chắc chắn sẽ không lại làm ra chuyện hồ đồ như vậy nữa.

Những nhà cửa dọc hai bên ngõ đều im lìm không thắp đèn, ánh trăng phản chiếu xuống con đường bằng đá xanh sau cơn mưa tạnh.

Mười ngón tay của Yên Vũ và Tuyên Thiệu đan lại với nhau. Vết chai trong lòng bàn tay hấn cạ vào bàn tay mềm mại của nàng, hơi có chút nhột, lại khiến lòng người đặc biệt yên ổn.

Bên tai nàng là tiếng tim đập vững vàng của hấn, cùng bóng đêm, ánh trăng, thành thị thành thị nhưng vô cùng tốt đẹp.

“Sợ không?” Hấn bỗng nhiên nghiêng mặt sang bên nhìn nàng.

Yên Vũ đỏ mặt lên. “Không sợ.” Thu hồi tâm tư, tập trung tinh thần hướng về chỗ xa hơn lắng nghe.

Đêm ở thành Tuyên Châu rất yên tĩnh, yên tĩnh đến nỗi ngay cả gà kêu chó sủa cũng không nghe thấy.

Nếu không thể nghe được tiếng nước róc rách dưới chiếc cầu vòm ở rất xa, cùng với tiếng bước chân của những tổ tuần tra khác ở ngoài mấy ngõ hẻm thì nàng thật sự nghi ngờ lỗ tai của mình có phải đã mất tác dụng hay không.

Hấn vẫn nắm tay nàng như thế, ở trong ngõ hẻm, ở trên đường, chậm rãi đi.

“Có nghe được gì không?”

Lúc trăng đã lên giữa trời, gió đêm cũng dần dần có cảm giác lạnh thì hấn hỏi.

Yên Vũ vô cùng thất vọng lắc đầu. Hễ trong phạm vi nàng nghe được thì không có bất kỳ tiếng động lạ nào.

Mí mắt nàng càng ngày càng nặng, cơn buồn ngủ bắt đầu đến từng trận.

“Đưa nàng trở về trước đã.” Tuyên Thiệu kéo nàng đi trở về. “Người đi thông báo người tổ một, ba, năm, bảy quay về dịch quán nghỉ ngơi, những người khác tiếp tục tuần tra.”

“Dạ!” Lộ Nam Phi lên tiếng, nhún người bay đi.

Vụ án xảy ra ở Tuyên Châu, hấn không có khả năng mang đến nhiều người ngựa từ trong kinh. Người trong tay có thể sử dụng được thì quá ít, vả lại dịch trong tối ta ngoài sáng, khó tránh khỏi bị bó tay.

Tuyên Thiệu đang định ngày mai chọn vài người giỏi võ công trong nha môn đến giúp đỡ trước thì thấy trên màn trời đen kịt bị pháo hoa chiếu sáng!

Yên Vũ giương mắt về phía pháo hoa nổ rộ trên không, giọng nói hơi hoảng sợ. “Đó là hướng dịch quán!”

Tuyên Thiệu ôm lấy Yên Vũ, nhún người nhảy lên nóc nhà, đập nóc nhà bay vút qua, lấy tốc độ cực nhanh chạy về hướng đốt tín hiệu.

Lúc bọn họ chạy đến thì cũng có không ít thị vệ đã chạy về.

Mặt Yên Vũ trắng bệch chỉ về phía nam. “Hung thủ chạy về hướng kia.”

Vừa rồi nàng ra sức lắng nghe, rốt cuộc để nàng bắt được tiếng chạy thục mạng của người nọ.

Tuyên Thiệu buông nàng xuống, đuổi theo hướng nam.

Lộ Nam Phi đang muốn đuổi theo, Yên Vũ lại nhanh tay nắm góc áo của Lộ Nam Phi. “Mang theo ta!”

Lộ Nam Phi không kịp nghĩ nhiều, liền mang nàng đuổi theo.

Lúc này Tần Xuyên vừa khéo về tới, nhìn thấy bóng dáng Yên Vũ thì cũng không chút do dự đuổi theo.

Khinh công của người nọ vô cùng giỏi, tốc độ rất nhanh.

Mặc dù Lộ Nam Phi ra sức đuổi theo, nhưng vẫn bị bỏ lại một khoảng cách. Yên Vũ đã không nghe thấy âm thanh của người nọ.

Lúc này Tần Xuyên đuổi theo từ phía sau lưng.

Đoạt lấy Yên Vũ từ trong lòng Lộ Nam Phi, tiếp tục đuổi theo Tuyên Thiệu ở phía trước.

Lộ Nam Phi sững sờ, cũng vận khí theo sát ở phía sau.

Tốc độ của Tần Xuyên nhanh hơn Lộ Nam Phi một chút.

Nhưng lúc đuổi theo Tuyên Thiệu thì trong tai Yên Vũ vẫn mất đi phương vị của người nọ.

Đoàn người tận lực đuổi theo, nhưng cuối cùng vẫn không có thu hoạch gì.

Tuyên Thiệu đen mặt nhìn Yên Vũ bị Tần Xuyên ôm vào trong ngực.

Yên Vũ vội vàng đẩy cánh tay Tần Xuyên ra, lê dết bên cạnh Tuyên Thiệu, chột dạ giải thích: “Nếu chàng không bỏ lại thiếp, nói không chừng cũng sẽ không mất dấu người nọ!”

Tuyên Thiệu hé miệng không nói được lời nào, ôm lấy Yên Vũ, dẫn đầu nhún người chạy về dịch quán.

Lộ Nam Phi đuổi theo sau.

Tần Xuyên đang nhìn cánh tay vừa mới bị Yên Vũ gỡ ra, trên mặt nổi lên nụ cười gượng.

Tạp dịch nấu cơm ở dịch quán đã chết.

Một kiếm đứt cổ, ngực bị phanh một lỗ lớn, tim đã bị lấy đi.

Lúc Tuyên Thiệu trở lại, thi thể của hắn vẫn còn ấm.

Tạp dịch gục ở phòng bếp, tất cả tro bếp đều bị nhuộm thành màu đỏ sậm.

Hai thị vệ canh giữ ở dịch quán cúi thấp đầu tự trách mình, không dám nhìn tới sắc mặt của Tuyên Thiệu.

“Các người canh giữ ở bên trong dịch quán, chẳng lẽ không nghe được động tĩnh gì?” Lộ Nam Phi lạnh lùng nói.

Hai thị vệ lắc đầu.

Hai người bọn họ, một người canh giữ ở tiền viện, một người canh giữ ở hậu viện.

Lúc người ở hậu viện đi nhà xí một chuyến, đi ra thì nhìn thấy trong phòng bếp có ánh sáng. Hắn đến xem thì tạp dịch đã nằm bất động trên đất.

“Người ở tiền viện mà cũng không thấy bất cứ kẻ khả nghi nào tiếp cận sao?” Lộ Nam Phi chất vấn một thị vệ khác.

Thị vệ kia xấu hổ lắc đầu. “Trước khi xảy ra chuyện, thuộc hạ còn gặp tạp dịch. Hắn nói nửa đêm tỉnh ngủ, nhớ tới quên ngâm đậu cần cho sáng mai, hắn lấy đi ngâm. Thời gian không quá một nén nhang, thì... thì xảy ra chuyện...”

Lộ Nam Phi cũng cả kinh biến sắc.

Thời gian một nén nhang, dưới mí mắt hai thị vệ của hoàng thành ty, giết người lấy tim mà không bị phát giác.

Người này khá lợi hại!

Tuyên Thiệu sầm mặt, nhưng cũng không có vẻ bất ngờ.

Khi hắn đuổi theo về hướng Yên Vũ chỉ, đuổi hồi lâu cũng không thấy bóng dáng người nọ thì hắn cũng đã biết người nọ võ công rất cao, ít nhất là không kém hắn.

Nhưng người nọ từng giết đều là dân chúng, hôm nay lại xuống tay với tạp dịch của dịch quán, hơn nữa lại vào buổi tối ngày đầu tiên Tuyên Thiệu đến.

Đây không phải rõ ràng là đang gây hấn với hắn sao?

“Để phòng ngừa khiến cho khủng hoảng lớn hơn nữa, việc này không thể truyền ra ngoài. Trong đêm đưa thi thể đến phòng xác, lưu lại một người trông coi phòng xác, bất cứ ai cũng không thể vào bên trong.” Tuyên Thiệu phân phó. “Mời Trịnh đại nhân tới.”

Hai thị vệ canh giữ dịch quán vì tự trách nên chủ động nhận nhiệm vụ vận chuyển thi thể.

Lộ Nam Phi đi mời Trịnh đại nhân.

83. Chương 84: Chỉ Là Một Con Ác Mộng

Tuyên Thiệu đưa Yên Vũ về phòng. Không nói một lời, xoay người muốn đi.

Yên Vũ lập tức gọi hắn lại. “Tướng công!”

Tuyên Thiệu đưa lưng về phía nàng, dừng bước. “Không còn sớm nữa, bốn ba cả đêm rồi, nghỉ một lát đi.”

Yên Vũ nghe được giọng nói nặng nề đè nén của hắn, trong lòng thật khó chịu, nhìn thấy Tuyên Thiệu cất bước muốn ra khỏi phòng, Yên Vũ không nhịn được nói: “Chờ đã!”

Tuyên Thiệu đứng lại, nhưng không quay đầu.

“Vì sao chàng cái gì cũng không hỏi? Chàng không hỏi, bảo thiếp làm sao nói cho chàng biết?” Yên Vũ cắn môi nói.

Tuyên Thiệu không xoay người, nhưng giọng nói có chút trúc trắc. “Lúc nàng muốn nói tự nhiên sẽ nói.”

“Là chàng quá mức tự tin hay là rất tin tưởng thiếp?” Yên Vũ nhin không được cau mày hỏi. “Chàng không sợ thiếp hiểu lầm là chàng không quan tâm thiếp sao?”

“Nếu ngay cả tin tưởng nàng mà ta cũng không làm được thì không xứng làm tướng công của nàng.” Tuyên Thiệu trả lời thẳng thắn và chắc chắn.

Yên Vũ thở dài một tiếng, trong lòng có chút buồn bực không rõ. “Tần Xuyên là ca ca của thiếp, năm đó thiếp lưu lạc đầu đường là huynh ấy lượm thiếp về, chăm sóc thiếp. Nhận thiếp làm em gái nuôi. Mãi đến sau này thiếp được bà chủ của Xuân Hoa lâu nhận nuôi...”

“Nàng nói cho ta biết những điều này là muốn cho ta xem hắn từng là ca ca của nàng mà không làm khó hắn?” Tuyên Thiệu lãnh đạm hỏi.

Yên Vũ nhú mày, nghe ra ý không vui trong giọng nói giả vờ bình thản của hắn, lắc đầu nói: “Không, là thiếp muốn cho chàng biết, hiện giờ huynh ấy chỉ là ca ca trong lòng thiếp mà thôi.”

“Ừm. Ta biết rồi.” Giọng của Tuyên Thiệu vẫn nhàn nhạt như cũ, cất bước rời đi. Đến tiền viện chờ Trịnh đại nhân.

Một mình Yên Vũ ngồi trong phòng, trong lòng loạn thành một núi.

Ngày ấy ở ngoài thư phòng, nàng nghe trộm Tuyên Thiệu cùng Lộ Nam Phi nói chuyện. Tuyên Thiệu đã biết đến quan hệ của nàng và Tần Xuyên. Nhưng hắn vẫn không có bất kỳ hành động nào với Tần Xuyên, lại càng không từng hỏi qua mình cái gì. Lần này đến thành Tuyền Châu cũng để Tần Xuyên đồng hành, thật sự là ý của Tuyên Văn Bình hay là ý của hắn? Nếu như là của Tuyên Văn Bình thì cũng thôi. Nhưng nếu thật sự là ý của hắn, như vậy, là hắn muốn làm rõ với mình, chờ mình cho hắn một lời giải thích, hay là muốn mượn cơ hội này xuống tay với Tần Xuyên?

Sẽ không đâu, Tuyên Thiệu không phải là loại người như vậy. Mặc dù hắn tàn khốc với người ngoài, nhưng tính cách hắn kiêu ngạo. Nếu cho rằng Tần Xuyên là tình địch thì sẽ quang minh chính đại khiến huynh ấy thua tâm phục khẩu phục. Tuyệt đối sẽ không sử dụng bất cứ thủ đoạn âm hiểm, hạ cấp đối với huynh ấy.

Yên Vũ nhất thời nghĩ không ra đầu mối, không thể làm gì khác hơn là đặt chuyện của mình qua một bên. Nàng nghe thấy ngoại viện có tiếng động truyền đến, tập trung tinh thần chăm chú lắng nghe.

Là Trịnh đại nhân nửa đêm đang ngủ bị Lộ Nam Phi từ trên giường bắt đến.

Lúc này thi thể đã bị khiêng đi, với biểu hiện hôm nay của Trịnh đại nhân ở bên ngoài phòng xác, có lẽ ông ta cũng không dám nhìn thi thể. Tuyên Thiệu liền kêu người dẫn hắn đi phòng bếp xem hiện trường giết người.

Khi Trịnh đại nhân trở lại trước mặt Tuyên Thiệu thì nói chuyện đều hơi run run. “Công tử, chuyện này... Hung thủ này quá... quá kiêu ngạo. Lại dám giết tạp dịch của dịch quán! Cũng may, cũng may nhóm công tử đều không có tổn thất gì!”

Tuyên Thiệu hừ lạnh một tiếng. “Người này cố ý hôm nay chọn tạp dịch của dịch quán để hành hung, có lẽ là muốn gây hấn với ta. Ta từ kinh thành mang tới không nhiều người lắm, vẫn cần Trịnh đại nhân chọn ở trong thành một ít sai nha võ công giỏi đến đây. Còn nữa, chuyện tạp dịch này tạm thời không thể truyền ra ngoài, một mình ngươi biết là được rồi. Đợi sau khi kết thúc vụ án thì báo cho người nhà của hấn biết.”

“Dạ, dạ. Hạ quan đã biết.” Trịnh đại nhân luôn miệng đáp ứng.

Lại thông báo một ít chuyện khác, Tuyên Thiệu liền để Trịnh đại nhân trở về. Nhưng Trịnh đại nhân chân chữ không dám đi.

Tuyên Thiệu lập tức hiểu ra, phân phó: “Lộ Nam Phi, ngươi đi một chuyến nữa!”

Lộ Nam Phi lại hộ tống Trịnh đại nhân trở về.

Sáng sớm hôm sau, vết máu ở phòng bếp đã được quét sạch sẽ, mọi người vây quanh bếp nồi lạnh lẽo bùng bụng đói rầu rĩ.

Quân tử không vào nhà bếp. Đám này là đại lão gia của hoàng thành ty, tuy rằng không nói tới là quân tử gì, dù sao ở kinh thành cũng là người có mặt mũi, địa vị. Bắt tội phạm giết người còn tạm được, thổi lửa nấu cơm thật sự là không được.

Tuy rằng Yên Vũ tự tay nấu cháo cho Tuyên Thiệu, nhưng nàng cũng chỉ để mấy vú già rửa sạch tất cả nguyên liệu, nấu sôi nước. Nàng đứng bên cạnh bếp, thỉnh thoảng khuấy một cái. Canh độ lửa, thậm chí nhắc nôi lên đều là các vú già ở bên cạnh làm. Cho dù nếu nàng biết nấu cơm thì Tuyên Thiệu cũng nhất định sẽ không đồng ý để cho nàng phục vụ thức ăn ột đám người lớn như vậy.

Bọn thị vệ đi một vòng bên ngoài. Lẽ ra chợ sáng bán điểm tâm phải là trời chưa sáng đã mở cửa.

Nhưng hiện giờ lòng người hoang mang, mặt trời chưa lên cao thì trên đường không thấy được một bóng người.

Rốt cuộc đợi được có tiệm mở cửa, đám thị vệ của hoàng thành ty tựa như đám sói tràn vào trong tiệm, suýt nữa khiến ông chủ sợ muốn đóng cửa.

Khi Lộ Nam Phi đem một ít điểm tâm sáng về cho Yên Vũ và Tuyên Thiệu thì đúng lúc Trịnh đại nhân cũng tới.

“Hôm qua hạ quan lo lắng không chu toàn, khiến cho công tử chịu uất ức. Dịch quán này không lớn, chỉ có một đầu bếp, hôm qua... À, hạ quan lại không nghĩ tới chuyện nấu cơm. Không thì, tiểu tử này lanh lợi, hành động nhanh nhẹn tháo vát, nấu cơm rất khá, hãy để cho hấn đảm đương một khoảng thời gian đi.” Trịnh đại nhân chỉ vào một thiếu niên tuổi không lớn lắm, mặt mũi ngăm đen, bộ dạng thật thà ở sau lưng ông ta.

Thiếu niên mặt đen tròn trịa, một đôi mắt nhỏ thật có chút đáng vẻ ngây thơ. “Nô tài là Lý Trực, bái kiến các vị quan gia!”

Tuyên Thiệu gật đầu, trong dịch quán không có nấu cơm thật sự là bất tiện. Trước tiên phân phó Lý Trực đến phòng bếp, rồi quay lại hỏi Trịnh đại nhân: “Lai lịch của người này thế nào, có biết nội tình không?”

Trịnh đại nhân ngượng ngập cười, nói: “Là con trai út của biểu đệ nhà cậu ta, không biết vươn lên, nhưng đối với những thứ đường ngang ngõ tắt thì lại thấy hứng thú. Vốn làm đầu bếp trong một tửu quán, tháng trước chẳng biết náo loạn mâu thuẫn gì với người ta, nói cái gì cũng không chịu đi, chỉ nhàn rỗi ở nhà. Nhất thời cũng không tiện tìm được người khác để thay thế, tiểu tử này mặc dù không có chí khí gì, nhưng thổi lửa nấu cơm vẫn khéo tay. Đến khi vụ án kết thúc, ta liền tổng cổ hấn về.”

Thấy Tuyên Thiệu gật đầu không phản đối, Trịnh đại nhân mới thở phào nhẹ nhõm, dẫn Tuyên Thiệu ra khỏi dịch quán, đi đến nha môn xem mấy nha dịch giỏi võ công mà ông ta đã chọn ra.

Vì thế Yên Vũ không có chuyện gì, nàng đi dạo một vòng ở dịch quán, tìm được tài liệu giới thiệu vắn tắt về thành Tuyên Châu trong dịch quán, tỉ mỉ xem.

“Quan gia, nô tài thấy cơm nước sáng sớm quá đơn sơ, nên làm sẵn chút điểm tâm cho các quan gia. Mới ra lò, ngài có muốn nếm thử hay không?” Ngoài cửa truyền đến một tiếng hỏi.

Yên Vũ xoa xoa mắt đọc sách đến mỗi nhừ, nghe đứng ở ngoài cửa là Lý Trực, người nấu cơm mới tới.

“Không, bây giờ ta không đói bụng.” Yên Vũ lên tiếng, lại cúi đầu xem sách.

“Ôi chào!” Lý Trực lên tiếng, không hề rời đi, do do dự dự lại mở miệng nói. “Nếu không ta đem vào cho ngài trước, lúc ngài muốn ăn thì ăn?”

Nghe thấy trong giọng nói của hần khẩn trương cùng dè dặt, Yên Vũ thấy buồn cười, nghĩ đến hần vừa tới, có lẽ là đối với hoàng thành ty vừa kính vừa sợ, liền chậm rãi nói: “Cũng được.”

Lý Trực chậm rãi đẩy cửa ra, một tay bưng cái khay màu đen, trên khay bày cái đĩa sứ trắng, trong đĩa đặt điểm tâm màu vàng nhạt được ép thành hình hoa mai, vẫn còn bốc hơi nóng.

Lý Trực ngẩng đầu quan sát mắt Yên Vũ, thấy Yên Vũ nhìn lại liền vội cúi đầu, lấy đĩa sứ trong khay ra đặt lên trên bàn tròn ở gian ngoài, khom người nói: “Quan gia không có phân phó gì khác, nô tài sẽ lui xuống ngay?”

Yên Vũ gật đầu.

Lý Trực lui ra ngoài, đóng cửa lại.

Yên Vũ tiếp tục cúi đầu xem sách giới thiệu về thành Tuyên Châu ở trong tay. Thì ra thành Tuyên Châu cũng không phải có từ thời tiền triều, mà là thuộc về hệ thống triều đại mới. Nên Toàn Cơ ban đầu được dựng lên từ thành Tuyên Châu, sau đó mới phát triển đến toàn thiên triều. Nhắc tới, Tuyên Châu cũng được coi như là quê quán của Toàn Cơ.

Phạm án ở quê nhà mình, cũng không biết là Toàn Cơ này nghĩ sao nữa?

Có mùi thơm ngọt ngào mơ hồ lan toả khắp không khí trong phòng.

Yên Vũ vốn không đói bụng, nhưng con trùng tham ăn trong bụng lại như là bị mùi thơm ngọt ngào này dụ ra.

Từ khi rời khỏi Lâm An, dọc đường bốn ba cực khổ, đã râu ròi không có ăn được điểm tâm ngon miệng.

Nàng giương mắt nhìn điểm tâm hình dạng dễ thương, màu sắc tươi söt ở trên bàn tròn. Lý Trực này thoát nhìn đầu óc đơn giản, nhưng tay nghề lại vô cùng khéo léo.

Nàng đứng dậy đi tới cạnh bàn, lúc này mới nhìn thấy ở giữa điểm tâm được ép thành hình hoa mai còn dùng một đường đỏ làm thành nhụy hoa, rất độc đáo lại khéo léo. So với điểm tâm của Tuyên phủ, hình dáng của điểm tâm này cũng không kém.

Nàng đưa tay bốc lên một miếng điểm tâm để vào trong miệng. Điểm tâm màu vàng ở trên môi, lúc tan ra lại mềm mại, còn có chút cảm giác söt soạt. Đậu xanh lẫn vào một cam thơm đầy miệng lưỡi.

Tay nghề của Lý Trực này cũng thật không tồi.

Yên Vũ bắt tri bắt giác ăn vào bụng đến nửa đĩa bánh đậu xanh.

Nàng lại uống vài hớp trà. Không biết là ăn quá no hay là mới vừa rồi đọc sách quá mệt mỏi, nàng hơi cảm thấy buồn ngủ. Có lẽ cũng có thể là đêm qua hâm quá.

Nàng quẳng sách qua một bên, xoay người nằm trên trường kỷ, không bao lâu liền tiến vào giấc mộng.

“Yên Vũ, Yên Vũ?”

Yên Vũ bị ai đó đẩy một chút, chợt hoảng sợ ngồi dậy từ trên giường. Toàn thân mồ hôi đầm đìa, ngay cả trên trán cũng có thể thấy được mồ hôi hột. Hai mắt nàng đỏ ngầu nhìn chằm chằm Tuyên Thiệu, nhất thời ngơ ngẩn vẫn chưa lấy lại bình tĩnh.

Nàng nhìn thấy mình lại trở về phủ thừa tướng, cha mẹ, dì dượng đang yến ảm. Nàng nghe thấy Tuyên Văn Bình tung khinh công tới. Trong tay Tuyên Văn Bình mang theo một cây đao lớn, sự thù địch khắp người, nhảy vào phòng khách đang vui vẻ của phủ thừa tướng, không nói lời nào, giơ tay lên bổ đầu của dượng xuống. Máu đỏ tươi nóng hổi bắn tung toé đầy mặt nàng, nàng kinh hãi ngay cả kêu cũng không kêu được. Tuyên Văn Bình không có dừng lại, đầu của dì cũng lăn lông lốc đến bên chân nàng! Tiếp theo là mẫu thân, phụ thân...

Trong viện một mảnh tiếng hò giết, trong phòng khách tất cả đều là màu máu đỏ tươi.

Tuyên Văn Bình mang theo trường đao đi về phía nàng. Trong cặp con ngươi đen như mực chỉ có sát ý lạnh như băng.

Lúc Tuyên Văn Bình đang giơ trường đao lên về phía nàng thì...

Nàng bỗng nhiên bị Tuyên Thiệu đánh thức.

Ngồi dậy, đôi mắt như hắc diệu thạch của Tuyên Thiệu gần trong gang tấc, lồng vào với ánh mắt của Tuyên Văn Bình ở trong mộng.

Trong nhất thời Yên Vũ lại có chút không phân biệt rõ đâu là hiện thực, đâu là mộng.

“Nàng làm sao vậy?” Tuyên Thiệu lo lắng giơ tay lên thăm dò về phía trán của nàng.

Nhưng bị Yên Vũ nghiêng mặt tránh né.

Nàng ngẫm nhéo mình một cái, trên tay truyền đến đau nhức tê tê, nâng mắt nhìn chung quanh, lúc này mới biết được một màn máu tanh vừa rồi chỉ là một giấc mộng...

Từ trước tới nay nàng chưa từng thấy qua tình hình xảy ra chuyện không may của cha mẹ. Lúc nàng và biểu ca lén lút chuẩn ra phủ thừa tướng xem hoa đăng, cha mẹ còn đang cùng cha mẹ của Tần Xuyên vui vẻ trò chuyện. Lúc nàng nhìn thấy ánh lửa ngút trời, chạy về thì phủ thừa tướng đã cháy lớn đến nỗi không cách gì đến gần.

Rốt cuộc cha mẹ của nàng là bị người ta giết hay là bị chết cháy, kết quả trước khi chết ra sao, nàng hoàn toàn không thể nào biết.

Nhưng giấc mộng mới vừa rồi lại rõ ràng như vậy, chân thật như vậy. Nàng còn nhớ rõ cảm giác máu tươi nóng ảm ở trên mặt mình.

Con người mang đầy hung ác của Tuyên Văn Bình dường như vẫn tròng ở trước mắt nàng.

“Khó chịu ở đâu vậy? Nàng chờ chút, ta kêu Lộ Nam Phi đến.” Tuyên Thiệu đứng dậy.

“Không sao.” Yên Vũ lắc đầu. “Chỉ là gặp ác mộng.”

Tuyên Thiệu quay đầu lại nhìn nàng. Trong con ngươi đen nhánh lộ vẻ dịu dàng săn sóc, không có hung ác, không có sát ý... Không giống với đôi mắt của Tuyên Văn Bình một chút nào.

Yên Vũ thở một hơi thật dài, nâng mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ, mới phát hiện sắc trời thế nhưng đã tối.

Nàng ngủ lâu như vậy sao?

Nhớ lúc nàng ngủ vẫn chưa tới buổi trưa.

Yên Vũ ngồi dậy xuống giường. Một giấc mộng gần như đã tiêu hao hết tâm lực của nàng. Hôm nay chỉ cảm thấy hoảng hốt, buồn vô cớ.

“Có phải là nên đi ra ngoài tuần tra ban đêm không?”

Tuyên Thiệu nhìn bộ dáng của nàng, trong mắt vẫn lo lắng. “Không vội, ăn cơm tối rồi đi. Ta chọn đến không ít người trong nha môn, chia làm hai nhóm, đầu hôm và sau nửa đêm, thay phiên tuần tra ban đêm. Đêm nay tinh thần nàng không tốt lắm, ở lại trong dịch quán nghỉ ngơi cho thật tốt đi.”

Yên Vũ lắc đầu. “Không sao, ngủ quá lâu, càng ngủ càng hồ đồ.”

Tuyên Thiệu thấy nàng khăng khăng, ngược lại cũng không miễn cưỡng. Kêu người dọn cơm vào phòng, cùng nhau dùng với Yên Vũ.

Lý Trực này thoát nhìn tướng mạo xấu xí, nhưng bất kể là làm điểm tâm hay nấu cơm, tay nghề không phải nói. Người kén chọn như Tuyên Thiệu cũng ăn không ít.

Đập vào trong miệng Yên Vũ là dư vị không quên được, cảm thán nói: “Quả thật là không thể nhìn mặt mà bắt hình dong, Lý Trực thoát nhìn ngốc nghếch, nhưng tay nghề nấu cơm trái lại rất giỏi.”

“Nếu nàng thích mùi vị này, đến khi chúng ta trở về thì mang hẳn về Lâm An.” Tuyên Thiệu thích sau khi ăn xong thì uống một chút trà nhạt, lúc này đang thổi trà, nói.

Yên Vũ gật đầu. Hắn bất kể chuyện lớn chuyện nhỏ gì cũng đều vì nàng lo lắng, dịu dàng chu đáo, hoàn toàn không giống với tác phong làm việc thường ngày của hắn. Hắn và Tuyên Văn Bình khác nhau. Tuyên Văn Bình ngoài mặt là điệu bộ chính nhân quân tử, nếu không có cậu nói cho nàng biết chân tướng, nàng làm sao cũng không nghĩ tới Tuyên Văn Bình sẽ là loại người dùng tính mạng của kẻ khác để đổi lấy phú quý vinh, dối trá ham mộ hư vinh!

Tuyên Thiệu lại là người hung ác trực diện, không nhỏ nhen che giấu. Hắn thẳng thắn thành khẩn như vậy, thẳng thắn thành khẩn khiến cho nàng hoàn toàn không hận nổi hắn.

Thậm chí đối với lúc mình giật mình tỉnh giấc, nhận lầm hắn là Tuyên Văn Bình thì cảm thấy xấu hổ mà tự trách.

Sắc trời đã hoàn toàn tối.

Tuyên Thiệu bỏ chén trà xuống, đứng dậy đi ra ngoài.

Yên Vũ theo sát phía sau. Tuyên Thiệu nhìn nàng một cái, cũng không phản đối.

Hai người đi tới tiền viện. Thị vệ của hoàn thành ty và nha dịch tới từ nha môn đã nai nịch gọn gàng chờ xuất phát.

Tuyên Thiệu đi đến đứng trước đội ngũ, một thân hắc y bị gió đêm thổi bay phất phới.

Tư thế thẳng đứng của hắn, vẻ mặt trầm xuống, trời sinh mang theo một bộ oai phong, quyết đoán mãnh liệt.

Đội ngũ lập tức yên tĩnh lại, trang nghiêm nhìn Tuyên Thiệu.

“Sợ thì có thể ở lại.” Tuyên Thiệu thản nhiên nói.

“Bọn ta thề sống chết tróc nã hung phạm, tuyệt không sợ!” Tất cả mọi người đồng thanh, khí thế ngất trời.

Yên Vũ chỉ cảm thấy lỗ tai đều bị chấn động đến đau.

“Ta không cần các ngươi chết, nhìn thấy kẻ khả nghi thì lập tức phóng ra tín hiệu, không được tham công khoe tài!” Tuyên Thiệu lạnh lùng nói.

“Dạ...”

Lần này Yên Vũ có dự đoán trước, che lỗ tai lại, nói chung không thể lại để cho lỗ tai bị chấn động đến đau.

Mọi người phân theo tổ, an bài xong lộ tuyến, lần lượt rời đi.

Yên vũ vẫn theo cùng Tuyên Thiệu và Lộ Nam Phi như trước.

Tối nay nàng cố ý bước đi rất nhanh. Nàng biết tối hôm qua Tuyên Thiệu là vì suy nghĩ tốc độ của nàng nên mới đi chậm như vậy.

Nếu không có nàng kéo bước chân, nói không chừng cũng sẽ không khiến cho tập dịch kia chết oan, bọn họ còn có thể bắt được hung phạm. Tuyên Thiệu thấy Yên Vũ gắng sức, cũng không khuyên bảo, chỉ đi theo nhịp bước của nàng, đi không nhanh không chậm.

Yên Vũ tập trung tinh thần phóng thích lực tới nơi xa nhất, dùng hết cực hạn của nàng. Bắt lấy từng động tĩnh trong ban đêm yên tĩnh.

Bỗng nhiên lỗ tai nàng khê động.

Nàng nghe thấy ngoài hai dặm phía trước, có lẽ là chỗ xa hơn, có một dòng sông nhỏ, trên sông có tiếng nước chảy róc rách truyền đến.

Như là có người đứng ở bờ sông đang ném đá vào trong nước.

Đã trễ thế này, người của thành Tuyền Châu đã sớm đóng chặt cửa, trốn ở trong nhà không dám đi ra.

Ai lớn gan như vậy, đứng ở bờ sông, ném đá vào trong sông đây?

84. Chương 85: Người Chết, Hắc Có Đau Khổ Tột Cùng Hay Không?

Nhưng khoảng cách quả thật hơi xa, cũng có thể là nàng nghe lầm. “Đến chỗ ấy đi!” Yên Vũ chỉ vào hướng âm thanh truyền tới, nói.

Tuyên Thiệu và Lộ Nam Phi nghe vậy lập tức nhìn nàng.

“Thật nghe được cái gì à?” Tuyên Thiệu thấp giọng hỏi.

“Cách quá xa, thiếp không dám xác định. Hình như nơi đó có người!” Yên Vũ nhú mày, cẩn thận nói.

Tuyên Thiệu nhắc Yên Vũ lên, ba người nhảy lên bay vút về hướng Yên Vũ chỉ.

Tới gần mặt sông, ba người nấp trong ngô hẻm, chỗ bóng tối ánh trăng chiếu không tới.

Yên Vũ nhìn chăm chú về phía trên cầu cẩm thạch trắng hình vòm.

Một thân hình khoác áo choàng mũ đỏ đang đứng ở giữa cầu hình vòm, một tay cầm cái túi, một tay từ trong túi vãi móc ra vật gì đó to như nắm tay ném xuống sông.

Nương theo ánh trăng, Yên Vũ hoảng sợ phát hiện, hắc ném xuống nước không phải là tảng đá mà là trái tim của người!

Yên Vũ vội bịt miệng mình lại. Tiếng kêu sợ hãi suýt tràn ra cửa miệng bị chặn quay trở về trong bụng.

“Bảo vệ tốt nàng ấy.” Tuyên Thiệu thấp giọng phân phó Lộ Nam Phi. “Đợi đến khi ta cuốn lấy hắc thì phóng tín hiệu!”

Nói xong, tung người bay về phía mặt sông.

Người trên cầu ném xuống trái tim cuối cùng, ngay cả cái túi trong tay cũng ném xuống sông.

Quay sang nhìn về phía chỗ bọn Yên Vũ núp.

Mặt của hắc bị mũ trùm của áo choàng che khuất, hoàn toàn không nhìn thấy.

Chỉ một thân áo choàng đỏ tươi, ánh trăng chiếu vào hiện lên màu sắc yêu dị.

Tuyên Thiệu toàn thân hắc y, thân hình nhanh tựa tia chớp, giơ chưởng đánh về phía người nọ.

Người nọ không lùi không tránh, tiến lên đón lấy.

Chỉ thấy một đỏ một đen, hai bóng người quần lấy nhau dưới ánh trăng bạc chiếu trên cầu vòm cẩm thạch.

Lộ Nam Phi nhanh chóng móc ra ống trúc từ trong lòng, quẹt hộp quẹt, châm ốc trúc.

Vèo... một tiếng, một điểm sáng màu xanh lam, kéo cái đuôi thật dài, bay về phía bầu trời đêm.

Ầm... trên bầu trời đêm tràn ra ánh xanh lạnh rọi sáng nước sông. Cũng chiếu thấy vẻ khản trương, lo lắng trên mặt đang chăm chú nhìn Tuyên Thiệu của Yên Vũ.

Ngay lúc Yên Vũ và Lộ Nam Phi đều cho rằng thị vệ tuần tra ở xung quanh sẽ nhanh chóng chạy tới.

Đột nhiên lại có tiếng “ầm” truyền đến từ xa.

Bầu trời đêm lại bị màu xanh lam chiếu sáng, ngay sau đó một màu lại một màu pháo hoa xanh lam nổ rộ trên trời. Thành Tuyên Châu yên tĩnh đêm nay đúng là nguy cơ tứ phía.

“Chỗ khác cũng xảy ra tình huống? Bây giờ nên làm gì?” Yên Vũ nhìn hai bóng dáng đầu không phân cao thấp ở trên cầu, rốt cuộc vô cùng căng thẳng đứng lên.

Lộ Nam Phi mím môi, không nói lời nào.

“Hắn cố ý ném tim người chết vào trong nước, nhất định là muốn dẫn chúng ta đến! Lại an bài người ở những nơi khác, khiến cho viện binh không thể chạy tới kịp thời! Hắn đã sớm chuẩn bị, Tuyên Thiệu sẽ bị thua thiệt! Người mau đi giúp hắn đi!” Yên Vũ vội vàng nói.

Nàng không biết tại sao trong lòng thất lại, nhìn hắn cùng người nọ giằng co không xong, nàng lại hết sức lo lắng cho hắn.

Toàn tâm chỉ mong hắn không có việc gì, không có việc gì!

Lộ Nam Phi vẫn đứng tại chỗ. “Công tử kêu ta bảo vệ người.”

“Ta cam đoan núp ở chỗ này, tuyệt không chạy loạn. Người đi giúp công tử bắt hắn thì ta sẽ không gặp nguy hiểm gì rồi!” Trong thoáng chốc, Yên Vũ lại nghĩ sự an nguy của Tuyên Thiệu quan trọng hơn của nàng.

Hắn phải một mình đối diện với hung thủ. Nàng bắt quá chỉ trốn ở sau lưng hắn, chịu sự bảo vệ của hắn, lại là kẻ tiểu nhân thời thời khắc khắc tính toán muốn mạng của cha hắn

“Đi đi! Người là một đại nam nhân, dài dòng giây dưa làm cái gì?!” Yên Vũ đẩy Lộ Nam Phi một cái.

Lộ Nam Phi vốn hơi do dự, bị nàng đẩy như vậy, thuận thế tung người bay về phía trên cầu.

Kể dưới áo choàng mũ đỏ thấy người tới giúp Tuyên Thiệu, trong nháy mắt đánh ra hơn mười mấy ám khí.

Tuyên Thiệu và Lộ Nam Phi xoay người tránh thoát ám khí.

Nhưng ở trong nháy mắt này, áo choàng đỏ lấy tốc độ cực nhanh bay về phía nơi Yên Vũ đang núp.

Tuyên Thiệu cực kỳ sợ hãi, vội đuổi lên trước.

Nhưng vẫn chậm một bước!

Yên Vũ bị người nọ bắt lấy cổ, xách lên nóc nhà.

Tay người nọ như ưng trảo, ngón tay cứng cáp hữu lực kèm ở yết hầu Yên Vũ, trực tiếp khiến Yên Vũ thở không được.

“Đừng nhúc nhích, nhúc nhích ta sẽ giết nàng ta!” Dưới áo choàng phát ra giọng nói khàn khàn, giống như một thanh cưa gỉ mài ở trên gỗ.

Khiến toàn thân Yên Vũ dựng tóc gáy, run sợ.

Nhưng nàng không phải sợ cho nàng, ít ra không giống với khi Tuyên Thiệu đang cùng quần lấy nhau đấu với người này.

Nhịp tim của nàng cũng dần dần bình phục, chỉ không thở được khiến cho nàng vô cùng khó chịu.

“Thả nàng ấy ra!” Tuyên Thiệu đứng góc nhếch lên của mái nhà, cách Yên Vũ mấy chục bước. Giọng của hắn lạnh đến nỗi có thể khiến người ta chết cứng.

Nhưng trong lòng Yên Vũ đột nhiên hiện lên một cảm giác nhẹ nhõm. Nếu như nàng chết, cũng không cần phải đối diện với thù hận, không cần phải đối diện với ngày Tuyên Thiệu hận nàng.

“Người tới gần thêm bước nữa thử xem?” Giọng dưới áo choàng mũ đỏ khàn khàn cười nói.

Tiếng cười khó nghe đến cực điểm, e rằng có thể dọa khóc đứa con nít.

Tuyên Thiệu nhìn mặt Yên Vũ đã ghen đến đỏ bừng, không dám tùy tiện tới gần.

Yên Vũ nghĩ rằng mình tối nay thật có khả năng phải chết ở chỗ này.

Nếu như nàng chết đi, cậu nhất định sẽ tiếp tục tìm Tuyên gia báo thù chứ? Cậu có phải là đối thủ của Tuyên Văn Bình không đây? Tuyên Thiệu có thể bị vô tội liên lụy hay không?

Trước mắt nàng biến thành một mảnh màu đen.

Tay người nọ kèm cổ nàng lại hơi lỏng một chút.

Theo sự thở dốc của nàng, lập tức có một lượng lớn không khí mới mở tràn vào thân thể.

Nàng nhin không được liên tục ho khan. Người nọ lại áp vào bên tai nàng nói: “Nghe nói bên cạnh Tuyên Thiệu có một thiên lý nhĩ, ta không tin, đêm nay liền ‘ném đá dò đường’, quả thật đã dẫn người tới. Thấy hần rất dễ ý tới người, nếu ta giết người, người nói thử xem hần có đau khổ tột cùng hay không?”

Nhưng Yên Vũ nghĩ người này không thật sự muốn giết nàng. Nếu thật sự muốn giết nàng, cần gì buông lỏng tay? Một trảo của hần hạ xuống, xương cổ của mình có thể bị bóp nát, không cần nhiều lời vô ích như vậy?

Nhưng ý nghĩ này vừa mới nảy lên trong đầu nàng, ngực liền truyền đến một trận đau đớn sâu sắc.

“Yên Vũ...” Bên tai là tiếng nói thê lương của Tuyên Thiệu.

Người mặc áo choàng đỏ chợt đẩy nàng về phía mái nhà, phi thân bay đi.

Tuyên Thiệu tiến lên tiếp được nàng suýt chút nữa lặn xuống nóc nhà.

Lộ Nam Phi đuổi theo hướng người nọ bay đi.

Yên Vũ lọt vào trong lòng Tuyên Thiệu, cúi đầu nhìn ngực của mình.

Một con dao găm đang đâm vào vị trí trái tim nàng, máu theo lưỡi dao nhuộm ướt y phục.

Ở trong ngực hần, nàng không cảm thấy đau đớn, chỉ cảm thấy lạnh, rất lạnh, toàn thân run rẩy không cầm được.

Biểu cảm trên mặt Tuyên Thiệu còn hoảng sợ hơn nàng, ôm nàng hét lớn: “Lộ Nam Phi, trở lại cho ta!”

“Yên Vũ, Yên Vũ, nàng không sao! Ta không cho phép nàng có việc gì!” Sắc mặt Tuyên Thiệu trắng bệch, trên môi càng không có một chút huyết sắc, giọng của hần khi nói cũng run rẩy.

Trên mặt luôn không có nhiều biểu cảm của hần lúc này lại lộ vẻ hoảng sợ rõ ràng.

Yên Vũ lạnh co rúm lại, nghĩ rằng thì ra hần cũng biết sợ. Nàng cho là hần không sợ trời không sợ đất chứ...

Lộ Nam Phi nhanh chóng thất bại trở lại.

Tuyên Thiệu vẫn đứng tại chỗ, đã kinh hoảng đến không biết phải làm sao.

Lộ Nam Phi thấy con dao găm vẫn còn ở trên người Yên Vũ, hơi thở phào nhẹ nhõm. “Công tử, mang Yên Vũ về dịch quán trước đi!”

Tuyên Thiệu ôm Yên Vũ gật đầu, nhún người bay lên, tốc độ nhanh đến Lộ Nam Phi ra sức liều mạng đuổi theo cũng không kịp.

Hần sợ lắc lư sẽ làm cho dao găm vào càng sâu, đến nỗi ngay cả hít thở cũng rất nhẹ. Sau khi trở lại dịch quán, trực tiếp đến gian phòng, một cước đạp mở cửa phòng, đi tới bên giường, thận trọng đặt Yên Vũ lên giường, kéo cổ tay nàng, chậm rãi đặt đầu của nàng ở trên gối nằm.

Yên Vũ cảm thấy mí mắt hơi nặng, từng cơn lạnh cóng và buồn ngủ cuộn đến.

Vừa định nhắm mắt nghỉ ngơi, giọng nói của Tuyên Thiệu dồn dập vang lên ở bên tai. “Yên Vũ, đừng ngủ!”

Lộ Nam Phi rút cuộc thở hắt ra đuổi vào.

Chấn mạch cho Yên Vũ, rồi kiểm tra dao găm không có vào ngực của nàng.

Thở phào nhẹ nhõm, nói: “Thật tốt, dao găm không sâu, không có đụng tới tâm mạch, nhưng mà khi rút dao găm ra sẽ rất đau, thiếu phu nhân nhất định phải chịu đựng!”

Yên Vũ nghe thấy tiếng nói của Lộ Nam Phi tựa như rất xa. Nàng không có sức lực lên tiếng trả lời, chỉ chớp mắt một cái tỏ vẻ mình nghe được.

Lộ Nam Phi sai người nấu nước, chuẩn bị thuốc cầm máu, xem làm thế nào rút dao găm ra, sau khi rút dao găm ra thì nên làm cái gì, cùng những việc hần có thể nghĩ tường tận, thông báo cho Tuyên Thiệu

Mặt Tuyên Thiệu vẫn trầm, rửa tay, đổ rượu trắng nồng độ cao vào tay, xoay người vào phòng.

Trên mặt Lộ Nam Phi vẫn hơi khẩn trương. Công tử chưa từng làm chuyện như vậy, không biết có thể làm được hay không? Nhưng thiếu phu nhân là phụ nữ, vết thương lại vừa khéo ở trước ngực, mặc dù hần am hiểu y thuật nhưng rốt cuộc cũng không phải là đại phu, chuyện như vậy hần có nhiều bất tiện.

Tuyên Thiệu đi tới bên giường. Áo trước ngực Yên Vũ hần vừa mới cởi bỏ.

“Yên Vũ.” Hần gọi.

Yên Vũ hơi mở mắt nhìn, tỏ vẻ mình đang nghe.

“Nhìn ta, không cho phép nhắm mắt lại.” Giọng của Tuyên Thiệu đã bình tĩnh lại.

Tuy rằng trên mặt hần vẫn tái nhợt như cũ, nhưng ánh mắt hần rất kiên định.

Yên Vũ ra sức gật đầu.

Tuyên Thiệu giơ tay lên phong bế huyết đạo của nàng, để tránh khi rút dao găm ra bị chảy máu quá nhiều.

Yên Vũ chỉ cảm thấy trước ngực chột đau đớn. Sức lực toàn thân còn dư lại không nhiều lắm tựa như đều bị rút ra khỏi thân thể mình theo con dao găm.

Tuyên Thiệu một tay vẫn nắm dao găm, tay kia đã cầm vải xô sạch sẽ thấm nước ấm làm sạch xung quanh vết thương.

Vì phong bế huyết đạo cầm máu, máu chảy ra cũng không nhiều. Hần nhanh chóng làm sạch vết thương, rồi rót thuốc trị thương. Một tay nâng lưng của nàng, dùng miệng cắn một một đầu băng gạc, dùng tay đem một đầu khác quấn vết thương ở trước ngực nàng.

Đến khi vết thương được xử lý tốt thì đổi chăn đệm sạch sẽ đắp lên người Yên Vũ.

Yên Vũ ngay cả sức lực mở mắt cũng không có.

Hơi thở nàng mong manh. “Thiếp muốn ngủ một lát.”

Tuyên Thiệu ra lệnh Lộ Nam Phi chặn mạch cho nàng, canh giữ bên người nàng, nắm tay nàng thật chặt. “Ngủ đi, ta ở ngay bên cạnh nàng.”

Trời chưa sáng thì Yên Vũ phát sốt.

Tuyên Thiệu coi chừng nàng một tắc cũng không rời, không ngừng dùng nước ấm lau thân nàng để hạ nhiệt độ.

Tới gần trưa, nhiệt độ trên người nàng mới giảm xuống.

Hần vẫn một tắc không rời, hai mắt không dám chớp một cái. Con ngươi đen như mực đều bị tơ máu đỏ bao quanh. Hần khẩn trương trên người xuất mồ hôi đã khô, rồi lại xuất. Y phục dính vết máu cũng không từng thay.

Bữa trưa sớm được đưa vào lại nguyên dạng bưng ra ngoài.

Hần canh giữ ở bên giường, mắt chưa từng rời khỏi Yên Vũ.

Bất kể là bọn thị vệ báo cáo tình hình đêm qua, hay là Trịnh đại nhân đến xem xét, đều bị Lộ Nam Phi cản lại.

Mãi cho đến lúc chạng vạng tối, Tuyên Thiệu mới nhẹ giọng nói: “Yên Vũ, nàng ngủ đủ chưa? Ngủ đủ rồi thì tỉnh lại được không? Ta nhớ nàng, muốn nghe giọng nói của nàng một chút...”

Ngón tay Yên Vũ run lên, nhưng người vẫn như cũ không có dấu hiệu tỉnh lại.

Tuyên Thiệu mấp máy môi, tựa như rất nhiều điều muốn nói với nàng bị đè nén dưới đáy lòng. Nhưng hồi lâu sau, trong phòng vẫn một mảnh yên tĩnh.

Hắn nắm tay nàng, chậm rãi đẩy từng chút nội lực từ trong lòng bàn tay vào thân thể của nàng.

Từ tối hôm qua tới giờ, hắn đã làm thế không chỉ một lần.

Thân thể nàng quá mức yếu ớt, hắn không dám phát lực quá mạnh.

Lộ Nam Phi nấu thuốc xong, đưa vào phòng, nhìn thấy sắc mặt của Tuyên Thiệu tái nhợt giống như Yên Vũ đang nằm trên giường. Hắn chưa từng thấy bộ dáng công tử như vậy, lập tức trong lòng vừa hoảng vừa ngượng.

Tuyên Thiệu nhận lấy chén thuốc, lấy cái gối lót dưới thân Yên Vũ, thổi nguội thuốc, đưa đến bên miệng nàng.

Nhưng nàng giống như ngủ rất sâu, không hề há miệng chạm vào.

“Có thể dùng muỗng cạy ra...”

Lời của Lộ Nam Phi còn chưa nói hết thì thấy Tuyên Thiệu đã ực một hớp thuốc ngậm vào trong miệng, cúi người tới, hôn lên môi Yên Vũ, chậm rãi chuyển nước thuốc vào trong miệng nàng.

Trong cổ họng nàng truyền tới tiếng ừng ực, thuận theo nuốt xuống nước thuốc.

Lộ Nam Phi nhìn một màn trước mắt này, phát hiện mình ở đây thật là dư thừa chướng mắt. Liền lặng lẽ lui ra ngoài.

Một chén thuốc dần dần thấy đáy.

Trong miệng Tuyên Thiệu đều là mùi vị đắng nghét.

Không biết là thuốc có tác dụng hay là hiệu quả nội lực của Tuyên Thiệu.

Lúc màn đêm hơi buông xuống thì Yên Vũ rốt cuộc tỉnh lại.

Nàng mở mắt, đầu tiên nhìn thấy chính là Tuyên Thiệu, thấy mắt hắn vẫn vện tia máu nhìn mình chăm chăm không chớp.

Nàng nhìn hắn, rồi ngo ngoáy nhìn ngực của mình một chút.

Chỗ đó tê tê, cũng không cảm thấy đau.

Yên Vũ bỗng nhiên nhếch miệng nở nụ cười. “Thiếp còn tưởng rằng lại là một giấc mộng, thì ra là thật.”

Tuyên Thiệu cầm tay nàng. “Sẽ khá hơn.”

“Thiếp sẽ chết không?” Yên Vũ thản nhiên hỏi.

Về mặt hoà hoãn của Tuyên Thiệu bỗng xám xịt, tay nắm lấy tay nàng cũng bỗng nhiên nắm chặt, gằn từng chữ: “Không cho phép hỏi như vậy! Ta không cho phép!”

“Chàng làm đau thiếp!” Yên Vũ nhìn tay hắn, rên rỉ nói.

Lúc này Tuyên Thiệu mới buông lỏng lực.

“Đừng khẩn trương như vậy, không phải bây giờ thiếp đã tỉnh rồi sao?” Yên Vũ cảm thấy hắn để ý sống chết của nàng còn hơn nàng. Nàng nên vui mừng hay phiền muộn đây?

Trên mặt Tuyên Thiệu lại không có một chút vẻ thả lỏng. Tuy rằng Lộ Nam Phi nói nàng chỉ cần vượt qua, tỉnh lại, thì hoàn toàn không nguy hiểm gì.

Nhưng hắn vẫn rất sợ. Lòng còn sợ hãi, sợ nàng nằm đó không nhúc nhích, im hơi lặng tiếng, sau đó... từ từ trở nên lạnh...

Thật giống như tám năm trước, hắn trải qua như vậy... Đoạn chuyện xưa đau khổ đó nghĩ lại mà kinh... Hắn cũng không bao giờ muốn nhớ tới nữa...

“Trời tối rồi, người đó sẽ còn xuất hiện không?” Yên Vũ nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, hỏi.

Tuyên Thiệu nhìn nàng. “Lộ Nam Phi sẽ an bài.”

“Chàng và hắn đã giao đấu, có thể nhìn ra lai lịch của hắn không?” Yên Vũ đã ngủ thật lâu, lúc này cũng không buồn ngủ. Mặc dù vẫn yếu ớt, nhưng trò chuyện dù sao cũng hơn im lặng nằm đó.

Tuyên Thiệu im lặng lắc đầu. “Chiêu thức của hắn phức tạp, như là đều có học lướt qua của các môn phái. Nhưng nội công của hắn vững vàng thâm hậu, cũng có thể không phải bàng môn tả đạo. Mặc dù không nhìn thấy tướng mạo hắn, nhưng tuổi của hắn ít nhất là trên dưới bốn mươi. Và lại hắn dùng ám khí là phi tiêu hồ điệp, đây là ám khí độc môn của Toàn Cơ chủ.”

“Chàng nói người tối hôm qua là Toàn Cơ chủ?” Yên Vũ cất lực trợn to mắt.

Tuyên Thiệu chậm rãi gật đầu. “Ta đoán vậy.”

Toàn Cơ chủ, cậu còn đã từng cứu hắn một mạng đó!

Trước đây, lúc cậu cứu hắn, chắc chắn không nghĩ tới cháu gái còn sót lại của mình suýt nữa chết trong tay người mình đã cứu khi đó!

“Hắn giống như là nhằm vào chàng.” Yên Vũ hồi tưởng lại, nói. “Lúc hắn gần đi nói ‘nghe thấy bên người Tuyên Thiệu có một thiên lý nhĩ, người quả nhiên bị ta dẫn tới. Thấy Tuyên Thiệu để ý người như vậy, nếu ta giết người, hắn có đau khổ tột cùng hay không’. Chàng suy nghĩ một chút xem chàng có khi nào đắc tội với Toàn Cơ chủ không?” Tuyên Thiệu nghe vậy lắc đầu. “Toàn Cơ là môn phái khắp giang hồ, không liên quan gì với triều đình. Nếu không có phạm vào chuyện ác lần này thì ta cũng sẽ không xa xôi vạ dẫm chạy tới. Nếu thân phận hắn sáng tỏ, ta lập tức dùng bồ câu đưa tin bẩm báo thánh thượng, tiêu diệt phân đà của Toàn Cơ ở khắp nơi. Cũng chiêu cáo thiên hạ: Toàn Cơ làm điều ác, người người phải diệt trừ, thiết lập ban thưởng. Có trọng thưởng tất có người dũng cảm. Toàn Cơ ắt phải trở thành lão qua đường, người người kêu đánh, sao không sợ hãi?”

Yên Vũ gật đầu, nhưng trong lòng có một loại cảm giác quái dị. Toàn Cơ trải qua nhiều năm như vậy, đều an phận, giờ đây bỗng nhiên lại giết người lấy tim, khiêu khích thiên uy của triều đình. Tác phong làm việc khắp nơi lộ ra kỳ dị. Phía sau hành vi quái dị này đến tột cùng có bí mật gì không thể cho ai biết?

Yên Vũ không khỏi nghĩ đến một thân đồ tươi dưới ánh trăng trên cầu đêm qua.

Dưới áo choàng mũ đỏ đến tột cùng cất giấu hạng người gì, có thể nhẫn tâm làm ra chuyện như vậy? Có thể cầm lấy tim người, thần nhiên ném xuống sông như ném đá chơi?

Tuyên Thiệu lại canh giữ Yên Vũ một đêm, từ khi nàng tỉnh lại đến khi nàng dần dần lại ngủ thiếp đi.

Hắn vẫn ở cạnh giường, trò chuyện với nàng, nghe nàng ngủ cạn, rồi đến nàng hít thở dài đều đều tiến vào ngủ sâu.

Hắn vẫn ngồi với một tư thế, nắm lấy tay nàng, chưa từng thả ra tí nào.

85. Chương 86: Người Không Cho Nàng Ấy Được Thứ Mong Muốn

Một đêm này, thành Tuyền Châu thật là yên tĩnh.

Không có bất kỳ gió thổi cỏ lay. Ngày hôm sau, các nơi cũng bình an khỏe mạnh, không có người báo cáo chuyện ác nào.

Ngày thứ ba vẫn như vậy, ngày thứ tư, ngày thứ năm...

Yên Vũ đã có thể tự mình xuống giường đi lại. Thành Tuyền Châu cũng không xảy ra vụ án giết người lấy tim nữa.

Kinh thành đã được chim bồ câu đưa thư về. Hoàng đế hạ lệnh tiêu diệt phân đà của Toàn Cơ ở khắp nơi, cũng kêu gọi võ lâm nghĩa sĩ đồng tâm hiệp lực, cùng nhau trừ hại vì dân chúng. Hết thu được đầu của Toàn Cơ chủ, tiền thưởng ngàn lượng. Người có thể cung cấp tin tức về Toàn Cơ chủ, tiền thưởng trăm lượng.

Bởi vì người chết ở thành Tuyên Châu đều là dân chúng bình thường, một khi bố cáo việc này, lập tức kích thích mãnh liệt sự phẫn nộ của dân chúng. Võ lâm hào hiệp đều tuyên bố muốn trợ giúp triều đình tiêu diệt Toàn Cơ.

Tình hình dường như đang phát triển theo chiều hướng tốt.

Thương thế của Yên Vũ cũng chuyển biến tốt lên một cách ổn định.

Rốt cuộc Tuyên Thiệu không ngày đêm hầu ở bên cạnh nàng nữa. Nàng chậm rãi bước đi thong thả ở hành lang trước cửa. Nghe tiếng ve kêu ở trên cây và tiếng nói chuyện lên lên xuống xuống trong dịch quán.

Toàn Cơ chủ nói nàng là thiên lý nhĩ, thật sự đã quá đề cao nàng. Ngoài tiếng ve kêu trăm ngày nay ra, nàng cũng chỉ có thể nghe được tiếng động trong phạm vi dịch quán, nhưng xa một chút liền nghe không rõ.

Nào dám nói ‘thiên lý’?

Bỗng nhiên nàng nghe được có tiếng nói chuyện quen thuộc truyền đến.

“Công tử đã ra lệnh, bất luận kẻ nào cũng không được tùy tiện đi vào.”

“Ta không có tùy tiện đi vào, chỉ là muốn gặp người tùy tùng bên cạnh công tử một chút.” Là giọng nói của Tần Xuyên.

“Vậy cũng không được, không có lệnh của công tử... Này! Người!”

Tần Xuyên lách mình vòng qua người nọ. Một thân áo dài xanh nhạt của hắn xuất hiện ở cửa viện, ánh mắt cùng đụng với Yên Vũ đang giương mắt nhìn ra bên ngoài.

“Người đi ra ngoài!” Thủ vệ đuổi theo từ đằng sau.

“Để hắn vào đi.” Yên Vũ trầm giọng nói.

“Dạ.” Lúc này thủ vệ mới cúi đầu lui ra.

Tần Xuyên bước đến. Ánh mắt vẫn chăm chú nhìn nàng. “Nghe nói muội bị thương?”

Yên Vũ cười khê. “Không có việc gì lớn. Đã khỏe rồi.”

“Lời nói đêm hôm đó của ta, muội còn nhớ rõ không?” Tần Xuyên đứng dưới ánh mặt trời, ngẩng đầu nhìn nàng. Quần áo màu xanh nhạt thêu hoa văn chìm chiếu dưới ánh mặt trời vô cùng chói mắt.

Chân mày Yên Vũ cau lại. Đêm hôm đó? Cái đêm mưa trước khi đi?

“Ta nói nếu hắn đối với muội tốt, ta sẽ ở một bên nhìn muội hạnh phúc. Nếu hắn...” Tần Xuyên nghiêng răng nói tiếp phần còn lại. “Ta chờ hắn trở về sẽ nói trước mặt hắn.”

“Huynh muốn gặp Tuyên Thiệu?” Giờ Yên Vũ mới hiểu được vì sao Tần Xuyên không lên vào mà lại quang minh chính đại đi vào từ cửa chính.

Thì ra huynh ấy dự định mặt đối mặt với Tuyên Thiệu?

“Huynh... Tần Xuyên, huynh điên rồi sao?” Yên Vũ trở mắt. Huynh ấy muốn nói gì với Tuyên Thiệu? Nói rằng huynh ấy thật sự đã đợi nàng tám năm? Nói rằng nàng thật ra cũng thích huynh ấy tám năm? Nói nàng tiếp cận hắn bất quá chỉ vì lợi dụng hắn?

Yên Vũ nhìn Tần Xuyên không thể tin, giơ tay lên chỉ về phía cửa. “Huynh đi! Chuyện của muội không cần huynh quan tâm! Muội đều như huynh nói, chân tướng năm đó muội không tra xét nữa! Muội đã gả cho Tuyên Thiệu rồi! Giờ đây muội sống rất tốt, rất hạnh phúc! Xin huynh không nên tiếp tục đến quấy rầy muội được không?”

Tần Xuyên đứng ở dưới bậc thang, ngửa đầu nhìn Yên Vũ tức giận cả mặt đỏ bừng. “Nếu hắn có thể bảo vệ muội tốt, sẽ không để uội gặp phải nguy hiểm lặp đi lặp lại nhiều lần, ta tuyệt sẽ không tới can thiệp gì cả. Nhưng hắn không thể! Hắn không làm được! Cho nên, ta không thể làm như không thấy!”

Yên Vũ nghe được thủ vệ kia ở bên ngoài viện vừa mới tìm người đi bẩm báo với Tuyên Thiệu.

Yên Vũ cũng nghe được tiếng của Tuyên Thiệu đã trở về.

Nàng bình tĩnh nhìn Tần Xuyên cố chấp, trong lòng vừa bất đắc dĩ vừa thương xót. Nàng đã phụ tám năm của bọn họ, vì sao huynh ấy vẫn khăng khăng một mực như vậy?

Tuyên Thiệu nhắc chân vào viện.

Một thân hắc y, thân hình thon dài, khí chất cao ngạo giống như thần tiên. Ánh mặt trời chói chang cũng bị hắt làm cho ẩm đạm.

“Tần công tử, có lời gì muốn nói với phu nhân của ta?” Tuyên Thiệu đi lên bậc thềm, sợ đụng tới vết thương của Yên Vũ, chỉ nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng.

Nhìn hình bóng hai người rúc vào với nhau, Tần Xuyên rút cuộc cụp mắt xuống.

“Ngày đám cưới hôm đó, người cướp nàng ấy đi từ trong tay ta. Ta buông tay, không phải là vì ta sợ đánh không lại người, chỉ là ta thấy nàng ấy cam tâm tình nguyện đi với người. Ta cho rằng, người sẽ đối tốt với nàng ấy, chăm sóc nàng ấy, bảo vệ nàng ấy. Nhưng người không làm được, người để cho nàng ấy trải qua nguy hiểm, khiến nàng ấy bị thương. Người hoàn toàn không quan tâm nàng ấy, người chỉ để ý tới lỗi tai của nàng ấy có thể trợ giúp người! Người chỉ để ý tới năng lực của nàng ấy!” Tần Xuyên ngẩng đầu nhìn thẳng Tuyên Thiệu, mỗi chữ mỗi câu được nói như đinh đóng cột. “Cho nên, ta muốn mang nàng ấy rời khỏi người!”

Mặt Tuyên Thiệu trầm như sương, dưới ánh nắng chói chang, nhưng trên người hắt lại toả ra khí lạnh.

Yên Vũ nín chặt góc áo của Tuyên Thiệu. Nàng sợ hai người trước mặt lại động thủ.

Một người là biểu ca của nàng. Một người là tướng công của nàng, từ khi nàng bị thương tới nay đã không ngủ không nghỉ, mỗi ngày canh ở bên cạnh nàng, chăm sóc nàng.

Lòng nàng không phải bằng đá. Thời gian dài đến nay như vậy, hắt đối tốt với nàng, sao nàng có thể không chút cảm động?

Hai người này đều là người nàng quan tâm. Nàng không muốn nhìn thấy bất cứ người nào trong bọn họ bị thương cả.

Tuyên Thiệu rũ mắt nhìn tay của Yên Vũ đang siết chặt góc áo của hắn, rốt cuộc không có động thủ trước, chỉ lạnh nhạt nói: “Người không cho được thứ nàng muốn.”

Tần Xuyên đứng lặng dưới thềm đá, nghe vậy thì chăm chú nhìn Tuyên Thiệu. “Ta không cho được, người có thể sao?”

Tuyên Thiệu thản nhiên cười, nói: “Người không cho được, là bởi vì người hoàn toàn không biết nàng ấy mong muốn cái gì! Người cho rằng bảo vệ nàng ấy ở sau lưng là đang bảo vệ nàng ấy, là đối tốt với nàng ấy sao? Đó chỉ là người cho rằng mà thôi, là ý nghĩ ích kỷ của người. Mong muốn của nàng ấy là đối đãi bình đẳng, tự mình chịu trách nhiệm, nàng ấy không muốn trở thành phụ thuộc vào người nào. Nàng ấy đã nghĩ thông suốt qua cố gắng của mình, giành được tôn trọng cùng kính nể từ người ngoài, mà không phải là lấy danh nghĩa thiếu phu nhân của Tuyên gia đến ngồi hưởng sẵn.”

Yên Vũ kinh ngạc nghiêng mặt nhìn Tuyên Thiệu. Không phải hắn là người bá đạo, ích kỷ nhất sao? Không phải hắn là người độc đoán, ngang ngược nhất sao? Tại sao một chút tâm tư nhỏ của mình hắn đều có thể thông cảm?

Đúng vậy, nàng đã từng là tỷ nữ lưu lạc thanh lâu, đã từng tự nguyện làm nha hoàn của Tuyên Thiệu, đã từng dùng biện pháp bỉ ổi tính kế hắn... Nhưng vì báo thù, những việc này nàng có thể nhẫn nại. Dù cho có khổ hơn hoặc uất ức gấp mười lần, nàng cũng có thể chịu được. Chẳng qua là nhẫn nại này cũng không mài mòn được kiêu ngạo từ trong xương của con gái phủ thừa tướng là nàng.

Nàng đứng ở Xuân Hoa lâu, ngoài ưu đãi của má Từ ra, còn dựa vào tài đánh đàn của mình. Nàng tiếp cận Tuyên Thiệu là mượn thánh lực hơn người của mình. Cho dù là nàng tính kế hắn, dùng thân thể của mình... Nàng đã từng quý trọng tình cảm với Mục Thanh Thanh, là bởi vì Mục Thanh Thanh đối với nàng bình đẳng, tôn trọng, như tỷ muội... Giờ đây, người hiểu mình nhất lại là Tuyên Thiệu, là con trai của kẻ thù?

Trong lòng Yên Vũ vừa khổ sở bất đắc dĩ vừa an ủi vui mừng. Được người chồng như vậy là may mắn của nàng, nhưng ân oán của nàng cùng Tuyên gia cũng đã sớm định trước không biết làm sao...

“Cám ơn chàng, Tuyên Thiệu.” Nàng thì thầm nói, đưa tay ôm choàng lấy hông của hắn, vùi mặt vào lồng ngực hắn. Nàng không nhìn về mặt của Tần Xuyên. Có một số việc không phải là thời gian dài ngắn thì có thể quyết định.

Con người màu hổ phách của Tần Xuyên chứa đựng khó tin cùng đau đớn đến tận xương tủy.

Không phải là hắn đang trách Yên Vũ nhào vào trong lòng một người đàn ông khác ở trước mặt hắn, mà là đang oán hận bản thân mình. Quen biết biểu muội tám năm qua, cũng không bằng với sự hiểu biết của Tuyên Thiệu đối với muội ấy.

Tuyên Thiệu có thể nhìn rõ muội ấy như vậy, đó là thật sự dùng chân tình sao? Nếu hắn thật tâm đợi muội ấy... Hắn đã nói, hắn sẽ không quấy rầy, chỉ biết canh giữ từ xa, nhìn muội ấy hạnh phúc.

Tần Xuyên lặng lẽ lui ra khỏi viện. Một thân áo dài xanh nhạt biến mất bên ngoài cửa gỗ.

Tình cảnh Yên Vũ lo sợ cũng không xuất hiện, khiến cho nàng thật thở dài một hơi, trong lòng cũng có dòng ấm áp chậm rãi trôi qua.

“Trước đây ít khi nói nhiều như vậy, khát rồi.” Tuyên Thiệu cúi đầu nhìn nàng, nói.

Yên Vũ từ trong ngực hắn ngẩng đầu lên, cười khê. “Thiếp pha trà cho chàng nhé?”

Tuyên Thiệu gật đầu, nắm chặt tay nàng, cùng nhau vào phòng.

Yên Vũ vừa đập bể bánh trà, bỏ lá trà vào trong ấm tử sa, vừa nheo mắt nhìn sắc mặt coi như tốt của Tuyên Thiệu, nói: “Lần này chàng lại nghiêm phạt Lộ đại nhân sao?”

Tuyên Thiệu quay mặt đi chỗ khác, ho khan một tiếng. “Lần này hắn có lỗi, ta cũng có lỗi.”

Yên Vũ cười nói: “Tuy chàng biết thiếp muốn gì, nhưng chàng vẫn bá đạo như vậy, làm thật là chưa đủ tốt. Có một số việc là đã định, cũng không phải chúng ta nỗ lực là có thể thay đổi. Cho nên, đừng trách hắn, cũng đừng tự trách mình, được không?”

Tuyên Thiệu quay đầu lại nhìn nàng, thấy khuôn mặt tươi cười dịu dàng của nàng, nhưng nhìn không thấy nội tâm khổ sở đấu tranh của nàng.

Có một số việc là đã định, tựa như quan hệ của nàng và hắn, đã định trước nàng phải phụ sự thẳng thắn thành khẩn của hắn, phụ một tấm chân tình của hắn...

“Được!” Hắn chậm rãi gật đầu đáp ứng.

Lúc hoàng hôn, mặt trời đã ngã về tây, trong viện có một mảng lớn bóng râm, cũng không nóng như thiêu giống như ban ngày vậy. Yên Vũ cầm quyển sách chậm rãi đi tản bộ ở trong viện.

Nàng nghe được có người rón rén tới gần viện, núp ở cửa thò đầu nhìn.

Nàng làm vẻ chuyên tâm đọc sách, không để ý đến.

Người nọ núp một hồi, dường như có chút sốt ruột, khê khê: “Quan gia, quan gia...”

Lúc này Yên Vũ mới quay sang nhìn hắn.

Quả nhiên thấy đầu Lý Trực lộ ra phân nửa ở cạnh cửa.

Lý Trực thấy nàng nhìn qua, gương mặt đen lộ ra chút xấu hổ. “Quan gia, ta nấu canh bồ câu, đưa cho ngài bồi bổ thân thể.”

Yên Vũ nhìn hắn, cũng không đi đón lấy cái lồng ở trong tay hắn.

Trên mặt Lý Trực hơi gập. “Quan gia, ngài mau cầm đi. Bồ câu rất nhỏ, không đến vài miếng, nếu để cho quan gia khác nhìn thấy thì không đủ chia.”

Yên Vũ nhướn mày nhìn hắn. “Nói vậy, canh bồ câu này chỉ một mình ta có?”

Lý Trực liên tục gật đầu không ngừng.

“Tại sao chỉ một mình ta có?” Yên Vũ lại hỏi.

Gương mặt đen thui của Lý Trực lại có thể lộ ra một chút đỏ ửng. “Ngài, chẳng phải ngài bị bệnh sao?”

“Sao người biết ta bị bệnh?”

“Tuy rằng thuốc của ngài đều được nấu ở trong viện, nhưng nô tài nghĩ thấy được vị thuốc đông y. Trong dịch quán không có thức ăn thích hợp gì, bị bệnh làm sao có thể ăn uống như bình thường chứ? Phải bồi bổ thân thể mới được!” Giọng của Lý Trực ngốc nghếch, tay gơ cái lồng lại hết sức cố chấp.

Thuốc của nàng đều do Lộ Nam Phi nấu ở trong viện, thức ăn bồi bổ thân thể nàng đều là mua về từ bên ngoài. Ngược lại không ngờ Lý Trực này có lòng như vậy, đặc biệt nấu canh bồ câu mang tới cho nàng.

Tay hấn gơ cái lồng đuôi lâu như vậy, nhìn mỏi rồi. Yên Vũ gơ tay nhận lấy cái lồng. “Vậy thì cảm ơn người.”

Lý Trực cuống quýt xua tay, cười thật thà. “Không dám nhận, không dám nhận.”

Lại liếc mắt nhìn Yên Vũ, giọng nói giống như muỗi kêu, nói một câu. “Quan gia, đáng đáp ngài thật là đẹp mắt.” Giọng nói rớt lại, người thì quay đầu chạy đi.

Yên Vũ xách cái lồng đứng tại chỗ, bật cười một cái.

Thấy Lý Trực gơ lâu như vậy, nhưng không ngờ cái lồng này thật nặng, nàng cầm một tay, vết thương trên ngực bị kéo hơi đau.

Yên Vũ nhắc chân vào phòng, bỏ cái lồng xuống. Bên trong có một cái chung bằng sứ, lấy chung sứ ra, mở nắp. Mùi thơm nồng nặc đập vào mặt. Nàng nhin không được nghĩ một cái thật sâu, thơm quá!

Nàng thật có chút đói bụng, phỏng chừng còn phải chờ Tuyên Thiệu một hồi mới có thể trở về. Nàng cúi đầu tìm ra từ trong lồng một cái muỗng bằng sứ, múc một chút canh bồ câu ném thử. Mùi vị thơm ngon tinh khiết, dầu mỡ đều bị lược đi, thơm mà không ngấy. Yên Vũ dứt khoát ngồi xuống, đem một chung canh bồ câu ăn đến thấy đầy.

Nàng đứng dậy loanh quanh ở trong phòng vài vòng để tiêu thực. Sắc trời dần muộn, Tuyên Thiệu vẫn chưa về.

Yên Vũ hơi mệt mỏi, bị thương gân cốt bao giờ cũng hao tổn nguyên khí, huống hồ chi cang là vết thương ở trên ngực. Nàng nằm trên trường kỷ, muốn chợp mắt một lát, mắt nhắm lại thì ngủ thiếp đi.

Ánh lửa ngút trời của phủ thừa tướng, trên đường vắng vẻ không một bóng người. Nàng quay đầu lại tìm kiếm khắp nơi nhưng cũng không thấy bóng dáng của biểu ca. Bên tai là tiếng nhà cửa sụp đổ dưới tàn phá của hoả hoạn.

Nàng nhắc chân chạy vào trong đám lửa của phủ thừa tướng.

Nhưng lúc này đã không còn ai níu chặt nàng lại, thà bị nàng cắn bị thương cũng không buông tay ra.

Nàng còn chưa tới gần, đám lửa đã nướng mặt mũi, thân thể của nàng nóng rực.

Nàng muốn dừng lại. Lúc này nàng đã biết, mặc dù mình vọt vào cũng vô ích. Nàng muốn dừng lại, báo thù cho cha mẹ

Nhưng nàng không thể không chế bước chân của mình, vẫn từng bước, từng bước một tới gần đám lửa.

“Không, không nên đi...” Yên Vũ tự nhủ.

Đám lửa gần như sắp liếm đến làn váy của nàng thì nàng rút cuộc cũng ngừng lại.

Nàng muốn xoay người chạy, chạy khỏi nơi này.

Đúng lúc đằng sau có một người đẩy mạnh nàng một cái! Đẩy nàng vào trong đám cháy!

Nàng ngã vào trong biển lửa, quay đầu nhìn lại, thấy chỗ mình đứng vừa rồi có một bóng đen, mơ hồ không rõ, thấp thoáng có thể nhìn ra hình người, nhưng lại như là một đám sương mù màu đen.

Yên Vũ sợ hãi kêu lên, tỉnh lại. Nhịn không được vỗ vào thân thể của mình, muốn phải tắt lửa trên người. Nhưng phát hiện trên người rịn rít, y phục đều ẩm ướt mồ hôi, dán vào trên da.

Không có lửa! Nhưng cảm giác bị thương chân thật như vậy! Nàng cảm thấy trên người vẫn đau như cũ!

Gió thổi qua, y phục ẩm ướt mồ hôi dính ở trên người lại có chút lạnh.

Yên Vũ ngẩng đầu nhìn bên ngoài cửa sổ. Sắc trời còn chưa tối hẳn, Tuyên Thiệu cũng chưa trở lại.

Nàng ngủ cũng không lâu, nhưng trong mộng lại giống như đã qua rất lâu.

Khí trời rất nóng, y phục dán vào trên người rất là khó chịu. Trong lòng nàng cũng hơi buồn bực.

Chẳng biết lúc nào Tuyên Thiệu mới có thể trở về, nàng chỉ có thể tự chịu đựng đau đớn trên ngực, lấy nước bị phơi nắng nóng ở trong sân đến, đơn giản lau mình, thay y phục.

Trong ngày thường, những thứ này đều là Tuyên Thiệu làm cho nàng. Hôm nay tự mình làm, khó tránh khỏi vết thương bị kéo, thỉnh thoảng đau nhức, khiến cho nàng càng khó chịu.

Đổi xong y phục, nhưng lại cảm thấy trong phòng khó chịu giống như lồng hấp, ngay cả bày băng nhưng nàng vẫn cảm thấy nóng.

Nàng đứng dậy đi ra sân. Trong sân, đá xanh trên đất bị phơi suốt ngày, lúc này mặt trời đã xuống núi, nhưng có hơi nóng bốc lên từ dưới. Trái lại, đi nơi nào cũng không dễ chịu như ở trong phòng. Thời tiết nóng bức khiến cho nàng càng thêm khó chịu.

Lặng tai nghe được tiếng Tuyên Thiệu trở về dịch quán, nàng sầm mặt chờ ở trong sân.

Không bao lâu, Tuyên Thiệu và Lộ Nam Phi trước sau bước vào viện. Trong tay Lộ Nam Phi còn cầm hộp đựng thức ăn, là thức ăn mua về từ bên ngoài cho nàng.

“Thiếu phu nhân, chẳng phải hôm qua nói muốn ăn đầu sư tử kho sao*? Hôm nay ta tìm đến mấy tửu quán, rất cuộc tìm được rồi!” Lộ Nam Phi giơ lên cái hộp đựng thức ăn đang xách.

(*xem hình thì thấy giống như thịt băm bọc bên ngoài, trứng ở bên trong, link tham khảo hình đây: yihesu.com/images/upload/236_20100915084819.pjpeg)

“Chờ người mua cơm về thì ta chết đói rồi!” Yên Vũ bực bội trả lời một câu.

Lộ Nam Phi nghe vậy kinh ngạc liếc nhìn nàng. Thiếu phu nhân thường ngày là một người thật ôn hoà mà?

“Vào đi, trong sân nóng.” Tuyên Thiệu tiến lên kéo tay nàng nói.

Yên Vũ nhú mào theo hắn về lại trong phòng.

Lộ Nam Phi thấy trên bàn bày canh bồ câu ăn còn dư lại. “Đây là?”

“Lý Trực đưa tới.” Yên Vũ trả lời.

Về mặt Lộ Nam Phi hoài nghi bưng chung sứ lên ngửi một cái, rồi rót ra nếm thử một chút.

Yên Vũ bỗng nhiên khấn trương. “Thế nào? Canh này không có vấn đề chứ?”

“Trong canh bỏ thêm vài vị thảo dược, đều là dược liệu bồi bổ thân thể, canh bồ câu cũng là đại bổ, trời nóng như vậy, bổ như thế, cũng khó trách thiếu phu nhân tâm trạng bực bội.” Lộ Nam Phi nói, thu dọn cái lồng cùng chung sứ. Bày thức ăn ở trong hộp lên.

Tuyên Thiệu còn chưa ăn, nhưng Yên Vũ đã no rồi.

Lộ Nam Phi dọn xong cơm nước liền lui ra ngoài.

Yên Vũ ngồi ở bên cạnh nhìn Tuyên Thiệu dùng cơm.

“Sao Lý Trực lại nghĩ đến đưa cơm cho nàng?” Tuyên Thiệu đặt đũa xuống, hỏi.

Yên Vũ nhú mày. “Hắn nói ngủ được trong viện chúng ta có mùi thuốc đông y, nghĩ là thiếp bị bệnh, cho nên nấu canh bồ câu cho thiếp bồi bổ thân thể. Sao vậy, chàng nghi ngờ hắn có vấn đề?”

Tuyên Thiệu không có ra kết luận gì, chỉ nói: “Nhìn lại một chút đi.”

86. Chương 87: Nơi Bóng Tối Có Một Đôi Tay

Nửa đầu hôm hắn ở lại dịch quán cùng nàng, sau nửa đêm thì hắn dẫn người đi tuần tra. Mấy ngày nay thành Tuyên Châu vẫn yên lặng. Từ sau ngày gặp phải người mặc áo choàng mũ đỏ, không xảy ra một án giết người lấy tim nào nữa.

Không chỉ không thấy Toàn Cơ ở Tuyên Châu nữa, sau khi hoàng thượng bố cáo, Toàn Cơ trong cả thiên triều đều bị đả kích, trong sớm chiều đã mai danh ẩn tích. Đây cũng là nguyên nhân người trong võ lâm đơn giản không muốn đụng chạm đến triều đình. Cho dù người ở giang hồ làm lớn hơn nữa, lúc triều đình không muốn để ý tới thì người được yên yên ổn ổn, một khi triều đình muốn đả kích người thì bất quá cũng chỉ là chuyện sớm chiều. Chẳng qua là Toàn Cơ chủ vẫn chưa bị bắt, việc này vẫn không tính là chấm dứt.

Trong lúc ngủ mơ, Yên Vũ chợt thấy bên người mát lạnh, mở mắt ra, Tuyên Thiệu đã không còn ở trong phòng.

Trong phòng là một mảnh tối đen. Trước cửa sổ có gió vào, nhưng không nhìn thấy ánh trăng ngoài cửa sổ. Nàng tập trung tinh thần lắng nghe, không có một chút âm thanh nào ở bên tai, chỉ có nhịp tim và tiếng hít thở của mình. Trong yên tĩnh đến quỷ dị này có vẻ đặc biệt cô độc.

Làm sao lại một chút âm thanh cũng không có vậy? Bây giờ đêm yên tĩnh, nàng ít nhất có thể nghe thấy tiếng vang của mấy người trong ngõ hẻm gần đó, càng không nói đến bên trong dịch quán vốn là có người nghỉ ngơi, có người tuần tra ban đêm, nàng phải nghe được mới đúng.

Thế nhưng không có, yên tĩnh đến giống như là chỉ có mình nàng.

Quá tối. Nàng không nhìn thấy cái gì cả. Nàng muốn xuống giường chầm đèn lên nhìn xem rốt cuộc là chuyện gì xảy ra. Mò tới mép giường, nhưng ngay cả đạp chân lên chỗ để chân cũng không thấy được giày.

“Vũ nhi...” Bên tai đột nhiên truyền đến một tiếng kêu.

Yên Vũ giật mình một cái, sững sốt. Toàn thân tóc gáy đều dựng lên.

“Vũ nhi...” Tiếng nói kia dường như gần hơn chút.

Nhưng Yên Vũ không nhìn thấy gì cả, không thấy ai cả. Ngoại trừ tiếng gọi, càng không nghe được có tiếng người đến gần.

Không thể nào! Tiếng nói kia rõ ràng rất gần, khoảng cách không đến hai ba bước chân. Cho dù quá tối nàng không nhìn thấy gì cả nhưng cũng có thể nghe được tiếng bước chân, tiếng hít thở, tiếng tim đập của người nọ mới đúng... Thế nhưng không có... Không có gì cả.

“Là ai đang cố làm ra vẻ huyền bí?” Yên Vũ lớn tiếng trách mắng.

“Vũ nhi... Ta rất đáng thương...” Tiếng nói bi thương đau đớn.

Trên lưng Yên Vũ toát ra mồ hôi lạnh. Bởi vì tiếng nói này trong trí nhớ của nàng rất rõ ràng, nhưng cũng rất xa xôi... Tám năm, nàng chưa từng được nghe qua tiếng nói của ông ấy... Không thể nào, đã rất nhiều năm, ông ấy ở trong trí nhớ của mình đã ngày càng mơ hồ, ngày càng xa xôi, lâu rồi cũng không có mơ tới ông ấy... Nhiều năm trước, ông ấy ở trong mộng của mình cũng chỉ là một hình ảnh không rõ nét, cho tới bây giờ sẽ không thể kêu gọi tên của nàng ở bên tai rõ ràng như thế...

“Rốt cuộc người là ai? Đi ra!” Yên Vũ tóm lấy cái gối ném về phía chỗ truyền tới âm thanh.

Nhưng chỉ có tiếng vang của cái gối rơi trên mặt đất. Trừ lần đó ra vẫn không đụng phải bất kỳ vật gì.

“Cha chết khổ lắm... Vũ nhi, con nhất định phải báo thù cho cha... Cha bị kẻ gian hãm hại, cả nhà Diệp gia ta chết oan uổng... Vô cùng oan uổng...”

“Người không phải là cha... Đừng có giả thần giả quỷ!” Trong lòng Yên Vũ phát rét.

Bỗng nhiên có một bàn tay lạnh ngắt rơi trên mặt của nàng, như là đang sờ mặt nàng. Nàng giơ tay lên tìm kiếm, chẳng có gì cả, chỉ sờ tới một luồng khí lạnh...

Yên Vũ bỗng nhiên sợ lên. Từ trước đến nay nàng không tin thuyết quỷ thần, nhưng tất cả trước mắt lại quỷ dị đến không cách nào giải thích...

“Vũ nhi, trong lòng đất rất lạnh, rất lạnh... Con phải báo thù cho chúng ta! Báo thù rửa hận!” Tiếng nói kia dần dần nổi lên thê lương, từng tiếng từng tiếng vang dội ở bên tai Yên Vũ.

Nàng nhin không được giơ tay lên bịt lỗ tai lại, đau khổ kêu một tiếng.

Thân thể khẽ động, nàng mở mắt ra.

Nắng sớm yếu ớt xuyên qua cửa sổ vào phòng. Bên tai là tiếng chim hót chiêm chíp cùng với tiếng thị vệ của hoàng thành ty ở bên ngoài viện thức dậy rửa mặt. Cả người nàng toàn mồ hôi, cái gối đầu đang nằm ở dưới đầu nàng. Bây biện ở trong phòng vẫn nguyên dạng như trước, hơi mang theo gió mai nhẹ nhàng khoan khoái thỉnh thoảng thổi vào từ cửa sổ.

Đó là mộng?

Yên Vũ sờ sờ mồ hôi trên đầu, lại sờ sờ mặt mình, cũng không có gì khác thường.

Thật chỉ là giấc mộng?

Vì sao trong mộng tất cả đều chân thật như vậy. Cảm giác tiếng nói kia ở ngay bên tai, có một bàn tay lạnh lẽo rơi trên mặt nàng rõ ràng như vậy. Ngay cả cảm giác tóc gáy chợt nổi lên nàng cũng nhớ rõ ràng.

Tại sao lại làm một giấc mộng chân thật như thế?

Bắt đầu từ khi nàng tới Tuyên Châu đã không phải là lần đầu tiên trải qua chuyện như vậy.

Chẳng lẽ là có liên quan với chỗ Tuyên Châu này?

Yên Vũ nhú mày, xoay người xuống giường. Đúng lúc nghe được tiếng bọn thị vệ đi tuần tra sau nửa đêm trở về.

Không bao lâu Tuyên Thiệu cũng trở lại dịch quán, thông báo Lộ Nam Phi vài câu liền đi về phía viện của hần và Yên Vũ.

Lúc hần đẩy cửa viện ra thì Yên Vũ đang đứng ở cửa chờ hần.

“Sao dậy sớm vậy?” Tuyên Thiệu thấy nàng đã đã dậy rồi, hơi bất ngờ.

“Chàng có từng nằm mơ rất thật, thật đến nỗi chàng gần như không phân biệt rõ hiện thực và cảnh trong mơ không?” Yên Vũ kéo ống tay áo của hần, hỏi.

Tuyên Thiệu giơ tay lên dùng ống tay áo lau mồ hôi trên trán nàng. “Lại thấy ác mộng à?”

Yên Vũ gật đầu, hỏi tới: “Có từng không?”

Tuyên Thiệu im lặng một hồi, mới gật đầu. “Từng có, rất nhiều rất nhiều năm trước.”

Dường như hần không muốn nhắc tới đoạn ký ức đó, nhanh chóng đổi chủ đề. “Mấy đêm qua cũng không có chuyện, đêm nay ta ở lại cùng nàng nhé.”

Yên Vũ lắc đầu. “Không sao đâu, y như thật cũng chỉ là mộng mà thôi. Không phải thiếp sợ, chỉ là khó hiểu, vì sao tất cả đều thật sự giống nhau?”

Nàng chỉ lẩm bẩm, cũng không tính ai có thể trả lời vấn đề của nàng.

Tuyên Thiệu cầm tay của nàng.

Nàng quay sang mỉm cười với hần một cái. “Không cần lo lắng cho thiếp, chàng ở bên cạnh thiếp, đây là thật không phải là mộng, là tốt rồi.”

Tuyên Thiệu gạt đầu, kéo nàng vào trong phòng.

Lộ Nam Phi nhanh chóng đưa điểm tâm đến. Hai món thang bao* và cháo đơn giản nhưng rất ngon.

(*bánh bao mà bên trong có súp, link tham khảo hình: jstv.com/food/nj/201312/W020131206527828588655.jpg)

Đồ ăn vừa mới lên bàn, mùi thơm xông vào mũi.

“Sáng sớm hôm nay cơm này xem ra nhìn không tệ!” Yên Vũ cười nói với Lộ Nam Phi.

Lộ Nam Phi gạt đầu. “Đây là Lý Trực làm, hiện giờ còn rất sớm, trên đường vẫn chưa có tiệm nào mở cửa.”

Tuyên Thiệu đặt đĩa ở trước mặt Yên Vũ, mình thì đã cầm đĩa lên gấp thức ăn.

Yên Vũ bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, lập tức nói: “Khoan đã!”

Tuyên Thiệu dừng đĩa nhìn nàng. Lộ Nam Phi đã lui đến cửa cũng kinh ngạc dừng bước quay đầu lại nhìn nàng.

“Có ngân châm không?” Yên Vũ đột nhiên hỏi.

Tuyên Thiệu và Lộ Nam Phi nghe vậy thì đều nhìn về thức ăn ở trên bàn. Lộ Nam Phi lấy ra một bao bố nhỏ từ trong lòng, mở bao bố ra, bên trong có một cây ngân châm nho nhỏ ghim trên gói bông.

Hắn đi lên trước, thử qua mỗi thứ cháo, dưa cải, thang bao. Ngân châm cũng không đổi màu. Hắn vẫn còn lo lắng, cẩn thận ngửi mỗi món, cũng không phát hiện khác thường gì.

Yên Vũ thở dài một hơi. “Có lẽ là thiếp đã nghĩ nhiều.”

“Cẩn thận một chút cũng không có gì là không tốt.” Tuyên Thiệu kéo nàng ngồi xuống.

Hai người cùng dùng điểm tâm.

Buổi sáng Tuyên Thiệu vẫn có việc cần phải ra ngoài. Yên Vũ liên tục hỏi hắn có buồn ngủ hay không, ăn điểm tâm cảm thấy có gì không ổn không?

Tuyên Thiệu bất đắc dĩ lắc đầu. “Không phát hiện có gì không ổn. Nếu nàng không an tâm Lý Trực thì không cần dùng đồ ăn hắn đưa tới nữa. Ta lại phái người đi điều tra lai lịch của hắn một chút.”

Yên Vũ lắc đầu. “Có thể là thiếp quá khẩn trương.”

“Nếu nàng ban ngày nhàn rỗi không chuyện gì làm thì ta sẽ cho người kiếm vài thoại bản về. Chờ khi vết thương khá hơn chút, ta sẽ nhín chút thời gian đi dạo bên ngoài cùng nàng. Tới Tuyên Châu lâu như thế vẫn chưa từng đi qua nơi nào.” Tuyên Thiệu bận rộn bắt tằm dư của Toàn Cơ, người bắt về còn phải tỉ mỉ thẩm tra, đúng là còn bận rộn hơn so với lúc ở Lâm An.

Yên Vũ không muốn hắn bận tâm vì mình, cười cười nói: “Chàng biết đó, đàn bà con gái nói dễ nghe một chút là tâm tư tỉ mỉ, nói thẳng ra chính ra thích đoán mò, ở không sanh sự. Chàng làm việc của chàng, không cần phải để ý đến thiếp, dịch quán có một ít sách linh tinh để xem.”

Tuyên Thiệu thấy sắc mặt của nàng đã khá lên nhiều, liền gạt đầu, xoay người rời đi.

Yên Vũ cũng nhàn rỗi không có chuyện gì, nàng sờ sờ vết thương, chỉ cần không bị kéo thì sẽ không đau, khê đề lên thì hơi tê tê.

Nàng nhắc chân ra khỏi phòng, đóng cửa lại, đi chậm chậm tới phòng bếp.

Lý Trực đang ngồi ghế củi ở ngoài cửa phòng bếp. Trên mặt đen thui của hắn rịn một lớp mồ hôi, nhịp tim đập mạnh mẽ, hô hấp hơi gấp. Yên Vũ nhìn bên cạnh hắn chất đồng không ít củi đã chế xong. Chế nhiều củi như vậy, hô hấp của hắn cũng chỉ hơi gấp mà thôi. Hắn có võ công trong người?

Có điều võ công cũng phân thành nội công, ngoại công, luyện khí, luyện lực. Yên Vũ không hiểu những thứ này, cũng không thể phân biệt hết sức chính xác, chỉ có thể suy đoán qua một ít chi tiết.

Yên Vũ nhắc chân đi về phía trước.

Lý Trực đang chẻ củi lúc này mới phát hiện nàng. “Ỗ, quan gia, ngài tới đây làm gì? Nơi này dơ dáy, ngài đứng xa một chút đi!”

“Không sao, ta rất nhàn rồi.” Yên Vũ giống như tò mò nhìn khắp nơi, buồn chán tán gẫu hỏi. “Người là người Tuyền Châu hả?”

“Đúng vậy!” Lý Trực vừa chẻ củi vừa nói. “Tổ tiên của ta ba đời đều là người Tuyền Châu!”

“Ừm, chỗ Tuyền Châu này tốt, đất thiêng người tài.” Yên Vũ cười nói.

“Ha ha, cái khác không nói, chốt lại là có núi có sông. Nghe nói các quan gia từ Lâm An tới? Lâm An trông như thế nào? Có khác lắm so với Tuyền Châu không?” Lý Trực hơi tò mò, hỏi.

“Ừm, cũng có núi có sông, nhưng mà nhiều người, không an nhàn yên tĩnh giống như nơi này.” Yên Vũ nói xong, đột nhiên không hề báo trước, hỏi. “Hôm qua người nói ta cái gì?”

Lý Trực sững sờ, trên mặt thật thà vẻ không hiểu. “Hả? Câu nào?”

“Cái câu mà lúc gần đi đó, ta không nghe rõ. Người nói xong thì chạy đi, ta cũng không kịp hỏi.” Yên Vũ nhìn hắn, nói.

Lý Trực ngốc nghếch cười, cúi đầu. Trên mặt đen thui của hắn xuất hiện một chút đỏ ửng. “Nói... Nói quan gia ngài đáng vẻ thật là đẹp mắt! So với những cô gái ở thành Tuyền Châu còn đẹp hơn...”

Tiếng nói vo ve như muỗi, đầu chôn đến ngực. Rõ ràng là một bộ dáng xấu hổ, ngượng ngùng.

Nhưng trong tai của Yên Vũ lại nghe được nhịp tim của hắn không biến hoá quá mức, bình tĩnh, vững vàng.

Nhìn bộ dạng hắn lúng túng khẩn trương, nói chuyện về e lệ, lúc này nhịp tim của hắn phải theo đó mà tăng nhanh mới đúng. Nhưng không có, chứng minh đáng vẻ hắn xấu hổ khẩn trương rất có thể là giả vờ!

Yên Vũ cười cười. “Người biết nấu món Lâm An không? Buổi trưa ta muốn ăn cá dầm chua Tây hồ, không biết có làm được không?”

Lý Trực ngẩng đầu, thật thà nói: “Nô tài thử xem, quan gia yêu cầu là được rồi! Sau này ngài muốn ăn cái gì thì cứ nói cho nô tài, nô tài cái khác không được nhưng làm cơm vẫn có thể thông qua.”

“Tay nghề của người cũng không thể nói là thông qua!” Yên Vũ khen một câu, xoay người rời đi.

Lý Trực này ít nhiều có vấn đề. Tối thiểu lúc đối mặt, phản ứng của hắn trong ngoài không giống nhau.

Trên đường Yên Vũ quay về hậu viện gặp phải một thị vệ đi tới.

Tâm tư nàng khê động, đứng lại, gọi thị vệ kia tới gần.

Thị vệ nhìn thấy là tùy tùng bên người công tử. Nói là tùy tùng, nhưng chỉ thấy công tử nuôi hắn ở trong viện, ra ngoài làm việc cũng không mang theo bên người. Lại thấy hắn mặt mày xinh đẹp, đáng người mảnh mai thướt tha, tất cả mọi người suy đoán hắn là luyện đồng được công tử nuôi. Trong những gia đình lớn, nuôi mấy người luyện đồng cũng không phải việc ghê gớm gì.

Mặc dù thị vệ khinh thường hắn, nhưng cũng biết người bên cạnh công tử thì không thể đắc tội, liền xuy mặt tiến lên.

Yên Vũ cười dịu dàng với hắn, đáng vẻ như hoa xuân nở rộ rung động lòng người. “Người nhìn xem, ta có thể coi là xinh đẹp không?”

Thị vệ kia biến sắc, trên mặt có vài phần tức giận, mím môi, nhất thời chẳng biết nói cái gì cho phải, chỉ miễn cưỡng ôm quyền hướng về phía nàng, cất bước nhanh chóng rời khỏi trước mặt nàng.

Yên Vũ tự gật đầu với mình. Đúng vậy, thị vệ kia đổi sắc mặt, đồng thời nhịp tim cũng thay đổi. Tức giận và vui mừng đều là một loại cảm xúc, mặt dù trên mặt biểu hiện khác nhau, nhưng giống nhau chính là sẽ khiến nhịp tim người ta đột nhiên tăng nhanh.

Phản ứng của Lý Trực là giả bộ. Tại sao hắn muốn giả bộ đáng vẻ có hảo cảm đối với mình? Là hắn muốn khiến hinh thả lỏng cảnh giác đối với hắn? Nhưng chẳng phải trong thức ăn hắn đưa tới không có độc sao?

Rốt cuộc là tại sao?

Vụ án giết người lấy tim ở Tuyên Châu có quan hệ gì với mình? Vì sao sau khi cái người mặc áo choàng mũ đỏ kia đâm nàng một dao thì biến mất một cách khó hiểu vậy? Vì sao mình tới Tuyên Châu là bắt đầu nằm ác mộng giống y như thật? Giữa các vấn đề này có quan hệ vô hình hay không?

Yên Vũ trở lại trong viện, trong đầu vẫn loạn thành một mù.

Buổi trưa Tuyên Thiệu không có trở về. Lý Trực lại đúng hẹn đưa tới một đĩa cá dầm chua Tây hồ đầy đủ sắc hương vị. Mùi vị chua chua khiến cho người thấy cũng nhịn không được nước miếng chảy ròng ròng.

Trên người Yên Vũ không có ngân châm, không thể làm gì khác hơn là lấy ra một cây trâm bạc từ trong hành lý mà Lục Bình sắp xếp cho nàng lúc đầu. Nàng cắm vào từ đầu tới đuôi con cá, cây trâm bạc vẫn sáng ngời như mới, không có dấu hiệu đổi màu chút nào.

Thật sự là nàng đã suy nghĩ nhiều? Lý Trực không có tẩy máy tay chân trong thức ăn của nàng? Nàng nằm ác mộng không phải là bởi vì ăn cơm nước bị bỏ thuốc?

Có lẽ là nàng thật sự suy nghĩ nhiều. Toàn Cơ chủ phải có bao nhiêu buồn chán mới có thể phí nhiều tâm tư quanh co đối với một người tay trái gà không chặt như vậy? Lúc trước hẳn có thể một tay bóp chết nàng... Đúng vậy, nếu hẳn thật sự muốn nàng chết, vì sao không một tay bóp chết nàng, rõ ràng tay hẳn đã chụp lên cổ họng của nàng! Nhưng cố ý cầm dao đâm nàng? Hơn nữa, với thủ pháp giết người lấy tim thành thạo như vậy, làm sao có thể với khoảng cách gần như vậy mà để cho nàng còn có cơ hội sống sót? Hẳn không phải là muốn nàng chết! Rốt cuộc hẳn muốn làm cái gì?

Yên Vũ đột nhiên có cảm giác bị người ta nắm ở trong tay đùa bỡn. Ở nơi nàng không thấy được, như có một đôi tay nắm lấy nàng đùa bỡn ở trong tay. Nhưng nàng ngay cả người đó là ai cũng không rõ ràng.

Loại cảm giác này rất tệ.

Yên Vũ nhìn thức ăn trên bàn, không có lòng nào để ăn. Cầm đũa gắp gắp cơm trong chén, lắng tai nghe động tĩnh bên ngoài.

Lý Trực dường như còn đang bận việc trong phòng bếp, bọn thị vệ ở bên ngoài phòng bếp trong viện hoặc đứng hoặc ngồi chồm hổm ăn cơm.

Hết thấy đều tốt, tựa như rất bình thường, rất bình tĩnh. Chỉ có một mình nàng lo âu phiền muộn.

Lộ Nam Phi vội vã chạy về từ bên ngoài, đứng ở ngoài cửa, thấy thức ăn ở trên bàn thì hơi bất ngờ, nhưng vẫn thả cái hộp đựng thức ăn ở trong tay xuống, thông báo một câu. “Công tử đang bận” Rồi xoay người rời đi.

Yên Vũ liền ăn lững dạ thức ăn Lộ Nam Phi mang về cùng với đĩa cá dầm chua Tây hồ.

Buổi trưa hơi buồn ngủ, chớp mắt một chút ở ngay trên trường kỷ.

Tỉnh dậy lại là một lớp mồ hôi, trốn không thoát biển lửa, ánh lửa ngút trời, cảm giác phồng...

Yên Vũ nổi lên khó chịu không rõ, nhìn đâu cũng không vừa mắt. Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Sao Đến bây giờ Tuyên Thiệu cũng chưa bắt được Toàn Cơ chủ? Sao bọn họ không lên đường quay về Lâm An, rời khỏi cái nơi quỷ quái này!

Toàn bộ buổi chiều Yên Vũ đều sầm mặt, còn vô ý làm bể hai chén trà. Khi dọn dẹp miếng chén trà thì lại cắt đứt tay, mọi chuyện lớn nhỏ không thuận. Nàng đối với phiền muộn và nhẫn nại hầu như đã đến giới hạn.

Ngay cả Tuyên Thiệu trở về từ bên ngoài, nàng cũng không ột sắc mặt tốt.

“Đêm nay ta ở dịch quán cùng nàng.” Tuyên Thiệu thấy Yên Vũ sầm mặt, liền chủ động rót trà đặt ở bên tay nàng.

Hắn ít khi có hành động này. Nếu vào ngày thường, Yên Vũ chắc chắn sẽ vừa mừng vừa lo vì được yêu chiều.

Nhưng hôm nay buồn bực, nàng nhấp một ngụm trà, nhưng cảm thấy nóng miệng, cực kỳ bất mãn ném cái chén đi. “Trà nóng như thế chàng bảo ta làm sao uống?” Giọng nói của nàng hơi sắc bén, Tuyên Thiệu kinh ngạc nhìn nàng.

“Nhìn cái gì? Chỉ cho phép chàng nổi giận với ta, không cho ta nổi giận với chàng sao?” Yên Vũ bóp bóp trán, thở dài một cái. Nàng đang làm cái gì đây? Vô duyên vô cớ lại phát hỏa gì với Tuyên Thiệu?

Tuyên Thiệu quay sang, cũng không để ý gì.

Yên Vũ đứng dậy, đi vào phòng trong. Nàng muốn nằm một chút, có thể trong lòng sẽ tốt hơn một ít.

Nhưng đi đến bên giường lại đá phải chân, nàng đau đến nước mắt đều chảy ra. “Cái gì cũng đối nghịch với ta? Thấy ta dễ khi dễ lắm phải không? Không có việc gì thuận lợi cả! Rốt cuộc là ai đang sống mái với ta? Tuyên Châu cái nơi quỷ quái này, vì sao ta phải tới chỗ như thế!”

Yên Vũ không nhịn được từng câu từng câu oán giận nổi lên.

Tuyên Thiệu nghe nàng kêu đau liền lập tức chạy tới, nghe vậy thì đứng ở chỗ cách nàng hai bước.

87. Chương 88: Rốt Cuộc Là Ai?

“Nàng làm sao vậy?”

Hắn cũng thấy nàng bất thường. Ngày thường Yên Vũ kiên cường ảm đạm, không oán giận. Ngay cả đoạn thời gian lỡ tai chân động bị điếc, nàng vẫn kiên cường cười đối mặt. Tuyệt đối sẽ không vì một chút xúi chuyện nhỏ mà nổi giận.

“Ta làm sao à, chàng không nhìn ra sao? Ta đá chân bị đau rồi! Ta rất đau! Ta bị thương! Ta là một người bệnh! Chàng không nhìn thấy sao?” Rống lên vài tiếng, Yên Vũ lại bắt đầu hối hận. Nàng rõ ràng không muốn phát hỏa, phát hỏa với Tuyên Thiệu đối với nàng có lợi ích gì? Nhưng một bụng bực dọc không phát tiết ra ngoài, giống như rất khó chịu. “Xin lỗi. Thiếp không phải cố ý.”

Trong giọng nói của Yên Vũ mang theo áy náy cùng bất đắc dĩ.

Tuyên Thiệu gật đầu, đạm mạc nói: “Có lẽ nàng không cần ta ở đây cùng nàng. Ta còn bận chuyện khác, nàng đi ngủ sớm đi.”

Tuyên Thiệu nói xong, lại liếc nhìn Yên Vũ, trong con ngươi đen như hắc diệu thạch nồng đậm lo lắng. Nhưng hắn vẫn xoay người, đi ra ngoài cửa.

“Đừng đi!” Yên Vũ xoa chân, ngồi xuống ở cạnh giường. “Thiếp một mình buổi tối nằm ác mộng, sẽ sợ...”

“Chẳng phải nàng nói nàng không biết sợ sao?” Tuyên Thiệu không có xoay người lại, mặt hướng ra ngoài cửa, nhàn nhạt nói.

“Đó là để làm nhẹ lòng chàng, chàng nghe không hiểu sao?” Yên Vũ buồn bực nói. “Quyên đi, chàng đi đi, có chàng hay không có chàng đều như nhau!”

Nàng tưởng rằng Tuyên Thiệu nghe xong lời này thì sẽ lưu lại. Hắn thoát nhìn lạnh lùng nhưng thật ra đối với nàng đều dịu dàng, vô cùng che chở.

Nhưng hôm nay Tuyên Thiệu bỏ đi không hề quay đầu lại! Hắn bỏ đi!

Yên Vũ nhìn bóng dáng của hắn biến mất ở cửa. Tại nghe tiếng bước chân của hắn càng đi càng xa, sai người đi dắt ngựa, ra khỏi dịch quán, qua ngõ hẻm, đến tận lúc không nghe thấy nữa...

Yên Vũ nhào ra giường, oán giận gục trên chiếu, tay nắm đến phát đau, vết thương căng lên, nhưng cũng không nghe được tiếng Tuyên Thiệu trở lại.

Hắn giận thật sao? Thật sự bị mình làm tức giận mà bỏ đi? Trời quá nóng nên bực tức quá lớn? Hay bởi vì bị thương ở ngực nên tâm thần không yên?

Nàng thở hổn hển, xoay người nằm trên giường, nhìn màn giường màu xanh dương đậm, nghĩ đến chuyện đã xảy ra mấy ngày nay. Nàng tưởng rằng buổi trưa ngủ một giấc thì buổi tối nhất định phải lăn lộn khó ngủ. Nhưng không cần lâu, nàng liền bất tri bất giác rơi vào giấc mộng.

“Vũ nhi, Vũ nhi...”

Có người khẽ gọi ở bên tai nàng, giọng nói trầm thấp nhưng hơi gấp gáp.

Yên Vũ mở mắt ra. Trước mặt vẫn tối đen đưa tay không thấy năm ngón.

“Là ai?”

“Vũ nhi, là cha... Có phải con yêu con trai của kẻ thù rồi không? Con không muốn báo thù cho Diệp gia phải không? Có phải con đã quên mối thù của cả nhà Diệp gia chúng ta?” Từng tiếng chất vấn vang vọng ở bên tai.

“Con không có...” Yên Vũ lắc đầu. “Con không có... Cha, cha đừng đi, con một mình sẽ sợ, con thật là khó chịu... Cha đừng đi.”

“Vũ nhi, cha đã chết, không bao giờ có thể trở lại bên cạnh con nữa, con nhất định phải báo thù cho cha! Nhất định phải báo thù!”

“Con biết, con biết, con hiểu rồi...”

“Giết Tuyên Thiệu! Giết con trai của kẻ thù! Hắn mà chết thì Tuyên Văn Bình sẽ đau thấu tâm can!” Giọng nói trầm thấp mang theo lạnh lẽo thấu xương dần dần ở bên tai Yên Vũ.

“Không... Con không thể, hấn vô tội. Năm đó hấn chỉ mười tuổi, hấn không biết gì cả, hấn không có tham gia... Chỉ giết một mình Tuyên Văn Bình là đủ rồi!” Yên Vũ lắc đầu, nước mắt đã không ngừng trượt ra vành mắt.

“Ha ha ha... Cả nhà Diệp gia ta hơn một trăm mạng người, chỉ một mạng của Tuyên Văn Bình làm sao trả đủ?”

“Oan oan tương báo đến lúc nào thì... Cha, là một mình Tuyên Văn Bình tạo nghiệt thì để một mình ông ta trả là đủ rồi! Tuyên Thiệu vô tội... Nếu con vì báo thù mà giết hấn thì có gì khác với Tuyên Văn Bình năm đó chứ? Con không thể... Cha...”

Nước mắt trượt ra vành mắt, trong lòng nàng đau đớn, còn đau hơn so với con dao găm kia cắm vào tim.

“Đứa con bất hiếu này...” Giọng nói trầm thấp hơi ngừng.

Trong tai Yên Vũ có tiếng ồn ào truyền đến, nhưng không chân thật, dường như rất xa, rất xa. Nhưng phá vỡ yên tĩnh đến quỷ dị ở bên tai.

Ngoài tối đen vô hạn ở trước mắt thì dường như xa xa ánh sáng yếu ớt chiếu đến.

Rất mỏng manh, chiếu không rõ cảnh ở trong phòng.

Nàng muốn xoay người xuống giường, nhưng khẽ động cũng không nhúc nhích được. Như là bị người ta kèm lại tay chân, cố gắng hết sức nhưng ngay cả đầu ngón tay cũng không dậy nổi.

Nàng muốn kêu một tiếng “Cha”, nhưng trong cổ họng không phát ra được tiếng nào.

Ồn ào bên tai ngày càng vang, ánh sáng yếu ớt cũng ngày càng sáng.

“Yên Vũ!” Dường như có người đẩy nàng một cái.

Sức nặng vô hình đè ở trên người chợt tan mất, cả người nhẹ bồng. Yên Vũ chợt mở mắt ra. Tuyên Thiệu đang đứng ở cạnh giường, cúi người, lo lắng nhìn nàng.

Yên Vũ nhú mày, hơi ngạc nhiên. Toàn bộ vừa rồi là nằm mơ?

Trong phòng đèn cây sáng trưng, ánh đèn cây chập chờn soi bóng Tuyên Thiệu bị kéo dài ở trên tường.

“Thiếp hình như lại nằm mơ...” Yên Vũ nhìn khuôn mặt vô cùng tuấn tú của Tuyên Thiệu, giơ tay lên khẽ chạm vào, tựa như muốn xác định hẳn không phải ở trong mộng.

Chạm được khuôn mặt ấm áp của Tuyên Thiệu, nàng mới thu tay lại.

Nàng sẽ không, tuyệt đối sẽ không giết hắn!

“Không phải là nằm mơ đơn giản vậy.” Tuyên Thiệu cầm tay nàng, nói: “Là yểm*, mộng yểm.”

(* có nghĩa là phù chú)

Yên Vũ nhú mày, hơi khó hiểu. “Hả?”

Bên tai lại có tiếng người hoảng hốt chạy tới. Tuyên Thiệu còn chưa mở miệng giải thích thì đã nghe có người ở bên ngoài viện hô lên: “Công tử, công tử, người đã chết!”

“Ai đã chết? Lại có người bị giết à?” Yên Vũ nắm ngược lại tay của Tuyên Thiệu, căng thẳng lo lắng trên mặt khó kiểm soát.

“Không phải, là Lý Trực chết.”

Tuyên Thiệu thấy tay nàng run dữ dội hơn thì dứt khoát ngồi xuống bên giường. “Nàng đừng sợ, đợi ta đi xem Lý Trực trước rồi sẽ trở lại giải thích với nàng.”

Yên Vũ liên tục lắc đầu không ngừng, níu chặt tay của Tuyên Thiệu không chịu buông. “Thiếp cùng đi với chàng.”

Tuyên Thiệu thấy thế, không thể làm gì khác hơn là đồng ý.

Hai người cùng đi tới ngoại viện. Một đám thị vệ giờ được đứng ở trong viện. Thị vệ trong viện nhiều hơn rất nhiều so với ngày thường. Trong viện có từng trận mùi hôi thối quá dị tản mát khắp nơi.

Thi thể Lý Trực nằm ở trên đất, ngửa mặt hướng lên trời, hai mắt mở to, thất khiếu* đều có máu đen chảy ra, phần bụng thì bị máu nhuộm nhìn không ra màu sắc của y phục.

(*là bảy lỗ ở trên người)

“Công tử, thuộc hạ đang tính áp giải hắn đến nha môn thì hắn chợt ngã xuống đất không dậy nổi, ôm bụng, không nhúc nhích đến hai cái rồi ghen thở.” Lộ Nam Phi chấp tay nói.

“Trong kẻ rằng có giấu độc?” Tuyên Thiệu hỏi.

“Đã kiểm tra rồi, không có.” Lộ Nam Phi lắc đầu.

“Cởi áo của hắn ra.” Tuyên Thiệu chỉ vào vết máu ở phần bụng của Lý Trực, nói.

Thị vệ ở bên cạnh vội bước lên trước.

Tuyên Thiệu giơ tay lên che mắt của Yên Vũ. Nhưng Yên Vũ đẩy tay hắn ra, tập trung nhìn.

Thấy phần bụng phía dưới y phục của Lý Trực giống như là lão hoá? Máu thịt be bét, rửa nát không chịu nổi.

Yên Vũ hít vào một hơi khí lạnh, tim nhảy bang bang.

“Khám nghiệm tử thi. Lục soát phòng của Lý Trực, một khi thị vệ bao vây nhà Lý Trực và Trịnh đại nhân lúc trước có tin tức truyền về thì lập tức báo lên.” Tuyên Thiệu phân phó.

Lộ Nam Phi khom người đáp ứng.

Tuyên Thiệu kéo Yên Vũ trở về hậu viện. Yên Vũ vỗ ngực, thở dốc. Nhưng phiền não, bất an trong lòng rốt cuộc cũng không có nổi lên.

Một đêm này đã xảy ra rất nhiều chuyện. Đầu tiên là giấc mộng quý dị kia, đau lòng ở trong mộng, Lý Trực chết, còn là tử trạng kinh hãi như vậy. “Giờ có thể nói cho thiếp biết rốt cuộc là chuyện gì xảy ra không?”

“Ta thấy hồi tối tâm trạng của nàng khác thường, sắc mặt cũng không tốt. Đêm qua nàng nói khi ta không có ở đây, nàng đã nằm mơ thấy ác mộng. Ta hoài nghi có người làm cái gì với nàng, vả lại nàng cũng có nghi ngờ với Lý Trực. Ta ra về rồi đi, cho người bao vây nhà của Lý Trực và Trịnh đại nhân, rồi lặng lẽ chạy về, bao vây dịch quán. Lý Trực kia phát hiện tình hình bất thường, khi mới vừa chuẩn ra khỏi phòng này liền bị bắt lấy.” Tuyên Thiệu đơn giản nói.

“Chàng nói Lý Trực ở trong phòng của thiếp?” Yên Vũ kinh ngạc hỏi.

“Ừ.” Tuyên Thiệu gật đầu.

“Tại sao thiếp không nghe một tiếng nào cả? Có người tới gần, thiếp sẽ phải phát hiện mới đúng! Là thiếp ngủ quá sâu?” Yên Vũ nghi hoặc không chắc.

“Hắn đã động tay chân trong thức ăn của nàng, rồi thổi một ít mê hương ở trong phòng.” Tuyên Thiệu kéo Yên Vũ ngồi xuống ghế bành ở trong phòng. “Yên tâm đi, lúc này đã mở cửa sổ ra, mê hương đã tan hết.”

“Trong cơm nước của chúng ta chẳng phải đã kiểm tra qua rồi sao? Không có độc mà?” Đầu chân mày của Yên Vũ vẫn nhíu chặt.

Tuyên Thiệu trầm giọng nói: “Không phải là độc, là thuốc khiến người ta bực bội, ảnh hưởng đến tinh thần. Nếu dùng số lượng lớn thì sẽ dẫn tới ảo giác. Nàng có thương tích ở trong người, nguyên khí không đủ, cho nên hiệu quả thuốc rõ rệt.”

Trong mắt Yên Vũ vẫn mang theo khó tin. “Thế gian này lại có thuốc như vậy...”

Dù nàng chưa sinh ra ảo giác, nhưng cảnh trong mơ này rất thật. Bây giờ nhớ lại vẫn khiến nàng có cảm giác ghê tởm, khiến cho nàng hầu như không phân biệt rõ cảnh trong mơ cùng hiện thực.

“Hắn thổi một ít mê hương ở trong phòng khiến cho nàng nửa mê nửa tỉnh, rồi ở bên cạnh nàng dẫn dắt giấc mơ của nàng đi theo lời của hắn. Đây là một loại yểm khiến người ta bị ác mộng, một khi rơi vào trong ác mộng thì đau khổ không chịu nổi.” Con người đen của Tuyên Thiệu đứng ở trên người Yên Vũ. “Nàng mơ thấy gì?”

Yên Vũ nghe vậy thì nâng mắt nhìn lại hắn. Nếu không phải cậu nói kẻ thù của mình chính là phụ thân của hắn, giờ khắc này nàng nhất định sẽ nói ra thân thế của mình với hắn chẳng? Nàng không muốn lừa dối hắn, không muốn giấu diếm hắn, nhưng giờ đây... Ngược lại phải chôn tất cả đau khổ xuống dưới đáy lòng.

“Là một ít hồi ức không tốt lúc nhỏ. Thiếp không muốn nhắc lại...” Một tay Yên Vũ áp vào trán, đau khổ lắc đầu.

Quả nhiên Tuyên Thiệu không tiếp tục hỏi nữa.

“Lý Trực là ai? Vì sao hắn phải làm như vậy?” Yên Vũ hỏi ngược lại.

Thật ra, nàng càng muốn biết chính là vì sao Lý Trực lại biết quá khứ của nàng? Lý Trực giả làm cha của nàng trong ác mộng, chứng minh hắn biết được thân thế và thù hận của nàng! Ngay cả Tần Xuyên cũng không rõ kẻ thù của bọn họ là ai, vì sao Lý Trực lại biết rõ ràng như vậy?

“Công tử, tìm được đồ ở trong phòng Lý Trực.” Ngoài cửa có người bẩm báo.

“Trình lên.” Tuyên Thiệu nâng giọng ra lệnh.

Thị vệ đáp ứng, nhắc chân đi tới từ cửa.

Đầu tiên đập vào mắt của hai người trong phòng là một thứ đồ chói mắt.

“Là áo choàng mũ đỏ người nô mặc vào đêm đó?” Yên Vũ kinh ngạc đứng lên từ trên ghế.

Thị vệ để cái mâm đen lên trên bàn tròn, cầm lấy thứ màu đỏ đó tung ra. Quả nhiên là một cái áo choàng mũ cực lớn, giống như đúc với áo choàng của người đêm đó đứng ở trên cầu đá cẩm thạch trắng ném tim người vào trong nước, sau đó thì đâm Yên Vũ bị thương.

Trên cái mâm còn bày mấy cái phi tiêu hồ điệp.

“Lý Trực chính là người đêm đó?” Yên Vũ trợn mắt nhìn. Nếu như Lý Trực chính là người đâm nàng bị thương đêm đó, chính là Toàn Cơ chủ, vậy thì tất cả chuyện này đều thông suốt. Năm đó cậu cứu Toàn Cơ chủ, nghe được chuyện của phủ thừa tướng từ hắn. Toàn Cơ chủ biết phủ thừa tướng chìm trong tai ương, lại càng biết là ai muốn hãm hại phủ thừa tướng. Cho nên hắn có thể biết mối gia thù của nàng cũng không lạ.

Nhưng sao hắn biết mình là con gái của phủ thừa tướng năm đó?

Mình và biểu ca may mắn thoát khỏi, ngoại trừ người cậu mà nàng bắt ngờ gặp được, ngoại trừ má Từ mà năm đó cha đã cứu, thì không có ai biết. Nàng luôn giữ bí mật này rất kỹ, lúc này mới dám thâm nhập vào hang hổ, tới bên cạnh Tuyên Văn Bình để tùy thời cơ báo thù.

Vì sao bí mật ấy không liên quan với chuyện này chút nào mà Toàn Cơ chủ cũng có thể biết đây?

Tuyên Thiệu không trả lời câu hỏi. Hắn đang nhìn cái áo choàng trong tay thị vệ, yên lặng đến xuất thần.

“Người mặc nó vào.” Hắn ra lệnh với thị vệ.

Thị vệ kia lập tức khoác áo choàng lên người. Mũ trùm rộng lớn che khuôn mặt, ánh đèn cầy chập chờn trong phòng, mặt của hắn bị mũ trùm che khuất, hoàn toàn không rõ tướng mạo.

Tuyên Thiệu gật đầu. Thị vệ kia lại cởi áo choàng xuống, đứng ở một bên.

Yên Vũ nghe thấy có tiếng người đi về phía hậu viện, xoay mặt nhìn ra ngoài, mong đợi chân tướng được vạch trần.

Là Lộ Nam Phi mang theo người đã khám nghiệm tử thi tới.

“Bẩm công tử, người này vào hai ba canh giờ trước đây đã bị trúng thuốc độc làm nát ruột và dạ dày, độc phát mà chết.” Người khám nghiệm tử thi khom người đáp.

“Trúng độc?” Không biết là Tuyên Thiệu lẩm bẩm một mình hay là hỏi người khám nghiệm tử thi.

Người khám nghiệm tử thi lên tiếng trả lời. “Đúng vậy. Tỳ chức nghi ngờ là hắn tự sát, tự mình ăn thuốc độc từ trước.”

“Không, không phải là tự sát. Nếu như hắn chắc chắn biết mình muốn chết thì lúc dịch quán bị vây hắn sẽ không dùng hết sức để chạy trốn. Hơn nữa là thuốc độc làm nát ruột và dạ dày, ai lại làm bản thân mình trải qua như vậy?” Tuyên Thiệu trầm giọng nói. “Mặc dù hắn tự nguyện ăn vào kịch độc, nhưng rất có thể là bị người ta lừa.”

“Chàng nói những vật này là tang vật bị gài, Lý Trực không phải là người đêm đó?” Yên Vũ chỉ vào áo choàng đỏ cùng mấy cái phi tiêu hồ điệp, hỏi.

“Người nọ trước tiên giết tạp dịch nấu cơm trong dịch quán, rồi sắp xếp Lý Trực lẫn vào, ban đêm dẫn chúng ta đi trước, rồi cố làm cho nàng bị thương, rồi kêu Lý Trực tẩy máy tay chân trong thức ăn của nàng. Tất cả chuyện này đã được lên kế hoạch tốt từ lúc mới bắt đầu!” Tuyên Thiệu bỗng nhiên lắc đầu. “Không, là đã bắt đầu kế hoạch từ sớm hơn thế nữa!”

“Sớm hơn?” Yên Vũ nghe được thì giật cả mình.

“Giết người lấy tim, vả lại giết đều là dân chúng vô tội. Thủ pháp tàn nhẫn ác độc, xác chết bị vứt trên đường cái. Có thể dùng lòng người Tuyên Châu bàng hoàng, quan dân bất an, không thể không báo lên hoàng thượng, cầu hoàng thượng phái người tới bắt hung phạm. Mục đích hắn làm như vậy hiển nhiên là vì dẫn người nào đó đến đây.” Tuyên Thiệu suy đoán nói.

“Người nào đó? Là chàng?”

Nhưng Tuyên Thiệu lắc đầu. “Là người của Tuyên gia.”

Trong lòng Yên Vũ chợt nổi lên một trận lo âu thấp thỏm.

“Ban đầu hoàng thượng muốn phái cha đến đây, là ta cùng phụ thân chơi cờ cả đêm mới thắng điểm ông ấy, khiến người đổi thành ta.” Tuyên Thiệu nói xong, xoay mặt nhìn Yên Vũ. “Hắn ta đã vạ dạm xa xôi

dẫn người của Tuyên gia từ Lâm An tới, vì sao không trực tiếp xuống tay với ta mà ngược lại phải tốn công quanh co đối phó với một người không hề biết võ công như nàng đây?”

Yên Vũ sững sờ tại chỗ, sắc mặt trắng bệch. Nàng đã hiểu, sự thật đã quá rõ ràng, Toàn Cơ chủ muốn là mạng của Tuyên Thiệu, mạng của Tuyên Văn Bình, muốn Tuyên gia của nát nhà tan. Nhưng quan trọng nhất là hắn muốn nàng ra tay! Muốn nàng tự tay giết Tuyên Thiệu!

Tại sao? Võ công của hắn ta cao cường, thù gì mà không thể tự báo, lại muốn lợi dụng nàng, một cô gái tay trái gà không chặt? Không tiếc tốn sức quanh co như vậy, không tiếc khiến cho Toàn Cơ nhận hết đả kích?

Rốt cuộc Toàn Cơ chủ là ai? Lại có nhiều sâu xa với nàng, lại tính toán bất chấp hậu quả như vậy?

“Nghĩ đến cái gì vậy?” Tuyên Thiệu cầm tay hơi run của nàng.

Yên Vũ lắc đầu. “Thiếp chỉ là nghĩ không thông, thiếp chưa bao giờ chọc ghẹo ai cả... Vì sao muốn dùng thủ đoạn như vậy đối với thiếp?”

Tuyên Thiệu cho là nàng bị những việc trải qua trong thời gian này dọa sợ, nắm chặt tay nàng, nói: “Là ta đã liên lụy nàng. Nếu không vạ dẫm xa xôi mang nàng tới đây, cũng không khiến cho nàng bị thương, rồi bị hoảng sợ như vậy. Nhưng mà để nàng ở nhà thì ta cũng khó có thể yên tâm.”

Hắn vì nàng mà cân nhắc mọi thứ, nhận lấy mọi sai lầm vào trên người mình. Chẳng qua là trận tính toán mưu kế này rốt cuộc là ai liên lụy ai còn chưa biết được...

Tìm kiếm trong nhà Trịnh đại nhân và Lý Trực cũng không tìm ra thứ gì khả nghi. Tất cả người của hai nhà đều bị áp vào đại lao đợi thẩm vấn. Dù Lý Trực đã chết, nhưng người giật dây chân chính vẫn chưa bắt được. Bọn Tuyên Thiệu vẫn ở Tuyền Châu. Vì trấn an dân chúng, quan viên Tuyền Châu đề nghị đem Lý Trực làm tội phạm giết người lấy tim, kéo thi thể của hắn dạo phố thị chúng. Rồi vớt những trái tim từ sông lên, sau khi trải qua khám nghiệm tử thi thực hư thì bỏ vào trong những thi thể ở trong phòng xác. Thuộc về nhà nào thì có thể mang về an táng.

Cũng không tìm về toàn bộ trái tim, một vài trái chẳng biết đi đâu.

Lúc vết thương của Yên Vũ đã gần khỏi hẳn, Tuyên Thiệu nhận được một phong thư không có ký tên.

Trong thư chỉ nói một câu: “Ta ở Lâm An kính cần chờ ngài.” Chỗ ký tên là một con hồ điệp giương cánh muốn bay.

Lý Trực chỉ là kẻ chết thay cho hắn, thì ra hắn đã rời khỏi Tuyền Châu.

Rốt cuộc Toàn Cơ chủ là người như thế nào? Lại lớn lối trực tiếp hạ chiến thư với Tuyên Thiệu như thế?

88. Chương 90: Tuyên Thiệu Phu Nhân Là Sư Tử Hà Đông

Chỉ thấy dáng nhảy đang xinh đẹp của vũ cơ đó không biết sao dưới chân trượt một cái, cả người... rốt cuộc té nằm trên đất.

Lần này thật sự té quá nặng, rốt cuộc át tiếng tấu nhạc bên cạnh, khiến cho tất cả mọi người trong điện không khỏi nhìn về phía ả ta. Vũ cơ khác thấy ả ta té nặng trên đất chặt vật như vậy, muốn cười nhưng không dám cười, bước chân gượng gạo đều nhìn không được rồi lên.

Không biết vũ cơ kia là té quá nặng hay là quá xấu hổ, nhất định nằm trên đất không bò dậy nổi.

Mục Thanh Thanh trợn trừng mắt nhìn ả ta, nâng tay làm cho nhạc ở kế bên dừng lại.

Lúc này vũ cơ mới nhịn đau, vẻ mặt đau đớn, chặt vật bò dậy từ dưới đất. Vốn áo lụa bông bênh như tiên, lúc này hoàn toàn không có mỹ cảm. Trên người ả ta mang đầy chặt vật.

Nhất thời trong điện yên tĩnh giống như nghe được cả tiếng kim rơi.

Vũ cơ hơi run rẩy. “Nô tỳ vụng về... Là, là bởi vì ngưỡng mộ Tuyên công tử, thực sự bị phong thái của Tuyên công tử khuynh đảo!”

Mọi người nghe vậy đều khen vũ cơ này lanh trí. Một câu nói, không khỏi tìm một cái cớ thật hay cho trò hề của mình, hơn nữa còn công khai khen Tuyên công tử đẹp.

Hoàng đế ở ghế trên cười ha ha, muốn mở miệng.

Yên Vũ chỉ sợ hoàng thượng lập tức nói ra ban vũ cơ này cho Tuyên Thiệu, đã không nghĩ ngợi nhiều được, tức thì đứng dậy, mắng: “Nô tài to gan! Thân phận của tướng công nhà ta, người cũng có thể mơ tưởng tới sao?!”

Vũ cơ kia nghe vậy, lụp bụp quỳ xuống, vai run rẩy, nhỏ giọng khóc thút thít, vô cùng đáng thương so với Yên Vũ có vẻ hung hăng vênh váo.

“Nô tỳ thật tình ngưỡng mộ Tuyên công tử, khó cầm lòng nổi, xin phu nhân tha tội!”

Muốn ở trước mặt mọi người đội cho nàng cái mũ ghen tuông? Cũng phải xem có bản lĩnh đó hay không!

Yên Vũ trang nghiêm nói: “Ngưỡng mộ Tuyên công tử không phải là cái sai của người. Nhưng trên toà đại điện này, bị phong thái của Tuyên công tử khuynh đảo thì thật là cái sai của người! Thánh thượng ở đây, chúng ta đều là con dân của thánh thượng, ở trước mặt thánh thượng, dám nói phong thái ở đâu?! Người rạp đầu xuống đất, không bái thánh thượng mà bái tướng công của ta, rốt cuộc là không để thánh thượng vào mắt hay là muốn hãm hại tướng công của ta bất trung bất nghĩa?”

Trong điện thật là yên tĩnh, Yên Vũ nói từng câu từng chữ rất có khí phách. Từng tiếng chất vấn, trực tiếp khiến vũ cơ vội đến nổi mặt đầy mồ hôi, không nói được lời nào.

Thánh thượng nghe vậy cũng không vui.

Tuyên Thiệu lập tức đứng dậy, chấp tay nói với hoàng đế: “Hoàng thượng, lòng của thần trung với vua, thiên địa chứng giám.”

“Hừ!” Hoàng đế lạnh lùng nói: “Khá lắm, tiện tỳ có mắt như mù! Kéo ra ngoài đánh chết!”

Thân thể vũ cơ run lên, ngã nhào xuống đất kêu khóc, nói: “Hoàng thượng tha mạng, hoàng thượng tha mạng... Mực chiêu nghi mau cứu nô tỳ, mau cứu nô tỳ...”

Vũ cơ như một bãi bùn nhão, bị lôi ra ngoài.

Mọi người trong điện nhanh chóng vút vở kịch nháo này ra sau đầu. Tiếng nhạc du dương, dáng múa xinh đẹp của các vũ cơ, eo nhỏ nhắn đong đưa, một cảnh xuân kiều diễm, đẹp không sao tả xiết.

Cũng không có một vũ cơ nào dám nhảy về phía bàn của Tuyên Thiệu. Trong lòng của mọi người lúc này đã có nhận thức chung, thiếu phu nhân của Tuyên gia không chỉ ghen tị mà còn nhanh mồm nhanh miệng. Là một sư tử Hà Đông không chọc vào nổi!

Các phu nhân khác đều ném ánh mắt ngưỡng mộ về phía Yên Vũ. Ai cũng không muốn nhiều vũ cơ xinh đẹp quyến rũ đến chia xẻ tướng công của mình. Nhưng đàn ông nào lại không thích những cô gái trẻ tuổi xinh đẹp, dáng người quyến rũ? Không phải ai cũng có dũng khí dám mạo hiểm đắc tội với tướng công và hoàng thượng, từ chối ở trước mặt mọi người. Yên Vũ trong lúc vô tình ngẩng đầu, ánh mắt đụng với ánh mắt của Mực Thanh Thanh.

Hai mắt Mực Thanh Thanh như đao, lạnh lùng nhìn nàng chằm chằm.

Hai người đối mặt trong nháy mắt, rồi cùng dời mắt đi. Ấn oán giữa hai người bọn họ bắt đầu từ Tuyên Thiệu, nhưng không biết tới khi nào mới dừng.

Yên Vũ quay đầu thấp giọng nói với Tô Vân Châu: “Làm tốt lắm, nhưng mà có thể không quá độc ác chút hay không?”

Tô Vân Châu cứng mặt, mở bàn tay ra. Một hạt châu tròn vo còn đang nằm trong lòng bàn tay nàng ta. “Ta tính ném hạt châu để cho ả ta trượt chân, ta còn chưa có ra tay, ả ta đã ở trên đất rồi.”

Yên Vũ nghe vậy, trong lòng vô cùng ngạc nhiên. Không phải là Tô Vân Châu? Vậy là?

Nàng quay sang nhìn Tuyên Thiệu.

Tuyên Thiệu cũng quay đầu nhìn nàng, cười khê với nàng. Trong con ngươi đen như hắc diệu thạch toả ra hào quang. “Phu nhân thật là nữ trung hào kiệt! Vì phu không thích nhất là hoa đại cỏ đại này, mong rằng phu nhân mai sau trước sau như một, kiên quyết ngăn chặn hoa đại tiến vào.”

Không cần đoán. Chắc chắn là tác phẩm của hắn.

Một vũ cơ dịu dàng xinh đẹp như vậy, hắn cũng thật sự xuống tay độc như thế!

Tuy rằng cuối cùng vũ cơ bị kéo xuống đánh chết, phần lớn là lỗi của nàng. Nhưng thật sự là đúng với người không phạm ta, ta không phạm người. Nàng cũng không lường trước được hoàng đế sẽ vô tình như vậy.

Yến tiệc kết thúc đã là sau nửa đêm.

Hoàng đế uống đến say mềm, bản thân mình không nhớ rõ đã đáp ứng chuyện ban thưởng cho Tuyên Thiệu.

Thật ra, bây giờ Tuyên Thiệu đã vinh sủng tột đỉnh, ban thưởng gì đó hắn cũng không thèm để ý.

Trái lại, hành động trên điện hôm nay của Yên Vũ đã khiến cho hắn rất vui. Ra khỏi đại điện, dọc đường đi đều nắm chặt tay nàng, hoàn toàn không thấy ánh mắt kinh ngạc của các đại thần.

Tuyên Văn Bình đứng ở đằng trước, tựa như đang đợi Tuyên Thiệu. Nhìn thấy hai người tay trong tay đi về phía trước, sắc mặt lập tức hơi khó coi.

“Còn ra thể thống gì!” Tuyên Văn Bình trách cứ.

Lúc này Yên Vũ muốn rút tay mình về, nhưng bị Tuyên Thiệu cầm thật chặt.

“Nếu ông không muốn ta làm ông khó chịu ở trước mặt mọi người thì ít hao tâm chút đi!” Tuyên Thiệu lạnh lùng nhìn cha của mình.

Tuyên Văn Bình nén giận. Ông hết sức rõ ràng tính tình không quan tâm, không sợ hãi của Tuyên Thiệu, ông cũng không muốn để người khác biết được cha con bọn họ bất hoà. “Sau khi trở về, đến thư phòng của ta.”

Nói xong, hừ lạnh một tiếng, phẩy tay áo bỏ đi.

Tuyên Thiệu đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng Tuyên Văn Bình, trong mắt lộ vẻ khinh thường.

Yên Vũ nhú mày, Tuyên Thiệu thà rằng mạo hiểm nguy hiểm cũng muốn thay Tuyên Văn Bình đi Tuyên Châu, chẳng phải nói rõ trong lòng hắn cũng quan tâm Tuyên Văn Bình sao? Vì sao trên mặt, hai cha con vẫn là không hoà thuận như vậy đây?

Các đại thần đã lục tục ngồi lên kiệu rời cung, đi tìm xe ngựa của mình.

Nhưng Tuyên Thiệu vẫn lôi kéo tay Yên Vũ, đứng tại chỗ.

“Chúng ta không đi sao?” Yên Vũ hỏi.

“Chờ chút, không muốn gặp lại ông ta.”

“Ông ta” này dĩ nhiên là chỉ Tuyên Văn Bình.

Mặc dù Yên Vũ hết sức tò mò đối với ân oán giữa hai cha con này, nhưng đã hỏi qua một lần, khiến cho Tuyên Thiệu mất hứng, nàng liền không hỏi nữa. Chỉ yên lặng cùng hắn, đuổi cổ kiệu đi, hai người tay trong tay chậm rãi đi ra ngoài cung.

Tay hắn lớn và ấm áp, nhưng tay nàng nhỏ xinh và lạnh lẽo.

Ngay giữa mùa hè, thời tiết vẫn còn khô nóng, cầm tay lạnh lạnh của nàng ở trong lòng bàn tay, thật là sáng khoái.

Tuyên Thiệu liếc nhìn nàng một cái, khoé miệng vẫn mang nụ cười. Cứ như vậy thật đơn giản cái gì cũng không làm, cái gì cũng không nghĩ, nắm tay nàng đi dạo dưới đêm trăng, ngẫu nhiên có gió mát hiu hiu, quả thật quá mức tốt đẹp.

Nhưng nói chung tất cả tốt đẹp đều là ngắn ngủi.

Lỗ tai Yên Vũ khẽ động, nghe được có người bước nhanh về phía bọn họ, lập tức kéo tay của Tuyên Thiệu, thấp giọng nói: “Có người đến.”

Tuyên Thiệu lắng tai nghe, nhưng chung quy thính lực thua nàng.

Lúc người ngoài tới gần hơn thì hắn mới nghe thấy.

Hắn nắm tay Yên Vũ tiếp tục chậm rãi bước đi. Hai người lại đi được một đoạn, ra khỏi con đường nhỏ bị cây long não cao to sum xuê che kín, nhìn thấy trước mặt dưới ánh trăng, một thiếu niên chừng mười tuổi đi nhanh tới.

Hắn thở hổn hển một chút, cả khuôn mặt đỏ ửng dưới ánh trăng, trên trán đều là mồ hôi mịn, quần áo màu vàng sáng dưới ánh trăng dịu dàng như có ánh hào quang vòng quanh.

Yên Vũ vô cùng kinh ngạc nhìn thiếu niên kia.

Thiếu niên bình phục hơi thở, rồi rất cung kính tiến lên phía trước, nói: “Tuyên công tử, ta đã học thuộc lòng ‘Quỷ thị thao lược’, xin công tử làm thái phó của ta.”

Thái phó? Yên Vũ nhìn thiếu niên trước mắt chỉ mười tuổi, vị này chính là thái tử?

Nàng lập tức khom người hành lễ. “Thái tử mạnh khỏe.”

Thái tử nhìn cô gái Tuyên Thiệu vẫn nắm tay ở trước mặt, trong lòng biết cô gái này không giống bình thường ở trong lòng Tuyên Thiệu. Khách khí gật đầu hồi lễ với nàng.

Ánh mắt vẫn mang chờ đợi nhìn Tuyên Thiệu.

Tuyên Thiệu trầm ngâm một hồi. “Hay là thái tử đi cầu hoàng thượng đi.”

Nói xong, liền kéo Yên Vũ vòng qua bên người thái tử.

Yên Vũ nghe được thái tử thở dài mất mát, thông tay đứng tại chỗ, vai buông xuống, hoàn toàn không có khí thế bồng bồng muốn thử như lúc tới vậy.

Trở lại trên xe ngựa, Yên Vũ mới hỏi: “Thái tử muốn mời chàng làm thái phó?”

Tuyên Thiệu khẽ gật đầu. “Nhị hoàng tử tuy chỉ có sáu tuổi nhưng rất thông minh, rất được hoàng thượng yêu thích. Có lẽ thái tử có cảm giác nguy cơ. Nhưng mà Tuyên gia ta chỉ trung thành với hoàng đế, lòng của thái tử chỉ sợ phải uống phí.”

Nhị hoàng tử thông minh như thế nào đi nữa, dù sao cũng không phải là con vợ cả dòng chính. Vả lại thái tử lớn hơn bốn tuổi, không nên có cảm giác nguy cơ mới đúng. Nhưng gặp phải đương kim thánh thượng là một người mặc kệ triều chính như vậy, phụ hoàng chỉ chuyên tâm với mỹ nhân, cũng khó trách thái tử sinh lòng bất an.

Bây giờ Tuyên Thiệu tay nắm quyền to bảo hộ sự an nguy của cấm cung, lại rất được hoàng thượng tín nhiệm. Nếu có thể kéo Tuyên Thiệu đến bên cạnh thái tử, đương nhiên không lo ngôi vị.

Yên Vũ nghĩ đến thái tử, tự nhiên nghĩ đến hoàng hậu nương nương ở sau lưng thái tử. Đồn rằng hoàng hậu nương nương mềm yếu thiện lương, không được thánh sủng. Nhưng Yên Vũ biết mọi việc cũng không thể chỉ nhìn mặt ngoài, một người phụ nữ không được sủng ái có thể trước mặt hậu cung đông đảo phụ nữ mà sinh hạ con trai trưởng, hơn nữa ngồi vững hậu vị vài chục năm, chắc chắn sẽ không là vì vận may.

Giờ đây Mục Thanh Thanh ở trong cung được cưng chiều nhất, kiêu ngạo phách lối, hơn nữa nàng ta trăm phương ngàn kế đối phó mình. Bản thân mình là vợ của thần tử, ở ngoài cung, chỉ có thể cẩn thận phòng tai hoạ. Nhưng tục ngữ nói, chỉ có đạo lý ngăn ngày làm hôm, không có ngàn ngày đề phòng cướp.

Thái tử muốn dựa vào lực của Tuyên Thiệu, có lẽ nàng cũng có thể mượn lực của hoàng hậu.

Hai vợ chồng trở lại Tuyên phủ. Tuyên Thiệu vẫn cùng Yên Vũ trở về phòng chính.

“Không phải phụ thân tìm chàng đi thư phòng sao?” Yên Vũ tưởng là Tuyên Thiệu đã quên, liền nhắc nhở.

“Không đi.” Tuyên Thiệu chỉ trả lời một câu, rồi dựa vào trên trường kỷ, ý cười dịu dàng nhìn nàng, giống như là nhìn thế nào cũng không đủ.

Yên Vũ ngồi trước bàn trang điểm, vừa tháo trang sức trên đầu vừa tùy ý nói: “Cũng không biết phụ thân có thể bất mãn với hành động ở trên điện hôm nay của thiếp hay không, nếu phụ thân nghĩ thiếp là người ghen tị thì sẽ không tốt.”

“Quản cảm giác của ông ta làm gì, ta nghĩ tốt, chính là tốt.” Tuyên Thiệu gối đầu lên tay, không thềm để ý chút nào.

“Dáng dấp của cô gái kia quyến rũ thì thôi, thiếp biết tướng công chàng không phải là người sẽ bị sắc đẹp mê hoặc, nhưng mà nàng ta do Mục chiêu nghi an bài đến bên cạnh chàng. Ân oán của Mục chiêu nghi và thiếp, tướng công cũng biết đó, thiếp há có thể an tâm để nàng ta tiến vào.” Yên Vũ buông trầm cài, quay đầu lại nhìn Tuyên Thiệu, nói: “Nếu phụ thân có thể biết thiếp cũng không phải là người ghen tị, có phải là sẽ có ấn tượng khá hơn đối với thiếp?”

Tuyên Thiệu ngồi dậy. “Nàng để tâm đến cái nhìn của ông ấy đối với nàng?”

Yên Vũ cup mắt. “Thiếp từ nhỏ đã là một cô nhi, rất hâm mộ người khác có cha mẹ ở bên cạnh. Giờ đây thiếp gả cho chàng, cha mẹ của chàng chính là của thiếp... Cho nên, mặc kệ bọn họ đã từng làm cái gì, nhưng bọn họ dù sao cũng dưỡng dục chàng, thiếp nguyện ý ở trước mặt bọn họ làm con có hiếu.”

Tuyên Thiệu ngắm nhìn nàng, chợt đứng lên đi tới bên cạnh nàng, giơ tay lên khẽ vuốt ve an ủi gò má của nàng. “Được, ta đi một lát sẽ trở lại, nàng nghỉ ngơi chờ ta.”

Tuyên Thiệu xoay người đi ra ngoài phòng, đi về phía chính viện.

Yên Vũ ngược mắt, trong mắt cũng không nhiều biểu cảm. Nàng coi như là muốn làm con có hiếu, nhưng chắc chắn sẽ không với Tuyên Văn Bình! Đối với người đã giết cả nhà Diệp gia của nàng!

Nhưng để vấn hồi ấn tượng về nàng ở trong lòng Tuyên Văn Bình, lấy tín nhiệm của ông ta, bắt buộc phải làm.

Nàng ấy náy trong lòng. Nàng cuối cùng lại lợi dụng Tuyên Thiệu, hơn nữa chỉ sợ loại lợi dụng này về sau cũng sẽ không ít...

Tuyên Thiệu trở về hơi trễ. Trong phòng vẫn sáng đèn, Yên Vũ đã ngủ ở trên giường.

Hắn cởi áo khoác, cẩn thận từng li từng tí ôm nàng từ phía sau lưng. Lời của phụ thân dường như vẫn còn vang ở bên tai. “Có thể ở trước điện làm trò trước mặt hoàng đế cùng quần thần, lời lẽ chính đáng, sắc mặt không thay đổi trách cứ vũ cơ, hơn nữa từng câu từng chữ có lý có chứng cứ, hậu phát chế nhân*, có thể là một cô gái xuất thân thanh lâu sẽ làm được sao? Xuất thân của nàng ta chắc chắn không đơn giản, tiếp cận người cũng là có ý đồ riêng, sao người có thể bị sắc đẹp mê hoặc hoặc tâm trí?”

(*lùi một bước để đánh trả đối phương)

Tuyên Thiệu im lặng than nhẹ.

Sao hắn không biết nàng từ lúc mới bắt đầu tiếp cận đã có dụng ý khác. Nhưng đằng sau dụng ý khác, hắn rõ ràng thấy được thật tình của nàng. Hắn vẫn thận trọng không dụng vào sự thật nàng che giấu ở đằng sau, hắn chỉ sợ sau khi sự thật bày ra, hai người lại không cách nào giống như ngày hôm nay cầm tay ôm nhau.

Nàng nói, hắn sẽ không bị sắc đẹp mê hoặc; phụ thân nói, hắn là bị sắc đẹp mê hoặc tâm trí.

Thật ra bọn họ nói đều không đúng. Trong lòng của hắn chẳng biết bắt đầu từ khi nào, dưới vẻ đẹp không thể tả của nàng, lại không liếc mắt với cảnh đẹp khác, dù cho bị nàng mê hoặc, dù cho hết lòng vì nàng, hắn cũng cam thâm tình nguyện.

Yên Vũ đang ngủ, chỉ cảm thấy sau lưng một nguồn ấm áp dựa vào, trong lòng bất giác vô cùng yên ổn, trong mộng cũng không tự chủ lộ ra nụ cười.

Thái tử cầu sư không được, quả nhiên tìm thời cơ, khi thỉnh an phụ hoàng thấy phụ hoàng tâm tình không tệ liền mở miệng cầu xin: “Phụ hoàng, nhi thần nghe nói Tuyên công tử văn võ song toàn, là kiện tướng đắc lực của phụ hoàng, chẳng biết phụ hoàng có thể ban thưởng hần làm thái phó cho hải nhi không, để dạy hải nhi văn thao võ lược?”

Hoàng thượng ý cười nhẹ nhàng, nghe vậy cũng không có tỏ thái độ.

Thái tử mở miệng cầu, hoàng đế lại rẽ đi trọng tâm câu chuyện, nhị hoàng tử ở bên cạnh cũng cười đem trọng tâm câu chuyện càng rẽ càng xa. Thái tử nhíu mày, nhìn nhị hoàng tử cùng phụ hoàng trò chuyện vui vẻ, rất có cảm giác mình đổi thành người dư thừa.

Nhị đệ miệng lưỡi trơn tru, lại thích khoe khoang, rất khiến phụ hoàng yêu thích. Hần từ nhỏ chịu ảnh hưởng câu mẫu hậu, trầm ổn ít lời, không bằng nhị đệ khiến người vui vẻ như vậy. Nhìn thấy nhị đệ tuổi nhỏ càng ngày càng được phụ hoàng coi trọng, trong lòng thái tử càng sốt ruột.

Chờ hoàng đế phát tay bảo hai đứa con trai cáo lui.

Hai người ra ngoài điện. Nhị hoàng tử nhìn khuôn mặt buồn rầu của thái tử, khẽ cười một tiếng. “Thái tử ca ca, thần đệ nghĩ ý tưởng vừa rồi của ngươi không tệ, Tuyên công tử văn võ song toàn, hơn nữa có đảm có mưu, lại được phụ hoàng thưởng thức. Ngươi nói ta cầu xin phụ hoàng để hần làm sư phó của ta thì sao?”

Thái tử trừng hần một cái. “Phụ hoàng không đồng ý với ta, lẽ nào sẽ đồng ý với ngươi sao?!”

Nhị hoàng tử cười hì hì. “Cũng phải nhìn người cầu là ai, chúng ta có thể thử xem sao!”

Nhị hoàng tử cười bỏ đi.

Thái tử đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng non nớt của nhị đệ càng đi càng xa, giận đến nổi sắc mặt tái xanh.

Ngay cả tiếng bước chân tới gần sau lưng cũng không phát giác.

“Thái tử điện hạ, sao một mình ở chỗ này?”

Thái tử nghe vậy ngẩn ra, quay đầu lại nhìn. Người nói là hoạn quan thiếp thân Cao Khôn ở bên cạnh phụ hoàng.

“Cao công công, chuyện gì?”

Cao Khôn gục gặc nhẹ giọng nói: “Nô tài cũng không có việc gì, chỉ là thấy sắc mặt của thái tử không tốt lắm, thái tử có tâm sự gì à?”

Thái tử tất nhiên là không thêm nhiều lời với một hoạn quan. Nếu Cao Khôn không phải là người được yêu thích ở trước mặt phụ hoàng thì e là một câu nói cũng lười nói với hần.

“Không có việc gì.”

Thái tử xoay người muốn đi.

Cao Khôn lại tiếp tục nói: “Nô tài nghe được quan hệ của Mục chiêu nghi trong cung cùng Tuyên thiếu phu nhân không tệ.”

Mấy chữ Tuyên thiếu phu nhân khiến thái tử dừng bước, quay đầu lại nghi ngờ nhìn Cao Khôn.

“Lời này của Cao công công có ý gì?”

“Trên kim điện, chuyện Tuyên thiếu phu nhân giận dữ với vũ cơ, có lẽ là thái tử điện hạ cũng nghe thấy. Tuyên công tử đối với phu nhân vô cùng cưng chiều, truyền khắp trong ngoài cung. Trước kia vì cưới thiếu phu nhân vào cửa mà không tiếc trở mặt với Tuyên đại nhân... Thái tử điện hạ đều biết chứ?”

“Có nghe thấy.” Thái tử gật đầu, nghĩ đến đêm đó dưới trăng, hần từ xa thấy cảnh Tuyên công tử cùng với một cô gái tay trong tay đi tới. “Cái đó có quan hệ gì với ta?”

“Không phải là thái tử điện hạ muốn cầu được Tuyên công tử làm thái phó sao?” Cao Khôn chép miệng, cười nói. “Tuyên công tử ở trước mặt thánh thượng được tín nhiệm rất sâu, hoàng thượng không đồng ý

thỉnh cầu của thái tử, rất có thể là Tuyên công tử tỏ rõ với hoàng thượng lòng mình không theo phe, có thể còn có cơ hội.”

“Việc này ta biết, nhưng hần...” Thái tử nói tới đây, bỗng nhiên dừng lại câu chuyện.

Hần chợt hiểu được ý ám chỉ của Cao Khôn. “Cao công công ý nói?”

Cao Khôn gật đầu. “Có lúc vu hời* là một loại sách lược dùng ít sức hơn!

89. Chương 91: Người Còn Muốn Hoài Thai Long Tự?

“Nhưng mà ta chỉ gặp sơ qua Mục chiêu nghi vài lần, ngay cả nhận thức với nàng ta cũng không nói tới, huống chi nàng ta là phi tần của phụ hoàng...” Thái tử vẫn hơi do dự.

Cao Khôn sờ sờ cái cằm trơn bóng của mình. “Thật ra nô tài cùng Mục chiêu nghi có chút giao tình. Mục chiêu nghi yêu thích nhất là các thức ăn ngon, tinh xảo. Làm vui lòng, có lẽ đối với điện hạ mà nói chỉ là một việc nhỏ.”

Thái tử gật đầu, hồ nghi liếc nhìn Cao Khôn. “Không phải Cao công công là người trung thành nhất ở trước mặt phụ hoàng sao, nghĩ như thế nào mà đến đây lấy lòng của ta vậy?”

Cao Khôn khom người cung kính nói: “Nô tài dĩ nhiên là trung thành và tận tâm đối với hoàng thượng. Thái tử hiền hiếu lễ tín, hoàn toàn xứng đáng là người kế vị. Nô tài càng không quen nhìn nhị hoàng tử ở trước mặt thánh thượng khoe khoang đủ điều, không coi điện hạ ngài vào đâu một chút nào, nô tài thật là vì điện hạ ngài mà bất bình. Nếu không phải điện hạ ngài nhân hậu, đâu có nhị hoàng tử ở trước mặt thánh thượng đoạt cơ hội nổi tiếng của ngài!”

Mấy câu nói này của Cao Khôn, từng câu nói vào trong tâm khảm của thái tử.

Thái tử giơ tay vỗ vỗ vai Cao Khôn. “Lòng trung thành của người, ta thấy được, hầu hạ phụ hoàng cho thật tốt!”

Nói xong, thái tử xoay người chấp tay sau đít, mang theo tiểu thái giám bên cạnh mình đi về phía Đông Cung. Lúc này ánh mặt trời chiếu sáng, lưng của hần dường như cũng trắng hơn vài phần so với vừa rồi, sắc mặt cũng hoà hoãn rất nhiều.

Ngự thiện phòng của hoàng đế không thiếu thức ăn ngon gì, hễ là trong cung có, ngự thiện phòng cũng nhanh chóng dùng. Dựa theo sủng ái của hoàng đế đối với Mục chiêu nghi, ngự thiện phòng có gì, Hoa Âm điện có lẽ cũng sẽ không thiếu.

Thái tử muốn làm vui lòng, trái lại cũng không đơn giản giống như Cao Khôn nói vậy.

Nếu thứ ở trong cung không đủ trở thành đặc sắc, thái tử đành phải động tâm tư ở ngoài cung. Ra lệnh bản thân mình phải tin người, lặng lẽ ở ngoài cung vớt các món ăn nổi tiếng đặc sắc đưa vào trong cung.

Tìm mấy ngày, tiểu thái giám bên người thái tử trở về từ bên ngoài, trình lên một hộp điểm tâm còn chưa lạnh hần. “Chủ tử, người ném thử một chút.”

Thái tử vớ cái bánh phù dung tô* được tạo thành hình hoa sen, vào miệng lập tức tan đi, hương sen tràn đầy, vị ngọt nhẹ nhàng mà trong lộ ra ngọt ngào, vị đậm mà không ngán.

(*là loại bánh bơ xốp giòn)

Thái tử gật đầu, nâng mắt nhìn tên tiệp được nung khắc trên cái hộp gỗ. Ba chữ “Ngũ Phương Trai” lớn sống động, thật là có ý vị.

“Không tồi.” Thái tử gật đầu. “Mời đầu bếp của tiệm này đến Đông Cung.”

Tiểu thái giám được ban thưởng, vui vẻ đi làm chuyện thái tử giao phó.

Ngày thứ hai, điểm tâm Ngũ Phương Trai mới được ra lò đã được dâng đến trước mặt của Mục chiêu nghi. Người được mùi vị quen thuộc ngày xưa, Mục chiêu nghi cười như không cười nhìn về phía thái tử điện hạ ngồi ở phía trên.

Khom người nói: “Cám ơn ý tốt của thái tử, thiếp thật sự được sung sướng mà lo sợ.”

Thái tử nghe vậy, trên mặt mang vẻ ngây thơ lộ ra nụ cười hài lòng. “Mục chiêu nghi không cần khách khí, chỉ là chút điểm tâm nhỏ mà thôi. Chẳng đáng gì cả.”

Mục chiêu nghi thả tay thu mắt, trên miệng mang một nụ cười như có như không. “Tục ngữ nói ‘ăn người tay ngắn, bắt người tay ngắn’*, tuy là mấy miếng điểm tâm nhỏ nhưng là tự mình thái tử điện hạ đưa tới, phần ân huệ này thật khiến thiếp sợ hãi.”

(*Cật nhân chuỷ đoản, nã nhân chuỷ đoản: là một câu thành ngữ, ý nói ăn của người ta, nhận đồ của người ta thì nghi ngờ về người ta)

Dù sao thái tử còn nhỏ tuổi, Mục chiêu nghi vừa nói như vậy, hẳn liền thiếu kiên nhẫn nói: “Thật ra có chuyện muốn xin người giúp một tay, cũng không phải chuyện lớn gì. Nghe nói quan hệ của Mục chiêu nghi cùng Tuyên thiếu phu nhân không tệ, ta muốn mời Tuyên Thiệu làm thái phó, xin Mục chiêu nghi thuyết phục giúp ta.”

Nụ cười trên miệng Mục chiêu nghi lớn vài phần.

“Điện hạ nghe nói từ đâu quan hệ của thiếp và Tuyên thiếu phu nhân không tệ?”

Mặc dù trên mặt cười, tâm trạng lại có cảm giác rất mỉa mai. Chẳng lẽ thái tử cho rằng nàng là kẻ ngu? Một đĩa điểm tâm đã muốn lấy lòng nàng dốc sức vì con trai của người khác? Mời Tuyên Thiệu làm thái phó, đó không phải là làm cho Tuyên gia trở thành trợ lực của thái tử sao? Tuy rằng bây giờ nàng chưa có con trai, nhưng dù sao tuổi của hoàng đế không tính là lớn, ai biết sau này nàng có thể hoài thai long chủng không đây? Không nói đến quan hệ của nàng và Yên Vũ như nước với lửa. Cho dù thật sự vẫn là tỷ muội như trước đây, nàng cũng không thể nào ra sức giúp con trai của hoàng hậu chứ?

“Nghe nói từ đâu, Mục chiêu nghi không cần hỏi.” Thái tử bỗng nhiên thấp giọng. “Nếu Mục chiêu nghi chịu giúp ta, đợi sau này ta có thể nhận Mục chiêu nghi làm mẹ nuôi, để Mục chiêu nghi và mẫu hậu của ta cùng chung địa vị thái hậu.”

Mục Thanh Thanh nghe vậy thì kinh ngạc nhìn thái tử, cũng không phải bởi vì “sau này” trong miệng hắn, mà là khó hiểu vì sao trong giọng nói của hắn chắc chắn như vậy, coi như mình thật sự cần hắn làm con trai như vậy. Nàng không phải là không thể tự mình sinh!

Thái tử thấy trong điện cũng không có người ngoài, liền nhấc chân đến gần Mục Thanh Thanh một bước, một tay che bên miệng. “Kể tai qua.”

Thái tử chỉ là một đứa con nít hỉ mũi chưa sạch, ngạo mạn kêu nàng kể tai qua như vậy, nàng thật có chút cảm phẫn. Nhưng thái tử dù sao cũng là thái tử, Mục Thanh Thanh phải chấp nhận khom nửa người đưa tai qua.

“Mục chiêu nghi sẽ không cho rằng mình còn có thể hoài thai long tự chứ?” Thái tử thấp giọng hỏi.

Người Mục Thanh Thanh cứng đờ, bất chấp tôn ti, lạnh giọng hỏi: “Lời này của người là có ý gì?”

“Ta nghe thấy dạo này Mục chiêu nghi thích ăn dưa thanh môn*, nhưng Mục chiêu nghi có biết, nhiều dưa thanh môn trong cung là do nhà mẫu phi của nhị hoàng tử tiến cống?” Thái tử nói hết lời, khuôn mặt mang vẻ ngây thơ lộ ra một nụ cười ung dung.

(*theo baike thì còn có tên gọi là “dongling melon”, có vị ngọt, ngon. Cat google thì giống như là dưa “honeydew”: [.foodsubs.com/Photos/honeydewmelon.jpg](https://foodsubs.com/Photos/honeydewmelon.jpg))

“Vậy thì sao?” Mục Thanh Thanh hơi nghiêng răng nghiêng lợi, cảm giác bị một đứa con nít mười tuổi chỉ điểm thật là không dễ chịu.

“Mục chiêu nghi thật là được sủng ái, khiến cho tiểu nhân ghen tỵ cũng là không thể tránh được. Đừng ngại mời thái y đáng tin ở trong cung chẩn đoán thân thể của chiêu nghi thật tốt. Nếu quá nhiều đồ ăn lạnh làm tổn thương thân thể thì thật không tốt.” Giọng điệu của thái tử vô cùng ân cần.

Về mặt Mục Thanh Thanh khó coi.

Thái tử cất bước đi ra ngoài. “Cũng không quấy rầy Mục chiêu nghi, nếu ngài thấy được thành ý của ta thì kêu người đến Đông Cung tìm ta.”

Sau khi thái tử đi, Mục chiêu nghi lập tức sai người đến thái y viện mời Lý thái y đến.

Lý thái y cũng không phải là thái y xem mạch cho nàng ta thường ngày, mà là một trong những thái y thay phiên xem mạch cho hoàng thượng. Cũng là người lâu năm của thái y viện.

Lý thái y tới Hoa Âm điện. Mục chiêu nghi đuổi người ở bên cạnh lui ra, cười nhìn ông ta, nói: “Nghe tiếng đã lâu Lý thái y y thuật cao siêu, hôm nay ta chợt thấy thân thể không khỏe, thỉnh cầu Lý thái y xem cho ta một chút?”

“Thần không dám nhận.” Lý thái y khom người cầm khăn tay khoác lên trên cổ tay trắng mịn của Mục Thanh Thanh, đầu ngón tay phủ lên.

Thừa dịp lúc ông ta bắt mạch, Mục Thanh Thanh chồm người lên thấp giọng nói: “Người ở ngô Dương Liễu nuôi một tiểu thiếp, phu nhân của người biết không?”

Lý thái y nghe vậy tay run một cái, kinh ngạc nhìn Mục chiêu nghi, trong bụng khó hiểu làm sao nàng ta biết chuyện này.

Thật ra là trước khi nàng ta tiến cung, khi cùng Yên Vũ nữ giả nam trang đi ra ngoài dạo chơi thì tình cờ gặp Lý thái y. Lúc đó vẫn không biết được hắn là Lý thái y, chỉ thấy bộ dạng lén lút của hắn thì thật là tò mò, lặng lẽ theo hắn đi tới một chỗ bên ngoài toà nhà không lớn. Nàng ta để Yên Vũ nghe ở góc tường rồi nói ỉn biết. Lúc này mới hiểu được người đàn ông tuổi tác không nhỏ lén lén lút lút là một vị thái y trong cung. Vì sợ vợ, có người con gái ngưỡng mộ trong lòng nhưng không dám nạp vào nhà, không thể làm gì khác hơn là lén lén nuôi dưỡng ở bên ngoài.

“Đàn ông mà, có chút phong lưu cũng không xấu mặt.” Mục Thanh Thanh che miệng cười.

Lý thái y lộp bộp gật đầu. “Vâng, đúng...”

“Lý thái y xem, trên người ta có thể có gì không ổn?” Mục Thanh Thanh cầm khăn tay hỏi.

Lý thái y ngưng mày, trong chốc lát không có lên tiếng.

“Lý thái y đừng bận tâm, có cái gì cứ nói thẳng.”

“Vâng, chủ tử thân kiều ngọc quý, căn bản là cực tốt, chỉ là hơi có chứng thể hàn. Phụ nữ thể hàn sẽ dẫn tới bên trong mất thăng bằng, nguyệt tín không chuẩn, không dễ thụ thai.” Khi Lý thái y đang nói, lưng đã rịn đầy mồ hôi. “Có biện pháp điều trị không?” Mục Thanh Thanh trầm giọng hỏi.

“Chủ tử yên tâm, bởi vì hàn vào cơ thể không sâu, chỉ cần trong ngày thường chú ý ẩm thực, lại dùng chút thuốc ấm bồi bổ, điều trị hơn nửa năm, rối loạn nguyệt tín chắc chắn có thể khỏi.” Lý thái y lau mồ hôi.

“Đó là nói, nửa năm sau ta vẫn có thể hoài thai long tự?” Mục Thanh Thanh nhìn chằm chằm ánh mắt của Lý thái y, hỏi thẳng ra.

Lý thái y trù trù một lúc lâu không lên tiếng.

“Lý thái y có lời gì không tiện nói rõ sao?” Mục Thanh Thanh cúi đầu, tựa như thoải mái, tùy tiện nói. “Ta đã biết người giấu tình nhân ở ngô Dương Liễu, là có thể khiến cho nàng ta biến mất ở trên đời này trước khi người đem nàng ta dời đi. Dĩ nhiên cũng có thể khiến cho phu nhân của người biết được việc này. Chẳng biết Lý đại nhân muốn sẽ không còn được gặp lại nàng ta? Hay để cho phu nhân của người cũng biết nàng ta?”

90. Chương 92: Ngài Cần Phải Trân Trọng!

Lý thái y nghe vậy run rẩy, vội quỳ xuống đất. “Mục chiêu nghi tha tội, vi thần không dám gạt người. Vi thần không thể đảm bảo với người không phải là bởi vì thân thể của người không tốt. Nguyệt tín không đều cũng không có nghĩa là trong thời gian này nhất định không thể thụ thai... Là bởi vì... bởi vì...”

Mục Thanh Thanh nhìn hẩn chăm chú.

Lý thái y chỉ cảm thấy như đứng ngồi không yên, giảm thấp âm thanh, nói: “Là bởi vì nhiều năm trước thánh thượng dùng đủ loại đan dược trường thọ tráng dương, miệt mài quá độ... Liên tục quanh năm suốt tháng, thân thể đã không bằng như trước...”

Lý thái y nói hết lời, không dám tiếp tục nhiều lời. Nói lời ấy ra là đã mạo hiểm nguy cơ mất đầu.

Chỉ thấy hẩn dùng đầu liên tục va chạm đất, kinh sợ.

Mục Thanh Thanh ngồi đoan chính trên ghế hoa hồng*, vẻ mặt nhất thời hơi kinh ngạc.

(*links tham khảo hình: [.hm70.com/uploads/allimg/131127/1-13112F93919262.jpg](https://hm70.com/uploads/allimg/131127/1-13112F93919262.jpg))

Dĩ nhiên, dĩ nhiên sẽ là như thế này... Thì ra mình có thể mang thai, có thể sanh con, hoàng thượng không được, mình đi đâu mà sanh long tự đây?

“Ta biết rồi, lời này không cần nói với người ngoài.” Mục Thanh Thanh khoát tay nói.

Đến khi Lý thái y vội vàng đứng dậy, lui ra hai bước thì nàng bỗng nhiên gọi hẩn lại.

“Việc này hoàng thượng có biết không?”

Mặt Lý thái y lộ vẻ khó xử. “Chuyện này... Chuyện như thế ai có gan nói rõ với thánh thượng, có nói cũng là lỗi của bộn thần...”

Mục Thanh Thanh gật đầu. “Được, hôm nay ngươi chỉ là bắt mạch cho ta, biết ta có chứng thể hàn. Cái khác, ngươi không hề nói gì, ta cũng không nghe được cái gì cả.”

“Dạ!” Lý thái y lau mồ hôi, nhanh bước lui ra ngoài.

Nhìn lại hôm nay, đề nghị của thái tử hẩn là nên suy nghĩ thật kỹ.

Mục Thanh Thanh bỗng nhiên nghĩ đến dung mạo phong hoa tuyệt đại của Tuyên Thiệu, nghĩ đến hình dáng thon dài cao ngất của Tuyên Thiệu, đối lập với thân hình mập phù thùng của thánh thượng, càng phát giác trong lồng ngực vô cùng căm phẫn.

Nếu như không phải Yên Vũ tính kế mình, mua chuộc thái giám, đưa mình cho thánh thượng. Bây giờ, gả cho Tuyên Thiệu, trở thành phu nhân của Tuyên Thiệu chắc chắn là mình! Được người cực kỳ hâm mộ, được người săn đón chính là mình! Cùng Tuyên Thiệu vợ chồng hoà hợp, nâng khay ngang mày chính là mình!

Là Yên Vũ huỷ đi tất cả của mình, huỷ đi hạnh phúc của mình!

Nếu như mình có thể cầu được hoàng thượng để Tuyên Thiệu trở thành thái phó, vậy thái tử sẽ thiếu mình một ơn huệ lớn bằng trời.

Mượn tay thái tử trừ bỏ Yên Vũ. Đợi sau khi thái tử đăng cơ, mình không cần cùng mẫu hậu của thái tử chung hưởng quanh vinh ngôi vị thái hậu. Mình chỉ cần gả cho Tuyên Thiệu... Thái tử nhất định vui vẻ đáp ứng!

Trong mắt Mục Thanh Thanh toát ra ánh hào quang.

Hoàng hậu luôn lưu ý đến hướng đi của Đông Cung, dĩ nhiên biết được việc thái tử đã lặng lẽ gặp Mục chiêu nghi.

Đến ngày hôm sau thái tử tới thỉnh an thì hoàng hậu cho cung nhân bên mình lui ra.

Ngược lại với hình ảnh mềm yếu ngày thường, ngưng mắt nhìn thái tử, nói: “Học thức của hoàng nhi gần đây có tiến bộ không?”

Thái tử ôn hoà trả lời: “Con đã đọc thuộc ‘Quốc sách’, ‘Quốc luận’, đạo làm vua nhớ kỹ trong lòng.”

“Ta kêu con không được luôn cúi, không được kiêu căng, con có ghi vào lòng không?” Hoàng hậu hỏi lại một câu.

Thái tử đã nghe ra trong giọng nói của hoàng hậu có ý trách cứ.

Vốn bởi vì phụ hoàng càng sủng ái và hài lòng với nhị hoàng tử, hần càng có lòng căn giận đối với mẫu hậu hơn. Lại thấy bây giờ bởi vì mẫu thân không biết cách dạy dỗ, mất đi lòng của phụ hoàng, càng rất là bất mãn. “Mẫu thân chỉ cần để ý mình cẩn thận bảo vệ phượng vị cho tốt là được. Con đã trưởng thành, cũng không nhọc đến mẫu hậu hao tâm!”

Dứt lời, thái tử xoay người muốn đi.

“Đứng lại!” Hoàng hậu bỗng nhiên đứng dậy, khí thế tràn đầy.

Thái tử không thể làm gì khác hơn là dừng bước, quay đầu lại nhìn bà ta. “Mẫu hậu còn có gì phân phó?”

“Ta còn ở đây này, con ngược lại mong chờ đi lấy lòng một chiêu nghi, đó bất quá chỉ là một thiếp thất không lên nổi mặt bàn mà thôi! Tôn nghiêm của thái tử con đặt ở nơi nào?” Hoàng hậu lớn tiếng chất vấn.

Nét mặt thái tử cứng đờ, vốn cho là mình làm kín đáo, không ngờ rằng vẫn khiến mẫu hậu biết được.

“Mẫu hậu mặc kệ con, không vì con mà lo lắng cho vị trí thái tử, còn không cho con tự lo lắng ỉnh sao?” Thái tử cũng không lấp liếm, cứng cổ nói.

Hoàng hậu bị hần làm giận đến nghẹn. Chẳng trách thường nói con cái đều là nợ của cha mẹ!

“Mẫu hậu không hề lo lắng cho con? Con hôm nay không phải là thái tử sao? Con cho rằng con ngồi ổn vị trí thái tử là vì sao?” Hoàng hậu lạnh lùng nói.

Thái tử cũng lạnh mặt xuống. “Mẫu hậu rất lâu rồi cũng không có ra khỏi Phượng Nghi cung phải không? Không biết bây giờ được phụ hoàng thích nhất không phải là con mà là nhị hoàng tử phải không?”

“Hừ, ở trước mặt hoàng thượng tranh thủ tình cảm bất quá chỉ là trò của con nít. Con lớn hơn vài tuổi, lại sợ một đứa bé?!” Hoàng hậu chỉ tiếc rên sắc không thành thếp.

Thái tử nghe vậy, hờn giận trong lòng dần dần dày đặc, rũ đôi mắt xuống, nắm tay lặng lẽ nắm chặt trong tay áo. “Con muốn Tuyên Thiệu làm thái phó của con. Nếu như mẫu hậu có thể giúp con, con dĩ nhiên vô cùng cảm kích, sau này mọi chuyện đều lấy mẫu hậu làm đầu. Nếu mẫu hậu không chịu hoặc không thể giúp con, chuyện ngày sau xin mẫu hậu ít hỏi đến.”

Thái tử nói xong, cũng không chờ hoàng hậu đáp lại, xoay người bỏ đi.

Chỉ có tiếng bước chân nặng nề của hần vang vọng lặp đi lặp lại trong không gian Phượng Nghi cung.

Hoàng hậu ngã ngồi trên ghế phượng, thất thần nhìn con trai càng đi càng xa. Con trai một khi lớn lên sẽ cách tâm với mẹ sao?

Yên Vũ trở về từ Tuyên Châu lần này, ngược lại quan hệ cùng Tuyên phu nhân càng thân thiết hơn vài phần.

Không chỉ giao lại cho nàng phòng dệt may của chính viện mà còn mấy cửa hàng của hồi môn của bà ta cũng đều giao cho nàng quản.

“Ta không có con gái, cũng không cần chuẩn bị đồ cưới cho ai, toàn bộ của Tuyên gia sau này đều là của hai đứa tụi con. Mặc kệ trước đây thế nào, bây giờ con là chính thê của Tuyên Thiệu thì là con dâu của ta. Chỉ cần các con vợ chồng đồng tâm, hoà hoà thuận thuận, ta cũng rất hài lòng.” Tuyên phu nhân dặn dò nàng như thế.

Lúc Yên Vũ đem sổ sách của cửa hàng về viện của bọn họ thì Tuyên Thiệu còn liếc mắt một cái. “Nếu biết sớm nàng thích quản sổ sách như thế, ta kêu Tuyên Hoà đem cửa tiệm trong tay ông ta giao hết cho nàng.”

Yên Vũ vội xua tay. “Đừng, thiếp thanh lý chỗ mẫu thân giao phó rồi hãy nói.”

Nàng dâu có thích quần sổ sách. Nàng cho tới bây giờ đều không phải là tính tình quan tâm tiền tài. Nếu không phải muốn nhanh chóng lấy lòng Tuyên phu nhân, nàng cần gì tự mình chuốc lấy cực khổ.

Lúc Yên Vũ đang cầm sổ sách trong tay thì ma ma trong cung đưa tới thiếp mời.

Thì ra lễ cầu Chúc Nữ giúp khéo tay thêu thùa buồng xuống, hoàng hậu mời gia quyến các vị trọng thần, thiết yến ở trong cung, cùng qua lễ cầu Chúc Nữ giúp khéo tay thêu thùa.

Yên Vũ thả sổ sách trong tay xuống, tay vuốt ve thiếp mời màu hồng phấn thoang thoảng mùi thơm hoa lan.

Lễ cầu Chúc Nữ giúp khéo tay thêu thùa thật ra là cơ hội tốt.

Ngày bảy tháng bảy, Yên Vũ dùng xong ngọc thiện liền kêu Lục Bình lấy ra một bộ quần áo đoan trang hào phóng cho nàng. Lại cẩn thận tỉ mỉ búi tóc, tỉ mỉ trang điểm. Ôm kính tự ngắm, là một vị phu nhân trẻ tuổi, đoan trang hào phóng. Nàng biết mình thường ngày xinh đẹp có thừa, uy nghiêm không đủ, nhưng hôm nay vào cung gặp mặt hoàng hậu, nếu khí thế không đủ thì khó tránh khỏi khiến cho người ta coi thường.

Ấn tượng đầu tiên luôn rất quan trọng.

Yến tiệc lễ cầu Chúc Nữ giúp khéo tay thêu thùa được tổ chức vào buổi chiều, chẳng qua hoàng hậu để thời gian trên thiếp mời của Yên Vũ sớm hơn một canh giờ.

Lúc Yên Vũ tới trong cung thì các phu nhân khác còn chưa tới.

Vì bài học kinh nghiệm lần trước, lần này Yên Vũ vẫn mang Tô Vân Châu theo bên người, một tắc cũng không rời.

Tô Vân Châu thấy tận mắt vũ cơ lần trước chẳng qua té lộn mèo một cái đã bị đánh chết. Lần này vào cung trái lại vô cùng cẩn thận, mắt cũng không dám nhìn loạn.

Lễ cầu Chúc nữ giúp khéo tay thêu thùa là lễ của phụ nữ với nhau, Tuyên Thiệu không tiện đi cùng. Vả lại trước khi hân hoan thì Yên Vũ đã vào cung.

Lần này có người đón nàng ở cửa vào cung, lên kiệu, trái lại thuận thuận lợi lợi đi tới Phượng Nghi cung.

Yên Vũ chưa xuống kiệu liền nghe được có người ra chính điện, tiếng bước chân chậm rãi tiến về phía nàng.

Nàng xuống kiệu, mới vừa để tay trên cánh tay của Tô Vân Châu thì thấy một người phụ nữ mang phượng miện, toàn thân áo dài đỏ cao quý lộng lẫy, ý cười dịu dàng đi tới phía nàng.

“Thỉnh an hoàng hậu nương nương.” Yên Vũ khom người hành lễ.

“Mau đứng lên.” Hoàng hậu nương nương cũng không phải là vờ đỡ, ngược lại thật sự là tiến lên, hai tay đỡ nàng đứng dậy.

“Yến tiệc được tổ chức ở ngự hoa viên, lúc này còn sớm, người đến Phượng Nghi cung của bốn cung ngồi một chút đi?” Giọng nói hoàng hậu ôn hòa.

Yên Vũ khom người đáp ứng.

Nhìn xung quanh một cái, quả nhiên không thấy một vị gia quyến của đại thần nào. “Là nô tì đến sớm sao?”

Hoàng hậu cười khê. “Vẫn muốn gặp người một lần nhưng luôn không có cơ hội. Hôm nay mời riêng người đến sớm, người và bốn cung quả nhiên là người hữu duyên, bốn cung vừa thấy người là đã cảm thấy thật thân thiết.”

“Cảm ơn nương nương coi trọng.”

Hai người vào chính điện Phượng Nghi cung. Hoàng hậu sai người mang lên chút dưa và trái cây lót dạ, liền sai người lui xuống.

Hết sức thân thiết tán gẫu việc nhà với Yên Vũ.

Tán gẫu một hồi, hoàng hậu nâng mắt nhìn Tô Vân Châu đứng sau lưng Yên Vũ một chút.

“Người ra ngoài điện chờ đi.” Yên Vũ quay đầu nói với Tô Vân Châu.

Tô Vân Châu nhanh bước lui ra ngoài.

Hoàng hậu mới cười nói: “Nghe nói thái tử cầu xin Tuyên công tử làm thái phó, Tuyên công tử không có đáp ứng. Nhi đại bất do nương*, thái tử còn nhỏ tuổi, khó tránh khỏi có chỗ không lo lắng chu toàn. Xin Tuyên thiếu phu nhân hãy tạ lỗi với Tuyên công tử dùm.”

(*có nghĩa là con cái lớn rồi cha mẹ không có cách)

“Vạn lần không dám nhận.” Yên Vũ vội nói. “Thái phó của thái tử chính là thầy của đế vương tương lai. Tướng công không chịu thật sự là cảm thấy mình không gánh nổi đảm nhiệm này, thẹn không dám nhận.”

Hoàng hậu nở nụ cười. “Tuyên thiếu phu nhân không cần quá khiêm tốn, nói chuyện với người hiểu biết không cần vòng vo. Tuyên công tử có hay không có năng lực đảm nhiệm thái phó đó là không thể nghi ngờ. Chẳng lẽ Tuyên thiếu phu nhân nói là thái tử và bổn cung cũng không có con mắt nhìn người sao?”

“Không dám.” Yên Vũ lắc đầu đáp.

“Nghe nói Tuyên thiếu phu nhân và Mục chiêu nghi quan hệ không cạn, có thể có chuyện này?” Hoàng hậu uống một hớp trà, hồ hững hờ, giống như chỉ là lơ đãng hỏi tới.

Yên Vũ rũ mắt, chỉ sợ đây mới là chuyện trọng điểm hoàng hậu nói hôm nay? Len lén liếc mắt quan sát vẻ mặt hoàng hậu, trên mặt Yên Vũ mang theo vẻ rầu rĩ phần ứ.

“Thế nào?” Hoàng hậu bỏ chén trà xuống, hỏi.

Yên Vũ cười khổ lắc đầu. “Có lẽ nương nương không biết, nếu không có Mục chiêu nghi bỗng nhiên bị chọn vào cung, rất có khả năng... Ôi, không nói đến nữa.”

“Sao? Phía sau chuyện này còn có lời giải thích khác?” Hoàng hậu cảm thấy hiếu kỳ sâu sắc.

Yên Vũ lắc đầu, một bộ dạng không muốn nói nhiều.

Hoàng hậu càng bị bộ dáng của nàng làm cho hiếu kỳ thêm, lòng ngứa ngáy khó nhịn. “Tuy là lần đầu tiên gặp mặt, ta lại nghĩ Tuyên thiếu phu nhân đặc biệt thân thiết, tựa như là muối muối của mình. Chẳng lẽ Tuyên thiếu phu nhân khách khí với ta?”

“Được hoàng hậu nương nương coi trọng, nô tì không dám.” Yên Vũ mím môi một cái, giống như vô cùng chật vật mở lời. “Nô tì tuy tiện nói một chút, nương nương chỉ coi như tùy tiện nghe một chút nhé. Trước khi Mục chiêu nghi vào cung có quen biết với tướng công của nô tì.”

Yên Vũ không tiếp tục nói, chỉ thâm ý liếc nhìn hoàng hậu, rồi cúi đầu.

Hoàng hậu bị nàng liếc nhìn thâm ý, thấy hơi ngớ ngẩn. Nhất thời không khỏi miên man bất định.

Trước khi vào cung có quen biết... Với khó khăn như vậy mới nói ra khỏi miệng, vả lại lúc nói nét mặt còn mang theo hình ảnh xấu hổ phần ứ.

Chẳng phải thuyết mình là trước đây Mục chiêu nghi và Tuyên Thiệu có chút qua lại với nhau...

Thảo nào thái tử muốn để Tuyên Thiệu làm thái phó, không cầu mình, ngược lại đi cầu Mục chiêu nghi. Có lẽ thái tử cũng biết chuyện này?

Nếu Mục chiêu nghi thật sự có tình bạn cố tri cùng Tuyên Thiệu, chẳng phải Mục chiêu nghi có thể thuyết phục được Tuyên Thiệu, tặng một phần nhân tình cho thái tử? Cũng không biết điều kiện thái tử đáp ứng với nàng ta là gì?

Cực cực khổ khổ nuôi lớn con trai, bà ta làm sao cam lòng nó thân cận với người phụ nữ khác? Làm sao có thể khoan nhượng Mục chiêu nghi đến lợm lợm?

Yên Vũ rũ mắt, trong lòng hơi áy náy với Tuyên Thiệu.

Nhưng nàng nói đều là lời thật. Trước khi Mục Thanh Thanh vào cung thật sự có quen biết Tuyên Thiệu. Mục Thanh Thanh thật sự để ý Tuyên Thiệu, nàng cũng không có nói dối à. Nếu hoàng hậu thật sự đi thăm dò nàng cũng không sợ cái gì.

Hoàng hậu vẫn có chút nghi ngờ nhìn Yên Vũ.

Trước đó vài ngày nghe nói Tuyên thiếu phu nhân ở trên kim điện tức giận quở trách vũ cơ ngưỡng mộ Tuyên Thiệu, cũng không nghe thấy Tuyên Thiệu trách nàng ghen tị, còn lên tiếng bảo vệ. Chẳng lẽ không phải vì nàng ta mà bởi vì lúc ấy Mục chiêu nghi cũng ở chỗ đó sao?

Trong nháy mắt, ngàn vạn ý nghĩ trào lên trong đầu hoàng hậu.

Nói vậy, đối phó với Mục chiêu nghi trước mới là việc khẩn cấp. Nàng ta bây giờ đúng là được sủng ái, nếu thật cùng Tuyên Thiệu có cái gì qua lại, lại lôi kéo tâm của thái tử. Thứ mình vất vả kinh doanh vài chục năm, chẳng phải đều chấp tay tặng cho nàng ta sao?

Hoàng hậu nhìn sắc trời ngoài điện một chút, nhẹ giọng nói: “Sắp sửa tới thời gian rồi, chúng ta cũng đến ngự hoa viên đi thôi.”

“Vâng.” Yên Vũ tiến lên đỡ hoàng hậu đứng dậy. Hai người cùng nhau đi ra ngoài điện.

Lúc này ngự hoa viên đã tụ họp không ít phu nhân. Một số cung nữ cũng ở đây cùng với các phu nhân quan lại hoặc ngồi hoặc đứng nói chuyện phiếm.

Khi Hoàng hậu dắt tay Yên Vũ xuất hiện trước mặt mọi người thì không ít các phu nhân đều quảng ánh mắt hâm mộ về phía Yên Vũ. Đúng là sinh ra trong gia đình tốt không bằng gả cho nhà chồng tốt. Con gái dòng chính của Chu gia từ sau khi trở thành thiếu phu nhân của Tuyên gia thật có thể nói là giá trị con người tăng lên gấp bội.

Yên Vũ cũng không rất thích cảm giác trở thành tiêu điểm trong mắt mọi người. Đợi hoàng hậu ngồi xuống, nàng liền lui sang một bên xa xa.

“Hôm nay là lễ cầu Chúc Nữ giúp khéo tay thêu thùa, bốn cung cũng tham gia náo nhiệt. Mời các vị tỷ muội, các phu nhân cùng nhau đến ăn mừng đi!” Hoàng hậu nương nương cười mở miệng. “Người đều tới đông đủ rồi?”

Cung nữ ở bên cạnh hoàng hậu đang muốn khom người trả lời, chợt nghe có thái giám cao giọng. “Mục chiêu nghi tới...”

“Phô trương thật lớn, lại để hoàng hậu nương nương chờ nàng ta!” Đã có cung nữ nhỏ giọng tả oán, nói.

Nắm thời gian thật tốt, hết lần này tới lần khác chờ chỉ chốc lát sau khi hoàng hậu tới, nàng ta mới đến.

Yên Vũ dĩ nhiên là nghe được nàng ta đã chờ từ sớm ở trên đường cách đó không xa, chờ có người bẩm báo hoàng hậu đã tới rồi mới bấm thời gian đi tới.

Nàng ta thật đúng là không để hoàng hậu vào mắt mà.

Yên Vũ cười nhạt, ở sau đám người nhìn Mục chiêu nghi ngồi bộ liễn* tiến vào ngự hoa viên.

(*link tham khảo hình: img.redocn.com/sheying/20150128/butujubu_3897943.jpg)

Cung nữ ở bên cạnh đỡ nàng ta xuống bộ liễn.

“Nương nương tha tội, hoàng thượng phân phó cần nô tỳ tự mình làm bánh điểm tâm, nô tỳ không dám nhờ người khác làm hộ, lúc này mới làm trễ nãi chút thời gian.” Mục Thanh Thanh dịu dàng khom người. Vòng eo nhỏ bé mềm như liễu rủ trong gió, thái độ nũng nịu không ai sánh kịp.

Hoàng hậu hơi gợn tay lên. “Hầu hạ hoàng thượng dĩ nhiên là bốn phận, có tội gì? Nếu đã tới thì ngồi xuống đi.”

Sau khi Mục Thanh Thanh ngồi xuống, ánh mắt quét một vòng, thoáng cái liền nhìn thấy được bóng dáng của Yên vũ từ trong đám người.

Không biết là nàng quá mức chói mắt, cho dù đặt mình trong đám người cũng khó mà mất đi. Hay là chấp niệm của Mục Thanh Thanh đối với nàng quá mức, dù cho đèn đuốc yếu ớt, sắc trời mờ tối cũng có thể liếc mắt liền nhận ra.

Yên Vũ cũng nhìn lại Mục Thanh Thanh.

Mục Thanh Thanh xa xa gật đầu mỉm cười với nàng. Lúc cho rằng Yên Vũ sẽ dời mắt đi thì đã thấy Yên Vũ cũng cười cười với nàng ta. Dáng tươi cười như hoa nở rộ trong nắng xuân, đáng vẻ muôn vàn.

Khỏi phải nói dung mạo cùng khí thế, nhất định không thua ỉnh chút nào.

Tâm trạng Mục Thanh Thanh khó chịu, hừ lạnh một tiếng, dời ánh mắt đi.

Lễ cầu Chức Nữ giúp khéo tay thêu thùa, ngoại trừ yến tiệc dĩ nhiên còn có hoạt động khác. Cái gọi là cầu Chức Nữ giúp khéo tay thêu thùa chính là hướng lên sao Chức Nữ trên trời cao cầu xin được khéo tay thêu thùa, việc tự tay làm đương nhiên sẽ không ít.

Ở đây, cung nữ hoặc là các phu nhân hoặc đem túi thơm, khăn tay thêu hoa cỏ, túi tiền mà mình đã sớm chuẩn bị treo ở trên một cây đa cành lá sum xuê. Hoặc nhận lấy kim chỉ cung nữ đã chuẩn bị, xe chỉ luồn kim, thêu lên vài mũi tại hiện trường.

Yên Vũ đem túi tiền mình đã chuẩn bị từ sớm treo lên trên nhánh cây, nghe thấy sau lưng có tiếng bước chân đi về phía nàng.

Nàng không quay đầu lại. Mùi thơm thoang thoang lượn lờ đến đã khiến cho nàng biết người tới là ai.

Nàng nghiêng mặt nhìn Tô Vân Châu ở bên cạnh một cái. Tô Vân Châu đứng kề sát nàng.

“Tuyên thiếu phu nhân.” Người sau lưng kêu.

Yên Vũ khẽ cười, xoay người. “Mục chiêu nghi mạnh khỏe.”

“Có người ở đây, ta làm sao mạnh khỏe chứ?” Mục Thanh Thanh cũng cười nói. “Nhớ lúc đầu, ta và người thân như tỷ muội, sớm chiều ở chung, không chuyện gì không nói... Giờ đây, ha ha, thành bộ dáng này, người có nghĩ đến không?”

Yên Vũ rũ mắt. “Thế sự vô thường, Mục chiêu nghi cần phải trân trọng.”

“Ha ha ha, cảm ơn.” Mục Thanh Thanh cười lớn.

Khiến cho không ít phu nhân ở bên cạnh nhìn qua, nhưng thấy là Mục chiêu nghi kêu ngạo ngang ngược được hoàng thượng sủng ái nhất, liền đều nhanh chóng quay mặt đi.

“Hôm nay đã lâu không gặp, không bằng ngồi xuống tâm sự?” Mục chiêu nghi chỉ cái ghế ở một bên, nói.

91. Chương 93: Lòng Thành Của Hắc (1)

Yên Vũ thấy hoàng hậu cũng nhìn lại phía bên này, liền lạnh lùng nói: “Ta với người có chuyện gì tốt để nói?”

“Sao, người không dám? Người dám hãm hại ta vào cung, người dám đoạt Tuyên Thiệu, người dám ruồng bỏ tình nghĩa tỷ muội của chúng ta. Người không dám ngồi xuống cùng ta tâm sự, không dám đối mặt với ta?”

Yên Vũ nghiêm mặt, lạnh lùng nhìn Mục Thanh Thanh. “Sai rồi, không phải là không dám, mà là không thèm!”

Mục Thanh Thanh cười nhạo, cứng rắn kéo nàng đến ngồi ghế ở bên cạnh.

Tô Vân Châu tiến lên muốn ngăn cản, bị Yên Vũ dùng ánh mắt ngưng lại, liền chỉ khoanh tay theo ở một bên, chuẩn bị tùy thời động thủ.

Mục Thanh Thanh ra sức ném Yên Vũ về phía ghế ngồi.

Ghế làm bằng gỗ lê vàng, Tô Vân Châu ở sau lưng ghế bắt động thanh sắc cản lưng của Yên Vũ lại. Yên Vũ chạm được tay mềm mại của nàng ta, ngã ngồi vào ghế, cũng không bị đau.

“Hoàng hậu ở trước mặt, còn có các vị phu nhân đang ở đây, Mục chiêu nghi chú ý hình tượng.” Yên Vũ không nhanh không chậm nói.

“Tuyên thiếu phu nhân được dạy dỗ tốt.” Mục Thanh Thanh mỉa mai nói một câu. “Đừng quên chúng ta là cùng một chỗ mà ra! Nếu ta ở đây nói một câu người không phải là con gái của Chu gia gì đó, mà là ra từ trong Xuân Hoa lâu, nơi phong nguyệt của Lâm An, người đoán xem sau này còn có người ‘chúng tinh phủng nguyệt’* bọ đờ người hay không?”

(*các vì sao vây quanh mặt trăng)

“Ta thấy nguyên nhân không phải là những thứ này, lúc Tuyên Thiệu cưới ta cũng không phải là không biết xuất thân của ta.” Yên Vũ cười nhạt. “Lấy những thấy này, người cho là có thể uy hiếp ta?”

Mục Thanh Thanh liếc mắt. “Vậy chúng ta thử xem?”

Yên Vũ lạnh lùng nhìn Mục Thanh Thanh. Nàng đương nhiên cũng không phải là thật sự không thêm để ý. Đến nay mới vừa đạt được một chút hảo cảm của Tuyên phu nhân, nếu vào cung một chuyến đã làm mất hết mặt mũi của Tuyên Thiệu, chỉ sợ Tuyên phu nhân cũng sẽ không bao giờ cho nàng bước một bước vào chính viện.

Mục Thanh Thanh cười lạnh, lúc đang muốn mở miệng thì một cung nữ dâng mâm lên phía trước.

“Lễ cầu Chúc Nữ giúp khéo tay thêu thùa, kính mời Mục chiêu nghi cùng Tuyên thiếu phu nhân cũng xe chỉ luôn kim để cầu Chúc Nữ nương nương ban cho khéo tay.” Giọng nói của cung nữ thanh thúy, thật là êm tai.

Mục Thanh Thanh ngửa đầu nhìn bầu trời. Trong ngự hoa viên lồng đèn sáng rực rỡ, ngay cả giữa những ngọn cây đều kéo đầy lưới chỉ, treo đầy đèn lồng đỏ rực rỡ. Trên đất đã sáng đầy ánh sao, đầu còn nhìn thấy vì sao trên trời.

“Chúc Nữ nương nương ở nơi nào đây?” Mục Thanh Thanh cười nhạt. “Nhiều người cầu bà ta như vậy, bà ta có thể nhìn thấy ta cầu sao?”

Nói xong, nàng ta quay sang nhìn Yên Vũ. “Tuyên thiếu phu nhân nói có đúng hay không?”

Sắc mặt của cung nữ dâng mâm sơn có chút lúng túng.

Ánh mắt Yên Vũ rơi vào mâm sơn. Trên mâm để hai cây kim, một cuộn tơ, cùng hai chiếc khăn tay màu trắng và một cây kéo vàng chói lọi.

Trên cây kim màu bạc, ánh đèn chiếu trong ngự hoa viên sáng như ban ngày, loé ra ánh sáng màu lam sẫm.

Yên Vũ hơi động trong lòng, nhìn về phía hoàng hậu, nhưng chẳng biết hoàng hậu đã âm thầm rời khỏi khi nào. Nàng vừa mới nói chuyện với Mục Thanh Thanh, chưa hề nghe thấy tiếng hoàng hậu rời đi.

Lúc nàng và Tuyên Thiệu ở Tuyên Châu thấy được các chủ Toàn Cơ các ném ra phi tiêu hồ điệp, trên phi tiêu hồ điệp cũng có ánh sáng lộng lẫy màu lam sẫm vậy. Tuyên Thiệu từng nói cho nàng biết, đó là bởi vì đã tắm độc.

Vậy kim may này?

Yên Vũ cười nhạt nhìn Mục Thanh Thanh. “Bất quá chỉ là một bức thêu may mắn, chiêu nghi cần gì phải tích cực như thế?”

“Ta chưa bao giờ tin những thứ này. Người biết, ta chỉ tin chuyện ở người làm, nhân định thắng thiên.” Mục Thanh Thanh quay lại nhìn Yên Vũ. “Con người muốn có được cái gì thì phải dựa vào bản thân mình, cầu

với Chức Nữ nương nương nhìn không thấy sờ không được thì có tác dụng gì? Ta thích cảm giác nắm được tất cả ở trong tay!”

Yên Vũ cười gật đầu. “Mục chiêu nghi thật đúng là biết nói chuyện. Không giỏi nữ công cũng không cần tìm nhiều lý do như vậy? Ngay cả ‘nhân định thắng thiên’ cũng lấy ra!”

Trong lời nói của Yên Vũ mang ý cười nhạo hết sức rõ ràng.

Về mặt Mục Thanh Thanh cứng đờ, tranh lên phía trước Yên vũ, lấy qua sợi tơ trên mâm sơn, rồi nhặt lên một cây kim, mượn ánh đèn xe chỉ luồn kim thật nhanh. Nàng ta không giỏi nữ công, nàng ta là phụ nữ thời đại mới của thế kỷ 21, học toán lý hoá, thuộc lòng abc. Những người cổ đại này biết cái gì? Lại dám cười nhạo nàng ta! Còn bị Yên Vũ mà mình không vừa mắt nhất cười nhạo? Điều này bảo nàng ta làm sao nhin?

Chẳng phải là xe chỉ luồn kim, thêu lên hai mũi sao? Cái này có gì khó? Nói như thế nào thì nàng ta năm xưa cũng là người từng thêu qua chữ thập!

Xe chỉ luồn kim rất thuận lợi, đến lúc nàng ta cầm lấy khăn tay thì hơi bắn khoắn. Nên thêu thế nào đây? Hạ kim thế nào?

Nhìn thấy Yên Vũ cùng cung nữ đều ở một bên ánh mắt lấp lánh nhìn nàng ta, Mục Thanh Thanh cứng mặt, không bỏ xuống mặt mũi này được.

Lung tung đâm kim chỉ qua khăn rồi đâm về, đơn giản làm vài động tác có ý may chẳng phải là được sao? Chưa ăn qua thịt heo, còn chưa thấy qua heo chạy sao?

“Ui da!” Mục Thanh Thanh ném khăn tay cùng kim chỉ, nắm lấy ngón tay của mình.

Yên Vũ luôn tập trung nhìn, dĩ nhiên thấy giữa các động tác của nàng ta quá mức lộn xộn, không cần thận đâm tay.

Giọt máu đỏ thẫm đã nhỏ ra từ trên tay nàng ta.

“Được rồi, người lui ra đi.” Mục Thanh Thanh nắm lấy ngón tay, ra lệnh với cung nữ, cũng không cho Yên Vũ thêu lên một hai kim, có cơ hội liền ra tay làm hạ thấp nàng xuống.

Đương nhiên, mục đích của Yên Vũ cũng không ở chỗ này, cười cười, vẫn không nhiều lời.

“Ban nãy chúng ta nói đến chỗ nào rồi?” Mục Thanh Thanh thả ngón tay xuống. Chỉ là nhói một cái, một cây kim thêu có thể đâm ra nhiều máu vậy?

Yên Vũ cười nhìn nàng ta, không có lên tiếng.

“Ồ, ta nhớ ra rồi, là đang thảo luận xuất thân của chúng ta phải không? Ta là chiêu nghi của hoàng thượng, không ai dám nghị luận ta cái gì. Người ngược lại thì khác.” Mục Thanh Thanh che miệng cười. “Người mong chờ vị trí chính thê của Tuyên Thiệu không ít. Nếu có thể kéo người xuống từ trên vị trí kia, tin chắc rất nhiều người sẽ cam tâm tình nguyện. Nếu không có lớp vỏ con gái của Chu gia che giấu người, người cho là người còn có thể tiếp tục ở bên cạnh Tuyên Thiệu?”

“Mục Thanh Thanh, ta rốt cuộc đã làm gì đắc tội người? Khiến cho người nhất định phải nhắm vào ta như vậy?” Yên Vũ thu tầm mắt lại, cúi đầu nhìn ngón tay thon nhỏ, móng tay mượt mà của mình, nhàn nhạt nói.

“Làm gì đắc tội ta? Người không biết sao?” Lúc Mục Thanh Thanh hỏi vặn lại thì bỗng nhiên nâng tay lên giữ lấy trán. Nàng ta lắc lắc đầu, thấp giọng lầm bầm. “Đêm nay không có uống rượu mà, sao hơi choáng váng vậy?”

Nàng ta đang xoa huyết thái dương.

Yên Vũ nhắc chân đạp lên làn váy của một cung nữ đi qua bên cạnh, cung nữ lão đảo. Rượu trong bầu rượu trên tay liền vẩy vào áo lụa lộng lẫy của Mục Thanh Thanh.

Yên Vũ lập tức thu chân về. Nàng không biết rốt cuộc hoàng hậu nương nương tẩm độc gì trên kim, nhưng nhất định không thể để cho Mục Thanh Thanh phát độc ở trước mặt nàng, để tránh khỏi bị liên lụy oan uổng.

Mục Thanh Thanh giận tím mặt. “Nô tài chết tiệt, không có mắt sao?”

Cung nữ lộp bộp quỳ rạp xuống đất, liên tục dập đầu. “Chiêu nghi tha mạng, chiêu nghi tha mạng...”

Không ít người nghe tiếng nhìn sang phía bên này. Yên Vũ nâng mắt đúng lúc nhìn thấy một thân quần áo đỏ thẫm, đoàn người lạng lẽ vào. Hoàng hậu đã trở về.

“Được rồi. Nhiều người nhìn như vậy, nàng ta nhất định cũng không phải cố ý, ở trước mặt hoàng hậu mà thất lễ thật là không tốt.” Yên Vũ ôn hoà khuyên nhủ.

Mục Thanh Thanh nâng mắt, thấy mọi người đều chú ý nàng ta. Mặc dù nàng ta cũng không sợ thất lễ trước mặt hoàng hậu, nhưng nếu khiến cho người ta nghị luận nàng ta bụng dạ hẹp hòi, thủ đoạn độc ác, nàng ta chỉ sợ những lời đồn đãi không tốt này bị Tuyên Thiệu nghe thấy... Vậy sau này...

“Quên đi, thông cảm người cũng là vô ý, đứng lên đi.” Mục Thanh Thanh giơ tay kêu cung nữ đứng lên. “Đi thay y phục.”

Mục Thanh Thanh mang theo cung nữ bên mình xoay người rời khỏi ngự hoa viên.

Yên Vũ lại ngồi xuống ghế, nghĩ đến hoàng hậu nương nương đã sắp xếp xong xuôi tất cả, chẳng biết đêm nay còn có chuyện đặc sắc gì xảy ra?

92. Chương 94: Không Cách Nào Dốc Hết Tình Yêu (1)

Yên Vũ lên xe ngựa, Tuyên Thiệu cũng lên theo.

Tô Vân Châu lau lau nước miếng chảy trên cằm, trong lòng chua chát nghĩ, khi nào thì sư huynh cũng có thể đối với mình như vậy. Mình có chết cũng đáng!

Cảm thấy không thể vào xe ngựa chướng mắt, Tô Vân Châu liền chỉ ở bên ngoài cửa xe ngồi sóng vai cùng Lộ Nam Phi trên cang xe. Ai cũng không nói tới ai.

Lộ Nam Phi giật dây cương một cái, xe ngựa chậm rãi chạy ra ngoài cung.

Trên xe ngựa, Yên Vũ vừa mới hết sức lắng nghe tìm tung tích Mục Thanh Thanh, tinh thần tiêu hao quá độ, lúc này không muốn cố sức, chỉ thoải mái vùi ở trong lòng Tuyên Thiệu, ăn điểm tâm thơm ngọt từ tay hắn.

“Trong cung thật không phải là nơi tốt lành gì, ăn một bữa cơm với nhau cũng phải cẩn thận từng li từng tí, căng thẳng thần kinh, cơm cũng ăn không no.” Yên Vũ lẩm bẩm nói.

Tuyên Thiệu cúi đầu nhìn giai nhân ở trong lòng, chỉ cảm thấy bộ dáng nàng chu mỏ khê oán trách giống như làm nũng vậy, trực tiếp khiến cho trong lòng người ta ngứa ngứa.

“Nếu không thích đến nàng có thể không đến mà. Mẫu thân cũng không...” Tuyên Thiệu nói phân nửa lại hơi ngừng.

Yên Vũ nghe vậy ngẩng đầu nhìn hắn. Đúng rồi, yến hội trong cung cũng không thấy Tuyên phu nhân tham gia, mình cũng nhận được thiệp mời, không có khả năng mẹ chồng của mình không nhận được thiệp mời. Vì sao không thấy bà ấy tham dự vậy? Là không thích nào nhiệt? Hay là không thích nơi trong cung này?

Thấy Tuyên Thiệu nói phân nửa liền dừng lại, nàng cười cười, thông minh không có đi truy vấn.

Hắn không muốn nói dĩ nhiên có lý do. Hắn đã có thể cái gì cũng không hỏi, chờ nàng đem tất cả nói cho hắn biết. Như vậy nàng cũng có thể giấu tò mò ở trong lòng cho đến ngày hắn bằng lòng chia sẻ với nàng.

Xe ngựa ngừng lại. Yên Vũ ngồi dậy từ trong lòng Tuyên Thiệu, đẩy mình xe nhìn ra ngoài.

Đêm vắng vẻ không tiếng động, chỉ có ánh sáng của trăng sao chiếu trên mặt nước cách đó không xa. Gió nhẹ phất qua, sóng nước lấp lánh, trông rất đẹp mắt.

“Không hồi phủ sao?” Yên Vũ nghi hoặc hỏi.

Tuyên Thiệu cầm tay nàng xuống xe. Phân phó Lộ Nam Phi cùng Tô Văn Châu, nói: “Các người ở đây coi chừng.”

Hắn và Yên Vũ cùng nhau đi về phía bóng dáng Thất Tinh tháp thấp thoáng ở chỗ sâu trong rừng cây cách đó không xa.

Ở giữa chỗ xe ngựa dừng lại cùng với Thất Tinh tháp có con đường nhỏ được trải đá xanh. Bên đường là rừng cây long não rậm rạp xanh tươi. Cây long não có hiệu quả xua đuổi muỗi, ban đêm đi trên con đường nhỏ này không có tiếng côn trùng kêu vang, chỉ có tiếng bước chân nhẹ của hai người, cùng với nhịp tim vững vàng bên tai.

“Nàng biết truyền thuyết Thất Tinh tháp không?” Tuyên Thiệu nắm tay Yên Vũ, nói.

“Truyền thuyết gì?” Yên Vũ tò mò hỏi.

“Truyền thuyết rằng ở trên trời có bảy vị tiên nữ chuyên môn may y phục mây ngũ sắc cho Vương Mẫu nương nương, khéo tay, vô cùng xinh đẹp. Một ngày vì chế tạo gấp y phục mây ngũ sắc mà quá kiệt sức làm rớt con thoi khỏi thiên đình, rơi vào nhân gian. Con thoi này là tiên vật, bất cứ ai nhặt được đều có thể dệt thành gấm mây chỉ ứng với có ở trên trời. Vì miễn cho Vương Mẫu biết được việc này mà phạt các nàng, các nàng liền lên để vị tiên nữ thứ bảy nhỏ tuổi nhất lên xuống thế gian tìm kiếm con thoi bị thất lạc. Con thoi bị rơi vào trong tay của Phóng Ngưu Lang, tiên nữ muốn lấy con thoi về, liền hoá thành hình dáng người phàm, giả bộ ngẫu nhiên gặp phải Phóng Ngưu Lang, cầu xin Phóng Ngưu Lang chứa chấp. Phóng Ngưu Lang trong lòng thiện lương, chứa chấp tiên nữ, đưa nàng về nhà, dốc lòng chiều cố. Tiên nữ rất cuộc đạt được tín nhiệm của Phóng Ngưu Lang, gặt được con thoi từ trong tay Phóng Ngưu Lang. Lúc muốn trở về thiên đình thì lại phát hiện mình không bay lên được. Thì ra nàng và Phóng Ngưu Lang chung đụng mấy ngày nay, sinh lòng phàm, quyến luyến Phóng Ngưu Lang đối với nàng dịu dàng che chở, quyến luyến cuộc sống đơn giản hạnh phúc ở nhân gian. Sâu trong nội tâm nàng thật ra không muốn rời đi. Lúc này sáu vị tiên nữ kia lưu lại ở thiên đình thúc giục nàng trở lại. Khi phát hiện nàng mất đi pháp lực, không thể thăng thiên thì sáu vị tỷ tỷ suy nghĩ một biện pháp, kêu nàng tự tay giết chết Phóng Ngưu Lang, chặt đứt tơ tình, chặt đứt dính dáng của nàng cùng với trần thế, nàng liền có thể khôi phục pháp lực trở lại thiên đình.”

Giọng nói của Tuyên Thiệu rất nhẹ, tiếng nói trầm ấm thật là êm tai. Khi nói đến đây, hai người đứng lúc đi tới phía dưới Thất Tinh tháp, hắn chợt ngừng nói.

“Sau đó thì sao? Tiên nữ tự tay giết Phóng Ngưu Lang sao? Trở lại thiên đình hả?” Yên Vũ không khỏi truy hỏi. Tuyên Thiệu quay sang, chăm chú nhìn nàng.

Ánh trăng xuyên qua cành cây rơi vào trên mặt của hắn. Dưới dung mạo vô song là sự trang nghiêm không thể giải thích được. “Nàng chưa từng nghe qua truyền thuyết này sao?”

Yên Vũ lắc đầu. “Thiếp... Ở quê nhà của thiếp, truyền thuyết không giống lắm với cái chàng nói.”

Tim nàng đập bang bang. Khi giọng nói nhẹ nhàng chậm rãi của hắn từ từ kể đến truyền thuyết thì nàng lại buông lỏng cảnh giác, suýt nữa đã thốt ra “Thiếp lớn lên ở Lâm An, sao chưa từng nghe qua truyền thuyết này”.

Tuyên Thiệu nghe vậy gật đầu. “Có thể truyền thuyết ở mỗi địa phương đều không giống nhau lắm.”

Hắn dắt tay nàng, đi lên mười bậc, bước vào bên trong Thất Tinh tháp.

Thất Tinh tháp có bốn tầng, lên tới đỉnh tháp hầu như có thể quan sát toàn cảnh Lâm An. Thất Tinh tháp có bảy mép sừng vênh lên, mỗi mép sừng treo một ngôi sao lớn bằng đồng. Chẳng biết Thất Tinh tháp được xây dựng khi nào, bây giờ trên ngôi sao bằng đồng đã có rỉ xanh lốm đốm.

Bên trong tháp không có đèn đóm, cửa sổ mỗi tầng đều rất nhỏ, rất cao. Ánh trăng không xuyên vào được bao nhiêu.

Tuyên Thiệu vẫn nắm thật chặt tay của Yên Vũ. Mỗi một bước, mỗi một bậc thang đều bước vô cùng thận trọng, vững vàng.

Yên Vũ nghe được thang gỗ dưới chân phát ra tiếng kè kệt nho nhỏ. Tay bị Tuyên Thiệu nắm thật chặt, mặc dù tầm mắt lơ mơ nhưng nàng không chút lo lắng bước tiếp theo sẽ bước vào khoảng không.

Hai người đi thẳng đến tầng chót mới ngừng lại.

Tầng chót lại là một đoạn thang gỗ hẹp, có thể thông đến đỉnh tháp Thất Tinh. Tầm nhìn ở chỗ này mở ra, ngôi sao trên trời giống như gần trong gang tấc, đưa tay là có thể chạm tới.

“Muốn đi lên không?” Tuyên Thiệu quay sang hỏi nàng.

Yên Vũ cảm thấy đêm nay Tuyên Thiệu có chút kỳ quái. Trước kia, loại chuyện râu ria này đều là hấn nghĩ sao thì trực tiếp làm vậy. Đêm nay lại trịnh trọng hỏi nàng như thế.

“Nếu đã tới thì đi lên xem một chút đi.” Yên Vũ nhẹ giọng nói.

Nhưng thang gỗ thông lên đỉnh tháp rất hẹp, không cho phép hai người song song.

Tuyên Thiệu nhìn thang gỗ hẹp một chút. “Nàng muốn tự mình lên hay là ta mang nàng lên?”

Yên Vũ ngẩn ra, trong lòng thật giống như bị cái gì khuấy động. Hấn ở dưới tháp nói đến truyền thuyết, có phải câu hỏi hôm nay của hấn là ám chỉ cái gì hay không?

“Thiếp...” Yên Vũ mở miệng rồi lại do dự.

Nàng nhìn về phía cầu thang gỗ hẹp, để hấn mang nàng đi lên? Thang gỗ thật giống như chỉ có thể chứa một người đơn độc đi qua? Tự mình lên?

Yên Vũ nhìn Tuyên Thiệu. Trong bóng tối, nàng nhìn không thấy vẻ mặt của hấn, chỉ có thể nghe được tiếng hít thở dài và nhịp tim mạnh mẽ kiên định của hấn.

Do dự một hồi, nàng nói: “Chàng mang thiếp lên đi!”

Tuyên Thiệu lập tức nở nụ cười. Mặc dù nàng không nghe được tiếng hấn cười, nhưng cảm thấy tựa như tầng chót mở tới được ánh trăng nhu hoà chiếu sáng.

Tuyên Thiệu tiến lên ôm lấy nàng, nhún người bay lên. Không có đi thang gỗ, mà là sau khi bay lên thì một cước đạp mạnh lên thang gỗ, thân mình từ cửa sổ ở mái nhà bay lên đỉnh tháp.

Mặt trăng và ngôi sao tựa như gần trong gang tấc.

Dung mạo tuấn tú của hấn ở dưới ánh trăng càng khiến cho người ta tim đập thành thịch.

Hai người sóng vai nằm trên đỉnh tháp, ngược nhìn vầng trăng sáng, ngược nhìn ngôi sao lấp lánh.

Nàng gối lên cánh tay hấn. “Sau đó thì sao? Vị tiên nữ kia làm sao? Nàng trở lại thiên đình ư?”

Tuyên Thiệu khẽ cười một tiếng, chậm rãi nói nhỏ: “Lúc nàng xuống tay với Phóng Ngưu Lang thì lại phát hiện lòng độc ác của mình không đủ. Từ lúc hai người ở chung nhà, nàng đã bắt tri bắt giác yêu Phóng Ngưu Lang. Cuối cùng nàng lệ rơi đầy mặt, đem giấu con thoi ở trong nhà Phóng Ngưu Lang, cam nguyện một đời tiếp nhận nghiêm phạt của Vương Mẫu nương nương. Vương Mẫu cho rằng Phóng Ngưu Lang là người phạm không thể ở lại, lúc muốn dùng tiên pháp đánh chết Phóng Ngưu Lang thì tiên pháp bị giam cầm trong cơ thể của tiên nữ kích phát, nàng chắn trước người Phóng Ngưu Lang, hoá thành Thất Tinh tháp, chống đỡ tiên pháp của Vương Mẫu nương nương công kích. Nhưng tiên nữ không phải là đối thủ của Vương Mẫu nương nương, Phóng Ngưu Lang vẫn bị chết dưới tay của Vương Mẫu. Tiên nữ cũng bị Vương Mẫu giam cầm trong Thất Tinh tháp, không bao giờ có thể tiếp tục hoá về nguyên hình. Sáu vị tỷ tỷ của tiên nữ thương hại tiên nữ, liền dùng hết khả năng đem linh hồn suýt nữa bị tan thành tro bụi của Phóng Ngưu Lang để ở xung quanh Thất Tinh tháp. Nàng thấy cây cổ thụ ngàn năm ở phía sau tháp kia không? Có người nói chính là Phóng Ngưu Lang biến thành.”

Yên Vũ ngẩng đầu nhìn ánh sao nhấp nháy trên bầu trời, khoé mắt chẳng biết đã ướm khi nào.

93. Chương 95: Nàng Có Thể Ngây Ngốc Bao Lâu

Mục Thanh Thanh nhú mày, hỏi ngược lại: “Đây là tấm cung của ta, Hoa mỹ nhân cho rằng ta không ở trong tấm cung nghỉ ngơi thì nên ở nơi nào?”

“Người! Cung nữ thiếp thân của người thông dâm với thị vệ, chẳng biết liêm sỉ, ở trong cấm cung làm ra chuyện tâng tịu với nhau! Đó là người cai quản bên dưới không nghiêm dẫn tới lỗi lầm! Người còn không thấy ngại ở chỗ này nghỉ ngơi?” Hoa mỹ nhân phản ứng cũng coi như là mau.

“Ta... Hoàng thượng, chuyện này nô tỳ cũng không biết ạ. Cung nữ vô ý làm dơ áo của nô tỳ, nô tỳ vốn dự định bảo cung nữ lấy y phục để thay, nhưng đợi lâu không đến, nô tỳ lại cảm thấy buồn ngủ liền đi về trước... Hoàng thượng, nô tỳ... Nô tỳ không để ý quần áo tốt người bên mình là lỗi của nô tỳ, xin hoàng thượng trách phạt.” Mục Thanh Thanh nói, xoay người xuống giường, chỉ một thân áo trong, quỳ trên mặt đất. Về kinh sợ trên mặt, tội nghiệp, chân thành không gì sánh được.

Lòng hoàng đế đã sớm bị nước mắt trong suốt nhỏ xuống của nàng ta nhào nặn, lúc này đâu còn có tâm tư phạt nàng ta.

“Ái cơ không nên tự trách, trăm là thiên tử, người trong thiên hạ đều là con dân của trăm. Nếu người trong thiên hạ phạm sai lầm, chẳng phải đều là trăm quản giáo không nghiêm?” Hoàng đế cất bước tiến lên, tự mình đỡ Mục Thanh Thanh đứng dậy, nắm đôi tay mềm mại của nàng trong tay. “Là cung nữ kia không có liêm sỉ trước, đâu phải là lỗi của ái cơ? Tất cả các người lui ra, tổng cổ cung nữ kia đến hoán y cục, chuyện này không cho phép nhắc lại.”

Hoa mỹ nhân hận đến ngứa răng, cũng chỉ có thể nhìn Mục Thanh Thanh ghé vào vai của hoàng đế chớp mắt với mình như đang thị uy, cùng người khác lui ra ngoài.

Lúc muộn một chút, Hoa mỹ nhân lặng lẽ đi Phượng Nghi cung một chuyến, rồi nhanh chóng rời khỏi.

Hoàng hậu vuốt ve chiếc vòng ngọc trên cổ tay, trong lòng tự định giá chuyện từ đầu đến cuối. Kế này không được, chúng ta làm lại một lần nữa! Tranh thủ tình cảm với mình thì thôi đi, mình cũng không mất đi cái gì, nhưng tranh con trai với mình thì tuyệt không được.

Hoàng đế ra lệnh mọi người phân tán. Mình thì lưu lại Hoa Âm điện, sủng hạnh Mục chiêu nghi.

Vì đã ăn qua thịt, trở lại làm con gà ăn chay, có vẻ càng nhạt nhẽo vô vị.

Mục chiêu nghi nhắm mắt không nhìn tới khuôn mặt phì nhiêu của hoàng đế. Trước mắt loé lên dung mạo tuyệt thế của Tuyên Thiệu, trong lòng trở lại chỗ cung điện chỉ có ánh trăng dát mới vừa rồi. Cảm giác kích thích thoả thuê.

Nếu không bởi vì Yên Vũ, nàng ta sao phải phó thác bản thân với người đàn ông vô mao vô năng như vậy! Việc này kêu nàng ta sao có thể không hận Yên Vũ!

Mục Thanh Thanh đương nhiên không biết chuyện Cao Khôn từng nói là cố ý lừa nàng ta.

Chẳng qua tục ngữ có nói “không có lửa làm sao có khói”. Nếu không phải trong lòng nàng ta vốn oán hận Yên Vũ thì sẽ không bị Cao Khôn nói xạo xúi giục.

Yên Vũ không để ý tại sao trong lòng Mục Thanh Thanh hận nàng thấu xương, chỉ để ý tận tụy làm con dâu hiền hiếu.

Đặc biệt mời đầu bếp của quán nổi danh nhất Lâm An làm những món ăn nổi tiếng Tuyên Châu, để bà tử trong tiểu viện học xong rồi truyền thụ cho nàng.

Nàng tự tay thử nhiều lần, đến khi sắc hương vị đều đủ, lên được mặt bàn thì tự mình sáng sớm làm xong, kêu người lấy hộp đựng thức ăn, tới chính viện trước giờ ăn sáng.

“Mẫu thân mạnh khoẻ. Con lúc rời Tuyền Châu vội vàng vàng, không thể chuẩn bị một chút quà tặng nào cho phụ thân mẫu thân, trong lòng cảm thấy rất hổ thẹn. Mấy ngày qua đặc biệt học vài món ăn nổi tiếng Tuyền Châu, miễn cưỡng có thể vào miệng. Mong rằng mẫu thân không ngại.” Yên Vũ kêu người dọn cơm.

Tuyên Văn Bình ăn sáng ở thư phòng, lúc này chỉ có Tuyên phu nhân ở đây.

Tuyên phu nhân nhìn một bàn thức ăn tinh xảo, màu sắc đẹp mắt, ngửi mùi thơm đập vào mặt, thực giác nhỏ dãi.

“Con có lòng.” Tuyên phu nhân nói. “Không cần áy náy, chúng ta đều biết con ở Tuyền Châu bị thương, có thể bình an trở về là tốt rồi.”

Yên Vũ tiến lên, tự mình lau sạch tay cho Tuyên phu nhân.

Đưa qua đôi đũa, đứng ở một bên gấp thức ăn cho Tuyên phu nhân.

Thấy ánh mắt của Tuyên phu nhân quét qua rồi dừng lại trên đĩa nem rán Tuyền Châu vàng óng ánh thì liền một tay kéo tay áo, một tay cầm đũa gấp nem rán đặt vào đĩa trước mặt Tuyên phu nhân.

Tuyên phu nhân ném một miếng, dù chưa nói lời nào, nhưng liên tục gật đầu.

Vài món ăn Tuyền Châu khiến cho Tuyên phu nhân dùng xong bữa sáng tâm tình thật tốt.

Tâm tình của Tuyên phu nhân thật tốt, vận may của Yên Vũ dĩ nhiên cũng đến. “Ta thấy con về mặt ẩm thực cũng thật có tâm. Tuy là đồ ăn sáng đơn giản nhất nhưng ăn bài khéo léo ngon miệng. Công việc phòng dệt ít, bây giờ con dư sức ứng phó, công việc phòng bếp của chính viện cũng giao cho con đi.” Tuyên phu nhân cười ôn hoà, nói.

Yên Vũ nghe vậy còn chưa dám tin, véo mình một cái, trong lòng nhảy bang bang kịch liệt. Nàng luôn trông mong ngày này, có thể một ngày vươn tay đến trong đồ ăn thức uống của Tuyên Văn Bình.

Chỉ có điều không ngờ rằng ngày này sẽ đến nhanh như vậy! Thuận lợi như vậy!

Nàng đã dự tính đem thuốc độc cậu cho bỏ vào trong đồ ăn thức uống của Tuyên Văn Bình, nhìn thân thể Tuyên Văn Bình bất tri bất giác chậm rãi hư hỏng! Nàng đã nghĩ đến bản thân mình rốt cuộc đã báo đại thù cho Diệp gia, nhìn dáng vẻ chết đi của hung thủ năm đó!

Vì sao trong lòng ngoại trừ một chút vui sướng ra thì có nhiều bức rức cùng thất vọng mất mát như vậy?

Vì sao một chút xú vui sướng cũng dần dần tiêu tan trong bất lực cùng đau khổ vô biên?

“Sao vậy? Không có lòng tin với mình sao?” Tuyên phu nhân thấy nàng vẫn cúi đầu không trả lời, liền khẽ cười hỏi.

Yên Vũ hít sâu một hơi. “Dạ, mẫu thân, con sợ mình không có cách gì đảm nhiệm được.”

Để cự tuyệt một cơ hội chờ mong đã lâu bày ở trước mặt mình thì cần dũng khí rất lớn.

Chân mày Yên Vũ nhíu chặt, hít thở cũng có chút lực bất tòng tâm.

Tuyên phu nhân khẽ cười vỗ vỗ tay nàng. “Mẫu thân tin tưởng con, đừng nghĩ mình tuổi còn nhỏ thì lười nhác, nên học sớm muộn cũng phải học.”

Tuyên phu nhân cười vô cùng ấm áp, một điểm chán ghét trăm chiều đối với nàng trước đây cũng không thấy, giống như Yên Vũ thật sự là do bà ta chọn kỹ lựa khéo mà ra, một con dâu hài lòng nhất.

“Thiếu phu nhân, có phu nhân trấn giữ cho ngài, ngài nên thả lỏng lòng đi.” Lưu ma ma tưởng Yên Vũ muốn khiêm nhường một chút, lập tức ở bên cạnh nói.

Trong lòng Yên Vũ vô cùng khổ sở. Nay sự tình đi đến bước này, khi cơ hội thực sự đã tới, hoàn toàn không giống với tưởng tượng trước đây. Nàng cho rằng khi nàng dụng tâm chiếm được tín nhiệm của Tuyên phu

nhân, có thể tới gần đồ ăn thức uống của Tuyên Văn Bình thì nàng sẽ rất cao hứng, rất nhẹ nhàng. Nhưng giờ đây tràn đầy hổ thẹn, bụng đầy đau tranh là chuyện gì xảy ra?

“Được rồi, không cần phải nói, mẫu thân thấy con được, con nhất định có thể được.” Tuyên phu nhân giao sổ sách phòng bếp trong tay cho nàng. “Ngược lại cũng không cần mọi chuyện tự mình làm, chỉ cần giao những thứ này cho tôi tổ chức lực bên cạnh con là được rồi, con chỉ cần hiểu rõ là được.”

Yên Vũ đã không còn đường cự tuyệt, giơ tay tiếp nhận sổ sách. “Cảm ơn mẫu thân!”

Trên đường trở về viện của Tuyên Thiệu, nàng luôn cầm một chồng nhỏ sổ sách, mỗi một bước đi đều vô cùng chậm rãi.

Lục Bình tiến lên phía trước nói: “Thiếu phu nhân, để nô tỳ cầm nhé?”

Nhưng Yên Vũ giống như không nghe thấy, tiếp tục từng bước một đi về phía trước. Ánh mắt tựa như rơi vào con đường đá xanh phía trước bước chân, lại tựa như không có nhìn gì cả.

Mãi cho đến khi trở về viện, Yên Vũ ngồi trong phòng chính lặng lẽ nhìn sổ sách, một lúc lâu trong mắt mới khôi phục thần thái.

“Lục Bình, người đi xem phòng bếp của chính viện, thuận tiện hỏi thăm sở thích của lão gia và phu nhân, sao chép một bản thực đơn mấy ngày gần đây rồi cầm về.” Yên Vũ phân phó.

Nhìn thấy Yên Vũ rút cuộc khôi phục trạng thái, trên mặt Lục Bình hiện ra vẻ nhẹ nhõm. “Dạ!” Đáp ứng một tiếng liền lui ra ngoài.

Yên Vũ nhìn bóng dáng Lục Bình rời khỏi phòng chính, trong lòng tự nói với mình nên đối mặt sớm muộn sẽ đối mặt. Cùng với mỗi ngày tiếp tục lừa gạt bọn họ, mỗi ngày càng hăm sâu vào, không bằng làm xong chuyện mình nên làm... Coi như là cho 187 mạng chết oan của Diệp gia một công đạo.

Về phần sau đó... Còn nàng và Tuyên Thiệu vốn từ lúc mới bắt đầu đã quyết định sẽ không có kết quả...

Lục Bình mang theo giấy bút tới phòng bếp.

Tiết thị, quản sự của phòng bếp, bày một khuôn mặt tươi cười tiến lên đón. “Ý, đây không phải là Lục Bình cô nương bên cạnh công tử sao? Sao hôm nay rảnh rồi đến phòng bếp này của chúng tôi?”

Lục Bình nâng mắt nhìn bà ta. “Thiếu phu nhân phái ta tới, sau này phòng bếp của chính viện sẽ do thiếu phu nhân quản, không phải là người không biết chứ?”

Mấy bà tử đang bận ở một bên đều len lén nghiêng mắt nhìn qua.

Tiết thị cười ha hả. “Biết, sao lại không biết? Thiếu phu nhân quản phòng dệt liền đuổi đi Viên thị. Bây giờ thiếu phu nhân lại quản phòng bếp, có phải là ai ai trong phòng bếp cũng cảm thấy bất an một chút?”

Lục Bình nghe vậy, nâng mắt nhìn Tiết thị một chút. “Lời này của người nói sai rồi. Viên thị không phải là thiếu phu nhân đuổi đi, đuổi đi Viên thị chính là phu nhân. Người đến trong viện của phu nhân hỏi thăm một chút, thiếu phu nhân có từng nói một câu Viên thị có lỗi nào không? Là bản thân Viên thị hồ đồ, chọc giận phu nhân. Có lẽ mọi người trong phòng bếp này đều là người thông minh, nhất định sẽ không có người làm ra chuyện hồ đồ như vậy, chọc phu nhân mất hứng.”

Tiết thị nhếch nhếch miệng, không có tiếp lời.

Lục Bình dạo qua một vòng ở phòng bếp, nhìn một chút đồ ăn được mua có tươi mới, có đa dạng hay không?

Vừa nhìn xong, Tiết thị tự đánh giá một hồi, chẳng biết nghĩ tới điều gì, liền tiến lên lôi kéo Lục Bình. “Trong phòng bếp có khói, bị sắc khó chịu, ngài là đại nha hoàng được yêu thích bên cạnh công tử, làm sao có thể ở nơi như thế này. Mời ra bên ngoài, ngài muốn hỏi gì thì cứ hỏi ta.”

Lục Bình cũng đã nhìn xong, trong lòng ít nhiều nắm chắc, liền theo Tiết thị ra khỏi phòng bếp.

Tiết thị kéo nàng đến sau một cây che kín người, nịnh nọt cười nói: “Ngài là người lâu năm bên cạnh công tử mà, không nói ở trước mặt công tử, dù cho ở trước mặt lão gia và phu nhân cũng là người được yêu thích, những việc cực khổ mệt nhọc này sao có thể rơi xuống trên người ngài?”

Lục Bình thấy vẻ mặt Tiết thị thương tiếc bất bình ình, hơi rũ mắt, khẽ cười nói: “Có cái gì không thể? Chúng ta đều là người hầu, dĩ nhiên là chủ tử phân phó thế nào thì chúng ta làm như thế đó.”

Tiết thị sờ soạng một chút trong ngực, kéo tay của Lục Bình qua, nhét vào trong tay nàng một vật cứng rắn.

Lục Bình mở lòng bàn tay ra nhìn, thì là một khối bạc vụn.

Nàng xoay tay nắm bạc ở trong tay, thông xuống hai bên người. Có lẽ phòng bếp mua thức ăn một ngày cũng có rất nhiều béo bở, Tiết thị ra tay khá hào phóng.

Tiết thị thấy nàng thu bạc, trên mặt lập tức liền thả lỏng mấy phần. “Ngài nói đúng lắm.”

“Hừm.” Lục Bình tỉnh bơ gật đầu. “Người nói cho ta ngày thường phu nhân và lão gia đều thích gì, về thức ăn có kiêng kị gì, còn nữa, thực đơn mấy ngày nay các người đều sao lại một bản mang về cho ta.”

“Vâng, vâng!” Tiết thị thấy Lục Bình nhét bạc vào trong ngực, nói tới nói lui cũng dễ chịu rất nhiều. Răm rắp đem những gì nhớ được nói tất cả, rồi vác thực đơn đến cho Lục Bình.

Lục Bình trở về từ chính viện, đem bạc Tiết thị biếu nàng cùng các sở thích của lão gia và phu nhân ghi chép cẩn kẽ trên giấy trình cho Yên Vũ.

Yên Vũ nhìn bạc, cười liếc Lục Bình. “Đưa cho người thì người nhận đi.”

Vốn lúc nàng và Lục Bình ở trong một phòng còn tưởng rằng Lục Bình là một người không dễ chung đụng. Lâu ngày mới phát hiện thật ra Lục Bình rất đơn giản, một lòng trung với chủ. Vốn nàng ta là một lòng trung với Tuyên Thiệu, bây giờ mình là vợ của Tuyên Thiệu, thành chủ nhân của nàng ta, nàng ta liền cũng một lòng trung với mình. Có nha hoàn như thế bên người thật khiến cho nàng bớt không ít sức lực.

Nàng lật nhìn sơ sơ những thứ Lục Bình ghi chép.

Chữ viết của Lục Bình không đẹp, thậm chí còn có rất nhiều lỗi chính tả, nhưng không khó nhìn ra nàng ta viết vô cùng dụng tâm, ghi lại rất là cẩn kẽ.

Thậm chí ngay cả một ít chi tiết nhỏ nàng không nghĩ tới, Lục Bình cũng nghe đến. Ví dụ như lão gia thích chén men sứ đen hoa văn lông thỏ, phu nhân thích chén men sứ xanh hoa văn rạn nứt.

Yên Vũ gật đầu, gỡ từ trên đầu xuống một cây trâm lông bằng vàng ròng nạm hồng ngọc* đưa tới trước mặt Lục Bình.

Lục Bình sửng sốt, ngẩng đầu nhìn Yên Vũ. “Không, không, nô tỳ không nên. Đây đều là chuyện thuộc bốn phận của nô tỳ, không đảm đương nổi ban thưởng của chủ tử.”

Yên Vũ cười nói: “Chuyện thuộc bốn phận cũng có làm tốt, làm không tốt. Hôm nay người làm rất hợp tâm ý của ta, ta há có thể không khen thưởng người? Nhận ban thưởng của chủ tử cũng là chuyện thuộc bốn phận của người, đừng khước từ.”

Trên mặt Lục Bình còn có chút do dự.

“Bây giờ người cũng mười bốn mười lăm tuổi rồi phải không?” Yên Vũ đột nhiên hỏi.

Lục Bình gật đầu. “Sang năm thì mười lăm.”

“Cô nương lớn rồi, trong ngày thường ăn mặc xinh đẹp một chút. Người thường xuyên phải đến ngoại viện, thỉnh thoảng cũng có thể gặp mặt Lộ đại nhân phải không?” Yên Vũ mới vừa phun ra mấy chữ “Lộ đại nhân”.

Lục Bình liền thoáng chốc đỏ mặt, tiến lên hai tay nhận lấy cây trâm, e lệ đầu đầu chôn đến ngực.

“Bữa tối lão gia thường hỏi phủ dùng phải không?” Yên Vũ xem tờ giấy trong tay, nhàn nhạt hỏi.

Lục Bình gật đầu. “Dạ.”

“Được.”

Yên Vũ trải giấy Tuyên Thành, đem những điều Lục Bình ghi chép phân loại, sao chép lại. Dưới những chữ thanh tú là các sở thích của Tuyên Văn Bình và Tuyên phu nhân, càng là những báo cáo nàng dựa vào để trả thù.

Toàn bộ buổi chiều nàng đều dùng để thuộc lòng mấy thứ này. Lúc trời ngã về tây, nàng đã có thể thuộc nằm lòng tất cả sở thích của Tuyên Văn Bình và Tuyên phu nhân.

Nàng đổi một bộ quần áo tiện lợi, giấu thuốc độc cậu đã cho vào trong móng tay.

Mang theo Lục Bình đi đến phòng bếp của chính viện.

Khi Tiết thị nhìn thấy Lục Bình thì vẫn ngược một khuôn mặt tươi cười, nhưng khi nhìn thấy Lục Bình đỡ Yên Vũ thì lập tức đổi sắc mặt.

Đều nói thiếu phu nhân này là nhân vật lợi hại. Tuyên phu nhân vốn thật không thích nàng ta, nàng ta lại có thể dụ Tuyên phu nhân đổi đãi nàng ta như con gái ruột vậy.

Bây giờ phòng bếp cũng rơi vào trong tay nàng ta, chẳng lẽ nàng ta cũng đem người phòng bếp đổi đi.

Viên thị là thông gia với Lưu ma ma ở bên người phu nhân cuối cùng cũng không giữ được vị trí của mình, bị bán đi.

“Ý, thiếu phu nhân mạnh khỏe. Phòng bếp vừa nóng vừa bẩn, không thể là nơi cho người đợi.” Tiết thị bước lên phía trước nói.

Yên Vũ nhìn bà ta một cái, thấy trên mặt bà ta không ít mồ hôi, gật đầu. “Tuy là tháng bảy nhưng hôm nay vẫn cực kỳ nóng, các người cả ngày ở trong cũng đủ cực khổ.”

Tiết thị kinh ngạc nhìn Yên Vũ. “Không, không cực khổ, các nô tài nên vậy.”

Khi đang nói chuyện, Yên Vũ đã nhắc chân bước vào phòng bếp.

Phòng bếp lớn của chính viện Tuyên phủ là nơi hết sức rộng rãi. Nồi và bếp cũng được lau chùi đến trong suốt, bếp lò đốt, thật là vô cùng oi bức.

Yên Vũ kêu Lục Bình kéo ống tay áo lên cho nàng, vánh ngón tay, rửa tay vô cùng thận trọng.

Tiết thị rất đổi kinh ngạc nhìn một màn trước mắt, không thể tin nói: “Thiếu phu nhân, người đây là?”

Yên Vũ khẽ cười. “Trước đây ta không có cơ hội tỏ chút lòng hiếu thảo với phụ thân mẫu thân thì cũng thôi, bây giờ có cơ hội như vậy, ta dĩ nhiên tự thân làm gì đó cho bọn họ.”

“Không được, không được!” Tiết thị liên tục xua tay. “Công việc này không phải người có thể làm ra?”

Yên Vũ liếc nhìn bà ta, chậm rãi rút ra trên cổ tay mình một chiếc vòng ngọc vân xanh nhạt, đặt vào trong tay Tiết thị. “Ồ đây khó tránh khỏi va chạm, người ở một bên giúp ta đi.”

Yên Vũ nói xong, thâm ý liếc Tiết thị một cái.

Tiết thị ôm chiếc vòng ngọc trong tay, thật yêu thích không dứt được.

Đồ đạc trong tay chủ tử, có cái nào mà không tốt? Vòng tay xinh đẹp như vậy, thường ngày đừng nói sờ một cái, cho dù thấy cũng chưa thấy qua!

Tiết thị nuốt một ngụm nước miếng. Nếu không nói ngăn trở, chỉ phân phó người ở một bên rửa sạch, thái đồ ăn, nhóm bếp, mình đứng ở bên cạnh cũng không thể thật sự để thiếu phu nhân động tay cái gì, người khác đều chuẩn bị xong tất cả, dù cho thiếu phu nhân động cái xềng một chút cũng coi như thức ăn này là thiếu phu nhân làm rồi!

Yên Vũ muốn chính là hiệu quả như vậy!

Tiết thị này trái lại cũng thức thời, không ngu ngốc.

Thức thời là tốt rồi. Giờ đây đã tiếp nhận phòng bếp, nàng còn có thể ngây ngốc ở Tuyên phủ bao lâu đây?

Bây giờ nàng chỉ để ý sở thích của Tuyên Văn Bình và Tuyên phu nhân, nàng không động đến sổ sách của phòng bếp chút nào. Hôm nay thấy Tiết thị, có lẽ nàng cũng không cần lật xem sổ sách.

Dưới sự trợ giúp của trù nương*, Yên Vũ cũng “làm” vài món chính cho bữa ăn tối. Cá chua Tây Hồ, tôm nõn Long Tỉnh, vịt tiềm, thịt Đông Pha, canh cá chép đen.

(*nữ đầu bếp)

Trên giấy viết Lục Bình mang về, Tuyên Văn Bình thích nhất là ăn vịt.

Trong móng tay nàng giấu thuốc độc, toàn bộ bỏ vào trong vịt tiềm kia

94. Chương 96: Hoàng Thượng Giá Lâm

Một mâm thức ăn sắc hương vị đầy đủ được dâng lên bàn ăn của phòng chính. Tuyên Văn Bình và Tuyên phu nhân đều ngồi ở một bên nói chuyện phiếm.

Tiết thị sờ chiếc vòng tay trên cổ tay mà thiếu phu nhân để cho bà ta “bảo quản”, trên mặt cười thành một đoá hoa. “Lão gia, phu nhân, bữa tối này đều là thiếu phu nhân tự mình làm, các nô tài vốn không chịu để cho thiếu phu nhân chạm vào. Trời hôm nay ấy, nhúc nhích một chút là toàn thân mồ hôi, huống chi là chỗ phòng bếp kia. Nhưng thiếu phu nhân cũng không chịu, nhất định phải tự mình bắt tay làm, nói là như vậy mới biểu lộ lòng thành của mình.”

Tuyên phu nhân vừa nghe, kinh ngạc nhìn Yên Vũ. “Ta kêu con quản phòng bếp, không có kêu con ra sức như vậy! Nào có cách quản nào như con!”

Yên Vũ khẽ cười khom người: “Con đơn giản chỉ tận hiếu tâm với phụ thân, mẫu thân, nào có gì là đảm đương không nổi. Cũng không cực khổ như Tiết thị nói vậy, phần lớn là bọn họ chuẩn bị, con chẳng qua chỉ động tay hai cái mà thôi.”

Nàng ở phòng bếp xông một thân mùi khói, giờ đây hầu hạ phụ thân mẫu thân dùng bữa dĩ nhiên đã thay quần áo, nhìn không ra cái gì.

“Con đó!” Tuyên phu nhân lắc đầu, trên mặt cũng là vẻ vui mừng.

Không có trường bối nhà ai không thích văn bối hiếu kính mình, huống chi là con dâu chẳng thân mấy của bọn họ. Then chốt là đến làm bọn họ vui lòng, hiển nhiên khiến cho trong lòng bọn họ được an ủi rất lớn.

Dù Tuyên Văn Bình không nói cái gì nhưng biểu cảm trên mặt giãn ra tiết lộ nội tâm ông ta hài lòng.

“Mời phụ thân, mẫu thân vào chỗ, lại ném thử tay nghề của con có được không?” Yên vũ nhận lấy khăn lau tay từ nha hoàn ở bên cạnh dâng lên, rồi tiến lên rửa tay cho Tuyên phu nhân.

Sau khi Tuyên Văn Bình vào chỗ, Yên Vũ lập tức ở bên cạnh múc cho ông ta một chén vịt tiềm.

Trước mặt Tuyên Văn Bình là một hàng bộ chén đĩa bằng men sứ đen hoa văn lông thỏ hạng nhất, còn trước mặt Tuyên phu nhân lại là một bộ chén đĩa bằng men sứ xanh hoa văn rạn nứt.

Bộ chén đĩa trong suốt giống như ngọc thạch, những đường nhỏ tinh tế được bao trùm dưới một lớp men trong suốt, khiến người ta thấy đều vui mắt.

Yên Vũ chấp đĩa lên, gấp cá chua Tây Hồ, lựa ra xương cá, đặt ở trong đĩa trước mặt Tuyên phu nhân.

Mặt Tuyên phu nhân mang ý cười, gạt đầu một cái.

Con dâu này dụng tâm, sao bà lại nhìn không ra chứ?

Yên Vũ vẫn đứng ở một bên gấp thức ăn cho hai người, thấy Tuyên phu nhân cũng chỉ chỉ vịt tiềm đã bị nàng bỏ thuốc độc.

Chẳng phải nói Tuyên phu nhân không thích ăn vịt sao? Sao tối nay cũng muốn uống canh vịt này cơ chứ?

Mặc dù lúc đầu Tuyên phu nhân không thích nàg, nhưng bây giờ luôn đối với nàg không tệ, vả lại tin tưởng nàg như vậy. Nàg đã phải đi mưu tính tánh mạng của cha Tuyên Thiệu... Sao có thể ngay cả mẹ của hã cũng không buông tha?

Yên Vũ cụp mắt xuống, làm như không thấy chỉ thị của Tuyên phu nhân, gắp tôm nòn Long Tinh đặt ở trong đĩa trước mặt Tuyên phu nhân.

Nhưng Tuyên phu nhân cố chấp, vẫn cứ hướng về nàg chỉ vào cái chung vịt tiem.

Trong lòng Yên Vũ nhảy bang bang, tay cầm lên muỗng cũng hơi run rẩy một chút.

Cậu nói, thuốc độc này là mạn tính, có thể thỉnh thoảng dùng một chút xíu. Sẽ không có việc gì chứ? Nếu như nàg không chịu mức cho Tuyên phu nhân canh vịt, có thể khiến Tuyên phu nhân hoặc là Tuyên Văn Bình nghi ngờ nàg hay không?

Nàg muốn bảo toàn bản thân trước, để Tuyên phu nhân mạo hiểm một lần? Hay là muốn bảo toàn an nguy của Tuyên phu nhân, tự mình gánh chịu hậu quả bị nghi ngờ?

Những lo lắng này bắt quá chỉ là trong nháy mắt.

Lúc nàg đang cầm lấy muỗng đưa về phía cái chung thì một loạt tiếng bước chân khiến cho nàg mừng rỡ.

Nàg bỏ xuống cái chén trong tay, nhìn ra ngoài.

Tuyên phu nhân không rõ vì sao, ngẩng đầu hồ nghi nhìn nàg.

Chợt thấy mảnh của phòng chính được vén lên từ bên ngoài.

Tuyên Thiệu cúi người mang theo khí nóng, đi vào phòng chính.

Nhìn thấy Yên Vũ, nét mặt hã biểu lộ mấy phần tươi cười. Ánh mắt hoàn toàn thờ ơ lướt qua trên mặt Tuyên Văn Bình và Tuyên phu nhân.

“Sao nàg ở đây? Để ta trở về nhưng không tìm được nàg. Đi, theo ta trở về.” Tuyên Thiệu tiến lên kéo tay của Yên Vũ qua.

Yên Vũ hơi chần chờ.

Tuyên phu nhân để đũa xuống, nói: “Nếu đã tới thì ngồi xuống dùng một chút đi. Đi, phân phó phòng bếp làm tiếp vài món ăn tối!”

“Không cần!” Tuyên Thiệu lạnh lùng ngắt lời. “Dùng bữa phải có tâm trạng tốt mới có thể dùng được.”

Nói bóng gió hã ở đây không có tâm trạng tốt gì.

Tuyên Văn Bình vừa nghe, mặt lộ vẻ không vui, “rầm” vỗ đũa xuống mặt bàn. “No rồi!”

Tuyên Thiệu nhướng mày nhìn ông ta một cái, khinh thường hừ lạnh một tiếng.

Tuyên phu nhân vừa thương con trai vừa thương tướng công, trên mặt lộ vẻ khổ sở. Không có chuyện gì dẫn vật người phụ nữ hơn so với nhìn thấy con trai của mình cùng tướng công bất hoà. Huống chi Tuyên phu nhân chỉ có Tuyên Thiệu là con trai một.

Yên Vũ cúi đầu nhìn Tuyên Văn Bình đã uống trọn hai chén canh vịt, cũng biết bây giờ bị Tuyên Thiệu quấy nhiễu như thế, Tuyên phu nhân chắc chắn sẽ không có tâm tư tiếp tục ăn cơm. Như vậy cũng không cần phải lo lắng bà ta sẽ chạm tới canh vịt nữa.

“Mẫu thân, hay là giờ chúng con đi về trước nhé.” Yên Vũ thấp giọng cung kính nói. “Ngày khác trở lại tiếp phụ thân mẫu thân dùng bữa.”

Tuyên phu nhân chỉ biết gật đầu một cái.

Yên Vũ chủ động cầm tay của Tuyên Thiệu.

Tuyên Thiệu nâng lên khuôn mặt tươi cười, kéo nàg ra khỏi phòng.

Lúc này mặt trời đã xuống núi, đường ở trong viện được đèn lồng chiếu sáng.

“Không phải đã nói rồi sao, nàng không cần uất ức bản thân mình đi làm bọn họ vui lòng.” Tuyên Thiệu nắm tay nàng, thấp giọng nói.

Yên Vũ lắc đầu. “Mẫu thân đối với thiếp rất tốt, thiếp cũng không cảm thấy uất ức gì. Mặc dù phụ thân không nói chuyện nhưng cũng không nghiêm khắc lắm. Có thể ở trước mặt bọn họ tận lòng hiếu thảo cũng là tâm nguyện của thiếp.”

Tuyên Thiệu nghe vậy thì liếc Yên Vũ một cái, thở dài một tiếng, không nói gì cả.

Yên Vũ cảm thấy hôm nay tâm tình của Tuyên Thiệu dường như cũng không tệ lắm, với lại nói tới nói lui liền thận trọng hỏi vấn đề trong lòng mình vẫn hết sức tò mò. “Tướng công, chàng có oán giận gì trong lòng vậy?”

Người Tuyên Thiệu thoáng cứng lại, tiếp đó lại cất bước đi về phía trước. Nhưng tốc độ nhanh hơn rất nhiều so với vừa rồi.

Yên Vũ thở hổn hển đi theo phía sau hắn mới đuổi theo được bước chân hắn.

Mãi cho đến khi hai người tới phòng chính trong viện của Tuyên Thiệu thì Tuyên Thiệu mới dừng bước lại, rũ mắt nói: “Có cơ hội sẽ nói cho nàng biết.”

Yên Vũ không ngừng thở dốc, gật đầu. “Được.”

Hy vọng cái “có cơ hội” này đừng khiến cho nàng chờ quá lâu. Nàng thậm chí không biết mình còn có thể ở lại Tuyên phủ bao lâu? Còn có thể cùng hắn nắm tay, sớm chiều ở chung như vậy bao lâu?

Trong lòng Yên Vũ bỗng nhiên hiện lên rất nhiều lo lắng cùng không muốn, rất nhiều hổ thẹn cùng đau lòng. Nàng chợt nhào tới trước, ôm lấy Tuyên Thiệu từ sau lưng, ôm thật chặt, gần như ép thấu mình qua.

Lúc trước nàng ít khi chủ động như thế.

Tuyên Thiệu có chút kinh ngạc vì được cưng chiều, nghe thấy nàng gần như thở không ra hơi, mới đưa tay kéo nàng đến trước mặt, cúi đầu hôn lên trán nàng một cái. “Tối nay làm sao vậy?”

Yên Vũ lắc đầu, tiến vào làm ổ trong ngực của hắn, không nói một lời.

Khi đạt được cơ hội báo thù, nàng mới cảm nhận hết sức rõ ràng nếu như báo thù, nàng sẽ mất đi cái gì... Tuy rằng lòng vẫn luôn hết sức rõ ràng, nhưng một khi đi đến bước này nàng vẫn cho phép dối lừa mình – nàng không phải là để ý Tuyên Thiệu như vậy, nàng chỉ là trong lòng hổ thẹn đối với hắn.

Nhưng giờ đây nàng mới thật sự hiểu, thì ra chẳng biết từ khi nào nàng đã vô cùng quyến luyến phần ấm áp này... Vô cùng muốn lưu lại bên cạnh hắn...

Tuyên Thiệu cúi người ôm ngang Yên Vũ, mượn Lục Bình đẩy mình ra, vào phòng chính, vào phòng trong, đánh rớt màn giường đang treo.

Nàng ôm chặt lấy cổ của hắn, hôn những nụ hôn nhỏ vun trên mặt, trên người hắn, nóng bỏng giống như là một ngọn lửa đốt cháy.

Trái tim đã hoàn toàn sa vào trong giấy dựa của đau khổ thù hận và yêu thương nóng bỏng.

Đêm nay Yên Vũ luôn phá lệ chủ động. Tuyên Thiệu làm thế nào trải qua khiêu khích như vậy của nàng.

Ánh nến chập chờn trong phòng, hai người liêu chiểu triền miên.

Ở một chỗ sâu trong nội cung, trong một đại điện bỏ trống.

Quanh quần tiếng thở dốc liên tục của người phụ nữ.

Khi hai cái bóng triền miên dường như đang lên đỉnh thì giọng nói của người phụ nữ chợt say sưa hô lên. “Tuyên Thiệu, Tuyên Thiệu... Ta yêu chàng... Yêu chàng...”

Người đàn ông trên người nàng ta dừng tất cả động tác, chợt cứng đờ.

“Nhanh đi...” Người phụ nữ nhịn không được giãy dựa thân thể thúc giục.

Cao Khôn đứng ở ngoài điện, dựa vào trên cột màu son, ngẩng đầu nhìn ánh trăng bị đám mây che lại, trên mặt lộ ra một vẻ cười như không cười.

Một tiếng say sưa “Tuyên Thiệu” mới vừa rồi dĩ nhiên là hẩn nghe vào tai.

Không sợ không động tâm, chỉ sợ động tâm không đủ ngoan độc. Giờ đây độ lửa vừa vặn...

Lại qua một trận, hai người trong điện sửa sang quần áo, trước sau đi ra ngoài điện.

Người đàn ông gạt đầu với Cao Khôn. Cao Khôn cũng gạt đầu, ý bảo người đàn ông kia đi trước.

Mục Thanh Thanh lười biếng giơ tay lên xuyên qua mái tóc đen nhánh của mình. Người đàn ông tuổi trẻ trắng kiện khiến cho nàng thoải mái hơn rất nhiều so với hoàng thượng. Trước kia chưa từng nếm cảm giác thì thôi, giờ đây muốn ngừng mà ngừng không được.

“Cao công công.” Mục Thanh Thanh chậm rãi mở miệng, trong giọng nói vẫn mang theo dư âm hơi khàn khàn. “Kêu ta cảm ơn người như thế nào cho phải đây?”

Cao Khôn cúi người ôm lấy nàng ta, nhảy lên phi vút về phía Hoa Âm điện, khẽ cười nói ở bên tai nàng ta: “Cảm ơn ta? Không bằng người sinh hạ long tử, nắm giang sơn này ở trong tay, đến lúc đó cái gì không là của người? Cho ta vinh hoa phú quý mà người đời hâm mộ, thế nào?”

Mục Thanh Thanh sững sờ. Đúng vậy, hoàng thượng không được, thế nhưng mình được đó! Nếu mình có thể sinh hạ long tử, cướp đoạt giang sơn, Tuyên Thiệu cũng là vật trong bàn tay mình?

Mục Thanh Thanh ở trong lòng Cao Khôn cười duyên. “Cao công công kế sách hay.”

Trở lại Hoa Âm điện, hoàng đế bị mê hương đánh gục còn đang ngủ say trên trường kỷ.

Mục Thanh Thanh cởi quần áo, chui vào bên người hoàng đế, nhìn khuôn mặt mập của hoàng đế, thật là mất hứng, bĩu môi, xoay người vào trong, để lại cái lưng cho hoàng thượng.

Ngày hôm sau hoàng thượng ngủ thẳng đến mặt trời lên ới mơ màng tỉnh lại, đưa tay ôm qua vai mịn màng của Mục Thanh Thanh. “Ồ chỗ này của ái cơ, trầm thật sự ngủ vô cùng ngon.”

Mục Thanh Thanh cười khê. Có bí chế mê hương Cao công công tìm tới, sao không thể ngủ ngon được chứ?

“Đúng rồi, mấy ngày trước ái cơ nói muốn vì thái tử cầu Tuyên Thiệu làm thái phó, có chuyện này không?” Hoàng đế thức dậy vẫn nằm ở trên giường, xoa nắn mỹ nhân ở bên cạnh, hỏi.

Mục Thanh Thanh chớp mắt. Đây là ý nghĩ trước kia, chẳng phải bây giờ kế sách của Cao công công hay hơn sao? Nàng sao có thể bán lại món hời này cho thái tử?

“Là nô tỳ thiếu suy nghĩ. Nô tỳ cũng chỉ là nghe thấy mỹ danh của Tuyên công tử ở bên ngoài, con người ta trước mặt thì tuấn tú lịch sự, cũng không biết chừng sau lưng đến tột cùng tính cách ra sao. Thái tử là người kế vị. Đối với thái tử, ảnh hưởng tính cách từ thái phó càng lớn hơn chỉ đạo học thức.” Mục Thanh Thanh nâng bàn tay mềm mại của mình, ngón tay thon dài khoát lên trước ngực hoàng đế. “Cho nên, nô tì nghĩ...”

Hoàng thượng cười, nhìn nàng ta. “Ái cơ có ý nghĩ gì? Cứ nói ra.”

“Nô tì nghĩ, không bằng hoàng thượng ngài vì phục xuất cung đến Tuyên gia, thật sự khảo sát tính cách của Tuyên công tử thế nào, không phải là càng tốt hơn sao?” Ngón tay của Mục Thanh Thanh ở trước ngực hoàng đế nhẹ nhàng vẽ vòng tròn.

Hoàng đế giơ tay cầm lấy tay phá rối của nàng ta. “Ý kiến của ái cơ hay đó!”

Chuyện thú vị như thế, sao trước đây hẩn không nghĩ tới? Vẫn là Mục chiêu nghi của hẩn tình quái, thông minh hơn người!

“Hoàng thượng muốn đi, nhưng nhất định không thể bỏ lại nô tì nhé?” Mục Thanh Thanh trở mình đè ở trên người hoàng đế.

“Đây là dĩ nhiên.” Hoàng đế vui vẻ đáp ứng.

Hoàng đế mê luyện hậu cung, không lâm triều, cũng không phải là ngày một ngày hai. Quần thần sớm đã thấy nhưng không thể trách. Có việc đều là tấu với tả hữu thừa tướng, tả hữu thừa tướng sẽ cùng Tuyên tông chỉ huy sứ thương nghị quyết định, đã là trình tự mọi người ngầm thừa nhận.

Hoàng đế không có trọng trách triều chính dĩ nhiên vui vẻ, ung dung tự tại.

Ra lệnh Cao Khôn tìm tới quần áo nhìn không ra thân phận để cải trang, hoàng đế mang theo Mục Thanh Thanh ngồi xe ngựa lặng lẽ ra khỏi cấm cung.

Hôm nay Tuyên Thiệu hưu mộc*, đúng lúc bây giờ đang ở trong nhà.

(*ngày nghỉ, cứ năm ngày thì một ngày hưu mộc)

Yên Vũ ở trong thư phòng của Tuyên Thiệu nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ, bình yên vẽ tranh.

Tuyên Thiệu vui ở trên trường kỷ lật sách, thỉnh thoảng ngẩng đầu liếc nhìn nàng. Năm tháng như thế cũng tốt.

Lỗi tai Yên Vũ khê động, chợt đặt bút xuống.

Xe ngựa dừng ở cửa hông Tuyên phủ, cửa ở góc đó cách viện của Tuyên Thiệu gần nhất.

Cách mấy bức tường rào, nàng nghe cũng không rõ lắm.

Nhưng nàng thực sự rất mẫn cảm với giọng nói mềm mại của Mục Thanh Thanh.

“Tướng công, có người đến!”

Trên mặt Yên Vũ mang theo do dự. Giọng của Mục Thanh Thanh ở bên ngoài, dường như còn có giọng của một người khác.

Là hoàng đế?

Hoàng đế không yên ổn ở trong cung đi, chạy tới Tuyên phủ làm cái gì?

Tuyên Thiệu ngẩng đầu lên nhìn nàng. “Ai tới?”

Chân mày Yên Vũ khê nhíu, trong giọng nói mang theo chút không chắc chắn. “Là hoàng thượng và Mục chiêu nghi?”

Tuyên Thiệu thả sách ở trong tay xuống, đứng dậy đi ra ngoài, trong lòng tuy có chút không hiểu nhưng trên mặt cũng không có vẻ gì quá mức. “Ta đi tiếp giá.”

Yên Vũ lắng tai nghe, giọng của Mục Thanh Thanh nói: “Không cần bẩm báo, hoàng thượng vì phục xuất tuần chính là không muốn huy động nhân lực, giống với đãi khách thường lui tới là được rồi. Tuyên công tử các người có ở nhà không?”

Quản gia chính viện cuống quýt lên tiếng trả lời, dẫn nhóm hoàng thượng đi tới viện của Tuyên Thiệu.

Yên Vũ thừa dịp bọn họ còn chưa tới bên trong, liền lui ra khỏi thư phòng của Tuyên Thiệu, đi đến nội viện.

Nhưng trong lỗi tai vẫn lưu ý động tĩnh của Mục Thanh Thanh. Theo cái nhìn của nàng, Mục Thanh Thanh nhất định sẽ không vô duyên vô cớ xuất hiện ở Tuyên phủ. Có lẽ là nàng quá mẫn cảm với thủ đoạn của Mục Thanh Thanh, luôn cảm thấy mọi hành động của người phụ nữ này rắp tâm hại người, không dám khinh thường chút nào.

“Tham kiến hoàng thượng.” Tuyên Thiệu khom mình hành lễ.

“Thiệu nhi không cần khách khí. Hôm nay trầm cùng ái cơ ra ngoài du ngoạn, không nói lễ quân thần.” Hoàng đế cười nói.

Ánh mắt Mục Thanh Thanh quuyến luyện chăm chú vào trên mặt Tuyên Thiệu. Dùng ánh mắt miêu tả nhiều lần mặt mày, mũi, môi mỏng của hắn. Nhìn thế nào cũng không đủ.

“Tuyên công tử hưu mộc ở nhà, thông thường làm những gì?” Mục Thanh Thanh dịu dàng hỏi.

Tuyên Thiệu vẫn không nâng mắt nhìn nàng ta, cũng không để ý tới câu hỏi của nàng ta.

Mục Thanh Thanh tự bị mất mặt, trên mặt có chút khó coi.

Lúc đoàn người đi tới ngoài cửa thư phòng của Tuyên Thiệu thì Tuyên Thiệu bỗng nhiên dừng bước. “Hồi bẩm hoàng thượng, thư phòng của thần không cho phép phụ nữ đi vào, xin thánh thượng thứ lỗi.”

Mục Thanh Thanh thò đầu vào trong liếc mắt nhìn. “Thế nào, Tuyên thiếu phu nhân cũng không cho đi vào sao?”

Tuyên Thiệu chấp tay hướng về hoàng thượng, đối với Mục Thanh Thanh vẫn làm như không nghe thấy.

Bị người ta liên tiếp không nể mặt mũi hai lần, biết là người đàn ông nàng ta ái mộ nhất, nhưng trong lòng Mục Thanh Thanh cũng có oán giận.

Chỉ thấy nàng ta ôm cánh tay hoàng đế, khẽ lắc lắc, dịu dàng nói: “Hoàng thượng, nô tì chỉ là hiếu kì thôi...”

Giọng nói lập tức khiến cung nữ theo ở phía sau cũng không nhin được rùng mình.

Tất nhiên xương cốt của hoàng thượng bị một tiếng này xoa nắn đến tiêu tan.

“Thiệu nhi à, vạn sự đều có tiền lệ mà! Ái cơ của trẫm lẽ nào cũng không thể để cho người phá lệ một lần sao?” Hoàng thượng bày ra một bộ khí thế quân vương.

Chẳng qua khí thế quân vương này hiển nhiên không thể khiến cho Tuyên Thiệu thỏa hiệp, hắn chỉ thần nhiên nói: “Ái cơ của hoàng thượng có quan hệ gì với thần? Vả lại thư phòng không có gì ngoài sách. Trong Tam Xử Tàng của cấm cung cất giấu thiên hạ kỳ thư, toàn bộ đều tuyệt diệu.”

Tuyên Thiệu quả quyết từ chối, không hề có chỗ điều đình.

Sắc mặt Mục Thanh Thanh không vui, nhưng nghĩ tới ngay trước mặt hoàng thượng nàng ta không thể thật sự làm gì với Tuyên Thiệu. Ở dưới mắt hoàng đế, chi bằng mượn cơ hội này làm chút chuyện thú vị hơn. Liền hoà hoãn sắc mặt, nói: “Như vậy thì thôi. Ta đi xem ở nơi khác một chút.”

Nói xong liền buông cánh tay hoàng đế ra, đi về phía con đường nhỏ hai bên trồng trúc xanh.

Tuyên Thiệu nói với quần gia của chính viện: “Đi bẩm báo với mẫu thân, bảo bà ấy đến đây tiếp đón Mục chiêu nghi.”

“Dạ!” Quần gia kia vội vã rút lui.

Hoàng đế đưa mắt nhìn bóng lưng của Mục Thanh Thanh biến mất ở sâu trong rừng trúc, võ vai Tuyên Thiệu, nói: “Thiệu nhi đều ở đây xem sách? Đi, chúng ta vào trong thư phòng hàn huyên một chút.”

Mục Thanh Thanh cười nhìn người hầu dẫn đường ở bên cạnh. “Viện của thiếu phu nhân nhà ngươi ở đâu?”

Người hầu chỉ xa xa một cái. “Đi qua rừng trúc, vào cửa thủy hoa*, vòng qua bức tường phù điêu**, đi qua hành lang gấp khúc về hướng bắc, qua cầu nổi, là viện thứ nhất bên tay trái.”

(

“Được rồi, không cần người đi theo.” Mục Thanh Thanh phát tay kêu người hầu kia lui ra.

Người hầu khom lưng lui đến bên đường.

Mục Thanh Thanh mang theo cung nữ thiếp thân của mình, đi về phía viện người hầu đã chỉ.

Lúc này Yên Vũ đang vào cửa thủy hoa, ngồi trong hành lang gấp khúc, lắng tai nghe động tĩnh của chủ tớ Mục Thanh Thanh.

“Vân Châu, đi, người mau chạy đi thông báo ấu thân là Mục chiêu nghi ở trong viện của chúng ta, nói ta sợ chiếu cố không chu toàn, có điều thất lễ, mời mẫu thân đến tiếp đón.” Yên Vũ phân phó.

“Vâng.” Tô Vân Châu lên tiếng, lập tức hăng hái nhún người rời đi.

Mục Thanh Thanh tới Tuyên phủ, không gặp Tuyên phu nhân mà lại tới gặp nàng – một thiếu phu nhân. Nếu mình không mau mời Tuyên phu nhân đến thì có vẻ nàng không biết tôn ti nặng nhẹ.

Sau khi nhìn Tô Vân Châu rời đi, nàng vẫn không đứng dậy quay về viện, ngồi trong hành lang gấp khúc ngay tại cửa thủy hoa, lẳng lặng đợi Mục Thanh Thanh đến.

Nàng muốn xem xem nàng ta hôm nay đến đây, lại tính toán điều gì.

95. Chương 97: Tuyên Thiệu Phu Nhân Hạ Độc

Tiếng bước chân của Mục Thanh Thanh càng ngày càng gần.

Yên Vũ chậm rãi đứng dậy từ ghế đá trong hành lang, bước về phía trước hai bước nghênh đón, khom người nói: “Cung thỉnh chiêu nghi mạnh khỏe.”

Lúc này Mục Thanh Thanh vừa mới vào cửa thủy hoa, còn đang nằm ba bước ở ngoài, vẫn không kêu Yên Vũ đứng dậy. Cười nhạt, chậm rãi tiến lên: “Không ngờ rằng chúng ta lại gặp mặt nhanh như vậy chứ?”

Mục Thanh Thanh chậm rãi đi một vòng quanh Yên Vũ. “Giống như trở về thời gian chung đụng với nhau lúc trước phải không? Còn nhớ hành lang gấp khúc ở hậu viện Xuân Hoa lâu không? Nhớ chúng ta lần đầu gặp mặt chính là ở nơi đó chứ? Sau khi má Từ giới thiệu, người cũng khom người hành lễ với ta, kêu ‘tiểu thư mạnh khỏe’. Thoáng cái, đã nhiều năm như vậy... Khi đó, ta thấy người mặt mày thanh tú, duyên dáng yêu kiều, liếc mắt liến đĩnh người làm tỷ muội, không ngờ đến... Ta và người cũng sẽ đi tới giờ này ngày hôm nay.”

Yên Vũ vẫn nhún người nửa ngồi nửa quỳ. Mục Thanh Thanh vòng quanh ở bên cạnh nàng, cũng không kêu nàng đứng dậy, rõ ràng là cố ý làm khó dễ nàng.

Cũng may loại tình huống này lúc nàng còn nhỏ học quy củ thì lão ma ma bên cạnh mẫu thân cũng bảo nàng luyện không ít. Hôm nay mới thông thạo, ngược lại cũng không tính là khó có thể nhẫn nại.

Mục Thanh Thanh đi tới trước mặt, dừng bước, bỗng nhiên giơ tay kéo tay nàng. “Ý, sao người vẫn còn xồm người vậy? Ta lại không kêu người ở trước mặt ta lập quy củ. Chẳng phải nói, quy củ trong gia đình giàu có đều là tiểu thiếp hành lễ ở trước mặt chính thê sao?”

Mục Thanh Thanh nói xong liền khẽ nở nụ cười.

Lục Bình ở bên cạnh đã đổi sắc mặt. Nói lời này thật không biết xấu hổ.

Mục Thanh Thanh làm bộ muốn kéo Yên Vũ đứng dậy, nhưng trong tay đột nhiên dùng sức đẩy mạnh Yên Vũ một cái. Trọng tâm của Yên Vũ không vững, ngã ra sau.

Nàng vẫn phòng bị Mục Thanh Thanh, chân sau nhanh chóng lui lại một bước, đập mạnh một cái, ổn định thân mình. “Chiêu nghi đến đây vẫn chưa gặp qua Tuyên phu nhân phải không? Chi bằng nô tì dẫn đường chiêu nghi?”

Mục Thanh Thanh thấy nàng không có trúng chiêu, khẽ hừ một tiếng. “Ta gặp bà ta làm cái gì? Ta và bà ta không quen biết! Thế nào, không mời ta đến trong viện của người ngồi một chút sao?”

Yên Vũ nghe được tiếng bước chân của Tuyên phu nhân tới gần nên mới cố ý nói như vậy.

Lời của Mục Thanh Thanh vừa ra khỏi miệng.

Sắc mặt Tuyên phu nhân liền cứng một chút.

Tuyên phu nhân là được thánh thượng đích thân phong nhất phẩm cáo mệnh phu nhân. Mục Thanh Thanh chẳng qua chỉ là chiêu nghi mới tấn, lúc trong miệng nhắc tới Tuyên phu nhân lại không tôn trọng như thế.

Ấn tượng ban đầu của Tuyên phu nhân đối với Mục Thanh Thanh giảm đi rất nhiều. Bước chân tiến lên phía trước của bà cũng mang theo chút miễn cưỡng, chậm trễ.

Yên Vũ ôn hoà nói: “Tuyên phu nhân chính là trưởng bối của nô tì, nên tôn trọng trưởng bối. Vì thế nô tì mời chiêu nghi đi đến viện của mẫu thân trước. Nếu chiêu nghi không muốn đi, tất nhiên là chiêu nghi muốn đi chỗ nào thì đi chỗ đó cũng được.”

Tuyên phu nhân chậm rãi đi tới, nghe vậy khẽ gật đầu.

Mục Thanh Thanh đang muốn cất bước đi về phía trước, cung nữ bên cạnh nàng ta lại tiến lên một bước, nói nhỏ ở bên tai nàng ta: “Nô tỳ có hỏi Tuyên phu nhân và Tuyên thiếu phu nhân quan hệ thật không tốt, nói không chừng Tuyên thiếu phu nhân này sợ nhất là ngài đến trước mặt Tuyên phu nhân nên mới cố ý nói thử.”

Cung nữ không biết thánh lực của Yên Vũ thông tuệ, cho dù thấp giọng, Yên Vũ nghe cũng không tốn chút sức nào.

Nhưng Mục Thanh Thanh lại hết sức rõ ràng năng lực của nàng.

Nghe vậy xoay mặt nhìn Yên Vũ, quả nhiên thấy nét mặt của nàng hơi lộ ra mất tự nhiên cùng khẩn trương thì cười khẽ. “Đi gặp Tuyên phu nhân cũng tốt.”

Nàng ta đổi ý quay người lại thì nhìn thấy Tuyên phu nhân đang chậm rãi đi tới.

“Tham kiến chiêu nghi.” Tuyên phu nhân có cáo mệnh trong người, chỉ hành lễ một nửa liền đứng lên.

Mục Thanh Thanh gật đầu cười. “Không biết Tuyên phu nhân cũng ở nhà, ta theo hoàng thượng đến, vốn không muốn quấy nhiễu các người.”

“Chiêu nghi khách khí, đây là bổn phận của thần thiếp.” Tuyên phu nhân nói đâu ra đấy.

“Nghe thấy trong nội trạch của Tuyên gia phong cảnh tuyệt đẹp, xin Tuyên phu nhân hãy thay mặt giới thiệu.” Mục Thanh Thanh phát hiện thái độ của Tuyên phu nhân đối với nàng ta có chút không khách khí, vô cùng không hiểu.

“Không dám xưng tuyệt đẹp, mời chiêu nghi tới bên này.” Tuyên phu nhân vừa dẫn Mục Thanh Thanh đi vào trong vừa quay đầu gật đầu với Yên Vũ, kêu Yên Vũ đi theo.

Yên Vũ chậm rãi đi theo phía sau hai người.

Đi qua hành lang khúc khuỷu, qua con đường đá xanh nhỏ, qua một đoạn cầu nổi trên mặt nước. Giữa cầu nổi là một đình nghỉ mát hình bát giác*. Mùa này ngồi ở trong đình nghỉ mát thật là mát mẻ.

(*link tham khảo hình: image.cn.made-in-china.com/prod/000-eaftNTEMIUcv.jpg)

Cho dù phong cảnh của Tuyên gia tốt nhưng sao hơn được hoàng cung.

Mục Thanh Thanh vốn cũng không phải đến để xem phong cảnh, đi tới trong đình nghỉ mát liền không muốn đi.

Ngồi xuống trong đình nghỉ mát, hóng mát.

Vì ở trong viện của Tuyên Thiệu nên Yên Vũ liền phân phó người đi chuẩn bị chút trái cây và trà bánh đến đây.

Mục Thanh Thanh ngồi trên cẩm đôn bằng ngọc thạch trắng*, nhìn khuôn mặt trầm như nước của Tuyên phu nhân cùng bình tĩnh không lay động của Yên Vũ, trong lòng suy nghĩ làm sao khơi mào mối quan hệ bất hoà giữa mẹ chồng và nàng dâu đây?

(*link tham khảo hình: g.search1.alicdn.com/img/bao/uploaded/i4/i1/T1yP2JXnNcXXbfz_U8_101750.jpg_210x210.jpg)

Nàng ta bỗng nhiên cười khẽ. “Đúng rồi, chẳng biết Tuyên phu nhân có biết dĩ vãng của Tuyên thiếu phu nhân không?”

Yên Vũ từng xuất thân Xuân Hoa lâu chính là uy hiếp lớn nhất trên người nàng ta, Mục Thanh Thanh đắc ý nghĩ vậy.

Tuyên phu nhân trầm mặt nhắc nhở: “Yên Vũ là con gái của Chu gia, sao ta lại không biết?”

“Ta cũng không nói đến khoảng này.” Mục Thanh Thanh che miệng cười khẽ. “Ta nói là trước khi nàng ta trở thành con gái của Chu gia... Chúng ta còn từng làm tĩ muội tốt qua một đoạn thời gian đó! Người nói có đúng hay không hả, Yên Vũ?”

Loại chuyện ở trước mặt mẹ chồng người ta mà nói đoạn quá khứ không tốt này, hẳn là có chút tu dưỡng, có chút lương tri thì làm sao làm được chứ?

Tuyên phu nhân cũng không phải là không biết chuyện Yên Vũ xuất thân Xuân Hoa lâu, ngay cả thân phận con gái của Chu gia cũng là bà và Tuyên Văn Bình an bài cho Yên Vũ. Chẳng qua là hôm nay Yên Vũ đã trở thành con dâu của mình, vả lại mình cũng đã thừa nhận nàng, nhưng bị một người ngoài nhắc tới không chút cổ kị nào, trong lòng bà ta tất nhiên là rất không vui.

Yên Vũ cúi đầu, nhận lấy nước trà nha hoàn dâng lên, bưng tới trước mặt Mục Thanh Thanh. “Mời chiêu nghi dùng trà.”

“Thế nào, bây giờ Tuyên phu nhân cũng không phải là người ngoài, có ngượng ngùng gì?” Mục Thanh Thanh cũng không có ý định bỏ qua. Hôm nay nàng ta đến là vì cho Yên Vũ không thoải mái.

“Đúng, Tuyên phu nhân không phải là người ngoài của nô tỳ.” Yên Vũ nhìn nàng ta một cái nói, ngụ ý ngược lại với Tuyên phu nhân, Mục Thanh Thanh ngược lại là người ngoài, một chút tình bằng hữu cũng không có.

Mục Thanh Thanh ngoéo ngoéo khoé miệng. “Đã như vậy thì không cần cảm kị cái gì chứ? Trước đây lúc ở Xuân Hoa lâu, Lý công tử vô cùng ngưỡng mộ người, người còn nhớ không? Bây giờ có còn liên lạc không?”

“Mục chiêu nghi!” Tuyên phu nhân bỗng đứng dậy, đã thực sự nghe không vô, sắc mặt đỏ lên. “Xin Mục chiêu nghi cẩn thận lời nói!”

Mục Thanh Thanh nâng mắt nhìn Tuyên phu nhân đã nổi giận, cho là bà ta không muốn nhắc đến quá khứ của vợ của con trai mình, trong lòng càng đắc ý. “Thế nào, Tuyên phu nhân không biết đoạn quá khứ này sao?”

Yên Vũ để chén trà xuống, khoanh tay đứng ở một bên, nhàn nhạt nói: “Mẫu thân của nô tì biết, nô tì đã từng ẩn thân trong phòng ngầm, giả mạo đánh đàn cho người ở bên ngoài, chưa từng gặp qua người ngoài. Mẫu thân chỉ là kinh hãi vì sao có người có thể ăn nói bừa bãi, to mồm phét lác như vậy.”

Mục Thanh Thanh bị châm chọc, cũng bỗng nhiên đứng lên nói: “Chưa từng gặp qua người ngoài? Ha ha, nói thật dễ nghe, thật dễ nghe! Chưa từng gặp qua người ngoài, là sao người quen biết được Tuyên công tử? Người làm sao vô liêm sỉ giả vào Tuyên gia? Có lần một thì có lần hai, người cho rằng người bên ngoài sẽ bị người che đậy sao?”

Trong khi Mục Thanh Thanh lớn tiếng trách cứ, Yên Vũ nhanh chóng tỉnh táo lại. Trước đây ma ma bên cạnh mẫu thân có nói với nàng, lúc tranh chấp với người ta nhất thiết không thể cao giọng, giọng nói càng lớn chứng minh trong lòng càng là lo lắng, dễ dàng bị người ta bắt được khuyết điểm mà đánh bại.

Nàng cụp mắt, nhàn nhạt nói: “Mục chiêu nghi là sủng cơ ở bên cạnh hoàng thượng, luôn mồm nhắc tới tướng công của nô tì, là có tâm tư bất trung gì với hoàng thượng sao?”

“Người! Người nói bậy bạ gì đó?” Mục Thanh Thanh thoáng chốc trắng mặt. Loại chuyện này có thể nghĩ nhưng không thể nói, thật sự có thể là tội lớn. “Đừng có nói xấu ta!”

“Xin Mục chiêu nghi hãy tự trọng.” Yên Vũ không nề mặt nói.

Tuyên phu nhân cũng lãnh đạm nhìn Mục Thanh Thanh.

Cùng là người xuất thân Xuân Hoa lâu, Mục Thanh Thanh và Vũ đứng chung với nhau, khí chất rõ ràng kém một đoạn dài. Tính cách càng không thể so sánh nổi. Tuyên phu nhân lắc đầu, càng khinh thường Mục Thanh Thanh.

“Yên Vũ tiếp Mục chiêu nghi đi. Chiêu nghi tha tội, thân thể thần thiếp không thoải mái, xin được cáo lui trước. “ Tuyên phu nhân khom người nói xong liền nhanh bước lui ra khỏi đình nghỉ mát.

Ra trận bất lợi, còn bị mất mặt ở trước mặt người ngoài, Mục Thanh Thanh dĩ nhiên cũng không giữ lại Tuyên phu nhân.

Vốn tưởng chụp cho Yên Vũ một bồn phân, nhưng không ngờ mang đá đập vào chân mình.

Mục Thanh Thanh tức giận ngồi xuống trên cấm đôn ngọc thạch trắng, trừng Yên Vũ, nói: “Chuyện trên kim điện lần trước ta nhớ kỹ, người nhanh mồm nhanh miệng! Cũng biết kiếm lời từ miệng lưỡi!”

Yên Vũ cười khê. “Nô tì chỉ là tùy việc mà xét thôi, cũng chưa từng nghĩ muốn kiếm lời của người nào!”

Mục Thanh Thanh hừ lạnh một tiếng, ánh mắt rơi vào trà Yên Vũ mới vừa bưng cho nàng ta.

Ánh mắt nàng ta hơi chuyển, làm như nghĩ tới điều gì, nâng chén trà lên, hớp trà thưởng thức. “Ý, trà búp Minh Tiền, mùi vị không tệ, nấu từ nước suối phải không?”

Yên Vũ thấy Mục Thanh Thanh bỗng nhiên chuyển chủ đề câu chuyện, đậm nhạt nói: “Không biết Mục chiêu nghi bỗng nhiên giá lâm, trong nhà không có trữ sẵn nước suối. Nước không rõ được hứng dưới mái hiên, đã được lọc sạch sẽ, xin Mục chiêu nghi hãy tạm uống một chút nhé.”

Nước không rõ chỉ là nước mưa. Còn là hứng dưới mái hiên, có thể không bẩn một chút nào sao?

Biết là Yên Vũ cố ý làm nàng ta mắc ói.

Mục Thanh Thanh cũng không nhịn được liếc mắt. “Thôi, không chấp nhặt với người. Có lẽ hoàng thượng và Tuyên công tử trò chuyện cũng gần xong, chúng ta quay trở về xem một chút đi.”

Mục Thanh Thanh để chén trà xuống, đứng dậy bước ra khỏi đình nghỉ mát.

Mới vừa đi tới bên cạnh trụ đá màu đỏ thẫm của đình nghỉ mát liền ôm bụng ngồi xuống. “A... Đau quá...”

Mục Thanh Thanh ôm bụng dưới, trên trán rịn một lớp mồ hôi, sắc mặt cũng trở nên trắng bệch khó coi. “Yên Vũ, người đã làm gì ta?”

Mục Thanh Thanh hát cái gì đây?

Yên Vũ nhú mày nhìn nàng ta, phân phó Lục Bình ở bên cạnh. “Đi, mời hoàng thượng và công tử đến đây.”

Mồ hôi trên trán Mục Thanh Thanh đã lăn xuống, bộ dạng đau đớn không giống như là giả vờ.

Giơ tay lên chỉ vào Yên Vũ xa xa, nói: “Ta là sủng cơ của hoàng đế, người dám hạ độc thủ với ta, hoàng thượng sẽ không bỏ qua cho người! Tuyên công tử cũng sẽ thấy người phía dưới bộ mặt mỹ nhân là lòng dạ rắn rết!”

Thì ra đây chính là mục đích của nàng ta sao?

Yên Vũ nâng mắt nhìn chén trà Mục Thanh Thanh vừa mới chạm qua, đang muốn tiến lên kiểm tra.

Mục Thanh Thanh lập tức sai cung nữ bên cạnh mình ngăn nàng lại. “Không được nhúc nhích, không người nào được đụng tới bất kỳ vật gì ở đây, đợi hoàng thượng tới sẽ phái người đích thân kiểm tra! Người muốn hại ta, không dễ như vậy!”

Quả nhiên là chén trà kia xảy ra vấn đề sao?

Chén trà qua tay của nha hoàn, là nàng tự mình bưng đến trước mặt Mục Thanh Thanh. Nếu Mục Thanh Thanh động tay động chân trong chén trà để vu cáo hãm hại nàng, nàng thật sự là khó lòng giải bày.

Trong lòng Yên Vũ nhanh chóng suy nghĩ.

Hoàng đế và Tuyên Thiệu đã vội vàng chạy tới.

Hai tay Mục Thanh Thanh ôm bụng dưới, dựa vào trên trụ đá đỏ thẫm.

Tuyên Thiệu phi thân lên trước, không thèm nhìn nàng ta cái nào, kéo tay Yên Vũ, nói: “Nàng không sao chứ?”

Yên Vũ lắc đầu. Bây giờ nàng không sao, hồi nữa có chuyện hay không cũng không biết.

“Ái cơ, ái cơ, nàng sao vậy? Vừa rồi không phải còn rất tốt sao?” Hoàng đế khẩn trương tiến lên, ôm Mục Thanh Thanh vào trong ngực, hỏi.

Đôi mắt Mục Thanh Thanh rưng rưng, ai oán nhìn Yên Vũ. “Hoàng thượng... Thần thiếp đã trêu ghẹo ai cái gì chứ...”

Khóc rống một tiếng, rất uyển chuyển, thê lương.

“Đừng sợ, đừng sợ, ái cơ đừng sợ, trẫm ở đây, tuyệt đối không cho phép người khác khi dễ nàng! Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Hoàng đế nâng mắt nhìn Yên Vũ.

Nhưng thấy Yên vũ đang được Tuyên Thiệu bảo vệ ở sau lưng, không thể làm gì khác hơn là lớn tiếng hỏi cung nữ ở bên cạnh.

Cung nữ lập tức quỳ rạp xuống đất, sợ hãi nói: “Hồi bẩm thánh thượng, Mục chiêu nghi và Tuyên thiếu phu nhân bởi vì lời nói bất hoà mà tranh chấp vài câu. Vốn Mục chiêu nghi đã đại nhân đại lượng không hề tính toán với Tuyên thiếu phu nhân, nhưng không ngờ Tuyên thiếu phu nhân ghi hận trong lòng, đầu độc trong trà của Mục chiêu nghi, muốn hại Mục chiêu nghi... Cầu hoàng thượng làm chủ cho Mục chiêu nghi...”

Khóc lóc than thở một trận, thật không hổ là chủ tử, nước mắt này chảy giống như không cần tốn sức!

“Người đàn bà to gan! Còn không quỳ xuống!” Hoàng đế giơ tay chỉ Yên Vũ ở sau lưng Tuyên Thiệu, nói.

Yên Vũ biết đối mặt với cấp trên bao che khuyết điểm như hoàng thượng, lại còn chẳng phân biệt được thị phi, nói đạo lý gì với ông ta cũng là dư thừa. Ông ta nói trắng là đen thì đó chính là đen. Minh chứng minh cho ông ta thấy như thế nào thì ông ta cũng sẽ không nghe.

Giải thích nhiều hơn nữa cũng là chuyện vô ích.

“Hoàng thượng, tướng công, bây giờ Mục chiêu nghi đau bụng không chịu được, bất kể có phải là nô tì làm hay không, hay là trước tiên mời phủ y* xem qua rồi quyết định được không?” Yên Vũ cung kính nói.

(*đại phu của phủ)

“Được, nhanh đi mời phủ y đến!” Hoàng đế ra lệnh.

Yên Vũ lặng lẽ kéo tay của Lục Bình, dùng khẩu hình nói với nàng ta: “Lộ Nam Phi.”

Khẩu hình khác thì Lục Bình không nhất định có thể đọc được, nhưng mà chỉ một khẩu hình tên Lộ Nam Phi là nàng ta nhất định có thể hiểu.

Nàng ta gật đầu, nhanh chóng xoay người chạy đi. “Nô tỳ đi mời phủ y đến.”

Tuyên Thiệu quay đầu lại, thấy cái mâm bày trên bàn tròn trong đình nghỉ mát đựng trái cây, trà bánh, chỉ có một chén trà là được động tới.

Nhớ tới cung nữ từng nói trà bị hạ độc.

Tuyên Thiệu tiến lên, bưng chén trà qua, hỏi cung nữ: “Người nói chính là chén trà này, sau khi Mục chiêu nghi uống qua thì chợt phát đau bụng?”

Cung nữ nghe thấy giọng nói của Tuyên Thiệu lạnh như băng, hơi co rúm lại, liếc liếc nhìn chén trà trong tay hắn, run rẩy căng thẳng gật đầu nói: “Đúng, đúng vậy...”

Bệnh trạng đau bụng của Mục Thanh Thanh không giống như là giả bộ. Nàng ta vẫn luôn vui ở trong lòng hoàng đế, cũng không có bộ dáng gấp gáp, có lẽ là trúng độc nhưng hậu quả cũng không rất nghiêm trọng.

Yên Vũ biết Tuyên Thiệu muốn làm cái gì, giắt lấy chén trà từ trong tay của Tuyên Thiệu, ào ạt đổ nước trà còn dư lại vào trong miệng của mình.

“Nàng làm cái gì?!” Tuyên Thiệu lạnh giọng quát lên.

Hoàng đế cũng kinh ngạc nhìn Yên Vũ.

96. Chương 98: Thưởng Quế

“Nô tì không có hạ độc trong trà, cho nên muốn tự mình thử trà, chứng tỏ trong sạch.” Yên Vũ để chén xuống, nói.

Tuyên Thiệu trừng mắt nhìn nàng, nâng tay muốn thúc nàng ói ra.

Nhưng nàng trở tay nắm tay Tuyên Thiệu trong lòng bàn tay. Nếu Tuyên Thiệu thúc nàng ói ra, như vậy tất cả điều nàng làm ở đây đều chẳng phải uổng phí sao? Còn để ỉnh bị khổ không công.

Bị lòng bàn tay mềm mại của nàng bao lấy, Tuyên Thiệu rốt cuộc cũng không tiếp tục cứng rắn.

Mục Thanh Thanh cũng không lường trước nàng sẽ làm ra hành động này. “Người... Người... Ai biết người có phải là đã uống thuốc giải từ trước chứ?”

Cái này có chút già mồm át lễ phải.

Tuyên Thiệu không vui nhìn Mục Thanh Thanh.

Hoàng đế muốn nói cái gì.

Lục Bình từ xa hô: “Phủ y tới!”

Đi theo sau nàng ta chính là Lộ Nam Phi giả dạng.

Lộ Nam Phi cũng không thường lộ diện trước mặt hoàng đế, Mục Thanh Thanh cũng chỉ gặp qua đệ đệ của Lộ Nam Phi là Lộ Minh Dương. Tướng mạo của hai người cách nhau khá xa, nàng ta cũng không nhận ra là ai.

Lộ Nam Phi để hòm thuốc xuống, rũ mắt hỏi: “Công tử, vị nào bị bệnh?”

Tuyên Thiệu dùng mắt chỉ chỉ Mục Thanh Thanh.

Cung nữ bên người Mục Thanh Thanh lấy khăn tay khoác lên trên cổ tay Mục Thanh Thanh.

Đầu ngón tay của Lộ Nam Phi đáp lên, sờ mạch một chút, nói: “Chúc mừng vị phu nhân này, phu nhân là có tin vui! Trong bụng quận đau, là bởi vì gần đây ăn nhiều đồ lạnh. Ba tháng đầu thai tượng chưa ổn, phải đặc biệt chú ý, những thứ lạnh, cay đều không thể ăn.”

“Cái gì?” Mục Thanh Thanh đã hoàn toàn ngơ ngẩn.

Mình mang thai? Đùa gì thế. Hoàng đế chẳng phải là không được sao? Lẽ nào đứa bé này là của người đàn ông mà Cao Khôn tìm đến kia? Nhanh như vậy...

Hoàng đế nghe xong cũng vừa mừng vừa sợ. “Tốt quá! Đây là chuyện tốt! Trong cung đã nhiều năm không có thêm con nối dòng, trầm lại sắp làm phụ hoàng rồi! Ái cơ, không thể tham ăn, nhất định phải bảo vệ cẩn thận đứa bé này nhé! Trầm sắc phong nàng làm Hiền phi!”

Nghe thấy Mục Thanh Thanh đã có thai, hoàng đế lập tức mặt rồng vô cùng vui vẻ, ngay lập tức sắc phong Mục chiêu nghi.

Mục Thanh Thanh ngây ngốc đến ngay cả tạ ơn cũng quên đi, chính cung nữ bên người nàng ta đẩy nàng ta một cái, thấp giọng nhắc nhở: “Hiền phi nương nương, mau tạ ơn đi!”

Lúc này Mục Thanh Thanh mới sững sờ tỉnh lại, xoay người đứng lên từ trong lòng hoàng đế, làm ra vẻ muốn dập đầu bái lạy.

Được hoàng đế gơ tay lên ngăn cản. “Không cần làm đại lễ này, trước khi thai nhi đầy ba tháng, ái phi gặp bất cứ người nào cũng không cần hành lễ.”

“Tạ ơn hoàng thượng ban ân.” Trên mặt Mục Thanh Thanh rốt cuộc có chút ý cười.

Đây chính là vinh quang rất khó có được.

Nhưng tại sao vào lúc này lại để cho nàng ta biết tin tức này. Nàng ta ngoái đầu lên nhìn thoáng qua Tuyên Thiệu. Nhưng thấy Tuyên Thiệu hoàn toàn không có nhìn nàng ta, chỉ cầm tay của Yên Vũ, giọng lạnh

lòng nói với hoàng đế: “Nay hoàng thượng chợt nghe tin mừng, nhưng cũng không thể vu cáo hãm hại phu nhân của ta, xin hoàng thượng hãy chứng minh trong sạch cho phu nhân nhà ta!”

Nếu là người khác, lúc này sẽ coi như là chuyện hiểu lầm, lặng lẽ bỏ qua. Nhưng Tuyên Thiệu cứ khẳng khái không chịu để cho Yên Vũ ngấm bồ hòn này.

Trên mặt hoàng đế có chút ngưng ngừng, nhưng biết được người phụ nữ mình sủng ái nhất hoài thai long tự, chuyện khác liền đều là chuyện nhỏ.

“Chuyện này... Là hiểu lầm. Trẫm phong phu nhân của người tứ phẩm cáo mệnh, thế nào?” Hoàng đế nắm tay Mục Thanh Thanh, nói.

Trong bụng Yên Vũ lúc này cũng có quần đau truyền đến.

Mục Thanh Thanh quả nhiên động tay động chân trong chén trà này, nhưng hoàng đế còn chưa đi, nàng bây giờ chỉ có thể nhịn đau đớn, ung dung thản nhiên. “Đa tạ hoàng thượng ban ơn!”

“Thân thể Hiền phi nương nương quý giá, hay là mau mau hồi cung đi thôi. Nếu ở Tuyên phủ có cái gì sơ xuất, bọn thần không thể gánh được.” Tuyên Thiệu cũng không cho vẻ mặt tốt gì.

Hoàng đế biết tính tình của hắn, cũng không tính toán với hắn, đỡ Mục Thanh Thanh xoay người ra khỏi Tuyên phủ.

Tuyên Thiệu và Yên Vũ theo sát phía sau, đưa hoàng đế cùng Mục Thanh Thanh thẳng đến cổng của Tuyên gia, nhìn hai người ngồi xe ngựa chậm rãi rời đi.

Yên Vũ lui bước nhanh vào cửa trong, lập tức xụi lơ trên mặt đất.

Tuyên Thiệu lập tức tiến lên, đỡ nàng dậy.

“Lộ Nam Phi!”

Lộ Nam Phi đi theo phía sau nhanh chóng lấy ra ngân châm từ trong lòng, thi châm trên tay của Yên Vũ. Ngân châm nhỏ mảnh từ từ xuyên qua huyết Lao Cung từ lòng bàn tay, rồi xuyên qua huyết Hợp Cốc từ gan bàn tay.

Mồ hôi trên trán Yên Vũ thối lui, quần đau ở trong bụng cũng ngừng lại.

Lúc này Lộ Nam Phi mới khoác tay lên cổ tay nàng, tỉ mỉ bắt mạch.

Tuyên Thiệu lại nhìn Lộ Nam Phi, không khỏi có chút mong đợi.

Mục Thanh Thanh đau bụng là bởi vì nàng ta mang thai. Vậy Yên Vũ có thể hay không...

“Không có việc gì lớn, chỉ là thuốc xổ. Thiếu phu nhân có thể phải đi ngoài một hai ngày.” Lộ Nam Phi thu tay lại nói.

“Không có?” Tuyên Thiệu nghe vậy, nhượng mày hỏi tới.

“Không có ạ.” Lộ Nam Phi lắc đầu.

“Mục chiêu nghi, à, là Hiền phi, nàng ta thật sự mang thai sao?” Lúc này Yên Vũ còn chưa có cảm giác quá mót, liền không nhịn được hỏi.

Lộ Nam Phi gật đầu. “Dạ, nàng ta chỉ ăn vào một ít thuốc xổ, cũng sẽ không tạo thành ảnh hưởng gì đối với thai nhi.”

Yên Vũ gật đầu.

Tuyên Thiệu hơi thất vọng gơ tay kêu Lộ Nam Phi lui ra, rất có chút bất mãn nhìn Yên Vũ.

Yên Vũ nhìn cây ngân châm Lộ Nam Phi lưu lại trên bàn tay mình, người thì càng đi càng xa, mặt mang bất đắc dĩ nhìn Tuyên Thiệu. “Tốt xấu gì chàng cũng nên kêu hắn rút ngân châm ra rồi đi mà?”

“Ai bảo nàng tự mình chuốc lấy khổ?!” Tuyên Thiệu hừ lạnh một tiếng.

Yên Vũ thấy trên mặt hắn khó chịu, ôn hoà giải thích: “Mục Thanh Thanh dám tự bỏ thuốc mình thì chắc hẳn sẽ không có nhiều hậu quả nghiêm trọng. Nàng ta cực kỳ sợ chết. Khi đó chàng cầm chén trà lên, chẳng lẽ không phải là huỷ thi diệt tích? Thiếp làm sao có thể để cho tướng công chàng thay thiếp chịu oan ức này chứ?”

Tuyên Thiệu khinh thường nhìn nàng. “Muốn huỷ thi diệt tích! Nhưng ta là dự định rót chén trà kia vào trong nước, ai nói là ta muốn uống nó?”

“Hả?” Yên Vũ ngẩn ra, gật đầu. “Tướng công khí phách, trước mặt hoàng thượng cũng dám trực tiếp đổ sạch chén trà. Như vậy là không có chứng cứ, nhưng mà hiệu quả không có được như bây giờ phải không?”

Yên Vũ nói, bỗng nhiên có cảm giác quá mót, một tay ôm bụng, vẻ mặt gấp rút chạy về phía cung phòng* ở nội viện.

(*nhà xí?)

Tuyên Thiệu thấy nàng thảm hại, một bụng tức cũng vô hình tiêu tan, tiến lên bế lấy nàng, nhún người lướt vào nội viện.

Yên Vũ uống chén trà kia, thật sự đi ngoài hai ngày, cho đến khi nàng yếu ớt ỉu xiu, sờ thắt lưng dường như cũng nhỏ đi gần nửa vòng.

Nàng đang nằm lỳ trên giường, nhàm chán lật sách.

Bỗng nhiên lỗ tai khẽ động, nghe thấy Tô Văn Châu nhỏ giọng hỏi Lục Bình. “Lục Bình, người nói tại sao Lộ đại nhân không phối chút thuốc dừng xổ cho thiếu phu nhân?”

Lục Bình lập tức đặt ngón trỏ ở trên môi, dùng giọng nhỏ hơn nói: “Xuyết... Thính lực của thiếu phu nhân rất tốt, nói chuyện chú ý chút! Thuốc xổ này tổn hại không lớn, công tử nói để cho thiếu phu nhân thanh tràng*, cũng tiện thể nhớ lâu một chút...”

(*làm sạch ruột)

Yên Vũ nổi giận ném quyển sách trong tay. Tuyên Thiệu được lắm! Khiến cho nàng chịu tội hai ngày vô ích!

Nhưng hai ngày này Yên Vũ cũng không ngây ngốc ở trong phòng vô ích. Mặc dù chưa hề đi qua phòng bếp của chính viện, nhưng tâm tư luôn lơ đãng chỗ đó.

Ngày ấy Tuyên phu nhân suýt nữa ăn canh vịt nàng đã bỏ thuốc, nàng chỉ cảm thấy kinh hồn bạt vía. Bây giờ Tuyên phu nhân đối đãi nàng tốt, không nói giống như con gái ruột nhưng cũng thật lòng xem mình là chủ mẫu tương lai của Tuyên gia mà huấn luyện đào tạo.

Nàng chỉ nguyện dùng một mạng của Tuyên Văn Bình trả nợ cho Diệp gia là đủ rồi.

Về phần Tuyên Thiệu, còn Tuyên phu nhân... Nàng đã thẹn với sự tin tưởng và hậu đãi của bọn họ...

Phải nghĩ ra một biện pháp có thể xuống tay với Tuyên Văn Bình vừa có thể để Tuyên phu nhân khỏi bị đầu độc.

Sau khi Yên Vũ khỏe lại, xuất hiện ở phòng bếp chính viện mấy ngày cũng không tìm được cơ hội hạ độc Tuyên Văn Bình mà không có sơ hở nào. Thiệp mời của hoàng hậu nương nương cũng đã đến.

Hoàng hậu mời nàng đến trong cung thưởng quế.

Trong cung có một vườn hoa quế, bây giờ đã có hoa quế sớm nở rộ, hương thơm bốn phía, thật là hấp dẫn.

Yên Vũ cảm ơn ma ma đưa thiệp mời tới, bày tỏ ngày mai mình nhất định vào thật sớm.

Ngày hôm sau, khoảng trước buổi trưa Yên Vũ liền vào cung.

Ma ma chờ ở cửa cung chính là ma ma đưa thiệp mời tới Tuyên phủ ngày hôm qua.

Nàng đi kiệu, cùng ma ma trực tiếp tới vườn quế.

Vén màn kiệu lên, mùi thơm hoa quế đập vào mặt.

Đưa mắt nhìn bốn phía, nhiều chùm hoa quế trên cây rủ rộ đóa hoa màu vàng óng. Trong gió hiu hiu, hoa lá nhẹ nhàng lung lay, đong đưa ra càng nhiều mùi thơm hơn, khiến người ta say mê.

“Cung thỉnh hoàng hậu nương nương thánh an.” Yên Vũ theo ma ma tìm được hoàng hậu nương nương đang ngồi trong đình cao ở chỗ sâu trong vườn quế.

Hoàng hậu nhanh chóng đỡ nàng. “Tuyên thiếu phu nhân không cần đa lễ.”

Ban ngồi cho Yên Vũ, cung nữ ở bên cạnh trình lên một chồng điểm tâm màu vàng.

Hoàng hậu cười nói: “Đây là hôm nay ngự thiện phòng dùng hoa quế mới trong vườn quế làm điểm tâm, người cũng ném thử đi.”

“Cảm ơn nương nương.” Yên Vũ ngắt một miếng điểm tâm bỏ vào miệng.

Mùi thơm hoa quế hoà lẫn vị ngọt lưu lại ở giữa răng và môi, phối hợp với hoa quế đong đưa trước mặt, đúng là một hưởng thụ.

“Không hổ là tay nghề của ngự trù trong cung!” Yên Vũ thở dài nói.

Hoàng hậu nương nương cười khoát tay một cái, kêu người bên cạnh đều lui ra xa.

Địa thế của đình hơi cao, có thể thu hết cảnh vật quanh mình vào trong mắt, nếu có người tới gần cũng có thể lập tức phát hiện.

Vả lại lúc này có Yên Vũ, người xa cả dặm nàng cũng có thể sớm phát hiện.

Hoàng hậu đưa mắt nhìn bốn phía, nhìn như rất tùy ý mở miệng nói: “Bây giờ mùa thu còn sớm, chỉ có một hai bụi cây quế cao to nở rực làm cho người ta chú ý nhất. Nếu bình chọn sắc thu, chắc chắn bầu thành hoa khôi trong vườn. Nhưng nếu lại qua thêm mấy ngày, thậm chí hơn nửa tháng thì trong vườn này sẽ thấy có thật nhiều cây quế tranh nhau nở. Đến lúc đó chỉ để phung phí quyền rũ mắt người ta, còn muốn chọn ra thứ nhất, thứ hai, thứ ba thì sợ là không dễ dàng.”

Yên Vũ nghe vậy, trong bụng do dự, biết hoàng hậu nương nương nhất định trong lời nói có hàm ý, nhưng không biết nên tiếp lời như thế nào, chỉ khẽ gật đầu.

Hoàng hậu tiếp tục mở miệng nói: “Thái tử mười tuổi, nhị hoàng tử cũng có sáu tuổi. Trong cung nhiều năm chưa từng thêm con nối dòng, bây giờ nghe nói Hiền phi nương nương cũng hoài thai hoàng tử...”

Hoàng hậu nương nương không nói tiếp, trong lòng Yên Vũ giật mình.

97. Chương 99: Danh Lợi Như Hạt Bụi

“Trong cung thêm con nối dòng là phúc khí của hoàng thượng, cũng là phúc khí của hoàng hậu nương nương. Thần thiếp chúc mừng hoàng hậu nương nương.” Yên Vũ cẩn thận nói.

“Ồ? Phúc khí của bốn cung?” Hoàng hậu nương nương nở nụ cười. “Nói rất hay. Tuyên thiếu phu nhân đây là chưa xem bốn cung là người một nhà!”

Yên Vũ sụp mắt. “Thần thiếp là con dân của hoàng thượng, dĩ nhiên cũng là con dân của hoàng hậu nương nương.”

“Đã như vậy, ta đây liền thẳng thắn nói cho người biết, cái phúc khí này ta cũng không muốn.” Hoàng hậu lạnh lùng nói.

“Thần thiếp không nghe thấy gì cả.” Yên Vũ vội vàng lên tiếng.

Hoàng hậu nhìn nàng cười khẽ. “Lẽ cầu Chúc Nữ khéo tay thêu thùa ngày ấy, người đã quên lời nói của ta sao?”

Yên Vũ lắc đầu. “Ngày ấy thần thiếp vẫn chưa nói cái gì.”

“Được, Tuyên thiếu phu nhân thật sự phủ nhận rất nhanh. Ta đây cũng có thể cho rằng người và Tuyên gia ở sau lưng người ngược lại là cùng với Mục chiêu nghi đó... Các người và Hiền phi có tình nhỉ?”

“Tuyên gia trung với thánh thượng, một lòng chỉ vì thánh thượng.” Yên Vũ vội đứng dậy, khom người biểu thị lòng trung thành.

Nàng hận Mục Thanh Thanh như thế nào đi nữa cũng sẽ không đưa tay đến trên người hoàng tự. Càng không muốn liên đới khiến Tuyên gia bị cuốn vào cuộc chiến tranh đoạt.

“Trung lập có lúc cũng không thể bảo đảm bình an, ngược lại sẽ gặp phải xa lánh khắp nơi.” Hoàng hậu lãnh đạm nói.

Chân mày Yên Vũ khẽ nhíu, nhưng chỉ khom người thi lễ, cũng không đứng dậy.

Hoàng hậu liếc nhìn nàng một cái, ngắt miếng bánh hoa quế bỏ vào miệng. “Ta dĩ nhiên mong muốn hoàng thượng vạn tuế vô biên, nhưng hoàng thượng cũng có một ngày già đi. Đến khi tân đế lên ngôi, Tuyên gia các người lại nên tự xử thế nào?”

“Tuyên gia trước sau thần phục hoàng thượng, tân đế lên ngôi, dĩ nhiên cũng sẽ trung thành với tân đế.”

“Ha ha, Tuyên Thiệu từ chối làm thái phó, đã đắc tội thái tử. Bây giờ ta sẽ cho người một cơ hội, nếu người không cố gắng nắm chặt, chỉ sợ tương lai muốn biểu hiện lòng trung thành cũng sẽ không có cơ hội. Thiên triều vật tư dồi dào, không thiếu người mới, cũng không nhất định phải là người Tuyên gia đứng ở địa vị trên cao. Hôm nay thánh thượng cho Tuyên gia người vinh hoa phú quý, trong khoảnh khắc cũng có thể thu hồi.” Ân huệ và quyền uy của hoàng hậu cũng trọng như nhau.

Sắc mặt Yên Vũ lập tức thay đổi.

Lời của hoàng hậu khiến nàng nghĩ tới Diệp gia từng trải qua, nghĩ tới ánh lửa ngút trời đêm đó, nghĩ tới sau một trận hỏa hoạn phủ thừa tướng đổ nát, nghĩ tới nàng tám năm qua mai danh ẩn tích...

Nàng hít sâu một hơi. “Thần thiếp hiểu rõ.”

“Người cũng không cần cự tuyệt triệt để như vậy. Bồn cung cho người ba ngày suy nghĩ. Sau ba ngày, nếu người có thể hiểu rõ tầm quan trọng của biểu thị lòng trung thành bây giờ, bồn cung còn có thể sẽ cho người một cơ hội.” Hoàng hậu giơ tay lên. “Người lui ra đi.”

Yên Vũ rời khỏi đình. Khắp nơi thoang thoảng mùi hoa quế, mùi thơm ngọt vẫn ngào ngạt nhưng lại khiến cho người ta có loại cảm giác hít thở không thông.

Yên Vũ trở lại Tuyên phủ, trong đầu còn hơi mờ mịt. Trong lòng hết sức nặng nề, cả người giống như trở về tám năm trước, lúc phủ thừa tướng vừa bị hủy diệt. Nhiều năm sau lẽ nào Tuyên gia cũng phải đối mặt với số phận như vậy sao? Đây là nhân quả tuần hoàn? Hay là thủ đoạn cũ trong tay kẻ ở trên?

Nàng từng là con gái của Diệp gia, bây giờ là chính thê của Tuyên Thiệu. Nàng nên làm như thế nào, trở mặt chờ ngày đó tới?

Yên Vũ hít sâu một hơi. Nàng dường như đã nghĩ quá xa... Qua không bao lâu, chỉ cần nàng bỏ từng chút từng chút thuốc độc cậu cho vào trong đồ ăn thức uống của Tuyên Văn Bình, ông ta sẽ từ từ suy kiệt, sẽ không có sức mạnh xoay chuyển trời đất nữa.

Đến lúc đó cũng là lúc nàng rời khỏi Tuyên phủ.

Về sau Tuyên gia ra sao thì có quan hệ gì với nàng đây? Khi đó, nàng không là chính thê của Tuyên Thiệu nữa, chỉ là kẻ thù giết cha của hắn mà thôi...

“Đang suy nghĩ gì? Chuyên chú như vậy?” Giọng nói của Tuyên Thiệu bỗng nhiên truyền đến từ bên tai.

Khiến Yên Vũ đang chờ đợi ngồi ở bên cửa sổ giật mình một cái.

Nàng ngược mắt nhìn dung mạo hào hoa phong nhã của Tuyên Thiệu. Trong đôi con ngươi đen nhánh là quan tâm thật sâu đối với nàng. Nàng đột nhiên cảm thấy ngực quặn đau, nghĩ đến về sau khi đôi mắt này nhìn nàng là tuyệt vọng, đau đớn không chịu nổi... Nàng cảm thấy ngay cả hít thở cũng đau.

“Làm sao vậy?” Tuyên Thiệu tiến lên ôm nàng vào trong ngực, chỉ cảm thấy toàn thân nàng lạnh lẽo, không có một chút sức sống nào.

Yên Vũ chôn mắt ở trước ngực Tuyên Thiệu, giấu đi tâm tình phức tạp của đôi mắt mình. “Thiếp mới trở về từ trong cung, gặp hoàng hậu nương nương.”

“Ừm.” Tuyên Thiệu gật đầu, khẽ vuốt ve lưng của nàng một chút, giống như cho nàng thêm sức lực cùng an ủi.

“Hoàng hậu nương nương nói, nếu Tuyên gia không ủng hộ thái tử, hôm nay vinh hoa phú quý của hoàng thượng cho, ngày sau thái tử lên ngôi nhất định có thể thu hồi từng cái.” Giọng nói của Yên Vũ rất nhẹ, nhẹ đến nỗi nghe không ra bên trong có loại xúc cảm gì.

Tuyên Thiệu cười khẽ. “Nàng là đang lo lắng vì chuyện như vậy sao?”

Cổ họng Yên Vũ chua xót, miễn cưỡng kéo kéo khoé miệng, gật đầu.

Tuyên Thiệu đỡ nàng dậy từ trong ngực, hai mắt chăm chú nhìn nàng, giơ tay lên sờ sờ mái tóc trơn mềm của nàng. “Phu nhân, đây là chuyện nên bận tâm của vi phu, phu nhân không cần lo lắng như vậy. Ta và nàng là phu thê nhất thể, hôm nay cùng chung vinh hoa, ngày nào đó nếu chợt gặp biến cố cũng có thể cùng hoạn nạn. Như vậy còn có cái gì để bất mãn đây?”

Yên Vũ hơi nhú mày, chỉ sợ nàng không có ngày đó... Nàng không sợ khổ, không sợ chết, chỉ sợ đến lúc đó bọn họ đã không thể cầm tay nhau giống như ngày hôm nay nữa.

“Chẳng lẽ là phu nhân luyến tiếc vinh hoa này? Nếu nàng có lòng này, vi phu nhất định sẽ vì nàng tìm kiếm, tranh thủ, nhưng mà bây giờ còn chưa phải lúc. Nàng tin tưởng ta được không? Chớ lo lắng vì chuyện này!” Tuyên Thiệu đỡ hai vai của nàng, mỉm cười với nàng.

Yên Vũ mãi mê nhìn khuôn mặt của hắn, sợ bỏ lỡ giờ khắc này, ngày sau có muốn nhìn sẽ không thể được nữa.

Tuyên Thiệu không khỏi cảm thấy hôm nay Yên Vũ có chút khác thường, tựa như đa sầu đa cảm hơn so với thường ngày. Trong lòng hắn dường như cảm giác được cái gì, cũng không nguyện định vào, không muốn nghĩ sâu.

Ngày hôm sau, lúc Yên Vũ đến chính viện hầu hạ Tuyên phu nhân rửa mặt, dùng bữa thì trong lòng vẫn có chút ưu tư không giải được.

Lúc múc canh cho Tuyên phu nhân thì không cẩn thận làm giọt canh bắn lên tay mình. Nàng bị nóng lập tức co rúm lại, nhưng không lên tiếng. Biết mình thất thố ở trước mặt Tuyên phu nhân, trong lòng lại thêm một tầng xấu hổ.

Tuyên phu nhân để đĩa xuống, móc khăn tay trong ngực ra, kéo tay của nàng qua, vừa chậm rãi thổi chỗ bị nóng, vừa thận trọng lau đi nước canh cho nàng. Vẫn không có một câu trách cứ.

Thấy một mảng đỏ trên tay nàng, nhưng may là không có nổi bọc nước.

Tuyên phu nhân kêu Lưu ma ma tìm tới thuốc trị phỏng, bà ta tự mình cẩn thận bôi cho Yên Vũ.

Thấy Tuyên phu nhân đối đãi với mình như vậy, trong lòng Yên Vũ càng hổ thẹn sâu thêm, không cách nào kiềm chế được.

“Mẫu thân, xin người trách phạt con đi.” Yên Vũ thành khẩn nói.

“Tại sao?” Tuyên phu nhân nhẹ nhàng cười một tiếng. “Vì con bị phỏng tay? Hay là vì con rõ ràng có tâm sự còn không từ vật vả hầu hạ ta?”

Yên Vũ ngược mắt nhìn Tuyên phu nhân với vẻ mặt ôn hoà nhìn nàng, nhất thời ấp úng chẳng biết nên nói cái gì.

Tuyên phu nhân kéo tay nàng, đứng dậy, ngồi xuống ghế hoa hồng ở bên cạnh.

“Con đã gọi ta một tiếng mẫu thân, ta liền coi con là con của mình. Con có tâm sự gì đừng ngại nói với mẫu thân, mẫu thân không hẳn có thể giúp được con, nhưng dù sao lớn tuổi hơn con nhiều, có thể khuyên bảo con. Có phải Thiệu nhi và con giận dỗi?”

Yên Vũ vội lắc đầu. “Không phải. Mẫu thân, đã để người lo lắng.”

Tuyên phu nhân cười cười. “Là con người mà, ai mà không có thất tình lục dục, nếu không thì đều là thánh nhân sao? Nếu ta bởi vì con có tâm sự liền làm khó dễ con, không tránh khỏi sẽ là mẹ chồng không phân biệt được phải trái sao?”

Trong miệng Yên Vũ chua xót, nói quanh co: “À, là hôm qua hoàng hậu nương nương cho đòi con vào cung nói chuyện một chút. Vốn không phải chuyện lớn gì, là con tự mình nghĩ không ra.”

Tuyên phu nhân gật đầu, giơ tay lên kêu các người hầu trong phòng lui ra ngoài.

Đến lúc trong phòng chỉ còn lại mẹ chồng, con dâu hai người thì bà ta mới chậm rãi mở miệng nói: “Hoàng hậu là muốn con tỏ thái độ, chứng tỏ Tuyên gia sẽ ủng hộ thái tử?”

Yên Vũ gật đầu.

Tuyên phu nhân nở nụ cười. “Làm mẹ, đều tính toán vì con cũng là lẽ thường. Chẳng qua là Tuyên gia chúng ta một lòng thần phục hoàng thượng. Thái tử là người kế vị, nhưng dù sao cũng chỉ là thái tử mà thôi. Sau này hoàng thượng có thể đổi ý hay không còn chưa biết được. Tuyên gia kiên quyết sẽ không làm chuyện trái ngược với ý của hoàng thượng.”

Yên Vũ gật đầu. “Hôm qua tướng công cũng nói như vậy. Nhưng mà hoàng hậu nương nương nói với con, nếu bây giờ Tuyên gia muốn bảo trì trung lập, ai cũng không đắc tội thì chính là đắc tội với thái tử. Sau này thái tử đăng cơ, chắc chắn sẽ nhớ việc này ở trong lòng. Vinh nhục của Tuyên gia chẳng qua là ở trong lòng bàn tay của hoàng đế.”

Tuyên phu nhân nghe vậy, lưng phút chốc ưỡn lên đến mức thẳng tắp, vẻ mặt cũng hết sức trịnh trọng, mở miệng nói rất có khí phách: “Tuyên gia là thần dân của hoàng thượng, vinh hoa phú quý đều là được hoàng thượng ban cho. Nếu hoàng thượng muốn lấy lại, Tuyên gia cũng không một câu oán hận. Một câu của thánh thượng, trên dưới Tuyên gia cũng có thể bị máu chảy đầu rơi.”

Yên Vũ nhất thời kinh ngạc nhìn Tuyên phu nhân. Hình ảnh Tuyên phu nhân ở trong mắt nàng bỗng nhiên cao lớn, giống như bà không phải là một người phụ nữ chỉ ở trong nhà, mà là một người vĩ đại có một lý tưởng cùng tình cảm đạo đức sâu đậm.

“Mẫu thân...” Yên Vũ khẽ gọi một tiếng.

“Bây giờ con là con dâu của Tuyên gia ta, cũng nên nhớ kỹ lòng trung thành với vua. Nói phú quý chỉ là vật ngoại thân, tính mạng cũng không có gì đáng tiếc, vả lại có nghe câu nói ‘quân muốn thân tử, thân phải tử’ không?” Tuyên phu nhân nhìn Yên Vũ, nghiêm túc dặn dò.

Yên Vũ trịnh trọng gật đầu. “Con ghi nhớ giáo huấn của mẫu thân.”

Yên Vũ đi bộ trở về viện của mình, nhưng trong lòng tăng thêm bất an.

Tuyên Thiệu coi thường vinh hoa phú quý, một lòng trung thành thì thôi. Ngay cả Tuyên phu nhân, một người phụ nữ cả ngày ở trong nhà, cũng trung quân không dời như vậy. Chắc chắn là chịu ảnh hưởng của Tuyên Văn Bình. Nếu tính cách của Tuyên Văn Bình thật sự là thế, tám năm trước sao bởi vì muốn giành vinh hoa phú quý mà hãm hại cả nhà Diệp gia?

Nhưng lời lẽ chính trực của Tuyên phu nhân ở trước mặt mình hoàn toàn không giống như giả bộ. Khí phách của bà ta, giọng điệu của bà ta, thần thái của bà ta rõ ràng thể hiện nội tâm không lay động của bà ta.

Vì sao mắt nàng thấy, nội tâm cảm nhận được, không giống với cậu nói nhảm biết vậy?

Nếu nói là một người trung quân, sau khi trải qua thời đời nóng lạnh, thay đổi ước nguyện ban đầu, bắt đầu mưu cầu tư lợi cá nhân thì nàng tin.

Nhưng nếu nói một kẻ ti tiện bỉ ổi, một người dùng tính mạng của hơn trăm người vô tội để mưu cầu tư lợi biến thành một người tình cảm cao thượng, trung quân ái quốc, đầy lòng nhân ái thì nàng tuyệt không tin!

Rốt cuộc là tại sao? Tại sao phải như vậy? Cậu và điều nàng nhìn thấy vô cùng mâu thuẫn. Là cậu sai rồi sao? Hay là chuyện năm đó cũng không như các chủ Toàn Cơ các nói cho cậu? Là các chủ Toàn Cơ lừa cậu? Hay là cậu lừa nàng?

Ý nghĩ chợt nảy ra trong đầu khiến cho trong lòng Yên Vũ nghi ngờ không chắc.

Nàng bước nhanh trở lại trong phòng mình, lấy ra bình thuốc độc cậu giao cho nàng.

Nhìn bình sứ trắng trong tay, tim nàng nhảy bang bang. Biết đâu cậu đã sai! Biết đâu tất cả đều là giả, kẻ thù của nàng không phải là Tuyên gia, không phải là Tuyên Văn Bình... Nàng và Tuyên Thiệu vẫn có khả năng, có thể không cần đi tới một bước kia... Một bước không thể vãn hồi!

“Lục Bình!” Yên Vũ giấu thuốc độc, cất giọng kêu. “Chuẩn bị xe, ta muốn xuất phủ!”

Yên Vũ chỉ dẫn theo Tô Văn Châu bên người. Giờ đây nàng đã được Tuyên Văn Bình và Tuyên phu nhân công nhận, ra vào đều rất tự do, không có người cai quản.

“Đi thập lý đình bên ngoài thành.” Yên Vũ nói với người đánh xe.

Tô Văn Châu cùng Yên Vũ ngồi bên trong buồng xa, thấy nét mặt nàng hơi mang vẻ chờ mong, hai tay nắm chặt nhau, giống như có chút khẩn trương.

“Thiếu phu nhân, chúng ta đi thập lý đình bên ngoài thành làm cái gì?”

“Trên người ta hơi khó chịu, chỗ đó có vị thần y, ta muốn xin thần y xem một chút.” Yên Vũ cố gắng bình phục tâm trạng, nhưng lòng thấp thỏm khó mà áp chế.

Nếu thật sự tất cả đều nghĩ sai rồi, thừa dịp lúc chưa muộn, nàng và Tuyên Thiệu còn có cơ hội... Nếu như bây giờ nàng thẳng thắn với Tuyên Thiệu, có phải là còn có thể được hân tha thứ? Có phải là nàng sau này có thể chân chính mở rộng cửa lòng, thẳng thắn sống chung với hắn?

Không biết bắt đầu từ khi nào, vị trí của Tuyên Thiệu trong lòng nàng đã không người nào có thể thay thế được. Là khi hắn thấy nàng bị trúng thôi tình dược* nhưng không có lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, mà là bỏ nàng vào trong nước lạnh? Hay là sau khi nàng bị Nghiêm Yến Sinh bắt đi, hắn đã xử phạt Lộ Nam Phi, đập phá Nghiêm gia trang? Hay là sau khi nàng bị điếc, hắn không kể bất cứ giá nào muốn chữa trị cho nàng, mỗi ngày đi thăm nàng? Hay là đám cưới ngày đó, hắn không tiếc trở mặt với cha mẹ của mình, không ngại làm trò trước mặt các vị khách khứa, cưới nàng, người vợ từ nơi phong trần?

(*là xuân dược)

....

Rất nhiều, rất nhiều dĩ vãng... Hắn đã vì nàng làm rất nhiều. Nàng không biết mình rốt cuộc sa vào lúc nào. Khi hắn một lần lại một lần dốc hết tình cảm, dù cho nàng có thể tạm thời kèm chế, nhưng cũng sẽ mất phương hướng trong sự dịu dàng liên tục không ngừng của hắn.

Yêu hắn, là dằn vặt lớn nhất đối với mình, giấu thù hận với Tuyên Văn Bình ở trong lòng, ở bên cạnh hắn lợi dụng bảo vệ và tín nhiệm của hắn, mưu tính phụ thân của hắn, là trừng phạt lớn nhất đối với nàng...

Nàng lúc nào cũng muốn tất cả kết thúc nhanh một chút.

Nhưng lại luôn vô cùng lưu luyến sự ấm áp trong ngực hắn.

Loại mâu thuẫn trong lòng này nàng đã sắp không nhận xuống được. Đặc biệt là khi Tuyên phu nhân cũng từ từ đối xử với nàng tốt hơn.

Xe ngựa dừng lại bên ngoài tiểu viện gần thập lý đình.

Tô Văn Châu đỡ Yên Vũ nhảy xuống xe ngựa.

“Các người chờ ta ở bên ngoài, thần y không thích người khác tùy ý vào viện của ông ta.”

“Vâng, thiếu phu nhân yên tâm đi.” Tô Vân Châu lên tiếng, trèo lên lại xe ngựa, vén màn lên, khoát tay với nàng một cái.

Yên Vũ gật đầu, đi vào trong viện.

Trong viện vắng vẻ không tiếng động. Nàng lắng nghe một chút, cậu cũng không có ở trong phòng.

Nàng cất bước tới chái nhà phía đông, ghé vào mép giường lớn tiếng kêu: “An thần y, An thần y, ông ở đâu?”

Nếu ông ta đang ở dưới mật thất, có thể nghe thấy giọng của nàng không?

Một lúc lâu, không có người lên tiếng trả lời.

Yên Vũ đành phải đi tới gầm giường. Gầm giường và các nơi khác đều giống nhau, đã tích một lớp bụi. Xem ra chắc là đã rất lâu không có ai ở đây.

Nàng dúi tấm ván gỗ dưới gầm giường, theo thang dây xuống đến hành lang trong lòng đất, đi tới trước vách đá, sờ vào cơ quan ở trên tường.

Bức tường đá ẩm ẩm di chuyển.

Bên trong phòng đá, đuốc vẫn sáng như cũ, trên vách tường chính là người con gái cười tươi như hoa, có khuôn mặt rất giống nàng.

Tất cả đều như cũ, chỉ là không có bóng dáng của cậu.

Còn nhớ rất lâu trước đây, cậu ở chỗ này kể lại dĩ vãng của Diệp gia, kể lại huyết thù của cả nhà Diệp gia.

Tâm tình của nàng vào lúc đó cùng với bây giờ giống như đã có mấy đời.

“Cậu, người có ở đây không?” Yên Vũ chưa từ bỏ ý định, kêu một tiếng.

Nhưng đáp lại nàng chỉ có giọng nói của nàng vọng lại nhiều lần trong gian phòng đá.

Nàng nhìn bức vẽ tinh tế trên tường đá, thấy mẹ rất thật, giống như đang ở trước mặt, trong lòng có đủ loại cảm giác khó có thể nói thành tên.

“Mẹ, mẹ ở đây sao? Mẹ thấy con không? Mẹ có thể nói cho con biết lời của cậu rốt cuộc có phải là thật vậy hay không... Tuyên Văn Bình thật sự là hung thủ hãm hại Diệp gia năm đó sao... Mẹ... Con thật là khổ sở, trong lòng con thật là khó chịu... Con muốn báo thù cho các người, nhưng mà con luyến tiếc hân... Làm sao bây giờ... Làm sao bây giờ, mẹ ơi?”

Yên Vũ nằm ở trên tường đá lạnh như băng, lẩm bẩm một mình, tim giống như bị bàn tay bóp thật chặt, chặt đến nỗi khiến nàng gần như hít thở không thông.

98. Chương 100: Âm Mưu

Lại qua một lúc lâu, nàng mới rời khỏi phòng đá, rời khỏi chái nhà phía đông.

Khi xuất hiện ở trước xe ngựa thì trong mắt đã bình tĩnh không gợn sóng.

“Thần y nói thế nào? Thiếu phu nhân, thân thể người không sao chứ?” Tô Vân Châu vừa dìu nàng lên xe vừa tò mò hỏi.

“Không có sao.” Yên Vũ chỉ đáp một tiếng, vẻ không muốn nói nhiều.

Tô Vân Châu thấy Yên Vũ nhắm mắt dựa vào ghế ngồi liền ngậm miệng không hỏi tới nữa.

Cậu không ở đây, vả lại trong phòng có một lớp bụi bặm. Nơi này dường như đã thật lâu không có ai ở. Vậy cậu ở nơi nào đây? Ông ta đi đâu? Vì sao trước khi rời đi không nghĩ cách nói với mình?

Yên Vũ trở lại Tuyên phủ, lo lắng cho cậu đồng thời hoặc ít hoặc nhiều bởi vì kỳ vọng nên nhẹ nhõm mấy phần.

Lúc đối mặt với Tuyên Thiệu thì khuôn mặt tươi cười, xuất phát từ nội tâm hơn.

Hoàng hậu ở trong cung chờ hồi âm của Yên Vũ, cuối cùng vẫn không thể chờ được thái độ của Tuyên gia.

Nhưng bà ta hiển nhiên không phải là người bó tay chờ chết. Tuy rằng uy hiếp vẫn còn ở trong bụng Mục Thanh Thanh, thậm chí là nam hay nữ còn chưa thể xác định, nhưng bà ta cũng không dám xem thường.

Hoàng hậu an bài người ở bên cạnh mình được tin tưởng nhất ngằm ở trong cung của Hiền phi tìm hiểu tình hình.

Cũng dặn dò ma ma bên cạnh mình. “Ta làm chuyện này chớ để cho thái tử biết.”

Ma ma không hiểu. “Thái tử vốn có chỗ hiểu lầm nương nương, cho rằng nương nương thiếu quan tâm đến ngài ấy. Thật ra nương nương ở sau lưng vì thái tử tổn bao nhiêu tâm tư, làm bao nhiêu chuyện, thái tử cũng không biết. Bây giờ thái tử đã lớn, nương nương đâu cần gạt ngài ấy, nếu để thái tử diện hạ biết nương nương làm vì ngài ấy, sẽ hiểu khổ tâm của nương nương, tất nhiên sẽ càng thêm thân thiết với nương nương ạ?”

Nhưng hoàng hậu lạnh nhạt lắc đầu. “Thái tử chính là người kế vị, là quốc quân tương lai. Muốn đi đứng ngay thẳng thì không được phép sau lưng có vết nhơ như vậy... Ta có thể vì nó xử lý những việc xấu xa trong nội cung này liền làm, không thể ô uế tay của nó, cũng không thể ô uế tim của nó.”

Ma ma nghe vậy, hiểu được tấm lòng người mẹ của hoàng hậu, cũng không nhiều lời khuyên nhủ nữa.

Sau khi Mục Thanh Thanh được phong Hiền phi, hoàng đế đem thiên điện, vườn hoa xung quanh Hoa Âm điện đều nhập vào phạm vi của Hoa Âm điện, ban cho tên Hoa Âm cung. Giờ đây nàng ta cũng đứng đầu một cung.

Theo như tính tình của Mục Thanh Thanh, lúc này nàng ta e là càng thêm kiêu căng ngạo mạn, quả thật muốn xông pha ở trong cung.

Nhưng bởi vì hoài thai chưa tới ba tháng, thái y trong cung cũng căn dặn nàng ta đủ điều, trong khoảng thời gian này nhất định phải cẩn thận một chút, nhất thiết không thể xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Cố gắng đợi ở trong cung, không nên chạy loạn, đến khi thai tượng vững chắc thì có ngược lại thể đi xung quanh giải sầu một chút cũng tốt.

Để có thể thuận lợi sinh ra hoàng tử, Mục Thanh Thanh cả ngày đằng hoàng vui ở trong Hoa Âm cung không ra, cũng cầu xin thánh chỉ cho phép nàng không đi thỉnh an hoàng hậu, cũng không cho người ngoài đến quấy rầy nàng ta.

Tất cả các loại huân hương ở trong phòng nàng ta đều chuyển đi, thức ăn thường ngày đều để cung nữ bên người dùng qua thì nàng ta mới có thể dùng.

Mặc dù nàng ta mang thai, hoàng đế vẫn thỉnh thoảng đến thăm nàng ta, tuy rằng sẽ không ngủ lại nhưng như vậy càng chứng minh rất được cưng chiều.

Đêm hôm đó, Mục Thanh Thanh đi ngủ thật sớm như cũ.

Lúc nàng ta đi ngủ thì không thích người khác hầu hạ ở trong phòng, cung nữ trực đêm đều canh giữ ở bên ngoài tấm điện, chờ đợi sai bảo.

Cung nữ trực đêm phân công luân phiên đầu hôm và sau nửa đêm.

Đinh Hương trực đầu hôm, đợi sau khi người tới thế chỗ nàng ta, nàng ta liền ngáp đi đến trong phòng của thiên điện bên cạnh.

Khi đi qua một bụi cây sồi xanh cao cỡ một người thì bỗng nhiên bị một tay bịt miệng, lôi vào sau cây sồi xanh. Tiếp theo là gáy nhói đau rồi mất đi tri giác.

Một chậu nước lạnh giội lên đầu.

Đinh Hương giật mình tỉnh lại.

Mở mắt nhìn lên, hai thái giám cường tráng đứng ở một bên, đang đứng trước mặt là khuôn mặt tươi cười của hoàng hậu nương nương.

Đinh Hương lật người quỳ trên đất. “Khấu kiến hoàng hậu nương nương.”

“Nghe nói người tên là Đinh Hương phải không? Là cung nữ thiếp thân của Hiền phi?” Hoàng hậu nương nương chậm rãi đi đến bên cạnh nàng ta, nhàn nhạt hỏi.

“Dạ... Đúng vậy.” Đinh Hương kinh sợ trong lòng.

Từ khi Hiền phi mang thai, nàng ta luôn hết sức cẩn thận, trong lòng biết phụ nữ trong cung đều nhìn chằm chằm. Nhưng không ngờ hoàng hậu ra tay nhanh như vậy.

“Bịch...” Hoàng hậu giơ tay lên ném một xấp ngân phiếu ở trước mặt Đinh Hương.

“Người trung thành và tận tâm đối với Hiền phi, hầu hạ không tệ, đây là phần thưởng của bốn cung cho người.”

Trong lòng Đinh Hương hoang mang, không hề chạm đến xấp ngân phiếu. “Đều là bốn phận của nô tỳ, đảm đương không nổi ban thưởng của nương nương.”

“Hừm, thì ra là một người không vì tiền tài mà khom lưng.” Hoàng hậu gật đầu, cũng không có khuyên nữa.

Ma ma bên cạnh hoàng hậu nghiêm mặt nói: “Hoàng hậu nương nương thưởng cho người là coi trọng người, người cũng đừng không biết điều.”

Giọng của Đinh Hương run rẩy, nhưng vẫn cố chấp quỳ, cũng không thèm liếc nhìn xấp ngân phiếu. “Nô tỳ, nô tỳ sợ hãi.”

Ma ma bên cạnh hoàng hậu nương nương còn muốn nói nữa nhưng hoàng hậu giơ tay lên ngăn bà ta. “Ban thưởng ấy mà, là người tình ta nguyện. Nàng ta không chịu nhận, người sao lại miễn cưỡng nàng ta?”

“Dạ!” Ma ma gật đầu, hướng về phía tên thái giám ở bên cạnh gật đầu.

Hai tên thái giám lập tức đi lên phía trước, một người lấy vải bọc miệng của Đinh Hương.

Tên còn lại chẳng biết từ đâu lấy ra một cây kim khâu nhỏ, cầm kim khâu ở trên tay, lộ ra một nụ cười sồn sồn tóc gáy hướng về phía Đinh Hương.

Thái giám bọc miệng Đinh Hương bắt đầu cởi y phục của nàng ta ra.

Đinh Hương kinh hoảng giãy dụa nhưng đâu thể là đối thủ của thái giám mạnh mẽ, đã tập luyện võ công?

Hai ba cái đã bị kèm tay, mặc cho người ta lột xuống quần áo lót của mình.

Hoàng hậu đã xoay lưng đi xa.

Nhưng ma ma bên người hoàng hậu vẫn còn ở bên cạnh lạnh lùng nhìn.

Đinh Hương nhìn về phía ma ma kia nhờ giúp đỡ. Nước mắt nhục nhã đã khoanh vòng hốc mắt.

Đã sớm nghe thấy thủ đoạn độc ác của thái giám trong cung, mất hết nhân tính. Nàng ta vào cung không lâu sau thì đây cũng là lần đầu tiên thấy được.

Ngực nàng ta bị đâm nhói, thân thể run rẩy không khống chế được. Cúi đầu thì thấy thái giám kia lại lấy một cây kim khâu đâm vào trên hai vú của nàng ta.

Nàng ta đau đến nước mắt lập tức chảy ra.

Nàng ta muốn cầu xin tha thứ, nhưng miệng đã bị bọc lại, ô ô nói không ra lời.

Thái giám kia thấy bộ dạng nàng ta đau đớn, dường như hết sức hài lòng. Hai ngón tay cầm kim khâu, tìm kiếm vào phía trong đùi của nàng ta.

Đinh Hương khép chặt chân, mãnh liệt lắc đầu.

Không phải là đau đớn, chủ yếu là sợ. Nàng ta vẫn còn là một hoàng hoa khuê nữ tuổi dậy thì.

Nơi đó chưa từng có người chạm qua. Hôm nay một tên thái giám cầm kim, vẽ mặt cười khiến cho người ta sợ hãi, chậm rãi tới gần. Nàng ta lập tức lưng đầy mồ hôi.

Nàng ta hồi hận, cái gì là trung thành hay không trung thành, cái gì là Hiền phi, hoàng hậu... Bọn họ chỉ là những nô tài, hoàn toàn là con kiến trong tay của chủ tử, muốn bóp chết chỉ cần lộ chút ý tứ là phía dưới liền có một đám người chờ bóp chết bọn họ. Các chủ tử thậm chí cũng không cần tự mình động tay. Ở trong hoàng cung ăn tươi nuốt sống này, bảo vệ tính mạng mới là điều trước nhất!

“Ô ô...” Đinh Hương giùng giàng nhìn về phía ma ma, thấy ma ma nhìn lại nàng ta thì liên tục gạt đầu không ngừng. “Ô ô...”

“Ngừng...” Ma ma ra lệnh một tiếng.

Thái giám kia hơi tiếc nuối thu tay về từ đùi nàng ta, còn không quên sờ một cái trên đùi phơi trần trong không khí của nàng ta.

Đinh Hương lập tức nổi da gà toàn thân.

“Lấy vải trong miệng nàng ta ra.” Ma ma ra lệnh cho thái giám.

Đinh Hương thở mạnh, bất chấp xương hàm bị căng đến đau nhức, giọng nói không rõ: “Là nô tỳ không biết điều, nô tỳ sai rồi, xin hoàng hậu nương nương cho nô tỳ thêm một cơ hội nữa.”

Ma ma nghe vậy cười. “Mặc quần áo tử tế trước rồi hãy nói.”

“Dạ.” Đinh Hương run rẩy cầm quần áo mặc vào.

Lúc này hoàng hậu mới chậm rãi đi đến. “Nghĩ rõ rồi?”

“Dạ, nô tỳ đã nghĩ rõ.” Đinh Hương quỳ trên đất, dập đầu bang bang lạy ba cái. “Nô tỳ nhất định ra sức trâu ngựa vì hoàng hậu.”

“Nhận lấy đi.” Hoàng hậu chỉ vào một xấp ngân phiếu trên đất, nói.

“Cái này... Nô tỳ không dám, nô tỳ vì nương nương cống hiến sức lực là điều nên làm.” Đinh Hương run rẩy nói.

“Kêu người cầm thì cứ cầm, sao nhiều lời vô ích như vậy?” Ma ma trách một câu.

Đinh Hương không dám tiếp tục biện luận, lập tức cắt ngân phiếu vào trong ngực.

Lúc này ma ma lại móc ra một gói thuốc từ trong ngực, ngồi xổm xuống đưa tới trước mặt Đinh Hương.

“Người đem thuốc này bỏ vào trong đồ ăn thức uống của Hiền phi.” Ma ma vừa cười vừa nói.

Đinh Hương mở to hai mắt nhìn, run rẩy nói: “Từ khi Hiền phi có thai tới nay đều vô cùng cẩn thận, đồ ăn thức uống mỗi ngày cũng phải để cho người bên cạnh dùng qua rồi mới chịu cho vào miệng.”

Ma ma cười. “Yên tâm, thuốc này vô hại đối với người bình thường, sẽ chỉ làm phụ nữ có thai bị sẩy thai mà thôi.”

“A... Hả...” Đinh Hương run rẩy giơ tay lên nhận lấy gói thuốc kia.

Hoàng thượng coi trọng long chủng trong bụng Hiền phi ra sao, không có một cung nữ nào hầu hạ trong Hoa Âm cung không rõ ràng.

Nếu Hiền phi sẩy thai, đừng nói sẽ tra ra được trên đầu nàng ta, coi như là không tra ra được trên đầu nàng ta, chỉ sợ với tính tình của Hiền phi thì tất cả nô tài trong Hoa Âm cung đều phải chôn theo cùng... Vẫn là khó thoát một chữ “chết”... Trong lòng Đinh Hương thoáng chốc tuyệt vọng đến tột cùng.

Bỗng nhiên trong đầu nàng ta chợt thông suốt, thu lại tay muốn cầm lấy gói thuốc, dập đầu tại chỗ với hoàng hậu.

“Hoàng hậu nương nương, nếu Hiền phi vô duyên vô cớ sảy thai, sợ rằng Hiền phi và hoàng thượng cũng sẽ không chịu để yên. Nô tỳ mệnh tiện, chết không đáng gì, nhưng nếu liên lụy nương nương thì thật là không đáng giá. Trái lại nô tỳ biết một chuyện khác, không biết có ích với nương nương không.”

“Ồ?” Hoàng hậu nhướn mày nhìn nàng ta. “Chuyện gì?”

Đinh Hương chỉ cảm thấy miệng lưỡi khô khốc, nuốt nước miếng, thấp giọng nói: “Là phát hiện được một khoảng thời gian trước khi Hiền phi nương nương có thai. Có một ngày, lúc nô tỳ trực đêm thì nghe thấy ban đêm nổi gió, cửa sổ phía sau tấm điện không có đóng lại, bị gió thổi vang kéo kẹt. Nô tỳ sợ quấy rầy giấc ngủ của Hiền phi nương nương, liền lặng lẽ vào tấm cung đi đóng cửa sổ. Nhưng bất ngờ phát hiện... Hiền phi nương nương vốn đã ngủ, không có ở trong tấm cung...”

“Người nói cái gì?” Hoàng hậu người nương ngưng mày.

“Cũng không phải là lần đầu tiên. Hôm lễ cầu Chúc Nữ giúp khéo tay thêu thùa ấy, hoàng thượng và Hoa mỹ nhân đến trước Hoa Âm điện, nô tỳ rõ ràng đi vào điện xem qua, khi đó Hiền phi nương nương không có ở trong điện. Nhưng đến khi Hoa mỹ nhân muốn xông vào trong điện thì Hiền phi nương nương chợt từ trong điện đi ra...” Đinh Hương hồi tưởng lại, nói.

“Ý của người là?” Lúc này khoé miệng hoàng hậu hơi nhếch lên, nhiều hứng thú nhìn Đinh Hương.

“Nô tỳ, nô tỳ suy đoán... Hiền phi nương nương trong đêm lặng lẽ rời khỏi Hoa Âm điện đi làm cái gì, sau đó lại lặng lẽ trở về...” Đinh Hương lấy can đảm nói.

Hoàng hậu nghe vậy cười khẽ, tự mình cúi người tới, thu về gói thuốc trong tay ma ma.

“Tốt, rất tốt. Tin tức người nói này rất tốt.” Hoàng hậu vừa cười vừa nói.

Trên đầu Đinh Hương đã xuất một lớp mồ hôi.

Tim cũng đập thành thịch không ngừng.

Hoàng hậu nhìn gói thuốc trong tay. Bà ta động thủ làm hại Hiền phi sảy thai, hoàng thượng biết sẽ càng thông cảm thương tiếc Hiền phi hơn. Hiền phi cũng không phải là ngọn đèn cạn dầu, nếu để cho nàng ta bắt được nhược điểm gì, giới nước bắn lên trên người mình thì việc này khó tránh khỏi liên lụy mình.

Nhưng nếu để tự hoàng thượng sinh lòng nghi ngờ với Hiền phi, khiến cho hoàng thượng không hề chờ mong cốt nhục trong bụng Hiền phi... Tình hình chắc chắn rất khác biệt.

Để giết một người, giết tâm là tốt nhất.

Chỉ cần xác định tội danh bất trung của Hiền phi đối với hoàng thượng, mặc cho nàng ta xinh đẹp, lời ngon tiếng ngọt như thế nào đi nữa cũng không thể xoay chuyển tâm của hoàng thượng!

“Người đứng dậy đi.” Hoàng hậu dịu dàng nói với Đinh Hương. “Người lặng lẽ trở về Hoa Âm cung, chuyện đêm nay đừng để cho người khác phát hiện.”

“Dạ, nô tỳ, nô tỳ hiểu rồi.” Đinh Hương cuống quýt đứng lên.

Nhanh bước lui ra ngoài điện.

Trở lại Hoa Âm cung mới phát hiện tim mình đều nhảy lên cổ họng, y phục toàn thân ướt đẫm.

Lặng yên không tiếng động thay y phục, giấu kỹ ngân phiếu hoàng hậu cho, cảm thấy mình thật sự vừa mới đi một vòng qua quỷ môn quan.

Hiền phi vẫn không biết được chuyện mình nửa đêm lén ra khỏi Hoa Âm điện đã bị người khác biết.

Cả ngày không bước chân ra khỏi nhà, chỉ ở Hoa Âm cung dưỡng thai, cuộc sống thật là buồn chán.

Hơn nữa, nàng ta nhớ kiếp trước xem ti vi hay là trên internet nói, phụ nữ có thai sẽ tiết ra càng nhiều kích thích tố hơn ngày thường, ham muốn chuyện phòng the sẽ mãnh liệt hơn so với ngày thường.

Chẳng biết có điều này hay không. Nàng ta chỉ cảm thấy mình dường như đã lâu rồi không có nếm được lạc thú đó. Mùi vị đó khó mà diễn tả bằng lời.

Hoàng thượng đến mỗi ngày, nhưng cũng chỉ ngồi nói chuyện phiếm với nàng ta một chút, ngày ngốc không lâu liền đi.

Vì thái y dặn dò trong ba tháng đầu nhất định phải cấm chuyện phòng the, hoàng đế ngay cả tay nàng ta cũng không dám sờ nhiều.

Nàng ta ở trong điện yên tĩnh tối đen như mực càng tưởng niệm đến chuyện lén lút gặp gỡ người đàn ông... Người đàn ông trẻ tuổi cường tráng, cơ thể có sức sống...

Nàng ta phái người đi thông báo cho Cao Khôn, nhưng không biết ở chỗ tối đã có ánh mắt lạng lẽ theo dõi nàng ta.

Cao Khôn nhận được mật hiệu đưa tới của Mục Thanh Thanh.

Đêm đó, lúc trăng lên giữa trời liên lặng yên không tiếng động đi tới bên ngoài cửa sổ phía sau tấm điện của Hoa Âm cung.

Cộc cộc cộc, gõ ba nhanh hai chậm lên song cửa sổ.

Mục Thanh Thanh lập tức mở cửa sổ từ bên trong. “Cao công công!”

Trong giọng nói mơ hồ mang vẻ chờ mong khẩn thiết.

Cao Khôn linh hoạt nhảy vào bên trong cửa sổ. “Hiện phi hện ta đến làm gì?”

“Ta muốn làm gì, Cao công công người không rõ sao?” Mục Thanh Thanh khoác một tay lên vai hắn, kẻ vào bên tai hắn tức giận nói.

Cao Khôn sững sờ, tiếp đó cười nói: “Nương nương, lúc này thân đang mang thai, vả lại chưa qua ba tháng đầu, chuyện gì có thể làm, chuyện gì không thể làm, không cần ta dạy cho người chứ?”

Mục Thanh Thanh bĩu môi. “Cả ngày buồn bực ở chỗ này, ta sắp phải sinh bệnh rồi! Cái thai này quan trọng bao nhiêu, ta rõ ràng hơn người, ta là người không biết phân biệt hay sao? Nếu thấy chuyện không nên làm thì ta sẽ không làm! Được không?”

Cao Khôn nghi ngờ nhìn nàng ta. “Chẳng phải là lòng người đối với Tuyên công tử vẫn dứt bỏ không được sao?”

Mục Thanh Thanh nghe vậy, sắc mặt cứng đờ, yếu ớt thở dài một hơi. “Vậy thì thế nào, bây giờ chẳng phải là ta không thấy được sao? Nếu có thể nhìn thấy Tuyên công tử, ta còn cần người tìm một người đến thay thế sao?”

Gương mặt đẹp như đàn bà của Cao Khôn nổi lên một nụ cười. “Được được được, ta biết trong lòng người uất ức. Đến khi người sinh hạ long tự, đoạt được ngôi vị hoàng đế, đừng nói Tuyên công tử, tất cả đàn ông đẹp trong thiên hạ còn không để người hưởng dụng?”

“Xi... Người nói ta thành cái gì vậy? Ta chỉ muốn Tuyên công tử là đủ rồi.” Vẻ mặt Mục Thanh Thanh khát khao.

Cao Khôn giơ tay lên, che nụ cười nhạt hiện ra trên miệng.

“Đó cũng là chuyện sau này. Nếu muốn ta có thể thuận lợi sinh ra long tự thì phải để cho ta có tâm trạng tốt. Tâm trạng phụ nữ có thai rất quan trọng, người không biết sao?” Mục Thanh Thanh khoát một tay lên vai Cao Khôn, một tay sờ sờ mặt trơn bóng của hắn. “Cho nên, bây giờ người mang ta đi vui vẻ một chút.”

Cao Khôn gật đầu bất đắc dĩ. “Người nói người có chừng mực! Nếu mà làm ra chuyện gì không thể văn hồi thì sẽ không ai có thể giúp được người!”

“Ta biết rồi! Cao công công người tốt nhất!” Mục Thanh Thanh cười nói.

Cao Khôn kẻ người ôm nàng ta vào trong ngực, nhảy lên một cái, hai người ra khỏi cửa sổ.

Dưới bóng đêm, hai người cũng không nhìn thấy có bóng người núp phía sau bụi sồi xanh rậm rạp, thấy hai người bay xa mới lạng lẽ đi theo.

Đêm yên tĩnh không tiếng động.

Mục Thanh Thanh đợi ở trong điện không lâu sau thì Cao Khôn dẫn theo người đàn ông cao lớn trắng kiện đi vào trong điện.

Mục Thanh Thanh nhanh bước tiến lên tiếp đón, ôm lấy hông của người đàn ông kia.

Khoé miệng Cao Khôn ngoéo một cái, đi ra ngoài điện, còn không quên đóng cửa cho hai người.

Trong điện nhanh chóng có tiếng thở dốc dồn dập truyền ra.

Cao Khôn nhin không được nhịu mày, dặn dò: “Một vừa hai phải thôi!”

“Biết rồi...” Giọng nói vỡ vụn của Mục Thanh Thanh tràn ra đôi môi.

Lúc này quần áo của nàng ta đã cởi ra phân nửa, dựa vào trước ngực cường tráng hữu lực và vô cùng ấm áp của người đàn ông.

Lồng ngực người đàn ông cũng phập phồng dồn dập.

Nàng ta ôm lấy cổ hần, lưỡi hai người quấn quít chặt chẽ.

“Cho ta có được hay không...” Nàng ta thấp giọng khẩn cầu.

“Không được, vì con của chúng ta.” Người đàn ông quả quyết cự tuyệt.

Mấy chữ “con của chúng ta” khiến cho Mục Thanh Thanh thoáng chốc dừng lại toàn bộ động tác, nhưng lý trí chỉ dừng lại trong khoảnh khắc, nàng ta lại bị bế dục bao phủ.

“Nhè nhẹ... Cạn một chút.”

“Không được.”

“Ai đó?” Cao Khôn khẽ quát lớn.

Hai người trong điện lập tức ngơ ngẩn. Người đàn ông đỡ Mục Thanh Thanh dậy, lắng tai nghe động tĩnh bên ngoài.

Mục Thanh Thanh hơi khấn trương, không phải là bị người ta phát hiện chứ?

“Người mau đi xem một chút.” Mục Thanh Thanh đẩy hần một cái.

Người đàn ông nghe vậy thì đứng lại.

99. Chương 101: Tháng Giêng Năm Nhâm Tuất

Không bao lâu, Cao Khôn liền đẩy cửa điện ra từ bên ngoài, trên vai hần còn khiêng một người.

Mục Thanh Thanh sợ hết hồn, trốn ở sau lưng người đàn ông. “Chuyện gì xảy ra?”

“Có người theo dõi, nhưng thật tốt, bị chúng ta đúng lúc bắt được.” Cao Khôn nhún vai, nói với người đàn ông. “Người đưa nàng ta trở về, ta đem thi thể đi xử lý.”

“Là ai vậy?” Mục Thanh Thanh thò đầu ra hỏi.

Cao Khôn giơ tay lên, tìm ra một ngọc bài từ trên người thái giám hần đang khiêng trên vai, ném cho Mục Thanh Thanh.

Mục Thanh Thanh không có bắt lấy, là người đàn ông kia giơ tay lên bắt được rồi đưa cho nàng ta.

Nàng ta dựa theo ánh trăng, nhìn kỹ, sắc mặt đông lạnh lại. “Thì ra là hoàng hậu...”

Người đàn ông ôm Mục Thanh Thanh, đưa nàng ta về Hoa Âm cung. Lúc đang muốn rời đi thì bỗng nhiên quay sang nói với nàng ta: “Ta là Thượng Quan Tĩnh, lần sau chớ gọi sai tên.”

Nói xong, hắn nhún người rời khỏi tấm điện của nàng ta.

Thượng Quan Tĩnh?

Mục Thanh Thanh cân nhắc cái tên này. Quả hắn tên gì, sau khi con trai của mình sinh ra thì mình nhất định phải trừ khử hắn. Cái câu “con trai của chúng ta” kia khiến cho nàng ta tỉnh táo lại.

Nàng ta hoài thai chính là long chủng, là con của hoàng thượng. Sao lại có con của Thượng Quan Tĩnh gì ở đây?

Hắn bắt quá chỉ là công cụ mình nhờ mà thôi!

Mục Thanh Thanh gơ tay lên, nhìn ngọc bài trong lòng bàn tay, nhếch miệng. Hoàng hậu quả nhiên không phải nhìn vô năng từ bề ngoài mềm yếu như vậy, lại có thể phái người âm thầm theo dõi mình.

Như vậy cũng tốt. Lần trước, lễ cầu Chúc Nữ giúp khéo tay thêu thùa, mình bị người ta ám toán. Mình còn chưa rõ lắm món nợ này rốt cuộc tính ở trên đầu người nào đây. Hoàng hậu chờ không nổi đã nhảy ra như vậy!

Yên Vũ vẫn tìm không được An Niệm Chi.

Vì hy vọng vào chân tướng, nàng cũng không tiếp tục dùng thuốc độc kia nữa.

Ngày hôm nay thấy tâm trạng Tuyên Thiệu không tệ, nàng thử thăm dò: “Hồ sơ của Hoàng thành ty là tối mật hả?”

Tuyên Thiệu đang đọc sách, nghe vậy nâng mắt nhìn nàng. “Có một số là vậy, phần lớn thì không phải. Ta thỉnh thoảng cũng sẽ cầm về một ít để xem. Sao, nàng cảm thấy hứng thú?”

Yên Vũ gật đầu. “Chuyện của Tuyên Châu trên thực tế cũng chưa có chấm dứt. Tuy rằng Lý Trực lấy thân phận các chủ bị đi dạo phố thị chúng, nhưng mà chẳng phải lá thư kia nói rõ... các chủ thật sự hiện giờ rất có khả năng đang ở Lâm An sao?”

“Nàng muốn làm bộ đầu bắt người, phá án sao?” Tuyên Thiệu cười nói.

Yên Vũ đỏ mặt, ngược lại không có phủ nhận.

Tuy rằng nàng biết dù cho cậu nói không đúng, nhưng có một điểm cậu không có nói sai. Năm đó nói như thế nào thì Diệp gia cũng là phủ thừa tướng, trong khoảnh khắc bị huỷ bởi một cơn hoả hoạn. Người có mắt cũng nhìn ra được lửa kia không đơn giản. Làm gì có chuyện lửa nào mà ngay cả một người cũng đào không ra được? Toàn gia hơn trăm người tất cả bị chết trong biển lửa? Nhưng thánh thượng lại không có hạ chỉ điều tra rõ, chỉ bắt mấy người bình thường quăng vào ngục, không có thẩm vấn liên đem chém đầu.

Việc này ít nhất chứng minh hoàng thượng đối với chuyện phủ thừa tướng bị diệt là ngầm đồng ý.

Nếu không phải Tuyên Văn Bình mưu hại, vậy chân tướng sẽ là như thế nào đây?

Nếu như hung thủ không phải là Tuyên Văn Bình, như vậy trong hồ sơ của Hoàng thành ti sẽ có manh mối của năm đó hay không?

Thật giống như tất cả lại trở về điểm ban đầu. Mục đích của nàng lại biến thành phải tìm hồ sơ của năm đó.

Quanh quạ quanh lại, chân tướng vẫn bị che giấu đến tận cùng là cái gì?

Có thể sẽ nhanh chóng công bố ra hay không đây?

“Thời gian muộn chút ta sẽ kêu Lộ Nam Phi chuẩn bị cho nàng một bộ quần áo của thị vệ Hoàng thành ti, dẫn nàng đến trong kho hồ sơ nhìn một cái.” Tuyên Thiệu khẽ cười nói.

“Thật, thật sự?” Yên Vũ tròn to hai mắt nhìn. Khó thể nào tin, chuyện mình hao hết tâm tư muốn cầu được, ở trước mặt hắn lại là đơn giản tùy ý như vậy?! Một câu nói như thế là được?

“Vi phu có bao giờ lừa gạt nàng?” Tuyên Thiệu giơ tay lên xoa xoa đỉnh đầu nàng.

Không cẩn thận vo búi tóc của nàng rơi tán loạn.

“Tướng công, chàng thật tuyệt” Yên Vũ nhảy lên từ trên ghế, khó kềm chế tình cảm ôm lấy cổ của Tuyên Thiệu.

Hai cánh tay nàng siết thật chặt, Tuyên Thiệu cảm thấy hít thở đều có chút khó khăn.

Nhưng trên mặt hắn lại cười vô cùng vui vẻ.

Nàng rốt cuộc đã bắt đầu xin giúp đỡ của hắn, rốt cuộc bắt đầu ý lại vào hắn, tin tưởng hắn... Có phải chứng minh nàng thật sự mở rộng cửa lòng đối với hắn đã không còn xa vời nữa?

Lúc xế chiều, Lộ Nam Phi đưa tới một bộ quần áo của thị vệ Hoàng thành ti.

Đường may mới tinh, vải vóc sáng ngời, rõ ràng là mới làm. Yên Vũ mặc thử một lần, kích cỡ vừa y.

Trong lòng nàng ấm áp, nhớ ơn sự tử tế cùng quan tâm của Tuyên Thiệu.

Lục Bình nhanh tay lẹ chân búi tóc, đội khôi mạo* cho nàng.

(*như mũ cánh chuồn, links tham khảo hình: gaitaobao1.alicdn.com/tfscom/i6/T1oQqvXfJrXXXsivA._081914.jpg_310x310.jpg).

Trong gương liễn chỉ thấy một vị thị vệ Hoàng thành ti khôi ngô tuấn tú.

“Thiếu phu nhân, xe ngựa đã chuẩn bị, công tử đang ở trong ti chờ người.” Lộ Nam Phi ở ngoài cửa nói.

Yên Vũ gật đầu, theo Lộ Nam Phi ra khỏi viện, lên xe ngựa. Hai tay nàng không tự chủ nắm lại với nhau thật chặt. Tay hơi lạnh, nhưng trong lòng bàn tay đều toàn là mồ hôi. Nàng phóng ra thính lực, không ngừng lắng nghe động tĩnh bên ngoài xe ngựa để phán đoán xe ngựa đi tới đâu. Nhưng trong lồng ngực tiếng tim đập thình thịch thình thịch liên tục quấy rối ở bên tai, khiến cho nàng khó có thể tập trung tinh thần để phán đoán. Ngay cả hít thở hơi gấp của mình nàng cũng không thể phát hiện.

Xe ngựa bỗng nhiên dừng lại.

“Đến rồi sao?” Yên Vũ nhin không được hỏi.

“Còn chưa.” Lộ Nam Phi ngồi ở trên càng xe, bên ngoài thùng xe, lên tiếng trả lời.

Đúng rồi, bên ngoài còn có tiếng người rộn ràng, lúc này xe ngựa hắn còn đang trên đường phố sầm uất. Nàng lắc đầu bật cười, mình sao vậy chứ?

Xe ngựa lại chậm rãi chuyển động.

Yên Vũ hít sâu một hơi, vỗ nhẹ ngực, cố gắng bình phục nhịp tim quá nhanh. Nhưng tới gần Hoàng thành ti thì nàng phát hiện không những trống ngực không có dấu hiệu nhẹ nhàng, ngược lại càng dồn dập hơn.

“Hu...” Lộ Nam Phi ghì cương ngừng xe ngựa.

Yên Vũ nghe thấy tiếng hắn nhảy xuống càng xe nhưng nàng ngồi ở trong xe không nhúc nhích.

Trong tai nghe được Lộ Nam Phi kêu một tiếng “công tử”, nàng vén màn xe nhìn ra ngoài.

Tuyên Thiệu đang cất bước đi tới xe ngựa.

“Xuống đi.” Giọng nói của Tuyên Thiệu mát lạnh êm tai.

Cùng hắn tới gần có mùi thơm đàn hương nhàn nhạt truyền đến. Ngửi được mùi đàn hương thơm dịu quen thuộc, Yên Vũ rốt cuộc cũng cảm thấy kiên định rất nhiều.

Nàng đẩy cửa xe ra. Hôm nay nàng toàn thân nam trang, hơn nữa còn ở cửa Hoàng thành ti, kêu Tuyên Thiệu đến đỡ là tuyệt đối không tốt, tự nàng nhanh chóng nhảy xuống xe ngựa, tiến lên một bước, nhỏ giọng nói: “Nhìn thiếp như vậy có tạm được không?”

Tuyên Thiệu nhìn ra nàng đang hồi hộp, gật đầu cười nói: “Được lắm tiểu thị vệ đẹp trai, đi theo ta nào.”

Yên Vũ chăm chú theo sau lưng Tuyên Thiệu, tiến vào giữa hai cửa sổ thẳm có khảm những viên đính tròn to màu vàng kim của Hoàng thành ti.

Sáu thị vệ đứng cầm giáo ở cửa nhìn thấy nhóm Tuyên Thiệu đi vào cũng không di chuyển, không hề liếc nhìn.

Bên tai Yên Vũ lúc này chỉ còn lại tiếng tim đập như trống đánh của mình.

Tuyên Thiệu dẫn Yên Vũ vào chính điện của Hoàng thành ti. Trong điện lạnh lẽo vắng vẻ, không một bóng người. Cột đá sơn đen, bình phong lớn bằng gỗ đen điêu khắc hoa văn rồng, cái bàn đen vàng*, bầu không khí khắp nơi lộ vẻ tiêu điều, lạnh như băng.

(*bàn được sơn màu đen viền vàng, mặt bàn màu vàng-google)

Yên Vũ nhin không được run lên, tựa như nơi đây bày vô số bồn băng.

Tuyên Thiệu dẫn nàng trực tiếp vòng qua bình phong, xuyên qua nhà sau, đi tới trong hậu viện. Giữa hậu viện sừng sững một toà nhà ba tầng. Ở cửa toà nhà có hai con sư tử đá mặt mũi hung dữ ngồi xổm. Đứng hai bên con sư tử có hai thị vệ tay cầm giáo, dáng vẻ trang nghiêm, uy vũ không thua kém hai con sư tử khí phách chút nào.

Yên Vũ giơ tay lên che ngực, tim đập dồn, e rằng nó sẽ nhảy ra.

Nếu đi về phía trước một bước, không biết con sư tử đá mặt mày hung dữ có thể thành linh nhảy xuống cắn nàng một cái hay không? Chẳng biết thị vệ cầm giáo kia có lấy giáo cản đường nàng không? Nhìn thấu nàng là nữ giả nam trang, không cho phép nàng đi vào?

Nhưng thấy mình theo Tuyên Thiệu đi qua thị vệ, qua con sư tử đá, đạp bước lên bậc thang, từng bước một tới gần cửa chính của toà nhà, chuyện nàng lo lắng cũng không có xảy ra chút nào. Con sư tử đá không có nhảy xuống cắn nàng, thị vệ lại càng không có liếc nhìn nàng lấy một cái.

Nàng chỉ đơn giản tùy ý đi theo Tuyên Thiệu như vậy, bình bình đạm đạm đi vào toà nhà!

Phân nửa tầng một của toà nhà bày bàn, trên bàn để giấy và bút mực, bộ đồ trà và bếp lò nhỏ. Một nửa còn lại là từng hàng giá sách san sát, trên giá sách để ngay ngắn từng cuộn hoặc to hoặc nhỏ, trên cuộn còn buộc một sợi dây nhỏ, dưới sợi dây có kèm một cái nhãn nho nhỏ.

Yên Vũ giấu trong lòng tim như thổ chạy, bước nhanh tới phía trước, tới gần trên giá sách nhìn một hàng cuộn được bày trên đó, nhìn ngày tháng năm được viết trên đó. Những cuộn được đặt chung trong một ô vuông đều là cùng tháng.

Ngón tay nàng nhẹ nhàng chạm qua từng cuộn, chậm rãi quay đầu lại nhìn Tuyên Thiệu, trong giọng nói hơi run run. “Những cái này thiếp đều có thể xem sao?”

Tuyên Thiệu cười khẽ. “Lầu một có thể tùy ý tìm đọc, lầu hai cần thị vệ tứ phẩm trở lên mới được đọc, lầu ba ngoại trừ thánh thượng thì chỉ có ta và phụ thân mới có thể xem tài liệu.”

Yên Vũ gật đầu, xoay người chậm rãi xuyên qua giữa những giá sách san sát, nhịp tim rộn cuộc dần bình phục.

Nàng vừa đi vừa nghỉ, tựa như chỉ là ngẫu nhiên dừng ở cạnh giá để hồ sơ trong năm Nhâm Tuất, giơ tay lên tùy ý cầm qua một cuộn hồ sơ, tiện tay lật xem.

Ánh mắt của nàng nhanh chóng quét qua ô vuông hồ sơ này, run rẩy đưa tay về phía cái cuộn trên nhãn viết tháng giêng năm Nhâm Tuất.

Nàng giật cái cuộn ra, quay đầu nhìn lại một cái, Tuyên Thiệu đang ngồi ở bên bàn chẳng biết đang nhìn cái gì.

Nàng hít sâu một hơi, lắng tai nghe. Tầng một chỉ có hai người nàng và Tuyên Thiệu, tầng hai, tầng ba có người canh giữ, lúc này không ai có thể phát hiện nàng đang xem cái gì.

Bấy giờ nàng mới chậm rãi mở cái cuộn, tỉ mỉ kiểm tra.

Không có! Trên hồ sơ của tháng giêng năm Nhâm Tuất thế nhưng lại không có ghi chép hoả hoạn của phủ thừa tướng! Chỉ ghi chép cặn kẽ một ít chuyện nhỏ nhặt của phố phường. Hoàng thành ti lại đi quản những chuyện nhỏ nhặt của phố phường sao? Nàng tiếp tục xem xét hồ sơ của tháng giêng một lần, thậm chí ngay cả phần của tháng hai cũng xem tới, nhưng không có một phần hồ sơ nào nói đến hoả hoạn của phủ thừa tướng.

Việc này quá kỳ quái, nếu như ngay cả chuyện nhỏ nhặt của phố phường mà Hoàng thành ti cũng ghi lại trong sổ sách thì hoả hoạn của phủ thừa tướng thật sự là không nên bỏ qua.

Nàng sửa sang lại hồ sơ bị mình lật loạn, dựa vào trên giá sách, nhắm mắt yên lặng một hồi, sau đó mới chậm rãi mở mắt ra, rồi lại tùy tiện lật vài cái ở chỗ khác. Nhưng trên hồ sơ viết cái gì, nàng cũng không nhìn thấy một chữ nào.

Nàng bỏ hồ sơ xuống, trêm mặt mang tò mò vừa đúng, đi tới bên cạnh Tuyên Thiệu, trong mắt chứa mong đợi, nói: “Hồ sơ ở đây đa số là chuyện nhỏ nhặt, chắc chắn không có chuyện gốc rễ liên quan đến Toàn Cơ Các, lầu hai và lầu ba thiếp có thể đi xem không?”

Tuyên Thiệu nâng mắt nhìn nàng.

Yên vũ cố gắng ổn định tâm thần, mỉm cười với hắn, tựa như sợ một ánh mắt của hắn liền có thể nhìn thấu tâm tư của nàng.

“Đi, ta dẫn nàng đi lên.” Tuyên Thiệu đứng dậy, nói.

Yên Vũ thở dài một hơi, vội vàng theo ở sau lưng hắn.

Quẹo qua cầu thang thông lên lầu hai, thị vệ đứng ở cửa khom người nói: “Công tử!”

Tuyên Thiệu chỉ hơi gật đầu, rồi đẩy cửa đi vào.

Yên Vũ theo sát phía sau.

Bày biện ở lầu hai cũng không khác với lầu một, vẫn là từng hàng giá sách, hồ sơ được bày rất ngay ngắn.

Yên Vũ đi lên phía trước, tiện tay lật xem, nhưng là bí mật tìm kiếm khoảng thời gian được trưng bày theo thứ tự. Ung dung bình tĩnh đi về phía hồ sơ của tám năm trước.

Lật xem toàn bộ hồ sơ của tháng giêng năm Nhâm Tuất, ngược lại có một hàng chữ nhỏ liên quan tới phủ thừa tướng.

Ở phía dưới vụ án một tên quan chiếm nhà dân có lác đác một hàng chữ nhỏ viết: “Hội hoa đăng tết nguyên tiêu, phủ thừa tướng chợt nổi lên hoả hoạn, bắt mấy tên thương buôn đi dạo phố, trải qua thẩm vấn biết chúng ghi hận trong lòng với phủ thừa tướng, ác ý phóng hoả.”

Trừ cái đó ra, không một chữ nào đề cập tới phủ thừa tướng nữa.

100. Chương 102: Có Người Muốn Hại Thần Thiếp

Tựa như phủ thừa tướng huy hoàng một thời bất quá chỉ là điều tồn tại ở trong ý nghĩ của nàng. Phủ thừa tướng bị diệt cũng chỉ là một án phóng hoả nhỏ nhoi không đáng nhắc tới. Hơn một trăm mạng chết trong hoả hoạn của phủ thừa tướng càng không được đề cập đến chữ nào.

Càng không đề cập tới càng có vẻ giấu đầu hở đuôi. Dưới hồ sơ của Hoàng thành ti rốt cuộc muốn giấu bí mật gì?

Trên hồ sơ của tầng thứ ba chỉ cho Tuyên Văn Bình và Tuyên Thiệu xem sẽ có chân tướng nàng muốn biết hay không?

Nếu như nàng còn muốn lên tiếp lầu ba, Tuyên Thiệu sẽ đồng ý không? Sẽ hoài nghi nàng không?

Nàng bỏ cuộn hồ sơ trong tay xuống, lại tùy ý rút ra cái khác, hơi lật vài cái, bỏ xuống đổi cái khác.

Nhìn như nàng chỉ tùy ý lật xem, không có mục đích gì.

Hồ sơ của lầu hai hiển nhiên sâu hơn nhiều so với lầu một, một số sự thật được che giấu ở đằng sau bề ngoài đều bị ghi lại trong hồ sơ.

Như vậy lầu ba có thể đều là cất giấu vụ án cơ mật không muốn người khác biết hay không?

Yên Vũ nghe thấy tiếng hít thở tới gần, chợt ngừng đầu, đụng vào ánh mắt mang nụ cười của Tuyên Thiệu.

“Nàng xem nhanh như vậy, có thể nhìn ra cái gì?”

Yên Vũ cuộn lại hồ sơ ở trong tay, chậm rãi giơ tay thả lại trên giá sách. “Quả nhiên có chỗ khác với lầu một...”

Tuyên Thiệu cười không nói.

Yên Vũ cất bước tiến đến bên cạnh hắn. “Cho nên, có phải lầu ba sẽ càng khác hơn nữa?”

Tuyên Thiệu im lặng một hồi rồi chậm rãi hỏi: “Nàng muốn đi lên sao?”

“Thiếp... Có thể không?” Yên Vũ nâng mắt chăm chú nhìn hắn. Rất chờ mong. Nhưng lại sợ hắn sẽ làm khó.

Giọng điệu nói chuyện của hắn, thái độ của hắn, rõ ràng biểu thị mang nàng đi lầu ba cũng không tùy ý như hai lầu trước vậy.

Tuyên Thiệu không đón tầm mắt của nàng, hơi rũ mắt, trong con ngươi đen như hắc diệu thạch chẳng biết giấu đi bao nhiêu tâm tư. “Vốn không thể, nhưng mọi chuyện đều có ngoại lệ. Nàng rất muốn đi xem sao?”

Yên Vũ há miệng, nhưng nhất thời không có mở lời. Hắn khó xử, không phải là nàng nhìn không ra. Muốn đi không? Nếu như hôm nay không đi, sợ rằng sau này sẽ không có cơ hội như ngày hôm nay?

Giống như qua một lúc lâu, lại giống như chỉ trong nháy mắt.

Nàng gật đầu lia lịa.

Tuyên Thiệu cũng không nói nhiều, xoay người ra ngoài, lên mười bậc thang. Chậm rãi đi đến lầu ba.

“Công tử!” Thị vệ ở lầu ba giơ tay lên chặn lại Yên Vũ đi theo sau lưng Tuyên Thiệu.

“Để cho hắn vào.” Tuyên Thiệu quay đầu lại nói.

Nhưng thị vệ kia không cho đi. “Công tử, cái này không hợp quy củ.”

“Có ta đi cùng, người không cần phải lo lắng. Xảy ra chuyện gì, ta một mình gánh trách nhiệm.” Tuyên Thiệu lạnh nhạt nói.

Tay của thị vệ cản đường Yên Vũ hết sức chậm rãi buông xuống, cuối cùng hắn vẫn nhìn chằm chằm Yên Vũ.

Yên Vũ theo Tuyên Thiệu đi vào trong kho hồ sơ lầu ba. Không giống với hai tầng dưới um tùm giá sách, hồ sơ nhiều đến đếm không hết. Lầu ba chỉ có hai hàng giá sách, trên giá sách thưa thớt bày rất ít hồ sơ, nhưng mỗi cuộn đều lớn hơn so với cổ tay của Yên Vũ.

Nàng nhắc chân đi qua từ trước giá sách.

Tuyên Thiệu cũng không ngồi ở một bên, tùy ý nàng lật xem như hai tầng trước vậy. Mà là đứng cách nàng không xa, ánh mắt vẫn không hề rời khỏi nàng.

Yên Vũ không thể trực tiếp đi tìm hồ sơ tám năm trước, không thể làm gì khác hơn là nhìn lên từ nơi cách mình gần nhất.

Sau đó từng bước một di chuyển về phía nàng muốn tìm hồ sơ.

Rốt cuộc đến vị trí thág giêng năm Nhâm Tuất, nhưng chỉ có một ô vuông trống rỗng, bên trong chẳng có để gì cả.

Đầu chân mày Yên Vũ nhíu lại, ngay cả lâu ba cũng không có?

Rốt cuộc là hoàng đế hay là Tuyên Văn Bình muốn giấu chân tướng phủ thừa tướng bị diệt tám năm trước?

Chẳng phải nói lâu ba chỉ có hoàng thượng, Tuyên Văn Bình và Tuyên Thiệu mới có thể vào trong sao?

Yên Vũ quay mặt nhìn Tuyên Thiệu. “Cái ô vuông này sao trống không vậy?”

Nàng nghe được tiếng nói của mình hơi run run, nhưng nàng khắc chế không nổi.

“Đó là vị trí của hồ sơ thág giêng năm Nhâm Tuất.” Tuyên Thiệu chỉ liếc mắt liền lập tức nói ra, có thể thấy được trình độ hần quen thuộc với vị trí đặt hồ sơ. “Cuộn đó bị tiêu huỷ.”

“Tại sao? Bị ai tiêu huỷ?” Yên Vũ nhin không được truy hỏi.

Sắc mặt của Tuyên Thiệu lại hơi lạnh xuống. “Đi thôi.”

Hần nói xong thì xoay người đi ra ngoài.

Yên Vũ cũng chỉ đành cất bước đuổi theo.

Hai người chậm rãi đi xuống thang lầu, chậm rãi đi ra ngoài toà nhà.

Lúc này sắc trời đã hoàn toàn tối, dưới mái hiên đã treo đèn lồng.

Trên bầu trời thấp thoáng ánh sao lấp loé.

Từ khi Tuyên Thiệu ra khỏi lâu ba thì không có nói câu nào.

Yên Vũ theo thật sát phía sau hắn. Một trận gió thổi tới, nàng không nhin được rùng mình. Trời lạnh, Tuyên Thiệu cho nàng cảm giác lạnh hơn.

Từ khi nàng hỏi vì sao ô để hồ sơ của thág giêng tám năm trước trống rỗng thì cả người hắn bỗng nhiên lạnh xuống như băng.

Lộ Nam Phi điều khiển xe ngựa yên tĩnh chờ ở bên ngoài Hoàng thành ti.

Tuyên Thiệu lên xe trước, sau khi lên xe thì quay đầu lại đỡ Yên Vũ lên xe.

Lúc này Yên Vũ mới phát hiện tay và sắc mặt của hắn lạnh như nhau.

Hắn luôn luôn không phải như vậy, có thể bởi vì tập võ nên lòng bàn tay của hắn bất kể thời tiết ra sao cũng luôn luôn ấm áp.

Nhưng hôm nay thái độ như bình thường.

Là hắn phát hiện ra bí mật của mình sao? Hắn phát hiện nàng muốn đến Hoàng thành ti xem hồ sơ hoàn toàn không phải vì hiếu kỳ, hoàn toàn không phải muốn tìm manh mối Toàn Cơ các gì cả, mà là có mục đích riêng?

Yên Vũ không dám nhìn tới ánh mắt của Tuyên Thiệu. Ngồi trên xe ngựa, nàng chỉ rử mắt nhìn mũi chân của mình.

Cổ họng khô khốc, nàng nâng tay lấy ấm trà trên chiếc bàn con bằng ngà voi, nhưng phát hiện trong ấm trà trống rỗng.

Nên làm cái gì bây giờ?

Hắn đã đoán được cái gì? Có thể hắn để ý thấy nàng một mực quan tâm đến hồ sơ tám năm trước, do đó đoán được thân thể của mình hay không? Hắn có thể nói thân thể của mình với Tuyên Văn Bình hay không?

Nếu như chuyện năm đó thật là Tuyên Văn Bình làm... Vậy hắn có thể vì nhỏ cỏ tận gốc mà diệt trừ mình hay không?

Yên Vũ để ấm trà rỗng xuống, lén nâng mắt nhìn Tuyên Thiệu một cái.

Nhưng phát hiện ánh mắt hắn tựa như rơi vào nơi rất xa, con người đen nhánh dường như hoàn toàn lâm vào hồi ức.

“Tháng giêng năm Nhâm Tuất... Tám năm trôi qua...” Tuyên Thiệu bỗng nhiên mở miệng.

Trong buồng xe yên tĩnh chợt vang lên tiếng nói hơi khàn khàn của hắn, khiến cho Yên Vũ giật mình một cái.

Tuyên Thiệu nâng mắt nhìn nàng. “Chẳng phải nàng luôn tò mò vì sao quan hệ của ta và phụ mẫu cứng ngắc không thân như vậy sao?”

Yên Vũ liên tục gật đầu. Bây giờ hắn rốt cuộc muốn nói sao? Cũng là nguyên nhân từ tám năm trước sao?

“Tám năm trước, ta mười tuổi...”

“Công tử! Công tử!”

Tuyên Thiệu vừa mới mở miệng, trong giọng hồi tưởng lộ ra vẻ khổ sở sâu kín.

Yên Vũ chuẩn bị chăm chú lắng nghe, dọ thám bí mật tám năm trước.

Ai ngờ bị người bên ngoài cười ngửa đến cắt đứt.

Trong con người như hắc diệu thạch của Tuyên Thiệu rút đi vẻ buồn bã vô cớ kia, khôi phục lại lạnh lùng yên tĩnh giống như trước. “Chuyện gì?”

“Hồi bẩm công tử, Hiền phi nương nương trong cung đau bụng không ngừng, hoàng thượng ra lệnh ngài cấp tốc đi vào!” Tiếng nói của người cười ngửa ở bên ngoài vô cùng lo lắng.

Tuyên Thiệu nghe vậy, sắc mặt hơi cứng lại. “Ta trở thành thái y khi nào?”

Yên Vũ càng không hiểu. Hiền phi có thai, đau bụng không ngừng đúng là chuyện lớn, nhưng không mời thái y, vội vàng vàng vàng mời Tuyên Thiệu vào là dụng ý gì? Chẳng lẽ Tuyên Thiệu còn có thể xem bệnh cho phụ nữ mang thai sao?

Hay là Mục Thanh Thanh lại đùa giỡn cái gì?

Yên Vũ xiết chặt nắm tay. Nếu người được phái đến trễ một hai khắc thì đã có thể khiến cho Tuyên Thiệu kể xong đoạn đó! Tám năm trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Cha con Tuyên Thiệu và Tuyên Văn Bình bất hoà có liên quan đến phủ thừa tướng bị diệt không?

Chưa bao giờ như một khắc vừa rồi, khiến cho nàng cảm thấy chân tướng cách mình gần như vậy, có thể đưa tay chạm tới như vậy!

Nhưng hết lần này tới lần khác bởi vì “Hiền phi nương nương đau bụng” mà bị cắt ngang!

Hiền phi nương nương đau bụng thì mắc mớ gì đến Tuyên Thiệu chứ?!

“À...” Người đuổi tới báo tin ở bên ngoài lúng túng một hồi. “Thuộc hạ cũng không rõ lắm tình huống cụ thể, chính hoàng thượng truyền chỉ muốn công tử cấp tốc đi vào trước.”

“Ta để Lộ Nam Phi đưa nàng trở về.” Tuyên Thiệu quay sang nói với Yên Vũ.

Hoàng thượng hạ chỉ, hắn không thể nào kháng chỉ không đi. Đừng nói là Hiền phi nương nương đau bụng kêu hắn đi, hắn không thể cự tuyệt, ngay cả bây giờ Hiền phi nương nương muốn sinh, hoàng thượng kêu hắn đi, hắn cũng phải bất chấp khó khăn mà đi.

“Thiếp cũng đi.” Yên Vũ lắc đầu, nàng ngược lại muốn xem Mục Thanh Thanh lại đang đùa giỡn cái gì. Lúc trước, khi Mục Thanh Thanh trù tính Tuyên Thiệu, nàng không cảm thấy sao cả.

Nhưng bây giờ nàng đã thấy rõ lòng mình, thấy rõ tình cảm của mình đối với Tuyên Thiệu thì tuyệt đối sẽ không lại để cho Mục Thanh Thanh thêm thưởng tướng công của mình.

Tuyên Thiệu không có phản đối. Hiền phi là phụ nữ, Yên Vũ ở đây có thể thuận tiện rất nhiều.

Lộ Nam Phi quay đầu ngựa lại. Bọn họ cấp tốc chạy đến trong cung.

Thật xa, bên ngoài Hoa Âm cung, Yên Vũ chợt nghe thấy có tiếng người kêu đau. “Ồi, ối...”

Nàng nhìn thấy sắc mặt của người bên cạnh không khác, nghĩ là chỉ có một mình nàng nghe thấy được.

Nàng tập trung tinh thần chăm chú lắng nghe, đúng là tiếng của Mục Thanh Thanh.

“Các người dám phế vật này! Nếu ái phi thật sự có chuyện gì bất trắc thì trăm sẽ lấy mạng của các người!” Hoàng thượng nổi giận, giọng nói chấn động khiến lỗ tai của Yên Vũ đang tập trung lắng nghe bị đau nhói.

Nàng giơ tay lên xoa xoa lỗ tai.

Thái giám nâng bộ liễn mặt đầy mồ hôi, thở hồng hộc, cuối cùng cũng đưa Tuyên Thiệu và Yên Vũ đến trước điện Hoa Âm.

Tuyên Thiệu vọt người nhảy xuống bộ liễn.

Đỡ Yên Vũ xuống.

Trong điện, thái y quỳ đầy, hoàng thượng mặc long bào sắc mặt đỏ lên, đang đứng trước một loạt thái y, la lối thở hổn hển.

“Tham kiến hoàng thượng.” Tuyên Thiệu chấp tay nói.

Yên Vũ theo sau lưng hắn, nhún nhún người.

Hoàng đế thấy Tuyên Thiệu dẫn theo phu nhân nên cũng hơi kinh ngạc, chẳng qua bây giờ ông ta rõ ràng không lo nổi những thứ này.

“Thiệu nhi, người bình thường phá án khắp nơi, kiến thức rộng rãi, người nhìn xem đây là cái gì?” Hoàng thượng chỉ vào mâm sơn đen trên bàn trà.

Nằm trong mâm là một con rối may bằng vải trắng.

Cung nữ ở bên cạnh lập tức nâng mâm bước nhanh tới trước mặt Tuyên Thiệu.

Yên Vũ cũng nhìn về phía cái mâm kia, bên trong là một con rối hình nhân bằng vải trắng, đường may thô thiển, trên thân con rối là một hàng ngày sinh tháng đẻ màu đỏ như máu. Yên Vũ nhìn tỉ mỉ, ngày sinh tháng đẻ chính là thời gian Mục Thanh Thanh mới vào Xuân Hoa lâu, nói không rõ mình sinh ra vào năm nào, má Từ bắt đắc dĩ biên soạn cho nàng ta!

Nàng nâng mắt nhìn về phía sau bình phong. Bình phong bằng lụa mỏng, mỏng nhưng không thấu, chỉ có thể thấy loáng thoáng bóng dáng một cung nữ chuyển động ở sau tấm bình phong.

Thỉnh thoảng có tiếng rên rỉ của Mục Thanh Thanh từ sau tấm bình phong truyền ra.

“Hoàng thượng! Hoàng thượng, không xong rồi!” Một cung nữ vội vàng hoang mang chạy ra từ sau tấm bình phong. “Hiền phi nương nương bị đau dữ dội hơn!”

Hoàng thượng xoay người vào bên trong điện. “Ái phi, ái phi, nàng chịu đựng chút, nhất định phải chịu đựng! Vì con của chúng ta, vì trăm! Nhất định phải kiên trì lên! Tuyên Thiệu đã tới, hắn nhất định có thể cứu nàng...”

Tuyên Thiệu nghe vậy, trên mặt lộ ra mấy phần bất đắc dĩ. Lời này của hoàng thượng, hắn cũng không phải là thái y, một đám thái y quỳ trên đất cũng đã hết cách, sao hắn vừa tới là khẳng định có thể cứu được Hiền phi chứ?

Bất đắc dĩ cùng bất đắc dĩ, Tuyên Thiệu vẫn giơ tay cầm lên hình nhân nhỏ bé ở trên mâm sơn, tỉ mỉ vuốt nhẹ một cái.

Hoàng thượng đi ra sau tấm bình phong, đang muốn phân phó Tuyên Thiệu cái gì thì đúng lúc nhìn thấy Tuyên Thiệu giơ tay lên, từ trên đỉnh đầu của con rối rút ra một cây ngân châm nhỏ, dài mảnh. Trên mũi kim vẫn còn nhàn nhạt thứ gì đó màu đỏ không rõ.

Tất cả mọi người ở đây kinh hãi nhìn một màn này.

“Đây, đây là vu thuật dùng hình nhân nguyên rửa đó!” Lý thái y quỳ trên đất khiếp sợ nói một câu.

Chỉ nghe Mục Thanh Thanh sau bình phong hét to một tiếng, rồi không có tiếng động nào nữa.

“Hoàng thượng, hoàng thượng... Hiền phi nương nương đã ngất đi...”

Trong Hoa Âm điện là một mảnh luống cuống tay chân.

Các thái y chen lấn chỉ huy y nữ cứu tỉnh Hiền phi. Các cung nữ ra ra vào vào, chẳng biết đang bận gì. Toàn cảnh thoát nhìn rối tinh rối mù một mảnh.

Hai vợ chồng Tuyên Thiệu đứng ở cửa đại điện Hoa Âm cung, lúc này đã không còn người lo lắng để ý tới bọn họ.

Yên Vũ nhìn hình nhân nhỏ trong tay Tuyên Thiệu, thấp giọng nói: “Vu thuật dùng hình nhân để nguyên rửa? Là thứ gì vậy?”

“Chính là trên con rối được nhồi cỏ bắc đèn dùng chu sa viết lên ngày sinh tháng đẻ của người muốn hại, rồi dùng ngân châm dính máu chó đâm từ huyết Bách Hội vào. Truyền thuyết nói như vậy là có thể hại người ta im hơi lặng tiếng chết đi, hơn nữa còn không thể phát hiện cái gì lạ.” Tuyên Thiệu lãnh đạm nói.

Bên trong điện, lúc này Hiền phi đã yếu ớt tỉnh lại. “Hoàng thượng, bây giờ thần thiếp đột nhiên cảm thấy khá hơn nhiều.”

Hoàng thượng liên tục gật đầu. “Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi. Thiệu nhi quả nhiên là phúc tinh của trẫm, năm đó có thể cứu trẫm, hôm nay dĩ nhiên cũng có thể cứu ái phi...”

Yên Vũ nghe vậy, nhìn thấy trên mặt Tuyên Thiệu đen vài phần. Các đốt ngón tay nắm con rối đều trở nên trắng xanh.

Nàng giơ tay lên dùng bàn tay mềm mại của mình bọc tay hắn lại. “Tướng công...”

Nàng sợ hắn ngự tiền thất thổ, chọc giận hoàng thượng cũng không phải là chuyện đùa.

Tuyên Thiệu thở dài một hơi, nhìn Yên Vũ ở bên cạnh, lưng cứng ngắc cuối cùng cũng thả lỏng vài phần.

Hoàng đế bước nhanh ra từ trong nội điện.

“Bệnh của Hiền phi xác định là do con rối này tạo thành! Thái y chẩn bệnh không có hiệu quả, Thiệu nhi rút ra ngân châm giấu trong con rối, Hiền phi liền không trị mà khỏi bệnh, đủ để chứng minh!”

Giọng nói của hoàng thượng vang lên trong đại điện, mọi người trong điện không ai dám bác bỏ.

Tuyên Thiệu cúi đầu, nét mặt ẩn chứa vẻ khinh thường.

Vào lúc này Lý thái y đang quỳ trong đám người lại nói rằng: “Hồi bẩm thánh thượng, lúc còn trẻ vì thần từng nghe được vật hại người này, nếu không phải Tuyên công tử rút ngân châm ra, vì thần vẫn không thể nhớ tới chuyện này. Thứ này chính là lưu truyền của Miêu Cương, là vật dơ bẩn chuyên môn hại người, gọi là ‘hình nhân nguyên rửa’. Thật không ngờ rằng trong cấm cung lại cũng có mấy thứ này!”

Hoàng thượng nghe vậy thì nhìn về phía Lý thái y. “Nói tỉ mỉ những điều người biết được.”

Lý thái y vội dập đầu, tỉ mỉ nói ra người ta chế tạo con rối vải này như thế nào, thao tác ra sao, làm sao có thể hại người.

Quan trọng nhất là viết lên ngày sinh tháng đẻ của người muốn hại, cùng nguồn gốc ngân châm hại người kia.

Tuyên Thiệu đã thả con rối cùng ngân châm lại trên mâm sơn, được cung nữ trình đến trước mặt hoàng đế. Hoàng đế giơ tay lên, nhìn cũng không thèm nhìn nhiều. “Nhanh đi đốt đi! Thứ bẩn thỉu này sao lại xuất hiện trong cung của Hiền phi?”

Hiền phi được cung nữ đỡ, gương mặt trắng bệch, cực kỳ suy yếu đi ra từ sau bình phong.

“Hoàng thượng...” Hơi thở mong manh, mềm mại không xương, bộ dáng khổ sở khiến người ta thương yêu.

Hoàng thượng bước nhanh về phía trước, tự mình đỡ lấy nàng ta. “Sao ái phi lại đi ra?”

“Hoàng thượng, đây là có người không quen thấy nô tỳ được sủng ái, muốn hại chết nô tỳ mà!” Mục Thanh Thanh nói rồi quỳ xuống. “Xin hoàng thượng phân xử cho thần thiếp!”

Hoàng thượng liền vội vàng kéo nàng ta. “Ái phi chớ đau lòng, trăm nhất định sẽ làm chủ cho nàng!”

Nước mắt Mục Thanh Thanh lưng tròn, lông mi dài run nhẹ nhẹ, phối với gương mặt không chút huyết sắc nào của nàng ta, thật khiến người ta sinh thương cảm.

“Thiệu nhi, trăm ra lệnh người điều tra rốt cuộc là người nào chế tạo ra hình nhân hại người này, đến gieo hoạ cho ái phi của trăm? Trong bụng ái phi còn có long tử! Đây là sát hại long tử, là đại nghịch bất đạo! Tuyệt đối không thể khoan dung!” Hoàng thượng vỗ bàn trà, phần nộ quát.

“Dạ.” Tuyên Thiệu chấp tay.

Đang muốn lui ra ngoài điện thì ngoài điện lại có người vội vã xông vào.

Còn vấp phải ngưỡng cửa cao của điện, suýt nữa té nhào.

“Hồi, hồi, hồi... Hồi bẩm thánh thượng...” Tiểu thái giám hoảng hốt suýt nữa cắn đầu lưỡi của mình.

Sắc mặt hoàng thượng không lo lắng, trầm giọng nói: “Chuyện gì mà hoảng hốt, ngự tiền thất lễ như vậy?”

Lúc này lại thấy Cao Khôn từ ngoài điện đi tới, toàn thân bao bọc khí lạnh.

Hắn cất bước đi vào trong điện, liếc mắt nhìn Tuyên Thiệu cùng Yên Vũ đứng bên cạnh Tuyên Thiệu.

Khoẻ miệng ngoéo một cái, nhỏ đến không thể nhìn thấy.

Yên Vũ chỉ cảm thấy cái nhìn đó của hắn giống như là bị rắn độc nhìn chòng chọc, cảm thấy sống lưng phát rét.

Cao Khôn bước nhanh tới bên cạnh hoàng đế, nhỏ giọng nói khẽ với hoàng đế: “Hồi bẩm hoàng thượng, từ trong một cái giếng cạn bên ngoài lãnh cung vớt lên được một thi thể.”

Hoàng thượng hơi biến sắc. “Người nào?”

Cao Khôn rũ mắt nói: “Trải qua xét nghiệm, là tiểu thái giám trong cung hoàng hậu nương nương.”

101. Chương 103: Mượn Dao Giết Người

Mặc dù giọng nói của hắn không lớn, hơn nữa rất nhiều người quỳ trong Hoa Âm điện.

Nhưng toàn bộ lời của hắn vào lỗ tai Yên Vũ.

Lúc này Yên Vũ hoàn toàn hiểu ra Mục Thanh Thanh vừa diễn kịch vừa giả thần giả quỷ. Vừa đau bụng vừa ngất, mục đích chính là để hãm hại hoàng hậu.

Người khác không biết, nhưng nàng hết sức rõ ràng. Ngày sinh tháng đẻ trên con rỗi căn bản không phải là bất tự của Mục Thanh Thanh, bất quá chỉ do má Từ thuận miệng bịa ra.

Cho dù vu thuật dùng hình nhân hữu dụng, cũng tuyệt đối không nguyên rửa được tới trên người nàng ta.

Yên Vũ nâng mắt nhìn về phía Mục Thanh Thanh.

Mục Thanh Thanh cảm nhận được ánh mắt của nàng, cũng nhìn lại về phía nàng.

Ánh mắt của hai người gặp nhau, Yên Vũ tập trung nhìn nàng ta.

Nhưng Mục Thanh Thanh nhanh chóng lái ánh mắt nhìn về phía hoàng đế. “Hoàng thượng, thần thiếp hơi mệt mỏi, muốn vào bên trong nghỉ ngơi một chút, có thể để Tuyên thiếu phu nhân theo tiếp thần thiếp hay không?”

Tuyên Thiệu nghe vậy nhú mày, còn chưa mở miệng thì nghe hoàng đế nói: “Chuyện này có gì mà không thể? Khó được các nàng hợp ý nhau. Thiệu nhi cũng sẽ không có ý kiến chứ?”

Tuyên Thiệu chấp tay. “Vậy thần trước tiên bắt đầu thăm vấn những cung nhân này. Sớm tìm ra chân hung gieo hoạ cho nường nường cũng tốt.”

Hoàng đế gật đầu đồng ý.

Mục Thanh Thanh vẫy vẫy tay với Yên Vũ. Yên Vũ chậm rãi tiến lên.

Hai người đỡ nhau, tựa như tình cảm rất tốt, đi vào gian trong.

Vòng qua bình phong, Mục Thanh Thanh thấp giọng, nói: “Người tốt nhất đừng chõ mõm vào.”

Yên Vũ nghe được nàng ta đầy khí thế, trong giọng nói nào có nửa phần yếu đuối gì. Gật đầu một cái, nói: “Người quả nhiên là giả bộ.”

“Chuyện không liên quan tới người, chỉ sẽ khiến mình hãm vào!” Mục Thanh Thanh lạnh lùng nói.

Yên Vũ đỡ nàng ta đến bên giường. “Nường nường nằm xuống nghỉ ngơi một chút đi.”

Mục Thanh Thanh vội nắm lấy tay nàng. “Người cam đoan với ta!”

“Cam đoan cái gì?” Yên Vũ nhướn mày.

“Cam đoan người sẽ không dính líu đến chuyện này.”

“Tại sao ta phải cam đoan với loại người như người?” Yên Vũ khinh thường.

Mục Thanh Thanh cười nhạt. “Bởi vì ta đã nói với người rằng dính líu vào đối với người không có điều tốt. Không chỉ không giúp được người khác mà cũng sẽ chỉ khiến người sa vào thị phi.”

Yên Vũ bị nàng ta kéo ngồi xuống cạnh giường. Người ngoài nhìn vào, hai người tựa như vô cùng tha thiết, tay cầm tay, rúc vào bên giường, nhỏ giọng nói thầm thì.

Thật ra trong lời nói đều sắc bén.

“Ta chỉ muốn chứng minh ngày sinh tháng đẻ không phải là của người, người trắng trợn giả bộ tất cả.” Yên Vũ nhướn mày nói.

Mục Thanh Thanh nghiêng mặt liếc nhìn nàng một cái. “Dù cho ta giả bộ, bây giờ ta cũng không phải đang chiến đấu một mình. Người nghĩ, hoàng thượng sẽ làm gì ta đây?”

Khi nói chuyện, nàng ta đưa tay đặt ở trên bụng còn chưa nhô ra của mình, nhẹ nhàng vuốt ve.

Đúng rồi, hoàng thượng cực kỳ để ý đến đứa bé này.

Trong cung đã có sáu năm không có thêm con nối dòng. Dù cho hoàng thượng cuối cùng biết Mục Thanh Thanh là cố ý giả bộ đáng về bị hại, hãm hại hoàng hậu, chỉ sợ cũng sẽ xem hoàng tử trên hết, sẽ không làm gì đối với nàng ta, chuyện này chỉ biết âm thầm bỏ qua.

Nhưng nếu mặc cho Mục Thanh Thanh hất nước bẩn vào người hoàng hậu, theo về giận dữ lúc này của hoàng đế, chỉ sợ hoàng hậu lành ít dữ nhiều.

Mục Thanh Thanh huênh hoang trong cung không ai bằng, nếu ngày nào đó nàng ta lên vị trí hoàng hậu...

Yên Vũ nghiêng mặt nhìn Mục Thanh Thanh. Hai người bọn họ sẽ có một ngày chung sống hoà bình, bất kể hiềm khích lúc trước sao?

Theo hiểu biết đối với Mục Thanh Thanh, chỉ sợ là không thể.

“Lúc nô tỳ đang quét dọn sân vườn thì nhặt được dưới con rùa chạm khắc từ gỗ sồi ở trong sân.”

Yên Vũ nghe thấy ma ma làm việc nặng sợ hãi thành thật nói.

Tuyên Thiệu vì ở trong cung theo nàng, cố ý ở lại Hoa Âm điện thăm vấn tất cả mọi người. Thường ngày, loại chuyện này đều đưa tới Hoàng thành ti thăm vấn.

“Người nhật được con rồi này khi nào? Còn có ai thấy người nhật về từ trong sân?” Tuyên Thiệu ngồi trên ghế bành bằng gỗ lê vàng, hỏi.

“Chuyện này... Lúc đó nô tỳ nhật được là buổi tối, ngoài nô tỳ ra không có ai khác thấy được...” Ma ma làm như bị dọa cho phát sợ.

“Hiền phi nương nương bắt đầu đau bụng từ lúc nào?” Tuyên Thiệu lại hỏi cung nữ ở bên cạnh.

Cung nữ hồi bẩm, nói: “Lúc buổi chiều, nương nương tựa như thấy trong bụng khó chịu, truyền thái y, thái y nói không có chuyện gì. Sau đó càng ngày càng đau, mới vừa truyền dọn bữa tối thì nương nương chợt đau dữ dội, ngồi cũng ngồi không yên. Lúc bấy giờ chúng nô tỳ mới bẩm rõ với hoàng thượng.”

“Con rồi là người làm à?” Yên Vũ bỗng nhiên quay sang nói bên tai Mục Thanh Thanh đang nằm.

Mục Thanh Thanh lạnh lùng nhìn nàng. “Phải thì sao? Không phải thì sao? Đây chỉ là suy đoán của người, ai có thể chứng minh?”

“Bất kỳ một cung nữ nào trong cung cũng không làm ra đường may thô như vậy.” Yên Vũ cười nhạo nói.

“Vậy người đi nói đi, xem hoàng thượng sẽ tin người hay là tin ta?” Mục Thanh Thanh không sợ hãi, buông tay nàng ra, dựa vào đầu giường. “Ta chỉ là có lòng tốt nhắc nhở người đừng dính líu vào, miễn cho dẫn đến tai bay vạ gió. Người cho rằng ta sợ người sao?”

Yên Vũ đứng dậy. “Ồ, cảm ơn lời nhắc nhở của người, ta biết rồi, không có việc gì thì ta có thể đi được chưa?”

Mục Thanh Thanh gạt đầu, lười biếng phát tay. “Đi đi, đi đi. Hai chúng ta nhìn nhau đều ghét, cũng thật không có gì đáng nói.”

Yên Vũ chậm rãi ra khỏi nội điện.

Tuyên Thiệu liếc nhìn nàng một cái, trên mặt lộ ra vẻ an tâm. Lại đơn giản thăm vấn vài câu, liền kêu áp giải tất cả những người có liên quan đến Hoàng thành ti. Cái xác của thái giám được kéo lên trong giếng cạn kia cùng con rối được tạo ra vụng về dùng cho vu thuật nguyên rửa kia cũng đều đưa về Hoàng thành ti.

Hai vợ chồng đều xin cáo lui với hoàng đế, dắt tay ra khỏi cấm cung.

Trên xe ngựa quay về Tuyên phủ, Yên Vũ rất muốn nhắc lại đề tài hai người đang đàm luận trước khi bị cắt đứt.

Tám năm trước, rốt cuộc hắn đã trải qua cái gì mới có thể cha con không hoà thuận với Tuyên Văn Bình như thế?

Có thể vừa trải qua chuyện kia ở trong cung, đã không tìm được bầu không khí, nàng hỏi lại, không biết hắn có còn tâm trạng nói nữa không đây?

“Hiền phi tìm nàng nói cái gì?” Vẫn là Tuyên Thiệu mở miệng trước.

“Hả, chàng cũng nhìn ra à. Đây rõ ràng là mưu kế của nàng ta cố ý hãm hại người khác. Nàng ta nói cho thiếp biết, kêu thiếp đừng dính líu vào chuyện này, bằng không bản thân khó bảo toàn.” Yên Vũ từ tốn nói, tựa như hoàn toàn không bị bối rối bởi uy hiếp của Mục Thanh Thanh.

Tuyên Thiệu gạt đầu. “Vậy nàng tính sao?”

“Hả?” Yên Vũ ngẩng đầu nhìn hắn. “Thiếp dự tính?”

“Nàng ta luôn châm chích nàng. Đây chẳng phải là thời điểm tốt cho nàng phản kích sao?” Tuyên Thiệu nhàn nhạt nói.

Yên Vũ nghe vậy kinh ngạc nhìn hần.

Tuyên Thiệu cười khê. “Tại sao trong mắt nàng có vẻ bất ngờ? Thế nào, nàng nghĩ rằng ta là loại người bằng lòng bị động thụ địch sao?”

Yên Vũ khê lắc đầu.

“Ta và nàng là vợ chồng một thể, ta dĩ nhiên không muốn nàng bị uy hiếp. Nếu nàng không muốn để ý tới chuyện này, tự ta sẽ xử lý giúp nàng.” Tuyên Thiệu nhàn nhạt nói. “Địch và bạn vẫn chưa xác định rõ. Dẫn bạn vào giết địch, không cần đích thân mình ra tay.”

“Không cần, thiếp tự mình.” Yên Vũ lập tức lên tiếng từ chối.

Tuyên Thiệu biết có một số việc nếu hần toàn quyền làm thay thì cũng không phải nhất định tốt cho nàng.

Nàng tự có chủ kiến của mình, không phải là vật phụ thuộc hần, không cần lớn nhỏ gì cũng đều phụ thuộc vào hần.

Hai người trở lại Tuyên phủ. Tuyên Thiệu sắp xếp hồ sơ chuyện có liên quan đến vụ thuật hình nhân, cho Yên Vũ lật xem. Bây giờ đã rõ ràng tìm được hình nhân kia, thời gian chênh lệch không bao nhiêu liền có người phát hiện thi thể của tiểu thái giám thuộc cung của hoàng hậu trong cái giếng cạn ở bên ngoài lãnh cung.

Giữa hai người này có liên hệ hay không, thau nước bẩn này rốt cuộc Mục Thanh Thanh có phải định giới lên đầu hoàng hậu hay không thì chưa xác định được. Yên Vũ trực giác như vậy.

Rốt cuộc thì cô ta sẽ làm cách nào để giá hoạ cho hoàng hậu đây? Nếu có thể biết được bước tiếp theo cô ta sẽ làm gì, phải chăng có thể dẫn mối hoạ này sang nơi khác?

Cũng may chuyện này giao cho Hoàng thành ti xử lý, Yên Vũ cũng có thể biết tiến triển của vụ án trước tiên.

Trưa ngày hôm sau, Tuyên Thiệu lại phái người đưa về một lá thư.

Trên lá thư viết kết quả thẩm vấn.

Trải qua kiểm nghiệm, vải dùng để làm hình nhân chính là gấm trắng, cống phẩm của Tô Châu. Chỉ có hoàng hậu trong cung có được vào nhiều năm trước, nhưng ngay cả trong cung của Hiền phi cũng có. Mà vải để làm hình nhân thoát nhìn là đã lâu năm. Tiểu thái giám được vớt lên trong giếng cạn sau khi trải qua khám nghiệm tử thi thì biết được là bị người ta đánh hôn mê rồi ngộp chết. Đã chết hai ba ngày. Mà cung nữ của Hoa Âm cung chứng thực vào mấy ngày trước bọn họ có nhìn thấy tên thái giám này lảng vảng ở bên ngoài Hoa Âm cung.

Yên Vũ gấp lá thư lại.

Thủ đoạn của Mục Thanh Thanh cũng không inh, nhưng vì thái giám kia bày nghi* trận, không ai sẽ hoài nghi Hiền phi làm hình nhân tự nguyện rửa mình.

(*nghi ngờ)

Làm sao mới có thể giúp hoàng hậu phá cái bẫy này của Mục Thanh Thanh, cùng mượn tay hoàng hậu loại trừ uy hiếp nhìn chằm chằm như hổ của Mục Thanh Thanh đối với nàng đây?

Tuy Yên Vũ hết sức rõ ràng Mục Thanh Thanh hoàn toàn không tin những thứ này, hơn nữa ngày sinh tháng đẻ viết trên hình nhân cũng không phải là của nàng ta.

Yên Vũ suy nghĩ một hồi, cảm thấy cần phải đem việc này nói cho hoàng hậu biết mới được.

Tuyên Thiệu còn chưa báo cáo kết quả thẩm vấn với hoàng đế, để hoàng hậu biết trước một bước cũng có đề phòng tốt.

“Tô Vân Châu!” Yên Vũ kêu một tiếng.

Tô Vân Châu lập tức từ ngoài cửa nhảy vào. “Thiếu phu nhân gọi ta có việc?”

“Người giúp ta đưa phong thư đến trong cung, dâng cho hoàng hậu nương nương.” Yên Vũ giao lá thư đã phong kín cho Tô Vân Châu, cùng đưa cho nàng ta một xấp vàng lá. “Biết đút lót như thế nào chứ?”

Tô Vân Châu gật đầu, nhìn thấy dáng vẻ trịnh trọng của Yên Vũ thì nét mặt tươi cười cũng nghiêm túc lại. “Ta hiểu rồi.”

Tô Vân Châu cười khoái mã chạy thẳng tới cửa cung.

Sở dĩ Yên Vũ kêu nàng ta đi là bởi vì nàng ta lên ngựa có thể cưỡi, xuống ngựa có thể chạy, tốc độ rất nhanh nhẹn.

Tô Vân Châu đến cửa cung dĩ nhiên là bị ngăn lại.

“Ta là Tuyên thiếu phu nhân phái tới dâng thư cho hoàng hậu nương nương.” Tô Vân Châu tung người xuống ngựa, vươn tay đưa phong thư cùng ngọc bài của Tuyên gia, đồng thời kẹp một xấp vàng lá phía dưới phong thư.

Tướng lãnh giữ cửa nhận phong thư và ngọc bài nhìn một chút rồi trả lại.

Tô Vân Châu nhìn thấy vàng lá phía dưới phong thư không còn, trên mặt nhẹ nhõm một trận.

“Đi đi, nhưng ngựa phải lưu lại, bên trong cấm cung không cho phép cưỡi ngựa!” Tướng lãnh phất phất tay nói.

Tô Vân Châu thuận theo dắt ngựa qua một bên, bước nhanh vào cửa cung.

Đến lúc thị vệ ở cửa không nhìn thấy nàng ta nữa thì nàng ta nhún người bay lên, nhắm hướng nội cung lao đi.

Mấy tên thái giám giữ cửa nội cung đang đứng trong bóng râm khẽ nói cười gì đó.

Thấy Tô Vân Châu đi lên phía trước, lập tức cản nàng ta lại. “Làm cái gì?”

Tô Vân Châu dựa theo ý như trước, đưa lên phong thư cùng ngọc bài, đồng thời kẹp vàng lá ở dưới phong thư. “Ta do thiếu phu nhân của Tuyên gia sai tới, dâng thư cho hoàng hậu nương nương.”

Thái giám nhận thư, cười nói: “Tuyên thiếu phu nhân có chuyện gì thì cũng nên tự mình đến bái kiến hoàng hậu nương nương, nào có đạo lý phái một nha hoàn đến? Người là giả mạo phải không?”

Tô Vân Châu thấy hấn thu vàng lá mà còn nói chuyện như vậy, vội la lên: “Ngọc bài của Tuyên gia ở đây, ta giả mạo ở đâu chứ?”

“Ngọc bài của Tuyên gia cũng có thể bị kẻ gian trộm đi!” Tên thái giám đó nói sẽ phải hủy đi phong thư.

Tô Vân Châu tiến lên ngăn cản.

Tên thái giám bên cạnh lập tức cản nàng ta lại.

“Đó là thư của thiếu phu nhân nhà ta dâng cho hoàng hậu nương nương, há có thể cho người nhìn trộm!” Tô Vân Châu vội la lên.

Tên thái giám cười hề hề. “Ta không kiểm tra qua sao có thể biết người có nói dối hay không đây?”

“Nếu ta không có nói dối, người tự hủy đi thư tính của chủ tử thì phải bị tội gì?” Tô Vân Châu lạnh lùng nói.

“Ta đây là tận chức tận trách, nếu chủ tử hỏi tới, ta cũng nói như vậy. Nhưng nếu người là giả mạo, hoàng cung này người vào được nhưng không ra được!” Thái giám nói xong thì mở phong thư, móc lá thư ở bên trong ra.

Tô Vân Châu biết nơi này là hoàng cung, không phải là nơi mình có thể tùy tiện dương oai, nắm nắm tay lại, nhưng cuối cùng không động thủ với mấy tên thái giám này.

Tên thái giám đó xem thư một chút, cười xuy một tiếng, lạnh lùng nhìn qua Tô Vân Châu.

Tô Vân Châu căng thẳng trong lòng.

Nhưng tên thái giám đó giờ tay đưa thư tới trước mặt nàng ta. “Mau đi đi.”

Nàng ta hồ nghi nhận lấy thư, lại nhìn nhìn tên thái giám đó.

“Còn không đi? Người không tính đi vào sao?” Tên thái giám hểnh mũi lên trời, hừ với nàng một tiếng.

Lúc này Tô Vân Châu mới cất bước đi mau.

Cuối cùng cũng không có nhục sứ mệnh đến được Phượng Nghi cung, giao thư cho hoàng hậu nương nương.

Hoàng hậu vô cùng ngạc nhiên với chuyện Tuyên thiếu phu nhân đột nhiên viết thư cho bà ta, kêu nha hoàn trực tiếp đưa vào.

Mở lá thư ra, chỉ thấy bên trên có nét chữ Khải thanh tú ca ngợi lần trước ở trong vườn quế, thưởng thức được hoa quế ở trong cung đẹp đến bậc nào, bánh hoa quế của ngự thiện phòng ngon ra sao. Rồi ở trong thư hỏi, bây giờ ý thu đã dần đậm, có phải vườn hoa quế trong cung đã nở rộ, ngự thiện phòng có thể làm tiếp bánh hoa quế không? Gần đây nàng không ngon miệng, mỗi khi ngửi được mùi hoa quế liền nhớ lại bánh hoa quế đã được thưởng thức ở trong cung khó có thể quên đi mùi vị. Cho nên nàng mặt dày xin hoàng hậu nương nương một chút bánh để giải nỗi thèm ăn nhiều ngày qua.

Trong thư tựa như thật sự là đang nói bánh hoa quế.

Hoàng hậu nương nương đọc thư xong cũng nở nụ cười. Đối thoại trong vườn quế lần trước, bà ta nhớ rất rõ. Vẫn chưa nhận được câu trả lời của Tuyên thiếu phu nhân, bà ta vốn đã từ bỏ đột phá Tuyên gia từ trên người nàng.

Đến hôm nay không ngờ lại nhận được “thư về bánh hoa quế” của nàng.

“Người đâu, đến ngự thiện phòng lấy một ít bánh hoa quế tới.” Trên mặt hoàng hậu mang ý cười, ra lệnh.

Tô Vân Châu chỉ ở trong thiên điện không bao lâu liền thấy ma ma nhất đẳng bên cạnh hoàng hậu mang theo hộp đựng thức ăn đi đến.

“Nương nương phân phó nô tài đi tặng chút điểm tâm cho Tuyên thiếu phu nhân, người cùng ta xuất cung đi thôi.” Ma ma nói với Tô Vân Châu.

“Không cần, ta tự mình cảm về được rồi!” Tô Vân Châu cười hì hì tiến lên, hai tay chuẩn bị nhận lấy hộp đựng thức ăn.

Ma ma lại di chuyển thân mình, tránh được tay của nàng ta. “Đây là nương nương phân phó, lão nô cũng chỉ có thể theo cô nương một chuyến, xin mời cô nương.”

Tô Vân Châu cũng không kiên trì, quay lưng, bĩu môi. Nàng ta còn tưởng là chuyện lớn gì, không phải chỉ là một hộp bánh thôi sao, cũng đáng để cẩn thận từng li từng tí như vậy?

Yên Vũ đang ở trong viện sốt ruột chờ, nghe thấy có tiếng xe ngựa đến, tập trung tinh thần lắng nghe, bên trong hình như có tiếng của Tô Vân Châu. “Bánh hoa quế của trong cung này thật đúng là thơm quá! Khó trách thiếu phu nhân nhà ta phải đặc biệt viết thư đến xin!”

Một giọng khác cười cười căng thẳng, vẫn không nhiều lời.

Lúc này Yên Vũ mới thở phào nhẹ nhõm, tới là tốt rồi.

102. Chương 104: Ban Đêm Thăm Dò Tuyên Phủ

Trong thư nàng đã ám hiệu vườn quế ngày ấy, có lẽ hoàng hậu biết ý tứ của nàng, nên người phái tới tất nhiên sẽ là tâm phúc.

Yên Vũ ở trong phòng khách của viện chờ người tới.

Quả nhiên thấy Lục Bình cầm hộp đựng thức ăn, dẫn theo ma ma ở bên cạnh hoàng hậu mà nàng đã gặp đi tới.

Nàng đứng dậy hướng về phía trước.

Ma ma vội nhún người hành lễ. “Lão nô ra mắt Tuyên thiếu phu nhân!”

“Vệ ma ma mời mau đứng lên.” Yên Vũ tiến lên đỡ bà ta, nói. “Mấy ngày qua không biết sao thêm ăn cực kỳ, ngược lại khiến a ma vất vả một chuyến.”

“Không vất vả. Tuyên thiếu phu nhân nói điểm tâm này ngon, nường nường rất vui, biết Tuyên thiếu phu nhân đây không khách sáo với nường nường. Đặc biệt ra lệnh cho ngự thiện phòng làm, bảo nô tỳ đưa tới.” Khuôn mặt Vệ ma ma tươi cười đáp.

“Tạ nường nường ban ân.” Yên Vũ hướng về phía hoàng cung nhún nhún người, quay mặt sang nói với Lục Bình. “Vừa làm xong, đem bánh đi bày ra đĩa.”

“Dạ.” Lục Bình mang theo hộp đựng thức ăn khom người lui ra ngoài.

Yên Vũ cũng bảo những người hầu khác ở trong phòng khách đều đi ra ngoài, kéo Vệ ma ma ngồi xuống một bên.

“Thiếu phu nhân vội vàng vàng truyền tin vào cung, có lời gì muốn nô tỳ chuyển lại cho nường nường ạ?” Vệ ma ma thấp giọng hỏi.

Yên Vũ tập trung tinh thần lắng nghe, tất cả người hầu ở bên ngoài đã cách khá xa, tiếng hai người nói chuyện với nhau chắc chắn người bên ngoài không nghe được. Lúc này mới nói: “Hôm qua Hiền phi bỗng nhiên đau bụng, hoàng hậu nường nường cũng biết chuyện này?”

Vệ ma ma gật đầu. “Huyền náo lớn, ngay cả hoàng thượng cũng kinh động, toàn bộ thái y đang trực ở thái y viện cũng bị gọi đi, sao nường nường lại không biết.”

“Vậy nường nường cũng biết nguyên nhân Hiền phi đau bụng?”

“Chuyện này... Nghe nói hoàng thượng hạ lệnh kêu thái y và cung nhân đều im miệng, cũng không nghe được tin tức gì cả?” Vệ ma ma đang nói bỗng nhiên nâng mắt nhìn Yên Vũ. “Sẽ không dính dáng tới trên người hoàng hậu nường nường chứ?”

Yên Vũ nghe vậy, yên lặng gật đầu, đem chuyện vãi vốc dùng làm hình nhân cùng với chuyện vớt được thi thể của tiểu thái giám từ trong giếng cạn nói hết cho Vệ ma ma.

Vệ ma ma nghe xong, vô cùng sợ hãi.

“Chuyện này tuyệt đối là oan uổng! Hoàng hậu nường nường luôn luôn nhân từ, sao có lòng tổn hại long tự. Đây chính là tội lớn liên lụy đến dòng tộc đó!” Vệ ma ma nói, nhưng trong lòng nghĩ thầm có hại long tự cũng sẽ không dùng cách ngu xuẩn như vậy, khiến cho người ta mang tiếng xấu.

Yên Vũ gật đầu liên tục. “Ta tất nhiên tin tưởng cách làm người của hoàng hậu nường nường. Nhưng mà chúng ta tin tưởng thì có ích lợi gì? Được thánh thượng tin tưởng mới được. Ta mời ma ma đi chuyến này chính là muốn cảnh tỉnh hoàng hậu nường nường, miễn cho bị người ta hãm hại mà không hề chuẩn bị.”

Vệ ma ma vội đứng dậy, trình trọng hành đại lễ với Yên Vũ. “Cảm ơn thiếu phu nhân nhắc nhở. Tình cảm này của thiếu phu nhân lão nô nhất định sẽ nói rõ với nường nường! Lão nô... Vậy liền trở về. Cấp tốc bẩm báo với nường nường.”

Yên Vũ giơ tay đỡ bà ta đứng lên. “Việc này không nên chậm trễ, ta không giữ ma ma lại nữa.”

Vệ ma ma vẻ mặt khẩn trương ra khỏi Tuyên phủ, ngồi lên xe ngựa, vội vàng vàng chạy về trong cung.

“Thiếu phu nhân, bánh hoa quế đã bày xong.” Lục Bình nâng cái khay sơn đen, trong khay để một đĩa sứ men xanh, trong đĩa khéo léo bày bánh hoa quế xinh xắn, mùi thơm ngọt đậm đà tỏa ra khắp mọi nơi.

Tô Vân Châu đi theo sau lưng Lục Bình, nhón mũi chân, nghiêng mặt sang bên, nhắm thẳng vào trong đĩa. Ánh mắt giống như rơi vào trong bánh hoa quế không rút ra được.

Yên Vũ chợt cảm thấy buồn cười. “Thưởng cho các người.”

Lục Bình nhún người cảm ơn.

Tô Vân Châu thì mở to hai mắt nhìn. “Thật? Bây giờ thiếu phu nhân không thèm ăn nữa?”

Yên Vũ bật cười. “So với đáng tham ăn của người, ta cảm thấy mình thật ra cũng không phải muốn ăn như vậy.”

“Hả?” Tô Vân Châu sờ sờ cái ót, quay mặt đi. Thấp giọng hỏi Lục Bình. “Lời này của thiếu phu nhân là có ý gì? Nói là nàng ấy không muốn ăn hay là chế nhạo ta quá tham ăn?”

Lục Bình bưng mâm sơn lui ra ngoài, đứng ở cửa, ngắt miếng bánh hoa quế bỏ vào miệng. “Người đoán xem?”

Nhìn vẻ mặt hưởng thụ của Lục Bình, nàng ta đâu còn tâm tư đoán cái gì, chùi chùi tay lên tay áo, liền giơ tay ngắt vài miếng bánh hoa quế bỏ vào trong lòng bàn tay, ăn từng miếng từng miếng một.

Yên Vũ đứng dậy đến thư phòng của Tuyên Thiệu lật sách một chút. Trong bụng lại nhin không được suy nghĩ, hoàng hậu biết chuyện này sẽ ứng đối ra sao đây? Bà ta có thể tránh thoát cái hồ Mục Thanh Thanh đã đào cho bà ta không? Lần này quyết không thể để cho Mục Thanh Thanh thực hiện được. Nếu sau khi nàng ta lên ngôi hoàng hậu, với sự thù hận của nàng ta đối với mình, chỉ sợ sau này càng khiến mình khó có thể an bình.

Lúc chạng vạng, Tuyên Thiệu trở về thật sớm.

Yên Vũ kêu người dọn bữa tối, vừa rửa tay cho hần vừa hỏi: “Sao trở về sớm như vậy, vốn tưởng rằng phải thẩm vấn chuyện trong cung, đêm nay chàng sẽ về rất khuya chứ?”

Tuyên Thiệu ngoéo khoé miệng một cái. “Chuyện này có cái gì tốt mà hỏi, chân tướng ở đó, chỉ xem hoàng thượng bằng lòng tin tưởng ai mà thôi.”

Yên Vũ gật đầu, nhất thời hơi thất thần.

“Đang nghĩ gì vậy?” Tuyên Thiệu nhéo nhéo lỗ mũi của nàng, hỏi.

Hần hành động thân mật, Yên Vũ đỏ mặt lên, lắc đầu nói: “Không có việc gì.”

Liền xoay người múc canh cho hần, nhưng trong bụng hết lần này tới lần khác quay lại câu nói kia “Chân tướng ở đó, chỉ xem hoàng thượng bằng lòng tin tưởng ai”.

Đúng vậy, thật ra quan trọng không phải là chân tướng bị bóc trần ra sao, mà là tín nhiệm của hoàng đế như thế nào...

Ban đêm đã có chút lạnh.

Yên Vũ đứng ở cửa sổ nhìn ánh trăng một chút, đang định đưa tay đóng cửa sổ thì chợt nghe trong ngõ hẻm có tiếng xe ngựa nhanh như tên bắn dẫn tới gần.

Xe ngựa nhà ai vào lúc này chạy gấp như vậy?

Nàng lắng nghe một chút, lại nghe được xe ngựa đó dừng ở chỗ cửa hông của Tuyên phủ.

Có người gõ vang cửa hông, đến khi người hầu đi mở cửa cũng không nghe được người gõ cửa nói thêm cái gì, chợt nghe thấy người hầu kia vội vã phóng đi.

Gấp rút dẫn người đi tới trong viện của Tuyên Thiệu.

Yên Vũ giơ tay đóng cửa sổ, quay đầu lại liếc nhìn Tuyên Thiệu đang dựa trên trường kỷ đọc sách.

“Hơn nửa đêm rồi, là ai tới vậy?” Yên Vũ thấp giọng nói.

Tuyên Thiệu ngẩng đầu. “Ai tới?”

Lúc này đã nghe thấy Lục Bình ở bên ngoài gõ cửa nói: “Thiếu phu nhân, có người muốn gặp ngài.”

Tuyên Thiệu ngồi dậy từ trên trường kỷ. “Đã trễ thế này, không gặp.”

“Khoan đã!” Yên Vũ lại đột nhiên lên tiếng, ngăn cản Lục Bình muốn rút lui. “Thiếp biết là ai!”

Yên Vũ cười với Tuyên Thiệu, xoay người đi về phía cửa. “Chẳng phải chàng đã nói giao chuyện này cho thiếp tự mình xử lý sao? Không cho nói mà không giữ lời nhé!”

Tuyên Thiệu hiểu ra gật đầu, lại dựa xuống trường kỷ. “Chờ nàng quay lại.”

Khoé miệng hần mỉm cười, ánh mắt cũng đã quay lại trên trang sách.

Yên Vũ kêu người dẫn người đến vào phòng khách, bản thân cũng nhanh chóng đi phòng khách.

Vốn tưởng rằng hoàng hậu sẽ phái người tới.

Sau khi thấy người tới thì nàng lấy làm kinh hãi.

“Hoàng hậu nương nương, sao người tự mình...” Yên Vũ còn chưa nói hết đã bị hoàng hậu mặc quần áo cung nữ gior tay cắt ngang lời nói.

“Chớ để lộ ra...” Đầu chân mày của hoàng hậu cau lại, sắc mặt khấn trương, nhìn chung quanh một chút. Thấy Yên Vũ cũng không mang người khác đến, nha hoàn duy nhất đi theo bên cạnh nàng cũng đang đợi ở ngoài cửa, liền xoay mặt nói với Vệ ma ma ở bên cạnh. “Ra ngoài cửa canh chừng, chớ để người khác tới gần.”

“Dạ!” Vệ ma ma vẻ mặt nghiêm trang lui ra ngoài, đóng cửa lại từ bên ngoài.

Yên Vũ lắng tai nghe, tin chắc sẽ không có người nghe được bọn họ nói chuyện. Nhún người hành lễ với hoàng hậu.

Nàng còn chưa nhún xuống liền bị hoàng hậu một tay nắm lấy. “Đừng nói những lời sáo rỗng này. Người có thể cho ta biết chuyện này vào lúc này, tâm ý của người ta hiểu, tình cảm của người ta nhận.”

Tuy toàn thân hoàng hậu mặc quần áo cung nữ nhưng trên người vẫn mang theo khí thế vô hình. Bà ta nắm chặt tay Yên Vũ, nói: “Người đã sẵn lòng nhắc nhở ta phòng ngừa, có lẽ chắc cũng không từ chối giúp ta một tay chứ?”

Yên Vũ gật đầu. “Nương nương có gì phân phó?”

“Đừng nói phân phó. Hôm nay là ta cần người, nếu người có thể giúp ta, ta sẽ nợ người một phần tình.” Thế cục bây giờ vô cùng bất lợi với hoàng hậu, tất cả chứng cứ đều chỉ về bà ta. Hoàng thượng vốn thiên vị Mục Thanh Thanh, hơn nữa nàng ta bây giờ đang hoài long chủng trong bụng, càng cao quý không tả nổi. Nếu thật sự định tội hoàng hậu, chỉ sợ bà ta lạnh ít dữ nhiều.

Hoàng hậu hít sâu một hơi, nói tiếp: “Tiểu thái giám đã chết kia đúng là trong Phượng Nghi cung, nhưng tuyệt đối là không phải đi bỏ hình nhân gì. Đừng nói bốn cung hoàn toàn không biết những bằng môn tả đạo này, nếu biết cũng không dùng loại thủ đoạn bẩn thỉu này hại người. Ta nghe nói Hiền phi ban đêm từng nhiều lần lên rồi khỏi tấm cung, rồi trước khi mặt trời mọc lại lên trở về. Ta nghi ngờ nàng ta bí mật làm chuyện tăng tịu gì, con nối dòng của hoàng gia huyết thống cao quý, há có thể để nghiệt chủng không mình bạch lẫn vào? Cho nên liền phái tiểu thái giám biết võ công đi giám thị Hiền phi. Tiểu thái giám kia hai ngày trước đã không thấy tấm hơi. Hắn bị chết ở trong giếng cạn bên ngoài lãnh cung, chắc chắn là phát hiện cái gì, bị Hiền phi giết diệt khẩu!”

Tay của Yên Vũ bị hoàng hậu nắm hơi đau.

Nhưng giọng điệu của hoàng hậu gấp gáp, trong đôi mắt đẹp cuộn cuộn lo lắng cùng tức giận, nhìn nàng chăm chú, không chớp mắt cái nào.

Nàng cũng không tiện ngắt lời hoàng hậu, không thể làm gì khác hơn là mặc bà ta nắm.

Đợi hoàng hậu nói xong, nàng mới kéo hoàng hậu tới ngồi xuống ghế bành bằng gỗ đàn hương, rút được tay của mình ra. “Cho nên, bây giờ then chốt cũng không phải là chứng minh hình nhân này rốt cuộc xuất xứ từ đâu, mà phải chứng minh Hiền phi hoài không phải là long chủng! Nếu hoàng thượng biết được Hiền phi bí mật cùng người khác tăng tịu với nhau, còn mang con hoang giả mạo hoàng tự, như vậy hãm hại của nàng ta đối với nương nương dĩ nhiên sẽ tự sụp đổ!”

Hoàng hậu gật đầu liên tục. “Đúng, ta cũng nghĩ như vậy. Nhưng tiểu thái giám theo dõi nàng ta đã bị nàng ta giết, nàng ta lại trở tay hăm hại ta nhanh như thế tất nhiên là ý đồ của ta đã bị phát hiện. Sau này nhất định càng thêm đề phòng, muốn tóm nhược điểm của nàng ta sợ rằng sẽ khó khăn... Thế nhưng chuyện lần này hoàng thượng chắc chắn sẽ lập tức truy cứu... Ta không có thời gian chờ...”

Yên Vũ nghe ra lo lắng trong giọng nói của hoàng hậu. Bà ta trong đêm giả mạo cung nữ lén lút xuất cung, nói rõ cấp bách trong lòng bà ta.

Bây giờ đánh rần động cỏ, đã lỡ cơ hội hạ thủ từ trên người Mục Thanh Thanh.

Yên Vũ ngược mắt nhìn hoàng hậu, nói: “Trong cung sáu năm cũng không thêm một đứa con nào, nương nương có bao giờ nghĩ tới nguyên nhân không?”

Hoàng hậu nghe vậy thì há hốc mồm, vừa khiếp sợ vừa hiểu ra nhìn Yên Vũ. “Người nói là...”

Yên Vũ gật đầu.

Hoàng hậu suy nghĩ trong nháy mắt, nhưng lắc đầu liên tục. “Không được, không được... Đường này không thể thực hiện được. Nếu phải chứng minh hoàng thượng... Chuyện này... Chuyện này chỉ sẽ khiến hoàng thượng tức giận. Ông ta làm sao tin được. Không thể nào... Không được...”

Yên Vũ rũ mắt. “Nương nương còn có cách khác sao?”

Hoàng hậu nghe vậy thì im lặng.

Bà ta có cách thì cũng sẽ không phiêu lưu mạo hiểm hơn nửa đêm xuất cung tới đây.

Nhưng nếu muốn qua hoàng thượng để chứng minh Hiền phi hoài không phải là long tự... Không phải là không thể, chỉ sợ là sẽ khiến hoàng thượng thẹn quá hoá giận. Đến lúc đó Hiền phi không bị dọn sạch mà ngược lại còn lấy đá đập chân mình mới thật là không ổn!

“Cách này mạo hiểm quá lớn...” Hoàng hậu cúi đầu nhìn hai tay mình đang nắm với nhau.

Yên Vũ cười khê. “Chẳng phải tục ngữ có nói, cầu phú quý từ trong nguy hiểm sao? Lúc này nương nương cầu không chỉ là phú quý mà còn là tánh mạng của bản thân và gia đình mình. Ván cờ này của Hiền phi, nếu nương nương không có khả năng phá, chẳng biết hoàng thượng sẽ xử trí như thế nào?”

Hoàng hậu nghe vậy nâng mắt nhìn Yên Vũ.

Bà ta thường ngày chỉ cảm thấy Yên Vũ xinh đẹp, tâm tư đơn thuần thiện lương, có tâm kế nhưng cũng chỉ là trò của tiểu cô nương. Đêm nay đến đây, nói là cầu cứu Yên Vũ nhưng thật ra là đưa ra ám chỉ với Tuyên gia. Nhưng không ngờ, chợt phát hiện người mình đã từng nhìn nhầm lợi hại dường nào!

Trước mặt là một cô gái nhỏ tâm tư đơn thuần thiện lương, rõ ràng là người trong lòng có mưu kế.

“Vậy phu nhân của Tuyên Thiệu cầu là cái gì?”

Yên Vũ hơi rũ mắt xuống, nhưng lại nhanh chóng ngẩng đầu lên. “Thật không dám giấu giếm, thần thiếp cầu nhất là bình an, thứ nhì là phú quý. Hai thứ nương nương đều có thể cho thần thiếp, cho nên thần thiếp bằng lòng tương trợ nương nương.”

Hoàng hậu nghe vậy gật đầu. “Người và nàng ta quả nhiên là có mối thù cũ.”

Yên Vũ không có phủ nhận.

Hoàng hậu lập tức nói tiếp: “Vậy người đã biết rõ biện pháp?”

Yên Vũ gật đầu. “Nương nương thân ở trong cung dĩ nhiên có nhiều việc không tiện, nhưng mà cũng như nhau, nương nương nhất định có thể làm được.”

“Người nói?” Hoàng hậu tập trung lắng nghe.

Yên Vũ nói tính toán của mình cho hoàng hậu.

Hoàng hậu nghe vậy sững sờ chớp mắt một cái, trịnh trọng gật đầu. “Cảm ơn người, đợi ta vượt qua kiếp nạn này, nhất định không quên tình nghĩa người đã đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.”

Yên Vũ cười đứng dậy, đưa hoàng hậu ra Tuyên phủ.

Nhóm hoàng hậu nhanh chóng rời đi.

Lúc trước hoàng hậu đưa ra yêu cầu trong vườn quế, nếu nàng đồng ý thì tối đa chỉ là dệt hoa trên gấm. Làm sao có thể có chuyện đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi khiến hoàng hậu xúc động?

Vả lại khi đó, tâm trạng của nàng cùng hiện tại có chỗ khác nhau. Khi đó nàng vẫn vững tin Tuyên Văn Bình chính là kẻ thù của Diệp gia nàng, nàng nhất định phải lấy mạng của Tuyên Văn Bình, định sẽ rời khỏi Tuyên gia, rời khỏi Tuyên Thiệu.

Nhưng hôm nay nàng đúng là còn có nghi ngờ chân tướng trong miệng của cậu, càng thấy rõ lòng mình đối với Tuyên Thiệu. Cho dù có một khả năng nhỏ nhoi nàng cũng muốn dùng hết cố gắng gần nhau với hắn.

Không cần phú quý chỉ cần bình an suốt đời.

Yên Vũ đưa hoàng hậu đi, lúc trở lại phòng chính thì Tuyên Thiệu thực sự vẫn vui trên trường kỷ, lật sách.

“Còn chưa ngủ sao?” Yên Vũ rón rén đi đến.

Tuyên Thiệu gác sách lại. “Đã nói phải đợi nàng.”

“Ừm, may mà chàng chưa ngủ, thiếp có chuyện muốn xin chàng giúp đỡ.” Yên Vũ đi lên phía trước, thẳng thắn nói.

Tuyên Thiệu vui vẻ nhìn nàng. Trước kia lúc nàng muốn cầu cạnh hắn thì sẽ phí hết tâm tư, bằng mọi cách lấy lòng. Bây giờ nói thẳng ra không chút nào che giấu, ngược lại khiến cho trong lòng hắn ấm áp. Đây mới là dáng vẻ của một cặp vợ chồng chứ?

“Chàng có thể tìm đến cho thiếp một vị đạo sĩ có thể tin được hay không? Tốt nhất là có chút đạo hạnh.” Yên Vũ bị Tuyên Thiệu kéo vào trong lòng.

“Đạo sĩ?” Tuyên Thiệu nghe vậy, hơi gật đầu. “Nàng định giúp hoàng hậu sao?”

“Giúp bà ta cũng là tự giúp thiếp. Hôm nay đứng ở phía trước đấu với Mục Thanh Thanh chính là hoàng hậu. Nếu hoàng hậu ngã, đối với thiếp tự nhiên sẽ không có lợi.” Yên Vũ thấp giọng nói.

Tuyên Thiệu cười khẽ. “Nàng suy nghĩ minh bạch là tốt rồi.”

Hắn đứng dậy ôm nàng đi đến bên giường.

Yên Vũ bỗng nhiên nói: “Thiếp còn chưa có tắm rửa đó, không còn sớm gì, tắm một cái rồi ngủ nhé?”

“Ta đã đồng ý yêu cầu của nàng, chẳng phải nàng nên bồi thường ta chút sao? Uống ta cực khổ chờ nàng lâu như vậy?” Tuyên Thiệu đặt nàng lên giường, xoay người áp ở trên người nàng, vùi mặt vào cổ nàng, khẽ cười nói.

Cả người Yên Vũ run lên. “Đã không còn sớm...”

Tuyên Thiệu giơ tay lên đánh rớt màn.

103. Chương 105: Thần Thiếp Bị Oan

Ngày hôm sau, hoàng đế mới vừa sai người đi giục Hoàng thành ti mau mau báo cáo việc thẩm vấn minh bạch chuyện vu thuật hình nhân. Hồi âm còn chưa tới thì đã thấy một đại thần vẻ mặt vui mừng tìm đến.

“Hoàng thượng, thần hôm nay ở trên đường ngẫu nhiên gặp phải một vị đạo trưởng!” Hộ bộ Lý đại nhân hưng phấn đến râu mép đều run rẩy.

Hoàng thượng vừa nghe rất là tò mò. “Đạo trưởng gì? Có thể khiến cho Lý ái khanh cao hứng như thế?”

“Hồi bẩm hoàng thượng, vị đạo trưởng này không phải là người bình thường, thông hiểu thiên văn địa lý, có khả năng biết được kiếp trước và chuyện tương lai, hơn nữa biết luyện chế đan dược bí truyền!” Lý đại nhân biết rõ hoàng thượng yêu thích nhất là đạo sĩ, là bởi vì theo truyền thuyết đạo sĩ có thể luyện chế tiên đan diệu dược trường sinh bất lão.

Trong cung quanh năm nuôi một số đạo sĩ, tuy không có chức quan gì nhưng đãi ngộ cũng cao hơn so với Thị lang Hộ bộ ông ta đây.

Bây giờ Hộ bộ Thượng thư tuổi tác đã cao, nếu có thể dựa vào tên đạo trưởng gặp hôm nay, hợp với sở thích của hoàng thượng, như vậy vị trí Hộ bộ Thượng thư...

Lý đại nhân run run râu mép, khó nén kích động. “Thần chính mắt thấy được đạo trưởng kia trị bách bệnh cho dân chúng thành nam, không lấy một xu. Đạo trưởng kia tiên phong đạo cốt, mặt mũi hiền lành, khi nói chuyện đều mang tiên khí lượn lờ.”

Hoàng đế nghe vậy, khuôn mặt phù thũng cũng hiện lên vẻ vui mừng. “Thật vậy? Bây giờ đạo trưởng ở đâu?”

“Hồi bẩm thánh thượng, thần mời bằng mọi cách, đạo trưởng vốn không muốn đến đây, mãi đến khi thần nói hoàng thượng người thích đạo giáo, có duyên với đạo giáo, hần mới bằng lòng theo thần đến. Lúc này đang ở ngoài cung chờ.” Lý đại nhân nói.

Hoàng đế nghe thấy đạo sĩ kia ngay từ đầu không muốn đến, nét mặt liền hơi không vui.

“Sao, hần còn không nguyện đến?”

Lý đại nhân hoảng hốt vội nói: “Đúng vậy, thần thấy hần lấy ra đan dược chữa trị cho dân chúng. Có khi chỉ dùng phát trần đảo qua, ốm đau trong dân chúng liền tự tốt hơn nhiều, rất cảm thấy hần có chút bản lãnh. Liền dùng số tiền lớn mời, ai ngờ hần lại hoàn toàn khinh thường, còn nói người xuất gia không luyện phạm trần tục vật, không chịu theo thần đến.”

Lúc này hoàng thượng mới hoà hoãn sắc mặt. “Có lẽ là làm ra vẻ!”

Lý đại nhân gật đầu lia lịa.

Hoàng thượng suy nghĩ một chút, vẫn nói: “Nếu đã tới thì tuyên vào, nhìn một cái cũng không sao cả, có phải là cố làm ra vẻ huyền bí hay không trầm ngâm một cái liền biết.”

“Dạ, dạ!” Lý đại nhân luôn miệng trả lời.

Không để hoàng thượng đợi quá lâu, một vị đạo trưởng mặc áo bào màu xám, tay cầm phát trần trắng tinh cán bằng gỗ mun, chậm rãi đi tới trong điện.

“Bần đạo Huyền Cơ Tử bái kiến thánh thượng. Thánh thượng hồng phúc tề thiên, vạn thọ vô cương!” Huyền Cơ Tử mở miệng, giọng nói trong trẻo khiến người ta như tắm gió xuân.

Hoàng thượng tỉ mỉ nhìn hần. Một thân áo bào màu xám dường như đã mặc thời gian dài, hơi cũ nhưng vô cùng sạch sẽ. Vóc người đạo trưởng khá cao, dáng gầy gò, mày rậm mắt sâu, ánh mắt quắc thước, ngón tay thon dài, khớp xương rõ ràng. Cây phát trần thật dài, trắng tinh không nhuốm bụi trần.

Đi qua vàng son lộng lẫy trong điện dừng lại một chút nhưng không có bị quý khí trong điện che đậy sự phong nhã tài hoa. Thật có ý vị tiên phong đạo cốt trong người.

“Nghe nói Văn đạo trưởng ở trên đường chữa bệnh từ thiện cho dân chúng?” Hoàng thượng chậm rãi mở miệng.

Huyền Cơ Tử hơi khom người. “Chỉ là làm chút việc thiện tích đức để cầu ngày nào đó độ kiếp.”

Đạo sĩ hình như coi trọng những thứ này. Hoàng thượng cũng có nghe thấy, liền gật đầu. “Nghe nói Văn đạo trưởng biết luyện chế đan dược?”

Huyền Cơ Tử vuốt râu cười. “Phàm là người tu đạo, ít nhiều sẽ biết chút thuật luyện đan, chỉ khác nhau là thông thạo hay không mà thôi. Người thông thạo không nói khởi tử hồi sinh, ít nhất cũng có thể kéo dài tuổi thọ, cường thân kiện thể. Người không thông thạo thì hại người hại mình, hao tổn đạo hạnh.”

“Ồ? Đạo trưởng nói như thế, có lẽ là tinh thông thuật đan được?”

“Không dám nhận tinh thông, nhưng tuyệt đối không dám lấy thứ hàng nhái giả làm thật đi lừa bịp người khác. Cần biết người làm trời thấy, hao tổn đạo hạnh, đến lúc trời phạt cũng không thể tránh khỏi.” Huyền Cơ Tử gật gù đắc ý, vẻ mặt huyền diệu.

Hoàng thượng nhin không được đứng dậy, từ long ý* đi xuống, đi tới trước mặt Huyền Cơ Tử. “Lời nói của đạo trưởng rất được lòng trẫm. Nghe nói Văn đạo trưởng không chỉ biết luyện chế đan dược mà còn có thể biết bấm độn. Không bằng đạo trưởng cũng vì trẫm nhìn một chút?”

(*ghế của vua ngồi)

Huyền Cơ Tử gật đầu nói: “Thánh thượng chính là thiên tử, có long khí trong người, có thiên mệnh bảo hộ, người phàm không thể dòm ngó. Bần đạo không dám nói bừa.”

Hoàng thượng cười cười. “Cứ nói đừng ngại, trẫm đã là chân long thiên tử, thứ cho người vô tội là được!”

“Chuyện này...” Huyền Cơ Tử chần chờ trong khoảnh khắc, gật đầu. “Cẩn tuân lệnh của thiên tử.”

Rồi thấy hần hướng hoàng đế, hướng lên trời lạy vài cái, lúc này mới nâng mắt nhìn hoàng đế.

Ban đầu vẫn là mặt mang vẻ vui mừng, bỗng nhiên lại thay đổi sắc mặt, mắt lộ ra kinh hoàng, nhanh chóng cúi đầu xuống, vâng dạ không dám nhìn nữa.

Hoàng đế thấy phản ứng của hần, nhíu mày. “Người đây là ý gì?”

“Hoàng thượng... Bần đạo, bần đạo tài sơ học thiển, đạo hạnh không sâu, không dám nói loạn.” Huyền Cơ Tử lắc đầu không nói. Bộ dáng thất kinh, rõ ràng như là đã nhìn ra cái gì, rồi lại cực lực muốn che giấu.

“Nói! Nói đúng hay sai, trẫm thứ người vô tội!” Hoàng đế không vui.

“Chuyện này...” Huyền Cơ Tử xoa xoa mồ hôi rịn trên trán. “Bần đạo đáng chết. Xin hỏi có phải thánh thượng dùng ích cốc đan đã lâu?”

Hoàng thượng gật đầu. “Sao? Đan dược này có vấn đề?”

Huyền Cơ Tử không đáp, ngược lại hỏi tiếp: “Có phải năm nay hoàng thượng được niềm vui mới?”

Hoàng thượng nghĩ đến Hiền phi đang có thai, lại gật đầu một cái, vẻ mặt đã trầm xuống. “Đạo trưởng rốt cuộc muốn nói gì?”

Nhưng Huyền Cơ Tử không có trả lời, ngược lại nhìn Lý đại nhân cùng cung nhân hầu hạ ở bên cạnh một chút, cúi đầu không nói.

“Tất cả các người lui ra!” Hoàng thượng quát một tiếng.

Đội tất cả mọi người khom người nín khí lui ra ngoài điện, hoàng thượng mới cười lạnh nói: “Trẫm cũng muốn nghe một chút, đạo trưởng có cao kiến gì.”

“Ích cốc đan vốn là tăng lợi ích long thể của thánh thượng. Dù cho không thích ứng với ngũ cốc phàm trần, thánh thượng cũng có thể thần thanh khí爽 chấn hưng tinh thần, thân thể cường tráng. Nhưng người bên cạnh thánh thượng lại có ý nghĩ không đúng đắn, tổn hại long khí, hấp thu long khí của hoàng thượng bảo dưỡng người khác, vì người khác may áo cưới... Thánh thượng chớ nổi giận, bần đạo hỏi tiếp, thánh thượng dẫn đây có phải mỗi sáng sớm thức dậy uể oải không chịu nổi, buồn ngủ, cho dù đêm trước đi ngủ rất sớm cũng không có ngủ đủ? Hơn nữa có phải ban đêm lẫn lộn khó ngủ, liên tục nằm mơ, mặc dù ăn thuốc bổ nhưng vẫn có lúc khó có thể tận hưởng?” Huyền Cơ Tử nói xong liền nhìn hoàng thượng.

Hoàng đế có ý phủ nhận, nhưng quả thật Huyền Cơ Tử nói trúng điểm tử huyệt.

Ông ta không thể không sầm mặt nói. “Đó là suy đoán, cũng khó tránh khỏi chớ ngập phải ruồi.”

Huyền Cơ Tử cười nhưng không tranh luận, từ trong lòng lấy ra một cái bình nhỏ cổ dài tinh xảo. Hai tay dâng bình sứ lên cho hoàng thượng. “Thánh thượng, còn đây là dưỡng tinh đan bần đạo lúc ở trong núi đặc biệt luyện chế, một viên thuốc vào bụng, toàn thân ấm áp.”

Hoàng thượng nhận lấy đan dược, vẻ mặt nghi ngờ.

Huyền Cơ Tử khom người nói: “Bần đạo nguyện thí nghiệm thuốc cho hoàng thượng.”

Hoàng thượng cũng không tin được hẳn, cất giọng nói: “Lý ái khanh...”

Lý đại nhân luôn cung kính đợi ở ngoài điện đi vào.

Hoàng thượng đỡ ra một viên đan dược vào trong hai tay dâng lên của ông ta.

Lý đại nhân cũng từng nghe nói hoàng thượng thỉnh thoảng để cận thần thí nghiệm thuốc, trong bụng ngạc nhiên mừng rỡ, đây là hoàng thượng ỉnh vinh dự đó! Vội vàng nuốt đan dược vào bụng.

Ba người trên điện đều im lặng không nói, chờ giây lát.

“Ừm...” Lý đại nhân mở to hai mắt ồm ồm một tiếng. “Ấm, có dòng ấm giống như từ đan điền tràn ra, đi lên, à không, đi xuống, à không đúng không đúng, dòng ấm có đi lên cũng có đi xuống, đang lan ra...”

Lý đại nhân nhắm mắt, trên mặt lộ vẻ hưởng thụ.

Hoàng thượng gật đầu, coi như hơi tin Huyền Cơ Tử. “Lý ái khanh tiếp tục đợi ở thiên điện, mỗi nửa canh giờ báo cáo cảm nhận với trẫm một lần.”

“Dạ!” Lý đại nhân mặt mang vẻ vui mừng lui ra ngoài.

“Đạo trưởng nói người bên cạnh trẫm có ý nghĩ không đứng đắn, hấp thu long khí tẩm bổ người khác, rốt cuộc là có ý gì?”

Khi trong điện chỉ còn lại hai người hoàng đế cùng Huyền Cơ Tử, hoàng đế mới vẻ mặt trịnh trọng hỏi.

Huyền Cơ Tử giơ tay lên, bấm ngón tay tính toán một chút rồi nói: “Hoàng thượng có thể cho phép bần đạo thỉnh mạch?”

Hoàng đế ngồi trên ghế bên cạnh, giơ tay lên đặt trên bàn trà.

Huyền Cơ Tử tập trung tinh thần bắt mạch, sắc mặt ngưng trọng.

Cuối cùng thu tay về, giơ giơ phất trần lên, lui qua một bên, ngậm miệng không nói.

“Thế nào?” Hoàng thượng thúc giục.

“Thánh thượng, xin thả bần đạo đi vân du đi.” Huyền Cơ Tử cúi đầu cầu xin.

“Hừ!” Hoàng đế nghe vậy giận đập bàn. “Đầu tiên là cố ý làm ra vẻ huyền bí, bây giờ thỉnh mạch rồi lại nói muốn đi. Người xem hoàng cung là nơi người muốn tới thì tới, muốn đi thì đi sao?”

Huyền Cơ Tử ngược lại cũng không biện bạch, chỉ thấp giọng nói: “Bần đạo trước khi xuống núi đã biết lần đi vân du này sẽ có một kiếp nạn, chính là số mệnh an bài, vượt qua kiếp nạn này thì về sau có thần giúp đỡ. Nếu như không độ được... Cũng là vận mệnh đã như vậy, không thể oán thán... Xin thánh thượng hãy xử lý.”

Mặc dù vẻ mặt Huyền Cơ Tử hơi tiếc nuối nhưng thần sắc được xem là vô cùng bình tĩnh đạm bạc.

Trước đây hoàng thượng hiếm khi thấy khi ông ta tức giận mà có người còn có thể bình tĩnh như thế, tựa như hoàn toàn không sợ sống chết, đã sớm coi nhẹ mạng sống.

Huyền Cơ Tử với toàn thân áo đạo sĩ, phất trần trắng, dáng vẻ tiên phong đạo cốt, không nhiễm bụi trần.

Mặt đối diện với sinh tử vẫn không đổi sắc, rất có mùi vị của một thể ngoại cao nhân.

Lúc này hoàng đế đã tin Huyền Cơ Tử hơn phân nửa, thu lại thánh giận, nói: “Chẳng lẽ đạo trưởng không nguyện vượt qua kiếp nạn này sao?”

Huyền Cơ Tử nghe vậy nhìn hoàng đế. “Nếu có thể vượt qua kiếp nạn này, thánh thượng chính là mục tiêu quý nhân bần đạo nhìn trúng. Thánh thượng lại là chân long thiên tử, rất có ích lợi với tu luyện của bần đạo. Bần đạo tất nhiên là cầu còn không được... Nhưng mà... Việc này không rõ ràng, bần đạo chỉ sợ thánh thượng người khó mà tin được.”

Hoàng đế nhú mảy. “Rốt cuộc là chuyện gì, mà ngay cả nói đạo trưởng cũng không dám nói?”

Huyền Cơ Tử ngưng mảy suy nghĩ một chút, làm như dưới quyết tâm cực lớn, tiến lên một bước, nói ở bên tai hoàng đế: “Bên cạnh hoàng thượng có phải có phụ nữ mang thai?”

Hoàng thượng gật đầu.

“Cốt nhục trong bụng người phụ nữ kia chính là nghiệt chủng hấp thu long khí!” Huyền Cơ Tử nói xong, lập tức lui một bước, vẻ mặt cực kỳ huyền bí đứng đó, không nói nữa.

“Làm càn...” Hoàng đế nghe vậy, giận dữ đập bàn, chấn động làm đổ chén ở trên bàn. “Người đâu, đem cái tên đạo sĩ thú vị giả thần giả quỷ, yêu ngôn hoặc chúng kéo ra ngoài chém cho trảm!”

Lập tức có mấy tên thái giám thị vệ nhảy vào từ cửa điện.

Giải Huyền Cơ Tử đi ra ngoài.

Huyền Cơ Tử chỉ thần nhiên thở dài, lắc đầu, khẽ lầm bầm một câu. “Thiên triều ta lâm nguy...”

Nhưng không giãy dụa, cũng không cầu xin tha thứ.

Nếu như Yên Vũ ở đây, nhất định có thể nghe ra tiếng tim đập trong lồng ngực của Huyền Cơ Tử sắp muốn nhảy ra cổ họng, chắc chắn sẽ bội phục hẳn vào lúc khẩn trương như vậy mà còn có thể duy trì bản lĩnh mặt không biến sắc.

Nhưng mà Yên Vũ không ở đây.

Ngược lại hoàng thượng bị vẻ thần nhiên của Huyền Cơ Tử làm chấn động. Thật đúng là một người không sợ chết?

“Khoan đã...” Hoàng thượng giơ tay lên ngăn lại. “Thả hắn ra.”

Hoàng thượng phát phát tay, lại kêu người khác lui ra ngoài. “Người nói rõ ràng, thiên triều ta làm sao lâm nguy?”

Chỉ thấy Huyền Cơ Tử mặt không đổi sắc, thần nhiên nói: “Dù sao cũng chết, bản đạo không sợ chết. Đứa bé người phụ nữ mang thai trong bụng cũng không phải là cốt nhục của hoàng thượng, chính là người bên gối hoàng thượng thông dâm với người khác, vụng trộm mang thai. Nếu hoàng thượng mặc cho bào thai lớn lên, mặc cho nghiệt chủng này hấp thu chân long khí của người, chỉ sợ giang sơn của thiên triều ta cuối cùng cũng phải đổi chủ nhân khác!”

Hoàng thượng nghe vậy bỗng nhiên sức lực trên người sụp đổ. Thất hồn lạc phách ở trong mắt tựa như có vài phần đã tin ý trong lời nói của Huyền Cơ Tử, vừa tựa như gác bỏ hoài nghi.

“Không, điều này không thể nào... Nàng ấy không dám... dưới mí mắt của trẫm lại dám...”

“Hồi bẩm thánh thượng!” Ngoài điện đột nhiên có người bẩm báo.

Hoàng thượng như là chợt bừng tỉnh. “Chuyện gì?”

“Hồi bẩm thánh thượng, là thị vệ Hoàng thành ti bẩm báo vụ án vụ thuật hình nhân.” Giọng của thái giám ở bên ngoài điện bẩm báo.

“Tiến vào.” Đầu chân mảy của hoàng thượng nhú chặt, đứng dậy trở lại long ỷ.

Huyền Cơ Tử cung kính đứng ở một bên, ôm phất trần, không tiếng động.

Một thị vệ Hoàng thành ti đi vào trong điện, bẩm báo: “Vải dùng làm con rối chính là gấm vân trắng chỉ có trong cung của hoàng hậu vào Hiến phi, tiểu thái giám được vớt lên trong giếng cạn là bị người ngộp chết sau đó bỏ xuống giếng, xác thực là người của Phượng Nghi cung. Hơn nữa, có nhiều ma ma cùng cung nữ hầu hạ trong cung của Hiến phi đã từng thấy qua tiểu thái giám kia lên lút núp ở bên ngoài Hoa Âm cung.”

“Là hoàng hậu?” Hoàng đế nghiêng răng nghiêng lợi. “Truyền hoàng hậu!”

Lúc hoàng hậu bị dẫn đến thì toàn thân áo trắng, khuôn mặt trắng trong thuần khiết, rất cung kính dập đầu thỉnh tội với hoàng thượng.

“Thần thiếp quả thật đã phái người âm thầm để ý Hiền phi, nhưng thần thiếp tuyệt không có ghim hình nhân hãm hại Hiền phi. Thần thiếp một lòng yêu thánh thượng, con nôi dòng của thánh thượng thần thiếp đều coi như con đẻ, sao sẽ làm ra việc mưu hại hoàng tử? Thần thiếp phái người âm thầm để ý Hiền phi là bởi vì... Bởi vì Hiền phi nàng ta bất trung đối với hoàng thượng người...” Hoàng hậu lấy đầu chạm đất, vẻ mặt bi thương, giọng nói đau khổ.

Tựa như loại chuyện này bà ta còn khó chịu hơn so với hoàng thượng.

Trước có Huyền Cơ Tử, sau có hoàng hậu nói như vậy.

Sắc mặt của hoàng đế đã cực kỳ khó coi.

“Mang Hiền phi...” Giọng nói của hoàng thượng giống như rút ra từ trong hàm răng.

Lúc Mục Thanh Thanh tới trong điện thì nhìn thấy hoàng hậu áo trắng quỳ trên đất, vẻ mặt bi thương thì cho rằng sự tình đã phát triển theo hướng mình dự tính, lòng tràn đầy vui mừng, dịu dàng cười nhún nhún người với hoàng đế. “Hoàng thượng thánh an, thần thiếp thật sự không ngờ là hoàng hậu nương nương làm ra loại chuyện này. Hoàng hậu nương nương luôn khoan dung với người khác, có lẽ là nhất thời hồ đồ, xin hoàng thượng không nên so đo với tỷ tỷ... Tha cho tỷ tỷ một lần ạ?”

Thừa dịp hoàng đế tức giận, nàng ta không giả bộ làm người tốt thì sao được?

“Quỳ xuống!” Hoàng thượng lạnh lùng nói.

Mục Thanh Thanh ngẩn người, quay sang nhìn hoàng hậu. Đây không phải là quỳ trên đất sao? Sao hoàng thượng vẫn kêu mình quỳ xuống?

Cung nữ ở sau lưng kéo vạt áo của nàng ta. Nàng ta lại nhìn xung quanh một chút, mắt thấy hoàng đế chăm chú nhìn là chính nàng ta, mới hậu tri hậu giác phát hiện người hoàng đế kêu quỳ xuống, là mình?

Mục Thanh Thanh giơ tay lên che bụng. Lúc biết được nàng ta mang thai, hoàng đế chính miệng nói sau này nàng ta không cần làm lễ. Sao hôm nay đã quên rồi? Lại có thể trước mặt nhiều người kêu nàng ta quỳ xuống như vậy?

Mắt nàng ta đầy tủi thân, tay càng vỗ về bụng nhiều lần. “Hoàng thượng...”

“Trẫm, kêu người quỳ xuống!” Hoàng thượng lạnh lùng nói.

Lúc này Mục Thanh Thanh mới phát hiện bầu không khí trong điện hết sức kỳ quái. Cuối cùng bất đắc dĩ quỳ xuống ở bên cạnh hoàng hậu.

“A! Chính là nàng ta!” Lúc này Huyền Cơ Tử đang đứng im lặng ở một bên lại bấm ngón tay tính toán một chút, kinh hô một tiếng.

Sắc mặt của hoàng thượng đen đến nỗi có thể nhỏ ra mực.

Lúc này Hiền phi vẫn chưa lộ bụng, eo vẫn mảnh mai thướt tha như trước.

Huyền Cơ Tử hô lên như thế, lòng của hoàng đế rõ ràng đã hướng về hắn. Ánh mắt nhìn Mục Thanh Thanh đã không còn ôn hòa chăm sóc như ngày thường.

“Hoàng hậu, Hiền phi đã dẫn đến. Theo như người nói, có dám đối chất với nàng ta?” Hoàng đế lạnh lùng nói, trên gương mặt phù thũng lơ mơ có vẻ đau khổ.

Hoàng hậu lấy đầu chạm đất. “Thần thiếp dám.”

Mục Thanh Thanh không hiểu, liếc nhìn đạo sĩ kia, lại nhìn hoàng hậu một cái.

“Hoàng thượng, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

“Hiền phi muội muội, ta và người cùng hầu hạ hoàng thượng, coi như là tỷ muội một hồi. Ta với người không thù không oán, tại sao người muốn hãm hại ta?” Hoàng hậu cắt ngang lời của nàng ta.

Mục Thanh Thanh nhú này, cười lạnh nói: “Ý của hoàng hậu chẳng lẽ là ta tự mình làm tà vật nguyên rửa mình, tự nguyên rửa ta chết không được tử tế?”

“Con rối rở cuộc có tác dụng lớn như vậy hay không bất quả chỉ là cá nhân người tính toán. Rở cuộc tại sao người muốn hãm hại ta, có dám nói rõ ràng trước mặt hoàng thượng hay không? Tiểu thái giám trong cung ta tại sao lại chết trong giếng cạn? Người dám nói người không biết sao?” Hoàng hậu ép hỏi từng câu, khác với dáng vẻ mềm yếu thường ngày.

Hơn nữa hoàn toàn không để cho Mục Thanh có cơ hội nói xen vào, tự hỏi tự trả lời: “Chân tướng là gì, ta rõ ràng, trong lòng người càng rõ ràng hơn! Người có dám trước mặt hoàng thượng nói một chút, ban đêm sau khi đi ngủ thì người không ngủ yên trong tấm điện, lén lút đi đâu? Tiểu thái giám kia có phải phát hiện ra người lén lút gặp người, bị người giết bịt miệng? Người biết ta có nghi ngờ đối với việc người tăng tị với người khác, liền tiên hạ thủ vi cường*, làm ra vật dơ bẩn hãm hại ta?”

(*ra tay trước thì chiếm được lợi thế)

“Người... Người rõ ràng là già mồm át lễ phải! Đây đều là một mình người tưởng tượng ra vô căn cứ! Người có chứng cứ gì?” Mục Thanh Thanh không ngờ sự tình lại đột nhiên biến thành như vậy. Rõ ràng lúc nàng ta tiến vào điện, trong lòng vẫn tràn đầy vui mừng cho rằng hoàng đế là muốn nâng đỡ mình, huỷ bỏ hoàng hậu. Đến khi nàng ta sinh hạ long tử là có thể ngồi lên vị trí hoàng hậu...

Vì sao trong nháy mắt lại biến thành nàng ta bị hoàng hậu nhiều lời tra hỏi?

“Hoàng thượng người nên làm chủ cho thần thiếp ạ! Hoàng hậu rõ ràng là thẹn quá hoá giận, vu tội thần thiếp!” Mục Thanh Thanh khóc lóc thở than, rất quyến rũ mê người.

Nhưng lần này hoàng đế không có bị nàng ta mê hoặc, ngược lại vô cùng lý trí nói: “Đi Hoàng thành ti, mang con rối tới. Đã là vu cáo hãm hại, phía trên chắc chắn để lại dấu vết!”

Thị vệ Hoàng thành ti lập tức mang con rối tới, cũng rất có tính toán trước kêu người mang hai xấp gấm vân trắng trong phòng kho của Phượng Nghi cung và Hoa Âm cung tới.

Hoàng hậu vừa nhìn thấy đường may thô thiển thì không nhịn được cười nhạo, nhìn Mục Thanh Thanh nói: “Con rối này e là tự mình Hiền phi động thủ làm ra phải không? Luôn nghe nói người ngâm thơ giỏi, nhưng nữ công có khiếm khuyết. Nếu là muốn vu cáo hãm hại bản cung thì cũng nên tìm một người làm giúp, con rối thô thiển như vậy mà làm ra từ tay bản cung sao?!”

Hoàng thượng nghe vậy cũng nhìn về phía con rối đó.

Lúc trước, khi phát hiện hình nhân này là trong lúc Hiền phi đau bụng không chịu nổi, đâu có suy nghĩ nhiều như vậy? Hôm nay nhìn lại lần nữa, lại nghe hoàng hậu nói như vậy, mới phát hiện mình bị người lừa gạt.

Đế trong của giày dưới bàn chân ông ta đang mang đều luôn là hoàng hậu tự tay làm, biết là ngự dụng tú nương làm ra đế trong cũng không vừa chân như hoàng hậu tự tay làm cho ông ta. Mười mấy năm qua, ông ta đều quen với mang đế trong do hoàng hậu tự tay làm.

Nếu thật là hoàng hậu làm hình nhân này, cho dù luống cuống như thế nào đi nữa cũng không đến nỗi đường may sai sót như vậy!

Rở cuộc thái giám cầm con rối và vải của hai cung so sánh.

Vải của con rối tuy có vẻ hơi cũ nhưng rõ ràng không phải xuất xứ từ cùng một xấp ở trong Phượng Nghi cung, ngược lại thật là giống với vải từ Hoa Âm cung. Dưới so sánh, không khó nhìn ra dấu vết cố ý làm cũ đi.

Như vậy, chân tướng rõ ràng như bóc trần.

Hoàng đế vạn phần thất vọng nhìn Mục Thanh Thanh. “Hiền phi có lời gì muốn nói?”

Mục Thanh Thanh trong lòng đã luống cuống, nhìn khắp nơi, muốn tìm bóng dáng của Cao Khôn.

Nhưng không khéo, hôm nay Cao Khôn đứng lúc không hầu hạ ở trước điện.

“Thần thiếp... Thần thiếp... Thần thiếp nhất thời hồ đồ, hình nhân là thần thiếp làm, nhưng tiểu thái giám kia chết như thế nào thần thiếp quả thật không biết. Thần thiếp cũng tuyệt không có phản bội hoàng

thượng... Hoàng thượng, người phải tin tưởng thần thiếp a, lòng của thần thiếp đối với người thiên địa nhật nguyệt có thể thấy được... Thần thiếp sao lại làm ra chuyện có lỗi với hoàng thượng chứ?” Mục Thanh Thanh khóc đến đáng thương.

Giống như nàng ta thật sự là lưng mang uất ức lớn bằng trời, bị oan uổng lớn bằng trời.

104. Chương 106: So Với Người Khác Nàng Ta Càng Sợ Chết Hơn

Hoàng đế ngồi trên long ỷ, xa xa nhìn nàng ta, thấy nàng ta khóc không ra hơi, nhưng không đưa ra một lời.

“Hoàng thượng... Người nói người yêu thần thiếp, cho nên lúc nào cũng sẽ thiên vị thần thiếp, cưng chiều thần thiếp, tin tưởng thần thiếp... Đều là gạt người sao?” Mục Thanh Thanh giương mắt, một đôi mắt đẹp khóc đỏ bừng, bình tĩnh nhìn hoàng đế.

Trong đôi con ngươi ngấn nước giống như hàm chứa thâm tình nồng đậm.

Hoàng thượng thấy thế, trong lòng có chút do dự...

“Hoàng thượng!” Nhưng vào lúc này, cung nữ phía sau Mục Thanh Thanh bỗng nhiên phù phù quỳ xuống, vai co rúm lại, nằm bò ở trên đất không dám ngẩng đầu.

Hoàng hậu và Mục Thanh Thanh đều quay đầu nhìn lại, thấy cung nữ quỳ trên đất chính là Đinh Hương, cung nữ thiếp thân hầu hạ Mục Thanh Thanh.

“Nô tỳ... Nô tỳ có lời muốn nói...” Giọng của Đinh Hương đều run rẩy.

Hoàng hậu và Mục Thanh Thanh liếc nhau, nhưng cũng không nói lời nào, nhanh chóng dời ánh mắt đi.

Hoàng hậu vẫn nhìn Đinh Hương, Mục Thanh Thanh thì nhìn về phía hoàng đế.

Đinh Hương muốn nói gì?

Tại sao lúc này bỗng nhiên quỳ xuống?

Trong lòng Mục Thanh Thanh có dự cảm không ổn. “Hoàng thượng...”

“Người nói.” Hoàng thượng mở miệng ngắt lời Mục Thanh Thanh, nói với Đinh Hương.

“Hồi bẩm thánh thượng, khi nô tỳ trực đêm trong lúc vô tình phát hiện ban đêm sau khi Hiền phi nương nương đã đi ngủ thì chẳng biết lại rời tẩm điện lúc nào, trước hừng đông lại sẽ lặng lẽ trở về. Chuyện này là vào thời điểm Hiền phi vẫn là Mục chiêu nghi. Nô tỳ vốn không dám nói, nhưng hôm nay nô tỳ không thể không nói... Nô tỳ không nói thì cảm thấy lương tâm bất an...”

“Người nói vậy!” Mục Thanh Thanh tức giận từ dưới đất nhảy dựng lên, giơ tay cho Đinh Hương một bạt tai.

“Người nói, hoàng hậu cho người cái gì tốt? Để người vu cáo hãm hại ta như vậy?”

Đinh Hương bụm mặt lắc đầu. “Hoàng tự là chuyện hệ trọng, nương nương người không thể mê muội lương tâm đi làm loại chuyện này...”

Mục Thanh Thanh một tay che ngực, há hốc miệng thở dốc không thôi, một tay giơ lên thật cao, lại muốn hung hăng tát Đinh Hương.

“Ngăn nàng ta lại!” Hoàng đế bỗng nhiên ra lệnh một tiếng.

Mục Thanh Thanh bị người ta tóm lấy tay, quặt xuống đất.

“Hoàng thượng... Thần thiếp bị oan... Hoàng thượng, thần thiếp tuyệt không có bất trung với người mà...”

Mục Thanh Thanh khóc thành một đoàn.

Huyền Cơ Tử đứng ở một bên bỗng nhiên cúi người nhặt hình nhân từ trên đất lên, lắc đầu nhìn Mục Thanh Thanh, nói: “Không biết hồi cải... Đây rõ ràng không phải là ngày sinh tháng đẻ của ngươi! Ngươi ở đây lừa gạt ai?”

Mục Thanh Thanh bỗng ngừng khóc, nâng mắt nhìn về phía đạo sĩ kia.

Huyền Cơ Tử sờ sờ chòm râu, vẻ mặt cao thâm nói: “Ngươi là sinh ra vào quý tiết âm, ngày mười bốn tháng bảy, mệnh cách hung thần, ở nhà sát phụ mẫu huynh trưởng, xuất giá sát phu sát tử. Thế nhưng bản thân giấu kín ngày sinh tháng đẻ, trốn ở bên cạnh thánh thượng hấp thu long khí, quả thật là đại nghịch bất đạo!”

Mục Thanh Thanh bị ngữ khí, thần thái điềm tĩnh nghiêm túc của Huyền Cơ Tử dọa đến ngơ ngẩn.

Không sai, sinh nhật của nàng ta là ngày mười bốn tháng bảy, kiếp trước đúng là như vậy.

Cũng vừa đúng vào ngày sinh nhật ấy, nàng ta đã uống rất nhiều rượu rồi xảy ra tai nạn xe cộ. Vốn cho là sẽ đi đời nhà ma, nhưng không ngờ xuyên đến tận đây.

Cho nên nàng ta không chỉ có sinh nhật là mười bốn tháng bảy, ngày hồng nhan mất sớm cũng là mười bốn tháng bảy. Nàng ta còn nói đùa là trời ghen tị hồng nhan, sau đó ông trời phát giác làm như vậy không tử tế nên mới lại cho nàng ta cơ hội sống lại.

Sinh nhật thật sự của nàng ta chỉ có một mình Yên Vũ biết. Trước khi nàng ta xuyên qua cũng có nghe người ta nói mười bốn tháng bảy là quý tiết*, cho nên nàng ta không thích đề cập đến ngày sinh của mình với người khác. Trước đây, lúc má Từ hỏi nàng ta, nàng ta cũng chỉ nói không nhớ rõ.

(*chắc là lễ cô hồn) Sao vị đạo sĩ trước mặt này lại biết rõ ràng như vậy? Hắn ta thật sự có thể biết bẩm độn người khác?

“Ngươi không lời nào để nói chứ?” Hoàng hậu lạnh lùng nói.

Mục Thanh Thanh cứng ngắc quay sang, thấy dáng tươi cười châm chọc của hoàng hậu, thấy hoàng thượng vô cùng thất vọng đối với vẻ mặt tuyệt vọng của nàng ta.

Nàng ta chợt nghĩ đến cái gì, gương mặt trắng bệch, quát Huyền Cơ Tử: “Ngươi căn bản không phải tính ra được! Là Yên Vũ nói cho ngươi biết đúng không? Là thiếu phu nhân Tuyên gia nói với ngươi như vậy đúng hay không? Nàng ta và hoàng hậu cấu kết, muốn vu cáo hãm hại ta! Muốn hại chết ta đúng hay không! Ngươi, tên đạo sĩ thú vị này! Hoàn toàn làm ra vẻ huyền bí! Hoàn toàn khi quân vông* thượng!”

(*vông: dối lừa)

Huyền Cơ Tử vẻ mặt không hiểu nhìn nàng ta, cuối cùng chỉ cúi đầu lắc lắc, thấp giọng nói: “U mê không tỉnh ngộ. Không cứu được.”

Mục Thanh Thanh trưng ra khuôn mặt đẹp đã vụn vỡ, nếu không có cung nhân luôn kèm chế nàng ta, nàng ta đã nhảy dựng lên từ lâu, cào lấy mặt của Huyền Cơ Tử.

Nàng ta vừa lạc giọng kiệt lực gào thét, vừa nhấc chân đạp về phía Huyền Cơ Tử. Đều bị cung nhân kéo giữ, không thể chạm được hấn chút nào.

“Đừng cho là ta không biết các ngươi đã sớm thông đồng với nhau! Đình Hương, con tiểu tiện nhân này! Lại dám phản bội ta! Ngươi không được chết tử tế!” Mục Thanh Thanh thấy đạp không được Huyền Cơ Tử liền cắn răng nghiêng lợi quát Đình Hương.

“Câm miệng...” Hoàng đế trên long ỷ đã không nhìn được nữa. “Uổng cho trăm yêu ngươi như vậy, cũng chiều ngươi, đem tất cả tốt nhất đều cho ngươi... Không phải là người khác phản bội ngươi, là ngươi, phản bội trăm!”

Hoàng thượng chậm rãi đứng dậy, mỗi chữ mỗi câu đều hết sức cố gắng nói.

Tựa như nói cho Mục Thanh Thanh nghe, lại tựa như nói cho chính mình.

“Là trẫm đã nhìn lầm người! Trong lòng người đã không có trẫm, trẫm... liền ban chết cho người!”

Mục Thanh Thanh nghe thấy hoàng thượng nói, chợt an tĩnh lại, nâng đôi mắt đỏ ngầu nhìn lên. “Hoàng thượng...”

Hoàng thượng xua tay ngăn lại lời nàng ta muốn nói ra.

“Đừng nói cái gì cả, trẫm không muốn nghe...”

Mục Thanh Thanh kinh ngạc nhìn hoàng đế vẻ mặt bi thương, cặp mắt ngồi trên long ỷ, giống như trong nháy mắt đã già đi rất nhiều. Giờ khắc này trong lòng đột nhiên dâng lên chua xót, hẳn thật sự yêu mình? Không phải nói để vương bạc tình sao? Hoàng đế căn bản không có thật lòng sao? Tại sao hẳn nhìn qua cô đơn như vậy?

Nếu hẳn thật sự yêu mình, không phải mình còn có một chút hi vọng sống sao?

Nàng ta không muốn chết. Nếu không có trải qua cái chết người ta sẽ không biết cuộc sống mới đáng quý!

Nàng ta là người đã chết qua một lần, cho nên càng sợ chết hơn so với người thường...

“Hoàng thượng, nếu người muốn thần thiếp chết, không cần nhiều tội danh như vậy, chỉ cần hoàng thượng nói một câu, thần thiếp cũng có thể cam tâm chịu chết. Nhưng thần thiếp nhớ mong hoàng thượng, cầu hoàng thượng sau khi thần thiếp chết có thể đốt ột vài vật bên người thần thiếp, để cho thần thiếp lưu một niệm tưởng... Nếu nhiều năm sau hoàng thượng có thể rõ ràng chân tướng hôm nay không giống như nhìn thấy vậy, cầu hoàng thượng có thể giải oan cho thần thiếp...”

Mục Thanh Thanh nói thật chân thành, từng chữ như dao đâm vào trong lòng mỗi người ở đây.

Hoàng đế nhìn không được lại ngược mắt nhìn Mục Thanh Thanh.

Hoàng hậu cảm thấy không tốt. Nếu như lúc này Mục Thanh Thanh hát kịch tình đau khổ, đổi lại thông cảm của hoàng đế, sau này có muốn dọn sạch nàng ta thì càng khó khăn.

Chợt ngồi dậy, nhìn thẳng Mục Thanh Thanh. “Hiền phi cảm thấy mình bị oan sao?”

Mục Thanh Thanh không nhìn hoàng hậu, chỉ nắm thật chặt tay mình, móng tay cắm thật sâu vào lòng bàn tay, đau đớn khiến cho nàng ta tỉnh táo. “Thần thiếp có phải bị oan hay không trong lòng hoàng thượng tự có phán đoán sáng suốt. Mặc kệ chân tướng thế nào, hoàng thượng kêu thần thiếp chết, thần thiếp tuyệt không do dự.”

“Được, xin hoàng thượng truyền Lý thái y vào điện.” Hoàng hậu lạnh lùng nói.

Đây là một chiêu cuối cùng bà ta cùng Yên Vũ đã thương lượng.

Nếu có thể không bóc trần nỗi đau của hoàng thượng mà dọn sạch Mục Thanh Thanh thì chiêu này sẽ giữ lại không dùng.

Nếu tình thế nguy cấp, vạn bất đắc dĩ, cũng chỉ có thể mạo hiểm nguy cơ khiến hoàng thượng tức giận, dùng chiêu hiểm này.

Ba chữ Lý thái y vừa ra khỏi miệng.

Sắc mặt Mục Thanh Thanh liền thay đổi, nước mắt ngưng ở trong hốc mắt. Nàng ta nhìn thấu quyết tuyệt trên mặt hoàng hậu, trong lòng mình bạch, hoàng hậu cùng nàng ta quây đến bước này là định hôm nay không chết không thôi!

Hoàng đế lạnh lùng nói: “Truyền Lý thái y...”

Hai người phụ nữ đều quỳ gối ở chỗ không xa dưới chân ông ta.

Ông ta vốn cho là thần thiếp của mình có thể hoà thuận ở chung. Hôm nay mới biết dưới sự hoà thuận bên ngoài được ẩn giấu bao nhiêu mạch nước ngầm cuộn trào mãnh liệt.

Lý thái y run run rẩy rẩy bị mang đến điện.

Nhìn thấy hoàng hậu và Hiền phi đều quỳ trên đất, đầu gối mềm nhũn, liền quỳ xuống.

“Hoàng thượng...” Sắc mặt Lý thái y trở nên trắng bệch, cả người hơi run rẩy.

Mặc dù không biết nguyên nhân hậu quả, nhưng nhìn thế này, trong lòng hắn ít nhiều đã có suy đoán. Trước đây, lúc nghe thấy Hiền phi có thai là hắn nên cuốn gói đào tẩu... đào tẩu xa thật xa. Nhưng đáng tiếc hắn ôm một chút lòng cầu may, rốt cuộc dồn mình đến như ngày hôm nay.

“Lý thái y là thái y chuyên trách bắt mạch cho hoàng thượng, có lẽ thân thể của hoàng thượng thái y rất rõ ràng.” Hoàng hậu quay đầu nhìn Lý thái y, nói.

“Dạ, đúng...” Lý thái y run run đáp.

“Hoàng thượng, xin sai tất cả mọi người không liên qua đều ra ngoài điện!” Huyền Cơ Tử bỗng nhiên mở miệng.

Tất cả mọi người đều nhìn hắn, nhưng hắn bình tĩnh vuốt râu, giống như siêu thoát thế ngoại.

Hoàng thượng không hiểu nhìn Huyền Cơ Tử, rồi nhìn Lý thái y một cái, trong lòng cũng hiểu vài phần. Đứng lên nói: “Các người theo trẫm.”

Ông ta chỉ hai người Lý thái y và Huyền Cơ Tử.

Lý thái y bò dậy từ đất, đi theo phía sau Huyền Cơ Tử, theo hoàng thượng vào hậu điện.

Người khác đều vẻ mặt không rõ, chờ ở tiền điện.

Chỉ có trên mặt hoàng hậu quỳ trên đất cùng Mục Thanh Thanh bị người ta kèm chế là không có vẻ bất ngờ.

“Là người trêu chọc ta trước, ta có biến thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho người!” Mục Thanh Thanh hung hăng trừng hoàng hậu, nói.

Hoàng hậu nhàn nhạt liếc nhìn nàng ta một cái. “Bản thân làm chuyện đuối lý cũng không cảm thấy ngại mà ở chỗ này đông dặc?”

“Hừ, người và Yên Vũ thông đồng với nhau hãm hại ta, bóc trần nỗi đau của hoàng thượng, người cho là người được cái gì tốt? Yên Vũ để người đứng ở đằng trước, có tai nạn đều chia vào người, nàng ta ở sau lưng tận hưởng điều tốt. Người bắt quả là ngu ngốc bị nàng ta lợi dụng mà thôi. Nàng ta bán đứng người, người còn giúp nàng ta kiếm tiền đó! Nhìn ta và người đầu dử dội, nàng ta ngồi đó ngư ông đắc lợi. Hoàng hậu thông minh như vậy, sẽ không đến bây giờ còn không có ý quay về ư?” Mục Thanh Thanh thấp giọng nói.

Hoàng hậu nâng mắt, lạnh lùng nhìn nàng ta.

Mục Thanh Thanh xuy cười một tiếng. “Ta dù chết cũng coi như chết minh bạch, người đừng tới lúc đó bị người ta lợi dụng đến chết cũng không biết mình chết như thế nào.”

Nàng ta cho dù chết cũng sẽ không để cho Yên Vũ sống dễ chịu, sẽ không để cho hoàng hậu sống dễ chịu.

Bây giờ chẳng phải hai người liên thủ đối phó nàng ta sao? Nàng ta càng muốn gây bất hoà, chia rẽ hai người!

Hoàng hậu im lặng không lên tiếng nhìn Mục Thanh Thanh một hồi.

Mục Thanh Thanh đem lời nên nói đều nói hết, cũng không thấy hoàng hậu trả lời chút nào.

Nàng ta im lặng, nhú mày nhìn hoàng hậu.

“Người nói xong rồi?” Hoàng hậu lãnh đạm hỏi.

Mục Thanh Thanh vẫn nhú mày.

Hoàng hậu chợt cười một tiếng. “Tuyên gia là thần, hoàng thượng và thái tử là quân. Chỉ cần Tuyên gia không đi ủng hộ nhị hoàng tử thì không trở thành uy hiếp với bốn cung. Khích bác của người vô dụng với bản cung. Vẫn nên tiết kiệm một chút tâm tư, chuẩn bị chịu chết đi!”

Mục Thanh Thanh nghiêng răng nghiêng lợi.

Lúc này lại thấy ba người hoàng đế từ hậu điện chậm rãi đi trở lại.

Sắc mặt hoàng đế xanh đen, bước chân có chút thần thờ, giống như là bị đả kích thật lớn.

Huyền Cơ Tử vẫn một bộ dáng thể ngoại cao nhân phóng khoáng, phất trần vung lên, mặt không biểu tình.

Lý thái y vẫn đi ở sau cùng, khom người, đầu chôn chặt vào trong ngực, vẫn không che giấu được dấu chân to loáng thoáng ở trước ngực.

“Người đâu.” Hoàng đế vịn lấy tay ghế khắc đầu rồng, chậm rãi ngồi lên long ỷ, giọng nói giống như trong nháy mắt hoàn toàn không có sức lực. “Thuốc phá thai.”

Hoàng hậu cùng Mục Thanh Thanh nghe vậy đều ngẩng đầu nhìn hoàng đế.

Trong lòng hoàng hậu phân vân, hoàng đế đây là mềm lòng sao? Nếu muốn giết Mục Thanh Thanh, không cần thuốc phá thai, trực tiếp ban chết không phải là xong chuyện sao?

Mục Thanh Thanh cũng mơ hồ phát giác ra mình dường như còn một cơ hội sống sót.

Thời khắc mấu chốt đứng ra bán đứng Mục Thanh Thanh – Đinh Hương lúc này nghĩ lại mà sợ một trận. Nếu Hiền phi không chết, nàng ta còn có mạng sống tiếp sao?

Khi mọi người đang theo đuổi tâm tư của mình.

Hoàng đế lại lạnh lùng nói: “Nếu có chết, trong bụng hậu phi của trẫm cũng tuyệt đối không thể có mang nghiệt chủng!”

Mục Thanh Thanh nghe vậy trong lòng rớt cuộc lạnh thấu, bỗng nhiên không có sức lực, mềm nhũn ngã xuống đất. Một đôi mắt đẹp nhưng mất đi thần thái ngày trước.

Hoàng hậu bình tĩnh thở phào một cái, trong lòng cuối cùng cũng buông xuống.

Đinh Hương giơ tay lên lau lau mồ hôi lạnh trên trán.

Một chén thuốc đen ngòm được bưng lên đại điện.

Mục Thanh Thanh bị người ta cạy miệng, trút xuống chén thuốc.

Quần áo lỏng lẻo cũng vương một chút nước thuốc đen ngòm. Nước mắt của nàng ta theo gò má chảy xuống vào chén thuốc, cùng vào bụng. Trong miệng đều là vị thuốc đông y đắng nghét, không phân biệt ra vị nước mắt.

Một chén thuốc đen ngòm thấy đáy.

Mọi người trên điện thở mạnh cũng không dám, chỉ chờ hoàng đế ra lệnh.

Hoàng đế nâng mắt nhìn Mục Thanh Thanh một chút. Cái nhìn này lại có ý vĩnh biệt nồng đậm.

“Tước đi phong hào Hiền phi, biếm lãnh cung, đợi sau khi xảy thai... đợi sau khi xảy thai...” Trong giọng nói của hoàng đế bỗng nhiên có ghen lại.

Người khác đều áp đầu xuống thấp, không dám nhìn đến thánh nhan.

Duy chỉ có Huyền Cơ Tử ngược mắt nhìn thoáng qua, thấy hoàng đế xoay lưng lại, lấy ống tay áo lau lau khóe mắt.

Vung tay lên, một bóng dáng vàng rực bước nhanh ra đại điện.

Tất cả mọi người hơi sững sờ.

Hoàng thượng cứ như vậy mà đi? Còn chưa nói đợi sau khi Hiền phi xảy thai thì thế nào đây?

Nhưng mà lúc này ai cũng không có can đảm đuổi theo hoàng đế để hỏi một câu.

Mọi người đành phải đưa mắt chuyển hướng về phía hoàng hậu.

Hoàng hậu chậm rãi đứng lên từ dưới đất. Bà ta lạnh lùng nhìn Mục Thanh Thanh bị đổ thuốc, kinh hồn lạc phách vẫn nằm yên trên đất không nhúc nhích, tựa như im hơi lặng tiếng. Nhưng cuối cùng không một lời, cũng xoay người ra khỏi đại điện.

Hai người quản lý chuyện này không một tiếng bỏ đi như thế? Bảo bên dưới nên làm cái gì bây giờ?

“Đi đi đi, trước tống vào lãnh cung rồi hãy nói!” Bọn thái giám cùng tính toán, kéo Mục Thanh Thanh ở trên đất lên, liền đi về phía lãnh cung.

Lãnh cung lạnh như băng, đồ nát không người ở, càng không có người hầu hạ.

Mục Thanh Thanh bị ném vào nơi này một mình.

Nàng ta nằm trên mặt đất lạnh như băng, trong bụng truyền đến từng đợt đau đớn triu xuống.

Nàng ta giơ tay lên che lấy bụng, từng dòng nóng chảy tràn ra từ thân dưới.

“Ta sẽ chết ở chỗ này sao... Đây là ném ta ở chỗ này, ý mặc ta tự sinh tự diệt sao?” Mục Thanh Thanh tự lẩm bầm.

Thân dưới của nàng ta ở trên đất bị dính đồ hoàn toàn. Nhưng nàng ta giống như vô tri vô giác, nằm ở nơi đó, ngửa mặt lên trời không nhúc nhích.

Tin tức trong cung nhanh chóng truyền đến tai Yên Vũ.

Lúc đó nàng đang ngồi bên cửa sổ, trong tay cầm một viên cờ không lạnh không nóng, tay trái đánh cờ với tay phải.

Viên cờ đen trong tay rơi trên bàn cờ.

Nàng nâng mắt nhìn trời xanh thẳm bên ngoài cửa sổ.

Cuối thu không khí dễ chịu, thỉnh thoảng có một hai đám mây trắng nhàn nhã lay động trên bầu trời xanh không mây.

Ba năm trước đây, cũng là thời tiết như thế này đi, má Từ bỗng nhiên gọi nàng vào trong hành lang hậu viện Xuân Hoa lâu.

Kéo tay của Mục Thanh Thanh giới thiệu với nàng, nói: “Đây là Mục Thanh Thanh, sau này sẽ là tiểu thư của con. Con ở trong tối, nàng ta ở ngoài sáng, các con phải phối hợp thật tốt, ở chung hoà thuận.”

“Tiểu thư mạnh khoẻ.” Nàng đang tính nhún người hành lễ.

Nhưng bị Mục Thanh Thanh nắm lấy tay lắc lắc. “Xin chào, dung mạo của người thật là xinh đẹp! Sau này chúng ta chính là tỷ muội rồi! Ta mới đến, còn xin chiếu cố nhiều hơn!”

Ba năm dường như thoáng một cái đã qua.

Lúc trước nàng ta kéo chặt tay nàng, rạng rỡ như mặt trời ban trưa, cười tươi như hoa.

Sợ là ai cũng chưa từng ngờ tới hai người sẽ cùng nhau đi tới ngày này, nông nổi như vậy.

“Là ta lòng quá ác độc sao?” Yên Vũ bỗng nhiên quay sang hỏi Lục Bình ở bên cạnh.

Lục Bình sững sờ, cung kính đáp: “Chủ tử là chủ tử hiền hoà nhất mà nô tỳ đã gặp qua, cũng không đánh chửi nô tỳ. Ngay cả Vân Châu là nha hoàn không ngừng làm ra chuyện hồ đồ lớn nhỏ cũng không thấy chủ tử nghiêm khắc trừng phạt nàng ta thế nào, chủ tử sao có thể tính là lòng dạ ác độc ác chứ?”

Yên Vũ lắc đầu, không nói nữa.

105. Chương 107: Đêm Trăng Bị Tập Kích

Khi màn đêm buông xuống, một chiếc kiệu lớn tám người khiêng vôi vãi rời cung.

Đi thẳng tới Cao phủ.

Kiệu tám người khiêng vào phủ từ cửa hông. Cao Khôn vôi vàng từ trong kiệu bước xuống, đi nhanh về phía hậu viện.

Ở nơi cây cối che lấp trong hậu viện thấp thoáng có ánh đèn lộ ra từ trong nhà ẩm trồng hoa.

Cao Khôn lau mồ hôi trên trán, hít sâu một hơi, ổn định tinh thần, mới nhấc chân bước vào nhà ẩm trồng hoa.

“Cha nuôi...”

Không ai trả lời, toàn nhà ẩm trồng hoa chỉ có cây hoa Ưu đàm mọc lá không nở hoa giương những lá xanh nõn như ngọc bích.

“Mục Thanh Thanh bị phát hiện mang thai nghiệt chủng, khiến hoàng đế nổi giận, bị đổ thuốc phá thai, quăng vào lãnh cung.” Cao Khôn quay về phía nhà ẩm trồng hoa vắng vẻ không một tiếng động dường như đang lằm bằm lầu bầu.

Qua một lúc lâu, từ chỗ sâu trong nhà ẩm trồng hoa mới truyền tới một tiếng thở dài đậm nhạt. “Đồ vô dụng...”

“Ý của cha nuôi là, mặc cho nàng ta tự sinh tự diệt, không cần để ý tới sao?” Cao Khôn do dự hỏi một câu.

Nhưng đợi hồi lâu cũng không nghe được trả lời.

Trong lòng hắn có chút bồn chồn, nhấc chân tính rời khỏi nhà ẩm trồng hoa, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, lại dè dặt ngừng đầu hướng về bên trong nói: “Đúng rồi, cha nuôi, thì ra ngày sinh tháng đẻ của Mục Thanh Thanh là giả. Nàng ta là sinh ra vào quý tiết ngày mười bốn tháng bảy. Hoàng đế có lẽ là cũng kiêng kỵ điều này nên cuối cùng lòng mới tàn nhẫn.”

Hắn nhớ được ngày mười bốn tháng bảy đối với cha nuôi mà nói là một ngày rất đặc thù.

Hàng năm vào khoảng ngày mười bốn tháng bảy, cha nuôi đều sẽ rời đi mấy ngày.

Quả nhiên, hắn nói xong câu đó không lâu sau chợt nghe có người trả lời từ chỗ sâu trong nhà ẩm trồng hoa: “Sinh ngày mười bốn tháng bảy?”

“Dạ, cha nuôi.” Mặc dù không thấy người, nhưng Cao Khôn vẫn khom người trả lời, thần thái cử chỉ cực kỳ cung kính.

“Bảo đảm mạng của nàng ta, đừng để cho nàng ta chết trong lãnh cung, có lẽ còn hữu dụng.”

Ở chỗ sâu trong nhà ẩm trồng hoa, một tiếng thở dài yếu ớt, trong đó tựa như ẩn giấu phiền muộn vô hạn.

Cao Khôn đáp một tiếng, lại đứng một hồi, không nghe thấy bên trong truyền đến phản phó gì khác liền lặng lẽ lui ra khỏi nhà ẩm trồng hoa.

Trở ra nhà ẩm trồng hoa, mới thở ra một hơi dài. Ngẩng đầu nhìn sao lấp lánh trên bầu trời, bao giờ hắn có thể học được toàn bộ bản lĩnh của cha nuôi thì tốt rồi.

Cao Khôn nghĩ như vậy, cất bước đi ra ngoài.

Ngồi lên kiệu lớn tám người khiêng, lắc lư trở về hoàng cung. Hoàn toàn không có băn khoăn hồi hộp như khi tới.

Mục Thanh Thanh chợt thấy trên mặt ẩm áp.

Nàng ta chậm rãi mở mắt ra. Trước mặt là một mảnh tối đen như mực, chỉ hơi có chút ánh trắng xuyên qua cửa sổ rách nát rơi vào.

Nàng ta nằm trên mặt đất lạnh như băng, không biết đã ngất đi bao lâu, máu dơ dưới thân đều khô cạn.

Mặt đất dưới thân không được ẩm áp, thân thể của nàng ta như là bị đông lạnh như băng.

Nếu không phải người bên cạnh dùng nước ấm lau mặt cho nàng ta, đánh thức nàng ta, nàng ta không biết mình có phải sẽ vẫn nằm ở đây như vậy, nằm đến chết, không thấy được mặt trời của ngày mai.

“Người là ai?” Nàng ta mở miệng, nhưng phát hiện giọng nói của mình đều khàn khàn.

Giọng ca uyển chuyển kia lúc này lại thô ráp khó nghe.

“Nô tỳ là người của Cao công công. Cao công công đang ở bên ngoài.” Cung nữ nhàn nhạt trả lời.

Cung nữ vẫn dùng khăn thấm nước ấm trong thùng gỗ lau cho nàng ta. “Đừng lau, ta sẽ nhanh chóng là người chết, còn làm chuyện này để làm gì?” Mục Thanh Thanh giơ tay lên cản lại động tác của cung nữ.

Ánh trăng ở cửa bỗng tối sầm lại.

Cao Khôn đứng ở cạnh cửa, trên cao nhìn xuống. “Nhanh như vậy đã muốn chết?”

Mục Thanh Thanh nâng mắt nhìn về phía Cao Khôn, thê lương cười một tiếng. “Ta bây giờ còn có thể hy vọng vào cái gì đây?”

“Hy vọng vào cái gì? Hy vọng vào chính người ấy!” Cao Khôn chấp tay sau đít. “Chỉ còn sống thì cuối cùng còn có hi vọng, chết rồi thì cái gì cũng không có.”

Mục Thanh Thanh cười ha ha. Nàng ta là người đã từng chết qua, sao nàng ta lại không rõ đạo lý này.

Nhưng mà hoàng đế tuyệt tình, sai người trút cho nàng ta thuốc phá thai, rồi nhốt nàng ta vào lãnh cung đổ nát thê thảm, không người chăm sóc như vậy. Nói không chừng ngày nào đó nàng ta im hơi lặng tiếng chết ở đây, nàng ta còn có thể hy vọng gì vào bản thân mình? Hy vọng vào trong tuyệt cảnh này lại hé ra một chút hy vọng sống sao?

“Hoàng thượng chỉ nói nhốt người vào lãnh cung, cũng không nói muốn mạng của người, đây không phải là còn có cơ hội sao? Người chỉ cần ở trong lãnh cung nghỉ ngơi dưỡng sức. Trời không có đường cùng, luôn luôn hy vọng có một ngày.”

Cao Khôn khiến Mục Thanh Thanh đang nằm trên đất không chút ý chí muốn sống nào bỗng nhiên đứng lên lại.

Nhưng vì nàng ta quá mức suy yếu, mắt tối sầm, lại muốn ngã trở về.

May mà cung nữ bên cạnh nàng ta nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy nàng ta.

“Ha ha.” Cao Khôn thấy phản ứng của nàng ta, hài lòng cười. “Chớ vội, loại chuyện này không vội vàng được. Bây giờ dưỡng thân thể cho tốt mới là quan trọng.”

Mục Thanh Thanh dựa vào tay của cung nữ bên cạnh, cuối cùng cũng ngồi thẳng người, há miệng thở hào hển, giơ ngón tay chỉ xung quanh. “Cao công công, người nhìn chút đi, nơi như thế này muốn cái gì cũng không có. Ta trông cậy vào cái gì để dưỡng thân thể cho tốt?”

Bởi vì Mục Thanh Thanh bỗng nhiên ngồi dậy, trong cơ thể lại có máu dơ chưa chảy hết chảy ra.

Trong phòng đổ nát bỗng nhiên tràn ngập mùi máu.

Cao Khôn bịt mũi, lui lại hai bước, đứng ở ngoài cửa. “Không phải là còn có ta sao, nhất định sẽ không để cho người đói chết ở chỗ này. Hồng Tiêu là nha hoàn ta mang đến, mấy ngày nay sẽ tới chăm sóc người. Người có yêu cầu gì cũng có thể nói cho Hồng Tiêu, bảo nàng ta truyền lại cho ta. Ta có thể giúp người chỉ có nhiều đây. Những cái khác vẫn phải dựa vào người. Dù sao, mạng của người bây giờ vẫn còn nắm trong tay của mình.”

Cao Khôn nói xong, xoay người rời đi.

“Chờ đã.” Mục Thanh Thanh nhìn một mảng đỏ sẫm trên đất. Thân dưới lạnh cóng bây giờ nhầy nhụa thật là khó chịu, trong bụng lại đau từng trận, nàng ta chật vật mở miệng nói. “Có thể cho ta một thùng nước ấm không, ta muốn tắm rửa.”

Giọng của Cao Khôn xa xa truyền đến. “Có thể người vẫn chưa thấy rõ tình cảnh của mình, nơi này là lãnh cung, không phải là Hoa Âm điện.”

Nói xong thì không nghe thấy giọng nói của hắn nữa.

Mục Thanh Thanh khổ sở xoa bụng của mình, bất đắc dĩ ngồi trên đất.

“Nương nương, trên đất lạnh, ngồi lâu không tốt cho thân thể của người.” Hồng Tiêu thấp giọng nói.

“Ta nằm trên mặt đất lâu như vậy cũng không chết không phải sao?” Mục Thanh Thanh tức giận trả lời một câu.

“Dạ, nhưng mấy ngày kế tiếp người chắc chắn sẽ đau bụng khó nhịn, sau này nguyệt tín cũng có thể đau đớn.” Hồng Tiêu lãnh đạm trả lời.

Trước kia chưa bao giờ có cung nữ nào dám ở trước mặt nàng ta nói chuyện không khách khí như vậy.

Mục Thanh Thanh quay đầu lại, trừng Hồng Tiêu.

Từ ngày nàng ta tiến cung, tất cả mọi người trong cung đều khách khách khí khí với nàng ta, ai thấy nàng ta mà không phải mặt mày tươi cười đón chào?

Hồng Tiêu chỉ cúi đầu, thấm nước trong thùng gỗ, làm như không thấy ánh mắt trừng của nàng ta.

“Nước lạnh rồi.” Thanh Thanh rót cuộc đề vai của Hồng Tiêu, từ dưới đất đứng lên.

“Nương nương chịu một chút đi, đợi hồi nữa chỉ sẽ lạnh hơn.”

...

Hiền phi quang vinh được cưng chiều tột đỉnh ngày xưa, hãm hại hoàng hậu không được, trong phút chốc đã bị biếm vào lãnh cung.

Phi tần trong cung lại lần nữa cả ngày không tiếng động, giống như có nhận thức mới đối với hoàng hậu vô cùng mềm yếu dễ bắt nạt.

Ngay cả phi tử mỗi ngày đến thỉnh an hoàng hậu cũng cung kính nhiều hơn so với ngày thường.

Hoàng hậu ngược lại không có thay đổi lớn, vẫn hoà hoà khí khí như cũ, đối với ai cũng mặt mày vui vẻ đón chào.

Trái lại, hoàng đế liên tiếp mấy ngày cũng không chiêu hạnh phi tần nào cả.

Mỗi khi hoàng hôn buông xuống liền chỉ dẫn theo thái giám thiếp thân đi dạo một chút ở bên ngoài Hoa Âm cung, thỉnh thoảng dừng bước, tựa như đang nhớ lại cảnh ông ta và Mục Thanh Thanh đã từng tay nắm tay ở đây.

Tang thương lặng lẽ hiện lên long nhan.

Chúng phi hậu cung đều lo lắng không thôi. Cũng may có tân tấn đạo trưởng – Huyền Cơ Tử – khuyên hoàng đế, hoàng đế mới coi như là tốt hơn nhiều.

Cuối cùng cũng ra lệnh cho Cao Khôn dọn dẹp tất cả vật Hiền phi đã dùng qua, tất cả vật trưng bày trong Hoa Âm cung. Việc này coi như rõ ràng.

Lúc Cao Khôn dẫn người đi thu dọn trước.

Chợt thấy một bóng người thoáng qua từ sau cửa sổ.

Cao Khôn bình tĩnh sai người tiếp tục thu dọn, mình thì lặng lẽ ra khỏi tầm điện.

Đi tới sau điện, không thấy bóng người.

Chợt có một người từ trên nhánh cây cao nhanh nhẹn nhảy xuống, bịt miệng của hắn.

Cao Khôn giơ tay lên bắt lấy cổ tay của người nọ, toàn thân nẩy lên, đánh một chưởng về phía ngực của người nọ.

Nội lực được dồn vào một chưởng khó khăn lắm mới dừng lại trước ngực của người nọ. “Là người?”

Người nọ chăm chú nhìn hắn. “Mục Thanh Thanh ở đâu?”

Cao Khôn thu tay lại, cười. “Thất sủng rồi, người không biết sao?”

“Vậy đứa bé trong bụng của nàng thì sao?” Người nọ lạnh lùng hỏi.

Cao Khôn nhú nhú mày. “Xảy rồi.”

“Cái gì?!” Người nọ giơ tay lên, một quyền đánh vào trên cây long não thô to.

Chỉ nghe cây long não răng rắc— vang lên vài tiếng.

Cao Khôn lo lắng ngẩng đầu nhìn cây long não, rồi nhìn tay của người nọ một chút, cau mày nói: “Người không thật sự động tâm với nàng ta chứ?”

Người nọ lạnh lùng nhìn Cao Khôn. “Sao người không bảo vệ nàng?”

Cao Khôn đảo đảo mắt. “Lúc xảy ra chuyện ta không có đang làm nhiệm vụ, cho dù ta đang làm nhiệm vụ, hoàng thượng hạ chỉ, ta còn có thể kháng chỉ hay sao?”

Người nọ siết chặt nắm tay. Cao Khôn nhìn chăm chú quả đấm của hắn, chỉ sợ một quyền này hắn không đấm về phía cây mà đấm ngược về phía mình.

“Được rồi, không phải chỉ là một người phụ nữ thôi sao? Còn là phụ nữ hoàng đế đã dùng qua, trong lòng còn băn khoăn người khác. Người nhớ mong nàng ta làm chi?” Cao Khôn giơ tay lên vỗ vỗ vai hắn. “Dù là con đã không còn, sau này cũng sẽ có nhiều mà. Bây giờ ban ngày, người xâm nhập vào cung làm cái gì? Còn không nhanh đi ra ngoài?”

Người nọ hừ lạnh một tiếng, vung mở cánh tay của Cao Khôn, tung người nhảy lên nóc nhà.

Trong nháy mắt, nhún người nhảy mấy cái, không còn tung tích.

Cao Khôn nhìn hướng hắn rời đi, sờ sờ cằm không có râu của mình, trên mặt lộ ra vẻ cười như không cười. “Có chút ý nghĩa...”

Mấy ngày nay Yên Vũ tựa như cũng có chút rầu rĩ không vui.

Lúc đang cùng Tuyên Thiệu dùng bữa tối thì tư tưởng cũng khá không tập trung.

Tuyên Thiệu buông đũa xuống, thấy nàng vẫn cầm đũa, hột cơm gấp được cũng đều rút trở lại trong chén, thật giống như không nhận thức được, hơi ngơ ngẩn ngẩn.

Tuyên Thiệu giơ tay lên, bắt lấy đôi đũa trong tay nàng, phát tay kêu người dọn cơm nước xuống.

“Đi thôi, theo ta đi ở trong sân một chút.” Tuyên Thiệu dặt tay nàng, nói.

Yên Vũ gật đầu, đứng dậy cùng hắn ra khỏi phòng.

Gió đêm hơi lạnh, mùi thơm hoa quế bị thổi tản ra trong không khí, thấm vào ruột gan.

Yên Vũ nhìn con đường đá dưới chân, trong tai nghe tiếng kêu của các loại côn trùng, gió lùa qua lá cây, tiếng người xa xa. Trong lòng lại có loại cảm thụ không nói ra được.

“Nàng đang hồ thẹn với nàng ta sao?” Tuyên Thiệu nắm tay nàng, hỏi khẽ ở bên tai nàng.

Yên Vũ ngẩn ra, lắc đầu. “Nàng ta rơi vào hôm nay là tự làm tự chịu, cho dù không có thiếp nàng ta cũng sẽ không có kết cục tốt. Thiếp chỉ là... Đứa bé trong bụng nàng ta rốt cuộc là vô tội, vẫn không có cơ hội đi tới thế giới này, đã bị mưu tính đi mạng sống... Nói như thế nào thì cũng là một cái mạng...”

Yên Vũ thở dài một tiếng. “Nhưng thiếp biết, nếu một lần nữa thiếp vẫn sẽ trợ giúp hoàng hậu. Chàng nói xem, con người có phải rất mâu thuẫn? Rõ ràng...”

Yên Vũ bỗng nhiên dừng nói, tập trung tinh thần lắng tai nghe về phía một hướng khác.

Tuyên Thiệu nhìn ra sắc mặt của nàng khác đi, cũng không hỏi tới, chỉ theo nàng nín thở lắng nghe.

Hắn chỉ nghe được tiếng nước róc rách ở gần, gió qua lá cây kêu xào xạt, cũng không nghe được tiếng động lạ nào khác.

“Có người lặng lẽ tới gần, hình như tới không có ý tốt.” Đầu chân mày Yên Vũ cau lại, nói với Tuyên Thiệu.

Tuyên Thiệu gật đầu, khe huýt sáo một tiếng, giống như là tiếng kêu chiêm chiếp của sơn ca.

Yên Vũ nghe được huýt sáo ở phía sau, trong bóng tối có người sột soạt tới gần.

“Không cần phải lo lắng, Tuyên phủ há để cho người ngoài muốn tới thì tới.” Tuyên Thiệu cầm tay nàng.

Hai người hướng về phía trước, đi vào ngòi xuống trong đình nghỉ mát.

Yên Vũ vẫn tập trung tinh thần lắng nghe.

Tuyên Thiệu lại ung dung bình tĩnh, không hề để ở trong lòng người đang đem xông vào Tuyên phủ.

Bỗng nhiên ánh sáng lạnh chợt loé.

Một thanh trường kiếm ánh lên ánh trắng, ánh kiếm lạnh như băng thoáng qua mắt Tuyên Thiệu.

Yên Vũ và Tuyên Thiệu đều nhìn về phía ánh kiếm kia.

Một người khôi ngô toàn thân hắc y, bồng bồng tiến lên, trường kiếm nhắm thẳng vào Tuyên Thiệu.

Yên Vũ không nhận được căng thẳng trong lòng.

Tuyên Thiệu nắm tay nàng, ngồi không nhúc nhích.

Trong sân yên tĩnh, ánh trăng yên bình, ánh bạc rơi vào trên nước chảy cách đó không xa, sáng lấp lánh.

Hắc y nhân kia vẫn chưa thể tới gần Tuyên Thiệu.

Bỗng nhiên trong bóng tối chuồn ra mấy người, bao vây hắc y nhân ở giữa.

Hắc y nhân muốn vùng thoát khỏi mấy người đó để đến gần Tuyên Thiệu.

Nhưng mấy người đó vây hắn thật chặt, hắn trước sau không thể thoát ra được.

“Người tới là ai?” Tuyên Thiệu nhàn nhạt hỏi, tựa như hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi tình hình căng thẳng trước mắt.

Yên Vũ nắm thật chặt tay áo của Tuyên Thiệu.

Nàng là người thường, dưới đao quang kiếm ảnh cũng chỉ có thể thấy đánh đấm tung bồng.

Người nọ nghe thấy câu hỏi của Tuyên Thiệu, cũng không trả lời, nhưng chiêu thức càng phát ra tàn độc.

“Bắt sống hắn!” Tuyên Thiệu ra lệnh.

Mấy người bao vây người nọ tựa như phối hợp biến đổi hình trận, khiến người nọ bị nhốt thật chặt. Từng chiêu tàn độc nhưng vẫn không cách nào phá phòng tuyến của mấy người.

Hắc y nhân kia bỗng nhưng nảy người lên, trường kiếm di chuyển uốn lượn, trong nháy mắt trên không trung xuất hiện kiếm hoa bén nhọn, kiếm khí bén nhọn đánh vào trên người mấy người đang bao vây.

Mấy người kia nhận không được kêu lên một tiếng đau đớn, lui hai bước.

Nhưng nhanh chóng phục hồi trận hình, cũng không để hắn trốn thoát.

Yên Vũ lại chợt thấy Tuyên Thiệu nắm tay nàng, bỗng nhiên gia tăng vài phần sức lực.

Nàng nâng mắt nhìn hắn, thấy ánh mắt hắn hơi nheo lại, càng nghe được nhịp tim trong lồng ngực hắn cũng đột nhiên tăng nhanh vài phần.

Từ khi hắc y nhân kia xuất hiện, hắn vẫn luôn hết sức lạnh nhạt.

Tại sao sau khi người đó xuất một chiêu thì hắn bỗng nhiên đáng vẻ khác thường?

Nhìn thấy mấy người kia sắp vây bắt sống được hắc y nhân.

Bỗng nhiên tiếng xé gió chợt đến. Tuyên Thiệu bảo vệ Yên Vũ, nhún người bay vút về phía sau.

Mấy viên ám khí bằng bạc lóng lánh ghim vào nơi hai người vừa mới đứng.

Yên Vũ giương mắt nhìn lại, thấy một áo choàng mũ đỏ cực lớn giống như từ trên trời giáng xuống. Dưới mũ trùm thật to là một mảnh tối đen.

“Là hần! Toàn Cơ chủ!” Yên Vũ nhin không được cả kinh nói.

Nhưng thấy người mặc áo choàng mũ vẫn chưa tiến lên quần lấy Tuyên Thiệu đầu, chỉ dùng ám khí ép ra mấy người thị vệ của Tuyên gia đang bao vây hắc y nhân.

Nắm lấy hắc y nhân liền nhún người nhảy lên.

“Đuổi theo!” Thị vệ của Tuyên gia nhún người đuổi theo.

Nhưng Tuyên Thiệu chỉ nhìn phương hướng hai người biến mất, yên lặng xuất thần, không biết suy nghĩ cái gì.

“Tướng công, tướng công, chàng làm sao vậy?” Yên Vũ lấy tay quơ quơ ở trước mặt hần.

Lúc này Tuyên Thiệu mới chợt như giật mình bừng tỉnh, nhìn mặt của nàng.

Yên Vũ phát hiện trên mặt hần lại có ngạc nhiên cùng hoảng hốt nàng chưa từng thấy qua.

Hần đây là sao thế?

Tuyên Thiệu chậm rãi thở ra một hơi, rút cuộc khôi phục lại lãnh đạm thường ngày.

Nàng luôn cho rằng hần là người thái sơn sập trước mắt cũng có thể bất động. Về mặt vừa rồi, thật sự là hần sẽ sao?

Có chuyện gì hần giấu ở sâu trong nội tâm mà mình không biết sao?

106. Chương 108: Tám Năm Trước

Yên Vũ há miệng, nhưng không biết nên hỏi như thế nào.

Tuyên Thiệu nhắc chân đi về phía trước, chậm rãi đi vào đình nghỉ mát, nhìn những mũi ám khí ghim lên chỗ hần và Yên Vũ đã đứng.

“Phi tiêu hồ điệp? Thật là Các chủ Toàn Cơ các? Hần quả nhiên ở Lâm An!” Yên Vũ nhìn ám khí nho nhỏ ghim vào trên mặt bàn đá cẩm thạch và trên nền đá.

Cái này cần nội công thâm hậu bao nhiêu mới có thể dưới khoảng cách xa mà khiến ám khí nhỏ như thế khảm sâu vào như vậy?

Tuyên Thiệu vẫn không phát ra một lời.

Không bao lâu, mấy tên thị vệ Tuyên gia đã vòng trở lại, quỳ một gối xuống ở bên ngoài đình nghỉ mát.

“Công tử... Thuộc hạ vô năng...” Giọng nói vô cùng hổ thẹn.

“Ừm, đi xuống đi.” Tuyên Thiệu chỉ nhàn nhạt đáp một tiếng.

Hần kéo tay của Yên Vũ, xoay người ra khỏi đình nghỉ mát.

Vốn không hy vọng bọn họ có thể đuổi theo người nọ. Khi ở Tuyên Châu, mình còn không thể đuổi theo người nọ được thì làm sao bọn họ có thể đuổi theo kịp đây? Không chết ở trong tay người đó là đã mạng lớn.

Một nơi yên tĩnh ở ngoại thành.

Hắc y nhân bị người mặc áo choàng mũ đỏ quăng mạnh trên đất.

“Thượng Quan Tinh, chuyện ngu xuẩn chỉ có một hai lần, không có hết lần này đến lần khác.” Dưới áo choàng đỏ là một giọng nói khàn khàn giống như cửa rỉ sét ma sát ở trên gỗ.

Hắc y nhân kéo xuống lụa đen trên mặt. Khuôn mặt góc cạnh của hắn rõ rệt dưới ánh trăng. Quả nhiên chính là người đàn ông từng cùng Mục Thanh Thanh tình cảm mãnh liệt ở trong điện bị bỏ trống.

Hắn cười xuy một tiếng. “Chuyện của ta, người bớt can thiệp vào! Lo chuyện của người là được rồi!”

Dưới áo choàng đỏ nhìn không thấy khuôn mặt của người kia, nhưng Thượng Quan Tinh cảm thấy dưới mũ trùm có một đôi mắt hình như đang nhìn mình chằm chằm. Lưng hắn phát lạnh, quay mặt qua chỗ khác.

“Xảy ra chuyện như ngày hôm nay nữa là ta lập tức tống người về.” Dưới áo choàng đỏ, giọng lạnh như băng nói. “Tự giải quyết cho tốt, đại hoàng tử!”

Thượng Quan Tinh cau mày không vui.

Bóng đỏ trước mắt chợt loé lên, xung quanh đã không còn ai, ngoại thành yên lặng, gió mát thổi hiu hiu. Trên mặt đất chỉ có bóng của hắn làm bạn với hắn.

“Chết tiệt...” Thượng Quan Tinh gắt một cái, từ dưới đất nhảy lên, vỗ vỗ bụi trên người.

Yên Vũ bị Tuyên Thiệu kéo, đi một mạch không ngừng trở về phòng chính.

Hắn đi hơi nhanh, nàng theo có chút hụt hơi.

Hai người vào trong phòng. Tuyên Thiệu bỗng xoay người, ôm chặt Yên Vũ vào trong ngực.

Ôm thật chặt, giống như sợ chợt mất đi, sợ tất cả đây không là thật...

Trong lòng Yên Vũ không hiểu. Hai người chung sống đã lâu, tâm tình của Tuyên Thiệu nàng cũng có thể cảm nhận được. Lúc này hắn bất an, hắn sốt ruột, nàng có thể cảm thấy.

Mặc dù trên mặt hắn đã bình tĩnh khiến không nhìn ra manh mối.

Nàng cũng giơ tay lên ôm ngược lại hắn, tựa mặt mình ở trước ngực hắn, lắng nghe nhịp tim có lực lại hơi dồn dập của hắn.

Hắn rất bất an.

Nhưng nàng không biết vì sao.

Bất qua nếu hắn không nguyện nói, nàng nhất định không miễn cưỡng đi hỏi...

“Yên Vũ.” Tuyên Thiệu giơ tay nâng cằm nàng lên.

Yên Vũ nhìn hắn, thấy bóng mình trong con ngươi đen nhánh của hắn, tựa như cả người mình đều rơi vào đôi mắt sâu thẳm thẳm của hắn.

“Không phải nàng vẫn luôn rất tò mò tám năm trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì khiến quan hệ của ta và cha biến thành như ngày hôm nay sao?” Tuyên Thiệu nhàn nhạt nói.

Yên Vũ gạt đầu. Giọng của hắn rất nhẹ, nhưng nàng nghe ra được hắn có chút khấn trương.

Bất an hôm nay của hắn cùng chuyện tám năm trước có liên quan sao?

Rốt cuộc là quá khứ gì mà có thể khiến cho bình tĩnh lạnh nhạt như hắn cũng sẽ có tâm trạng như vậy?

Yên Vũ đang mong đợi câu sau của hắn.

Nhưng thấy hắn bỗng cúi dây lưng của mình ra.

Ánh mắt Yên Vũ kinh ngạc. Không phải là muốn kể nguyên nhân sao? Hắn ở trước mặt mình cởi áo tháo dây lưng ra làm cái gì?

Tuyên Thiệu vén áo lên, giơ tay vuốt ngực trái của mình.

“Chỗ này có một vết sẹo, nàng nhìn thấy không?”

Yên Vũ nghe vậy nhìn lại. Hai người “thăng thần thành khẩn gặp nhau” cũng không phải ngày một ngày hai, sao trước đây nàng không để ý trước ngực hắn có vết thương.

Ngưng mắt xem xét tỉ mỉ mới thấy ở chỗ ngón tay hắn có một vết thương nhỏ dài. Màu sắc của vết thương đã nhạt gần như màu da. Nếu không phải hắn đặc biệt chỉ cho nàng xem, nàng nhất định sẽ không phát hiện.

“Tám năm trước, chính là vết thương này suýt nữa lấy mạng của ta.” Giọng điệu của hắn rất nhạt, rất nhạt. “Lúc đó mũi kiếm đã chạm đến tâm mạch, ta hôn mê tròn bảy ngày, suýt nữa là không tỉnh lại.”

Yên Vũ kinh ngạc nâng mắt nhìn hắn. Nàng cho tới bây giờ không ngờ rằng quang vinh như hắn lại trải qua những việc như vậy.

“Cho nên lúc nàng bị thương ở Tuyền Châu ta rất sợ, sợ không biết nên làm thế nào cho phải... Ta sợ nàng sẽ im hơi lặng tiếng, sau đó rời khỏi ta.”

Yên Vũ giơ tay lên, nhẹ nhàng chạm đến chỗ bị kiếm thương ở trước ngực hắn. Giọng điệu của hắn rất nhẹ, nhưng khiến cho lòng nàng đau không dứt.

Khi đó hắn mới mười tuổi thôi, một đứa trẻ mười tuổi phải một mình trải qua sinh tử, trọn bảy ngày giãy dụa trong cái chết cận kề, đó là phải đau đớn đến bậc nào?

“Quan hệ của ta cùng phụ thân hờ hững, thậm chí có khi giống như kẻ thù vậy, cũng là bởi vì... đích thân ông ta đã đẩy ta tới dưới kiếm của thích khách kia. Ông ta trơ mắt nhìn kiếm của thích khách kia ghim vào trong ngực ta...” Tuyền Thiệu nói xong, cúi đầu, khoé môi nhếch lên một nụ cười lạnh như băng, mờ nhạt thê lương.

Trong lòng Yên Vũ đau đớn, nước mắt nhịn không được chảy xuống.

“Sao lại thế...” Tại sao có thể có thể đối đãi với con của mình như vậy? Cha mẹ không phải đều là yêu con mình nhất hay sao? Sao có thể có người cha như vậy? Đẩy con của mình tới dưới kiếm của kẻ khác? Trơ mắt nhìn kẻ khác sát hại con của mình?

Là có hiểu lầm gì chăng? Có phải là lúc đó Tuyền Thiệu quá nhỏ tuổi, nhớ lộn cái gì không?

Yên Vũ lắc đầu, chỉ cảm thấy khó có thể tin. Nàng và Tuyền Văn Bình ở chung không tính là quá lâu, gặp mặt cũng ít nói.

Nhưng với lý giải của nàng đối với Tuyền Văn Bình, nàng nghĩ ông ta không phải là người như thế.

Ông ta luôn rất thương, rất quan tâm Tuyền Thiệu.

Có khi ông ta ở trước mặt Tuyền Thiệu thậm chí không giống như là một vị phụ thân, vừa cẩn thận vừa mang theo chút lấy lòng.

“Nàng cũng cảm thấy rất khó tin phải không?” Tuyền Thiệu dựa ở mép giường, nửa nằm xuống, giơ tay lên gối sau đầu. Ánh mắt rơi vào nơi xa xăm, trong giọng nói lộ ra vẻ hồi tưởng. “Đến bây giờ ta vẫn nhớ rất rõ ràng, ta hôn mê trong bảy ngày, một giấc mơ vậy lấy ta từ đầu đến cuối, khiến ta không thoát được. Cái người cầm kiếm đâm về phía ta biến thành phụ thân, mặt mày hung dữ, vẻ mặt đáng sợ... Tại sao có thể có cha như vậy chứ? Ta cũng biết khó có thể tin được. Từ ngày đó trở đi khi ta tỉnh lại, ta liền phát lời thề nhất định sẽ không trở thành người như ông ta.”

Yên Vũ chặt vật nuốt một ngụm nước miếng, ngồi xuống bên cạnh hắn, giơ tay lên cầm lấy tay hắn. “Có phải có nguyên nhân? Ông ấy sẽ không vô duyên vô cớ làm như vậy, đúng không? Lúc đó rốt cuộc là tình huống như thế nào?”

Yên Vũ cảm thấy chỉ hỏi mấy câu đơn giản như vậy, nhưng nàng hỏi vô cùng khó khăn.

Giống như đang vạch trần vết sẹo Tuyền Thiệu che giấu sâu trong nội tâm, giống như đang dòm ngó quá khứ dưới vết thương máu thịt be bét của hắn.

Tuyên Thiệu im lặng một lúc lâu, mới chậm rãi mở miệng nói: “Lúc đó phụ thân nghe thấy có người muốn mưu phản, ý đồ ám sát hoàng thượng, ủng hộ lập thái tử khi ấy mới hai tuổi làm hoàng đế. Lúc đó thế gian đều truyền con trai của Tuyên gia trời sinh võ học kỳ tài, tuổi còn trẻ trình độ phi phàm.” Tuyên Thiệu cười lạnh một tiếng. “Trùng ngày ấy, hoàng đế cho đòi ta tiến cung, muốn xem ta rốt cuộc là một đứa bé kỳ tài ra sao.”

“Lúc hoàng đế bị tập kích thì ta vừa vặn ở ngay bên cạnh hoàng đế. Sở thích khách rất nhiều, võ công cao cường. Thị vệ trong cung không phải là đối thủ, nhanh chóng thua trận. Hơn nữa, thị vệ bên cạnh hoàng đế cũng bị kẻ mưu phản mua chuộc, phản chiến lại. Thích khách nhanh chóng tấn công vào kim điện. Kẻ cầm đầu trong bọn họ vút mọi người sang bên, vút kiếm đến thẳng tính mạng của hoàng thượng. Lúc đó ta đang ác đấu với người khác, chợt bị phụ thân đẩy một cái, chắn ở trước mặt hoàng đế, chặn kiếm của kẻ đó...”

Tuyên Thiệu ngừng nói.

Yên Vũ đã rơi vào trong khiếp sợ, không thể tự thoát ra được.

Tuyên Thiệu cười cười. “Có lẽ người khác cảm thấy phụ thân làm đúng, so với con trai của mình, dĩ nhiên là bảo vệ hoàng thượng càng quan trọng hơn. Đẩy một cái, có thể cứu hoàng thượng, ta lại chết, cũng nên không câu oán hận.”

Yên Vũ lắc đầu, nước mắt không tiếng động chảy xuống, liên tục lắc đầu.

“Nhưng mà ta thật không thể tha thứ ông ấy, không thể tha thứ ông ấy lúc đó không chút do dự như vậy mà đẩy ta qua... Ông ấy là thần tử của hoàng thượng, nhưng ông ấy cũng là cha của ta... Ta không thể tha thứ. Tám năm, mỗi khi nhớ tới chuyện này ta vẫn không cách nào quên được. Dù cho vết thương trên ngực đã khỏi, nhìn không thấy nữa, nhưng ta vẫn không quên được lúc đó giãy dụa trong cái chết gần kề...”

Yên Vũ rơi nước mắt không ngừng, đã nói không ra lời an ủi. Trong lòng nàng đau đớn, và còn kinh sợ.

Tám năm trước, hắn nói ra chuyện tám năm trước...

Tám năm trước rốt cuộc chuyện gì xảy ra, chân tướng rốt cuộc như thế nào...

Tuyên Thiệu nâng tay lau đi nước mắt trên mặt nàng, khẽ cười nói: “Vốn không muốn nói cho nàng biết những chuyện này, nếu đêm nay không nhìn thấy hắc y nhân kia đã dùng chiêu thức giống y hệt với người đâm ta bị thương tám năm trước, ta cũng sẽ không nhắc tới những chuyện cũ này. Ngược lại dẫn đến một người mất ưt!”

Tuyên Thiệu ôm Yên Vũ vào lòng, vỗ nhẹ lưng nàng, an ủi nàng.

Vốn là chuyện đau lòng của hắn, vốn phải là Yên Vũ an ủi hắn, đến bây giờ tất cả đều ngược lại.

Về mặt hắn bình tĩnh, nhưng nàng lại lớn tiếng khóc thảm thiết.

Một lúc lâu, Yên Vũ mới dần dần bình tĩnh lại.

Hắn đỡ vai nàng, nói: “Đừng thương tâm, bây giờ không phải ta thật tốt ở trước mặt nàng sao? Tám năm trôi qua, người có chiêu thức giống như của thích khách năm đó tái hiện ở Lâm An, hơn nữa còn hợp lại với Toàn Cơ các, việc này không thể khinh thường. Ta phải đi Hoàng thành ti một chuyến, có thể còn phải vào cung một chuyến, nàng ngủ trước đi, không cần chờ ta, cũng đừng suy nghĩ nhiều, được chứ?”

Yên Vũ gật đầu, mắt đã đỏ bừng.

Trong lòng nàng khó mà bình tĩnh, rồi lại không muốn Tuyên Thiệu bận tâm vì nàng, liền cong khoé miệng nói: “Chàng cũng sớm về nhé.”

Tuyên Thiệu đứng dậy mặc quần áo tử tế, sờ mặt nàng một cái, để lại cho nàng một nụ cười ôn hoà, nhắc chân rời đi.

Yên Vũ nghe tiếng bước chân của hắn dần đi xa, ra khỏi viện, ngồi lên xe ngựa, xa nữa thì không nghe thấy.

Nàng mới ngã nhào ra giường, cả người buồn bực ở dưới chăn.

Tuyên Thiệu nói, tám năm trước có người muốn mưu phản, ám sát hoàng đế, phù thái tử còn nhỏ làm đế. Cậu nói, Tuyên Văn Bình vì cầu phú quý, có ý đồ không tốt hãm hại Diệp thừa tướng, an bài thích khách giả làm hộ giá, mưu được tin nhiệm của hoàng đế.

Nếu cậu nói là sự thật, thích khách là Tuyên Văn Bình cố ý an bài, như vậy sao Tuyên Văn Bình lại vào ngày ám sát mang đứa con trai năm ấy mới mười tuổi của mình vào cung? Rồi sao lúc thích khách ám sát hoàng đế thì không tiếc đẩy con trai duy nhất của mình tới trước mặt hoàng đế, lập tức đỡ một kiếm trí mạng thay hoàng đế?

Chuyện này có phần đùa quá mà thành thật ư?

Hôm nay Tuyên gia được hoàng đế tín nhiệm sâu, Tuyên Thiệu được tin mù quáng ở trước mặt hoàng đế, không thể không nói đích xác là vì việc hộ giá tám năm trước.

Nhưng ai nào biết, sau khi hộ giá, Tuyên Thiệu gần như cưu tử nhất sinh, hôn mê suốt bảy ngày, vết thương kiếm chạm tới tâm mạch, đối với một đứa con nít mười tuổi năm ấy có ý vị như thế nào?

Vinh hoa phú quý ngày hôm nay là Tuyên Văn Bình vứt bỏ con trai mình, đẩy một cái để cứu giá... Là Tuyên Thiệu vùng vẫy ở cửa ải sinh tử, tìm được đường sống trong chỗ chết mà lấy lại mạng...

Ai lại vì vinh hoa phú quý, lấy mạng con trai duy nhất của mình đi mạo hiểm lớn như vậy?

Yên Vũ buồn bực ở trong chăn lắc đầu. Người khác có thể hay không, nàng không biết, nhưng Tuyên Văn Bình không phải là người như thế, nhất định không phải...

Nhất định cậu đã lầm!

Yên Vũ chợt vén chăn lên, đứng dậy từ trên giường, thở mạnh. Ở trong chăn khiến nàng ngộp không nhẹ.

Nàng muốn đi tìm cậu! Nàng muốn hỏi rõ! Tuyên Văn Bình không phải là kẻ thù của nàng! Chuyện năm đó nhất định có ẩn tình khác!

Nàng xoay người tính ra cửa, kéo cửa ra, gió đêm lạnh lạnh ập vào mặt, thổi lạnh một đầu đầy mồ hôi của nàng.

Tay nàng đỡ cạnh cửa, co rúm lại.

Cả người lúc này mới bình tĩnh lại.

Bây giờ hơn nửa đêm, nàng đi đâu tìm cậu? Cậu một lòng cho rằng Tuyên Văn Bình chính là kẻ thù của Diệp gia bọn họ, chính là người giết mẫu thân của nàng. Cho dù nàng đem những điều biết được trong dĩ vãng của Tuyên Thiệu nói cho cậu, ông ấy sẽ tin sao? Chắc chắn sẽ cho là mình bịa vì yêu Tuyên Thiệu mà thiên vị hắn?

Yên Vũ hít một hơi thật sâu, gơ tay lên chậm rãi đóng cửa lại, rồi từng bước trở về trong phòng, ngồi vào chỗ cạnh giường.

Mình quá xung động.

Cậu có thể đã bị thù hận làm choáng váng đầu óc. Nàng trước kia cũng vậy.

Là Tuyên Thiệu quan tâm tỉ mỉ, Tuyên phu nhân tiếp nhận bất kể hiềm khích lúc trước, Tuyên Văn Bình chung sống lạnh nhạt xa cách nhưng không có địch ý, khiến cho nàng thay đổi ấn tượng đối với Tuyên gia, khiến cho nàng bắt đầu quyền luyện sự âm áp của hôm nay, khiến cho cuộc sống của nàng từ trong thù hận sinh ra chờ mong khác. Khiến cho cuộc sống tối tăm tám năm qua của nàng giống như gặp được một tia sáng bình minh.

Nàng nhất định phải bình tĩnh, tỉnh táo lại từ trong gấp rút báo thù cùng yêu thương sâu sắc đối với Tuyên Thiệu.

Như vậy nàng mới có thể không có phán đoán sai lầm.

Thật tốt là bây giờ cũng chưa muộn lắm, thật tốt là thuốc độc cậu ỉnh trước đây là thuốc độc mãn tính, thật tốt là Tuyên Văn Bình chỉ trúng có một lần...

Chỉ cần nàng tỉnh táo lại, tìm ra chân tướng, tất cả còn kịp vãn hồi.

Yên Vũ mặc cả quần áo nằm ở trên giường.

Hồi tưởng nhiều lần lời của Tuyên Thiệu và cậu.

Bọn họ đều nhắc tới việc hoàng thượng bị ám sát tám năm trước, chứng minh lúc đó quả thật có người muốn làm phản, Tuyên Văn Bình quả thật đã hộ giá.

Như vậy người mưu phản năm đó rốt cuộc là ai? Là cha nàng muốn làm phản? Tuyên Văn Bình vì bảo vệ hoàng thượng mà diệt cả nhà Diệp gia?

Nàng tin rằng nếu như cha nàng năm đó thật sự có lòng mưu phản, với tính cách trung quân của Tuyên Văn Bình, tất nhiên sẽ làm ra loại chuyện này.

Nhưng cha nàng là loại người như vậy sao? Cha nàng sẽ tính kế ám sát hoàng đế, phù thái tử hai tuổi sao?

Tám năm, ấn tượng của nàng đối với cha mẹ đã ngày càng mờ nhạt, đối với cuộc sống khi đó càng lúc càng quên dần đi...

Cha nàng rốt cuộc là người như thế nào?

Yên Vũ thở dài một tiếng, nhắm mắt lại. Nàng không biết. Nàng chỉ biết cha nàng đối với nàng tốt, rất thương nàng, rất cưng chiều nàng, mỗi ngày hạ triều trở về sẽ ôm lấy nàng nâng lên thật cao, khiến một đám ca ca, tỷ tỷ, đệ đệ, muội muội không ngừng hâm mộ... Lúc cha hưu mộc ở nhà thì cùng một đám trẻ con bọn họ chơi cờ, sẽ chỉ điểm bài học cho các ca ca... Cha sẽ nghe nàng đánh đàn, nói cho nàng biết lúc đánh đàn không nên chỉ dùng kỹ xảo mà phải dùng tình cảm của mình... Cha sẽ dạy nàng ngâm thơ, càng ngâm, bản thân ông xúc động trước lệ rơi đầy mặt...

Người như vậy sẽ mưu phản sao...

107. Chương 109: Biển Thành Kẻ Thù

Yên Vũ không biết mình ngủ lúc nào. Thức giấc là bị tiếng khóc dè nén của Tô Vân Châu đánh thức.

Nàng đề thái dương có chút đau, xoay người ngồi dậy từ trên giường, lúc này mới phát hiện tối hôm qua ngủ, mình thậm chí ngay cả áo khoác cũng không cởi. Trên y phục đều là nếp nhăn.

“Lục Bình, Vân Châu?” Yên Vũ kêu một tiếng.

Lục Bình lập tức đẩy cửa đi vào.

Tô Vân Châu thì sau một lúc lâu mới lau mắt, từ từ đi vào.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Yên Vũ giơ tay chỉ Tô Vân Châu, nói.

Lục Bình nhìn nàng ta một cái, cúi đầu không lên tiếng.

Như vậy cũng là hiếm thấy, Lục Bình luôn không ưa Tô Vân Châu cầu thả, hễ có cơ hội là châm chọc nói móc, tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Tô Vân Châu đỏ mắt, nâng mắt liếc nhìn Yên Vũ, lại nhanh chóng cúi đầu. “Không có gì, gió lớn, cát rơi vào mắt.”

Yên Vũ im lặng nhìn nàng ta. “Người còn có thể tìm một cơ ngu hơn một chút không?”

“Thiếu phu nhân, người đừng hỏi nàng ta.” Lục Bình chột nói đỡ cho Tô Vân Châu.

Như thế khiến Yên Vũ càng ngạc nhiên.

Nhưng nhìn Tô Vân Châu luôn không tìm không phổi cũng khóc đỏ mắt, gương mặt đau khổ thật là đáng thương, nàng cũng không tiện ép hỏi, khoát tay nói: “Thôi, hôm nay cho người nghỉ, đi nghỉ ngơi đi. Lục Bình, lấy bộ quần áo ra cho ta, ta muốn muốn tới chỗ mẫu thân.”

Hai người lên tiếng trả lời, lui ra khỏi phòng.

Lục Bình lấy y phục nhanh chóng trở lại, hầu hạ Yên Vũ thay y phục rửa mặt. Đi chính viện trước.

Tuyên Thiệu quả nhiên cả đêm không về, có lẽ chuyện đêm qua còn chưa xử lý xong.

Nhưng tâm tư của Yên Vũ không là thứ nhất, đối với nàng mà nói, việc cấp bách bây giờ là muốn tìm ra mâu thuẫn nặng nề phía sau chân tướng.

Lục Bình đi theo sau lưng nàng, vài lần muốn nói lại thôi.

Yên Vũ dứt khoát ngừng bước bên cạnh mấy cây trúc trên đường, quay đầu lại nhìn nàng ta. “Nếu người có lời gì muốn nói thì bây giờ cứ việc nói, chờ đến viện của mẫu thân chỉ sợ sẽ không có cơ hội.”

Lục Bình cắn môi dưới, chau mày, đấu tranh một hồi. “Chủ tử, người biết vì sao Tô Vân Châu khóc không?”

Yên Vũ nhú mày.

Lục Bình cúi đầu, giọng rất nhẹ, nói: “Nghe nói tối qua nàng ta chạy ra ngoài uống rượu suốt đêm cùng hộ vệ bên cạnh lão gia... Hộ vệ kia uống say, lỡ bấm kêu tên của người...”

Lục Bình nói xong, sắc mặt hết sức khó xử ngẩng đầu lên nhìn Yên Vũ.

Yên Vũ hơi ngẩn ra.

Hộ vệ bên cạnh lão gia? Tần Xuyên?

Chân mày nàng cau lại, khe thở dài một hơi... Cuối cùng khiến cho Tô Vân Châu biết rồi sao? Nàng cho rằng chấp nhất của Tô Vân Châu sẽ cao hơn Tần Xuyên, dù sao mình đã gả cho Tuyên Thiệu, đến nay một lòng đều trao hết cho Tuyên Thiệu. Đợi đến khi Tần Xuyên bỏ nàng xuống thì có thể thuận lý thành chương* tiếp nhận Tô Vân Châu. Mình cũng có thể toàn tâm chúc phúc bọn họ...

(* có nghĩa là theo logic)

“Chủ tử...” Lục Bình khẽ kêu một tiếng.

Yên Vũ khẽ gật đầu. “Ta biết rồi, hay là đi chỗ mẫu thân trước đi.”

Lục Bình theo sau lưng nàng, không có nhiều lời nữa, nhưng trên mặt hiện ra mấy phần lo lắng không rõ.

Yên Vũ đi thẳng đến viện của Tuyên phu nhân, biểu cảm trên mặt đã bình tĩnh như cũ.

Ở cửa có tiểu nha hoàn vén rèm cho nàng, nhún người hướng vào bên trong nói: “Phu nhân, thiếu phu nhân đã tới!”

Yên Vũ nhắc chân rảo bước tiến vào phòng, nhìn thấy Tuyên phu nhân đang cùng Lưu ma ma lục tung tất cả rương hòm lớn nhỏ, không biết là đang tìm cái gì.

“Mẫu thân đang bận gì ạ?” Yên Vũ đi lên phía trước.

Tuyên phu nhân vẫy vẫy tay với nàng. “Không bận, không bận, nhàn rồi không chuyện gì, ta kêu Lưu ma ma lấy ra mấy thứ của Thiệu nhi khi còn bé, đợi ngày tốt thì lấy ra phơi nắng một chút.”

Nói xong, ánh mắt Tuyên phu nhân liền rơi vào trên bụng nàng, cười ha ha nhưng không nói một lời.

Yên Vũ đi lên trước. “Đồ vật khi còn bé của tướng công?”

Nàng tò mò nhìn vào trong rương hòm. Có quần áo trẻ con, cũng không thiếu đồ chơi nhỏ, thậm chí còn có vài món quần áo của bé gái.

Yên Vũ ngồi xổm người xuống, nhặt lên một cái váy hoa nhỏ, ngẩng đầu nhìn Tuyên phu nhân. “Mẫu thân, đây cũng là đồ khi còn bé của tướng công sao?”

Tuyên phu nhân che miệng cười.

Lưu ma ma ở bên cạnh cũng cười. “Đúng vậy, thiếu phu nhân chưa thấy qua công tử lúc còn nhỏ, đẹp tựa như một bé gái, gặp người liền cười, mặc váy cũng đẹp!”

Yên Vũ nhìn váy hoa nhỏ trong tay, rất khó tưởng tượng Tuyên Thiệu mặt lạnh mặc vào trang phục của nữ sẽ là dạng gì?

Tuyên phu nhân gật đầu. “Vì lão gia thích con gái, nhưng khi đó trong phủ chỉ có một đứa bé là Thiệu nhi, ta liền thỉnh thoảng cũng diện nó thành dáng vẻ con gái. Khi đó nó cũng không không thú vị giống như bây giờ!”

Nếu đã nói tới đây, Yên Vũ đang rũ mắt bỗng nhiên ngẩng đầu lên nói: “Mẫu thân, vì sao tướng công biến thành như hôm nay vậy?”

Tuyên phu nhân ngẩn ra, vẻ cười cũng cứng ở trên mặt.

Lưu ma ma len lén kéo tay áo của Yên Vũ.

Nhưng Yên Vũ không để ý đến, nàng sáng sớm sang đây, mục đích chính là muốn nghe một chút cách nói của Tuyên phu nhân đối với chuyện của tám năm trước. Sao sẽ bỏ qua cơ hội trước mắt đây?

Tuyên phu nhân quay mặt đi, có lẽ là muốn che giấu lệ đã nổi lên trong hốc mắt.

Một lúc lâu mới thở dài một tiếng. “Đều đã trôi qua, không nói đến nữa. Lưu ma ma, mau đem mấy thứ này bảo bọn họ lấy ra đi phơi nắng một chút.”

“Dạ, phu nhân.” Lưu ma ma đứng dậy, còn mạnh mẽ nháy mắt với Yên Vũ.

Nhưng Yên Vũ làm như không nhìn thấy.

Đợi trong phòng chỉ còn lại hai người mẹ chồng con dâu thì Yên Vũ lại nói: “Tính tình của tướng công là thay đổi từ tám năm trước sao?”

Tuyên phu nhân nghe vậy, kinh ngạc nhìn Yên Vũ, mở to hai mắt, môi dưới hơi run run. “Nó... Nó đều nói cho con biết?”

“Dạ. Nhưng con không rõ... Vì sao, vì sao phụ thân đã làm như vậy?” Yên Vũ nhìn thẳng Tuyên phu nhân, không muốn bỏ qua bất kỳ vẻ mặt biến hoá nào của bà ta.

Tuyên phu nhân nghe vậy, lệ hiện lên trong mắt cuối cùng cũng rơi. Bà ta giơ tay lên che mắt, khóc nức nở.

Lưu ma ma nghe thấy tiếng khóc, lập tức vén rèm muốn đi vào.

“Các người đều ra ngoài, chớ vào.” Tuyên phu nhân mang theo giọng ghen ngào ra lệnh.

“Dạ...dạ...” Lưu ma ma vừa lui ra ngoài vừa trừng mắt nhìn Yên Vũ. Làm như bất mãn nàng đã khiến phu nhân thương tâm khổ sở như vậy.

Yên Vũ gấp gáp muốn biết chân tướng năm đó, rất gấp, nàng đã không lo được nhiều.

“Yên Vũ, con cũng biết ta và lão gia chỉ có một đứa con là Tuyên Thiệu...” Tuyên phu nhân nhận lấy khăn tay Yên Vũ đưa lên, vừa lau nước mắt vừa ghen ngào nói. “Thật ra lúc ta mang thai Tuyên Thiệu, một thông phòng bên người lão gia cũng mang thai. Chỉ là nhỏ hơn Thiệu nhi vài tháng. Lão gia hứa thông phòng sinh con xong thì sẽ nâng làm thiếp.”

Có lẽ là đoạn quá khứ này đè nén ở trong lòng bà ta quá lâu, quá lâu không có người nào để nói ra. Hôm nay Yên Vũ đề cập đến dĩ vãng thương tâm như vậy, miệng Tuyên phu nhân tựa như tìm được đột phá, nhin không được một mạch trút ra ngoài nỗi khổ chất chứa trong lòng.

“Ai ngờ nàng ta lại nổi lên lòng ác độc, không chỉ muốn sinh con cho lão gia, còn muốn khiến cho con trong bụng nàng ta trở thành con trưởng của Tuyên phủ... Nàng ta tính toán hãm hại ta, suýt nữa khiến Thiệu nhi... thai chết ở trong bụng. Chẳng qua trời xanh có mắt, không để cho nàng ta thực hiện được, nhưng mà khiến ta khi sinh Tuyên Thiệu thì thân thể bị thương tổn, từ đó về sau không thể mang thai nữa.” Tuyên phu nhân nói cực kỳ thương tâm. Mặc dù đã nhiều năm như vậy, mặc dù bây giờ Tuyên Thiệu đã trưởng

thành, khoẻ mạnh tráng kiện, bà ta vẫn bộ dáng lòng còn sợ hãi. “Vì lúc đó nàng ta cũng mang thai, lão gia không có xử phạt nàng ta. Nhưng không ngờ, nàng ta cuối cùng chỉ sinh ra thai chết... Lão gia đau lòng không thôi, bán nàng ta đi. Vì thủ đoạn hiểm độc của thông phòng khiến cho ta và Thiệu nhi đều trải qua nguy hiểm, lão gia khiếp sợ tranh đấu trong hậu viện, phát lời thề không nạp thiếp nữa.”

Tuyên phu nhân hơi thở dài một cái, nói tiếp: “Ta biết mình không thể lại vì Tuyên gia nói dối tông đường, cũng từng muốn làm chủ nạp vài phòng thiếp thất cho lão gia, đều bị lão gia cự tuyệt. Lão gia nói, ông ấy chỉ cần một đứa con trai Thiệu nhi là đủ rồi. Con chưa thấy qua khi đó lão gia yêu thương Tuyên Thiệu bao nhiêu. Mọi người nói ôm cháu không ôm con, lão gia không bao giờ để ý đến những lời đó, mỗi ngày sau khi làm xong công việc về đến nhà thì nhất định ôm Thiệu nhi một cái trước rồi mới chịu làm chuyện khác. Lúc Thiệu nhi lớn hơn một chút thì lão gia bắt kể bận rộn bao nhiêu cũng tự mình dạy Thiệu nhi võ công, học thức. Chỉ cần trở về một cái là nhất định hai cha con ngâm chung một chỗ, quả thật như hình với bóng.”

Yên Vũ nhìn thấy ánh mắt của Tuyên phu nhân rơi vào nơi xa xăm, trong mắt mặc dù chứa lệ nhưng nhớ đến dĩ vãng này thì nét mặt lại hơi có chút ý cười.

Với quan hệ cha con như kẻ thù của ngày hôm nay, đoạn năm tháng tốt đẹp đó đúng là quý báu .

Tuyên phu nhân lắc đầu. “Nếu không có tám năm trước... đột nhiên gặp biến cố, bọn họ chắc chắn sẽ không như hôm nay.”

“Yên Vũ.” Tuyên phu nhân đột nhiên giơ hai tay lên, cầm thật chặt tay của Yên Vũ. “Nếu như con đã từng thấy qua lão gia đối đãi với Thiệu nhi như thế nào thì sẽ biết ở trong lòng ông ấy Thiệu nhi quan trọng bao nhiêu, ông ấy coi trọng đứa con này cỡ nào!”

Yên Vũ liên tục gật đầu. Chỉ dựa vào miêu tả của Tuyên phu nhân cũng không khó tưởng tượng một hình ảnh phụ tử tử hiếu.

“Tám năm trước, vì sao phụ thân... Vì sao phụ thân đẩy tướng công tới dưới kiếm của thích khách vậy?” Yên Vũ vẫn hỏi ra.

Nước mắt trong mắt Tuyên phu nhân còn ngân ngấn. “Khi đó thấy Thiệu nhi hôn mê bất tỉnh, ta cũng rất hận ông ấy. Ước gì có thể đi cùng Thiệu nhi, để lại một mình ông ấy đau khổ trên thế gian. Thế nhưng ta thấy ông ấy không ngủ không nghỉ, không ăn, ngay cả nước cũng không uống, chỉ canh giữ ở bên giường Thiệu nhi, siết thật chặt tay của Thiệu nhi, gọi từng tiếng. Ông ấy là người kiên cường như vậy, canh chừng bên giường Thiệu nhi, chỉ một mình yên lặng rơi lệ, miệng cũng không hé, người cũng tiêu tụy, vài lần hôn mê ở bên giường Thiệu nhi, mới sai người nâng ông ấy xuống đi nghỉ ngơi, nhưng vừa ra khỏi phòng của Thiệu nhi thì ông ấy liền giật mình tỉnh giấc, nói gì cũng không chịu rời đi. Mãi cho đến ngày thứ bảy, Thiệu nhi giật giật, có dấu hiệu muốn tỉnh, ông ấy mới đi ra ngoài cửa, không để ý tới người hầu lui tới ở cửa, không để ý tới ánh mắt của mọi người, gào khóc một hồi. Ta biết trong lòng ông ấy đau khổ, đau khổ hơn so với ta. Ta chỉ có Thiệu nhi là một đứa con trai, không phải ông ấy cũng chỉ có Thiệu nhi là con sao? Vả lại từ nhỏ đến lớn ông ấy trút tâm tư lên người Thiệu nhi, nhiều hơn cả ta. Nếu... Nếu năm đó Thiệu nhi thực sự không tỉnh lại, chỉ sợ ông ấy cũng không sống nổi...”

Yên Vũ nghe đến mắt đầy nước mắt.

Không khó tưởng tượng một người cha vào tình huống như thế, trong lòng phải chịu bao nhiêu áp lực. Trung niên mất con vốn là đau khổ lớn nhất, huống chi chính tay ông ta đẩy con mình đến dưới kiếm.

“Phụ thân sau đó có hối hận không?” Yên Vũ run giọng hỏi.

Tuyên phu nhân ngẩng đầu, hít mũi một cái. “Vấn đề này ta cũng đã hỏi ông ấy. Ông ấy nói, loại chuyện này không thể nói hối hận hay không. Lúc đó ông ấy thấy kiếm của thích khách sẽ gây nguy hiểm cho thánh thượng, mà Thiệu nhi khi đó ở giữa ông ấy và thánh thượng, cách thánh thượng rất gần. Đẩy Thiệu nhi đi đỡ kiếm là phản ứng theo bản năng của ông ấy. Ông ấy hối hận nhất chính là ngày đó đã mang Thiệu nhi vào cung. Ông ấy thà rằng khi đó đỡ một kiếm kia chính là ông ấy.”

Yên Vũ cúi đầu. Lời của Tuyên phu nhân rất chân thành tha thiết, nước mắt rơi trên mu bàn tay của nàng, rất nóng. Nếu như nói Tuyên Thiệu lúc đó bởi vì tuổi còn nhỏ, trong trí nhớ xuất hiện thành kiến, nhưng

Tuyên phu nhân cũng đã xác nhận lần nữa, tình huống lúc đó hiểm nghèo.

Như vậy, tuy không thể chứng minh Tuyên Văn Bình rốt cuộc có tham dự thảm án diệt môn của Diệp gia hay không, nhưng lại có thể biết thích khách ám sát hoàng đế khi đó chắc chắn không phải là vì ông ta an bài mưu hại Diệp thừa tướng.

“Mẫu thân có biết thích khách khi đó là ai phái đến không?” Yên Vũ hỏi ra vấn đề này, cả người liền khẩn trương. Tim nhảy lên bang bang, tưởng chừng như muốn vượt lên trên tất cả các âm thanh khác.

Tuyên phu nhân ngẩng đầu im lặng một hồi, mới chậm rãi lắc đầu. “Năm đó có một ít đồn đãi, nhưng mà cuối cùng không có kết luận. Ta chỉ là phụ nữ ở trong nhà, việc của triều đình ta không hiểu.”

Yên Vũ im lặng gật đầu. Ám sát hoàng đế là chuyện lớn, tại sao năm đó không có kết luận? Là có phải bởi vì phủ thừa tướng bị diệt, không còn tồn tại uy hiếp nữa? Hay là bởi vì việc này liên lụy tới thái tử còn nhỏ tuổi, hoàng đế vì bảo đảm thanh danh của thái tử nên che giấu sự tình, không giải quyết gì cả?

Thời gian trôi qua tám năm, rất nhiều chuyện đều đã không thể nào khảo cứu...

“Chẳng phải con đã hỏi ta vì sao không dự họp yến hội trong cung sao?” Ánh mắt của Tuyên phu nhân rơi vào nơi xa xăm. “Bởi vì từ đó trở đi, ta e ngại hoàng cung từ đáy lòng, ta sợ nhớ tới dáng vẻ gần chết của Thiệu nhi năm đó. Bây giờ nghĩ lại, ngực vẫn đau đến nghẹt thở.”

Tuyên phu nhân giơ tay lên che lấy ngực của mình.

Yên Vũ hai tay nắm chặt tay kia của bà ta. “Xin lỗi, mẫu thân, con không nên nhắc tới chuyện năm đó...”

Tuyên phu nhân lắc đầu. “Đây là đáy lòng Thiệu nhi có khúc mắc. Từ sau khi nó tỉnh lại, suốt một năm không nói câu nào với lão gia, bất kể lão gia làm như thế nào với nó, nó thủy chung không nói một lời. Bởi vì chuyện này, lão gia từ một võ tướng tứ phẩm thoáng cái thăng lên tới tổng chỉ huy sứ Hoàng thành ti. Sau khi Thiệu nhi hồi phục cũng đặc biệt được ban thưởng ngự tiền hành tấu. Người đời đều biết phú quý của Tuyên gia từ trên trời rơi xuống, nhưng có mấy ai biết phía sau phú quý này là dĩ vãng đau lòng... Nếu như có thể chọn, ta tình nguyện cả đời bình bình đạm đạm, chỉ cần người một nhà hoà thuận vui vẻ ở cùng với nhau.”

Lúc Yên Vũ rời khỏi viện của Tuyên phu nhân thì lòng vẫn đắm chìm trong lời kể về dĩ vãng của Tuyên phu nhân, mỗi một bước đi đều hao hết sức lực.

Hôm nay nàng thấy được tuyệt vọng cùng đau khổ của Tuyên Thiệu sắp chết, thấy được sự bất đắc dĩ cùng thương tiếc của Tuyên Văn Bình, thấy được hai người vốn phụ tử từ hiếu trở mặt thành thù... Nhưng vẫn không thấy được chân tướng năm đó.

Tuyên Văn Bình đúng là người trung quân, vì bảo vệ hoàng đế mà không tiếc khiến con trai duy nhất của mình mạo hiểm.

Nếu nói là vì bảo vệ sự an nguy của hoàng đế, khiến ông ta diệt sạch phủ thừa tướng, ông ta có thể sẽ làm được. Nhưng nếu nói là hấn vì mưu lợi cá nhân mà mưu sát hãm hại phủ thừa tướng, Yên Vũ cảm thấy khó tin.

Mà năm đó, Tuyên Văn Bình chỉ là một võ tướng tứ phẩm. Cha thì là thừa tướng đương triều dưới một người trên vạn người.

Tuyên Văn Bình có thể vượt qua thừa tướng, cầu kết với người bên cạnh thánh thượng, ám sát thánh thượng mà không bị phát giác sao?

Diệp thừa tướng lại không hề phát giác, mặc ông ta mưu hại sao?

Điều này không có nghĩa.

Yên Vũ yên lặng lắc đầu, nâng mắt lại thấy Tô Vân Châu đang chờ ở cửa viện của Tuyên Thiệu.

Tô Vân Châu đã lau khô nước mắt, rửa mặt lại lần nữa, dấu vết khóc đã hoàn toàn không thấy, chỉ còn lại mắt vẫn hơi sưng.

Nàng ta đã thay quần áo, là màu xanh nhạt mình thường mặc.

Nàng ta búi lại búi tóc, giống như đúc với mình, chỉ là đồ nữ trang trên tóc của nàng ta hơi đơn giản chút.

Yên Vũ đi lên phía trước. “Ngươi làm cái gì vậy?”

Tô Vân Châu hít hít mũi, đang muốn mở miệng chột im lại, học giọng điệu của nàng, nói: “Nô tỳ không cần nghỉ ngơi, chỉ nguyện hầu hạ ở bên người thiếu phu nhân là tốt rồi.”

Lục Bình trở mắt nhìn Tô Vân Châu. “Vân Châu... Ngươi, ngươi đang bắt chước thiếu phu nhân?”

Tô Vân Châu nhìn nàng ta một cái, cúi đầu xuống, mỗi một động tác dường như đều thu liễm hơn so với thường ngày gương gương cùng không kiêng nể gì cả, bắt chước bộ dáng dịu dàng xinh đẹp của Yên Vũ.

Yên Vũ nhớ tới, vừa rồi khi đang đến viện của mẫu thân, Lục Bình nói cho nàng biết Tô Vân Châu nghe được Tần Xuyên sau khi say rượu gọi tên của nàng.

Bây giờ liền hơi hiểu rõ tâm ý đằng sau hành vi của Tô Vân Châu.

“Làm chính mình không được sao?” Yên Vũ lãnh đạm nói.

Tô Vân Châu nâng mắt nhìn nàng một chút, cau mày, bĩu môi, nhưng lập tức thu lại hành động lỗ mắng của mình, bắt chước bộ dáng đứng ngay ngắn của nàng. “Là hần không thích, hần không thích thì đều là không tốt, hần thích dạng gì ta liền làm dựa theo dạng đó... Một ngày nào đó, trong mắt hần sẽ có ta!”

Yên Vũ chăm chú nhìn Tô Vân Châu. Mình ước ao có thể tự do tự tại như nàng ta biết bao nhiêu, thích không câu nệ, đi làm chuyện mình muốn làm, đừng cảm theo đuổi thứ mình muốn theo đuổi. Không cần lưng mang thù nhà, không cần bị dằn vặt giữa yêu và hận.

Mình có cái gì tốt để bắt chước theo chứ? Như Tô Vân Châu vậy, sống được mạnh mẽ có chí khí, thật tốt!

108. Chương 110: Ông Thả Bà Ấy Ra

Đáng giá không? Vì người khác mà thay đổi dáng vẻ vốn có của mình?”

Tô Vân Châu nhếch khoé miệng cười cười. “Từ ngày đầu tiên hần lên núi, ta liền thích đuổi theo phía sau hần, bắt nạt hần, chọc ghẹo hần... Về sau võ công của hần lại giỏi hơn ta nên không bao giờ có thể tiếp tục bắt nạt hần, liền biến thành đuổi theo hần, làm hần vui lòng. Qua nhiều năm như vậy đã thành thói quen của ta, còn có cái gì đáng hay không đáng để nói? Nếu như không đuổi theo tầm mắt của hần, ta không biết mình nên làm gì.”

Yên Vũ nhìn Tô Vân Châu, trong nhất thời lại có chút đau lòng. Thế gian sao có đứa con gái ngu như vậy? Vô cùng ngốc nghếch đi yêu thích một người không có nàng ta ở trong lòng?

Tần Xuyên cũng là một kẻ ngu, không biết quý trọng, bỏ qua Tô Vân Châu vẫn luôn đuổi theo bên cạnh huynh ấy, ngược lại không buông chấp niệm đối với nàng, là có gì?

“Ngươi yên tâm, thiếu phu nhân, ta không hận ngươi.” Tô Vân Châu bỗng nhiên ngưỡng mặt lên, nhìn thẳng Yên Vũ, nói: “Ta thích hần là chuyện của bản thân ta. Trong mắt hần chỉ có ngươi, chứng minh là ta làm không tốt. Một ngày nào đó ta sẽ lọt vào tầm mắt của hần, chiếm một chỗ trong lòng của hần!”

Lục Bình cúi thấp đầu, lẳng lặng đứng nghiêm một bên, chẳng biết nên nói cái gì mới tốt.

Ở đây dường như không có chỗ nào nàng ta có thể xía vào?

Yên Vũ im lặng gật đầu. “Nếu như có thể, xin giúp ta chuyển lời cho huynh ấy. Trong lòng ta bây giờ chỉ có Tuyên Thiệu, hy vọng huynh ấy có thể quý trọng hạnh phúc bên cạnh mình.”

Tô Vân Châu nhìn nàng, không có lên tiếng trả lời.

Yên Vũ lướt qua nàng ta, đi về phía phòng chính.

Chuyện của Tô Vân Châu và Tần Xuyên nhanh chóng bị nàng bỏ qua một bên.

Có lẽ chấp niệm của Tần Xuyên cùng thâm án của phủ thừa tướng tám năm trước có liên quan. Sau trận hoả hoạn, bọn họ đều là cô nhi, sống nương tựa lẫn nhau, trước khi gặp được má Từ đã ăn xin để sống.

Huynh ấy cảm thấy mình là ca ca, có trách nhiệm chăm sóc nàng.

Nếu như chân tướng năm đó bị vạch trần, có lẽ huynh ấy có thể buông xuống chấp niệm năm đó, có lẽ huynh ấy có thể đi tự lo cho cuộc sống của mình thật tốt.

Chuyện khấn cấp trước mắt là biết rõ rốt cuộc là ai vẽ ra kế hoạch ám sát năm đó?

Yên Vũ chậm rãi đi vài vòng ở trong phòng. Vẫn đứng ngồi không yên. Cũng không biết cậu có trở lại Lâm An không? Cậu có trở về tiểu viện ở ngoại thành kia chưa?

Nàng muốn hỏi cậu một câu, nàng muốn chứng thực với ông ta, ám sát năm đó nhất định không phải là Tuyên Văn Bình bày kế!

Về phần cậu có thể tin nàng hay không, sau khi cậu nghe xong sẽ phản ứng như thế nào, giờ đây nàng đã không để ý tới.

Nàng chỉ cảm thấy mình cần gấp một chút chứng thực, bằng không lòng của nàng không yên tĩnh! Nàng một khắc cũng không tĩnh được, một khắc cũng không chờ được.

“Lục Bình, chuẩn bị xe ngựa, người và Tô Vân Châu cùng theo ta ra khỏi thành.” Yên Vũ nâng giọng ra lệnh với bên ngoài.

“Dạ.” Lục Bình nghe vậy lập tức đi phân phó.

Không bao lâu xe ngựa đã chuẩn bị xong.

Lục Bình vốn muốn cho đại nha hoàn bên cạnh mình thế Tô Vân Châu. Nàng ta nghĩ Tô Vân Châu bây giờ ở cùng chủ tử sẽ có ít nhiều xấu hổ.

Nhưng Tô Vân Châu lại hết sức kiên trì muốn đi cùng.

Chủ tử ba người ngồi trên xe ngựa, lên đường đi đến thập lý đình ở ngoại thành Lâm An.

“Thiếu phu nhân, là đi tìm vị thần y kia sao?” Tô Vân Châu im lặng một hồi, vẫn không nhận được hỏi.

Yên Vũ gật đầu.

Lục Bình vừa nghe thấy, cau mày nói: “Lộ đại nhân cũng tinh thông y thuật, chủ tử khó chịu ở đâu, sao không bảo Lộ đại nhân xem?”

Yên Vũ quay mặt qua chỗ khác. “Việc này không tiện hỏi hần.”

Lục Bình cùng Tô Vân Châu liếc mắt nhìn nhau, thấy Yên Vũ có vẻ không muốn nói nhiều, hai người thăm suy đoán.

Lục Bình hắng giọng một cái, thấp giọng thận trọng nói: “Chủ tử cũng không nên sốt ruột... Có một số việc không gấp được. Hơn nữa thời gian người và công tử thành hôn vẫn chưa tới một năm... Nghe nói năm đó phu nhân cũng là thành hôn sau ba năm mới mang thai công tử...”

Nói xong, mặt của nàng ta đỏ lên.

Trong lòng Tô Vân Châu mặc dù còn có chút không được tự nhiên, nhưng cũng nói theo: “Đúng vậy, lúc ta chưa xuống núi, mẹ ta còn nói con gái chúng ta mang thai sinh con quá sớm sẽ không tốt với thân thể. Đợi tuổi tác lớn hơn chút nữa, thân thể cũng càng cường kiện hơn, sinh con cũng sẽ càng vững và khoẻ mạnh hơn...”

Yên Vũ nghe vậy, kinh ngạc nhìn hai nha hoàn.

Bọn họ cho rằng nàng sốt ruột vì không hoàai thai em bé mới đến tìm thần y?

Như vậy, ngược lại cũng tốt.

Yên Vũ không có biện giải, chỉ gật đầu. “Không gấp, xem cũng không sao. Nếu là thân thể không khỏe, nhanh chóng điều tiết ngược lại càng tốt hơn.”

“Loại chuyện này không cần phải mời thần y xem cho, ngược lại trong phủ có một số ma ma lớn tuổi có kinh nghiệm, bọn họ cũng biết xem mạch, còn biết không ít phương thuốc cổ truyền, có thể linh nghiệm!” Lục Bình an ủi.

Yên Vũ gật đầu, trong bụng có chút bất đắc dĩ.

Nhưng cũng có chút buồn vô cớ. Cuộc sống phòng the của nàng và Tuyên Thiệu luôn luôn vô cùng hài hoà.

Cho tới bây giờ vẫn không có tin tức, có lẽ là ý trời như vậy. Trước khi nàng biết rõ chân tướng, tốt nhất không nên lại xuất hiện chuyện khiến nàng trở tay không kịp.

Xe ngựa ngừng lại bên ngoài tiểu viện gần thập lý đình ở ngoại thành.

Còn chưa xuống xe, Yên Vũ liền nghe trong chái nhà phía đông có động tĩnh.

Cậu đã trở lại?

Tim Yên Vũ đập nhanh, nhưng duy trì vẻ mặt bình tĩnh, không chút hoang mang xuống xe.

“Thiếu phu nhân chậm một chút.” Tô Vân Châu đỡ nàng một cái, cũng học theo bộ dáng của nàng, thận trọng đạp lên ghế xe ngựa nhảy xuống càng xe.

Trước đây, nàng ta xোট một cái liền nhảy xuống xe ngựa.

“Các người chờ ta ở bên ngoài, nếu một canh giờ ta không có đi ra thì các người đi vào tìm ta.” Yên Vũ quay đầu dặn dò hai người.

“Cái gì?” Tô Vân Châu giơ tay lên cầm tay của Yên Vũ. “Thiếu phu nhân, xem thần y cũng sẽ có nguy hiểm?”

Lục Bình vẻ mặt khẩn trương nhìn chằm chằm nàng.

Yên Vũ cười khê. “Không có việc gì, chỉ là tính tình của thần y hơi cổ quái, ta sợ ứng phó không được, các người chỉ để ý chờ ở bên ngoài đi.”

“Nếu không thì ta theo người đi vào nhé?” Tô Vân Châu cũng không chịu buông tay.

Yên Vũ thấy nàng ta đầy lo lắng khẩn trương, trong lòng ảm áp.

Nàng biết rõ nàng ta thích sư huynh, thích mình thật nhiều, không những không có sinh ra lòng thù hận với mình mà vẫn còn thân thiết như vậy. Quả thật hiếm thấy.

Nàng vỗ vỗ tay của Tô Vân Châu. “Yên tâm đi, không sao đâu. Ta trước đây từng chữa trị lỗ tai ở chỗ này, tướng công biết.”

Yên Vũ rút tay của mình ra khỏi tay Tô Vân Châu, xoay người đi vào viện.

Sở dĩ dặn dò hai nha hoàn như thế là vì nàng sợ mình không thuyết phục được cậu, hai người sẽ nổi lên tranh chấp, nếu có người khác vào viện, cậu chắc chắn sẽ không tiếp tục tranh chấp với nàng.

Phía sau là ánh mắt lo lắng của Tô Vân Châu và Lục Bình. Yên Vũ giấu trong lòng tim đang đập loạn nhịp, đi về hướng chái nhà phía đông.

“An thần y có ở đây không?” Nàng giơ tay lên gõ vang cửa gỗ.

“Kèo kẹt...” một tiếng, cửa gỗ mở ra từ bên trong.

Tô Vân Châu đứng ở ngoài viện thò đầu nhìn vào trong, nhưng không thấy người nào khác. Chỉ thấy Yên Vũ nhắc chân đi vào chái nhà phía đông, cửa gỗ lại chậm rãi đóng lại ở sau lưng nàng. Ngăn tất cả ánh mắt theo dõi ở bên ngoài.

Yên Vũ vào chái nhà phía đông.

An Niệm Chi râu tóc bạc trắng ngồi ngay ngắn ở bên bàn gỗ.

“Trước đó ngươi có tới?”

“Dạ, cậu đi đâu vậy? Vì sao không nói với cháu một tiếng?” Yên Vũ thấp giọng hỏi.

“Tôi tìm ta có chuyện gì quan trọng à?”

“Dạ.” Yên Vũ nhìn tròn mắt màu xám của cậu, tim càng đập dồn.

“Đi theo ta.” An Niệm Chi đứng dậy, theo đường ngầm dưới giường trúc vào phòng đá.

Yên Vũ cũng đi theo ông ta xuống. Thật ra nàng nghĩ hai người nói ở trong phòng cũng được, bên ngoài cũng chỉ có Lục Bình và Tô Vân Châu cùng với người đánh xe mà nàng mang tới.

Với thính lực của bọn họ, hoàn toàn không nghe được đối thoại của cậu và nàng ở trong phòng. Không giống với lần trước có nhiều người bao vây ở bên ngoài. Hoàn toàn không cần thiết phải cẩn thận như vậy.

Nhưng cậu đi xuống trước, nàng cũng chỉ đành đi theo.

“Nói đi, có chuyện gì quan trọng?” An Niệm Chi đứng ở bên tường, vuốt ve bức vẽ trên tường đá.

“Cậu nói, người ám sát hoàng đế năm đó là Tuyên Văn Bình an bài, mục đích là để giá hoạ cho cha cháu là Diệp thừa tướng, thật không?” Yên Vũ tận lực khiến giọng nói của mình có vẻ bình tĩnh.

“Không sai.” An Niệm Chi chậm rãi gật đầu.

“Không, cậu, người nhất định đã lầm!” Yên Vũ lắc đầu. “Nếu là Tuyên Văn Bình an bài, nhưng sao mang theo Tuyên Thiệu đi vào mạo hiểm. Nếu là ông ta an bài, ông ta nhất định có thể dốc hết sức khổng chế, có chừng có mực. Sao lại để người ta đâm bị thương Tuyên Thiệu, khiến cho con trai duy nhất của ông ta cũng suýt nữa mất mạng?”

An Niệm Chi nghe vậy nâng mắt nhìn Yên Vũ.

“Là Tuyên Thiệu nói cho cháu biết?”

“Dạ.” Yên Vũ gật đầu.

“Ha ha, buồn cười!” An Niệm Chi cười lớn, râu trắng cũng run rẩy theo. “Lời nói trong miệng con của kẻ thù có thể thật? Cháu bị người ta lừa bỡn trong lòng bàn tay còn không tự biết!”

“Không, cháu tin tưởng Tuyên Thiệu!” Yên Vũ nhìn thẳng cậu, ánh mắt không bức lui chút nào.

An Niệm Chi quan sát nàng chăm chú. “Cháu tin tưởng Tuyên Thiệu?”

Yên Vũ trịnh trọng gật đầu.

“Như vậy, hôm nay cháu đến là để nói cho ta biết, cháu, không tin cậu?” An Niệm Chi gần từng chữ.

Yên Vũ nhú mày. “Cậu làm sao biết chắc chắn chân tướng năm đó sẽ không phải là giả đây? Cậu làm sao chắc chắn được các chủ của Toàn Cơ các không có lừa gạt cậu đây? Cháu và Tuyên Thiệu cùng người của Tuyên gia sớm chiều ở chung, bọn họ là hạng người gì, cháu rõ ràng hơn cậu! Tuyên Văn Bình sẽ không làm chuyện như vậy, cháu có mắt, cháu có tâm, cháu thấy được! Vì sao cậu không chịu tin cháu? Nhất định phải tin tưởng cái gọi là chân tướng do các chủ Toàn Cơ các nói cho cậu tám năm trước chứ?”

An Niệm Chi nhìn nàng, không nói tiếng nào, trong tròn mắt màu xám ẩn giấu tâm tình phức tạp.

“Cậu, người biết không? Cháu ở Tuyên Châu gặp phải các chủ Toàn Cơ các, cháu còn suýt nữa chết trong tay hắn! Hắn thiết kế cháu, dùng mộng yểm nói gạt cháu, muốn cháu giết Tuyên Thiệu! Có thể giữa Toàn Cơ các và Tuyên gia có thù hận nào mà cậu không biết đây? Có thể thù hận của cậu chỉ là bị người ta lợi dụng?” Yên Vũ tận lực kèm chế giọng của mình, khuyên can An Niệm Chi bị thù hận che mờ mắt.

“Phải không... Cháu cho là thù hận của ta là sai? Là bị người ta lợi dụng?” An Niệm Chi tự lẩm bẩm.

Xoay người nhìn bức vẽ trên tường đá. “Muội nghe thấy không? Ngọc Chi, con gái của muội luôn mồm bảo vệ kẻ thù giết muội, giết cả nhà của muội... Còn nói là ta sai rồi... Nó đã quên đi rồi, đã quên thù hận của Diệp gia các người, đã quên muội vô tội chết oan... Nó, không xứng làm con gái của muội!”

“Cậu!” Yên Vũ lớn tiếng cắt ngang ông ta. “Cháu không có quên thù của Diệp gia, thù của mẫu thân cháu, cháu nhớ rõ hơn so với cậu! Cháu đau hơn cậu! Nhưng cháu không muốn giết oan người vô tội! Cháu chỉ muốn biết rõ ràng chân tướng! Không muốn bị người ta lợi dụng che mắt, ngu xuẩn làm hung khí trong tay của kẻ khác!”

An Niệm Chi chợt xoay người, giơ tay bắn ra một luồng sương trắng.

Yên Vũ đột nhiên không kịp chuẩn bị, hút sương trắng này vào trong miệng. “Cậu, người...”

Chưa dứt một câu, nàng liền mềm oặt ngã xuống.

An Niệm Chi tiến lên trước tiếp được thân thể nàng sắp đổ xuống đất, quyền luyện nhìn mặt của nàng. “Thật giống mẹ của ngươi... Thật giống...”

Ông ta ôm lấy nàng, cũng không đi trở về hành lang mà chạm vào cây đuốc cố định ở trên tường, chỉ thấy giường đá trầm xuống, lộ ra một cầu thang thông đến nơi khác.

Ông ta ôm Yên Vũ chậm rãi đi xuống cầu thang.

Yên Vũ không biết mình hôn mê bao lâu, ngửi được có mùi hoa nhàn nhạt, yếu ớt tỉnh lại.

Mở mắt nhìn thấy cậu đang cầm một mảnh hoa thơm khô được ép thật mỏng, lay động ở trước mũi của nàng. Chính mùi thơm được tỏa ra trên miếng hoa mỏng này khiến nàng tỉnh lại.

“Cậu, người là có ý gì?” Yên Vũ chợt ngồi dậy từ dưới đất.

Nàng co rúm lại, chỉ cảm thấy cả người lạnh vô cùng.

Nhìn xung quanh một cái, bên trong phòng đá nhỏ lại bày nhiều bồn bằng lớn, tỏa ra khí lạnh khắp nơi, khiến cho người ta thoáng như ngâm mình trong rét đậm.

Nàng nhịn không được hắt hơi một cái, hít hít mũi.

An Niệm Chi nhìn nàng một cái, cũng không nói chuyện, đứng dậy đi tới bên cạnh một cái khạp lớn bằng ngọc lưu ly được bồn bằng vây chung quanh.

Yên Vũ hơi híp mắt lại, nhìn về phía cái khạp lớn bằng ngọc lưu ly.

Trong cái khạp bằng ngọc lưu ly dài hơn thân người ngâm một chất lỏng màu hồng nhạt, trong chất lỏng màu hồng nhạt dường như có cái gì đó lay động.

Phòng đá này không giống với phòng đá trước khi nàng hôn mê, chỉ có một chiếc đèn lồng nhỏ nhoi, ánh sáng mờ tối, nhìn không rõ.

Nàng đứng dậy đi về phía cái khạp bằng ngọc lưu ly.

Tới gần mới phát hiện, hình dáng của cái khạp bằng ngọc lưu ly là quan tài, ngâm trong chất lỏng màu hồng nhạt chính là một người!

Trong lòng nàng hoảng hốt, nhưng lòng hiếu kỳ vẫn kéo bước chân nàng về phía trước. Nàng đi từng bước một tới bên cạnh quan tài ngọc lưu ly, chăm chú nhìn vào trong quan tài.

Phía dưới chất lỏng màu hồng nhạt là một người phụ nữ quần áo lộng lẫy đang nằm.

Mặt của nàng ta cực kỳ giống với mình.

Yên Vũ lập tức lui lại một bước, thở dốc.

Nàng run sợ nghĩ đến cái gì, giống như điên cuồng xoay người sang chỗ khác, cầm lên đèn dầu ở đằng xa, lần nữa đi tới bên cạnh quan tài ngọc lưu ly, cầm đèn rọi sáng người nằm trong quan tài.

Cả người nàng không cầm được run rẩy, tay cầm đèn gần như không ổn định.

“Đây... Đây là mẹ...”

Yên Vũ run rẩy, nói cũng không rõ ràng.

“Thả bà ấy ra! Thả bà ấy ra! Tại sao ông nhốt bà ấy ở chỗ này! Mẹ! Mẹ! Mẹ nghe thấy không? Con là Vũ nhi, con tới cứu mẹ! Mẹ! Mẹ!”

Yên Vũ quàng đèn dầu đi, hai tay nắm thành quyền, từng cái tiếp từng cái đập mạnh vào quan tài ngọc lưu ly.

“Thả bà ấy ra! Ông có nghe hay không! Thả bà ấy ra!”

Trong mắt Yên Vũ đã hoàn toàn mờ hồ, nắm tay hung hăng nện ở trên quan tài ngọc lưu ly, nện đến chảy máu.

Ngọc lưu ly nhìn như yếu ớt nhưng kiên cố dị thường, không chút sút mẻ.

Người phụ nữ bị giam ở trong quan tài ngọc lưu ly càng đáng vẻ an tường nằm trong chất lỏng màu hồng nhạt, im hơi lặng tiếng.

“Yên Vũ, cháu tỉnh táo lại...” An Niệm Chi bắt lại tay của nàng.

Máu của nàng từ ngón tay chảy đến trên tay của ông ta.

“Không, ông buông ra!” Yên Vũ liều mạng giãy dụa. “Ta phải cứu mẹ ra! Ta phải cứu mẹ ra!”

“Cháu bình tĩnh lại! Cháu không mở ra được!” An Niệm Chi lớn tiếng nói với nàng.

“Không, không, nhất định có thể, nhất định có thể!” Yên Vũ lắc đầu, liên tục lắc đầu. “Cháu có thể cứu bà ấy ra, tại sao cậu muốn cản cháu? Tại sao không cứu bà ấy?”

“Bà ấy đã chết! Yên Vũ, cháu nhìn rõ ràng! Bà ấy đã chết!” An Niệm Chi lạc giọng quát nàng.

Giọng nói lớn chấn động trong tai Yên Vũ vang lên ù ù.

Nàng thất hồn lạc phách chỉ biết lắc đầu. “Gạt cháu, cậu gạt cháu, mẹ không chết... Mẹ không chết... Mẹ giống như đúc với tám năm trước, cháu còn nhớ rõ, cháu đều nhớ... Cậu cứu mẹ, cậu cứu mẹ đi! Cháu biết, cậu nhất định có thể cứu mẹ đúng không? Cậu, cậu, van cầu cậu, mau cứu mẹ của cháu...”

Yên Vũ thất thanh khóc rống, mẹ trong quan tài ngọc lưu ly vẫn trẻ tuổi như vậy, giống như thời gian tám năm không lưu lại chút dấu vết nào trên mặt của bà, bà vẫn xinh đẹp như năm đó.

Toàn thân Yên Vũ vô lực, tay của An Niệm Chi đang kèm hai tay nàng, nàng hoàn toàn không thoát được.

“Cháu nhìn cho rõ, bà ấy đã không còn hít thở, bà ấy thật đã chết rồi... Bà ấy đã nằm ở chỗ này tám năm... Tám năm, bất động không ăn không uống, không có hô hấp, không có tim đập...” Giọng nói của An Niệm Chi nói ở bên tai nàng.

Yên Vũ dựa vào quan tài ngọc lưu ly trượt xuống ngồi trên đất. Mặt áp sát vào trên quan tài, cách chất lỏng màu hồng nhạt, kinh ngạc nhìn mẫu thân.

Dáng vẻ của bà nằm an tường như vậy, thật giống như đang ngủ.

Sao lại là chết rồi chứ...

109. Chương 111: Tìm Không Thấy

“Cậu, không phải cậu là thần y sao? Không phải cậu có thể cứu sống người chết xương đã trắng sao? Cậu mau cứu mẫu thân đi! Cậu mau cứu bà ấy đi!” Yên Vũ khóc nhìn An Niệm Chi siết chặt hai tay mình, khẩn cầu.

“Ta là thần y không phải là thần tiên...” An Niệm Chi nhìn Yên Vũ, nói.

Yên Vũ lắc đầu, cả người thất hồn lạc phách. “Buông cháu ra.”

“Cháu cam đoan không làm chuyện vô vị nữa.”

Yên Vũ gật đầu, lúc này An Niệm Chi mới buông tay nàng ra.

Yên Vũ xoay người, dựa vào trên quan tài ngọc lưu ly, mở to hai mắt, nhìn mẫu thân nằm ở bên trong không nhúc nhích.

“Mẹ...”

Tám năm, không ai biết nàng có bao nhiêu hồi hận năm đó tại sao ham chơi, tại sao muốn mang theo biểu ca lên chuồn ra phủ thừa tướng xem hoa đăng. Vì sao ngay cả nhìn cha mẹ một lần cuối cũng không được...

Hôm nay nàng lại gặp được mẫu thân, dáng vẻ giống hệt như trong trí nhớ, một chút cũng không thay đổi.

Mẹ vẫn búi búi tóc, trên tóc cài trâm vàng, cổ áo và tay áo thêu hồ điệp. Quần áo vẫn màu đỏ thẫm hoặc màu sắc rực rỡ như thế, tựa như năm tháng bị ngăn ở bên ngoài quan tài ngọc lưu ly, bà nằm trong quan tài, cách biệt với thời gian biến đổi.

Yên Vũ nhìn chằm chằm mẫu thân không chớp mắt. Tựa như rất sợ một động tác sai lầm nhỏ của nàng, giống như trong một cái chớp mắt tiếp theo thì bà sẽ mở mắt ra, nhìn nàng, dịu dàng gọi nàng: “Vũ nhi...”

“Đừng nhìn, ta nhìn tám năm... vẫn là bộ dáng này...” An Niệm Chi nói ở sau lưng nàng.

Yên Vũ lại giống như không nghe được lời của ông ta, khó có thể tin nhìn chằm chằm mẫu thân.

“Không, cậu nhất định có biện pháp cứu sống bà ấy!”

Yên Vũ chợt đứng lên, quay sang nói với An Niệm Chi: “Bằng không, tại sao cậu không cho bà ấy mồ yên mả đẹp? Tại sao muốn giữ lại bà ấy tám năm, không để cho bà ấy biến đổi?”

Yên Vũ chỉ vào những bồn băng xếp đồng trong phòng đá. “Những bồn băng này đều là vì cậu muốn giữ lại hình dáng của mẫu thân hoàn hảo như lúc ban đầu mà làm phải không? Cậu nhất định có biện pháp cứu sống bà, đúng hay không?”

An Niệm Chi dời tầm mắt đi, lắc đầu. “Không thể, cháu đừng nghĩ quá nhiều.”

“Là cháu nghĩ quá nhiều. Hay là cậu đang gạt cháu?” Yên Vũ nhắc chân tới gần ông ta. “Bà ấy là mẹ của cháu, cậu giữ lại thi thể của bà, không cho bà mồ yên mả đẹp, việc này không thích hợp. Nếu cậu không có cách nào cứu sống bà. Cháu sẽ an táng mẫu thân của cháu!”

Nàng đã từng cho rằng trận hoả hoạn đó nuốt tất cả của nàng, nhà của nàng, thân phận của nàng, người thân của nàng... Cuối cùng, ngay cả toàn bộ hài cốt của người thân đều táng ở trong trận hoả hoạn đó, không có lưu lại gì cả.

Nhưng hôm nay thấy mẫu thân hoàn hảo như thế, bình tĩnh nằm ở trước mặt mình. Sao không thể khiến nàng chấn động.

“Người không thể!” An Niệm Chi hét lớn một tiếng, gân xanh trên đầu nổi lên, bước nhanh tới bên cạnh quan tài ngọc lưu ly, trùi miến nâng tay sờ quan tài ngọc lưu ly trong suốt. “Ai cũng không thể, cũng không bao giờ có thể mang đi nàng từ bên cạnh ta nữa!”

Yên Vũ híp mắt lại, chăm chú nhìn ông ta. “Vì vậy, cậu nhất định có biện pháp cứu bà ấy tỉnh lại, đúng hay không?”

An Niệm Chi thở dài một tiếng, một lúc lâu mới yếu ớt mở miệng. “Ba năm trước đây ta đã từng gặp được cơ hội ngàn năm một thuở, thiếu chút nữa, chỉ thiếu một chút nữa là có thể cứu sống nàng... Nhưng ai ngờ lại xuất hiện sai lệch... Nàng không thể tỉnh lại, bỏ lỡ lần cơ hội kia, ta không biết... thật sự không biết...”

An Niệm Chi lắc đầu, vẻ mặt cũng biến thành vô cùng hoảng hốt. “Ta không biết còn có khả năng không... Tám năm, ta đã quen canh chừng nàng như vậy, dù cho không còn cơ hội nữa... Ta cũng sẽ canh chừng nàng đến khi ta chết...”

Yên Vũ kinh ngạc nhìn bộ dáng An Niệm Chi dựa nửa thân mình vào trên quan tài ngọc lưu ly.

Nàng đã sớm cảm thấy tình cảm của cậu đối với mẫu thân vượt xa tình cảm của một ca ca nên đối với muội muội.

Cậu yêu mẫu thân...

Nàng lui lại một bước, tất cả trước mắt đều quá mức chấn động. Nàng cảm thấy mình đã không còn khả năng suy xét, không thể bình tĩnh, quá nhiều kích động. Nàng thậm chí đã quên vì sao mình tới tìm cậu, vì sao rõ ràng đang ở trong phòng đá quen thuộc đầy bức hoạ mẫu thân lại bỗng nhiên xuất hiện ở nơi này? Đây là đâu?

Nàng thở dốc hồi lâu. “Đó là muội muội của cậu, cậu...”

An Niệm Chi nghe vậy thì ngẩng lên từ quan tài ngọc lưu ly, bình tĩnh nhìn nàng.

Ánh đèn trong phòng đá mờ tối, nàng không thấy rõ vẻ mặt của An Niệm Chi, chỉ cảm thấy mặt ông ta lúc này nhất định âm trầm đáng sợ.

“Ta cũng không biết còn có thể sống bao lâu, sau khi ta chết, thi thể của mẹ cháu tất nhiên không thể duy trì như vậy.” An Niệm Chi nhắc chân tới gần nàng. “Cháu không muốn để ấu thân thấy sau khi thù của bà được báo thì bình yên chôn cất sao?”

“Cậu quả thật không có cách nào cứu tỉnh mẫu thân?” Yên Vũ run giọng hỏi.

“Cũng không phải hoàn toàn không có hy vọng, chỉ là cơ hội có thể gặp không thể cầu... Cháu giết Tuyên Văn Bình, ta sẽ trả mẹ cháu lại cho cháu, thế nào?” An Niệm Chi bỗng nhiên cất giọng hỏi.

Yên Vũ lắc đầu. “Cậu, vì sao cậu hận Tuyên Văn Bình như thế? Cháu nói, chuyện năm đó có lẽ không phải như cậu cho rằng! Tuyên Văn Bình có lẽ không phải là hung thủ hại cả nhà của cháu! Vì sao cậu khẳng định một mực?”

“Hắn giết mẹ ngươi! Là hắn! Hắn là hung thủ! Là hắn hại chết mẹ ngươi! Mẹ ngươi vô tội biết bao!” An Niệm Chi nghe vậy nổi giận, từng tiếng gào thét gần như chấn động điếc lỗ tai Yên Vũ, gần như đánh vỡ phòng đá.

Yên Vũ lùi lại hai bước, vẫn kiên định lắc đầu. “Không, thích khách năm đó chắc chắn không phải là Tuyên Văn Bình an bài! Cháu không tin, cháu muốn đích thân tìm ra chân tướng!”

An Niệm Chi chợt cười lạnh, gương mặt dưới ánh đèn mờ càng phát ra dữ tợn. “Ngươi không tin? Không phải là Tuyên Văn Bình, vậy là ai? Ngươi nghĩ là ai? Là Diệp Chính Lương? Có phải ngươi đã bắt đầu hoài nghi cha mình năm đó thực sự có ý muốn mưu phản?”

Yên Vũ lắc đầu. “Không, cha cháu không phải là người như vậy, cháu không phải là đang hoài nghi cha! Phía sau chuyện này nhất định còn có ẩn tình, chẳng qua là bây giờ chúng ta không biết mà thôi!”

An Niệm Chi lạnh lùng nhìn nàng. “Ngươi đưa con gái bất hiếu này, thà rằng tin kẻ thù, tin một người hại chết mẹ của mình, cũng không chịu tin cậu! Ngươi không xứng làm con gái của Ngọc Chi! Ngươi cút đi!”

Nhìn thấy An Niệm Chi giơ tay lên, Yên Vũ lập tức lui về sau.

Nhưng dưới sự khấn nguyện của nàng vẫn khó tránh khỏi hít vào trong mũi khói trắng mà ông ta bắn ra.

Trong nháy mắt, mắt tối sầm, nàng lại ngất đi.

Trước khi hôn mê nàng còn đang suy nghĩ gian phòng đá này rốt cuộc là ở đâu?

Lục Bình và Tô Vân Châu chờ ở bên ngoài tiểu viện, đợi lâu cũng không thấy Yên Vũ đi ra.

Dưới thương lượng của hai người, không chờ thêm nửa canh giờ, liền đá văng cửa viện, xông vào.

Tô Vân Châu đập vang cửa chái nhà phía đông, nhưng bên trong không có một động tĩnh nào.

Nàng ta cảm thấy không tốt, một cước đá văng cửa.

Nhưng trong phòng nào có bóng dáng của thiếu phu nhân?

“Làm sao bây giờ?” Tô Vân Châu đầy vẻ lo lắng.

“Thiếu phu nhân? Thiếu phu nhân...” Lục Bình la lớn, chưa từ bỏ ý định.

Nhưng đáp lại nàng ta chỉ có im lặng vô biên, cùng với tiếng chim hót như có như không bên ngoài sân.

“Ta kêu người đánh xe đi báo cho công tử, chúng ta ở lại xem có thể tìm được chút manh mối hay không.”
Lục Bình nói, xoay người xông ra khỏi chái nhà phía đông, báo cho người đánh xe.

Người đánh xe lập tức giơ roi giục ngựa, nhanh chóng đi.

Lục Bình cùng Tô Vân Châu lật tung toàn bộ sân, nhà chính, chái nhà phía đông, nhưng không tìm được bất kỳ manh mối gì.

“Chúng ta luôn trực ở cửa, hắn mang theo thiếu phu nhân rời khỏi, sao có thể một chút động tĩnh cũng không có đây?” Tô Vân Châu cắn đầu ngón tay, gãi đầu nói.

Không bao lâu liền nghe được tiếng vó ngựa chạy nhanh đến. Ngựa chưa dừng lại, Tuyên Thiệu đã phi thân xuống, nhảy vọt vào viện.

Lục Bình nghe được tiếng vang, lập tức đi tới trong sân. “Công tử... không thấy thiếu phu nhân. Chúng nô tỳ chính mắt nhìn thấy thiếu phu nhân vào chái nhà phía đông, vẫn chưa rời đi...”

Không đợi Lục Bình dứt lời, Tuyên Thiệu liền nhấc chân vào chái nhà phía đông.

Tô Vân Châu thấy sắc mặt của hắn, nhin không được rụt người lại.

Hiện giờ Tuyên công tử thật là đáng sợ...

Tuyên Thiệu tỉ mỉ kiểm tra khắp mọi ngõ ngách của chái nhà phía đông. “Lấy giường trúc ra.”

Lập tức có thị vệ đi theo đến dời giường trúc qua một bên.

Dưới giường trúc có đây một tấm ván gỗ. Hắn ngồi xổm người xuống, gõ một cái, chỉ vào một chỗ trong đó nói: “Cạy ra!”

Thị vệ lập tức tiến lên, cạy tấm ván gỗ ra.

Một đường ngầm sâu không thấy đáy hiện ra trước mặt mọi người.

“Hả? Lại có mật đạo?” Tô Vân Châu nhin không được kêu lên.

Tuyên Thiệu đang muốn thả người xuống, bị một thị vệ ở bên cạnh cản lại. “Công tử, để thuộc hạ đi trước.”

Dứt lời, thị vệ đó theo thang dây xuống dưới mật đạo.

Không bao lâu, giọng của hắn truyền lên từ dưới lòng đất. “Công tử, phía dưới có mật thất!”

Tuyên Thiệu nghe vậy, thả người nhảy xuống mật đạo, đi qua hành lang hẹp, tới trước cửa phòng đá.

Thị vệ lục lợi nửa ngày cũng không thể mở cửa phòng đá ra.

Tìm không thấy Yên Vũ, trong lòng Tuyên Thiệu đã sớm nóng như lửa đốt.

Nhưng vào giờ khắc này hắn không thể không khiến ình tĩnh táo lại, lục lợi ở mọi nơi trên cửa đá lạnh lẽo.

Chạm đến một chỗ hơi có cơ quan nhô ra, hắn chậm rãi dùng sức làm chuyển động cơ quan.

Cửa đá mở ra.

Mười hai cây đuốc chiếu phòng đá rất sáng.

Tuyên Thiệu kinh ngạc nhìn bức tranh vẽ mỹ nữ trên vách tường.

Người con gái kia toàn thân ăn mặc lộng lẫy, hoặc ngồi hoặc đứng, hoặc chơi đùa giữa hoa, hoặc giơ quạt bắt bướm, nụ cười sáng rõ, giống như đúc.

“Yên Vũ?” Tuyên Thiệu nhìn người con gái trên tường, đôi mắt như hắc diệu thạch thất chặt.

Hắn giơ tay lên muốn lấy cây đuốc trên tường xuống, đem ánh lửa gần hơn chút để nhìn cho rõ ràng hơn.

Nhưng cây đuốc bị cố định ở trên tường, bị hấn động tới, giường đá bên trong phòng đá bỗng nhiên trầm xuống.

Trên vị trí của giường đá xuất hiện một cầu thang dẫn xuống phía dưới.

Lục Bình và Tô Vân Châu theo vào phòng đá sợ hết hồn.

“Còn có mật thất?” Tô Vân Châu thò đầu vào trong nhìn xung quanh.

Tuyên Thiệu dẫn đầu theo cầu thang đi xuống.

Những người khác cũng lập tức đuổi theo.

Dưới cầu thang lại là một đoạn hành lang hẹp, vừa tối vừa dài, có không khí ẩm ướt đập vào mặt.

Tuyên Thiệu cảm nhận được có luồng khí đập vào mặt, trong bụng đoán được đầu kia của mật đạo phải là thông ra bên ngoài.

Quả nhiên, đi một hồi liền nhìn thấy phía trước có ánh sáng mờ mờ len vào.

Hắn đi nhanh mấy bước, đẩy cổ đắp ở trên cửa ra.

Ra khỏi mật đạo, trước mắt là một mảnh rừng yên tĩnh không tiếng động.

Hắn kiểm tra mọi nơi. Xung quanh không có người sinh sống, cũng không có tiếng của ai, chỉ có tiếng chim hót chiêm chiêm, càng yên tĩnh khiến người ta hoảng hốt.

Hắn cúi đầu đi mấy bước, phát hiện ở trên một phiến cỏ xanh có dấu vết bánh xe nghiền qua.

Lập tức ra lệnh: “Đuổi theo dấu vết bánh xe!”

“Dạ!” Mấy tên thị vệ lập tức theo vết bánh xe chạy ra ngoài rừng.

“Thần y rốt cuộc là ai? Người thấy bức hoạ trong mật thất không? Bên trên vẽ có phải là thiếu phu nhân không?” Tô Vân Châu kể vào bên tai Lục Bình khẽ hỏi.

Lục Bình đẩy nàng ta một cái, trừng mắt liếc nàng ta, không cho nàng ta nói nữa.

Tô Vân Châu nhìn nhìn lưng thẳng tắp toả ra khí lạnh của Tuyên Thiệu, mím miệng.

Không bao lâu, thị vệ đuổi theo vết bánh xe đã vòng trở lại.

“Hồi bẩm công tử, xe ngựa vào thành.”

Tuyên Thiệu thông qua đường ngầm, trở lại trong sân của An thần y, phân phó với thị vệ canh giữ trong sân: “Lưu lại hai người canh ở chỗ này, những người còn lại triệu tập mọi người của Hoàng thành ti, tìm kiếm thiếu phu nhân khắp thành!”

“Dạ!”

Tuyên Thiệu phi thân lên ngựa, đánh ngựa chạy về phía trong thành.

“Yên Vũ, nàng ở đâu? Bất kể nàng đã từng trải qua cái gì, bất kể nàng che giấu ta cái gì, giờ đây ta chỉ muốn nàng bình an trở lại bên cạnh ta...”

Tuyên Thiệu thúc bụng ngựa, suy nghĩ trong đầu càng thêm bức thiết.

“Cái gì?” Tần Xuyên ngạc nhiên đứng dậy, nhìn chăm chăm Tô Vân Châu.

“Thiếu phu nhân nàng ta, nàng ta không thấy... Tuyên công tử đã sai người tìm kiếm khắp thành, sư huynh không nên gấp, nhất định có thể tìm được! Tuyên công tử nhất định có thể tìm được nàng ta... Người đừng nóng giận... Ta, ta nên cùng vào với nàng ta... Xin lỗi...”

Lời của Tô Vân Châu còn chưa nói hết, Tần Xuyên đã lách mình qua người nàng ta ra khỏi phòng.

Tuyên Thiệu giống như điên cuồng, hạ lệnh mọi người của Hoàng thành ti lục soát từng nhà.

Bất kể hoàng thân quý tộc hoặc bá tính bình dân cũng không được ngoại lệ.

Đã có vài nhà hiền quý chạy đến trong cung cáo trạng Tuyên Thiệu, nói hấn ý thể hiếp người, tùy ý xông vào nhà dân.

Nhưng hành vi của Tuyên Thiệu không thu liễm chút nào. Buổi trưa vừa qua khỏi, toàn bộ thành Lâm An đã bị lật hơn phân nửa.

Tần Xuyên một tay nắm chặt kiếm, một tay nắm chặt thành quyền.

Rảo bước xuyên qua đầu đường cuối ngõ ở Lâm An.

“Yên Vũ, Yên Vũ... Muội ở đâu? Lần này nếu để cho ta tìm được muội, ta nhất định sẽ không, sẽ không để muội rời khỏi nữa...”

Tần Xuyên tự nhủ.

Sắc trời đã dần tối xuống.

Toàn bộ Hoàng thành ti lục soát không thu hoạch được gì.

Muốn giấu một người ở Lâm An, quả thật rất dễ.

Muốn tìm ra người bị giấu, không khác gì mò kim đáy biển.

Sắc trời càng muộn, sắc mặt của Tuyên Thiệu càng chìm, trong lòng hấn cũng càng sốt ruột.

Bỗng nhiên một chiếc xe ngựa ở góc đường rơi vào tầm mắt của hấn.

Chiếc xe ngựa kia dường như đỗ ở chỗ đó rất lâu rồi. Hấn nhớ được một canh giờ trước đây, lúc đi qua nơi này, chiếc xe ngựa kia đã đỗ ở chỗ đó.

Xe ngựa không có đặc tính rõ rệt đặt ở đầu đường, rất bình thường.

Cửa buồng xe ngựa đóng kín, trên xe không có người điều khiển.

Con ngựa cúi đầu gặm rễ cây bên trên thảm cỏ, đã gặm hơn phân nửa thảm cỏ.

Hấn vốn tưởng rằng người đánh xe chắc là cách không xa.

Nhưng một canh giờ trôi qua, xe ngựa vẫn ở nguyên chỗ này, hình như là xe ngựa vô chủ.

Trong bụng Tuyên Thiệu khê động, cất bước tiến lên.

Con ngựa giật mình lui hai bước, bị hấn bắt lại dây cương.

Tuyên Thiệu ổn định ngựa, phi thân lên xe, đẩy cửa buồng xe ra.

Thấy Yên Vũ hai mắt nhắm nghiền, yên lặng nằm trên sàn buồng xe, không nhúc nhích.

Giờ khắc này Tuyên Thiệu không thấy hoảng loạn trên mặt mình, hấn vội tiến lên, thấp thỏm kêu: “Yên Vũ, Yên Vũ?”

Không có ai đáp lại.

Hấn run rẩy vươn tay, thò về phía hơi thở của nàng.

Có khí chảy lướt qua tay hấn.

Lúc này hấn mới thở dài một hơi.

“Yên Vũ, tỉnh lại.” Tuyên Thiệu ôm lấy Yên Vũ, phi thân nhảy xuống xe ngựa.

Lại đối mặt với Tần Xuyên đã bị đổ mắt vì tìm kiếm khắp nơi.

Tần Xuyên và Tuyên Thiệu bốn mắt nhìn nhau, vẻ mặt của hai người đều rất lạnh.

Tần Xuyên nhìn nhìn xe ngựa sau lưng Tuyên Thiệu, quả đấm xuôi ở bên người chặt hơn vài phần.

“Ta mang nàng hồi phủ trước, ngươi, tránh ra!” Tuyên Thiệu lạnh lùng nói.

Tần Xuyên nhìn Yên Vũ nhắm mắt không nói trong ngực hấn, cuối cùng né người lui qua một bên.

Không ai biết lúc này trong lòng Tần Xuyên vô cùng hối hận... Có lẽ thật sự hắn và biểu muội thiếu duyên phận... Có lẽ thật sự ông trời quyết định như vậy?

Rõ ràng hôm nay hắn đi qua bên cạnh chiếc xe ngựa nhiều lần.

Rõ ràng hắn có thật nhiều cơ hội có thể tìm ra biểu muội trước Tuyên Thiệu.

Vì sao mỗi lần hắn đều vội vã đi qua...

Vì sao hắn không một lần nhìn vào trong xe ngựa một cái...

Duyên phận không nói rõ được cũng không tả rõ được, không bị chi phối bởi con người. Bất kể lúc này trong lòng Tần Xuyên hối hận cỡ nào cũng chỉ có thể thân mình cứng ngắc đứng tại chỗ, mắt mở trừng trừng nhìn Tuyên Thiệu ôm Yên Vũ càng đi càng xa, lên xe ngựa của Tuyên phủ, biến mất ở góc đường, rồi không nhìn thấy nữa.

Hắn đứng ngẩn ra hồi lâu mới cất bước đi về phía trước.

110. Chương 112: Khởi Nguồn Chiến Tranh Lạnh

Lúc Yên Vũ tỉnh lại thì xe ngựa còn chưa về đến Tuyên phủ.

Nàng dựa ở trong lòng Tuyên Thiệu. Xe ngựa khê xóc nảy cũng không ảnh hưởng quá lớn đối với nàng.

Nàng kinh ngạc nhìn Tuyên Thiệu trước mắt, trong mắt vẫn còn vương chút mờ mịt. Không phải là nàng đang ở trong mật thất sao? Trong mật thất cất giấu quan tài ngọc lưu ly. Trong quan tài có mẫu thân của nàng nằm!

Nàng chợt ngồi dậy từ trong lòng Tuyên Thiệu, lo lắng nhìn xung quanh một chút.

Không sai, bây giờ nàng đang ở trên xe ngựa. Không thấy cậu, cũng không thấy mẫu thân.

Chẳng lẽ tất cả vừa rồi không thật?

Bây giờ đã nhá nhem tối, trong xe không có chút đèn. Có sắc trời mờ tối bên ngoài màn xe chiếu vào.

Nàng thậm chí không thấy rõ biểu cảm trên mặt Tuyên Thiệu.

Từ khi nàng tỉnh lại đến lúc nàng ngồi dậy từ trong lòng Tuyên Thiệu, Tuyên Thiệu vẫn chưa phát ra một lời.

Không khí trong xe như hơi ngưng trệ.

Yên Vũ cau mày nhìn Tuyên Thiệu. Trong nhất thời không biết mình nên nói cái gì.

Hỏi hắn đã cứu mình ra từ đâu? Hắn có thể tìm được mình, có lẽ hắn cũng đã thấy qua phòng đá trong tiểu viện gần thập lý đình ở ngoại thành, chắc chắn hắn cũng thấy được bức họa trên vách tường đá. Như vậy lúc trước tại sao mình lại đột nhiên biến mất, quan hệ của mình và An thần y như thế nào, mình nên giải thích ra sao?

Hắn không mở miệng, nàng cũng không biết mình nên mở lời từ đâu.

Giữa hai người dường như tiếp tục giằng co.

Ai cũng không xung phong đánh vỡ bầu không khí ngưng trệ trong xe ngựa.

Xe ngựa vào cổng chính của Tuyên gia, dừng lại ở cổng trong.

“Công tử.” Người đánh xe ở bên ngoài kêu một tiếng.

Tuyên Thiệu đứng dậy đưa tay đỡ Yên Vũ.

Yên Vũ theo bản năng né một cái, tránh tay của hắn.

Tuyên Thiệu ngăn người. Con người đen nhánh bình tĩnh nhìn nàng, bàn tay đưa ra của hắn cũng cứng lại ở giữa không trung.

Trong lòng Yên Vũ hơi tự trách, đây là Tuyên Thiệu, mình tránh Tuyên Thiệu làm cái gì?

Nhưng khi nàng muốn vươn tay nắm lấy tay của Tuyên Thiệu thì Tuyên Thiệu đã xoay người nhảy xuống xe ngựa trước.

Trong lòng Yên Vũ ngưng lại một chút, tựa như đã trúng một búa rầu rĩ. Có chút buồn khổ, khó mà diễn tả bằng lời.

Nàng vịn khung cửa xe, đạp lên ghế xe ngựa, xuống xe ngựa.

“Thiếu phu nhân, người không sao chứ?” Tô Vân Châu từ xa chạy tới. “Chúng tôi lo lắng chết! Người không biết, công tử cũng sắp điên lên, phải ra toàn bộ người của Hoàng thành ti, muốn lật cả Lâm An để tìm người đó!”

Yên Vũ nghe vậy, trên mặt có chút xấu hổ, nâng mắt nhưng chỉ thấy bóng lưng Tuyên Thiệu đứng ở bên cạnh, chẳng nói câu nào.

Mình đột nhiên biến mất, không khó tưởng tượng ra trong lòng hắn lo lắng, về tình về lý bây giờ mình cần phải cho hắn một lời giải thích mới đúng.

Thế nhưng Yên Vũ không biết giờ đây mình nên nói cái gì? Có thể nói cái gì?

Nói cho hắn biết, thật ra An thần y là cậu của nàng? Nói cho hắn biết, thật ra mình là con gái của Diệp thừa tướng, vì báo thù diệt môn năm đó mới tiếp cận hắn?

Những lời này, nàng giờ đây làm sao nói thành lời được?

Sự thật không rõ, quá khứ của nàng đã không thể nào nói đến.

Vả lại bóng lưng mang chút lạnh lùng của Tuyên Thiệu khiến trong lòng nàng không chắc chắn. Nàng không biết hắn đã biết cái gì? Đã biết bao nhiêu? Hắn là cứu mình ra từ trong mật thất của cậu sao? Vậy hắn có thấy mẫu thân của mình không? Hắn đã đoán được thân thế của nàng hay không?

Giờ đây bóng lưng chìm trong lạnh lùng của hắn, không nói một câu nào, không biết hắn đang tự trách mình đã giấu diếm, có phải lòng tràn đầy tức giận hay không?

Yên Vũ cắn môi dưới, trong lòng rầu rĩ không nguôi.

Tuyên Thiệu chợt xoay người lại, giọng lạnh nhạt nói: “Nàng đi về nghỉ ngơi đi, có việc thì cho người đến Hoàng thành ti tìm ta, ta còn có việc phải xử lý.”

Nói xong hắn cũng không quay đầu lại, lên xe ngựa, ra khỏi viện.

Hắn thậm chí không có cho nàng thời gian trả lời, không tính nghe lời giải thích của nàng.

Yên Vũ nhìn xe ngựa đi xa, ngựa đau đến hít thở đều phải cố hết sức.

Nàng và Tuyên Thiệu từ lúc mới vừa bắt đầu đã định trước sẽ biến thành hôm nay, thậm chí không bằng như bộ dáng hôm nay ấy chứ?

Lúc đầu, từ khi nàng chọn giấu diếm thì đã quyết định cuối cùng sẽ có một ngày bọn họ phải đối mặt với xấu hổ cùng xa cách sau khi chân tướng bị vạch trần phải không?

Yên Vũ lặng im xoay người bước từng bước đi trở về.

Tô Vân Châu nhìn hướng xe ngựa rời đi một chút, lại nhìn sắc mặt cực kỳ khó coi của Yên Vũ.

Bước nhanh đuổi theo. “Thiếu phu nhân, người và công tử làm sao vậy? Cãi nhau à? Người phải hiểu công tử ạ, lúc công tử nghe nói không tìm được người, sắc mặt cũng thay đổi. Ta cho tới bây giờ chưa từng qua thấy dáng vẻ kia của hắn, ngay cả Lục Bình cũng bị dọa! Công tử rất lo lắng cho người... Còn có cái phòng đá kia, trên vách tường trong phòng đá toàn là chân dung của người, thật quái dị...”

Yên Vũ cúi đầu từng bước một đi trở về.

Lời của Tô Vân Châu nói nàng dường như cũng không có nghe thấy câu nào.

“Thiếu phu nhân...”

“Để ta một mình yên lặng.” Yên Vũ đẩy cửa phòng chính ra, trở tay nhốt mình vào trong phòng.

Nàng đi vào phòng trong, nằm lên giường.

Từ thân thể đến đáy lòng, cả người nàng uể oải không chịu nổi, một câu cũng không muốn nói, cái gì cũng không muốn nghĩ.

Nếu nàng có thể sống đơn giản như Tô Vân Châu vậy thì tốt biết bao. Tự do tự tại, vui tươi hoạt bát, không bị ràng buộc, không cần phải làm trái với nội tâm của mình...

Nàng nhắm mắt lại, rõ ràng cái gì cũng không muốn nghĩ, nhưng nhắm mắt lại thì trong đầu đều là cái quan tài ngọc lưu ly cùng với dáng vẻ mẫu thân ngăm mình trong dịch thể màu hồng nhạt đó...

Mẫu thân...

Dưới ánh đèn mờ mờ, mẫu thân giống như đang ngủ, khoan thai như vậy, yên bình như vậy...

“Mẹ... Mẹ tỉnh lại đi, tỉnh lại nói cho con biết năm đó rốt cuộc là ài? Rốt cuộc là ai hại Diệp gia, hại cha, hại mẹ? Đừng để cho con đoán... con thật là khổ sở, rất khổ...” Yên Vũ nhắm mắt lại, lẩm bẩm.

Ba năm trước đây, cậu nói, ba năm trước đây ông ta từng có cơ hội làm thức tỉnh mẫu thân, nhưng bởi vì xuất hiện sai lệch nên mẫu thân mới không thể tỉnh lại...

Yên Vũ bỗng nhiên mở mắt ngồi dậy từ trên giường.

Ba năm trước? Nàng nhớ Mục Thanh Thanh cũng là ba năm trước đây đột nhiên tới Lâm An, tới Xuân Hoa lâu.

Sau khi hai người trở thành tỷ muội, nàng ta thường xuyên tự nói với mình, nàng ta là người thời không chuyển kiếp tới. Ngày thường luôn nói “Sống thêm một lần”, “Trên trời đối với mình không tệ, để ỉnh giành lấy cuộc sống mới”, vân vân...

Nàng từng xem thường.

Nhưng hôm nay nhớ tới, lại tựa như rất trùng hợp...

Nếu như cậu nói là sự thật, mẹ thật có cơ hội tỉnh lại. Như vậy nếu nói sai lệch của ba năm trước đây có phải là chỉ Mục Thanh Thanh đến....

Là Mục Thanh Thanh cướp đoạt cơ hội vốn có khả năng thức tỉnh, cơ hội có thể giành lấy cuộc sống mới của mẫu thân?

Suy nghĩ này rất to gan khiến cho trong lòng Yên Vũ nhảy bang bang.

Nàng lại lắc đầu, không nói chuyện này rất vô lý, rất hoang đường! Không thể nào, nhất định là mình cả nghĩ quá rồi!

Thế gian sao có chuyện lạ như thế này chứ? Nếu người chết thật sự có thể sống lại, vậy thế đạo này sẽ loạn cả lên?

Không đâu... Cậu nhất định là bị đầu óc mê muội...

Yên Vũ nằm trở lại trên giường, nhưng nàng không dám nhắm mắt, vừa nhắm mắt lại chính là khuôn mặt của mẫu thân – khuôn mặt bình tĩnh như thường, im hơi lặng tiếng nằm trong quan tài, chồng lên với mẫu thân trong bộ dáng tươi cười ấm áp trong trí nhớ tám năm trước ở phủ thừa tướng.

Mờ mờ ảo ảo, không xua đi được.

Yên Vũ ôm ngực. Nàng cảm thấy nếu mình lại tiếp tục như thế nhất định sẽ điên mất.

Không được phép suy nghĩ sâu hơn. Mẫu thân không có khả năng tỉnh lại. Cậu nói, mẫu thân đã không ăn không uống, không hít thở, cứ nằm bất động như vậy đã tám năm... Mẫu thân thật sự đã chết rồi... Không có cơ hội...

Yên Vũ giơ tay lên che mắt, nước mắt trượt ra trừu kê ngón tay.

Nếu mẫu thân đã mất, tại sao không ấu thân mồ yên mả đẹp? Tại sao còn muốn cho nàng nhìn thấy hình dáng hôm nay của mẫu thân... Tại sao...

Yên Vũ ôm đầu mình, đau khổ không thôi, càng ép buộc mình không nên nghĩ tới nhưng càng không kiềm chế được nghĩ tới mẫu thân đã từng xinh đẹp tươi cười cùng với hôm nay yên lặng điềm tĩnh...

Làm con gái, đã biết thân thể của mẫu thân bây giờ đang ở chỗ nào, dù cho chỉ là một thân xác không có sinh mạng, nàng cũng không thể bỏ mặc! Nếu không, nàng thật sự là bất hiếu!

Nàng rõ ràng nhìn ra tình cảm của cậu đối với mẫu thân không bình thường, có thể nào mặc cho cậu giam giữ thân thể của mẫu thân?

Nàng phải đoạt lại mẫu thân...

Nhưng ngộ nhỡ... Cậu thật sự có biện pháp cứu sống mẫu thân thì sao? Ngộ nhỡ ba năm trước đây mẫu thân không thể thức tỉnh, thật sự có liên quan tới Mục Thanh Thanh thì sao?

“A...” Yên Vũ hét to một tiếng, ôm cái đầu như muốn vỡ ra của mình. Hai suy nghĩ mâu thuẫn gần như khiến thể xác và tinh thần của nàng bị dẫn vật đến một nơi.

“Thiếu phu nhân...” Ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa khe khẽ.

Yên Vũ hít sâu một hơi, ngồi dậy từ trên giường. “Chuyện gì?”

“Phu nhân phái Lưu ma ma đến thăm người.” Giọng của Lục Bình mang theo chút cẩn thận dè dặt.

Có lẽ là nghe thấy tiếng gào thét đau khổ giấy dựa vừa rồi của nàng.

Yên Vũ lau khô nước mắt trên mặt, đứng dậy nhìn thấy mình hơi chật vật ở trong gương, bộ dáng thật sự không tốt để đi gặp người bên cạnh mẫu thân như vậy, liền lúng túng nói: “Không có chuyện gì, cảm ơn mẫu thân quan tâm, xin Lưu ma ma chuyển lời ấu thân, một chút nữa ta sẽ đi thỉnh an mẫu thân.”

Lưu ma ma ở ngoài cửa ho nhẹ một tiếng. “Phu nhân nói, kêu thiếu phu nhân nghỉ ngơi thật tốt, không cần qua gấp, đợi khá hơn chút rồi đi cũng được. Nếu như thiếu phu nhân đã ngủ, vậy lão nô xin cáo lui, thiếu phu nhân nghỉ cho khỏe đi.”

“Cảm ơn ma ma.” Yên Vũ lên tiếng.

Ngồi ở bên cạnh bàn trang điểm, cầm lấy gương ở trên bàn, thấy trong gương đôi mắt của mình đỏ, tóc tai tán loạn, sắc mặt trắng bệch, thật như người không ra người quỷ không ra quỷ.

Nàng hít sâu một hơi, vô cùng khinh bỉ mình hiện giờ.

Nhớ lại mẹ đã từng nói, tiểu thư khuê các chân chính là dưới bất kể tình huống nào cũng phải cử chỉ tao nhã khéo léo, không mất lễ nghi.

Bộ dáng của mình như hôm nay, nếu mẹ thấy chắc chắn vô cùng thất vọng?

“Lục Bình.” Nàng nghe được Lục Bình tiến Lưu ma ma đi rồi đứng ở cạnh cửa không xa, liền cất giọng gọi.

Lục Bình bước nhanh lên trước, đẩy cửa phòng ra, người vẫn đứng ở ngoài cửa. “Thiếu phu nhân có gì phân phó ạ?”

“Vào đây.” Yên Vũ cầm gương lên. “Chải đầu.”

Lục Bình nhìn thấy dáng vẻ của Yên Vũ, cũng ngăn ra. Nhưng nàng ta lập tức tiến lên, cầm qua lược, im lặng đứng ở sau lưng Yên Vũ, sửa sang lại búi tóc đã rối của nàng, chải suông lại tóc lần nữa. Không nhìn thêm cũng không nói nhiều.

Đến khi Yên Vũ sửa sang xong, rồi thay một bộ quần áo thích đáng, lòng của nàng đã bình tĩnh lại.

Mặc kệ con đường phía trước có cái gì đang chờ nàng, thân là con gái còn sống của Diệp gia, thân là con gái mà mẫu thân thương yêu nhất, thân là người vợ mà Tuyên Thiệu một lòng hướng về, nàng phải dũng cảm đi tiếp.

Đối mặt với con đường phía trước, với tất cả không biết cùng thách thức.

Dù cho đến khi chân tướng xuất hiện, nàng cũng sẽ dũng cảm đối mặt! Đến lúc đó nàng sẽ kể lại đầu đuôi chuyện của mình cho Tuyên Thiệu, thành khẩn xin hắn tha thứ...

“Đi thôi, đi đến chỗ mẫu thân một chút.” Yên Vũ cất bước, lãnh đạm nói với Lục Bình.

Lục Bình nâng mắt, nhìn thấy trong mắt của thiếu phu nhân lúc này có sáng ngời cùng kiên định mà lúc trước chưa từng có.

Thiếu phu nhân lúc này so với dáng vẻ nhìn thấy khi vừa vào cửa quả thật như hai người khác nhau.

Nàng ta gật đầu, lập tức đuổi theo.

Yên Vũ đến trong viện của Tuyên phu nhân.

Tuyên Văn Bình còn chưa trở về, Tuyên phu nhân cũng chưa kêu người dọn cơm.

“Mẫu thân.” Yên Vũ vào cửa, tiến lên hành lễ.

“Mau đứng lên.” Tuyên phu nhân kêu Lưu ma ma ở bên cạnh đỡ nàng dậy.

Nhìn nàng từ trên xuống dưới, trong mắt tràn đầy lo lắng. Nhưng thấy nàng tinh thần không tệ, sau khi trang điểm thần sắc cũng khá vài phần, trên mặt cuối cùng cũng hơi an tâm một chút.

“Ta kêu Lưu ma ma dặn con nghỉ ngơi cho thật tốt, ngày khác tới cũng không muộn. Sao con lại chạy tới!” Tuyên phu nhân kéo tay nàng, để nàng ngồi bên cạnh mình.

Yên Vũ cúi đầu nói: “Vốn để ấu thân lo lắng là con không phải. Hôm nay trở về, hiển nhiên là phải tới thỉnh an mẫu thân trước.”

Tuyên phu nhân gật đầu, mở miệng muốn nói lại thôi.

Yên Vũ cẩn thận tỉ mỉ như thế nào, há có thể không đoán ra Tuyên phu nhân nhất định là muốn hỏi nàng hôm nay rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì. Nhưng vì bận tâm thể diện của nàng mới không dứt khoát hỏi ra lời.

“Không dám giấu diếm mẫu thân, hôm nay con đi tìm vị An thần y từng điều trị lỗi tai của con trước kia. Muốn bảo ông ta xem thân thể con có cái gì không khoẻ không, vì sao đã thành hôn với tướng công rất lâu cũng còn chưa...” Yên Vũ nói tới đây, trên mặt mang theo vài phần đỏ ửng, càng thấp đầu nói. “Nhưng không ngờ tính tình An thần y cổ quái, không những không khám và chữa bệnh cho con mà ngược lại còn bắt con đi, muốn uy hiếp tướng công... Khiến mẫu thân lo lắng, con thật bất hiểu.”

Yên Vũ cúi thấp đầu, nét mặt lộ vẻ xấu hổ.

Tuyên phu nhân nghe vậy, ngớ ra trong phút chốc, cười vỗ vỗ tay nàng. “Người đã trở về là tốt rồi, nhưng An thần y không bắt được?”

Yên Vũ lắc đầu, bắt được hay không nàng cũng không biết, Tuyên Thiệu không có nói gì liền đi. Có lẽ là không có bắt được?

Tuyên phu nhân gật đầu, thở dài một tiếng. “Tuyên phủ đã nhiều năm không có con nít, nhìn thấy những bạn thân khác bây giờ đều đã làm tới bà nội, ngậm kẹo đùa cháu thật là vui vẻ, ta cũng có chút ước ao. Nhưng thành viên trong Tuyên gia đơn giản, trong nhà cũng không có nhiều khúc mắc, cũng là may mắn mà người ngoài ước ao không được, ta thấy rất đầy đủ. Tuy rằng ta và lão gia cũng ngóng trông sớm có thể bông cháu nội. Con và Tuyên Thiệu đều còn trẻ, chuyện này không cần sốt ruột!”

Mọi người hầu hạ trong phòng Tuyên phu nhân đều cúi đầu cười.

Trên mặt Yên Vũ cũng đỏ lên.

“Ta thấy Thiệu nhi thật tâm đối đãi con, em bé sớm muộn cũng sẽ có. Ta giống như con lúc này, cũng là gặp đến mức khủng khiếp... Cũng đã tới rồi!” Tuyên phu nhân vỗ vỗ tay của nàng, dịu dàng trấn an.

Trong mắt Yên Vũ lệ nổi tiếp. Ngay từ đầu nàng quả thật không ngờ Tuyên phu nhân là một người tiếp xúc tốt như vậy, cũng không hề nghĩ rằng Tuyên phu nhân sẽ có một ngày như thế, đối đãi chân thành ấm áp với nàng. Ngược lại khiến cho nàng nhớ đến mẹ của mình, nhớ lại ngày tháng nàng thân là con gái được ưu ái trong phủ thừa tướng

“Cảm ơn mẫu thân...” Những lời nói này của Yên Vũ hết sức chân thành.

Lúc rời khỏi viện của Tuyên phu nhân, ánh trăng và sao đều đã thấy loáng thoáng.

Gió đêm hơi lạnh xẹt qua bên tai.

Trong không khí tràn đầy mùi hoa nhàn nhạt, bóng đêm yên tĩnh, nhưng bên mình lại không có người ấy làm bạn.

Cũng không biết Tuyên Thiệu có trở về không?

Chuyện của Hoàng thành ti đã xử lý xong?

Hắn vì tìm nàng, đã phái đi toàn bộ nhân mã của Hoàng thành ti. Hoàng thành ti chủ yếu là phụ trách an nguy của hoàng đế, hành động như vậy không hợp quy củ, có thể sẽ khiến hoàng đế tức giận?

Yên Vũ còn không biết, bởi vì lúc này Tuyên Thiệu đã bị không ít người tố cáo.

Chẳng qua tấu chương tố cáo đều bị tả hữu thừa tướng cùng Tuyên Văn Bình giữ lại không gửi đi.

Nếu như hắn đã trở lại, mình nếu như không thể báo cho hắn biết thân phận cùng toàn bộ sự thật, thì cũng sẽ lời nói dịu dàng dỗ dành, cho hắn thấy cõi lòng của mình, nói cho hắn biết đợi thêm một chút, luôn có một ngày nàng có thể chia sẻ với hắn tất cả bí mật ở sau lưng mình. Hắn với nàng cũng không cần tiếp tục giấu diếm cái gì. Không cần phải tiếp tục thận trọng để bảo toàn quan hệ giữa bọn họ như vậy...

Bước chân của Yên Vũ rơi trên con đường đá xanh, nhưng nụ cười trên mặt dần dần phai nhạt.

Nàng phóng thính lực của mình ra xa, nhưng không nghe thấy một chút âm thanh nào của Tuyên Thiệu.

Phòng chính không có, trong viện không có, ngay cả thư phòng cũng không có...

Hắn không có trở về... Hắn không có ở nhà...

Nghĩ đến vẻ mặt lạnh lùng lúc Tuyên Thiệu rời đi cũng không quay đầu lại, Yên Vũ biết mình lại lần nữa tổn thương tới tim hắn.

Sự giấu diếm của nàng, sự im lặng của nàng, sự biến mất đột ngột của nàng khiến cho hắn có cảm giác không được tin nhiệm...

Yên Vũ cắn môi dưới, khe thở dài một tiếng.

Quả nhiên, tự mình làm vậy thì không thể sống được.

Quả nhiên, đùa bỡn tình cảm của người khác tất sẽ bị tình cảm đùa bỡn.

Nàng mang theo tâm tư không đơn thuần tới gần Tuyên Thiệu, dụ dỗ Tuyên Thiệu... Ngay từ đầu không hề nghĩ rằng mình cũng sẽ trao tim đi... Hôm nay đã đến lúc nên bị trừng phạt...

111. Chương 113: Mối Hận Cũ Đã Sâu

“Đi xem công tử về chưa, kêu người chờ ở cửa phủ, công tử trở lại liền lập tức báo cho ta.” Yên Vũ phân phó Lục Bình.

“Dạ.” Lục Bình lĩnh mệnh đi.

Yên Vũ trở về phòng chính. Ngồi bên cạnh bàn, khêu đèn chờ hần.

Mà lúc này Tuyên Thiệu đang ngồi trong gian phòng đá ở dưới đất, trong tiểu viện gần thập lý đình ở ngoại thành.

Kinh ngạc nhìn từng bức hoạ trên tường đá.

Tranh vẽ giống như đúc, không khó nhìn ra người vẽ tranh đã dụng tâm bậc nào.

Vẽ lên mỗi động tác của người con gái, đến từng nét mặt nhỏ nhất cũng không bỏ qua.

Dường như những bức hoạ đó không phải là ở trên tường mà đang ở trước mắt.

Tuyên Thiệu giơ tay lên chạm đến bức hoạ trên tường.

Hần chợt sửng sốt.

Bức hoạ này đã lâu. Nhưng màu sắc của bức hoạ lại sáng rõ như vậy, giống như mới vẽ lên.

Hần giơ tay lên lấy một con dao găm sắc bén ra từ trong lòng, rồi tìm một mảnh giấy, cạo một chút thuốc màu của bức hoạ trên tường, ngửi ngửi một cái, cất giọng gọi: “Lộ Nam Phi!”

“Công tử.” Lộ Nam Phi thả người nhảy xuống mặt đạo, chấp tay xuất hiện ở cửa phòng đá.

“Dem thuốc màu này đưa đến Hoàng thành ti kiểm nghiệm, xem có thể rút ra được cách điều chế màu hay không. Và thuốc màu này pha vào năm nào?” Tuyên Thiệu giao tờ giấy cho Lộ Nam Phi.

Lộ Nam Phi khom người tiếp nhận. “Dạ, công tử còn có gì phân phó?”

Tuyên Thiệu chưa hề nói một câu nào từ khi đến phòng đá này, mặt trầm như nước, khiến người ta đoán không ra suy nghĩ.

Trọn hai canh giờ vẫn một mình ở trong phòng đá này, thật sự khiến người ta lo lắng không thôi.

Bây giờ cuối cùng cũng nói chuyện, trong lòng Lộ Nam Phi cũng thật thở phào nhẹ nhõm.

Tuyên Thiệu suy nghĩ một chút, nói: “Còn nữa, trước đây khi đã lâu tìm không được thần y chữa trị lỗ tai cho Yên Vũ thì thần y đột nhiên lại xông ra. Người đi thăm dò một chút, vị An thần y rốt cuộc là lai lịch gì.”

“Dạ!” Lộ Nam Phi chấp tay.

“Đi đi.” Tuyên Thiệu phát phát tay, ánh mắt vẫn bình tĩnh nhìn bức hoạ trên tường.

Ban đầu hần vẫn cho rằng người con gái trên tường là Yên Vũ.

Nhưng nếu bức hoạ này đã lâu, vậy không phải là Yên Vũ.

Yên Vũ bây giờ mới bất quá là cùng tuổi với người con gái trên bức hoạ, giờ đây Yên Vũ đã búi tóc của phụ nữ đã có chồng, nhưng người con gái trên bức hoạ vẫn trang điểm theo thiếu nữ.

Trước khi Yên Vũ gả cho hần là sống ở trong Xuân Hoa lâu. Xem trang phục của người con gái trên bức hoạ lại đúng là tiểu thư khuê các.

Người trên bức hoạ không phải là Yên Vũ, nhưng có khuôn mặt cực kỳ giống với Yên Vũ, là ai đây?

Yên Vũ cử động mạnh một cái, giật mình tỉnh giấc từ trong mộng. Trong mộng nàng thấy mẹ nói cười rục rủ vẫy tay với nàng. Lúc nàng cười chạy về phía mẹ thì mẹ lại chảy nước mắt khiến nàng dừng lại không dám tới gần. Nàng chỉ hơi do dự liền nhìn thấy hoả hoạn cần nuốt mẹ. Mẹ ở trong lửa không có giây dựa, không có kêu, chỉ đau thương nhìn nàng, yên lặng rơi lệ.

Lòng nàng giống như cũng bị nhiễm phải đau thương của mẹ ở trong mộng, thật là nặng trĩu.

Nàng giơ lên cánh tay đã bị mình gói lên bị tê, xoa xoa hông cứng đờ của mình.

Trời đã sáng, nàng lại nằm úp sấp ở trên bàn ngủ một đêm.

Vốn vì chờ Tuyên Thiệu về, cũng không biết chờ một hồi ngủ thiếp đi khi nào?

Đèn trên bàn đã cháy hết khi nào nàng cũng không biết.

Nhưng Tuyên Thiệu cả đêm không về.

Yên Vũ buồn vô cớ nhìn ánh sáng ban mai mờ nhạt ngoài cửa sổ, thở dài.

“Xin lỗi, Tuyên Thiệu, thiếp biết thiếp làm nhục chàng, nhưng xin chàng tin tưởng, cuối cùng sẽ có một ngày thiếp nhất định sẽ cho chàng biết sự thật từ đầu chí cuối. Bất kể chàng nghiêm phạt thiếp ra sao, thiếp đều sẽ vui vẻ chịu đựng...” Yên Vũ tự nhủ từ đáy lòng.

“Thiếu phu nhân, đã dậy chưa?” Lục Bình ở ngoài cửa kêu.

“Dậy rồi, vào đi.” Yên Vũ lên tiếng, gọi bọn nha hoàn vào rửa mặt cho nàng.

Tuy biết rõ đêm qua Tuyên Thiệu không có về, nhưng nàng vẫn chưa từ bỏ ý định, hỏi: “Đêm qua công tử không về sao?”

Lục Bình nâng mắt nhìn nàng một cái, gật đầu. “Dạ.”

Yên Vũ không hỏi nữa, biết lần này mình đã quá phận. Quan hệ của hai người rõ ràng từ từ ấm lên, hai bên tin tưởng nhau cũng đến mức độ cao chưa từng có. Hẳn thậm chí bất chấp hậu quả mang nàng đến kho hồ sơ của Hoàng thành ti, thậm chí không có nguyên tắc vì nàng tìm đến đạo sĩ lừa bịp thánh thượng... Nhưng nàng lại cái gì cũng không nói cho hắn, lén chạy đi gặp An thần y, mất tích không giải thích được...

Đổi lại là mình, cũng sẽ vô cùng tức giận phải không?

Yên Vũ chỉ cảm thấy mình vô cùng đáng trách, càng thương Tuyên Thiệu không gì sánh được. Ước gì có thể thay hắn đánh mình một trận, để cho hắn hả giận. Chỉ tiếc, hắn bây giờ ngay cả cơ hội gặp mặt cũng không cho nàng. Nàng ngay cả một lời giải thích, một cơ hội cầu được tha thứ cũng không có.

Yên Vũ bị vây bởi một bụng đầy tâm sự cùng thất vọng mất mát.

Chợt nghe hoàng hậu nương nương trong cung phái người đưa chút quà tặng vào phủ.

Nàng vốn muốn để Lục Bình đi tiếp đãi người đến là được, nhưng sau đó bỗng nhiên nghĩ đến cái gì nên tự mình đi.

Người tới chính là Vệ Bình – Vệ ma ma, bên cạnh hoàng hậu nương nương.

“Tuyên Thiếu phu nhân mạnh khỏe!” Vệ ma ma cười hành lễ.

Hoàng hậu có thể từ trong chuyện vu thuật hình nhân mà chuyển nguy thành an, còn làm cho Hiền phi nổi tiếng ngã nhào, thật sự là do Tuyên thiếu phu nhân kịp thời ra tay giúp đỡ.

Vệ ma ma gặp lại Yên Vũ tất nhiên là đặc biệt lễ độ.

“Vệ ma ma không cần đa lễ, nương nương vẫn khỏe mạnh chứ?” Yên Vũ tiến lên đỡ Vệ ma ma đứng dậy.

“Nương nương hết thấy đều tốt, nghe thấy hôm qua Tuyên thiếu phu nhân đột nhiên gặp nạn, người đã hoàn hảo trở về, đặc biệt ra lệnh cho nô tài đưa chút quà mọn đến an ủi Tuyên thiếu phu nhân.” Vệ ma ma cười nói.

Yên Vũ nhún người tạ ơn. “Nương nương nhân hậu, đa tạ nương nương lo lắng. Nương nương tình sâu nghĩa nặng như vậy, nô tỳ không thể bày tỏ, khẩn cầu tiến cung đích thân tạ ơn với nương nương.”

Vệ ma ma nghe vậy, gật đầu. “Ý của Tuyên thiếu phu nhân nô tỳ nhất định sẽ chuyển đạt.”

Yên Vũ muốn vào cung, tự mình đi tạ ơn hoàng hậu nương nương đương nhiên chỉ là mượn cớ.

Nàng muốn gặp Mục Thanh Thanh mới là ý đồ thật sự.

Tuy rằng nàng vô cùng nghi ngờ cậu, cũng khó tin mẹ đã nằm tám năm thật có thể tỉnh lại.

Nhưng dù sao cũng là mẹ của nàng, trùng hợp của ba năm trước đây cũng thật sự tồn tại, hẳn có một tia hy vọng nào nàng cũng không nguyện buông tha.

Nếu như cậu thật có thể cứu trở về mẫu thân, nàng sẽ không còn là cô nhi... Nàng có mẹ! Chân tướng của tám năm trước cũng không cần phải khổ cực đi tìm như vậy, tất cả đều có thể tra ra manh mối. Đau khổ trong lòng nàng, tâm lý mâu thuẫn, sau lưng đeo bí mật thù nhà cũng không cần một ai canh chừng... Nàng có mẹ, có thể nói ẹ biết, mẹ sẽ nghe nàng kể lể, chia sẻ với nàng...

Bây giờ hoàng hậu và Tuyên thiếu phu nhân coi như là có quan hệ hợp tác.

Yên Vũ nói rõ muốn vào cung tạ ơn, hoàng hậu dĩ nhiên là sẽ không ngăn cản. Ngày hôm sau liền phái người đến tiếp Yên Vũ tiến cung.

Bây giờ Yên Vũ vào cung nhất định là sẽ mang Tô Văn Châu theo bên cạnh, giống như đã thành thói quen.

Hoàng hậu của Phượng Nghi cung vẫn là một bộ dáng ầm ập, nhưng nụ cười trên mặt càng sâu hơn vài phần so với dĩ vãng.

Có lẽ bất ngờ chuyển bại thành thắng đánh sụp Hiền phi cũng khiến cho hoàng hậu đã yên lặng thật lâu ở hậu cung lập uy phong lại lần nữa.

Yên Vũ nói chuyện phiếm cùng hoàng hậu một hồi, liền chuyển lời, nói: “Chẳng biết Hiền phi bây giờ ở đâu?”

“Ồ, Tuyên thiếu phu nhân, bây giờ không có Hiền phi nữa. Thánh thượng đã hạ lệnh tước phong hào Hiền phi.” Vệ ma ma bên cạnh hoàng hậu vừa cười vừa nói.

Yên Vũ gật đầu. “Vâng, thần thiếp lỡ lời.”

Hoàng hậu khoát tay. “Ta và ngươi không phải là người ngoài nên cũng không sao, nhưng mà ở nơi khác Tuyên thiếu phu nhân nói chuyện nên để ý.”

Yên Vũ gật đầu, tỏ vẻ mình ghi nhớ.

“Bây giờ nàng ta bị trút cho thuốc phá thai, nhốt vào lãnh cung, cũng không nghe thấy có tin tức truyền ra, có lẽ là còn sống.” Hoàng hậu nói chuyện, giọng lạnh nhạt đến cực điểm.

Một câu “còn sống” nói rất nhẹ nhàng, tựa như sự sống còn của Mục Thanh Thanh bất quá chỉ là một chuyện nhỏ không đáng nhắc tới.

Yên Vũ mỉm cười gật đầu. “Thần thiếp ngược lại muốn gặp nàng ta một lần, chẳng biết có được không?”

Hoàng hậu nghe vậy, nhướn mày nhìn Yên Vũ. “Ồ? Gặp nàng ta? Cũng không phải là không được, chỉ là chỗ lãnh cung kia cực kỳ xui xẻo, ngay cả cung nhân trong cung cũng không nguyện tới gần chỗ đó. Nếu Tuyên thiếu phu nhân muốn gặp nàng ta cũng chỉ có thể đi đến lãnh cung để gặp.”

Yên Vũ cười, đứng dậy nhún người với hoàng hậu. “Trước đây nàng ta gặp thần thiếp đa số kiêu ngạo, thùng rỗng kêu to. Hôm nay thần thiếp cũng có thể khinh bỉ nhìn nàng ta, sao cam lòng bỏ qua cơ hội này đây?”

Hoàng hậu nghe vậy, hiểu rõ cười cười. Có lẽ Tuyên thiếu phu nhân cùng Mục Thanh Thanh ân oán gút mắc, Tuyên thiếu phu nhân lúc này muốn thừa dịp Mục Thanh Thanh sa sút mà bỏ đá xuống giếng, làm nhục một phen, cũng không coi là điều bất ngờ.

Liền cười gật đầu đồng ý. “Ngươi đã cố ý như thế, vậy bản cung cũng không khuyên nhiều, để Vệ ma ma đưa ngươi đi một chuyến đi.”

“Cảm ơn nương nương.” Yên Vũ cúi đầu hành lễ.

Từ biệt hoàng hậu, ngồi lên bộ liễn, đi thẳng đến lãnh cung.

Xa xa nhìn thấy một nơi khuất sau rừng trúc rậm rạp thấp thoáng bức tường của cung, Vệ ma ma liền dừng bước.

Thái giám nâng bộ liễn cũng đều ngừng lại.

“Hồi bẩm Tuyên thiếu phu nhân, đi lên trước nữa chính là ranh giới của lãnh cung...” Trên mặt Vệ ma ma lúng túng một hồi.

Yên Vũ hiểu rõ, gật đầu. Người trong cung đều kiêng kỵ chỗ lãnh cung, nơi này có vào không có ra. Người bị tống vào lãnh cung chỉ sợ đến chết cũng không ra được.

Cho nên bất kể là cung nhân hay chủ tử trong cung, không ai mong muốn tới gần lãnh cung.

“Cảm ơn ma ma, xin ma ma trở về đi, cũng chỉ có mấy bước, ta đi tới là được.” Yên Vũ giơ tay lên cho Vệ ma ma tiền thưởng.

Vệ ma ma cười gật đầu nhận lấy. “Cảm ơn Tuyên thiếu phu nhân thông cảm.”

Vệ ma ma mang theo cung nhân nâng bộ liễn rút lui.

Lúc này chỉ còn lại có Tô Vân Châu hầu ở bên người Yên Vũ.

Nàng ta nhìn xung quanh một chút, rụt vai một cái. “Thiếu phu nhân, chúng ta tới chỗ này làm cái gì? Ban ngày, nhưng nơi này nhìn âm u như vậy, thật đáng sợ...”

Yên Vũ nhàn nhạt liếc nhìn nàng ta một cái. “Thì ra Tô nữ hiệp cũng biết sợ sao?”

Tô Vân Châu nghe vậy lập tức thẳng sống lưng. “Ai nói ta sợ? Ta làm sao có thể sợ? Ta... Ta đây chẳng phải là lo lắng cho thiếu phu nhân người sao...”

Yên Vũ đang đi về phía trước, mới vừa xuyên qua rừng trúc, chợt xoay người giơ tay ra hiệu Tô Vân Châu chớ có lên tiếng. “Xuyt...”

Nàng lẳng tai nghe.

Nơi lãnh cung này hết sức yên tĩnh, giống như ngay cả côn trùng chim chóc cũng không dám gây ồn ào nhiều ở nơi này.

Duy chỉ có tiếng gió xuyên qua rừng trúc vang xào xạt.

Yên tĩnh như vậy, âm thanh nói chuyện với nhau không lớn trong lãnh cung dễ dàng vào lỗ tai Yên Vũ.

“Hoàng thượng vẫn để tâm đến người, mặc dù cách chức người tống vào lãnh cung, nhưng từ lúc ấy về sau hoàng thượng cũng ít thăm hậu cung, cả ngày cùng với đám đạo sĩ kia, mân mê ra chút đan dược. Còn nổi lên nghiên cứu Đạo giáo, kiểu như tu tiên. Điều này nói rõ, vị trí của người ở trong lòng hoàng thượng rất khác.” Một giọng nói hơi lạnh lạnh, chậm rãi nói.

“Ha ha.” Một tiếng cười nhạt của phụ nữ. “Khác? Vậy thì sao chứ? Cũng khiến cho ta nửa sống nửa chết, quăng ở chỗ này, không người hỏi thăm?”

Yên Vũ nghe ra đây là giọng của Mục Thanh Thanh.

“Sao lại không người hỏi thăm? Chẳng phải ta thường xuyên tới thăm người sao? Còn để Hồng Tiêu tới chăm sóc người? Là chính người không thương tiếc thân thể của mình, nếu người chết tại trong lãnh cung này, vui mừng nhất sẽ là ai?”

Lúc này Yên Vũ mới nghe ra người an ủi Mục Thanh Thanh chính là thái giám tổng quản bên cạnh hoàng đế, Cao Khôn!

Mục Thanh Thanh hừ lạnh một tiếng. “Hừ, ta đây mạng cứng, không chết được! Muốn giết ta, còn không dễ như vậy. Chỉ là nơi này muốn cái gì không có cái đó, là nơi để người đợi sao? Nửa đêm còn có chuột, người biết khùng bỏ đến mức nào không?”

Cao Khôn cười khê. “Người còn sợ chuột? Được rồi, đây là thư hắc nhờ ta đưa cho người, người xem một chút đi!”

Yên Vũ nghe thấy Mục Thanh Thanh cầm lấy thư ném xuống đất.

“Có gì đáng xem? Nếu không phải tại hắc, sao ta rơi vào tình cảnh như vậy!” Mục Thanh Thanh lớn tiếng nói.

Cao Khôn chắc lưỡi, khom người nhặt lên lá thư ở trên đất, búng bụi ở trên mặt một cái, nói. “Hắc ngược lại còn bắn khoả người! Huống chi, loại chuyện này không phải là người tình ta nguyện sao? Tại sao có thể

trách ở trên đầu hần? Nếu không phải bị người ta vạch trần ra người mang thai không phải là long chủng, nói không chừng, tương lai, con của các người thật sự có thể lên làm hoàng đế...”

“Hừ, bây giờ còn nói chuyện này để làm gì? Hần nhớ ta? Nhớ ta, viết thư có ích lợi gì? Nhớ ta, nên cứu ta ra khỏi cái nơi quỷ quái này!” Mục Thanh Thanh giận dữ quát.

Yên Vũ bịt miệng lui lại một bước, suýt nữa đạp phải chân của Tô Vân Châu,

“Thiếu phu nhân, người đứng ở chỗ này làm cái gì? Sao không đi?” Tô Vân Châu tò mò trợn to hai mắt, hỏi ở bên tai Yên Vũ.

“Xuyt... Đừng nói chuyện, tìm một chỗ trốn đi!” Yên Vũ khẽ ra lệnh.

Tất nhiên là Tô Vân Châu không nghe được đối thoại của hai người trong lãnh cung.

Yên Vũ tìm một nơi vắng vẻ cách bức tường của lãnh cung không xa, núp vào, tiếp tục lắng tai nghe.

“Người đừng vội, bây giờ còn chưa phải lúc. Chẳng phải ta đã cho người biết sao, bây giờ người chỉ cần ở yên chỗ này, dưỡng thân thể cho tốt là quan trọng nhất. Thừa dịp hoàng hậu đắc ý, buông lỏng cảnh giác đối với người, nghỉ ngơi lấy lại sức, vận sức chờ phát động mới là chuyện nên làm.” Cao Khôn chậm rãi nói.

“Người nói thật dễ nghe, nghỉ ngơi lấy lại sức, vận sức chờ phát động! Bây giờ ta đã bị giam vào lãnh cung, đâu còn có cơ hội so cao thấp với bà ta? Cũng là con kiến trong tay của người khác, nói bóp chết liền bóp chết!” Mục Thanh Thanh oán thán nói.

Cao Khôn cười khẽ. “Không phải là còn có ta sao, ta sao sẽ cam lòng để người bị người ta bóp chết? Được rồi, ta đi trước, người chăm sóc tốt cho bản thân. Có việc thì kêu Hồng Tiêu báo ta.”

Yên Vũ nghe thấy Cao Khôn ra ngoài phòng, ra khỏi viện.

Cửa màu đỏ loang lỗ của lãnh cung vang lên một tiếng kéo kẹt.

Tô Vân Châu há mồm muốn nói gì đó.

Bị Yên Vũ nhanh tay lẹ mắt bịt miệng lại.

Thấy Cao Khôn chậm rãi nhắc chân bước ra từ cửa lãnh cung.

Quả nhiên là hần.

Yên Vũ núp trong bóng tối, tập trung nhìn.

Mục Thanh Thanh quả nhiên cấu kết với Cao Khôn. Nghe thấy đối thoại của hai người bọn họ, hồi tưởng lại đêm lễ cầu Chức Nữ giúp khéo tay thêu thùa nàng nghe được âm thanh. Đứa con mà Mục Thanh Thanh hoài thai quả nhiên là người của Cao Khôn tìm cho.

Cao Khôn ra khỏi cửa lãnh cung, dường như phát hiện cái gì, do dự nhìn thoáng qua xung quanh một cái.

Tim của Yên Vũ nhảy bang bang.

Võ công của Cao Khôn cao cường. Nàng từng tận mắt thấy Cao Khôn tiếp nhận một chưởng của Tuyên Thiệu.

Nếu bị hần ta phát hiện, có lẽ Tô Vân Châu không phải là đối thủ của hần.

Nhưng tầm mắt của Cao Khôn chỉ liếc qua một cái ở chỗ nàng núp, liền nhìn về phía khác, đúng là không có phát hiện nàng.

Xoay người đi về phía rừng trúc.

Trong lúc hần đi, bên hông có một vật nhẹ nhàng đung đưa theo bước chân của hần.

Yên Vũ lơ đãng nhìn lướt qua, lập tức ngưng ngẩn.

Nàng híp mắt lại, chăm chú nhìn kỹ vật bên hông của Cao Khôn.

Mãi đến khi Cao Khôn đi xa, không nhìn thấy nữa, tiếng bước chân cũng không còn nghe thấy.

Nàng mới chậm rãi thả tay đang bịt miệng của Tô Vân Châu ra.

Kính ngạc đứng thẳng lên.

“Thiếu phu nhân?” Tô Vân Châu thở một hơi, thấy bộ dạng thất thần của nàng, khẽ đẩy nàng một chút.

Yên Vũ giống như chợt bừng tỉnh, nhú mày nhìn hướng Cao Khôn rời đi, như có điều suy nghĩ.

Bên hông của Cao Khôn treo một ngọc bội.

Nếu như nàng nhớ không lầm, miếng ngọc bội này giống như đúc với cái của người đàn ông đã đánh ngất hoàng đế ở trong nhà ẩm trồng hoa bị xông mê hương, cứu nàng đi.

Nhưng mà lúc ấy người đàn ông đó bịt mắt, nàng hoàn toàn không nhận ra mặt mũi của người đó.

Hôm nay hồi tưởng lại, thân hình của người đó thật giống y hệt với Cao Khôn.

Tuyên Thiệu nói, miếng ngọc bội này là vật của hoàng đế.

Nếu như hoàng đế thưởng ngọc bội kia cho Cao Khôn, mà bị Cao Khôn làm mất, đúng là tội lớn.

Cho nên cái treo trên người Cao Khôn bây giờ có lẽ là đồ giả?

Nếu quả thật như vậy, người cứu mình trước đây thật sự là Cao Khôn?

Lúc trước tính kế hãm hại nàng chính là Mục Thanh Thanh. Chẳng phải Mục Thanh Thanh và Cao Khôn cùng một giuộc sao? Tại sao Cao Khôn lại cứu mình?

112. Chương 114: Trong Số Mệnh Mang Âm Sát

Nhưng có lẽ là nàng đã nhìn lầm? Hay là miếng ngọc bội này không phải là độc nhất vô nhị?

Trong lòng Yên Vũ càng nổi lên nhiều băn khoăn.

Tô Vân Châu đẩy cửa lãnh cung ra, nàng nhấc chân vào lãnh cung. Sau đây phải đối mặt với Mục Thanh Thanh, nàng ổn định tâm thần, tạm thời đè xuống nỗi băn khoăn trong lòng.

Sau khi Yên Vũ nhấc chân bước vào cửa lãnh cung, nghe thấy trong phòng chính ở phía bắc ngoảnh về hướng nam truyền đến tiếng ho khan trầm thấp.

Nàng nghe tiếng đi về phía phòng chính.

Cửa gỗ khép hờ đã đổ nát, giấy dán trên cửa cũng bị lủng rất nhiều lỗ, trên góc cửa còn đóng mạng nhện, trên mạng nhện rơi đầy bụi bặm, không thấy bóng dáng con nhện.

Nàng đưa tay đẩy cửa ra, nhấc chân bước vào.

Mục Thanh Thanh đang ho khan, nghe tiếng quay mặt lại. “Tại sao ngươi đã trở lại rồi...”

Khi thấy người tới không phải là Cao Khôn, mà là Yên Vũ thì nàng ta đầu tiên sửng sốt trong phút chốc. Tiếp theo cầm lên một cái chén bể ở bên cạnh ném về phía Yên Vũ.

Tô Vân Châu ở sau lưng Yên Vũ bay lên một cước đá vào cái chén bị ném tới, cái chén bị đá trở về, rơi vào bên chân Mục Thanh Thanh, vỡ nát.

Bụi men sứ bị vỡ vụn bắn tung toé khắp nơi, không ít bắn vào trên người của Mục Thanh Thanh. Nàng ta nâng tay áo che mặt, vô cùng chật vật.

“Hừ, ngươi tới làm cái gì?” Mục Thanh Thanh thấy nha hoàn bên cạnh Yên Vũ thật lợi hại, biết mình không chiếm được lợi, liền lạnh giọng hỏi.

“Nói sao cũng là tỷ muội một thời gian, ta tới thăm ngươi một chút.” Yên Vũ nhìn nhìn xung quanh, ngoài chiếc ghế Mộc Thanh Thanh đang ngồi còn được cho là hoàn hảo ngoài ý muốn, trong toàn căn phòng không có một cái ghế nào đủ chân.

“Xem ra ngươi thật sự sống không được tốt lắm.”

“Ha ha ha. Còn không phải cảm ơn ngươi ban tặng!” Mộc Thanh Thanh liếc nàng một cái, lại che miệng ho khan vài tiếng. “Đừng nói tỷ muội cái gì, nghe thấy đúng là mỉa mai.”

Yên Vũ gật đầu. “Nói cũng phải.”

“Nói đi, ngươi tới làm cái gì?” Mộc Thanh Thanh nhìn bàn tay hơi gầy gò của mình, thở dài.

“Ta có thể tới làm gì? Bây giờ ngươi cảm thấy mình còn có thể có chỗ xoay người sao? Ta dĩ nhiên là tới cười nhạo ngươi.” Yên Vũ lãnh đạm trả lời.

Mộc Thanh Thanh nghe vậy, sắc mặt khó coi. “Hừ, nghĩ ngươi cũng sẽ không có hảo tâm gì! Chúng ta người ngay không nói lời mờ ám. Có phải ngươi cùng hoàng hậu hợp lại hãm hại ta không? Tên đạo sĩ thú vị kia do ngươi tìm tới phải không? Tại sao ngươi muốn giúp đỡ hoàng hậu như vậy? Bà ta cho ngươi điều gì tốt?”

Yên Vũ lắc đầu. “Mộc Thanh Thanh, ngươi thật sự đã lắm. Không ai hãm hại ngươi, là chính ngươi hãm hại hoàng hậu không thành, ngược lại khiến nhược điểm của mình lộ ra. Ngươi hoài thai là hoàng tử sao? Vu thuật hình nhân không phải là ngươi làm sao? Trên mặt hình nhân viết chính là sinh nhật của ngươi phải không?”

Mộc Thanh Thanh trợn mắt nhìn Yên Vũ. “Uống cho ta từng coi ngươi như tỷ muội, đem bí mật của mình nói hết cho ngươi biết! Thì ra, tỷ muội, theo ta thấy chính là dùng để bán đứng!”

“À, Mộc Thanh Thanh, lời này phải nói ngươi chứ? Ngươi tự hỏi trong lòng, chúng ta rốt cuộc là ai không chịu buông tha ai? Là ai đang dây dưa không ngớt? Là ai lần lượt độc ác dụng tâm tính toán? Là ai lợi dụng biểu muội của Tuyên Thiệu đưa thuốc huỷ dung cho ta? Là ai nói cho Nghiêm Yên Sinh biết tai ta thính lực hơn người? Là ai mưu tính ta ở nhà ẩm tròng hoa? Hả? Còn muốn ta nói tiếp không? Ngươi bất quá chỉ là một cô hồn dã quỷ không biết từ phương nào tới mà thôi, còn muốn ở Thiên triều ta làm mưa làm gió! Không gọi đạo trưởng thu phục ngươi cũng đã nhân từ với ngươi rồi!” Yên Vũ lớn tiếng nói.

“Đúng, không sai. Ta chính là một cô hồn dã quỷ! Ba năm trước đây ông trời cho ta một cơ hội duy nhất, chính là để cho ta tới Thiên triều hoàn thành nghiệp lớn! Địa vị hoàng hậu, hoàng thái hậu, ta muốn! Tuyên Thiệu, ta cũng muốn! Ta là nhân vật chính ở đây! Ngươi bất quá chỉ là một nữ phụ lòng dạ độc ác mà thôi! Trắc trở hôm nay bất quá chỉ là khúc nhạc dạo dục hoả trùng sinh của ta mà thôi, ngươi đắc ý không được bao lâu đâu!” Sắc mặt Mộc Thanh Thanh dữ tợn, nói.

Yên Vũ lạnh lùng nhìn Mộc Thanh Thanh. Nàng ta quả nhiên thừa nhận ba năm trước đây nàng ta thật sự nhận được một cơ hội duy nhất. Thế gian thật sự có chuyện huyền diệu như vậy sao? Người đã chết thật sự còn có thể sống lại sao? Như vậy mẫu thân của nàng có phải cũng có cơ hội tỉnh lại lần nữa?

Mộc Thanh Thanh thấy Yên Vũ kinh ngạc nhìn nàng ta, không nói lời nào thì cười lạnh một tiếng. “Thế nào, sợ sao? Bây giờ ngươi quỳ xuống cầu xin tha thứ, ta có thể lưu lại một mạng cho ngươi.”

“Cái gì là ba năm trước đây sống lại lần nữa, bất quá chỉ là trò hề ngươi cố làm ra vẻ huyền bí hù dọa người khác! Nếu ngươi có thể ngay cả sống chết cũng thoải mái, sao không thể cứu bản thân mình từ lãnh cung này ra ngoài?!” Yên Vũ khinh thường châm chọc nói.

“Ha ha, ngươi không tin? Hay là sợ? Nói thật cho ngươi biết, tên đạo sĩ ngươi tìm đến kia có một câu nói không sai, ta sinh ra vào quý tiết, trong số mệnh mang âm! Hơn nữa, không chỉ có như vậy, kiếp trước ngày ta chết cũng là giữa tháng bảy. Ngày khánh sinh của ta, ta uống rượu say, xảy ra tai nạn xe, chết thê thảm. Nếu là người khác, cũng chỉ là chết đi. Nhưng ta không giống, ta chết vào ngày sinh của mình, rồi đi tới nơi này, sống lại lần nữa!” Mộc Thanh Thanh đứng dậy, từng bước một tới gần Yên Vũ. “Ngươi rõ chưa? Ta là người sống hai kiếp, có thể tính là hai lần sinh ra trong quý tiết, trong mệnh mang âm sát, cho nên, người đắc tội ta tuyệt đối sẽ không có kết cục tốt!”

Tô Vân Châu lập tức chắn ở trước mặt Yên Vũ.

Nhưng lời nói của Mục Thanh Thanh hiển nhiên hù được nàng ta, chỉ thấy sắc mặt nàng ta trắng bệch, giọng nói hơi run. “Thiếu phu nhân, chúng ta đi thôi, người phụ nữ này điên rồi!”

Yên Vũ đã từ trong miệng Mục Thanh Thanh nghe được tin nàng muốn nghe, toại nguyện gật đầu. “Đúng, nàng ta điên rồi, lời nói điên cuồng cũng muốn dọa người ta.”

Nói xong, Yên Vũ xoay người đi ra ngoài.

Mục Thanh Thanh cười dữ tợn. “Ta điên rồi? Lời nói điên cuồng? Yên Vũ, người ở chung với ta thời gian dài như vậy, lời của ta, người ngoài không tin, người còn có thể không tin sao?”

Yên Vũ đưa lưng về phía nàng ta đi ra ngoài, không để ý đến lời nói của nàng ta.

Mục Thanh Thanh nhìn thấy Tô Vân Châu cản ở trước mặt mình mất lộ ra hoảng sợ thì cười hì hì, bỗng nhiên duỗi ra bàn tay với móng tay dài nhọn của mình, mặt giả quỷ, vừa gọi thê lương. “Ta muốn ăn người...”

“Á...” Tô Vân Châu bị dọa kêu lên một tiếng thảm thiết, nhảy ra khỏi cửa phòng, theo sát sau lưng Yên Vũ.

Vươn tay run lẩy bẩy níu lại vạt áo của Yên Vũ. “Thiếu, thiếu, thiếu phu nhân... Nàng ta, nàng ta...”

Lãnh cung yên tĩnh, vả lại xây ở nơi âm u, tuy là quang cảnh buổi sáng, nhưng khí lạnh vù vù.

Tô Vân Châu chỉ cảm thấy từng trận gió lạnh, thật là kinh khủng.

Tiếng cười đắc ý của Mục Thanh Thanh truyền ra từ trong phòng rách nát thật là kinh người.

Bước chân của Tô Vân Châu đều run rẩy.

Nhưng Yên Vũ đi vô cùng bình bình, sắc mặt vững vàng, hít thở không loạn chút nào.

Mãi đến hồi lâu sau khi chủ tớ hai người ra khỏi lãnh cung.

Tô Vân Châu mới chột dừng bước lại, thở mạnh, lau mồ hôi rịn ra trên trán. “Làm ta sợ muốn chết... Thiếu phu nhân, người, người không sợ chút nào sao?”

“Sợ cái gì? Mục Thanh Thanh?” Yên Vũ ngoái đầu lại nhìn, hỏi nàng ta.

“Không phải...” Tô Vân Châu lắc đầu. “Là... Chỗ lãnh cung kia âm u, nàng ta lại nói kinh khủng như vậy, cái gì mà đã chết một lần, chết rất thê thảm... Quý tiết...vân vân... Người không sợ chút nào sao?”

Yên Vũ nghe vậy, ánh mắt trở nên thâm trầm xa xôi.

Nếu như Mục Thanh Thanh thật sự vào quỹ tiết ba năm trước đây khởi tử hoàn sinh, như vậy rất có khả năng cậu nói ba năm trước mẫu thân vốn có thể tỉnh lại là không phải gạt nàng. Nhưng mà cơ hội đã bị Mục Thanh Thanh đoạt đi.

Nếu như nói cho cậu biết chuyện của Mục Thanh Thanh, cũng không biết cậu có biện pháp nào đem cơ hội này trả lại ấu thân không đây?

Nhưng mà hôm nay ngay cả mình rời khỏi mật thất của cậu như thế nào, Tuyên Thiệu cứu nàng ra như thế nào, nàng cũng không rõ lắm. Mình phải liên lạc với cậu như thế nào, làm sao đem chuyện của Mục Thanh Thanh nói cho cậu biết.

Yên Vũ tâm sự nặng nề, đi Phượng Nghi cung trước để từ biệt hoàng hậu.

Tiếp đó mang theo Tô Vân Châu ra khỏi hoàng cung.

Nàng đã hai ngày không gặp Tuyên Thiệu.

Từ khi Tuyên Thiệu cứu nàng về, xoay người rời đi thì đã không thấy về lại Tuyên phủ.

Nàng biết trong lòng hẳn có tức giận, trách móc, cũng biết chuyện này từ đầu tới cuối đều là mình không đúng.

Thế nhưng trong lòng nàng rất loạn, giờ đây không có dũng khí chủ động đến Hoàng thành tìm hần, cầu xin hần tha thứ.

Yên Vũ dựa vào xe ngựa, nhắm mắt nghĩ đến tâm tư bề bộn.

Bỗng nhiên một chuyện thật lâu lúc trước chợt xông vào đầu của nàng.

“Ngừng xe...” Yên Vũ ra lệnh.

Xe ngựa dừng lại ở ven đường. Nàng vén rèm lên, nhìn thoáng qua bên ngoài. “Quay đầu ngựa lại, đi đến phố Tây bắc.”

Khi nàng còn chưa gả cho Tuyên Thiệu, đêm đó Tuyên Thiệu mang nàng ngồi xe ngựa núp ở một chỗ trong ngõ hẻm gần cung.

Dọc đường theo dõi Cao Khôn, tới được bên ngoài một ngôi nhà ở phố Tây bắc.

Nàng nhớ rõ, chỗ ngôi nhà đó tiếp giáp với phủ thừa tướng tám năm trước. Chẳng qua là tám năm trước, hơn phân nửa con phố đều bị huỷ trong trận hoả hoạn, phố mới xây đã không có hình dạng trước đây.

Nàng nhớ rõ, Cao Khôn lặng lẽ vào toà nhà, trên đầu cửa treo hai chữ “An phủ”!

Nàng tập trung tinh thần lắng nghe động tĩnh ngoài xe, trong lòng khẽ động, đẩy màn hình nhìn ra ngoài.

Xe ngựa đi ngang qua toà nhà nàng và Tuyên Thiệu từng theo dõi Cao Khôn đến. Tỉ mỉ nhìn lại, toà nhà này không khỏi tiếp giáp với địa chỉ ban đầu của phủ thừa tướng, còn có một nửa sân chiếm cứ phần nhỏ vị trí của phủ thừa tướng cũ.

Nhưng trên đầu cửa treo không phải là “An phủ”, mà là hai chữ “Cao phủ” sáng loáng.

Đúng rồi, ngày thứ hai Cao Khôn đang bị bọn họ theo dõi, giống trống khua chiêng dọn nhà ở đây.

Tuyên Thiệu nói, chắc chắn là vì hần phát hiện mình bị theo dõi.

Đã từng là “An phủ”, bây giờ là “Cao phủ”. An Niệm Chi... Cao Khôn... Nếu như ban đầu ở trong nhà ẩm trồng hoa của hoàng thượng, người đánh ngất hoàng thượng cứu nàng thật là Cao Khôn, Cao Khôn và cậu có quan hệ nào mà nàng không biết hay không?

Yên Vũ bị suy đoán của mình làm sợ hết hồn.

Lúc buông màn hình thì xe ngựa đã cách cửa chính của Cao phủ rất xa.

“Chủ tử, sắp ra khỏi phố Tây bắc, ngừng lại không?” Người đánh xe bên ngoài thùng xe hỏi.

“Không cần, hồi phủ.” Yên Vũ trầm giọng phân phó.

Xe ngựa vào cổng trong của Tuyên phủ.

Yên Vũ nghe được Lục Bình ở bên trong cửa chờ nàng. Nàng vịn tay Tô Vân Châu xuống xe ngựa.

Lục Bình lập tức khom người tiến lên trước nói: “Thiếu phu nhân, công tử đã trở lại.”

Yên Vũ ngẩn ra. Thính lực đã không tự chủ phóng ra ngoài.

Lúc này Tuyên Thiệu đang ngồi bên cửa sổ trong phòng chính, dường như đang uống trà, động tác không quá lớn, yên tĩnh giống như đang đợi cái gì.

Tim Yên Vũ chợt đập hơi gấp.

“Công tử trở về thay quần áo sẽ nhanh chóng đi. Thiếu phu nhân...” Lời của Lục Bình còn chưa nói hết, chỉ thấy Yên Vũ ngày thường vô cùng cứng nhắc vội vã bước nhanh về phía trước.

Trong lòng Yên Vũ hiểu, Tuyên Thiệu về nhất định không phải chỉ để thay quần áo, nếu hần có lòng trốn tránh nàng, tuy tiện kêu một người hầu trở về lấy là được, không cần tự mình đi một chuyến?

Hai người đã tròn hai ngày không gặp mặt.

Đây là hần cho nàng cơ hội, cho nàng cơ hội để nàng giải thích rõ ràng chuyện này phải không?

Lúc bước chân Yên Vũ đến ngoài sân phòng chính thì chậm lại.

Tim nàng đập rất gấp, hít thở cũng hơi dồn dập.

Tuy nàng rất muốn gặp Tuyên Thiệu, nhưng không biết đến lúc đó nên đối mặt với hắn như thế nào? Nếu như hắn hỏi An thần y, hỏi bức hoạ trên tường, hỏi thân thể của nàng... Nàng lại phải trả lời như thế nào?

Bây giờ còn chưa đúng lúc, chưa đúng lúc nói thẳng ra với hắn...

Yên Vũ nhắc chân vào sân.

Từng bước một đi đến cửa phòng chính.

Nàng bỗng nhiên nghe thấy Tuyên Thiệu ngồi bên cửa sổ bên trong phòng chính tim đập cũng nhanh hơn.

Nhất định là hắn nghe được tiếng bước chân của nàng.

Lục Bình tiến lên, xốc màn lên cho Yên Vũ.

Yên Vũ nhắc chân rảo bước tiến vào phòng chính.

Tuyên Thiệu đứng lên từ ghế bành bằng gỗ lê vàng, bình tĩnh nhìn nàng.

Bốn mắt giáp nhau, hai người lại nhất thời không nói chuyện.

Trong phòng yên lặng, bên tai Yên Vũ chỉ có nhịp tim đập nhanh cùng với hít thở ngắn cạn của hai người.

“Tướng công...” Yên Vũ lại đến gần Tuyên Thiệu một bước, há miệng, lời giải thích ngay bên môi nhưng không nói nên lời.

Tuyên Thiệu thì yên lặng chăm chú nhìn nàng như vậy, không nói một lời.

Từ trong mắt của hắn, Yên Vũ nhìn ra hắn đang chờ, chờ một lời giải thích, chờ một lần thổ lộ tình cảm thần thần...

Nàng cũng hết sức rõ ràng, hắn không phải chỉ có đợi ngày hôm nay. Từ giây phút trong lòng hắn có nàng trở đi, hắn luôn đợi, đợi nàng chính miệng nói ra bí mật giấu kín ở sau lưng.

“Thiếp...nghe Lục Bình nói chàng trở về thay quần áo? Thay xong rồi sao?” Yên Vũ nín nửa ngày, lại chỉ nói ra một câu như vậy.

Tuyên Thiệu vẫn nhìn nàng, không trả lời.

Bầu không khí im lặng đặc biệt cho người ta áp lực.

Yên Vũ cảm thấy tiếng tim đập thành thạch của mình, càng khiến cho ngọt ngào trong căn phòng gần như ép vỡ mình.

Nàng vắt hết óc suy nghĩ, hôm nay làm thế nào để có thể trấn an Tuyên Thiệu, có thể không nói ra bí mật của mình.

Tuyên Thiệu cũng đã nhắc chân đi ra ngoài.

“Chờ đã...” Yên Vũ đột nhiên nghĩ đến cái gì, xoay người gọi Tuyên Thiệu.

Hắn quay đầu lại, trong con ngươi đen nhánh mơ hồ có chờ mong nhìn nàng.

“À, trước đây thật lâu, khi thiếp được người cứu ở trong cung, thiếp kéo xuống miếng ngọc bội kia, chàng vẫn giữ phải không?” Yên Vũ không dám nhìn thẳng vào mắt hắn, sợ mình sa vào sẽ không cách nào tự kiềm chế. Sợ mình nhìn thấy cảm xúc bên trong sẽ nhận không được nói ra lời không nên nói lúc này.

Tuyên Thiệu im lặng trong phút chốc, nhắc chân đi về phía kệ bác cổ ở phòng ngoài, từ trong một hộp gỗ trên tầng cao lấy ra một miếng ngọc bội, đi tới bên cạnh bàn, để ngọc bội lên bàn.

Một lúc lâu, hắn mới mở miệng hỏi: “Nàng...cần ta giúp nàng không?”

Đây là câu nói đầu tiên gặp mặt hôm nay Tuyên Thiệu nói với nàng.

Yên Vũ nghe vậy, chấn động trong lòng, nâng mắt nhìn về phía hắn.

Con người đen nhánh của hắn giống như một đầm nước sâu thẳm, nhìn không thấy đáy, không nhìn thấy được cảm xúc sâu hun hút bên trong.

Yên Vũ rất muốn gạt đầu, rất muốn mượn cơ hội này nói tất cả về mình cho hắn biết. Nói cho hắn biết mình thật ra giấu diếm rất vất vả; đoán không ra rốt cuộc cậu có đang dối gạt mình hay không rất vất vả; rõ ràng yêu hắn, ở bên cạnh hắn, nhưng phải gạt hẳn thân thể của mình rất vất vả; một mình giãy dụa trong tìm không ra chân tướng của thù diệt môn năm xưa rất vất vả... Nàng mong muốn nói cho hắn biết tất cả, để cho đôi vai kiên cố của hắn chia sẻ một chút giúp nàng.

Tuyên Thiệu ngẩng nhìn nàng một lúc lâu.

Nhưng chỉ thấy Yên Vũ hơi rũ đầu, miễn cưỡng cười khê nói: “Không có chuyện gì cần giúp đỡ...”

Tuyên Thiệu lại liếc nhìn nàng một cái, cuối cùng yên lặng xoay người, nhắc chân hướng ra ngoài.

Trong nháy mắt Yên Vũ giống như nghe thấy đáy lòng có thứ gì đó nổ lớn vỡ vụn...

Nàng khiến cho Tuyên Thiệu thất vọng rồi... Hắn yêu nàng như vậy, thông cảm nàng như vậy, chu đáo chú ý đến cảm nhận của nàng như vậy, cho phép nàng gạt hẳn trốn ở bên cạnh hắn một hồi lâu... Nhưng cuối cùng vẫn không chờ được nàng thẳng thắn cho biết, hắn hẳn là rất thất vọng...

Yên Vũ ôm bả vai của mình, chậm rãi ngồi xổm xuống. Nàng đau khổ nhắm mắt lại, hít thở dường như đều động tới tâm mạch, đau tột đỉnh.

Tại sao phải như thế? Tại sao phải khiến nàng gặp Tuyên Thiệu? Tại sao phải khiến trên người Tuyên Văn Bình có tình nghi là hung thủ.

Đúng rồi, chỉ là tình nghi mà thôi. Cho nàng thêm một khoảng thời gian nữa, nàng nhất định có thể tìm được hung thủ thật sự. Nàng nhất định có thể chứng minh chuyện năm đó không phải là Tuyên Văn Bình gây nên... Như vậy, nàng có thể nói tất cả cho Tuyên Thiệu biết, nói cho hắn biết, tám năm trước đã từng trải qua sống chết không phải chỉ một mình hắn.

Tám năm trước nàng cũng từng trải qua cả gia tộc bị diệt, đã trải qua khoảng thời gian cuộc sống tối tăm nhất.

Yên Vũ nghĩ đến khi Tuyên Thiệu vừa mới xoay người đi, bóng lưng hiu quạnh, lạnh lẽo thê lương, nàng bỗng nhiên đứng dậy, nhịn không được đuổi theo ra ngoài.

Tuy rằng hôm nay nàng không thể nói cho hắn biết chân tướng, nhưng nàng có thể cho hắn một hứa hẹn. Hứa hẹn đợi đến khi nàng tìm được hung thủ, nhất định nói cho hắn biết tất cả từ đầu chí cuối. Hắn nhất định có thể hiểu sự giấu diếm của nàng đúng là bất đắc dĩ.

Mới vừa đuổi theo ra sân nhưng Yên Vũ chợt dừng bước.

Nàng nghe được giọng nói của Lộ Nam Phi.

“Hồi bẩm công tử, thuộc hạ tra được, tiểu viện chỗ thập lý đình là An thần y mua lại tám năm trước. Bức hoạ trên vách tường bên trong phòng đá là cùng vẽ tám năm trước. Bức hoạ trên vách tường có thể tám năm không phai màu chút nào là bởi vì thuốc màu sử dụng cho tranh vẽ chính là bí chế trong cung.”

Giọng nói của Lộ Nam Phi không lớn, được cái là vào lúc này trong viện không có tạp âm gì, Yên Vũ nghe thật hết sức rõ ràng.

“Tám năm trước? Bí chế trong cung?” Tuyên Thiệu khê lập lại.

“Dạ, công tử bây giờ muốn điều tra tỉ mỉ việc có liên quan thiếu phu nhân sao?” Trong giọng của Lộ Nam Phi mang theo vẻ chờ.

“Đúng, điều tra tỉ mỉ, một tí cũng không bỏ qua.” Tuyên Thiệu trả lời vô cùng kiên định.

Yên Vũ gơ tay lên bịt kín miệng mình.

Nàng đã từng ở bên ngoài thư phòng của hắn, trong lúc vô ý nghe được hắn nói cho Lộ Nam Phi, hễ là việc có liên quan tới nàng đều không nên tra cứu đến cùng, hắn có kiên nhẫn chờ, chờ nàng chính miệng nói cho hắn biết.

Hôm nay thế nhưng ra lệnh hoàn toàn ngược lại.

Chứng minh hắn đã triệt để thất vọng với nàng rồi sao? Không bao giờ chịu chờ nữa, không chịu tin tưởng nàng sao?

Yên Vũ chợt thấy ngực rất đau, đau đến nỗi nàng phải đỡ cây trúc ở bên cạnh mới có thể ổn định thân hình.

Một cơn gió nhỏ thổi qua, lay động lá trúc vang xào xạc.

Cũng thôi tới lời nói thật khê của Tuyên Thiệu.

“Đã từng tránh né không điều tra tất cả liên quan với nàng, sẵn lòng cho nàng thời gian đón nhận ta, tự mình nói tất cả cho ta biết. Hôm nay truy cứu nguyên do tới cùng cũng là bởi vì yêu nàng, há có thể cho phép người khác uy hiếp an nguy của nàng nhưng ta hoàn toàn không biết sao?”

Lời này của Tuyên Thiệu không biết là nói cho Lộ Nam Phi hay là tự nói mình.

Nhưng nghe đến trong tai Yên Vũ, trực tiếp khiến nàng cả người hoàn toàn ngơ ngẩn.

Nâng mắt ngây ngốc nhìn về phía giọng nói truyền tới. Tầm mắt bị tường viện trắng toát cách trở, nàng không nhìn thấy hắn. Nhưng trong lòng tất cả đều là giọng nói và khuôn mặt của hắn.

Tuyên Thiệu, chàng đối đãi với thiếp như thế, bảo thiếp kiếp này dùng cái gì để báo đáp?

113. Chương 115: Thử Mạo Hiểm

Yên Vũ thất hồn lạc phách trở lại phòng chính, trông thấy ngọc bội Tuyên Thiệu đặt lên bàn lúc gần đi.

Tập trung nhìn, so sánh cùng với ngọc bội Cao Khôn đeo bên hông trong trí nhớ, nàng tin chắc mình không có nhận lầm. Không có nhớ lầm.

Hai miếng ngọc bội giống nhau như đúc!

Hôm nay Tuyên Thiệu đã bắt đầu điều tra thân thế của nàng, thời gian của nàng không nhiều lắm, nàng phải biết rõ ràng, tra ra hung thủ thật sự rốt cuộc là ai trước Tuyên Thiệu.

Nàng cầm ngọc bội trên bàn lên, cất vào trong ngực, sai người kêu Tô Vân Châu đến.

Tô Vân Châu đi vào phòng chính, nâng mắt nhìn nhìn Yên Vũ.

Điều chỉnh xuống dáng vẻ động tác của mình, tựa như vẫn không hề từ bỏ bất chúc theo Yên Vũ.

Yên Vũ nhàn nhạt nhìn nàng. “Người thích Tần Xuyên?”

Tô Vân Châu đỏ mặt, nhưng lập tức ngẩng đầu lên. “Đúng.”

Yên Vũ gật đầu. “Người nghĩ rằng huynh ấy thích ta?”

Tô Vân Châu nghe vậy nhú mày, nhìn chằm chằm Yên Vũ, qua một lúc lâu mới lại nói: “Có thể có một chút như vậy đi! Chẳng qua người đã gả cho Tuyên công tử. Các người đã không có khả năng.”

“Đúng, cho nên ta đối với người thật ra không có uy hiếp gì, đúng không?” Yên Vũ cười nhạt nói.

Tô Vân Châu nghiêng nghiêng đầu như đang ngẫm nghĩ những lời này của nàng. “Vốn... cũng không tính là uy hiếp, loại chuyện tình cảm này dĩ nhiên là phải hai bên tình nguyện. Ta thích sư huynh là chuyện giữa chúng ta, có quan hệ gì với người?”

Yên Vũ cười gật đầu. “Cho nên, người và ta còn là chủ tớ, ngày nào người ở bên cạnh ta thì sẽ trung thành với ta ngày đó, đúng không?”

Tô Vân Châu lập tức gật đầu. “Đúng vậy, chuyện này không cần nghi ngờ! Coi như là vì hân, ta cũng sẽ không phản bội người...”

Câu nói theo sau của nàng ta nói rất nhỏ, như là đang tự lẩm bẩm.

Nhưng Yên Vũ vẫn luôn nhìn nàng ta chăm chú ngược lại không có bỏ hột những lời này.

Vậy nàng mới yên lòng, nàng mong muốn chính là hiệu quả như vậy.

Tuy Lục Bình thông minh cơ trí, cũng trung thành và tận tâm, nhưng nàng tin rằng Lục Bình sẽ càng trung thành với Tuyên Thiệu hơn.

Chuyện nàng cần làm hôm nay cần phải giấu Tuyên Thiệu, Lục Bình không dùng được.

Mặc dù Tô Vân Châu không thể khiến cho người ta bớt lo như Lục Bình, nhưng tâm tư nàng ta đơn thuần thiện lương, vì thích Tần Xuyên nên tất nhiên sẽ không bán đứng chuyện của mình.

“Được, người nói như vậy, ta an tâm.” Yên Vũ đứng dậy đi tới cạnh bàn. “Mấy ngày kế tiếp người cần phải giúp ta làm vài chuyện, hơn nữa không thể để cho người khác biết được. Người hiểu không?”

Tô Vân Châu nghe vậy, lập tức khấn trương. “Người khác là chỉ ai?”

“Tất cả mọi người ngoại trừ ta và người.” Yên Vũ nâng bút, viết xuống trên giấy một hàng chữ, thoỉ thoỉ nét mực.

“Tất cả mọi người ngoại trừ ta và người? Đó chính là bọn Lục Bình, ngay cả Tuyên công tử cũng đều phải giấu?” Tô Vân Châu kinh ngạc nói.

“Đúng, ngay cả Tần Xuyên cũng không thể nói. Người có thể làm được không?” Yên Vũ làm khô nét mực, gấp tờ giấy lại, để vào phong thư, nhìn Tô Vân Châu, nói.

Tô Vân Châu suy tư một hồi, trịnh trọng gật đầu. “Nếu là chuyện người giao phó cho ta, ta nhất định sẽ làm được.”

Yên Vũ giao phong thư tới trong tay Tô Vân Châu, nhìn nàng ta nói: “Cám ơn người.”

Tô Vân Châu ngẩn ra.

“Giúp ta đem thư này giao cho Cao Khôn, Cao công công ở trong cung.” Yên Vũ thấp giọng phân phó.

Tô Vân Châu gật đầu, giấu phong thư vào trong ngực, cất bước đi.

Yên Vũ nhìn bóng lưng rời đi của nàng ta, hít sâu một hơi.

Hy vọng nàng không đoán sai, hy vọng nàng có thể thông qua Cao Khôn tìm được nơi cậu núp.

Lúc chạng vạng, Yên Vũ đang ở trong phòng luyện chữ lớn.

Khi tâm thần nàng không yên thì thích luyện chữ lớn, có thể nhanh chóng khiến ình bình tĩnh lại. Chỉ có khi tĩnh táo thì con người mới có thể làm ra phán đoán chính xác, có thể càng suy nghĩ lý trí hơn.

Lúc càng nguy cấp khấn trương thì càng không thể nóng nảy.

Mà nàng luyện chữ lớn thật lâu, trong lòng vẫn có mơ hồ lo lắng, khó có thể áp chế.

Lúc Tô Vân Châu vừa mới đi vào viện, nàng liền nghe thấy được tiếng động.

Nàng bỏ bút lông sồi trong tay xuống, lau lau vết mực ở trên tay, xoay người đi ra ngoài.

Tô Vân Châu vén màn vào, nhìn nàng một cái, tiến lên thấp giọng nói: “Cao Khôn nói, ngày mai sau Ngọ, giờ thân một khắc ở Lâu Ngoại Lâu*.”

(*là tên một nhà hàng truyền thống, rất nổi tiếng của Trung Quốc. Theo wikipedia thì nhà hàng này được lập vào triều Thành ở Hàng Châu. Link tham khảo thêm: [s://translate.google.com/translate?hl=vi&sl=zh-CN&u=s://zh.wikipedia.org/zh/%E6%A5%BC%E5%A4%96%E6%A5%BC&prev=search](https://translate.google.com/translate?hl=vi&sl=zh-CN&u=s://zh.wikipedia.org/zh/%E6%A5%BC%E5%A4%96%E6%A5%BC&prev=search))

Yên Vũ gật đầu, trở lại bên cạnh bàn, nhắc lại bút, nhưng hoàn toàn không có tâm tình luyện chữ. Nhìn chữ “Thiên” mình viết đầy ra nhưng không có một cái nào nhìn thuận mắt.

Nàng kéo kéo khoé miệng, trên mặt lộ ra một nụ cười mỉa mai. Vốn tưởng rằng không chế tâm tình của mình chẳng qua là một chuyện đơn giản nhất, nhưng hôm nay mới biết khi để ý đến một người, nỗi lòng của mình đã hoàn toàn không do chính mình khống chế.

Nhất cử nhất động của người đó, thậm chí một ánh mắt, một cái mỉm cười đều có thể dễ dàng tác động tới tâm của mình.

...

Ngày hôm sau dùng xong ngọc thiện, Yên Vũ liền dẫn Tô Vân Châu ra khỏi Tuyên phủ.

Xe ngựa dừng lại ở bên ngoài một cửa hàng đồ nữ trang một chút, lại thấy hai người từ trong cửa hàng đi ra, lên xe ngựa. Xe ngựa chỉ đi dạo loanh quanh trong thành Lâm An, khi thì dừng xe người bên trong vén màn nhìn gì đó ở ngoài, khi thì chậm rãi đi về phía trước.

Không ai chú ý tới xe ngựa rời khỏi cửa hàng đồ trang sức không bao lâu liền thấy một cô gái lặng lẽ đi ra từ cửa sau của cửa hàng, nhìn cách ăn mặc giống như nha hoàn của nhà giàu nào đó.

Đầu của nàng ta cúi rất thấp, nếu đến gần nhìn liền có thể nhận ra, cô gái đó không phải là Yên Vũ thì là ai?

Ngồi trong xe ngựa là Tô Vân Châu đổi quần áo với Yên Vũ, và tiểu nha hoàn chuyên môn hầu hạ quý nhân của cửa hàng đồ trang sức.

Tiểu nha hoàn hỏi: “Vị phu nhân này, chừng nào chúng ta mới quay về cửa hàng ạ?”

Tô Vân Châu liếc mắt nhìn bên ngoài cửa sổ. “Không vội, người hầu hạ ta vài vòng ở Lâm An, đúng thời gian thì trả tiền cho người, nè, những cái này coi như là tiền cọc.”

Tiểu nha hoàn nhìn thấy Tô Vân Châu lấy ra vàng lá, trợn cả mắt lên, cười không ngậm được mồm, hai tay nhận lấy vàng lá, liên tục gật đầu, không còn thúc giục quay về nữa.

Yên Vũ biết cơ sở ngầm của Hoàng thành ti trải rộng khắp Lâm An, không biết Tuyên Thiệu có phái người theo dõi nàng hay không, nhưng để đạt được mục đích, phải ra hạ sách này.

Nàng lặng lẽ đi tới bên Lâu Ngoại Lâu thì nhìn thấy một chiếc xe ngựa dừng lại ở cạnh cửa.

Một vị công tử dáng người cao gầy nhảy từ trên xe ngựa xuống, khi đi ngang qua nàng thì cầm cây quạt xếp gõ nhẹ trên vai nàng một cái. Nàng chăm chú nhìn kỹ, mới nhìn ra vị “công tử” này chính là Cao Khôn.

Mặt mũi Cao Khôn tuấn tú, giả trang như thế cũng thật sự là một chàng công tử nhà giàu.

Nếu hắn không mở miệng, không ai nhìn ra hắn là một hoạn quan.

Yên Vũ theo Cao Khôn vào phòng bao của Lâu Ngoại Lâu.

Cao Khôn đi đến ghế ngồi xuống, mắt híp lại, cười nhìn Yên Vũ. “Quả thật là phu nhân của Tuyên Thiệu hên, thật sự ngạc nhiên! Ta còn tưởng rằng tiểu nha hoàn lừa ta chứ?”

Yên Vũ ngồi xuống đối diện hắn. “Thời gian của ta eo hẹp, không có nói chuyện khác với Cao công công, hôm nay hên là vì muốn xin Cao công công giúp ta một chuyện.”

Cao công công nhướn mắt nhìn nàng, cười hi hi. “Ta và Tuyên Thiệu từ trước tới nay bất hoà, Tuyên phu nhân ngài biết đó. Ngài xin ta giúp đỡ, thực sự là chuyện hiếm có! Chắc hẳn... Tuyên công tử không biết chứ?”

“Ta muốn gặp An Niệm Chi, xin Cao công công giúp đỡ.” Yên Vũ không để ý đến hắn, nói gọn gàng dứt khoát.

Cao Khôn sững sờ, neho mắt lại nhìn nàng chăm chăm. “An Niệm Chi? Là ai? Chỉ sợ là Tuyên thiếu phu nhân tìm lộn người rồi? Người mà ngài nói, ta không biết.”

Yên Vũ biết hẳn ta sẽ không dễ dàng thừa nhận, gior tay lên lấy ra miếng ngọc bội từ trong lòng, đựng đưa trước mặt Cao Khôn.

Cao Khôn lập tức sững sờ, thả tay sờ soạng ở bên hông mình.

Tay hắn chạm đến một khối lạnh lẽo ở bên hông, sắc mặt lập tức thay đổi.

“Người từ đâu mà có được?”

Yên Vũ nắm ngọc bội trong lòng bàn tay, cười nhạt nói: “Nếu như ta đoán không sai, miếng ngọc Cao công đeo trên người hiện giờ là đồ giả phải không? Không biết đánh mất đồ được hoàng thượng ban cho phải bị tội gì đây?”

Cao Khôn lạnh lùng nhìn Yên Vũ. “Người nên biết rằng, nếu như ta cứng rắn lấy lại ngọc bội từ trong tay người, không phải là việc khó.”

Yên Vũ nghe vậy để ngọc bội trong tay xuống trên bàn, đẩy về phía trước. “Cao công công đừng hiểu lầm, ta vốn cũng không có ý dùng ngọc bội uy hiếp người. Ngọc bội này vốn định là trả lại cho người.”

Cao Khôn nghe vậy, cũng không cầm lấy miếng ngọc bội đó, trái lại híp mắt đề phòng nhìn Yên Vũ.

“Chính Cao công công cũng nói người luôn bất hoà với Tuyên Thiệu, Mục Thanh Thanh làm sao vào cung, làm sao xích mích với ta, người ở chính giữa gây xích mích ra sao, tin rằng ta không nói nhưng người rõ ràng hơn ta. Nói như thế, thấy ta bị Mục Thanh Thanh hãm hại, Cao công công chắc là người cao hứng nhất.” Yên Vũ chậm rãi nói. “Thế nhưng vì sao người lại phiêu lưu mạo hiểm cứu ta ra từ nhà ẩm trồng hoa của hoàng thượng? Phá hư kế hoạch của Mục Thanh Thanh? Bịt mắt, chẳng biết Cao công công có còn nhớ hay không?”

Cao Khôn nhíu mày, còn chưa mở miệng.

Lại nghe Yên Vũ nói: “Cao phủ ở phố Tây bắc đã từng treo tấm biển “An phủ”, Cao công công người không tiếc quanh co hơn nửa thành Lâm An, lặn lẽ lặn vào, sau đó lại bị Tuyên Thiệu phát hiện mới phải đổi thành “Cao phủ”. Bên trong đến tột cùng cất giấu bí mật gì, Cao công công cho rằng ta đoán không được sao?”

Sắc mặt của Cao Khôn đã lạnh xuống.

Yên Vũ cười cười. “Người đừng nóng giận. Nếu ta đã biết tìm người, thẳng thắn nói cho người những điều này là không có mang địch ý. Ta chỉ muốn gặp An Niệm Chi, có một chuyện quan trọng ta phải đích thân nói cho ông ta biết.”

Cao Khôn hít một hơi thật sâu. “Tất cả cái này bất quá chỉ là suy đoán của người, An phủ, Cao phủ chỉ là trùng hợp, họ An ở Lâm An rất nhiều, không biết người ở đây nói nhắm cái gì.”

Yên Vũ gật đầu. “Có lẽ Cao công công không thể làm chủ được phải không? Vậy người chuyển lời cho An Niệm Chi, ta biết chuyện ông ta muốn hoàn thành nhất tại sao ba năm trước đây thất bại. Ta có tin tức xác thực, có lẽ có thể giúp ông ta hoàn thành chuyện ông ta muốn làm nhất. Có muốn gặp ta hay không, hãy để cho ông ta tự quyết định đi!”

Về mặt Cao Khôn khó coi. “Hừ, tự quyết định!”

Yên Vũ nhàn nhạt nhìn hắn ta, giống như trong lòng đã có dự tính.

Cao Khôn đưa tay cầm lên ngọc bội ở trên bàn, xoay người ra khỏi phòng bao.

Yên Vũ vẫn ngồi trên ghế, lắng tai nghe Cao Khôn đi xuống cầu thang, ra bên ngoài Lâu Ngoại Lâu. Rồi nghe thấy người đánh xe quất ngựa rời đi.

Nàng mới thở ra một hơi thật dài, thần kinh căng thẳng cũng thả lỏng.

Vừa rồi nàng chỉ gạt Cao Khôn, giống như hắn đã nói, mọi thứ nàng nói chỉ là suy đoán ngông cuồng. Nhưng thấy phản ứng của Cao Khôn, nàng liền biết mình chắc chắn đã đoán đúng.

Cậu quả nhiên có quan hệ với Cao Khôn.

Hơn nữa, có thể trước đây cậu sai Cao Khôn cứu nàng ở trong cung, có lẽ Cao Khôn nghe lệnh của cậu.

Cao Khôn bất hoà với Tuyên Thiệu như vậy, có phải cũng là vâng lệnh của cậu?

Từ trước khi nàng gặp được cậu, cậu đã đang đối phó với Tuyên gia?

Vì sao cậu chắc chắn kẻ thù hại chết mẫu thân chính là Tuyên Văn Bình như vậy? Nàng rõ ràng thấy rất nhiều điểm đáng ngờ. Suy nghĩ của cậu tỉ mỉ, không có khả năng nhìn không thấy chứ?

Yên Vũ lại ngồi một hồi, đứng dậy rời khỏi Lâu Ngoại Lâu, về tới cửa hàng đồ trang sức mà nàng đã xuống xe ngựa lúc trước.

Chờ không bao lâu, liền thấy Tô Vân Châu mặc quần áo của nàng mang theo tiểu nha hoàn của cửa hàng đồ trang sức quay trở về.

Hai người đổi lại quần áo trong phòng bao. Chủ tớ dựa vào nhau trở lại trên xe ngựa.

Bình thường thuận lợi trở lại Tuyên phủ.

Giống như Yên Vũ mang theo Tô Vân Châu đi dạo thành Lâm An hơn nửa ngày.

Đêm đó, Cao Khôn nhắc chân vào nhà ẩm trồng hoa trong hậu viện rậm rạp cây cối của Cao phủ, trong giọng nói mang theo chút khấn trương gọi với vào bên trong: “Cha nuôi, cha nuôi, hôm nay Tuyên thiếu phu nhân hẹn gặp con, nàng ta... nàng ta đoán được con và An Niệm Chi có quen biết...”

Cao Khôn nói tới đây, ngừng nói. Hắn cúi thấp đầu, đoán là tiếp theo rất có thể cha nuôi nghiêm nghị quở trách.

Nhưng đợi đã lâu cũng không nghe thấy cha nuôi mắng hắn.

Hắn nhìn thăm dò vào chỗ sâu trong nhà ẩm trồng hoa. “Cha nuôi, người có ở đây không?”

Lúc này truyền tới một tiếng cười khê. “Con gái của nàng, tất nhiên là thông minh, có thể đoán được cũng chẳng có gì lạ.”

Cuối cùng không có mắng hắn, lúc này Cao Khôn mới thở phào nhẹ nhõm, nói tiếp: “Tuyên thiếu phu nhân còn nói, nàng ta biết chuyện người muốn làm nhất, tại sao ba năm trước đây phải thất bại. Nàng ta có tin tức xác thực, có lẽ có thể giúp người hoàn thành việc người muốn làm nhất.”

“Ồ? Thật không?” Lần này ở chỗ sâu trong nhà ẩm trồng hoa ngược lại lập tức truyền đến tiếng trả lời.

“Dạ, nàng ta nói như vậy...” Cao Khôn khom người đáp. “Nhưng nàng ta nói, nàng ta muốn đích thân gặp người, đối mặt nói với người...”

Chỗ sâu trong nhà ẩm trồng hoa truyền đến tiếng một tiếng than yếu ớt. “Thật sự là một đứa bé biết làm khó người...”

Cao Khôn không giải thích được ý nghĩa, khom người đợi một hồi cũng không nghe thấy cha nuôi ra lệnh, không thể làm gì khác hơn là lại hỏi: “Cha nuôi rốt cuộc có muốn gặp nàng ta hay không?”

“Nàng ta đã có thể tìm tới người, còn nói chắc chắn như vậy, tất nhiên là hết sức nắm chắc phản ứng của ta. Tất cả nói là chuyện ta muốn hoàn thành nhất, làm sao ta lại có thể không gặp nàng ta? Cho dù có một tia cơ hội nào ta cũng sẽ không bỏ qua.” Giọng nói từ chỗ sâu trong nhà ẩm trồng hoa yếu ớt nói.

“Dạ... Nếu ngay từ đầu cha nuôi dùng tấm biển “Cao phủ” cũng sẽ không khiến cho nàng ta đoán được. Ngược lại với họ An không thật của cha nuôi.” Cao Khôn nghe thấy giọng nói trong nhà ẩm trồng hoa không có tức giận, liền lấy can đảm nói một câu.

Ai ngờ lập tức từ chỗ sâu trong nhà ẩm trồng hoa bắn ra một luồng khí, chọt đánh vào ngực hắn, khiến cho hắn không kịp chuẩn bị, liền lui lại mấy bước, khoe miệng chảy ra một vệt máu.

“Đây là một loại niệm tưởng, một loại bận lòng, một loại ký thác... Người làm sao hiểu được!” Giọng nói từ chỗ sâu trong nhà ẩm trồng hoa yếu ớt thờ dài.

Cao Khôn giơ tay lên lau vết máu ở khoe miệng, khom người lấp bắp nói: “Dạ, dạ, cha nuôi tha tội, con đã nói vậy.”

“Đi đi, nhanh chóng an bài nàng ta đến.”

Cao Khôn che ngực lui ra khỏi nhà ẩm trồng hoa. Nghe giọng của cha nuôi cách xa như vậy, nhưng cha nuôi ra tay lại có thể nhanh như thế, khiến hắn hoàn toàn không có cơ hội phòng bị.

Hơn nữa, hắn biết cha nuôi vẫn chưa ra tay nặng, nếu ra tay nặng, chỉ sợ hắn bây giờ ngay cả đứng cũng không nổi.

Thật không biết hắn chuyên tâm khổ học, khi nào thì có thể lợi hại như cha nuôi vậy, cũng có thể khiến người ta kính nể hắn như hắn kính nể cha nuôi...

114. Chương 116: Không Có Tư Cách Nữa

Yên Vũ về Tuyên phủ trước.

Trễ hơn một chút, Tô Vân Châu mới đỡ xuống hoá trang, cả người mệt mỏi về đến phủ.

Nghe thấy Yên Vũ ở trong phòng, nàng ta liền tìm đến.

“Chủ tử, nhìn không ra bán trống bỏi này còn kiếm được rất nhiều tiền. Ta một ngày kiếm được không ít đó!” Tô Vân Châu cười nói.

Yên Vũ nghe ra giọng của nàng ta đều đã khàn, giơ tay lên rót một chén nước cho nàng ta, đưa tới trước mặt nàng ta. “Người rao hàng rất nỗ lực.”

Tô Vân Châu giơ tay lên nhận lấy chén trà, ừng ực uống mấy ngụm lớn, lấy tay áo chậm rãi lau, trọn to hai mắt. “Chủ tử nghe được hả?”

Yên Vũ gật đầu, cười khẽ. “May là giọng của người lớn.”

Tô Vân Châu ngượng ngùng cười một tiếng.

“Hôm nay nhờ có người, người đã cực khổ rồi, đi nghỉ đi, về kêu Lục Bình chuẩn bị cho người chút trà dưỡng giọng. Nhớ kỹ, chuyện người làm không thể nói cho bất cứ ai.” Yên Vũ dặn dò.

Tô Vân Châu gật đầu, xoay người ra khỏi phòng chính.

Đụng đầu với Lục Bình.

“Ý, ngày thường còn nói ta láu táu, sao hôm nay người cũng lỗ mãng như vậy?” Tô Vân Châu bị nàng ta đụng phải, lùi lại hai bước, suýt nữa té ngã Lục Bình, cười trêu nói.

Yên Vũ nghe được Lục Bình vội vàng chạy tới, biết nàng ta có lẽ là có việc gấp, đang muốn kêu Tô Vân Châu lùi sang một bên.

Nhưng nghe thấy Lục Bình mới vừa ổn định thân mình, gấp rút nói: “Chủ tử, công tử đã trở về!”

Yên Vũ nghe vậy đứng lên. Mấy ngày không gặp, lòng nàng nhớ Tuyên Thiệu như cách rất nhiều xuân thu. Bỗng nhiên nghe thấy hắn trở về, trong lòng nàng vừa mừng vừa lo.

Vội vã muốn gặp hắn. Nhưng sợ sự thật của mối thù ngăn cách giữa hai người.

Hắn tra ra được cái gì sao?

Hôm nay đột nhiên trở về là muốn mở bài với nàng sao?

Chờ đợi nàng là tuyên án cuối cùng của hắc sao?

Khi Lục Bình trang điểm cho Yên Vũ, thấy dưới mắt Yên Vũ xanh mờ, biết thời gian này công tử không có ở đây, thiếu phu nhân chưa hề ngủ ngon. Nên lúc nào cũng ngóng trông công tử trở về, dường như còn quan tâm hơn so với Yên Vũ.

“Chủ tử, nghe nói công tử đi chính viện, có lẽ qua một hồi thì lập tức trở lại! Chủ tử, có cần thay bộ quần áo hay không? Có cần nô tỳ búi tóc cho người lần nữa hay không?” Giọng điệu của Lục Bình vội vàng nói.

Yên Vũ khoát tay.

Lúc trước Tuyên Thiệu ít đến chính viện, thường ngày trở về nhất định là về trong viện của mình trước.

Hôm nay trở về lại đi thẳng đến chính viện... Có thể thật sự hắc tra được cái gì hay không?

“Các người đi xuống đi, ta đi chính viện nhìn một cái, cũng nghênh đón tướng công.” Yên Vũ nói.

Mặt Lục Bình mang vẻ vui mừng đáp ứng.

Nhưng Tô Vân Châu có chút kinh ngạc nhìn Yên Vũ, không hiểu mấy ngày nay Yên Vũ kêu mình làm việc, vì sao phải gạt Tuyên Thiệu? Vì sao khi nghe thấy Tuyên Thiệu trở về thì sắc mặt phức tạp như vậy?

Lục Bình giơ tay kéo Tô Vân Châu một cái. Hai người lui qua một bên.

Bước chân của Yên Vũ có chút không thực đi đến chính viện.

Ra khỏi viện của Tuyên Thiệu, nàng xoay người chọn con đường yên tĩnh, tập trung tinh thần lắng tai nghe về phía xa xa.

Nghe thấy giọng nói của Tuyên Thiệu, dường như phương hướng ở thư phòng của Tuyên Văn Bình.

Liền nhắc chân đi về phía thư phòng của Tuyên Văn Bình.

“Ta không muốn nói chuyện tám năm trước với ông. Chắc hẳn ông cũng rất rõ ràng ta hoàn toàn không có cách nào tha thứ cho ông!” Giọng nói của Tuyên Thiệu mơ hồ có chút chất. “Thế nhưng ngày hôm nay ta không thể không nói tới, năm ấy ta mười tuổi, rất nhiều chuyện ta không hiểu. Cho nên, ông có thể nói cho ta biết hay không, phủ thừa tướng năm đó, Diệp gia năm đó rốt cuộc tại sao trong một đêm lại bị diệt?”

Yên Vũ nghe vậy, giơ tay lên che ngực.

Tim đập quá nhanh, quá gấp, nàng sợ tim thật sự sẽ nhảy ra khỏi ngực.

Tuyên Thiệu thật sự tra ra được cái gì?

Tại sao Tuyên Thiệu lại đến chắt vấn Tuyên Văn Bình?

Chuyện năm đó thật sự có liên quan với Tuyên Văn Bình?

Lời tiếp theo của Tuyên Văn Bình muốn nói có phải là chân tướng nàng tìm kiếm đã lâu?

Một tay nàng che ngực, một tay bịt miệng, ngay cả thở mạnh một chút cũng không dám, chỉ sợ bỏ qua một âm thanh nào.

Tuyên Văn Bình yên lặng một hồi, mới chậm rãi đứng dậy, giơ tay lên lấy ra vật gì đó từ trên giá sách, ném lên trên bàn.

Tuyên Thiệu liền cầm lên xem. “Hồ sơ của tám năm trước? Không phải là bị tiêu hủy rồi sao?”

Tuyên Văn Bình không có lên tiếng.

Tuyên Thiệu mở cuộn hồ sơ ra, nhanh chóng xem.

Trong thư phòng là một trận yên lặng, không nghe thấy bất cứ âm thanh gì.

Yên Vũ che tim sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, nhịn không được lại nhắc chân đến gần vài bước về phía thư phòng.

Lúc này nàng đang ở trong rừng trúc phía sau thư phòng. Nơi đây rất yên tĩnh, mọi khi không có người đi qua, nàng nghe được tiếng gió thổi qua lá trúc cùng với nhịp tim thỉnh thoảng của mình.

Nàng lại đi về phía trước mấy bước thì mới nghe được tiếng Tuyên Thiệu buông cuộn hồ sơ xuống.

Nàng lập tức dừng chân lại.

Giọng nói của Tuyên Thiệu lộ ra bất đắc dĩ cùng nặng nề. “Chuyện diệt cả nhà Diệp gia năm đó... thật là ông làm?”

Yên Vũ nghe vậy thì sửng sốt, nhịp tim thỉnh thoảng gần như muốn át tất cả âm thanh. Trong nháy mắt, ngay cả hít thở nàng cũng quên đi.

Mặt trời chiều rũ xuống khiến tất cả trước mắt nhuộm thành một mảnh đỏ nhạt, lá trúc xanh biếc cũng gieo trong mắt nàng màu đỏ thẫm.

“Đúng.”

Nàng nghe được Tuyên Văn Bình nói như vậy.

Lúc này tất cả âm thanh trong tai nàng đều tan biến trong vô hình.

Ngay cả nhịp tim đập trong yên lặng của mình cũng không nghe thấy.

Im bật, giống như trở lại lúc trước, khi lỗi tai nàng bị chấn động điếc.

Cái gì cũng không nghe được, cảnh tượng trước mắt cũng mờ hồ trong nháy mắt, thay vào đó là ánh lửa ngút trời của phủ thừa tướng. Ngọn lửa cao vút liếm về phía bầu trời, hơn nửa thành Lâm An đều bị lửa kia chiếu sáng.

Hai đầu gối nàng như nhũn ra suýt nữa không đứng được.

“Đúng.” Tuyên Văn Bình nói đúng!

Thật sự là ông ta... Thế mà thật sự lại là ông ta...

Tại sao? Tại sao chân tướng lại là như thế này? Tại sao cậu không có sai? Tại sao Tuyên Văn Bình phải làm như vậy? Tại sao đối thoại của Tuyên Thiệu và Tuyên Văn Bình lại để cho nàng nghe được?

Yên Vũ không biết mình lặng lẽ rời khỏi rừng trúc kia như thế nào.

Càng không biết mình làm sao về tới trong viện của Tuyên Thiệu mà không có bị ai phát hiện.

Cả người nàng hoảng hốt, tựa như nằm một giấc mộng dài. Trong mộng, nàng yêu con trai của kẻ thù, đau khổ giữa dựa giữa yêu và hận...

Nàng nâng mặt nhìn vào gương, thấy trong gương một cô gái sắc mặt trắng bệch, mắt lộ ra đau khổ cùng giấy dựa.

Nàng cúi đầu, thấy mình nắm một bình sứ trắng nhỏ thật chặt trong lòng bàn tay.

Đây là thuốc độc cậu cho nàng. Cậu nói, đây là thuốc độc mạn tính, chỉ cần từng chút một bỏ vào trong đồ ăn thức uống của Tuyên Văn Bình thì có thể khiến cho ông ta chết mà không bị người phát giác, lúc ho ra máu thì độc đã nhập vào tim phổi, không thể cứu vãn, chắc chắn phải chết.

Hôm nay đột nhiên biết được chân tướng, nàng mới biết nàng hoàn toàn không cần thuốc độc mạn tính, nàng đã không còn tâm sức để hao tổn nữa...

Sau khi Tuyên Văn Bình chính miệng nói ra chữ “Đúng” đó, hy vọng của nàng đã rơi vào hư không, tất cả chờ mong của nàng đều trở nên mĩa mai.

Tuyên Văn Bình là kẻ thù của nàng, Tuyên Thiệu là con trai kẻ thù của cả nhà Diệp gia nàng...

Nàng lại thật sự yêu con trai của kẻ thù...

Điều này bảo nàng làm sao đối mặt với cha mẹ ở dưới suối vàng? Làm sao đối mặt với 187 mạng chết oan của Diệp gia?

Yên Vũ thất hồn lạc phách đứng lên. Hai tay siết chặt bình sứ trắng. Nàng muốn báo thù, muốn giết Tuyên Văn Bình, báo thù cho cha mẹ, báo thù cho Diệp gia!

Nàng không cần chờ, không muốn tốn thêm một ngày nào nữa, còn chờ như vậy nàng sẽ điên mất.

“Xin lỗi... Tuyên Thiệu...” Nàng lẩm bẩm, cất bình sứ vào trong ngực.

Giơ tay lên mở hộp trang điểm ra.

Nếu Tuyên Thiệu đã biết đi hỏi Tuyên Văn Bình vấn đề này, có lẽ hắn đã tra ra được thân phận của mình.

Không biết sau khi hắn biết được chân tướng thì dự định làm thế nào?

Không thể để cho hắn biết mình nghe được đối thoại của bọn họ. Không thể để cho hắn biết mình cũng biết chuyện năm đó thật sự là Tuyên Văn Bình gây nên... Không thể khiến cho hắn có đề phòng!

Yên Vũ luống cuống tay chân bôi loạn son phấn một hồi. Cô gái sắc mặt trắng bệch trong gương cuối cùng cũng có chút thần sắc.

Đợi khi Tuyên Thiệu trở lại, nàng nhất định không thể để cho hắn phát hiện đầu mối.

Hắn xưa nay thận trọng, mình nhất định phải làm bộ giống như không có việc gì xảy ra.

Hai tay Yên Vũ nắm gương soi, kéo khoé miệng, muốn làm ra một bộ dáng tươi cười.

Nhưng người trong gương lại cười còn khó coi hơn so với khóc.

Không được! Yên Vũ hít sâu một hơi, ổn định tâm thần. Nếu để cho hắn có đề phòng, mình hoàn toàn không có cơ hội xuống tay với Tuyên Văn Bình... Trước khi hắn có hành động, là thời cơ cuối cùng nàng xuống tay với Tuyên Văn Bình...

Nàng khê kéo khoé miệng lần nữa, người trong gương vẫn vẽ cười gượng ép.

Yên Vũ chợt úp gương đồng lên trên bàn trang điểm.

Nàng sao lại vô dụng như vậy! Ngay cả làm bộ giống như không có việc gì xảy ra cũng không làm được sao?

Chuyện đơn giản như vậy cũng làm không được, còn trông cậy vào báo thù cho thân nhân cha mẹ làm cái gì? Còn trông cậy vào đối phó với Tuyên Văn Bình làm cái gì?

Tuyên Thiệu tâm tư kín đáo, chẳng lẽ Tuyên Văn Bình không vậy sao? Bộ mặt khóc tang của nàng bây giờ khiến người ta liếc mắt là có thể nhìn ra manh mối, lẽ nào Tuyên Văn Bình sẽ không có đề phòng đối với nàng sao?

Đồ vô dụng!

Nàng hung hăng phỉ nhổ mình ở trong lòng!

Chợt nhớ tới chẳng phải mình đang cùng Tuyên Thiệu giận dỗi sao?

Từ sau khi được Tuyên Thiệu cứu về, quan hệ giữa hai người chẳng phải vẫn luôn rất cứng ngắt sao?

Đúng rồi, dưới tình huống bây giờ, mình có thể cười thoải mái, cười giống như không có việc gì ấy mới là rất giả tạo.

Như thế này lúc Tuyên Thiệu trở lại, nàng chỉ cần không lạnh không nhạt, không gần không xa thì rất tự nhiên, rất bình thường.

Cũng sẽ không khiến hắn nghi ngờ...

“Thiếu phu nhân...”

Giọng của Lục Bình từ ngoài cửa truyền vào.

Yên Vũ hít sâu một hơi rồi chậm rãi thở ra, trầm giọng đáp: “Chuyện gì?”

“Người... À... Người có gặp công tử không?” Lục Bình ở ngoài cửa thấp giọng hỏi.

Yên Vũ chợt nhớ tới Lục Bình và Tô Vân Châu biết nàng hồi nãy đi chính viện. Nhưng may mà lúc nàng tới gần thư phòng của Tuyên Văn Bính không ai phát hiện nàng, nàng trở về cũng không gặp phải người nào khác. “À, vẫn chưa.”

Lục Bình ở ngoài cửa do dự một hồi.

“Vào đây nói.” Yên Vũ gọi một tiếng.

Lục Bình đẩy cửa ra, đi vào, lên nâng mắt nhìn nàng, thật sự có chút dè dặt.

“Sao?” Yên Vũ trầm giọng hỏi.

“Hồi bẩm thiếu phu nhân, công tử... lại đi...” Lục Bình nói rất nhỏ.

Yên Vũ nghe vậy hơi ngơ ngẩn.

Lục Bình như là sợ nàng buồn, vội mở lời an ủi: “Thiếu phu nhân, người đừng buồn. Thật ra vị trí của người ở trong lòng công tử, người đều thấy rõ. Mọi người nói vợ chồng cãi nhau đầu giường hoà nhau cuối giường. Gần bó như môi với răng, răng còn có lúc cắn đầu lưỡi ấy! Giữa vợ chồng có một chút hiểu lầm, rắc rối cãi nhau, cũng không phải chuyện lớn gì. Chờ khi người gặp công tử, mềm mỏng một chút... Công tử nhất định sẽ không tức giận với người nữa...”

Lục Bình nói một tràng, cũng không nghe thấy Yên Vũ có phản ứng chút nào.

Nàng ta khẽ ngẩng đầu nhìn Yên Vũ.

Nhưng thấy vẻ mặt của Yên Vũ có chút ung dung khó có thể lý giải.

Công tử về nhà một chuyến cũng không quay về viện của mình, ngay cả gặp thiếu phu nhân cũng không. Lúc này chẳng phải thiếu phu nhân nên thương tâm khổ sở, thậm chí tức giận bất bình mới đúng chứ?

Yên Vũ gơ tay lên một cái. “Ta biết rồi, người đi ra ngoài trước đi.”

“Ồ...” Lục Bình nhún người, lui ra khỏi phòng chính.

Yên Vũ nhìn mặt đường bên trong đình viện ở ngoài cửa được quét dọn vô cùng sạch sẽ.

Chợt có một hai phiến lá vàng theo gió thu bay xuống xa xa, vừa yên tĩnh lại cô đơn.

Nhanh chóng có người hầu làm việc nặng tiến đến quét lá vàng đi. Mặt đường đá xanh không nhiễm một hạt bụi.

Tuyên Thiệu không có trở về, vậy nàng không cần miễn cưỡng nguy trang mình đi đối mặt hẳn.

Hắn không trở lại, có lẽ là bỗng nhiên biết được chân tướng, nhất thời cũng không biết nên đối mặt với nàng như thế nào?

Hắn còn có thể để ỉnh ở lại trong Tuyên phủ không?

Biết được thân thế của mình, biết được mình tới gần có dụng ý, trong lòng hắn còn có thể lưu lại vị trí của nàng không?

Yên Vũ kéo kéo khoé miệng, trên mặt lộ ra nụ cười thê lương.

Nghĩ đến những thứ vô dụng kia làm cái gì. Đêm nay, ngày đêm nay, tất cả đều sẽ kết thúc...

Nàng nhìn trong gương, dưới bao phủ của son phấn, sắc mặt coi như khá, sửa lại một chút búi tóc hơi rớt ra, đứng dậy đi ra ngoài.

“Thiếu phu nhân...” Lục Bình đứng ở cạnh cửa lo lắng nhìn nàng.

Yên Vũ gạt đầu với nàng ta. “Ta không sao, mấy ngày nay cũng không có đi thỉnh an mẫu thân, ta đi phòng bếp của chính viện nhìn một cái, người cũng đi cùng đi.”

“Dạ.” Lục Bình vội đuổi theo.

Hai chủ tớ chậm rãi đi trên con đường nhỏ yên tĩnh trong Tuyên phủ.

Lục Bình muốn nói vài lần lại thôi. Nàng thấy mấy ngày nay thiếu phu nhân ăn không ngon ngủ không yên, công tử cũng rất ít hồi phủ, trong lòng rất là lo lắng. Tuy mình chỉ là một người hầu, nhưng mình cũng có mắt, thấy rõ trong lòng công tử có thiếu phu nhân, trong lòng thiếu phu nhân cũng có công tử.

Nếu các chủ tử hoà thuận vui vẻ, những người hầu phục vụ bên cạnh chủ tử như bọn họ nhìn cũng vui.

Nhưng rõ ràng trong lòng hai người có nhau, nhưng lại hục hặc cãi nhau như vậy, bọn họ hầu hạ bên cạnh cũng sốt ruột nóng nảy theo.

Nàng ta muốn nói thêm gì đó, an ủi thiếu phu nhân.

Nhưng nhìn thấy thiếu phu nhân đi ở đằng trước đúng là còn muốn bình tĩnh hơn so với nàng ta. Bước đi thật như thong dong bình tĩnh, khiến cho lời an ủi của nàng ta không thể nào ra khỏi miệng.

Trong lúc do dự, đã đến phòng bếp của chính viện.

“Xin chào thiếu phu nhân, mấy ngày nay cũng không thấy thiếu phu nhân đích thân tới!” Tiết thị nhìn lên thấy Yên Vũ, lập tức mặt mày tươi cười tiến lên đón.

Từ khi thiếu phu nhân tiếp nhận phòng bếp, chẳng những không có quản thúc bà ta, trái lại còn ban thưởng lớn nhỏ không ngừng. Hầu hạ chủ tử tốt như vậy vẫn chưa từng gặp được, khiến cho Tiết thị càng xun xoe với Yên Vũ, ước gì nàng đi phòng bếp mỗi ngày.

“Ừm, bữa tối chuẩn bị xong rồi hả?” Yên Vũ nhàn nhạt hỏi.

“Đã chuẩn bị xong rồi, chỉ còn chờ trong viện của phu nhân đến truyền lệnh.” Tiết thị cười trả lời.

“Đều chuẩn bị cái gì?” Yên Vũ nhắc chân bước vào phòng bếp.

“Người nhìn một chút.” Tiết thị đi theo vào, chỉ vào chén đĩa được lau chùi trắng tinh ở trên bệ bếp.

Yên Vũ gật đầu.

Ý thu dần đậm, trong phòng bếp nhóm vài bếp lò, vẫn nóng bức như mùa hè.

“Ngày mùa thu có phần khô, thêm một chút canh rau nhút Tây hồ, vừa mát lại dưỡng sinh.” Yên Vũ phân phó nói.

Canh rau nhút Tây hồ là Tuyên phu nhân thích nhất. Thế nhưng món canh tối nay đều đã chuẩn bị xong, các phần cũng sớm quyết định rồi, đột nhiên nói thêm canh không phải là chuyện lớn gì, nhưng mà phải bỏ ra thêm bạc.

Yên Vũ nhìn thấy trên mặt Tiết thị không nhiều tình nguyện, nhàn nhạt mở miệng nói: “Bạc lấy từ tương mục của ta đi.”

“Ôi chao ôi chao, thiếu phu nhân thật có hiếu, những thứ này đều là chuyện nhỏ.” Tiết thị lập tức nở nụ cười.

Yên Vũ gật đầu, nói tiếp: “Lại thêm một món thịt giò sốt mật ong*, ngọt mà không ngán, rất tốt cho tiêu hoá, nhất là dùng vào bữa tối.”

(*là món ăn của Chiết Giang, vật liệu gồm giò heo, hạt sen, sốt mật ong.)

Tiết thị gật đầu, nhưng có phần không hiểu. Món ăn không phải đã quyết định sáng sớm rồi sao? Sao một hồi lại nói thêm canh, một hồi lại nói thêm món ăn?

“Được rồi, các người đều đi ra ngoài đi, hai món này để tự mình ta làm.” Yên Vũ nhàn nhạt phân phó.

Cuối cùng còn liếc nhìn Lục Bình một cái.

Lục Bình ngẫm hiểu, kéo Tiết thị luôn miệng phản đối ra khỏi phòng bếp.

“Người kéo ta làm cái gì? Cô nương, thiếu phu nhân quý báu, lúc trước làm cơm cũng là có người khác ở bên cạnh phụ một tay, chính nàng ấy ngay cả lửa cũng không biết nhóm, sao được...”

Tiết thị còn chưa nói dứt lời đã bị Lục Bình bịt miệng.

“Thiếu phu nhân đã nhiều ngày nay xích mích âm ỉ với công tử, đây là muốn làm chút chuyện biểu hiện hiếu tâm với lão gia và phu nhân, để cho lão gia và phu nhân có thể trong lúc mấu chốt thiên vị nàng.” Lục Bình nhỏ giọng nói.

Nàng ta nói như vậy, trong lòng đúng là nghĩ như vậy.

Cái nhìn kia của Yên Vũ không phải là muốn mình giúp khuyên nhủ Tiết thị đang nhất định phải ngăn cản sao?

Tiết thị nghe vậy, gật đầu liên tục. “Ồ... Hiểu rồi.”

Bà ta cười hì hì, nhấc chân vào phòng bếp, nhìn thiếu phu nhân trong phòng bếp, muốn đi lên giúp đỡ nhưng không dám tùy tiện tiến lên, kêu tất cả bà già ra ngoài.

115. Chương 117: Cảm Giác Sinh Ly Tử Biệt

“Thiệu nhi!”

Giọng của Tuyên phu nhân truyền đến từ sau lưng Tuyên Thiệu.

Yên Vũ nâng mắt nhìn thấy Tuyên phu nhân sắc mặt trắng bệch đang được Lưu ma ma dìu, yếu ớt đứng ở đó.

Ánh mắt của bà ta không có nhìn nàng, chỉ nhìn Tuyên Thiệu.

“Nếu như con vẫn còn thừa nhận mình họ Tuyên... Nếu như, con vẫn thừa nhận người nằm ở trên giường đang chết kia là phụ thân của con...”

“Mẫu thân.” Tuyên Thiệu đột nhiên ngắt lời Tuyên phu nhân.

“Con câm miệng!” Tuyên phu nhân không để cho hắn nói xong. “Nếu như con vẫn là con trai của ta, thì cái gì cũng không cần nói, cái gì cũng không cần làm. Nếu như con đã không thừa nhận cha mẹ của con, chỉ muốn che chở đứa con gái hại chết cha của con, con cút đi... bây giờ cút khỏi Tuyên gia!”

Yên Vũ chỉ cảm thấy những lời nói của Tuyên phu nhân như dao cắt ở trên ngực nàng.

Hai đầu gối nàng mềm nhũn, quỳ rụp xuống trước Tuyên phu nhân. “Tuyên Thiệu, không cần nói gì cả, là thiếp làm, là thiếp phụ tín nhiệm của chàng, phụ tính nhiệm của Tuyên phu nhân người... Thiếp luôn dụng tâm kín đáo, thiếp luôn cố ý lừa các người... Thiếp là con gái của Diệp gia. Thiếp là Diệp Yên Vũ, thiếp không cách nào buông tha thù nhà, xin lỗi... chỉ có thể cô phụ chàng...”

Tuyên Thiệu kinh ngạc nhìn nàng, muốn giơ tay dìu nàng đứng lên, nhưng cuối cùng không hề nhúc nhích.

“Người đâu, đi báo quan, để người của nha môn mang kẻ đại nghịch bất đạo, độc hại lão gia đi.” Tuyên phu nhân dựa vào trên người Lưu ma ma, tựa như đứng cũng không vững, nhưng lời nói nghiêm trọng.

“Người của Hoàng thành ti ở ngay bên ngoài.” Tuyên Thiệu mở miệng nói.

Tuyên phu nhân nghe vậy, chậm rãi đi tới trước mặt Tuyên Thiệu, bỗng nhiên giơ tay hung hăng cho Tuyên Thiệu một bạt tai.

“Đến lúc này con còn muốn che chở cho nàng ta sao?” Tuyên phu nhân gần từng chữ. “Chuyện này không cho phép Hoàng thành ti nhúng tay, không cho phép con nhúng tay!”

Yên Vũ nằm phục ở trên đất khóc nức nở. Bạt tai này không nên đánh vào mặt của Tuyên Thiệu, nên đánh vào trên mặt của nàng.

Tuyên Thiệu từ đầu đến cuối chỉ làm sai một việc là gặp phải nàng, yêu nàng...

Tuyên Thiệu nghe vậy, không có lên tiếng.

Sắc mặt Tuyên phu nhân trắng bệch, bộ dáng yếu ớt không chịu được đả kích hết lần này đến lần khác.

Hắn không có phản bác nhưng khiến mẫu thân mình tức giận.

Yên Vũ dập đầu mấy cái với Tuyên phu nhân, bất kể nói thế nào, Tuyên phu nhân là vô tội. Vô tội bị nàng lợi dụng, vô tội bị nàng làm hại mất đi người thân.

Vô tội giống như nàng năm đó chột mắt đi người thân, đau thấu tâm can như không sống nổi.

Nàng trải qua cửa nát nhà tan, trải qua sinh ly tử biệt, cho nên nàng có thể hiểu tâm trạng lúc này của Tuyên phu nhân.

Người của nha môn đến rất nhanh.

Nha dịch vọt vào sân, xuyên qua màn hình cửa sổ, nhìn tình hình trong phòng một chút, nhất thời hơi sợ hãi.

Đây là việc trong nhà của Tổng chỉ huy sứ Hoàng thành ti đại nhân!

Thị vệ của Hoàng thành ti thì đứng ở bên ngoài, để cho nha môn bọn họ đi vào là chuyện gì xảy ra?

Tuyên phu nhân quay đầu lại, nhìn thấy nha dịch trong nha môn đứng ở trong sân không dám vào phòng.

Giơ tay chỉ Yên Vũ quỳ trên đất, nói: “Chính là nàng ta, bất tuân bất hiếu, đại nghịch bất đạo, ác ý làm bậy dưới chân thiên tử. Bắt nàng ta lại. Chờ thánh thượng xử lý!”

Bọn nha dịch nghe vậy, nhìn về phía Tuyên Thiệu đứng ở một bên.

Tuyên Thiệu nghiêm cứng mặt, không phát ra một lời.

Yên Vũ chậm rãi đứng lên từ dưới đất, nhắc chân đi ra ngoài.

Lúc nàng vượt qua bậc cửa thì nghe thấy giọng của Tuyên Thiệu nói: “Yên Vũ...”

Yên Vũ lắc đầu. “Ta nên vậy, lúc hạ thủ ta đã nghĩ đến hậu quả, ta không hối hận, cho ta một cơ hội nữa ta vẫn phải làm như vậy. Cho nên, đừng nói cái gì nữa.”

Nàng bước ra bậc cửa, đi tới trước mặt bọn nha dịch, đưa tay ra, để nha dịch lấy xiềng xích khoá lại.

Bọn nha dịch vẫn còn chưa rõ lắm rốt cuộc Tuyên phủ xảy ra chuyện gì, vì sao bầu không khí cổ quái như vậy.

Nhưng biết đây không phải là lúc hỏi thăm chuyện, phạm nhân đã dâng hoàng đế thân đưa tới cửa.

Bọn họ còn có lý do gì không khoá lại chứ?

Hơn nữa không thấy Tuyên công tử phản đối, bọn nha dịch sợ run trong lòng, lấy xiềng xích vòng qua cổ tay Yên Vũ, hét lớn một tiếng: “Dẫn đi...”

Xiềng xích lạnh như băng ở cổ tay, Yên Vũ ngoái đầu nhìn lại, liếc mắt nhìn Tuyên Thiệu lần cuối.

Biết đâu đây là lần cuối cùng nàng nhìn thấy hắn kiếp này.

Nàng nói mình không hối hận...

Thật ra nếu ông trời có thể cho nàng một cơ hội nữa, nàng nhất định, nhất định không nên gặp hắn...

Hắn là điều tốt đẹp nhất trong cuộc đời tám năm tối tăm của nàng. Thế nhưng gặp phải nàng, có lẽ là bất hạnh lớn nhất của đời hắn... Cho nên, nếu như có thể làm lại, nàng tình nguyện bỏ qua, để hắn không cần gặp phải nàng, không cần đối mặt với tiếc nuối lớn nhất đời người như vậy...

Tuyên Thiệu yên lặng đứng tại chỗ, trầm mặc nhìn Yên Vũ bị dẫn đi, dẫn đi khỏi tầm mắt của hắn.

Tuyên phu nhân bỗng như không có hơi sức, vẻ nghiêm nghị mới vừa rồi giống như đã tiêu hao hết sức lực cuối cùng, bà ta yếu ớt ngã vào trong lòng Lưu ma ma. “Đi, đi ta đi xem lão gia.”

Lưu ma ma đỡ Tuyên phu nhân đi tới một gian phòng ở kế bên.

Tuyên phu nhân quay đầu lại nhìn thoáng qua Tuyên Thiệu vẫn đứng tại chỗ, chậm rãi nói: “Giữa cha con có thể thù bao lớn? Năm đó con bị thương, ông ấy cũng đau thấu tâm can, bây giờ con sống nhìn ông ấy bị người con yêu làm hại, con...vẫn không thể tha thứ cho ông ấy sao?”

Tuyên Thiệu nhú mày, sắc mặt tái xanh, không nói tiếng nào.

Lưu ma ma thở dài một tiếng, đỡ Tuyên phu nhân chậm rãi đi đến chỗ phòng của Tuyên Văn Bình.

Tuyên Thiệu hướng ra ngoài cửa gọi: “Lộ Nam Phi!”

Lộ Nam Phi nghe tiếng, vào nhà. “Công tử.”

“Đi, người và ta cùng đi nhìn ông ấy.” Tuyên Thiệu nói xong cũng xoay người đi về phía trong.

Hôm nay đau đớn đè nén trong lòng mới khiến cho hắn minh bạch, thì ra tám năm trước hắn hận không phải là phụ thân, mà là cái loại cảm giác sinh lý tử biệt này.

Nhưng hôm nay lại phải trải qua lần nữa sao?

Vì sao phải để cho hắn đến bây giờ mới hiểu được?

Tuyên Thiệu siết chặt nắm tay, vẻ mặt cực kỳ khó coi.

Lộ Nam Phi bắt mạch cho Tuyên Văn Bình, một lúc lâu mới ngẩng đầu nói: “Tuyên đại nhân luôn thân thể khoẻ mạnh, lại quanh năm tập võ, thân thể kháng kiện gấp người thường trăm lần. Hơn nữa thuốc độc này vô cùng quái dị, mặc dù độc tính bá đạo, nhưng không thể lập tức lấy mạng người, ngược lại coi như...”

Tuyên phu nhân nghe vậy lập tức hỏi. “Coi như cái gì?”

“Coi như cố ý khiến cho người ta giữ lại một hơi thở, đau đớn giày dụa, sống chết khó cả đôi đường.” Mặt Lộ Nam Phi lộ vẻ khó khăn, nói.

“Nàng ta rốt cuộc hận phụ thân con bao nhiêu? Mới có thể dùng thủ đoạn như vậy đến hành hạ ông ấy?” Tuyên phu nhân nhìn Tuyên Thiệu hỏi, rồi chuyển hướng về phía Lộ Nam Phi. “Người nói không thể lập tức lấy mạng người, nhưng có biện pháp điều chế thuốc giải không?”

Lộ Nam Phi rũ mắt nghĩ sâu xa một hồi. “Trước phải biết thành phần của thuốc độc, trình tự, cách làm thuốc mới có thể tìm được phương pháp phá giải.”

“Chuyện này...” Tuyên phu nhân chỉ ra phía phòng ngoài nói. “Cơm nước còn ở trên bàn, người lại kiểm nghiệm đi, xem có thể có giúp đỡ gì không.”

“Dạ!” Lộ Nam Phi chấp tay, rời khỏi phòng trong.

Tuyên phu nhân thất hồn lạc phách ngồi ở bên giường, nắm lấy tay hiện lên vẻ bầm đen của Tuyên Văn Bình. Rũ đôi mắt, vai hơi run.

Tuyên Thiệu đứng nghiêm một bên, nhìn cha mẹ trong chốc lát, yên lặng không nói.

Hắn biết phụ thân hôm nay bị đau đớn như vậy đúng là do hắn mà ra. Hắn ngay từ đầu biết rõ Yên Vũ mang theo mục đích tiếp cận hắn, biết rõ thân phận nàng có khả nghi, biết rõ nàng cố ý tiếp cận có mưu đồ.

Thế nhưng hắn cho rằng hắn có thể nắm tất cả ở trong lòng bàn tay, có thể khống chế tất cả trong phạm vi năng lực của mình.

Nhưng đã quên, lòng người là thứ khó nắm giữ nhất, tình cảm không chịu bất cứ kẻ nào khống chế.

Khi hắn biết được nàng là con gái của Diệp thừa tướng, khi hắn biết được án diệt môn của Diệp gia năm đó là phụ thân làm ra, hắn nên nghĩ tới cục diện bây giờ.

Không nên tự ình là đúng, có thể xử lý tốt tất cả, sẽ cùng nàng hai bên thắng thắn với nhau.

Nàng tai thính mắt tinh, tâm tư nhạy cảm. Lúc hắn tìm được chân tướng không nên cho rằng hắn có thể nhanh hơn nàng một bước... Thế cho nên tới cục diện cuối cùng bây giờ không thể vãn hồi.

Tuyên Thiệu yên lặng lui về đằng sau.

Tuyên phu nhân chợt ngẩng đầu nhìn hắn. “Con biết nguyên nhân, phải không?”

Yên Vũ bị nhốt vào phủ nha của Lâm An.

Địa lao âm u ẩm ướt, cách đó không xa có chuột kêu chít chít. Nghiêng mặt nhìn lại, thỉnh thoảng còn có thể thấy đôi mắt nhỏ xanh sáng của chuột hiện lên.

Yên Vũ ôm đầu gối, ngồi xồm dựa vào bên tường.

Trong địa lao rất lạnh, mùi hôi thối, ẩm mốc bốc lên khiến người ta hít thở cũng cảm thấy khó khăn.

Mặt nàng chôn ở đầu gối, trên mặt khô đến hơi cứng lại.

Mắt đau nhức, cũng đã chảy không ra nước mắt nữa.

Chẳng phải nàng đã sớm biết một ngày nào đó nàng sẽ cùng Tuyên Thiệu đi đến bước này sao? Chẳng phải nàng đã sớm chuẩn bị xong sao? Chỉ là không ngờ tất cả trở lại nhanh như vậy mà thôi...

Bây giờ có cái gì để nhớ đây? Nàng nên làm cũng đã làm, nên báo thù cũng đã báo.

Còn lại sẽ chờ thánh thượng xét xử đi.

Nếu như cậu biết nàng đã độc chết Tuyên Văn Bình, sẽ bỏ qua cho Tuyên Thiệu, bỏ qua cho Tuyên phu nhân chứ?

Nàng cũng đã nói lại lịch của Mục Thanh Thanh cho cậu, nếu quả như thật sự có hy vọng, cậu có thể cứu tỉnh mẫu thân chứ?

Nhưng mà nàng sợ không thấy được ngày đó...

116. Chương 118: Người Hối Hận Không

Bóng đêm đã sâu.

Trong địa lao không có cửa sổ, nhìn không thấy tình hình bên ngoài, mờ tối, chỉ có cây đuốc u ám trên tường đằng xa ánh đến.

Ở chỗ sâu trong địa lao thường có một hai tiếng cười hoặc tiếng khóc bay đến.

Cai tù ở bên ngoài địa lao ngáp.

Trên nóc địa lao có thị vệ thỉnh thoảng tuần tra.

Yên Vũ nghe thấy được toàn bộ.

Nàng bỗng nhiên nhớ tới tình huống lần đầu tiên mình ngồi tù.

Đó là lúc Thượng Quan Hải Lan giết Linh Lan ở Xuân Hoa lâu, khi đó nàng và Mục Thanh Thanh tình như tỷ muội.

Hai người bị nhốt riêng trong phòng giam. Khi đó nàng vẫn không tìm không phổi ở trong tù cũng có thể ngủ say như chết. Khi đó Mục Thanh Thanh còn cởi áo khoác đắp thêm cho nàng. Khi đó... nàng bỗng nhiên nghe được tiếng của Tuyên Thiệu, giống như tiếng của ông trời, vào lúc nàng tuyệt vọng nhất cứu nàng ra khỏi lao ngục...

Nhưng bây giờ nàng chỉ có thể ở trong tù, chờ đợi sinh ly tử biệt với hắn.

Yên Vũ che ngực, cảm thấy ngực co rút đau đớn khiến cho nghẹt thở.

Nàng dựa lưng vào tường lạnh như băng, cả khuôn mặt đều nằm trên đầu gối, ngồi trơ, không nhúc nhích.

Con chuột ở xa xa rình nàng thật lâu, thấy nàng bắt động, hiếu kỳ tiến lên, đầu tiên là chạy nhanh đến bên người nàng rồi cấp tốc chạy đi.

Quay lại vài lần, thấy nàng cũng không động tĩnh gì.

Con chuột liền can đảm hơn, nghênh ngang đi tới đi lui trên đất trước chân nàng.

Yên Vũ vẫn ngồi không nhúc nhích.

Con chuột thấy thế, có lẽ là quá rảnh rồi, cảm thấy như thế cũng rất thú vị, liền bắt đầu leo lên chân của Yên Vũ.

Yên Vũ vẫn không nhúc nhích, lặng im như là đang chờ chết.

Con chuột bò lên trên chân của nàng, lại mau chóng nhảy xuống, chạy ra xa nhìn phản ứng của nàng.

Thấy nàng bắt động liền chạy tiến lên.

Làm đi làm lại như vậy cũng không thấy Yên Vũ để ý tới nó, liền gặm cắn giày thêu của Yên Vũ, chít chít kêu loạn.

Trong đầu Yên Vũ tất cả đều là quá khứ của nàng và Tuyên Thiệu. Từ lần đầu tiên gặp mặt, đến hai người ở chung, đến hai bên sinh ra tình cảm, rồi cho tới bây giờ...

Chợt trên chân đau nhói, nàng mới ngẩng đầu lên từ trên gối.

Chợt nhìn thấy con chuột lớn như mèo đang gặm cắn giày thêu của nàng, lập tức giật mình hoảng sợ.

Nhấc chân đá văng con chuột.

Càng ôm chặt lấy hai đầu gối.

Lúc này nàng mới nhìn về phía chỗ tối, có đôi mắt nhỏ xanh lục lúc sáng lúc tối rình nàng trong bóng đêm. Giống như lúc nào cũng chuẩn bị tiến lên cắn nàng một cái.

Yên Vũ chợt cảm thấy hơi mĩa mai. Có phải mình đã từng như con chuột trong bóng tối này, giấu lòng báo thù của mình, rình rập Tuyên Thiệu, chuẩn bị tùy thời lợi dụng tình yêu và tín nhiệm của hắn, cắn ngược lại hắn một cái?

Yên Vũ lắc đầu.

Mặc kệ thế nào, giờ đây đã kết thúc.

Thù của nàng đã báo, nàng và Tuyên Thiệu cũng xong rồi.

Kiếp này quyết định nợ hắn, nếu có kiếp sau thì sẽ trả lại.

Yên Vũ không biết mình ngồi ở trên đất bao lâu. Tường lạnh lẽo ở sau lưng cũng bị nàng làm ấm lên một chút.

Cai tù gõ song sắt một cái, lần lượt đưa đến một chén cháo, một chén rau, cùng một cái bánh bao.

“Này, ăn cơm!”

Yên Vũ hoảng hốt giật mình tỉnh giấc, chẳng biết mình ngủ thiếp đi khi nào.

Nàng nhìn đèn của cai tù xách theo và cơm nước cai tù đặt ở trong phòng giam, không hề nhúc nhích.

“Này! Ăn cơm! Nghe không?” Cai tù lại gõ gõ song sắt.

“Ừm.” Yên Vũ lên tiếng, ngồi không nhúc nhích.

Cai tù nghe được nàng đáp lại, biết người còn sống, cũng không quan tâm nhiều như vậy, mang đèn đi.

Trong địa lao lại đen như mực.

Nhìn không thấy ánh sáng, cũng không phân biệt được là giờ nào.

Nhớ lúc nàng bị giam vào là qua thời gian bữa tối.

Hiện giờ cai ngục đưa cơm tới, có lẽ đã là ngày hôm sau?

Yên Vũ ngồi quá lâu, cả người đã cứng lại. Bụng nàng đầy đau đớn, đâu có lòng dạ để ăn?

Dựa vào ánh sáng yếu ớt của cây đuốc đằng xa, nàng nhìn thấy con chuột to lớn như mèo kia chạy nhanh về phía trước, chần ở bên cạnh cơm nước, nhìn nàng chằm chằm.

Nàng cúi đầu, không để ý đến con chuột.

Con chuột nâng lên cái bánh bao, gặm miếng nhỏ.

Chẳng biết từ đâu lại chạy ra một đám chuột nhỏ hơn, vây quanh con chuột lớn. Một đám chuột trong nháy mắt đã ăn sạch sẽ thức ăn của nàng.

Còn liềm liềm mép chén.

Trong chén sạch như mới.

Yên Vũ bỗng nhiên nghĩ đến, lính canh ngục phỏng chừng cũng không có lòng tốt chà sạch chén như vậy, cũng không biết cái chén kia có phải đã bị nhiều con chuột liềm qua hay không?

Liên tức khắc cảm thấy buồn nôn, trong dạ dày chột có cảm giác đảo lộn.

Nàng ghé vào trên đầu gối nôn khan.

Ói ra một trận, dọa đi con chuột. Trong phòng gian an tĩnh lại, xung quanh cũng không thấy bóng dáng chuột, nàng mới rút cuộc tốt hơn một chút.

Liên tục thở dốc.

Nôn khan như vậy vài cái, khiến cho nàng phát hiện mình thật sự đã ngồi rất lâu, cả người cứng ngắc đau nhức.

Nàng vịn tường, chậm rãi từ dưới đất đứng lên.

Chân tê rần, cả người lại ngã nhào xuống đất.

Nàng hít sâu một hơi, xoa xoa đầu gối bị đập trên mặt đất lạnh ẩm ướt, rồi lại dựa tường chậm rãi đứng lên.

Lần này nàng đứng lên rất chậm, cuối cùng cũng không có lại ngã sấp xuống, mắt hoa một trận, cảm giác chóng mặt mới lui đi.

Nàng đỡ tường, đi từ từ. Mỗi một lần nhấc chân tựa như dùng hết sức lực toàn thân. Nếu không dựa hơn phân nửa trọng lượng trên vách tường, có lẽ nàng một bước cũng không được.

Thân thể đau nhức không linh hoạt chỉ là thứ yếu, tuyệt vọng cùng vô lực trong lòng mới là thứ đã kích một người nhất.

Bây giờ trong sinh mệnh của nàng đã không có gì cả, thù cũng đã báo, tình yêu cũng bị chính tay mình tháo bỏ. Không còn lại cái gì cả, là nên đi tới kết thúc.

Nàng vịn tường, thở mạnh.

Bỗng nhiên một giọng nói từ rất xa truyền vào lỗ tai. Giọng nói này nghe hơi quen tai.

“Tuyên gia thiếu phu nhân cái gì? Đừng có gạt ta! Thiếu phu nhân của Tuyên gia lại bị nhốt vào nơi như thế này sao? Ta rõ ràng nhìn thấy con tiện tỳ trong Xuân Hoa lâu trước kia! Lần trước để nó chạy thoát, lần này lại rơi vào trong tay ta, ta há có thể để cho nó sống dễ chịu?”

Tên lính canh ngục bên cạnh khuyên: “Thực sự là thiếu phu nhân của Tuyên gia, Vương bộ đầu đúng là nhìn lầm rồi chứ? Thiếu phu nhân của Tuyên gia này nghe nói là con gái của Chu gia. Bất kể là Tuyên gia hay Chu gia, chúng ta đều không đắc tội nổi ạ! Ngài...”

“Cút... Nhân vật tôn quý sẽ bị nhốt vào nơi như thế này? Mấy người các ngươi đừng có ý muốn nuốt riêng, cố ý làm cho ta sợ hãi?”

Lính canh ngục vội la lên: “Thật không phải, Vương bộ đầu, ngài cũng đừng làm loạn, tuy nói bây giờ là bị giam lại, ai biết ngày mai không phải cũng sẽ được thả ra ngoài? Ngài đúng là nhận lầm người!”

Người được gọi là Vương bộ đầu đẩy người nọ ra, hùng hùng hổ hổ hầm hừ nói: “Có phải nhận lầm người hay không cũng phải ta tự mình nhìn mới biết được. Thả ra ngoài? Người vào đại lao của nhà môn chúng ta còn có thể dễ dàng được thả ra ngoài như vậy? Cút sang một bên! Bỏ mày tự mình nhìn!”

Yên Vũ nghe tiếng bước chân càng ngày càng gần, cả người dựa ở trên tường, nhíu mày.

Người bên ngoài nói đến có phải là nàng? Vương bộ đầu? Ai là Vương bộ đầu?

Ánh sáng mờ tối của cây đuốc bị người che lại.

Yên Vũ nhìn thấy một bóng dáng lay động càng đi càng gần. Cái bóng bị ánh đuốc kéo dài trên vách tường đá lạnh như băng của địa lao, khá là dữ tợn.

Người nọ gỏ xuống cây đuốc trên tường, chậm rãi tới gần.

Yên Vũ dán lưng ở trên tường, toàn thân căng thẳng đề phòng.

Người cầm cây đuốc rút cuộc xuất hiện trong tầm mắt. Xuyên qua song sắt, giơ cây đuốc lên, tập trung nhìn vào trong phòng giam.

Yên Vũ híp mắt nhìn lên. Người đến sắc mặt ngăm đen, thân hình vạm vỡ, nhưng chỉ có một lỗ tai treo ở bên mặt.

Trong lòng nàng chợt lạnh. Bỗng nhiên nhớ tới Vương bộ đầu này rút cuộc là ai.

Lúc ban đầu xảy ra vụ án giết Linh Lan, trước khi Hoàng thành ti tiếp nhận, chính là Vương bộ đầu này đi bắt người trước.

Cũng chính là Vương bộ đầu này nhốt riêng nàng và Mục Thanh Thanh, muốn làm chuyện xấu.

Sau đó Lộ Nam Phi theo mất một lỗ tai của hắn.

Hai người coi như là có oán hận chất chứa. Hôm nay thật không may khiến ình lại rơi vào trong tay hắn ta, nếu để hắn ta nhận ra mình, e là...

Yên Vũ lập tức nghiêng mặt sang bên, giấu mặt mũi của mình trong bóng mờ của ánh lửa.

“Này, người, đến gần chút để gia nhìn cho rõ!” Vương bộ đầu hướng vào trong phòng giam réo lên.

Yên Vũ quay lưng lại, không để ý đến.

“Nói người đó! Lỗ tai điếc à?” Giọng hắn rất lớn, chấn động đến tai Yên Vũ vang lên ong ong.

Nàng dựa tường chậm rãi ngồi xổm xuống, vẫn không để ý tới hắn.

“Ồ, ta không tin nổi! Dem chìa khoá đến!” Vương bộ đầu quát với một tên lính canh ngục ở bên cạnh.

Tên lính canh ngục vội khuyên. “Vương bộ đầu, ngài nhìn cũng đã nhìn rồi, thật sự là thiếu phu nhân của Tuyên gia, ngài chó đi vào. Địa lao này là một chỗ bẩn thỉu, ta mời ngài đi uống rượu được không?”

“Cút, bỏ mày thêm một ngụm rượu của người? Bớt nói nhảm đi, mở cửa ra!” Vương bộ đầu giơ cây đuốc, tư thế tựa như không nhìn rõ ràng thì chắc chắn sẽ không bỏ qua.

Yên Vũ ngồi xổm người xuống, nhin không được nhíu mày.

Nếu thật sự bị hắn nhận ra, mình còn có thể được tốt lành sao?

Lẽ nào sắp chết còn phải bị người ta làm nhục ư?

Bỗng nhiên nàng nặn ra một nụ cười thê lương. Đúng vậy, sớm muộn gì cũng chết, sớm một bước trễ một bước khác nhau ở chỗ nào?

Nàng đưa tay lấy xuống trâm cài tóc trên đầu, nắm thật chặt trong lòng bàn tay.

Nếu thật sự bị Vương bộ đầu này nhận ra, nàng liền chết tại đây trong nhà lao cũng sẽ không để cho hắn làm nhục.

Lính canh ngục bị Vương bộ đầu dây dưa hết cách, loạt xoay lấy trên người ra cái chìa khoá, mở cửa phòng giam ra.

Tiếng cửa sắt vang lên một tiếng “keng két...”.

Wương bộ đầu đã cất bước vào phòng giam.

Từng bước một tới gần Yên Vũ ở bên tường.

“Này, ngẩng đầu lên để gia nhìn.” Giọng nói của Vương bộ đầu vang dội bên cạnh nàng.

Yên Vũ ngồi xổm xuống, không nhúc nhích.

“Rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt!” Vương bộ đầu gất một tiếng, giơ tay tới bắt Yên Vũ.

Yên Vũ chợt vùng tay lên. Cây trâm bén nhọn xông thẳng đến ghim xuống bả vai của Vương bộ đầu.

“Á...” Vương bộ đầu hét thảm một tiếng, liền lùi lại hai bước.

Lính canh ngục đứng bên ngoài song sắt ngậy ngốc nhìn một màn trước mắt.

Wương bộ đầu nghiêng răng nghiêng lợi, cầm cây đuốc quơ qua trước mặt Yên Vũ, nhe răng nói: “Quả là con tiện tỳ này! Ta đã nói, ta không thể nào nhận lầm người! Người có hoá thành tro bụi ta cũng có thể nhận ra người!”

“Người đừng tới đây!” Yên Vũ chìa cây trâm dính máu vô cổ họng của mình.

Wương bộ đầu cúi đầu nhìn vết thương trên vai một cái, cất tiếng cười âm u lạnh lẽo. “Ra tay đi, người chết ta cũng sẽ không bỏ qua cho thi thể của người, thừa dịp người vừa mới chết, còn có hơi nóng, chuyện nên làm cũng sẽ không như vậy mà dừng lại!”

Yên Vũ nhú mày. Tên này hồ đồ không lường lự, mình có chết đi cũng không sao cả, sớm muộn gì cũng chết. Nhưng nếu sau đó lại bị người ta làm nhục, bảo nàng làm sao cam tâm?

Nàng nâng mắt nhìn tên lính canh ngục ở bên ngoài song sắt.

“Ta là chính thê của Tuyên Thiệu, cho dù ta bị giam ở trong ngục, thân phận của ta cũng sẽ không thay đổi. Người dám động, hôm nay ta chết, ngày mai chính là người vong!” Yên Vũ lạnh giọng nói.

Wương bộ đầu cười ha ha. “Con nha đầu kia, lại hù dọa người ta! Lần trước cũng không làm ta sợ kia mà!”

Tên lính canh ngục ở bên ngoài song sắt nhỏ giọng nói: “Wương bộ đầu, nàng ta thật sự là thiếu phu nhân của Tuyên gia...”

“Câm miệng! Người tận mắt thấy nàng ta đi ra từ Tuyên gia? Người nhìn thấy nàng ta cùng Tuyên Thiệu bái đường? Người nhìn thấy nàng ta và Tuyên Thiệu nằm cùng ổ chăn? Thật đúng là! Một tiện tỳ của Xuân Hoa lâu cũng dám nói xằng là chính thê của Tuyên Thiệu. Ta còn là chú ruột của Tuyên Thiệu đó!” Vương bộ đầu vẽ mặt cười khẩy đi lên phía trước.

Yên Vũ chìa cây trâm sâu vài phần vào cổ họng của mình.

Wương bộ đầu nhìn động tác của nàng, khinh thường nói: “Muốn chết thì chết, có chết ta cũng làm việc được, tiết kiệm thời gian người phản kháng, không mất hứng!”

Yên Vũ nghe vậy, buồn nôn.

Wương bộ đầu xoa tay tiến lên. “Hay là người lại đổi ý? Ồi dào, ta nói nè, lúc người ở Xuân Hoa lâu chẳng phải làm việc hầu hạ người ta sao? Ông đây tuy rằng không thể cho người bạc, nhưng nếu người hầu hạ ông đây sảng khoái, ông đây sẽ kêu bọn chúng chuẩn bị thức ăn cho người tốt hơn chút! Còn tốt hơn so với bạc! Thế nào?”

“Cách xa ta một chút!” Yên Vũ theo bên tường lui về sau một bước.

“Xa một chút à? Xa một chút thì sao làm việc được? Đến đây đến đây, tiểu mỹ nhân, để ông đây ngửi một cái. Ông đây còn chưa có hưởng qua sắc đẹp con gái như người là mùi vị gì!” Khi Vương bộ đầu lại muốn tiến lên.

Trên tay Yên Vũ mạnh một chút.

Trên cổ liền truyền tới đau đớn sâu sắc.

“Vương bộ đầu...” Lính canh ngục ở bên ngoài vội vã xông vào.

“Cút...” Vương bộ đầu hướng trên đất gất một tiếng. “Một đám đến làm cút hứng bố mày!”

“Vương bộ đầu, Lộ, Lộ, Lộ đại nhân đến...” Tên lính canh ngục xông vào phía sau, thở dốc nói.

“Lộ đại nhân?” Vương bộ đầu ngẩn người, bỗng nhiên trợn to hai mắt nói. “Lộ đại nhân của Hoàng thành tí?”

“Đúng, đúng vậy ạ!” Tên lính canh ngục gật đầu liên tục không ngừng.

Vương bộ đầu lập tức biến sắc, hung hăng trợn mắt nhìn Yên Vũ cả lừng dấn trên trường, cây trâm đâm sâu vào cổ họng.

Xì một tiếng khinh miệt. “Đụng phải người thật là xui xẻo! Hoàng thành tí tám trăm năm không đến đại lao của nha môn một chuyến, người vừa vào, người của Hoàng thành tí sẽ tới...”

“Úi Vương bộ đầu, Lộ đại nhân là tới tìm nàng ta! Chẳng phải đã nói với ngài sao, nàng ta là thiếu phu nhân của Tuyên gia đó!” Tên lính canh ngục ở bên ngoài song sắt vội la lên.

Vương bộ đầu ngẩn ra. “Thật sự là tới tìm nàng ta?”

“Thật sự!” Hai tên lính canh ngục gật đầu liên tục không ngừng.

“Ồi, sao không nói sớm! Đi mau!” Lúc này Vương bộ đầu không nghĩ ngợi nhiều được, giơ tay lên che chỗ lỗ tai bị Lộ Nam Phi cắt mất, cuống quýt nhảy ra khỏi phòng giam, cũng không chờ lính canh ngục khoá cửa phòng giam lại, giống như bay ra khỏi địa lao.

Yên Vũ dựa lưng vào tường lạnh lẽo, thở phào một cái, lúc này mới phát giác lưng đã đầy mồ hôi.

Nàng chậm rãi thả cây trâm trong tay xuống, giơ tay lên sờ sờ cổ. Trên tay hơi nhớp nhúa, đón lấy ánh sáng của cây đuốc ở đằng xa, có thể thấy loáng thoáng màu máu đỏ thẫm.

Là máu của nàng hay là của Vương bộ đầu?

Trong tai đã nghe được tiếng lính canh ngục dẫn Lộ Nam Phi đến đây.

“Ở trong phòng giam phía trước. Lộ đại nhân, ngài chậm một chút, trên mặt đất trơn trượt.” Lính canh ngục nói lấy lòng.

Bóng dáng cao gầy của Lộ Nam Phi xuất hiện ở bên ngoài song sắt.

Yên Vũ dựa lưng vào tường lạnh như băng, yên lặng nhìn hẩn.

“Mở cửa phòng giam ra.” Lộ Nam Phi trầm giọng nói với tên lính canh ngục.

“Dạ!” Tên lính canh ngục đáp một tiếng, liền tìm cái chìa khoá. Cửa phòng giam nhanh chóng được mở ra. Tên lính canh ngục rất cung kính đẩy ra cửa phòng giam, chờ ở bên ngoài.

“Người đi ra ngoài trước.” Lộ Nam Phi ra lệnh.

“Chuyện này...” Lính canh ngục nghe vậy thì hơi do dự.

“Sao?” Âm cuối của Lộ Nam Phi hơi ột chút.

Có lẽ là tên lính canh ngục nghĩ tới Vương bộ đầu chỉ còn lại một cái lỗ tai, lập tức người đầy mồ hôi lạnh. “Dạ, dạ, vậy ti chức chờ ở bên ngoài. Ngài có chuyện thì lớn tiếng ra lệnh một tiếng, ti chức liền lập tức đi vào.”

“Đi đi.” Lộ Nam Phi vung tay lên, kêu hấn rồi đi.

Còn hấn thì bước vào cửa phòng giam, đi về trước vài bước, khoảng cách không xa, chăm chú nhìn Yên Vũ. Yên Vũ cũng nhìn ngược lại hấn, nhất thời chẳng biết nên nói cái gì.

“Người hối hận không?” Lộ Nam Phi thấy tên lính canh ngục đi xa, thấp giọng hỏi.

Yên Vũ cúi đầu, không đáp lại.

“Công tử đối với người một tấm chân tình, người nhìn không thấy sao?” Trong giọng nói của Lộ Nam Phi như có ẩn nhẫn. “Vâng, ta đã quên, người vẫn luôn là người không có tim! Chỉ biết lợi dụng chân tình của người khác đối đãi người. Trước đây người đối với Minh Dương như vậy, bây giờ người đối với công tử cũng như vậy!”

Yên Vũ nghe thế, trong lòng cứng lại. Nàng không biện bác, chỉ cúi thấp đầu, im lặng không lên tiếng.

“Người bị giam vào, công tử cũng không trải qua dễ dàng gì... Người biết không?” Lộ Nam Phi lại nói.

Thấy Yên Vũ vẫn không có phản ứng, hấn cười lạnh một tiếng. “Ta cũng thật khờ, nói chuyện với một người không có tim để làm gì? Chẳng lẽ còn có thể trông cậy vào người mau chóng tỉnh ngộ sao?!”

“Ta thật sự thấy không đáng cho công tử, sao động tâm với người như người! Người căn bản là...”

“Đừng nói nữa.” Yên Vũ bỗng nhiên ngắt lời hấn.

Giọng của nàng rất nhẹ, nhưng trong địa lao coi như yên tĩnh, trong giọng nói nhẹ nhàng của nàng lại lộ ra đau xót cay đắng.

“Vì sao không cho ta nói? Người không dám nghe? Người cũng biết đau lòng sao? Tim của người vẫn có cảm giác sao? Hấn đối với người tốt như vậy, người đối với hấn ra sao? Cho dù quan hệ của hấn và Tuyên đại nhân không hoà thuận, nhưng đó cũng là cha của hấn! Cha ruột của hấn! Người đã làm cái gì?!” Câu nói cuối cùng của Lộ Nam Phi gần như là rống lên.

Yên Vũ nâng mắt nhìn hấn một cái. “Tại sao người không hỏi Tuyên đại nhân đã làm gì với ta, với người nhà của ta? Ta là chui ra từ lòng đất sao? Ta không có người thân sao? Tuyên Thiệu đối với ta tốt, ta có mất, ta thấy được, ta biết ta có lỗi với hấn... Nhưng mà ta không hối hận, ta chỉ làm chuyện ta phải làm!”

Lộ Nam Phi bình tĩnh nhìn nàng, nhìn sắc mặt tái nhợt không chút huyết sắc nào của nàng.

Nhìn vẻ tuyệt vọng trong tròng mắt lạnh như băng của nàng.

“Ta chỉ có thể làm như thế, không có cách nào khác, giết người thì đền mạng, thiên kinh địa nghĩa. Chờ sau khi ta chết, bảo Tuyên Thiệu quên ta đi, ta nợ hấn... Kiếp sau trả lại.” Giọng của Yên Vũ vẫn rất nhẹ, nhẹ như một cọng lông chim không có trọng lượng chậm rãi lướt qua.

Nhưng trong mắt của nàng chỉ có tuyệt vọng, lưng nàng dựa vào tường, ưỡn lên đến mức thẳng tắp.

Tựa như nói mấy câu nhẹ nhàng này đã tiêu hao hết toàn bộ sức lực của nàng.

“Người thật sự không hối hận? Thật sự tính tử biệt với công tử? Không bao giờ nguyện ở cùng với công tử nữa?” Lộ Nam Phi hỏi liên tiếp.

Yên Vũ bỗng nhiên nghe ra trong lời của hấn có hàm ý.

“Người có ý gì?”

“Ta biết lý do vì sao người ra tay với Tuyên đại nhân. Bây giờ cái người nên làm cũng đã làm rồi, nếu có một cơ hội có thể ở chung với công tử lần nữa, người có nắm chặt không?” Lộ Nam Phi tới gần nàng hỏi.

Yên Vũ mở to hai mắt nhìn. Cơ hội có thể ở cùng với Tuyên Thiệu lần nữa?

Lời này của Lộ Nam Phi là có ý gì?

Nàng nhìn hấn, đầu chân mày cau lại, không hiểu.

“Người dùng thuốc độc gì đầu độc Tuyên đại nhân? Có biết cách điều chế không?” Lộ Nam Phi thấp giọng hỏi.

Yên Vũ kinh ngạc nhìn hắn, hồi lâu mới chậm rãi mở miệng. “Tuyên Văn Bình không có chết?”

Lộ Nam Phi lạnh mặt. “Tuyên đại nhân vẫn còn đang trong hôn mê, hơi thở yếu ớt, mạch đập lúc có lúc không, tính mạng đang như ngàn cân treo sợi tóc. Người đã biết tình cảm của công tử đối với người, lúc này nên biết làm như thế nào.”

Trên mặt Yên Vũ hiện ra vẻ ngỡ ngàng. “Ông ta không chết? Thế mà không chết...”

“Người có nghe lời của ta không?” Lộ Nam Phi nghiêng răng hỏi.

Yên Vũ lắc đầu. “Ý trời... Biết đâu từ nơi sâu xa thật sự có ý trời. Khi ta đang nghi ngờ ông ta là hung thủ, khiến cho ta yêu Tuyên Thiệu, khi ta vì Tuyên Thiệu mà muốn buông tha nghi ngờ đối với ông ta thì lại để cho ta nghe được chân tướng. Bây giờ ta quyết tâm buông tha Tuyên Thiệu, buông tha tất cả sau khi ra tay với ông ta thì người lại nói cho ta biết ông ta không chết...”

Yên Vũ cười thê lương. “Ta không biết, đó là thuốc An thần y cho ta. Không phải các người đã tra ra thân thể của ta sao? Không phải đã tra ra được quan hệ của ta và An thần y sao? Đó là thuốc của ông ta điều chế, ông ta chỉ nói với ta đó là thuốc độc mạn tính, chỉ cần bỏ vào trong đồ ăn thức uống của Tuyên Văn Bình từng chút một, chất độc sẽ tích lũy trong cơ thể của ông ta. Sau một khoảng thời gian, đến khi ông ta bắt đầu ho ra máu thì chắc chắn phải chết, không có thuốc nào chữa được. Ta không chờ được nữa, ông ấy hoàn toàn không nên cho ta thuốc độc mạn tính, hoàn toàn không nên...”

Lộ Nam Phi cau mày nhìn Yên Vũ.

Nàng nói xong liền dựa vào tường, chậm rãi ngồi xổm xuống, thất hồn lạc phách ôm lấy đầu gối của mình.

“Người thật sự mong muốn Tuyên đại nhân cứ như vậy chết đi?” Lộ Nam Phi nhin không được hỏi.

Yên Vũ chậm rãi ngẩng đầu nhìn hắn. “Lộ đại nhân, nếu có người diệt cả nhà của người, giết sạch toàn bộ người vô tội của cả nhà người, người dùng thời gian tám năm của mình tìm kiếm kẻ thù, vậy khi biết được hắn là ai, khi nghe được chính miệng hắn nói chuyện năm đó là hắn làm ra, người sẽ làm như thế nào? Người nói cho ta biết, người sẽ làm như thế nào? Tiếp tục cuộc sống dưới một mái nhà cùng hắn, làm bộ giống như không có chuyện gì? Nhìn hắn sống thật tốt, len lén nhớ lại thân nhân vô tội chết oan của mình sao?”

Lộ Nam Phi nhìn nàng chăm chăm, vài lần muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ hung hăng đấm một đấm trên trường lạnh như băng.

“An thần y ở đâu?”

Yên Vũ lắc đầu. “Ta không biết...”

“Người không biết hay không chịu nói?” Lộ Nam Phi cứng ngắc hỏi.

“Lộ đại nhân cần gì phải ép sát từng bước như vậy?” Yên Vũ nâng mắt nhìn hắn.

Lộ Nam Phi im lặng nhìn nàng, nắm tay bóp vang lên răng rắc.

Khi Yên Vũ cho rằng hắn sẽ nhin không được mà inh một đấm thì hắn lại chợt xoay người rời đi.

Tên lính canh ngục cuống quít chạy tới khoá cửa phòng giam một lần nữa.

Yên Vũ dựa vào tường ngồi dưới đất, hồi tưởng lại tin tức Lộ Nam Phi mang cho nàng.

Tuyên Văn Bình không chết.

Đây là trùng hợp hay là ý trời?

Lúc Lộ Nam Phi hỏi nàng An thần y ở đâu, thật ra nàng do dự.

Nàng muốn nói cho Lộ Nam Phi, nếu như tìm được An Niệm Chi, có thể thật sự có khả năng cứu Tuyên Văn Bình?

Thế nhưng nàng nhanh chóng bỏ đi ý nghĩ của mình. An Niệm Chi hận Tuyên Văn Bình thấu xương, cho dù bọn họ thật sự tìm được ông ta, nàng tin rằng bất kể bức cung như thế nào, An Niệm Chi cũng sẽ không chịu cứu Tuyên Văn Bình.

Ông ta sẽ chỉ gắng gượng chống đỡ, chờ đến khi Tuyên Văn Bình chết.

Nhưng mà nếu như An Niệm Chi bị bắt, mẫu thân của nàng thật sự không có hy vọng...

Tha thứ cho lòng riêng của nàng. Tám năm, nàng không có ngày nào không nhớ tới thân nhân của mình, không có ngày nào không nhớ tới mẹ của mình. Chỉ cần có một tia hy vọng nào, nàng cũng không muốn buông tha.

An Niệm Chi có thể tổn công gìn giữ di thể của mẫu thân tám năm không đổi, vậy nói rõ ông ta thật sự có biện pháp khiến ấu thân tỉnh lại.

Mặc dù biện pháp như thế không thể tưởng tượng nổi, mặc dù biện pháp như thế nghe tới giống như chuyện ngàn lẻ một đêm.

Nhưng nếu Mục Thanh Thanh cũng có thể khởi tử hoàn sinh ba năm trước đây, tại sao mẫu thân không thể?

Tuyên Văn Bình nợ Diệp gia, nàng đã hạ độc ông ta một lần.

Ông ta chết, là số mệnh an bài ông ta nên trả nợ.

Nếu ông ta không chết, là ý trời như vậy. Nàng nhất định không chấp niệm chuyện này nữa. Nếu có cơ hội có thể gặp lại An Niệm Chi trước khi chết cũng nhất định khuyên ông ta buông tha trả thù. Nàng cũng sẽ nói với Tần Xuyên, thù, nàng đã báo, kêu huynh ấy sống tiếp cho tốt, không cần sống trong bóng tối của thù hận, phải quý trọng Tô Văn Châu, trải qua cuộc sống ung dung tự tại...

Thù hận là thứ phá huỷ một người giỏi nhất.

Bây giờ nàng mới hiểu được, sống trong cuộc sống thù hận, nàng không có một ngày thật sự vui vẻ hạnh phúc.

Hôm nay, tất cả kết thúc, nàng cũng có thể thản nhiên chết.

Thời gian sẽ làm Tuyên Thiệu quên đi nàng chứ? Quên đi dĩ vãng của bọn họ...

Yên Vũ ngơ ngẩn ngồi hồi lâu.

Mãi đến khi lính canh ngục đến đưa cơm, gõ song sắt một cái, mới khiến nàng giật mình bừng tỉnh từ trong yên lặng xuất thần.

Nàng ngẩng đầu nhìn lính canh ngục.

“Nhanh, ăn cơm đi!” Tên lính canh ngục chỉ cái chén trên đất, nói.

Yên Vũ ngồi không nhúc nhích.

Sau khi lính canh ngục rời đi không lâu thì con chuột lớn kia chẳng biết từ xó xỉnh nào chui ra.

Chạy lên trước, ghé vào bên chén ngửi một cái, sau đó đặt mõng ngồi ở bên cạnh chén, hai chân trước bới vào trong chén cơm và thức ăn, ăn.

Không ít chuột nhỏ hơn cũng xông tới, thấy con chuột lớn chưa ăn xong, không dám tiến lên trước, chỉ ở một bên nhặt cơm và thức ăn con mà chuột lớn làm rơi trên đất.

Đợi đến khi con chuột lớn bỏ chén ra, đi sang một bên, đám chuột nhỏ mới ủa lên.

Yên Vũ vịn tường đứng lên.

Mặc dù nàng không sợ chuột, nhưng khoảng cách gần như thế, nhìn một đám chuột con kêu chút chút như vậy, sôi nổi ở trên mặt đất cách mình không xa, vẫn thật khiến người ta ghê tởm.

Nàng vịn tường, lùi xa vài bước, trong dạ dày co rút từng cơn.

Nàng che miệng lại, kèm chế cảm giác nôn khan.

Nàng đã vài ngày không có ăn cơm.

Phải nói rằng từ sau khi Tuyên Thiệu cứu nàng về, hai người đối với nhau lạnh lùng, nàng đã không có ăn ngon một bữa, không có ngủ ngon một ngày.

Tâm tư lao lực quá độ, sống không bằng chết, có lẽ là nói cảm giác bây giờ của nàng đi?

Nàng vịn tường đứng, cả người mềm nhũn vô lực.

Không khí ngột ngạt trong địa lao âm u ẩm ướt, mang theo mùi thối nát không sạch sẽ.

Nàng không biết mình đã ở chỗ này bao lâu? Cơm nước trong tù là bao lâu đưa một lần? Một ngày cho ăn một bữa hay hai bữa? Bây giờ là giờ gì?

Nàng hoàn toàn không thể phán đoán.

Con chuột lớn kia ăn uống no đủ, đứng ở chỗ cách nàng không xa, ngược đầu tròng mắt chuột tròn vo nhìn nàng.

Yên Vũ lại lui về phía sau một bước. Nàng đã lui đến góc tường, hai bên đều là tường lạnh như băng, không thể lui nữa. Không phải con chuột này chê cơm tù ăn không ngon, tính bắt nàng để thử ăn một bữa ngon chứ?

Nhìn con chuột này không xê xích con mèo bao nhiêu.

Yên Vũ giơ tay lên nhìn cánh tay và chân mảnh mai của mình, ước tính nếu thật sự người và chuột khai chiến, một mình nàng rốt cuộc có phải là đối thủ của nhiều con chuột như vậy hay không?

Nàng đang mất nhìn mất với con chuột, thỉnh thoảng đầu óc choáng váng.

Chợt tiếng động thật thấp ở nơi xa chui vào lỗ tai nàng.

Về mặt nàng đỡ đỡ. Nếu như nàng không nghe lầm, không đoán lầm.

Đây là có người lặng lẽ len vào đại lao của nha môn?

Nàng không lo nổi mắt nhìn mất với con chuột lớn, tập trung tinh thần lắng nghe.

Người đến khoảng chừng có mười mấy, võ công không yếu, tránh được thủ vệ tuần tra không ngừng. Lặng yên không tiếng động âm thầm vào nội viện của đại lao.

Một người đánh ngất xỉu lính canh ngục.

Đoàn người tìm kiếm trong phòng giam trên đầu nàng.

Ai muốn cướp ngục đây?

Cướp ngục hay là muốn cứu ai?

Ở Lâm An, dưới chân thiên tử cũng có người to gan như vậy, lại dám xông vào nhà lao, cướp đi tù nhân sao?

Yên Vũ tập trung tinh thần lắng nghe.

Mười mấy người tìm một vòng, dường như không có thu hoạch gì, cũng không có tìm được người bọn họ muốn tìm.

Bỗng nhiên một tiếng nói chuyện vô cùng khế, khiến cho toàn thân Yên Vũ cứng đờ.

“Sư huynh, không có ở chỗ này!”

Tuy rằng đang nói rất khế, giống như hai người đang thì thầm.

Nhưng Yên Vũ tin chắc mình không có nghe lầm, đó là giọng của Tô Vân Châu! Nhất định vậy!

Tô Vân Châu tới!

Nàng ta nói, sư huynh, không có ở đây!

Tần Xuyên tới?

Bọn họ là tới cứu nàng?

Tim Yên Vũ đột nhiên đập bang bang.

Sao Tần Xuyên ngu như vậy, tới cứu nàng làm cái gì? Lúc nàng hạ độc Tuyên Văn Bình là đã không có ý định muốn sống!

Nàng vốn cũng không có vùng vẫy, không có chống cự, nàng cam nguyện liều chết! Huynh ấy tới cứu nàng làm cái gì?

“Nơi này có một chỗ địa lao, ta đã từng đến cùng Tuyên đại nhân.”

Là giọng của Tần Xuyên, giọng nói không lớn, hơi hơi khàn.

“Có biết cửa vào của địa lao?” Có người hỏi.

“Biết, chỉ là ở đó canh phòng nghiêm ngặt, chúng ta như vậy vào không được!” Tần Xuyên nói, ra dấu với mấy người.

Mười mấy người liền phân tán ra.

Yên Vũ không nhìn thấy tình hình bên ngoài, chỉ có thể phán đoán hoàn toàn bằng thính giác của mình.

Nàng nghe được Tần Xuyên đi qua trên mặt đất trên đỉnh đầu nàng.

Dần dần đi xa.

Không bao lâu, liền có lính canh ngục cản huynh ấy. “Là ai?”

“Ta là hộ vệ của Tuyên đại nhân, đến đây xem phạm nhân của Tuyên gia.” Tần Xuyên trầm giọng nói, thanh âm như có chút khàn khàn.

Lính canh ngục nghe vậy, quan sát hắn một chút. “Hộ vệ của Tuyên đại nhân? Có lệnh bài không?”

Tay Tần Xuyên tiến vào trong ngực lục lọi một hồi, giống như thật sự móc ra thứ gì.

Lính canh ngục nhìn một hồi, vẫn có chút nghi ngờ, cho người bên cạnh mình nhìn một cái. “Người xem, là lệnh bài của Tuyên gia phải không?”

“Đúng rồi, là nó.” Lính canh ngục chăm chú nhìn một hồi, nói.

“Cũng kỳ quái, phạm nhân của Tuyên gia không nhốt ở Hoàng thành ti, để cho nha môn chúng ta xen vào làm gì? Nếu nói là bọn họ không coi trọng, sao buổi sáng còn thấy Lộ đại nhân của Hoàng thành ti đến thăm hỏi? Nếu nói là coi trọng...”

Tên lính canh ngục còn chưa lắm bấm xong thì đã bị người bên cạnh vỗ một phát. “Nói linh tinh cái gì vậy...”

Tần Xuyên nhìn hắn, hắng giọng một cái.

“Ồi, khiến ngài quên chính sự, đến, đi theo ta. Hơn nửa đêm cũng có người tới thăm... Thật sự là...” Lính canh ngục gấp một cái, dẫn Tần Xuyên đi về phía địa lao.

Nhịp tim của Yên Vũ đột nhiên tăng nhanh.

Nghe tiếng bước chân ngày càng gần, nàng càng khẩn trương.

Tần Xuyên làm như vậy, không phải cũng khiến huynh ấy dính vào sao?

Mình là kẻ chắc chắn phải chết, chết không hết tội. Nhưng huynh ấy vốn có thể tiếp tục sống tốt lợi theo vào nước đục này làm cái gì?

Yên Vũ đang dựa trong góc tường, chợt thấy một cái bóng bị kéo dài ở trên vách tường bên ngoài phòng giam.

Tiếp theo là tiếng lính canh ngục truyền đến: “Bên trong kia, đi chậm một chút, ối trời cái mùi này...”

Một đám chuột nghe thấy tiếng động ở bên ngoài, bỏ chạy ra bốn phía. Chỉ có cái chén bị ăn đến trống không, lắc lư hai ba cái ở trên đất, vang lên lạch cạch.

Con chuột lớn vẫn nhìn Yên Vũ kia cũng nhảy dựng lên, nhưng bóng dáng to mọng của nó chạy không chậm chút nào.

Một đám chuột trong nháy mắt không thấy tung tích.

Yên Vũ trợn to mắt nhìn bóng dáng đang tới gần bên ngoài song sắt.

“Ở đây!” Lính canh ngục chỉ vào cửa tù, nói.

Ngay sau đó Yên Vũ nhìn thấy bóng dáng của Tần Xuyên đi lên phía trước từ sau lưng lính canh ngục.

“Yên Vũ...” Tần Xuyên đứng ở bên ngoài song sắt, khàn giọng kêu.

Yên Vũ lắc đầu. “Tần Xuyên, huynh đi đi.”

“Không.” Tần Xuyên chỉ nói một chữ, phất tay chém tên lính canh ngục bất tỉnh không kịp chuẩn bị.

Nhanh chóng lấy ra chìa khoá từ trên người hắn, tìm được chỗ trên cửa tù thật nhanh, cửa tù keng két mở ra.

“Ra đây! Ta mang muối đi!”

Tần Xuyên thấp giọng nói.

Yên Vũ nghe vậy nhú mảy. “Không được, huynh đi mau, chuyện liên quan đến Tuyên Văn Bình, muối trốn không thoát đâu. Huynh đi mau!”

“Ta sẽ không bỏ muối lại một mình. Muối do dự thêm một phần, chúng ta phải trì hoãn thêm một lúc, thì sẽ thêm một phần nguy cơ trốn không thoát.” Tần Xuyên trầm giọng nói.

Hắn bình tĩnh nhìn nàng, không hề thúc giục, chỉ có ánh mắt biểu đạt hắn chắc chắn sẽ không chịu thua.

Yên Vũ không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là vịn tường bước tới.

Còn chưa đứng vững, thân thể mềm nhũn, suýt nữa ngã nhào xuống đất.

Tần Xuyên phi thân lên trước, ôm lấy nàng bay nhanh ra ngoài, lao đi.

Lúc gần đến cửa địa lao, hắn huyết sáo thật dài.

Lính canh ngục ở ngoài cửa địa lao thò đầu vào trong nhìn xung quanh, bị phía sau đột nhiên xuất hiện một cái tay đập bất tỉnh.

“Đi!” Mặt của Tô Văn Châu xuất hiện ở phía sau tên lính canh ngục.

Tần Xuyên ôm Yên Vũ bay vút ra bên ngoài nhà lao.

“Đừng theo bên kia, có thị vệ tuần tra.” Yên Vũ chỉ vào một hướng khác. “Nơi đó không có ai.”

Nàng nghe thấy phía sau nhanh chóng có mười mấy người đuổi theo, có lẽ là người Tần Xuyên tìm tới trợ thủ.

Đoàn người đi bay vút đi theo hướng nàng chỉ.

“Không tốt rồi! Có người cướp ngục...”

Trên mặt đất trong phòng giam đột nhiên truyền tới tiếng gào to hoảng hốt.

Yên Vũ nghe vậy quay đầu lại.

Có lẽ là tên lính canh ngục bị bọn họ đánh bất tỉnh lúc đầu bị người khác phát hiện.

Phản ứng của thủ vệ trong đại lao của nha môn coi như nhanh. Thủ vệ của vòng ngoài nhanh chóng bao vây toàn bộ đại lao.

Bây giờ bọn họ còn đang ở trong nội viện của đại lao, lúc này đã không còn có thể phá cửa để chạy ra.

“Sư huynh, chúng ta xông ra!” Tô Vân Châu nói.

“Địch nhiều ta ít, sợ là không xông ra được?” Một người áo đen ở sau lưng Tô Vân Châu do dự nói.

Yên Vũ tập trung tinh thần lắng nghe. Thủ vệ vòng ngoài của đại lao thật đúng là không ít, lúc này đã có người cấp tốc tiến vào từ hai cửa trước sau, tin rằng không bao lâu sẽ tìm được bọn họ.

“Bọn họ quá đông, các người buông ta xuống, đi mau!” Yên Vũ biết, nếu không mang theo mình thì bọn họ có thể thuận lợi rời khỏi. Chỉ cần mình xuất hiện, sẽ dẫn dụ đến thị vệ lục soát.

Tô Vân Châu nghe vậy nhìn Tần Xuyên một cái, lại nhìn về phía Yên Vũ. “Chúng ta sẽ không bỏ người lại! Phải cùng đi!”

“Tô Vân Châu, người ngu sao? Mang theo ta chỉ làm liên lụy các người!” Yên Vũ không nhịn được nói.

Tô Vân Châu cười cười, không để ý đến nàng, ngẩng đầu nói với Tần Xuyên: “Sư huynh, ta dụ đi bọn họ, các người mau chạy trốn!”

“Không được!” Yên Vũ lập tức phản đối.

Tần Xuyên bỏ Yên Vũ xuống, giao cho Tô Vân Châu đỡ. “Các người mang nàng ấy đi!”

Nói xong, cũng không chờ mọi người có phản ứng, liền phi thân lao về phía thị vệ đang tới.

“Sư huynh...” Tô Vân Châu lo lắng gọi.

Nhưng Tần Xuyên thoáng chốc đã bay xa, nàng ta còn đỡ Yên Vũ, đâu có thể đuổi theo kịp.

“Sư huynh sẽ gặp nguy hiểm!” Tô Vân Châu lập tức đỏ mắt.

Thấy Tần Xuyên đích thân giao Yên Vũ vào tay nàng ta, nàng ta lại không có cách nào buông tay.

“Tô Vân Châu, nếu người không phải thật ngu, lúc này nên quăng ta lại, đuổi theo Tần Xuyên, sau đó đi cùng hắn. Ta hại người, bất kể ngồi tù hay là chém đầu đều là ta nên được...” Giọng nói của Yên Vũ cực nhanh, khuyển nhử.

Nhưng Tô Vân Châu lại giơ tay lên bịt miệng của nàng, quay đầu nói với người bên cạnh: “Chúng ta đi!”

117. Chương 119: Ta, Sẽ Không Để Cho Nàng Chết!

Người còn lại tiến lên, cùng Tô Vân Châu nhắc Yên Vũ lên, phi thân lên đầu tường rất cao của đại lao. Bỗng nhiên không trung sáng lên tia xanh lạnh.

Pháo hoa màu xanh thẫm giống như đuôi phượng hoàng khiến toàn bộ đại lao của nha môn đều rọi sáng.

“Là đạn báo hiệu, viện binh sẽ nhanh chóng đến.” Người áo đen cùng hợp tác với Tô Vân Châu nói.

Tô Vân Châu quay đầu lại nhìn thoáng qua Tần Xuyên ở xa xa đang dùng lực của một người, đơn thương độc mã đấu với rất nhiều thị vệ, cắn răng nói: “Chúng ta đi...”

Bọn họ nhảy xuống đầu tường, chưa đi bao xa đã bị một đội thị vệ khác bao vây.

Tô Vân Châu bảo hộ ở trước mặt Yên Vũ, tay cầm trường kiếm, lớn tiếng nói: “Chúng ta xông ra!”

Bên tai là binh khí leng keng chạm vào nhau.

Bầu trời đêm tối như mực, ánh trăng bị mây đen che lại.

Nhưng trên đao kiếm lại có hàn quang loé lên.

Trong tai của Yên Vũ thỉnh thoảng có thể nghe được tiếng có người bị thương, nhưng mà không thể nào phân biệt được người bị thương rốt cuộc là địch hay là ta.

Bóng người quá nhanh, nàng đã không phân biệt rõ được.

Nhưng Tô Vân Châu vẫn một tay nắm tay nàng, canh giữ ở bên cạnh nàng, chấn đao kiếm không có mắt cho nàng.

Nàng nghe được hơi thở của Tô Vân Châu đã ngày càng gấp.

Nghe được tốc độ vung kiếm của nàng ta ngày càng chậm.

Nàng biết nàng hoàn toàn không biết võ công, chỉ đứng cũng đã rất cố sức, không thể nghi ngờ là liên luy lớn nhất tới Tô Vân Châu.

Nàng muốn rút tay của mình ra khỏi tay của Tô Vân Châu.

Nào có người đối với tình địch của mình như thế. Chẳng những không hận mà còn liều mạng đi bảo vệ như vậy? Đầu óc của Tô Vân Châu đến tột cùng là như thế nào?

Nhưng nàng càng vùng vẫy thì lực tay của Tô Vân Châu càng lớn.

Nàng chỉ cảm thấy xương của mình đều muốn bị nàng ta bóp nát. Nàng làm thế nào cũng không chịu buông tay.

“Người buông ta ra, Tô Vân Châu!”

“Đừng hòng mơ tưởng! Người muốn cho sư huynh oán ta cả đời sao?”

Yên Vũ nghe vậy, chỉ cảm thấy vành mắt cay cay, ngực khó chịu.

Rõ ràng không khí bên ngoài nhà lao mang theo cảm giác mát lạnh sắc khoai.

Nhưng lúc này nàng cảm thấy mình ngọt ngào hơn so với trong địa lao ẩm ướt không sạch sẽ.

“Nếu không đi, các người thật sự sẽ đi không được nữa! Vì ta, đáng giá sao?” Yên Vũ quát Tô Vân Châu.

Tô Vân Châu một cước đá văng một tên thị vệ, trên vai lại thành linh trúng một đao.

Máu đỏ tươi trong nháy mắt thấm ướt quần áo của nàng ta. Yên Vũ chỉ cảm thấy trên vai nóng lên, quay đầu nhìn lại thì thấy trên vai mình cũng dính mảng lớn máu của Tô Vân Châu.

Nhưng nàng ta cắn răng, một tiếng cũng không rên. Kiếm phong bén nhọn ép ra một thị vệ lại một thị vệ.

“Không phải là vì người! Ta là vì hấn!” Tô Vân Châu cũng quát nàng một tiếng.

Yên Vũ nghe được có không ít tiếng vó ngựa đang tới gần.

Viện binh đến rồi!

Bây giờ số thị vệ đã gấp mấy lần bọn họ.

Viện binh mà đến thì tất cả bọn họ chỉ có thể đưa tay chịu trời.

Yên Vũ vừa lo lắng vừa tức giận.

Nhưng Tô Vân Châu cứ kéo nàng thật chặt, nói cái gì cũng không chịu buông tay.

Yên Vũ nghe thấy có người tung khinh công tới gần, ngẩng đầu nhìn lại, là Tần Xuyên tung người lại.

Tô Vân Châu cũng nghe thấy được tiếng, ngẩng đầu nhìn thoáng qua về phía Tần Xuyên, nhưng lại nhanh chóng quay đầu đi, đối phó với thị vệ bên cạnh nàng ta và Yên Vũ.

Những hắc y nhân do Tần Xuyên và Tô Vân Châu mang tới đã đang dây dưa đấu với đông đảo thị vệ.

Mặc dù võ công của bọn họ không yếu, nhưng không biết làm thế nào với số người chênh lệch quá lớn.

Bọn họ rõ ràng đã lâm vào tình thế bất lợi.

Yên Vũ bỗng nhiên nghe thấy tiếng xé gió tới, hoảng sợ nhìn.

Đã thấy một mũi tên lao về phía nàng và Tô Vân Châu.

Trong mắt của nàng chỉ còn lại mũi tên với tốc độ nhanh như gió kia, trong đầu hoàn toàn trống rỗng.

Theo phản ứng bản năng, nàng đẩy Tô Vân Châu một cái, mình thì lộ ra ở dưới mũi tên.

Bên tai là tiếng kêu có thể nói là thảm thiết của Tần Xuyên.

Tô Vân Châu ngạc nhiên quay mặt lại.

Mũi tên kia rõ ràng rất nhanh.

Nhưng ở trong mắt nàng lại giống như thời gian đều dừng lại.

Nàng không biết Tô Vân Châu ngày thường rõ ràng tài nghệ võ công bình thường, hơn nữa vừa rồi đã gần như tiêu hao hết toàn bộ sức lực.

Tại sao giờ khắc này động tác còn nhanh hơn so với mũi tên?

Sau đó Tô Vân Châu bắt được cơ hội trong nháy mắt, đẩy nàng ra. Mũi tên kia không có vào ngực của nàng.

Yên Vũ kinh ngạc té nhào, nhanh chóng có mấy thanh đao lạnh như băng hướng tới nàng.

“Dừng tay...”

Một tiếng hét lớn nổi giận.

Mấy cây đuốc cháy mạnh rọi sáng bên ngoài đại lao hỗn loạn một mảnh của nha môn.

Yên Vũ chậm chạp ngẩng đầu, nhìn thấy Tuyên Thiệu sắc mặt trắng bệch, con ngươi âm trầm, cười trên ngựa cao to.

Nhìn thấy Tô Vân Châu ngã vào trong ngực Tần Xuyên.

Nhìn thấy hắc y nhân cùng thị vệ quanh mình đều ngừng tay.

Nhìn thấy trên đất bị ánh lửa rọi sáng có vết máu loang lổ.

Mùi máu tanh tràn ngập mọi nơi.

Nàng bỗng nhiên nằm sấp xuống đất, nôn mửa kịch liệt.

Giống như là trong bụng co rút không khống chế được, nàng hoàn toàn không dừng được.

“Sư huynh...”

Giọng của Tô Vân Châu suy yếu, hữu khí vô lực truyền tới từ sau lưng nàng.

“Ta đây, ta đây!” Tần Xuyên liên tục lên tiếng trả lời.

“Ta biết huynh thích nàng ấy... Nhưng ta chỉ thích huynh, hết cách rồi, ta không muốn để cho huynh thất vọng...”

“Ta biết...” Tần Xuyên cầm lấy tay vô lực giơ lên của nàng muốn bắt lấy tay của hân.

“Ta không vọng tưởng thay thế được vị trí của nàng ấy ở trong lòng huynh... Nhưng mà có thể xin huynh... xin huynh phần còn dư từ nàng ấy có thể lưu lại một vị trí nhỏ cho ta được không... Một chút là đủ rồi...”

Tần Xuyên yên lặng không tiếng động nhìn nàng ta.

“Có được hay không? Một chút xịu thôi... Ta không tham lam... Có được hay không? Xin huynh...”

Giọng của Tô Vân Châu đã ngày càng gấp rút, nhưng cũng ngày càng yếu đi.

“Được...” Tần Xuyên sờ mạch của nàng ta, nặng nề gật đầu.

Tô Vân Châu nằm trong lòng hân, nghe vậy rất cuộc nở nụ cười. “Như vậy, thật tốt...”

(Cat làm tới đoạn này mà khóc sùi sùi, thấy tội cho Tô Vân Châu quá)

Giọng của nàng ta hơi yếu, đã nghe không được.

Tay đang nắm tay Tần Xuyên cũng vô lực rũ xuống.

Yên Vũ nghe được tiếng tim đập của nàng ta đã ngừng.

Tiếng hít thở của nàng ta cũng không nghe được.

Nhưng nàng nằm trên đất, vẫn cứ nôn liên tục không ngừng, nôn đến nước mắt đều chảy ra.

Nàng rất muốn dừng lại, rất muốn đi nhìn Tô Vân Châu một cái.

Nhìn nàng ta một lần cuối cùng, nhìn người con gái đã chết thay cho nàng một lần cuối cùng rồi cuộc ngu thành bộ dáng gì?

Nhưng nàng ngay cả sức quay đầu lại cũng không có.

“Bắt bọn chúng lại!”

Nàng nghe được Tuyên Thiệu cười trên con ngựa cao to, giọng nói lạnh như băng, tựa như không có một tia tình cảm.

Người xung quanh loạt xoạt hành động.

Hắc y nhân đều bị áp xuống.

Tần Xuyên ôm thân thể dần dần lạnh đi của Tô Vân Châu, yên lặng đứng ở đó, mặt hướng về Tuyên Thiệu, nói: “Xin báo tin cho núi Thanh Thành, nhị tiểu thư... mất.”

Tuyên Thiệu yên lặng gật đầu, sai hai người đi theo Tần Xuyên, cho phép hẩn an trí cho Tô Vân Châu trước rồi vào tù.

Người xung quanh dần dần tản đi, nên bỏ tù thì bỏ tù, nên tuần tra thì tuần tra.

Nhưng phạm nhân chân chính – Yên Vũ lại giống như bị quên lãng ở một bên.

Nàng nằm rạp trên đất, ới đến tối tắm mặt mày.

Bỗng nhiên một dòng ẩm từ sau lưng chậm rãi độ vào trong cơ thể.

Cảm giác trời đất lộn ngược trong bụng mới dần dần bị đè xuống.

Cho dù mùi máu đập vào mặt, cho dù vết máu loang lổ chưa được dọn dẹp ở trên đất, nhưng nàng đã có thể nhận được.

Nâng lên đôi mắt ngẹn nước khiến ơ hồ, nàng nhìn thấy gương mặt cách rất gần của Tuyên Thiệu.

Thấy trên mặt hẩn tái nhợt chưa từng có, thấy cảm xúc phức tạp trong con người đen kịt sâu sắc của hẩn

Ánh mắt của Tuyên Thiệu rơi vào trên mảng vết máu lớn trên vai nàng, rồi rơi vào trên mặt nàng.

Một hồi lâu lại yên lặng quay đầu đi, nói với một thị vệ của Hoàng thành ti vẫn ngồi trên lưng ngựa không nhích ở bên cạnh: “Đi điều tra mũi tên kia là ai bắn.”

“Dạ!” Lập tức có người lĩnh mệnh đi.

Tuyên Thiệu ngoái đầu nhìn lại nàng, lạnh lùng nói: “Có phải nàng rất mong muốn nằm ở nơi đó bây giờ không phải là Tô Vân Châu mà là nàng?”

Yên Vũ nhìn khuôn mặt tuấn tú phi phàm nhưng lạnh lùng kiên quyết của hẩn, im lặng không lên tiếng.

Cuối cùng lại gặp được hẩn, cuối cùng lại nghe được giọng của hẩn, như vậy thật tốt.

Nàng bỗng nhiên hơi hiểu rõ vì sao Tô Vân Châu ngu như vậy.

Bởi vì trong lòng yêu, khi yêu một người hoàn toàn không cần hồi báo, dù cho biết rất rõ hẳn không thương mình, biết rất rõ hẳn hận mình, biết rất rõ hai người đã không có khả năng ở cùng với nhau, nhưng vẫn không nhận được tưởng nhớ hẳn, không nhận được ý nghĩ muốn tới gần hẳn.

“Nàng muốn chết? Nàng nghĩ sau khi làm mọi chuyện, chết đi là xong hết tất cả?” Tuyên Thiệu kể vào bên tai nàng, lạnh lùng nói.

Yên Vũ nhìn vào mắt hẳn, không có đáp lại.

Đúng, nàng đúng là muốn chết. Giết người vốn phải đền mạng, tuy rằng bây giờ Tuyên Văn Bình còn chưa chết, nhưng nàng nguyện dùng mạng đền lại. Chết đi, cũng không cần lưng mang hổ thẹn, không cần mang nội tâm đau khổ giày dụa. Nàng chết đi, tất cả đều có thể kết thúc.

“Không dễ như vậy!” Tuyên Thiệu cắn răng nghiêng lợi nói.

“Nàng tiếp cận ta, dụ dỗ ta, lưu lại trong lòng ta ấn ký của nàng.” Tuyên Thiệu đưa tay nâng cằm nàng lên, gần từng chữ. “Khởi đầu do nàng tính kế, nhưng không thể do nàng quyết định kết thúc! Ta, sẽ không để cho nàng chết!”

118. Chương 120: Nàng Biết Ta Có Nhiều Tuyệt Vọng?

Yên Vũ nhú mào, chứng kiến bộ dáng hiện giờ của Tuyên Thiệu, nàng càng hận bản thân mình hơn so với trước kia.

“Xin lỗi...”

Nàng còn chưa nói dứt lời, Tuyên Thiệu lại thả tay xuống. Quay sang nói với thị vệ Hoàng thành ti ngồi trên lưng ngựa: “Lộ Nam Phi đâu?”

Lộ Nam Phi tung người xuống ngựa, khom người về phía trước.

“Xem vết thương cho nàng ta.” Tuyên Thiệu chỉ chỉ vai nhuốm máu của Yên Vũ.

Yên Vũ theo ngón tay của hẳn nhìn một chút. “Không phải là máu của ta, là của Tô Văn Châu, ta không có bị thương.”

Nhưng Lộ Nam Phi không để ý đến nàng.

Tiến lên kéo cánh tay của nàng qua, đầu ngón tay phủ lên mạch của nàng.

Một hồi lâu, ánh mắt Lộ Nam Phi phức tạp nhìn nàng.

Giống như có chút không xác định, lại kèm giữ mạch của nàng, tỉ mỉ chẩn đoán bệnh.

Yên Vũ hoài nghi nhìn hẳn. Mình có bị thương không, chẳng lẽ mình không rõ sao?

Lại qua một hồi lâu, Lộ Nam Phi mới để tay xuống.

Rũ mắt, dường như đang suy nghĩ điều gì.

Cũng khó được Tuyên Thiệu lại có kiên nhẫn chờ ở một bên như vậy, vẫn không thúc giục, không rời đi.

Lộ Nam Phi do do dự dự.

Ngẩng đầu nhìn Tuyên Thiệu một cái.

“Nói tình hình thực tế.” Tuyên Thiệu lạnh lùng nói.

“Đạ.” Lộ Nam Phi trả lời, lại cúi đầu xuống, thấp giọng nói. “Nàng ta...có thai...”

Không chỉ Tuyên Thiệu, ngay cả Yên Vũ cũng hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Có thai?

Nàng? Ai? Mình sao?

Yên Vũ không tự chủ giơ tay lên phủ trên bụng.

Nàng đã nôn khan nhiều ngày, chẳng lẽ không phải vì mùi trong địa lao quá ghê tởm? Không phải bởi vì một đám chuột quá ghê tởm? Không phải bởi vì mùi máu tinh quá mức gay mũi? Không phải vì cảnh tượng trước mặt quá mức chấn động?

Mà bởi vì nàng có thai?

Vì sao sớm không có, mà cố ý đến lúc này...

Vì sao khi nàng đã một lòng chờ chết...

Ông trời cố ý an bài chuyện này để trêu đùa nàng sao?

Tuyên Thiệu cũng ngây ngốc tại chỗ hồi lâu.

Ánh mắt chậm rãi rơi ở trên bụng Yên Vũ.

“Chắc chắn chứ?” Hần thấp giọng hỏi.

Lộ Nam Phi cứng ngắc gật đầu. “Dạ, đã hơn một tháng.”

Tuyên Thiệu lạnh mặt đứng đó, im lặng hồi lâu, rồi bỗng nở nụ cười.

Nụ cười tuyệt mỹ trên gương mặt tái nhợt của hắn có vẻ rung động lòng người như vậy.

Yên Vũ ngơ ngác nhìn hắn, đã hoàn toàn không biết lúc này nên làm phản ứng gì.

Nhớ tới trước đây thật lâu, hắn nói với nàng: “Nàng sinh đứa con cho ta, chúng ta mới là người một nhà.”

Nàng cũng từng mơ ước nàng cùng Tuyên Thiệu và con, người một nhà sống hạnh phúc.

Thế nhưng, tại sao là bây giờ?

Khi tất cả đã không cách nào挽 hồi?

“Chuẩn bị xe.” Tuyên Thiệu ra lệnh.

Lộ Nam Phi sững sờ, nhanh chóng lên tiếng trả lời. “Dạ.”

Hắn xoay người rời đi, kêu người chuẩn bị xe.

Tuyên Thiệu đứng bên cạnh Yên Vũ, cúi đầu đánh giá nàng.

“Như thế này thật tốt, không phải sao?” Tuyên Thiệu giơ tay lên chạm vào gò má lạnh lẽo của nàng, nói.

Lưng Yên Vũ cứng đờ, trong đầu là một mảnh trống rỗng.

“Bây giờ nàng rất có lý do không thể chết, đó là con của ta, nàng không có quyền quyết định sống chết của nó.” Giọng nói của Tuyên Thiệu trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Yên Vũ nâng mắt nhìn hắn. “Chàng muốn nó?”

Tuyên Thiệu lạnh lùng nhìn lại nàng. Nghe vậy, trong con ngươi đen nhánh cuộn cuộn tức giận. “Đây là dĩ nhiên.”

“Chàng nghĩ, nó nên đến sao?” Giọng của Yên Vũ hơi run. “Ông nội của nó hại chết cả nhà của mẹ nó, mẹ nó lại chính tay giết ông nội của nó bằng thuốc độc... Nó sinh ra sẽ đối mặt với những chuyện này, chàng thật sự nghĩ nó nên đến sao?”

Tuyên Thiệu giơ tay lên nắm lấy cằm của Yên Vũ. Tay hắn thon dài mà mạnh mẽ.

Yên Vũ cảm thấy xương cằm đều muốn bị hắn bóp nát.

“Ông trời khiến cho nó đến, tự có nguyên nhân nó nên đến! Nếu nàng dám có ý đồ gì với nó, ta sẽ đem An Niệm Chi cùng thi thể người phụ nữ trong bức hoạ chém thành muôn mảnh!” Tuyên Thiệu nhìn thẳng nàng, trong đôi mắt trầm đen của hắn là tức giận gần như điên cuồng. “Nàng nghe hiểu không?”

Yên Vũ kinh ngạc giương mắt nhìn hắn.

Người phụ nữ trong bức hoạ?

Hắn nói là người phụ nữ trong bức tranh vẽ trên tường trong phòng đá dưới tiểu viện gần thập lý đình kia?

Hắn nói là mẫu thân?

Làm sao hắn biết? Hắn đều biết cái gì? Hắn biết di thể của mẫu thân còn hoàn hảo?

Yên Vũ thở mạnh, trong mắt lộ vẻ không tin.

“Đúng, ta đều biết. Cho nên, trước khi làm chuyện gì, nàng nên suy nghĩ kỹ càng hậu quả!” Tuyên Thiệu lạnh lùng đe dọa nói ở bên tai nàng.

Xe ngựa đã chuẩn bị xong.

Lộ Nam Phi quả nhiên là người hiểu Tuyên Thiệu nhất, ở trong thời gian ngắn như vậy đã chuẩn bị đến chiếc xe ngựa to lớn rộng rãi thoải mái nhất của Tuyên Thiệu.

Tuyên Thiệu cúi người kéo Yên Vũ đang nằm ở trên đất lên, toàn thân lên xe ngựa.

“Mang ta đi đâu?” Yên Vũ khê hỏi.

Tuyên Thiệu không để ý đến nàng, nói với Lộ Nam Phi: “Hồi phủ.”

Trong lòng Yên Vũ căng thẳng.

Quay về Tuyên phủ, Tuyên Văn Bình vẫn còn hôn mê bất tỉnh, tính mạng đang như ngàn cân treo sợi tóc.

Tuyên phu nhân cũng hận nàng tận xương.

Giờ đây nàng mượn đứa bé trong bụng, lần nữa trở lại cái nhà đã bị một tay nàng huỷ hết này.

Nàng nâng mắt nhìn Tuyên Thiệu. “Có thể không quay về không? Đi toà nhà chàng mua lúc trước được không?”

Tuyên Thiệu cúi đầu nhìn nàng. “Nàng sợ đối mặt với cái gì? Sợ lòng hổ thẹn sao? Toà nhà đó là ta chuẩn bị cho người phụ nữ ta yêu nhất. Ta vẫn cho là luôn có một ngày nàng sẽ cam tâm tình nguyện cùng ta vào ở, hưởng phúc con cháu...”

Yên Vũ nghe vậy, tim đau đớn giống như bị một con dao bén nhọn đâm.

Nàng chậm rãi nhắm mắt lại.

Trong xe ngựa có hương hoa lan, tràn ra từ lư hương bằng đồng điêu khắc rồng hoa văn quần quanh.

Nhàn nhạt, rất dễ chịu, cũng rất an thần.

Nhưng Yên Vũ chỉ cảm thấy mùi hương này đặc biệt khiến nàng áp lực.

Nàng còn nhớ lần đầu tiên gặp Tuyên Thiệu ở Xuân Hoa lâu, bị hắn xem như kẻ hiềm nghi, không nói tiếng nào lên xe ngựa, trong xe của hắn cũng đang xông loại hương này.

Tựa như chuyện trước kia không bao lâu, lại tựa như thời gian cách rất lâu.

Xe ngựa giống vậy, hương hoa lan giống vậy, tiếng bánh xe nghiền qua đá xanh trên đường giống vậy. Nhưng mà vật còn người mất, thế sự xoay vần.

Bọn họ đã không trở lại được nữa rồi.

Không trở lại như lúc ban đầu được nữa.

Còn nhớ hai tay của nàng phủ lên đầu gối của hắn, thể hiện tự nhận là nọ cười quyền rũ nhất, thừa nhận là mình muốn quyền rũ hắn.

Còn nhớ hắn cười khinh thường, nhắc chân đá văng nàng ra, nói chút bản lãnh này mà cũng dám lấy ra mất mặt.

Gặp nhau giữa một trận tính toán không vui như vậy, nhưng khiến cho bọn họ đều lạc trong chân tình với nhau, không còn cách nào quay đầu lại.

Bây giờ vẫn còn muốn dẫn vật dây dưa tiếp.

Yên Vũ giơ tay lên đỡ bụng dưới. Nơi đó yên lặng, hoàn toàn không cảm thấy được một sinh mạng tồn tại.

Yên Vũ cứ như vậy bị mang về Tuyên phủ, trở lại trong viện, nơi không thể quen thuộc hơn được của nàng và Tuyên Thiệu.

Mọi thứ trong viện đều như cũ, không có gì thay đổi cả.

Cây chuối tây trong đình viện vươn cành lá rộng lớn. Ánh trăng vừa mới lộ ra khỏi tầng mây chiếu sáng, lặng im không tiếng động.

Lá trúc bên đường cắt ánh trăng thành những bóng nhỏ đu đưa, rơi xuống đầy đất im lìm vắng vẻ.

“Thiếu, thiếu phu nhân...” Lục Bình nghe được tiếng động liền ra đón.

Trông thấy Yên Vũ bị Tuyên Thiệu ôm vào trong ngực, rất sững sờ.

Lại nhìn thấy vết máu trên người nàng, ngửi được mùi máu tanh ập vào mặt, hơi biến sắc.

“Thiếu phu nhân, người có khỏe không?”

Yên Vũ nhìn nàng ta một cái, nghĩ đến Tô Vân Châu mọi khi cùng xuất hiện với Lục Bình, hầu hạ hai bên, trong lòng đau đớn một trận. Nàng rũ mắt, không nói tiếng nào.

Tuyên Thiệu bế nàng vào phòng chính, phân phó Lục Bình mang quần áo tới, kêu người chuẩn bị nước ấm.

Yên Vũ ngồi ở trên giường ngơ ngác nhìn hắn.

Trong mắt như có cái bóng của hắn, vừa tựa như cả người đều rơi vào hồi ức, hồi lâu cũng không chớp mắt một cái.

Đến khi nước ấm đã chuẩn bị xong, Tuyên Thiệu kêu nàng đi tắm.

Nàng chỉ ngơ ngác ngồi đó, không phản ứng chút nào.

Tuyên Thiệu cũng không nói nhiều, tự mình ra tay, cởi bỏ từng cái áo của nàng.

Chỉ mấy ngày không gặp, nàng lại tựa như đã gầy rất nhiều. Da thịt trắng loáng nhưng có vẻ vàng vọt.

Đầu chân mày hắn cau lại. “Sau này nàng không còn một mình nữa, cho dù nàng không muốn sống cũng không thể liên lụy đến đứa con trong bụng nàng.”

Yên Vũ ngơ ngác nhìn hắn một cái, yên lặng gật đầu.

Hắn bế nàng trần trụi từng bước đi vào gian phòng tắm ở đằng sau.

Để nàng vào trong thùng nước tắm.

Nàng nâng tay lên muốn gột đi mùi máu tanh trên người mình. Không biết là đói quá lâu, quá mức suy yếu, hay là một đêm quá nhiều kích thích, nàng đã hoàn toàn không còn tâm sức. Tay nâng lên từ trong nước không ngừng run rẩy, vài lần tuột xuống khỏi vai.

Tuyên Thiệu đứng bên cạnh thùng nước, vẫn yên lặng nhìn nàng.

Chợt thấy nàng mềm nhũn, cả người ngã vào trong thùng tắm tràn đầy nước ấm.

Hắn lập tức bước nhanh đến, kéo nàng lên từ trong nước.

Nhưng nàng vẫn không khỏi uống mấy ngụm nước.

Mặc dù Tuyên Thiệu vẫn mặt lạnh, nhưng chịu đựng tính khí của mình, đích thân bắt tay lau rửa cho nàng. Sau khi Yên Vũ tắm rửa, trên người lại thật nhẹ nhàng khoan khoái.

Tuyên Thiệu cũng đã người đầy mồ hôi.

Hắn thay quần áo sạch sẽ cho nàng, đặt nàng lên giường, kéo chăn đắp kín cho nàng.

Bận rộn cả đêm, lúc này đằng đông đã từ từ lộ ra tia sáng yếu ớt.

Yên Vũ thấy Tuyên Thiệu trên cằm lún phún râu, đầy mệt mỏi, nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải.

Tuyên Thiệu sắp xếp cho nàng xong, ngồi ở bên giường nhàn nhạt nói: “Không nên nghĩ cái gì cả, sinh hạ đứa bé này... thật tốt.”

Yên Vũ động dậy môi, nhưng trước khi hắn đứng dậy rời khỏi phòng cũng không thể nói ra một câu.

Nàng nghe thấy Tuyên Thiệu ra sân, cười lên ngửa, lại ra khỏi phủ.

Dần dần đi xa, không nghe được.

Nàng đã trở lại. Những người đi cứu nàng tối hôm qua đâu? Tần Xuyên đâu?

Tô Vân Châu... cũng không về được nữa...

Lệ theo khoé mắt của nàng không tiếng động chảy xuống.

Vì sao Tô Vân Châu phải đẩy nàng ra, vì sao nàng ta phải đi cản mũi tên kia...

Nàng chậm rãi nhắm mắt lại, thấy ánh lửa ngút trời của phủ thừa tướng, thấy cha mẹ già dựa trong ánh lửa.

Thấy Tuyên Văn Bình học máu ngã xuống đất, thấy Tuyên phu nhân chỉ mặt nàng mắng lòng lang dạ sói...

Thấy một mũi tên phóng tới, sẽ xuyên qua ngực của nàng, nàng nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy sẽ chết liền thả lỏng. Chết đi, tất cả đều kết thúc.

Nhưng trên mặt đột nhiên bị bắn lên dịch thể ấm áp, nàng mở mắt ra, thấy Tô Vân Châu chắn ở trước nàng, chặn mũi tên bay tới kia.

Nàng nhìn thấy máu đỏ tươi ướt sũng toàn thân Tô Vân Châu.

Nàng thấy Tô Vân Châu cười rồi ngã xuống. Máu chảy xuống đất, đầy trên giày, góc áo, chân của nàng...

Máu đỏ thấm tưa như muốn bao phủ cả người nàng...

Nàng nhìn thấy Tần Xuyên cầm kiếm từ đằng xa chạy tới, lớn tiếng gọi tên Tô Vân Châu...

“Vân Châu... Tô Vân Châu...”

Yên Vũ chợt ngồi dậy từ trên giường.

Lục Bình đẩy cửa đi vào. “Thiếu phu nhân, người thức rồi?”

Yên Vũ thở mạnh, trên trán rịn đầy mồ hôi. Nàng nhìn xuống dưới thân của mình, muốn nhìn xem có phải máu đã bao phủ lên.

Nhưng chỉ thấy chăn bông ấm áp, sạch sẽ.

“Tô Vân Châu...” Yên Vũ lẩm bẩm nói.

“Hôm qua Vân Châu đã rời đi, đến bây giờ còn chưa trở về, cũng không biết nàng ta đã đi chơi ở đâu? Lần này trở về, xem ta có mắng nàng ta một trận hay không!” Lục Bình khẽ cười, nói.

Yên Vũ ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn Lục Bình.

Đúng rồi, hôm qua Tô Vân Châu rời đi, tối hôm qua nàng ta và Tần Xuyên cùng đi địa lao cứu nàng, sau đó căn mũi tên cho nàng... Không về được nữa rồi...

Yên Vũ quay đầu nhìn bên ngoài cửa sổ một chút. Ánh mặt trời đặc biệt sáng rõ.

Giống như tất cả chỉ là một cơn ác mộng. Tỉnh mộng, tất cả đều kết thúc.

Yên Vũ giơ tay lên bưng kín mặt.

Tỉnh mộng, tất cả đều không trở lại được.

Chợt có cảm giác buồn nôn dâng lên, nàng nằm ở mép giường nôn khan vài cái.

Đã lâu rồi chưa có ăn, không thể nôn ra được cái gì cả.

Lục Bình khẩn trương tiến lên, nhẹ vuốt sau lưng cho nàng.

“Thiếu phu nhân, công tử kêu người chuẩn bị thuốc an thai ngừng ới cho người, người ngồi dậy uống một chút nhé?” Lục Bình vừa vỗ nhẹ lưng của nàng, vừa nói.

Yên Vũ chậm rãi gạt đầu.

Chuyện mình có thể làm bây giờ là sinh ra đứa bé này cho Tuyên Thiệu phải không?

Nếu coi như hẳn để ý đến đứa bé này như vậy, nàng không muốn làm trái tâm ý của hẳn. Mặc kệ tương lai đứa bé phải đối mặt với cái gì, bọn họ cần phải sinh nó ra phải không?

Nếu ông trời an bài đứa bé đến vào lúc này thì nhất định là có dụng ý phải không?

Yên Vũ không kháng cự, dựa vào tay của Lục Bình, nuốt xuống bụng chén thuốc nồng nặc. Thuốc đắng, Lục Bình đã sớm chuẩn bị miếng hoa quế cho nàng. Không ăn vào một miếng miếng, cái cảm giác buồn nôn lại dâng lên.

Yên Vũ cố gắng kiềm chế, nhưng thân thể hết lần này đến lần khác muốn đối nghịch với nàng. Nàng nhin đến nước mắt đều chảy ra. Nằm ở mép giường ới liên tục, chén thuốc vừa uống vào thoáng cái bị ới ra sạch sẽ.

“Đi, đi nấu một chén nữa.” Yên Vũ nhận lấy khăn tay trong tay Lục Bình, vừa chậm môi vừa phân phó.

“Dạ.” Lục Bình sai người thu dọn sạch sẽ trên đất, lại phân phó phòng bếp nhỏ nấu thuốc lần nữa.

Lúc trở lại, thấy Yên Vũ giùng giởng đang muốn xuống giường.

Nàng ta vội vàng tiến lên. “Thiếu phu nhân, thân thể người suy yếu, nên nằm ở trên giường ạ? Người có việc thì phân phó nô tỳ là được.”

Nhưng Yên Vũ khoát tay nói: “Có lẽ là nằm lâu cho nên thuốc vừa vào bụng liền ới ra, ngồi lên, không nằm ở đằng kia có lẽ sẽ khá hơn chút.”

Lục Bình nghe vậy, cảm thấy có lý, liền mặc quần áo tử tế cho Yên Vũ, đỡ nàng đi tới phòng ngoài ngồi.

Yên Vũ ngồi, chỉ cảm thấy đầu vầng mắt hoa, trước mắt thỉnh thoảng biến thành màu đen. Cảm giác buồn nôn xông tới từng trận, nàng đều tận lực kiềm chế.

Thuốc nhanh chóng được dâng lên.

Lục Bình chuẩn bị xong miếng ở trên bàn, thổi nguội chén thuốc, lòng vẫn còn sợ hãi nhìn Yên Vũ. “Chủ tử, nếu không người uống chậm một chút, uống một nửa trước, nghỉ một chút lại uống một nửa kia?”

Bộ dạng Yên Vũ không ngừng nôn mửa thật sự khiến người ta run sợ, giống như muốn ới ra toàn bộ lục phủ ngũ tạng.

Yên Vũ chậm rãi gạt đầu, giơ tay lên nhưng bụng không xong chén thuốc.

Không thể làm gì khác hơn là vẫn dựa vào tay của Lục Bình, nuốt xuống từng ngụm thuốc.

Lần này nàng chỉ uống một nửa, Lục Bình liền bỏ chén xuống, đưa miếng lên.

Yên Vũ mới vừa ngậm mút vào trong miệng, cái cảm giác buồn nôn liền dâng lên không nén được.

Hai tay nàng che miệng lại, liều mạng muốn nhịn lại cảm giác này.

Nàng biết tình trạng thân thể của mình hiện giờ không tốt, thật không tốt, bất lợi cho phát triển em bé.

Bây giờ nàng đã mang thai hơn một tháng, em bé cần một cơ thể mẹ khoẻ mạnh để nó phát triển.

Nàng nhất định phải nhịn xuống... Nhất định phải nhịn xuống vì em bé, vì Tuyên Thiệu...

Lục Bình đứng ở một bên nhìn bộ dạng nàng cực khổ nhịn, viền mắt hơi ẩm ướt.

Nàng ta thấy gương mặt trắng bệch của Yên Vũ ghen trở nên đỏ bừng, trong bụng cũng cảm thấy đau lòng khổ sở.

Lại chợt thấy Yên Vũ hơi nghiêng người, nước thuốc đen đặc phun ra từ trong mũi của nàng.

Nàng sắc đến hai mắt lưng tròng. Nàng bỏ tay ra, vịn lấy cạnh bàn để chống đỡ thân thể mình không bị ngã xuống.

Thuốc có thể nhịn được nửa ngày lại toàn bộ trào lên từ trong miệng mũi.

Nôn cạn chén thuốc, nhưng nàng vẫn không dừng lại được nôn nữa.

Mãi đến khi nôn ra mật đắng cùng với một ít tơ máu mới coi như hơi dịu lại.

Lục Bình vừa vuốt lưng của nàng vừa lau trên tay, trên mặt cho nàng.

Yên Vũ thở dài một tiếng, đưa tay lấy chén thuốc còn dư lại phân nửa.

Lục Bình lập tức giật lấy. “Chủ tử, chúng ta không uống nữa, không uống nữa! Được không?”

Nàng ta thật sợ, nhìn thấy Yên Vũ vất vả nhịn như vậy nhưng vẫn không tránh được nôn nữa thành cái dạng kia. Bây giờ nàng ta nhìn không nổi nữa.

Yên Vũ cụp mắt, nhìn bụng bằng phẳng của mình. “Không uống thuốc, được sao...”

“Chủ tử nôn dữ dội như vậy, uống vào cũng vô dụng. Nô tỳ đi bẩm báo với công tử, nhất định còn có biện pháp khác.” Lục Bình ôm thật chặt chén thuốc ở trong tay, nói.

Yên Vũ ngẩng đầu, nhìn dáng vẻ nàng ta khẩn trương, hơi cười cười. “Được, nhất định sẽ có biện pháp khác.”

119. Chương 121: Rộng Lượng

Lục Bình quỳ gối trước mặt Tuyên phu nhân.

Tuyên phu nhân sầm mặt ngồi đó.

Lưu ma ma nhìn Tuyên phu nhân một cái lại nhìn Lục Bình một cái, thấp giọng trách cứ: “Những chuyện này người chạy tới nói cho phu nhân làm cái gì?”

“Phu nhân, người không nhìn mặt thiếu phu nhân nhưng cũng nhìn mặt đứa con trong bụng của nàng ấy chứ?” Lục Bình dập đầu nói.

Tuyên phu nhân ngồi bất động. Ánh mắt cũng không nhìn Lục Bình, chỉ rơi vào trong ánh nắng ở ngoài cửa, nhìn hạt bụi nhỏ bay lượn dưới ánh nắng.

“Lục Bình, những lời này người nên nói sao? Nàng ta làm chuyện gì, người không biết sao? Bây giờ chạy tới cầu xin phu nhân? Một cho người mở miệng của mình? Là ai nuôi người, cho người cơm ăn? Người đã quên chủ tử của người là họ Tuyên sao?” Lưu ma ma tiến lên lôi kéo nàng ta, trách cứ.

“Nô tỳ không dám quên.” Lục Bình quỳ trên đất không chịu đứng lên.

“Mau trở về đi!” Lưu ma ma xô nàng ta.

“Phu nhân... Phu nhân...” Lục Bình khóc van xin.

Tuyên phu nhân thở dài một tiếng, đứng lên nói: “Ta phải đi xem lão gia, lão gia nên trở mình rồi chứ?”

Lưu ma ma trừng mắt hung hăng nhìn Lục Bình, đứng dậy sờ sờ khoe mắt. “Đúng, là nên trở mình, nô tỳ đến giúp người.”

Lưu ma ma quăng Lục Bình lại, theo Tuyên phu nhân đi vào gian trong.

Lục Bình nằm sấp ở trên đất nghẹn ngào không thôi.

Sao nàng ta không rõ chứ, Tuyên phu nhân mới là người bị hại từ đầu tới cuối.

Bà ta từng tín nhiệm con dâu của mình, đã từng vì con trai của mình mà cố gắng chấp nhận đứa con dâu mình vốn không đồng ý. Nhưng không ngờ cuối cùng dẫn sói vào nhà, hại tướng công của mình.

Bây giờ lão gia nằm trên giường không dậy nổi, bất tỉnh nhân sự.

Mặc dù phu nhân thoát nhìn vẫn kiên cường, e là trong lòng cũng khổ không thể tả hơn so với ai khác.

Lục Bình bắt đầu dãi lau nước mắt, bò dậy từ dưới đất. Chậm rãi từng bước một đi về.

Phu nhân không chịu giúp đỡ Yên Vũ. Trong viện của bọn họ đa số là nha đầu trẻ tuổi, đối với chuyện như thế này vừa không có kinh nghiệm vừa bó tay.

Bây giờ nên làm cái gì đây?

Lục Bình thở dài một tiếng, thật sự cũng không nổi lên oán trách với Tuyên phu nhân.

Tuyên phu nhân không cứng rắn đuổi Yên Vũ ra cửa, có thể cho phép công tử đưa nàng ấy trở lại, e rằng đã là nhượng bộ lớn nhất... Kêu bà ta giúp Yên Vũ một tay... Ôi, mình đầu óc mê muội sao, làm khó như vậy...

Lục Bình trở lại viện của Tuyên Thiệu, nghe nói Yên Vũ thức dậy một lần, ngồi ngây ngốc một hồi, uống hết mấy ngụm nước, cuối cùng cũng không ói ra. Bây giờ đã ngủ mê man.

Lục Bình ngồi ở ngưỡng cửa, đỡ cằm, bụng đầy tâm sự.

Nàng ta thấy ai cũng đáng thương, nhưng thấy ai cũng không có vô tội. Chuyện đi tới nước như hôm nay, rốt cuộc nên trách ai đây?

Tròn một ngày đêm Yên Vũ hầu như đều trải qua mê man ngủ.

Lúc tỉnh lại thì người cũng tỉnh tỉnh mê mê, ánh mắt cũng hoảng hốt.

Ngồi một chút liền ngủ lại.

Hỏi nàng có đói bụng không, có muốn ăn cái gì không, nàng cũng không trả lời. Cơm nước vừa mang vào phòng thì nàng sẽ muốn ói.

Một chốc, lúc thần trí nàng tỉnh táo thì lại cản dận Lục Bình nhiều lần, đừng đi tìm Tuyên Thiệu, đừng để cho hắn lo lắng.

Lục Bình càng lo lắng, nhưng lại không thể làm gì.

Lúc chạng vạng, Tuyên phu nhân dùng xong bữa tối.

Ngồi ở bên giường Tuyên Văn Bình, tự mình xoa bóp cánh tay, xoa bóp chân cho Tuyên Văn Bình.

Nhìn Lưu ma ma ở bên cạnh giúp một tay, nói: “Người đi viện của Thiệu nhi xem, đi hỏi thăm một chút. Có phải thật như nha đầu Lục Bình kia nói hay không?”

Lưu ma ma ngẩn ra. “Phu nhân, người thật sự tính toán chuyện này?”

Tuyên phu nhân cup mắt, nhìn tướng công ở trên giường, yếu ớt thở dài một hơi. “Ta mặc kệ, cứ tùy tiện hỏi một chút. Chuyện bên người Thiệu nhi cũng phải biết chút ít. Người đi đi.”

Lưu ma ma nhúu mày, cũng không ngược lại ý của phu nhân, không thể làm gì khác hơn là rũ tay lui ra khỏi phòng.

Tuyên phu nhân ngồi một mình bên giường Tuyên Văn Bình, nhìn ông ta nói: “Tướng công, ông nghe được không? Nàng ta mang thai con của Thiệu nhi... Ông muốn đứa cháu này không? Nàng ta lòng dạ độc ác hại ông như vậy... Bản thân nàng ta bây giờ lại thành bộ dáng này... Cái này gọi là gây nghiệp chướng sao?”

Tuyên phu nhân một mình nỉ non hồi lâu, Tuyên Văn Bình vẫn nằm trên giường không nhúc nhích. Nếu không phải ngực của ông ta còn khe phập phồng, thì người ta sẽ nhìn không ra ông ta còn sống.

Qua hơn nửa canh giờ, Lưu ma ma mới trở lại từ bên ngoài.

Sắc mặt của bà ta không tốt lắm.

Tuyên phu nhân nhìn bà ta một cái. “Nói một chút đi.”

Tin tức Lưu ma ma mang về hiển nhiên giống như đúc vôi của Lục Bình, hơn nữa tình huống bây giờ còn bết bát hơn chút.

Dường như thiếu phu nhân đã có chút thần trí mơ hồ không rõ.

Nếu thật sự tiếp tục như thế, đừng nói đứa bé trong bụng chưa chắc có thể giữ được, ngay cả bản thân nàng ta sợ là cũng không chịu được lâu...

Tuyên phu nhân nghe vậy, gật đầu, cũng không nói thêm cái gì.

Từ sau khi Tuyên đại nhân ngã xuống, đa số thời gian bà ta luôn trầm tĩnh.

Có lúc vừa ngồi xuống chính là hơn nửa ngày, ngoại trừ lúc trở người cho Tuyên đại nhân, bà ta có thể không nhúc nhích suốt.

Lưu ma ma không dám nhiều lời, cũng không đoán ra rốt cuộc Tuyên phu nhân có tính toán gì.

Bóng đêm dần dần sâu.

Tuyên Thiệu mới trở về từ bên ngoài. Hắn vừa về tới Tuyên phủ là đến chính viện trước.

Dĩ vãng tám năm cộng lại sợ là cũng không bằng mấy ngày nay, số lần hắn đi chính viện rất nhiều.

“Mẫu thân” Tuyên Thiệu nhẹ giọng nói.

Tuyên phu nhân gật đầu với hắn, ánh mắt cũng dừng lại trên mặt của Tuyên Văn Bình.

“Nghe nói tình hình của Yên Vũ không tốt lắm.” Tuyên phu nhân lãnh đạm nói.

Tuyên Thiệu nghe vậy, nhìn bà ta một cái, không hề lên tiếng.

“Nếu đứa bé trong bụng nàng ta không giữ được, con dự định làm sao?” Tuyên phu nhân lại hỏi.

Tuyên Thiệu nghe vậy thì lập tức nói. “Sẽ giữ được.”

Tuyên phu nhân ngẩng đầu, mắt hơi nheo lại. “Mọi chuyện đều có ngộ nhờ, nếu thật sự không giữ được thì sao?”

Tuyên Thiệu mím chặt môi mỏng, không trả lời.

“Ta và phụ thân con luôn không thích nàng ta. Nhưng sau đó con đã cưới nàng ta vào cửa, bởi vì con, chúng ta cố gắng tiếp nhận nàng ta... Hôm nay, chuyện đã đến nước này, ta vốn muốn nàng ta đền mạng, nhưng nàng ta mang thai cốt nhục của con. Con mang nàng ta trở lại, ta biết là con không bỏ được nàng ta.” Tuyên phu nhân khẽ thở dài một hơi, giống như thở ra nỗi khổ đè nén trong lòng rất lâu. “Nếu nàng ta có thể bình an sinh hạ đứa bé thì cách chức nàng ta làm thiếp, để cho nàng ta ở lại trong phủ. Nếu như không thể, liền thả nàng ta ra khỏi phủ. Ta không cần mạng của nàng ta, chỉ cần con đồng ý với ta từ nay về sau không gặp nàng ta nữa.”

Tuyên Thiệu cương cứng mặt, không lên tiếng trả lời.

Tuyên phu nhân ngẩng đầu ngấm nhìn hấn. “Con đừng quên tại sao phụ thân của con lại nằm ở chỗ này như vậy! Đừng quên rốt cuộc là ai làm hại ông ấy!”

“Con không có quên.” Tuyên Thiệu rót cuộc mở miệng. “Nhưng điều mẫu thân nói, con không làm được.”

Tuyên phu nhân lại thở dài một tiếng. “Ông nghe thấy không? Con của ông bỏ không được cô gái kia... Nó nói nó làm không được...”

Tuyên Thiệu thấy mẫu thân nắm lên tay của phụ thân, đặt bàn tay của phụ thân lên gò má của bà, khẽ vuốt ve.

Hai nắm tay của hấn bóp thật chặt, lưng căng ra đến mức cứng ngắc. “Mẫu thân cũng đi ngủ đi, khuya lắm rồi.”

Tuyên phu nhân không đáp lại. Tuyên Thiệu vừa liếc nhìn phụ thân nằm ở trên giường, cũng không bao giờ có thể tiếp tục như ngày thường bị ông ta tức giận trừng mắt thổi râu mép, hoặc nhin không được mắng hấn. Ông ấy ngủ sâu như vậy, lặng yên không một tiếng động như vậy.

Hấn yên lặng lui ra khỏi phòng, sải bước trở về viện của mình.

Lúc Tuyên Thiệu đi tới trước cửa phòng chính thì Lục Bình đang dựa ở cạnh cửa ngủ gật.

Trong phòng đã tắt đèn.

Lục Bình vừa lệch đầu, giật mình tỉnh lại. Bỗng nhiên nhìn thấy một bóng đen thật cao đứng ở trước mặt, sợ hết hồn.

Định thần nhìn, là công tử, mới thở hồn hển bò dậy từ dưới đất.

“Công tử.”

“Ừm. Nàng ấy thế nào rồi?” Tuyên Thiệu đi ra xa vài bước, thấp giọng hỏi.

Lục Bình đi theo phía sau, ngẩng đầu nhìn hấn một cái. Nàng ta rất muốn nói tình hình thực tế là thiếu phu nhân không tốt, thật không tốt, cả ngày một miếng cơm cũng không ăn, còn ói ra rất nhiều lần. Cả người đều hơi mê man, thời gian tỉnh không nhiều bằng thời gian mê man, ngủ nhưng không thật ổn.

Nếu tiếp tục như thế, chỉ sợ là...

Tuyên Thiệu không nghe thấy nàng ta trả lời, xoay người nhìn nàng ta.

Lục Bình thấy trên mặt Tuyên Thiệu một nỗi, trêm cảm hiện lên râu xanh xanh, trong con ngươi sâu thẳm không còn thần thái như ngày trước, lập tức cúi đầu xuống. “Thiếu phu nhân ói ít hơn chút so với hôm qua, giữa ban ngày ngủ vài lần, nhưng thời gian ngủ cũng không dài.”

Lục Bình cắn môi dưới, nhìn mũi chân của mình.

“Cảm xúc của nàng ấy có tốt không? Có nhắc đến Tô Vân Châu nữa không?” Tuyên Thiệu trầm giọng hỏi.

Lục Bình giật mình, do dự nói: “Hình như nhắc đến mấy lần, nhưng cũng chỉ gọi tên mà thôi.”

Tuyên Thiệu gật đầu, đứng tại chỗ, nhìn về phía phòng chính hồi lâu, mới chậm rãi nói: “Nàng ấy đã ngủ rồi, ta sẽ không đi đánh thức nàng ấy. Người để ý nhiều hơn, chăm sóc tốt cho nàng ấy, có chuyện thì kêu người đi báo cho ta.”

“Dạ.” Lục Bình nhún người đáp ứng.

Nhìn theo bóng lưng Tuyên Thiệu càng đi càng xa.

Một lúc lâu, sâu kín thở dài một tiếng.

Đi thong thả từng bước một về phía cửa phòng chính.

Chợt nghe trong phòng như có tiếng động.

Nàng ta lập tức đẩy cửa đi vào, chạy ào vào trong, lại nhìn thấy Yên Vũ té ở mép giường, cố gắng đưa tay như là muốn vỗ lấy cái gì.

Nàng ta không lo nổi chuyện thấp đèn, lập tức tiến lên.

“Chủ tử, người muốn cái gì? Ta mang tới cho người?”

“Mẫu thân? Mẫu thân đừng... Con không bao giờ... ham chơi nữa. Con nên ở nhà, không bao giờ... chạy ra ngoài nữa...”

“Chủ tử? Chủ tử? Thiếu phu nhân? Ta là Lục Bình ạ?”

“Vân Châu... Xin lỗi...”

Yên Vũ nhắm mắt lại nỉ non. Giọng nói trầm thấp mang theo ghen ngào.

Lục Bình nghe thấy giọng của nàng hơi khô đến khàn khàn, cất lực đẩy Yên Vũ lên giường.

Thấy hai mắt nàng vẫn nhắm chặt, không biết rốt cuộc là ngủ hay là thức, nhưng tiếng nỉ non ngừng lại.

Nàng ta đắp kín mền cho Yên Vũ, xoay người đi thấp đèn. Để trong phòng hơi có chút ánh sáng, nhưng không quá sáng làm quấy rầy giấc ngủ của chủ tử.

Nàng ta thì ngồi ở chỗ để chân bên giường, dựa vào chỗ để chân, nhìn Yên Vũ ở trên giường tái nhợt như trang giấy, suy nghĩ xuất thần.

Sáng sớm hôm sau, Tuyên phu nhân tự mình bóp nhẹ thân thể cho Tuyên Văn Bình, sau khi lật người lại thì dẫn dò Lưu ma ma ở bên cạnh: “Người ở đây coi chừng lão gia, ta có một chút việc.”

Lưu ma ma khom người đáp ứng, nhưng trong lòng thì hết sức nghi hoặc.

Từ sau khi lão gia ngã xuống, phu nhân liền canh giữ bên người lão gia mỗi ngày, hiếm khi đi làm gì khác, giống như để người khác hầu hạ lão gia bà ấy đều không yên tâm.

Hôm nay lại giao cho mình coi chừng lão gia, bà ấy muốn đi làm cái gì đây?

Muốn hỏi một chút, nhưng thấy phu nhân đã xoay người ra khỏi phòng.

Tuyên phu nhân một thân một mình, không kêu ai theo hầu, đi ngoại viện, đến thư phòng của Tuyên đại nhân.

Bà ta tìm kiếm một hồi ở trong thư phòng, rốt cuộc tìm ra một hộp gỗ ở trên giá sách.

Bà ta xem qua gì đó trong hộp gỗ, giơ tay lên đóng hộp gỗ lại, ôm vào trong ngực, ngây ngốc xuất thần thật lâu. Giống như đã hạ quyết định chuyện gì, ôm hộp gỗ, hít sâu một hơi, ra khỏi thư phòng.

Đi thẳng đến viện của Tuyên Thiệu.

Lục Bình đang sai bọn nha hoàn hầu hạ Yên Vũ rửa mặt.

Lúc xoay người ra cửa thì chợt nhìn thấy Tuyên phu nhân ôm hộp gỗ, một thân một mình rảo bước đi tới. Vô cùng sững sờ.

Đến khi Tuyên phu nhân đi tới trước mặt, nàng ta mới nhún người liên tục không ngừng. “Phu nhân mạnh khỏe!”

Trong lòng Lục Bình điên cuồng nhảy dựng lên. Bây giờ phu nhân tới, là dự định giúp đỡ thiếu phu nhân bất kể hiềm khích lúc trước sao? Phu nhân không bỏ xuống được đứa bé trong bụng của thiếu phu nhân phải không? Nói sao đi nữa đây cũng là cốt nhục của Tuyên gia mà! Là con của công tử mà!

“Ừm, thiếu phu nhân đã dậy chưa?” Tuyên phu nhân gật đầu hỏi.

“Đã dậy, đã dậy.” Lục Bình nhún người mời Tuyên phu nhân đi vào trong.

Xốc màn lên, ập vào mặt chính là mùi thuốc đông y.

Tuyên phu nhân hơi hơi nhú mày.

Lục Bình vội vã giải thích: “Bởi vì thiếu phu nhân nôn rất dữ, đây là thuốc của Lộ đại nhân kê, mùi thuốc đông y có thể ngưng ói.”

Tuyên phu nhân khẽ gật đầu. Ánh mắt quét qua một vòng, nhưng không thấy bóng dáng của Yên Vũ ở phòng chính.

“Không phải là đã dậy rồi sao?” Tuyên phu nhân lãnh đạm nói.

“À.” Sắc mặt Lục Bình xấu hổ, áy náy nói. “Đã dậy, chẳng qua thân thể thiếu phu nhân quá suy nhược, vẫn ngồi ở trên giường.”

Ngoài dự đoán của nàng ta, Tuyên phu nhân không có tranh luận nhiều, nghe vậy liền xoay người đi vào phòng trong.

Mặc dù trong phòng mở cửa sổ nhưng vẫn không xua đi được mùi thuốc đông y.

Yên Vũ dựa đầu vào đầu giường. Đôi mắt sáng ngày trước giờ đây hoàn toàn không có thần thái, ngây ngốc nhìn về phía trước. Đôi mắt trên khuôn mặt thon gầy tiêu tụy của nàng có vẻ lớn và trống rỗng.

Tuyên phu nhân đi lên phía trước.

Nhưng nàng lại như không nhìn thấy, chỉ nhìn chăm chăm vào một điểm xanh nhạt trên màn, nhìn đến xuất thần.

“Yên Vũ.” Tuyên phu nhân kêu một tiếng.

Yên Vũ vẫn không có phản ứng.

Lục Bình hơi gấp, khó có được Tuyên phu nhân đồng ý đến, nếu bị tức giận bỏ đi thì làm sao bây giờ.

Nàng ta tiến lên khẽ đẩy vai của Yên Vũ. “Thiếu phu nhân? Thiếu phu nhân? Phu nhân đã tới!”

Yên Vũ giật mình hoàn hồn, chậm chạp quay đầu. Ánh mắt xẹt qua từ trên người Tuyên phu nhân rồi xẹt qua mặt của Lục Bình.

“Phu nhân đã tới!” Lục Bình lại nói một tiếng.

Lúc này Yên Vũ mới dừng tầm mắt ở trên người Tuyên phu nhân.

Sau khi sợ run một hồi, nàng bỗng nhiên vén chăn lên, xoay người muốn xuống giường.

Tuyên phu nhân nhíu mày lui một bước.

“Tuyên phu nhân... Không biết ngài đến đây, đã thất lễ...”

“Miễn đi.” Tuyên phu nhân thấy nàng gầy yếu đến giống như không đứng vững, một trận gió là có thể thổi ngã, bây giờ lại muốn nhún người hành lễ với mình nên vội ngắt lời nàng. “Điу nàng ta ngồi đi.”

Câu sau là nói với Lục Bình.

Lục Bình liền vội vàng đỡ Yên Vũ ngồi lại trên giường.

“Nghe nói ngươi lúc tỉnh táo lúc mê man, bây giờ nhìn rõ ta là ai, chắc có lẽ tỉnh táo rồi chứ?” Tuyên phu nhân lạnh lùng nói.

Yên Vũ nhíu mày lại. “Dạ.”

“Tốt. Ta có mấy lời muốn nói với ngươi. Đừng có ta còn chưa dứt lời thì ngươi không biết ta là ai.” Tuyên phu nhân lại nói.

Yên Vũ hung hăng dùng móng tay bấm vào lòng bàn tay mình. Lòng bàn tay truyền đến cảm giác đau đớn khiến cho nàng vô cùng tỉnh táo.

“Tuyên phu nhân yên tâm, sẽ không.”

“Ngươi đi ra ngoài.” Tuyên phu nhân nói với Lục Bình.

Lục Bình lo lắng liếc nhìn Yên Vũ, lại thấy Yên Vũ gật đầu với nàng ta. Nàng ta không thể làm gì khác hơn là vừa quay đầu lại, vừa chậm rãi đi ra ngoài.

Giờ đây trong phòng chỉ còn lại mẹ chồng nàng dâu của ngày trước, bây giờ là hai kẻ thù.

Tuyên phu nhân đứng ở bên giường, toàn thân lạnh lùng.

Yên Vũ dựa vào đầu giường, tái nhợt tiều tụy.

Tuyên phu nhân nhàn nhạt nhìn nàng, bỗng nhiên bật cười một tiếng. “Nhìn cái dạng của ngươi bây giờ, không biết còn tưởng rằng ngươi mới là người bị hại! Bản thân ngươi là người hạ độc hại người ta, lại dẫn vật mình thành bộ dáng này, là muốn cho ai thương hại ngươi đây?”

Yên Vũ bấm lòng bàn tay, thấp giọng nói: “Ta tự làm tự chịu, không cần bà thương hại.”

“Đúng, ngươi biết rõ Thiệu nhi không bỏ được ngươi, biết rõ hấn để tâm đến cốt nhục trong bụng ngươi, cho nên làm bộ làm tịch bộ dáng nửa sống nửa chết này để nó không có cách nào hận ngươi, ngay cả thù giết cha cũng có thể không so đo với ngươi. Ngươi thật đúng là người giỏi tính toán.” Giọng của Tuyên phu nhân càng trong trẻo nhưng lạnh lùng hơn.

Yên Vũ im lặng không nói gì. Nàng tự biết hổ thẹn với Tuyên phu nhân. Trước đây Tuyên phu nhân đối với nàng thương yêu có thừa, giống như đối đãi với con gái ruột của bà ta. Nhưng nàng lại dụng sự tin tưởng của bà ta, mưu hại chồng của bà ta.

Cho dù Tuyên phu nhân đánh nàng mắng nàng, nói lời khó nghe, nàng cũng không thể nói gì hơn.

Tuyên phu nhân thấy nàng không trả lời, hừ lạnh một tiếng. “Có lẽ ngươi cho là ngươi đã báo được thù lớn, không vấn vương lo lắng, tự biết hổ thẹn với Thiệu nhi, hổ thẹn với ta. Sống với áy náy như vậy không bằng chết đi, chết là hết. Ta nói có đúng không?”

Yên Vũ nâng mắt nhìn Tuyên phu nhân một chút, cup mắt xuống, vẫn không lên tiếng.

“Ngươi không để ý đến mạng của mình, cũng không yêu quý mạng đứa bé trong bụng của mình, những điều này ta đều có thể mặc kệ. Nhưng mà trong lòng Thiệu nhi có ngươi, ta chỉ có mình Thiệu nhi là con trai, ngươi tác động đến tim nó như vậy, ta lại không thể nhìn nó đau khổ vì ngươi mà không quan tâm!” Tuyên phu nhân đột nhiên đến gần nàng, cúi người tới. “Ngươi không phải là con gái của Diệp gia sao? Chẳng phải ngươi muốn báo thù sao? Sau khi ngươi hại kẻ thù đã giết cả nhà ngươi, có phải cũng nên biết rõ chân tướng năm đó? Có phải cũng nên biết ngươi rốt cuộc là báo thù cho hạng người gì?”

Yên Vũ nghe vậy bỗng trợn to mắt. “Lời này của Tuyên phu nhân là có ý gì?”

Trên mặt Tuyên phu nhân nứt ra một nụ cười thê lương, giơ tay lên mở hộp gỗ ra, đặt ở trước mặt nàng. “Tự mình ngươi xem đi!”

120. Chương 122: Chuộc Lỗi

“Mình phải chăm sóc tốt bản thân, đầu tiên là phải sống tiếp mới có cơ hội trả nợ, bù đắp lại.” Yên Vũ lầm bầm nói.

Nàng ngồi ở cạnh bàn. Thấy Lục Bình vẻ mặt vui mừng xoay người ra cửa truyền lệnh, tự nhiên lại nghĩ tới Tô Văn Châu.

Tô Văn Châu vì nàng mà chết, nhưng cho dù nàng chết đi cũng không đổi trở về Tô Văn Châu được.

Nàng chết đi, chỉ có thể khiến cái chết của Tô Văn Châu càng trở nên không có giá trị, không có ý nghĩa. Nàng phải sống tiếp, liên quan tới Tô Văn Châu, chẳng những phải sống, mà còn càng thêm nỗ lực sống, không vì thù hận, không vì quá khứ.

Lục Bình nhanh chóng chuẩn bị xong cơm nước. Mặc dù vô cùng phong phú, chén đĩa bày không ít, nhưng tất cả đều là thức ăn nhẹ, cháo kê, cháo gạo, cơm rượu mềm, canh cá trích các loại.

Yên Vũ ngửi được mùi thơm của thức ăn, đầu chân mảy mòi nhú lên.

Lâu lắm rồi nàng chưa từng ăn gì, cho dù ăn vào nhưng cũng bị ỏi sạch. Có lẽ thân thể đã có bản năng bài xích ăn uống.

Nàng giơ tay lên bịt khăn tay đã tẩm thuốc đông y ở trên mũi miệng, hít sâu một cái.

Đợi sau khi cảm giác mắc ỏi bị nén xuống mới kêu Lục Bình múc cho nàng một chén cháo kê.

Cầm lấy cái muỗng nhẹ nhàng múc một muỗng, nuốt xuống.

Thân thể nàng hư nhược, tay cầm cái muỗng cũng run rẩy không có sức.

Lục Bình đứng ở bên cạnh khăn trương nhìn nàng, giống như rất sợ ngay sau đó nàng sẽ bắt đầu ỏi không ngừng.

Vẻ mặt của Yên Vũ tựa như rất ung dung nhưng đáy lòng cũng khẩn trương. Nàng biết bây giờ mình ăn không vô thức ăn, bất kể là đối với mình hay đối với đứa bé trong bụng đều cũng có hại không có lợi. Nàng phải ráng nhịn, không thể tiếp tục ỏi như thế nữa.

Nàng lại múc một miếng nhỏ.

Hai tay của Lục Bình đều không nhịn được nắm lên, giống như đang cố động tiếp sức cho chủ tử.

Đến khi một chén cháo kê đều vào bụng, Yên Vũ cảm thấy trên người tựa như ẩm lên rất nhiều.

Trước đó cho dù nàng đắp nhiều chăn dày nhưng vẫn cảm thấy cả người lạnh run.

Trong dạ dày ấm áp, trên người cũng thoải mái hơn. Rốt cuộc có thể ăn thức ăn, trong lòng nàng cũng thả lỏng một chút.

Đang muốn kêu Lục Bình múc cháo kê đến nữa, chợt một cảm giác mắc ỏi cuộn cuộn dâng lên.

Nàng lập tức đem khăn tay che trên miệng mũi, dồn dập hít vào.

Mùi thuốc nồng nặc tràn đầy mũi miệng.

Nhịn hồi lâu mới nén xuống được luồng nghịch khí trong ngực.

Bỗng nhiên trong tai nghe thấy có tiếng bước chân, đã vào sân, đi về phía phòng chính.

Một tay Yên Vũ cầm khăn tay bịt miệng mũi, một tay chống bàn, ngẩng đầu nhìn ra cửa.

Tiếng bước chân đột nhiên của người tới dường như phân tán sự chú ý của nàng, khiến cho nàng nhất thời ngay cả cảm giác mắc ỏi cũng quên mất.

Mành cửa bị vén lên. Bóng dáng cao to của Tuyên Thiệu xuất hiện ở cửa.

Hắn nhắc chân bước qua bậc cửa, ngẩng đầu thì đụng phải tầm mắt của nàng.

Yên Vũ ngơ ngẩn nhìn hắn. Từ khi nàng được cứu về từ trong ngục, cả người vô tri vô giác, cho tới bây giờ gặp lại tựa như cách dài một đời.

Nàng chợt nhếch miệng, nở nụ cười với hắn. “Tướng công...”

Tuyên Thiệu nghe thấy một tiếng tướng công này, cả người chấn động cứng đờ tại chỗ.

Hôm nay tinh thần của nàng xem ra không tệ. Hắn đã bận rộn nhiều ngày, lúc về đến nhà thì nàng đều đã mê man ngủ.

Hắn không phải là không lo lắng lời của mẫu thân, hắn rất muốn nàng thật tốt, rất muốn đứa bé trong bụng của nàng. Là con của bọn họ, là đứa con đầu tiên của bọn họ... Thế nhưng với tình trạng của nàng...

Hôm nay gặp lại, mặc dù sắc mặt của nàng vẫn tái nhợt, nhưng ánh mắt tinh táo rất nhiều.

“Công tử, vừa rồi thiếu phu nhân đã ăn được một chén cháo kê rồi!” Lục Bình thấy hai người không nói chuyện, liền nhịn không được kích động nói.

Tuyên Thiệu nghe vậy gật đầu, nhìn đồ ăn trên bàn một chút. “Tốt, đúng lúc ta cũng chưa ăn, nhân dịp, không bằng dùng với nàng một chút?”

Yên Vũ cười rộ lên. “Được.”

Lục Bình lập tức kêu người thêm chén nữa. Vốn muốn thêm mấy món ăn nhưng bị Tuyên Thiệu xua tay ngăn lại.

Thật ra hắn đã ăn rồi. Bây giờ là khoảng buổi sáng, nói ăn sáng thì quá muộn, nói ăn trưa thì quá sớm. Hắn bắt quả chỉ muốn cùng nàng, làm cho nàng có thể ăn nhiều hơn một chút.

Tuyên Thiệu tự tay múc một chén cháo kê cho Yên Vũ, gấp một đĩa thịt cá trích, lựa ra xương cá nhỏ, đặt vào đĩa ở trước mặt nàng.

Yên Vũ nhìn hắn, giống như trở về lúc hai người vừa thành hôn.

Khi đó bọn họ cũng ngồi như vậy, hắn đích thân gấp đồ ăn cho nàng, nhìn nàng ăn sạch sẽ đồ ăn hắn gấp cho, khoẻ miệng không tự chủ cười tùm tùm.

Một bữa ăn sáng Yên Vũ ăn vô cùng chậm nhưng cũng may ăn vào cái gì thì thật sự trôi xuống. Đến khi dọn cơm nước xuống, nàng cũng không có ói nữa.

Lục Bình vui vẻ đến khoe miệng đều muốn kéo tới mang tai.

Tuyên Thiệu đã bề bộn công việc nhiều ngày nay, khó có được hôm nay ban ngày có thể rút ra một chút thời gian đến, mà lại thấy tinh thần của nàng linh lợi như thế, liền không gấp đi, ở nhà theo bồi bên người nàng.

Yên Vũ nghe mùi trà thơm nhàn nhạt trong tay Tuyên Thiệu, nâng mắt thâm tình nhìn hắn. Thói quen của hắn vẫn không thay đổi, sau khi dùng cơm thì thích uống chút trà nhạt. Tuy rằng vừa rồi hắn ăn không nhiều lắm, đa số là nâng đĩa vì nàng.

Hai người ngồi cách một cái bàn nhỏ.

Cửa sổ mở ra, có gió hiu hiu thổi vào, tiêu tán mùi thuốc trong phòng.

Trên nhánh cây ngoài cửa sổ, rơi xuống âm sắc véo von của mấy con chim, từng tiếng chim hót líu lo thật là dễ nghe.

“À... Thiếp đã xem qua hồ sơ của tám năm trước.” Yên Vũ chợt mở miệng nói.

Tuyên Thiệu bỏ chén trà xuống, nâng mắt nhìn nàng, lắng lắng đợi câu sau của nàng.

“Chuyện tám năm trước đến tốt cùng ai đúng ai sai, so với hồi ức, trong hồ sơ càng có thể khiến người ta kết luận một điều...” Yên Vũ cố hết sức làm cho giọng mình có vẻ vô cùng nhạt.

Nhưng Tuyên Thiệu vẫn nhìn thấy nàng duy trì nụ cười trên mặt, dường như hốc mắt lấp lánh ngấn lệ.

“Diệp thừa tướng có hoài bão cứu quốc là không sai, chỉ là phương pháp...”

“Vâng, thiếp biết.” Yên Vũ ngắt lời hắn. “Thiếp nghĩ cha không tính là người xấu, chỉ là phương pháp ngộ nghịch quá khích. Hành động của Tuyên đại nhân cũng coi như cứu một tộc của Diệp gia...”

Tuyên Thiệu bình tĩnh nhìn nàng, thấy nàng không phải nói lời an ủi, trong lời nói vô cùng thành khẩn.

Biết nàng hoặc là đã mở được khúc mắc, mặc dù bây giờ không thể hoàn toàn tiêu tan nhưng nàng đang cố gắng làm cho mình nhìn thẳng vào quá khứ.

Thật giống như hắn đã từng không thể nhìn thẳng vào thương tổn tám năm trước, vậy ở trong oán hận, dần vật chỉ có thể là bản thân mình cùng người quan tâm đến mình. Hôm nay mở được khúc mắc, lại nhớ đến tuyệt tình của phụ thân, một cái đẩy gần như làm cho hắn mất mạng cũng không phải là khó tha thứ như vậy.

“Nhưng mà thiếp muốn biết thư của cha cầu kết với người khác lúc trước tại sao lại rơi vào trong tay của Tuyên đại nhân? Cùng mưu tính với cha là ai? Vì sao không có để lại chút manh mối của người kia? Trên hồ sơ cũng chỉ nhắc tới thái giám bên cạnh thái tử, vậy là ai?” Hai tay Yên Vũ nắm lại với nhau, vẫn không nhận được hồi.

Tuyên Thiệu khẽ lắc đầu một cái. “Những chuyện đó ta cũng không rõ lắm. Hồ sơ này khi ta vào Hoàng thành ti không lâu đã bị hạ lệnh tiêu hủy. Lúc đó ta vẫn còn nhỏ tuổi, cũng không rõ phía sau sự tình ẩn giấu cái gì. Cũng bởi vì chuyện tám năm trước là đau lòng của ta, cho nên ta không có cố ý quan tâm đến. Lần này nếu không vì điều tra thân thể của nàng, ta cũng sẽ không tiếp xúc đến những thứ này.”

Yên Vũ gật đầu, khẽ thở dài một tiếng, tự cười giễu. “Thật ra thiếp cũng tự nói với mình, không nên lại chấp nhất quá khứ, nếu để ý đến là không nhận được muốn biết rõ ràng mỗi một việc của năm đó, luôn cảm thấy phía sau hồ sơ cùng chân tướng ẩn giấu cái gì. Có lẽ ông trời thật sự không muốn để cho thiếp biết... Tự biết miệng và lòng không đồng nhất, cũng thật sự là...”

“Những việc này có lẽ là phụ thân biết.” Tuyên Thiệu bỗng nhiên cúi đầu nói.

Yên Vũ nghe vậy ngừng đầu nhìn hần.

Hần cúi đầu, thấy không rõ thần sắc trên mặt hần. Có thể nhìn thấy lưng cứng ngắc của hần, nắm tay nắm chặt của hần.

Tuyên đại nhân hôn mê bất tỉnh, hơn nữa còn là bị mình làm hại, trong lòng hần đau xót, không như ngoài mặt hần nguy trang giống như không có việc gì phải không?

“Lộ đại nhân có thể điều chế giải dược?” Yên Vũ thấp giọng hỏi.

Tuyên Thiệu chậm rãi lắc đầu. “Ta còn có chút chuyện.”

Hần chợt đứng dậy muốn đi ra ngoài.

“Tướng công.” Yên Vũ vịn ghế, chậm rãi đứng lên. Đầu hơi vầng nhưng nàng ổn định thân mình. “Nếu như thiếp muốn văn hồi, có phải là... còn có cơ hội?”

Tuyên Thiệu đứng tại chỗ, sống lưng thẳng tắp lộ ra vẻ tiêu điều.

“Thuốc độc là An Niệm Chi cho thiếp, do chính tay ông ta điều chế, nếu như tìm được An Niệm Chi... Có lẽ vẫn còn có thể?” Yên Vũ vụn phần ấy nảy trong lòng, nói.

Tuyên Thiệu không có đáp lại, cũng không cất bước rời đi.

Yên Vũ cắn cắn môi dưới. “An Niệm Chi ẩn náu trong phủ của Cao Khôn, chính là chỗ chúng ta đã từng đi qua theo dõi hần, toà nhà kia ở phố Tây bắc, tiếp giáp với phủ thừa tướng cũ.”

Tuy rằng Yên Vũ biết, cho dù Tuyên Thiệu có thể bắt An Niệm Chi về, nhưng theo lý giải của nàng đối với An Niệm Chi, chỉ sợ kêu ông ta nói ra thuốc giải hay là phương thuốc của thuốc độc đều là chuyện vô cùng khó khăn. Nhưng dù sao vẫn hơn so với không nói, không hề làm gì, khiến cho trong lòng nàng khá hơn một chút. Còn mẹ bị An Niệm Chi niêm phong trong quan tài ngọc lưu ly... Nàng không phải là không muốn để mẹ tỉnh lại, nhưng đã hơn tám năm, mẹ vẫn không có tỉnh lại. Có lẽ mẹ đã không có cơ hội tỉnh lại nữa, nhưng Tuyên Văn Bình nằm xuống chưa tới tám ngày, có lẽ còn có cơ hội.

Tuyên Thiệu chậm rãi xoay người, nhìn nàng, khe khẽ thở dài.

“Cho dù biết ông ta ẩn thân ở đằng kia, nhưng ta bây giờ cũng không thể mang thị vệ Hoàng thành ti đi bao vây Cao phủ, cưỡng ép bắt ông ta ra.”

“Tại sao?” Yên Vũ hỏi tới.

Tuyên Thiệu cup mắt. “Trước khác nay khác.”

Yên Vũ bỗng nhiên nhớ tới Tuyên phu nhân nói cho nàng biết, bây giờ Tuyên Thiệu một mình ở trong triều, trên lưng mang áp lực rất lớn. Cây to đón gió, Tuyên gia ở trước mặt hoàng đế được tin yêu mù quáng, sớm đã có người đổ kỵ. Tuyên gia cũng không lạ.

Bây giờ Tuyên Văn Bình lại không xuất hiện một cách khó hiểu, chỉ có một mình Tuyên Thiệu cầm cờ.

Tuyên Thiệu đã từng kiêu ngạo, chuyên chế, người đắc tội chắc chắn không phải số ít. Người muốn nhân cơ hội này cho Tuyên gia một đòn nghiêm trọng cũng nhất định không ít.

Chẳng biết bao nhiêu ánh mắt đều nhìn chăm chăm vào trên người Tuyên Thiệu, chờ hắn làm lỗi, thừa dịp Tuyên Văn Bình không có mặt, rù quẩn Tuyên gia đây?

Nếu hắn vô duyên vô cớ xuất binh bao vây Cao phủ, Cao Khôn ở trước mặt hoàng đế cũng chen mồm vào được. Hơn nữa, Cao Khôn hầu hạ bên cạnh hoàng đế mỗi ngày, nhưng có tin đồn Cao Khôn và nhũ mẫu mà hoàng đế y lại nhất có quan hệ với nhau. Nếu Cao Khôn mượn cơ hội này cáo trạng Tuyên Thiệu ở trước mặt hoàng đế, địa vị của Tuyên gia tràn ngập nguy cơ.

“Không nên làm to chuyện. An Niệm Chi kia chỉ sợ bức cung cũng sẽ không giao ra phương thuốc.” Yên Vũ suy nghĩ một chút, trầm giọng nói. “Không bằng để thiếp đi gặp ông ta?”

Tuyên Thiệu không chút suy nghĩ lắc đầu. “Ông ta lợi dụng nàng như vậy, hoàn toàn không có coi nàng là thân nhân của ông ta, cũng sẽ không tiếc nàng là con gái của An Ngọc Chi, chỉ muốn lợi dụng nàng báo thù mà thôi. Nàng đi gặp ông ta chỉ sợ ông ta sẽ gây bất lợi cho nàng.”

“Thiếp sẽ cẩn thận...”

“Không được.”

Yên Vũ còn chưa nói dứt lời đã bị Tuyên Thiệu cắt ngang.

Tuyên Thiệu nhìn nhìn nàng, ánh mắt lại rơi trên bụng nàng. “Nàng phải nhớ bây giờ nàng không còn một mình, mọi việc đều phải nghĩ kỹ rồi mới làm!”

Yên Vũ tiến lên hai bước, cầm tay Tuyên Thiệu, dịu dàng nói: “Thiếp biết, ngày hôm nay chuyện quây cho tới mức này, thiếp có nói hối hận nhiều hơn nữa cũng không làm nên chuyện gì. Thiếp đã nghĩ rõ, con người phải đi về phía trước, đã làm chuyện sai lầm, có thể vãn hồi thì sẽ tận lực vãn hồi. Con, thiếp phải bảo vệ... Phụ thân của chàng, có thể cứu thiếp cũng muốn cứu! Chàng yên tâm, thiếp không phải là mạo hiểm, chàng đừng vội phản đối, vả lại hãy nghe thiếp nói ý nghĩ của mình có được hay không?”

Tuyên Thiệu cúi đầu nhìn tay của hai người đang nắm nhau.

Bao lâu rồi? Bao lâu rồi nàng chưa từng nắm tay mình như vậy? Bao lâu rồi hai người chưa từng nói chuyện thật tốt như vậy?

Tay của nàng thật lạnh cũng rất mềm.

Tay hắn ấm áp, lòng bàn tay lại có vết chai thô ráp, đó là kết quả của quanh năm tập võ.

Nàng nắm tay hắn, trong lòng kiên định dị thường.

“Chàng đi cùng thiếp, thiếp ở ngoài sáng, chàng ở trong tối. Thiếp sẽ không tranh chấp với ông ta, một khi gặp nguy hiểm thì chàng liền mang thiếp rời khỏi, tuyệt không hiếu chiến, có được hay không?” Yên Vũ nói ra tỉ mỉ ý nghĩ của mình.

Cũng đem bố cục của Cao phủ, vị trí của An Niệm Chi báo lại tường tận.

Thậm chí ngay cả chuyện của mẹ mà hắn không biết cũng nói đầu đuôi với hắn.

Hai người biết nhau rất lâu, rất lâu từ lúc thành hôn tới nay, lần đầu tiên nàng thẳng thắn thành khẩn cùng hắn, không có giấu giếm chút nào.

Nàng đã thương tổn hắn một lần, đã gạt hắn lâu như vậy, phụ hắn chờ đợi thời gian dài như vậy, kỳ vọng thời gian dài như vậy.

Thẳng thắn này bây giờ tới có chút quá muộn, nhưng cuối cùng là nói ra, cuối cùng là chờ đến cái ngày này.

Nếu như Tần Xuyên và Tô Văn Châu không có đi cứu nàng, nếu như nàng không có thai, nếu như Tuyên Thiệu không vì thương yêu đứa bé mà đưa nàng về, nhưng nếu không có mấy câu nói của Tuyên phu nhân khiến nàng tỉnh lại... Có phải vào giờ phút này sẽ vĩnh viễn mất đi cơ hội thẳng thắn? Có lẽ như vậy cũng không tính là quá muộn...

Tuyên Thiệu nghe xong, vẻ mặt nghiêm trang, suy nghĩ sâu xa một lúc lâu. “Thế gian lại có chuyện lạ như vậy sao? Người chết còn có thể sống lại?”

Yên Vũ gật đầu. “Thiếp cũng nghĩ khó có thể tin. Nếu như nói An Niệm Chi muốn cứu sống mẹ của thiếp, bất quá chỉ là vọng tưởng của ông ta mà thôi. Nhưng Mục Thanh Thanh thật là khởi tử hồi sinh. Trước đây nàng ta cũng thường hay nói đến kiếp trước ra sao, nhưng thiếp chẳng bao giờ tưởng là thật, cho là nàng ta nói đùa. Sau lại có chuyện của An Niệm Chi, thiếp mới biết được nàng ta nói là thật.”

Tuyên Thiệu gật đầu. “Thế gian này thật sự là không thiếu cái lạ.”

Hắn bỗng nhiên đem tay nàng để lên lòng bàn tay của hắn, bình tĩnh nhìn nàng.

“Nếu nàng cùng An Niệm Chi có xích mích, buộc ông ta nói ra phương thuốc, mẫu thân của nàng...”

Yên Vũ quay lại nhìn hắn, thấy hình bóng của mình trong mắt hắn, chợt cười rộ lên. “Cứu sống mẫu thân bất quá chỉ là chấp niệm của An Niệm Chi mà thôi. Con người chung quy không thể sống trong chấp niệm. Chấp niệm của phụ thân hại Diệp gia, chấp niệm của thiếp hại chàng, hại chúng ta. Bây giờ lại có thể nào để cho chấp niệm của An Niệm Chi tiếp tục trì hoãn giữa chúng ta. Người chết đã lâu như vậy... Mẫu thân ở trên trời có linh thiêng, thấy tất cả chuyện này, có lẽ cũng sẽ tán thành cách làm của chúng ta!”

Nàng khác đi.

Tuyên Thiệu cảm giác được Yên Vũ của hôm nay khác với dĩ vãng.

Nàng càng độ lượng, càng lạc quan, càng trầm ổn hơn. Đau khổ khiến cho con người ta trưởng thành, nghịch cảnh khiến cho chín chắn.

Có lẽ ông trời khiến cho bọn họ gặp phải những đau khổ cùng trắc trở này đều rõ ràng có an bài bên trong, có thâm ý khác.

“Cho nên, tướng công, để cho chúng ta cùng nhau nỗ lực văn hồi chuyện có thể văn hồi được không?”

Tuyên Thiệu rất cuộc chậm rãi gật đầu.

“Được. Ta nhất định sẽ bảo vệ tốt mẹ con nàng.”

Tuyên Thiệu rời nhà trở lại Hoàng thành ti. Hắn quả thật vẫn có rất nhiều chuyện cần xử lý.

Nhưng khi mặt trời lặn hắn vẫn trở về nhà.

Sau khi thăm phụ thân, mẫu thân thì về viện của mình. Hắn bàn bạc với Yên Vũ xong, đêm nay sẽ đi Cao phủ.

Ban đêm dễ dàng ẩn thân hơn. Yên Vũ đi Cao phủ trước tìm An Niệm Chi, hắn ẩn thân âm thầm bảo vệ nàng. Bất kể chuyện này có thể đạt được phương thuốc hay không, hắn nhất định sẽ bảo vệ nàng bình an.

.Khi Tuyên Thiệu trở lại, đúng lúc Lục Bình đang dọn cơm.

Sắc trời còn chưa tối đen, ngược lại cũng không vội đi ngay bây giờ.

Hôm nay Yên Vũ đã không còn ói nữa, vài lần cảm thấy mắc ói đều được ép xuống dưới sự giúp đỡ của mùi thuốc.

Ăn cơm vào, cả người nàng cũng có vẻ có khí sắc một chút.

Ít ra tay cầm muỗng đã không run rẩy, nói chuyện cũng có sức lực.

Tuyên Thiệu cùng nàng dùng bữa tối.

Bây giờ mới cảm nhận được, cuộc sống thế này đúng là không dễ dàng được, hạnh phúc như vậy.

Nàng đã từng bị thù hận che mắt, nên nhìn không thấy cuộc sống tốt đẹp. Nếu có thể sớm tỉnh ngộ, cũng không đến mức khiến Tuyên gia rơi vào như vậy.

Cơm xong, hai người sửa sang thoả đáng.

Thân thể Yên Vũ yếu ớt, lại mang thai, ngồi xe ngựa không được, nên ngồi kiệu bốn người khiêng thoả mái nhất, kéo kệt kéo kệt đi về phía phố Tây bắc.

Trong kiệu chỉ có một mình nàng, không hề thấy bóng dáng của Tuyên Thiệu.

Nhưng nàng có thể cảm giác được Tuyên Thiệu đang ở gần đây, trong lòng cực kỳ vững.

Lộ trình từ Tuyên gia đến Cao phủ ở phố Tây bắc không tính là gần. Biết là lực chân của kiệu phu của Tuyên gia không tệ, cũng dùng gần một canh giờ.

Cỗ kiệu đi tới bên ngoài Cao phủ, ngừng lại. Yên Vũ ở trong kiệu hơi xốc lên màn cửa sổ ở một bên, nhìn thoáng qua trên đầu cửa ở bên ngoài. Hai chữ “Cao phủ” được mạ vàng dưới ánh trăng rọi, rạng ngời rực rỡ.

“Đi gõ cửa đi.” Kiệu hạ xuống, Yên Vũ nói với một kiệu phu.

Bước chân của kiệu phu vững vàng tiến lên, gõ cửa hông sơn đỏ.

Chờ không bao lâu, trên cửa hông liền kéo ra một khe hở từ bên trong, một cái đầu lộ ra. “Đã trễ thế này, là ai vậy?”

“Chúng ta là thân thích của Cao tổng quản, có việc muốn gặp Cao tổng quản.” Kiệu phu trầm giọng đáp.

“Thân thích của Cao tổng quản?” Người gác cổng thật nghi ngờ nhìn hắn một cái, lẩm bẩm. “Không nghe nói lão gia có thân thích muốn tới mà?”

“Vì đi vội vàng, không thể báo cho biết sớm.” Kiệu phu không chút hoang mang nói.

Người gác cổng gãi đầu một cái. “Hôm nay lão gia không có ở nhà, ngày mai các người trở lại đi!”

Dứt lời liền muốn đóng cửa, nhưng bị kiệu phu giơ tay lên ngăn lại. “Cao tổng quản không ở nhà, vậy trong nhà luôn có quản gia ở chứ? Nói với hắn cũng giống nhau thôi!”

“Không có không có!” Người gác cổng muốn đẩy tay hắn ra, đóng cửa lại.

Nhưng cũng không thấy kiệu phu dùng lực như thế nào, hắn làm sao cũng đẩy không ra kiệu phu.

“Người, người muốn làm gì?” Người gác cổng nhíu mày hỏi.

“Thật sự là có chuyện, để cho tiện.” Kiệu phu nói xong, nhét một xấp vàng lá vào trong vạt áo trước ngực người gác cổng.

Người gác cổng giơ tay lên sờ sờ vàng lá vang lên sột xoạt ở trước ngực, tuy trên mặt có do dự nhưng khoe miệng lại nhìn không được vênh lên.

Thò đầu nhìn ra ngoài xem, chỉ thấy một cỗ kiệu đẹp đẽ và ba kiệu phu đứng bên cạnh, cùng với vị đứng trước mặt này, tổng cộng chỉ có bốn kiệu phu, lúc này mới chậm lại giọng nói. “Ngồi trong kiệu là?”

“Là vị thiếu phu nhân.” Kiệu phu đáp.

Vừa nghe ngồi bên trong kiệu chỉ là một người phụ nữ, người gác cổng càng buông lỏng cảnh giác. “Được, các người vào trước, lúc này phòng chường quản gia đã ngủ rồi, ta tìm người đi mời quản gia.”

Kiệu phu trở lại cạnh kiệu. Mấy người chậm rãi khiêng cỗ kiệu vào Cao phủ.

Cao Khôn không có ở nhà, nhưng quản gia của Cao phủ cũng không có nghỉ ngơi.

Hắn đang hầu hạ một người đàn ông khôi ngô, thân hình cao to, ngồi trong phòng khách thưởng thức trà.

“Trà này mùi vị không tệ.”

Yên Vũ cách rất xa, nhưng đêm vắng vẻ không trở ngại nàng thật xa cũng nghe được tiếng nói của người đàn ông.

Kiệu dừng lại ở trong sân, bên ngoài phòng khách.

Người làm của Cao phủ khom người nói với người ở trong phòng khách: “Quản gia đại nhân, có vị phu nhân tới vào lúc này, nói là thân thích của lão gia, người xem...”

Quản gia và người đàn ông kia đều nhìn thoáng ra bên ngoài.

Người đàn ông kia hất cằm về phía bên ngoài.

Quản gia cau mày đi ra khỏi phòng khách.

“Thân thích cái gì? Sao ta không nghe nói lão gia có thân thích muốn tới? Sao người nào cũng để cho vào?” Quản gia thấp giọng nói với người làm kia.

Kế đó đi tới cạnh kiệu. “Xin hỏi khách là thân thích gì của lão gia? Sao đã trễ thế này chợt tìm đến cửa?”

Yên Vũ ngồi ở trong kiệu hắng giọng một cái, nói: “Có thể tìm tới trễ như thế, chứng minh quan hệ không cạn. Nếu quản gia bận, ngược lại cũng không cần tiếp đón, ta chỉ đến nhà ẩm trồng hoa trong hậu viện tìm một người, sẽ nhanh chóng đi.”

Quản gia vừa nghe liền biến sắc.

Hậu viện chính là cấm địa, ngoại trừ lão gia thì không ai được đi vào, ngay cả hần cũng chưa từng đi vào.

Đột nhiên một người phụ nữ này đến nói là muốn đi đến hậu viện, hơn nữa còn biết hậu viện có một nhà ẩm trồng hoa, trong nhà ẩm trồng hoa có người ở!

“Chuyện này...” Đầu chân mày của quản gia nhíu chặt. Nàng ta thật sự là thân thích của lão gia? Nếu không sao nàng ta biết?

“Quản gia có cái gì khó xử?”

“Đúng, lão gia không có ở nhà, chuyện này... không tiện. Nếu ngài có chuyện, có thể ngày mai trở lại.” Quản gia khom người nói.

“Người có thể làm chủ được sao? Ta đã ban đêm tìm tới, chứng minh việc này quan trọng. Nếu trì hoãn... Người có thể chịu trách nhiệm nổi không?” Yên Vũ lãnh đạm hỏi.

Quản gia không khỏi cảm thấy uy phong áp đến.

Hần ta nhíu chặt mày, nhất thời không chắc chắn.

Đã có thể biết chuyện hậu viện là cấm địa, có lẽ là đã từng tới. Nói không chừng thật sự là quan hệ không cạn với lão gia. Nếu đúng như nàng ta đã nói, làm trễ nãi chuyện này... Nhưng cũng không thể cứ như vậy không có bằng chứng, ai tới phủ cũng phải để vào sao?

Người đàn ông trong phòng khách thấy đã một lúc lâu mà quản gia còn chưa đuổi người về, liền hơi ngạc nhiên buông chén trà xuống, đi ra khỏi phòng khách.

“Gì thế?” Người đàn ông cao giọng hỏi một câu.

Yên Vũ ngồi ở trong kiệu thăm đoán, người này nửa đêm còn ở lại trong nhà của Cao Khôn là ai.

Lại nghe thấy quản gia kia khom người nói với người đàn ông: “Nói là thân thích của lão gia, muốn đi đến hậu viện. Nô tài không làm chủ được...”

“Ồ?” Người đàn ông kia vừa nghe được liền hứng thú. “Thân thích của Cao tổng quản? Đi hậu viện? Thân thích gì ở trong đó? Sao không xuống kiệu gặp một lần?”

“Ta là thân phụ nữ có chồng, không tiện gặp.” Yên Vũ trầm giọng đáp.

Người đàn ông ở trong nhà Cao Khôn nói chuyện còn có vẻ cứng rắn hơn so với quản gia, rốt cuộc là ai đây?

“Không tiện gặp, vậy muốn đến hậu viện làm cái gì?” Người đàn ông cười nói.

“Nhà ẩm trồng hoa ở hậu viện có người mà ta muốn tìm, vật mà ta muốn tìm.”

Người đàn ông nghe vậy, sắc mặt sa sầm, dường như đang tính toán cái gì.

Nhưng chỉ trong chốc lát hần lại nở nụ cười. “Để cho nàng ta đi.”

“Chuyện này...” Vẻ mặt quản gia hơi bối rối.

“Cái gì mà ậm ừ? Để cho nàng ta đi là được, Cao tổng quản về ta sẽ nói với hần.” Người đàn ông phóng khoáng nói.

“Dạ.” Lúc này quản gia mới đáp ứng, ra lệnh người làm dẫn cổ kiệu đi đến hậu viện.

Lời nói của gười đàn ông này ở Cao phủ dường như có tác dụng?

Yên Vũ nhin không được khê đẩy màn hình nhìn thoáng qua bên ngoài.

Lại thấy người đàn ông kia cũng đang nhìn về phía bên này cổ kiệu.

Yên Vũ vội buông màn hình kiệu xuống.

Nhìn liếc qua một cái như thế, cảm thấy thân hình của người đàn ông này dường như hơi quen mắt. Rồi lại nhất thời nhớ không ra là đã gặp qua ở đâu.

Đầu chân mày nàng nhíu lên, nghe được tiếng động của Tuyên Thiệu trong bóng tối, mới thở phào một cái.

Tạm thời mặc kệ cái khác, vẫn nên nghĩ biện pháp lấy được phương thuốc từ An Niệm Chi rồi hãy nói!

Người làm dẫn kiệu phu đi tới một chỗ ngoài cửa tròn ở hậu viện liền dừng bước. “Đi vào trong là hậu viện, ta sẽ không tiến vào.”

Người làm nói xong, khom người lui sang một bên.

“Đi thôi.” Yên Vũ phân phó một tiếng.

Các kiệu phu khiêng kiệu đi vào cửa tròn.

Yên Vũ tập trung tinh thần lắng nghe.

Gió đêm hiu hiu phất qua phiến cây phía trước, sau lùm cây là một toà nhà ẩm trồng hoa diện tích khá lớn.

Lúc này cửa sổ của nhà ẩm trồng hoa mở rộng ra.

Mơ hồ hình như có tiếng hít thở bình tĩnh và vững vàng của một người truyền đến từ chỗ sâu trong nhà ẩm trồng hoa.

Kiệu phu khiêng kiệu dừng ở bên ngoài lùm cây.

Cây cối um tùm, chỉ có một con đường đá nhỏ chỉ có thể chứa một người đi lại.

Yên Vũ kêu bọn họ hạ kiệu xuống, nàng chậm rãi xuống kiệu.

May mà hôm nay nàng ăn cơm, thể lực cũng khôi phục rất nhiều. Bằng không một mình nàng thật đúng là đi không qua.

Nàng hít sâu một hơi, nhấc chân chậm rãi đi lên con đường đá nhỏ dưới tàng cây.

Lúc này ánh trăng chiếu vào mái nhà bằng ngọc lưu ly của nhà ẩm trồng hoa, nhà ẩm trồng hoa trong một mảnh xanh biếc thâm trầm.

Yên Vũ đứng ở cửa nhà ẩm trồng hoa, gọi với vào trong: “Cậu có ở đây không?”

Thật ra nàng đã nghe được tiếng hít thở của An Niệm Chi, ngay trong nhà ẩm trồng hoa.

Hồi lâu cũng không nghe thấy trả lời.

Nàng không thể làm gì khác hơn là tìm kiếm, nhờ ánh trăng, cất bước tiến vào nhà ẩm trồng hoa. Từng bước một đi vào trong.

“Cậu?”

Nàng đi tới giữa nhà ẩm trồng hoa, lại gọi.

“Người tới làm cái gì?” Cuối cùng giọng nói của An Niệm Chi truyền ra từ chỗ sâu trong nhà ẩm trồng hoa. “Tuyên Văn Bình đã chết chưa?”

“Chưa, hôm nay ta tới chính là vì chuyện này.” Yên Vũ trầm giọng nói.

An Niệm Chi cười nhẹ hai tiếng. “Vì chuyện này mà đến? Người muốn làm cái gì?”

“Ta đem thuốc cậu cho bỏ vào trong đồ ăn của ông ta, bây giờ ông ta hôn mê bất tỉnh, chỉ còn một hơi thở. Cậu có thể lấy ra phương thuốc đó cho ta hay không?” Yên Vũ vịn kệ hoa ở bên cạnh, nói.

“Người cẩn thận, đừng đụng đến hoa của ta!” Tay nàng vừa rơi trên kệ hoa, giọng của An Niệm Chi liền vội vàng nói.

Yên Vũ nghiêng mặt nhìn kệ hoa, ừ một tiếng.

“Người muốn phương thuốc làm cái gì?” An Niệm Chi lại hỏi.

“Ta đổi ý.” Yên Vũ nhẹ giọng nói. “Để cho ông ta chết như vậy thì lợi cho ông ta quá rồi. Ta muốn cho ông ta còn sống, nhìn con trai ông ta yêu người con gái đã từng đích tay hại ông ta, yêu không kèm chế được. Năm đó hơn trăm miệng ăn của Diệp gia cứ như thế mà uống mạng vô tội, sao ông ta chết đi là có thể bồi thường? Ta muốn ông ta sống trong đau khổ, sống nhìn vợ con ly tán, sống không bằng chết!”

Yên Vũ nói xong, tim của mình run lên một cái trước.

Nàng cũng nghe được người đang núp trong bóng tối hít vào một ngụm khí lạnh.

An Niệm Chi cũng cười, bỗng nhiên lách mình ra từ chỗ sâu trong nhà ẩm trồng hoa, xuất hiện ở trước mặt nàng.

“Vây, nói thế không giống với người nói trước kia?”

Yên Vũ cup mắt, cười cười. “Cậu, con người luôn thay đổi, không phải sao?”

An Niệm Chi nhàn nhạt nhìn nàng, một hồi lâu gật đầu. “Được, thay đổi tốt! Người cuối cùng cũng nắm bắt được! Đây mới là bộ dáng của con gái Diệp gia! Phương thuốc ở trong đầu ta! Chẳng qua... Người lấy phương thuốc đi cũng không cứu được Tuyên Văn Bình. Ta nói với người, nếu như người từng chút một bỏ thuốc độc vào trong đồ ăn thức uống của Tuyên Văn Bình, hẳn sẽ từ từ chết đi, im hơi lặng tiếng. Nhưng người không nghe, bây giờ hẳn mê man bất tỉnh, thoi thóp một hơi thở, có lẽ người đã bỏ tất cả thuốc độc vào một lần. Thuốc không thể dùng lung tung, người không biết sao?”

Yên Vũ cắn cắn môi dưới. “Cậu chỉ cần nói bây giờ nên làm cái gì?”

An Niệm Chi sờ sờ cái cằm trơn bóng của mình, không có dán râu bạc, thật là có chút không quen. “Nhưng may mà người bỏ toàn bộ thuốc vào một lần, bây giờ muốn cứu tỉnh hẳn ngược lại cũng không phải không có thuốc nào chữa được. Phương thuốc ta có thể cho người, nhưng mà thuốc giải này, trên đời ngoại trừ ta thì không ai có thể điều chế ra!”

Yên Vũ nhíu nhíu mày. An Niệm Chi nói chắc chắn như vậy, rốt cuộc Lộ Nam Phi có thể điều chế được thuốc giải không đây?

“Vây thì xin cậu điều chế thuốc giải cho ta đi?” Yên Vũ nhẹ giọng nói.

An Niệm Chi liếc nhìn nàng. “Thuốc giải? Nếu người không phải thật sự muốn dẫn vật Tuyên Văn Bình, mà là muốn cứu tỉnh hẳn, cùng thằng nhỏ Tuyên Thiệu kia nói lại tình xưa, lừa thuốc giải của ta, thì phải làm sao đây?”

Yên Vũ nghe vậy cười giấu hai tiếng. “Cậu khó tránh khỏi nghĩ quá nhiều đi? Ta chính tai nghe được Tuyên Văn Bình thừa nhận tám năm trước, chuyện Diệp gia là ông ta làm ra, chính tai nghe được ông ta nói người diệt cả nhà Diệp gia là ông ta. Vì sao phải gạt cậu thuốc giải đến cứu ông ta? Ta hận ông ta còn không kịp!”

“Vì sao Tuyên Thiệu đưa người vào ngục lại cứu người ra?” An Niệm Chi nhìn nàng, hỏi ngược lại.

Thì ra những chuyện này ông ta cũng đã biết?

Yên Vũ nhíu nhíu mày. “Ta tự có cách thoát thân, cậu không nên hỏi nhiều như vậy. Cậu chỉ cần nói cho ta, có chịu cho ta thuốc giải hay không là được.”

An Niệm Chi nghe vậy nhìn nàng, im lặng một hồi.

“Ta có thể cho người thuốc giải, nhưng người phải đồng ý với ta một việc.” An Niệm Chi trầm giọng nói.

“Chuyện gì?” Yên Vũ lập tức đề cao cảnh giác.

“Đem Mộc Thanh Thanh từ lãnh cung ra đây!”

Yên Vũ nghe vậy cả kinh. “Tại sao?”

“Ta tìm được một loại phương pháp, có lẽ có thể cho linh hồn của mẫu thân ngươi thức tỉnh trong cơ thể của Mộc Thanh Thanh... Cho nên, dùng thuốc giải đố lấy Mộc Thanh Thanh ra khỏi lãnh cung. Hai chuyện đều là có lợi với ngươi, ngươi không có lý do gì phản đối chứ?” An Niệm Chi nhắc chân tới gần Yên Vũ, nhìn vào mắt nàng, nói. “Nếu ngươi đem Mộc Thanh Thanh từ lãnh cung ra đây, giao cho ta, ta liền cho ngươi thuốc giải. Mặc kệ ngươi thật sự muốn đổi cách thức dẫn vật Tuyên Văn Bình hay là gạt ta muốn cứu hần và hoà thuận với Tuyên Thiệu, ta đều mặc kệ, sau này cũng quyết không can thiệp ngươi nữa, như thế nào?”

“Cậu...” Yên Vũ nhin không được khi ông ta tới gần thì đồng thời lui về sau hai bước. “Cậu thật sự có biện pháp?”

“Có được hay không còn phải thử một lần. Bây giờ cũng chỉ là suy đoán mà thôi.” An Niệm Chi nhìn hoa Ưu đàm bà la ở bên cạnh, nói.

Yên Vũ chỉ cảm thấy An Niệm Chi đã tẩu hỏa nhập ma. Nàng nuốt ngụm nước miếng, để ổn định An Niệm Chi cũng để mau mau cứu tỉnh Tuyên Văn Bình, nàng không thể làm gì khác hơn là đồng ý: “Ta có thể nghĩ cách, nhưng cậu biết, tuy Mộc Thanh Thanh bị cách chức vào lãnh cung nhưng là người phụ nữ của hoàng đế, muốn mang nàng ta ra khỏi hoàng cung không phải là chuyện dễ dàng. Cậu cho ta phương thuốc trước, ta trở về nghĩ cách.”

An Niệm Chi liếc nàng một cái, cười nói: “Ngươi không tin cậu?”

Yên Vũ nhìn ông ta, không trả lời.

“Được rồi, ngươi đi theo ta, ta cho ngươi biết phương thuốc. Để cho ngươi biết cũng tốt, thuốc giải này, ngoại trừ ta ra không ai có khả năng điều chế được.” An Niệm Chi tự phụ cười cười, xoay người ra khỏi nhà ẩm trồng hoa.

Yên Vũ nhú mày, bước theo ra ngoài.

Cách nhà ẩm trồng hoa không xa có một gian phòng chính.

An Niệm Chi dẫn đầu đi vào, đốt sáng đèn lên.

Thân thể Yên Vũ suy yếu, bước chân chậm hơn. Lúc nàng theo vào thì An Niệm Chi đã đứng bên bàn mài mực.

Nghe thấy nàng đi vào, An Niệm Chi quay đầu lại nhìn thoáng qua, lộ ra nụ cười mỉa mai với nàng.

Nâng bút trên giấy, thông dong viết.

Trang giấy nhanh chóng viết đầy tên thuốc được đưa tới trước mặt Yên Vũ.

“Điều chế thuốc này cũng là chú ý thứ tự trước sau. Ta đã viết dựa theo trình tự của các vị thuốc.” An Niệm Chi sờ sờ cằm, lãnh đạm nói. “Tuyên Văn Bình đã nằm mấy ngày rồi? Cho dù thân thể hần tốt, tới đa cũng chịu đựng không quá nửa tháng. Nếu qua thời gian này, ngay cả ta cũng cứu không được hần. Ta có thể chờ đợi, mẹ ngươi đã đợi tám năm, một hai ngày cũng không sao. Mộc Thanh Thanh ở trong lãnh cung có Cao Khôn chăm sóc, phút chốc cũng không chết được. Nhưng Tuyên Văn Bình sợ là không chờ được mấy ngày. Nên làm thế nào, trong lòng ngươi cũng có tính toán.”

Yên Vũ nghe vậy, khề gật đầu. “Ta biết rồi.”

“Được rồi, ta cũng không giữ ngươi nữa. Ngươi có thể tìm đến nơi này kiếm ta, chứng minh ngươi không có ngu.” An Niệm Chi xoay người đi về phía nhà ẩm trồng hoa. “Ngươi nghĩ xong thì có thể đi tìm Cao Khôn, đừng tới đây tìm ta, ta không thích bị quấy rầy.”

Yên Vũ nhú mày nhìn bóng lưng của ông ta, mãi đến khi ông ta vào lại nhà ẩm trồng hoa, nàng mới cúi đầu nhìn tờ giấy trước mặt, thối thối nét mực đã nửa khô trên mặt.

Nàng không chỉ muốn cứu Tuyên Văn Bình tỉnh lại, nàng còn muốn nghĩ cách đoạt lại di thể của mẫu thân từ trong tay An Niệm Chi.

An Niệm Chi đã tẩu hỏa nhập ma! Làm sống lại linh hồn của mẫu thân trong cơ thể của Mục Thanh Thanh?! Chuyện này có thể là lời nói của một người bình thường sao? Nàng tuyệt không thể tiếp tục hồ đồ, không thể lại mặc An Niệm Chi định đoạt di thể của mẫu thân!

Yên Vũ băng qua lùm cây, kiệu của nàng chờ nàng ngay bên ngoài lùm cây.

Nàng cúi người lên kiệu. Cổ kiệu còn chưa nâng, bỗng nhiên một trận gió thổi qua.

Mảnh kiệu bị thổi lên một chút, nhưng lại rơi xuống rất nhanh.

Lúc này bên cạnh Yên Vũ lại nhiều hơn một người.

Tuyên Thiệu nắm tay của Yên Vũ, chăm chú nhìn vào ánh mắt của nàng.

Yên Vũ cũng quay lại nhìn hắn. Hai người nhất thời đều không nói gì.

Kiệu phu nâng kiệu lên, đi rất nhanh ra khỏi hậu viện, kêu người làm cáo biệt quản gia, đi thẳng ra Cao phủ.

Ra khỏi phố Tây bắc, Tuyên Thiệu mới nắm chặt tay nàng, nói: “Lời nói vừa rồi của nàng khiến ta sợ hết hồn.”

Yên Vũ giơ tay lên khẽ chạm vào mặt của hắn. “Thiếp nói mà cũng sờn gai ốc. Nhưng mà chàng nhất định phải tin tưởng, đó không phải là ý nghĩ thật sự của thiếp. Thiếp đã nghĩ xong, đi ra khỏi quá khứ, ra khỏi bóng ma của thù hận, cùng chàng, cùng người nhà của chàng sống cho thật tốt.”

“Ừm, ta biết.” Tuyên Thiệu gật đầu.

121. Chương 123: Văn Hồi

Yên Vũ móc từ trong lòng ra phương thuốc An Niệm Chi Vviết, giao cho Tuyên Thiệu.

“Ông ta nói đây là phương thuốc, thuốc giải thì ngoại trừ ông ta không ai khác điều chế ra được. Làm sao bây giờ?”

Tuyên Thiệu nhận lấy phương thuốc, hơi rũ mắt xuống. “Lại thử một lần đi.”

Bầu không khí trong kiệu nhất thời hơi trang nghiêm.

Trong lòng Yên Vũ nổi lên áy náy thật sâu.

“Nàng có để ý đến người đàn ông kia đang ngồi trong phòng khách cùng quản gia hay không?” Tuyên Thiệu đột nhiên hỏi.

Yên Vũ gật đầu. “Dạ, hắn là ai? Sao thiếp nhìn hơi quen vậy?”

“Còn nhớ đêm đó chúng ta bị ám sát trong đình nghỉ mát ở hậu viện không?” Tuyên Thiệu trầm giọng nói. “Thân hình của hắn rất giống với hắc y nhân kia.”

Yên Vũ được hắn nhắc nhở, chợt nhớ tới người nợ khiến thái độ của Tuyên Thiệu khác thường vào đêm đó.

Chính là đêm đó hắn đã nói cho nàng biết hờn giận giấu trong lòng hắn tám năm qua. Chính là đêm đó nàng biết được tám năm trước hoàng thượng bị nguy hiểm ám sát, biết được hắn cũng từng tính mạng như ngàn cân treo sợi tóc.

“Sau đó không phải hắc y nhân được các chủ Toàn Cơ các cứu đi sao? Tại sao hắn lại ở trong nhà của Cao Khôn? Hắn và Cao Khôn quan hệ thế nào? Hay hoặc là nói, Cao Khôn và Toàn Cơ các quan hệ thế nào?” Yên Vũ hoảng sợ nghĩ tới quan hệ trong đó.

Tuyên Thiệu nói, chiêu thức của hắc y nhân kia dùng giống hệt với người ám sát hoàng đế, hại hắn bị thương vào tám năm trước.

Nói như vậy, người đàn ông kia rất có thể có quan hệ mật thiết với người ám sát hoàng đế tám năm trước.

Bây giờ người đàn ông đó lại cùng Toàn Cơ các và Cao Khôn có liên hệ.

Nói như vậy... Chẳng lẽ là Toàn Cơ các ý đồ mưu phản?

Mỗi ngày Cao Khôn canh giữ ở bên người hoàng đế... Như vậy, chẳng phải hoàng đế rất nguy hiểm?

Yên Vũ nghĩ tới những thứ này, hoảng sợ nắm tay của Tuyên Thiệu.

“Lời nói của hắn ở Cao phủ còn có tác dụng hơn so với quần gia. Nói như vậy, quan hệ của hắn và Cao Khôn không tầm thường. Nếu Cao Khôn muốn mưu hại hoàng thượng...” Yên Vũ nói với giọng hơi cấp bách.

Tuyên Thiệu khẽ vỗ về lưng của nàng.

“Đừng nóng vội, đừng nóng vội. Sẽ không dễ dàng như vậy. Từ sau khi bị ám sát tám năm trước, bảo vệ sát bên cạnh hoàng thượng không dưới hai mươi người, đều là người võ công cao cường. Vả lại cũng có người nhìn chăm chăm bên cạnh Cao Khôn, hắn không dám hành động thiếu suy nghĩ.” Giọng của Tuyên Thiệu lộ ra bình tĩnh.

Yên Vũ tựa vào trong ngực ấm áp của hắn, vậy mới cảm thấy được an lòng.

Kiệu phu khiêng cỗ kiệu, vang tiếng kéo kệt kéo kệt.

Yên Vũ hơi buồn ngủ. Phụ nữ có thai sẽ ngủ ít nhiều.

Đêm nay thật sự hơi quá hao tổn tinh thần.

Còn chưa trở lại Tuyên phủ, Yên Vũ đã tiến vào mộng đẹp ở trong lòng Tuyên Thiệu.

Sau đó nàng về tới trong phủ như thế nào, lại được Tuyên Thiệu bế vào phòng ra sao, khi thức giấc ngày hôm sau nàng đã hoàn toàn không có ấn tượng.

Lúc nàng thức giấc thì ánh nắng rực rỡ, ngoài cửa sổ chim hót véo von.

Lục Bình nghe thấy tiếng động, đẩy cửa vào, hầu hạ nàng dậy. Nàng chỉ cảm thấy hôm nay cả người đều sinh động rất nhiều.

Giống như được hồi sinh.

Trên mặt Lục Bình cũng lộ vẻ vui mừng, đến khi nàng dùng xong đồ ăn sáng thì vẻ tươi cười của Lục Bình vẫn treo ở trên mặt, không rút đi chút nào.

“Sao ngươi vui vẻ như vậy?” Yên Vũ nhin không được hỏi.

“Nô tỳ là vui vì chủ tử!” Lục Bình che miệng nói. “Đêm qua nhìn thấy công tử bế thiếu phu nhân trở về. Cẩn thận từng li từng tý như vậy, còn ngủ lại ở phòng chính. Đây là chuyện lâu rồi không có...”

Sau mấy câu, nàng ta nói rất nhỏ giọng, nói xong, mặt mình đỏ lên trước tiên.

Yên Vũ đau xót trong lòng, vội gật đầu che giấu.

Nếu không phải nàng đã từng u mê không tỉnh ngộ, hà cớ gì cùng Tuyên Thiệu đi tới mức độ như vậy?

Đêm qua Tuyên Thiệu nghỉ lại ở phòng chính sao? Nàng ngủ rất ngon, đã hoàn toàn không có ấn tượng gì.

“Công tử đã đi rồi sao?” Yên Vũ hỏi.

“Dạ, trời chưa sáng đã đi.” Lục Bình thấy khí sắc của Yên Vũ không tệ. “Hôm nay thời tiết tốt, chủ tử có muốn ra bên ngoài một chút hay không?”

Yên Vũ vốn định lắc đầu. Mặc dù đêm qua ngủ được không tệ, nhưng nàng vẫn còn hơi không có sức lực.

Nhưng cúi đầu thấy cái bụng bằng phẳng của mình, suy nghĩ một chút, vẫn gật đầu: “Được, đi bộ một chút cũng tốt.”

Hoạt động một chút, hít thở không khí cuối thu mát lạnh tốt cho thân thể, có lẽ cũng có chỗ tốt cho đứa bé trong bụng phải không?

Tuyên phu nhân nói, nàng chưa từng làm mẹ, không hiểu tấm lòng của người mẹ. Như vậy bây giờ nàng sẽ bắt đầu học làm một người mẹ tốt.

Hơi đi mấy bước, nàng đã cảm thấy mệt.

Lục Bình khuyên nàng không nên miễn cưỡng, mệt thì ngồi xuống nghỉ ngơi một chút mới tốt.

Nàng đang ngồi trong hành lang, bỗng nhiên nghĩ đến, mấy ngày nay gặp Tuyên Thiệu đều là vội vội vàng vàng. Không phải là tình trạng của mình không tốt thì là đang suy nghĩ đến chuyện khác.

Rốt cuộc không lo hỏi một câu, bọn Tần Xuyên có được thả ra rồi?

Cũng không biết có thông báo cho người nhà của Tô Vân Châu hay chưa?

Nàng quả thật áy náy trong lòng với Tô Vân Châu, chờ khi Tuyên Thiệu trở lại, nhất định phải hỏi rõ một chút.

Yên Vũ ngồi bên ngoài một hồi, rồi kêu Lục Bình đỡ nàng về phòng. Nàng vốn định đi thăm Tuyên phu nhân, cũng đi xin lỗi Tuyên đại nhân.

Nhưng nghĩ đến thuốc giải còn chưa điều chế ra, tuy nàng quyết định phải cứu về Tuyên đại nhân, nhưng dù sao cũng “mưu sự tại nhân, hành sự tại thiên”. Hay là chờ thật sự cứu tỉnh Tuyên đại nhân thì nàng sẽ đến trước Tuyên đại nhân xin lỗi.

Yên Vũ mở ra khúc mắc, trạng thái cả người đều đã khá nhiều.

Cơm mắc ói ít đi, chỉ cần không phải cơm nước chứa nhiều dầu mỡ thì cũng có thể nuốt trôi.

Thỉnh thoảng còn có thể hơi thêm ăn, muốn ăn gì đó mà thường ngày cũng không nghĩ tới.

Ngược lại, Lục Bình nói chuyện này là tốt. Trước đây nàng ta nghe nói phụ nữ mang thai đều có phản ứng như thế, chứng minh đứa bé trong bụng khỏe mạnh.

Yên Vũ không biết nàng ta an ủi mình hay là thật sự như vậy, chẳng qua nghe xong vẫn vô cùng vui vẻ.

Đến xế chiều, Tuyên Thiệu vội vã chạy về từ bên ngoài, nhất định là vì đặc biệt về dùng bữa tối với nàng.

Dùng qua bữa tối, hắn còn phải đi.

Thấy hắn bận rộn như vậy, thần thái trên mặt cũng mang chút vẻ mệt mỏi, nhưng vẫn trong trẻo công nghìn việc nhún chút thời gian đặc biệt vội trở về chỉ vì dùng một bữa cơm với nàng. Lúc đối mặt với nàng lại còn bày ra khuôn mặt tươi cười ấm áp.

Yên Vũ thậm chí nghi ngờ mình đã từng bị mờ heo làm tâm trí mê muội, sao không tiếc đi thương tổn Tuyên Thiệu đối đãi nàng như vậy?

Đến khi cơm nước xong, hắn ngay cả trà cũng không đoái hoài tới, lúc đang muốn rời đi.

Yên Vũ gọi hắn. “Tướng công, chàng đã biết thân thể của thiếp, có lẽ quan hệ của thiếp và Tần Xuyên chàng cũng rất rõ ràng phải không?”

“Hắn là con trai của muội muội của mẹ nàng, là biểu huynh của nàng?” Tuyên Thiệu tùy theo hỏi một câu, nhưng trên mặt không có vẻ nghi vấn. Yên Vũ gật đầu. “Dạ. Tám năm trước người nhà của huynh ấy đã gặp nạn ở phủ thừa tướng, cho nên chỉ còn lại hai huynh muội bọn thiếp sống nương tựa lẫn nhau... Huynh ấy đi cứu thiếp từ trong ngục cũng là xuất phát từ...”

Yên Vũ không biết nên nói tiếp như thế nào, định nhảy qua những quá trình rối ren này, nói thẳng đến trọng điểm: “Nếu thiếp đã hoàn toàn ra, vậy bọn họ?”

Tuyên Thiệu vẫn nhìn nàng, im lặng không nói.

Ngay từ đầu Yên Vũ có chút quẫn bách, sau đó lại nghĩ đến mình chỉ có một biểu huynh, có cái gì mà không nhận người? Bây giờ đã nói rõ tất cả với Tuyên Thiệu, Tần Xuyên đúng là thích nàng, nàng cũng từng một

dạo cho rằng mình sẽ cùng Tần Xuyên nắm tay nhau suốt đời. Nhưng đó không phải là đã từng sao? Ai mà không có quá khứ? Tuyên Thiệu còn có một biểu muội Lâm Ngọc Dao đó!

Nghĩ đến đây, nàng liền ngẩng đầu lên, nhìn trở lại không yếu thế chút nào.

Tuyên Thiệu không kèm chế được cười khế. “Giống như thế này, có lời gì trực tiếp nói rõ với ta thì thật tốt? Từ giây phút nàng gả cho ta trở đi, chúng ta mới là người thân nhất, vợ chồng một thể, vinh nhục cùng hưởng. Hai bên chia sẻ, không cần thận trọng giấu diếm.”

Yên Vũ kinh ngạc nhìn hấn. Nàng không biết mặt lạnh như Tuyên Thiệu cũng sẽ cảm tính như vậy.

“Ừm, thiếp nhớ kỹ.” Nàng trịnh trọng gật đầu. “Trước đây thiếp làm không tốt, sau này thiếp sẽ cố gắng.”

Tuyên Thiệu tiến lên, hai tay nhẹ nhàng nắm lấy vai của nàng. “Được. Bọn Tần Xuyên dù sao cũng là cướp nhà lao. Đó là đại lao của phủ nha Lâm An, dù muốn cứu bọn họ ra cũng còn có một chút trình tự phải đi. Ta đã cho người ta đi làm. Bây giờ người nhìn chằm chằm Tuyên gia rất nhiều, mọi việc không qua loa được. Nhanh nhất cũng phải hôm sau mới có thể thả bọn họ ra. Nàng không cần phải lo lắng, tất cả bọn họ ở trong tù đều bình yên.”

“Ừm, cảm ơn chàng.” Yên Vũ khẽ nói.

Tuyên Thiệu giơ tay lên sờ sờ đỉnh đầu nàng, khẽ cười xoay người rời đi.

Yên Vũ không biết Tuyên Thiệu gần đây đều đang bận rộn cái gì, nhưng thấy nét mặt hấn không giảm một mảy may cũng biết hấn nhất định đã lâu rồi cũng không có nghỉ ngơi thật tốt.

Mặc dù nàng muốn chia sẻ giúp hấn, nhưng có lòng cũng không có sức. Bây giờ nàng có thể làm cũng chỉ là chăm sóc tốt bản thân mình, để hấn ít lo lắng. Còn nữa, chính là hy vọng Lộ Nam Phi có thể mau sớm điều chế được thuốc giải, cứu tính Tuyên đại nhân. Có lẽ áp lực trong lòng hấn chắc chắn sẽ giảm đi rất nhiều.

Mặc dù Tuyên Thiệu bận rộn, nhưng chuyện cứu đám người Tần Xuyên không có ngừng lại. Hấn nói nhanh nhất là sáng ngày hôm sau bọn họ có thể ra.

Quả nhiên xế chiều ngày hôm sau, Yên Vũ đang ngồi trong phòng chợt nghe người hầu bẩm báo, cận vệ bên cạnh lão gia cầu kiến ở ngoại viện.

Ban đầu nghe nói thế, nàng còn sững sờ một chút, chợt nghĩ đến nhất định là Tần Xuyên.

Tần Xuyên là đàn ông bên ngoài, không tiện vào bên trong viện. Nàng kêu Lục Bình đỡ nàng, chậm rãi đi ra ngoại viện.

Phòng khách ngoại viện, hai người gặp nhau cách cái bình phong.

Khi đó Tần Xuyên đã tắm rửa thay quần áo, tẩy đi không khí lao ngục.

Nhưng cách bình phong tô cấm trong suốt, Yên Vũ vẫn nhìn thấy thân hình Tần Xuyên dường như ốm đi rất nhiều.

“Muội... dạo này vẫn khoẻ chứ?” Tần Xuyên thấp giọng hỏi.

Yên Vũ ngồi trên ghế bành ở trong phòng, một tay đặt trên chiếc bàn con, đầu ngón tay vuốt ve cái chén ấm áp.

Lục Bình thì đứng hầu bên cạnh nàng.

Tất cả giữa nàng và Tần Xuyên bây giờ xem ra chỉ là đã từng. Giữa bọn họ giờ đây cũng chỉ còn lại có tình thân. Nhưng Yên Vũ không muốn khiến cho trong lòng Tuyên Thiệu sinh ra khúc mắc, liền đặc biệt giữ Lục Bình lại.

Lục Bình tò mò nhìn xuyên qua bình phong ra bên ngoài.

Trước đây, lúc Tô Vân Châu còn sống, nàng ta cũng từ trong miệng Tô Vân Châu nghe qua sư huynh rất nhiều lần. Cách bình phong thấy mặt sư huynh của Tô Vân Châu vẫn là lần đầu tiên.

“Muội rất khỏe, biểu ca không cần lo lắng.” Yên Vũ khẽ thở dài một tiếng. “Biểu ca, có nhiều chuyện muội biết bây giờ nói có lẽ là hơi trễ. Nhưng sự tình đã đến mức ngày hôm nay, với tư cách chỉ có hai chúng ta thoát khỏi hoạ diệt môn năm đó, muội thật sự nên nói cho huynh những gì muội biết.”

Tần Xuyên ở bên ngoài bình phong nghe vậy, ngẩng đầu liếc nhìn về phía bên trong bình phong một cái.

“Muội nói đi, ta nghe.”

Yên Vũ chạm vào cái chén, tựa như nhất thời không biết mở miệng từ đâu mới thích hợp.

Trong phòng khách im lặng một lúc lâu, mới nghe thấy giọng nói nhẹ của nàng: “Huynh biết, muội vốn tiếp cận Tuyên Thiệu là vì hồ sơ của năm đó, nhưng hồ sơ tìm không được. Muội lại bất ngờ nghe được chuyện năm đó do Tuyên đại nhân làm. Vốn muội không tin, sao Tuyên đại nhân là người như vậy chứ?”

Tần Xuyên ở bên ngoài bình phong cau mày lắng nghe. Khi hắn biết được Tuyên đại nhân là bị Yên Vũ đầu độc thì hắn liền đoán được nguyên nhân trong đó. Nhưng hôm nay nghe chính miệng nàng nói ra, vẫn cảm thấy khó có thể tin. Hắn là cận vệ của Tuyên đại nhân, có thể tính là sớm chiều ở chung cùng Tuyên đại nhân. Hắn hết sức rõ ràng thái độ làm người của Tuyên đại nhân. Cái chuyện diệt cả nhà người ta này thật sự không giống như Tuyên đại nhân mà hắn biết được có thể làm ra.

“Nhưng sau đó lại để muội bất ngờ nghe thấy Tuyên đại nhân chính miệng thừa nhận... đúng là ông ta.” Yên Vũ dừng một chút. “Muội và huynh tìm chân tướng tám năm, thì ra hung thủ ở ngay bên cạnh chúng ta, điều này khiến cho muội làm sao cũng thật không ngờ. Muội một khắc cũng không chờ được, không thể nhịn xuống được, cho nên muội làm ra việc ngày ấy. Muội cho rằng muội làm như vậy là đúng, ngay cả lòng dạ ác độc nhưng cũng không có gì đáng trách. Muội chỉ dùng mạng của một mình ông ta đền lại cho mạng của cả nhà muội, như vậy còn chưa đủ rộng lượng sao?”

Nói tới đâu, Yên Vũ thở dài một tiếng. “Nhưng mà biểu ca, huynh biết không? Đợi sau khi muội ra khỏi tù thì mới biết được năm đó cha muội thật sự có lòng riêng, thật sự làm ra chuyện không nên làm. Tuy Tuyên đại nhân là hung thủ diệt cả nhà Diệp gia, nhưng cũng là ân nhân cứu cứu tộc của Diệp gia. Rất mâu thuẫn đúng không?”

Tần Xuyên ở bên ngoài vẫn không có lên tiếng.

Yên Vũ hít một hơi thật sâu. “Cho nên, chuyện này liền dừng ở đây đi. Buông tha khăng khăng, hoàn toàn không có kẻ thù gì, không có huyết hải thâm thù gì đáng giá chấp niệm cả đời. Bây giờ muội chỉ muốn cứu tính Tuyên đại nhân, cùng Tuyên Thiệu tiếp tục sống thật tốt. Biểu ca... Huynh có tính toán gì không?”

Yên Vũ đơn giản thông báo chuyện đã xảy ra, nhưng vẫn tránh không nói đến An Niệm Chi.

Nàng nghĩ An Niệm Chi thật sự quá mức tà môn. Vả lại tình cảm của An Niệm Chi đối với mẹ nàng cũng khiến cho nàng cảm thấy khinh thường. Hôm nay những gì từng chấp niệm đều biến thành thoáng qua, chợt mất đi một sự muội, trong lòng Tần Xuyên tất nhiên cũng không tốt hơn, còn chưa nói chuyện như thế khiến cho huynh ấy ưu phiền.

Tần Xuyên im lặng một lúc lâu. “Muội có thể buông xuống hận thù, vậy rất tốt. Ta nghĩ ta có thể phải cần một khoảng thời gian để thích ứng. Bây giờ ta biết... Ta biết muội và Tuyên Thiệu là thật lòng với nhau, ta... dự định rời khỏi Lâm An.”

Ngón tay Yên Vũ vuốt ve cái chén chợt dừng lại.

Rời đi? Đúng vậy, cha mẹ của huynh ấy chết ở chỗ này, sự muội của huynh ấy cũng chết ở chỗ này. Lâm An thật sự là nơi đau lòng của huynh ấy, có thể rời đi nơi này, với huynh ấy mà nói là tốt nhất phải không?

“Ta muốn về núi Thanh Thành trước, đưa tro cốt của Vân Châu về. Vân Châu là con gái út mà sư phụ và sư nương ta yêu thương nhất... Theo ta xuống núi, lại...” Tần Xuyên có chút không nói được.

Trong lòng Yên Vũ cũng thương tiếc đến phát đau.

Tô Vân Châu nghiêng mình cắn mũi tên kia, vô lực ngã vào trong lòng của Tần Xuyên, cùng với mấy câu nàng ta nói khi lâm chung, đều làm cho Yên Vũ thương tiếc không thôi.

“Muội hãy bảo trọng. Ngày mai ta liền lên đường, trước khi đi... sẽ không tới gặp muội.” Giọng của Tần Xuyên hơi xót.

Vành mắt của Yên Vũ cũng nóng lên. Nàng gật đầu, trầm giọng nói: “Ừm, muội biết rồi, biểu ca cũng đi đường cẩn thận.”

Tần Xuyên ngẩng nhìn bóng dáng lơ mờ trong tấm bình phong, như có thiên ngôn vạn ngữ nghẹn ở trong lòng, nhưng một hồi lâu chỉ hoá thành một tiếng thở dài khe khẽ. Cuối cùng hắn cũng không nói một lời, xoay người, từng bước một ra khỏi phòng khách, từng bước một đi xa.

Yên Vũ kêu Lục Bình đỡ nàng đi tới bên ngoài, yên lặng đứng ở cửa phòng khách, yên lặng nhìn theo bóng lưng của Tần Xuyên càng đi càng xa.

Nếu như lúc này có thể có Tô Vân Châu làm bạn, có phải bóng dáng của biểu ca cũng sẽ không có vẻ cô đơn như vậy? Tiêu điều như vậy?

Yên Vũ cúi đầu, nhìn lá vàng còn chưa kịp quét, đủ loại cảm xúc buồn lỵ biệt xông lên đầu.

Đi là tốt, ra khỏi Lâm An, chỗ thị phi này. Năm đó cha mẹ của Tần Xuyên mới là vô tội bị liên lụy.

Bây giờ Tần Xuyên lại bị nàng liên lụy, hại huynh ấy mất đi sự muội.

Có lẽ người Tần gia không nên đến Lâm An, không nên khuấy vào trong trận âm mưu tính toán cùng giết chóc này.

“Chủ tử, người đã đi xa, chúng ta trở về đi?” Lục Bình đỡ nàng, nói.

Yên Vũ gật đầu, bước ra khỏi phòng khách, đi đến nội viện.

Ngày hôm sau Tần Xuyên phải đi, đêm đó liền chào từ biệt với Tuyên Thiệu. Dù sao bây giờ Tuyên Văn Bình vắng mặt, tất cả mọi chuyện của Tuyên gia đều rơi trên đầu một mình Tuyên Thiệu.

Ngày trước Tuyên Thiệu nhìn Tần Xuyên mọi nơi không vừa mắt, đến hôm nay thì sinh ra chút cảm giác đồng cảm.

Kêu người chuẩn bị lộ phí hậu hĩnh cho Tần Xuyên, đồng ý thỉnh cầu rời phủ của hắn.

Nhưng ban đêm lúc Tuyên Thiệu trở về viện thì biểu cảm trên mặt hắn chứng tỏ tâm tình của hắn rất là không tốt.

Hiếm khi hôm nay Yên Vũ không đi ngủ sớm.

Tuyên Thiệu thấy lo lắng trong mắt nàng, muốn mỉm cười với nàng, tỏ vẻ thoải mái nhưng nụ cười rất là miễn cưỡng.

Yên Vũ dịu tay của Tuyên Thiệu, ngồi xuống bên cạnh hắn.

“Chàng nói chúng ta là vợ chồng một thể, tất cả đều thẳng thắn thành khẩn với nhau. Mặc dù thiếp không giúp được chàng cái gì, thấy chàng lo lắng cũng khó tránh khỏi lo lắng. Nếu chàng có tâm sự gì, đừng ngại nói với thiếp, có người chia sẻ có lẽ sẽ tốt hơn nhiều.” Yên Vũ dịu dàng khuyên nhủ.

Tuyên Thiệu nghe vậy liếc nhìn nàng một cái, lại im lặng hồi lâu, mới chậm rãi mở miệng. “Lộ Nam Phi xem kỹ phương thuốc kia, phương thuốc đúng là không sai. Nhưng mà...Thuốc giải lại thật sự không điều chế ra được.”

Yên Vũ nghe vậy, đầu chân mày nhíu lên.

Thời gian Tuyên Văn Bình nằm xuống càng lâu thì cơ hội cứu tỉnh càng nhỏ.

Bây giờ thời gian ngày càng khẩn cấp, nếu như Lộ Nam Phi điều chế thuốc giải còn không có tiến triển...

Ánh mắt Yên Vũ rơi vào trên chiếc bàn trà bằng gỗ lê vàng. Hoa văn nước chảy mây trôi trên gỗ lê vàng thật là đẹp, nhưng ánh mắt của nàng dường như xuyên thấu qua gỗ lê vàng không biết rơi vào nơi nào.

“Vây dùng Mục Thanh Thanh trao đổi thuốc giải...”

Tuyên Thiệu nghe vậy nhìn nàng.

Nhưng Yên Vũ rũ ánh mắt, tự mình nói: “An Niệm Chi muốn cứu tỉnh mẫu thân đã đến nông nổi không thể tự kềm chế. Chỉ cần chúng ta mang Mục Thanh Thanh từ trong lãnh cung ra, dùng Mục Thanh Thanh uy hiếp ông ta, để cho ông ta dùng thuốc giải trao đổi. Mục Thanh Thanh ngông cuồng tự đại bây giờ ở lãnh cung, có đi ra cũng không còn là Hiền phi của ngày trước, có lẽ cũng không có năng lực hại được thiếp.”

Yên Vũ nói tới đây mới ngẩng đầu lên nhìn Tuyên Thiệu. “Thời gian cấp bách, nếu Lộ đại nhân không thể điều chế thuốc giải kịp thời... Không thì chúng ta chuẩn bị hai tay, có thể điều chế ra dĩ nhiên là tốt nhất, không thể điều chế ra, chúng ta cũng không thể không làm gì chứ? Bây giờ thiếp biết sống mới là quan trọng nhất, chết đi... thật sự cái gì cũng không có.”

Tuyên Thiệu chăm chú nhìn nàng. “Nàng thật sự nghĩ như vậy? Thật sự nghĩ muốn cứu tỉnh phụ nhân như vậy?”

Yên Vũ gật đầu. “Dạ. Thiếp đã sai lầm tám năm, không muốn lại tiếp tục sai, cũng không muốn hổ thẹn cả đời.”

Tuyên Thiệu gật đầu. “Được, nếu như thế, ngày mai ta hẹn gặp Cao Khôn.”

Yên Vũ hít sâu một hơi, nhưng lắc đầu. “Không được, để thiếp hẹn gặp hần.”

Tuyên Thiệu nhìn nàng.

“Con người An Niệm Chi đa nghi, chàng và Cao Khôn gặp mặt có lẽ ông ta nhất định càng thêm nghi ngờ lời của thiếp ngày ấy.”

Tuyên Thiệu không chút nghĩ ngợi liền phản đối. “Bây giờ nàng mang thai, có nhiều bất tiện. Ông ta muốn nghi ngờ thì nghi ngờ, chỉ cần đưa Mục Thanh Thanh mà ông ta mong muốn tới tay là được.”

“An Niệm Chi rất có thủ đoạn dùng độc, vả lại lòng dạ ác độc, có thể giảm một phần nghi ngờ của ông ta thì giảm một phần sẽ tốt hơn.” Yên Vũ giơ tay lên cầm lấy tay hần. “Chúng ta đều muốn nhanh một chút làm phụ thân đại nhân tỉnh lại, không phải sao?”

Tuyên Thiệu ngắm nhìn nàng, cuối cùng gật đầu.

Lúc trước nàng mưu tính khiến cho Mục Thanh Thanh vào lãnh cung, nhưng không ngờ sẽ có một ngày như thế này, còn phải đem nàng ta ra khỏi lãnh cung!

Nhưng ngược lại cũng may nàng ta bây giờ ở trong lãnh cung. Nếu nàng ta vẫn là Hiền phi, muốn đem nàng ta ra khỏi cung chắc chắn không thể dễ dàng!

Yên Vũ đích thân viết thư, kêu người ta suốt đêm đưa đến phủ của Cao Khôn.

Đúng lúc Cao Khôn đang ở nhà, cho nên thư hồi âm nhanh chóng được người làm mang về.

Cao Khôn hẹn nàng sáng ngày mai gặp lại ở chỗ cũ.

Chỗ cũ này dĩ nhiên là chỉ Lâu Ngoại Lâu.

Tuyên Thiệu lo lắng nàng đi một mình, Lục Bình không biết võ công, mặc dù phái ám vệ bảo hộ, nhưng bên cạnh nàng không có người thích hợp, hần cũng khó mà an tâm.

Bây giờ ngược lại cảm thấy Tô Văn Châu trước đây có chỗ dùng.

Đáng tiếc Hoàng thành ti toàn là đàn ông, không có lực lượng phụ nữ. Tuyên Thiệu không khỏi trầm hồi hận, trước đây thật sự nên đào tạo những người phụ nữ võ nghệ xuất sắc để phòng bất cứ tình huống nào.

Hôm nay đến lúc cần thì hối hận cũng đã muộn.

“Tướng công đừng lo lắng như vậy. Hôm nay chỉ là gặp Cao Khôn, cũng là quan hệ hợp tác, vả lại có ám vệ bảo hộ bên cạnh, làm sao cũng không đến mức để cho hần tổn thương thiếp mà?” Yên Vũ nói trấn an hần.

Hần vốn cực kỳ bận rộn, nàng thật sự không muốn bởi vì mình mà khiến cho hần bận lòng.

Nhưng Tuyên Thiệu bỗng nhiên nhớ tới một người.

Có lẽ chỉ có người đó ở đây, sự tình sẽ đơn giản rất nhiều.

Có lẽ bây giờ nên gọi người đó trở về...

Tuyên Thiệu nghĩ đến đây, không nhiều lời, chỉ căn dặn ám vệ nhất định phải bảo vệ tốt thiếu phu nhân mới coi như thôi.

Ngày hôm sau dùng xong bữa sáng, Yên Vũ liền dẫn Lục Bình, ngồi kiệu nhỏ đi đến Lâu Ngoại Lâu.

Bởi vì biết quanh mình có ám vệ bảo hộ, nhưng có lẽ ảnh hưởng trong đầu, Yên Vũ luôn cảm giác mình sinh hoạt ngay dưới tầm mắt của người khác, cảm giác mọi cử động bị người ta nhìn chăm chăm rất là không tốt.

Thính lực của nàng không tự chủ chú ý bốn phía, tựa như muốn tìm ra những tiếng động của ám vệ.

Thật sự không hiểu được những người cả ngày đều có ám vệ bên cạnh sẽ trôi qua thế nào? Có lẽ lâu ngày thành thói quen? Nàng thì cảm thấy mình có qua bao lâu cũng không quen được. Thính lực không ngừng thám thính chung quanh mình, khiến cho nàng ra cửa không lâu đã hơi mệt mỏi.

Ở bên trong kiệu thì tốt đẹp, xuống kiệu ở Lâu Ngoại Lâu thì loại cảm giác này liền càng rõ rệt.

Thật giống như bị người khác quang minh chính đại rình rập.

Nàng thở dài bất đắc dĩ. Xem ra, sau này loại chuyện như thế vẫn là phải bớt làm.

Yên Vũ ngồi không lâu trong phòng bao thì Cao Khôn tới.

Thấy Lục Bình đứng bên cạnh Yên Vũ, hắn ta cười cười. “Tuyên thiếu phu nhân muốn để cho người ngoài nghe được chuyện như thế này à?”

Yên Vũ nhàn nhạt nhìn hắn. “Không cách nào, là tâm phúc.”

Cao Khôn rũ mắt xuống. “Đi, đi ra chờ bên ngoài.”

Lời này dĩ nhiên là nói với Lục Bình.

Lục Bình chỉ nhìn chủ tử của mình là Yên Vũ, không nhúc nhích.

Cao Khôn chợt xuất thủ, móng vuốt như ưng trảo chụp trên cổ trắng ngần của Lục Bình. Thoáng chốc, mặt của nàng ta liền nghẹn đến đỏ bừng.

“Cao tổng quản, người làm cái gì vậy?!” Yên Vũ lập tức đứng dậy.

Cao Khôn liếc nhìn nàng. “Làm cái gì? Tuyên thiếu phu nhân, người xưa nay thông minh, không thấy được ta đang làm cái gì sao?”

“Thả tay ra!” Yên Vũ nhíu mày nhìn chăm chăm hắn. “An Niệm Chi không có nói cho người biết là phải làm gì sao?”

Nghe được tên An Niệm Chi, Cao Khôn mới hừ lạnh một tiếng, thả tay đang nắm lên cổ của Lục Bình ra.

Lục Bình lập tức ho sặc sụa, trên cổ trắng ngần đã lưu lại vết bóp đỏ bầm.

“Kêu nàng ta đi ra ngoài!” Cao Khôn ngồi xuống, lạnh lùng nói. “Bằng không khỏi cần nói chuyện.”

Yên Vũ gật đầu với Lục Bình. “Người chờ ở bên ngoài đi.”

“Thiếu phu nhân...” Lục Bình lo lắng.

“Đi đi.” Yên Vũ biết, nếu Cao Khôn muốn xuống tay với nàng, cho dù có Lục Bình thì cũng chỉ là nhiều thêm một mạng mà thôi. Vả lại lần trước đã thấy qua bộ dáng của Cao Khôn ở bên ngoài nhà ẩm trồng hoa rất cung kính đối với An Niệm Chi, hắn cũng sẽ không tùy tiện làm ra hành động gì tổn hại nàng.

Hai người lần nữa ngồi xuống trong gian phòng bao. Cao Khôn mang trên mặt vẻ cười châm chọc.

“Tuyên thiếu phu nhân tự mình đến Cao phủ chơi, cũng không chào hỏi trước, thật sự không coi mình là người ngoài hả?”

Nghe lời này của Cao Khôn, bây giờ nàng mới hiểu được vừa rồi Cao Khôn đột nhiên làm khó dễ Lục Bình là vì bất mãn với mình đêm đó tùy tiện xông vào Cao phủ, trực tiếp tìm An Niệm Chi.

“Cao tổng quản công vụ bề bộn, ta cũng không muốn làm phiền nhiều đến Cao tổng quản mà thôi.” Yên Vũ lãnh đạm nói.

“Hừ.” Cao Khôn hừ lạnh một tiếng. Về mặt tuấn tú lộ ra mĩa mai cùng không kiên nhẫn. “Nếu người thật sự thông minh thì nên che lại sự thông minh của mình một chút. Người trực tiếp xông vào Cao phủ tìm An Niệm Chi, không phải tỏ ra lần trước ta dẫn người đi một vòng lớn ở Lâm An cũng chỉ là không công vô ích sao? Nếu muốn sau này còn có thể hợp tác, nên thu liễm một chút!”

“Thì ra là thế, cảm ơn Cao tổng quản chỉ giáo.” Yên Vũ biết nghe lời, cũng không tranh chấp ngay mặt với hắn ta.

Cao Khôn liếc nàng một cái, hừ lạnh một tiếng. “Nói đi, người có tính toán gì không?”

“Trước khi người tới, cậu không có nói cho người biết sao?” Yên Vũ hỏi ngược lại.

Cao Khôn cười cười. “Bây giờ người và ta nói chuyện, ta đương nhiên phải nghe người nói như thế nào?”

Yên Vũ nghe vậy hơi rũ đôi mắt, thấp giọng nói: “Ta tính, dĩ nhiên là đem Mục Thanh Thanh từ trong lãnh cung ra trước.”

Cao Khôn cười. “Khẩu khí của Tuyên thiếu phu nhân thật là lớn, đem ra? Người cho rằng lãnh cung là hình ngục của Hoàng thành ư sao? Người muốn đem ai ra là có thể đem người đó ra?”

“Cho nên, đây không phải là muốn cùng thương lượng với Cao tổng quản sao? Nếu ta có khả năng lớn như vậy, hôm nay cũng không phải ngồi ở đây thương nghị với Cao tổng quản.” Yên Vũ không giận, ngược lại cười nói.

Cao Khôn nghe vậy, cười cười. Có lẽ là hắn nghĩ lời của Yên Vũ coi như lọt tai. “Đã là An thần y dân, ta dĩ nhiên sẽ giúp một tay. Nhưng cứu người ra như thế nào, biện pháp vẫn là phải người ra. Ta chỉ phụ trách phối hợp từ bên trong.”

“Việc này không nên chậm trễ. Hôm nay thế nào?” Yên Vũ trực tiếp nói.

Cao Khôn sững sờ. “Hôm nay? Nói như vậy Tuyên thiếu phu nhân đã có quyết định?”

Yên Vũ chậm rãi gật đầu. Nếu không phải Tuyên Văn Bình không thể đợi thêm, kéo dài thêm một ngày là ít thêm một cơ hội sống sót thì nàng cũng không đến mức sốt ruột như vậy.

“Vâng, hôm nay sau giờ Ngọ, xin Cao tổng quản sắp xếp ta tiến cung một chuyến.” Yên Vũ thấp giọng nói.

“Người nói dự định cho ta nghe trước, ta sẽ phối hợp với người.” Cao Khôn cau mày nói.

Yên Vũ hơi chần chờ, nhưng biết nếu mình không chịu nói gì cả thì Cao Khôn chắc chắn sẽ không chịu phối hợp.

Mang Mục Thanh Thanh ra khỏi lãnh cung không thể thiếu đóng góp của Cao Khôn. Cho nên sau khi do dự, nàng vẫn nói ra kế sách cơ bản mà mình và Tuyên Thiệu đã bàn bạc.

Cao Khôn rũ mắt suy nghĩ sâu xa một hồi. “Được, liền làm theo lời người nói.”

Nói xong, hắn đứng dậy đi ra ngoài cửa, trước khi tới cửa lại quay đầu liếc nhìn Yên Vũ, cười thâm trầm, không nói cái gì cả, kéo cửa đi ra ngoài trước.

Lục Bình đứng ở ngoài cửa nhìn thấy hắn, hung hăng lườm hắn một cái. Cao Khôn lại giơ tay lên sờ soạng trên mặt của Lục Bình một cái.

Trong lúc Lục Bình từ ngơ ngẩn chuyển thành thẹn quá hoá giận, muốn chửi ầm lên thì hắn ta cười vang, đi xuống cầu thang, ra khỏi Lâu Ngoại Lâu.

Lục Bình nhấc chân vào phòng bao.

Yên Vũ vẫn còn ngồi bên cửa sổ.

“Thiếu phu nhân, người này... người này hơi quá đáng!” Khi nói chuyện, dấu vết trên cổ của Lục Bình bỗng nhiên đỏ ửng ở trước mắt.

Màu sắc con người của Yên Vũ chìm liếm, giọng âm trầm nói: “Bây giờ hấn còn có chỗ dùng, người nhằn nại một lúc, đợi sau này...”

Đợi sau này ra sao, Yên Vũ chưa nói.

Lục bình nâng mắt nhìn chủ tử của mình, nhưng thấy vẻ kiên quyết trong mắt của Yên Vũ.

Ngay cả nha hoàn bên cạnh mình cũng không che chở được, nàng cũng thật sự hơi ảm ức.

Lại ngồi một hồi, Yên Vũ mới chậm rãi đứng dậy.

“Đi thôi, chúng ta cũng đi về, cần chuẩn bị chuyện sau giờ ngọ.”

Yên Vũ đi kiệu, đoàn người lại trở về Tuyên phủ.

Vừa dọn xuống ngọ thiện, Tuyên Thiệu chạy về từ bên ngoài.

Hôm nay Yên Vũ rất ít ỏi ra, có thể ăn cơm, thần sắc tự nhiên khá hơn nhiều, có việc làm, người cũng linh lợi rất nhiều.

Thấy Tuyên Thiệu quay về, nàng lập tức đứng dậy. “Tướng công có dùng cơm chưa?”

Tuyên Thiệu xua tay kêu nàng ngồi xuống. “Ta dùng rồi, nàng không cần bận rộn. Ta đã chuẩn bị người xong rồi, là tử tử của Hoàng thành ti, thân hình xấp xỉ với nàng ta.”

Yên Vũ gật đầu, trong lòng chợt có chút khấn trương. “Thiếp đã gặp Cao Khôn.”

“Ừm, ta biết.” Tuyên Thiệu cầm tay của nàng. “Hấn có bắt kính với nàng không?”

Yên Vũ cười khê. “Không thành vấn đề, bây giờ cứ phụ thân quan trọng hơn, lấy lại thuốc giải, không bị người ta kèm chế, rồi quay đầu thu thập tiểu nhân cũng không muộn.”

Tuyên Thiệu thấy vẻ mặt của nàng tự nhiên, thật sự không có khổ sở vì chuyện này, mới gật đầu không nói nữa.

Lúc buổi chiều, người trong cung đến mời Tuyên thiếu phu nhân vào cung.

Nói là hoàng hậu nương nương triệu kiến.

Người đến cũng không phải là cung nữ Yên Vũ đã gặp qua ở bên cạnh hoàng hậu. Hiển nhiên biết đây là Cao Khôn an bài, không nói gì đối với việc mỗi lần hấn đều mượn tên của hoàng hậu.

Nhưng vẫn mang theo Lục Bình, ung dung lên xe ngựa nhà mình.

Đây là xe ngựa mà Tuyên Thiệu đặc biệt hay ngồi thường ngày. Xe ngựa của hấn lớn và thoải mái, ngồi rộng rãi, hơn nữa sẽ không xóc nảy như vậy.

Dù sao bây giờ Yên Vũ có thai, không được khinh thường.

Yên Vũ không hề cự tuyệt.

Vì xe ngựa lớn, dĩ nhiên sẽ có chỗ tốt khác biệt.

Cung nhân tới ngược lại cũng không chấp nhất. Thấy Tuyên thiếu phu nhân lên xe ngựa Tuyên gia của mình thì cũng không nhiều lời, theo xe ngựa của Tuyên thiếu phu nhân, lăn bánh đi về phía hoàng cung.

Thị vệ canh giữ cửa cung nhìn thấy xe ngựa của Tuyên Thiệu thì cũng không có vắn hỏi nhiều, liền cho bọn họ vào cung.

Đến khi vào cửa cung thứ hai thì xe ngựa bị chặn lại.

“Xe ngựa của gia quyến ngoại thân không được đi vào cung.” Thị vệ canh giữ cửa cung lớn tiếng nói.

Bên trong xe ngựa, Lục Bình xoay mặt nhìn Yên Vũ.

Yên Vũ cũng sững sờ. Chẳng phải Cao Khôn đã đáp ứng hẳn sẽ an bài tốt sao? Sao còn bị cản lại?

Lục Bình đẩy mình nói với bên ngoài: “Đây là xe ngựa của Tuyên công tử, bên trong là thiếu phu nhân nhà ta. Thân thể thiếu phu nhân nhà ta không khỏe, không thích hợp bị một mối, xin các vị quan gia tạo thuận lợi.”

“Vậy không được. Chúng ta phải giải quyết việc công, nếu thân thể của phu nhân ở bên trong không khỏe, chúng ta có thể kêu người đem bộ liên tới.” Thị vệ canh giữ cửa cung nói.

Trên bộ liên thì không giấu được một người sống sờ sờ.

Yên Vũ đã bàn bạc xong xuôi với Cao Khôn. Hắn sắp xếp chuyện ở trong cung, để cho nàng có thể ngồi xe ngựa đi vào, cho nên Tuyên Thiệu đề xuất đem tử tù trong ngục, lúc này đang mê man, giấu ở trên xe ngựa, đến lúc đó cứu Mục Thanh Thanh ra thì tử tù này chết thay cho Mục Thanh Thanh trốn đi.

Cao Khôn quả nhiên là không đáng tin cậy sao?

Chẳng phải hẳn nghe lệnh của An Niệm Chi sao?

“Thiếu phu nhân, vậy nên làm cái gì bây giờ?” Lục Bình vội la lên.

Cao Khôn có ý định quỷ quái gì?

“Ngài còn vào hay không?” Thị vệ ở bên ngoài đã bắt đầu thúc giục.

“Bây giờ ta hơi vắng đầu, chúng ta dừng xe ngựa một bên, nghỉ tạm một hồi.” Yên Vũ chợt nói.

Người đánh xe ở ngoài buồng xe nghe vậy, lập tức chạy xe ngựa sang một bên.

Chỉ cần không chắn ở cửa cung, ngược lại thị vệ cũng không tới quản lý.

Cung nhân cùng đi đã xuống xe ngựa, chờ ở một bên.

Yên Vũ lấy từ trong tay áo ra thuốc giải mà Tuyên Thiệu đã đưa cho nàng lúc trước, đi tới phòng riêng trong buồng xe ngựa, ngồi xổm xuống bên cạnh tử tù.

“Thiếu phu nhân, người muốn làm gì?” Lục Bình lập tức tiến lên, thấp giọng hỏi.

Yên Vũ liếc nhìn nàng ta một cái.

Lục Bình đã đổi trường sam cao cổ, vết bóp đỏ bầm trên cổ đã bị cổ áo trắng đứng hoàn toàn che lại.

“Người đừng vội, dù sao vẫn có cách.” Yên Vũ thấp giọng kêu nàng ta nhường qua một bên.

Lục Bình khần trương nhìn Yên Vũ, chẳng biết nàng dự định làm gì.

Yên Vũ nửa ngồi nửa quỳ bên cạnh tử tù, thổi thuốc giải vào hơi thở của nàng ta.

Chờ không tới một khắc đồng hồ, tử tù ho nhẹ tỉnh lại.

Mở mắt nhìn thấy Yên Vũ, đang muốn nói chuyện thì bị Yên Vũ nhanh tay lẹ mắt bịt miệng lại.

Yên Vũ ra dấu với nàng ta đừng có lên tiếng.

Tử tù khá hoảng hốt nhìn nàng.

“Ta buông người ra, người đừng kêu loạn.” Yên Vũ thấp giọng nói.

Tử tù hỗn loạn gật đầu.

Lục Bình nhú mày chờ ở một bên, không rõ lúc này sao chủ tử không vội vào cung mà trái lại muốn tử tù này tỉnh lại?

Tay của Yên Vũ chậm rãi rời khỏi miệng của tử tù.

Người phụ nữ thở mạnh, nhưng thật sự không có hét to tiếng nào.

“Nghe nói người không chịu nổi tướng công người đánh đập tàn nhẫn nên hạ độc mưu hại chồng, bị hạ ngục, phải không?” Yên Vũ nhỏ giọng hỏi.

Người phụ nữ kia trợn to hai mắt, cảnh giác nhìn Yên Vũ, gật đầu. “Vâng, người là ai? Sao ta lại ở chỗ này?”

Tiếng nói chuyện của người phụ nữ kia hết sức nhỏ, nhưng giọng hơi khàn khàn.

Nàng ta quan sát cách ăn mặc của Yên Vũ một chút, thấy nàng toàn thân quý khí, biết không phải là người nhà bình thường, trong lòng càng hoảng sợ.

Yên Vũ nghe thấy tim nàng ta đập bang bang vô cùng gấp, khẽ cười nói: “Hôm nay sẽ phải chết, người còn có cái gì bận lòng không?”

Người phụ nữ ngẩn ra, trong mắt đục ngầu phút chốc lại chảy xuống nước mắt. “Nhà ta còn có một đứa con gái, nếu không phải... Ta cũng không muốn làm ra chuyện như thế này. Hắn đánh ta thì thôi đi, đứa bé còn nhỏ như vậy nhưng cũng phải bị hắn đánh đập tàn nhẫn. Uống rượu say liền đánh hai mẹ con chúng tôi gần chết...”

Người phụ nữ nói, lại hu hu khóc lên.

122. Chương 124: Lén Đưa Người Xuất Cung

Yên Vũ vội giơ tay lên bịt miệng nàng ta lại. “Xuyt, nhỏ tiếng chút. Bây giờ chồng người đã chết, người cũng không sống nổi, con gái của người do ai chăm sóc?”

Người phụ nữ nhìn Yên Vũ, nghe nàng nói, giọng nói dịu dàng, thanh âm rất nhỏ, nhưng vẻ mặt cũng ôn hoà, không giống như là người xấu, do dự một hồi, nhẹ giọng hỏi: “Người hỏi chuyện này để làm gì?”

“Ta là thiếu phu nhân của Tuyên gia. Nếu người là người Lâm An, có lẽ biết Tuyên gia? Hôm nay người giúp ta một việc, ta có thể giúp người hoàn thành chút tâm nguyện trước khi chết. Nếu con gái của người có người chăm sóc, ta sẽ phái người gửi chút ngân lượng để cho nó sau này sống tốt hơn một chút. Nếu nó không có người chăm sóc, ta cũng có thể nhận nó vào Tuyên phủ. Chẳng biết ý của người như thế nào?” Tuy Yên Vũ biết thời gian cấp bách nhưng miễn cho người phụ nữ này hoảng loạn, nàng vẫn hết sức ôn hoà nhã nhặn, chậm rãi nói.

Người phụ nữ nghe vậy, lần nữa đánh giá nàng từ trên xuống dưới. “Người thật sự là thiếu phu nhân của Tuyên gia?”

Yên Vũ chậm rãi gật đầu.

“Đúng rồi, ngày ấy Tuyên công tử đám cưới thật có nhiều người xem. Nghe nói cô dâu tướng mạo cực kỳ xinh đẹp... Người thật có thể... có thể chăm sóc cho con gái của ta?” Người phụ nữ vội vàng ngồi dậy.

“Đúng. Một đứa bé gái nhỏ Tuyên gia không coi là chuyện lớn gì.” Yên Vũ gật đầu khẳng định.

“Vậy, vậy người muốn ta làm gì?” Người phụ nữ biết ông trời sẽ không như không rút xuống chuyện tốt như vậy, nghi ngờ nhìn Yên Vũ một chút, lại nhìn vẻ mặt lo lắng của Lục Bình. “Ta, ta thật là bị tuyên án chém đầu, cách cái chết không có mấy ngày.”

“Vâng, ta biết, cho nên ta không cầu người giúp ta gì khác, chỉ cần người đổi xuống hoàng tuyền trước mấy ngày.” Lời nói này của Yên Vũ trịnh trọng khác thường.

Người phụ nữ kia nghe vậy giật mình một cái, che ngực của mình, thân thể từ từ lui về sau, tựa như muốn cách xa Yên Vũ hơn một chút. “Ngài, ngài, lời này của ngài có ý gì?”

“Chính là hôm nay người giả bộ làm nha hoàn của ta, cùng ta trà trộn vào cung. Ta muốn cứu ra một người, hôm nay người chết thay người đó. Ta nhất định sẽ chăm sóc thật tốt con gái của người. Trước sau đều chết, người có bằng lòng kết hiệp nghị này với ta hay không?” Yên Vũ nhẹ giọng hỏi.

“Chuyện này... chuyện này...” Người phụ nữ còn hơi do dự, giống như là có chút không dám tin.

“Người không tin ta sao?” Yên Vũ nhẹ giọng hỏi. “Ta đây có thể thề với trời, nếu...”

“Thiếu phu nhân, lời thề há có thể tùy tiện nói?” Lục Bình lên tiếng ngăn cản.

“Người đang làm, trời đang nhìn. Ta không thẹn với lòng, hôm nay nói, tương lai thực hiện được. Quyết không nuốt lời, lời thề lại có gì có thể sợ?” Yên Vũ trịnh trọng nói. “Ta thề với trời, nếu hôm nay người giúp ta, đợi sau khi ta xuất cung nhất định sẽ chăm sóc cho con gái của người. Nếu không như lời, ắt bị trời phạt.”

Trong mắt người phụ nữ nọ kinh ngạc và nghi hoặc nhìn nàng, dần dần lắng đọng xuống, trong mắt tiếp nổi nước mắt, run lấy lấy muốn xoa người hành lễ với Yên Vũ.

“Được... Ta tin phu nhân. Con gái của ta bây giờ năm tuổi, được nuôi ở bên cạnh ông bà nội của nó, nhưng hàng ngày cũng sống không dễ dàng gì. Trước đây ông bà nội của nó ghét bỏ nó là con gái, nói nó là hàng không có giá. Bây giờ ông bà nội nó hận ta hại chết cha của nó, đối với nó càng không có sắc mặt tốt. Ta giờ đây chỉ lo lắng cho đứa con đáng thương của ta... Nếu phu nhân có thể thay ta chăm sóc nó, đừng nói hôm nay chết, cho dù kiếp sau làm trâu làm ngựa cũng nhất định báo đáp ân tình của phu nhân!”

Người phụ nữ nói, mặt đã đầy nước mắt.

Yên Vũ kêu Lục Bình cởi sợi dây trên người nàng ta ra.

Nhàn nhật nói: “Người yên tâm, như vậy, người nói với ta nhà của người ở đâu, họ tên của nhà chồng người là gì, xong xuôi chuyện này ta sẽ đi ngay đến nhà của người, nhận con gái của người. Người có bằng lòng để ta nuôi dưỡng nó ở Tuyên gia không?”

Người phụ nữ gật đầu liên tục. “Bằng lòng, bằng lòng, cảm ơn phu nhân không ngại! Cảm ơn phu nhân!”

Nuôi dưỡng ở Tuyên gia chính là làm nha đầu. Nhìn trang phục của Lục Bình bên cạnh Yên Vũ, đó là trong gia đình bình thường so thế nào cũng kém đấy!

Dù sao cũng hơn đi theo ông bà nội ghét bỏ nó ở mọi nơi, chịu hết khắc khe ngược đãi!

Lục Bình nhanh chóng cởi y phục của mình ra cho người phụ nữ.

Khung xương của người phụ nữ hơi thô, nhưng người vô cùng gầy còm, toàn thân cũng không có mấy lượng thịt.

Y phục của Lục Bình nàng ta mặc vào ngược lại cũng vừa vặn.

Lúc vẫn còn ở nhà, người phụ nữ đã được rửa mặt chải đầu qua trong lúc hôn mê, chỉ là lúc đó trang phục của nàng ta là chuẩn bị để thay thế Mục Thanh Thanh. Lúc này phải giả mạo Lục Bình, đương nhiên phải búi tóc lại lần nữa.

Cũng may xe ngựa rất lớn, không thiếu thứ gì.

Lục Bình tay chân lạnh lẽo trang điểm cho nàng ta.

Miễn là người phụ nữ cúi thấp đầu, ngược lại cũng nhìn không ra cái gì.

Mặc dù màu da của nàng ta không trắng như của Lục Bình, đôi tay cũng có vẻ lớn vì làm việc nặng.

Nhưng trên mặt bôi phấn, tay giấu trong tay áo, nếu không nhìn kỹ thì cũng không thể phát hiện khác thường.

Chỉ có một điểm, Lục Bình ngây ngốc ở trong Tuyên phủ thật lâu, dáng vẻ quy củ trên người đều đã sớm khác ở trong đầu.

Người phụ nữ này xuất thân cũng không thật tốt, dường như quy củ của gia đình họ lớn cũng chưa từng học qua, lại càng không phải nói đến là người của Tuyên gia.

Nhưng nàng ta ngoan ngoãn, ngay cả cung lưng cũng là một bộ dạng nhát gan sợ sệt, không ra thể thống gì.

“Đứng thẳng người, cầm thu lại chút, không nên chôn đến ngực, lúc hành lễ thì hai tay đặt lên nhau.” Lục Bình lo lắng sửa lại động tác của nàng ta.

Người phụ nữ kia cũng gấp đến không xong, càng làm càng sai.

Đang lúc cuối thu, nhưng Lục Bình đổ một đầu đầy mồ hôi.

Người phụ nữ kia cũng không khá hơn bao nhiêu, có thể ăn vội đậu hủ nóng nhưng quy củ một hai ngày cũng không học được, đừng nói là một chốc.

“Người ngẫm lại một chút, người còn có con gái ở nhà chịu khổ, vì nó, phải đứng thẳng lên. Người phải ghi nhớ, người đi chuyển này không phải là vì bản thân người, mà là vì con gái của người, vì cả đời của nó! Người trước sau gì cũng là một người chết, chỉ là chuyện sớm vài ngày muộn vài ngày mà thôi. Nhưng nó mới có năm tuổi, con đường phải đi còn rất dài. Người muốn để cho nó chịu tất cả khi dễ ngược đãi, hay là muốn cho nó mang theo dáng vẻ quy củ siêu phàm mà lớn lên?” Yên Vũ sầm mặt nói ở bên tai nàng ta.

Đều nói người làm mẹ rất mạnh mẽ, nói thế quả nhiên là không giả.

Vừa nhắc đến con gái, nhắc tới nàng ta làm tất cả những việc này đều là vì để cho con gái của nàng ta có thể thoát khỏi biển khổ, sống càng tốt hơn.

Người phụ nữ liền cả khuôn mặt đều toát ra ánh hào quang.

Không cần Lục Bình lại hung hăng nhấn lưng của nàng ta, nàng ta cũng có thể ưỡn thắt lưng lên đến mức thẳng tắp.

“Được rồi, cái khác trong một chốc cũng không học được. Chỉ cần không khiến cho người ta liếc mắt nhìn ra không thích hợp là được.” Yên Vũ gật đầu. “Đi thôi.”

“Thiếu phu nhân... Vậy, vậy được sao?” Lục Bình còn có chút lo lắng.

“Không được thì làm sao bây giờ?” Yên Vũ quay lại liếc nhìn nàng ta một cái. “Ồ yên trong xe ngựa, chớ lộ diện!”

Nói xong liền kêu người phụ nữ kia xuống xe trước.

Người phụ nữ thế nhưng cũng biết phải quay lại đỡ nàng. Mặc dù tư thế không coi là tao nhã nhưng cuối cùng cũng không có sai lầm lớn gì.

Cung nhân chờ ở một bên thấy Yên Vũ xuống xe ngựa, nhún người hành lễ, kêu nâng đến bộ liễn đã sớm chuẩn bị xong.

Yên Vũ ngồi lên bộ liễn, ra hiệu với người phụ nữ đi theo bên cạnh mình.

Nàng nghe được nhịp tim thỉnh thoảng như trống đánh của người phụ nữ.

Người phụ nữ cúi thấp đầu, vài lần tưởng như gặp cả lưng, có lẽ là nghĩ tới con gái của mình nên lại thẳng sống lưng lên.

Thị vệ bên ngoài cửa cung ngược lại lần này không ngăn cản, nhanh chóng thả cho nhóm Yên Vũ đi vào.

Cung nhân đi mời Yên Vũ vừa vào cửa cung liền bị một cung nữ đón lấy đuổi đi.

Yên Vũ thấy cung nữ này hơi quen mặt, cười khẽ. “Thật là Hồng Tiêu cô nương?”

Hồng Tiêu nhún người hành lễ. “Thỉnh an phu nhân, phu nhân vậy mà còn nhớ rõ nô tỳ.”

Yên Vũ gật đầu. “Dĩ nhiên là còn nhớ.”

Nàng thấy Hồng Tiêu nhìn nhìn người phụ nữ giả trang thành Lục Bình ở bên cạnh, liền mở miệng nói tiếp: “Người dẫn đường đi.”

“Vâng.” Hồng Tiêu nhún người trả lời.

Cung nhân thô sử nâng bộ liễn, đặc biệt chọn con đường nhỏ đi vòng đến lãnh cung.

Cũng may là Hồng Tiêu rất quen thuộc với đường xá trong cung, dọc theo con đường này cũng chưa gặp phải người khác.

Nếu gặp phải, không nói người phụ nữ giả trang thành Lục Bình sẽ bị người ta nhìn thấu, mà lý do nàng vào cung cũng không tiện giải thích.

Bộ liền dừng lại chỗ mảnh rừng trúc bên ngoài lãnh cung.

Yên Vũ xuống bộ liền.

Hồng Tiêu đuổi những cung nhân thô sử kia đi.

“Mời Tuyên thiếu phu nhân. Nô tỳ đi thông báo cho Cao tổng quản.” Hồng Tiêu dẫn hai người bọn họ vào rừng trúc, liền khom người thối lui.

Yên Vũ nghe thấy nàng ta đi xa, quay đầu nhìn người phụ nữ, nói: “Dọc đường đi cũng không có cơ hội nói chuyện, bây giờ người lại nói cho ta biết, tên họ của nhà chồng ngươi là gì, nhà ở nơi nào?”

Người phụ nữ nghe thấy cung nữ vừa rồi gọi Yên Vũ là “Tuyên thiếu phu nhân”, tất nhiên đã vững tin đối với mấy câu nói của nàng ở trong xe, không nghi ngờ gì, lập tức muốn lạy.

Bị Yên Vũ giơ tay kéo lên. “Không phải hành lễ, hôm nay là người giúp ta, vả lại đây là trong cung, khiến người ta nhìn thấy thì sinh nghi.”

Lúc này người phụ nữ mới thôi, chỉ cung kính khom người nói: “Nhà của ta ở khu Bằng Kiều, gia đình chồng họ Ngô, ta là Ngô Vương thị. Cha chồng là Ngô Đại Trụ, trước kia là thợ rèn, nhưng bây giờ hàng rèn của Ngô gia ở khu Bằng Kiều đều giao cho chú út. Cha mẹ chồng đều đi theo ở chung với chú út, bây giờ con gái của ta cũng ở chỗ đó. Hôm nay nếu như chuyện của phu nhân thành công, xin phu nhân nhất định... nhất định phải...”

“Người hãy yên tâm, ta chắc chắn sẽ không nuốt lời.” Yên Vũ thấy nàng ta muốn khóc lên, nhẹ giọng an ủi. “Hàng rèn của Ngô gia ở khu Bằng Kiều, ta nhớ rồi.”

Yên Vũ xoay người, cất bước đi về phía lãnh cung sau rừng trúc.

Ngô Vương thị cũng vội lau mắt, đi theo phía sau.

Lãnh cung vẫn y cũ như lúc nàng tới lần trước. Thế nhưng nàng làm sao cũng không ngờ mình sẽ lại xuất hiện ở nơi này nhanh như thế, càng không ngờ rằng mình đến là vì cứu Mục Thanh Thanh ra ngoài.

“Kèo kẹt...” Một tiếng.

Ngô Vương thị tiến lên đẩy ra cánh cửa sơn đỏ loang lổ.

Yên Vũ dưới sự dìu đỡ của nàng ta, cất bước đi vào.

Nàng lắng tai nghe. Mục Thanh Thanh lúc này đang ở trong phòng chính, chẳng biết đang nói thầm một mình cái gì, giống như là lẩm bẩm, nhưng lại nghe không rõ lắm.

Yên Vũ chỉ chỉ hướng phòng chính.

Ngô Vương thị đỡ nàng đi về hướng đó.

Cửa gỗ đã cực kỳ cũ nát, trên mặt giấy dán dường như càng rách nát hơn lần trước.

Gió thu vù vù lùa vào bên trong cửa.

Cửa khép hờ, vang lên kèo kẹt.

Ngô Vương thị một tay đỡ Yên Vũ, một tay đẩy cửa ra.

Yên Vũ lại nghe thấy Mục Thanh Thanh ngồi bên trong đang từ từ đứng lên.

Bước nhanh tới cạnh cửa.

Ngô Vương thị đẩy cửa ra, bất thành linh thấy hiện ra một gương mặt trắng bệch, kinh hô một tiếng, thiếu chút nữa ngã ngồi trên đất.

Yên Vũ có nghe được tình hình của Mục Thanh Thanh, nhưng không hề nghĩ tới nàng ta sẽ trở thành đáng vẻ như bây giờ, cũng lấy làm kinh hãi.

“Ha ha ha.” Trong miệng Mục Thanh Thanh phát ra tiếng cười lạnh lùng quái dị. “Thế nào, hù được người à?”

“Sao người biến mình thành đáng vẻ như quỷ thế này?” Yên Vũ lạnh giọng hỏi.

Cũng khom người kéo Ngô Vương thị ngã ngồi trên đất đứng lên. “Đừng sợ, nàng ta là người, không phải là quỷ.”

Tóc của Mục Thanh Thanh rối tung, sắc mặt trắng bệch, giống như trát bột mì, vành mắt đen thui, môi đỏ sẫm như máu. Vừa nhìn thật đúng là kinh khủng.

Mục Thanh Thanh xoay người đi vào trong. “Ta bị giam ở chỗ này quá nhàm chán, tìm chút việc vui không được sao? Hồng Tiêu cũng bị ta dọa cho sợ rồi. Ha ha, ngay cả người cũng sợ, thật là thú vị.”

Mục Thanh Thanh trở lại phòng trong, ngồi xuống trên cái ghế lạnh lẽo duy nhất, gác tréo chân, nhìn Yên Vũ cất bước vào phòng.

“Hôm nay người lại tới làm cái gì?”

Yên Vũ ngẩng nhìn bốn phía. Lãnh cung lạnh lẽo vắng vẻ, mặc dù cửa sổ đều mở ra nhưng trong phòng vẫn âm u tối tăm.

Bày biện trong phòng vẫn như cũ, ngay cả mùi thối nát cũng không có thay đổi chút nào.

Nàng hắng giọng một cái. “Ta đến là để cứu người ra ngoài.”

Mục Thanh Thanh nghe vậy ngẩn ra, tiếp theo đó nhướn mày nhìn nàng, đưa tay móc móc lỗ tai. “Ta nghe lầm à? Người nói cái gì? Người muốn cứu ta ra ngoài?”

Yên Vũ gật đầu. “Đúng.”

Ngô Vương thị ở một bên chôn đầu càng thấp hơn. Nghe Tuyên thiếu phu nhân cùng người phụ nữ kinh khủng kia đối thoại, trong lòng nàng ta càng nghi hoặc không giải thích được. Đáng vẻ hai người rõ ràng không thân, sao Tuyên thiếu phu nhân muốn cứu nàng ta vậy?

“Ha ha, thật à? Thật sự muốn cứu ta ra ngoài à?” Mục Thanh Thanh lại hỏi lần nữa, cũng đứng lên từ trên ghế, chậm rãi đi về phía Yên Vũ.

“Đợi Cao Khôn tới, nếu người không tin thì có thể hỏi hắn.” Yên Vũ trầm giọng nói.

“Cao Khôn?” Mục Thanh Thanh nhướn mày. “Các người hợp lại với nhau khi nào vậy?”

“Người không cần hỏi thăm.” Yên Vũ nhìn Ngô Vương thị ở bên cạnh. “Người chuẩn bị xong chưa?”

“Vâng.” Ngô Vương thị khom người lên tiếng trả lời.

Mục Thanh Thanh hồ nghi nhìn qua Ngô Vương thị.

“Nàng ta là ai? Trước đây chưa từng thấy qua.”

“Nha hoàn của Tuyên gia người đều gặp sao?” Yên Vũ hỏi ngược lại một câu. “Nếu người muốn ra ngoài thì bây giờ đổi quần áo với nàng ta, ta mang người xuất cung.”

Mục Thanh Thanh nhướn mày nhìn Yên Vũ.

Ngô Vương thị đã bắt đầu cởi quần áo, tháo thắt lưng. Nhưng Mục Thanh Thanh không động đậy.

Nàng ta nhìn chằm chằm mặt của Yên Vũ, nhìn hồi lâu. “Ta có thể đi vào lãnh cung này, nhắc tới cũng là do người ban tặng. Người muốn hại ta vào liền hại ta vào, bây giờ người muốn cứu ta đi thì cứu ta đi sao? Ta không đi!”

Yên Vũ không hề nghĩ tới nàng ta sẽ nói như vậy.

Lần trước, lúc nàng và Tô Vân Châu đến đây, ở bên ngoài lãnh cung rõ ràng nghe được nàng ta kêu gào với Cao Khôn, kêu Cao Khôn cứu nàng ta ra ngoài.

Bây giờ ngược lại là thông dong điềm tĩnh?

Yên Vũ không đổi sắc mặt, lãnh đạm nói: “Thật vậy?”

Mục Thanh Thanh gật đầu. “Hừ, người muốn cứu ta ra ngoài, nhất định là có mưu đồ. Đối với người, từ trước đến nay chuyện không có lợi người sẽ không làm. Giờ đây ta đã như vậy, nhất định sẽ không theo ý của người! Người muốn kêu ta ra ngoài, ta nhất định không ra, người có thể làm gì được?”

“Được.” Yên Vũ nghe vậy gật đầu, nói với Ngô Vương thị ở bên cạnh. “Không cần cỗi, nàng ta muốn chết ở chỗ này thì để cho nàng ta chết là được rồi!”

Ngô Vương thị nghe vậy, thật có chút gấp. Đã nói là nàng ta chết thế cho người khác, Tuyên thiếu phu nhân sẽ chăm sóc con gái của nàng ta thay nàng ta. Bây giờ nếu nàng ta không làm được chuyện này, vậy con gái của nàng ta...

Nghĩ tới liền rơi lệ.

Yên Vũ khoát khoát tay với nàng ta, xoay mặt nói với Mục Thanh Thanh: “Bây giờ người ngắc ngoải ở trong lãnh cung, ngược lại cũng là một chuyện vui. Ta tới cứu người, người cũng không muốn đi, vậy người thành thành thật thật ở đây chịu chết đi! Xuống âm tào địa phủ cũng đừng nói ta đã không cho người một cơ hội!”

Mục Thanh Thanh lạnh lùng nhìn nàng. “Dù cho ta chết cũng sẽ không để cho người được như ý!”

Yên Vũ gật đầu. “Đúng, ta biết người và ta có trở ngại, không chỉ ta bị khó dễ mà chính người cũng vậy. Đây là chuyện quan hệ đôi bên cùng ích lợi, mặc kệ ta có mưu đồ gì với người, ít ra người rời khỏi nơi này. Sau này ra sao, lại tính toán tiếp. Hôm nay người không chịu đi, người nghĩ rằng ta còn có thể tới cứu người nữa sao? Cơ hội chỉ có một lần, đánh mất thì đó là con đường chết. Mạng của người ở trong tay người, đi hay ở đều tùy người.”

Yên Vũ nói xong, cũng không giục nàng ta, mà xoay người nhìn ra bên ngoài.

Sao Cao Khôn còn chưa tới? Nàng phóng thính lực ra xa, cũng không nghe được tí âm thanh nào.

Mục Thanh Thanh sầm mặt, ánh mắt quét tới quét lui trên người Ngô Vương thị cùng Yên Vũ.

Yên Vũ nói không sai, mình đã ngây ngốc trong lãnh cung lâu như vậy, hôm nay là cơ hội khó được. Nếu Yên Vũ muốn mưu hại tính mạng của mình, hoàn toàn không cần mạo hiểm cứu mình ra khỏi cung, để cho mình chết trong lãnh cung chẳng phải là đơn giản hơn sao?

Về phần nàng ta muốn cứu mình để làm gì, đợi khi mình ra khỏi cung cuối cùng sẽ biết. Đến lúc đó mình đã không còn hạn chế trong lãnh cung, rồi sẽ tìm được biện pháp đối phó.

Mình vô cùng chán ghét cái nơi quỷ quái này!

Trong lúc do dự, lòng đã nghiêng về rời đi.

“Được, thay quần áo!” Mục Thanh Thanh mới vừa gật đầu.

Yên Vũ liền nghe được tiếng có người tiến đến bên ngoài lãnh cung. Nàng gật đầu với Ngô Vương thị, cất bước ra khỏi phòng.

Đi tới trong sân, hướng ra bên ngoài lắng tai nghe.

Người đến đúng là Cao Khôn không sai.

Cửa lãnh cung cọt kẹt một tiếng, bị đẩy ra.

Cao Khôn chấp tay sau đít, đứng ở cửa cung, nhìn thoáng vào bên trong, nhắc chân đi vào.

“Tuyên Thiếu phu nhân tới thật đúng lúc.” Cao Khôn xoay người đóng cửa lãnh cung lại.

Yên Vũ không để ý đến hắn, chỉ nhìn từ trên xuống dưới, mím môi không nói.

Cao Khôn từng bước đi tới phòng chính.

“Gặp phải chút chuyện nhỏ cho nên không thể thoát thân đúng lúc, khiến cho Tuyên thiếu phu nhân đợi lâu.” Cao Khôn không để ý, nói.

Yên Vũ tùy ý gật đầu. “Cao tổng quản tới không tính là muộn, cuối cùng cũng không làm lỡ chính sự. Chút nữa xuất cung chỉ mong không như vào cung, để ta gặp phải những bất ngờ không kịp chuẩn bị.”

“Sẽ không, chắc chắn sẽ không.” Cao Khôn lắc đầu.

Cửa phòng chính mở ra từ bên trong.

Mục Thanh Thanh mặc một thân y phục xanh nhạt của người hầu thò đầu ra, nhìn Cao Khôn nói: “Các người vào đây!”

Cao Khôn đi vào, Yên Vũ theo ở phía sau.

Nàng vừa cất bước đi vào, đang nghi hoặc nhìn Cao Khôn lúc trước chậm chạp không vội vã, lúc này đi nhanh như thế làm cái gì? Thì nhìn thấy Cao Khôn giơ tay lên chém bất tỉnh Ngô Vương thị đang đưa lưng ra phía ngoài buộc dây lưng.

Ngô Vương thị không kịp kêu lên liền mềm nhũn ngã xuống đất.

“Người làm cái gì vậy?” Yên Vũ lớn tiếng hỏi.

Cao Khôn quay đầu lại liếc nàng một cái, cười khùng khục một tiếng, xỏm người lật ngửa mặt của Ngô Vương thị nằm trên đất lên.

“Không phải là nàng ta?!” Cao Khôn ngạc nhiên giận dữ quay đầu lại nhìn Yên Vũ. “Ai đây? Không phải là nha hoàn bên cạnh người sáng hôm nay?”

Yên Vũ lắc đầu. “Người tìm nàng ta làm gì?”

Cao Khôn đứng dậy, lạnh lùng nhìn Yên Vũ nói: “Nha hoàn kia đâu?”

Yên Vũ bỗng cười khế. “Ta nói, tại sao người đồng ý sẽ sắp xếp thoả đáng ở cửa cung, kết quả buổi chiều thì lờ lờ. Thì ra trong lòng Cao tổng quản có chút toan tính khác!”

Cao Khôn xụ mặt, hàm răng nghiến lại. “Bớt nói xàm đi, người đâu?”

“Ta không có đáp ứng mang nha hoàn bên cạnh mình vào cung mà? Ta chỉ nói sẽ mang người bên cạnh đến thế thân Mục Thanh Thanh. Bây giờ, người, ta cũng đã mang đến, xin Cao tổng quản an bài chuyện xuất cung đi.” Yên Vũ lạnh lùng nói xong, xoay mặt nhìn Mục Thanh Thanh.

Mục Thanh Thanh hơi kinh ngạc, nhìn Yên Vũ một cái, lại nhìn nhìn Cao Khôn, sau đó nhìn nha hoàn nằm trên đất.

“Các người đang nói cái gì?”

Cao Khôn nhìn nàng ta một cái. “Mục Thanh Thanh không thể đi theo người, ta sẽ nghĩ ra biện pháp khác cứu nàng ta ra khỏi cung.”

Yên Vũ nhú mày. “Cao tổng quản có ý gì?”

“Không có ý gì, ta không muốn hợp tác với người nữa!” Cao Khôn làm vẻ mặt, giọng điệu cũng hết sức cứng rắn.

Yên Vũ cũng lạnh lùng sa sầm mặt. Cao Khôn có thể chờ, Mục Thanh Thanh cũng có thể chờ, nhưng mà Tuyên Văn Bình nằm ở nhà không thể chờ được.

Hôm nay nàng đã vào đến cung là vì muốn mang Mục Thanh Thanh đi, dùng Mục Thanh Thanh đổi lấy thuốc giải với An Niệm Chi.

Nếu như để Cao Khôn cứu ra ngoài vào hôm khác, đừng nói Tuyên Văn Bình chưa chắc có thể chờ tới lúc đó, nếu có thể chờ thì Mục Thanh Thanh cũng không ở trong tay nàng. Nàng lấy cái gì đi đổi với An Niệm Chi?

“Cao tổng quản biết rõ ta mang người đến là để chết thay cho Mục Thanh Thanh, vì sao nhất định phải là nha hoàn người gặp hồi sáng? Dáng người của nha hoàn kia và Mục Thanh Thanh không tương tự, ngược lại thân hình của người đang nằm trên đất này xấp xỉ với Mục Thanh Thanh. Nha hoàn kia làm gì đắc tội với Cao tổng quản tới nỗi người nhất định muốn nàng ta chết?” Giọng của Yên Vũ trong trẻo nhưng lạnh lùng.

“Hừ.” Cao Khôn hừ lạnh một tiếng. “Ghét một người, trước giờ đều không cần lý do chứ? Ta thấy nàng ta không vừa mắt, lý do này có đủ hay không?”

Yên Vũ nhú mày. Trước kia từng nghe nói bọn thái giám trong cung bị thiếu nên tâm lý rất vặn vẹo, phong cách làm việc không tuân theo lẽ thường. Lúc trước nàng không để ý, cũng không có cái nhìn không tốt đối với thái giám, vì nghĩ thân thể của bọn họ đã tàn phế, vốn đã đủ đáng thương, nếu lại bị người ta khinh rẻ thì chẳng phải càng đáng thương hơn nữa.

Bây giờ Cao Khôn ở trước mặt khiến cho nàng sinh ra không ít cảm giác chán ghét đối với thái giám.

“Người ghét hay không ghét nàng ta là chuyện của người, nàng ta là nha hoàn bên người ta. Sáng hôm nay người đã ra tay đã thương người, ta không tính toán với người là vì nghĩ đến hôm nay phải cứu Mục Thanh Thanh. Người được voi lại đòi tiên? Cũng được, ngược lại sự sống chết của Mục Thanh Thanh không liên quan mấy đến ta. Người không để ta cứu nàng ta thì tự mình ăn nói với An Niệm Chi đi!” Yên Vũ nói xong, không chậm trễ chút nào xoay người rời đi.

“Đứng lại!” Mục Thanh Thanh quát một tiếng. “Bây giờ ta thành đồ chơi trong tay các người phải không?”

Yên Vũ dừng bước chân, quay đầu lại nhìn Mục Thanh Thanh.

Mục Thanh Thanh thì quay sang trừng Cao Khôn. “Chuyện gì xảy ra, ta nghe không hiểu? Ân oán giữa các người ta cũng không muốn quản. Hôm nay nàng ta muốn mang ta xuất cung, quần áo ta đều đổi xong, người làm cái quái gì hử? Dựa vào cái gì mà người nói không cho ta ra ngoài thì sẽ không cho?”

Cao Khôn trầm giọng nói với nàng ta: “Nàng ta không đáng tin, ta sợ nàng ta mang người ra ngoài, gây bất lợi cho người, người biết đó, trước đây các người có không ít ân oán. Qua vài hôm, ta tìm một cơ hội, chắc chắn sẽ cứu người ra ngoài.”

“Qua vài hôm? Mấy hôm nữa? Khi nào?” Mục Thanh Thanh ép hỏi. “Hôm nay có một cơ hội ngay trước mặt ta, người đến bảo ta đợi thêm vài hôm? Nếu xảy ra biến cố khác thì sao? Nếu không ra được thì sao?”

Cao Khôn nhú mày.

Yên Vũ hừ lạnh, nói: “Ta sẽ gây bất lợi cho nàng ta? Cao tổng quản, người dám vỗ ngực nói không cho Mục Thanh Thanh theo ta xuất cung không phải vì chút tư tâm của người mà là đang lo lắng cho Mục Thanh Thanh không?”

“Ta dĩ nhiên là lo lắng cho Thanh Thanh.”

“Mục Thanh Thanh cũng không ngốc, người cho là nàng ta dễ bị gạt như vậy ư?”

Yên Vũ lạnh nhạt nhìn ánh mắt do dự không chừng của Mục Thanh Thanh, mỉa mai nói: “Chúng ta vốn đã thương lượng xong từ sớm, nếu người thật sự không yên lòng đối với ta, cần gì phải an bài ta vào cung? Bất quá là thấy tiểu nha hoàn bên cạnh ta không có ở đây, đột nhiên đổi ý.”

Mục Thanh Thanh nghe vậy, nhìn nhìn Ngô Vương thị ở trên đất. “Cơ hội không thể mất, mất rồi sẽ không trở lại. Bây giờ ta đi với nàng ta, người chớ có cản nữa!”

Cao Khôn hừ một tiếng.

Yên Vũ sợ hấn giở trò xấu từ trong, lại trầm giọng nói: “Có lẽ cậu cũng biết sắp xếp của chuyện này, nếu không thể cứu nàng ta ra, ta nhất định sẽ nói cho cậu tất cả đều là người gây trở ngại từ bên trong!”

Về mặt Cao Khôn cứng đờ, gất một tiếng. “Ta không rảnh như vậy! Đi thôi! Theo con đường lúc tới, Hồng Tiêu chờ ở bên ngoài rừng trúc!”

Yên Vũ xoay người đi ra ngoài. Xem ra dùng An Niệm Chi uy hiếp Cao Khôn vẫn là rất hữu dụng đấy.

Nàng nghe thấy Mục Thanh Thanh theo sau, nhịp tim của nàng ta hơi gấp.

“Yên Vũ, chờ ta một chút!” Mục Thanh Thanh đuổi tới sau lưng nàng.

“Làm nha hoàn như thế nào, không cần ta dạy cho người chứ?” Yên Vũ liếc nàng ta một cái.

Mục Thanh Thanh nghe vậy, sắc mặt khó coi vài phần.

Nhưng rửa đi khuôn mặt trang điểm khoa trương quý dị khi mới gặp, lúc này đã thuận mắt rất nhiều.

“Đừng quên, người đã từng là nha hoàn của ta!” Mục Thanh Thanh nghiêng răng nghiêng lợi. “Ta có ngày nào từng dùng yêu cầu của nha hoàn đến đòi hỏi người không? Hôm nay người ngược lại quát tháo ta!”

Yên Vũ lãnh đạm nhìn nàng ta. “Bên cạnh ta cũng không thiếu người hầu hạ, người có muốn làm nha hoàn cho ta, ta cũng không muốn dùng. Nhưng mà nếu người muốn thuận lợi ra khỏi cung thì tốt nhất nhớ rõ bản thân nên làm như thế nào.”

Mục Thanh Thanh dùng mũi hừ hai tiếng.

Nếu không phải mình rơi vào lãnh cung, không gặp được hoàng đế, sao đến nỗi cúi đầu trước nàng ta.

“Dạ! Tuyên thiếu phu nhân!” Mục Thanh Thanh nghiêng răng, bực tức nói.

Từ khi xuyên qua tới nay, Mục Thanh Thanh chưa hề làm việc hầu hạ người ta.

Đã từng là hoa khôi của Lâm An được mọi người bầu vào, sau đó lại là ái cơ được hoàng đế nâng niu trong lòng bàn tay.

Bây giờ ngược lại phải cúi đầu khiêm tốn trước Yên Vũ mà mình thấy ngứa mắt nhất này, nàng ta đâu có thể cam tâm.

Hai người trước sau đi ra khỏi rừng trúc.

Quả nhiên thấy Hồng Tiêu chờ ở trên con đường nhỏ xuyên qua rừng trúc.

Nàng ta liếc mắt nhìn thấy Mục Thanh Thanh đi theo sau lưng Yên Vũ.

“Như vậy không được!” Hồng Tiêu tiến lên trước, thấp giọng nói. “Một thân quý khí này của ngài không thu lại thì sao giống một tiểu nha hoàn chứ? Liếc mắt là bị người ta nhìn ra sơ hở!”

Mục Thanh Thanh giận dữ hất tay của Hồng Tiêu ra. “Làm cho ta đi theo sau lưng nàng ta, ta đã nén giận không nói cái gì rồi, bây giờ còn muốn ta thế nào? Khom người hành lễ với nàng ta? Cúi đầu khom lưng với nàng ta?”

“Người lớn tiếng hơn chút nữa là kiểu phu chờ ở bên ngoài có thể nghe thấy được.” Yên Vũ lạnh lùng nhắc nhở nàng ta.

Mục Thanh Thanh tức giận cãi vã, rất muốn phất tay áo một cái, nói mình không đi nữa, quay về lãnh cung, chờ Cao Khôn cứu nàng ta xuất cung.

Nhưng nàng ta rốt cuộc còn chưa hồ đồ, biết loại chuyện xuất cung này không phải là trò đùa. Cơ hội trước mắt khó có được, nếu làm cho hoàng hậu có đề phòng, nàng ta còn muốn xuất cung nữa sợ là khó khăn.

Nói không chừng hoàng hậu muốn trừ đi lo lắng về sau, đưa thuốc độc đến, nàng ta đi đời nhà ma, chẳng phải là bị thương ư?

“Nương nương, ở dưới mái hiên... ngài, ngài chịu uất ức một chút đi.” Hồng Tiêu thấp giọng khuyên nhủ.

Mục Thanh Thanh ở trong lãnh cung mấy ngày nay đều do nàng ta đến chăm sóc, nàng ta đã sớm lãnh giáo tính tình của Mục Thanh Thanh. Hôm nay cũng không chừng nhân cơ hội này muốn báo thù Mục Thanh Thanh một chút.

Mục Thanh Thanh nhú mày, nhưng cuối cùng cúi đầu, hơi khom người, tiến lên đỡ Yên Vũ, cắn răng nghiêng lợi nói: “Thiếu phu nhân, người đi chậm một chút, nô, tỳ, đỡ, người!”

Yên Vũ nhàn nhạt liếc nhìn nàng ta một cái.

Trong lòng không khỏi khê lắc đầu, mình từng là tiểu thư con vợ cả của phủ thừa tướng, gia đình chột gặp biến, từ chỗ cao rơi xuống, lúc ẩn thân thanh lâu làm nô tỳ cũng không khó chịu như nàng ta vậy?

Nàng ta bắt quá chỉ là một cô hồn dã quỷ từ nơi khác tới, ngược lại thái độ kiêu ngạo, lẽ nào kiếp trước là quận chúa? Công chúa?

Chỉ nghĩ thôi, bản thân đã lắc đầu trước. Khí chất của Mục Thanh Thanh cũng không giống.

Ba người ra khỏi rừng trúc.

Lúc Mục Thanh Thanh thấy bộ liễn thì theo bản năng liền muốn tiến đến ngồi.

Hồng Tiêu vội vàng kéo nàng ta một cái, lúc này mới níu lại bước chân của nàng ta.

Nàng ta trở mắt nhìn Yên Vũ chậm rãi đi lên phía trước, chậm rãi ngồi lên bộ liễn.

Nàng ta lại phải cung cung kính kính theo ở một bên, te te đuổi theo nàng.

Lập tức giận đến nổi suýt nữa hơi thở nghẹn lại ở trong ngực.

Yên Vũ không đếm xỉa đến ánh mắt trừng lên của nàng ta, trong lòng chỉ mong trên đường xuất cung tuyệt đối đừng có chuyện rắc rối gì.

Bộ liễn đi rất nhanh, cũng rất vững.

Mục Thanh Thanh chạy chậm mới có thể đuổi theo kịp.

Nàng ta khi nào thì bị tội như thế này, cho tới bây giờ đều là nàng ta ngồi trên bộ liễn, người khác đuổi theo nàng ta, hôm nay thì ngược lại.

Nhìn Yên Vũ trên bộ liễn, càng nhìn càng không vừa mắt, chỉ cảm thấy bộ liễn hôm nay đặc biệt thoải mái.

Chuyện trên đời thường là sợ điều gì thì sẽ gặp điều đó.

Rõ ràng dọc đường vào cung đều rất trôi chảy. Hồng Tiêu chọn con đường vắng vẻ, đừng nói là các chủ tử trong cung, ngay cả cung nhân cũng không có gặp phải.

Nhưng lúc xuất cung thì nhìn thấy cửa trong của cung đã không còn xa lắm.

Nhưng Yên Vũ lại nghe được có tiếng người ngăn ở trên đường phía trước.

“Dừng lại.” Yên Vũ phát tay.

Bộ liễn dừng lại trên đường của cung.

“Tuyên thiếu phu nhân?” Hồng Tiêu tiến lên hỏi.

Yên Vũ lại nghiêng tai lắng nghe. Dường như người đó đang đi về phía bọn họ.

“Phía trước có người đến, nghe tiếng như là vị chủ tử của cung nào đó. Bất kể là vị chủ tử nào, gặp phải đều là phiền phức. Có thể đi đường vòng không?” Yên Vũ thấp giọng hỏi.

“Chuyện này...”

“Gặp phải thì sao? Người còn sợ bọn họ hay sao?” Hồng Tiêu còn chưa lên tiếng, Mục Thanh Thanh liếc mắt nói trước.

Yên Vũ nhìn nàng ta. “Ta không phải là sợ, nhưng mà, người không sợ sao?”

“Ta có cái gì mà...” Mục Thanh Thanh còn chưa dứt lời, liền im miệng. Nghĩ đến đạo này mình đã không phải là Hiền phi mà hoàng thượng cưng chiều nhất nữa, bây giờ mình nên bị giam trong lãnh cung, là cung nga bị biếm cả ngày không có việc gì chỉ ăn no chờ chết, đang phải vắt óc tìm kế thoát ra khỏi cung.

Bất kể là tình cờ gặp chủ tử kia, chỉ sợ người nhận biết mình không phải là số ít. Nếu rơi vào tay người nhận ra được, e là mình ngay cả ăn no chờ chết cũng không cần, có thể tìm thẳng đến cái chết.

“Đường vòng sợ là không được. Từ chỗ này nếu đi đường vòng sẽ phải đi vòng sâu trong nội cung. Bây giờ cách cửa cung đã không xa, xông lên nói không chừng có thể qua được. Nếu đi vòng qua chỗ sâu trong nội cung, còn không biết sẽ gặp phải biến cố gì đây!” Hồng Tiêu lắc đầu nói.

Mục Thanh Thanh khẩn trương. “Vậy làm sao...”

Yên Vũ than nhẹ một tiếng. “Người cúi đầu xuống, bất kể gặp phải ai, nàng ta nói gì, người đều tuyệt đối không nên để người khác thấy người. Chỉ cần nàng ta không nhận ra người là chúng ta có thể đi ra được!”

Lúc này Mục Thanh Thanh còn có thể nói cái gì, đã không có đường lui, cũng chỉ đành làm theo lời của Yên Vũ.

“Đi!” Yên Vũ trầm giọng nói.

Bộ liên lại di chuyển về phía trước.

Trên đường, hai bộ liên chạm mặt nhau.

Bộ liên của Yên Vũ ngừng lại trước.

“Đây là Hoa mỹ nhân, lúc trước là do hoàng hậu nâng lên, quan hệ với hoàng hậu vô cùng mật thiết.” Hồng Tiêu nhỏ giọng nói với Yên Vũ.

Yên Vũ gật đầu, trong lòng coi như có cân nhắc.

Bộ liên của Hoa mỹ nhân đến bên cạnh nàng, cũng ngừng lại. “Ý, đây không phải là thiếu phu nhân của Tuyên gia sao?”

Hoa mỹ nhân cười nói.

“Đúng vậy, đã lâu không gặp, phong thái của Hoa mỹ nhân vẫn như trước.” Yên Vũ là chính thê của Tuyên Thiệu, ngược lại không phải hành lễ với Hoa mỹ nhân.

Hồng Tiêu ở bên cạnh đã cung cung kính kính nhún người với Hoa mỹ nhân.

Mục Thanh Thanh cắn chặt răng, cắn đến hàm răng đều đau mới khiến cho mình cũng cúi đầu, nhún nhún người.

“Tuyên thiếu phu nhân là từ chỗ nào đến vậy?” Hoa mỹ nhân khẽ cười hỏi.

“Vốn là đi thỉnh an hoàng hậu nương nương, thế nhưng nghe nói nương nương nghỉ trưa chưa dậy nên không thể làm gì khác hơn là xin cáo lui.” Yên Vũ chậm rãi nói.

“Đến từ Phượng Nghi cung? Lúc này nương nương hẳn là dậy rồi chứ?” Hoa mỹ nhân hồ nghi nói.

“Có lẽ là ta tới không đúng lúc.” Yên Vũ không muốn nói nhiều với nàng ta. “Không kéo dài thời gian của Hoa mỹ nhân, ta đang muốn xuất cung.”

“Ồ.” Hoa mỹ nhân gật đầu.

Lúc hai bộ liên đang thoáng qua.

Hoa mỹ nhân lại nghiêng mặt nhìn Mục Thanh Thanh ở bên kia, nói: “Tuyên thiếu phu nhân, nha hoàn của người...”

Yên Vũ nghe vậy trong lòng cả kinh.

Lúc này toàn thân Mục Thanh Thanh mặc đồ của Lục Bình, búi búi tóc nha hoàn, vùi sâu đầu. Nàng ta đã tẩy đi trang điểm, vả lại có lẽ thời gian này ở trong lãnh cung cũng không tốt, hơn nữa đã trải qua chuyện sảy thai, cả người nàng ta gầy không chênh lệch bao nhiêu với Ngô Vương thị.

Hoa mỹ nhân đột nhiên mở miệng, khiến Mục Thanh Thanh vùi đầu thấp hơn.

Yên Vũ nghiêng mặt nhìn Hoa mỹ nhân, cười nhạt nói: “Thế nào?”

123. Chương 125: Ba Xâu Tiền

Hoa mỹ nhân chăm chú nhìn Mục Thanh Thanh, mặc dù không thấy rõ mặt mũi nhưng nàng ta nghĩ thân hình của người này rất quen mắt. “Không có gì. Chẳng qua là cảm thấy dường như hơi quen.”

“Ta cũng không phải lần đầu vào cung, Hoa mỹ nhân gặp qua nha hoàn bên người ta cũng chẳng có gì lạ. Không ngờ rằng Hoa mỹ nhân thân phận tôn quý lại có chút ấn tượng với nàng ta?” Yên Vũ chậm rãi nói.

Hoa mỹ nhân che miệng cười. “Có lẽ là nhìn lầm rồi, nha hoàn mà, đều tựa tựa nhau.”

Ngón tay của Mục Thanh Thanh giấu trong tay áo đều khảm vào lòng bàn tay đến phát đau, mới nhìn xuống không nhảy dựng lên kiểm chuyện với Hoa mỹ nhân.

“Đi thôi.” Yên Vũ nói với kiệu phu khiêng bộ liễn.

Hoa mỹ nhân gạt đầu với nàng, ánh mắt cũng dời khỏi người Mục Thanh Thanh.

Hai bộ liễn cuối cùng đi qua nhau.

Trên lưng Yên Vũ đã hơi đổ mồ hôi. Nếu Mục Thanh Thanh bị phát hiện, đừng nói nàng có có biện pháp nào lấy được thuốc giải từ An Niệm Chi, sợ rằng không đợi Tuyên Văn Bình tỉnh lại, Tuyên gia cũng đã bị đánh lú.

Bây giờ vốn có người mở to hai mắt tìm kiếm sai lầm của Tuyên gia. Lén đưa người từ lãnh cung ra ngoài, nhược điểm lớn như vậy rơi vào trong tay người có lòng, bị đâm thọt đến chỗ hoàng thượng...

Yên Vũ đã không dám nghĩ tiếp.

Nhưng mà hoàn hảo, đã đến cửa cung.

Hồng Tiêu lùi qua một bên, bộ liễn thuận lợi ra khỏi cửa cung.

Mục Thanh Thanh cũng đi theo đến bên ngoài cửa cung.

Yên Vũ nghe được một tiếng thở dài của nàng ta, lãnh đạm liếc nhìn nàng ta một cái.

Mục Thanh Thanh tiến lên, khom người đỡ Yên Vũ lên.

Dù sao đây là ở cửa cung, có cung nhân nhìn ở một bên, nếu bị người ta phát giác ra cái gì, chẳng phải kiểm củi ba năm thiêu một giờ sao?

Nhìn thấy xe ngựa của Tuyên gia chờ ở phía trước cách đó không xa.

Mục Thanh Thanh ước gì có thể chạy như bay tới. Nàng ta nhận ra được đây là xe ngựa mà Tuyên Thiệu thường ngồi. Minh đích thân ngồi xe ngựa của Tuyên Thiệu. Thật tốt! Thật khó có được cơ hội!

Mình đã xuất cung! Thật sự đã ra ngoài! Mình đã giành lấy tự do!

Hơn nữa, xe ngựa của Tuyên Thiệu ở ngay trước mặt, trên xe ngựa chắc chắn có dấu vết lưu lại của Tuyên Thiệu, có hơi thở của hắn...

Mục Thanh Thanh chỉ nghĩ tới những điều này liền cảm thấy sóng lòng dâng trào.

Nhưng bỗng nhiên trong mắt Yên Vũ hơi có chút bất ngờ. Nàng nghe được trong xe ngựa không phải là hít thở của một người.

Ngoại trừ Lục Bình, còn có ai khác ở trong xe ngựa.

Đầu chân mày nàng nhíu lên, trong xe ngựa sao đột nhiên nhiều hơn một người?

Nhưng thấy vẻ mặt của xa phu bên ngoài xe ngựa vẫn thản nhiên. Vẻ mặt tựa như không hề khác thường.

Nói như vậy, trong xe ngựa không phải là người ngoài?

Nàng lắng tai nghe tỉ mỉ.

Người trong xe ngựa đang ngồi sau chiếc bàn con, cầm chén trà, uống nước trà, hít thở nhẹ nhàng vững vàng, trống ngực đập lớn hữu lực, nhịp điệu không loạn chút nào.

Ung dung bình thản như là đang ở địa bàn của mình.

Khoé miệng Yên Vũ lộ ra nụ cười nhỏ đến mức không thể nhìn thấy.

Hắn vẫn là không yên lòng, cho nên đích thân chạy tới sao?

Mục Thanh Thanh đỡ Yên Vũ, đi tới bên cạnh xe ngựa.

Xa phu đẩy cửa buồng xe ra. Mục Thanh Thanh tiến lên vén màn xe, đang muốn đỡ Yên Vũ lên xe ngựa thì bất thành linh nhìn thấy trong xe ngựa còn có người khác ngồi.

Một bàn tay thon dài vươn ra từ trong xe, vững vàng cầm lấy tay của Yên Vũ. Trên khuôn mặt tuấn tú mang nụ cười hơi nhạt, nhưng long lanh sáng rõ khiến cho người ta không dời mắt ra được.

Mục Thanh Thanh thừa nhận là mình nhìn đến ngây người.

Lúc này bỗng nhiên trong mắt trong tim nàng ta đều chỉ có người đàn ông trước mắt, đâu còn có người khác.

Hắn thò tay ra, tựa như đang đuổi về phía mình.

Nhưng khi nàng ta kinh ngạc đưa tay mình ra thì lại bị một chướng của Tuyên Thiệu. Lách sang một bên, nhìn thấy Yên Vũ được hắn thận trọng đỡ lên xe ngựa.

Trong mắt Mục Thanh Thanh hơi âm trầm, tự mình đạp lên bậc xe ngựa, lên xe ngựa.

Trong xe, Tuyên Thiệu nửa ôm Yên Vũ ngồi.

Lục Bình ngồi xổm trên sàn, dùng lò đất nhỏ nấu nước trà.

Xe ngựa chậm rãi chuyển động, tiếng lăn đều qua, ở trong xe yên tĩnh nghe được vô cùng rõ ràng.

Đến khi ra khỏi cửa cung cuối cùng.

Cả người Mục Thanh Thanh mới coi như là trầm tĩnh lại.

Nàng ta quyến luyến nhìn thoáng qua Tuyên Thiệu, rồi lại dời tầm mắt về phía Yên Vũ.

“Nói một chút đi, cứu ta ra rồi ngươi định làm cái gì?” Mục Thanh Thanh nhướn mày hỏi.

Nàng ta biết với quan hệ của mình và Yên Vũ bây giờ, nếu không có điều gì tốt, Yên Vũ nhất định không thể nào mạo hiểm lớn như vậy, đưa nàng ta từ trong cung ra ngoài. Chút kiến thức này nàng ta vẫn còn có.

“Không phải là ta muốn cứu ngươi, là người khác nhờ vả, còn làm cái gì thì ngươi cuối cùng sẽ biết.” Yên Vũ không có nhìn nàng ta, trực tiếp uống một ngụm nước trà trong còn chưa thấm lá trà từ tay Tuyên Thiệu.

“Hơi đói bụng.” Nàng quay sang dịu dàng nói với Tuyên Thiệu.

Tuyên Thiệu nghe vậy cười, để chén trà trong tay xuống, bóc lên một miếng bánh hoa quế trên chiếc bàn con bằng ngà voi, bỏ vào trong miệng nàng.

Mục Thanh Thanh nhìn cử chỉ thân mật của hai người, suýt nữa cắn nát răng.

Dĩ nhiên là Yên Vũ cố ý, cố ý làm cho nàng ta xem! Biết rõ nàng ta thích Tuyên Thiệu, còn muốn hành động như vậy ở trước mặt nàng ta! Thật là đáng ghét!

Yên Vũ lại tựa như hoàn toàn không để nàng ta ở trong lòng. Bây giờ mình và Tuyên Thiệu nói lại tình xưa, hơn nữa mở rộng cửa lòng, thẳng thắn thành khẩn đối đãi, là nàng sớm cầu còn không được. Bây giờ Tuyên Thiệu lại rất bận rộn, thời gian hai người có thể ở cùng nhau cũng không rộng rãi. Có thể ở cùng với nhau thì dĩ nhiên như keo như sơn.

Về phần có thể kích thích đến Mục Thanh Thanh hay không, có thể khiến Mục Thanh Thanh sinh lòng oán giận hay không, vậy hoàn toàn không ở trong phạm vi lo lắng của nàng.

Nhưng thính lực của nàng quá tinh, tiếng Mục Thanh Thanh thở hổn hển nghe vào trong tai thực sự không cách nào không để ý.

Nàng hơi tách khỏi ôm ấp của Tuyên Thiệu, nhẹ giọng nói: “Người nữ tù kia hết sức phối hợp. Thiếp đã đáp ứng với nàng ta, chăm sóc cho con gái của nàng ta. Con gái của nàng ta mới năm tuổi, là nỗi lo lắng duy nhất của nàng ta. Có lẽ gia đình chồng nàng ta trọng nam khinh nữ, đối đãi với con gái của nàng ta cũng không tốt. Thiếp muốn đích thân đi nhìn xem, đón con gái của nàng ta về phủ ở.”

Tuyên Thiệu nghe vậy gật đầu. “Được, trước tiên không hồi phủ, trực tiếp đi vòng qua đó, ta theo nàng.”

Yên Vũ nghe vậy, quay đầu lại nhìn Mục Thanh Thanh một chút. “Quên đi, hồi phủ trước đã, nán lại một chút cũng không sao. Vả lại chàng cũng vội.”

Tuyên Thiệu bận rộn tất nhiên là không cần phải nói, nhưng bây giờ trên xe vẫn còn mang theo một Mục Thanh Thanh.

Bây giờ Mục Thanh Thanh vô cùng quan trọng. An Niệm Chi nói, chỉ có nàng mang Mục Thanh Thanh ra khỏi cung mới có thể lấy ra thuốc giải. Hiện giờ hy vọng cứu tỉnh Tuyên Văn Bình đều ở trên người Mục Thanh Thanh. Tất nhiên là sớm mang nàng ta về phủ thì mới càng ổn thoả hơn.

Tuyên Thiệu theo tầm mắt của nàng, cũng nhìn về phía Mục Thanh Thanh.

Từ khi Mục Thanh Thanh lên xe tới giờ, đây là lần đầu tiên ánh mắt của Tuyên Thiệu rơi tới trên người nàng ta. Nàng ta tất nhiên là kích động không thôi, đón lấy ánh mắt của Tuyên Thiệu.

Nhưng Tuyên Thiệu lại lấy tư thế sét đánh không kịp bưng tai, vung tay lên.

Một sống bàn tay chém Mục Thanh Thanh ngắt đi.

“Được rồi, bây giờ có thể yên tâm đi đón con bé đó chứ? Nàng ta trốn không thoát đâu.” Tuyên Thiệu quay sang Yên Vũ, nhàn nhạt nói.

Lục Bình đang nhìn nước trà, hơi nâng mắt liếc Mục Thanh Thanh té xỉu ở trên sàn xe, khoé miệng ngoéo một cái, lộ ra nụ cười nhạt, lắc đầu, lại tiếp tục quan tâm đến cái bếp trà ở trước mặt.

Xe ngựa vòng đến nơi Ngô Vương thị nói.

Khu Bằng Kiều ngày nay cũng coi như phồn vinh, người đến người đi, tiếng rao hàng nhộn nhịp không ngừng bên tai.

Xe ngựa không có đi đường chính của khu Bằng Kiều mà vòng đến phía sau một ngõ hẻm.

Nơi này không phải là cửa hiệu sát mặt tiền đường, mà là sân nhỏ phía sau cửa hiệu ở mặt tiền đường.

Không ồn ào giống như trên đường phố phồn hoa, mặt trời chiều ngã về tây, không ít nhà toả ra khói bếp.

Xe ngựa vừa đi vừa nghỉ. Xa phu không ngừng hỏi người ta sân của hàng rèn Ngô gia ở nơi nào.

Hàng xóm nhìn thấy xe ngựa lộng lẫy như vậy chưa từng chạy qua con hẻm nhỏ này của bọn họ. Bề ngang của xe ngựa kia gần như chặn kín toàn bộ con hẻm nhỏ! Nếu con hẻm nhỏ hơn một tí thì xe ngựa cũng không đi thông qua được! Không cần suy nghĩ cũng biết nhất định là nhà giàu! Nói không chừng còn là hoàng thân quốc thích đó!

Ngô gia này được vận may gì đây? Lại có người có mặt mũi như vậy tìm tới cửa?

Hàng xóm vừa chỉ đường, vừa hiếu kỳ chạy đi truyền tin tức, cùng nhau chạy đuổi theo xe ngựa đi đến Ngô gia.

Yên Vũ vốn muốn dừng xe ngựa ở bên ngoài hẻm.

Nơi này không phải là chỗ nhà quan, đường xá đều xây hơi hẹp, xe ngựa của Tuyên Thiệu quá lớn, đi lại bất tiện.

Nhưng Tuyên Thiệu vì lo lắng nàng đang mang thai, đi bộ trong hẻm quá mức mệt nhọc, không chịu ngồi xe đi bộ.

Khi xe ngựa, dưới sự chỉ điểm của hàng xóm, dừng ở cửa của Ngô gia thì người nhà họ Ngô đã ra đón từ rất sớm.

Lục Bình nhảy xuống xe, Tuyên Thiệu kéo Yên Vũ lại, ngồi yên ở trên xe.

“Vị nào là chủ nhà của Ngô gia?” Lục Bình nhìn mọi người vây quanh mình và xe ngựa nhưng cũng không dám tiến lên trước, cất giọng hỏi.

“Là, là ta!” Một người đàn ông tuổi gần bốn mươi đứng ra từ trong đám người, hết sức tò mò nhưng lại có vài phần khiếp sợ, trả lời.

Ánh mắt của mọi người đều ở trên người của Lục Bình, nhìn từ trên xuống dưới.

Lục Bình gật đầu với ông ta. “Nghe nói gia đình người có một bé gái năm tuổi thật là lanh lợi, có thể dẫn ra cho ta gặp hay không?”

Lục Bình đi thẳng vào vấn đề.

Người đàn ông họ Ngô còn đứng sững sờ ở cửa. Hàng xóm ở một bên chột lửng hần, thấp giọng nói: “Còn không mau đi, là nói cháu nội gái của người đó, nhanh đi, đây là quý nhân người ta coi trọng đấy?”

“Hả, à...” Người đàn ông họ Ngô còn hơi sững sờ. Hàng xóm nhắc nhở kêu hần trở về viện, đi tìm cháu gái của mình.

Một người phụ nữ tuổi tác tương tự người đàn ông họ Ngô ở bên cạnh tiến lên, thấp thỏm hỏi: “Vị tiểu thư này, ngài muốn tìm Linh nhi làm gì?”

Lục Bình xoay mặt nhìn bà ta. “Bà là?”

“À, vừa rồi là chồng của ta.” Người phụ nữ xoa tay lên tạp dề ở trước người, nói.

Lục Bình gật đầu. “Phu nhân nhà ta nghe nói cháu gái của người lanh lợi hiểu chuyện, định mang về nuôi ở bên người.”

Người phụ nữ nghe vậy, con người đảo một vòng. “Chuyện này... Đây là muốn mua Linh nhi?”

Lục Bình nghe vậy, hơi nhíu mày. “Người nói vậy, cũng có thể.”

Trong bụng người phụ nữ nghĩ ngợi, lắc đầu. “Vậy không được. Đó là cháu nội gái của ta, đứa bé này đáng thương. Mẹ của nó nhẫn tâm làm ra chuyện như vậy, khiến cho nó thành cô nhi... Bây giờ ngược lại hai ông bà gia chúng tôi nuôi nó, cha của nó cũng chỉ có một đứa con gái là nó, các người mua nó đi chẳng phải là khiến cho cha của nó sau này ngay cả một người viếng mồ mả, đốt giấy tiền vàng bạc cũng bị mất sao?”

Lục Bình đánh giá người phụ nữ này từ trên xuống dưới, thấy người phụ nữ nhìn chằm chằm quần áo màu sắc rực rỡ của mình, dáng vẻ con người gần như muốn rớt ra ngoài, biết bà ta không phải là không muốn bán cháu gái của mình, e là muốn nhiều thêm một chút bạc.

Liên gật đầu. “Vậy cũng không sao. Dù sao thì bên cạnh phu nhân của ta cũng không ít người hầu hạ.”

Nói xong, Lục Bình cũng không chờ cô bé kia được mang đến, liền muốn xoay người lên xe.

Hàng xóm ở bên cạnh nhìn thấy đều tiến lên khuyên nhủ: “Ngô Lý thị, bà hồ đồ à. Đây vừa nhìn là biết nhà giàu sang, cha mẹ của nó đều đã mất, bây giờ hai ông bà già các người còn theo ở nhà của lão nhị, sau này ai tới lo liệu chuyện của Linh nhi?”

“Đúng vậy. Bà nhìn cái xe ngựa lớn này đi, bà nhìn quần áo, nữ trang của người ta đi, toàn bộ khu Bằng Kiều có nhà nào có thể sánh được sao? Linh nhi của nhà bà có đi cũng là mạng hưởng phúc!”

Lúc này một người ở bên cạnh khẽ nói thầm: “Bán Linh nhi đi sớm, cũng giảm được đi theo các người bị giày vò, nhìn một bé gái nhỏ như vậy sống bên cạnh các người cũng không biết mấy ngày.”

Có lẽ là bị tư thế muốn lên xe của Lục Bình dọa cho.

Người phụ nữ kia cũng không ngờ người này nói đi là sẽ đi. May mà lời của hàng xóm ở bên cạnh cho bà ta bậc thang xuống. “Ấy, ấy, ngài đừng đi ạ! Ta nghe thấy tất cả mọi người nói có lý, chuyện này cũng không phải là không thể thương lượng.”

Lục Bình cười khẽ, xoay người trở lại. “Có thể thương lượng?”

“Có thể, có thể!” Người phụ nữ gật đầu liên tục không ngừng.

“Nhường một chút, nhường một chút.” Người đàn ông họ Ngô rời đi tìm cháu gái chen vào từ phía sau đám người.

Trong tay còn dắt một bé gái nhỏ xíu gầy teo.

Bé gái cúi gằm đầu, quần áo vừa bẩn vừa cũ. Tóc tai lộn xộn không chịu nổi, còn dính chút lá cỏ. Giày trên chân còn bị lủng, ngón chân cái lòi ra ngoài.

Lén nhìn mọi người, có lẽ là cảm thấy xấu hổ, nó ra sức muốn cho ngón chân lui về trong giày.

Nhưng có lẽ là giày quá nhỏ, cũng quá cũ, chân của nó ngộ nguậy vài cái lại khiến cho giày rách càng lớn hơn, thêm ngón chân thứ hai cũng lòi ra ngoài.

Người phụ nữ thấy đầu chân mày của Lục Bình cau lại, tiến lên tát một cái vào ót của bé gái. “Nha đầu ngu xuẩn, không nhìn thấy quý nhân tới sao? Gọi tiểu thư!”

“Tiểu, tiểu thư...” Đứa bé gái khiếp sợ, giọng nói rất nhỏ.

Đầu chân mày của Lục Bình càng cau chặt hơn.

“Ồ ngu, lớn tiếng một chút!”

Nhìn thấy người phụ nữ kia còn muốn đưa tay đánh nữa, Lục Bình bước nhanh đến, giơ tay nắm lấy tay của người phụ nữ. “Sao người đánh đứa con nít chứ?”

“À... Đứa bé này cứng đầu, lại không hiểu chuyện, không đánh không nên thân.” Người phụ nữ chê bai nói.

Lục Bình nhìn nhìn quần áo của người phụ nữ cùng chồng bà ta, mặc dù không tính là lộng lẫy nhưng cũng ngăn nắp sạch sẽ, vải mới tinh.

Sao quần áo trên người một đứa bé gái năm tuổi lại vừa bẩn vừa cũ, đã nhìn không ra màu sắc nguyên thủy, rõ ràng còn có dấu chắp vá qua.

“Không cần nhiều lời khác, phu nhân của ta mua con bé, muốn bao nhiêu bạc?” Lục Bình đưa tay kéo tay của đứa bé từ trong tay của người đàn ông qua.

Con bé sợ hãi rụt về sau lưng người đàn ông.

Len lén nâng mắt khiếp sợ nhìn Lục Bình, nhưng lại nhanh chóng cúi đầu.

Người phụ nữ nhìn thấy, từ phía sau đẩy con bé một cái, đẩy nó tới trước mặt Lục Bình.

Lục Bình ngồi xổm nửa người xuống, nhìn con bé, dịu dàng hỏi: “Ta là Lục Bình, muội tên là gì? Phu nhân của ta rất tốt, không đánh người cũng không mắng người, muội theo ta về, làm nha hoàn bên người phu nhân nhé?”

Ngồi xổm người xuống, Lục Bình mới thấy mặt mũi con bé. Mắt của con bé rất lớn, đôi mắt rất trong trẻo, chẳng qua lúc này lại chứa chút nước mắt. Khuôn mặt nhỏ nhắn, rất gầy. Trên mặt cũng bẩn thỉu.

Hơn nữa con bé thấp hơn một đầu người so với đứa bé năm tuổi trong ấn tượng của nàng ta.

Con bé nghe vậy cắn cắn ngón tay, giọng rất khẽ, hỏi: “Thật sự không đánh người, cũng không mắng chửi người sao?”

Lục Bình nghiêm trang gật đầu. Nhìn thấy ánh mắt của con bé rõ ràng tràn đầy khát vọng nhưng lại vô cùng sợ hãi, nàng không biết sao ngực lại ê ẩm. “Thật sự.”

“Vậy... cho cơm ăn không?” Con bé quay đầu lại nhìn thoáng qua ông bà nội của mình, lại khẽ hỏi một câu.

“Cho, mỗi bữa đều có thể ăn no nê, không chỉ cho cơm ăn mà còn cho quần áo đẹp mặc.” Lục Bình chịu đựng chua xót trong lòng, trịnh trọng gật đầu.

“Ừm... Còn phải hỏi ông bà...” Con bé cắn cắn ngón tay.

Lục Bình đứng lên, nắm lấy tay của con bé. “Nghĩ xong chưa? Muốn bao nhiêu bạc?”

“Chuyện này... Ít nhất, ít nhất cũng phải đưa mười xâu tiền chứ?” Người đàn ông họ Ngô liếc nhìn vợ của ông ta, nói.

“Mười xâu? Ta nói này lão Ngô, ông muốn cũng quá nhiều đó?” Một người đàn ông thân hình hơi mập trong đám người vừa cười nhỉnh vừa nói. “Con gái của ta xấp xỉ tuổi với Linh nhi, đưa năm xâu là cho người ta mang đi làm nha hoàn đó!”

“Con gái nhà ta cũng bán năm xâu!”

“Nói bậy! Con gái nhà ta ba xâu bạc, ba xâu là để cho người ta mang đi.”

...Xung quanh lại vang lên tiếng ồn ào.

Lục Bình chỉ cười nhìn hai vợ chồng Ngô gia, cũng không nói.

Người đàn ông họ Ngô hơi nóng ruột, vẫy tay với người vây xung quanh nhìn, nói: “Đừng làm rộn, đừng làm rộn. Các người muốn bán con gái cũng phải quý nhân người ta muốn chứ? Đừng ồn ào vớ vẩn!”

Lục Bình ngược lại cũng không cảm thấy mười xâu tiền mua một cô bé là nhiều. Tuyên gia giàu có dĩ nhiên không cần nói. Vì nguyên nhân công tử lúc nhỏ suýt bị mất mạng, không biết là vì đối nghịch với Tuyên đại nhân hay là vì nuôi dưỡng tinh thần nên trong đời sống vật chất càng có thể nói là xa hoa lãng phí.

Đừng nói mười xâu, cho dù một trăm xâu, một ngàn xâu, chỉ cần thiếu phu nhân muốn mua là công tử nhất định cũng sẽ không chớp mắt một cái.

Có thể thấy vợ chồng họ Ngô đối với Linh nhi cũng không tốt, lúc này Lục Bình lại không muốn hỏi cho bọn họ như vậy.

“Ba xâu tiền. Các người đồng ý thì ta mang đi. Các người không đồng ý, ta nghĩ đến bây giờ người hầu hạ bên cạnh phu nhân của ta cũng không ít.” Lục Bình nhìn thoáng qua xung quanh một cái.

“Chuyện này...”

“Vậy không được!”

Người đàn ông họ Ngô còn đang do dự, vợ ông ta đã lớn tiếng phản đối.

“Ít nhất, ít nhất cũng phải tám xâu! Con gái của nhà bọn họ không thông minh bằng Linh nhi của chúng tôi! Nha đầu này, đừng thấy còn nhỏ tuổi, vóc dáng nhỏ nhắn, nhưng việc gì cũng có thể làm! Thối lửa nấu cơm, nuôi heo nuôi gà, mọi thứ nó đều làm được!” Người phụ nữ rộng họng nói.

Yên Vũ biết Tuyên Thiệu bận rộn, lúc này hai người ngồi trên xe, mặc dù sắc mặt của Tuyên Thiệu bình tĩnh, nhìn không ra một chút đáng vẻ gấp gáp gì.

Nhưng nàng không muốn làm những chuyện vô vị này, kéo dài thời gian của hắn.

Hơn nữa, liên lạc với An Niệm Chi sớm một chút cũng lấy được thuốc giải sớm một chút. Sao Lục Bình vì vài xâu tiền mà cùng người lời qua tiếng lại?

Yên Vũ hắng giọng một cái.

Tuyên Thiệu mỉm cười nhìn nàng. “Không sao, bận rộn nhiều ngày nay, khó có được một chút nhàn rỗi cùng nàng, xem như nghe náo nhiệt đi.”

Yên Vũ lắc đầu. Mình có nhàn rỗi cũng nên ở nhà, thoải mái nằm xuống. Nằm trong xe ngựa, Mục Thanh Thanh còn nằm ở bên cạnh, bên ngoài ồn ào rối loạn, được coi là nhàn hạ cái gì?

“Lục Bình, người lằng phí nhiều thời gian với bọn họ làm gì? Nói cho bọn họ biết là con dâu bọn họ cầu xin nha môn thu nhận con gái của nàng ta làm nha hoàn, chúng ta cho bạc đó là tâm ý. Để cho nha môn tới, người của nha môn còn có thể cho bọn họ bạc, cò kè mặc cả cùng bọn họ sao?”

Trong xe ngựa đột nhiên truyền tới một giọng nữ trong trẻo nhưng lộ ra uy nghiêm.

Giọng nói không tính là lớn nhưng khiến cho người vây quanh xem náo nhiệt đều sững sốt.

Bốn bề thoáng chốc yên lặng xuống.

Vì sao con dâu của Ngô gia vào ngục, mọi người đều biết, cũng đều rõ mấy ngày nữa thì con dâu của Ngô gia sẽ bị chặt đầu.

Cho nên giọng nói truyền ra trong xe ngựa, tất cả mọi người rất tin không nghi ngờ gì.

Nghe vậy, rốt cuộc yên lặng lui lại vài bước, cách xa vợ chồng nhà họ Ngô một chút, tựa như là muốn phải sạch quan hệ với Ngô gia.

Vợ chồng Ngô gia vừa nghe lời này cũng bị dọa sợ, sắc mặt đều trở nên khó coi.

“Vốn, vốn là có chuyện như vậy à... Chúng, chúng tôi vốn không biết ạ...” Người vợ Ngô gia lui hai bước về sau lưng chồng của bà ta, nhỏ giọng nói lầm bầm.

Người đàn ông họ Ngô trừng mắt liếc bà ta, khom người cười. “Tiểu thư ngài nói bao nhiêu thì bấy nhiêu, chúng tôi không tranh...”

Lục Bình cũng nghĩ tới công tử còn có thật nhiều chuyện phải vất vả, lười ở đây tính toán với bọn họ, quay lại chỗ xa phu mang tới ba xâu tiền, đưa cho người đàn ông họ Ngô. “Sáng sớm ngày mai có người đến cùng các người đi nha môn ký khế ước bán thân.”

“Dạ, dạ...” Người đàn ông họ Ngô cúi đầu khom lưng nhận lấy tiền.

Lục Bình kéo đứa bé trèo lên xe ngựa.

Xa phu xua tan mọi người, chậm rãi chạy xe ngựa ra ngõ hẻm.

Đứa bé gái lên xe ngựa, thấy Tuyên Thiệu và Yên Vũ trước.

Tựa như người chưa từng thấy qua đất thiêng nảy sinh hiền tài, hoàn toàn ngây ngốc đứng bất động nhìn ở đằng kia.

Xe ngựa ra khỏi ngõ hẻm, xa phu vung roi ngựa, ngựa chạy vùng lên.

Con bé đứng không vững, suýt nữa ngã cắm đầu xuống chiếc bàn con bằng ngà voi.

May mà Lục Bình nhanh tay lẹ mắt bắt lại con bé.

Lúc này con bé mới nhìn thấy người vẫn nằm trên sàng, sợ đến đập đập hai bước lui đến trong góc buồng xe, trợn to hai mắt dò xét trên mặt mấy người ở trong xe, không dám thở mạnh một chút nào.

Lục Bình thấy gương mặt con bé và Ngô Vương thị giống nhau đến mấy phần.

Nghĩ đến qua không bao lâu, hoặc là ngay tối nay Ngô Vương thị sẽ chết ở trong lãnh cung thay cho Mục Thanh Thanh, trong lòng nhin không được chua xót một trận.

“Đừng sợ, là mẹ người nhờ ta chăm sóc cho người.” Yên Vũ nhẹ nhàng nói.

Con bé chớp mắt nhìn nàng, nước mắt liền chảy xuống, nức nở nói: “Người... Người thật sự gặp qua mẹ con?”

Yên Vũ gật đầu. “Vâng, mẹ người rất nhớ người, sợ người ở chỗ này sống không được tốt cho nên nhờ ta nhận người đi, sau này người sẽ ở nhà của ta.”

Yên Vũ nhìn nhìn quần áo, khuôn mặt nhỏ đen, ốm đói của con bé, nói tiếp: “Sau này người có thể ăn no mặc ấm, sẽ không có người ăn hiếp người.”

Con bé nhìn Lục Bình một chút, lại nhìn Yên Vũ, qua một hồi mới gật đầu. “Mẹ con... Mẹ con thế nào? Bọn họ nói mẹ con là người xấu, giết cha con... Mẹ con sẽ bị chém đầu? Là thật sao? Mẹ con không phải là người xấu... Phu nhân, người mau cứu mẹ đi?”

Yên Vũ nghe vậy trong lòng đau xót.

Năm đó lúc cả nhà nàng bị diệt, nàng bắt quá cũng chỉ lớn hơn con bé ở trước mặt này ba bốn tuổi.

Nhìn ánh mắt tội nghiệp của nó, giống như thấy được mình năm đó.

Tuyên Thiệu bỗng nhiên ôm vai của nàng, khiến cho trên người nàng ấm áp. Nàng ngoái đầu nhìn lại Tuyên Thiệu.

Khuôn mặt hắn cười ôn hoà, giống như ánh mặt trời sáng rõ xuyên thấu qua vẻ lo lắng, xua tan mây đen, xua tan tất cả không vui.

“Đúng, mẹ ngươi làm chuyện sai lầm nên bị trừng phạt. Nhưng mà tin rằng sau này bà ấy sẽ ở trên trời nhìn ngươi, nhờ ta chăm sóc cho ngươi, cho nên...ngươi phải thật tốt, đừng để cho mẹ ngươi ở trên trời lo lắng cho ngươi, có được hay không?” Yên Vũ quay sang, dịu dàng nói với con bé.

Con bé nghe vậy, cũng không có náo loạn khóc lớn, chỉ ngồi chồm hổm ở trong góc buồng xe, ôm đầu gối của mình, gơ lên bàn tay đen nhỏ sờ sờ nước mắt lăn xuống trên gò má.

Bụi đất trên tay lại khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn càng bẩn hơn.

Suốt đường về Tuyên phủ, con bé cũng không có nói gì khác nữa.

Mục Thanh Thanh bị người làm khiêng đi, nhốt lại.

Lục Bình dẫn con bé đi rửa mặt, thay quần áo.

Tuyên Thiệu và Yên Vũ về phòng chính trước. “Ta đi xem chỗ mẫu thân một chút, buổi tối còn có một số việc phải xử lý, có thể về hơi trễ, nàng không cần chờ ta, đi ngủ sớm đi.”

“Tướng công.” Yên Vũ kéo hắn. “Đêm nay... Đêm nay đi liên lạc với An Niệm Chi ngay chứ?”

Sớm đi lấy lại thuốc giải thì cũng sớm cứu tỉnh phụ thân!”

Tuyên Thiệu nghe vậy, hơi cụp mắt. “Nàng lừa ông ta thì không thể thể hiện ra nàng khẩn thiết. Đừng quá sốt ruột, chúng ta vẫn có thời gian.”

Nhưng Yên Vũ nắm tay hắn không buông ra.

Làm sao nàng có thể không nóng nảy. An Niệm Chi nói thời gian hôn mê càng lâu thì cơ hội cứu tỉnh càng nhỏ.

Bây giờ Mục Thanh Thanh đã bắt đến tay, dĩ nhiên là phải nhanh chút dùng nàng ta đổi về thuốc giải mới tốt, miễn cho đêm dài lắm mộng.

Tuyên Thiệu vỗ vỗ tay của nàng. “Đừng nóng vội, chờ ông ta tìm tới cửa. Tin rằng không qua ngày mai, ông ta nhất định sẽ chủ động đến đây. Ta cố gắng về sớm chút, chớ suy nghĩ quá nhiều, thân thể làm trọng, được không?”

Yên Vũ chỉ có thể gật đầu.

Sau khi Tuyên Thiệu rời đi không lâu.

Lục Bình liền dẫn con gái của Ngô Vương thị vào phòng chính.

Con bé thấy tất cả đều có vẻ mới lạ, một đôi mắt thật to tựa như không đủ dùng. Nhìn trái một cái, nhìn phải một cái, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ vẻ ngạc nhiên thú vị.

Đứa bé rửa mặt qua, thay quần áo cũ của con cái người làm. Tuy là cũ nhưng cũng tốt hơn rất nhiều so với ăn mặc trước đó của nó.

Người còn rất nhỏ gầy, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn rửa sạch sẽ ít ra cũng không có đen, bẩn như vậy, cả người thoạt nhìn hoạt bát lên khá nhiều.

Một đôi mắt to trong vắt cũng tràn ngập tinh thần.

“Phu nhân.” Đường như không có ông bà bên cạnh, con bé cũng không phải nhát như chuột, khá hiểu lễ nghi, cung kính khom người với Yên Vũ.

“Người tên là gì?” Yên Vũ ăn miếng bánh ngọt, dịu dàng hỏi.

“Con, con là Linh Nhi, Ngô Linh Nhi.” Con bé nói.

Yên Vũ gật đầu. “Linh Nhi, tên không tồi, ai đặt cho người?”

“Là mẹ của con.” Con bé cắn cắn đầu ngón tay của mình, nói.

Lục Bình nhìn thấy, tiến lên kéo tay của con bé xuống. “Ở trước mặt chủ tử không thể làm như thế, rất thất lễ, rất bất nhã.”

Linh Nhi nhìn nàng ta, nghe lời để tay xuống.

Con bé ngửi ngửi, mắt nhìn chăm chăm bánh ngọt trong tay Yên Vũ, đưa bàn tay vào miệng, nghĩ đến lời vừa rồi Lục Bình thì lại bỏ tay xuống.

“Đói bụng à?” Yên Vũ nhìn ánh mắt của con bé, nói.

Linh Nhi lắc đầu. “Vừa rồi Lục Bình tỷ tỷ đã cho con ăn, con ngửi thấy mùi bánh ngọt này hơi đặc biệt, mùi hoa quế.”

Yên Vũ cười khê. “Đúng, đây là bánh hoa quế, dùng hoa quế làm thành. Đến, thưởng cho người.”

“Hoa quế cũng có thể ăn sao?” Linh Nhi mở to hai mắt nhìn.

Lục Bình tiến lên nhận lấy cái đĩa, đưa tới trước mặt Linh Nhi, cười khê. “Làm tốt tự như là có thể ăn, còn không cảm ơn thiếu phu nhân?”

Hai tay của Linh Nhi chạm qua cái đĩa, trên mặt nở nụ cười thật to. “Cám ơn thiếu phu nhân, người thật là một người tốt!”

Nói xong liền cầm lên bánh ngọt ở trong đĩa, ăn miếng lớn. “Ôi, thật là thơm, ăn ngon thật.”

Con bé vừa ăn vừa mơ hồ nói không rõ.

Lục Bình hơi nhíu mày. “Ở trong phòng của chủ tử, ăn nhiều như người vậy cũng không phải thành...”

“Được rồi, Lục Bình.” Yên Vũ giơ tay lên kêu nàng ta ngừng lại. “Nó còn nhỏ, lại vừa tới, làm sao hiểu những điều này. Ta thấy nha đầu đó rất lanh lợi, sau này từ từ dạy là được. Người dẫn nó xuống dưới nghỉ ngơi đi.”

“Dạ, chủ tử. Nhà bếp nhỏ nói có thể dọn cơm.” Lục Bình nói.

Yên Vũ gật đầu. “Vậy dọn cơm đi.”

Lục Bình vừa dặt tay của Linh Nhi vừa lui ra ngoài.

Ăn xong một miếng bánh ngọt, một tay kia vẫn bưng cái đĩa, Linh Nhi bỗng nhiên ngửa đầu hỏi: “Tối nay có chân giò ăn sao?”

Lục Bình ngăn ra, cho là con bé thèm ăn. “Muội muốn ăn à? Hôm nay hơi trễ, ngày mai ta kêu phòng bếp làm cho muội, được không?”

Linh Nhi lắc đầu. “Không phải, muội đã ăn no. Muội đã ngửi thấy được mùi thịt giò! Từ trước đến nay muội chưa từng ăn thứ đó, nhưng mà khu Bằng Kiều có cửa hàng thịt heo của Trương gia, nơi đó có bán!”

“Mùi thịt giò à?” Lục Bình có chút dở khóc dở cười.

Ngoại trừ mùi hoa nhàn nhạt trong sân ra, nàng ta cũng không ngửi thấy được mùi thịt giò gì cả.

Yên Vũ đang ngồi trên ghế bành bằng gỗ lê vàng cũng thấy buồn cười, một đứa bé gái lớn như vậy rồi nhưng đó giờ chưa từng ăn thịt giò. “Buổi tối nấu không được, trưa mai sẽ bảo phòng bếp làm cho muối ăn.”

Linh Nhi phồng miệng, nhỏ giọng nói lầm bầm. “Muối thật sự không phải là thêm...”

Đúng lúc này, người của phòng bếp mang theo hộp đựng thức ăn đến gần.

Lục Bình liền kéo Linh Nhi qua một bên.

Nhỏ giọng nói với con bé: “Đi thôi, trong phòng của ta còn giường, muối hãy ngủ cùng ta.”

“Được!” Giọng trẻ con của Linh Nhi tràn đầy vẻ mừng rỡ.

Đứa bé này thật đúng là dễ dụ, lại dễ tha mãi.

Yên Vũ nghĩ như vậy. Nha hoàn hầu hạ bên người đã dọn bữa tối lên bàn.

Nàng đứng dậy đi tới cạnh bàn.

Vì nàng mang thai, ăn không ngon miệng, một ngày ba bữa đều vô cùng thanh đạm.

Phần nhiều thức ăn trên bàn là món chay, đều là nấm tuyết, củ kỷ*, đẳng sâm** các loại để bổ thân thể. Màu sắc của thức ăn trên bàn đều vô cùng nhạt nhẽo.

*củ kỷ còn gọi là quả sơn tra, tên tiếng Anh là wolfberry. Link tham khảo thêm: [s://translate.google.com/translate?hl=vi&sl=CN&u=baike.baidu.com/view/11163.htm&prev=search](https://translate.google.com/translate?hl=vi&sl=CN&u=baike.baidu.com/view/11163.htm&prev=search)

**đẳng sâm là một trong những thảo dược của Trung Quốc. Link tham khảo thêm: [s://translate.google.com/translate?hl=vi&sl=CN&u=baike.baidu.com/view/41140.htm&prev=search](https://translate.google.com/translate?hl=vi&sl=CN&u=baike.baidu.com/view/41140.htm&prev=search)

Nhưng đêm nay ngược lại có một món ăn, nước canh màu hồng nâu điểm chút rau quế, ngò rí nhỏ vụn màu xanh, nhìn cũng khiến người ta nhỏ dãi thêm ăn.

Yên Vũ liếc nhìn món ăn một cái, nhưng không nhận ra là món gì.

Nha hoàn đứng ở một bên gấp thức ăn liền gấp đồ ăn đến trong đĩa của nàng.

Cách rất gần, nàng chợt ngửi được mùi thịt nồng nặc.

Đã lâu không ăn được thịt, đến nay cũng có chút muốn ăn nhưng nàng sợ mình ăn vào sẽ ói, hơn nữa đây cũng là buổi tối.

“Không muốn thịt, dọn xuống đi.” Yên Vũ lắc đầu nói.

“Đây không phải là thịt.” Nha hoàn gấp thức ăn cười khê. “Là nhà bếp biết người muốn ăn nhưng không ăn được, đã vắt hết tâm tư làm ra, nghe mùi nhưng ăn sẽ không ngấy. Thiếu phu nhân, nếu không thì người nếm thử một chút?”

Yên Vũ hồ nghi nhìn thức ăn ở trong đĩa trước mặt. Nàng rõ ràng ngửi được mùi thịt, sao có thể không phải là thịt đây?

Nàng gấp lên bỏ vào trong miệng. Đầu tiên là một mùi thịt tràn ngập trong miệng, nhưng nhai kỹ thì cũng không khó phân biệt là mùi vị của bí đao.

Nhìn như thịt, ngửi có mùi thịt, nhưng thật không phải là thịt!

Cũng may nhờ tâm tư này của nhà bếp.

Ăn bí đao vô cùng ngon miệng, lẫn vào nước canh đậm mùi thịt nhưng dư vị vô tận, đã giải được nỗi thèm ăn, cũng không đến mức ngấy, càng không cần lo lắng ban đêm bỏ ăn.

Yên Vũ gật đầu, nhưng bỗng nhiên nghĩ tới điều gì.

Nàng chợt dừng miệng, để đứa xuống. “Đi, gọi về Lục Bình cùng với con bé Linh Nhi vừa mới vào phủ kia.”

Nha hoàn hầu hạ trong phòng ngẩn ra, chẳng biết thiếu phu nhân đang dùng thiện, vừa rồi còn thấy ăn thật vui vẻ, sao trong nháy mắt lại đặt đứa xuống vậy?

Nhưng dưới chân của nàng ta cũng không dừng, liền xoay người vén màn ra khỏi phòng.

Không bao lâu Lục Bình và Linh Nhi đã tới.

Lục Bình với vẻ mặt nghi hoặc.

Yên Vũ chỉ vào đĩa bí đao như thịt ở trước mặt, nói: “Linh Nhi, người nói người được mùi chân giò, là cái này à?”

Linh Nhi trở mắt nhìn, gật đầu, lại lắc đầu.

“Rốt cuộc là đúng hay không đúng?” Yên Vũ hỏi.

Linh Nhi ngẩng đầu nhìn nàng. “Đúng, con người được chính là mùi của nó, nhưng khi đó cách khá xa, con không ngửi rõ ràng. Cái đó và chân giò của hàng thịt Trương gia ở Bằng Kiều không phải một mùi!”

Yên Vũ nghe vậy, trên mặt hơi ngạc nhiên nhìn Linh Nhi.

Linh Nhi bị nàng nhìn đến không rõ vì sao.

Lục Bình cũng có chút sững sờ. Thiếu phu nhân đây là đang vui mừng cái gì vậy?

“Đến, người qua đây.” Yên Vũ vẫy vẫy tay với Linh Nhi.

Linh Nhi đi tới bên người Yên Vũ.

“Thức ăn này người đều biết chứ?” Yên Vũ chỉ chỉ trên bàn.

Linh Nhi lắc đầu. “Đa số không biết.”

“Không sao, để nàng ta nói cho người biết.” Yên Vũ gật đầu với nha hoàn gấp thức ăn ở bên cạnh.

Nha hoàn chỉ vào thức ăn ở trên bàn, nói từng tên món ăn.

Mọi người trong phòng đều nhìn Yên Vũ, chẳng biết nàng rốt cuộc muốn làm gì.

“Nhớ chưa?” Yên Vũ chỉ nhìn Linh Nhi, hỏi.

Linh Nhi gật đầu. “Nhớ.”

“Được, vậy người nhắm mắt lại.” Yên Vũ cười nói.

Linh Nhi nghe lời, nhắm mắt lại.

Yên Vũ đưa tay chìa đôi đũa qua, gấp một món ăn, cách mặt của Linh Nhi khoảng hai bàn tay, hỏi: “Đây là cái gì?”

“Cá trắm viên!” Con bé giòn già nói.

Lục Bình trợn tròn mắt.

Yên Vũ để cá xuống, lại gấp lên một món ăn, lần này lại cách mặt của Linh Nhi gấp đôi vừa rồi. “Đây là cái gì?”

“Đọt măng om!” Linh Nhi gần như không do dự nói ra tên món ăn.

Yên Vũ để đũa xuống, khẽ dùng muỗng múc một muỗng canh, lại cách mũi của Linh Nhi xa hơn chút.

“Đây là cái gì?”

“Đây là...” Linh Nhi giơ tay lên lại muốn cắn ngón tay, nhưng có lẽ nghĩ tới Lục Bình, lại để tay xuống.

Lúc này cái muỗng cầm trong tay Yên Vũ lại cách con bé quả thật hơi xa, gần như khoảng cách hai ba người.

“Đây là canh hạt dẻ tươi?” Linh Nhi hơi lưỡng lự nói.

“Trời...” Nha hoàn phân thức ăn nhận không được nói nhỏ. “Xa như vậy cũng có thể ngửi được, hơn nữa trên bàn này đặt đầy đồ ăn, động cái là có thể phân biệt ra được?”

Yên Vũ bỏ muỗng xuống, cười nói: “Mở mắt ra đi.”

Lúc này Linh Nhi mới mở mắt ra. “Con nói đúng không?”

Yên Vũ gật đầu. “Đều đúng hết. Lỗ mũi của ngươi nhạy như vậy!”

Linh Nhi ngưng ngưng cười một tiếng, phồng miệng thấp giọng nói: “Bà nội luôn mắng con là mũi chó, nói cho dù giấu đồ ăn ở đâu cũng không thể gạt được lỗ mũi của con... Thật ra, con cũng không muốn ăn vụng cái gì, nhưng mà con thật sự quá đói...”

Linh Nhi khiến cho toàn bộ người trong phòng đều yên lặng, trên mặt cũng đều hơi có vẻ đau lòng.

Yên Vũ sờ sờ đầu con bé. “Đứa bé ngoan, sau này cũng không đói chết nữa. Ngươi nhìn một chút, trên bàn có món gì thích ăn thì ngày mai kêu phòng bếp làm cho ngươi ăn, được chứ?”

Linh Nhi nhìn thoáng qua trên bàn, cắn cắn ngón tay, rồi lại nhanh chóng buông xuống, lắc đầu. “Không, không cần... Cái gì con cũng thích ăn, không kén ăn...”

Chứng thực suy đoán của mình, Yên Vũ kêu Lục Bình dẫn con bé xuống dưới.

Thật là không ngờ, ba xu tiền lại mua được một kỳ tài như vậy.

Khứu giác bén nhạy của Linh Nhi không phải là thường.

Thế gian đã có người thánh lực hơn người, khứu giác của Linh Nhi khác hẳn với người thường cũng không tính là kỳ. Nếu đào tạo tốt, nói không chừng sẽ có tác dụng lớn.

124. Chương 126: Cứu Chữa

Dùng xong bữa tối cũng không thấy Tuyên Thiệu trở về, Yên Vũ hơi mệt nên nằm trên giường.

Nghĩ đợi hần về thì mình dậy cũng được.

Nhưng giấc ngủ này liền ngủ thẳng đến sáng hôm sau.

Trời mới vừa tờ mờ sáng, nàng ngủ rất ổn nên thức sớm. Vừa mở mắt liền thấy khuôn mặt tuần tú phóng đại của Tuyên Thiệu.

“Chàng về khi nào vậy?” Yên Vũ chống tay đỡ người ngồi dậy từ trên giường.

Tuyên Thiệu cười khê. “Về lúc nửa đêm, vốn lo sẽ đánh thức nàng, ai ngờ nàng ngủ sâu như vậy, gọi cũng không thức.”

Yên Vũ không tin. “Sao lại vậy, thiếp đặc biệt giữ tinh thần, muốn đợi chàng về!”

Tuyên Thiệu ngồi ở cạnh giường. Yên Vũ ngửi thấy trên người hần có mùi sạch sẽ mát mẻ mới vừa tắm rửa qua, và lại thấy hần đúng là đã thay quần áo. Lúc này mới nửa tin lời của hần.

“Cao Khôn có liên hệ với chàng?” Vứt đề tài không quan trọng sang một bên, nàng vội hỏi.

“Ừm.” Tuyên Thiệu gật đầu. “Tối hôm qua, Cao Khôn kêu người tìm đến Hoàng thành ti, nói sáng hôm nay đưa người đến Cao phủ.”

Yên Vũ gật đầu. “Vậy còn chờ gì, mau để thiếp đứng lên.”

Tuyên Thiệu nâng mắt nhìn sắc trời ngoài cửa sổ một chút.

“Bây giờ? Còn rất sớm mà?”

Nhưng Yên Vũ có chút nóng nảy. Nếu đã quyết định văn hồi, đã quyết định cứu tỉnh Tuyên Văn Bình thì việc này không nên chậm trễ, nhất định phải dốc hết toàn lực.

Nàng hiểu rõ, đời này nàng thật sự rất muốn sống với Tuyên Thiệu thật tốt, cũng muốn sống với cha mẹ của Tuyên Thiệu thật tốt.

Nếu như thật sự cứu không tỉnh Tuyên Văn Bình... Vậy cả đời nàng đeo trên lưng tội lỗi độc chết phụ thân của Tuyên Thiệu. Điều này bảo nàng sau này làm sao đối mặt với Tuyên phu nhân, làm sao đối mặt với con của nàng và Tuyên Thiệu?

Nếu con hỏi ông nội đâu rồi? Nàng trả lời như thế nào?

Nếu tương lai con lớn lên, biết là chính tay mẹ của mình đầu độc ông nội của mình, nàng nên xử như thế nào?

Dứt khoát không ngủ được, Yên Vũ không để ý đến phản đối của Tuyên Thiệu, vẫn dậy thật sớm.

Sau khi để Lục Bình hầu hạ nàng tắm sơ, đơn giản dùng đồ ăn sáng liền bắt đầu kế hoạch hôm nay làm thế nào lấy được thuốc giải.

Để chuyện buổi sáng có thể thuận lợi ổn thoả, hôm nay Tuyên Thiệu không đi Hoàng thành ti mà ở lại trong nhà.

Yên Vũ bàn bạc tỉ mỉ từng chi tiết với hắn.

Nhìn thấy trời đã sáng choang, Yên Vũ càng ngồi không yên.

“Đi thôi!” Yên Vũ đứng lên nói.

Mặc dù Tuyên Thiệu nhìn bề ngoài rất bình tĩnh, nhưng thật ra trong nội tâm cũng gấp gáp không thôi.

Đêm qua Mục Thanh Thanh tỉnh lại dùng cơm, la hét ầm ĩ một buổi tối, đến nửa đêm mới ngủ.

Sáng sớm hôm nay thức dậy lại bị người đổ thuốc mê, bây giờ vẫn còn mê man.

Vẫn như cũ ngồi xe ngựa của Tuyên Thiệu, Mục Thanh Thanh bị an trí ở trong gian phòng phía sau.

Xe ngựa nhẹ nhàng chạy về phía Cao phủ.

Tay Yên Vũ nắm chặt lại với nhau.

Tuyên Thiệu giờ tay nắm tay nàng trong lòng bàn tay. “Đừng khẩn trương, ta biết nàng rất muốn cứu tỉnh ông ấy, ta cũng biết nàng đã tận lực, cho nên...”

Yên Vũ giờ tay lên bịt miệng của Tuyên Thiệu. “Cho nên, thiếp nhất định sẽ lấy được thuốc giải, cứu tỉnh phụ thân! Nhất định!”

Tuyên Thiệu nghe vậy nhìn nàng. Bóng dáng của nàng rõ ràng trong con ngươi đen như hắc diệu thạch của hắn.

Tay nàng không tự chủ dùng sức, hiện lên nội tâm của nàng kiên định.

Xe ngựa dừng lại bên ngoài Cao phủ.

Xa phu đi gọi cửa.

Không bao lâu, quản gia của phủ Cao Khôn liền xuất hiện.

Tuyên Thiệu đỡ Yên Vũ xuống xe ngựa, hai người vào Cao phủ.

Xe ngựa thì tiến vào từ cửa hông.

Hai người được mời đến phòng khách. Cao Khôn đang ngồi trong phòng khách uống trà, chờ bọn họ.

“Tuyên công tử vậy mà tới sớm.” Cao Khôn cười như không cười, nói.

Tuyên Thiệu nhân nhặt liếc hắn một cái, cũng không để ý tới hắn.

“Mời Tuyên công tử ngồi ở đây, ta dẫn thiếu phu nhân đi gặp người ấy một chút.” Cao Khôn đứng lên nói.

“Ta đi với nàng.” Tuyên Thiệu cầm tay của Yên Vũ.

Cao Khôn lắc đầu. “Vậy không được. An thần y nói ông ấy chỉ gặp Tuyên thiếu phu nhân, không gặp người.”

“Tại sao?” Tuyên Thiệu hừ lạnh, nói.

Cao Khôn nhếch miệng cười. “Tại sao? Không tại sao cả. Ta chỉ biết, nếu như các người không làm theo An thần y thì e rằng không lấy được thứ các người muốn có.”

Yên Vũ nắm tay của Tuyên Thiệu. “Không sao đâu, chàng không cần phải lo lắng.”

Nàng đang muốn rút tay ra khỏi lòng bàn tay hắn, nhưng Tuyên Thiệu nắm chặt hơn nữa. “Bất kể như thế nào, bảo vệ tốt bản thân là quan trọng nhất! Nếu ông ta... không chịu đưa, nàng không nên cậy mạnh, chúng ta sẽ nghĩ biện pháp khác. Nàng... nhất định phải toàn thân trở ra!”

Yên Vũ khẽ cười, gật đầu. “Yên tâm, thiệp hiểu rồi.”

Nơi này là Cao phủ, giữa thanh thiên bạch nhật, ám vệ cũng không bảo vệ sát bên người được.

Tuyên Thiệu chỉ có thể đưa mắt nhìn Yên Vũ đi theo Cao Khôn chậm rãi ra khỏi phòng khách.

Yên Vũ bảo hắn đừng lo lắng, làm sao hắn lại có thể không lo lắng đây?

Tuy rằng An Niệm Chi là cậu của Yên Vũ, nhưng tính tình An Niệm Chi quái đản, nhìn lần trước cũng không thấy ông ta đối với Yên Vũ có bao nhiêu tình cảm.

Lòng Yên Vũ muốn vãn hồi lại tính mạng của cha mình, hắn thấy rất rõ ràng. Chỉ sợ nàng sẽ kèm chế không nổi ở trước mặt An Niệm Chi. Nếu ông ta làm khó nàng...

Tuyên Thiệu chỉ cảm thấy đứng ngồi không yên.

Yên Vũ theo Cao Khôn đi tới hậu viện. Cao Khôn dừng ở bên ngoài lùm cây rậm rạp.

Để Yên Vũ đi vào một mình.

Yên Vũ tập trung tinh thần lắng nghe, chậm rãi bước vào.

Bên trong hậu viện chỉ có một mình An Niệm Chi, hơn nữa lúc này ông ta đang chờ ở trong viện, không như ngày thường ở bên trong nhà ẩm trồng hoa.

Tâm trạng của Yên Vũ ổn định không ít, bước chân lại càng nhanh hơn một chút.

Băng qua lùm cây, con đường đá xanh trong viện được quét dọn vô cùng sạch sẽ.

An Niệm Chi đứng ở cửa chái nhà bên cạnh nhà ẩm trồng hoa, nhìn thấy Yên Vũ đi tới, vẫy vẫy tay với nàng.

Yên Vũ đi đến gần.

“Mục Thanh Thanh đâu?” An Niệm Chi trực tiếp hỏi.

“Ở trên xe ngựa.” Yên Vũ dừng một chút. “Thuốc giải, cậu điều chế xong chưa?”

An Niệm Chi đưa tay lấy ra một bình nhỏ màu trắng từ trong lòng, giống như đúc với cái bình đựng thuốc độc mà ông ta đưa cho Yên Vũ trước đây.

Yên Vũ nhú mào, hoài nghi nhận lấy. “Đây là thuốc giải?”

An Niệm Chi liếc nàng một cái. “Người nghi ngờ à?”

Yên Vũ mím miệng. “Cậu có thể cho ta phương thuốc của thuốc giải không?”

An Niệm Chi xuy cười một tiếng. “Sao? Người không tin cậu?”

Yên Vũ lắc đầu. “Chẳng phải cậu cũng không tin ta sao?”

An Niệm Chi hừ nói: “Đây là thuốc giải. Nếu ta muốn giết Tuyên Văn Bình không cần phiền phức như vậy, chỉ cần không cho người thuốc giải thì không quá ba ngày ông ta sẽ tắt thở. Tin hay không tùy người, dù sao thì ta cũng đã đưa thuốc cho người rồi!”

Yên Vũ nhú mày, siết chặt bình sứ. “Đã là thuốc giải thì tại sao cậu không chịu đưa phương thuốc cho ta?”

“Dù cho người, các người cũng không làm được.” An Niệm Chi nói vô cùng ngạo nghễ. “Tin thì dùng thuốc giải cứu ông ta, không tin thì chờ nhìn ông ta chết.”

Nói xong, ông ta không tiếng động mà cười, trên mặt lộ vẻ đạt được như ý, cười châm chọc.

Yên Vũ hơi híp mắt nhìn ông ta. An Niệm Chi dường như rất thích cảm giác đẩy người ta vào đường cùng, phải làm theo lời của ông ta. Đã từng vậy, bây giờ cũng vậy.

“Được rồi, ta không có thời gian ở đây nói lời vô ích với người, kêu người đưa Mục Thanh Thanh tới đi.”

Yên Vũ còn muốn nói gì nữa nhưng nhìn thấy An Niệm Chi ngửa đầu thở dài một tiếng.

“Hơn tám năm rồi... Rốt cuộc chờ đến ngày hôm nay. Tám năm, với ta mà nói cũng khá dài, so với dĩ vãng càng thêm dài đằng đẳng... Ngọc Chi...” Ông ta khẽ lẩm bẩm.

Yên Vũ nghe vậy, nhú mày, tiến lên một bước.

“Cậu, cậu dự định làm như thế nào để linh hồn của mẫu thân tỉnh lại từ trên người của Mục Thanh Thanh? Cậu có bao nhiêu phần trăm chắc chắn? Chuyện này nghe huyền hoặc như vậy... Cậu...”

“Người biết cái gì?” An Niệm Chi lạnh lùng liếc nàng một cái. “Người đã lấy được thuốc giải, còn không mau đi!”

“Đó là mẫu thân của ta. Cho dù cậu định làm gì, ta đều có quyền được biết!” Yên Vũ kiên định nói.

Trên mặt An Niệm Chi khinh thường. “Mẫu thân của người? Người đã làm qua cái gì vì bà ấy chưa? Cuối cùng biết được chân tướng, báo thù cho bà ấy, bây giờ thì sao? Lại luyến tiếc người yêu của người, trăm phương ngàn kế muốn lấy được thuốc giải, còn nói cái gì là để cho Tuyên Văn Bình nhìn Tuyên Thiệu gần gũi người, đau thấu tim gan! Trong lòng người nghĩ như thế nào, người rõ ràng nhất! Người có tư cách gì ở chỗ này nói về mẹ của người với ta?”

Đầu chân mày Yên Vũ nhíu chặt lại với nhau. “Muốn báo thù chính là ông! Mặc dù mẫu thân bị người ta hại chết, nhưng khi mẫu thân còn sống luôn rộng lượng khoan dung, bà ấy chưa chắc chắn niệm không quên đối với báo thù như ông vậy! Bà ấy sinh ra ta, nuôi dưỡng ta, cho dù ta chưa từng làm cái gì cho bà ấy, chưa từng ở bên cạnh bà ấy tận hiếu đạo một ngày nào nhưng cũng không thay đổi được sự thật bà ấy là mẫu thân của ta, ta là con gái của bà ấy! Ông bắt quá chỉ là ca ca của bà ấy, gần gũi hơn ta, đưa con gái này sao?”

An Niệm Chi nghe vậy, mặt lộ vẻ giận, gơ tay lên muốn bắt lấy Yên Vũ.

“Mẫu thân của ta đang nhìn ông!” Yên Vũ kinh hãi, kêu lớn lên.

An Niệm Chi nghe vậy ngẩn ra, tay cũng dừng lại ở giữa không trung.

Ông ta nhìn khuôn mặt giống hệt An Ngọc Chi, hừ lạnh một tiếng, thu lại bàn tay như ưng trảo. “Nếu không phải thấy dung mạo người rất giống mẹ người, ta tuyệt đối không tha cho người! Thừa dịp trước khi ta đổi ý, cút!”

Yên Vũ nghiêng răng nghiêng lợi trong lòng, nhưng không biết làm thế nào với An Niệm Chi.

Tuyên Thiệu không ở đây, nàng không biết võ công, há có thể cứng rắn đối kháng với kẻ điên An Niệm Chi này.

Ở trong lòng ông ta chưa bao giờ coi mình là cháu gái, nếu không phải khuôn mặt của nàng giống mẫu thân, chỉ sợ lúc này đã không còn mạng.

Thuốc giải đã tới tay, mặc dù không lấy được phương thuốc, nhưng có thuốc ở đây, trở về để Lộ Nam Phi kiểm nghiệm một phen cũng tốt hơn so với không thu hoạch được gì.

Yên Vũ nhìn lưng lạnh lùng của An Niệm Chi, xoay người nhanh bước băng qua lùm cây, ra khỏi hậu viện.

Tuyên Thiệu đang chờ ở cổng trong, thấy nàng đi ra, lập tức tiến lên, hai tay nắm lấy vai nàng. “Nàng không sao chứ?”

Yên Vũ thở phào nhẹ nhõm. “Không sao, lấy được thuốc, không lấy được phương thuốc...”

Lời còn chưa dứt đã thấy Cao Khôn đi tới từ phía sau, vẻ mặt cười như không cười khiến người ta thấy đều muốn đập hai cước.

“Chuyện đã làm xong? Vậy còn không đi? Sao, muốn buổi trưa ở lại Cao phủ dùng bữa?” Cao Khôn nói. “Ừ không khéo, canh giờ ta xin nghỉ với hoàng thượng gần đến rồi, cũng nên vào cung thôi.”

Yên Vũ xoay người liếc hắt, cùng Tuyên Thiệu đi ra ngoài.

“Đúng rồi, đêm qua trong lãnh cung chợt nổi lên hỏa hoạn, Hiền phi bị biếm đã chết cháy trong lãnh cung, có người nói chết rất thê thảm, bị cháy đến mặt hoàn toàn biến dạng. Chuyện này Tuyên thiếu phu nhân biết không?” Cao Khôn không âm không dương* nói ở sau lưng bọn họ.

(*không âm không dương: là thành ngữ, có nghĩa không rõ ràng, mơ hồ)

Bước chân của Yên Vũ dừng lại nhưng lại nhanh chóng đi về phía trước.

“Cao tổng quản làm việc có lẽ là vô cùng thoả đáng, sẽ không lưu lại manh mối khiến cho người ta tìm kiếm, nghi ngờ phải không?”

Giọng điệu của Yên Vũ nghe tựa như không có việc gì.

Nhưng trong ngực không tránh được hơi thở dài, thở dài vì Ngô Vương thị hôm qua.

Vốn không phải là người gian ác tội ác tày trời gì, chỉ là không chịu nổi tướng công đánh đập tàn nhẫn mình và con gái, nhưng bất lực phản kháng mới đi lệch đường. Vô tội hơn rất nhiều so với những người trong cung này chà đạp tánh mạng của người khác, đùa giỡn đủ loại mảnh khoé để lên vị trí cao, nhưng phải uống mạng thế cho Mục Thanh Thanh như vậy, thật sự vô tội.

Cao Khôn thấy phản ứng của nàng không lớn nên mất hứng, đưa không được mấy bước liền để quản gia tiễn khách thay, mình thì xoay người đi nơi khác.

Tuyên Thiệu và Yên Vũ rời khỏi Cao phủ, ngồi xe ngựa chạy thẳng tới Tuyên phủ.

Yên Vũ lên xe ngựa, nhưng sắc mặt vẫn không tốt lắm.

Tuyên Thiệu nắm tay nàng, phát hiện lòng bàn tay nàng hơi lạnh, tay cũng đang run nhẹ.

“Có phải có chuyện gì xảy ra hay không?” Tuyên Thiệu khẽ hỏi.

Yên Vũ ngược mắt nhìn hắt một cái, trong bụng hơi do dự, nhưng nghĩ tới một người thì ít mưu, hai người thì nhiều mưu, nên chậm rãi mở miệng nói: “Thiếp nghĩ An Niệm Chi đã điên rồi... Chẳng biết không, ông ấy kêu chúng ta lấy Mục Thanh Thanh trao đổi thuốc giải là muốn mẹ của thiếp sống lại trên người Mục Thanh Thanh. Nhưng chuyện như vậy... Há sức người có thể làm được sao? Mục Thanh Thanh khởi tử hồi sinh có lẽ là ý trời, mẹ thiếp cũng đã qua đời tám năm... Không nói đến chuyện như thế này rốt cuộc có mấy phần chắc chắn, chỉ nói nếu ông ấy thật có thể cứu tinh mẫu thân, vậy mẫu thân bằng lòng tỉnh lại sao? Bà ấy tỉnh lại phải đối mặt với cái gì? Là phủ thừa tướng bị diệt tám năm trước, là thân nhân của bà qua đời. Thiếp nhớ tình cảm của mẹ và cha rất tốt, tình cảm của An Niệm Chi đối với mẹ lại dường như đã vượt xa khỏi tình huynh muội... Như vậy, mẹ thật sự sẽ bằng lòng được sống lại sao?”

Yên Vũ nói, đầu chân mày đã nhẹ nhú lên. Nàng khẽ lắc đầu. “Việc này khiến cho thiếp thật lo lắng... Thiếp không muốn... không muốn mặc An Niệm Chi làm bừa. Dù sao cũng là mẹ của thiếp!”

Tuyên Thiệu nắm tay nàng, trịnh trọng gật đầu. “Chẳng phải nàng nói, nghi ngờ di thể của mẫu thân bị giấu ở trong Cao phủ sao? Chúng ta đi đoạt lại!”

Yên Vũ nâng mắt nhìn hắt, thấy kiên định trong mắt của Tuyên Thiệu, trong lòng nàng tựa như bỗng nhiên có sức mạnh.

Quả nhiên, lo lắng của một người, hai người chia sẻ sẽ khác nhau.

Hắn ở bên cạnh nàng, giống như một gốc đại thụ có thể toàn tâm dựa vào, che mưa chắn gió cho nàng, phân ưu giải sầu cho nàng.

“Ừm, cứu tỉnh phụ thân trước, sau đó đoạt lại di thể của mẫu thân. Có lẽ chuyện ông ta muốn cứu tỉnh mẫu thân cũng không phải chốc lát là có thể làm được. Hay là trước tiên chúng ta cứu tỉnh phụ thân quan trọng hơn.” Yên Vũ cầm ngược lại tay hắn.

Hai người về tới Tuyên phủ.

Vốn Tuyên Thiệu tính cùng Yên Vũ mang thuốc giải đến chỗ phụ thân mẫu thân.

Nhưng Yên Vũ cảm thấy chột dạ, không có dũng khí đi đối mặt với bọn họ, không dám đi.

Mặc cho Tuyên Thiệu an ủi ra sao, nàng đều không nổi lên được dũng khí.

Nhưng khi một mình Tuyên Thiệu mang thuốc giải rời đi thì nàng lại nhớ tới thuốc giải này là An Niệm Chi cho, mặc dù An Niệm Chi bảo đảm là thuốc giải nhưng nàng cũng không tin An Niệm Chi được.

Nghĩ đến đây thì đứng ngồi không yên, cuối cùng kêu Lục Bình đỡ nàng đuối theo đến chính viện.

Đây là lần đầu tiên nàng bước vào chính viện, lần đầu tiên lại bước vào viện của Tuyên phu nhân sau khi hạ độc Tuyên Văn Bình.

Cảnh vật trước mắt vẫn như cũ, không thay đổi gì nhiều so với hơn mười ngày trước, nhưng cả người nàng, toàn tâm nàng, quan hệ của toàn bộ Tuyên gia ngược lại giống như đã trải qua cuộc bể dâu trong vòng mười ngày nay.

Lục Bình đỡ Yên Vũ tiến lên.

Nha hoàn canh giữ ở cửa nhìn thấy nàng, ánh mắt đều có chút trực tiếp, tựa như không ngờ rằng trải qua chuyện như thế này mà nàng còn dám xuất hiện ở đây.

Nhưng nói như thế nào thì bây giờ nàng vẫn là thiếu phu nhân của Tuyên gia.

Mặc dù nha hoàn trăm điều không tình nguyện nhưng vẫn nhún người hành lễ, giơ tay vén màn lên.

Lục Bình đỡ Yên Vũ bước vào phòng chính.

Lúc này Tuyên phu nhân và Tuyên Thiệu đang ngồi trên ghế bành bằng gỗ lê vàng trong phòng chính, thấy nàng vào thì ánh mắt đều ném về phía nàng.

Tuyên Thiệu có chút bất ngờ. Vừa rồi bất kể kể hắn nói như thế nào, khuyên như thế nào, nàng cũng không chịu tới. Bây giờ thì lại tự mình đuối đến.

Tuyên phu nhân nhìn Yên Vũ, vẻ mặt cũng không thay đổi gì, chỉ nhìn thoáng qua liền dời tầm mắt đi, cũng không có mở miệng đáp lại nàng.

“Mẫu thân.” Mặc dù trên mặt Yên Vũ có vẻ bình tĩnh nhưng nội tâm đã sớm gợn sóng không ngừng, vô cùng thấp thỏm, nàng nhún người hành lễ với Tuyên phu nhân.

Buổi gặp mặt này là không thể tránh, sớm muộn gì phải đối mặt với vấn đề. Nàng đã hạ quyết tâm sau này cùng Tuyên Thiệu sống thật tốt nên không thể trốn tránh cha mẹ của hắn.

Tuyên phu nhân nhàn nhạt gật đầu.

Yên Vũ đứng dậy, lui đến bên cạnh Tuyên Thiệu.

Tuyên Thiệu chỉ chỉ cái ghế ở bên cạnh, kêu nàng ngồi xuống. “Ta kêu người tìm Lộ Nam Phi đến, rốt cuộc có phải là thuốc giải hay không vẫn cần nhận biết một phen. Xưa nay An Niệm Chi tâm cơ nặng, cẩn thận chút dù sao vẫn không có sai.”

Yên Vũ gật đầu, nhẹ giọng nói: “Dạ, thiếp đuối theo cũng là ý này. Tuy ông ta nói là thuốc giải nhưng không chịu giao ra phương thuốc, ít nhiều gì cũng khiến cho lòng người không chắc.”

Hai người đang nói chuyện, Lộ Nam Phi đã chạy về từ bên ngoài.

Tuyên Thiệu giao bình sứ trắng cho Lộ Nam Phi.

125. Chương 127: Cực Khổ Cho Nàng

Ngồi hồi lâu nàng thật có chút mệt mỏi, sáng thức dậy quá sớm, lúc này cũng hơi buồn ngủ.

Đã qua thời gian ngộ thiện, nhưng mọi người vẫn ở trong phòng chính, chỉ lo chuyện giải độc cho Tuyên đại nhân nên đều đã quên còn có chuyện ngộ thiện này.

Yên Vũ trở lại trong viện của Tuyên Thiệu, Linh Nhi bật ra một câu. “Thơm quá!”

Nàng mới phát hiện trong bụng đã trống rỗng từ lâu, mình đói bụng.

Dùng xong ngộ thiện, dặn dò Lục Bình lưu ý động tĩnh của chính viện, nàng nằm trên giường chợp mắt một chốc.

“Đây là cái gì?”

“Đây là túi thơm, bên trong đựng cỏ thơm, bên ngoài thêm một ít hoa văn đẹp mắt, treo ở trên đầu giường của người có thể đuổi sâu bọ hoặc nâng cao tinh thần, cỏ thơm khác không có công dụng giống vậy.”

“Vậy mùi này là mùi cỏ thơm gì?”

“Đây là cỏ đẳng tâm còn thêm vào lá bạc hà.”

Yên Vũ mơ mơ màng màng không biết mình đã ngủ bao lâu, lúc tỉnh lại thì nghe bên ngoài phòng chính Linh Nhi và Lục Bình khẽ nói chuyện.

“Cái này dễ ngủ. Hy vọng sau này muội cũng có thể điều chế cỏ thơm ngủ ngon như vậy.”

Giọng nói của Linh Nhi mang theo non nớt nhưng giòn như ngọc va chạm, rất là dễ nghe.

“Lục Bình.” Yên Vũ khẽ gọi một tiếng.

Lục Bình cùng Linh Nhi lập tức đứng dậy. Linh Nhi đứng ở trước cửa, Lục Bình vén màn lên, vào phòng chính.

Yên Vũ ngồi dậy từ trên giường. “Bên chính viện thế nào rồi?”

Lục Bình tiến lên, vừa mặc quần áo cho nàng vừa nhẹ giọng nói: “Công tử kêu người đến nói sau khi Tuyên đại nhân tắm thuốc, mạch tượng đã ổn, hít thở cũng có lực hơn, nhưng người còn chưa có tỉnh.”

Yên Vũ gật đầu. Đã hôn mê lâu như vậy, tình huống có thể chuyển biến tốt là tốt rồi, sớm muộn sẽ tỉnh lại.

Gánh nặng trong lòng nàng dường như vào lúc này cũng nhẹ không ít.

Sau giờ ngộ, ngoài cửa sổ dường như nắng cũng rực rỡ hơn.

“Đi thôi, chúng ta đi xem.” Yên Vũ mặc quần áo xong, hơi gấp gáp nói.

“Công tử nói người không cần vội qua. Phu nhân vất vả đã lâu, thấy tình hình của lão gia chuyển biến tốt nên lúc này cũng đã ngủ. Lộ đại nhân mang người chăm sóc bên cạnh lão gia, công tử đã rời phủ. Công tử nói chờ hần trở về sẽ đi cùng thiếu phu nhân.” Lục Bình búi tóc cho nàng xong, nhẹ nhàng nói.

Lúc này Yên Vũ mới gạt đầu, thở ra một cái thật dài.

Đây tựa như miệng phun ra khí bắn đã đè nặng ở trong ngực lâu dài, cả người đều nhẹ nhõm, linh hoạt.

Tảng đá lớn đè ở trong lòng cũng vơi đi phân nửa. Tuy rằng thái độ bây giờ của Tuyên phu nhân đối với nàng không tính là tốt, còn không biết Tuyên đại nhân tỉnh lại thì nhìn nàng như thế nào.

Nhưng bất kể ra sao, hôm nay rốt cuộc thấy được chuyển biến tốt, tin rằng chỉ cần mình và Tuyên Thiệu kiên trì, luôn có một ngày nước chảy đá mòn.

Hơn nữa đợi khi Tuyên đại nhân thoát khỏi nguy hiểm, nàng và Tuyên Thiệu cũng đặt tinh thần vào chuyện đoạt lại di thể của mẫu thân.

Bản thân mình trước đây nhất định là bị tâm ma mê hoặc, sao nghĩ để An Niệm Chi làm cho mẫu thân sống lại chứ? Hơn nữa, mẫu thân qua đời đã tám năm... Tám năm, nàng từ một đứa trẻ ngây thơ không biết gì trưởng thành, sắp trở thành một người mẹ. Tám năm, bao nhiêu người đã quên lãng phủ thừa tướng to lớn trước đây. Tám năm, đủ để vật đổi sao dời, biến hoá nường dâu.

Mẫu thân luôn luôn là người yên tĩnh rộng lượng, bà ấy thật sự không muốn nghịch thiên cải mệnh, một mình sống lại từ trong hoạ diệt môn phải không?

Với tình cảm của An Niệm Chi đối với mẫu thân, nếu thật sự để ông ta làm mẫu thân sống lại, chỉ sợ cũng sẽ không để cho mình và mẫu thân gặp lại, chắc chắn là một mình độc bá toàn bộ mẫu thân.

Mẫu thân sẽ muốn như vậy sao?

Yên Vũ suy nghĩ đến đau đầu. Trước đây mình muốn giúp đỡ An Niệm Chi làm cho mẫu thân sống lại, nhất định là bị ma ám rồi! Thật là hoang đường!

Hôm nay Tuyên Thiệu trở về rất sớm. Mặt trời chiều vừa ngả về tây, Yên Vũ liền nghe thấy tiếng xe ngựa của hắn trở về trong viện.

Yên Vũ vội vàng đi tới trong sân chờ hắn. Hai người cùng nhau đi chính viện.

Tuyên phu nhân ngồi ở bên giường, đám người Lộ Nam Phi canh giữ ở ngoài phòng.

Yên Vũ vừa mới rảo bước tiến vào phòng chính, tâm liền không nhịn được nhảy nhót.

Nàng nghe được tiếng tim đập vững vàng của Tuyên đại nhân, tốt hơn rất nhiều so với trước đây.

Mặc dù không thấy sắc mặt của Tuyên đại nhân như thế nào, nhưng nhìn vẻ thư giãn trên mặt của Tuyên phu nhân đi từ phòng chính ra ngoài thì biết chắc chắn tình hình của Tuyên đại nhân không tệ.

“Mẫu thân cũng phải chăm sóc mình kỹ lưỡng, chớ để vất vả quá mức, con dâu bất hiếu xin mẫu thân sai khiến bất cứ lúc nào.” Yên Vũ cố lấy hết dũng khí mới nói ra những lời này với Tuyên phu nhân.

Cũng không phải là lấy lòng, từ trong thâm tâm nàng thật sự là nói như vậy.

Tuyên phu nhân lãnh đạm nhìn nàng một cái, muốn nói chút lời châm chọc nàng nhưng vừa nhìn Tuyên Thiệu đứng ở bên cạnh, cuối cùng nhịn xuống, chỉ hơi gật đầu. “Chỗ này không thiếu người, người chăm sóc bản thân cho tốt, đừng để như vài ngày trước, khiến cho người ta lo lắng cho người là được.”

Yên Vũ nhún người đáp ứng.

Đến nay nàng còn ít tháng, nhưng thèm ăn hơn trước đây khá nhiều, chỉ cần không ngửi thấy mùi dầu mỡ thì sẽ không có cảm giác mắc ói, không cảm giác ra thân thể có cái gì khác thường.

Đội Tuyên Thiệu thăm Tuyên đại nhân, nắm tay Tuyên đại nhân ngồi một mình ở bên giường một hồi.

Hai vợ chồng liền rời khỏi phòng chính.

Lộ Nam Phi ở lại bên ngoài sân của chính viện, để phòng tình huống bất cứ lúc nào tiện đi nhìn.

Đêm khuya hôm đó, Tuyên đại nhân chợt tỉnh lại.

Lộ Nam Phi là người đầu tiên chạy tới. Lúc hắn xuất hiện ở phòng chính thì Tuyên phu nhân đang nắm tay Tuyên đại nhân, ngoài miệng lộ vẻ cười nhưng lệ rơi đầy mặt.

Bà ta nhìn thấy Lộ Nam Phi tới, liền vội đứng dậy. “Đến, đến xem mạch cho lão gia một cái.”

Lộ Nam Phi nhìn sắc mặt của Tuyên đại nhân tuy suy yếu nhưng hai gò má đã có huyết sắc hồng hào, trong lòng biết Tuyên đại nhân quả thật là tốt lên nhiều.

Tiến đến đưa tay đặt lên mạch của Tuyên đại nhân, Tuyên đại nhân gật đầu với hắn.

Dù ông ta chưa mở miệng nói chuyện nhưng ánh mắt sáng trong.

“Dư độc bên trong cơ thể đại nhân còn chưa trừ sạch, bây giờ thân thể vẫn còn yếu, nếu muốn trừ sạch dư độc còn cần chút thời gian. Tổng thể đã không còn đáng ngại, điều dưỡng chút thời gian là có thể từ từ khôi phục.” Lộ Nam Phi chậm rãi nói. “Nhưng mà tâm mạch của đại nhân bị tổn thương, nội công...”

Tuyên Văn Bình khẽ lắc đầu một cái, trên mặt biểu lộ một nét cười khẽ.

“Có thể nhặt về cái mạng này đã là may mắn lớn lao, cái khác không cần xa xỉ cầu mong.”

Giọng của Tuyên đại nhân rất thấp, rất yếu ớt.

Nhưng trong giọng nói lại lộ ra cảm giác nhẹ nhàng.

“Ta nghe được tiếng của Thiệu nhi, biết mỗi ngày nó đều đến, chỉ là không mở mắt ra nhìn người tới thăm được. Đã bao lâu rồi Thiệu nhi không có như vậy?”

Trên mặt Tuyên Văn Bình lộ ý cười.

Tuyên phu nhân giơ khăn tay lên chậm chậm khoé mắt.

Lưu ma ma ở bên cạnh cũng cầm tay áo lau mắt.

“Chỉ lo vui mừng, cũng đã quên đi thông báo cho Thiệu nhi, chạng vạng hôm nay nó còn qua.” Tuyên phu nhân nói sẽ kêu người đi thông báo cho Tuyên Thiệu.

Tuyên Văn Bình giơ tay lên cản lại.

“Hơn nửa đêm rồi, đừng kinh động bọn họ.” Tuyên Văn Bình thở dài một tiếng, tựa như tỉnh lại nói nhiều lời như vậy khiến ông ta vô cùng mệt mỏi. “Mấy ngày nay nó cực khổ...”

Cổ họng của Tuyên phu nhân hơi chua xót, nghe vậy, không nói gì.

“Đại nhân vừa tỉnh lại, vẫn phải chú ý nghỉ ngơi.” Lộ Nam Phi đứng ở bên cạnh nói.

Tuyên Văn Bình gật đầu. “Ta ngủ đã quá lâu, lúc này ngược lại không ngủ được. Tất cả các người đi xuống nghỉ ngơi đi, bà ngồi với ta một lúc?”

Câu cuối là nói với Tuyên phu nhân.

Tuyên phu nhân mặt mang ý cười, nhưng nước mắt không ngừng chảy xuống. Bà ta gật đầu, kêu Lưu ma ma đem cái ghế ở đầu giường gần lại một chút.

Những người còn lại đều cung kính lui ra ngoài.

Tuyên phu nhân ngồi xuống trên ghế ở cạnh giường.

Tuyên Văn Bình cầm tay của vợ, ánh mắt dừng ở trên mặt của bà, thở dài một tiếng. “Cực khổ cho nàng...”

Một câu nói giống như nói hết đoạn thời gian này, nói hết buồn khổ trong lòng Tuyên phu nhân, nói hết tủi thân, xót xa trong lòng của bà.

Bà ta nghe vậy, nước mắt vừa ngừng lại như đê vỡ.

Tuyên đại nhân muốn giơ tay lên lau nước mắt cho bà nhưng hữu khí vô lực, không thể làm gì khác hơn là vỗ vỗ tay bà. “Đừng khóc, đừng khóc... Chẳng phải ta đây không sao sao...”

Tuyên phu nhân gật đầu liên tục, nước mắt làm thế nào cũng lau không sạch.

Sinh sinh tử tử trong khoảng thời gian này, trong lòng đau khổ giãy dụa, mặc kệ trong nội tâm có bao nhiêu mong muốn Tuyên Văn Bình tỉnh lại, muốn nương dựa vào bên người ông ấy, nhưng bà lại không thể tỏ ra yếu đuối. Tất cả uất ức đều phải một mình gắng gượng chống đỡ, trong lòng nhiều đau khổ đều phải giả bộ kiên cường.

Những gút mắt ân oán lúc trước này, bà biết không thể thay đổi, hận Yên Vũ, hận bản thân mình, cũng hận Tuyên Văn Bình năm đó, Diệp thừa tướng năm đó.

Nhưng bà cũng biết rõ, hận ai cũng vô dụng, không sửa đổi được sự thật bất cứ chuyện gì.

Bà chỉ mong Tuyên Văn Bình có thể tỉnh lại, có thể khỏe mạnh.

“Lão gia...” Tuyên phu nhân nằm phục trên chăn, khổ sở khóc ra tiếng.

Giống như như thế là có thể hoá hết sầu khổ đè nặng trong lòng khoảng thời gian này.

Tuyên Văn Bình chậm rãi vuốt tóc bà, vẫn lắng lắng nghe bà khóc, khóc đủ rồi ông ta mới cười nói: “Con đã lớn như thế, nàng còn khóc như một đứa bé.”

Tuyên phu nhân khóc đủ rồi, uất ức trong lòng đều khóc ra, nhất thời cũng hơi ngượng ngùng, vội nói tránh đi: “Chuyện này xảy ra, ông đều hiểu rõ không?”

Tuyên Văn Bình nghe vậy, nụ cười trên mặt đông lại một chút. “Ừm, là Yên Vũ ra tay, ta biết.”

Tuyên phu nhân giơ tay lên cầm lấy tay của Tuyên Văn Bình, nhìn ánh mắt của ông ta. “Nàng ta là con gái của Diệp thừa tướng.”

Tuyên Văn Bình nghe vậy ngẩn ra. “Diệp thừa tướng... Diệp Chính Lương?”

Tuyên phu nhân gật đầu. “Vâng...”

Tuyên Văn Bình sững sờ một lúc lâu, bùi ngùi thở dài. “Số mệnh... Đây là số mệnh! Thảo nào... Thảo nào nàng ta trăm phương ngàn kế, ta thấy nàng ta không phải là một đứa bé lòng dạ ác độc, sao lại làm ra chuyện như thế này... Thì ra, lại có ẩn tình như vậy...”

126. Chương 128: Thiếp Muốn Nhìn Một Lần Cuối Cùng

Tuyên Văn Bình nhin không được ho khan hai tiếng.

Tuyên phu nhân giật mình một cái, vội vuốt ngực cho ông ta. “Đừng nói nữa, ông vừa tỉnh lại. Ta với ông nói chuyện này làm gì! Ông mau mau nằm xuống nghỉ ngơi một chút, ngủ không được thì nhắm mắt nghỉ ngơi cũng tốt. Ta sẽ canh giữ ở bên cạnh ông, được không?”

Tuyên Văn Bình quả thật có chút mệt mỏi, tuy không buồn ngủ nhưng dù sao cũng là trúng độc, tổn hao sức khoẻ, bây giờ vẫn còn yếu.

Ông ta theo tay của Tuyên phu nhân đỡ, chậm rãi nằm xuống. Nhắm mắt lại, chuyện tám năm trước lại như thủy triều tràn vào trong đầu.

Tuyên phu nhân nắm tay ông ta, lắng lắng nhìn ông ta nhưng không có phát hiện trên mí mắt đang nhắm của ông ta hơi ẩm ướt.

Buổi sáng hôm sau thức dậy, Tuyên Thiệu và Yên Vũ mới nghe nói chuyện Tuyên Văn Bình tỉnh lại vào tối hôm qua.

“Sao không đến đánh thức chúng ta?” Yên Vũ gấp gấp mặc quần áo, chải đầu.

“Là lão gia dặn không gọi làm phiền các người. Vả lại Lục đại nhân nói lão gia vừa tỉnh, thân thể suy yếu, không thích hợp thăm hỏi, hôm nay gặp cũng giống như nhau.” Lục Bình vừa hầu hạ Yên Vũ dậy vừa nói.

Tuyên Thiệu sửa sang xong trước, đặc biệt chờ nàng ở phòng ngoài.

Hai người không lo đến dùng cơm, liền trực tiếp đi đến chính viện.

Lưu ma ma đang chờ ở trong viện, thấy hai người đến thì lập tức tiến lên. “Công tử, thiếu phu nhân, lão gia và phu nhân đêm qua ngồi đến nửa đêm, bây giờ còn chưa dậy. Ngài...”

Tuyên Thiệu khoát khoát tay, kêu Lưu ma ma lui sang một bên, xoay người nói với Yên Vũ: “Không vội. Chúng ta về trước dùng cơm đi, đợi phụ thân và mẫu thân thức thì tới nữa.”

Nhưng Yên Vũ lắc đầu liên tục. Lúc này nàng đâu có tâm tư dùng cơm.

Tuyên Văn Bình tỉnh lại, đối với nàng mà nói là bước ngoặt lớn của cuộc đời, là cơ hội xoá sạch thù giết cha giữa nàng và Tuyên Thiệu.

Cả tim nàng từ viện của Tuyên Thiệu đến bây giờ đều bang bang nhảy không ngừng. Trong tai tất cả đều là tiếng tim đập của mình.

Tuyên Thiệu thấy dáng vẻ vội vàng của nàng, lắc đầu bất đắc dĩ phì cười.

Không biết còn tưởng rằng tỉnh lại không phải là cha của hắn mà là cha của Yên Vũ đó!

Hai người ngồi trong hành lang gấp khúc.

Đầu mùa đông ở Lâm An có chút lạnh, Tuyên Thiệu kéo thật chặt áo choàng của Yên Vũ, cầm tay hơi lạnh của nàng.

Bởi vì nàng mang thai, ép nàng ăn chút điểm tâm lót dạ.

Yên Vũ nghe thấy trong phòng chính bỗng nhiên có tiếng động, lập tức đứng lên từ trong hành lang gấp khúc. “Thức rồi!”

Trong giọng nói của nàng đều là gấp gáp.

Lại đợi một hai khắc, Lưu ma ma mới đến mời bọn họ vào phòng chính.

“Phu nhân đã dậy, lão gia cũng thức.”

Tuyên Thiệu cũng nhanh chóng đứng dậy, hai người bước vội đến phòng chính.

Tuyên phu nhân chờ ở trong phòng chính, mắt hơi sưng.

Vừa nhìn liền biết đêm qua đã khóc.

Tuyên phu nhân giơ ngón tay chỉ vào phòng trong. “Con đi đi, phụ thân đang chờ con.”

Tuyên Thiệu liếc nhìn Yên Vũ, buông tay nàng ra, cất bước đi vào phòng trong.

Yên Vũ lắng tai nghe hít thở, nhịp tim của Tuyên Văn Bình. Nghe thấy ông ta ngồi dậy, Tuyên Thiệu đi lót gối dựa ở sau lưng ông ta.

Nghe được hai cha con đầu tiên là chỉ giữ im lặng, qua một hồi lâu mới nghe thấy Tuyên Thiệu áp úng một tiếng: “Cha...”

E là đã tám năm hắn không có gọi ông ta một tiếng cha như vậy.

Yên Vũ nghe thấy hít thở của Tuyên Văn Bình hơi dồn dập một chút, lại im lặng hồi lâu, bỗng nhiên nghe được trong tai truyền đến tiếng đề nén trầm thấp của Tuyên Văn Bình. “Xin lỗi, Thiệu nhi... Tám năm trước con trải qua giây phút giữa sống chết, hôm nay cha mới hiểu được có bao nhiêu đau đớn như vậy...”

Chuyện Tuyên Văn Bình vừa mới tỉnh lại lại xin lỗi với con trai Tuyên Thiệu, Yên Vũ thật bất ngờ.

Làm cha có lỗi, biết dùng giọng điệu chân thành như vậy, dùng lời xin lỗi nói ra khỏi miệng, e là ít lại càng ít. Hơn nữa, Tuyên Văn Bình thân là Tổng chỉ huy sứ Hoàng thành ti, cũng là người kiêu ngạo tự phụ.

“Cha...” Tuyên Thiệu lắc đầu, câu nói tiếp theo lại không thể nói ra.

Tuyên Văn Bình giơ tay lên ra sức vỗ vỗ vai hắn.

Đứa bé trai từng theo sau lưng ông ta, ngược khuôn mặt nhỏ bé, vẻ mặt sùng bái nhìn ông ta, gọi “cha” từng tiếng, hôm nay đã trưởng thành thành một người lớn chân chính, giờ đây đã có thể dựa vào bả vai của mình gánh vác toàn bộ Tuyên gia.

Không, có lẽ không phải là hôm nay, mà đã bắt đầu từ thời khắc mình đẩy nó đến chặn một kiếm kia.

Nó cũng đã không tin nhiệm bất luận kẻ nào, có thể yên tâm dựa vào chỉ có mình ông.

Thử nghĩ trên đời này, ngay cả người cha tin nhất của mình cũng sẽ ở sau lưng đẩy mình một cái, còn có người nào đáng tin cậy?

Ông từng chỉ cảm thấy mình hổ thẹn với Tuyên Thiệu, nhưng cũng không thể thật sự lý giải sự ngỗ nghịch, kiêu căng, ngang ngược của nó.

Chỉ cảm thấy con trai này lòng dạ hẹp hòi, thích đối nghịch với ông ta, không còn như hồi nhỏ được người ta yêu thích như vậy.

Nằm ở trên giường mười mấy ngày nay, không thể động đậy, không thể nói, nhưng thật ra khiến ông ta nghĩ thông suốt rất nhiều chuyện.

Cũng suy nghĩ minh bạch trước đây ông tưởng rằng trung quân, cho rằng chỉ là phản ứng bản năng, một cái đẩy vô cùng sai lầm đối với một đứa bé mười tuổi năm ấy có ý nghĩ như thế nào.

Một người cha đối với đứa con vẫn luôn dựa vào ông ta, gần giống như toàn bộ bầu trời. Một cái đẩy trí mạng, sự phản bội tựa như trời đất sụp đổ. Ông ta từng khiến cho cả cuộc đời của con trai đều u ám.

Hôm nay xin lỗi, thật sự là tới quá muộn.

Nhưng may mà lúc ông ta còn sống rất cuộc hiểu rõ, may mà ông ta còn có cơ hội nói lời này ra khỏi miệng.

“Con đã có thể hiểu rõ hành động lúc đó của cha, con... con đã không trách cha nữa.” Giọng của Tuyên Thiệu hơi khàn khàn.

Yên Vũ ở bên ngoài đều nghe tất cả ở trong tai, cảm thấy vành mắt hơi xót.

Nghiêng mặt một bên, lúc này mới thấy Tuyên phu nhân luôn nhìn nàng.

“Mẫu thân...” Yên Vũ thấp thỏm kêu.

Tuyên phu nhân nhàn nhạt gật đầu, không nói tiếng nào, ánh mắt bình tĩnh chuyển sang nơi khác.

Yên Vũ cũng không dám chỉ để ý tiếng động trong phòng. Tuyên phu nhân ở ngay trước mặt, nàng lắng nghe quá mức nhập tâm tất nhiên là không tốt. Gần giống như mình nghe trộm bị người ta phát hiện.

Cha con Tuyên Văn Bình lại nói một hồi.

Tuyên Thiệu mới từ phòng trong chậm rãi bước ra ngoài.

Yên Vũ nhìn thấy trong mắt hắn hơi đỏ, đứng dậy tiến lên đón.

Tuyên phu nhân đang muốn đi vào trong.

Tuyên Thiệu chợt nói: “Phụ thân muốn gặp nàng.”

“Hả?”

Tuyên Thiệu cúi đầu nhìn Yên Vũ. “Phụ thân nói, ông ấy muốn gặp nàng.”

Lúc này Yên Vũ mới tin chắc mình không có nghe lầm, Tuyên Văn Bình thật sự là muốn gặp mình.

Ông ta muốn chất vấn mình sao? Muốn quở trách mình sao?

Tuyên Văn Bình có thể buộc nàng... buộc nàng rời khỏi Tuyên Thiệu hay không? Có thể trách nàng lòng dạ quá mức độc ác hay không?

Yên Vũ chặt vật nuốt nước miếng, cái gì tới thì sẽ tới. Bây giờ nàng có đường nào trốn tránh? Một tay mình biến sự tình thành như vậy, đương nhiên phải tự mình đi thu dọn.

Nàng gật đầu, từng bước một đi về phía phòng trong.

Biểu cảm kia, tư thế kia rất có vẻ như bị gia hình.

Lúc trước, khi nàng bị bắt nhốt trong ngục cũng không thấy trên mặt nàng có khăn trương thấp thỏm như vậy.

Tuyên phu nhân nhíu mày lại, rốt cuộc cũng không cùng đi vào.

Tuyên Thiệu lại theo chân Yên Vũ vào phòng trong, dựa trên khung cửa nhìn bóng lưng Yên Vũ.

“Phụ, phụ thân...” Yên Vũ di chuyển bước chân, đứng cách mép giường ba bước.

Tuyên Văn Bình dựa ở đầu giường, ánh mắt phức tạp ngắm nhìn nàng.

Một lúc lâu. “Con là con gái của Diệp thừa tướng.”

Yên Vũ gật đầu. “Dạ, cha con là Diệp Chính Lương, mẹ con là An thị.”

Tuyên Văn Bình gật đầu lia lịa. “Con là con gái của ông ta... Thật là không ngờ ông ta còn có một đứa con gái sống ở trên đời này, thật là không ngờ con gái của ông ta lại trở thành con dâu của ta... Ý trời, rõ ràng là ý trời...”

Tuyên Văn Bình tự lẩm bẩm.

Yên Vũ nghe vậy, nâng mắt đánh giá biểu cảm của Tuyên Văn Bình. Tại sao nàng cảm thấy mấy câu nói này của Tuyên Văn Bình không có không cam lòng chút nào, ngược lại mang vài phần ý may mắn ở bên trong?

Năm đó cha muốn ám sát hoàng đế, ủng hộ lập thái tử còn nhỏ tuổi, nắm giữ triều chính.

Con trai của Tuyên Văn Bình lại suýt chết trong trận ám sát, ông ta dẫn người chính tay diệt cả nhà Diệp gia. Hôm nay biết được mình đã lẫn lộn đến bên cạnh ông ta, còn chiếm cứ vị trí con dâu ông ta, chẳng phải ông ta nên giận dữ sao?

“Ta luôn khâm phục Diệp thừa tướng. Khi Diệp thừa tướng còn tại vị, ta chỉ là một võ tướng tứ phẩm. Mỗi khi Diệp thừa tướng tấu lên, chủ trương hoàng đế xuất binh nghênh chiến nước Kim, đoạt lại kinh thành, trong doanh trại đều là một mảnh phấn khởi. Chúng ta thân là võ tướng, ăn lương bổng và lương thực của quân đội, chúng ta không sợ chết trận sa trường, chỉ sợ dân chúng mắng chúng ta nhút nhát, mắng chúng ta không có năng lực, mắng chúng ta không dám đối kháng với nước Kim, chấp tay nhường non sông cho người ta, an phận một phương, làm rùa đen rụt đầu.”

Tuyên Văn Bình nói tới đây, tâm tình hơi kích động, nhịn không được ho khan.

Tuyên Thiệu muốn tiến lên, bị ông ta giơ tay ngăn lại.

Ông ta bình ổn tâm trạng, nhìn Yên Vũ, nói tiếp: “Từ xưa đến nay vinh quang lớn nhất của võ tướng là chết trận xa trường, quan văn lấy cái chết can gián, ‘Võ tử chiến, văn tử gián’, con sống ở Diệp gia, có lẽ lời như vậy cũng không xa lạ gì.”

Yên Vũ gật đầu.

“Diệp thừa tướng vốn là quan văn, lấy cái chết khuyên hoàng đế xuất binh nghênh chiến. Không giống với những quan văn khác chủ trương cầu hoà với nước Kim, nộp tiền cống hàng năm đổi lấy bình yên tạm thời. Ông ấy vốn là quan văn lại có cốt khí như vậy, thậm chí xin lệnh của hoàng đế, nguyện tự mình dẫn binh xuất chinh, không thu hồi kinh thành liền nguyện chết không trở về triều.” Tuyên Văn Bình thở dài một tiếng. “Diệp thừa tướng ở trong toàn quân đều có danh tiếng cực tốt, đánh giá cực cao. Tuyên mỗ cũng luôn vô cùng kính ngưỡng Diệp thừa tướng, ở trong lòng Tuyên mỗ, Diệp thừa tướng là anh hùng không ai có thể so sánh với. Nhưng mà... Ta làm sao cũng không ngờ rằng... Diệp thừa tướng vì xuất binh kháng Kim, cuối cùng lại...”

Tuyên Văn Bình nói, vành mắt lại thấm ướt.

Yên Vũ nghe vậy cúi đầu. Nàng chôn mặt thật thấp, tựa như thế này là có thể giấu được đau thương trong lòng không để người ta phát giác được.

“Mặc kệ thế nào, ám sát hoàng đế là tội lớn. Nếu năm đó Diệp thừa tướng thành công, mặc dù ta không dám gạt bừa cách làm của ông ta, nhưng cũng sẽ không dẫn người với phương pháp thảm thiết như vậy để làm lắng lại lửa giận của thánh thượng.” Giọng của Tuyên Văn Bình nặng nề nói. “Kết quả, ông ta thất bại. Ám sát không thành, hoàng thượng tức giận... Hậu quả có thể tưởng tượng...”

“Con biết. Con đã xem hồ sơ cùng thư đích thân cha con viết rồi.” Yên Vũ đột nhiên lên tiếng, ngắt lời Tuyên Văn Bình. Nàng không ngờ rằng thì ra cha năm đó ở trong lòng Tuyên Văn Bình là hình tượng cao lớn vĩ đại như vậy.

Nhưng mà cha ở trong lòng nàng vẫn luôn là người tốt, một người cha tốt.

Cha đã làm ra chuyện như vậy, cũng khiến cho nàng cảm thấy thương tiếc.

“Cho nên, đối với chuyện hạ độc phụ thân, bây giờ con vô cùng hối hận... Không cần người có thể tha thứ cho con, chỉ cần... người đừng đuổi con đi. Con biết mình sai rồi, xung động lỗ mãng bất chấp hậu quả... Nhưng mà bây giờ con thật muốn sống với Tuyên Thiệu thật tốt. Thị phi của tám năm trước, con đã suy nghĩ minh bạch.”

Yên Vũ nói, giọng điệu không lưu loát.

Tuyên Văn Bình thở dài một tiếng. “Làm sao ta lại đuổi con đi đây... Chuyện diệt môn năm đó, mặc dù hành động bất đắc dĩ nhưng trong lòng ta cũng thật cảm thấy áy náy. Hôm nay con có thể tới Tuyên gia, có lẽ ông trời cho ta cơ hội sám hối. Việc này buồn bực trong lòng ta một lúc lâu, ta cũng chưa từng nói với con. Năm đó hoàng đế hạ lệnh tiêu huỷ hồ sơ, ta cũng không đành lòng. Tiêu huỷ hồ sơ, chân tướng sẽ không còn. Diệp thừa tướng vĩnh viễn chết không rõ. Cho nên ta đem hồ sơ giấu trong thư phòng, mỗi khi cảm thấy mệt mỏi sâu sắc thì lật xem hồ sơ. Tựa như lại thấy năm đó Diệp thừa tướng lấy cái chết can gián chấp nhất của hoàng đế, không nao núng.”

Yên Vũ kinh ngạc nhìn Tuyên Văn Bình, một lúc lâu nàng bỗng kêu: “Phụ thân...”

Tuyên Văn Bình nghe tiếng ngẩn ra, chậm rãi quay mặt lại nhìn nàng.

“Ừm!”

Ông gật đầu lia lịa, giống như trong tiếng “phụ thân” này bao hàm tha thứ chuyện năm đó, quên đi hành vi hạ độc đối với mình, càng là mong đợi đối với người một nhà sống tốt đẹp trong tương lai.

Nhìn ra trên mặt Tuyên Văn Bình có một nỗi, Tuyên Thiệu nắm tay Yên Vũ lui ra khỏi phòng trong.

Cả người Yên Vũ hơi mông lung.

Lúc bước vào phòng trong, nàng vẫn thấp thỏm bất an. Nàng sợ Tuyên Văn Bình sẽ hận nàng, sẽ không tha thứ cho nàng, sẽ đuổi nàng đi.

Lúc đi ra khỏi phòng trong, cả người nàng lại đều là thả lỏng, toàn bộ tâm đều sáng ngời.

Tựa như tất cả lo lắng trong lòng đều bị gió thổi tan.

Đối với dĩ vãng, đối với hiện tại, đối với tương lai đều tràn đầy bao dung cùng sự hoài niệm.

Thì ra cảm giác trút đi gánh nặng tốt như vậy, vui vẻ như vậy!

Đã từng tám năm, nàng ngu đường nào, đeo thù hận ở trong lòng, kết quả là làm người làm mình, buồn cười biết bao!

Tuyên Văn Bình còn chưa có dùng cơm.

Tuyên Thiệu và Yên Vũ cũng chỉ ăn chút điểm tâm trong hành lang gấp khúc.

Hai người ra khỏi phòng chính, Tuyên phu nhân sai người mang chút thức ăn nhẹ đưa vào phòng trong.

Yên Vũ nghe được Tuyên Văn Bình cầm tay Tuyên phu nhân, nói: “Nó là một đứa bé đáng thương, việc này không trách nó được. Bà đừng so đo với nó. Tám tuổi liền mất đi toàn bộ gia đình, mất đi tất cả thân nhân, nó làm sai chỗ nào? Lại phải trải qua tai ương ngập đầu này... Hôm nay nó có thể mở ra khúc mắc, là chuyện không thể nào tốt hơn. Ta vốn áy náy trong lòng đối với Diệp thừa tướng, sau này bà đối đãi với nó thật tốt, coi như bồi thường cho nó.”

“Năm đó lão gia cũng là bất đắc dĩ... Cuối cùng là cứu cửu tộc của Diệp gia, tránh khỏi nhiều người vô tội chết oan...”

“Lời này đừng nói nữa, bà chỉ cần nhớ kỹ, sau này đối đãi với nó thật tốt, đừng nhớ kỹ không chịu bỏ qua chuyện này. Hơn nữa, bây giờ thân phận của nó là con gái của Chu gia, cũng chỉ là con gái của Chu gia, chuyện Diệp thừa tướng đừng nhắc lại nữa. Mặc dù chuyện này đã qua nhiều năm, nếu để hoàng đế biết được...”

“Thiếp biết rồi.”

Hai người đã ra khỏi chính viện, chậm rãi đi trên con đường đá xanh giữa rừng trúc.

Gió thổi qua rừng trúc, lá trúc vang xào xạc.

Giọng nói của Tuyên Văn Bình và Tuyên phu nhân đã trở nên mờ ảo.

Yên Vũ cũng thu hồi thính lực, không nghe tiếp nữa.

Tựa như tất cả đều không giống nhau, tất cả đều đang phát triển theo hướng tốt đẹp.

Tất cả đều có chuyển biến, thì ra cuộc sống có thể đơn giản như vậy, nhẹ nhàng như vậy, lại... hạnh phúc như vậy.

Nàng đưa tay cầm lấy tay của Tuyên Thiệu. Mười ngón tay đan vào nhau, lòng bàn tay áp vào lòng bàn tay.

Lòng bàn tay nàng mềm mại, lòng bàn tay hắn có vết chai cứng rắn.

Hai người cùng cất bước, mỗi bước đều thông thả vững vàng.

Tuyên Văn Bình ngày ngày khá hơn.

Mặc dù thể lực không còn như trước nữa, nội lực cũng bị thương tổn lớn, nhưng cử động bình thường đã không bị ảnh hưởng.

Trúng độc như núi đổ, độc đi như kéo tơ.

Muốn khử sạch dư độc phải điều dưỡng thật tốt khá lâu

Nhưng sự có mặt của Tuyên Văn Bình ở trong triều lại không thể trì hoãn lâu như vậy.

Ông ta tỉnh lại ngày thứ năm liền tự mình đi cáo tội với hoàng đế, lần nữa đứng trong trung tâm chính trị của triều đình.

Khiến cho người vọng tưởng thừa dịp Tuyên gia nội loạn liền đạp cho Tuyên gia một cước cũng bị chặt đứt tâm tư.

Hơn nữa, người tử mị còn có thể phát hiện, trải qua chuyện này, giữa cha con Tuyên gia dường như xảy ra biến hoá kỳ diệu.

Tuy từng có đồn đãi cha con Tuyên gia bất hoà, nhưng ngoại trừ ngày đám cưới của Tuyên Thiệu, cũng chưa từng thấy qua hai cha con đỏ mặt trước mặt người ngoài. Hai cha con luôn luôn bận rộn, ai cũng không để ý nhiều tới ai.

Hôm nay lại thấy xe ngựa thường ngày của Tuyên Thiệu chờ Tuyên đại nhân cùng hồi phủ.

Tuyên đại nhân vốn cưới ngựa lên triều, hôm nay ngược lại cũng không cự tuyệt con ông ta đặc biệt tới đón.

Xe ngựa gặp thoáng qua xe ngựa của Tuyên gia, nếu lưu ý vẫn thỉnh thoảng có thể nghe được trên xe ngựa xa hoa của Tuyên Thiệu truyền đến tiếng cười sang sảng của hai cha con.

Cha con chiến tranh, vốn lúc cha con người ta không mấy thuận hoà nhưng địa vị Tuyên gia ở thiên triều không người nào có thể lay động. Bây giờ cha con đồng tâm, chỉ sợ muốn rung chuyển Tuyên gia thì càng thêm khó khăn.

Đại cục trong triều đã ổn định lại.

Bây giờ Tuyên Thiệu ngược lại cũng không bận rộn giống như trước đây. Mỗi ngày đều có thể nhín chút thời gian ở nhà làm bạn với vợ yêu.

Tình hình của Tuyên Văn Bình cũng từ từ chuyển biến tốt đẹp, chỉ cần bình tâm tĩnh khí thì hoàn toàn nhìn không ra thân thể của ông ta từng bị tổn hại lớn.

127. Chương 129: Mặt Nạ

“Tuyên... Tuyên Thiệu...” Yên Vũ nhìn chăm chăm thi thể của mẫu thân trong quan tài ngọc lưu ly, giọng nói không ngừng run rẩy. Cả người nàng đều run đến gần như đứng không được. “Đây không phải là thật. Chàng nói cho thiếp biết... thiếp nhìn lầm! Thiếp nhìn lầm! Đây không phải là thật!”

An Ngọc Chi vẫn là dáng vẻ ban đầu, không có thay đổi chút nào, chỉ ngoại trừ ngực bị người ta phanh ra, trái tim bị lấy đi thì không có bất kỳ thay đổi nào.

Quần áo đỏ thẫm vẫn mang màu sắc rực rỡ, trên ống tay áo, cổ áo thêu hồ điệp muốn bay.

“Không... Không đâu...” Yên Vũ giơ tay lên che lại hai mắt của mình, nhưng chưa từ bỏ ý định, lại bỏ tay xuống, nhìn vào trong quan tài ngọc lưu ly. Mẫu thân vẫn là mẫu thân, ngực bị phanh ra vẫn mở rộng như cũ, chẳng biết trái tim đã đi đâu.

“Yên Vũ...” Tuyên Thiệu nửa ôm nàng từ sau lưng, mới đỡ được nàng không có ngã nhào trên đất.

Nhưng lời an ủi làm thế nào cũng nói không nên lời.

Nàng không muốn cái gì cả, không hề hy vọng xa vời có thể làm cho mẫu thân mình sống lại, chỉ muốn để mẫu thân có thể mồ yên mả đẹp, nhưng ông trời ngay cả chút ước muốn nhỏ nhoi của người làm con gái cũng không chịu tha. Để cho nàng khi rút cuộc nhìn thấy di thể của mẫu thân thì lại phát hiện mẫu thân đã bị người ta lấy mất trái tim.

Chuyện này kêu nàng làm sao tiếp nhận được?

Làm sao chịu đựng được?

Trọng lượng toàn thân Yên Vũ đều dựa ở trong lòng Tuyên Thiệu, nàng đã không thể tự mình đứng.

“Tại sao? Tại sao An Niệm Chi lại đối đãi với mẫu thân như thế? Tuyên Thiệu, chàng nói cho thiếp biết đi, tại sao?” Trong mắt Yên Vũ chứa đầy nước mắt, nhưng nàng đang cố nén không cho lệ rơi xuống.

“Không phải ông ta yêu mến mẫu thân sao? Không phải ông ta vì muốn làm cho mẫu thân sống lại nên tiếp tục bảo trì mẫu thân không thay đổi trong tám năm sao? Tại sao bây giờ... bây giờ lại đối đãi mẫu thân như vậy? Chàng nói cho thiếp biết đi? Nói cho thiếp biết đi?” Ngón tay tái nhợt của Yên Vũ nắm thật chặt y phục của Tuyên Thiệu.

Vẻ mặt của nàng đau khổ giãy dụa, khiến cho người ta thấy trong lòng đều tràn đầy xót xa.

Nhưng Tuyên Thiệu nhìn nàng, chẳng biết lúc này nên đáp lại như thế nào.

“Công tử, chỗ này có một phong thư.” Thị vệ Hoàng thành ti theo sau tiến vào mật thất, tìm ra một phong thư từ trong mật thất. Trình đến trước mặt Tuyên Thiệu.

Yên Vũ nghe vậy nghiêng mặt nhìn lại.

“Là An Niệm Chi để lại.” Tuyên Thiệu nhận lấy phong thư, khẽ nói.

Yên Vũ gạt đầu, lấy lá thư được đưa qua từ trong tay hắn, mở ra, nhanh chóng xem lướt qua.

Xem xong thư, sắc mặt của nàng không những không có chuyển biến tốt mà trái lại càng tái nhợt thêm vài phần.

Nàng tựa như nhếch miệng, muốn nói gì đó với Tuyên Thiệu nhưng trong cổ họng rít lại, không phát ra được tiếng nào.

Tuyên Thiệu hơi lo lắng, lấy thư qua, tự mình đọc như bay.

An Niệm Chi điên rồi. Nhất định là điên rồi!

Ông ta nói ở trong thư, ông ta đã phát hiện Tuyên gia phái người ban đêm lên vào Cao phủ, nếu Yên Vũ không đợi được, vậy ông ta cũng không cần đợi. Hôm nay là thời gian tốt nhất để mẫu thân của Yên Vũ tỉnh lại, ông ta đã tìm được biện pháp chắc chắn. Đó là lấy tim của mẫu thân Yên Vũ đổi vào trong thân thể của Mục Thanh Thanh. Mục Thanh Thanh sống lại, vốn là đã trộm đi cơ hội sống lại của mẫu thân Yên Vũ. Hơn nữa, thân thể của Mục Thanh Thanh thuần âm, ông ta có thể thành công trong một lần. Nhưng Yên Vũ là một đứa con gái bất hiếu, kiếp này cũng đừng hòng gặp lại mẫu thân sau khi phục sinh. Ông ta sẽ mang đi An Ngọc Chi sống lại trên người Mục Thanh Thanh. Đem đến nơi không ai tìm ra được bọn họ, trải qua cuộc sống không bị quấy rầy.

“Ông ta điên rồi... Mẫu thân đã chết hơn tám năm...” Yên Vũ thở dốc rất lâu, mới lẩm bẩm nói.

Một trái tim đã ngưng đập tám năm, đổi đến trên thân thể một người sống sờ sờ, há có thể cứu sống người đã chết kia sao? Bất quá chỉ là thêm người chịu chết mà thôi...

“Phải tìm về tim của mẫu thân, không thể để cho mẫu thân xuống mồ như thế này.” Tuyên Thiệu thu lại lá thư, trầm giọng nói.

Yên Vũ gật đầu.

Nhưng trong thư An Niệm Chi đã nhắc tới, thi thể của An Ngọc Chi chỉ có thể bảo tồn trong nước thuốc hồng nhật ở trong quan tài ngọc lưu ly, lấy ra một ngày thì sẽ lập tức bị hư. Hơn nữa, quan tài ngọc lưu ly không thể rời khỏi địa chỉ ban đầu của phủ thừa tướng, nơi này là chỗ An Ngọc Chi chết đi năm đó, rời khỏi nơi này cũng sẽ khiến cho thi thể của bà bị hư với tốc độ rất nhanh.

“Bây giờ nên làm cái gì đây? Vẫn để mẫu thân ở tại chỗ này sao?” Hai tay Yên Vũ nắm chặt tay Tuyên Thiệu, hỏi.

Nàng muốn an táng mẫu thân, nhưng cũng cần phải đợi sau khi tìm được tim của mẫu thân về, không thể để cho thân thể của mẫu thân cứ như vậy mà hạ táng.

Nhưng không ai biết được giờ đây An Niệm Chi ở chỗ nào? Ông ta đã đem tim của mẫu thân giấu ở đâu? Tìm về tim của mẫu thân trước hay là cần duy trì thi thể của mẫu thân vẹn toàn.

Tuyên Thiệu cúi đầu suy nghĩ một hồi.

“Để ở chỗ này đi.”

“Nơi đây là Cao phủ...”

“Sẽ nhanh chóng không phải.”

Tuyên Thiệu trầm giọng nói.

Bây giờ đã tìm được thi thể của An Ngọc Chi, nhưng lại để bà ở Cao phủ, dĩ nhiên là không thể yên tâm, chỉ có thể thu Cao phủ làm nơi mình có thể giám thị thì mới được.

Yên Vũ theo Tuyên Thiệu đi ra mật thất. Lúc đi ra hành lang, thần sắc cả người vẫn thật không tốt.

Hoàn toàn đã không còn vội vàng cùng kích động như lúc mới tới.

Nàng làm sao cũng không hề nghĩ tới An Niệm Chi lại có thủ đoạn như vậy đi đối phó với mẫu thân.

Nàng cho rằng An Niệm Chi yêu mẫu thân, mặc kệ tình cảm của ông ta đối với mẫu thân là tình huynh muội hay là gì khác... Ít nhất... ở trong lòng ông ta, mẫu thân không giống với người khác, không thể thay thế được.

Nhưng nàng làm sao cũng không lường trước tình yêu của An Niệm Chi đã điên cuồng đến nỗi này, đã đến nỗi người thường không thể nào hiểu được.

Yên Vũ thở dài một tiếng, lắc đầu. “Thiếp thật là một đứa con gái bất hiếu...”

Tuyên Thiệu nắm lấy vai của nàng. “Đừng tự trách, ai cũng không thể ngờ. Tìm được ông ta thì nhất định có thể để cho mẫu thân bình yên hạ táng.”

Yên Vũ nghe vậy khẽ gật đầu.

Tuyên Thiệu đưa nàng về Tuyên phủ.

Mình thì đi xử lý chuyện Cao phủ.

Hoàng đế đang ở trong hoàng cung chờ đi xem tận mắt diềm lành “cây khô gặp mùa xuân” ở Cao phủ, không đợi được Hoàng thành ti báo cáo tất cả đều an toàn không lo, ngược lại lại đợi được một tin khác.

Cao Khôn trộm công phẩm “ưu đàm bà la” trong cung, tự mình tạo ra rất nhiều gốc cây trong nhà ẩm trồng hoa của mình.

Ưu đàm bà la là hoa hiếm của Tây Vực, một gốc cây đã là vô giá, thế nhưng Cao Khôn lại tự mình nuôi trên trăm gốc cây trong nhà ẩm trồng hoa của mình, hơn nữa còn không hiếu kính cho hoàng đế. Mà lại có người chứng thực hoa ưu đàm bà la đã từng chết ở trong cung cũng không phải thật sự đã chết, chính là bị Cao Khôn trộm đi.

Tội này có thể rất lớn.

Sau khi Hoàng thành ti tuần tra, cũng không có người nhắc tới mật thất, càng không có người đề cập tới quan tài ngọc lưu ly trong mật thất.

Nhưng chỉ một phòng hoa ưu đàm bà la đã đủ cho Cao Khôn một bài học.

Thị vệ Hoàng thành ti đưa ưu đàm bà la vào trong cung.

Hoàng đế nhìn thứ có thể nói là ly kỳ đã từng thấy qua nhiều năm trước, nhưng ở trong nhà của thái giám Cao Khôn lại coi như vật bình thường, đến trên trăm chậu.

Trong lòng hoàng thượng tức giận có thể tưởng tượng được.

Ngay cả Cao Khôn mỗi ngày hầu hạ bên người hoàng đế, vô cùng được yêu thích, thậm chí lúc xuất môn, các đại thần cũng không dám ngồi kiệu lớn tám người khiêng nhưng hần lại làm được vững vững vàng vàng. Đại thần đương triều khi lên gặp hần cũng phải cúi đầu khom lưng.

Nhưng cái gọi là gần vua như gần cọp, một khi khiến cho hoàng đế mất hứng, có thể nâng hần lên đến trời, xoay tay là có thể khiến hần ngã thịt nát xương tan.

Hoàng đế nhìn ưu đàm bà la sinh trưởng tốt, cành lá xanh tươi, lạnh giọng sai người mang Cao Khôn xuống, đánh nặng tám mươi trượng, tịch thu nhà cửa ruộng đất, đuổi ra khỏi cung.

Cao Khôn làm sao cũng không nghĩ ra, vốn chỉ là diềm lành “cây khô gặp mùa xuân”, làm sao lại rơi đến trên đầu mình thì là tin dữ mất tài bỏ mạng cơ chứ?

Hần quỳ rạp trên đất, dập đầu vang dội trên nền đá xanh. “Hoàng thượng khai ân, hoàng thượng tha mạng, nô tài vốn là muốn nuôi ưu đàm bà la này ra hoa rồi dâng cho thánh thượng. Nhưng nhiều năm trôi qua, nô tài dốc lòng chăm sóc nhưng cũng không thể nuôi ra một đoá hoa. Cho nên nô tài mới không có bẩm báo với thánh thượng. Nô tài ngu dốt, chắc có lẽ là ông trời cảm thấy nô tài ti tiện, không xứng đáng tự mình nuôi loài hoa thánh khiết này ở trong nhà, cho nên mới không chịu để nó nở hoa. Hôm nay nô tài đã tỉnh ngộ, xin hoàng thượng tha thứ cho nô tài ạ...”

Hoàng đế nhìn Cao Khôn làm bạn ở bên cạnh mình mỗi ngày, trong bụng lại có vài phần không đành lòng.

Gương mặt Cao Khôn vô cùng tuần tú, thiếu vài phần cứng rắn so với đàn ông, lại nhiều hơn vài phần thanh tú so với phụ nữ. Thường xuyên nhìn ở bên người cũng thấy đẹp mắt.

Hơn nữa Cao Khôn ở bên cạnh mình thời gian dài, vô cùng hiểu tâm tư của mình. Có lúc một cử động, một ánh mắt của mình Cao Khôn liền rõ ràng mình muốn hần làm gì. Nô tài khiến cho người ta bớt lo như vậy cũng không phải luôn có thể có được.

Khi hoàng đế nói ra lời xử phạt là đang trong cơn giận dữ, bây giờ nghĩ đến nhiều chỗ tốt của Cao Khôn, đuổi hần đi lại có chút không muốn.

Huyền Cơ Tử cầm phát trần trắng ở bên cạnh rũ đôi mắt, tiến lên trước nói: “Khởi bẩm hoàng thượng, bản đạo có mấy câu chẳng biết có nên nói hay không?”

Hoàng thượng đối với Huyền Cơ Tử vô cùng tin cậy. Huyền Cơ Tử không chỉ đạo pháp tốt, tài nghệ luyện đan rất tốt, rất được hoàng đế vui lòng.

“Lúc này mặc dù Cao tổng quản có lỗi, nhưng mà tấm lòng trung thành khó có được đối với hoàng thượng. Cao tổng quản hầu hạ bên người hoàng thượng nhiều năm, nếu nói là tâm tư có gì bất trung thì có lẽ đến hoàng thượng người cũng không tin. Bần đạo vừa rồi mới nhìn qua, trăm chậu ưu đàm bà la kia đúng là không có một nụ hoa. Cao tổng quản muốn chờ kết ra nụ hoa rồi trình cho thánh thượng, cũng là một tấm lòng thành khẩn, tuy có chỗ không ổn, không nên giấu diếm việc này, nhưng cũng không phải là tội không thể tha thứ. Hoàng thượng khoan hồng rộng lượng, lại thông cảm một tấm lòng trung hiếu này của hần, đừng đuổi Cao tổng quản ra khỏi cung ạ!” Huyền Cơ Tử cảm phát trần, giọng nói ôn hoà chậm rãi.

Cao Khôn ngẩn ra, tuyệt đối không ngờ lúc này người đầu tiên mở miệng xin tha thứ cho hần lại là Huyền Cơ Tử, người mà từ trước đến nay hần không thấy thuận mắt.

Hần luôn cho rằng Huyền Cơ Tử không là người của hoàng hậu thì chính là người của Tuyên gia. Hoàng đế muốn đuổi mình ra khỏi cung, lúc này bất kể là hoàng hậu hay là Tuyên gia chắc đều vui vẻ nhất chứ? Tại sao Huyền Cơ Tử phải cầu xin tha thứ cho mình đây?

Hoàng đế đã hối hận rồi, lúc này Huyền Cơ Tử đứng lúc xin tha thứ, không thể nghi ngờ gì là cho ông ta một bậc thang xuống.

Ánh mắt của hoàng đế nhìn về phía Huyền Cơ Tử, càng phát ra ôn hoà, chậm rãi gật đầu. “Đạo trưởng nói rất có lý, nhưng mà có lỗi phải phạt, không thì sau này người người noi theo vậy thì không được!”

“Dạ, hoàng thượng thánh minh! Không thì đánh ít răn nhiều, cũng để cho Cao tổng quản tiếp tục chăm sóc ưu đàm bà la được dọn vào trong cung này, lập công chuộc tội ạ?” Huyền Cơ Tử khom người nói.

Hoàng thượng cũng đang có ý đó. Chậu ưu đàm bà la trong cung trước đây cành lá thưa thớt, như không sống nổi sắp chết, kém xa lác so với sự sinh trưởng của những cây được dọn từ trong nhà Cao Khôn tới. Không ngờ rằng Cao Khôn còn có kỹ năng làm vườn, để hần được ở lại trong cung, hầu hạ bên cạnh mình, còn có thể chăm sóc hoa quý hiếm, ngược lại vẹn cả đôi đường.

“Rất tốt, người đâu, đem Cao Khôn xuống, đánh nặng ba mươi đại bản, thu hồi nhà cửa ruộng đất, sắp xếp làm vườn ở ngự hoa phòng.” Hoàng đế cao giọng ra lệnh.

“Tạ ơn hoàng thượng ban ân...” Cao Khôn khóc không ra nước mắt.

Huyền Cơ Tử thì xoay người lại, cúi đầu, cười với hần.

Trong bụng Cao Khôn không hiểu, Huyền Cơ Tử này là đang lấy lòng hần?

Chỉ cần để hần ở lại trong cung, dựa vào vị trí của hần hằng ngày ở bên cạnh hoàng thượng, dựa vào quan hệ của hần và nhũ mẫu của hoàng thượng, không lo hần không thể trở về bên cạnh hoàng thượng.

Ba mươi đại bản đối với người có võ công như hần không coi là cái gì.

Nhưng mà ruộng đất nhà cửa lại hơi đáng tiếc, chẳng qua chỉ cần có thể ở lại bên cạnh hoàng đế, còn sợ tiền tài không đưa tới cửa sao?

Trải qua chuyện này, nhà của Cao Khôn tạm thuộc về giám thị của Hoàng thành ti.

Ngày hôm sau, hoàng đế mang theo thân vệ đại thần, trùng trùng điệp điệp đi tới Cao phủ, thưởng thức hiện tượng cây khô gặp mùa xuân. Cây hoè mọc rất cao, chỗ trên cành cao nhất mọc ra một màu xanh non.

Ở trong đám cành khô có vẻ vô cùng đẹp mắt.

Hoàng đế ít khi xuất cung một chuyến, muốn dừng lại bên ngoài lâu hơn một chút, nhưng Hoàng thành ti cùng các đại thần đi theo đều lấy an nguy của hoàng đế làm lý do, khuyên hoàng đế mau mau hồi cung.

Hoàng đế bị quét đi hăng hái, cũng chỉ đành trùng trùng điệp điệp dẹp đường hồi cung.

Trong lòng Yên Vũ thấp thỏm chuyện mẫu thân, hai ngày liên tiếp có chút không thèm ăn.

Nghe thấy Tuyên Thiệu nói chuyện Hoàng thành ti làm thế nào thu được nhà của Cao Khôn, Yên Vũ có chút khó hiểu.

“Chẳng phải Huyền Cơ Tử là người chàng tìm về sao? Tại sao muốn giúp đỡ Cao Khôn?” Yên Vũ một tay chống mặt, một tay cầm muỗng khuấy viên cơm rượu, không quá mức thêm ăn.

Tuyên Thiệu cười khẽ. “Cây to đón gió, Tuyên gia từng sống trong triều, nhiều năm được thịnh sủng không suy đã khiến rất nhiều người tức giận. Cao Khôn hầu hạ bên cạnh hoàng đế nhiều năm, cũng là người có thứ trước mặt hoàng đế, vả lại điệu bộ Cao Khôn làm việc ngang ngược ương bướng, ở trước mặt đại thần cũng không biết thu liễm. Nếu Tuyên gia mượn cơ hội này diệt trừ Cao Khôn, như vậy được chú ý nhất ở trước mặt hoàng đế liền chỉ còn lại có Tuyên gia, Tuyên gia khó tránh khỏi sẽ trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích. So với một nhà độc quyền, hãy để cho Cao Khôn tồn tại trong cung, khiến cho người ghen ghét thì càng tốt hơn.

So với quyền thần thao túng triều chính, các đại thần trong triều dĩ nhiên càng hận hoạn quan lộng quyền hơn.

Trong lịch sử cũng không phải là không có hoạn quan nắm quyền, bài học kinh nghiệm cho vua sai hại nước.

Quả nhiên giữ lại Cao Khôn khiến người hận, có thể chia sẻ không ít áp lực cho Tuyên gia. Đương nhiên đây không là điều duy nhất, Cao Khôn hầu hạ bên cạnh hoàng đế đã lâu, được sủng ái ở trước mặt hoàng đế không phải là không có nguyên nhân. Hắn biết a dua nịnh hót, biết nói chuyện khiến hoàng đế vui vẻ, còn có quan hệ của hắn cùng nhũ mẫu tin cậy của hoàng đế. Cho dù Huyền Cơ Tử không xin tha thứ, nhũ mẫu Khách thị của hoàng đế cũng tới cầu xin, chi bằng để Huyền Cơ Tử làm cái ơn này.

Yên Vũ nghe vậy gật đầu, cơm rượu bị tay khuấy liên tục đã lạnh hoàn toàn.

“Sao, không muốn ăn cơm?” Tuyên Thiệu nhìn chén canh bên tay của nàng.

Yên Vũ hơi nhú mày. “Thiếp đang suy nghĩ chuyện của mẫu thân. Chàng nói bây giờ An Niệm Chi đem tim của mẫu thân dõng đến trên người của Mục Thanh Thanh hả? Ông ta có thể thật sự có tà thuật gì đó hay không, có thể khiến mẫu thân sống lại dựa vào thân thể của Mục Thanh Thanh? Nếu quả thật có thể... đến tột cùng là Mục Thanh Thanh hay là mẫu thân của thiếp?”

Yên Vũ nói xong, chân mày lại nhíu chặt hơn. “Không đâu, trên đời nhất định không có chuyện như thế này!”

Tuyên Thiệu giơ tay lên cầm lấy tay nàng. “Đúng, giống như nàng nói, An Niệm Chi đã tẩu hỏa nhập ma, đã điên rồi. Không có chuyện như thế này, chúng ta nhất định có thể tìm về tim đã bị An Niệm Chi trộm đi, nhất định có thể để cho mẫu thân mồ yên mả đẹp, đừng suy nghĩ quá nhiều.”

Yên Vũ nhú mày. “Không thì thiếp vẽ ra chân dung của An Niệm Chi, dùng danh nghĩa đào phạm của Hoàng thành ti, lùng bắt ông ta toàn thành. Ông ta nói thi thể của mẫu thân không thể rời khỏi nơi đã từng là phủ thừa tướng, có thể là tim của mẫu thân cũng không thể rời khỏi quá xa phủ thừa tướng. Nói không chừng bây giờ ông ta còn đang ở bên trong thành Lâm An, gọi bố cáo ra, nói không chừng có thể bắt được ông ta nhanh hơn!”

128. Chương 130: Nàng Văn Tuyệt Tình Như Vậy

Ngày hôm đó Yên Vũ đang rầu rĩ ngồi trong hành lang phơi nắng ấm mùa đông, Linh Nhi theo Lục Bình trở về từ tiền viện.

Hôm nay Lộ Nam Phi hưu mộ, Linh Nhi muốn đi theo học nhận biết dược liệu, nhưng con bé dường như còn hơi e ngại Lộ Nam Phi, mỗi lần đều phải Lục Bình theo cùng thì con bé mới dám đi.

Yên Vũ đương nhiên sẽ không phản đối, mỗi lần đều để Lục Bình nghỉ, cho phép nàng ta cùng đi.

Linh Nhi nắm tay của Lục Bình, vừa nhảy chân sáo vừa lưng đeo được liệu mới nhận thức.

Nâng mắt nhìn thấy Yên Vũ ngồi trong hành lang, con bé cười hì hì vẫy tay chào Yên Vũ. “Thiếu phu nhân, chúng tôi đã về rồi!”

Lục Bình kéo con bé một cái, bảo con bé không nên mất quy củ như vậy.

Nhưng Yên Vũ khoát khoát tay, ôn hoà kêu con bé tiến đến. “Không sao, con bé là tuổi vô câu vô thúc*, người dù sao cũng không nên cấm đoán con bé, tùy ý như vậy mới tốt.”

(*vô câu vô thúc: là thành ngữ, chỉ tự do, không bị giới hạn)

Yên Vũ nhìn nụ cười sáng rỡ, hoạt bát đáng yêu, vẻ mặt ngây thơ của tiểu Linh Nhi, gần giống như thấy được Tô Vân Châu của trước đây.

Khi Tô Vân Châu còn bé có phải giống như Linh Nhi bây giờ hay không?

Lúc mình năm tuổi thì đã bị mẹ quản rất nghiêm, cười không nhe răng, giơ tay nhắc chân đều có quy chế, ngay cả giọng nói cao thấp đều phải có giới hạn, hiếm khi không thích hợp sẽ nói nàng mất phong cách quý phái. Năm, sáu tuổi chính là tuổi ham chơi, nhớ lại tuổi thơ của mình thật giống như chim bị nhốt trong lồng.

Nàng hâm mộ nhất là Tô Vân Châu tùy ý, tự do tự tại. Hôm nay thấy Linh Nhi hoạt bát, tất nhiên là không chịu nổi khiến con bé không được tùy ý, tự do tự tại như mình khi đó.

“Hôm nay đã học cái gì? Có nhớ không?” Yên Vũ kéo tay của Linh Nhi, vuốt mái tóc mềm mại của con bé.

Khi Linh Nhi mới tới, tóc vừa khô vừa vàng giống như rơm.

Dường vài ngày đến nay, Lục Bình vẫn thường dùng trứng gà để con bé dưỡng tóc, dùng hà thủ ô cùng xà bông mài thành bột để con bé gội đầu. Hôm nay ít nhiều đã tốt hơn chút, Không còn vàng nữa, đã hơi bóng hơn chút.

“Dạ. Lộ đại nhân dạy con nhận thức nhiều thảo dược, có tên rất êm tai như bạch truật, bạch thược, bạch chỉ, bạch cập, hoàng cầm, đương quy, có tên hơi kỳ quái như bà bà đinh, bát bảo cảnh thiên, sử quân tử, lưu ký nô*. Thật nhiều thật nhiều! Chỉ cần nghe thấy mùi thuốc là con có thể phân biệt ra được nó là cái gì!” Linh Nhi nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, dựa vào trên đùi Yên Vũ, tự hào nói.

*tên những dược liệu, thảo dược của đông y

bạch truật: [s://vi.wikipedia.org/wiki/Bạch_truật](http://vi.wikipedia.org/wiki/Bạch_truật)

thược dược: [s://vi.wikipedia.org/wiki/Thược_dược_Trung_Quốc](http://vi.wikipedia.org/wiki/Thược_dược_Trung_Quốc)

bạch chỉ: [s://vi.wikipedia.org/wiki/Bạch_chỉ_\(thuốc_Bắc\)](http://vi.wikipedia.org/wiki/Bạch_chỉ_(thuốc_Bắc))

bạch cập: [s://vi.wikipedia.org/wiki/Bạch_cập](http://vi.wikipedia.org/wiki/Bạch_cập)

hoàng cầm: [s://vi.wikipedia.org/wiki/Hoàng_cầm](http://vi.wikipedia.org/wiki/Hoàng_cầm)

đương quy: [s://vi.wikipedia.org/wiki/Đương_quy](http://vi.wikipedia.org/wiki/Đương_quy)

bà bà đinh: bồ công anh: [s://vi.wikipedia.org/wiki/Chi_Bồ_công_anh_Trung_Quốc](http://vi.wikipedia.org/wiki/Chi_Bồ_công_anh_Trung_Quốc)

bát bảo cảnh thiên: cỏ bò cạp:

“Thiếu phu nhân, người rất thơm, là dùng phấn son bỏ thêm mùi quýt phải không?” Linh Nhi nhúc nhích cái mũi nhỏ của mình, nằm ở trên đầu gối của Yên Vũ, nói.

Yên Vũ cười khê. “Lần này là người ngồi sai rồi, ta từ lúc biết có thai tới giờ đều không dùng qua phấn son.”

Linh Nhi không phục, miệng lẩm bầm, cầm lấy ngón tay của Yên Vũ ngồi một cái. “Ồ, là ngồi lằm, là người đã ăn quýt!”

Yên Vũ nở nụ cười, gật đầu nói. “Đúng, có phải tiểu Linh Nhi thêm ăn không? Còn quýt, người có muốn hay không?”

Linh Nhi gật đầu. “Muốn!”

Yên Vũ sai người đi xuống bưng lên cho Linh Nhi một đĩa quýt.

Nhưng Linh Nhi khoát tay nói: “Không cần, không phải trong phòng còn lại mấy quả sao? Cho con hai, ba quả là đủ rồi!”

Lục Bình cười điểm đầu của con bé, nói: “Biết nói người không tham lam, không nghĩ đến người là tham không kịp đợi đó!”

Nói xong liền đi vào phòng bưng cái đĩa còn dư lại vài quả quýt cho Linh Nhi.

Yên Vũ lại nhìn Linh Nhi đang nằm ở trên đầu gối của nàng cười với nàng, như có điều suy nghĩ.

“Sao người biết trong phòng còn có vài quả quýt?” Yên Vũ bỗng nhiên cúi đầu hỏi.

Linh Nhi nhìn thấy vẻ mặt Yên Vũ nghiêm túc thì cắn cắn ngón tay, lẩm bầm nói: “Con, con ngồi được ạ?”

“Người ở bên ngoài, có thể ngồi được trong phòng còn dư lại mấy quả quýt?” Yên Vũ lại hỏi tới.

Linh Nhi bị vẻ nghiêm túc của nàng dọa sợ, gặm đầu ngón tay, ấp úng nói: “Dạ, đúng vậy. Thiếu phu nhân, con, con thật không có lên chuồn vào. Lục Bình tỷ tỷ có thể làm chứng!”

Lúc này, Lục Bình đang bưng cái đĩa đi ra cũng lên tiếng nói: “Đúng vậy, vì biết hôm nay Lộ đại nhân hưu mộ, Linh Nhi dậy rất sớm, mặc đồ xong xuôi thì chúng tôi liền đi tiền viện, bây giờ mới vừa trở về, con bé không có bước vào phòng chính.”

Nhưng Yên Vũ lắc đầu. “Không phải ta nói chuyện đó... Linh Nhi, khứu giác của người rất cuộc là nhạy cảm đến trình độ nào? Nếu như Lục Bình đem đĩa quýt này giấu đi, người có thể tìm được không?”

Lục Bình và Linh Nhi nhất thời đều hơi há hốc mồm, chẳng biết tại sao Yên Vũ lại hỏi chuyện này.

Nhưng Linh Nhi vẫn rất nghiêm túc trả lời: “Có thể tìm được, trước đây bà nội giấu đồ ăn, con đều có thể tìm được!”

Yên Vũ gật đầu với Lục Bình. Lục Bình khê bước, bưng cái đĩa xoay người rời đi.

Yên Vũ nhẹ bịt kín mắt của Linh Nhi, nói với con bé: “Người cố gắng đi tìm, có lẽ lần này người có thể lại giúp việc lớn...”

Linh Nhi không rõ vì sao, nhưng nghe nói mình có thể giúp thiếu phu nhân một tay, cũng lòng tràn đầy niềm vui, gật đầu lia lịa, vui sướng “Dạ!” một tiếng.

Đến khi Lục Bình giấu kỹ cái đĩa quýt, xoay người trở về.

Yên Vũ mới bỏ mắt Linh Nhi ra. Linh Nhi bật lên từ dưới đất, động dậy cái mũi nhỏ, ngồi Lục Bình một cái, rồi hướng về khắp nơi ngồi, vui sướng chạy về phía phòng của con bé và Lục Bình. Không bao lâu, liền thấy con bé cầm một đĩa quýt chạy đến từ gian phòng cách đó không gần, vừa chạy vừa cười nói: “Lục Bình tỷ tỷ, tỷ giấu quá đơn giản, trước đây bà nội giấu kín hơn tỷ nhiều, mọi người đều có thể tìm được!”

Linh Nhi bưng cái đĩa chạy đến.

Yên Vũ đích thân lột một quả quýt cho con bé, bỏ vào trong miệng nó. “Người nghỉ một lát, chúng ta đi đến một nơi.”

Linh Nhi vừa nhai quýt chua ngọt vừa mở to hai mắt nhìn. “Đi chỗ nào?”

Yên Vũ lại quay mặt sang phía Lục Bình, nói: “Kêu Lộ đại nhân đi Hoàng thành ti tìm công tử về!”

Lục Bình gật đầu, lập tức đi ra bên ngoài viện.

Chủ tử rất ít khi quấy rầy công tử làm việc, lần này lại phải tìm công tử về ngay, chắc là có chuyện quan trọng gì ư?

Chủ tử muốn mang Linh Nhi đi chỗ nào?

Lục Bình vừa suy đoán vừa đi tìm Lộ Nam Phi.

Linh Nhi ăn sạch sẽ đĩa quýt còn dư lại bảy, tám quả, ngượng ngùng cười cười với Yên Vũ.

“Không thể một mạch ăn quá nhiều, nếu người thích, ngày mai sẽ cho người nữa.” Yên Vũ nói với con bé.

“Dạ!” Linh Nhi gật đầu trả lời.

Lúc này không phải mùa quýt, quýt Yên Vũ ăn hôm nay đều là phía nam tiến cống, địa vị của Tuyên gia nhận được những ban thưởng này đều chẳng có gì lạ. Chẳng qua Linh Nhi nhỏ tuổi cũng không hiểu được thứ này quý giá, con bé vừa mới ăn bảy, tám quả quýt tươi, đủ vài tháng cơm cho một nhà mấy miệng ăn.

Linh Nhi cầm khăn tay lau tay, đang ngồi ở một bên vừa nhớ lại mùi thuốc vừa nhớ lại tên thuốc mang trên lưng mà Lộ Nam Phi đã dạy.

Tuyên Thiệu liền bước vào viện.

Yên Vũ vẫy vẫy tay với hắn.

Tuyên Thiệu thấy hôm nay sắc mặt của Yên Vũ thoải mái hơn một chút so với ngày thường, nhưng lại vội vã tìm mình về như vậy, chẳng lẽ là có chuyện tốt gì?

Tiến lên nhìn thấy Linh Nhi đứng ở bên cạnh, nhún người với hắn, liền đưa tay vỗ vỗ đầu Linh Nhi. “Linh Nhi cũng ở đây à.”

“Dạ, bẩm công tử, thiếu phu nhân nói muốn dẫn Linh Nhi đi một nơi, Linh Nhi có thể giúp một tay đó!” Linh Nhi ngay thơ chớp đôi mắt to, hào hứng nói.

Tuyên Thiệu hồ nghi nhìn Yên Vũ.

Yên Vũ gật đầu với hắn, tuy trong giọng nói không chắc chắn nhưng trên mặt mang vài phần mong đợi. “Khứu giác của Linh Nhi nhạy cảm, đồ bị giấu đi nó có thể tìm được. Thiếp nghĩ... mang Linh Nhi đi mặt thất nhìn một chút.”

Tuyên Thiệu nghe vậy, lập tức hiểu ý của nàng.

Cúi đầu nhìn đứa bé đứng ở bên cạnh.

Linh Nhi nhỏ bé, chỉ mới cao đến hông của Yên Vũ. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn, non nớt lại lộ vẻ hăng hái nóng lòng muốn thử.

Mặc dù Tuyên Thiệu không ôm mong ước gì đối với dựa vào khứu giác của Linh Nhi đi tìm An Niệm Chi ẩn núp, nhưng không đành lòng quét đi hăng hái của đứa bé ở trước mặt vợ yêu, bất quá là đi thêm một chuyến, liền gật đầu nói. “Được, ta mang các nàng đi.”

Một nhóm mấy người ngồi xe ngựa, đi đến nơi từng là Cao phủ.

Bây giờ tám biển trên đầu cửa Cao phủ đã bị lấy đi, trống rỗng không treo gì cả, vả lại trong nhà ngoài nhà đều có thị vệ Hoàng thành ti đóng giữ. Những người không có nhiệm vụ thì không được đến gần.

Xe ngựa của Tuyên Thiệu đương nhiên đi thẳng vào nội viện.

Xe ngựa dừng lại bên ngoài lùm cây ở hậu viện. Yên Vũ một tay kéo cánh tay của Tuyên Thiệu, một tay nắm tay Linh Nhi, bước chân hơi vội vàng đi trên con đường đá xanh giữa cây cối.

Tuyên Thiệu tất nhiên là cảm thấy nàng vội vã, cố ý thả chậm bước chân. “Cho dù tìm được hay không tìm được, đừng quá canh cánh trong lòng, được không?”

Yên Vũ nâng mắt nhìn ánh mắt chuyên chú của hắn, gật đầu. “Được.”

Ba người đi qua nhà ẩm trồng hoa trống rỗng, đi qua hành lang, nhấn cơ quan trên tường đá, cửa đá chậm rãi hạ xuống.

Linh Nhi kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt, tựa như có hơi hiếu kỳ, cửa đá thoạt nhìn nặng như vậy làm sao lại cứ tự chậm rãi hạ xuống như vậy cơ chứ?

Con bé còn chưa có suy nghĩ ra thì bước chân đã theo Yên Vũ cùng Tuyên Thiệu, vào mật thất.

Trong mật thất vẫn bày bầy như cũ. Tuyên Thiệu châm lên một cái đèn dầu nhỏ trên bàn đá trong mật thất.

Ánh đèn mờ mờ chiếu sáng mật thất.

“Sao nơi này lạnh thế? Mùa đông còn bày nhiều bồn bằng như vậy làm cái gì?” Linh Nhi không nhịn được hỏi.

Yên Vũ nửa ngồi xổm người xuống, nhìn thẳng Linh Nhi, nói: “Linh Nhi là một đứa bé dũng cảm, bất kể thấy cái gì cũng sẽ không sợ đúng không?”

Linh Nhi nghe vậy, nhìn bốn phía một chút. Con bé đương nhiên thấy quan tài ngọc lưu ly ở giữa những bồn bằng, nhưng mà không hiểu được con bé có biết đó là quan tài hay không, có biết quan tài là nơi của người chết hay không.

“Ừm, Linh Nhi không sợ, có thiếu phu nhân và công tử ở đây, không có gì phải sợ.” Linh Nhi nói với vẻ chắc chắn.

Yên Vũ gật đầu, kéo tay Linh Nhi đi về phía di thể của mẫu thân.

Vừa đi, nàng vừa chậm rãi nói: “Nơi này là mẫu thân của ta nằm, mẫu thân qua đời rất nhiều năm. Người đừng sợ, mẫu thân lúc còn sống là người rất tốt, hoà nhã lương thiện, không mắng chửi người, cũng không ra tay đánh người.”

“Ừm, mẫu thân đều là tốt, mẫu thân của con cũng không có đánh con, không mắng con.” Linh Nhi nói theo.

Hai người đi tới trước quan tài ngọc lưu ly.

Yên Vũ dừng bước lại. “Người có thể ngửi được mùi đặc thù gì không?”

Yên Vũ cảm thấy quan tài ngọc lưu ly này có thể để cho mẫu thân tám năm không thối rữa, chắc chắn là An Niệm Chi đã dùng thuốc đặc biệt gì đó. Nếu là như vậy, nên sẽ có chút mùi, cho dù ông ta lấy đi tim của mẫu thân, tim của mẫu thân chắc chắn cũng mang theo mùi trong quan tài này.

Nói không chừng Linh Nhi có thể phát hiện cái gì.

Tuy rằng lời của Yên Vũ đã làm cho Linh Nhi chuẩn bị tâm lý.

Như khi nhìn đến người phụ nữ nằm trong quan tài, thấy trước ngực của người phụ nữ bỗng nhiên phanh một lỗ lớn.

Con bé vẫn nhìn không được lui lại hai bước, hoảng sợ ngã ngồi trên đất.

“Thiếu, thiếu, thiếu phu nhân... Đây, đây thật là mẫu thân của người? Bà, bà, bà...”

Yên Vũ khom người đỡ Linh Nhi lên, vỗ vỗ bụi trên người con bé, trong giọng nói hơi mang theo âm mũi. “Đúng vậy, đích xác là mẫu thân của ta. Có kẻ xấu trộm đi tim của mẫu thân. Cho nên, ta muốn để người giúp ta tìm về tim của mẫu thân. Kẻ đó nhất định đã mang tim của mẫu thân đi từ nơi này, người có thể ngửi được không? Có thể giúp ta tìm về tim của mẫu thân không?”

Linh Nhi ngửa mặt nhìn Yên Vũ.

Tim con bé đập rất nhanh, hít thở cũng hơi gấp.

Yên Vũ biết, Linh Nhi đang sợ, bất cứ ai thấy thi thể trên ngực bị phanh rộng, bị lấy mất tim thì cũng sẽ kinh hãi phải không?

An Niệm Chi đã vượt qua phạm vi của người bình thường. Ông ta có thể làm ra loại chuyện này đối với người con gái mình yêu thích!

Linh Nhi đứng tại chỗ, thở dốc một lúc lâu, mới lại cất bước về phía trước. Con bé hơi nhắm mắt lại, dùng cái mũi nhỏ của mình cố gắng ngửi một cái. “Thiếu phu nhân, người đừng lo, Linh Nhi nhất định có thể giúp người tìm được!”

Linh Nhi nhin xuống sợ hãi trong lòng, hai tay nhỏ bé vịn vào trên mép quan tài ngọc lưu ly, gắng sức ngửi một cái.

Con bé quay sang nhìn Tuyên Thiệu, nói: “Công tử, có thể mở nó ra không? Đây kín quá, con không ngửi được mùi.”

Tuyên Thiệu nghe vậy, nghiêng mặt nhìn Yên Vũ. Yên Vũ nhú mày, nhìn mẫu thân trong quan tài bị đóng kín, trên ngực mẫu bị khuyết một lỗ, thật đau nhói mắt nàng. Nàng chậm rãi gật đầu.

Tuyên Thiệu tiến lên, hay tay đầy chưởng lực đặt trên mép quan tài ngọc lưu ly, cố sức mở nắp của quan ra một khe hở.

Linh Nhi còn chưa tiến lên, liền nhú chặt đầu chân mày. Con bé gật đầu, giơ tay lên che mũi. “Con nhớ kỹ mùi này rồi.”

Tuyên Thiệu lập tức bỏ nắp quan tài xuống.

Nhưng Yên Vũ thấy trong nháy mắt, màu sắc chất lỏng màu đỏ nhạt trong quan tài ngọc lưu ly dường như thắm một chút.

Nhưng nếu không nhìn kỹ thì cũng không phát hiện được gì.

Linh Nhi động dậy cái mũi nhỏ, cố gắng ngửi, theo hành lang đi ra ngoài.

Tuyên Thiệu tiến lên đỡ lấy Yên Vũ, theo sát sau lưng Linh Nhi.

Ban đầu Linh Nhi đi rất nhanh, sau khi ra khỏi Cao phủ thì tốc độ liền dần dần chậm lại.

Con bé ngửi bên trái một cái, ngửi bên phải một cái, khi thì dừng bước như là đang tìm mùi, khi thì bước rất nhanh.

Đầu chân mày Yên Vũ vẫn nhú lại, không có giãn ra.

Tuyên Thiệu vừa đỡ Yên Vũ vừa lưu ý động tĩnh xung quanh, để phòng ngừa bất ngờ.

Hắn vốn muốn để Yên Vũ ngồi trên xe ngựa, nhưng thấy nàng vội theo sau Linh Nhi, về không muốn bị bỏ xa một bước nào, biết nàng chắc chắn là không muốn chờ ở trên xe ngựa, liền không thể làm gì khác hơn là tùy nàng đi, chỉ đỡ tay nàng để nàng không cố sức, không muốn để cho nàng tiêu hao thể lực quá mức.

Nhóm ba người vừa đi vừa dừng, lại tốn hơn một canh giờ.

Linh Nhi đứng ở bên ngoài một nơi tường cao, cố sức ngửi một cái từ một cái sân rộng lớn vây quanh bởi tường cao, chỉ vào chỗ dừng lại lúc đầu, nói: “Mùi này biến mất ở ngay đây, chắc là ở trong nhà này!”

Giọng của Linh Nhi giòn dẽ mang theo vẻ non nớt.

Yên Vũ nghe vậy, cùng Tuyên Thiệu liếc mắt một cái. Ở nhà này? Nếu là chỗ khác, có thể kêu Hoàng thành ti tìm lý do bao vây lại, không để cho An Niệm Chi có chuẩn bị, có thể chạy trốn. Nhưng nếu là chỗ này, ngay cả Hoàng thành ti cũng không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Viện được tường cao bao vây này không là gì khác, chính là quan dịch* Lâm An chuẩn bị cho sứ giả của nước. Trong quan dịch lúc này là sứ giả của Tây Hạ và nước Kim ở.

(*quan dịch: là trạm ở cửa quan)

Như bây giờ, Thiên triều cùng Tây Hạ và nước Kim quan hệ tế nhị. Hoàng đế cảm thấy hàng năm nộp tiền cống nước Kim, bảo đảm an nhàn một phương đã là rất khá, tuyệt không muốn bởi vì một chút chuyện nhỏ mà chọc cho nước Kim không vui.

Cho nên Hoàng thành ti tuyệt đối không có khả năng cả gan bao vây quan dịch, cho dù trong quan dịch ẩn giấu ai.

“Xuyt...” Yên Vũ đưa tay ra hiệu với Linh Nhi và Tuyên Thiệu đừng có lên tiếng, nửa dựa thân thể lên bức tường, tận khả năng phóng ra thính lực của mình, cố gắng nghe một tí động tĩnh trong quan dịch.

Vì quan dịch này là đặc biệt xây dựng cho sứ giả của nước, cho nên xây vô cùng rộng rãi. Phòng ngừa sứ giả của các nước khác cùng ở dưới một mái hiên, sớm chiều chung đụng xảy ra cái gì không thoải mái, trong quan dịch xây từng tiểu viện độc lập, cách nhau.

Trên trán Yên Vũ nhanh chóng rịn ra mồ hôi, sắc mặt cũng hơi trắng bệch.

Tuyên Thiệu muốn cản nàng, nhưng bị nàng giơ tay lên ngăn lại.

Giờ đã biết tim của mẫu thân mà nàng muốn tìm rất có thể ở ngay đây, nàng chỉ cố sức xác định một chút xem sao?

129. Chương 131: Đánh Chết Ngay Tại Chỗ

Tuyên Thiệu nắm lấy vai Yên Vũ. “Bây giờ nàng mang thai, cố gắng không nên suy nghĩ nhiều đến chuyện nhọc lòng như vậy, được chứ? Rốt cuộc sự thật thế nào, không thể suy đoán vô căn cứ như vậy, chúng ta cuối cùng sẽ tìm được chân tướng!”

Yên Vũ nghe vậy, thu hồi lại suy nghĩ lao nhanh như thúc ngựa của mình, chậm rãi gật đầu. “Ừm, thiếp không suy nghĩ nhiều. Bây giờ thiếp trước tiên phải học làm một người mẹ tốt, thiếp phải chăm sóc kỹ lưỡng con của chúng ta. Những việc này vẫn nên để cho chàng lo nghĩ đi, thiếp chỉ cần tránh ở sau lưng chàng, chờ chàng bày chân tướng ở trước mặt thiếp là được rồi.”

Tuyên Thiệu nghe vậy, kinh ngạc nhìn Yên Vũ.

Vừa tin cậy vừa ỷ lại hẳn như vậy, hẳn thật sự đã chờ rất lâu.

Hắn là đàn ông, là chủ của một gia đình. Những chuyện bên ngoài vốn nên do hắn vất vả, nàng chỉ cần ở sau lưng hắn, chờ hắn báo tất cả cho nàng biết là được rồi.

“Nàng...” Cổ họng Tuyên Thiệu hơi chua xót, nhất thời ấp úng không thành câu.

Yên Vũ chậm rãi gật đầu. Nét mặt biểu lộ vẻ tươi cười nhàn nhạt nhưng ấm áp như gió xuân. “Trước đây thiếp làm không được, không tin tưởng chàng, không biết lười biếng ỷ lại vào chàng. Sau này thiếp sẽ cố gắng làm người vợ, làm người mẹ tốt, không để cho chàng có buồn phiền ở trong nhà, chăm sóc thỏa đáng trong nhà cho chàng, được không?”

“Nàng làm tốt lắm. Vẫn luôn tốt. Yên Vũ... có vợ như thế còn cầu mong gì.” Tuyên Thiệu khẽ nói, ôm nàng vào lòng.

Hắn biết mình cũng không phải là không có sai. Ngay lúc gặp gỡ ban đầu hẳn bắt quá chỉ là thấy nàng thính lực hơn người, có giá trị lợi dụng, sao từng coi nàng vốn là một người con gái mềm yếu? Sao từng thương hương tiếc ngọc đối với nàng? Nàng hiếu thắng, độc lập ngay từ đầu, không phải là do hắn tạo thành sao?

Hôm nay hai người có thể ai về chỗ nấy, mây tan trăng sáng cũng thật sự là không dễ.

Phía ngoài viện bỗng nhiên có tiếng chim hót líu lo truyền đến.

Yên Vũ nghe thấy rõ ràng, Tuyên Thiệu cũng nghe được.

Vào tháng 11, đêm đã khuya, sao có tiếng chim hót rõ ràng như vậy?

Tuyên Thiệu buông vai Yên Vũ ra, mang theo hai tấm bản đồ quan dịch, khẽ hôn một cái trên trán nàng. “Ở nhà chờ ta, không được lo lắng quá mức.”

Yên Vũ gật đầu. “Được.”

Tuyên Thiệu đẩy cửa đi ra ngoài. Một luồng gió lạnh tiến vào, Yên Vũ rút vai một cái, nghe tiếng bước chân của hắn hướng ra ngoài đi xa.

Ngoại viện có người chờ hắn. Bọn họ đi chuyến này là muốn ban đêm thăm dò quan dịch, tìm ra An Niệm Chi cùng tim của mẫu thân bị An Niệm Chi giấu.

Tay của Yên Vũ không khỏi siết chặt.

Cầu ông trời phù hộ, để cho bọn Tuyên Thiệu thuận lợi chuyến này, nhất định phải bình an trở về, tốt nhất có thể mang theo tim của mẫu thân bình an trở về. Nếu có thể bắt được An Niệm Chi thì càng hoàn mỹ hơn.

Yên Vũ không thể đi cùng, nói là an tâm chờ nhưng tâm trạng khó tránh khỏi lo lắng.

Lúc này ngược lại hơi hối hận. Hồi đó, lúc ở phủ thừa tướng thì không nên học mấy thứ cầm kỳ thi họa, nữ công may vá, nên kêu cha mời thầy dạy võ cho nàng. Phụ thân có chí muốn phụ tá triều cương, tất nhiên sẽ không phản đối. Cho dù trước đây bị trể nãi, sau khi phủ thừa tướng sụp đổ, nàng cũng không nên ở lại Xuân Hoa lâu để dò thám biết chân tướng cái gì, nên cùng biểu ca đi núi Thanh Thành học võ... Nhưng mà như vậy, nàng e là không có cơ hội gặp được Tuyên Thiệu, không có cơ hội gả cho Tuyên Thiệu... Suy nghĩ rồi lại lắc đầu, duyên phận thật sự là do trời định, mỗi một chuyện ông trời để cho người ta gặp phải có lẽ đều có ngụ ý của nó.

Mặc dù nàng nằm ở trên giường nhưng không buồn ngủ, chỉ hận thính lực của mình còn chưa đủ mạnh. Nếu có thể có người thính tai, thiên lý nhãn, bây giờ cũng có thể thấy được tình hình của bọn Tuyên Thiệu chứ?

Tuyên Thiệu mang hai huyng đệ Lộ gia cùng với Thượng Quan Hải Lan lặng yên không tiếng động đã tới bên ngoài quan dịch.

Bọn họ muốn lặng lẽ lẻn vào quan dịch, tìm kiếm An Niệm Chi cùng vật bị ông ta giấu đi.

Bốn người căn bản đã hiểu rõ bố cục bên trong quan dịch, cũng nhớ kỹ trong lòng vị trí Yên Vũ vạch ra.

Bốn cái bóng đen nhờ bóng đêm yểm trợ, lặng yên không tiếng động trượt vào bên trong quan dịch to lớn.

Tránh được thị vệ tuần tra, im hơi lặng tiếng đi tới gần viện của sứ giả Tây Hạ.

Nhưng còn cách viện của Tây Hạ xa vài trượng thì nhìn thấy viện của sứ giả Tây Hạ vốn nên an giấc, vắng vẻ không tiếng động, đã đèn đuốc sáng trưng, loáng thoáng có tiếng người dứt quãng truyền đến.

Tuyên Thiệu ra dấu với ba người. Ba người mượn bóng đêm, nằm ẩn nấp trên nóc nhà thật cao.

Từ từ gởi gần viện đèn đuốc sáng trưng của sứ giả Tây Hạ.

Tới gần mới nhìn thấy sứ giả Tây Hạ lúc này đều đứng ở trong viện, trối gô một người đàn ông.

Tuyên Thiệu nhìn người đàn ông kia, hơi rừ đôi mắt, suy nghĩ trong phút chốc, trong lòng hiểu rõ vài phần.

Người đàn ông kia tức giận giãy dụa.

Sứ giả Tây Hạ thấy người đàn ông mặc áo đen này bị binh lính dẫn tới, tiến lên đang muốn nói nhưng bị người đàn ông kia hung hăng trừng mắt một cái.

Nhưng sứ giả Tây Hạ không có mở miệng trách mắng, ngược lại tự mình giơ tay lên lôi ra vải trong miệng của người đàn ông áo đen.

Người đàn ông lạnh lùng nói: “Mau thả ta ra, ta muốn truy đuổi ăn trộm!”

“Chuyện này... Đại hoàng... À, trong chuyện này sợ là có hiểu lầm gì đó?” Sứ giả Tây Hạ vừa kêu người cởi ra dây thừng buộc chặt trên người đàn ông, vừa khuyên nhủ.

“Có hiểu lầm hay không, ta rõ ràng hơn các ngươi. Bớt nhiều chuyện đi, làm tốt phận sự của các ngươi là được rồi!” Người đàn ông mặc áo đen vừa được tự do liền muốn đi.

Người sứ giả kia lại vội vàng cản đường của hắn. “Đại... À, ừm, ngươi bị thương, vả lại hắn rời đi đã lâu, bây giờ có đuổi theo cũng không kịp! Cho dù đuổi kịp thì ngươi cũng không phải là đối thủ của hắn...”

“Cút...” Người đàn ông áo đen đưa tay đẩy sứ giả Tây Hạ sang một bên, nhún người bay lên, đuổi theo về hướng Tây Bắc.

Tuyên Thiệu suy nghĩ trong nháy mắt, ra hiệu kêu Lộ Minh Dương cùng Thượng Quan Hải Lan đuổi theo người đàn ông kia trước.

Hắn và Lộ Nam Phi vẫn ở lại trong quan dịch, tìm kiếm An Niệm Chi.

Hắn nghi ngờ người mà người đàn ông áo đen kia muốn đuổi theo là An Niệm Chi. Nói như thế, e rằng An Niệm Chi đã chạy thoát, không còn ở trong quan dịch nữa.

Nhưng hắn vẫn nhận ra người đàn ông áo đen kia, chính là người ngày đó ám sát hắn ở Tuyên phủ. Ban đầu hắn ta ám sát thất bại, lúc sắp bị bắt được thì Toàn Cơ chủ An Niệm Chi bỗng nhiên xuất hiện cứu hắn ta đi.

Chẳng phải bọn họ cùng một giuộc sao? Sao bây giờ xem ra lại có mâu thuẫn?

Không thể kết luận An Niệm Chi đã chạy thoát, cũng không thể để cho người đàn ông này lại mất đi tung tích nữa.

Sau khi Lộ Minh Dương cùng Thượng Quan Hải Lan đuổi theo người đàn ông áo đen kia, Tuyên Thiệu và Lộ Nam Phi cấp tốc lên đi lục soát viện của sứ giả Tây Hạ.

Người đàn ông áo đen kia phá rồi, đại đa số người trong viện của sứ giả Tây Hạ bị giật mình tỉnh giấc, lại càng nhiều đèn sáng hơn, công việc lục soát không quá thuận lợi.

Tìm một vòng cũng không thấy tung tích của An Niệm Chi hay Mục Thanh Thanh.

“Đi!” Tuyên Thiệu cùng Lộ Nam Phi cũng đuổi theo hướng Tây Bắc.

Người đàn ông áo đen kia bị thương, lúc ở trong viện của sứ giả Tây Hạ còn chưa có biểu hiện rõ ràng ra ngoài.

Nhưng tung người rời đi, tiêu hao nội lực khinh công, sau khi đuổi theo một khoảng thì hơi thở của hắn rõ ràng đã rối loạn, tốc độ cũng chậm lại.

Vì không được lệnh rõ ràng của công tử, Lộ Minh Dương cùng Thượng Quan Hải Lan cũng không có tiến lên so chiêu với hắn, cũng chỉ thả chậm tốc độ, theo dõi hắn từ xa.

Người đàn ông áo đen kia đuổi tới một chỗ trong rừng rậm ở ngoại ô, thể lực chống đỡ hết nổi, ngã nhào trên đất.

Thượng Quan Hải Lan kẻ sát vào lỗ tai Lộ Minh Dương, khẽ hỏi: “Làm sao bây giờ, quản hay không quản?”

Khi hắn nói chuyện, hơi thở trong miệng thổi lên lỗ tai Lộ Minh Dương, khiến cả người Lộ Minh Dương không được tự nhiên, gơ tay lên đẩy đầu của hắn ra. “Mặc kệ, chờ công tử đến.”

Bị Lộ Minh Dương đẩy ra, Thượng Quan Hải Lan nhìn Lộ Minh Dương, nhếch miệng hơi cười cười, khoanh tay ngồi xổm trên cành cây, cũng không nói thêm gì nữa.

Người đàn ông áo đen kia nằm rạp trên đất, chột ho khan vài tiếng, nghe thấy hơi thở của hắn như là bị nội thương không nhẹ.

Bị thương như vậy mà không chịu đi chữa trị, còn muốn đuổi theo tới nơi này trước, hắn đây là bị người ta cướp đi cái gì? Đến nỗi liều mạng như vậy?

Thượng Quan Hải Lan khẽ lắc đầu một cái, tỏ vẻ mình đoán không ra.

Không bao lâu thì nghe thấy Tuyên Thiệu và Lộ Nam Phi cũng đuổi tới.

Tuyên Thiệu hỏi hai người tình hình, biết được lần này e ra lại để cho An Niệm Chi chạy thoát. Cơ hội cực tốt, ngược lại để cho người áo đen bị thương kia đánh rần động cỏ, phá hư.

Trong lòng hần hơi tức giận.

“Đem hần về.” Thân phận của người này không đơn giản, hơn nữa từng qua lại với An Niệm Chi. Thấy vẻ sứ giả Tây Hạ đối với hần một mực cung kính, giống như là có chút địa vị.

Từ trên người hần có thể tìm ra đầu mối của An Niệm Chi.

Thượng Quan Hải Lan cùng Lộ Minh Dương thả người nhảy xuống cành cây, giơ tay lên bắt lấy người đàn ông đang hơi thở hỗn loạn.

Người đàn ông áo đen đang muốn phản kháng.

Thượng Quan Hải Lan cười nói: “Nếu thông minh, ta khuyên ngươi đừng kháng cự. Ngươi cũng biết, ngươi bị nội thương, vận khí nữa chỉ có thể khiến cho ngươi bị thương nặng thêm. Chúng ta không giết ngươi, chỉ muốn mang ngươi về hỏi mấy câu, không nên âm ỉ nha!”

Lộ Minh Dương nghe thấy giọng điệu của Thượng Quan Hải Lan mang theo ý trêu chọc, nhin không được liếc hần một cái, khí thế hung hăng nói: “Đừng lộn xộn, lộn xộn là đánh chết ngay tại chỗ!”

Không biết là bị Thượng Quan Hải Lan khuyên nhủ hay là bị “đánh chết ngay tại chỗ” của Lộ Minh Dương dọa sợ, người đàn ông áo đen thật không có phản kháng nữa.

Thượng Quan Hải Lan tám tắc hai tiếng, nói với Lộ Minh Dương: “Thật khí phách!”

Lộ Minh Dương hừ lạnh một tiếng, không để ý đến hần.

Hai người mang theo người đàn ông áo đen, cùng Tuyên Thiệu trở về trong thành Lâm An.

“Công tử, mang người này về Hoàng thành ti hay là mang đi đâu?” Lộ Nam Phi khom người hỏi.

Tuyên Thiệu quay đầu lại nhìn người đàn ông hơi thở không ổn định kia. Thân phận của hần không đơn giản, có thể có quan hệ mờ hồ gì đó với Tây Hạ. Hơn nữa, bây giờ e rằng Yên Vũ còn chưa ngủ, đang lo lắng chờ ở nhà.

Nếu như đem người đàn ông này đi Hoàng thành ti, đó là công sự. Nếu Tây Hạ đứng ra thì triều đình khó xử.

“Mang về Tuyên phủ.” Tuyên Thiệu trầm giọng nói.

Mang về Tuyên phủ thì có thể cho Yên Vũ biết tiến triển của sự việc trước. Mặc dù sẽ làm nàng thất vọng, nhưng dù sao cũng hơn là để cho nàng lo lắng. Hơn nữa, đem về nhà thì chuyện này sẽ không cần bày ở ngoài sáng, lúc không có ai, làm thế nào cũng được.

Lúc người đàn ông bị đưa về Tuyên phủ thì đã ngất đi!

Khi bị bắt nhân trung cho tỉnh lại, ánh mắt của hần còn hơi ngẩn ngơ.

Ngẩng đầu nhìn người quanh mình một chút, một động tác đơn giản lúc này đối với hần mà nói đều giống như tổn hết sức lực.

Hần bị trói ở trên ghế, đang ngồi đối diện hần là Tuyên Thiệu từng bị hần ám sát, cùng với người ở chung với Tuyên Thiệu vào ngày ấy, Yên Vũ.

Đứng một bên là người bắt hần về, Lộ Minh Dương cùng Thượng Quan Hải Lan. Ngồi một bên kia là Lộ Nam Phi.

Hần quét nhìn một vòng, đưa mắt hung hăng nhìn chăm chăm vào trên người Yên Vũ.

Ánh mắt mang theo căm thù cùng độc ác khiến cho Yên Vũ vô cùng khó hiểu. Hình như nàng không biết người đàn ông này mà? Có biết, cũng là biết hẳn từng ám sát Tuyên Thiệu. Ánh mắt của hắn thù hận như vậy là vì sao?

“Nếu không phải ngươi! Nàng ấy... sao lại bị chủ mang đi!” Giọng người đàn ông căm hận nói. “Người đàn bà này lòng dạ cực kỳ độc ác. Nàng ấy làm gì treu chọc ngươi lại khiến ngươi hại nàng ấy vào lãnh cung còn chưa đủ, bây giờ lại muốn đoạt mạng của nàng ấy?”

130. Chương 132: Nàng Ấy Là Bị Ngươi Hại Chết!

Yên Vũ nghe vậy hơi kinh ngạc, suy nghĩ một chút mới biết được ‘nàng ấy’ trong miệng hắn đúng là Mục Thanh Thanh không thể nghi ngờ gì. Lê nào người đàn ông ở trước mặt này là người ái mộ Mục Thanh Thanh?

“Ân oán giữa ta và nàng ta không cần nói cho ngươi biết. Ngươi nói đi, An Niệm Chi bây giờ núp ở đâu?” Yên Vũ hỏi.

“An Niệm Chi?” Người đàn ông hồ nghi.

“Chính là chủ trong miệng của ngươi.” Tuyên Thiệu nhắc một câu.

“Các ngươi cũng đang tìm hắn? Tại sao các ngươi tìm hắn?” Người đàn ông vội hỏi. Hỏi xong thì nhin không được ho khan vài tiếng.

Yên Vũ thần nhiên nhìn hắn. “Ngươi hận ta như vậy, nói ta muốn lấy mạng của Mục Thanh Thanh, nhưng không biết nói vậy là bởi vì sao?”

Người đàn ông cup mắt suy nghĩ một chút. Chuyện này hắn ít nhiều biết một chút, nhưng bây giờ chống lại những người này, không biết bọn họ biết được bao nhiêu, không biết được bao nhiêu, nhất thời không dám tùy tiện mở miệng.

“Ta chỉ biết chủ yêu quý một người phụ nữ, nhưng người đó chết đã nhiều năm. Bây giờ chủ lại muốn dùng tính mạng của Mục Thanh Thanh làm sống lại người phụ nữ mà hắn yêu quý! Đừng nói việc này nghe thấy vô cùng hoang đường, nhưng thật sự có thể thành. Hắn ta dựa vào cái gì mà cướp đi tính mạng của Mục Thanh Thanh?! Người phụ nữ hắn ta thích là người, Mục Thanh Thanh cũng là người! Dựa vào cái gì mà hắn dùng Mục Thanh Thanh đổi lấy mạng sống cho người kia?”

Người đàn ông tức giận đến mặt đều đỏ lên, nói.

Yên Vũ chậm rãi gật đầu. “Ngươi nói đúng. Cho nên, ngươi xem, ngươi cùng mục đích với chúng ta, chúng ta cũng là vì ngăn cản chủ làm ra loại chuyện hoang đường này. Ta cũng không muốn mạng của Mục Thanh Thanh, muốn mạng của Mục Thanh Thanh chính là chủ trong miệng của ngươi.”

Người đàn ông vô cùng kinh ngạc nhìn nàng. “Người mà chủ muốn làm sống lại không phải là mẫu thân của ngươi sao?”

Nói xong, người đàn ông kia liền mím chặt miệng, hồi hận không thôi.

Hắn không ngờ sao mình lại lộ tẩy nhanh như vậy.

Ánh mắt sắc bén của Yên Vũ nhìn về phía hắn. “Thì ra ngươi biết. Nói như vậy, ngươi và chủ quan hệ không cạn? Rốt cuộc ngươi là ai?”

Người đàn ông mím miệng không nói.

Yên Vũ chậm rãi nói: “Đúng, không sai. An Niệm Chi muốn cứu sống là mẫu thân của ta. Nhưng biện pháp ông ta dùng ta không thể nào tiếp nhận được. Lấy đi tim của mẫu thân ta, muốn đổi tim mẫu thân ta lên trên người của Mục Thanh Thanh. Chuyện như thế không thể tưởng tượng nổi làm sao có thể cứu

sống mẫu thân của ta? Ta há có thể mặc cho hắn làm nhục mẫu thân như vậy? E rằng người cũng không muốn lúc tìm được Mục Thanh Thanh thì thấy là một tử thi bị móc tim chứ?”

Nghe vậy, người đàn ông nhúc nhích mãnh liệt ở trên ghế. “Không, hắn không thể đối đãi với A Thanh như thế! Không thể!”

Tâm tình của người đàn ông bị kích động dị thường.

Tuyên Thiệu lãnh đạm mở miệng. “Khuyết điểm lớn nhất của người là quá xung động. Người biết rõ mình không phải là đối thủ của An Niệm Chi nhưng muốn tùy tiện hành động, cho nên mới để cho hắn chạy. Nếu không có người đánh rần động cổ thì bây giờ chúng ta đã thu lại được tim của mẫu thân, cũng cứu ra được Mục Thanh Thanh.”

Người đàn ông nghe vậy, thở hổn hển nhìn Tuyên Thiệu. “Các người, các người thật sự chịu cứu A Thanh?”

“Có chịu cứu hay không còn phải xem người có chịu phối hợp hay không.” Tuyên Thiệu lãnh đạm nói. “Người biết, không có người, chúng ta cũng có thể tìm được An Niệm Chi, có lẽ là phải tốn nhiều hơn chút thời gian mà thôi. Chúng ta thật sự quan tâm tới tim của mẫu thân. Nhưng nếu kéo dài thời gian thì không thể bảo đảm khi tìm được thì Mục Thanh Thanh có còn sống hay không.”

Người đàn ông nuốt ngụm nước miếng. “Chỉ cần các người có thể cứu A Thanh. Ta... Ta nhất định sẽ phối hợp với các người!”

“Coi như người thức thời.” Tuyên Thiệu gật đầu.

“Bây giờ có thể nói một chút, rốt cuộc người là ai hả?” Yên Vũ mở miệng hỏi.

“Chuyện này...” Người đàn ông nhú mồm. “Vấn đề này có quan hệ sao?”

“Người không nói mình là ai, sao giải thích được quan hệ của người và chủ? Chúng ta làm sao tin tưởng là người thật sự phối hợp?” Yên Vũ nhìn hắn, nói. “Người tốt nhất là nói thật ra, lời nói dối làm kéo dài thời gian, đều sẽ hao phí khả năng còn sống của Mục Thanh Thanh.”

Sắc mặt của người đàn ông khó coi vô cùng. “Ta... Ta là Thượng Quan Tĩnh, nhiều năm trước gia sư quen biết cùng chủ. Bây giờ gia sư lớn tuổi, về nhà dưỡng lão, ta liền thay thế gia sư, đến giúp đỡ chủ.”

“Người và Tây Hạ quan hệ thế nào?” Tuyên Thiệu đột nhiên hỏi.

“Ta...” Đầu chân mày người đàn ông nhú lên. “Không có quan hệ gì...”

“Không có quan hệ gì, người tùy tiện xông vào quan dịch của sứ giả Tây Hạ lại được dễ dàng thả ra? Không có quan hệ gì, sứ giả Tây Hạ sẽ khách khí, một mực cung kính đối với người như vậy?” Tuyên Thiệu bỗng nhiên đứng lên. “Ta thấy không cần phải... cùng hắn lãng phí thời gian ở chỗ này. Trong miệng hắn không nói lời thật, có lẽ cũng không để ý đến Mục Thanh Thanh giống như hắn biểu hiện như vậy.”

Yên Vũ nghe vậy thì lập tức đứng dậy, kéo cánh tay của Tuyên Thiệu, đi ra ngoài.

“Không! Không! Các người chờ chút!” Người đàn ông thấy mọi người thật sự muốn quăng hắn lại chỗ này mà rời đi, nhịn không được hô to lên. “Ta nói, ta nói...”

Tuyên Thiệu ngoái đầu nhìn lại hắn. “Một cơ hội cuối cùng, chỉ cần nói dối một câu thì lúc chúng ta tìm được An Niệm Chi sẽ nhất định giết Mục Thanh Thanh trước.”

Trên trán người đàn ông kia rịn ra mồ hôi, không biết là vì nội thương hay là trong lòng lo lắng. “Được, được, ta nhất định biết gì đều nói hết, không giấu diếm, chỉ cần các người đồng ý cứu A Thanh!”

Yên Vũ trở lại vị trí ngồi xuống, nhìn người đàn ông từ trên xuống dưới. Mục Thanh Thanh thể mà cũng coi như tốt số, trước đây có Nghiêm Yên Sinh quyết một lòng đối với nàng ta, không tiếc vì giúp nàng ta hã giận mà khiến cho toàn gia mình bị đi đày.

Sau đó nàng ta lại được hoàng đế độc sủng. Nghe nói sau khi biếm nàng ta vào lãnh cung thì hoàng đế có nửa tháng cũng không từng chiêu hạnh bất cứ cung tần nào.

Hôm nay cũng không biết từ đâu lòi ra một người đàn ông vì nàng ta mà không tiếc thân bị trọng thương chống lại An Niệm Chi, không tiếc vì nàng ta mà ăn nói khấp nép cầu xin.

“Người là ai, thân phận thật sự của người, người và Toàn Cơ chủ rốt cuộc là quan hệ thế nào?” Tuyên Thiệu trầm giọng mở miệng. “Đây là hỏi người một lần cuối cùng, trả lời thế nào thì nghĩ xong hãy nói.”

Người đàn ông nhìn Tuyên Thiệu một chút, lại nhìn người khác ở trong phòng một chút, cuối cùng mở miệng nói: “Ta... Ta vốn tên là Lý Hữu, là... là Đại hoàng tử của Tây Hạ. Thượng Quan là họ của gia sư ta. Ta theo sứ giả Tây Hạ trà trộn vào Lâm An, dùng tên giả là Thượng Quan Tĩnh. Nhưng ta biết được chủ thật sự là bởi vì gia sư và chủ là bạn cũ. Gia sư vốn là người Thiên triều, vì căm giận triều đình cho nên thật lâu trước kia đã tìm tới nương tựa Tây Hạ. Phụ hoàng ta có ý định lợi dụng quan hệ chặt chẽ của gia sư và Thiên triều, cho nên từng nhiều lần phái gia sư đến Thiên triều. Trong lúc ở đây, gia sư từ trước đến nay có liên hệ với chủ. Bây giờ gia sư tuổi già, cho nên ta phục lệnh của phụ hoàng, âm thầm tới Lâm An.”

Lý Hữu nói xong, lo lắng ngược mắt nhìn Tuyên Thiệu đang im lặng không lên tiếng. “Ta nói đều là thật! Vô cùng thật! Mặc dù gia sư lòng mang oán hận với Thiên triều, nhưng ta thật sự thích văn hoá của người Hán. Lần này ta tới Lâm An càng chịu ảnh hưởng văn hoá của người Hán, hy vọng có thể khiến cho Tây Hạ cùng Thiên triều thành lập quan hệ ngoại giao hữu hảo. Ta không bao giờ nghĩ tới sẽ làm điều bất lợi đối với Thiên triều!”

Lý Hữu lo lắng thân phận người Tây Hạ của hắn sẽ càng khiến cho đám Tuyên Thiệu thêm đề phòng đối với hắn, liền lo lắng giải thích.

Lộ Minh Dương đứng ở một bên nhìn Thượng Quan Hải Lan ở bên cạnh một chút. “Hắn nói sự phụ hắn là họ Thượng Quan, có phải là thân thích với người hay không?”

Thượng Quan nhếch miệng cười. “Nếu như người nói vậy, thiên hạ họ Thượng Quan đều là thân thích của ta, vậy ước tính thế nào cũng cho ra năm trong tám người.”

Cho ra năm trong tám như vậy còn gọi là thân thích sao? Lộ Minh Dương lại lườm hắn một cái, quay mặt đi.

Nhưng Tuyên Thiệu không vội nói. Trong con người đen như mực dường như mang theo hồi tưởng gì đó.

Lúc Lý Hữu phát sốt ruột.

Tuyên Thiệu mới không nhanh không chậm mở miệng: “Bản đồ bố trí phòng thủ của thành Lâm An là các người đánh cắp phải không? Viện sự Xu Mật viện là người cùng Cao Khôn hợp mưu hại chết? Xác chết nữ trong nhà của Vương đại nhân Xu Mật viện kia là mật thám của người phải không? Còn nữa, Lý công tử, người giúp giao việc cho cô gái kia cũng là người của các người phải không?”

Tuyên Thiệu hỏi liên tục, khiến cho sắc mặt của Lý Hữu cứng ngắc.

Hắn do dự một lúc lâu mới cam chịu nói: “Đúng, người đều đoán được, ta cũng không gạt người. Những chuyện kia ta đều biết, nhưng mà đây cũng không phải là chủ ý của ta. Sự phụ và chủ là bạn cũ. Ta nói, trong lòng sự phụ ta có oán hận với Thiên triều, ta cũng không biết vì sao chủ chịu cùng ông ấy đối nghịch với Thiên triều. Những chuyện này đều là bọn họ bàn bạc xong trước, tuy ta biết nhưng không tham dự vào. Tây Hạ muốn theo nhiều người chia một miếng của Thiên triều, nhưng ta thì bằng lòng thân cận Thiên triều, cùng Thiên triều khôi phục lại tốt. Hôm nay ta rơi vào trong tay các người, tin hay không là tùy các người. Từ lúc ta tới Lâm An đến nay lâu như vậy nhưng chưa bao giờ làm một điều gì hư hại đến việc ban giao hai nước!”

Yên Vũ nghe vậy cười nhạo. “Lời nói này thật nói khoát mà không biết ngượng! Ngay cả quý phi của Thiên triều ta mà người cũng dám nhúng chàm, còn dám nói chưa từng làm chuyện hư hại đến bang giao hai nước?”

Lý Hữu nghe vậy, sắc mặt càng thêm khó coi. “Chuyện này... Sự việc đã như vậy, hôm nay ta nói cái gì cũng không sửa đổi được sự thật đã làm ra. Các người muốn tin ta thì tin, không tin ta cũng không có cách nào. Chỉ cầu các người có thể cứu A Thanh! Nàng ấy... nàng ấy... nàng ấy đã từng mang thai đứa con của ta! Lúc nàng ấy cho ta cũng là thân hoàn bích! Ta... không thể để cho nàng ấy chết oan!”

“Phi...” Lộ Nam Phi đang uống trà, nghe vậy thì thật không nhin được, phi một ngụm nước đều ở trên đất trước mặt. Phun xong còn không tử tế liên tục ho khan.

Người cả phòng đều bị câu “thân hoàn bích” này của hắn làm cho ngạc nhiên sững sờ.

Ngay cả Thượng Quan Hải Lan hay cười hì hì không chút dằn hoàng đều mở to hai mắt nhìn. “Không thể nào, vậy nàng ta làm thế nào ngồi lên vị trí quý phi?”

Lý Hữu đỏ mặt, nhìn thấy phản ứng của mọi người, chợt cảm thấy mình nói lỡ lời. “Loại chuyện như vậy mà ta lại làm sao!”

“Vấn đề này không cần nghiên cứu kỹ.” Tuyên Thiệu nhìn thấy vẻ mặt Yên Vũ khó xử. Cả phòng đàn ông, chỉ có nàng là một phụ nữ, nói đến đề tài như vậy thật sự bất nhã vô cùng.

Lộ Minh Dương đi lên trước liếc mắt một cái. Ánh mắt lướt qua gò má của Yên Vũ, vì ngại Tuyên Thiệu ở đây, lại rất nhanh cụp mắt xuống. Thượng Quan Hải Lan ở sau lưng liên tục lấy đầu ngón tay chọc hắn, hắn cũng không để ý đến.

Yên Vũ nhanh chóng sắp xếp lại ý nghĩ của mình.

Người đàn ông trước mặt là Lý Hữu. Chiêu thức của hắn giống y hệt với người ám sát hoàng đế vào tám năm trước. Người tám năm trước rất có thể chính là sư phụ của hắn. Toàn Cơ chủ cầu kết với Tây Hạ, lại quen biết với phụ thân mẫu thân, như vậy trước đây ông ta có thể một mặt giả vờ cùng phụ thân đồng mưu ám sát phù lập ấu đế, một mặt đưa chứng cứ cho Tuyên Văn Bình trung thành với hoàng đế nhất, nhờ vào đó mưu hại phụ thân, muốn đoạt lấy mẫu thân.

Nhưng ông ta không lường trước, Tuyên Văn Bình sẽ nhanh chóng diệt toàn Diệp gia như vậy, ngay cả mẫu thân đã nạp mạng dưới kế hoạch của ông ta.

Hôm nay Lý Hữu và Toàn Cơ chủ có lẽ bởi vì sinh tử của Mục Thanh Thanh mà xích mích.

Nếu không có Tây Hạ ủng hộ, có phải Toàn Cơ chủ có thể tứ cố vô thân?

Như vậy, bọn họ ngược lại có thể hợp tác với Lý Hữu, trước đoạt lại tim của mẫu thân rồi nói.

Về phần Lý Hữu nói, hắn một lòng muốn giao hảo với Thiên triều, rốt cuộc là thật hay giả tạm thời cũng không gấp tìm hiểu ngọn ngành ở tại đây.

Yên Vũ đảo mắt nhìn về phía Tuyên Thiệu. “Bây giờ đoạt lại tim của mẫu thân là điều quan trọng nhất.”

Tuyên Thiệu gật đầu. “Người biết Toàn Cơ chủ núp ở nơi nào?”

“Phía Tây bắc Lâm An, ở vực núi Thiên Mục có một hang động thiên nhiên. Hang động thâm sâu, bốn mùa nhiệt độ ổn định. Trước khi ta tới, gia sư đã từng nói cho ta biết nơi đó có một bụi cỏ linh chi ngàn năm, có công hiệu tăng nội công, kéo dài tuổi thọ, cường thân kiện thể. Ban đầu là ông ta và Toàn Cơ chủ phát hiện, dưới tranh chấp của hai người, sau đó cả hai cùng bị thiệt, ngược lại đánh đến vài phần tỉnh táo, sinh ra tình cảm, hai người liền ở trước mặt cỏ linh chi ngàn năm kết nghĩa. Sau đó hai người cũng không có hái đi chỗ cỏ linh chi đó. Hôm nay chủ một lòng muốn làm sống lại người phụ nữ mà ông ta yêu thương, rất có khả năng ông ta đi vào trong đó! Nhưng mà tối nay ta không có đi quan dịch tìm ông ta, ông ta có thể rời khỏi quan dịch bất cứ lúc nào.”

“Hang động núi Thiên Mục?” Tuyên Thiệu nghi ngờ. Hắn từ nhỏ lớn lên ở Lâm An, tuyệt chưa từng nghe nói núi Thiên Mục có hang động.

“Vâng, bây giờ ta phải cứu Mục Thanh Thanh, sao lại lừa các ngươi. Hang núi kia vô cùng bí mật, năm đó gia sư cùng chủ cũng là bất ngờ phát hiện. Hang núi kia ở dưới vực đá, vả lại có dây leo che ở cửa động, không thì sao có cỏ linh chi ngàn năm?” Lý Hữu sợ Tuyên Thiệu không tin, lo lắng giải thích.

“Nếu thế thì bây giờ liền đuổi tới xem. Nếu An Niệm Chi rời khỏi quan dịch, thật sự đi hang núi kia, sợ là đã chuẩn bị xong muốn đổi tim.” Tuyên Thiệu đứng dậy nói.

Lý Hữu vừa nghe lời này lập tức biến sắc. “Ta cũng đi!”

“Người? Bây giờ người bị thương thành tình trạng thế này, đi cũng chỉ có thể liên lụy người ta!” Thượng Quan Hải Lan cười nhạo nói.

“Người chỉ cần nói rõ vị trí của hang núi. Người nên biết với bộ dáng bây giờ của người đi chẳng những không cứu được người người muốn cứu mà còn phải phân ra binh lực để chiêu cố người, chỉ có thể giảm đi cơ hội cứu ra Mục Thanh Thanh.” Tuyên Thiệu nhàn nhạp nhìn hần, nói.

Lý Hữu cúi đầu, do dự một hồi, biết Tuyên Thiệu nói rất đúng. Hần đã bị chủ dả thương, bây giờ e là ngay cả đi đường cũng không ổn, chứ đừng nói chi là chạy tới núi Thiên Mục cứu A Thanh.

Hần gật đầu, trầm giọng nói cho bọn họ cụ thể vị trí hang núi mà trước đây sư phụ nói cho hần biết.

Yên Vũ đi theo Tuyên Thiệu tới ngoài phòng.

Lúc này ánh trăng xuống phía tây, bầu trời đầy ánh sao cũng đã giảm đi.

“Chàng nhất định phải cẩn thận. Người chết lâu như vậy, thật sự... thật sự không tìm về được cũng không quan trọng. Thiếp và con còn đang chờ chàng trở về.” Hai tay Yên Vũ siết chặt tay Tuyên Thiệu, khẽ nói.

Tuyên Thiệu giơ tay lên sờ sờ đầu nàng, giọng nói có vẻ thoải mái: “Sao lo lắng như thế này, trên núi Thiên Mục không phải là chỗ đặc biệt như quan dịch, ta sẽ mang theo nhiều người đi, một An Niệm Chi giả mạo mà thôi, sao ta gặp nguy hiểm.”

Nhưng Yên Vũ cầm lấy tay hần không thả lỏng. Lúc này tim nàng đập rất gấp, mí mắt dường như cũng đang không ngừng nháy, trong lòng nàng mơ hồ có cảm giác bất an. “Thiếp mặc kệ chàng mang theo bao nhiêu người, nhất định nhất định không nên mạo hiểm, cũng không thể sơ suất. An Niệm Chi thủ đoạn độc ác, hơn nữa giỏi dùng độc được, chàng... chàng nhất định phải bình an trở về.”

Tuyên Thiệu thấy ánh mắt nàng tha thiết nhìn mình chằm chằm, biết cảm giác nàng chờ ở nhà cũng không dễ dàng gì, liền trịnh trọng gật đầu. “Được, ta đồng ý với nàng, tuyệt không mạo hiểm, nhất định bình an trở về.”

Lúc này Yên Vũ mới thoáng an tâm.

Cầm lấy tay hần, nhưng vẫn không có thả lỏng.

Tuyên Thiệu cúi đầu nhìn nàng siết chặt tay mình, trở tay cầm lại tay nàng. “Đã biết hướng đi của An Niệm Chi, bây giờ càng phải ngựa không dừng vó mà chạy tới, miễn cho lại để hần chạy thoát. Nàng an tâm ở nhà chờ tin tức, không nên chịu đựng, đến khi nàng thức dậy thì ta đã mang tim của mẫu thân trở về.”

Yên Vũ nhìn chằm chằm Tuyên Thiệu, chậm rãi gật đầu, trong mắt tất cả đều là vẻ quyến luyến.

Trước kia nàng không hề biết mình ý lại vào Tuyên Thiệu như vậy. Dưới vực núi Thiên Mục, nghe vào chính là nơi nguy hiểm, nàng đâu có cam lòng cho hần đi mạo hiểm... Đặc biệt là dưới tình huống trong lòng bất an như vậy.

Nhưng Tuyên Thiệu vỗ vỗ tay nàng, xoa người rời đi.

Yên Vũ đứng tại chỗ, đưa mắt nhìn bóng dáng đi xa của Tuyên Thiệu.

Nghe thấy tiếng rời đi của hần dần dần xa, không nghe được trong tai mình.

Tuyên Thiệu phân phó Lộ Nam Phi đến Hoàng thành ti triệu tập đội ngũ.

Đem đến hơn năm mươi người trực đêm, mọi người giục ngựa phi nước đại thẳng đến núi Thiên Mục.

Lý Hữu bị người dẫn xuống dưới.

Bây giờ đã biết thân phận hần là Đại hoàng tử của Tây Hạ, tất nhiên là không thể trối hần lại. Hơn nữa, bản thân hần đã bị trọng thương không đáng sợ, mới phủ y bắt mạch, bốc thuốc cho hần, canh chừng hần ở trong phủ.

Lý Hữu biết chờ ở Tuyên phủ có thể đạt được tin tức cứu được A Thanh hay không sớm nhất, liền vô cùng an phận phối hợp, một câu cũng không đòi muốn đi.

Nhưng mà trong lòng hần cũng có lo lắng, không thể bình tĩnh giữa thấp thỏm bất an.

Võ công của chủ sâu không lường được, bọn Tuyên Thiệu có thể đánh bại được chủ không? Cho dù có cơ hội đoạt lại tim của người phụ nữ kia, bọn họ thật sự sẽ cứu ra A Thanh sao? Quan hệ giữa A Thanh và phu nhân của Tuyên Thiệu không tốt, hần có biết một chút. Còn có, bọn Tuyên Thiệu đi lúc này, A Thanh vẫn bình an vô sự sao? Có thể... có thể đã không còn kịp hay không... Không thể!

Lý Hữu nghĩ đến thì tự lắc đầu trước, nhất định sẽ không, A Thanh sẽ bình an trở về.

Yên Vũ trở lại trong phòng mình, giống như nàng đã đồng ý với Tuyên Thiệu, an tĩnh nằm trên giường, nhắm mắt nhưng không nhìn được suy nghĩ, dự đoán đến đủ loại kết quả không tốt.

Con người dường như thường như vậy, một khi mình đặc biệt quan tâm đến người nào đó thì thường sẽ suy nghĩ sự việc đến phương diện xấu nhất, càng tự nói mình sẽ không như vậy, càng bảo mình không nên nghĩ như vậy thì càng không khống chế được...

Bọn Tuyên Thiệu thúc ngựa đến giữa sườn núi Thiên Mục, đi lên phía trước nữa là sườn núi dốc đứng, rừng cây vừa dày vừa thâm sâu, không thể cưỡi ngựa tiếp tục.

Mọi người xuống ngựa, tung hoành công leo vách núi mà lên.

Đến khi mọi người một mạch không ngừng đến bên trên vách đá thì sắc trời phía đông đã nổi lên tia sáng.

Vách đá rất cao, dựa theo ánh mặt trời nhìn xuống, phía dưới đúng là mây mù lượn quanh, nhìn không thấy đáy, càng không thể đoán vách đá này rốt cuộc cao bao nhiêu.

Nhưng mọi người Hoàng thành ti cũng không do dự, lập tức bố trí xong dây thừng ở mọi nơi, sau khi xác định dây thừng chắc chắn không có vấn đề gì, liền theo dây thừng trượt xuống vách đá.

Hơn hai mươi người theo Tuyên Thiệu và Lộ Nam Phi đi xuống, tìm kiếm chỗ cửa động bị dây leo che lấp.

Những người còn lại theo Lộ Minh Dương và Thượng Quan Hải Lan canh giữ ở trên đầu vách đá.

Không bao lâu liền nghe thấy nơi nào đó trên vách đá truyền đến một tiếng hô.

Tất cả mọi người tìm theo tiếng nhìn lại, thấy người đã hô lên đang vẫy tay chỉ chỉ vị trí bên cạnh mình.

Có lẽ là hần đã tìm được cửa động.

Tuyên Thiệu lập tức lấy mũi chân đạp vách đá, đề khí mượn lực của dây thừng đánh đu về phía cửa động.

Mọi người đều trước sau theo tới.

Tuyên Thiệu cẩn thận nhìn vết tích xung quanh cửa động. Trước khi bọn họ tới, tuy không có dây thừng rũ xuống, nhưng nếu nhìn kỹ thì sẽ phát hiện có dấu vết dây leo rũ xuống trên cửa động đã bị người kéo ra.

Nơi vách đá này vô cùng dốc đứng, người lên núi hái thuốc tuyệt đối sẽ không mạo hiểm lớn, phiêu lưu xuống đến vách đá này như vậy. Hơn nữa bây giờ trời vừa mới tảng sáng, dấu vết trên dây leo còn rất mới, chứng tỏ người tới trước đó cũng không lâu.

Có thể chỉ mượn lực dây leo đi xuống đến vách đá này, hơn nữa còn mang theo một người không biết võ công.

Võ công của Toàn Cơ chủ này chắc chắn là không thể khinh thường.

Nhưng lúc này tình hình trong động không rõ ràng, An Niệm Chi lại am hiểu cơ quan, không thể tùy tiện đi vào.

“Hai người dẫn đầu tiến vào trong động tìm hiểu tình hình, nếu gặp địch thì không thể ham chiến, mau rời khỏi, với mục đích dẫn rấn ra khỏi động.” Tuyên Thiệu phân phó.

Lập tức có hai người chờ lệnh vào động.

Tuyên Thiệu gật đầu đồng ý.

Hai người kéo dây thừng đu vào cửa động.

Những người còn lại vẫn treo ở trên vách đá như cũ, lẳng lặng chờ.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Chân trời phía đông đã dần dần hiện ra tia đỏ của ánh sáng mặt trời.

Nhưng hai người vào động giống như đá chìm đáy biển. Người chờ ở bên ngoài không có nghe được tiếng đánh nhau truyền đến từ trong động, cũng không có thấy bóng dáng của hai người đi ra ngoài.

Treo ở trên vách đá đợi thật có chút mệt mỏi.

Chờ đợi ở đây như vậy cũng không phải là biện pháp.

Tuyên Thiệu ra dấu tay với mọi người, dẫn đầu đu vào trong động.

Đám người còn lại cũng lần lượt đi vào theo.

Vào trong động, chân yên ổn trên mặt đất, ít nhất không phải treo giữa không trung phí sức như vậy.

Trong hang động một mảnh đen ngòm, tuy rằng dây leo ở cửa động bị dẹp qua nhưng nơi này tối tăm, chẳng thấy có bao nhiêu ánh sáng từ trời rơi vào.

Mọi người thấp sáng cây đuốc mang theo bên mình, chậm rãi tìm kiếm vào phía trong động.

Trong hang động vô cùng âm u ẩm ướt nhưng càng đi vào trong thì càng ẩm áp.

Bây giờ bên ngoài đã là mùa đông nhưng ở chỗ sâu trong hang động cũng không lạnh giống như bên ngoài.

Đi dọc theo hang động, càng đi sâu vào trong thì thạch nhũ trong động càng nhiều. Không khí trong động ẩm ướt, thạch nhũ trắng nhợt hoặc vàng nhạt cũng ẩm ướt hoặc như cột ngọc từ đất tới đỉnh, hoặc như mây lơ lửng trên không, hoặc như sóng bạc cuộn cuộn không ngừng, cảnh sắc trắng lệt, hùng vĩ đẹp mắt.

Nếu không phải chuyến này có nhiệm vụ trong người, ngược lại có thể thật sự thưởng thức thiên nhiên kỳ lạ này.

Mặc dù lúc này mọi người thán phục kỳ cảnh trong động nhưng tâm tư cũng sẽ không dừng lại trên kỳ quan nơi này.

Không biết động này rốt cuộc sâu bao nhiêu, đoàn người đã đi một khắc đồng hồ nhưng còn chưa có xuống tới đáy động. Cây đuốc chiếu ra ánh sáng cũng không xa, phía trước vẫn là một mảnh đen ngòm.

Tuyên Thiệu đi tuốt đằng trước lại đột nhiên giơ tay lên, ngừng bước chân tiến lên của mọi người.

Hắn kêu mọi người đứng tại chỗ, ra hiệu với Lộ Nam Phi, hai người lặng lẽ đi về phía trước. Dường như hắn phát giác cái gì, nhưng vì trong động bị thạch nhũ quanh co, phạm vi tầm nhìn bị hạn chế, lúc này còn chưa thể xác nhận.

Người khác dừng ở tại chỗ, nín thở tập trung tinh thần. Thấy bóng dáng của Tuyên Thiệu và Lộ Nam Phi vòng qua một cột thạch nhũ lớn rồi xuống từ đỉnh, biến mất trong tầm mắt.

Tuyên Thiệu và Lộ Nam Phi lại đi về phía trước một đoạn.

Tuyên Thiệu chợt dừng bước lại.

Lộ Nam Phi cũng nghe được một ít động tĩnh.

Hai người càng thả nhẹ bước chân, ngừng thở lặng lẽ tiến lên.

Queo qua một vách đá, bỗng nhiên nhìn thấy có ánh lửa chiếu ra, rọi ở trên vách đá, cũng trên vách đá ánh lên bóng dáng của một người.

Tuyên Thiệu nương theo thạch nhũ che chắn, nghiêng mặt nhìn vào bên trong.

Chỗ này đã đến đáy động. Đáy động có một khối đất bằng phẳng, xung quanh bày mấy cây đuốc. Hai thị vệ vào động lúc trước đang im hơi lặng tiếng nằm trên mặt đất.

Trong động vốn cũng không giá rét như trời bên ngoài. Nơi không lớn nhưng lại đốt nhiều đuốc, trên người Tuyên Thiệu và Lộ Nam Phi đều âm ỷ mồ hôi.

Lúc này An Niệm Chi mà Tuyên Thiệu muốn tìm đang đứng ở đáy động, đưa lưng về phía bọn họ.

Trước mặt hắn là đài đá cao đến một hai thước. Đài đá này không biết là thiên nhiên tạo thành hay là qua sức người mài, màu ngọc trắng dưới ánh đuốc rọi lộ ra ánh sáng bóng mượt.

Mà lúc này, Mục Thanh Thanh đang yên lặng nằm ở trên đài đá, mắt nhắm chặt, không nhúc nhích.

Nàng ta còn sống không?

An Niệm Chi đột nhiên nghiêng người, giống như là nhìn thoáng qua phía bên ngoài.

Trong nháy mắt khi hắn nghiêng người, Tuyên Thiệu thấy trên đài đá để một cái hộp bằng ngọc lưu ly không lớn. Ánh lửa rọi, hắn nhìn thấy trong hộp được để đúng là trái tim mà hắn đang mọi cách tìm kiếm!

Tuyên Thiệu lập tức bắn người ra, rút kiếm ra khỏi vỏ, trực tiếp bức An Niệm Chi đối diện.

Lộ Nam Phi theo gót lên, cũng hô lên một tiếng vang dội.

Trong hang động lập tức truyền đến tiếng mọi người nhanh chóng đánh tới chớp nhoáng.

An Niệm Chi tựa như đã sớm chuẩn bị, nhanh chóng phóng ra ám khí. Leng keng vài tiếng, một số ám khí bị Tuyên Thiệu và Lộ Nam Phi dùng binh khí chặn lại, rớt trên mặt đất, hoặc ghim vào vách tường.

An Niệm Chi vừa đánh ra chưởng phong chống đỡ với hai người, vừa nâng mắt nhìn chiếc đồng hồ cát ở trên đài đá.

Trong tay hắn nắm chặt dao găm sắc bén, dường như đang đợi thời khắc này đến.

Tuyên Thiệu liếc mắt nhìn Mục Thanh Thanh nằm trên đài đá.

Quần áo nàng ta vẹn toàn, ngực có pháp phòng khe khẽ. Xem ra bọn họ tới rất đúng lúc, An Niệm Chi vẫn chưa có động thủ.

Theo Tuyên Thiệu và Lộ Nam Phi từng bước ép sát, An Niệm Chi xuất thủ cũng càng lúc càng nhanh.

Không bao lâu, thị vệ Hoàng thành ti theo sau cũng xuất hiện ở đáy động.

Hơn hai mươi người, nếu như toàn bộ tràn vào chắc chắn sẽ lấp đầy đáy động.

“Chủ, đưa tay chịu trời đi!” Lộ Nam Phi hét lớn một tiếng.

An Niệm Chi nhìn thấy đông người tới, vừa dây dưa đấu với Tuyên Thiệu vừa liếc nhìn đồng hồ cát.

Nhìn thấy cát trong đồng hồ đã sắp rớt xuống hết.

Hắn hét lớn một tiếng, nội lực hùng mạnh chấn động đến toàn bộ hang động run lên một cái.

Một số thị vệ nội lực không đủ mạnh lập tức bị chấn động phun ra một búng máu.

Tuyên Thiệu cách hắn gần nhất cũng bị chấn động lui lại hai bước mới đứng vững thân hình.

“Tuyên Thiệu, chẳng phải ngươi thật tâm yêu Yên Vũ sao? Bây giờ ta muốn cứu mẫu thân của Yên Vũ, tại sao ngươi ngăn cản?” Trong con mắt màu xám của An Niệm Chi chiếu ra ánh lửa, hiện ra ánh sáng đỏ như máu.

“Mẫu thân đã qua đời tám năm, ngươi bắt quá chỉ là tà thuật uống hại mạng người, đừng u mê không tỉnh ngộ nữa!” Tuyên Thiệu lớn tiếng trả lời.

“Ha ha, tà thuật! Đây là thuật làm sống lại, chính là tinh y thuật thượng cổ truyền lại, ngươi miệng còn hôi sữa hiểu được cái gì?! Bây giờ sắp đến giờ, còn không mau mau lui lại! Bằng không đừng trách ta hạ thủ vô tình!” An Niệm Chi lạnh lùng quát.

An Niệm Chi vốn cũng không phải là người hạ thủ lưu tình, nói như thế tất nhiên là biết hôm nay nhiều người ở đây như vậy, hắn muốn thuận lợi hoàn thành thuật đổi tim đã không có khả năng.

Tuyên Thiệu không tiếp tục cùng hắn nhiều lời vô ích, giờ kiểm xông lên lần nữa.

Lại thấy An Niệm Chi ôm cái hộp bằng ngọc lưu ly trên đài đá, loi Mực Thanh Thanh, phất tay bắn ra một quả cầu lớn chừng nắm đấm, quả cầu đựng vào trên vách đá, khắp nơi tràn ngập sương trắng.

“Ngừng...” Lộ Nam Phi hét lớn một tiếng.

Nhưng rất nhiều thị vệ không kịp ngừng thở, hút vào sương trắng này, lập tức ngã xuống đất ngất đi.

Sương trắng này chẳng những có thể khiến người hít vào lập tức hôn mê, mà còn nồng độ khá lớn, trong nhất thời toàn bộ đáy động mờ mờ ảo ảo, đưa tay thấy không rõ năm ngón.

Hơn nữa, sương trắng hạ xuống, cây đuốc tiếp theo cây đuốc bị dập tắt.

Đáy động rơi vào trong bóng tối.

Lúc An Niệm Chi bắn ra quả cầu thì Tuyên Thiệu cách hắn gần nhất. Mặc dù dưới một mảnh sương mù dày đặc, đen kịt, mắt không thể nhìn thấy, nhưng hắn dựa vào thính giác đoán được vị trí của An Niệm Chi, dùng trường kiếm cản đường lui của An Niệm Chi.

Bây giờ An Niệm Chi mang theo Mực Thanh Thanh, tất nhiên sẽ hành động bất tiện.

Trường kiếm của Tuyên Thiệu như rồng bay, quất chặt lấy An Niệm Chi, khiến cho hắn không thể thuận lợi thoát thân.

Lộ Nam Phi men theo tiếng đánh nhau tới gần, nhưng cũng không dám tùy tiện ra tay, trong một màu đen kịt nhờ ngộ thương người mình thì chẳng phải vừa ý An Niệm Chi sao.

Kiểm pháp của Tuyên Thiệu cực nhanh, mặc dù An Niệm Chi chiếm ưu thế quen thuộc địa hình, nhưng vì bị Mực Thanh Thanh liên lụy, thoát không được thân.

Tuyên Thiệu biết, lúc này phải tốc chiến tốc thắng. Sương mù dày đặc này sẽ khiến người ta bị bất tỉnh, hắn cho dù nín thở nhưng có thể nhịn được bao lâu? Có lẽ An Niệm Chi có thuốc giải ở trong người nên không bị ảnh hưởng.

Kiểm chiêu của Tuyên Thiệu càng ác liệt.

An Niệm Chi bị buộc đến trong góc động, trong lòng nổi hung ác, bỗng nhiên đẩy Mực Thanh Thanh đang hôn mê về phía Tuyên Thiệu.

Mặc dù Tuyên Thiệu không nhìn thấy tình hình nhưng nghe thấy tiếng, biết nhào tới không phải là An Niệm Chi, mũi kiếm chuyển một cái, tránh được Mực Thanh Thanh, đi về phía sau.

Lộ Nam Phi đứng ở một bên cũng nghe thấy tiếng động này, tiến lên tiếp lấy Mực Thanh Thanh, túm nàng ta qua một bên.

Nếu đã đồng ý với Lý Hữu cứu Mực Thanh Thanh, vậy trước tiên cứu một người đi.

An Niệm Chi thừa dịp hướng về cửa động bị bỏ quên.

Tuyên Thiệu lập tức bám theo.

Vì sương trắng còn chưa tan đi, có nhiều người không thể nín thở nên ngã xuống.

“Rút lui!” Tuyên Thiệu nghe tiếng, lớn tiếng ra lệnh.

Lúc này An Niệm Chi lại xuất thủ làm trọng thương mấy người ngăn cản ở cửa, phi thân lướt ra ngoài đáy động.

Tuyên Thiệu bám theo sát gót.

Người không té xỉu trong động thì kéo dờ đồng bạn ra bên ngoài.

Lộ Nam Phi cũng mang theo Mực Thanh Thanh ra ngoài.

An Niệm Chi đã không còn bị Mực Thanh Thanh liên lụy, tốc độ đi cực nhanh.

Tuyên Thiệu đuổi theo chặt chẽ ở phía sau hắn.

Hai người một trước một sau đi hầu như chân không chạm đất.

Rất cuộc thấy có chút ánh mặt trời xuyên qua dây leo ở ngoài động.

An Niệm Chi toàn thân nảy lên, Tuyên Thiệu giơ kiếm phi thân đâm về phía tim hắn.

An Niệm Chi vung tay xuất chưởng, chưởng phong làm cho thân kiếm của Tuyên Thiệu vang lên boong boong.

Tuyên Thiệu và An Niệm Chi nắm lấy dây thừng rũ xuống trên vách đá, treo giữa không trung, đầu óc liệt.

Nội công An Niệm Chi thâm hậu, mặc dù kiếm thuật của Tuyên Thiệu không tầm thường nhưng dù sao tuổi còn nhỏ, thể lực đã không thể chèo chống tiếp được nữa.

An Niệm Chi bị Tuyên Thiệu cuốn lấy không thoát thân được, lúc này như đã giận dữ, dưới cơn thịnh nộ dường như dùng hết sức lực.

Thị vệ coi chừng ở trên đỉnh vách đá nhìn thấy hai người đầu óc liệt giữa không trung, lập tức có người theo dây thừng xuống, giúp Tuyên Thiệu một tay.

An Niệm Chi bị mọi người vây đánh, nhưng vẫn có thể không hề rơi xuống thế hạ phong chút nào.

Có thể thấy được nội lực võ công rất thâm hậu.

An Niệm Chi một tay nắm dây thừng, dùng mũi chân điểm vào vách đá, di động thân hình, chộp lấy thanh đao từ trên tay thị vệ, toàn thân nảy lên, lưỡi đao xẹt qua dây thừng vô cùng bền chắc. Đã thấy đao đang cầm trong tay hắn tựa như vô cùng sắc bén, lập tức chặt đứt sợi dây thừng to như cổ tay của đứa bé.

Thị vệ nắm dây thừng kêu thảm thiết té xuống vách đá.

Bóng dáng biến mất trong màn sương mù, hồi lâu sau cũng không có nghe thấy tiếng hắn rơi xuống đất...

Mọi người đều kinh hãi.

Vách núi phủ sương mù này thật cuộc sâu bao nhiêu? Ngã xuống còn có thể sống sót sao?

An Niệm Chi nắm dây thừng, ở giữa không trung cười khùng khục. “Tuyên Thiệu, nếu không muốn thủ hạ của mình cứ uống mạng như vậy thì mau chóng lui đi! Mục Thanh Thanh đã ở trong tay các người rồi!”

An Niệm Chi nói đến đây, nhìn thấy ở cửa động có người thò đầu ra thì lập tức phi thân lên.

Lời nhắc nhở của Tuyên Thiệu còn chưa ra khỏi miệng thì đã thấy An Niệm Chi lòi đầu của người đó ném xuống vách núi.

Chỉ nghe tiếng kêu thảm thiết của người đó dọc đường xuống phía dưới, dần dần mất hẳn...

Lúc này sắc mặt của mọi người đều khó coi, nhưng vẫn chưa có người nào quá ư sợ hãi.

Bọn thị vệ nắm dây thừng lúc này còn treo ở không trung, không ai hốt hoảng bò lên vách núi.

Tuyên Thiệu biết võ công của An Niệm Chi quả thật thâm sâu không lường như trong truyền thuyết, mình cứ tiếp tục như vậy chỉ sợ cũng không phải là đối thủ của hắn, lạnh lùng nói: “Người để lại tim của mẫu thân thì ta có thể thả người đi.”

An Niệm Chi nghe vậy, trừng mắt nhìn hắn. “Mẫu thân? Người dựa vào cái gì mà gọi bà ấy là mẫu thân? Người cho là người cười Yên Vũ thì có thể gọi bà ấy là mẫu thân sao? Bà ấy là bị cha người hại chết! Người cũng không thoát khỏi liên quan, người có tư cách gì gọi bà ấy là mẫu thân?!”

“Bà ấy là bị người hại chết!” Tuyên Thiệu bỗng nhiên lớn tiếng nói. “Tám năm trước nếu không phải người hợp mưu cùng Diệp thừa tướng thì sao hại bà ấy của nát nhà tan, sao hại bà ấy tuổi còn trẻ lại bị mất mạng? Là người! Là người hại chết bà ấy!”

“Người câm miệng! Người biết cái gì? Ai cho phép người nói như vậy?” An Niệm Chi dường như bị Tuyên Thiệu nói làm cho kích thích.

Trong con mắt màu xám thoáng chốc bắn ra hận ý mãnh liệt, thật giống như mãnh thú bị làm cho tức giận, nhẹ nhàng nhào về phía Tuyên Thiệu.

Nhưng Tuyên Thiệu không né tránh, trực tiếp đối diện.

Bọn thị vệ treo ở không trung đều kinh hãi nhìn.

Chỉ thấy Tuyên Thiệu hai tay buông dây thừng ra, lao đánh về phía đối diện An Niệm Chi. Một tay hấn chống lại chướng của An Niệm Chi, một tay mò đến hộp ngọc lưu ly treo ở trước ngực An Niệm Chi.

An Niệm Chi không ngờ hắn có hành động to gan như vậy, nên khi đang phẫn nộ bởi lời nói kích thích của Tuyên Thiệu, sau khi cùng Tuyên Thiệu chạm một chướng thì chỉ thấy Tuyên Thiệu nắm thật chặt hộp ngọc lưu ly, bị chướng phong của hắn nhanh chóng đánh lui.

Tuyên Thiệu một tay ôm hộp ngọc lưu ly, lưng đánh vào trên vách đá, lúc thân thể rơi xuống vách núi thì một tay kia nhanh chóng nắm lấy dây leo trên vách đá, dùng toàn bộ khả năng làm chậm lại tốc độ rơi xuống của hắn.

Biến cố này xảy ra quá nhanh, không ai ngờ rằng Tuyên Thiệu vì đoạt hộp ngọc lưu ly mà làm ra hành động nguy hiểm như vậy.

Thấy thân thể hắn rơi xuống vách núi dựng đứng, mọi người mới phản ứng lại.

Cách gần Tuyên Thiệu thì kéo lấy Tuyên Thiệu, cách xa hắn thì đi ngăn cản An Niệm Chi.

Tuyên Thiệu vúi vào một góc cạnh bất chợt ở trên vách đá, rốt cuộc ngăn cản tiếp tục rơi xuống, tập trung lực vào tay vúi trên vách đá, ra sức nẩy toàn thân lên, níu lấy dây thừng bọn thị vệ đưa tới, mượn lực dây thừng phi thân lên đến đỉnh núi.

Giao hộp ngọc lưu ly cho thị vệ canh giữ ở đỉnh núi. “Đưa về cho thiếu phu nhân!”

Giao phó xong, lại thấy Tuyên Thiệu nắm dây thừng, cả người xuống vách núi

131. Chương 133: Hiệp Chưa Từng Yêu Thích Một Người Như Vậy

Nhưng trong nháy mắt lại có một thị vệ bị An Niệm Chi đả thương, có hai người không nắm chặt dây thừng bị té xuống vách đá...

An Niệm Chi thấy Tuyên Thiệu xuống lần nữa. Trong tay đã không còn hộp ngọc lưu ly.

Hai mắt hắn đều đỏ như máu. “Tim của nàng ấy đâu? An Ngọc Chi đâu? Người mang nàng ấy đi đâu rồi?”

Hắn tập trung nội lực hét lớn tiếng.

Chấn động ầm vang trong tai mọi người.

Tuyên Thiệu vừa giơ kiếm đánh về phía hắn vừa lạnh lùng nói: “Yên Vũ là người thân gần nhất còn sót lại trên đời của bà ấy, tất nhiên là giao cho Yên Vũ xử lý.”

“Ta mới là người thân gần nhất của nàng ấy! Đứa con gái bất hiếu kia, nó dựa vào cái gì mà quyết định sinh tử của Ngọc Chi! Nó không xứng!”

An Niệm Chi liên tục hét lớn, giống như điên.

“Mau lên đi!” Tuyên Thiệu nói với mọi người, cũng tiến lên cuốn lấy muốn truy kích An Niệm Chi.

Chướng phong của An Niệm Chi không ngừng đánh về phía hắn, đã điên dại bất chấp hậu quả.

Tuyên Thiệu không đối đầu với hắn, có thể tránh thì tận lực tránh. Chỉ thấy trên vách đá không ngừng có đá vụn ào ào rơi xuống.

Nội lực của An Niệm Chi dường như bất tận, từng chưởng tiếp từng chưởng đánh về phía Tuyên Thiệu.

Bỗng nhiên An Niệm Chi cảm thấy trên tay bị lỏng, hần lập tức buông tay nắm dây thừng ra, bầu vào vách đá. Dây thừng được hần nắm lúc trước đã bị người trên đỉnh núi tháo ra.

Lúc này đang rơi xuống đáy vực.

An Niệm Chi bầu vào rìa vách đá, hung hăng nhìn Tuyên Thiệu, tung người lên, đánh về phía Tuyên Thiệu.

Tuyên Thiệu bỗng nhiên phóng trường kiếm trong tay mình về phía An Niệm Chi.

Nắm dây thừng phi thân về phía đỉnh núi.

Lúc này treo ở giữa không trung đã chỉ còn lại hai người Tuyên Thiệu và An Niệm Chi, những người khác không phải trốn ở trong động thì là đã leo lên đỉnh núi.

An Niệm Chi không bắt được Tuyên Thiệu, thân thể trượt xuống vách núi một chút, nhưng hần nhanh chóng bám vào vách đá, mượn lực phi thân lên đỉnh núi.

Tuyên Thiệu mới vừa đứng vững ở đỉnh núi không lâu, giơ tay lên đề ở trước ngực.

Chợt nghe thấy phía sau có chưởng phong đánh tới.

Hần lập tức né. An Niệm Chi cũng đã đến đỉnh núi.

Chân hần còn chưa rơi xuống đất liền thấy một loạt tên bắn về phía mình.

Thì ra thị vệ Hoàng thành ti mang theo tên nổ tinh vi ở bên mình, vừa rồi địa thế bất lợi nên không có chỗ dùng cho tên nổ.

Bây giờ Tuyên Thiệu dẫn lên đỉnh núi, tên nổ liền phát huy uy thế.

Hần lập tức vung tay, lấy chưởng phong đẩy lùi tên.

Nhưng vì vừa rồi ở vách núi hần đã bất chấp hậu quả liên tục xuất chưởng, cho dù nội lực mạnh hơn nữa cũng có lúc dầu hết đèn tắt.

Thị vệ Hoàng thành ti lại chia làm hai hàng, một loạt tên bắn ra ở phía trước, một loạt tên ở phía sau liền theo sát tới. Gần như không hề ngừng nghỉ.

An Niệm Chi cuối cùng thể đơn lực mỏng, nhìn thấy mình đã rơi xuống thế hạ phong, một mặt phòng bị tên một mặt hung hăng trừng mắt về phía Tuyên Thiệu. “Chuyện này còn chưa chấm dứt!” Nói xong thì thấy hần xoay người nhảy xuống sườn núi.

Thị vệ Hoàng thành ti lập tức tiến lên, xúm lại ở bên trên vách đá, nhìn thấy An Niệm Chi như tảng đá rơi xuống, rớt xuống đỉnh núi, rớt xuống vách đá mây mù lượn quanh. Mãi đến không nhìn thấy nữa.

“Công tử, giờ nên làm thế nào?” Lộ Minh Dương tiến lên hỏi.

Đã thấy Tuyên Thiệu đề ngực lùi lại một bước, hơi há miệng, liền phun ra một búng máu.

“Công tử!”

Mọi người lập tức cực kỳ sợ hãi.

Tuyên Thiệu ở Hoàng thành ti nhiều năm cũng chưa từng thấy hần bị thương. Hôm nay lại bị thương khó mà mở miệng. Miệng phun ra máu đen.

“Ca, ca! Mau lên đây, công tử bị thương!” Lộ Minh Dương ghé vào bờ đá phía trên cửa động, la lớn.

Lộ Nam Phi nghe vậy, giao Mục Thanh Thanh cho người khác, kéo lấy dây thừng, cấp tốc lên tới đỉnh núi.

Trên mặt Tuyên Thiệu đã gần như không có huyết sắc.

Lúc hần cướp lấy hộp ngọc lưu ly thì đã bị một chưởng của An Niệm Chi.

Mặc dù trên mặt hần bình tĩnh, làm bộ như không có việc gì, nhưng bản thân hần hết sức rõ ràng nội thương của hần.

Nhìn thấy những người khác không phải là đối thủ của An Niệm Chi, sao hắn lại có thể trơ mắt nhìn An Niệm Chi sát hại bộ hạ của mình.

Mấy phen dây dưa đầu, thương thế của hắn dĩ nhiên lại tăng lên.

Vì không để cho An Niệm Chi nhìn ra manh mối, hắn luôn mạnh mẽ chống đỡ.

Lúc này An Niệm Chi đã nhảy xuống, hắn mới trầm tĩnh lại.

“Đi về trước, phái người xuống đáy vực lục soát.” Tuyên Thiệu hơi thở hỗn loạn, nói.

“Dạ!” Người xung quanh đáp ứng.

Người trên đỉnh núi giúp đỡ người vẫn còn ở trong hang động đi lên. Lộ Nam Phi cùng Lộ Minh Dương, Thượng Quan Hải Lan đã hộ tống Tuyên Thiệu xuống núi.

Hộp ngọc lưu ly đã được thị vệ Hoàng thành ti đưa về Tuyên phủ trước.

Khi hộp được giao đến trên tay Yên Vũ, nàng nhìn quả tim được ngâm ở trong chất lỏng màu đỏ nhạt ở trong hộp thì trong bụng cuộn cuộn.

“Tướng công đâu? Sao không thấy tướng công?” Yên Vũ đang cầm cái hộp, mở to mắt nhìn Lục Bình.

“Chuyện này... Nô tỳ không biết, người đưa hộp về cũng không có nói. Có lẽ là còn chưa có trở lại...” Lục Bình khẽ nói.

“Vậy tình hình của tướng công ra sao? Bắt được An Niệm Chi không? Tướng công có bị thương không?” Trong lòng Yên Vũ càng lo lắng.

“Thiếu phu nhân, người không nên gấp, đừng lo lắng. Có lẽ công tử còn có chuyện khác, chốc nữa sẽ trở về. Công tử sẽ không bị thương đâu, nô tỳ ở Tuyên phủ lâu như vậy chưa từng thấy công tử bị thương. Người hãy an tâm đi.” Lục Bình an ủi.

Yên Vũ gạt đầu, ánh mắt rơi trên hộp ngọc lưu ly ở trong tay.

Đây là tim của mẫu thân sao? Rốt cuộc đoạt lại được tim của mẫu thân rồi! Tuyên Thiệu rốt cuộc đã ngăn cản được An Niệm Chi làm nhục mẫu thân của nàng... Chờ khi Tuyên Thiệu trở lại, nàng muốn cùng Tuyên Thiệu an táng cho mẫu thân thật tốt.

Một trận hoả hoạn của Diệp gia tám năm trước chẳng lưu lại cho nàng cái gì cả, ngay cả hài cốt của người thân nàng cũng không tìm thấy.

Bây giờ lại có thi thể y nguyên của mẫu thân, nàng nhất định phải an táng mẫu thân thật tốt, coi như là từ biệt với tất cả tám năm trước, từ biệt dĩ vãng cùng thù hận trước kia, chính thức kết thúc trong cuộc đời của nàng.

Sau này nàng chỉ là vợ của Tuyên Thiệu, chỉ là thiếu phu nhân của Tuyên gia, chỉ là một người mẹ... Không nghĩ tới nhiều chuyện nữa, quá khứ, để cho nó theo gió đi đi.

Yên Vũ đang cầm hộp ngọc lưu ly, vừa chờ Tuyên Thiệu vừa nghĩ, chờ Tuyên Thiệu về, cùng với hắn bỏ tim trở lại trong thân thể của mẫu thân, chọn ngày, an táng mẫu thân.

Nàng đang chờ đợi trong tháp thỏm bất an, dường như lại qua hồi lâu mới nghe thấy ngoại viện có tiếng người vào.

Nàng lập tức đứng lên khỏi ghế.

Là Tuyên Thiệu đã trở về sao?

Nàng lắng tai nghe, đầu chân mày hơi nhíu lên.

Nàng nghe được tiếng của Lộ Nam Phi, nghe được tiếng của Lộ Minh Dương, cũng nghe được tiếng của Thượng Quan Hải Lan, nhưng duy chỉ có tiếng của Tuyên Thiệu là không nghe thấy.

Nàng lo lắng bước ra cửa phòng, đi về phía cổng trong nghênh đón. Tuyên Thiệu vẫn chưa về sao?

“Chủ tử, người đi chậm một chút!” Lục Bình đỡ nàng, có chút theo không kịp bước chân của nàng.

Lúc Yên Vũ đi qua con đường đá xanh nhỏ bên cạnh rừng trúc thì lại đột nhiên dừng bước.

Cả người thoáng như tượng đất, ngơ ngác đứng đĩnh ở tại chỗ.

Lục Bình suất nữa đụng vào người nàng, nghiêng mặt nhìn ra ngoài thì thấy hai vị Lộ đại nhân cùng một vị đại nhân lạ mặt đang đỡ công tử của bọn họ, bước chân vội vã đi tới nội viện.

Trên mặt, trên người công tử còn mang theo vết máu loang lổ.

Lúc này đã tới gần giữa trưa.

Nắng ấm mùa đông đầy trời, ánh mặt trời rơi vào trên mặt nhưng dường như không cảm thấy ấm áp chút nào.

Chỉ có gió mát xẹt qua bên tai khiến cho không nhận được co rúm lại.

“Tướng công làm sao vậy?” Yên Vũ lão đảo nghiêng ngả đi theo ba người đang đỡ Tuyên Thiệu bên cạnh.

Dưới sự dìu đỡ của Lục Bình, cũng đi đến nội viện.

Lộ Minh Dương quay đầu lại nhìn nàng một cái, đầu chân mày cau lại. “Công tử bị thương, nàng đừng lo lắng, sẽ không bị thương đến tính mạng.”

Lộ Nam Phi nghe vậy, ngẩng đầu liếc nhìn đệ đệ của mình một cái, mím miệng không nói gì.

Đoàn người mang Tuyên Thiệu quay về phòng chính, đến trên giường gỗ đàn hương rộng lớn.

Tuyên Thiệu an tĩnh nằm trên giường. Trên mặt góc cạnh rõ ràng lúc này lại không có vẻ cứng nhắc lạnh như băng của ngày thường.

Yên Vũ đứng ở bên giường, bình tĩnh nhìn Tuyên Thiệu. Trong hốc mắt như có ánh nước đảo quanh, nhưng vẫn không rơi lệ.

Tuyên Thiệu không có sao, nhất định là hấn chỉ một mối, sẽ tỉnh lại, mình không thể khóc, hấn không có sao, mình khóc cái gì!

“Lộ đại nhân, xin nói cho ta biết tướng công rốt cuộc bị thương thế nào?” Yên Vũ gần từng chữ, nhìn Lộ Nam Phi, hỏi.

Lộ Minh Dương hung hăng trừng Lộ Nam Phi một cái.

Nhưng Lộ Nam Phi không để ý đến hấn, chỉ chấp tay với Yên Vũ. “Công tử bị nội thương, nhưng cố nén giao đấu với An Niệm Chi, tâm mạch bị hao tổn, bị thương không nhẹ. Lâu thì năm ba năm, ít thì một hai năm mới có thể hoàn toàn khôi phục.”

Giọng của Lộ Nam Phi lạnh như băng, trong giọng nói tựa như có lên án đối với Yên Vũ.

Trong lòng Yên Vũ áy náy. Nếu không phải vì tìm về tim của mẫu thân thì sao Tuyên Thiệu lại bị thương?

Lục Bình nói, nàng ta ở Tuyên phủ nhiều năm như vậy, từ trước tới nay chưa từng thấy Tuyên Thiệu bị thương. Tại sao mình vừa đến thì hết lần này tới lần khác lại hại hấn bị thương?

Đầu tiên là làm hại Tuyên Văn Bình suất chết, cho dù là có lý do trong đó thì cũng thôi đi. Nhưng Tuyên Thiệu vô tội, hôm nay bởi vì nàng mà thân bị trọng thương.

Có phải nàng là tai tinh* của Tuyên Thiệu, ở bên cạnh hấn chỉ có thể mang đến cho hấn vận rủi không ngừng?

(*là sao mang đến tai ương)

Yên Vũ đã không nhận được nữa, nước mắt chảy xuống theo gò má.

“Ca! Ca hù dọa nàng ấy làm cái gì?!” Lộ Minh Dương bực tức nói.

Lộ Nam Phi liếc đệ đệ một cái. “Ta không hề hù dọa thiếu phu nhân? Ta chỉ nói tình hình thực tế mà thôi!”

Nói xong hắn liền xoay người đi ra ngoài. “Chúng ta cũng đừng có thủ ở chỗ này, ta đi chuẩn bị thuốc, sắc thuốc cho công tử, các người còn không mau đi xử lý chuyện còn lại.”

Nơi này là nội viện, là phòng ngủ của Tuyên Thiệu và Yên Vũ, bọn họ là đàn ông dĩ nhiên không tiện ở lại chỗ này. Mới vừa rồi là sự tình khẩn cấp thì cũng thôi đi, bây giờ Tuyên Thiệu đã được an trí xong, bọn họ dĩ nhiên cũng sẽ không có lý do ở lại.

Lộ Minh Dương theo Lộ Nam Phi, mỗi bước đi đều ngoảnh lại, đi ra ngoài.

Thượng Quan Hải Lan cười như không cười nhìn hắn.

Không bao lâu, trong phòng ngủ liền yên tĩnh lại.

Chỉ nghe thấy tiếng hít thở ngắn cạn, hỗn loạn của Tuyên Thiệu, cùng với tiếng tim đập bang bang của chính nàng.

Nàng ngồi xuống ở bên cạnh giường, giơ tay lên nhẹ nhàng cầm lấy tay của Tuyên Thiệu, áp lòng bàn tay thô ráp của hắn vào lòng bàn tay nàng, nâng mắt nhìn hắn, lại nhìn chiếc hộp ngọc lưu ly để ở trên bàn một chút. Chất lỏng đỏ nhạt trong hộp ngọc lưu ly ánh lên ánh mặt trời, như có màu sắc lưu chuyển.

Nước mắt của nàng rơi trên mu bàn tay Tuyên Thiệu.

“Là thiếp sai rồi, thiếp hoàn toàn không nên để chàng đi cướp lại tim của mẫu thân... Người cũng đã chết rồi, còn muốn tìm làm cái gì... Tuyên Thiệu, chàng đừng bất tỉnh, tại sao chàng bị thương... Chàng rõ ràng đã đồng ý với thiếp sẽ bình an trở về... Tại sao phải thất tín với thiếp?”

Trước đây Yên Vũ cảm thấy mình phải tìm về tim của mẫu thân, phải để mẫu thân bình yên xuống mồ. Đây bất quá chỉ là một nguyện vọng đơn giản của một người làm con gái, vốn không gì đáng trách.

Giờ đây thấy Tuyên Thiệu vì thế mà trọng thương ở trên giường, hôn mê bất tỉnh, cảm thấy ý tưởng này của mình thật là buồn cười.

Nếu cho rằng thuyết pháp sống lại của An Niệm Chi là chuyện vô căn cứ, là lời nói điên cuồng, vì sao phải mạo hiểm sự an nguy của Tuyên Thiệu mà đi ngăn cản hắn? Để mặc cho hắn làm bừa không được sao?

Yên Vũ khẽ lắc đầu, điều này dường như cũng không thoả đáng...

Nhưng mặc kệ thế nào, nàng không muốn Tuyên Thiệu bị thương! Hắn rõ ràng đã đồng ý với nàng hắn lấy toàn bộ an nguy của mình làm trọng.

Khi thấy tim của mẫu thân bị đưa về trước thì trong lòng nàng liền mơ hồ có dự cảm Tuyên Thiệu nhất định là gặp phải nguy hiểm. Nếu tất cả thuận lợi, không phải là dưới tình thế cấp bách, tại sao hắn không tự mình mang tim của mẫu thân về? Trái lại kêu người khác một mình đưa về?

“Tướng công...” Yên Vũ cầm tay hắn đặt ở trên má mình, cảm thụ được nhiệt độ của tay hắn, đôi mắt nhìn hắn không muốn chớp.

Trong miệng mũi quanh quẩn mùi giường bằng đàn hương cùng với mùi thơm trên người hắn. Ánh mặt trời ngoài cửa sổ lọt vào từ khe cửa sổ nửa mở, chợt có tiếng chim hót xa xa truyền đến.

Trong viện của Tuyên Thiệu dường như yên lặng như thường ngày.

Nhưng hắn vẫn nằm ở trên giường không nhúc nhích, hơi thở lúc nhanh lúc chậm, nhịp tim cũng không có lực như thường ngày. Tất cả tựa như rất khác.

Dưới ánh mặt trời sáng rõ dường như không phân tán đi được hơi mù bao phủ.

Vì sao hắn về đến nhà nhưng không thể mở mắt ra nhìn nàng một cái?

Yên Vũ nghe được có tiếng bước chân tới gần. Lập tức giơ tay lên lau đi nước mắt trên mặt mình.

Tuyên Thiệu không sao đâu, nàng phải kiên cường, không thể để cho người khác thấy nàng yếu đuối. Giống như vậy thì Tuyên Thiệu có thể khoẻ lại nhanh hơn.

Lục Bình đẩy cửa phòng ra, đi vào.

“Thiếu phu nhân, thuốc đã sắc xong rồi.”

Lục Bình bưng khay đi lên phía trước.

Yên Vũ nhận lấy chén thuốc trên khay, thử nhiệt độ, thấy chén thuốc không còn nóng miệng thì kêu Lục Bình đỡ Tuyên Thiệu lên, nàng dùng muỗng múc nước thuốc muốn đưa vào trong miệng hắn.

Nhưng răng của hắn cắn lại rất chặt, thuốc đều chảy xuống theo khoé miệng.

Lục Bình thấy thế, thấp giọng nói: “Lộ đại nhân nói, lúc người ta hôn mê, đặc biệt là hôn mê sau khi bị thương thì tiềm thức bài xích thứ ở bên ngoài, sẽ không chủ động phối hợp uống thuốc. Đặc biệt là người tập võ như công tử vậy, tiềm thức trong lúc hôn mê sẽ bảo vệ mình, phòng ngự ngoại giới.”

Yên Vũ bưng chén thuốc, nhìn Lục Bình, nghe nàng ta nói tiếp.

“Lộ đại nhân nói, có lẽ thiếu phu nhân có biện pháp mớm thuốc khác cho công tử.” Lục Bình nói xong chớp mắt một cái.

“Không có?” Yên Vũ hỏi.

Lục Bình lắc đầu. “Cụ thể là biện pháp gì thì Lộ đại nhân không nói, hắn chỉ nói, nếu thiếu phu nhân lòng có công tử thì nhất định có thể đoán được.”

Đầu chân mày Yên Vũ nhíu chặt. “Lộ Nam Phi không thấy đây là lúc nào rồi?! Còn muốn đùa giỡn như vậy? Hắn trên đùa ta không sao, nhưng không phải hắn đây là kéo dài tình trạng thương tích của Tuyên Thiệu sao?!”

Lục Bình hơi nâng mắt nhìn nàng một chút, dường như không biết mình nên giúp chủ tử mắng Lộ đại nhân vài câu hay là giải thích giúp Lộ đại nhân vài câu? Dưới sự do dự, nàng ta đứng lên, đặt Tuyên Thiệu lại trên giường như cũ, đứng ở một bên, không hề nói gì.

Yên Vũ nhìn Tuyên Thiệu bình thản nằm ở trên giường, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì.

Nàng chợt nâng chén lên, uống một hớp lớn nước thuốc đen đặc, ngậm vào trong miệng.

“Phu nhân, đây là thuốc chữa thương cho công tử, người có sốt ruột cũng không thể tự mình uống à!” Lục Bình vừa dứt lời liền thấy Yên Vũ cúi người ở trước mặt Tuyên Thiệu. Nàng mang theo nước thuốc, áp môi đỏ mọng lên trên môi tái nhợt của hắn.

Nước thuốc theo đôi môi dính chặt vào nhau của hai người, chậm rãi chảy vào trong miệng của Tuyên Thiệu.

Ban đầu Tuyên Thiệu cũng không có nuốt, nhưng môi của nàng không hề rời khỏi hắn.

Mãi đến khi cổ họng của hắn hơi giật giật, nàng mới ngồi dậy, lại ngậm thêm một ngụm lớn.

Lục Bình đứng nghiêm ở một bên, cả người ngây ngốc nhìn.

Thì ra uống thuốc còn có thể uống đến có tình ý như thế?!

Biện pháp mà Lộ đại nhân nói chính là biện pháp này?!

Nàng ta cũng không biết Lộ đại nhân nghĩ ra cách này khi nào?

Mãi đến khi chén thuốc nhìn thấy đáy, Lục Bình mới chợt bừng tỉnh từ trong khiếp sợ và sững sờ.

“À, ừm... Thiếu phu nhân, nô tỳ, nô tỳ có cần tránh một chút hay không?”

Yên Vũ giơ tay lên giao chén thuốc không cho nàng ta.

Trên mặt Lục Bình có chút lúng túng ửng đỏ. Chuyện đã xong rồi, mình tránh cái gì? Câu hỏi này còn ngốc hơn không hỏi.

Lục Bình bưng khay và chén thuốc lui ra ngoài.

Yên Vũ chợt nghĩ tới lần kia, ở Tuyên Châu, lúc mình bị thương.

Nàng cúi đầu nhìn Tuyên Thiệu.

Lúc đó hắn mớm thuốc cho mình như thế sao? Lúc đó nàng đang hôn mê, cũng không tỉnh táo, tuy rằng mỗi lần hoảng hốt tỉnh lại đều có thể thấy hắn hai mắt đỏ ngầu canh giữ ở bên cạnh mình, không ngủ không nghỉ. Lúc vị thuốc đông y đắng nghét tràn vào trong miệng thì nàng quả thật nhớ mang máng hình như có làn môi ép lên môi của mình.

Nghĩ tới quá khứ, nghĩ tới lúc đó nàng còn chưa mở ra khúc mắc, chưa nói cho hắn biết tất cả, nghĩ đến hai người liên tục long đong lận đận nhưng cũng có thể đi tới hôm nay thật không sự không dễ dàng.

Trong lòng nhất thời vừa ngọt vừa chua xót.

Yên Vũ cũng coi chừng Tuyên Thiệu không rời như Tuyên Thiệu coi chừng nàng khi ở Tuyền Châu trước đây vậy.

Ngồi thời gian dài thật sự mệt mỏi, cũng chỉ đứng lên đi một chút ở bên cạnh giường.

Nàng luôn để ý lắng nghe hít thở, nhịp tim của hắn. Sau khi dứt thuốc, nhịp tim của hắn dường như bình ổn nhiều. Hít thở cũng trở nên nhẹ nhàng, chậm mà dài.

Lộ Nam Phi nói hắn bị thương tâm mạch, cũng không biết có phải thật hay không?

Rốt cuộc là Lộ Nam Phi hù dọa nàng như Lộ Minh Dương nói? Hay là hắn thật sự bị thương nặng như vậy?

132. Chương 134: Chương 133 (2)

Lúc chạng vạng tối.

Yên Vũ canh giữ ở bên người Tuyên Thiệu nghe thấy bên ngoài viện có động tĩnh xa xa truyền đến.

Nàng lắng tai nghe, thì ra là Tuyên đại nhân và Tuyên phu nhân tới.

Trong bụng nàng lập tức hơi khẩn trương.

Tuy rằng Tuyên đại nhân đã khoẻ lại, còn khoan dung nói không trách nàng.

Nhưng nàng vẫn cảm thấy hổ thẹn, hơn nữa cũng là bởi vì dưỡng thai nên không thường đi đến chính viện. Ngày thường Tuyên phu nhân kêu người đưa chút được thực* bổ thân thể đến, coi như cũng đã buông xuống khúc mắc đối với nàng. Nhưng trong khoảng thời gian này Tuyên phu nhân cũng không có tới viện của Tuyên Thiệu.

(*được thực: thức ăn có tính thuốc)

Bây giờ hai người đột nhiên tới, chắc chắn là đã nghe nói chuyện Tuyên Thiệu bị thương.

Hơn nữa Tuyên Thiệu bị thương lại là bởi vì nàng.

E là bây giờ Tuyên đại nhân và Tuyên phu nhân cực hận nàng chăng?

Yên Vũ bất đắc dĩ cúi đầu. Nếu con trai của mình bị người khác liên lụy đến nỗi này, mình cũng sẽ cực hận người đó chứ?

Nàng muốn ra cửa nghênh đón người.

Tuyên Văn Bình và Tuyên phu nhân đang vào sân, đi về phía phòng chính.

“Phụ thân, mẫu thân!” Yên Vũ khẽ nhún người hành lễ.

“Thiệu nhi ra sao rồi?” Tuyên Văn Bình hỏi.

Đầu chân mày Yên Vũ nhíu lại. “Tướng công còn chưa tỉnh lại.”

Tuyên phu nhân quay sang nhìn nàng một cái, không nói một lời.

Nhưng trong lòng Yên Vũ nhảy nhanh vài cái, cúi thấp đầu, theo vào phòng chính.

Tuyên Văn Bình và Tuyên phu nhân vào phòng trong trước, nhìn qua Tuyên Thiệu.

Tuyên Thiệu vẫn nằm nhắm mắt ở trên giường, nghe hít thở của hắn ổn định giống như là đang ngủ.

Tuyên Văn Bình còn sờ sờ mạch của hắn. Mặc dù ông không tinh thông y thuật nhưng ít nhiều cũng biết về mạch tượng một chút.

Sau đó hai người lại lặng lẽ ra khỏi phòng trong.

Yên Vũ vẫn cúi thấp đầu đứng ở một bên, giống như là một đứa bé phạm lỗi, không dám ngẩng đầu nhìn bề trên của mình.

Tuyên phu nhân đánh giá nàng, không nói gì.

Ngược lại Tuyên Văn Bình nhìn nàng, giọng ôn hoà nói: “Người tập võ, lại là thân kiêm chức vị quan trọng của Hoàng thành ti, bị thương vốn là chuyện bình thường. Huống hồ An Ngọc Chi không chỉ là mẫu thân của con, bây giờ cũng là mẫu thân của Thiệu nhi, tìm về tìm cho mẫu thân, có thể để cho người chết bình yên xuống mồ vốn là việc nên làm. Bị thương, cũng chỉ có thể nói là học nghệ không tinh, tài nghệ không bằng người, sao con phải tự trách? Hơn nữa, không đề cập tới chuyện nhất quyết đoạt lại tim của mẫu thân con, nó thân là chỉ huy thiêm sự* của Hoàng thành ti, Toàn Cơ chủ chính là người mà triều đình dốc hết sức lòng bắt, nó cũng nên toàn lực ứng phó, truy kích kẻ ác. Về công về tư đều không trách được con, con cần gì phải tự trách mình?”

(*tương đương với điều hành, giám sát – theo baidu)

Lời của Tuyên Văn Bình khiến Yên Vũ chậm rãi ngẩng đầu lên.

Lúc này nàng mới tiếp xúc với ánh mắt ném tới của Tuyên phu nhân.

Ánh mắt Tuyên Văn Bình nhìn nàng mang theo trù mến cùng trấn an, trong ánh mắt của Tuyên phu nhân cũng không có ý trách cứ.

Giống như được thông cảm, nỗi lòng lo lắng của Yên Vũ cuối cùng cũng rơi xuống một chút.

Lúc này Tuyên phu nhân cũng chậm rãi nói. “Con chăm sóc cho Thiệu nhi thật tốt, không nên suy nghĩ nhiều, cũng không nên ôm tất cả lỗi lầm vào người mình! Trên vai ai có thể gánh được nhiều gánh nặng như vậy?”

“Dạ, mẫu thân... Cảm ơn phụ thân, mẫu thân...” Yên Vũ thở phào một cái, ngực không khỏi dễ chịu đi rất nhiều.

Tuyên Văn Bình và Tuyên phu nhân đợi một chút, cũng không thấy Tuyên Thiệu tỉnh lại.

Tuyên Văn Bình nói Tuyên Thiệu chỉ là bị nội thương, sẽ không đả thương đến tính mạng, còn bảo nàng không nên quá lo lắng, Lâm An có thái y tốt nhất Thiên triều, chắc chắn có thể chữa khỏi cho Tuyên Thiệu.

Hai người không đợi được Tuyên Thiệu tỉnh lại, đã rời đi.

Yên Vũ dùng bữa tối đơn giản, tiếp tục canh giữ ở bên giường Tuyên Thiệu.

Bỗng nhiên cảm thấy có một bàn tay đang nhẹ nhàng vuốt ve bên tóc mai của nàng.

Nàng lập tức mở mắt ra, nâng mắt liền thấy đôi mắt như hắc diệu thạch của Tuyên Thiệu đang bình tĩnh nhìn chăm chú vào nàng.

Nàng không biết lúc nào đã ghé vào bên giường ngủ thiếp đi.

“Nàng đang mang thai, sao có thể cực khổ như vậy, đứa bé trong bụng làm sao thoải mái được?” Tuyên Thiệu mở miệng là quả trách nàng trước.

Yên Vũ nghe giọng của hắn tuy trầm thấp nhưng hình như cũng không có bao nhiêu yếu ớt liên bệch bệch môi, vô cùng tử tế nhìn hắn. “Chàng có biết bản thân hôn mê bất tỉnh suốt ba ngày người biết bao nhiêu hay không? Có biết thiếp lo lắng cho chàng rất nhiều hay không? Chàng rõ ràng đã đồng ý với thiếp sẽ bình

an trở về, thế nhưng gì đây? Bây giờ tỉnh lại, không an ủi thiếp cũng thôi đi, ngược lại còn quở mắng thiếp trước. Nó còn chưa tới ba tháng, biết cái gì là thoải mái hay khó chịu?”

Tuyên Thiệu kéo tay nàng để nàng ngồi ở cạnh giường, cười khê với nàng. “Vây cũng không được, nó còn nhỏ, nàng có thể xác định nó không biết? Chuyện nào ra chuyện nấy, ta thất tín với nàng là lỗi của ta, nhưng nàng cũng không thể bởi vậy mà uất ức con của ta chứ?”

Yên Vũ bị hấn nghiêm trang nói khiến cho không kèm được lộ ra khuôn mặt tươi cười. “Vây chàng sao rồi? Đau ở đâu? Lộ đại nhân nói chàng phải đến năm ba năm mới có thể khoẻ lại... Năm ba năm ư... Lâu như vậy... Chàng nhất định là bị thương rất nặng phải không?”

Tuyên Thiệu nghe vậy, đưa tay lên môi ho khan vài tiếng, cười nói: “Nào có nghiêm trọng như hấn nói vậy, lâu thì một hai năm, nhanh thì khoảng nửa năm, một năm.”

Yên Vũ nghe vậy chẳng những không vui mà ngược lại càng thêm khổ sở. Lời này không từ trong miệng Tuyên Thiệu nói ra thì nàng còn có thể an ủi mình là Lộ Nam Phi hù dọa nàng. Bây giờ Tuyên Thiệu cũng nói một hai năm, chẳng phải nói rõ hấn thật sự bị thương rất nặng sao?

Lúc trước nàng ở Tuyền Châu bị đâm ở ngực cũng chỉ qua năm ba tháng liền khỏi hấn. Bây giờ ngoài mặt Tuyên Thiệu nhìn không có ngoại thương gì nhưng phải dưỡng tới lâu như vậy.

Nàng nhin không được nhào lên trước, ôm thật chặt hông của Tuyên Thiệu, chôn mặt ở trong ngực hấn. “Chàng thất tín với thiếp như vậy, hại bản thân bị thương, thiếp phải trừng phạt chàng!”

Tuyên Thiệu đặt cằm trên đỉnh đầu nàng, vuốt nhẹ nhẹ, khoé miệng tràn ra nụ cười. “Được, là vi phu nói không giữ lời trước, phu nhân phải trừng phạt thật tốt.”

“Ừm!” Yên Vũ ở trong ngực hấn nghén nghẹt lên tiếng trả lời. “Phạt chàng sau này không được mạo hiểm nữa, thân thể khoẻ lại như trước cũng không cho đi, chỉ có thể ở nhà với thiếp.”

“Chỗ nào cũng không cho đi à?” Tuyên Thiệu cố ý kéo dài giọng hỏi.

Yên Vũ gật đầu. “Đúng, chỗ nào cũng không cho đi, chỉ có thể theo bồi thiếp!”

Tuyên Thiệu cười khê.

Yên Vũ ngẩng đầu lên từ trong ngực hấn, bình tĩnh nhìn hấn. “Vừa rồi chàng còn nói mặc thiếp trừng phạt!”

Tuyên Thiệu bất đắc dĩ đáp: “Được, không đi đâu cả, ở nhà cùng nàng.”

Lúc này Yên Vũ mới hài lòng nâng lên khuôn mặt tươi cười.

Tuyên Thiệu giơ tay lên xoa xoa mái tóc nàng. “Sao nàng mang thai em bé mà bản thân như cũng biến thành trẻ con? Như vậy...”

“Như vậy cái gì?” Yên Vũ liếc xéo hấn, hỏi.

Tuyên Thiệu cười khê. “Như vậy khiến người ta thương yêu!”

Yên Vũ cũng cười rộ lên theo.

Nàng đã từng trong lòng đè nặng đau khổ toàn gia vô cớ bị giết, chột mất đi người thân, cho dù cười cũng là mặt đang cười nhưng trong lòng một khắc cũng không từng thoải mái.

Hôm nay nàng thật sự buông xuống, thản nhiên, không chấp niệm nữa.

Quay đầu nhìn lại, mình tám năm nay mất đi người thân quả thật quá ngây ngô đại dốt, cho dù nói nàng có mục tiêu rõ rệt là muốn báo thù đi! Nhưng trên thực tế, nàng dường như chưa từng trải qua mỗi ngày mà ông trời ban cho thật tốt, dù cho ngày nắng tươi sáng nhưng dưới cái nhìn của nàng cũng chỉ là bóng ma của 180 mạng thân nhân chết oan bao phủ.

Bây giờ nàng vừa mới tuổi thiếu nữ, trong lòng cả ngày âm ảm như là giếng cổ sâu thẳm, cuộc sống có gì thú vị đáng nói?

Cứ giống như bây giờ vậy, có thể tình nghịch ở trước mặt Tuyên Thiệu, có thể sống tùy ý mình, có thể như đứa con nít – không suy nghĩ nhiều dính lấy hần như vậy, mới gọi là cuộc sống.

Lúc Tuyên Thiệu tỉnh lại thì trời đã tối đen.

Hần ở trên giường dùng cơm canh đơn giản, liền ôm lấy thân thể mềm mại của Yên Vũ, chìm vào giấc ngủ.

Từ khi biết được Yên Vũ có thai, cứu nàng ra khỏi thiên lao, hai người chưa bao giờ trải qua chuyện phòng the, nhưng dù vậy, có thể ôm nhau ngủ, có thể ngửi thấy mùi thơm, nghe thấy hít thở quen thuộc bình yên đi vào giấc ngủ cũng thật sự là một hưởng thụ.

Qua mấy ngày, Tuyên Thiệu đã có thể xuống giường bước đi.

Giữa cử động đi lại hoàn toàn không nhìn ra đáng vẻ hần bị thương.

Lộ Nam Phi nói là hần bị nội thương, mặc dù nhìn không thấy vết thương nhưng càng không dễ hết bệnh như với ngoại thương.

Yên Vũ liền vô cùng để ý đến hần, không chịu để cho hần đi nhanh, không chịu để cho hần có động tác quá mạnh.

Tuyên Thiệu ngược lại cũng hết sức phối hợp, có thể đi có thể ăn, bình tâm tĩnh khí ở nhà, không có vội vàng đi Hoàng thành tỉ.

Bây giờ có Tuyên Văn Bình gánh vác bên ngoài, hần nghỉ ngơi ở nhà một khoảng thời gian cũng không sao. Nếu là khoảng thời gian trước, lúc Tuyên Văn Bình còn chưa bình phục, đó mới thật sự là hoạ vô đơn chí*.

(*hoạ vô đơn chí: liên tiếp gặp tai nạn)

Ngày hôm đó Yên Vũ và Tuyên Thiệu đang ngồi trong thư phòng, Yên Vũ dựa ở trên trường kỷ, Tuyên Thiệu ngồi ở bên cạnh đọc sách cho nàng. Hôm ấy nghe thấy phủ y nói phụ nữ có thai không thích hợp xem nhiều sách, xem nhiều dễ tổn thương mắt, hần liền ghi tạc trong lòng, mỗi khi nàng muốn xem sách thì hần đều tự mình đọc cho nàng nghe.

Yên Vũ nghe giọng nói dễ nghe của Tuyên Thiệu, tuy là truyện cũ đã xem nhiều lần nhưng lúc này nghe được lại cảm thấy vô cùng thú vị.

Xa xa có tiếng bước chân đi tới.

Yên Vũ vừa nghe, nàng muốn ngồi dậy nhưng không đành lòng cắt ngang giọng của Tuyên Thiệu, liền giả bộ không phát hiện ra, vẫn dựa ở trong trường kỷ như cũ.

Đến khi người đó tới gần, nàng bỗng nhiên nghe ra người tới là ai, rồi mới ngồi dậy từ trong trường kỷ.

“Sao vậy?” Tuyên Thiệu ngừng lại.

“Có người tới tìm chàng, có lẽ là có công việc.” Yên Vũ nói, liền muốn đứng dậy đi ra ngoài.

Nhưng Tuyên Thiệu chỉ chỉ phòng trong. “Không sao đâu, nàng đi vào trong ngồi đi.”

Nàng biết đây là hần tin tưởng nàng, việc công cũng không có ý tị hiềm nàng.

Tuy nàng biết người tới là ai, không gặp mặt là được, ngược lại cũng không cần phải đi. Chờ người đó đi rồi thì nàng có thể bảo Tuyên Thiệu tiếp tục đọc cho nàng nghe.

Yên Vũ đứng dậy đi vào phòng trong ngồi.

Bước chân của người đó tiến vào sân, đi tới cửa thư phòng.

“Công tử!” Lộ Minh Dương đứng ở ngoài cửa kêu.

“Ừm.” Tuyên Thiệu trả lời một tiếng, cho phép hần vào.

“Bẩm công tử, thuộc hạ dẫn người tìm kiếm mấy phen dưới vách núi Thiên Mục, đều...”

Lộ Minh Dương còn chưa dứt lời đã bị Tuyên Thiệu giơ tay ra hiệu ngừng lại.

Hắn không rõ tại sao, nhưng nhìn ra Tuyên Thiệu không muốn để cho hắn tiếp tục nói.

Trên mặt Lộ Minh Dương còn mang theo nghi ngờ, đã thấy Yên Vũ đi ra từ sau tấm bình phong.

“Vì sao không cho hắn nói?” Yên Vũ nhìn Tuyên Thiệu, hỏi. “Chẳng phải chàng nói An Niệm Chi đã chết sao? Có phải là...”

“Hắn đã chết.” Lộ Minh Dương cướp lời nói.

Yên Vũ chuyển ánh mắt về phía Lộ Minh Dương, ánh mắt như là hiểu rõ hắn.

Lộ Minh Dương dời ánh mắt đi trước tiên.

“Người đã quên, ta có thể nghe ra được khi nói dối.” Yên Vũ thấp giọng nói. Nàng lại chuyển sang Tuyên Thiệu. “Khi đó, lúc chàng nói hắn đã chết rồi, nhưng nhịp tim chàng vẫn không có thay đổi quá mức, là chàng rất giỏi về nói dối? Hay là lúc đó chàng cũng cho rằng hắn đã chết?”

Sắc mặt Tuyên Thiệu cứng đờ, tức giận nói với Lộ Minh Dương: “Nói tiếp đi.”

Lộ Minh Dương mím môi một cái, lúc này mới lại mở miệng: “Trải qua tìm kiếm dưới vách núi, chỉ tìm được thi thể của mấy thị vệ kia, không có nhìn thấy An Niệm Chi.”

“Hắn chưa chết.” Yên Vũ thấp giọng lầm bầm.

“Vách núi cao như vậy, tất cả mọi người tận mắt nhìn thấy hắn té xuống, làm sao có thể không chết? Có lẽ là thi thể treo ở nơi nào đó trên vách núi cũng không biết chừng!” Lộ Minh Dương nhin không được, nói.

Yên Vũ nâng mắt nhìn hắn. “Người nói vậy thì vậy đi.”

Giọng nói của nàng rất nhẹ, không giống với vẻ canh cánh trong lòng.

Không chỉ Lộ Minh Dương bất ngờ, ngay cả Tuyên Thiệu cũng kinh ngạc theo.

Yên Vũ cười khê. “Các người cho rằng ta vẫn giống như trước, sẽ chấp niệm với loại chuyện như thế này sao? Hắn có chết hay không là chuyện của hắn, không chết, chứng tỏ ông trời chưa muốn mạng của hắn. Sao ta có thể bởi vì hắn, một người không quan hệ, mà ảnh hưởng tới cuộc sống gia đình của mình?”

Tuyên Thiệu thấy vẻ mặt của nàng không giống như giả bộ, tâm trạng rốt cuộc thả lỏng hơn.

An Niệm Chi lừa dối, lợi dụng Yên Vũ như vậy, rồi làm ra việc mờ ám lấy tim đối với mẫu thân của Yên Vũ, hắn thật sự lo lắng không bắt được An Niệm Chi về thì Yên Vũ sẽ không cách nào bước qua mấu chốt ở trong lòng.

Hôm nay xem ra, nàng còn phóng khoáng hơn so với trong tưởng tượng của hắn.

“Đợi đến ngày thương thế của chàng khá hơn chút, chàng theo thiếp cùng đi an táng mẫu thân nhé?” Yên Vũ cầm tay Tuyên Thiệu, nhẹ giọng nói. “Không cần lập bia, cũng không cần phô trương, tin rằng mẫu thân cũng không để ý tới những thứ này. Thiếp và biểu ca có xây mộ chôn quần áo và di vật cho cha mẹ ở Nam Sơn, bây giờ có thể bình yên hạ táng mẫu thân, vậy táng ở bên cạnh chỗ mộ chôn quần áo và di vật, cũng coi như đã được chôn cất cùng với người thân.”

Tuyên Thiệu chậm rãi gật đầu. “Được.”

Lộ Minh Dương ngẩng đầu liếc nhìn hai người, thấy Tuyên Thiệu giơ tay ra hiệu với hắn, hắn không thể làm gì khác hơn là khom người lui ra ngoài.

Trong thư phòng yên tĩnh chỉ còn lại hai người Yên Vũ và Tuyên Thiệu. Tuyên Thiệu kéo tay nàng, để nàng ngồi xuống trên đùi mình, ôm nàng vào trong ngực. “Trong lòng thật sự không có tiếc nuối sao?”

Yên Vũ tựa đầu ở trên vai hắn, tìm được tư thế thoải mái. “Ít nhiều vẫn có một chút, nhưng mà không sao, tìm của mẫu thân đã tìm về được, chàng cũng sẽ từ từ khoẻ lại, ông trời đã không tệ với thiếp, thiếp phải biết tha thứ.”

Nhìn khuôn mặt tươi cười của Yên Vũ, Tuyên Thiệu không nhin được cúi đầu hôn xuống.

Hôn triển miên một hồi, Yên Vũ thở hổn hển đẩy hần ra, giơ tay lên đỡ bụng của mình. “Con sẽ thấy đó, không biết xấu hổ à!”

Tuyên Thiệu nghe vậy cười ha ha, cúi đầu nhìn bụng của nàng. “Tướng công hôn phu nhân là thiên kinh địa nghĩa, chuyện này có cái gì mà xấu hổ? Nó thấy thì sao chứ?”

Lời nói này khiến Yên Vũ ngược lại đỏ mặt trước, nàng lập tức đổi đề tài, nghiêm mặt nói: “Còn có một việc thiếp muốn thương lượng với chàng.”

Tuyên Thiệu dừng lại tiếng cười, nhìn nàng.

“Thiếp muốn hoá táng thi thể của mẫu thân.” Yên Vũ gần từng chữ.

Tuyên Thiệu nghe vậy đầu chân mày hơi nhíu lên.

Lúc đó coi trọng sau khi chết giữ toàn thân, chỉ có người phạm tội mới sau khi chết còn phải chịu nỗi khổ lửa đốt người. Nào có đứa con gái nào lại chủ động muốn đổi với mẫu thân của mình như vậy?

Yên Vũ cup mắt. “Thiếp sợ An Niệm Chi chưa từ bỏ ý định. Nếu hần chưa chết thì không thể lưu lại cho hần cơ hội lợi dụng. Thiếp vốn tưởng rằng cha mẹ và người thân của thiếp đều đã chôn vùi trong trận hoả hoạn đó, không hề nghĩ rằng thi thể của mẫu thân lại được bảo tồn đến hoàn hảo dường này. Khi mẫu thân còn sống tình cảm vô cùng tốt với phụ thân, có lẽ mẫu thân càng muốn làm bạn với phụ thân hơn, bất kể là trên trần gian hay dưới suối vàng.” Yên Vũ bỗng ngừng đầu, chăm chú nhìn Tuyên Thiệu nói: “Trước đây thiếp chưa từng thích một người như vậy, thiếp không thể lĩnh hội được, bây giờ tình cảm giữa thiếp và chàng cũng giống như tình cảm của cha mẹ khi đó. Cho nên... thiếp nghĩ, cho dù không thể giữ được toàn thân nữa, nhưng chỉ cần không hề bị độc thủ điên cuồng của An Niệm Chi, mẫu thân ở trên trời có linh thiêng nhất định sẽ không trách thiếp...”

Tuyên Thiệu nghe vậy không lập tức gạt đầu.

Yên Vũ cười khê. “Thiếp không phải là nhất thời cao hứng, ý tưởng này đã lẩn quẩn ở trong đầu thiếp thật lâu. Chàng đừng khó chịu, như vậy thiếp cảm thấy càng坦然 nhiên.”

Tuyên Thiệu thấy thái độ nàng nghiêm túc, không thể làm gì khác hơn là chậm rãi gạt đầu.

Lúc này thi thể của An Ngọc Chi còn đang để ở chỗ vốn là phủ của Cao Khôn lúc trước, tìm bị móc đi đã trở về chỗ của nó, hơn nữa đã tìm ngõ tác* giỏi nhất Lâm An khâu lại vết thương trên ngực của bà, quần áo trên người bà cũng được khâu lại lần nữa.

(*ngõ tác: người khám nghiệm tử thi)

Có lẽ là quan tài ngọc lưu ly bị mở ra thời gian quá lâu, dung nhan của An Ngọc Chi đã hơi bắt đầu có dấu vết hư hại. Nước thuốc màu đỏ nhạt ngấm bà cũng gần như biến thành màu đỏ thẫm.

Quan tài ngọc lưu ly vẫn gói ở chỗ vốn là Cao phủ có thị vệ Hoàng thành tỉ canh giữ, chỉ đợi thầy phong thủy tính ra ngày lành tháng tốt thì khởi quan an táng.

133. Chương 135: Tuyên Thiệu, Người Xử Oan Người Tốt!

Ngày hôm đó Yên Vũ đang phơi nắng bên cửa sổ thủy tinh trong Noãn Các.

Xa xa nghe thấy có người tới hỏi thăm nàng.

Trông thấy Mục Thanh Thanh toàn thân quần áo màu hồng, bên ngoài diện áo khoác cùng màu xuất hiện ở trong tầm mắt thì nàng thật không có một chút bất ngờ nào.

Mục Thanh Thanh chậm rãi đi tới bên ngoài Noãn Các, hít sâu một hơi mới cất bước đạp lên bậc thềm.

Không ngờ nha hoàn bên cạnh nàng ta đưa tay chặn đường nàng ta lại.

“Sao?” Mục Thanh Thanh khẽ nhú mày. “Người thân phận gì mà cũng dám ngăn cản ta?”

Vốn Mục Thanh Thanh nghĩ dọc đường hỏi thăm, cũng không thấy bọn nha hoàn chịu nói, làm thế nào cũng không ngờ Yên Vũ đang ở trước mắt, mình lại bị người cản lại.

“Chủ tử chưa có nói muốn gặp người, người cũng chỉ có thể chờ ở bên ngoài!” Giọng của nha hoàn kia thanh thúy, thái độ lại không tỏ ra yếu thế chút nào.

Trên mặt Mục Thanh Thanh lập tức nổi lên vẻ giận dữ. “Ta chờ ở bên ngoài? Ngoài hoàng thượng ra, ta chưa từng đợi chờ ai cả! Bây giờ người muốn ta đợi nàng ta?”

Yên Vũ ngồi trong Noãn Các, vuốt ve giày của em bé mà Lục Bình mới làm xong ở trong cái rổ ở trước mặt, trên mặt không tự chủ nhu hoà. “Để cho nàng ta vào đi.”

Nha hoàn ở bên ngoài nghe vậy, lúc này mới tránh qua một bên.

Mục Thanh Thanh thở hổn hển, sãi bước đạp lên bậc thềm, đẩy cửa ra. Một cơn gió lạnh thổi vào Noãn Các.

Lục Bình lập tức tiến lên đóng cửa lại.

Mục Thanh Thanh dùng ánh mắt hung hăng trừng Yên Vũ. “Hừ, người ở trước mặt ta còn bày đặt lên mặt hay sao?”

Yên Vũ thả chiếc giày nhỏ trong tay xuống, nâng mắt nhìn nàng ta, chỉ chỉ cái ghế cách đó không xa, nói: “Ngồi đi, ngồi xuống nói chuyện.”

Lời đó giống như là bề trên ban ngồi, giọng điệu của Yên Vũ rất nhạt, nghe vào trong tai Mục Thanh Thanh lại như là cổ ý làm ra vẻ.

Sắc mặt nàng ta thoáng chốc càng thêm khó coi. Yên Vũ ngồi nàng ta đứng, có vẻ như địa vị của Yên Vũ trên một bậc. Nhưng Yên Vũ vừa mới nói ban ngồi, nếu bây giờ nàng ta ngồi thì càng có vẻ khí thế của nàng ta không cao như Yên Vũ.

“Ta biết người cứu ta ra không có lòng tốt gì! Quả nhiên, người lại hợp mưu cùng kẻ điên, muốn dùng mạng của ta để đổi mạng của mẹ người! Người còn là người sao! Bà ta đã chết nhiều năm rồi, nhưng ta là người sống sờ sờ! Lấy mạng của ta có thể đổi mạng của bà ta sao?” Mục Thanh Thanh không ngồi, lớn tiếng quát nàng.

Lục Bình nhú mày nhìn Mục Thanh Thanh. “Người nhỏ giọng một chút, ở trước mặt chủ tử không thể nào động!”

“Chủ tử? Ha ha!” Mục Thanh Thanh lạnh lùng nhìn Yên Vũ. “Nàng ta là chủ tử của các người, nhưng không phải là chủ tử của ta! Có phải hay không Yên Vũ? Người không nhớ trước đây khi người hầu hạ ta?”

Yên Vũ rũ mắt nhìn ngón tay thon dài của mình. “Nếu như lúc nào cũng lật lên quá khứ mới có thể khiến người tìm được chút tự tin, người ngược lại cũng không là gì cả. Nếu không là gì cả thì tốt hơn hết đừng đề cập tới. Còn người nói ta muốn mưu hại tính mạng của người, nếu ta thật sự muốn mưu hại tính mạng của người, bây giờ người còn có thể đứng ở đây lớn giọng với ta hay sao? Con người, cho dù đến lúc nào, cũng phải thấy rõ thân phận của mình, thấy rõ vị trí của mình. Nếu vẫn ôm lấy quá khứ không bỏ xuống được thì đi không được xa.”

Mục Thanh Thanh đỏ mặt lên, cắn răng nghiêng lợi nhìn nàng.

“Người tới tìm ta có chuyện gì? Chẳng lẽ là tự mình đến tìm phiền phức?” Yên Vũ ngẩng đầu hỏi.

“Ta...” Mục Thanh Thanh nhất thời chẳng biết mở miệng thế nào mới tốt. Trước khi ra cửa nàng ta rõ ràng đã nghĩ rất minh bạch, bây giờ mình đang ở Tuyên phủ, ở dưới quyền của Yên Vũ, không thể tức giận, không thể nóng nảy, phải ôn tồn nói chuyện với Yên Vũ, tại sao vừa nhìn thấy nàng ta thì hoàn toàn không nhận được chứ?

“Ta muốn đến hỏi người một chút... Bây giờ, bây giờ tính thu xếp ta thế nào?” Mục Thanh Thanh lui hai bước, ngồi xuống ghế, giọng cũng thấp xuống, không còn kiêu ngạo như trước nữa.

Yên Vũ cười khê. “Thu xếp người thế nào? Ta vẫn chưa nghĩ tới thu xếp người thế nào.”

Mục Thanh Thanh nhú mày. “Lời này là có ý gì?”

“Người ít nhiều gì phải kiên nhẫn một chút, nghe ta nói hết lời.” Yên Vũ ngấm ngấm ngón tay của mình, giọng tùy ý nói.

Lúc này Mục Thanh Thanh lo lắng bất an trong lòng, nhưng Yên Vũ lại thản thờ an nhàn. Hai người nhất thời hiện ra cao thấp, càng làm cho Mục Thanh Thanh khó chịu trong lòng.

Hơn nữa giọng điệu của Yên Vũ là một bộ cao cao tại thượng, khiến cho nàng ta mấy phen dè dặt mới nhin xuống được lửa giận trong lòng, không có nhảy dựng lên tranh chấp với Yên Vũ.

“Phải nói là vận khí của người thật không tồi, bất kể là từng ở Xuân Hoa lâu hay là sau đó vào cung, bên cạnh lúc nào cũng có người không so đo mưu tính cho người bất cứ giá nào. Người cho rằng dựa vào quan hệ bây giờ của hai người chúng ta, ta sẽ đồng ý Tuyên Thiệu không màng phiêu lưu mạo hiểm lớn như vậy đi cứu người sao?” Yên Vũ chậm rãi nói.

Mục Thanh Thanh nhú mày, trầm ngâm lắng nghe.

“Thượng Quan Tĩnh, tên này người còn nhớ không?” Yên Vũ hỏi.

Sắc mặt Mục Thanh Thanh cứng đờ. “Người, làm sao người biết hắn...”

Nàng ta và Thượng Quan Tĩnh có quan hệ không rõ ràng, vô cùng không muốn để cho người ta biết. Nếu không có Thượng Quan Tĩnh khiến cho nàng ta bị mang thai, nàng ta đã không nhanh như vậy bị người ta lật lại thế cờ, bị quăng vào lãnh cung? Nếu không có bỗng nhiên thất thế, bây giờ nàng ta vẫn là Hiền phi cao cao tại thượng, sao phải ăn nói khép nép, ngồi chung một chỗ với Yên Vũ như vậy, chịu châm chọc khiêu khích của Yên Vũ?

Nghĩ đến đây, nàng ta không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi trong lòng.

“Là Thượng Quan Tĩnh cầu xin Tuyên Thiệu cứu người. Hắn vì cứu người từ tay An Niệm Chi mà bị trọng thương, bây giờ đang dưỡng ở trong Tuyên phủ. Nếu người còn có chút lòng biết ơn thì nên đi thăm hắn một chút.” Yên Vũ nói.

“Những chuyện này không cần người tới dạy! Nên làm như thế nào trong lòng ta có tính toán!” Mục Thanh Thanh lườm. Nếu không phải hắn, mình cũng không rơi vào bất đắc như hôm nay, bây giờ còn muốn mình đi cảm ơn hắn?

“Không nói tới hắn. Người, nếu người không tính muốn mạng của ta, vậy người dự định làm thế nào?” Mục Thanh Thanh lạnh lùng hỏi.

Yên Vũ nâng mắt nhàn nhạt nhìn nàng ta. “Người còn chưa hiểu?”

“Hiểu cái gì?” Mục Thanh Thanh chẳng biết ra sao.

“Đến khi người gặp Thượng Quan Tĩnh liền có thể hiểu.” Yên Vũ nói xong, vịn tay Lục Bình đứng dậy. “Ta hơi mệt.”

“Nô tỳ hầu hạ người đi về.” Lục Bình nói, một mặt đỡ Yên Vũ, một mặt sai tiểu nha hoàn cầm cái rổ ở trên bàn lên.

Ánh mắt Mục Thanh Thanh thoáng nhìn, lơ đãng xẹt qua cái rổ, một đôi giày nhỏ nhỏ lọt vào tầm mắt của nàng ta.

Giày nhỏ như vậy chắc là cho em bé mang, hơn nữa giày này mới làm. Chẳng lẽ... Mục Thanh Thanh nghiêng mặt nhìn về phía bụng của Yên Vũ.

Bây giờ Yên Vũ còn chưa lộ bụng, nhưng ngay cả đi đứng hơi cẩn thận một chút.

Trong bụng Mục Thanh Thanh có tính toán, khoé miệng hơi tràn ra nụ cười.

Yên Vũ mang thai, bây giờ đúng lúc gặp nàng ta ở trong Tuyên phủ, đây có lẽ là ông trời cố ý an bài cho nàng ta cơ hội, nàng ta há có thể không quý trọng cơ hội cực tốt này đây?

Mắt nhìn Yên Vũ đi đến phòng chính nội viện.

Mục Thanh Thanh cũng ra khỏi Noãn Các, hỏi nha hoàn đã hầu hạ nhiều ngày bên cạnh nàng ta. “Thượng Quan Tĩnh mà thiếu phu nhân các người nói bây giờ ở đâu? Thiếu phu nhân các người kêu ta đi thăm hẩn một chút.”

Mục Thanh Thanh đặc biệt nhấn mạnh hai chữ “các người”, khiến nha hoàn kia không khỏi nhú mày nhìn nàng ta. “Ồ ngoại viện.”

Đúng lúc ở ngoại viện. Chẳng phải là Yên Vũ bảo nàng ta đi gặp Thượng Quan Tĩnh một chút sao? Nàng ta đang lo không có cơ hội đi ngoại viện, đây chính là đích thân Yên Vũ đưa cơ hội đến trong tay nàng ta, không trách được nàng ta.

Vậy lúc này Tuyên Thiệu cũng ở ngoại viện chứ? Nàng ta nghe được Tuyên Thiệu đã mấy ngày nay không có đi Hoàng thành ti, đều nghỉ ngơi ở nhà.

Lần trước, lúc nàng ta cùng hoàng thượng đến Tuyên phủ, thật đã nhớ kỹ vị trí thư phòng của Tuyên Thiệu!

Nếu như nàng ta đi tìm Thượng Quan Tĩnh, không cẩn thận “lạc đường”, vô tình gặp được Tuyên Thiệu, cũng không coi là chuyện lớn gì phải không?

Mục Thanh Thanh vừa đi về phía trước vừa lộ ra khuôn mặt tươi cười.

Nha hoàn kia nhìn bóng dáng bỗng nhanh nhẹn của nàng ta, hơi khó hiểu, nhưng nhắm mắt theo sát nàng ta, không buông lỏng chút nào.

“À, đúng rồi, đi thăm bệnh nhân, nói gì thì cũng nên mang chút quà chứ? Người đi nói thiếu phu nhân của các người đưa chút quà đến, là nàng ta kêu ta đi thăm Thượng Quan Tĩnh, quà cũng nên là nàng ta chuẩn bị.” Mục Thanh Thanh xoay người nói với tiểu nha hoàn ở sau lưng.

Tiểu nha hoàn lắc đầu. “Không cần, thiếu phu nhân nói vị quan gia kia ăn ở đều ở Tuyên phủ, ngài thăm hẩn không cần chuẩn bị quà tặng gì cả.”

“Như vậy sao được? Tuyên phủ là Tuyên phủ, ta là ta. Ồi dào, thiếu phu nhân của các người cũng quá keo kiệt đi!” Mục Thanh Thanh khoát tay một cái, nói. “Thôi, thôi, ta nhớ ở trong phòng của ta còn có vài đĩa bánh ngọt không dùng hết, người kêu bọn họ bỏ vào hộp mang tới đi, ta chờ người ở đây!”

Tiểu nha hoàn nhú chặt mày. “Không được, ngài chưa quen thuộc Tuyên phủ, ngộ nhỡ lạc đường thì làm sao bây giờ?”

Mục Thanh Thanh trừng mắt. “Ta nói sẽ chờ người ở chỗ này, không đi đâu hết, đứng bất động tại chỗ cũng sẽ lạc đường sao? Chẳng lẽ đường của Tuyên gia biết tự mình đi?”

Thấy vẻ mặt Mục Thanh Thanh nổi lên hung hãn, nàng ta là người đã làm hoàng phi ở trong cung, hung hãn cũng thật sự có vài phần khí thế.

Tiểu nha hoàn bị nàng ta dọa sợ, do dự một hồi. “Vậy ngài nhất định đứng yên đừng nhúc nhích!”

“Được. Ta ở đây chờ người! Nhất định không nhúc nhích!” Mục Thanh Thanh liên tục gật đầu.

Nhìn bóng dáng chạy như bay của tiểu nha hoàn, trên mặt lại lộ ra nụ cười.

Đứng bất động? Mình ngu à?

Mục Thanh Thanh xách lên làn váy thật dày của mình, sai bước đi.

Thư phòng của Tuyên Thiệu ở ngoại viện, nàng ta dừng bước lại, thở đều, thò người nhìn về phía cửa.

Cửa không có gã sai vặt coi chừng, không biết Tuyên Thiệu có ở bên trong thư phòng hay không?

Nàng ta khom lưng, từng bước một tới gần cửa sân thư phòng.

Bên trong bên ngoài cổng vòm đều trồng trúc, đã mùa đông nhưng trúc cũng chưa ố vàng, chỉ là màu sắc không tươi như mùa xuân mùa hè mà thôi.

Một tay nàng ta chống lên cửa vòm, thò đầu nhìn vào trong, lại thấy đối diện một người đang đi ra từ trong thư phòng của Tuyên Thiệu.

Nàng ta lập tức lấy đầu về, dựa lưng vào cạnh cửa vòm. Đầu chân mày hơi nhíu lên, gặp ai không gặp, sao lại gặp hần chứ?

Mục Thanh Thanh nắm chặt đầu ngón tay của mình, không biết người đó có thấy mình không?

Nghe tiếng bước chân tới gần, nhịp tim Mục Thanh Thanh đột nhiên tăng nhanh, người không muốn gặp nhất bây giờ lại khiến cho mình gặp phải!

Bước chân của người kia chợt ngừng lại ở chỗ cửa vòm.

Mục Thanh Thanh chậm rãi nghiêng mặt sang bên, muốn nhờ cây trúc che chắn thân hình của mình, nhưng lại nghe người kia nói: “Ra đi.”

Mục Thanh Thanh sững sờ, trong nhất thời vẫn ôm may mắn nghĩ có thể hần không phải đang kêu mình?

“A Thanh?”

Về mặt Mục Thanh Thanh ngưng đọng, chậm rãi đi ra khỏi rừng trúc bên ngoài cửa vòm. “Người đang kêu ta?”

Đứng ở ngay ngưỡng cửa vòm chính là Lý Hữu bị trọng thương chưa lành.

“Sao người ở chỗ này?” Mục Thanh Thanh về mặt bắt ngờ hỏi.

Lý Hữu mỉm cười. “Lâu rồi không gặp, nàng hết thấy khoẻ không?”

Mục Thanh Thanh nhíu mày. “Ta có khoẻ hay không mắc mớ gì tới người?”

Lý Hữu nghe vậy, giơ tay lên che miệng khê ho.

Mục Thanh Thanh bỗng nhiên nghĩ đến Yên Vũ nói cho nàng ta biết, Thượng Quan Tĩnh bị trọng thương là bởi vì cứu nàng ta. Liền nhin tính hơi mất kiên nhẫn, nói: “Đã bị thương sao còn chạy lung tung?”

Nàng ta nhìn xung quanh một chút, thấy cách đó không xa có một cái đình, liền chỉ vào đình nói. “Đi ngồi xuống nghỉ ngơi một chút nhé?”

Nếu không phải mình còn có lời muốn nói với hần thì bây giờ chắc chắn để cho hần đi về.

Lý Hữu gật đầu, bước chậm rãi theo nàng ta đi về phía đình.

Gió mùa đông vừa thổi qua, trong đình thật sự hơi lạnh.

“Ta nói ngắn gọn, trước đây quen biết với người, chính là... là, là bởi vì ta bị trúng độc, Cao Khôn tìm người tới. Ta... nhưng ta đối với người không có tâm tư gì.” Về mặt Mục Thanh Thanh hơi xấu hổ, nhưng giọng của nàng ta vẫn đều đều nói. “Nếu người có hiểu lầm gì đó thì lập tức cũng nên biết giữa chúng ta không có khả năng.”

Sắc mặt của Lý Hữu khó coi, kinh ngạc nhìn Mục Thanh Thanh: “Lời này của nàng... Nàng... Những tới lui lúc trước...”

Mục Thanh Thanh không vui. “Ta và người có tới lui cái gì? Ta ngay cả người là ai đều không rõ ràng lắm, người bảo ta làm sao có tâm tư khác đối với người?”

“Nàng là để ý tới những cái này? Vốn không nói cho nàng biết thân phận của ta là bởi vì thân nàng ở trong cung, tâm ý của ta đối với nàng bản thân ta cũng không thấy rõ. Hôm nay ta thật lòng muốn giữ nàng lại ở bên người. Ta vốn tên là Lý Hữu, là Đại hoàng tử của Tây Hạ. Nàng ở lại Lâm An này không bảo đảm, nếu bị người ta phát hiện, bẩm báo với hoàng đế, e rằng nàng và Tuyên gia đều có thể không bảo đảm. Cho nên, nếu nàng bằng lòng, theo ta quay về Tây Hạ được không? Ta nhất định chăm sóc nàng thật tốt, không để cho nàng chịu uất ức gì!” Lý Hữu chân thành nói.

“Người là Đại hoàng tử của Tây Hạ?” Mục Thanh Thanh ngạc nhiên. Người mà Cao Khôn tìm tới giải độc cho nàng, nàng cho rằng chỉ là một tên vô danh tiểu tốt gì đó, thế mà... thế mà lại là một vị hoàng tử?

Thảo nào Yên Vũ nói mình vận khí tốt. Số phận của mình quả thật là tốt. Bên này vừa mất đi địa vị Hiền phi, bên kia liền quen biết được hoàng tử. Hơn nữa, hoàng tử này nhìn tới nhìn lui còn có dáng vẻ tình thâm đối với nàng.

Nếu như mình đồng ý, có phải liền có thể làm hoàng tử phi?

Từ đáy lòng Mục Thanh Thanh tự nhiên sinh ra một cảm giác ưu việt.

Nhưng mà...

Nàng ta xoay mặt nhìn thư phòng của Tuyên Thiệu ở trong sân cách đó không xa. Bên người mình hoa đào liên tiếp, vì sao người mà mình ngưỡng mộ trong lòng lại từ trước đến nay không để ý mình? Từ trước đến nay không thêm liếc mắt nhìn mình một cái? Mình rốt cuộc kém Yên Vũ ở chỗ nào? Lại để cho Yên Vũ chiếm cứ vị trí mà người khác không thể thay thế được ở trong lòng hắn?

Lý Hữu nói không sai. Mình ở lại Lâm An không được, mình là chuẩn ra khỏi cung, ở trong lòng hoàng đế mình đã chết trong lãnh cung, nếu như bị người khác phát hiện mình còn sống thì Tuyên gia chắc chắn bị liên lụy. Cho nên Tuyên gia vì phòng ngừa mình bị người khác phát hiện, sẽ giấu mình ở trong Tuyên phủ thật tốt ư? Như vậy, có phải mình có cơ hội thường gặp được Tuyên Thiệu chăng?

Nếu có thể thường xuyên gặp, có phải là có cơ hội lâu ngày sinh tình...

“Nàng bằng lòng cùng ta quay về Tây Hạ không?” Lý Hữu nhìn nàng ta, thận trọng hỏi lại lần nữa.

“Chuyện này...” Mục Thanh Thanh do dự trong lòng.

Không phải là nàng ta không rõ, tình cảm là chuyện không thể cưỡng cầu, cho dù nàng ta cuối cùng có thể thuận lợi ở lại Tuyên phủ, Yên Vũ sẽ cho nàng ta cơ hội tiếp cận Tuyên Thiệu sao? Yên Vũ là loại người mặc cho người ta mưu hại mình sao? Cùng với lựa chọn một người mình yêu, không bằng chọn một người yêu mình để được hạnh phúc. Đạo lý này nàng ta hiểu. Trước đây, lúc đi học vẫn nhiều lần dùng lời này khuyên các cô nàng cùng ngủ chung phòng với mình. Sao chuyện này vừa đến trên đầu mình liền khó có thể không chế như vậy?

“Nàng có thể suy nghĩ thêm. Ta biết, bỗng nhiên muốn nàng theo ta rời khỏi quê hương, chắc chắn là nàng không muốn. Hơn nữa, nàng đối với ta cũng coi như là không hiểu mấy. Nhưng ta cam đoan với nàng, tâm ý của ta đối với nàng là thật. Ta đã nói xong với Tuyên công tử, kêu hắn để ta ở lại Tuyên phủ thêm mấy ngày, đợi trước khi ta rời đi, nàng nói cho ta biết câu trả lời của nàng, được không?” Lý Hữu thấy nàng ta do dự, không muốn giờ đã bị nàng ta cự tuyệt, vì vậy mới lui một bước thương lượng.

Mục Thanh Thanh chậm rãi gật đầu.

Bỗng nhiên nhớ tới Yên Vũ thính lực hơn người, sẽ không phải là nàng ta nghe thấy Lý Hữu ở thư phòng của Tuyên Thiệu, lại căn bản biết rõ là mình muốn mượn cơ hội tìm gặp Tuyên Thiệu, cho nên mới kêu mình đến ngoại viện thăm Lý Hữu?

Không phải, nói như vậy chẳng phải tất cả mọi ý nghĩ của mình đều nắm trong tay của Yên Vũ, nàng ta đâu có lợi hại như vậy! Không nên tự mình hù dọa mình! Mục Thanh Thanh lắc đầu.

“Được, đây là chuyện lớn của cuộc đời, người hãy để ta suy nghĩ cẩn thận một chút. Thương thế của người còn chưa khỏe lại, không bằng về nghỉ trước đi?” Mục Thanh Thanh đứng dậy nói.

Ngồi trong đình nghỉ mát một hồi, gió lạnh mùa đông không ngừng thổi qua, tay nàng ta đều đã lạnh như băng.

Lý Hữu nhìn nàng ta chậm rãi đứng dậy. “Được.”

Hắn không phải là không thấy ánh mắt của nàng ta luôn rơi vào thư phòng của Tuyên Thiệu, làm sao không rõ tâm sự của nàng ta. Bất quá chỉ coi như không nhìn thấy mà thôi, càng tin tưởng chỉ cần nàng ta có thể theo mình quay về Tây Hạ, mình đối đãi tốt với nàng ta, cuối cùng có thể khiến cho nàng ta hướng lòng về mình.

Hai người đang định ra khỏi đình nghỉ mát, bỗng nhiên nhìn thấy một gia đình hốt hoảng chạy vào sân thư phòng của Tuyên Thiệu.

“Công tử, công tử, không xong rồi!” Giọng nói của gia đình khẩn cấp la lớn.

Gia đình của Tuyên gia hiếm khi có lúc khẩn trương, người trong viện của Tuyên Thiệu càng quy củ chặt chẽ, chuyện gì khiến cho bọn họ thất thố như vậy?

134. Chương 136: Chương 134 (2)

Lúc này, không chỉ có ánh mắt của Mục Thanh Thanh nhắm về phía trong sân nhìn, ngay cả Lý Hữu cũng đi theo gia đình nhìn vào bên trong sân.

Nghe thấy Tuyên Thiệu kêu một người trong đó vào thư phòng.

Người nọ nói gì đó, hai người đứng ở bên ngoài đình nghỉ mát cũng không nghe được câu nào.

Mục Thanh Thanh nhú mào, nhón chân đi về phía trong sân nhìn, rất tò mò rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.

Lý Hữu nghiêng mặt nói: “Chuyện của Tuyên gia không đến phiên chúng ta tham dự vào, hay là tránh đi một chút nhé?”

Mục Thanh Thanh nhìn hắn ta một cái, rất muốn châm chọc một câu “ai là chúng ta với người”, nhưng nghĩ tới thân phận hắn là Đại hoàng tử Tây Hạ nên nhịn xuống, gật gật đầu nói: “Người đi về trước đi, ta đợi nha hoàn bên mình đến tìm.”

Lý Hữu không miễn cưỡng nữa, đi trước một bước.

Thân phận của hắn đặc biệt, để người khác nhìn thấy thì không tốt.

Mục Thanh Thanh ở lại tại chỗ. Quả nhiên đợi không bao lâu thì thấy Tuyên Thiệu đi ra từ trong thư phòng.

Bóng dáng mà nàng ta mong nhớ ngày đêm thật lâu hiện giờ lại cách nàng ta gần như vậy, nâng mắt là có thể thấy được.

Mục Thanh Thanh nhất thời không khống chế được bước chân mình, cứ không thềm để ý mà đuổi theo như vậy.

“Tuyên công tử...” Nàng ta gọi một tiếng.

Chẳng biết là Tuyên Thiệu không nghe thấy hay là không muốn để ý tới, chỉ cảm thấy hắn đi nhanh hơn, bước chân vội vã bỏ xa nàng ta.

Nhưng thật ra gia đình ở sau lưng Tuyên Thiệu nghe tiếng dừng bước, quay đầu trở về chặn đường nàng ta lại.

“Nha hoàn của nội viện sao không quy củ như vậy? Nơi này là chỗ người có thể tới sao?” Giọng nói của gia đình kia nghiêm nghị trách mắng.

“Nha hoàn? Người nói ai là nha hoàn hả?” Mục Thanh Thanh giận trợn cả mắt lên, nhưng chỉ có thể nhìn chằm chằm Tuyên Thiệu biến mất trong tầm mắt của nàng ta.

Lúc này, tiểu nha hoàn hầu hạ bên cạnh Mục Thanh Thanh mang theo hộp đựng thức ăn tìm tới.

Nha hoàn đó hỏi thẳng vào mặt nàng ta: “Người xảy ra chuyện gì? Không phải nói sẽ chờ ta ở tại chỗ sao? Sao chạy tới nơi này?”

“Đ dẫn đi nhanh lên!” Gia đình cau mày mắng đuổi.

“Dạ, dạ!” Tiểu nha hoàn cuống quýt nhún người.

“Người đứng lại!” Mục Thanh Thanh thấy gia đình kia mắng xong muốn đi, tức không nhịn nổi, lớn tiếng nói. “Vừa rồi người nói ai là nha hoàn? Người dám nói ta hả? Người biết ta là ai không?”

Tiểu nha hoàn cầm theo hộp đựng thức ăn đứng ở bên cạnh nghe vậy, quẳng hộp đựng thức ăn đi, nhón chân bịt miệng nàng ta lại, kéo nàng ta đi về.

Gia đình kia liếc nhìn nàng ta một cái, không thèm để ý tới nàng ta nữa, xoay người đuổi theo hướng Tuyên Thiệu rời đi.

Mục Thanh Thanh hất tiểu nha hoàn bịt miệng nàng ta ra, tức giận đến hốc mắt gần lệ.

“Ta bao giờ bị uất ức như vậy? Nói ta là nha hoàn? Hắn biết ta là ai không? Ta là nha hoàn?! Yên Vũ, người thật sự là quá đáng! Là nàng ta cố ý khiến ta bị uất ức như vậy ư? Thấy ta thảm hại, có phải là nàng ta rất vui vẻ?” Mục Thanh Thanh vừa khóc vừa vung tay đi về phía nội viện.

Tiểu nha hoàn nhặt hộp đựng thức ăn lên, sải bước đi theo sau nàng ta.

“Thiếu phu nhân là người rất tốt, là bản thân người không biết quy củ chạy đến thư phòng của công tử. Người hầu bên cạnh công tử, dù cho chỉ đi lại ở bên ngoài nhưng cũng cực kỳ ngạo mạn, đương nhiên sẽ không để người vào mắt!”

Mục Thanh Thanh quay đầu lại, hai mắt khóc đỏ bừng trừng tiểu nha hoàn một cái.

Chắc Yên Vũ đoán nàng ta không dám nói ra thân phận của mình phải không? Cho nên mới để nàng ta ở trong Tuyên phủ, mặc cho người làm khi dễ nàng ta!

Yên Vũ nhanh chóng biết tin tức Mục Thanh Thanh khóc trở về nội viện.

Nàng đang ngồi trên trường kỷ, trong tay cầm một hoa văn em bé ôm cá* chỉ điểm cho Lục Bình đang cầm thêu cái yếm của em bé.

(*link tham khảo hình: s2.sinaimg.cn/mw690/005PjYwLgy6O77KbsYN91&690)

Đến khi con của nàng và Tuyên Thiệu ra đời thì phỏng chừng nhiệt độ bắt đầu ấm lên. Hiện giờ Tuyên Thiệu không cho phép nàng dùng mắt nhiều, chỉ có thể để cho Lục Bình làm.

Tuy rằng trong phủ nhất định không thiếu những thứ này, nhưng tự tay mình làm luôn sẽ có chút khác biệt. Ai làm mẹ cũng muốn cho con của mình thứ tốt nhất.

Nghe tiểu nha hoàn bẩm báo xong, Yên Vũ bỏ hoa văn ở trong tay xuống.

Lục Bình nhìn nàng. “Thiếu phu nhân, không thì nô tỳ đi gõ nàng ta một cái nữa?”

Yên Vũ lắc đầu. “Có biết công tử vì chuyện gì mà hốt hoảng ra khỏi phủ không?”

Thương thế trên người Tuyên Thiệu còn chưa khỏi, lúc này đang trong kỳ nghỉ phép. Nếu không có xảy ra chuyện gì gấp thì hẳn sẽ không vội vã ra ngoài như thế.

Chắc chắn là xảy ra chuyện lớn gì.

Mục Thanh Thanh thật sự không đáng sợ, nàng ta ở Tuyên gia cũng không nổi lên được bọt sóng gì.

Nếu nàng ta bằng lòng theo Lý Hữu đi Tây Hạ thì coi như nàng ta tốt số. Nếu nàng ta chưa từ bỏ ý định, không muốn đi, thì cũng sẽ không để mặc nàng ta ở lại Tuyên gia, tìm một thôn trang hẻo lánh của Tuyên gia nhốt nàng ta lại, hoặc là đưa nàng ta ra khỏi Lâm An, tùy tiện tìm một nơi an bài cũng được.

Nhưng Tuyên Thiệu vội vàng khiến trong lòng nàng mơ hồ bất an.

“Công tử bị thương còn chưa khỏi, mọi việc không thể quá vội vã, chuẩn bị xe!” Yên Vũ xoay người ngồi dậy từ trên trường kỷ.

Lục Bình cũng bỏ kim chỉ đang cầm trong tay vào lại trong rổ. “Dạ.”

Yên Vũ mang theo người hầu bên mình, ngồi xe ngựa Tuyên gia, ra phủ, sau khi nghe ngóng cũng không phải khó tìm được Tuyên Thiệu.

Trên đường lớn náo nhiệt nhất, từng lớp từng lớp người vây quanh xem náo nhiệt.

Xe ngựa từ xa đã không thể di chuyển được. Lục Bình thụt người vào từ ngoài cửa sổ. “Thiếu phu nhân, bên ngoài đây ắp người, nghe người ta nói là công tử đang ở bên trong, nhưng chúng ta không qua được ạ, quá nhiều người! Đường đều chặn lại hết rồi!”

Yên Vũ gật đầu, không nói gì, hơi nhắm mắt lại, lắng tai nghe về phía trong đám người.

“Người đâu, giải toàn bộ người có liên quan vào đại lao Hoàng thành ti trước, xua tan dân chúng xem nào nhiệt.”

Giọng trầm ổn của Tuyên Thiệu lọt vào lỗ tai Yên Vũ.

Giọng nói bàn luận xung quanh nhanh chóng át âm thanh khác.

“Nhìn thấy không, kẻ giết người cũng bị Hoàng thành ti mang đi, chắc chắn không phải là Thái tử! Sao Tuyên công tử lại không biết Thái tử, nếu quả thật là Thái tử thì sao có thể bị giải vào đại lao chứ?”

“Đúng vậy, cũng chỉ là chém gió mà thôi! Nghe nói Thái tử nhân hậu, làm sao có thể dung túng thủ hại của mình giết người ở trên đường!”

“Đúng, nhìn đi, Tuyên công tử tới, hấn dám giả mạo Thái tử, không được tốt đẹp gì!”

“Tuyên Thiệu, người lớn mật!” Bóng dáng của Thái tử cũng không rõ ràng ở giữa một mảnh tiếng nghị luận rì rầm, nhưng Yên Vũ vẫn hết sức chuyên chú, ngược lại cũng có thể nghe được rõ ràng.

“Người ngoài không nhận biết bốn vương, người cũng không nhận biết bốn vương sao?” Giọng của Thái tử không biết là sợ hãi hay tức giận, liên tục run rẩy.

“Dẫn đi.” Tuyên Thiệu không chần chờ.

“Người! Quay đầu lại! Quay đầu lại ta sẽ tính sổ với người!”

Thị vệ Hoàng thành ti tổn một hồi lâu mới xua tan được dân chúng vây xem.

Tuyên Thiệu lập tức nhìn thấy xe ngựa của Tuyên gia đứng ở góc đường.

Hắn bắt chắp theo thị vệ áp giải đám người Thái tử về Hoàng thành ti, đi lên phía trước trước tiên. “Yên Vũ?”

Hắn thấp giọng gọi vào bên trong xe ngựa.

Yên Vũ gật đầu lên tiếng trả lời. “Đi thôi, đưa chàng đi Hoàng thành ti.”

Tuyên Thiệu vén áo choàng, phi thân lên xe ngựa.

“Sao nàng cũng tới?” Tuyên Thiệu lên xe, ngồi xuống bên cạnh nàng. Xe ngựa chậm rãi chuyển động.

“Nghe thấy chàng đi vội vàng, thiếp lo lắng cho thương thế của chàng liền đuổi đến xem.” Yên Vũ dùng ngón tay chỉ ra bên ngoài. “Thật sự là Thái tử?”

Con người Tuyên Thiệu trầm xuống, gật đầu. “Ừ, cụ thể chuyện gì xảy ra còn chưa có biết rõ, nghe nói là Thái tử cải trang xuất cung, ở trên đường lớn cùng người ta xảy ra tranh chấp, người hầu bên mình Thái tử lỡ tay đánh chết người. Đối phương lại níu lấy Thái tử không cho đi, thừa dịp đông đúc người xem vây quanh, tuôn ra thân phận của Thái tử. Lúc này mới làm cho cả đường lớn đều là người ta vây quanh xem nào nhiệt.”

Yên Vũ nghe vậy, hơi rũ mắt. “Thái tử cải trang, xảy ra xung đột với người ta, sao nhanh như thế đã bị người ta biết được thân phận? Chỉ sợ là có người cố ý làm đó chứ?”

Tuyên Thiệu gật đầu. “Không sai, người đó cũng bị mang về Hoàng thành ti, còn không biết là bút tích của ai. Bất kể là ai, chuyện này đâm chọt đến trước mặt Hoàng thượng sẽ không có lợi đối với Thái tử.”

Đang lúc hai người nói chuyện, đã đến Hoàng thành ti.

Đại lao của Hoàng thành ti đều là địa lao và thủy lao*.

(*địa lao là hầm giam, thủy lao là hầm giam ở dưới nước)

Tuyên Thiệu không cùng trở về, thị vệ Hoàng thành ti thể nhưng cũng thành thật, thật sự giải Thái tử đến đại lao.

Cũng may là Tuyên Thiệu về đúng lúc, Thái tử không thể thật sự lĩnh hội cảm giác ngồi trong đại lao, bị đem trở về.

Tuyên Thiệu có một căn phòng đơn ở Hoàng thành ti, lúc này Yên Vũ đang ngồi trong phòng đó.

Thái tử được mời trở về, vẫn còn thở hổn hển, vô cùng bất mãn.

“Tuyên Thiệu, rõ ràng là người đó khiêu khích ta trước, miệng tuôn ra lời lẽ thô tục, thật là quá phận, ta mới kêu người ra tay dạy dỗ hần một chút. Ai biết chỉ mới ba đấm hai đá hần liền mất mạng! Hoàng thành ti của người phá án là làm như vậy sao? Không hỏi rõ chân tướng đã quăng người ta vào trong đại lao? Liền oan uổng người tốt như vậy?” Thái tử tức giận thở phì phò trách mắng.

Tuyên Thiệu ngồi ở ghế trên ở một bên, nhìn Thái tử, lãnh đạm nói: “Lẽ nào Thái tử muốn ta làm trò trước mặt dân chúng Lâm An, thẩm vấn một phen? Muốn để cho mọi người đều nhanh chóng biết chuyện trên đường lớn? Muốn cho Lâm An đều đồn rằng Thái tử ỷ thế hiếp người, dung túng nô tài đánh chết dân chúng vô tội ở trên đường?”

Thái tử giận dữ đập bàn. “Cái gì gọi là Thái tử ỷ thế hiếp người? Người rốt cuộc không phân biệt được đúng sai trắng đen? Không rõ sao? Chẳng phải ta đã nói sao? Là người đó nói khiêu khích ta trước! Là hần càng nói càng khó nghe, ta mới kêu người bên mình động thủ, cũng không muốn đánh chết hần, chỉ muốn dạy dỗ hần một chút, ai ngờ hần lại chết?!”

Tuyên Thiệu gật đầu. “Thái tử nói như vậy dĩ nhiên ta sẽ tin, nhưng dân chúng sẽ không tin. Trên phố thích nhất là những vị tôn giả biên bài đủ loại gièm pha chuyện đức hạnh bại hoại. Biết rõ là một chậu nước bẩn muốn giội lên người Thái tử, lúc đó nhiều người đã nhìn thấy như vậy, Thái tử cũng khó chặn nhiều miệng. Lẽ nào Thái tử chưa hề nghĩ tới vì sao người đó vô duyên vô cớ muốn tới khiêu khích ngài? Trên đường phố nhiều người như vậy, vì sao người đó càng muốn gây khó dễ Thái tử ngài? Là ai đánh hai ba cái liền mất mạng? Là ai vừa chết liền lập tức có người tuôn ra thân phận của Thái tử ngài?”

Thái tử vừa tức giận, nghe vậy như là bị người ta tạt cho một chậu nước lạnh lên đầu, đứng chết trân tại chỗ.

“Vậy... Ý của Tuyên công tử là... có người cố ý hãm hại ta?”

Tuyên Thiệu nghe vậy không đáp lại, chỉ hỏi: “Hôm nay Thái tử cải trang xuất cung vì chuyện gì? Đều có ai biết được?”

Thái tử nhíu mày nhìn ra ngoài cửa sổ, do dự xoay đầu lại, nhìn Tuyên Thiệu nói: “Chỉ có vài người hầu bên cạnh ta biết. Tuyên công tử người không biết đâu, nhị đệ từ trước đến nay rất được lòng phụ hoàng. Bây giờ phụ hoàng đam mê học thuật luyện đan, nhị đệ còn nhỏ tuổi nhưng cũng theo ngộ đạo luyện đan. Phụ hoàng còn vài lần ở trước mặt ta khen nhị đệ ngộ tính giỏi! Chuyện này... chuyện này khiến ta... trong lòng ta phiền muộn. Người hầu bên cạnh ta nói có thể đi một vòng trong thành Lâm An, thể nghiệm và quan sát dân tình một chút, lần sau phụ hoàng hỏi cái gì thì ta cũng có thể nói được hợp lý có chứng cứ. Vậy... coi như là giải sầu một chút đi, Đông cung thật sự quá buồn bực.”

Tuyên Thiệu khẽ gật đầu. “Nhưng nếu tội danh Thái tử dung túng nô tài giết người bị cho là thật, mặc dù không đến mức thật sự sẽ làm gì ngài, nhưng địa vị của ngài ở trong lòng Hoàng thượng chỉ sợ là...”

Tuyên Thiệu còn chưa dứt lời, Thái tử đã cả người toát mồ hôi lạnh.

Hần ngã ngồi trên ghế ở sau lưng, lúc này trong lòng mới nổi lên hàng loạt nghĩ lại mà sợ.

Ngày nay phụ hoàng vốn thấy nhị hoàng tử đều tốt, đều thuận mắt, vốn...mình gây ra vụ tai tiếng này nữa không khác gì họa vô đơn chí. “Chắc chắn là nhị đệ! Là mưu kế của nhị đệ cùng mẫu phi của nó! Cố ý vu oan cho ta!”

“Mặc kệ chuyện này đến tột cùng là ai đang mưu đồ, chuyện đã đến nước này, Thái tử nên thanh trừng người ở bên cạnh, thấy cho rõ ràng người bên cạnh mình ẩn giấu những dạng trâu bò rắn rết gì mới tốt.” Tuyên Thiệu lãnh đạm nói.

Thái tử rít rít gật đầu, không còn dáng vẻ kiêu ngạo ban đầu nữa.

“VẬY... vậy chuyện này làm sao bây giờ?” Thái tử buồn bực hỏi.

“Chuyện này vì thần sẽ xử lý tốt. Nhưng để đề phòng người cố tình đâm thọt đến trước mặt Hoàng thượng, Thái tử vẫn nên có chuẩn bị đối với Hoàng thượng sẽ hỏi trách chuyện này mới tốt.” Tuyên Thiệu dặn dò.

“Ừm, ta biết rồi.” Thái tử đứng dậy, ủ rũ cúi đầu đi ra ngoài.

“Bên ngoài Hoàng thành ti có xe ngựa của Tuyên gia, Thái tử nên ngồi xe ngựa Tuyên gia vào cung đi.” Tuyên Thiệu ở sau lưng hần nói bổ sung.

Thái tử gật đầu, không nói, ra khỏi phòng của Tuyên Thiệu.

Người hầu bên mình Thái tử chờ ở bên ngoài lập tức tiến lên, vừa thận trọng đỡ Thái tử vừa nhỏ giọng thăm thì gì đó.

Chủ tớ Thái tử dần dần đi xa.

Lúc Tuyên Thiệu đi vào phòng trong thì nhìn thấy Yên Vũ còn đang tập trung tinh thần hướng ra bên ngoài lắng nghe.

“Nghe cái gì vậy?” Tuyên Thiệu tiến lên khẽ đỡ lấy vai nàng.

Yên Vũ gật đầu, cũng không nói chuyện, mãi đến khi tiếng nói chuyện đã xa không nghe được nữa, nàng mới chỉnh lại sắc mặt. “Thái giám bên mình Thái tử có vấn đề.”

Tuyên Thiệu ngồi xuống ở bên cạnh, nâng mắt nhìn nàng.

“Lời của thái giám kia nghe như là những câu an ủi Thái tử, nhưng thực tế lại là những câu xúi giục, dạy Thái tử không học theo gương tốt. Dù sao Thái tử mới có mười tuổi, chỉ trưởng thành hơn một chút so với con cái nhà bình thường, nhưng tâm trí cũng không như một người lớn. Bên cạnh có người cất lòng dẫn dắt hần lên con đường tà đạo như vậy, chỉ sợ... sau này Thái tử sẽ đi lầm đường.” Yên Vũ nghiêm túc nói.

Tuyên Thiệu thở dài một tiếng, dựa trên ghế ngồi. “Ngày nay Hoàng thượng một lòng tu đạo thành tiên, Huyền Cơ Tử cũng khuyến khích Hoàng thượng nên chuyên cần chính vụ, nhưng Hoàng thượng hoàn toàn nghe không vào.”

Yên Vũ ngược mắt nhìn hần.

Chỉ nghe hần lại thở dài một tiếng. “E rằng... có một số việc đã đến lúc rồi...”

Thi thể người bị người hầu bên mình Thái tử đánh chết ở bên trong Hoàng thành ti.

Người nhà của tên đó cũng tìm đến nha môn, thề sống thề chết phải tố cáo.

Trong nha môn sớm có người của Hoàng thành ti coi chừng, người nhà của tên đó cũng dẫn một đám dân chúng đến đây. Trận thế này nếu không phải là có người bày mưu đặt kế, cố ý làm cho Thái tử không dễ thoát thân đối với việc này thì mới là lạ!

Có đông đảo dân chúng vây xem, cho dù là Hoàng thành ti cũng không thể cưỡng ép mang người đi.

Thiên hạ khó phòng nhất chính là nhiều miệng, nếu trước khi Thái tử đăng có có vết nhơ như vậy, vị trí Thái tử này e rằng hần cũng ngồi không vững.

Hoàng tử có thể huênh hoang, vương gia có thể phóng khoáng, duy chỉ có Thái tử là không thể không quan tâm đến danh tiếng.

Thân nhân của người chết đều đến quỳ trên đất trong nha môn, liền bắt đầu kêu trời trách đất.

Thượng Quan Hải Lan đứng chờ ở một bên nhìn thân nhân của người chết, hỏi: “Người chết hôm nay là gì của người?”

Người đàn ông trung niên kia nói: “Là con trai của ta, nhà ta khó khăn, thật vất vả nuôi lớn một đứa con không phải dễ dàng ạ! Thấy nuôi lớn rồi, ai biết... ai biết lại để cho kẻ ác đánh chết! Chuyện này! Chuyện

này làm sao để cho người ta sống hả? Xin quan lớn làm chủ cho chúng tôi! Nếu người ác không đền tội, tôi... tôi cũng không sống được!”

Quan lớn ngồi trên cao cầm kinh đường mộc hung hăng vỗ. “Đừng có gào thét ở công đường!”

Tiếng nghị luận “Thật đáng thương, thật đáng thương...” của dân chúng ở bên ngoài đã truyền vào trong công đường.

Thượng Quan Hải Lan vốn hay trưng ra khuôn mặt tươi cười, lúc này mọi người nhìn vào, cũng không tiện quá mức không đứng đắn, hần nghiêm mặt, ở một bên nói: “Vụ án này do Hoàng thành ti thụ lý, người muốn đòi lẽ phải thì đến Hoàng thành ti mà đòi, tại sao còn muốn đến công đường cáo trạng?”

“Chuyện này... Chúng tôi là dân thường, không hiểu việc này, chỉ biết có oan khuất là phải đến nha môn. Hoàng thành ti không có để trống, không có công đường, chúng tôi biết đi đâu mà cáo trạng ạ?” Người đàn ông kia vẻ mặt đau khổ nói.

Trên khuôn mặt đen đúa chứa đầy nếp nhăn của hần rất có vẻ đến tuổi trung niên đau khổ bị thương mất con.

“Hoàng thành ti không có công đường, nhưng cũng sẽ không xử sai án. Thi thể của con trai ngươi còn đang ở bên trong Hoàng thành ti, nếu ngươi thật lòng lo lắng cho con trai thì giờ nên nhanh chóng rút đơn kiện, đến Hoàng thành ti tìm công lý.” Thượng Quan Hải Lan nhẹ giọng nói.

Người đàn ông kia nghiêng mặt nhìn Thượng Quan Hải Lan, trong lòng do dự. “Chuyện này... Ta đã tới công đường, vậy cáo trạng ở công đường cũng như nhau chứ?”

135. Chương 137: Là Mệnh Lệnh Của Hoàng Thượng

Thượng Quan Hải Lan nhìn dân chúng chỉ trở nghị luận âm ỉ ở bên ngoài, lần đầu tiên cảm thấy dân chúng có đôi khi cũng không phải đáng yêu dễ gần như vậy, đáng bị người lường gạt. Trở thành công cụ lợi dụng ở trong tay người khác, cũng là ngu muội khiến người ta không biết làm thế nào.

“Vì vụ án do Hoàng thành ti thụ lý, nha môn không có quyền hỏi đến, cho nên nếu ngươi thật muốn đòi công đạo cho con trai ngươi thì bây giờ không nên ở đây kéo dài thời gian.” Thượng Quan Hải Lan lạnh lùng nhìn hần nói.

“Chuyện này...” Người đàn ông kia còn đang do dự.

Cũng không biết ai ở bên ngoài vậy xem liền kêu lên. “Nhanh nhanh đi Hoàng thành ti xem, chẳng phải là con trai của ngươi sao, ngươi ở đây mà vờ ngớ ngẩn hả?”

Người đàn ông vừa nghe thấy thì tức khắc đầu đầy mồ hôi lạnh, quay đầu nhìn ra ngoài nhưng không thấy là ai quát. Người đó quát xong liền biến mất trong đám người.

“Đúng vậy, đúng vậy, không đi tìm con trai của mình, ở đây làm lỡ thời gian...”

Tiếng nghị luận dè ở trên lưng người đàn ông, người đàn ông không thể làm gì khác hơn là đứng dậy. “Vậy, vậy Hoàng thành ti ở đâu?”

Thượng Quan Hải Lan nhếch miệng cười. “Đi thôi, ta dẫn ngươi đi.”

Người đàn ông tự xưng là cha của người chết được dẫn tới Hoàng thành ti.

Hoàng thành ti không cho phép những người không có nhiệm vụ tới gần, dân chúng thấy không náo nhiệt liền dần dần giải tán đi.

Người đàn ông kia được dẫn đường, trực tiếp đưa vào phòng giam, đóng lại.

Vốn hần nghĩ là thị vệ Hoàng thành ti đưa hần đi nhận thi thể, nhưng khi cửa phòng giam nặng nề khoá lại thì hần mới phát giác không đúng.

“Người, sao các người nhốt ta ở chỗ này? Còn có thiên lý hay không? Có vương pháp hay không? Ta là tới cáo trạng!” Người đàn ông hét to lên, giống như sợ người ta không nghe thấy. “Đều nói con vua phạm pháp cùng bị tội như thứ dân, ta không biết kẻ giết người kia có phải là Thái tử hay không, nhưng con ta là một mạng, không nói bắt hần đền một mạng, nhưng dù sao cũng phải cho ta lời giải thích chứ? Giờ đem ta nhốt lại, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Thị vệ kia lạnh lùng đi vào trong nhìn thoáng qua, hừ khê nói: “Người muốn cho người ta nghe thấy thì lớn tiếng hơn chút nữa, đây là địa lao, nhỏ tiếng quá người ở trên đầu cũng không nghe được.”

Lúc này người kia mới hoảng sợ, ấp úng nhìn thị vệ bên ngoài phòng giam, không biết nên nói cái gì.

Thị vệ kia hừ lạnh một tiếng, ra khỏi địa lao.

“Đã tra ra được, người chết là tên lưu manh vô lại ở phía bắc thành Lâm An, lấy bắt chẹt người bán hàng rong bên đường mà sống. Người đàn ông trong tù đúng là cha của hần, hai cha con đều bài bạc, thiếu một món nợ lớn. Mấy ngày trước hai cha con giống như là phát tài, trả nợ cờ bạc, còn liên tiếp mấy ngày không có đi cờ bạc. Chiều hôm qua, người chết đã đi cờ bạc một chút, còn nói hôm nay hai cha con bọn họ sẽ trở mình.” Lộ Minh Dương bấm bấm ở trong phòng Tuyên Thiệu. “Nhưng người khác nghĩ thấy trên người hần có mùi rượu, cho là hần say rượu nói, ai cũng không nghĩ là thật.”

Tuyên Thiệu khê gật đầu.

Xem ra là có người đã xếp đặt xong mấy ngày trước, đang chờ Thái tử.

“Điều tra rõ nguyên nhân cái chết của người chết chưa?” Tuyên Thiệu thổi trà, khê nhấp một hớp trà.

“Người chết không có trúng độc, là bị đánh mạnh vào chỗ trí mạng.” Lộ Minh Dương khom người nói.

“Đi thăm dò những ai đã tiếp xúc với hai cha con này mấy ngày trước đây, là ai đang điều khiển ở đằng sau.” Tuyên Thiệu bỏ chén trà xuống.

“Dạ.” Lộ Minh Dương khom người lui ra ngoài.

Yên Vũ vẫn chưa về Tuyên phủ.

Xe ngựa của Tuyên gia đưa Thái tử về cung trước, hơn nữa thương thể của Tuyên Thiệu còn chưa khỏi hẳn, nàng muốn chờ Tuyên Thiệu làm xong, hai người cùng nhau về.

Tuyên Thiệu đợi Lộ Minh Dương ra khỏi phòng, đứng dậy đến trong phòng trong tính kêu nàng cùng hồi phủ thì lại thấy nàng ngồi bên cạnh bàn viết gì đó.

“Đang viết gì vậy?” Tuyên Thiệu tiến lên hỏi.

Yên Vũ không ngẩng đầu, chỉ hỏi một câu. “Người chết kia thật sự là bị đánh chết à?”

“E là người hầu bên cạnh Thái tử bị người ta mua chuộc, ra tay độc ác, nhưng Thái tử không nhìn ra mà thôi. Hoàng hậu cũng không phải là người tâm tư đơn thuần, Thái tử bị dạy thành người nhẹ dạ cả tin như vậy, thật sự là...”

Tuyên Thiệu lắc đầu, thật sự là thế nào, hần không có nói tiếp.

Hần một tay chống trên bàn, nghiêng mặt nhìn Yên Vũ viết gì đó.

“Ý, nàng thật sự xem thoại bản không ít, lại tự mình biên soạn thoại bản*?” Tuyên Thiệu vén bên tóc nàng ra sau tai.

(*thoại bản: truyện tiểu thuyết) Yên Vũ ngẩng đầu cười khê với hần. “Rảnh rồi quá, coi như là giúp chàng đi.”

Đợi Yên Vũ viết xong, gác bút, làm khô nét mực. Tuyên Thiệu đem “thoại bản” Yên Vũ viết xong giao cho Thượng Quan Hải Lan, hai người liền về Tuyên phủ.

Ngày hôm sau trên phố liền có lời giải thích chuyện một ngày trước đó Thái tử ở trên phố dung túng cho nô tài đánh chết người.

Người kể chuyện trong quán trà nói có bài bản, có tiền căn hậu quả hẳn hoi. Trong nhất thời khiến cho buôn bán của quán trà cũng tăng vọt.

Kể, một ngày trước Thái tử vi phục xuất tuần thể nghiệm và quan sát dân tình. Đi tới trên đường lớn, nhìn thấy bọn xấu bám theo phía sau một thiếu nữ muốn làm chuyện không bình thường. Thái tử lòng căm phẫn khó nhịn, bấy giờ quát mắng. Kẻ xấu có mắt như mù, nói năng lỗ mãng với Thái tử, còn đồng dục mình ở thành bắc này làm chuyện chiếm đoạt dân nữ nhiều lần cũng không thấy ai dám làm gì hắn? Trong lời nói hơi có ý cười nhạo triều đình hiện nay. Không thể nhẫn nhịn được nữa, lúc này Thái tử sai người bắt hắn giao cho nha môn. Tên đó chống lại bằng mọi cách, người hầu của Thái tử lỡ tay đánh chết người. Tên đi cùng với kẻ xấu đó thấy bạn đã chết, lập tức nhào tới trước nắm lấy Thái tử muốn đòi tiền. Người hầu bên cạnh Thái tử nói lỗ miệng, khiến cho đám kẻ xấu nghe được càng nghĩ có thể có lợi, không chịu thu tay lại.

Bấy giờ Tuyên công tử của Hoàng thành ti vừa vặn đi ngang qua đó, nghe thấy chuyện này, mặc dù nhận ra Thái tử, nhưng căn cứ theo lý lẽ “Con vua phạm pháp chịu tội như thứ dân”, đã áp giải Thái tử và toàn bộ đám người vào thiên lao.

Cha của tên lưu manh đó không biết Hoàng thành ti đã tra ra thân phận thật sự của bọn họ, còn muốn tự hợp dân chúng gây rối, kết quả bị Hoàng thành ti bắt giữ. Dân chúng thành bắc nghe thấy cha con ác bá này bị thu thập, thật là vui mừng không xiết. Thậm chí có thiếu nữ từng bị ác bá này bắt nạt đã nhìn không được mừng đến chảy nước mắt, vân vân.

Không mấy ngày sau, nhiều phiên bản đã lưu truyền ở trên phố.

Đại ý đều là Thái tử trừng trị ác bá, dân chúng vui mừng khôn xiết, mặc dù có hiểu lầm bên trong nhưng cuối cùng kết cục hoàn mỹ, kẻ ác bị trừng phạt.

Trong nhất thời, danh tiếng của Thái tử ở Lâm An càng tốt hơn.

Lúc rảnh rỗi, dân chúng đều khen Thái tử vi phục xuất tuần vì dân trừ hại, là người kế vị hiền đức.

Lời này lan truyền đến ngay cả Đông cung, ngay cả Phượng Nghi cung đều nghe thấy.

Thái tử thâm cảm thán trong lòng, mặc dù Tuyên Thiệu từ chối chức Thái phó nhưng có lẽ trong lòng vẫn ủng hộ hắn. Chuyện này làm rất nhanh trí! Không để cho người khác làm bẩn thanh danh của hắn.

Tuy rằng chuyện lên xuất cung bị mắng ở chỗ Hoàng hậu, nhưng trong lòng Thái tử vẫn vui.

Yên Vũ và Tuyên Thiệu vẫn lẳng lặng ở ngây ngốc trong Tuyên phủ, một dưỡng thương, một an tâm dưỡng thai. Tựa như chuyện bên ngoài hai người đều không quan tâm.

Hôm nay ánh mặt trời vừa tốt, mai đỏ trong góc viện nở đúng lúc.

Tuyên Thiệu vốn định tự mình chiết một cành mai đỏ đến cắm trong bình cho Yên Vũ.

Nhưng bị Yên Vũ ở bên cạnh cửa sổ nhìn gọi lại, kêu người bày vải để vẽ, giá đỡ ở trong sân.

“Chàng đứng cạnh mai đỏ thật là đẹp, giống như dáng vẻ phong lưu, còn đẹp hơn so với mai đỏ vừa nở kia, khiến cho người ta không dời mắt được.” Yên Vũ nói, ngồi xuống ngay trước vải vẽ. “Vừa đứng, chẳng phải thiếp thiếu chàng một bức họa sao? Cảnh này thật sự rất được.”

Tuyên Thiệu bất đắc dĩ cười. “Ta không ngại, nhưng nàng không sợ lạnh sao?”

Yên Vũ nhận lấy ấm lò Lục Bình đưa tới, ôm vào trong lòng, kéo chặt áo choàng trên người. “Thiếp không lạnh.”

Thật lâu trước đây nàng đã muốn vẽ một bức họa cho hắn. Còn nhớ trên kệ bác cổ trong thư phòng của hắn vẫn để một cái hộp ở vị trí dễ thấy nhất, trong hộp là mấy bức họa mà ngày ấy nàng tiện tay vẽ hắn. Thứ chỉ được tùy ý làm ra đâu có thể đặt ở vị trí như vậy, hôm nay có thể vẽ lại một bức, thay thế cho những bức họa không thể lấy ra được kia.

Tuyên Thiệu đứng bên cạnh mai đỏ, nhìn Yên Vũ ở đằng xa.

Yên Vũ vừa nhìn hần vừa đặt bút vẽ lên vải, vô cùng chuyên chú.

Nàng không có pha màu trước, hôm nay chỉ tỉ mỉ phác hoạ hình dáng liền thu vải vẽ, đợi khi pha màu rồi thì quay lại bổ sung màu.

Tuyên Thiệu cuối cùng có thể động đây, chiết mấy nhánh mai đỏ, cắm trong bình sứ bụng bự miệng nhỏ* ở cửa sổ.

(*link tham khảo hình: img.redocn.com/sheying/20140808/qinghuadadumanzhiwenyangciping_2859007.jpg)

“Đợi thiếp vẽ xong bức hoạ này, chàng có thể treo ở trong thư phòng, nhìn thấy bức hoạ liền có thể nhớ tới thiếp.” Yên Vũ cười nói.

Tuyên Thiệu cười khê. “Không nhìn thấy bức hoạ, ta cũng bất kỳ thời khắc nào không dám không nghĩ tới nàng.”

Yên Vũ che miệng cười. “Chàng nói thiếp giống như là sư tử Hà Đông vậy.”

“Thế nào, nàng không phải sao? Mới không bao lâu đây, trên phố nghị luận thiếu phu nhân Tuyên gia là sư tử Hà Đông, nàng đã quên ư?” Tuyên Thiệu nhướn mày.

Yên Vũ nghe vậy, ngược lại rẽ chủ đề sang hướng khác. “Hiệu quả của ‘thoại bản’ của thiếp có tốt không?”

Tuyên Thiệu gật đầu. “Phu nhân ra tay tất nhiên là không gì cản nổi.”

“Nói vậy... Chàng định ủng hộ Thái tử?” Yên Vũ thận trọng cuộn vải vẽ lại, thấp giọng hỏi.

Còn nhớ bất kể Tuyên Thiệu hay là Tuyên phu nhân đã từng nhiều lần nhấn mạnh với nàng, Tuyên gia trung thành với Hoàng thượng, tuyệt không có tư tâm, càng không kết bè kết phái.

Nhưng ngày nay Hoàng thượng vô tâm với chính vụ, một lòng cầu đạo thăng tiên. Tuyên gia là trọng thần nòng cốt không khuyên được Hoàng thượng, cũng là lúc lựa chọn lại lần nữa.

Tuyên Thiệu nghe vậy, sâu sắc nhìn Yên Vũ một cái. “Không phải là ta định ủng hộ Thái tử. Lúc này vẫn phải xem ý của Hoàng thượng. Nhưng Lộ Minh Dương đã tìm được người cho cha con tị lưu manh tiền, còn trả nợ cho bọn chúng. Tìm hiểu nguồn gốc, tra đến trong cung, tra đến trên người Nhị hoàng tử.”

Tuyên Thiệu than nhẹ một tiếng. “Nhị hoàng tử còn nhỏ nhưng đã có tâm tư như vậy. Nếu thiên hạ được giao trong tay người có tâm thuật bất chính như vậy thì chính là nỗi khổ của bách tính, là bất hạnh của Thiên triều.”

Yên Vũ nghe vậy, hỏi ngược lại: “Ngày ấy chàng còn nói tâm tư của Thái tử quá đơn thuần, hôm nay lại ngại Nhị hoàng tử quá mức có tâm tư. Theo ý chàng, chẳng phải là làm sao cũng không đúng?”

Tuyên Thiệu lắc đầu. “Có tâm tư không phải là chuyện xấu, nhưng phải muốn xem tâm tư dùng ở nơi nào. Giống như một cây đao vậy, được nắm trong tay người lương thiện thì là vũ khí làm thiện trừ ác, được nắm trong tay kẻ ác thì là hung khí giết người. Không phải tại đao, tại lòng của con người. Thái tử đơn thuần, chỉ cần dẫn dắt trên đường đúng đắn thì như giao vũ khí đến tay người lương thiện. Mặc dù Nhị hoàng tử còn nhỏ nhưng tâm tư độc ác đã thành hình, chỉ sợ... Nhưng đến tốt cùng làm thế nào thì vẫn xem tâm tư của Hoàng thượng.”

Trong phòng chỉ có hai người Yên Vũ và Tuyên Thiệu, vốn không nên nghị luận chuyện của hoàng gia, nhưng hai người nói cũng không quá mức câu nệ. Cũng may có Yên Vũ ở đây, không sợ sẽ bị người ngoài nghe lén.

Tuyên Thiệu không tiếp tục nói, Yên Vũ cũng biết chắc chắn là hần đã có sắp xếp.

Ngày hôm đó, Hoàng đế canh giữ ở phòng luyện đan, nhìn thấy Huyền Cơ Tử lại thành công luyện ra lò đan được sáng óng ánh.

Trên mặt rồng đã có nếp nhăn lập tức một mảnh vui mừng hơn hờ.

“Hoàng thượng.” Huyền Cơ Tử một mặt hai tay dâng khay, dâng lên đan dược, một mặt nheo mắt nhìn sắc mặt của Hoàng đế, thận trọng nói: “Không biết Hoàng thượng có phát hiện không, gần đây tỷ số ra đan được rất cao.”

Hoàng thượng cười gật đầu, tự tay bốc lên một viên đan dược, thả vào trong miệng, vẻ mặt hưởng thụ. “Đây là chuyện tốt!”

“Dạ, là chuyện tốt. Trước đây bản đạo ở trong núi đầy đủ linh khí, luyện đan cũng chưa từng có tỷ lệ thành công cao như vậy, lại càng không có ra đan dược số lượng cao như vậy. Mặc dù hoàng cung dồi dào tử khí*, nhưng bản đạo nghĩ đây cũng là một báo hiệu của ông trời!” Huyền Cơ Tử cảm phất trần trắng, nói với vẻ thần bí.

(*tử khí: tử ở đây là tím, cổ đại cho rằng khí tím là điềm lành, gắn liền với Hoàng đế, thánh thần.

[s://translate.google.com/translate?hl=vi&sl=zh-CN&u=baike.baidu.com/view/1425826.htm&prev=search](https://translate.google.com/translate?hl=vi&sl=zh-CN&u=baike.baidu.com/view/1425826.htm&prev=search))

Hoàng đế nghe vậy, trầm ngâm nhìn hán. “Ồ? Trời cao báo hiệu? Đạo trưởng đừng ngại nói một chút, đây là biểu thị cái gì?”

Huyền Cơ Tử hơi nhú mày, làm như không muốn nói ra.

Hán càng làm ra vẻ không thể nói, Hoàng đế càng nóng ruột. “Đạo trưởng chớ có che che giấu giấu, ập a ập úng, trăm thứ người vô tội!”

Huyền Cơ Tử nghe vậy thì lộp bộp quỳ sụp xuống đất, dập đầu làm đại lễ với Hoàng thượng.

“Đạo trưởng làm gì vậy?” Hoàng đế kinh ngạc.

“Hoàng thượng, bản đạo cho rằng đây là ông trời báo hiệu cho Hoàng thượng, nói cơ hội thăng tiên của người đến rồi!” Huyền Cơ Tử đầu chạm đất, nói vô cùng nghiêm túc.

Hoàng đế nghe vậy hai tay khẽ run. “Lời của đạo trưởng thật chứ?”

“Người xuất gia không nói dối. Bản đạo càng không dám lừa gạt thánh thượng!” Huyền Cơ Tử trầm giọng nói.

“Ha ha ha. Tốt! Tốt! Tốt!” Hoàng thượng khen liên tục ba tiếng, trên khuôn mặt phù thủy cuối cùng toát ra hào quang. “Đây là chuyện tốt mà, tại sao giọng điệu của đạo trưởng nặng nề như vậy?”

“Hồi bẩm Hoàng thượng, với lòng thành của Hoàng thượng, việc này vốn không nên kéo dài lâu như vậy. Chỉ là...” Huyền Cơ Tử muốn nói lại thôi.

Hoàng đế tiến lên, đích thân đỡ Huyền Cơ Tử đứng dậy.

“Đạo trưởng ở cùng trẫm cũng không phải một hai ngày, đạo trưởng có lời gì thì cứ nói đừng ngại, nói sai trẫm cũng sẽ không trách người.”

“Tạ ơn Hoàng thượng!” Huyền Cơ Tử cảm phất trần, nói. “Tu đạo chút ý đến thể xác và tinh thần quy cùng một mối, lòng không được mất tập trung. Hoàng thượng cữu ngũ chí tôn, vốn là điều kiện được trời ưu ái, nhưng tâm của Hoàng thượng không tịnh, bây giờ vẫn còn chưa có thể đột phá.”

Hoàng đế nghe vậy cau mày. “Trẫm làm sao tâm không tịnh? Trẫm đã an bài xong xuôi tất cả việc vặt vãnh bên mình, một lòng cùng đạo trưởng tu đạo, đây còn nói là tâm không tịnh sao?”

“Hoàng thượng bớt giận. Xin hỏi Hoàng thượng có nguyện nhường ngôi, ẩn cư núi Phượng Hoàng, chỉ làm Thái thượng hoàng không màng thế sự không?” Huyền Cơ Tử trầm giọng hỏi.

“Lớn mật!” Hoàng thượng quát lớn một tiếng.

Huyền Cơ Tử chỉ hơi cúi người, mặt không đổi sắc. “Bản đạo lỗ mãng, dù cho Hoàng thượng ban chết cho bản đạo, nhưng bản đạo có nguyên tắc đã nói ra khỏi miệng tuyệt không thu hồi. Xin hỏi Hoàng thượng có bằng lòng hay không? Nếu không bằng lòng thì tại sao? Là trong lòng còn có tham luyến? Tham luyến phàm trần tục thế thì nói đắc đạo thăng tiên làm sao được?”

“Cần rõ! Trẫm đã quá dung túng người!” Hoàng thượng chỉ vào Huyền Cơ Tử, lạnh lùng nói.

Huyền Cơ Tử lời muốn nói đã nói xong, nghe vậy liền gập người quỳ rạp trên đất, lặng im chờ Hoàng đế ra lệnh trừng phạt.

Hoàng đế nhíu mày nhìn hắn, nhưng bên tai quanh quẩn lặp đi lặp lại mấy câu nói vừa rồi của hắn.

Quả thật là như thế sao? Minh thật sự vẫn còn tham luyện phạm trần tục thế này sao? Minh thật sự không bỏ được ngôi vị Hoàng đế này sao?

Nếu như nhường ngôi, ngồi yên làm Thái thượng hoàng, lại có gì khác với bây giờ?

Trong phòng luyện đan lặng im hồi lâu.

Lúc đầu gối của Huyền Cơ Tử đều đã đau vì quỳ.

Bên ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng bấm báo của một tiểu thái giám: “Khởi bẩm thánh thượng, nhị hoàng tử đến đây bồi thánh thượng ngộ đạo.”

Hoàng đế nghe vậy, nâng mắt nhìn ra cửa.

Trên cửa phòng đóng chặt lộ ra ánh nắng nhạt, Hoàng đế tựa như hơi ngơ ngác hoàn hồn.

Ông ta chậm rãi nói: “Hôm nay không cần nó bồi, kêu nó về đi.”

“Dạ.” Tiểu thái giám lên tiếng trả lời, đi xa.

“Đứng lên đi.” Hoàng đế nhìn Huyền Cơ Tử, nói.

Huyền Cơ Tử từ dưới đất đứng lên, dùng phất trần quét bụi trên áo đạo sĩ một vòng.

Về mặt Hoàng đế hơi hoảng hốt, nói: “Vừa rồi, lời nói của người dường như khiến trẫm ngộ ra cái gì... Tựa như rõ ràng, tựa như không thể phỏng đoán. Trẫm giống như thấy được gì đó trên trời, giống như thấy được vật dụng của tiên nhân. Thế gian này tuyệt không có thể so sánh với.”

Huyền Cơ Tử đi theo sau lưng Hoàng đế, chậm rãi ra khỏi phòng luyện đan, chỉ lắng tai nghe, cũng không tiếp lời.

“Như vậy xem ra, ngôi vị Hoàng đế cũng thật sự chỉ là liên lụy...” Hoàng đế thở dài một tiếng. “Có lẽ người nói đúng, trẫm, thật sự... đến lúc buông tay.”

136. Chương 138: Là Mệnh Lệnh Của Hoàng Thượng (2)

Hoàng đế nhốt mình trong ngự thư phòng, cho tất cả người hầu hạ bên cạnh lui hết, chỉ chừa lại Huyền Cơ Tử ở trong phòng.

Ông ta kêu Huyền Cơ Tử trải thánh chỉ ra, cũng để Huyền Cơ Tử mài mực, đích thân cầm bút lông sói. Không biết là vì thân thể hay là trong lòng khó mà bình tĩnh, Hoàng đế cầm bút lông sói nhưng không ngừng run rẩy. Một hồi lâu cũng không hạ xuống được một chữ trên thánh chỉ.

Hoàng đế thở dài một tiếng.

Người ngoài không biết Hoàng đế nhốt mình trong thư phòng là đang làm gì. Chỉ biết ngày hôm đó Hoàng đế không có ở thiên phòng ngộ đạo, ở suốt trong thư phòng hai ba canh giờ, mới một mồi được Huyền Cơ Tử đỡ đi ra.

Đương nhiên có người thăm dò Huyền Cơ Tử, chỉ có hắn luôn hầu hạ ở bên cạnh Hoàng đế trong khoảng thời gian đó.

Nhưng Huyền Cơ Tử rất có dáng vẻ tiên phong đạo cốt của một đạo trưởng, mặc kệ ai tới hỏi thăm, đều nói không biết.

Đang lúc trong lòng mọi người lo sợ bất an, suy đoán liên tục.

Hoàng đế triệu kiến Tuyên Thiệu và Tuyên Văn Bình.

Cũng thân phong Tuyên Thiệu là Thái phó của Thái tử.

Đã từng cự tuyệt một lần, Tuyên Thiệu bày tỏ mình không có tài, lần này không thể từ chối nữa, liền đồng ý.

Mọi người nhìn chiều gió, liền có suy đoán đối với tâm tư của Hoàng đế.

Hoàng đế đột nhiên bổ nhiệm Tuyên Thiệu là Thái phó của Thái tử, không chỉ có Nhị hoàng tử luôn hầu hạ bên người, bởi Hoàng đế ngộ đạo bị bất ngờ, mà ngay cả Thái tử cũng kết sức bất ngờ. Người ngoài không biết, nhưng hẳn lại rất rõ ràng. Hẳn đã từng nhiều lần cầu xin Hoàng thượng để Tuyên Thiệu làm Thái phó của hắn, nhưng Hoàng thượng đều không để ý đến.

Lần này hẳn không cầu nhưng trái lại từ trên trời giáng xuống Thái phó này.

Tuyên Thiệu sau khi thân mang chức vụ Thái phó lập tức đi tới Đông cung của Thái tử.

Thái tử nhìn thấy Tuyên Thiệu, tâm tình kích động, tình cảm bộc lộ trong lời nói, tiến lên muốn hành lễ thấy trò thì bị Tuyên Thiệu cản lại.

“Chuyện trên đường lớn lần trước còn phải cảm ơn Thái phó giúp đỡ. Tiểu vương bị oan uổng, cảm ơn Thái phó rửa sạch oan khuất cho tiểu vương.” Thái tử vẫn khom người nói.

Tuyên Thiệu hai tay đỡ Thái tử đứng dậy. “Thái tử vốn là bị người ta vu cáo, thần bất quá chỉ làm việc. Nhưng mà trải qua chuyện này cũng không khó nhìn ra bên cạnh Thái tử có kẻ phản bội chủ, phải đề phòng. Sau này Thái tử làm việc cũng nên cẩn thận mới được. Bây giờ là thời điểm mấu chốt nhất.”

Câu nói sau cùng của Tuyên Thiệu giọng trầm thấp, nhấn mạnh.

Thái tử nghe vậy ngừng đầu nhìn hắn một cái, chậm rãi gật đầu. “Cảm ơn Thái phó chỉ điểm, tiểu vương hiểu rồi.”

Dưới sự trợ giúp của Tuyên Thiệu, Thái tử bắt đầu thanh tra người bên cạnh mình, xem là người nào bố trí tay sai ở bên cạnh hắn.

Nhị hoàng tử cũng thấy tình thế không đúng.

Trong bụng nghi ngờ sợ hãi không thôi. Rõ ràng khoảng thời gian gần đây Hoàng thượng đều khen hắn không dứt miệng, hơn nữa trình độ học hành của hắn cũng được Hoàng đế khẳng định.

Tại sao Hoàng đế lại đột nhiên để Tuyên Thiệu làm Thái phó của Thái tử vào lúc này? Đây chẳng phải rõ ràng là đem thế lực của Tuyên gia thuộc quản lý dưới trướng của Thái tử sao?

Mặc dù Nhị hoàng tử nhỏ tuổi hơn Thái tử nhưng tâm tư nhiều hơn so với Thái tử. Nghĩ tới mấy ngày trước, lúc hắn đến bởi Hoàng đế ngộ đạo thì Hoàng đế không cho phép hắn vào, đuổi hắn đi, rồi cùng đạo trưởng ở trong ngự thư phòng ngáy người một hồi lâu.

Chẳng lẽ Hoàng đế đã quyết định cái gì?

Nhị hoàng tử càng nghĩ càng cảm thấy bây giờ tình thế thật bất lợi đối với mình, càng nghĩ càng cảm thấy biểu hiện của bản thân trong khoảng thời gian này rất xuất sắc, không thể uống phí nỗ lực trong khoảng thời gian này. Trời biết, mỗi ngày cùng phụ hoàng ngộ đạo buồn chán cỡ nào, hắn đều nắm lỗ mũi mà kiên nhẫn, cuối cùng cũng thấy được lúc phụ hoàng muốn quyết định, vậy mà thứ mình trông đợi đã lâu lại không thuộc về mình?

Điều này bảo hắn làm sao cam lòng?

Nhị hoàng tử lập tức nghe ngóng Hoàng đế ở đâu, điều chỉnh lại tâm tình, tìm đến.

Lúc Nhị hoàng tử tìm được Hoàng đế thì Hoàng đế đang ở trong thiền phòng ngồi đối diện với Huyền Cơ Tử, nghe Huyền Cơ Tử giảng đạo.

Cung nữ bẩm Nhị hoàng tử cầu kiến, Hoàng đế nâng mắt lên.

Huyền Cơ Tử ngừng nói.

“Hắn luôn biết lúc này là thời gian trầm nghe giảng đạo, tuyệt đối không nên đến quấy rầy. Nếu không có đến sớm cùng trầm nghe giảng đạo, nên tránh đến vào khoảng thời gian này, hôm nay là sao chứ?” Không biết là Hoàng đế đang lầm bầm hay là đang hỏi Huyền Cơ Tử.

Huyền Cơ Tử cúi đầu. “Có lẽ là Nhị hoàng tử có chuyện gì gấp, không chờ được.”

Hoàng đế nghe vậy, cười ha ha. “Việc gấp? Sợ là việc không gấp, nóng ruột mà thôi.”

Huyền Cơ Tử nhin không được ngẩng đầu nhìn trộm sắc mặt của Hoàng thượng. Sao hắn cảm thấy hai ngày nay Hoàng thượng cả người không mơ mơ hồ hồ như trước kia, trái lại càng tỉnh táo chứ?

Huyền Cơ Tử không có can đảm tiếp lời.

Hoàng đế gơ tay lên. “Đạo trưởng lui ra trước đi.”

Huyền Cơ Tử lên tiếng trả lời, chậm rãi lui ra khỏi thiền phòng.

Ra ngoài nhìn thấy Nhị hoàng tử đối diện.

Nhị hoàng tử quả thật vẻ mặt lo lắng. Lúc nghe thấy cung nữ thông truyền hắn đi vào thì còn thấy hắn hít sâu một hơi, ổn định tâm trạng, mới cất bước đi vào.

“Nhi thần khấu kiến phụ hoàng!” Nhị hoàng tử quỳ xuống đất hành lễ.

Hoàng đế gơ tay lên, chỉ chỉ đệm cói trước mặt. “Ngồi đi. Trầm và con phụ tử tình thâm, cũng không có người ngoài, không cần khách sáo.”

Nghe lời này, trong lòng Nhị hoàng tử đột nhiên sinh ra chút can đảm, một bụng muốn nói đã chuẩn bị xong dường như cũng tìm được cửa đột phá. “Phụ hoàng, người, người thật sự nghĩ người và nhi thần phụ tử tình thâm sao?”

Hoàng đế nâng mắt nhìn hắn. “Thế nào? Hoàng nhi nhìn không ra?”

“Vậy... Vậy vì sao phụ hoàng đột nhiên lệnh cho Tuyên Thiệu đảm nhiệm Thái phó của Thái tử?” Nhị hoàng tử run giọng hỏi.

Hoàng đế rũ mắt xuống, khẽ mỉm cười một cái. “Ai đảm nhiệm Thái phó của Thái tử có quan hệ gì tới con?”

Nhị hoàng tử bị hỏi, nhất thời không biết nên trả lời ra sao cho tốt.

Hắn mím mím môi, nhíu mày nhìn Hoàng đế, nói: “Phụ hoàng, người từng đích thân nói con thông minh hơn người, người cũng nói ngộ tính của con rất tốt, người nói con là nhân tài hiếm có, tương lai nói không chừng sẽ có thành tựu lớn. Những lời này... lẽ nào đều là lừa con sao?”

Hắn mím mím môi, nhíu mày nhìn Hoàng đế, nói: “Phụ hoàng, người từng đích thân nói con thông minh hơn người, người cũng nói ngộ tính của con rất tốt, người nói con là nhân tài hiếm có, tương lai nói không chừng sẽ có thành tựu lớn. Những lời này... lẽ nào đều là lừa con sao?”

Bầu không khí bên trong thiền phòng nhất thời đông lạnh lại.

Trống ngực Nhị hoàng tử đập ầm ầm, nhưng hắn không hỏi hận bản thân mình xung động mà hỏi ra lời này.

Hôm nay hình như đã đến thời khắc mấu chốt. Nếu hắn không làm gì đó thì giống như những cố gắng trong quá khứ đều phải buông xuôi.

Không biết qua bao lâu, trong thiền phòng yên tĩnh không tiếng động lại vang lên một tiếng thở dài sâu kín.

Hoàng đế nhìn Nhị hoàng tử, nói: “Con quả thật thông minh hơn người, ngộ tính tốt, trầm không hề lừa con. Bất kể là trước đây hay là hiện tại, trầm đều thừa nhận trên đạo giáo, tuệ căn của con có may mắn hơn Thái tử. Nói thật, trầm chỉ có hai người các con là con trai, nhưng trong đáy lòng trầm vẫn ưu ái con hơn chút.”

Nhị hoàng tử mở to hai mắt nhìn, môi động đậy. “Vậy... Vậy phụ hoàng... vẫn...”

“Cho nên, trăm phải tính toán thật tốt cho con trước khi thăng tiên! Trăm đã nhìn thấu, ngôi vị Hoàng đế này với tu đạo thành tiên mà nói thì chỉ là gánh nặng. Có lẽ bây giờ con không hiểu, nhưng sau này con rồi cuộc sẽ có một ngày hiểu được. Con có thiên phú như vậy, sao trăm có thể để ngôi vị Hoàng đế liên lụy đến con? Thái tử... ài, nó không có ngộ tính như con. Thành tiên tuy là chuyện tốt nhất, nhưng mà nó không có duyên phận này, cưỡng cầu cũng không được. Hoàng nhi, khổ tâm của trăm con đã rõ chưa?” Ánh mắt Hoàng đế sâu sắc nhìn Nhị hoàng tử.

“Phụ hoàng...” Lúc này Nhị hoàng tử ước gì có thể móc ruột của mình ra cho Hoàng đế nhìn.

Hắn theo Hoàng đế tu đạo, theo Hoàng đế nghiên cứu đan dược, bắt quả chỉ là để lấy lòng Hoàng đế, để lại ấn tượng tốt trước mặt Hoàng đế mà thôi.

Ai ngờ sẽ đổi lấy kết quả như vậy. Cái này gọi là thông minh quá sẽ bị thông minh hại ư? Hắn có thể nói cho phụ hoàng, hắn không cảm thấy ngôi vị Hoàng đế là gánh nặng cho hắn không? Hắn có thể nói cho phụ hoàng, mặc dù là gánh nặng cho hắn, hắn cũng sẽ vui vẻ chịu đựng không?

Hôm nay, ngay cả “khổ tâm” phụ hoàng cũng nói hết ra, hắn còn có thể nói cái gì? Nói mình không nhận tình cảm này sao?

“Trăm dụng tâm lương khổ một phen đều là lo lắng cho con. Con... chuyên tâm tu đạo, chớ để cho trăm thất vọng! Trăm sẽ ở tiên giới chờ con, chờ đến khi con đắc đạo thì chắc chắn có thể đứng vào hàng ngũ thần tiên!” Trên mặt Hoàng đế lộ ra nụ cười. “Sau này hoàng nhi cũng không thể lười biếng, huynh trưởng của con là Hoàng đế, chắc chắn sẽ không bạc đãi con. Con áo cơm không lo, lại không cần quan tâm đến quốc sự, như vậy mới có thể chuyên tâm tu đạo.”

Nhị hoàng tử đã khóc không ra nước mắt, cúi thấp đầu, nhìn hoa văn lộng lẫy trên áo bào của mình.

Một lúc lâu mới chậm rãi ngẩng đầu hỏi: “Ý của phụ hoàng đã định rồi sao?”

Hoàng đế khẽ gật đầu. “Đúng, ý trăm đã quyết.”

“Như vậy, sẽ không thay đổi phải không?” Nhị hoàng tử lại truy hỏi một câu.

“Vua không nói đùa, đương nhiên sẽ không thay đổi.”

Nhị hoàng tử khấu đầu với Hoàng đế, chậm rãi đứng lên, lui đến cửa thiền phòng, khom người nói: “Vay nhi thần sẽ không quấy rầy phụ hoàng nghe giảng, xin được cáo lui trước.”

Hoàng đế nhìn Nhị hoàng tử, đầu chân mày hơi nhíu lên, giống như còn muốn nói gì đó với hắn, nhất thời cảm thấy điều mình dặn dò đều đã dặn dò xong, còn lại, bản thân nó nên đi tìm hiểu.

Nhìn bóng dáng Nhị hoàng tử lui ra xa.

Hoàng đế lại ngồi một mình ở thiền phòng một lúc lâu, không có sai người đi gọi Huyền Cơ Tử vào giảng đạo, trái lại sai người truyền triệu Tuyên Thiệu trước.

Không ai biết Hoàng đế ở trong thiền phòng thương nghị cái gì với Tuyên Thiệu.

Nhưng sau khi Nhị hoàng tử trở về thì thật sự tức giận. Đập vỡ tất cả những thứ có thể đụng đến ở trong phòng, ngay cả đồ rửa bút bằng sứ xanh mà hắn thích nhất do Thục phi nương nương – mẫu phi của hắn – đưa tới cũng bị hắn đập vỡ nát.

Người hầu bên mình, mặc cho ai cũng không khuyên được!

Nhị hoàng tử đập đến thoải mái, quay đầu nhìn đồng hồ bữa bộn đầy nhà, chợt cười ha hả.

Chuyện này dọa sợ một đám người hầu, cho rằng Nhị hoàng tử tức giận công tâm, bị điên rồi.

Nhị hoàng tử cười xong, cả người trái lại bình tĩnh lại. “Người đâu, dọn dẹp sạch sẽ trong phòng.”

Một mặt kêu người dọn dẹp đồng hồ hỗn độn đầy đất, một mặt gọi thái giám tâm phúc nhất của mình. Hai người chậm rãi đi ở trong hành lang của viện của hoàng tử, thăm thì nói cái gì đó.

“Nhị hoàng tử, chuyện này... chuyện này không ổn đâu? Lúc này nếu bị người ta phát hiện...” Chu Tuyên, thái giám tâm phúc của Nhị hoàng tử, khẽ khuyên.

Nhị hoàng tử ngoéo ngoéo khoé miệng, vẻ mặt thâm trầm không chỗ nào giống như là một đứa bé sáu bảy tuổi. “Không ổn? Là hấn ép ta đến mức này, ta vì mưu tính đến ngày này mà đã tổn bao nhiêu tâm tư? Hấn không hề làm gì, lại muốn ngồi mát ăn bát vàng? Ta cũng vì bất đắc dĩ, chuyện này cũng không trách được ta! Phụ hoàng chỉ có hai chúng ta là con trai, chỉ có hấn chết mới không thể cùng ta tranh cao thấp.”

Chu Tuyền bị vẻ nghiêng răng nghiêng lợi nhưng mặt mang nụ cười của Nhị hoàng tử dọa cho ngơ ngẩn.

Nhị hoàng tử lạnh lùng liếc xéo hấn. “Còn đứng ngây ra đó làm gì? Còn không mau đi an bài, nếu mà tiết lộ phong thanh gì khiến cho hấn có đề phòng thì cẩn thận cái mạng nhỏ của ngươi!”

Chu Tuyền hoảng sợ vội vàng gật đầu. “Dạ, dạ, nô tài đi làm ngay!”

Nhị hoàng tử đứng trong hành lang, nhìn bóng dáng của Chu Tuyền đi xa. Hấn chấp tay sau đít, ngửa đầu nhìn trời hơi xám xịt. Hôm nay không có ánh mặt trời, thời tiết rất âm u.

Nhưng chắc chắn không đến bao lâu là có thể gạt ra sương mù dày đặc, thấy bầu trời quang đãng sáng sủa.

Nhị hoàng tử mỉm cười, cất bước trở về gian phòng đã thu dọn xong, tất cả vật dụng cần ở trong phòng đều được mang lên lầu nữa.

Lúc chạng vạng tối ngày hôm đó, Chu Tuyền mặt đầy mồ hôi trở về viện của hoàng tử.

Tìm được Nhị hoàng tử đang uống trà lật sách.

Nhị hoàng tử nghe thấy tiếng hấn trở lại, ngay cả ngẩng đầu cũng không, giọng điệu nhẹ nhàng thoải mái hỏi: “An bài ổn thỏa nhanh như vậy?”

Chỉ nghe thấy Chu Tuyền lộp bộp quỳ xuống đất, cũng không nghe thấy tiếng hấn trả lời.

Lúc này Nhị hoàng tử mới nhíu mày nhìn hấn. “Thế nào?”

Chu Tuyền đầu chạm đất, người hơi run rẩy. “Bẩm, bẩm Nhị hoàng tử... Chuyện này, chuyện này không làm được...”

Nhị hoàng tử nghe vậy, tức giận đập bàn ở bên cạnh. “Cần rõ, ngươi đã để lộ tin tức à?”

“Không, không phải, không phải!” Chu Tuyền hoảng sợ vội lắc đầu. “Không phải là để lộ tin tức, là bởi vì người bên cạnh Thái tử đều đã bị đổi. Bây giờ, người của chúng ta không phải là bị sai ra khỏi Đông cung thì là cách xa Thái tử, không thể hầu hạ gần người. Có người ngay cả mặt Thái tử cũng không thấy được. Cho nên... cho nên...”

“Cho nên chuyện ta giao không làm được?” Nhị hoàng tử ném quyển sách ở trong tay, giận dữ đứng dậy.

Chu Tuyền không dám ngẩng đầu, quỳ trên đất không lên tiếng, coi như là ngầm thừa nhận.

Mặt Nhị hoàng tử mang vẻ giận dữ. “Hấn ra tay thật là nhanh! Chẳng phải trước đây lâu như vậy cũng không có bị phát hiện sao? Sao nói đổi người liền đổi người rồi? Còn ngăn tất cả người của chúng ta ở bên ngoài? Có thể bọn chúng làm việc không cẩn thận, bị Thái tử phát hiện cái gì?”

“Bẩm, bẩm Nhị hoàng tử, nghe nói là sau khi Tuyên công tử đảm nhiệm chức Thái phó đã đại thanh trừ một đám người hầu ở Đông cung. Người có thân phận hơi có vấn đề đều bị ngăn cách ở bên ngoài. Nếu tra ra có chút gì, nhẹ thì trục xuất khỏi Đông cung, nặng thì đuổi ra khỏi hoàng cung. Không riêng người của chúng ta, hầu như toàn bộ mọi người đều bị đổi.” Chu Tuyền quỳ trên đất giải thích.

“Tuyên Thiệu này! Vừa mới đến liền đối nghịch với ta! Vốn nghĩ sau này nếu ta đăng cơ, hấn còn có thể làm việc cho ta, bây giờ nhìn lại... Hừ!” Nhị hoàng tử cất bước đi ra ngoài.

“Nhị hoàng tử, người đi đâu vậy?” Chu Tuyền cuống quýt đứng dậy.

“Ta đi tìm mẫu phi, mẫu phi nhất định có cách giúp ta!” Nhị hoàng tử nói, người đã ra khỏi chính điện.

Chu Tuyền theo sát ở sau lưng, trong lòng không ngừng lo sợ bất an. “Nhị hoàng tử, sợ là... sợ là lúc này không ra ngoài được...”

Nhị hoàng tử quay đầu lại liếc hắt một cái, nhưng bước chân không có ngừng. “Sao không ra được? Còn chưa tới giờ khoá cửa.”

Chu Tuyền ấp úng không dám mở miệng, trong lòng vẫn ôm một chút may mắn.

Hắn không nói lúc hắn trở lại từ bên ngoài đã nhìn thấy thị vệ Hoàng thành ti bao vây viện của hoàng tử.

Lúc này, phỏng chừng viện của hoàng tử đã ở dưới sự khống chế của Hoàng thành ti.

Hắn sợ hãi nói ra, Nhị hoàng tử sẽ lập tức chém hắn.

Chủ tớ hai người sải bước đi tới cửa của viện hoàng tử, nhưng lập tức có đại đao thị vệ* chặn lối đi của hai người.

(*thị vệ đeo đao)

Nhị hoàng tử tức khắc biến sắc. “Đây là ý gì?”

“Đắc tội Nhị hoàng tử, ngài không thể ra khỏi viện của hoàng tử.” Đại đao thị vệ của Hoàng thành ti nghiêm mặt nói.

“Cần rõ! Ta là hoàng tử, ngươi là cái thá gì? Cũng dám cản đường ta?” Nhị hoàng tử mặt đen lại, quát to.

Nhưng thị vệ kia không sợ chút nào, cánh tay không từng lui lại một tý nào, tiếp tục chặn đường của Nhị hoàng tử.

“Ai cho ngươi gan chớ, dám canh giữ ở viện của hoàng tử?” Nhị hoàng tử giương mắt nhìn xem. Ngoài cửa dường như không ít thị vệ của Hoàng thành ti.

Xông ra nhất định là không được.

Chẳng lẽ Thái tử phát hiện dụng tâm của hắn, muốn tiên hạ thủ vi cường*, nhốt hắn ở chỗ này sao? Nếu mình không ra được, không gặp được mẫu phi, vậy tình hình chỗ mẫu phi như thế nào? Mẫu phi có biết hắn bị Thái tử trông chừng không?

(*tiên hạ thủ vi cường: ra tay trước thì chiếm được lợi thế)

“Bẩm Nhị hoàng tử, là Hoàng thượng hạ lệnh. Hoàng thượng kêu Nhị hoàng tử chuyên tâm ngộ đạo, không nên để chuyện thế tục phạm trần quấy nhiễu.” Thị vệ Hoàng thành ti nói.

“Ta không tin, ngươi dám giả truyền thánh chỉ!” Nhị hoàng tử trợn mắt nhìn.

Lời này ngược lại thật sự giống như trong miệng phụ hoàng nói ra, nhưng sao phụ hoàng muốn giam lỏng hắn vào lúc này? Là sợ hắn đoạt ngôi vị Hoàng đế với Thái tử? Phụ hoàng rõ ràng biểu hiện thích hắn, sao rốt cuộc vẫn thiên vị Thái tử như vậy?

“Ty chức không dám giả truyền thánh chỉ, đây là khẩu dụ của Hoàng thượng, xin Nhị hoàng tử không nên làm khó đám người ty chức.” Thị vệ Hoàng thành ti kiên định chặn lối đi của Nhị hoàng tử, không thoả hiệp chút nào.

137. Chương 139: Ăn Cháo Đá Bát

Nhị hoàng tử nộ khí xung thiên. “Ta muốn gặp phụ hoàng, ta muốn ngay mặt hỏi rõ, nếu đây thật là ý của phụ hoàng thì ta dĩ nhiên nghe theo. Nhưng nếu là các người giả truyền thánh chỉ, ta há có thể mặc cho các người định đoạt?”

Thị vệ kia liếc hắt một cái, lắc đầu. “Không được, ngài không thể rời khỏi viện của hoàng tử.”

“Ngươi!” Nhị hoàng tử giận dữ. “Các người giam lỏng ta ở đây, ngay cả phụ hoàng cũng không để cho ta gặp, rõ ràng là giả truyền thánh chỉ, không dám để cho ta đối chất ngay mặt!”

Nhưng thị vệ kia cũng không có vẻ sợ hãi. “Ngài sẽ không ở luôn nơi này. Hoàng thượng có lệnh, qua tết Nguyên Tiêu thì ngài có thể ra ngoài. Nhưng thật ra đích thân ngài có thể hỏi rõ với Hoàng thượng, nếu dám ty chức giả truyền thánh chỉ thì mặc cho Hoàng thượng xử phạt.”

Tết Nguyên Tiêu? Hôm nay đến tết Nguyên Tiêu còn có hơn một tháng. Phụ hoàng lại muốn nhốt hẳn ở chỗ này lâu như vậy? Tại sao nói sau tết Nguyên Tiêu liền thả hẳn ra? Chẳng lẽ là... phụ hoàng muốn làm cái gì trước tết Nguyên Tiêu?

“Không được! Ta muốn gặp phụ hoàng! Gặp bây giờ!” Nhị hoàng tử lớn tiếng quát.

Nhưng thị vệ kia không lay động chút nào.

Nhị hoàng tử thấy hô vài tiếng cũng không có ai để ý đến hẳn, thu lại tiếng, suy nghĩ một chút nói: “Các người là thị vệ Hoàng thành ư?”

“Đúng vậy.” Thị vệ kia chấp tay nói.

“Được, nếu không cho ta gặp phụ hoàng, ta đây muốn gặp Tuyên công tử vẫn có thể chứ? Phụ hoàng kêu ta ở đây chuyên tâm ngộ đạo, cũng không có nói ta không thể gặp đại thần chứ?” Nhị hoàng tử nhìn chăm chăm thị vệ kia.

Thấy trên mặt thị vệ có vẻ do dự, hẳn hừ lạnh một tiếng. “Các người cứ thông truyền, tin rằng Tuyên công tử sẽ đến gặp ta!”

Nhị hoàng tử nói xong, xoay người đi trở về.

Thị vệ kia không làm chủ được, lập tức sai người đi bẩm báo với Tuyên Thiệu.

Lúc đó Tuyên Thiệu vừa ra khỏi Đông cung, đang vội muốn về nhà nhưng bị thị vệ phái đi bao vây viện của hoàng tử đuổi theo.

Nhị hoàng tử đại náo như dự đoán của hẳn. Cho nên nghe thấy Nhị hoàng tử muốn gặp hẳn, hẳn cũng không có nhiều bất ngờ. Xoay người cùng thị vệ kia đi về phía viện của hoàng tử.

Lúc Tuyên Thiệu tới, Nhị hoàng tử đã thu liễm nét mặt rõ ràng quá mức tức giận.

Còn có thể hơi mỉm cười mời Tuyên Thiệu ngồi xuống.

Nhị hoàng tử có thể khống chế tốt cảm xúc của mình nhanh như vậy, biết dưới tình huống gây bất lợi cho mình thì nên làm như thế nào, cũng thật sự là hiếm thấy.

Nhưng nếu không phải hẳn tâm thuật bất chánh, ngược lại vẫn có thể xem là một vị vua lợi hại.

“Nhị hoàng tử.” Tuyên Thiệu gật đầu với hẳn, ngồi xuống vị trí bên cạnh.

Tuyên Thiệu ngay cả gặp Hoàng đế cũng không quỳ, gật đầu với hẳn, trên cấp bậc lễ nghĩa hẳn cũng không tiện xoi mói cái gì. Vả lại lúc này cũng không phải là lúc tính tình tùy ý xoắn xít những chi tiết nhỏ nhặt này.

Nhị hoàng tử giơ tay lên kêu Chu Tuyên đóng cửa lui ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại hai người hẳn và Tuyên Thiệu.

“Tuyên công tử, người ngay không nói lời mờ ám. Người nói xem tại sao phải giam lỏng ta ở viện của hoàng tử này chứ?” Nhị hoàng tử ôn hòa hỏi.

“Lời ấy của Nhị hoàng tử sai rồi. Cũng không phải là thần muốn giam lỏng ngài, đây là đích thân Hoàng thượng ra lệnh. Thần đâu có lá gan lớn như vậy, dám giam lỏng hoàng tử?” Tuyên Thiệu lãnh đạm trả lời.

“Phụ hoàng thật ra rất thương ta.” Nhị hoàng tử đột nhiên nói ra một câu không có đầu đuôi như vậy.

Tuyên Thiệu nghe thế, hơi gật đầu. “Đây là dĩ nhiên.”

Nhị hoàng tử ngược mắt nhìn hẳn, sau khi thấy hẳn gật đầu cũng không nói gì khác.

Cuối cùng không kiên nhẫn, nhíu mày hỏi: “Cho nên, người đắc tội với ta là không có lợi!”

Tuyên Thiệu cười khê. “Thần trung thành với Hoàng thượng, những việc thần làm cũng đều là phụng mệnh làm việc, thật sự không biết đắc tội với hoàng tử ở đâu.”

Nhị hoàng tử nghe vậy, sắc mặt khó coi. “Tuyên công tử, bây giờ ngươi một lòng đứng về phía Thái tử sao?”

Tuyên Thiệu nâng mắt nhìn hắn. Con nít đúng là con nít, tuy rằng nét mặt trưởng thành nhưng lòng kiên nhẫn vẫn chưa đủ, nhanh như vậy đã không nhịn được. “Lời này của Nhị hoàng tử đã nói sai rồi, thần một lòng trung với Hoàng thượng.”

“Đúng, đây là không sai. Nhưng ta và Thái tử đều là con trai của phụ hoàng, thiên hạ này cũng hầu như thuộc về quyền thống trị của Triệu gia ta. Bây giờ phụ hoàng nghĩ sai, ngươi thân là trung thần chẳng lẽ không nên khuyên nhủ phụ hoàng sao? Thái tử rõ ràng mù mờ không có năng lực, sao có thể là lựa chọn tốt cho mình quân? Trước mắt rõ ràng có lựa chọn tốt hơn, tại sao không đề cử người có tài đức?” Nhị hoàng tử nhìn Tuyên Thiệu, trầm giọng nói.

Tuyên Thiệu nghe vậy, bật cười.

“Ngươi cười cái gì? Ngay cả phụ hoàng cũng khen ta thông minh có tài hơn Thái tử, lẽ nào ngươi cho rằng phụ hoàng nói sai rồi sao?” Nhị hoàng tử hơi tức giận nói.

Tuyên Thiệu lắc đầu. “Không có, Nhị hoàng tử nói tiếp đi.”

Nhị hoàng tử nhất thời đoán không ra tâm tư của Tuyên Thiệu, suy nghĩ một chút rồi nói tiếp: “Bây giờ ngươi làm Thái phó của Thái tử, phải giúp Thái tử tất nhiên là lựa chọn của bản năng. Nhưng mà con người Thái tử tính tình thất thường, lúc lạnh lúc nóng, hôm nay ngươi hữu dụng đối với hắn, có công lớn phụ tá hắn, đến ngày nào đó hắn lên ngôi Hoàng đế nhưng sẽ không nhớ đến lòng tốt của ngươi, chỉ cảm thấy tất cả điều này đều là hắn nên được. Ngược lại sẽ nhớ tới chuyện trước đây ngươi vài lần cự tuyệt làm Thái phó, làm mất thể diện của hắn. Hắn lòng dạ hẹp hòi, chắc chắn sẽ không tha cho ngươi!”

Nhị hoàng tử ngừng một chốc, thấy Tuyên Thiệu giống như đang suy nghĩ, vẫn không có phản bác hắn, liền nói tiếp. “Nhưng nếu hôm nay ngươi giúp ta thì hoàn toàn khác. Ta nhất định sẽ nhớ kỹ công lao của ngươi, vả lại bây giờ ta còn nhỏ, vẫn cần Tuyên công tử đảm nhiệm trọng trách phụ quốc không thể thiếu. Cái gì tốt cái gì xấu, tin rằng trong lòng Tuyên công tử cũng có tính toán phải không?”

Tuyên Thiệu nhìn Nhị hoàng tử một cái. “Nhị hoàng tử nói xong rồi chưa?”

Nhị hoàng tử nhú mày. “Nói xong rồi.”

Dứt lời, chỉ thấy Tuyên Thiệu liền đứng dậy đi, cũng không lưu lại lời gì.

“Ngươi đây là ý gì?” Nhị hoàng tử đứng dậy hỏi.

“Ý của thần còn chưa đủ rõ ràng sao?” Tuyên Thiệu quay đầu lại nhìn hắn, cười nói.

Nhị hoàng tử siết chặt nắm tay, cảm tức nhìn bóng lưng của hắn. “Sau này ngươi nhất định sẽ hối hận sự lựa chọn hôm nay!”

Nắm tay của hắn nắm thật chặt, tựa như dùng hết sức lực toàn thân nói ra lời cảm hận đó.

“Ta sẽ nhìn ngươi hối hận, nhìn ngươi sau này rơi vào kết cục ăn cháo đá bát!”

Tuyên Thiệu đã đi xa, Nhị hoàng tử không biết hắn có nghe được lời sau cùng của mình hay không. Chỉ siết nắm tay đứng tại chỗ hồi lâu.

Mãi đến khi Chu Tuyền đứng ở cạnh cửa, thò đầu nhìn vào trong, khẽ hỏi: “Nhị hoàng tử, truyền thiện* chưa?”

(*thiện: bữa cơm) Lúc này Nhị hoàng tử mới ngẩng đầu nhìn sắc trời bên ngoài. Trong phòng không đốt đèn, sắc trời bên ngoài cũng đã tối xuống. Đến giờ cơm tối rồi à?

Hắn khoát tay. “Không muốn ăn, ngươi đi xuống đi, ta hơi mệt, nằm một chút.”

Chu Tuyền liếc nhìn sắc mặt của Nhị hoàng tử, biết tâm trạng hắn không tốt, cũng không dám khuyên nhiều.

Hắn muốn đi tìm Thực phi nương nương, muốn kêu nương nương nghĩ cách, có thể khuyên Hoàng thượng bỏ đi cấm túc đối với Nhị hoàng tử thì tốt. Bây giờ nhất người ở viện của hoàng tử thì có thể tốt sao chứ.

Thế nhưng Hoàng thành ti bao vây chỗ này, không ai ra được.

Cũng không biết tình hình ở chỗ của Thực phi ra sao?

Mười tám tháng chạp, thích hợp tang ma cưới gả, thích hợp xây nhà dọn nhà.

Ngày hôm đó là ngày thầy phong thủy thấy được, cũng là ngày mẫu thân của Yên Vũ khởi quan an táng.

Vì thân phận của An Ngọc Chi đặc biệt, thân thể bây giờ của Yên Vũ vẫn cần giữ bí mật, cho nên tang lễ của mẫu thân nàng cũng không thể làm lớn.

Cũng may nàng không tính đến những thứ này. Vốn người đã chết tám tám trước đây, hôm nay chỉ bất quá là an táng một lần nữa mà thôi, còn coi trọng đến những thứ này làm cái gì?

Thừa dịp trời còn chưa sáng, Tuyên Thiệu và Yên Vũ mang theo tâm phúc đi tới hậu viện của Cao phủ ngày xưa.

Nơi này từng là di chỉ của phủ thừa tướng, từng là chỗ Yên Vũ sống. Nhưng sau một trận hỏa hoạn, nơi này đã hoàn toàn không có hình dạng trước đây.

Tuyên Thiệu sai người dời quan tài ngọc lưu ly của An Ngọc Chi ra khỏi mật thất, đặt ở trong đình viện trước cửa phòng hoa bằng ngọc lưu ly.

Trong đình viện được dựng một giàn hoa cỏ khô.

Yên Vũ đứng bên cạnh giàn.

Hôm nay nàng quần áo lụa trắng, tóc dài đen nhánh chỉ dùng một sợi dây nhỏ màu trắng buộc ở sau ót, trên gương mặt như ngọc không nhuộm phấn son.

“Yên Vũ.” Tuyên Thiệu khẽ gọi nàng một tiếng.

Nàng nhận lấy cây đuốc từ trong tay hắn, gạt đầu. “Mở quan tài!”

Người Tuyên Thiệu mang tới, bốn người hợp lực nâng lên nắp quan tài bị đẩy kín.

Lúc này sắc trời chưa sáng, xung quanh chỉ có ánh đèn lồng và đuốc rọi vào chất lỏng màu đỏ thẫm trong quan tài ngọc lưu ly, phản chiếu sáng gợn lặn tẩn.

“Thỉnh mẫu thân xuất quan...” Giọng Yên Vũ hơi run rẩy.

Những người chờ ở xung quanh lập tức bỏ dải lụa đã chuẩn bị vào trong quan tài, hơi nhếch thi thể của An Ngọc Chi lên một chút, trượt bản rộng của mấy dải lụa vào dưới thân thể bà.

Người đứng ở hai đầu dải lụa thấp giọng hô: “Một... hai... ba, lên!”

Người ở hai đầu đồng thời cố sức nâng lên thi thể của An Ngọc Chi từ trong quan tài.

Ánh mắt Yên Vũ kinh ngạc rơi vào trên mặt mẫu thân.

Không biết là vì cách rất gần, không có chất lỏng màu đỏ ngăn trở, hay là rời khỏi nước thuốc ngâm kia, thi thể của mẫu thân đã không thể bảo trì vẹn toàn như trước đây. Nàng nhìn thấy mặt của mẫu thân đã bắt đầu ố vàng, ngay cả quần áo trên người vốn màu đỏ thẫm tươi đẹp, bây giờ đều có dấu vết hư hại.

Thi thể An Ngọc Chi được đặt ở trên giàn hoa cỏ khô.

Xung quanh tràn ngập một mùi lạ.

Đầu chân mày Yên Vũ cau lại, trong bụng hơi khó chịu. Nàng giơ tay lên che bụng, trong lòng nghĩ đến đứa con trong bụng, lập tức không do dự nữa, giơ tay lên đưa cây đuốc về phía trước, đốt cái giàn cao kia.

Ngọn lửa nhanh chóng vụt lên.

Tuyên Thiệu che chỗ nàng lui lại hai bước.

Yên Vũ vốn muốn thủ tại chỗ này, tận mắt tiễn mẫu thân đoạn đường cuối cùng.

Nhưng sau khi lửa nổi lên, một mùi gay mũi càng thêm rõ ràng. Nàng không thể làm gì khác hơn là bịt mũi miệng lại, nói khẽ với Tuyên Thiệu: “Dù thiếp đi xa một chút.”

Tuyên Thiệu nhìn thấy sắc mặt nàng có phần không khoẻ, vội bế bổng nàng lên, cất bước bay vút ra khỏi phiến cây cối rậm rạp kia, ra khỏi hậu viện.

Lúc này Yên Vũ mới hít vài hơi, nhớ tới thương thế của Tuyên Thiệu còn chưa khoẻ, mau kêu hắn bỏ nàng xuống, kéo cánh tay hắn, giương mắt nhìn về phía hậu viện.

Tuyên Thiệu ngắm nhìn nàng, hơi bất ngờ với sự bình tĩnh của nàng.

Hắn vốn nghĩ rằng, tuy đã rời khỏi người thân tám năm, nhưng dù sao cũng là người mẹ thân nhất của nàng, hôm nay muốn đích thân đưa tiễn, nàng chắc chắn sẽ không kìm chế được nỗi lòng, sẽ khóc lớn một trận.

Nhưng nhìn lại hôm nay, sắc mặt của nàng thản nhiên, một giọt lệ cũng không rơi, chỉ toàn thân màu trắng, giống như nhàn nhạt nhuộm vô số đau thương.

Nàng sâu kín thở dài một hơi. “Như vậy, quá khứ thật sự hoàn toàn trôi qua.”

138. Chương 140: Hãm Hại

Tuyên Thiệu giơ tay lên ôm vai của nàng, khẽ gật đầu.

Đến khi người tâm phúc đã sắp đặt xong tro cốt của mẫu thân Yên Vũ, Tuyên Thiệu sai người khép lại quan tài ngọc lưu ly như cũ, trở về trong mật thất lần nữa. Cũng lấp kín mật thất lại. Niêm phong.

Hắn lại cùng Yên Vũ lên xe ngựa, mang theo một số ít người, chạy thẳng tới Nam Sơn.

Ở Nam Sơn tìm được mộ chôn quần áo và di vật của cha mẹ Yên Vũ, Tuyên Thiệu không nói hai lời, rất cung kính quỳ gối xuống, trịnh trọng bái lạy.

“Phụ thân, mẫu thân, bất kể chuyện lúc trước tại sao dựng lên, đều đã là chuyện cũ thành mây khói. Bây giờ Yên Vũ đã trở thành vợ của con, đó là ông trời an bài, là do duyên phận. Con nhất định một lòng đối đãi nàng, chăm sóc cho nàng thật tốt. Xin phụ thân, mẫu thân yên tâm đi.”

Nói xong lại trịnh trọng dập đầu ba cái.

Yên Vũ quỳ xuống ở bên cạnh hắn, khoẻ miệng hàm chứa nụ cười thản nhiên. “Cha, mẹ, bây giờ con gái sống rất tốt, cha mẹ yên tâm đi. Ngày sau con gái cũng sẽ sống càng tốt hơn, tuyệt đối sẽ không ngu như trước đây, bị vây trong chấp niệm, lãng phí cuộc đời.”

Không có lập bia, không có phô trương, cực kỳ đơn giản an táng tro cốt đã thiêu của mẫu thân Yên Vũ. Chỉ có con gái và con rể tự tay đốt chút tiền vàng bạc. Tất cả mọi người canh chừng ở xa xa.

Chưa đến trưa, đoàn người lại trở về Tuyên phủ.

Thần sắc của Yên Vũ vẫn tốt, quần áo rộng thùng thình, nhìn không ra bụng đã hơi nhô lên của nàng.

Ngược lại, ngày nay Tuyên Thiệu sinh ra một sở thích, lúc rảnh rỗi thì thích dán lỗ tai lên bụng Yên Vũ, nghe chút động tĩnh bên trong.

Thường thường Yên Vũ còn không có cảm thấy gì, nhưng hắn lại hân hoan như đứa bé, cười nói: “Nó động đây! Ta nghe được!”

Còn quay lại đối diện với bụng của Yên Vũ. “Con trai, bây giờ muốn nghe cái gì? Cha đọc Thiên tự văn cho con được không?”

Cũng không cho Yên Vũ xen mồm, giống như là một người đối diện với con trai mập mạp của hắn, lăm bằm lầu bầu vui thích.

Yên Vũ làm sao cũng không ngờ lúc ban đầu gặp gỡ, Tuyên Thiệu mặt lạnh lùng, lời lẽ lạnh lùng cũng sẽ có một mặt tính con nít như vậy.

Nhưng cho dù Tuyên Thiệu thế nào, nàng đều cảm thấy bây giờ trong lòng ngọt như mật.

Nhị hoàng tử vẫn bị giam trong viện của hoàng tử không ra được. Cuộc sống hiển nhiên sẽ không vừa ý.

Muốn gặp Thục phi thì không gặp được, muốn gặp Hoàng đế cũng không gặp được. Từ sau hôm gặp Tuyên Thiệu, ngay cả Tuyên Thiệu cũng không gặp được.

Bây giờ hắn bị giam lỏng ở chỗ này, thật sự là nửa bước khó đi. Trong lòng biết rõ phụ hoàng quyết định có hành động với quyết định của mình, nhưng hắn cái gì cũng không làm được.

Tơ mắt nhìn mình từ lúc bốn tuổi hiểu chuyện đến nay đã bắt đầu cố gắng lấy lòng phụ hoàng, cố gắng tính toán tâm tư của phụ hoàng, lúc rốt cuộc thấy lòng của phụ hoàng nghiêng về hắn thì lại muốn cho hắn thừa nhận kết quả thất bại. Làm sao hắn có thể cam lòng?

Nhưng bây giờ không cam lòng thì phải làm thế nào đây? Hắn liên tục ra ngoài đều không ra được.

Từ sau khi bị giam lỏng ở viện của hoàng tử, hắn đã cả đêm lẫn lộn khó ngủ.

Đêm hôm đó, không biết là ngủ hay là thức, hắn chợt thấy hơi khát nước, trong miệng thì trào một tiếng: “Chu Tuyên, Chu Tuyên, rót nước đến.”

Cũng không biết Chu Tuyên có nghe thấy hay không, không nghe thấy có động tĩnh.

Bỗng nhiên cảm thấy mình được người đỡ lên từ sau lưng, một cái chén lạnh lẽo đựng vào môi hắn.

Hắn theo bản năng hé miệng, ừng ực nuốt xuống hai ngụm nước.

Người bỗng nhiên tỉnh táo lại, tròn to hai mắt nhìn người ở trước mặt.

“Người, người là ai?” Giọng của Nhị hoàng tử hơi mang theo run rẩy.

Tuy rằng trong phòng không có đèn, nhưng người trước mặt này tuyệt đối không phải là Chu Tuyên!

“Chu Tuyên đâu?” Nhị hoàng tử lại hỏi một câu.

Bóng đen trước mặt cười khùng khục. “Nhị điện hạ đừng khẩn trương, ta tuyệt đối không có lòng hại ngài, chẳng những sẽ không hại ngài, ta còn phiêu lưu mạo hiểm lớn như vậy, né tránh người của Hoàng thành thì vậy ở bên ngoài, lên vào đây là vì giúp ngài!”

Nhị hoàng tử kinh hãi trong lòng. “Giúp, giúp ta? Giúp ta cái gì?”

Người nọ quay mặt lại nhìn Nhị hoàng tử.

Trong căn phòng mờ tối, Nhị hoàng tử không thấy rõ vẻ mặt của hắn, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy nửa khuôn mặt được che ở dưới lụa đen.

“Bây giờ Nhị điện hạ muốn nhất là cái gì?” Người nọ hỏi.

Muốn nhất cái gì?

Nhị hoàng tử nuốt ngụm nước miếng. “Ta muốn đi ra ngoài, người có thể giúp ta được không?”

“Tại sao Nhị điện hạ muốn đi ra ngoài?” Người nọ lại tiếp tục hỏi.

“Bị giam lỏng ở chỗ này, không gặp được mẫu phi, cũng không gặp được phụ hoàng, một chút tự do cũng không có, ta dĩ nhiên là muốn ra ngoài!” Nhị hoàng tử run giọng nói. Nhìn khắp nơi cũng không thấy bóng dáng của Chu Tuyên đâu cả.

Người nọ nghe vậy thì cười cười. “Nhị điện hạ nói không đúng, ngài muốn ra ngoài không phải là vì muốn mưu tính tiền đồ của mình sao. Bây giờ mặc dù ngài không ra được, nhưng mà không ngăn được ngài trù tính tiền đồ đó!”

Nhị hoàng tử nghe vậy nhú mày nhìn bóng dáng không thấy rõ ở trước mặt. “Lời này của ngươi là có ý gì?”

“Nhị điện hạ không rõ sao?” Bóng đen kia nói. “Ta chính là đến giúp Nhị hoàng tử lật đổ Thái tử, giúp ngài trừ tính để vị!”

Giọng nói nén thấp của bóng đen bỗng nhiên khiến cho Nhị hoàng tử có một cảm giác gió lạnh thổi qua gáy.

Hắn không tự chủ rút cổ một cái. “Ngươi rốt cuộc là ai?”

“Ta là ai, sau này Nhị điện hạ sẽ biết, chỉ cần Nhị điện hạ tương lai nắm quyền, còn có cái gì không bị ngài nắm trong tay?” Bóng đen vừa cười vừa nói.

Nhịp tim của Nhị hoàng tử đập rất nhanh. Hắn đã bị nhốt vài ngày, làm sao cũng không ngờ đêm nay trong phòng mình lại xuất hiện một người một cách khó hiểu như vậy, còn tuyên bố muốn giúp mình.

Người này đã có thể tránh thoát được thị vệ Hoàng thành ti, lẻn vào, có lẽ cũng có chút lợi hại chứ?

“Bây giờ ta không ra được, ngươi có biện pháp nào giúp ta?” Nhị hoàng tử thấp giọng hỏi.

“Ta đã có một kế hoạch tuyệt hảo, có thể lập tức thay đổi ý của Hoàng thượng. Giam lỏng Nhị điện hạ ở đây là ý của Hoàng thượng. Chỉ cần Hoàng thượng đổi ý, Nhị điện hạ còn sợ mình không được tự do sao?” Người nọ từ từ nói.

“Vậy, nhưng mà Tuyên gia ủng hộ Thái tử, bây giờ Tuyên Thiệu còn trở thành Thái phó của Thái tử.” Nhị hoàng tử do dự nói

Bóng đen kia cười xuy một tiếng. “Tuyên gia chẳng qua là ngu trung mà thôi, hoàn toàn không đáng sợ. Chỉ cần Hoàng thượng đổi ý, Tuyên gia sẽ không tiếp tục đối nghịch với Nhị hoàng tử. Chỉ cần thánh chỉ chưa hạ thì Nhị điện hạ ngài còn có cơ hội.”

“Vậy, làm sao khiến phụ hoàng đổi ý?” Nhị hoàng tử mở to hai mắt nhìn, lúc này đã tin người áo đen hơn phân nửa.

“Nhị điện hạ có thể vẽ ra hình dáng của ngọc tỷ?” Người nọ bỗng nhiên giảm thấp âm thanh, nói.

Nhị hoàng tử lấy làm kinh hãi, mở to hai mắt nhìn, vẫn không thấy rõ mặt mày của người nọ trong bóng đêm. “Ngươi, ngươi hỏi cái này làm gì?”

“Tất nhiên là có chỗ dùng lớn. Bây giờ Nhị điện hạ trong nguy nan, là tại hạ giúp ngài, ngày nào đó...”

Người nọ còn chưa dứt lời, chỉ lấy ánh mắt nhìn Nhị hoàng tử.

Nhị hoàng tử cắn răng. “Nếu kế hoạch của ngươi thật sự có thể giúp ta thoát khỏi, giúp ta lật đổ được Thái tử, cho ta được thứ ta muốn, mai sau ta tuyệt đối sẽ không bạc đãi ngươi!”

“Được!” Tiếng cười khùng khục của người nọ trong đêm đen hơi khiến cho người ta rợn cả tóc gáy.

Hắn kẻ ở bên tai Nhị hoàng tử, khẽ nói gì đó.

Nhị hoàng tử nghe xong liên tục gật đầu, đứng dậy đi tới cạnh bàn, đốt lên một ngọn nến, cực lực vẽ ra hình dáng của ngọc tỷ.

Qua khoảng hai canh giờ, hắn sửa đi sửa lại, vẽ vài lần, mới coi như thoả mãn. Gấp kỹ tờ giấy Tuyên Thành trong tay mình, giao cho người nọ vẫn ẩn trong bóng tối. “Việc này, không có vấn đề gì chứ...”

“Nhị điện hạ an tâm, vạn sự không lo!” Nói xong, chỉ thấy thân hình của người nọ chợt loé, không thấy tung tích.

Nhị hoàng tử còn muốn gọi lại hắn hỏi Chu Tuyên còn sống không, nhưng đã tìm không thấy bóng dáng của người nọ.

Nếu không phải trên tay còn lưu lại chút vết mực, giá cắm nến ở trên bàn vẫn sáng, có lẽ hắn đã hoài nghi mình nằm mộng mà thôi.

Hắn xoay người trở lại bên cạnh bàn, cầm những bản vẽ ngọc tỷ không hài lòng ở trên ánh nến đốt thành tro. Lúc này mới cầm giá nến đến phòng ngoài tìm Chu Tuyền.

Chỉ thấy Chu Tuyền đang nằm bên dưới bình phong, một tay gối ở dưới đầu, một tay cup ở bên người.

Hắn sợ hết hồn, giơ tay lên thử hơi thở của Chu Tuyền.

Thật tốt, còn hơi thở.

“Chu Tuyền, Chu Tuyền!” Nhị hoàng tử gọi vài tiếng, cũng không thấy hắn tỉnh lại.

Biết hắn còn sống là tốt rồi.

Nhị hoàng tử thổi tắt ánh nến, trong một mảnh tối thui, con người của hắn dường như đặc biệt phát sáng.

Hắn bỗng cười khẽ vài tiếng. Tiếng cười non nớt vang vọng trong chính điện mênh mông của viện hoàng tử, hơi có chút lạnh lạnh.

Thái tử bị người nhớ đến, nhưng dường như vô tri vô giác.

Mấy ngày nay phụ hoàng hình như đặc biệt kiên nhẫn với hắn, lại nhiều lần tới thư phòng thăm hắn, còn truyền hắn đến thiên phòng hỏi hắn bài học.

Còn hỏi hắn có sách lược trị quốc gì.

Những thứ này tiên sinh đều có nói qua, hắn không có kinh nghiệm thực tế gì, nhưng theo sách vở cũng không khó.

Mặc dù không thấy phụ hoàng khen ngợi hắn, nhưng rốt cuộc cũng coi như không lạnh nhạt với hắn, chỉ cao hứng bưng bưng nói chuyện với nhị đệ giống trước đây.

Như thế, Thái tử đã rất hài lòng.

Tuyên Thiệu đang đi đến Đông cung, bỗng nhiên nhìn thấy một tiểu thái giám không quen mặt vội vã chạy qua từ bên cạnh hắn.

Sau khi nhìn thấy hắn thì hành lễ từ xa xa, bước chân cũng hình như nhanh hơn chút.

Tuyên Thiệu tìm Thái tử có một số chuyện muốn nói nên cũng không để tiểu thái giám kia ở trong lòng.

Lúc này Thái tử mới trở về từ thiên phòng của Hoàng đế, rảnh rỗi lật sách ở trong Đông cung.

Nghe thấy cung nhân bẩm báo Thái phó tới, liền quăng sách đi, đích thân tới cửa chờ Thái phó.

“Thái phó!” Thái tử cái gì khác không nói, nhưng đối với Tuyên Thiệu rất cung kính lễ độ không chút lơ là nào.

Tuyên Thiệu vội đáp lễ. “Thái tử không cần khách khí như vậy.”

Thái tử lắc đầu nói: “Tôn sư trọng đạo, bản thân là hoàng tử cũng không thể làm trái lễ này. Hơn nữa công ơn của Thái phó đối với ta không chỉ là dạy ta võ công, còn có ơn lớn, thật sự xứng được lễ này.”

Tuyên Thiệu rất có an ủi trong lòng.

Hôm nay Thái tử có thể làm được như vậy, mai sau có như thế nào đi nữa, dù cho không có trở thành một đại minh quân tài năng nhưng cũng nhất định sẽ không trở thành một hôn quân phải không?

Tuyên Thiệu nhìn Thái tử ngồi xuống, cũng ngồi ở bên cạnh. “Đạo này Nhị hoàng tử ở viện hoàng tử cũng vô cùng an thận thủ thường. Thái tử có từng ở trước mặt Hoàng thượng nói tốt cho Nhị hoàng tử không?”

Thái tử nghe vậy, không nói gì.

Mấy ngày trước Tuyên Thiệu từng nói cho hắn, bảo hắn lúc gặp lại Hoàng thượng thì nói tốt cho Nhị hoàng tử, xin phụ hoàng bỏ cấm túc hắn. Nhưng mà làm sao Tuyên Thiệu hiểu được cảm nhận trước đây hắn bị thua thiệt ở trước mặt Nhị hoàng tử, cảm nhận trước đây hắn nghe nhị đệ cùng phụ hoàng nói chuyện, hoàn toàn không chen miệng vào được?

Bây giờ thật vất vả chỉ còn lại mình ở trước mặt phụ hoàng, thật vất vả không có kẻ lời ngon tiếng ngọt kia ở quanh tranh thủ tình cảm với hần. Hần còn muốn sống thêm nhiều ngày tháng yên ổn này nữa.

Tốt nhất là phụ hoàng có thể mãi mãi nhốt nhị đệ trong viện hoàng tử, vĩnh viễn không thả ra!

Bảo hần đi nói tốt cho Nhị hoàng tử, xin phụ hoàng thả Nhị hoàng tử ra.

Lời này làm sao hần có thể nói ra miệng được đây!

Tuyên Thiệu thấy vẻ mặt của Thái tử, biết Thái tử đã xem lời khuyên của hần như gió thoảng bên tai.

“Bây giờ là thời điểm mấu chốt, lẽ nào Thái tử không nhìn ra tâm ý của Hoàng đế đã hoàn toàn nghiêng về phía Điện hạ sao? Không phải thật sự muốn bỏ cấm túc Nhị hoàng tử. Ngài cũng biết Nhị hoàng tử giỏi làm vui lòng Hoàng thượng, trong lòng Hoàng thượng thật ra vẫn nhớ hần. Lúc này ngài chỉ là tỏ một chút thái độ, khiến Hoàng thượng yên tâm ngài sau này sẽ đối xử tử tế với Nhị hoàng tử, để cho Hoàng thượng yên tâm mà thôi. Cho dù ngài cầu xin, Hoàng thượng cũng sẽ không thật sự bỏ cấm túc hần.” Tuyên Thiệu thở dài một tiếng, lại khuyên nhủ.

Thái tử nhíu nhíu mày. “Nếu phụ hoàng chỉ là thiếu một bậc thang, ta vừa nói như vậy, phụ hoàng liền mượn cơ hội thật sự thả hần ra thì sao?”

Tuyên Thiệu lắc đầu bất đắc dĩ. “Cấm túc Nhị hoàng tử ở viện của hoàng tử chính là Hoàng thượng, ông ấy hoàn toàn không cần bất cứ kẻ nào cho bậc thang. Chỉ cần ông ấy muốn là có thể thả Nhị hoàng tử ra. Hoàng thượng nghĩ là... là dù cho ông ấy nhường ngôi cho Điện hạ, dù cho ông ấy giao tất cả binh quyền cho Điện hạ, Điện hạ sẽ đối xử với Nhị hoàng tử như thế nào? Điện hạ sẽ đối xử tử tế như thủ túc! Điện hạ có hiểu chưa?”

Thái tử nghe vậy, cúi đầu.

Không phải là hần không hiểu, lời này mẫu hậu cũng nói với hần.

Nhưng mà hần vẫn lo lắng một khi thả lỏng lòng cảnh giác đối với tên tiểu nhân nhị đệ kia, hần sẽ xoay người bày trò khiến mình không dễ chịu.

Tuyên Thiệu nhìn dáng vẻ của Thái tử, trong lòng khó tránh khỏi có vài phần lo lắng, bỗng nhiên đứng dậy, đi tới đi lui trong thư phòng của Thái tử.

Hần chợt liếc mắt nhìn thấy một tầng trên chiếc kệ bác cổ ở bên cạnh hình như dính chút bụi.

“Hôm nay không có người quét dọn thư phòng sao?” Tuyên Thiệu bỗng mở miệng.

Thái tử theo ánh mắt của hần cũng nhìn thấy bụi trên tầng kia của kệ bác cổ.

“Có mà, có lẽ là sót lại tầng đó đi? Nhưng chỉ là việc nhỏ, Thái phó không cần thật tình như thế, ta kêu người đến quét dọn nữa là được.” Thái tử bĩu môi nói.

Nhưng Tuyên Thiệu lại trực tiếp ngồi xổm xuống, cúi người tập trung nhìn bụi trên tầng kia của kệ bác cổ.

Hần thổi nhẹ một cái, chút bụi lập tức cuốn lên.

Một vết chân gần như không thấy rõ hiện ra dưới lớp bụi.

Tuyên Thiệu đứng dậy, ngẩng đầu nhìn về phía ô vuông ở chỗ cao trên kệ bác cổ.

Trên ô vuông để mấy cái hộp tinh xảo.

Hần cúi đầu nhìn dấu chân có vẻ như dẫn đến ô vuông, dùng tay so độ cao một chút, rồi nhìn lên.

“Thái phó, người đang nhìn gì vậy?” Thái tử đứng dậy, khó hiểu đi tới bên cạnh Tuyên Thiệu.

“Thái tử, trong mấy cái hộp ở trên đựng gì vậy?”

Tuyên Thiệu hồ nghi hỏi.

“À, đều là chút đồ chơi lạ mà thôi. Có một số là phụ hoàng ban cho, có một số là mẫu hậu cho, còn có một số là tìm được từ những nơi khác. Thế nào, sao Thái phó bỗng nhiên thấy hứng thú với những thứ này?” Thái tử cười nói.

“Thần có thể mở ra nhìn chút không?” Tuyên Thiệu hỏi.

“Có thể, mời Thái phó tùy ý.”

Thái tử thấy hần không dây dưa chuyện nói tốt cho Nhị hoàng tử nữa, vẻ mặt lập tức thả lỏng hơn.

Tuyên Thiệu lấy xuống từng cái hộp trên tầng không cao, có bụi của kệ bác cổ kia.

Nhanh chóng mở hộp ra.

Trong hộp thứ nhất là mấy viên dạ minh châu lớn cỡ mắt mèo. Trong hộp thứ hai là một hồ phách lớn chừng nắm tay, bên trong hồ phách là một con nhện đang muốn chụp một con mồi côn trùng. Cái hộp thứ ba kích thước hơi lớn, bị cài lại rất chặt, hần thử mở nhưng không được.

Thái tử ở một bên nhìn, hình như không nhớ nổi bên trong đựng cái gì, trong tay cầm mấy viên dạ minh châu vui vẻ chơi.

Tuyên Thiệu lần nữa dùng chút lực ở trên tay, chỉ nghe “răng rắc...” một tiếng. Cái hộp trong tay như là có khoá ngầm bị hần bẻ gãy, nắp hộp tinh xảo bị mở ra.

Bên trong lẳng lẳng nằm một khối ngọc trong suốt màu xanh biếc.

“Đây là cái gì?” Thái tử bỗng tò mò hỏi.

Tuyên Thiệu nheo mắt, cầm khối ngọc trong hộp lên.

Bên dưới khối ngọc dính màu đỏ thắm. Xanh biếc hợp với đỏ thắm, xanh đỏ rõ ràng, thật là chói mắt.

Thái tử nhìn vật ở trong tay Tuyên Thiệu, cả người sinh ngơ ngẩn.

“Đây... Đây là ngọc tỷ? Sao, sao lại ở chỗ này của ta?”

Tuyên Thiệu chợt nghĩ đến cái gì, bỏ khối ngọc xuống, miệng nói: “Không tốt!”

Người đã lắc mình ra khỏi thư phòng của Thái tử.

Thái tử giơ tay lên, nhưng ngay cả tay áo chợt hiện của Tuyên Thiệu cũng không có chạm được.

“Thái phó! Thái phó! Đây là chuyện gì xảy ra? Ta... Ta nên làm gì bây giờ?” Thái tử hoảng sợ hỏi.

“Tiêu huỷ đồ, chờ ta trở lại!” Giọng của Tuyên Thiệu xa xa truyền đến.

Thái tử cho dù không có đầu óc đi nữa, lúc này nghe Tuyên Thiệu xong, cũng biết rõ là chuyện gì xảy ra.

Đây là có người muốn vu oan hãm hại hần!

Nhìn sơ ngọc thạch này, giống y hệt với ngọc tỷ, nhưng nếu nhìn kỹ thì cũng không khó nhận ra đây chỉ là đồ giả mà thôi.

Là ai, lại dám tạo giả ngọc tỷ, đặt ở trong thư phòng của hần?

Lúc này Tuyên Thiệu đi để làm cái gì?

Kêu hần tiêu huỷ ngọc tỷ giả này? Hần nên tiêu huỷ như thế nào?

Cổ họng Thái tử giãn giật, nâng khối ngọc lên cao quá đầu, đang muốn dùng hết sức quẳng xuống đất.

Nhưng tay vung lên nửa chừng thì thả lỏng lực.

Hần nhịn không được lại cầm ngọc tỷ nhìn kỹ. Tuy ngọc tỷ này là giả nhưng thủ công thật không tồi, chất ngọc được dùng cũng là ngọc thượng hạng, nét chữ được khắc ở bên dưới thật sự là rất giống!

Ném đi, có phải là hơi đáng tiếc?

Tuyên Thiệu đuổi theo ra khỏi Đông cung, ra lệnh cho người bên cạnh báo cáo chỗ hiện giờ của Hoàng đế.

Nghe thấy Hoàng đế đang ở ngự hoa viên, lập tức sai người chạy tới các cổng vào của ngự hoa viên.

Hắn cũng chạy về phía ngự hoa viên.

Bước chân hắn cực nhanh. Lần trước bị nội thương dưới tay của An Niệm Chi còn chưa hoàn toàn khoẻ lại, hôm nay đề khí vận công, trong lồng ngực đã bắt đầu âm ỷ đau.

Nhưng bây giờ hắn bất chấp những điều này. Sao hắn có thể khinh thường chứ!

Lúc hắn đi đến Đông cung, rõ ràng nhìn thấy một tiểu thái giám lạ mặt, sao lại thả hắn đi qua chứ?

Bây giờ chỉ trông mình có thể nhanh hơn một bước!

Nhất định phải cản lại tiểu thái giám kia trước khi hắn gặp Hoàng đế!

Lúc đó hắn và tiểu thái giám kia chỉ gặp thoáng qua, nhìn liếc qua một cái, nên lúc này không nhớ nổi mặt mày của tiểu thái giám kia.

Phân phó thị vệ Hoàng thành ti chặn tất cả mọi người muốn vào ngự hoa viên, đợi hắn nhận rõ từng người.

Không biết bây giờ có còn kịp hay không?

Trong khi Tuyên Thiệu bay vút đi, lồng ngực càng phát ra đau đớn. Hắn nhận không được che miệng ho khan hai tiếng. Nhưng tốc độ không chậm lại chút nào.

Rốt cuộc lúc hắn chạy tới cổng ngự hoa viên cách gần Đông cung nhất thì nhìn thấy một bóng dáng nhỏ gầy màu xanh xám, bước chân vội vã, dáo dác đi vào trong ngự hoa viên.

Còn kém một bước!

Tuyên Thiệu đoán trên người hắn nhất định mang theo vật gì đó bất lợi đối với Thái tử!

Mắt thấy hắn sắp xông vào ngự hoa viên!

Nếu để hắn vào ngự hoa viên, bị Hoàng thượng nhìn thấy, mình có muốn can sợ là cũng can không được nữa!

Tuyên Thiệu giơ chưởng, cách không đáp úp về phía sau lưng tiểu thái giám kia.

Chưởng lực không coi là mạnh khiến cho bước chân của tiểu thái giám lão đảo một cái, thiếu chút nữa là ngã nhào.

Thương thế của Tuyên Thiệu còn chưa khỏi, đề khí vận công đối với thân thể vốn sẽ tổn hại, bây giờ lại ngưng khí xuất chưởng, chỉ thấy thân hình hắn trong không trung lung lay hai cái, trên mặt hiện lên ửng hồng không bình thường, nhưng tốc độ của hắn không những không giảm mà còn càng nhanh hơn.

Cuối cùng, trước khi tiểu thái giám kia đứng vững bước chân thì đã chặn đường đi của tiểu thái giám!

Tiểu thái giám nhìn thấy Tuyên Thiệu, trên mặt tái nhợt, há to mồm muốn kêu to, bị Tuyên Thiệu giơ tay lên chém ngắt.

Lúc này thị vệ Hoàng thành ti cũng đuổi tới.

Tuyên Thiệu giao tiểu thái giám vào tay bọn họ, đến khi người bị mang đi thì hắn mới giơ tay vịn tường, liên tục ho khan.

“Công tử, ngài...” Thị vệ ở sau lưng Tuyên Thiệu khẩn trương hỏi.

Tuyên Thiệu khoát tay, ổn định hơi thở, cất bước đi ra ngoài. Thật tốt, thật tốt đã đuổi kịp!

Tuyên Thiệu trở lại Hoàng thành ty, người khác đã tìm ra một thánh chỉ ở trên người tiểu thái giám.

Tuyên Thiệu vẽ nghiêm nghị nhận lấy thánh chỉ xem. Trên thánh chỉ viết Hoàng đế nhường ngôi cho Thái tử, giam Nhị hoàng tử ở viện hoàng tử, vĩnh viễn không thả ra.

Lời lẽ không trôi chảy, chữ viết cũng là bút tích của Thái tử, nhìn một cái thật sự như là Thái tử đích thân viết, cuối cùng còn ấn ngọc tỷ. Ngọc tỷ này không cần so cũng biết chắc chắn là cái khối ngọc tỷ giả được giấu ở trong cung của Thái tử ẩn ra.

Nếu thánh chỉ này bị trình đến trước mặt Hoàng thượng, Thái tử có lòng bất trung bất hiếu, đại nghịch bất đạo chắc chắn khiến cho Hoàng đế tức giận. Tuy rằng giờ đây Hoàng thượng đã có ý nhường ngôi cho Thái tử, nhưng nếu như Thái tử không đợi được, hơn nữa còn thù hận với Nhị hoàng tử như vậy, e rằng Hoàng đế lập tức sẽ sửa lại ý nghĩ!

“Thẩm tra ra cái gì?” Tuyên Thiệu ném thánh chỉ giả xuống, hỏi.

“Bẩm công tử... Tiểu thái giám kia hỏi không đến vài câu thì... thì tắt thở.” Thị vệ hồi bẩm.

Tuyên Thiệu nâng mắt nhìn về phía hắn. “Dụng hình quá nặng?”

Dụng cụ tra tấn của Hoàng thành thì không phải là nói chơi. Thân hình tiểu thái giám kia gầy gò, chịu không nổi tra tấn cũng là có khả năng.

“Không, không phải ạ. Lúc bọn thuộc hạ dụng hình đều dẫn đo phân tấc, nhưng tiểu thái giám kia bỗng nhiên nghẹn thở.” Thị vệ đón ánh mắt của Tuyên Thiệu, trên trán đã rịn mồ hôi.

“Sai ngớ tác kiểm tra nguyên nhân cái chết, phải nhanh!” Tuyên Thiệu phân phó.

“Dạ!” Thị vệ kia vội lui ra ngoài.

Ánh mắt Tuyên Thiệu lại trở về trên thánh chỉ giả bị ném xuống ở trước mặt.

Nếu thật sự để thánh chỉ này xuất hiện ở trước mặt Hoàng đế, mặc cho Hoàng đế có tin đây là Thái tử viết hay không, trong lòng chắc chắn sẽ có khúc mắc với Thái tử.

Hắn mấy phen khuyên nhủ Thái tử đi nói tốt cho Nhị hoàng tử là muốn Thái tử lưu lại cho Hoàng thượng ấn tượng tình huynh đệ, cũng để cho Hoàng đế có thể yên tâm đối với mọi việc sau khi nhường ngôi.

Nhưng Thái tử...

Tuyên Thiệu thở dài một tiếng, giấu thánh chỉ vào trong tay áo, đứng dậy muốn đi đến Đông cung.

Nhưng gặp phải Lộ Nam Phi vội vã chạy về từ bên ngoài.

“Công tử! Nghe nói thương thế của người tái phát?” Lộ Nam Phi khẩn trương hỏi.

Tuyên Thiệu khoát khoát tay. “Không sao.”

Lời còn chưa dứt đã ho khan. Hắn giơ tay lên che miệng lại, liên tục ho khan có nhin cũng không nhin được.

Lúc bỏ tay xuống thì lòng bàn tay lại có vài tơ máu.

Lộ Nam Phi biến sắc. “Người đây là đã động đến tâm mạch. Thương cũ chưa lành lại thêm thương mới, công tử, không thể lại...”

Tuyên Thiệu giơ tay lên ngăn lời còn lại của hắn, nói. “Sự tình khẩn cấp, thương thế trở về rồi hãy nói.”

Không đợi Lộ Nam Phi mở miệng nữa, Tuyên Thiệu đã sải bước rời khỏi Hoàng thành.

Lúc hắn ngồi xe ngựa chạy tới Đông cung thì Thái tử còn đang lục tung lên tìm chỗ giấu khối ngọc tỷ giả kia.

Tuyên Thiệu nhìn thấy, nhất thời dở khóc dở cười.

“Thái tử.” Tuyên Thiệu kêu.

Thái tử nghe tiếng, khá là ngượng ngùng đứng lên. “Hả, Thái phó... Thái phó vừa rồi vội vội vàng vàng rời đi, ta cũng không kịp hỏi Thái phó vừa rồi có chuyện gì gấp?”

Thái tử vừa nói vừa đưa tay ra sau lưng, giấu khối ngọc tỷ kia.

Tuyên Thiệu cũng không nói ra, chỉ lấy ra “thánh chỉ” trong tay áo, đưa tới trước mặt Thái tử.

Thái tử nhìn thấy màu vàng, hơi ngậy người. “Đây là...”

“Thái tử xem thì biết.” Tuyên Thiệu tiến lên một bước, nhét “thánh chỉ” vào trong tay Thái tử.

Thái tử một tay cầm ngọc tỷ ở sau lưng, một tay nhận lấy “thánh chỉ” đi tới bên cạnh bàn, trải thánh chỉ lên trên bàn.

“Đây... Đây giống như nét chữ của ta?!” Thái tử ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn Tuyên Thiệu.

Tuyên Thiệu không có lên tiếng.

Thái tử cúi rạp đầu xuống, tỉ mỉ xem “thánh chỉ” từ đầu tới cuối mấy lần, lúc này mới chợt hiểu. “Thái phó lấy được thánh chỉ giả này từ đâu?”

Tuyên Thiệu che miệng ho khan hai tiếng, mới chậm rãi nói: “Một tiểu thái giám chạy ra ngoài từ Đông cung, đang đuổi tới trước mặt Hoàng thượng thì bị tóm được. Thánh chỉ giả này chính là được lục soát ra từ trên người tiểu thái giám đó.”

Lúc này Thái tử mới đem ra khỏi ngọc tỷ giả giấu ở sau lưng, đối chiếu con dấu khắc trên ngọc tỷ với con dấu đỏ thắm trên thánh chỉ giả.

Sắc mặt liên tục thay đổi. “Thật là lòng dạ độc ác!”

Vừa dứt lời, hần liền giơ lên thật cao ngọc tỷ trong tay, hung hăng ném trên đất. Ngọc xanh biếc bị ném vỡ nát, bắn tung toé khắp nơi.

“Thái phó, người còn bảo ta nói tốt cho Nhị đệ ở trước mặt phụ hoàng. Người nhìn đi, người nhìn đi, đột nhiên ngọc tỷ giả này xuất hiện ở Đông cung, thánh chỉ giả này suýt nữa xuất hiện ở trước mặt phụ hoàng! Nhị đệ thật là lòng dạ độc ác. Đây là muốn hãm hại ta vào chỗ chết! Người còn, người còn bảo ta nói tốt cho hần như thế nào?!” Thái tử nói với giọng căm hận.

Tuyên Thiệu khẽ thở dài một hơi. “Thái tử vẫn chưa rõ sao?”

Thái tử liếc xéo hần. “Rõ cái gì?”

“Mặc kệ chuyện này có phải là Nhị hoàng tử gây nên hay không, nhưng tại sao trên thánh chỉ phải nhắc tới ngài phải đối đãi với Nhị hoàng tử như thế nào? Tại sao lại viết muốn Nhị hoàng tử vĩnh viễn bị giam cầm ở viện hoàng tử? Lời này có phải là nói trúng tiếng lòng của ngài rồi không? Nếu để cho Hoàng thượng biết được ngài có tâm tư như thế, Hoàng thượng còn có thể yên tâm với ngài sao?” Tuyên Thiệu nói một hơi dài, lúc này nhin không được liên tục ho khan.

Thái tử vốn vẻ mặt tức giận, thấy Tuyên Thiệu ho khan đến hai má đỏ lên, một bộ dạng suy yếu thở gấp, hần cũng chưa từng thấy Tuyên Thiệu như vậy, lập tức trong lòng liền có chút không nỡ, cuối cùng nhẹ lại giọng nói. “Thái phó chớ tức giận, là... Ngài nói ta cũng hiểu, nhưng bảo ta đây làm sao đi nói tốt cho hần, trong bụng có chút không cam lòng mà thôi...”

Tuyên Thiệu cuối cùng cũng áp chế được ho khan, thở dài mấy hơi, giảm thấp âm thanh nói: “Thái tử, thần nói lời không nên nói. Bây giờ mấu chốt nhất là ổn định lòng của Hoàng thượng. Chỉ cần thánh chỉ của Hoàng thượng vừa hạ xuống, ngọc tỷ thật đến tay ngài, sau này Nhị hoàng tử hoàn toàn không là uy hiếp đối với ngài, số phận của Nhị hoàng tử chẳng phải cũng bị nắm trong tay ngài sao? Cần gì phải mưu cầu vui vẻ nhất thời?”

Thái tử nghe vậy, một hồi lâu mới trình trọng gật đầu. “Đại trượng phu phải nhìn xa chút... Ý của Thái phó ta hiểu được.”

Tuyên Thiệu sâu sắc nhìn Thái tử. “Cho nên, ngài biết nên làm như thế nào?”

Thái tử gật đầu. “Chẳng phải Thái phó nói sao, bây giờ phụ hoàng muốn thấy nhất chính là huynh đệ có tình có nghĩa, ta liền làm cho phụ hoàng thấy được cái muốn thấy.”

Về mặt Tuyên Thiệu cuối cùng cũng thả lỏng một chút, gật đầu. “Học được nhần nại là chuyện tốt. Đó là vì Thái tử, vì quân chủ mai sau, lúc nên nhần nại thì nhất định phải nhin tính tình xuống.”

Tuyên Thiệu nói xong, liền lui ra khỏi thư phòng của Thái tử.

Nhưng chưa rời khỏi Đông cung, mà là tụ họp tất cả đám người hầu của Đông cung lại.

Người bảo vệ Đông cung bây giờ là người Tuyên Thiệu đề bạt tới từ trong Hoàng thành ty.

Có thể nói là đội ngũ chính quy của Tuyên Thiệu.

Ngay trước mặt mọi người của Đông cung Tuyên Thiệu cũng hung hăng xử phạt hần, phạt ba mươi trượng, khấu trừ nửa năm tiền lương.

Bị đòn, trừ tiền đều không phải là chuyện lớn, người xuất thân Hoàng thành ty không phải là không gánh được.

Mẫu chốt là bị phạt trước mặt một đám thủ hạ và nô tài, làm cho mặt mũi hoàn toàn không còn mới là chuyện lớn.

Tuyên Thiệu mặt lạnh nhìn Đô úy Đông Lâm Quân đã bị đánh ba mươi trượng. “Canh giữ Đông cung là chức vị quan trọng, lại để cho kẻ xấu lên vào Đông cung, lười biếng không làm tròn trách nhiệm, người có biết tội của người không?”

“Ty chức biết tội.” Mặc dù Đô úy đã bị đánh, nhưng dù sao cũng là một tay Tuyên Thiệu đề bạt hần, cũng biết Tuyên Thiệu có ý trừng phạt hần ở trước mặt mọi người là để nhắc nhở mọi người, trên mặt cũng không có không cam lòng.

“Tất cả giải tán đi.” Tuyên Thiệu giơ tay lên kêu mọi người giải tán.

Hần cùng Đô úy lại đứng một hồi, không bao lâu thì liên tục ho khan nhiều lần.

“Công tử, ngài làm sao vậy?” Ngay cả Đô úy cũng cảm thấy thân thể hần không ổn.

“Không sao.” Tuyên Thiệu giơ tay lên vỗ vỗ vai hần. “Hôm nay khiến người uất ức, trong lòng có bất bình?”

“Công tử nói đầu vậy, vốn là ty chức làm việc không tốt, suýt nữa khiến cho Thái tử rơi vào nguy hiểm.” Đô úy đỏ mặt chấp tay nói.

Tuyên Thiệu gật đầu, nhìn nhìn xung quanh, thấp giọng nói. “Bây giờ người đã là người bên cạnh Thái tử, Đông cung tốt thì các người tốt, nếu Đông cung có nguy hiểm gì thì các người ai cũng không thể không đếm xỉa đến. Cho nên sau này càng phải tỉnh táo, chớ để cho người thừa cơ lợi dụng nữa!”

“Ty chức rõ!” Đô úy xấu hổ gật đầu.

“Bây giờ là thời khắc quan trọng nhất, cho dù là ngủ cũng phải mở to một con mắt! Một mồi đi nữa cũng phải ép xuống, sau này mới có thể sống thanh thoi được!” Tuyên Thiệu lại dặn dò một câu.

Đô úy liên tục gật đầu. “Công tử yên tâm, ty chức có tính toán.”

Tuyên Thiệu gật đầu, lúc này mới từ biệt Thái tử, rời Đông cung.

Hần vốn tính về Hoàng thành ty một chuyến, rồi sẽ hồi phủ.

Đi chưa tới nửa đường liền gặp Lộ Nam Phi đến tìm hần ở phía trước.

“Bẩm công tử.” Lộ Nam Phi cưỡi ngựa đi theo bên ngoài xe ngựa của Tuyên Thiệu, vừa nhấm ngựa kề gần vào xe ngựa vừa hướng vào trong cửa sổ xe nói. “Ngỗ tác đã nghiệm ra, tiểu thái giám kia là trúng độc mà chết.”

“Trúng độc? Không có lấy ra thuốc độc giấu trong kẽ răng của hần sao?” Tuyên Thiệu ho khan một tiếng, hỏi.

“Trước khi hần tỉnh, người thẩm vấn đã kiểm tra qua, trong miệng hần không có giấu độc. Độc kia hình như là đã ở trong cơ thể hần trước khi hần bị tóm.” Lộ Nam Phi thấp giọng nói.

Tuyên Thiệu nghe vậy im lặng một hồi. “Là độc mãn tính?”

Bên ngoài xe ngựa, Lộ Nam Phi cười trên con ngựa to cao gật đầu. “Dường như vậy...”

Trong xe, Tuyên Thiệu hơi nhắm mắt lại.

“Còn nhớ Lý Trực chết ở Tuyên Châu không?”

Lộ Nam Phi nghe vậy, giật mình. Sao hắn không nhớ rõ chứ, vụ án giết người lấy tim trước giờ chưa từng có ở Tuyên Châu, nghe rợn cả người. Lý Trực nằm vùng ở quan dịch, lại còn động tay chân trong thức ăn của thiếu phu nhân. Trên trình độ thực được của Các chủ Toàn Cơ các, hắn không thể bắt kịp.

Mà Lý Trực giả mạo Các chủ Toàn Cơ các đêm đó sau khi bị bắt cũng bỗng nhiên độc phát, dạ dày và ruột thối rữa mà chết.

Các chủ Toàn Cơ các giỏi nhất là dùng độc. Các loại độc hiệu quả nhanh hoặc là độc mãn tính ở trong tay hắn tựa như rất dễ dàng.

“Công tử nói là An Niệm Chi đã trở lại?” Lộ Nam Phi thấp giọng hỏi.

Nhưng Tuyên Thiệu ở bên trong xe không có nói ngay.

Hồi lâu mới nghe hắn ừ một tiếng. “Luôn có người chăm chăm vào Cao Khôn phải không?”

“Dạ. Đạo này Cao Khôn ở trong ngự hoa phòng chăm sóc Ưu đàm bà la, thỉnh thoảng Hoàng thượng cũng sẽ gọi hắn đến hầu hạ. Mấy ngày trước hắn xuất cung một chuyến, bảo là muốn chọn mua phân bón dùng cho Ưu đàm bà la, người khác không mua được. Hoàng thượng cho phép, cũng không thấy hắn tiếp xúc qua với người nào cả.” Lộ Nam Phi không nhanh không chậm đi theo bên ngoài xe ngựa.

“Tiếp tục để người nhìn chăm chăm hắn, chỉ cần An Niệm Chi thật sự trở lại, sớm muộn gì cũng sẽ lộ đuôi ra.” Giọng của Tuyên Thiệu nghe vào có chút uể oải.

Lộ Nam Phi lãnh mệnh, muốn nói lại thôi.

Công tử bận tâm lo nghĩ quá sức, là vì cái gì? Chuyện của Thái tử và Hoàng đế làm sao phải liên lụy công tử đến nước này, ngay cả an nguy của mình cũng không tiếc?

Hắn biết mình khuyên cũng vô dụng, chỉ ở bên ngoài xe ngựa khẽ thở dài một tiếng, chuyển đầu ngựa trở về Hoàng thành ty. Chỉ mong mình có thể chia sẻ ít nhiều cùng công tử, để cho công tử ít vất vả.

Tuyên Thiệu về đến phủ.

Yên Vũ nghe thấy tiếng hắn trở về, đúng lúc đang tản bộ ở trong sân, liền đến chỗ cổng trong nghênh đón.

Mặt nàng tươi cười chào đón, nhưng lúc đến gần liền nhíu mày.

“Nghe thấy nhịp tim của chàng không ổn, vả lại sắc mặt không tốt, lúc hít thở thì trong lồng ngực có tiếng khô khò, chàng...” Yên Vũ tiến lên đỡ hắn.

Tuyên Thiệu bất đắc dĩ cười. Hắn ở trên xe ngựa đã tận lực điều chỉnh hít thở của mình, làm cho mình có vẻ như không có việc gì chính là vì sợ nàng nhìn ra manh mối, khiến nàng lo lắng.

Nhưng không ngờ đã đánh giá thấp sự tỉ mỉ của nàng, vừa thấy mặt là đã bị nàng nhìn thấu.

“Không sao, hôm nay gặp phải chút chuyện khiến động đến thương thế cũ, tĩnh dưỡng một chút là tốt rồi.”

Yên Vũ nhíu mày, nhưng cũng đỡ hắn không oán trách ra lời. Tuyên Thiệu không phải là người không biết chừng mực, bây giờ hắn vẫn còn đang trong nghỉ phép, dù thân là Thái phó cũng không nhất định mỗi ngày đi đến Đông cung.

Mặc dù hắn rất ít nói đến việc trong triều với nàng, nhưng trong lòng nàng cũng không phải là không có suy đoán. Nếu không có chuyện quan trọng, Tuyên Thiệu nhất định không nỡ làm tổn hại thân thể của mình.

Bây giờ thay vì oán giận hắn, thà rằng nghiên cứu chút cách làm thức ăn bổ dưỡng, chăm sóc thân thể hắn thật tốt.

Hai người đi rất chậm trên con đường đá xanh trong rừng trúc. Yên Vũ nhìn hắn một chút, chủ động chuyển đề tài. “Hôm nay Lý Hữu từng cho người tới tìm chàng.”

Tuyên Thiệu gật đầu. “Có nói vì chuyện gì không?”

“Hình như là hắn muốn đi, trở về Tây Hạ.” Yên Vũ vừa đỡ hắn vừa khẽ nói.

Tuyên Thiệu dừng bước, đứng tại chỗ một chốc thì nói: “Phu nhân trở về trước đi, ta đi thư phòng gặp hần một lần. Hần muốn lặng lẽ tới, lặng lẽ đi như thế thật không được.”

Yên Vũ nhìn sắc mặt của hần, dù lo lắng cho thân thể hần nhưng cũng không muốn trì hoãn chính sự của hần, khiến hần khó xử. “Ít vất vả chút, thiếp kêu bọn nha hoàn nấu chút thuốc bổ khí dưỡng thân, chờ chàng trở lại.”

Tuyên Thiệu cười khê. “Làm phiền phu nhân.”

Nói xong, hần cúi đầu ẩn xuống một nụ hôn trên trán nàng. Môi hần hơi nóng, nhưng Yên Vũ chỉ có thể nhìn hần xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng của hần biến mất trên con đường nhỏ trong rừng trúc, khê thở dài một tiếng, cất bước tiếp tục đi về phía nội viện.

139. Chương 141: Cuối Cùng Cũng Tổng Đi

Tuyên Thiệu sai người mời Lý Hữu đến thư phòng của hần.

Lý Hữu cũng bị nội thương. Mặc dù trong khoảng thời gian này luôn điều dưỡng ở Tuyên phủ, nhưng nội thương không phải nói khoẻ là có thể khoẻ lại. Tuyên Thiệu không nghĩ tới hần muốn đi nhanh như vậy.

“Phụ hoàng bí mật truyền tin cho ta, nói dạo này thân thể ông ấy càng không khoẻ, muốn ta mau chạy về. Trong khoảng thời gian này nhận được chăm sóc của Tuyên công tử, ta đây thật là cảm kích.” Lý Hữu ngồi trên ghế của khách ở trong thư phòng, nói với Tuyên Thiệu.

“Thì ra là vậy. Ta còn nghĩ thân thể Đại hoàng tử chưa khoẻ, tại sao lại đi vội vã. Đã là trong triều có việc gấp, ta tất nhiên không tiện lưu lại lâu.” Tuyên Thiệu gật đầu.

Lý Hữu thấy hần đồng ý sáng khoái như vậy, trong bụng hơi thở phào nhẹ nhõm.

“Nhưng mà...” Chợt nghe giọng nói của Tuyên Thiệu thay đổi.

Trong lòng Lý Hữu lập tức lại khẩn trương.

“Đại hoàng tử dự định lặng lẽ đến, lặng lẽ đi như thế, xem Thiên triều ta là cái gì?” Tuyên Thiệu nâng mắt nhìn hần. Trong con ngươi đen nhánh hơi mang ý châm chọc.

“Chuyện này...” Lý Hữu mở miệng, nhưng nhất thời ấp úng không nói gì. “Đây cũng là bất đắc dĩ.”

Tuyên Thiệu khê lắc đầu một cái. “Đại hoàng tử đây là thiếu thành tâm.”

Lý Hữu nhú mày. Hần vốn nghĩ Tuyên Thiệu nhất định không phải là người rộng rãi như vậy, giọng điệu vừa rồi kia, thả lỏng thật sự là hơi quá sớm.

“Thiếu thành tâm thể nào?” Đầu chân mày của Lý Hữu nhú chặt.

Ngón tay thon dài của Tuyên Thiệu nhịp nhẹ trên chiếc bàn trà bằng gỗ lê vàng, nhưng vẻ mặt lại hết sức điềm tĩnh, đối lập với vẻ lo lắng hơi có chút khẩn trương của Lý Hữu. Khí thế của hai người lộ vẻ cao thấp rõ ràng.

“Chẳng phải Đại hoàng tử nói là thích văn hoá của Thiên triều, đáy lòng nguyện ý thân thiết với Thiên triều sao?” Tuyên Thiệu ngừng tay đang nhịp nhẹ trên chiếc bàn trà. Từng cái nhịp nhẹ kia tựa như đập vào trong đầu Lý Hữu, khiến cho hần càng khẩn trương. “Ta thấy Đại hoàng tử cũng không giống như là nói chơi.”

Lý Hữu lập tức gật đầu. “Dĩ nhiên là không phải nói chơi.”

“Nếu như thế, trước khi Đại hoàng tử đi, lấy thân phận thật sự, ký kết hiệp nghị thân thiện hữu hảo với Thiên triều, cũng như xúc tiến quan hệ hữu hảo vùng biên giới của hai nước. Coi như chuyến đi lần này của Đại hoàng tử cũng không tệ.” Tuyên Thiệu nhìn Lý Hữu, nói.

“Chuyện này... Chuyện này e là không ổn đâu?” Trên lưng Lý Hữu hơi đổ mồ hôi. Hắn là lén đến, hôm nay muốn hắn dùng thân phận thật để xuất hiện ở Thiên triều, phải giải thích như thế nào? Hoàng đế của Thiên triều sẽ nghĩ ra sao? Hơn nữa, hắn lén lút đến Thiên triều, nhị đệ không biết. Bây giờ bệnh tình của phụ hoàng nặng thêm, nếu nhị đệ biết được hắn ở Thiên triều cách xa như vậy, trong triều Tây Hạ sẽ không xảy ra biến động bất ngờ sao?

Tất cả còn chưa biết được.

Bây giờ hắn lặng lẽ chạy về mới là có lợi nhất đối với mình.

Nhưng hắn nâng mắt nhìn vẻ mặt của Tuyên Thiệu, chỉ thấy sắc mặt Tuyên Thiệu thản nhiên, giống như tất cả nằm trong lòng bàn tay. Rõ ràng địa vị của mình cao hơn hắn, nhưng không biết sao thật sự cảm thấy về mặt khí thế đã hoàn toàn bị hắn áp đảo.

Loại cảm giác này thật sự không tốt lắm.

“Không thích hợp? Có gì không thích hợp?” Ngón tay của Tuyên Thiệu bỗng nhịp từng cái một trên chiếc bàn trà bằng gỗ lê vàng.

Hoa văn nước chảy mây trôi trên chiếc bàn trà thật đẹp mắt.

Nhưng lúc này Lý Hữu không có lòng dạ nào thưởng thức. “Ta là lén lút vào Lâm An. Bây giờ đánh trống thổi kèn hiện thân, mặc dù trong lòng ta thân thiết với Thiên triều, nhưng khó tránh khỏi hoàng đế Thiên triều sinh lòng nghi ngại. Nếu giữa hai nước sinh ra hiểu lầm thì không tốt.”

“Thì ra Đại hoàng tử chỉ là đang lo lắng chuyện này?” Tuyên Thiệu hỏi.

Lý Hữu suy nghĩ một chút. “Đúng vậy.”

“Đây cũng không phải là chuyện khó.” Tuyên Thiệu lập tức mở miệng, giống như là muốn ngăn chặn đường đi ý của hắn. “Đại hoàng tử có thể lặng lẽ rời Lâm An, để sứ thần Tây Hạ bẩm báo lên thánh thượng của ta là Đại hoàng tử muốn viếng thăm Thiên triều, bây giờ người đã đến bên ngoài Lâm An. Đại hoàng tử lại vào Lâm An, không phải là danh chính ngôn thuận sao?”

Lý Hữu há hốc mồm. “Chuyện này...”

“Đại hoàng tử có có lo lắng gì khác à?” Tuyên Thiệu thản nhiên nhìn hắn.

“Không, không phải...” Lý Hữu lắc đầu. Hắn hoàn toàn không muốn theo ý của Tuyên Thiệu, hoàn toàn không muốn lấy thân phận của mình hiện thân ở Lâm An. Nếu để cho nhị đệ biết được tin tức hắn ở Lâm An xa xôi, đối với hắn không có chỗ tốt nào cả!

Nhưng rõ ràng người trước mặt sẽ không lo lắng những điều này cho hắn. Trong lòng của người này dĩ nhiên là tính toán cho lợi ích của Thiên triều.

“Nếu Đại hoàng tử không có thời gian, ra quyết định càng sớm càng có lợi đối với ngài.” Tuyên Thiệu lại bổ thêm một câu.

Lúc này Lý Hữu mới bắt đầu đi gạt đầu. “Được rồi.”

Lý Hữu rời khỏi thư phòng của Tuyên Thiệu, lúc này Tuyên Thiệu mới đứng dậy đi đến nội viện.

Đang đi trong hành lang bỗng nhiên nhớ tới vừa rồi quên hỏi Lý Hữu, hắn đi, hắn dự định mang theo Mục Thanh Thanh sao?

Dù sao hắn cũng không thể giữ Mục Thanh Thanh lại trong Tuyên phủ. Mặc dù không phải là chuyện lớn gì nhưng chỉ sợ sẽ ảnh hưởng đến tâm trạng của phu nhân hắn. Bây giờ phu nhân của hắn đang mang thai, tuyệt không thể vì những chuyện nhỏ nhặt này khiến cho phu nhân của hắn không vui trong lòng.

Có lẽ là nghĩ đến cái gì thì cái đó tới.

Tuyên Thiệu bỗng dừng bước, ngẩng đầu nhìn về phía cây cột màu đỏ ở phía trước.

Mặc dù thính lực của hắn thua Yên Vũ, nhưng người tập võ trời sinh cảnh giác, hắn phát hiện ra ở phía sau cây cột màu đỏ ẩn núp một người.

“Keng...” một tiếng, Tuyên Thiệu giơ tay lên bắn ra một hạt châu, đánh vào trên cây cột đỏ kia.

Người núp ở phía sau cây cột giật mình một cái, suýt nữa vứt đi vật đang cầm trong tay.

Nàng ta nghiêng mặt nhìn ra phía ngoài, thấy khuôn mặt tuấn tú vô song của Tuyên Thiệu thì bấy giờ mới thở ra một hơi dài.

Chậm rãi bước ra từ sau cây cột đỏ.

“Tuyên công tử!” Trong tay Mục Thanh Thanh đang cầm một cái bình to lớn, nhún người dịu dàng bái Tuyên Thiệu.

Thấy nàng ta đến gần, Tuyên Thiệu hơi lùi một bước.

Dĩ nhiên là Mục Thanh Thanh nhìn thấy, nàng ta liền đứng tại chỗ, mặt có vẻ bị tổn thương nhìn Tuyên Thiệu. “Tuyên công tử sao đến nỗi tránh ta như tránh rắn độc vậy?”

Giọng của nàng ta khê khàng, dịu dàng. Trong con người giống như có ngân ngân lệ, ánh mắt thâm tình, chăm chú khiến cho người ta thương tiếc.

Nhưng người nàng ta đang đứng trước mặt là Tuyên Thiệu, cho nên lúc này nhất định nàng ta không đạt được thương tiếc.

“Chuyện gì?” Tuyên Thiệu lạnh lùng hỏi.

Nghe lời nói lạnh như băng không mang chút tình cảm nào của hắn, Mục Thanh Thanh không ngừng nghiêng răng nghiêng lợi ở trong lòng.

Đồ trang điểm ở cổ đại có hạn, nàng ta đã thật phí tâm cơ, vắt hết sức suy nghĩ, tỉ mỉ vẽ hoa đào trang điểm. Đây là trước kia lúc chưa xuyên qua nàng ta đã đặc biệt tốn tiền đi học một lớp trang điểm, định biểu lộ tài năng vào bữa tiệc sinh nhật của mình. Rõ ràng vào bữa tiệc sinh nhật nàng ta thấy rất nhiều nam sinh nhìn nàng ta mà trợn cả mắt lên. Nếu không thì nàng ta cũng sẽ không bị người cố ý chuốc say, sau đó xảy ra tai nạn xe cộ.

Sao người ở trước mặt lại như một khúc gỗ vậy? Một chút phản ứng cũng không có? Nếu không phải hắn đã cưới Yên Vũ, vả lại tận mắt mình thấy hắn đối với Yên Vũ đặc biệt dịu dàng, e là thật sự sẽ tin lời đồn đãi ở bên ngoài, cho là hắn có long dương chi phích*.

(*long dương chi phích: có nghĩa là gay)

Mục Thanh Thanh khê rừ xuống lông mi thật dài, dịu dàng bước về phía trước non nửa bước, đưa ra cái bình thủy tinh ôm trong tay. “Ta cố ý đến cảm tạ ơn cứu giúp của Tuyên công tử. Lúc trước có nhiều hiểu lầm, Tuyên công tử có thể không kể hiềm khích lúc trước mà cứu tính mạng của ta, ta thật sự vô cùng cảm kích. Hơn nữa trong khoảng thời gian này nhận được chăm sóc trong phủ, ta thân không có gì quý giá, chỉ có cái này tặng cho công tử, để công tử biết được lòng của ta.”

Bình thủy tinh trong suốt chứa 999 ngôi sao cầu nguyện và 99 con hạc giấy. Lúc trước, mấy thứ này đều là thứ trong phòng ngủ của con gái xếp để tặng người ta. Nàng, Mục Thanh Thanh, cho tới bây giờ chỉ có nhận quà tặng, chưa từng muối mặt tặng ra ngoài như vậy?

Thế nhưng đối mặt Tuyên Thiệu, nàng ta giờ đây không có cách nào, đã bỏ qua tất cả nguyên tắc và ranh giới cuối cùng của mình, chỉ cần có thể lưu lại chút dấu vết của nàng ta ở trong lòng hắn, cho dù làm những chuyện mà từ xưa tới giờ chưa từng làm nàng ta cũng bằng lòng.

Để xếp những ngôi sao và hạc giấy này, nàng ta đã tốn rất nhiều sức lực. Giấy Tuyên Thành quá mềm, màu sắc hơi vàng lại nhìn không đẹp. Nàng ta thử thật nhiều thứ mới nghĩ ra biện pháp, xếp ra một bình ngôi sao và hạc giấy. Hơn nữa đã mất thật nhiều ngày, vành mắt đều đã thâm lại mới chuẩn bị xong.

Nhưng thấy tay mình duỗi ra tới mỗi, người trước mặt cũng không có ý muốn nhận lấy cái bình thủy tinh này chút nào.

Mục Thanh Thanh không thể không nâng đầu lên nhìn Tuyên Thiệu.

Nhưng chỉ thấy gương mặt âm trầm của Tuyên Thiệu không vui nhìn nàng ta.

“Một bình cục giấy và chim giấy là dụng ý gì?” Giọng của Tuyên Thiệu trầm lạnh.

Sắc mặt Mục Thanh Thanh biến đổi mấy lần, khoé miệng nhin không được hơi co rúm. Nàng ta mất vài đêm mới gấp thành một trăm con hạc giấy! Đầu ngón tay đều đau vì xếp ngôi sao may mắn đó! Sao trong miệng của người này liền biến thành những cục giấy và chim giấy không đáng một đồng cơ chứ?

“Đây là ngôi sao, gọi là sao ước nguyện, đại diện cho vì sao trên trời, vì sao trên trời không đủ để biểu đạt tình cảm của ta đối với công tử. Đây là hạc giấy, còn được biết là chim tình yêu, lòng ngưỡng mộ của ta đối với công tử đều ở...”

Lời của Mục Thanh Thanh còn chưa dứt đã bị Tuyên Thiệu giơ tay lên cắt ngang.

“Quà của Mục cô nương được tặng sai chỗ rồi, phải không?”

Thân thể Mục Thanh Thanh cứng đờ. Một trận gió lạnh mùa đông thổi qua, môi của nàng ta hơi run run.

“Đại hoàng tử Tây Hạ đã chuẩn bị rời đi, Mục cô nương không định đi cùng hắn sao?”

“Người mong muốn ta đi như vậy sao? Trong lòng người, ta thật sự, thật sự không có một chút vị trí nào sao? Cho tới bây giờ đều chưa từng có sao?” Mục Thanh Thanh chẳng biết can đảm từ đâu tới, nhìn thẳng vào mắt của Tuyên Thiệu, hỏi.

Tuyên Thiệu hơi ngạc nhiên. “Đây chẳng phải rõ ràng sao? Còn cần hỏi lại?”

Mục Thanh Thanh chợt cảm thấy khó thở. Từ đó giờ nàng ta không biết một người đàn ông đối diện với một người con gái đẹp cũng có thể nói ra những lời ỨC HIẾP người như thế!

“Được, được, ta hiểu rồi... Là ta không tự biết mình, là ta si tâm vọng tưởng!” Mục Thanh Thanh giận run, liên tục gật đầu, nhìn cái bình thủy tinh trong tay, muốn hung hăng quăng ở trước mặt Tuyên Thiệu, để cho mình hết hy vọng, cũng vẫn hồi ít nhiều chút mặt mũi ở trước mặt hắn.

Có thể nhìn diện mạo tuấn tú vô song của Tuyên Thiệu thấy sao và hạc giấy mà mình đã hao hết tâm sức gấp thành, nàng ta vẫn không thể nhẫn tâm được, không thể làm gì khác hơn là nghiêng người, hai tay ôm cái bình để lên trên ghế đá ở bên cạnh.

“Từ đây về sau khi từ biệt với công tử, ta sẽ không tiếp tục ở trước mặt công tử chứng mất nữa!” Mục Thanh Thanh nói xong, xoay người muốn đi.

Một trận gió lạnh vừa thổi qua, nàng ta nhin không được hắt hơi một cái, ngay lập tức nước mắt nước mũi tuôn ra, càng vô cùng chật vật.

Tuyên Thiệu nhìn bóng lưng gầy yếu của Mục Thanh Thanh đi xa, nghiêng mặt nhìn cái bình thủy tinh ở trên ghế đá bên cạnh, thật sự không hiểu mấy thứ nào làm sao là đồ tỏ tâm ý để tặng người? Không phải con gái tặng cho người trong lòng đều là các loại khăn tay, túi thơm tự mình thêu sao?

Tuyên Thiệu trầm giọng gọi: “Người đâu.”

Bên ngoài hành lang gấp khúc lập tức có người lên tiếng trả lời. “Công tử.”

Tuyên Thiệu liếc cái bình lưu ly. “Ném ra khỏi phủ, ném càng xa càng tốt, đừng ở chỗ này làm chứng mất thiếu phu nhân.”

“Dạ!” Người hầu bên ngoài hành lang gấp khúc hơi do dự hỏi. “Công tử nói là cái bình này? Hay là nói nha hoàn vừa rồi?”

Tuyên Thiệu nghe vậy không nhin được cười khẽ. “Người nói xem?”

Người hầu kia không dám lên tiếng trả lời, nhìn Tuyên Thiệu bước nhẹ nhàng thoải mái đi xa, mới ngoảnh lại tự nói thầm. “Ta thấy vẻ mặt của công tử là đều muốn ném...”

Tuyên Thiệu trở về viện của mình. Yên Vũ đã kêu người nấu xong trà bổ khí dưỡng sinh cho hắn. Trên bàn bên cạnh còn bày các dạng hoa văn, một số là để thêu trên quần áo của con nít, số còn lại là các loại đồ chơi của con nít.

Tuyên Thiệu là một đại nam nhân, Yên Vũ vốn tưởng rằng hắn không có hứng thú đối với mấy thứ này. Không ngờ rằng hắn lại tràn đầy phấn khởi thảo luận cùng nàng, còn ra lời khuyên những gì làm đồ chơi thú vị cho đứa bé trong bụng Yên Vũ.

Hai vợ chồng dường như không bị Mục Thanh Thanh làm ảnh hưởng tâm tình, chỉ trong lúc hơi nói đến Lý Hữu thì nhắc tới Mục Thanh Thanh.

Mục Thanh Thanh trở lại trong phòng, phần hận không thôi. Nàng ta vốn ôm một tia hy vọng cuối cùng gặp Tuyên Thiệu một lần nữa. Tuy rằng nàng ta đã đồng ý với Lý Hữu cùng đi Tây Hạ với hắn. Nàng ta ở lại Lâm An là không bảo đảm. Thế nhưng nếu hôm nay lúc nàng ta gặp Tuyên Thiệu, cho dù trong mắt Tuyên Thiệu có một chút không nỡ, có một chút tình cảm, nàng ta cũng sẽ ở lại vì Tuyên Thiệu.

Cho dù để nàng ta làm thiếp, cho dù bảo nàng ta sau này đều cúi đầu hạ mình trước mặt Yên Vũ, chỉ cần trong mắt Tuyên Thiệu có nàng ta, nàng ta sẽ từ chối Lý Hữu, ở lại.

Nhưng không lường trước Tuyên Thiệu lại tuyệt tình đến nước này!

Mục Thanh Thanh ước gì có thể ném đồ đạc khắp phòng để hả giận. Nếu nơi này không phải là Tuyên gia mà là Hoa Âm cung của nàng ta, nàng ta đã đập vỡ hết đồ đạc từ lâu!

Nghe như lời của Lý Hữu, lão Hoàng đế của Tây Hạ e là không xong! Gọi hắn trở về, hơn phân nửa là phải về kế thừa ngôi vua. Bây giờ nàng ta theo Lý Hữu, dựa vào lòng của Lý Hữu đối với nàng ta, nàng ta muốn làm hoàng hậu cũng là chuyện một câu nói? Nàng ta ngay cả địa vị hoàng hậu cũng cam nguyện bỏ qua vì Tuyên Thiệu. Nhưng... nhưng Tuyên Thiệu... lại không coi nàng ta ra gì! Tức chết người!

Yên Vũ thậm chí cái gì cũng không cần làm đã câu được thật chặt lòng của Tuyên Thiệu! Ông trời sao mà bất công quá, để cho nàng ta sống lại, để cho nàng ta xuyên qua, lẽ nào là để năm lần bảy lượt đả kích nàng ta sao?

Mục Thanh Thanh nghĩ đến đây chợt ngồi thẳng người lên.

Đúng rồi, ông trời để nàng ta xuyên qua chắc chắn là để nàng ta được phát triển thịnh vượng. Nàng ta sống ở nội viện của Tuyên Thiệu, làm tiểu thiếp, làm một người phụ nữ không đầu không mặt mũi thì còn gì là phát triển thịnh vượng ở tại cổ đại này chứ? Ông trời thật sự là muốn để nàng ta làm hoàng hậu, làm người phụ nữ trên người ta! Là muốn để nàng ta khuấy động làm cho thời đại này không bình yên!

Khoé miệng Mục Thanh Thanh đột nhiên tràn ra nụ cười, khiến cho trên mặt tái nhợt hiện ra vẻ quỷ dị. “Nếu ta theo Lý Hữu trở về Tây Hạ, thành Hoàng hậu của Tây Hạ, à Yên Vũ tính là cái gì? Tuyên Thiệu thì được coi là cái gì? Đều có thể bị ta dẫm nát dưới chân! Hôm nay các ngươi nợ ta, ngày nào đó ta nhất định đòi lại gấp trăm ngàn lần!”

Mục Thanh Thanh nắm chặt nắm tay cười, rồi nhịn không được nhảy mũi vài cái.

Ngày hôm sau, Yên Vũ đang ngồi trên trường kỷ lật sách ở trong phòng thì nghe thấy Lục Bình ở ngoài cửa nhỏ giọng cười nói với người nào đó.

Đúng lúc mắt nàng hơi xót, liền tiện thể để sách ở trong tay xuống.

“Nghe nói gì không? Cái người bên kia hôm qua bị cảm lạnh rồi!”

“Cảm lạnh thì sao? Còn là chuyện lớn lý kỳ gì chứ?” Lục Bình khinh thường bật cười một tiếng.

“Lục Bình tỷ tỷ, người không biết đâu, người đoán xem nàng ta làm sao bị cảm?” Tiểu nha hoàn che miệng cười khê.

“Sao, trong chuyện này còn có giải thích khác hay sao?” Lục Bình lúc này mới hứng thú.

“Cũng không phải vậy! Nghe nói hôm qua nàng ta chỉ mặc một bộ váy đỏ chói, đến đứng trong hành lang gần một canh giờ chờ gặp công tử, cuối cùng còn đưa công tử một bình cục giấy và chim giấy gì đó. Nói cái gì là đại biểu lòng của nàng ta, chim giấy đại biểu tình yêu của nàng ta, ôi nghe chưa xót muốn chết! Cuối cùng công tử ngay cả liếc mắt nhìn một cái cũng không hề, kêu người làm vứt ra khỏi phủ. Ngày hôm qua trời lạnh lắm đó! Chỉ mặc một cái váy đứng trong hành lang gấp khúc hơn nửa canh giờ, nàng ta không cảm lạnh thì ai cảm lạnh?” Tiểu nha hoàn nói sinh động như thật.

Ngay cả Yên Vũ ở trong phòng nghe tiếng nói của nàng ta, giống như cũng có thể thấy vẻ mặt hờn hở đắc chí nói của nàng ta.

Lục Bình nghe vậy cũng che miệng cười khê. “Đáng đời!”

“Nói không phải chứ, thiếu phu nhân có lòng tốt chứa chấp nàng ta, để cho nàng ta ở trong phủ, cũng không phân công việc cho nàng ta, nàng ta ngược lại thật sự coi mình là chủ tử, còn muốn bò lên giường của công tử, xí...”

Lục Bình không tiếp tục cảm thán theo.

Người ngoài không biết thân phận của Mục Thanh Thanh, bây giờ nàng là người gần bên cạnh thiếu phu nhân nhất nên biết ít nhiều. Mục Thanh Thanh ở Tuyên phủ thật sự không được coi là tồi tệ.

Nhưng cũng may thiếu phu nhân không bị nàng ta ảnh hưởng gì, cả ngày an tâm dưỡng thai thì an tâm dưỡng thai.

Hơn nữa công tử chẳng phải là cũng không bị phụ nữ quyến rũ đi sao?

Thiếu phu nhân nói nàng ta ở trong phủ không lâu, sớm muộn cũng sẽ đi!

Hai tiểu nha hoàn lại cười khê nói đến đề tài khác.

Nghe các nàng nói sôi nổi, Yên Vũ cũng không có lên tiếng cắt ngang.

140. Chương 141: Cuối Cùng Cũng Tổng Đi

Tuyên Thiệu sai người mời Lý Hữu đến thư phòng của hắn.

Lý Hữu cũng bị nội thương. Mặc dù trong khoảng thời gian này luôn điều dưỡng ở Tuyên phủ, nhưng nội thương không phải nói khoẻ là có thể khoẻ lại. Tuyên Thiệu không nghĩ tới hắn muốn đi nhanh như vậy.

“Phụ hoàng bí mật truyền tin cho ta, nói dạo này thân thể ông ấy càng không khoẻ, muốn ta mau chạy về. Trong khoảng thời gian này nhận được chăm sóc của Tuyên công tử, ta đây thật là cảm kích.” Lý Hữu ngồi trên ghế của khách ở trong thư phòng, nói với Tuyên Thiệu.

“Thì ra là vậy. Ta còn nghĩ thân thể Đại hoàng tử chưa khoẻ, tại sao lại đi vội vã. Đã là trong triều có việc gấp, ta tất nhiên không tiện lưu ngài lại lâu.” Tuyên Thiệu gật đầu.

Lý Hữu thấy hắn đồng ý sáng khoái như vậy, trong bụng hơi thở phào nhẹ nhõm.

“Nhưng mà...” Chợt nghe giọng nói của Tuyên Thiệu thay đổi.

Trong lòng Lý Hữu lập tức lại khấn nguyện.

“Đại hoàng tử dự định lặng lẽ đến, lặng lẽ đi như thế, xem Thiên triều ta là cái gì?” Tuyên Thiệu nâng mắt nhìn hắn. Trong con ngươi đen nhánh hơi mang ý châm chọc.

“Chuyện này...” Lý Hữu mở miệng, nhưng nhất thời ấp úng không nói gì. “Đây cũng là bất đắc dĩ.”

Tuyên Thiệu khẽ lắc đầu một cái. “Đại hoàng tử đây là thiếu thành tâm.”

Lý Hữu nhíu mày. Hắn vốn nghĩ Tuyên Thiệu nhất định không phải là người rộng rãi như vậy, giọng điệu vừa rồi kia, thả lỏng thật sự là hơi quá sớm.

“Thiếu thành tâm thế nào?” Đầu chân mày của Lý Hữu nhíu chặt.

Ngón tay thon dài của Tuyên Thiệu nhịp nhẹ trên chiếc bàn trà bằng gỗ lê vàng, nhưng vẻ mặt lại hết sức điềm tĩnh, đối lập với vẻ lo lắng hơi có chút khấn trương của Lý Hữu. Khí thế của hai người lộ vẻ cao thấp rõ ràng.

“Chẳng phải Đại hoàng tử nói là thích văn hoá của Thiên triều, đáy lòng nguyện ý thân thiết với Thiên triều sao?” Tuyên Thiệu ngừng tay đang nhịp nhẹ trên chiếc bàn trà. Từng cái nhịp nhẹ kia tựa như đập vào trong đầu Lý Hữu, khiến cho hắn càng khấn trương. “Ta thấy Đại hoàng tử cũng không giống như là nói chơi.”

Lý Hữu lập tức gạt đầu. “Dĩ nhiên là không phải nói chơi.”

“Nếu như thế, trước khi Đại hoàng tử đi, lấy thân phận thật sự, ký kết hiệp nghị thân thiện hữu hảo với Thiên triều, cũng như xúc tiến quan hệ hữu hảo vùng biên giới của hai nước. Coi như chuyến đi lần này của Đại hoàng tử cũng không tệ.” Tuyên Thiệu nhìn Lý Hữu, nói.

“Chuyện này... Chuyện này e là không ổn đâu?” Trên lưng Lý Hữu hơi đổ mồ hôi. Hắn là lén đến, hôm nay muốn hắn dùng thân phận thật để xuất hiện ở Thiên triều, phải giải thích như thế nào? Hoàng đế của Thiên triều sẽ nghĩ ra sao? Hơn nữa, hắn lén lút đến Thiên triều, nhị đệ không biết. Bây giờ bệnh tình của phụ hoàng nặng thêm, nếu nhị đệ biết được hắn ở Thiên triều cách xa như vậy, trong triều Tây Hạ sẽ không xảy ra biến động bất ngờ sao?

Tất cả còn chưa biết được.

Bây giờ hắn lặng lẽ chạy về mới là có lợi nhất đối với mình.

Nhưng hắn nâng mắt nhìn vẻ mặt của Tuyên Thiệu, chỉ thấy sắc mặt Tuyên Thiệu thản nhiên, giống như tất cả nằm trong lòng bàn tay. Rõ ràng địa vị của mình cao hơn hắn, nhưng không biết sao thật sự cảm thấy vẻ mặt khí thế đã hoàn toàn bị hắn áp đảo.

Loại cảm giác này thật sự không tốt lắm.

“Không thích hợp? Có gì không thích hợp?” Ngón tay của Tuyên Thiệu bỗng nhịp từng cái một trên chiếc bàn trà bằng gỗ lê vàng.

Hoa văn nước chảy mây trôi trên chiếc bàn trà thật đẹp mắt.

Nhưng lúc này Lý Hữu không có lòng dạ nào thưởng thức. “Ta là lén lút vào Lâm An. Bây giờ đánh trống thổi kèn hiện thân, mặc dù trong lòng ta thân thiết với Thiên triều, nhưng khó tránh khỏi hoàng đế Thiên triều sinh lòng nghi ngại. Nếu giữa hai nước sinh ra hiểu lầm thì không tốt.”

“Thì ra Đại hoàng tử chỉ là đang lo lắng chuyện này?” Tuyên Thiệu hỏi.

Lý Hữu suy nghĩ một chút. “Đúng vậy.”

“Đây cũng không phải là chuyện khó.” Tuyên Thiệu lập tức mở miệng, giống như là muốn ngăn chặn đường đối ý của hắn. “Đại hoàng tử có thể lặng lẽ rời Lâm An, để sứ thần Tây Hạ bẩm báo lên thánh thượng của ta là Đại hoàng tử muốn viếng thăm Thiên triều, bây giờ người đã đến bên ngoài Lâm An. Đại hoàng tử lại vào Lâm An, không phải là danh chính ngôn thuận sao?”

Lý Hữu há hốc mồm. “Chuyện này...”

“Đại hoàng tử có có lo lắng gì khác à?” Tuyên Thiệu thản nhiên nhìn hắn.

“Không, không phải...” Lý Hữu lắc đầu. Hắn hoàn toàn không muốn theo ý của Tuyên Thiệu, hoàn toàn không muốn lấy thân phận của mình hiện thân ở Lâm An. Nếu để cho nhị đệ biết được tin tức hắn ở Lâm An xa xôi, đối với hắn không có chỗ tốt nào cả!

Nhưng rõ ràng người trước mặt sẽ không lo lắng những điều này cho hắn. Trong lòng của người này dĩ nhiên là tính toán cho lợi ích của Thiên triều.

“Nếu Đại hoàng tử không có thời gian, ra quyết định càng sớm càng có lợi đối với ngài.” Tuyên Thiệu lại bổ thêm một câu.

Lúc này Lý Hữu mới bắt đầu gật đầu. “Được rồi.”

Lý Hữu rời khỏi thư phòng của Tuyên Thiệu, lúc này Tuyên Thiệu mới đứng dậy đi đến nội viện.

Đang đi trong hành lang bỗng nhiên nhớ tới vừa rồi quên hỏi Lý Hữu, hắn đi, hắn dự định mang theo Mục Thanh Thanh sao?

Dù sao hắn cũng không thể giữ Mục Thanh Thanh lại trong Tuyên phủ. Mặc dù không phải là chuyện lớn gì nhưng chỉ sợ sẽ ảnh hưởng đến tâm trạng của phu nhân hắn. Bây giờ phu nhân của hắn đang mang thai, tuyệt không thể vì những chuyện nhỏ nhặt này khiến cho phu nhân của hắn không vui trong lòng.

Có lẽ là nghĩ đến cái gì thì cái đó tới.

Tuyên Thiệu bỗng dừng bước, ngẩng đầu nhìn về phía cây cột màu đỏ ở phía trước.

Mặc dù thánh lực của hắn thua Yên Vũ, nhưng người tập võ trời sinh cảnh giác, hắn phát hiện ra ở phía sau cây cột màu đỏ ẩn núp một người.

“Keng...” một tiếng, Tuyên Thiệu giơ tay lên bắn ra một hạt châu, đánh vào trên cây cột đỏ kia.

Người núp ở phía sau cây cột giật mình một cái, suýt nữa vứt đi vật đang cầm trong tay.

Nàng ta nghiêng mặt nhìn ra phía ngoài, thấy khuôn mặt tuần tú vô song của Tuyên Thiệu thì bấy giờ mới thở ra một hơi dài.

Chậm rãi bước ra từ sau cây cột đỏ.

“Tuyên công tử!” Trong tay Mục Thanh Thanh đang cầm một cái bình to lớn, nhún người dịu dàng bái Tuyên Thiệu.

Thấy nàng ta đến gần, Tuyên Thiệu hơi lùi một bước.

Dĩ nhiên là Mục Thanh Thanh nhìn thấy, nàng ta liền đứng tại chỗ, mặt có vẻ bị tổn thương nhìn Tuyên Thiệu. “Tuyên công tử sao đến nỗi tránh ta như tránh rắn độc vậy?”

Giọng của nàng ta khê khàng, dịu dàng. Trong con người giống như có ngân ngân lệ, ánh mắt thâm tình, chăm chú khiến cho người ta thương tiếc.

Nhưng người nàng ta đang đứng trước mặt là Tuyên Thiệu, cho nên lúc này nhất định nàng ta không đạt được thương tiếc.

“Chuyện gì?” Tuyên Thiệu lạnh lùng hỏi.

Nghe lời nói lạnh như băng không mang chút tình cảm nào của hắn, Mục Thanh Thanh không ngừng nghiêng răng nghiêng lợi ở trong lòng.

Đồ trang điểm ở cổ đại có hạn, nàng ta đã thật phí tâm cơ, vắt hết sức suy nghĩ, tỉ mỉ vẽ hoa đào trang điểm. Đây là trước kia lúc chưa xuyên qua nàng ta đã đặc biệt tốn tiền đi học một lớp trang điểm, định biểu lộ tài năng vào bữa tiệc sinh nhật của mình. Rõ ràng vào bữa tiệc sinh nhật nàng ta thấy rất nhiều nam sinh nhìn nàng ta mà trợn cả mắt lên. Nếu không thì nàng ta cũng sẽ không bị người cố ý chuốc say, sau đó xảy ra tai nạn xe cộ.

Sao người ở trước mặt lại như một khúc gỗ vậy? Một chút phản ứng cũng không có? Nếu không phải hắn đã cưới Yên Vũ, vả lại tận mắt mình thấy hắn đối với Yên Vũ đặc biệt dịu dàng, e là thật sự sẽ tin lời đồn đãi ở bên ngoài, cho là hắn có long dương chi phích*.

(*long dương chi phích: có nghĩa là gay)

Mục Thanh Thanh khê rữ xuống lông mi thật dài, dịu dàng bước về phía trước non nửa bước, đưa ra cái bình thủy tinh ôm trong tay. “Ta cố ý đến cảm tạ ơn cứu giúp của Tuyên công tử. Lúc trước có nhiều hiểu lầm, Tuyên công tử có thể không kể hiềm khích lúc trước mà cứu tính mạng của ta, ta thật sự vô cùng cảm

kích. Hơn nữa trong khoảng thời gian này nhận được chăm sóc trong phủ, ta thân không có gì quý giá, chỉ có cái này tặng cho công tử, để công tử biết được lòng của ta.”

Bình thủy tinh trong suốt chứa 999 ngôi sao cầu nguyện và 99 con hạc giấy. Lúc trước, mấy thứ này đều là thứ trong phòng ngủ của con gái xếp để tặng người ta. Nàng, Mục Thanh Thanh, cho tới bây giờ chỉ có nhận quà tặng, chưa từng muối mặt tặng ra ngoài như vậy?

Thế nhưng đối mặt Tuyên Thiệu, nàng ta giờ đây không có cách nào, đã bỏ qua tất cả nguyên tắc và ranh giới cuối cùng của mình, chỉ cần có thể lưu lại chút dấu vết của nàng ta ở trong lòng hắn, cho dù làm những chuyện mà từ xưa tới giờ chưa từng làm nàng ta cũng bằng lòng.

Để xếp những ngôi sao và hạc giấy này, nàng ta đã tốn rất nhiều sức lực. Giấy Tuyên Thành quá mềm, màu sắc hơi vàng lại nhìn không đẹp. Nàng ta thử thật nhiều thứ mới nghĩ ra biện pháp, xếp ra một bình ngôi sao và hạc giấy. Hơn nữa đã mất thật nhiều ngày, vành mắt đều đã thâm lại mới chuẩn bị xong.

Nhưng thấy tay mình duỗi ra tới mỗi, người trước mặt cũng không có ý muốn nhận lấy cái bình thủy tinh này chút nào.

Mục Thanh Thanh không thể không nâng đầu lên nhìn Tuyên Thiệu.

Nhưng chỉ thấy gương mặt âm trầm của Tuyên Thiệu không vui nhìn nàng ta.

“Một bình cục giấy và chim giấy là dụng ý gì?” Giọng của Tuyên Thiệu trầm lạnh.

Sắc mặt Mục Thanh Thanh biến đổi mấy lần, khoé miệng nhin không được hơi co rúm. Nàng ta mất vài đêm mới gấp thành một trăm con hạc giấy! Đầu ngón tay đều đau vì xếp ngôi sao may mắn đó! Sao trong miệng của người này liền biến thành những cục giấy và chim giấy không đáng một đồng cơ chứ?

“Đây là ngôi sao, gọi là sao ước nguyện, đại diện cho vì sao trên trời, vì sao trên trời không đủ để biểu đạt tình cảm của ta đối với công tử. Đây là hạc giấy, còn được biết là chim tình yêu, lòng ngưỡng mộ của ta đối với công tử đều ở...”

Lời của Mục Thanh Thanh còn chưa dứt đã bị Tuyên Thiệu giơ tay lên cắt ngang.

“Quà của Mục cô nương được tặng sai chỗ rồi, phải không?”

Thân thể Mục Thanh Thanh cứng đờ. Một trận gió lạnh mùa đông thổi qua, môi của nàng ta hơi run run.

“Đại hoàng tử Tây Hạ đã chuẩn bị rời đi, Mục cô nương không định đi cùng hắn sao?”

“Người mong muốn ta đi như vậy sao? Trong lòng người, ta thật sự, thật sự không có một chút vị trí nào sao? Cho tới bây giờ đều chưa từng có sao?” Mục Thanh Thanh chẳng biết can đảm từ đâu tới, nhìn thẳng vào mắt của Tuyên Thiệu, hỏi.

Tuyên Thiệu hơi ngạc nhiên. “Đây chẳng phải rõ ràng sao? Còn cần hỏi lại?”

Mục Thanh Thanh chợt cảm thấy khó thở. Từ đó giờ nàng ta không biết một người đàn ông đối diện với một người con gái đẹp cũng có thể nói ra những lời ỨC HIẾP người như thế!

“Được, được, ta hiểu rồi... Là ta không tự biết mình, là ta si tâm vọng tưởng!” Mục Thanh Thanh giận run, liên tục gật đầu, nhìn cái bình thủy tinh trong tay, muốn hung hăng quăng ở trước mặt Tuyên Thiệu, để cho mình hết hy vọng, cũng vẫn hồi ít nhiều chút mặt mũi ở trước mặt hắn.

Có thể nhìn diện mạo tuấn tú vô song của Tuyên Thiệu thấy sao và hạc giấy mà mình đã hao hết tâm sức gấp thành, nàng ta vẫn không thể nhẫn tâm được, không thể làm gì khác hơn là nghiêng người, hai tay ôm cái bình để lên trên ghế đá ở bên cạnh.

“Từ đây về sau khi từ biệt với công tử, ta sẽ không tiếp tục ở trước mặt công tử chường mắt nữa!” Mục Thanh Thanh nói xong, xoay người muốn đi.

Một trận gió lạnh vừa thổi qua, nàng ta nhin không được hắt hơi một cái, ngay lập tức nước mắt nước mũi tuôn ra, càng vô cùng chật vật.

Tuyên Thiệu nhìn bóng lưng gầy yếu của Mục Thanh Thanh đi xa, nghiêng mặt nhìn cái bình thủy tinh ở trên ghế đá bên cạnh, thật sự không hiểu mấy thứ nào làm sao là đồ tỏ tâm ý để tặng người? Không phải con gái tặng cho người trong lòng đều là các loại khăn tay, túi thơm tự mình thêu sao?

Tuyên Thiệu trầm giọng gọi: “Người đâu.”

Bên ngoài hành lang gấp khúc lập tức có người lên tiếng trả lời. “Công tử.”

Tuyên Thiệu liếc cái bình lưu ly. “Ném ra khỏi phủ, ném càng xa càng tốt, đừng ở chỗ này làm chứng mất thiếu phu nhân.”

“Dạ!” Người hầu bên ngoài hành lang gấp khúc hơi do dự hỏi. “Công tử nói là cái bình này? Hay là nói nha hoàn vừa rồi?”

Tuyên Thiệu nghe vậy không nhin được cười khê. “Người nói xem?”

Người hầu kia không dám lên tiếng trả lời, nhìn Tuyên Thiệu bước nhẹ nhàng thoải mái đi xa, mới ngoảnh lại tự nói thầm. “Ta thấy vẻ mặt của công tử là đều muốn ném...”

Tuyên Thiệu trở về viện của mình. Yên Vũ đã kêu người nấu xong trà bổ khí dưỡng sinh cho hắn. Trên bàn bên cạnh còn bày các dạng hoa văn, một số là để thêu trên quần áo của con nít, số còn lại là các loại đồ chơi của con nít.

Tuyên Thiệu là một đại nam nhân, Yên Vũ vốn tưởng rằng hắn không có hứng thú đối với mấy thứ này. Không ngờ rằng hắn lại tràn đầy phần khởi thảo luận cùng nàng, còn ra lời khuyên những gì làm đồ chơi thú vị cho đứa bé trong bụng Yên Vũ.

Hai vợ chồng dường như không bị Mục Thanh Thanh làm ảnh hưởng tâm tình, chỉ trong lúc hơi nói đến Lý Hữu thì nhắc tới Mục Thanh Thanh.

Mục Thanh Thanh trở lại trong phòng, phần hận không thôi. Nàng ta vốn ôm một tia hy vọng cuối cùng gặp Tuyên Thiệu một lần nữa. Tuy rằng nàng ta đã đồng ý với Lý Hữu cùng đi Tây Hạ với hắn. Nàng ta ở lại Lâm An là không bảo đảm. Thế nhưng nếu hôm nay lúc nàng ta gặp Tuyên Thiệu, cho dù trong mắt Tuyên Thiệu có một chút không nở, có một chút tình cảm, nàng ta cũng sẽ ở lại vì Tuyên Thiệu.

Cho dù để nàng ta làm thiếp, cho dù bảo nàng ta sau này đều cúi đầu hạ mình trước mặt Yên Vũ, chỉ cần trong mắt Tuyên Thiệu có nàng ta, nàng ta sẽ từ chối Lý Hữu, ở lại.

Nhưng không lường trước Tuyên Thiệu lại tuyệt tình đến nước này!

Mục Thanh Thanh ước gì có thể ném đồ đạc khắp phòng để hả giận. Nếu nơi này không phải là Tuyên gia mà là Hoa Âm cung của nàng ta, nàng ta đã đập vỡ hết đồ đạc từ lâu!

Nghe như lời của Lý Hữu, lão Hoàng đế của Tây Hạ e là không xong! Gọi hắn trở về, hơn phân nửa là phải về kế thừa ngôi vua. Bấy giờ nàng ta theo Lý Hữu, dựa vào lòng của Lý Hữu đối với nàng ta, nàng ta muốn làm hoàng hậu cũng là chuyện một câu nói? Nàng ta ngay cả địa vị hoàng hậu cũng cam nguyện bỏ qua vì Tuyên Thiệu. Nhưng... nhưng Tuyên Thiệu... lại không coi nàng ta ra gì! Tức chết người!

Yên Vũ thậm chí cái gì cũng không cần làm đã câu được thật chặt lòng của Tuyên Thiệu! Ông trời sao mà bất công quá, để cho nàng ta sống lại, để cho nàng ta xuyên qua, lẽ nào là để năm lần bảy lượt đả kích nàng ta sao?

Mục Thanh Thanh nghĩ đến đây chợt ngồi thẳng người lên.

Đúng rồi, ông trời để nàng ta xuyên qua chắc chắn là để nàng ta được phát triển thịnh vượng. Nàng ta sống ở nội viện của Tuyên Thiệu, làm tiểu thiếp, làm một người phụ nữ không đầu không mặt mũi thì còn gì là phát triển thịnh vượng ở tại cổ đại này chứ? Ông trời thật sự là muốn để nàng ta làm hoàng hậu, làm người phụ nữ trên người ta! Là muốn để nàng ta khuấy động làm cho thời đại này không bình yên!

Khoé miệng Mục Thanh Thanh đột nhiên tràn ra nụ cười, khiến cho trên mặt tái nhợt hiện ra vẻ quỷ dị. “Nếu ta theo Lý Hữu trở về Tây Hạ, thành Hoàng hậu của Tây Hạ, ả Yên Vũ tính là cái gì? Tuyên Thiệu thì được coi là cái gì? Đều có thể bị ta dẫm nát dưới chân! Hôm nay các người nợ ta, ngày nào đó ta nhất định đòi lại gấp trăm ngàn lần!”

Mục Thanh Thanh nắm chặt nắm tay cười, rồi nhin không được nhảy mũi vài cái.

Ngày hôm sau, Yên Vũ đang ngồi trên trường kỷ lật sách ở trong phòng thì nghe thấy Lục Bình ở ngoài cửa nhỏ giọng cười nói với người nào đó.

Đúng lúc mắt nàng hơi xót, liền tiện thể để sách ở trong tay xuống.

“Nghe nói gì không? Cái người bên kia hôm qua bị cảm lạnh rồi!”

“Cảm lạnh thì sao? Còn là chuyện lớn lý kỳ gì chứ?” Lục Bình khinh thường bật cười một tiếng.

“Lục Bình tỷ tỷ, người không biết đâu, người đoán xem nàng ta làm sao bị cảm?” Tiểu nha hoàn che miệng cười khê.

“Sao, trong chuyện này còn có giải thích khác hay sao?” Lục Bình lúc này mới hứng thú.

“Cũng không phải vậy! Nghe nói hôm qua nàng ta chỉ mặc một bộ váy đỏ chót, đến đứng trong hành lang gần một canh giờ chờ gặp công tử, cuối cùng còn đưa công tử một bình cục giấy và chim giấy gì đó. Nói cái gì là đại biểu lòng của nàng ta, chim giấy đại biểu tình yêu của nàng ta, ôi nghe chua xót muốn chết! Cuối cùng công tử ngay cả liếc mắt nhìn một cái cũng không hề, kêu người làm vứt ra khỏi phủ. Ngày hôm qua trời lạnh lắm đó! Chỉ mặc một cái váy đứng trong hành lang gấp khúc hơn nửa canh giờ, nàng ta không cảm lạnh thì ai cảm lạnh?” Tiểu nha hoàn nói sinh động như thật.

Ngay cả Yên Vũ ở trong phòng nghe tiếng nói của nàng ta, giống như cũng có thể thấy vẻ mặt hờ hững đắc chí nói của nàng ta.

Lục Bình nghe vậy cũng che miệng cười khê. “Đáng đời!”

“Nói không phải chứ, thiếu phu nhân có lòng tốt chứa chấp nàng ta, để cho nàng ta ở trong phủ, cũng không phân công việc cho nàng ta, nàng ta ngược lại thật sự coi mình là chủ tử, còn muốn bò lên giường của công tử, xí...”

Lục Bình không tiếp tục cảm thán theo.

Người ngoài không biết thân phận của Mục Thanh Thanh, bây giờ nàng là người gần bên cạnh thiếu phu nhân nhất nên biết ít nhiều. Mục Thanh Thanh ở Tuyên phủ thật sự không được coi là tội tở.

Nhưng cũng may thiếu phu nhân không bị nàng ta ảnh hưởng gì, cả ngày an tâm dưỡng thai thì an tâm dưỡng thai.

Hơn nữa công tử chẳng phải là cũng không bị phụ nữ quyến rũ đi sao?

Thiếu phu nhân nói nàng ta ở trong phủ không lâu, sớm muộn cũng sẽ đi!

Hai tiểu nha hoàn lại cười khê nói đến đề tài khác.

Nghe các nàng nói sôi nổi, Yên Vũ cũng không có lên tiếng cắt ngang.

141. Chương 142: Cuối Cùng Cũng Tổng Đi 2

Hôm qua Tuyên Thiệu về nhưng không có nói tới chuyện Mục Thanh Thanh gặp hắn, nhưng hắn nói Mục Thanh Thanh sẽ theo Lý Hữu cùng rời khỏi Lâm An.

Hắn buộc Lý Hữu công khai lộ mặt một lần. Mấy ngày nay Mục Thanh Thanh còn phải ngây ngốc ở trong phủ.

Nếu ở trong phủ, hơn nữa lại muốn theo Lý Hữu trở về Tây Hạ, ngược lại cũng không tiện để người khác lạnh nhạt nàng ta. Yên Vũ suy nghĩ vẫn nên gọi Lục Bình vào, dặn dò nàng ta mời phủ y đi xem Mục Thanh Thanh một chút. Thời tiết ngày hôm qua như vậy, ăn mặc quần áo mỏng manh đứng trong hành lang gấp khúc hơn nửa canh giờ, sợ là nàng ta bị cọng không nhẹ.

Mục Thanh Thanh cũng là tự làm tự chịu.

Vì Mục Thanh Thanh vẫn còn ở Tuyên phủ.

Nên cũng không sợ Lý Hữu sẽ một đi không trở lại.

Tuyên Thiệu yên tâm để hấn rời phủ, thật ra cũng âm thầm phái người để ý hấn.

Cơ sở ngầm báo cáo Lý Hữu vào ban đêm về dịch quán của Tây Hạ trước, sau đó thì mang theo một số thị vệ Tây Hạ lặng lẽ rời đi.

Ngày hôm sau liền có sứ thần Tây Hạ dâng tấu chương với triều đình, nói Đại hoàng tử của bọn họ đang trên đường tới Lâm An, ít ngày nữa là đến.

Lúc này Lý Hữu đã mang theo thị vệ từ trong quan dịch của Tây Hạ lặng lẽ ra khỏi thành Lâm An.

Nghe thấy sứ thần Tây Hạ dâng tấu chương, chuyện quan hệ bang giao giữa hai nước liên quan tới Tây Hạ như vậy, cho nên tin tức này vẫn nên trực tiếp trình tới trước mặt hoàng đế.

Hoàng đế một lòng tu đạo thật sự không có dục vọng việc này, sau khi đích thân hỏi đến thì điều Thái tử phụ trách tiếp đãi.

Lần đầu tiên Thái tử làm chuyện như vậy, trong lòng khó tránh khỏi khẩn trương, vội sai người gọi Thái phó Tuyên Thiệu tới.

“Thái phó, sao Đại hoàng tử Tây Hạ đột nhiên nói tới là tới?” Trong Đông cung, Thái tử vẻ mặt khẩn trương.

Tuyên Thiệu ngồi xuống. “Có lẽ là đến xem phong thổ Thiên triều một chút chứ gì? Tây Hạ và Thiên triều gần hai năm không có chiến loạn, ngoại trừ vùng biên giới lộn xộn nhỏ thì cũng coi như được yên bình.”

“Hả? Chỉ xem phong thổ? Vậy... vậy phụ hoàng an bài ta phụ trách việc này, ta nên dẫn Đại hoàng tử Tây Hạ tùy tiện chơi một chút ở Lâm An?” Thái tử nắm lấy tay vịn của ghế, hỏi.

“Vào lúc này hoàng thượng giao việc này cho Thái tử có lẽ là muốn thử xem năng lực của Thái tử ngài, cho nên biểu hiện của Thái tử cũng rất quan trọng.” Tuyên Thiệu lãnh đạm nói.

Thái tử gật đầu liên tục. “Ta cũng nghĩ vậy! Cho nên trong lòng khó tránh khỏi hơi khẩn trương. Thái phó có ý kiến gì hay không?”

“Thái tử không cần quá khẩn trương, sau khi gặp mặt Đại hoàng tử Tây Hạ thì tùy cơ ứng biến là được. Thần nhất định sẽ kịp thời giúp Thái tử, sẽ không để cho Thái tử gặp khó khăn.” Tuyên Thiệu gật đầu nói.

Thái tử nghe vậy bấy giờ mới thả lỏng lưng. “Như thế rất tốt! Vậy làm phiền Thái phó rồi!”

Bên này triều đình vừa mới an bài xong.

Bên kia đội ngũ của Lý Hữu đã đến ngoài thành Lâm An.

Bọn họ vốn lặng lẽ rời đi từ Lâm An, phải quay về dĩ nhiên là nhanh cực kỳ.

Thái tử đích thân an bài nghi trượng*, đích thân đi đến trước cửa thành Lâm An nghênh đón. Đến khi nhìn thấy Lý Hữu chỉ dẫn theo một số tùy tùng không nhiều thì giật mình một cái.

(*nghi trượng: thị vệ danh dự)

Hấn quay đầu nhìn lại một đội nghi trượng thanh thế thật lớn ở sau lưng mình, nghi ngờ thật sâu có phải mình nhận lầm người?

Nếu không phải sứ giả Tây Hạ ở bên cạnh rất cung kính hành lễ với Lý Hữu, miệng gọi “Đại hoàng tử” thì hấn sợ là sẽ phải ra lệnh kêu người kiểm tra Lý Hữu có phải là giả mạo hay không.

Cho dù nói thế nào, cuối cùng vẫn đón người vào, nghênh tiếp đến trong cung.

Cũng không có chuyện rắc rối gì, không có sơ suất gì, Thái tử cuối cùng cũng thả lỏng thở ra.

Lúc Lý Hữu nhìn thấy Tuyên Thiệu tới phía trước nghênh tiếp thì biểu cảm trên mặt rất là bất đắc dĩ.

Hắn ở bên này lộ diện một cái, không biết khi nào tin tức sẽ truyền tới nhị đệ ở bên kia đây.

Nếu là lúc thân thể phụ hoàng khoẻ mạnh thì hắn không lo gì cả, nhưng bây giờ thân thể phụ hoàng sợ là không khoẻ, hắn phải cả ngày lẫn đêm ngựa không dừng vó chạy về thì mới có thể cắt đứt tâm tư của nhị đệ.

Tuyên Thiệu thật đúng là, tìm một phiền phức lớn cho hắn.

Mà Thái tử này lại một câu cũng không đề cập tới chủ đề, còn đề nghị muốn dẫn hắn đến các nơi ở Lâm An, dạo chơi một phen thật tốt.

Bây giờ hắn làm gì có tâm tư mà đi dạo chơi? Hơn nữa hắn đã đợi ở Lâm An một thời gian ngắn.

Dưới sự trợ giúp của Cao Khôn, hắn ngay cả hoàng cung cũng đã vào vài chuyến, Lâm An còn có chỗ thú vị nào mà hắn chưa đi qua?

Hết lần này tới lần khác Tuyên Thiệu nhìn thấy gương mặt sốt ruột của hắn nhưng mặt nghiêm túc, không nói cái gì cả.

Lý Hữu rút cuộc thừa dịp Thái tử không có ở bên cạnh, kéo ống tay áo rộng của Tuyên Thiệu, kè vào lỗ tai hắn nói: “Tuyên công tử, ta đã đáp ứng lời người nói, bây giờ ta cũng làm theo lời người nói, người có thể dừng trì hoãn thời gian của ta như thế hay không, ta phải mau chóng chạy về Tây Hạ, người cũng biết đó!”

Tuyên Thiệu nhàn nhạt nhìn hắn một cái. “Người phải chạy về?”

“Đúng!” Lý Hữu gật đầu liên tục.

Tuyên Thiệu ừ một tiếng, nhưng lại không nói tiếp.

Lý Hữu còn muốn giục hắn nữa thì thấy Thái tử đã rời đi vừa cười trở về.

Theo tiếp một Thái tử nhiệt tình hiếu khách như thế, Lý Hữu đã sắp mài mòn toàn bộ kiên nhẫn của mình.

Thái tử đang muốn đề nghị đi nhà hát nghe kịch.

Nhưng Tuyên Thiệu đột nhiên hắng giọng một cái.

Thái tử lập tức nhìn về phía Tuyên Thiệu. “Thái phó có đề nghị gì tốt hơn ư?”

Tuyên Thiệu liếc nhìn Lý Hữu. Lý Hữu dùng ánh mắt liên tục ra hiệu cho hắn.

Tuyên Thiệu ngoéo ngoéo khoé miệng, nhàn nhạt nói: “Nghe nói Đại hoàng tử của Tây Hạ rất có hảo cảm với Thiên triều ta, cũng rất có nghiên cứu đối với văn hoá của Thiên triều. Lần này tự mình tới Thiên triều, dọc đường hiểu biết phong thổ của Thiên triều, càng thích Thiên triều hơn?”

Lý Hữu giật giật khoé miệng, cười nói: “Đúng, đúng vậy.”

Thái tử nghe thế vỗ tay. “Rất tốt, rất tốt. Ta cảm thấy trò chuyện cùng Đại hoàng tử sâu sắc nhưng không biết Đại hoàng tử lại có duyên với Thiên triều như vậy. Không bằng ở lâu chút, ta nhất định đãi người đi dạo chơi ở Lâm An thật tốt.”

Khoé mắt Lý Hữu lúc này đều giật giật, không nói lời nào trừng Tuyên Thiệu.

Chẳng lẽ Tuyên Thiệu thật sự định giữ hắn ở Lâm An? Nhưng nếu thật sự để nhị đệ của hắn nhân cơ hội này cướp ngôi vua thì nhị đệ của hắn chắc chắn sẽ không tiếc hắn đang ở Lâm An mà từ bỏ cục thịnh bại Thiên triều này!

Tuyên Thiệu cười cười, nói: “Thái tử, nghe nói Đại hoàng tử trên đường đến đây đã trì hoãn không ít thời gian, bây giờ Tây Hạ cũng có chuyện trong triều chờ Đại hoàng tử trở về. Đại hoàng tử không tiện nán lại ở Lâm An lâu hơn nữa!”

“Đúng vậy, đúng vậy! Cảm ơn ý tốt của Thái tử!” Lúc này Lý Hữu mới luôn miệng nói.

“Hả, thì ra là thế.” Nét mặt Thái tử hơi có vẻ tiếc nuối.

Tuyên Thiệu lại vào lúc này mở miệng nói: “Nhưng Đại hoàng tử đã có tình cảm sâu đậm với Thiên triều, hiềm khi tự mình đến Thiên triều một chuyến, cũng không thể để cho Đại hoàng tử vất vả đi không công chuyến này, phải không?”

Thái tử nghe vậy gật đầu. “Thái phó nói phải!”

Lý Hữu đã ở trong lòng nghiêng rằng nghiêng lợi đối với Tuyên Thiệu.

“Hôm nay Thái tử tiếp đãi Đại hoàng tử, đại diện cho Thánh thượng của triều ta, Đại hoàng tử cũng đại diện cho Tây Hạ. Bởi Thiên triều ta cùng Tây Hạ là nước láng giềng với nhau, hôm nay người kế vị của hai bên có thể thật sự hoà thuận cùng ngồi trò chuyện tán gẫu với nhau cũng thật sự là một giai thoại khó thấy một lần, cũng xem như kỷ niệm chuyến đi lần này Đại hoàng tử Tây Hạ đường xá xa xôi đến.” Tuyên Thiệu nhân nhậm nói.

“Đề nghị này của Thái phó thật là tốt!” Thái tử lập tức cười đứng dậy.

Lý Hữu liếc Tuyên Thiệu một cái, không phải là kéo dài tới lúc này mở miệng chứ? Tuyên Thiệu này thật đúng là!

Vì Lý Hữu đã có tâm lý chuẩn bị từ sớm, lập tức không có cự tuyệt.

Thái tử lệnh cho Tuyên Thiệu tự mình viết bản thảo, hần và Lý Hữu thì ở bên cạnh chơi cờ.

Tài đánh cờ của Thái tử được coi là tốt. Lý Hữu cũng thật sự có nghiên cứu một chút văn hoá của Thiên triều. Cờ của hai người nhất thời không phân cao thấp.

Đến khi Tuyên Thiệu cầm bản thảo “Quân tử hiệp định” tới.

Hai người còn chưa phân thắng bại.

Cho Thái tử xem qua trước, Thái tử xem xong, vô cùng hài lòng gật đầu liên tục. Ánh mắt nhìn Tuyên Thiệu tràn đầy sùng bái cùng tán thưởng.

Lý Hữu nhận lấy tờ “Quân tử hiệp định”, chưa xem xong đã không xem nổi.

“Người! Cái này người cũng...” Lý Hữu trừng mắt nhìn Tuyên Thiệu.

Chẳng phải nói là hai nước thân thiện hữu hảo, không xâm phạm lẫn nhau, duy trì hai nước cùng phát triển tới lui buôn bán ở biên giới sao?

Vậy Tây Hạ nộp tiền năm, hàng năm tiến cống heo ngựa dê bò, vải vóc thì coi là chuyện gì?

“Sao?” Tuyên Thiệu ngược mắt nhìn Lý Hữu.

“Cái này không được!” Lý Hữu vỗ bản thảo “Quân tử hiệp nghị” mà đích thân Tuyên Thiệu viết lên trên bàn cờ. “Những điều này ta không làm chủ được.”

Tuyên Thiệu cười cầm lấy tờ giấy trên bàn cờ. “Hôm nay có thể làm chủ thì không làm chủ, e là... trễ chút nữa thì thật sự không làm chủ được.”

Lý Hữu nghe vậy trong lòng giật thót.

Tuyên Thiệu lại nói: “Những vật chất này so với Tây Hạ, so với Thiên triều mà nói đều là không coi vào đâu, chỉ là lễ nghi qua lại hữu hảo mà thôi. Thiên triều là nước lễ nghi, ý tứ là tới lui không thể không vô lễ như vậy. Không nên cho là Tây Hạ tiến cống nhiều đồ, quà tặng của Thiên triều cũng sẽ không khiến cho các người thua thiệt. Nếu Đại hoàng tử tính toán chi li tiểu tiết, sợ làm lỡ chính là chuyện lớn của ngài! Bây giờ trước mắt, cái gì mới là quan trọng nhất, trong lòng ngài nên có tính toán.”

Tuyên Thiệu vừa thốt ra lời đó.

Sắc mặt Lý Hữu hoàn toàn cứng đờ.

Hần làm sao không rõ, bây giờ tiếp tục trì hoãn thì làm lỡ chính là thời gian của hần. Những vật này nhìn qua có vẻ nhiều, Thiên triều giàu có, thương nghiệp phồn vinh, chút đồ vật này đối với hoàng đế Thiên triều mà nói đúng là không coi là gì. Tuy tiện tặng một chút quà đáp lễ liền có thể trở về. Nhưng chỉ là Tây Hạ

tặng quà trước thì mất chút mặt mũi mà thôi. Thiên triều sĩ diện hảo cũng không phải là chuyện hiếm thấy gì!

Hôm nay hấn cù cửa không rõ cùng Tuyên Thiệu ở mặt này, cuối cùng được lợi sẽ chỉ là nhị đệ ở Tây hạ nhìn chăm chăm hấn!

Thái tử ở một bên nhìn, có chút không rõ Thái phó và Đại hoàng tử Tây Hạ đang chơi trò đồ chữ gì, nhưng cũng biết Đại hoàng tử Tây Hạ bị lời nói của Thái phó kích động.

Trong lòng hấn sùng bái đối với Thái phó càng thêm sâu.

“Được! Ta đồng ý, cũng coi như chuyển đi này không tệ!” Lời này của Lý Hữu nghe sao giống như là từ hàm răng nghiêng ra.

Thái tử vô cùng vui vẻ hạ bút, rồi kêu người lấy đến ấn của Thái tử của mình.

Tuyên Thiệu sao chép lại một bản hiệp nghị này.

Lý Hữu cũng hạ bút, hạ ấn.

Thái tử còn muốn giữa Lý Hữu lại chơi thêm mấy ngày nhưng bị Lý Hữu từ chối. Chỉ đồng ý dự yến tiệc mà hoàng đế đích thân bày vào buổi tối.

Thái tử mang theo bản “Hiệp định hữu nghị” này cho hoàng đế xem qua.

Ánh mắt hoàng đế nhìn Thái tử thật là ôn hoà, trong miệng càng khen ngợi không ngớt lời.

“Hoàng nhi giờ đây thật sự đã trưởng thành, không khiến cho trẫm thất vọng!”

Thái tử cười đến khoe miệng toét tới mang tai. Để Tuyên Thiệu làm Thái phó của hấn quả nhiên là một chuyện đúng nhất.

Yến tiệc buổi tối, chủ và khách đều vui vẻ, ít nhất biểu hiện thật rất hài hoà, rất vui vẻ.

Tuyên Thiệu kêu cơ sở ngầm ở các nơi đều nhìn chăm chăm Lý Hữu, bao gồm Cao Khôn cũng không có quên.

Hấn vốn tưởng rằng sau khi Lý Hữu công khai lộ diện thì An Niệm Chi núp trong bóng tối có lẽ sẽ có động tĩnh.

Thế nhưng lần này hấn đã thất vọng.

An Niệm Chi không hành động, không ai liên hệ với Lý Hữu. Ngay cả Cao Khôn làm vườn ở trong ngự hoa phòng cũng chỉ lộ diện ở trước mặt Hoàng đế vài lần, đưa cho nhũ mẫu của Hoàng đế phương thức dưỡng nhan làm đẹp cùng một ít trang sức tinh xảo, thì không có hành động nào khác nữa.

Tất cả dường như phẳng lặng đến bất ngờ.

Lẽ nào An Niệm Chi không còn ở Lâm An?

Lẽ nào độc mà tiểu thái giám muốn vu oan hãm hại Thái tử bị trúng không phải do An Niệm Chi chế ra?

An Niệm Chi không quy án, trong lòng Tuyên Thiệu nhất thời không thể yên bình. Con người An Niệm Chi thâm hiểm độc ác, năm đó hấn cùng Diệp Thừa tướng hợp mưu, sau lại chủ động đưa ra chứng cứ hãm hại Diệp Thừa tướng. Không khó nhìn ra thái độ thật sự của hấn đối với Diệp gia. Hấn đã từng một dạo lợi dụng và hãm hại Yên Vũ, cũng khiến cho trong Tuyên Thiệu hoảng sợ trong lòng.

Một người như vậy lưu lại trên đời này, hơn nữa đang âm thầm rình rập, thật sự khiến người ta không dễ chịu.

Nhưng mãi đến khi Lý Hữu mang theo Mục Thanh Thanh rời khỏi Tuyên phủ, rời khỏi Lâm An cũng không có thấy An Niệm Chi lộ diện.

“Cuối cùng cùng tống đi!” Lục Bình vỗ tay không có chút bụi nào, đứng bên ngoài phòng mà Mục Thanh Thanh từng ở qua, thở dài một tiếng, vừa cười vừa nói.

“Đúng vậy, còn tưởng rằng nàng ta muốn ở lại đến sang năm, cũng may trước tết đã đi!” Tiểu nha hoàn ở bên cạnh cũng le lưỡi một cái theo.

“Được rồi, quét dọn gian phòng này cho thật sạch, đừng lưu lại chút hơi hớm gì của nàng ta, cũng đem đồ trang trí trong phủ ra, trừ tịch* sắp đến rồi! Thiếu phu nhân nói trừ tịch năm nay trong phủ phải tương bình chút!” Lục Bình phân phó nói.

(*trừ tịch: giao thừa)

Mấy tiểu nha hoàn đều vui vẻ trả lời.

Tuyên gia đã bao năm không có trải qua trừ tịch thật lớn rồi?

Mọi khi vừa đến cuối năm, ở Lâm An cho dù là quan viên hay dân chúng đều vô cùng náo nhiệt, mặc quần áo mới, đội nón mới, mọi nhà giăng đèn kết hoa.

Tuy Tuyên gia cũng treo lên lồng đèn đỏ, trang trí các nơi đổi mới hoàn toàn, nhưng bất kể thế nào cũng không quét đi được vẻ một phòng tịch tịch.

Công tử không trải qua trừ tịch ở trong phủ, ngay cả ăn bữa cơm đoàn viên cũng không muốn đến chính viện ăn.

Cho dù Tuyên phu nhân nói sớm với công tử như thế nào, công tử vẫn không trả lời, chỉ nói trước “Để đến lúc đó xem.” Nhưng đến ngày trừ tịch thì Tuyên phu nhân đi khắp nơi cũng tìm không được bóng dáng của công tử.

Nhưng năm nay không phải sợ.

Còn chưa tới trừ tịch, công tử đã ở góc trong phủ mỗi ngày, canh giữ bên cạnh thiếu phu nhân, nhìn thiếu phu nhân bận rộn trong ngoài ngoài, thỉnh thoảng sẽ đến ngăn thiếu phu nhân ngồi xuống nghỉ ngơi một chút.

Trông thấy thiếu phu nhân muốn cắt một giấy hoa dán cửa liền khẩn trương giật lấy cây kéo. Công tử tự mình làm, nói là sợ thiếu phu nhân không cẩn thận làm tay bị thương.

Nhưng chữ “Phúc” mà công tử cắt ra, thiếu phu nhân nói làm sao cũng không thể dán lên cửa được, thật sự hơi quá khó coi.

Cuối cùng vẫn là Lục Bình cắt chữ “Hỷ”, đem dán ở khắp nơi, đẹp vô cùng.

Trên dưới trong Tuyên phủ cuối cùng tràn đầy hương vị tết.

Cuối cùng thiếu phu nhân khuyên Tuyên Thiệu để cho nàng tự mình cắt ba chữ “Phúc Lộc Thọ” thật lớn, vây quanh ba chữ “Phúc Lộc Thọ” còn có hoa văn chim khách trên cành, em bé ôm cá, cá vượt Long môn, lão ông hiến đào mừng thọ. Giấy hoa dán tường thật to, đẹp vô cùng, một đám tiểu nha hoàn nhìn giấy đỏ thắm bay lượn theo cây kéo trong đôi tay linh hoạt khéo léo của thiếu phu nhân, mắt không chớp.

“Tay của thiếu phu nhân thật khéo! Thật sự là tiên nữ trên trời giáng trần á!” Linh Nhi được mặc toàn thân đồ rực, quần hai búi tóc nho nhỏ, trên búi tóc buộc hai dây lụa đỏ thắm, giống y chang một tiểu phúc oa*.

(*link tham khảo hình: g01.a.alicdn.com/kf/HTB1LssRKXXXXXahXVXXq6xXFXXG/2016-Year-of-the-Monkey-perspective-Jintongyunv-Fuwa-door-stickers-window-stickers-New-Year-festive-decorations.jpg)

Có lẽ sống ở Tuyên phủ rất tốt, ăn cũng tốt, Linh Nhi không còn xanh xao vàng vọt giống như trước đây nữa. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn cũng có chút thịt, sắc da cũng đẹp ra không ít, đôi mắt to trong veo như nước càng toát ra vẻ linh hoạt.

Tuyên Thiệu sờ sờ đầu Linh Nhi, nói: “Thiếu phu nhân là tiên nữ, vậy ta là gì?”

Linh Nhi nhìn Tuyên Thiệu, chớp chớp đôi mắt to, cười híp mắt nói: “Công tử là tiên đồng, vừa khéo là cùng một đôi với tiên nữ!”

Một phòng nha hoàn đều bị giọng trẻ con ngây thơ của nó làm cho nở nụ cười.

Nha hoàn trong viện của Tuyên Thiệu đa số đều sợ Tuyên Thiệu. Đối với người ngoài hẳn luôn làm mặt lạnh, không nói cười tùy tiện.

Nhưng Linh Nhi không sợ hẳn. Có lẽ là nhiều lần thấy hẳn dịu dàng đối với thiếu phu nhân ở mọi nơi, chỉ cảm thấy công tử và thiếu phu nhân đều là người tốt nhất ở trên đời này, cũng là người đẹp nhất!

Yên Vũ ngồi hồi lâu, mới cắt xong giấy hoa dán tường to lớn kia, sai Lục Bình mang đi trang trí. Nàng và Tuyên Thiệu tự đi đến chính viện tặng cho phụ thân mẫu thân.

Tặng giấy hoa dán cửa chỉ là thứ nhất.

Thứ hai là Yên Vũ muốn nói với phụ thân mẫu thân, trừ tịch năm nay nàng và Tuyên Thiệu muốn tới chính viện đón năm mới.

Nếu hiềm khích hiểu lầm giữa cha con đã hoá giải hết, mặc dù bức tường giữa hai viện còn chưa có dỡ xuống nhưng bây giờ cũng chân chân chính chính là người một nhà.

Cho dù trước kia như thế nào, sau này đều muốn cùng nhau sống thật tốt.

Tuyên Văn Bình và Tuyên phu nhân chỉ có Tuyên Thiệu là con trai một. Bọn họ không đến đón năm mới với cha mẹ cũng thật không nói được.

Từng là kẻ thù, hôm nay là người một nhà, hoà hoà thuận thuận vui vẻ đón chào, ngồi chung với nhau như thế.

Điều này lúc trước ai cũng chưa từng nghĩ tới.

142. Chương 143: Có Thích Khách

Đêm trừ tịch.

Tuyên Thiệu cả ngày toàn thân áo đen cũng bị Yên Vũ ép mặc một bộ đồ chót thích hợp với ngày hội.

Màu sắc rực rỡ khác thường làm rạng lên vẻ khôi ngô tuấn tú của Tuyên Thiệu.

Một đôi mắt đen như mực nổi bật lên dưới quần áo đồ chót, càng đen đến loá mắt.

Tuyên phu nhân nhìn con trai và con dâu ngồi vây quanh ở trước bàn, suýt chút nữa rơi nước mắt.

Không phải là bà ta không có nghĩ tới tình cảnh này, nhưng vì sau khi Tuyên Thiệu ở sau lưng bọn họ cứng rắn cưới Yên Vũ vào cửa thì bà đã chặt đứt ý nghĩ này.

Sau khi Yên Vũ đầu độc Tuyên đại nhân thì bà càng không bao giờ hy vọng xa vời nữa.

Nhưng không ngờ ông trời thật nhân hậu, sau khi lấy đi thứ gì của người, chỉ cần người còn chưa hết hi vọng, chỉ cần người còn có lòng khoan dung, chỉ cần người còn có kiên nhẫn thì ông trời nhất định sẽ đền bù cho người càng nhiều thứ tốt hơn. Đền bù cho người thứ người muốn nhưng vẫn không có được.

Chẳng phải thứ bà muốn thấy nhất là người một nhà hoà hoà thuận thuận ở cùng một chỗ với nhau sao?

“Yên Vũ.” Cơm tất niên đã dọn lên bàn, mọi người còn chưa động đũa, Tuyên phu nhân mở miệng trước.

Yên Vũ lập tức ngồi ngay lại. “Mẫu thân, con đây.”

“Không có việc gì, con đừng khẩn trương. Giấy hoa mà con cắt, ta và lão gia đều rất thích. Chỉ là giấy hoa quá lớn, dán trên cửa sổ có hơi lãng phí.” Tuyên phu nhân nói, khoát tay một cái.

Lúc giấy hoa đưa tới thì được nha hoàn ở bên cạnh nhận lấy.

Lúc đó Tuyên phu nhân và Tuyên đại nhân cũng không có nhìn.

Sau khi Yên Vũ và Tuyên Thiệu về thì bọn họ mới mở ra xem.

Tuyên đại nhân liền khen không dứt miệng.

Nha hoàn hầu hạ ở bên cạnh nhìn thấy Tuyên phu nhân ra dấu tay, liền mang ra từ trong phòng một khung tranh được dán trang trí.

Yên Vũ nghiêng mặt nhìn.

Đúng là “Phúc Lộc Thọ” mà nàng đã cắt. Tuyên phu nhân dán trang trí “Phúc Lộc Thọ” thật khéo.

“Treo ở trong phòng này đi, có thể thường xuyên nhìn thấy, nhìn cũng vui vẻ đẹp mắt!” Tuyên phu nhân chỉ vào phía bắc bức tường, chỗ treo những bút tích gốc, nói.

“Vây, vậy sao được.” Yên Vũ tức khắc hơi đỏ mặt.

“Không tệ, tốt nhất nên có dáng vẻ vui mừng.” Tuyên đại nhân cũng gật đầu, không chút do dự bảo người lấy xuống bút tích gốc.

Tuyên Thiệu nhẹ cầm tay Yên Vũ ở dưới gầm bàn.

“Ta thấy cũng đẹp lắm.” Tuyên Thiệu thản nhiên mở miệng.

Nhìn thấy bức dán trang trí “Phúc Lộc Thọ” được treo trên tường có chút không hợp với phong cách trang trọng của phòng chính, nhưng lại nhìn thuận mắt sao đó. Trong lòng Yên Vũ nhất thời ấm áp như mùa xuân tháng ba.

“Được rồi, dùng bữa đi.” Tuyên đại nhân gật đầu cười, cầm đĩa lên.

Một bữa ăn tối chỉ nghe thấy tiếng mọi người động đũa cùng với tiếng bọn nha hoàn ở bên cạnh chia thức ăn.

Hai cha con thừa dịp hăng hái cao còn đối ẩm mấy chén.

Tuyên phu nhân vui vẻ cũng uống mấy chén rượu trái cây.

Yên Vũ mang thai nên không đụng đến rượu.

Nhưng điều này cũng không ảnh hưởng chút nào đến sự vui vẻ đã lâu không thấy của người một nhà tề tụ một phòng cùng ăn cơm tất niên, đều rất hạnh phúc.

Yên Vũ và Tuyên Thiệu vốn dự định đón giao thừa với cha mẹ, nhưng Tuyên phu nhân thấy Yên Vũ hai tay cầm trái quýt, len lén ngủ gà ngủ gật.

Phụ nữ mang thai vốn hay ngủ, bà là người từng trải, sao mà không biết.

Liền nhất định bảo con trai đưa vợ trở về viện của bọn họ.

Yên Vũ đi về, nửa dựa trên cánh tay Tuyên Thiệu, khoé miệng tràn ra nụ cười nhạt.

“Như thế này thật tốt, thật không nghĩ tới đời thiếp còn có thể trải qua như vậy.”

Hắn nghe thấy lời nói khê của nàng, nửa đau lòng, nửa vui mừng.

“Tám chín năm đều chưa từng trải qua một giao thừa giống như vậy...” Nàng lại khê thở dài một tiếng, càng ôm chặt cánh tay hắn.

Hắn thì tại sao tám chín năm chưa từng có một cái tết nào thật tốt...

“Nhưng bây giờ thật tốt, đúng không?”

Nàng bỗng nghiêng mặt nhìn Tuyên Thiệu.

Tuyên Thiệu giơ tay quệt qua sống mũi thẳng của nàng. “Được, sang năm càng náo nhiệt. Tuyên phủ vẫn còn quá ít người, đợi con sinh ra, chúng ta vẫn phải cố gắng nhiều.”

Yên Vũ ngẩn ra, ngẫm nghĩ ý trong lời nói của Tuyên Thiệu.

Lập tức đỏ mặt, giận dữ giậm chân. “Người ta nói chuyện đằng hoàng với chàng, chàng nói đi đâu vậy chứ?”

“Hả? Chẳng phải ta đang nói chuyện đằng hoàng sao? Ta nói chuyện đứng đắn mà, phu nhân chớ coi là chuyện nhỏ!” Tuyên Thiệu nghiêm trang.

Trên mặt Yên Vũ nóng lên, bàn tay trắng như phấn đầm trên cánh tay hần. “Sao chàng không đứng đắn vậy?”

Tuyên Thiệu nhướn mày. “Đây là khen ngợi à?”

Yên Vũ: “Vâng...”

Trên dưới Tuyên gia đều đắm chìm trong niềm vui mừng năm mới, chủ yếu là vì năm này thật sự đã lâu không thấy.

Thậm chí có những người hầu còn cảm thán khi không có ai, rõ ràng hàng năm đều trang hoàng như vậy, sao năm nay lại hết sức khác biệt thế?

Hàng năm đều giăng đèn kết hoa, nhưng chủ tử không có vẻ mặt tươi cười. Chủ tử không có sắc mặt tốt, kẻ hầu nào dám cười.

Năm nay bất kể đi đến bên ngoài phòng đều có thể nghe được tiếng cười vui vẻ truyền ra từ trong phòng, chẳng phải là khác kêu i chúng thần, để cho sao?

Những năm qua, cuối năm ở Thiên triều long trọng nhất chính là tết Nguyên Tiêu.

Tết năm nay Hoàng thượng không có mở tiệc chiêu đãi chúng thần, để các thần tử ở nhà vui vầy với gia đình.

Tết Nguyên Tiêu trước, Hoàng đế mở tiệc chiêu đãi chúng thần, quân thần cùng vui đến giờ cuối.

Tết Nguyên Tiêu này, dường như Hoàng đế đặc biệt coi trọng. Trước đó vài ngày đã bắt đầu kêu người bắt tay vào chuẩn bị, còn cho truyền Tuyên Thiệu vẫn đang trong thời gian nghỉ phép vào cung, điều động toàn bộ người của Hoàng thành ti. Để tết Nguyên Tiêu được nhộn nhịp.

Quần thần đều ngửi ra chút vẻ khác lạ.

Tết Nguyên Tiêu năm nay dường như có sắp xếp đặc biệt gì đó? Có vẻ như ngoài những chuyện của mừng tết ra, phải đây là sự kiện chính?

Bây giờ Nhị hoàng tử còn bị giam giữ trong viện của hoàng tử, chỉ có hôm trừ tịch Thục phi được cho phép vào viện của hoàng tử. Hai mẹ con gặp mặt một lần, cùng nhau dùng bữa tối, coi như là đón năm mới.

Nhưng Chu Tuyền biết, Nhị hoàng tử đã ôm cổ Thục phi nường nường khóc lớn một hồi.

Đừng thấy Nhị hoàng tử cả ngày ra dáng vẻ người lớn, nổi cơn độc ác có đôi khi ngay cả người lớn cũng không sánh bằng, nhưng ở trước mặt Thục phi nường nường, hẳn thật đúng là một đứa bé, không che giấu chút nào.

Thục phi an ủi một lúc lâu.

Nhị hoàng tử thế mới biết trong khoảng thời gian này Thục phi cũng gần như bị giam lỏng ở trong cung, ngay cả mặt Hoàng thượng cũng không thấy được.

Hoàng hậu có vẻ như không hề làm gì cả, nhưng cũng nhìn chăm chăm Thục phi rất chặt. Trừ tịch này, nếu không phải Hoàng thượng đã mở miệng, e là bà ta vẫn không thể tới gặp con trai của mình.

Hai mẹ con nói chuyện một hồi lâu.

Mãi đến khi pháo hoa trong cung đều đã bắn xong, giới nghiêm đêm trừ tịch được đổi thành giờ tỵ, lúc này cũng cách giờ giới nghiêm không xa, Thục phi mới lưu luyến bịn rịn rời khỏi viện hoàng tử.

“Hoàng nhi đừng sợ, chưa đến cuối cùng thì mẫu phi sẽ không bỏ qua giành giật cho con một trận.” Trước khi đi, Thục phi nói một câu cuối cùng với Nhị hoàng tử.

Những lời này rất cuộc khuyên được Nhị hoàng tử ngừng khóc.

Gia yến trừ tịch không có chuyện của Nhị hoàng tử.

Yến tiệc quân thần của tết Nguyên Tiêu này Hoàng đế cũng đặc biệt khai ân, cho phép Nhị hoàng tử tới.

Chỗ của Nhị hoàng tử được đặt ở vị trí thứ nhất dưới Thái tử.

Thục phi hiếm khi cũng ở trong nhóm này.

Hoàng thượng mang theo gia quyến tham dự, dĩ nhiên cũng ra lệnh cho quần thần đều mang theo gia quyến.

Yên Vũ vốn không muốn đi, nhưng bây giờ nàng mang thai đã đầy ba tháng, mẫu thân không tham dự, nàng cũng không đi, Tuyên gia không có một chủ mẫu đến dự thì cũng không tiện.

Bây giờ Tô Văn Châu đã mất, nàng vốn muốn mang Lục Bình đi.

Nhưng Linh Nhi xé chiều ngày mười bốn đã bắt đầu mất mong đợi nhìn nàng, chốc lát lại hỏi một câu. “Thiếu phu nhân, trong cung như thế nào ạ?”, “Thiếu phu nhân, có phải trong cung vô cùng đẹp không?”, “Thiếu phu nhân, cái đĩa ở trong cung đều làm bằng vàng bạc hả?”, “Thiếu phu nhân, Thiên tử ăn cái gì? Cũng là các loại lương thực ngũ cốc ư?”, “Thiếu phu nhân...”

Mấy câu hỏi này con bé đã hỏi liên tục từ mười bốn đến mười lăm buổi tối.

Yên Vũ nhìn đôi mắt to long lanh của con bé, cuối cùng không đành lòng, nói với Tuyên Thiệu: “Không thì để cho Linh Nhi đi cùng thiếp nhé? Mặc dù nó còn nhỏ nhưng cũng là một đứa hiếu quy củ.”

Linh Nhi gần như nhảy dựng lên, mắt trông mong nhìn Tuyên Thiệu.

Tuyên Thiệu bất đắc dĩ cười. “Thôi thôi, dẫn con bé theo đi.”

Linh Nhi lúc này mới vui mừng nhảy cẫng lên, bịt miệng, không để cho mình làm trò trước mặt chủ tử, vui mừng hơn hở hiện ra. Thiếu phu nhân vừa khen nó là một đứa hiếu quy củ, nó cũng không thể để cho thiếu phu nhân thất vọng.

Yến tiệc tết Nguyên Tiêu được bày ở ngự hoa viên.

Thời tiết ngày hôm đó tốt, mặc dù ở trong ngự hoa viên nhưng cũng không lạnh.

Cung nữ, mệnh phụ quần là áo lượt qua lại như con thoi trong bữa tiệc. Các đại thần bắt chuyện nói cười với nhau.

Bỗng có công công cao giọng. “Hoàng thượng giá lâm...”

Toàn bộ yến tiệc trong ngự hoa viên yên tĩnh lại, chỉ nghe thấy mọi người loạt xoạt, hoặc vén bào quỳ xuống, hoặc uyển chuyển nhún người, hô lớn tiếng “Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế”.

Địa vị của Tuyên Thiệu rất cao, hẳn vẫn không có quỳ, lúc này đang đón ánh mắt nhìn lại của Hoàng thượng.

Nếu bây giờ có người ngẩng đầu, chắc chắn sẽ nhìn thấy Hoàng thượng gật đầu với hắn.

Bấy giờ Tuyên Thiệu mới cúi đầu.

“Bình thân... Tết Nguyên Tiêu, chúng ái khanh không cần giữ lễ.” Hoàng thượng cười nói.

Lại là tiếng đứng dậy.

Linh Nhi nhỏ bé đứng ở bên cạnh Yên Vũ, không chớp mắt.

Nhìn trang phục của nó đoán được là tỷ nữ của Yên Vũ, mặc dù hơi ngạc nhiên vì sao Yên Vũ lại mang theo tỷ nữ nhỏ như vậy tiến cung, nhưng e ngại thân phận của Tuyên Thiệu nên không có người nào dám nhiều chuyện hỏi.

Ban đầu Linh Nhi rất khẩn trương, cúi thấp đầu không dám nhìn loạn xung quanh.

Sau đó lá gan dần dần lớn hơn, một hồi thì nhìn đèn lưu ly treo trên không trong ngự hoa viên, một hồi thì nhìn chén bát tinh xảo ở trên bàn, một hồi thì nhìn quần áo mỏng manh của các cung nữ, một hồi thì ngửi các mùi thơm đan xen vào một chỗ.

Lúc lòng hiếu kỳ đã được thoả mãn thì nó lại bắt đầu không tự chủ muốn phân biệt nơi phát ra mỗi mùi thơm từ trong hỗn hợp mùi đan xen với nhau này.

Mỗi khi phân biệt ra được một loại, nó duỗi ra một ngón tay ở trong tay áo.

“Linh Nhi, đói bụng rồi ư?” Yên Vũ nghiêng mặt hỏi.

Nàng biết Linh Nhi chỉ lo vui mừng, trước khi ra phủ cũng chưa có ăn cái gì.

Nhưng nàng có kinh nghiệm, yến hội trong cung như thế này hơn phân nửa là ăn không đủ no, nên đã ở trên xe ngựa ăn mấy miếng điểm tâm. Lúc này bụng cũng hơi đói, thế nhưng Linh Nhi đứng ở bên cạnh không có cơ hội ăn cái gì, nếu như nó đói bụng, mình cũng lén kín áo đưa cho nó một ít thức ăn.

Nhưng cái đầu nhỏ của Linh Nhi lắc lắc. “Chủ tử, nô tỳ không đói bụng.”

Hai chủ tử đang lặng lẽ nói chuyện.

Một cung nữ đang bưng khay đi tới trước mặt Tuyên Thiệu và Yên Vũ, nửa hạ người xuống, nói: “Đây là cháo thập cẩm Hoàng hậu nương nương ban cho. Nương nương nói hôm nay đều là thức ăn nguội, thấy thiếu phu nhân có lẽ là có thai, thức ăn nguội tổn hại cho sức khoẻ, ăn chút cháo thập cẩm này cũng có thể khiến cho trong người ấm áp.”

Yên Vũ nghe vậy nhìn về phía Hoàng hậu nương nương đang ngồi bên cạnh Hoàng đế.

Thấy Hoàng hậu nương nương đang nhìn về phía nàng gật đầu mỉm cười.

Yên Vũ hơi khom người một chút với hoàng hậu.

Ngự hoa viên hơi lạnh, bây giờ nàng đói bụng rất nhanh, quả thật muốn ăn một chút gì.

Cung nữ kia để cháo thập cẩm trong khay xuống, liền lặng lẽ lui ra.

Yên Vũ chạm đến cái chén, cầm lấy muống, múc một muống cháo, đang tính đưa vào trong miệng.

Bỗng nhiên bị một cái tay nhỏ đè lại. “Chủ tử!”

Linh Nhi nhíu mày nhìn chằm chằm chén cháo kia.

“Làm sao vậy?” Yên Vũ thấy sắc mặt con bé khẩn trương, cũng khẩn trương theo.

“Mùi của cháo này không đúng!” Linh Nhi thấp giọng nói.

Yên Vũ biết khứu giác con bé nhạy bén, cúi đầu khẽ ngửi một cái. Nàng chỉ ngửi được mùi ngọt của cháo thập cẩm, không có ngửi được mùi gì khác, nhưng cũng không dám khinh thường. Nhanh chóng bỏ cái muống trong tay xuống.

“Sao không đúng?”

Đầu chân mày Linh Nhi cau chặt. “Trong này có bỏ thêm thuốc, con có thể phân biệt ra được vị thuốc đông y, nhưng con không biết thuốc này dùng làm gì. Lộ đại nhân còn chưa có dạy con cái này. Không biết là bổ thân thể hay là làm hại, dù sao cũng không phải là cháo không, là có bỏ thêm đồ.”

Linh Nhi vừa nói vừa muốn giơ ngón tay lên cắn, nhưng nghĩ tới đây là trong cung liền nhịn động tác theo thói quen này.

Yên Vũ nghe vậy liền không hề đụng đến cháo.

Bất kể là bổ thân hay gì khác, cứ cẩn thận vẫn tốt hơn. Trong cung nhiều người, khó lòng phòng bị, cũng không thể tin chắc cung nữ vừa rồi nhất định là người bên cạnh hoàng hậu.

Yên Vũ hơi liếc nhìn về phía Hoàng hậu ngồi bên trên.

Lại thấy Hoàng hậu đang nâng chung uống rượu, cũng không nhìn nàng.

Mặc dù hoàng hậu không có lòng hại nàng, nhưng khó tránh được có người sẽ gây trở ngại từ trong.

Cháo này, từ trong nồi đến bày ở trên bàn, không biết phải trải qua tay của bao nhiêu người. Cẩn thận mọi nơi cũng khó tránh khỏi có chỗ sơ hở.

Nàng cũng cảm thấy lần cung yến này bầu không khí khác.

Giữa Thục phi và Hoàng hậu dường như có vẻ ngượng ngịu.

Bên kia, Thái tử và Nhị hoàng tử mặc dù có nói cười nhưng vẻ mặt của hai người nhìn qua cũng không tự nhiên.

Dưới yến tiệc vui mừng này là mạch nước ngầm sóng trào mãnh liệt.

“Phát hiện cái gì?” Tuyên Thiệu thấy nàng quan sát bốn phía, kè vào tai nàng hỏi.

“Hôm nay có phải Hoàng thượng an bài gì không, thiếp nghe thấy tiếng thật nhiều thị vệ tự âm thầm bố trí.” Yên Vũ cũng giảm thấp âm thanh nói.

Tuyên Thiệu khẽ gật đầu, nhưng không nhiều lời.

Yên Vũ đề cao cảnh giác.

Bỗng nhiên nghe thấy hình như từ chỗ rất xa truyền đến một lời nói thầm thì rất khẽ. “Đều chuẩn bị xong rồi?”

“Vâng, Trần Vũ bên cạnh Hoàng thượng là người của ta, trên người hắn giấu hai thánh chỉ, chỉ cần Hoàng thượng...”

“Tốt.” Người nọ cắt đứt lời của người còn lại.

Tiếng thầm thì kia như vô hình tiêu mất ở trong tai của Yên Vũ.

Mất Yên Vũ trường lớn, lần đầu tiên trong đời nàng hoài nghi lỗi tai của mình, hoài nghi thánh lực của mình.

Hai người nói chuyện vừa rồi, một giọng là của Cao Khôn, mà người cắt ngang lời của Cao Khôn, giọng giống như... giống như của An Niệm Chi!

An Niệm Chi ở trong cung?

Làm sao An Niệm Chi có thể sau khi ngã xuống vách núi thì lại xâm nhập vào trong cung?

An Niệm Chi biết thay đổi giọng nói. Khi hắn khoác áo choàng đỏ, với thân phận Các chủ Toàn Cơ các xuất hiện ở trước mặt nàng, cho tới bây giờ nàng chưa từng nghi ngờ Các chủ Toàn Cơ các chính là An Niệm Chi.

Bởi vì giọng của hai người không giống nhau một chút nào.

Giọng của An Niệm Chi rất êm dịu, rất trầm. Giọng của Các chủ Toàn Cơ các thì khàn khàn khó nghe, như cửa mài trên gỗ.

Nhưng sau đó chân tướng từ từ bị vạch trần thì nàng mới biết, té ra giọng nói của một người có thể nguy trang khác như vậy.

Vừa rồi tiếng nói chuyện truyền tới xa như vậy cũng là tiếng chưa được nguy trang của An Niệm Chi.

Hắn và Cao Khôn dự định làm gì?

Lời chưa nói hết của Cao Khôn là gì?

Chỉ cần Hoàng thượng... Chỉ cần Hoàng thượng thế nào? Bọn họ liền dự định thế nào?

Cao Khôn nói, Trần Vũ bên cạnh Hoàng thượng là người của hắn?

Yên Vũ biết lúc này không phải là lúc nghi ngờ thánh lực của mình. Nàng kéo ống tay áo của Tuyên Thiệu, để Tuyên Thiệu kê tai qua. “Trần Vũ là ai?”

Tuyên Thiệu kinh ngạc nhìn nàng một cái. “Trần Vũ là thái giám tổng quản bên cạnh Hoàng thượng bây giờ.”

Nói xong, Tuyên Thiệu còn nâng mắt liếc về phía ghế trên. “Nhìn thấy không, cái tên mặt mũi trắng nõn, mày liễu, dưới mắt có một nốt ruồi, đó là Trần Vũ.”

Yên Vũ giật mình trong lòng, thật còn có người như vậy!

Thái giám tổng quản bên cạnh Hoàng thượng, vừa khéo tất cả đều là người mặt mày đẹp vẻ nữ tính. Cao Khôn trước kia cũng vậy, bây giờ mặc dù Trần Vũ có chỗ thua kém hơn Cao Khôn, nhưng cũng coi là phong thái trên trung bình.

“Sao hỏi đến hần?” Tuyên Thiệu hỏi.

Yên Vũ nhú mày. “Thiếp vừa nghe được hình như là giọng của An Niệm Chi, nhưng thiếp không dám chắc chắn. An Niệm Chi và Cao Khôn hình như đang mưu tính cái gì, Cao Khôn nói Trần Vũ là người của hần.”

Nhưng Hoàng đế lại mở miệng vào lúc này: “Hôm nay là tết Nguyên Tiêu, ngoại trừ mời các vị ái khanh đến đây, quân thần chúng ta cùng vui vẻ, trẫm còn có một chuyện muốn tuyên bố.”

Xung quanh lập tức yên tĩnh lại.

“Trẫm tuổi đã lớn, hơn nữa ngày càng cảm thấy trên đạo học có vẻ đột phá...”

Lời của Hoàng đế còn chưa dứt, trong sự hoàn toàn yên tĩnh của người bên dưới, lỗ tai Yên Vũ lại bắt được tiếng xé gió nho nhỏ.

Giống như là có ám khí nhỏ bé bén nhọn xé không mà tới.

“Có ám khí! Có thích khách!” Yên Vũ bỗng nhiên thét lớn một tiếng.

143. Chương 144: Có Thích Khách 2

Thị vệ núp ở một nơi bí mật gần đó lập tức bảo vệ Hoàng đế vào chính giữa.

Lấy thân thể làm khiên thịt, bốn phía chặt chẽ.

Chỉ thấy cung nữ quỳ rót rượu trước ngự án của Hoàng đế như là bị cái gì bắn trúng, bỗng kêu thảm một tiếng, ngã xuống đất không dậy nổi.

Không nhìn thấy kẻ địch, thậm chí không nhìn thấy ám khí, lại thấy cung nữ ngã xuống đất bất tỉnh nhân sự, thất khiếu chảy ra máu đen.

Hiện trường lập tức rối loạn.

Hoàng hậu và Thục phi cũng bị dọa sợ, đứng lên từ chỗ của mình, vọt về phía Hoàng đế, giống như là muốn tìm bảo vệ.

“Bảo vệ Hoàng thượng và Thái tử rời đi!” Tuyên Thiệu cao giọng phân phó.

Các đại thần sợ đến mặt trắng bệch, nhưng coi như bình tĩnh. Bọn cung nữ đã sợ đến xụi lơ trên đất, liên tục thét lớn.

Tuyên Thiệu sai người lục soát khắp nơi.

Nhưng hần lại không dám rời khỏi Yên Vũ nửa bước.

Nếu quả thật An Niệm Chi đã trở lại, vậy hần muốn giết cũng không chỉ Hoàng đế. Bên cạnh Hoàng đế có đông đảo thị vệ, Yên Vũ cần hần bảo vệ hơn hết so với bất cứ người nào.

Hoàng đế sớm định ra đêm nay ban bố chiếu thư nhường ngôi cho Thái tử.

Hần cũng liệu được đêm nay có thể sẽ không thái bình, không ngờ rằng còn để cho An Niệm Chi chui kẽ hở.

Hần theo đại thần trà trộn vào cung đêm nay hay là vẫn luôn trốn ở trong cung?

Hắn không thể dùng khuôn mặt từng nguy trang thành An Niệm Chi, bây giờ mặt mũi thật của hắn lại là như thế nào?

“Phong toả cửa cung, bất cứ kẻ nào cũng không được ra vào!” Tuyên Thiệu vừa kêu người giữ gìn trật tự trong yến tiệc, vừa ra lệnh.

Lúc này lại chợt nghe hướng Hoàng đế đã được hộ tống rời khỏi ngự hoa viên truyền đến một loạt tiếng kêu sợ hãi.

“Chuyện gì xảy ra?” Tuyên Thiệu lớn tiếng quát hỏi.

“Bẩm công tử, Thục phi nương nương muốn ám sát Hoàng thượng!” Lập tức có thị vệ chạy tới bẩm báo.

Lập tức tình hình càng thêm hỗn loạn.

Tuyên Thiệu muốn đi xem, nhưng lại không yên lòng Yên Vũ.

“Thiếp đi cùng chàng.” Yên Vũ nắm tay hắn, nói.

Tuyên Thiệu gật đầu. Đêm nay hắn nhất định sẽ không để Yên Vũ rời khỏi tầm mắt của hắn.

Hai người đi ra ngự hoa viên, Linh Nhi nhỏ nhỏ vẫn theo phía sau.

Thị vệ dính máu của Thục phi nương nương đang té nằm ở trên đường, trên người bị trường mâu của thị vệ đâm ra vài lỗ máu.

Nhị hoàng tử ở bên cạnh khóc đến lạc giọng kiệt lực, bị thị vệ kèm chế, không áp sát lên trước được.

Hoàng đế, Hoàng hậu, Thái tử được mọi người bao vây ở chính giữa. Sắc mặt Hoàng đế tái nhợt, Hoàng hậu cũng mặt trắng bệch.

“Mẫu phi, sao người ngu như vậy...” Nhị hoàng tử vừa khóc vừa gọi, đâm đá thị vệ đang kèm chế hắn.

Yên Vũ thấy Trần Vũ thừa dịp loạn còn lẫn trong đám người.

Tuyên Thiệu cũng nhìn thấy hắn, ra lệnh: “Bắt Trần Vũ lại, hộ tống Hoàng thượng. Những người còn lại trốn nã Cao Khôn cùng thích khách.”

Trần Vũ sững sờ, không ngờ Tuyên Thiệu lại đột nhiên điểm tên của hắn, la lớn: “Nô tài bị oan a, Hoàng thượng, Tuyên công tử, nô tài bị oan a! Nô tài không có làm cái gì cả!”

“Thiệu nhi, Trần Vũ này... Còn có Cao Khôn...” Hoàng đế cũng hơi do dự vài phần.

“Hoàng thượng cho phép thần giải thích với người sau.” Tuyên Thiệu chấp tay nói. “Bây giờ sự an nguy của thánh thượng làm trọng.”

“Phụ hoàng, người nghe lời Thái phó trước đi!” Thái tử vội khuyên nhủ, hắn không thể chờ được muốn rời khỏi cái chỗ này.

Mới vừa rồi chỉ thiếu một chút, chỉ thiếu một chút là phụ hoàng sẽ tuyên bố!

Thái tử vừa giận vừa vội ở trong lòng, nhưng cũng biết lúc này sự an nguy là quan trọng nhất.

Hoàng đế nhìn Trần Vũ bị thị vệ giải xuống dưới, cuối cùng lắc đầu, dưới vòng vây bảo vệ của bọn thị vệ, rời đi trước.

“Hồi bẩm công tử, không biết tung tích của Cao Khôn, cũng không tra ra được thích khách.” Thị vệ Hoàng thành ti tiến lên bẩm báo.

“Cửa cung đã phong toả, bọn chúng không chuồn ra được, lục soát kỹ cho ta!” Tuyên Thiệu lạnh giọng phân phó.

“Tuyên công tử, người không thể nhốt tất cả mọi người ở chỗ này. Trong cung xảy ra chuyện, người phải thả chúng ta đi...”

Tuyên Thiệu trở lại ngự hoa viên, nghe được một số đại thần đã bắt đầu phản nản.

Tuyên Văn Bình vừa rời chỗ, đúng vào lúc này trở lại, ông ta gật gật đầu nói với Tuyên Thiệu: “Chỗ này có cha rồi, con dẫn người đi tìm thích khách đi!”

Nhưng Tuyên Thiệu cầm tay của Yên Vũ. Hắn đi tìm thích khách nhưng cũng không có khả năng mang theo Yên Vũ bên mình. Bây giờ để Yên Vũ lại? Thích khách có thể trà trộn trong ngự hoa viên, chưa rời khỏi hay không?

Yên Vũ cầm ngược lại tay hắn, kề vào tai hắn nói: “Tìm thích khách quan trọng hơn. Thiếp đứng ở bên cạnh phụ thân, không sao đâu.”

Tuyên Văn Bình thấy vẻ mặt của con trai, ho nhẹ một tiếng, nói: “Cha ở đây, để Yên Vũ lại con còn chưa yên tâm sao?”

“Con không có.” Tuyên Thiệu chấp tay, lại liếc nhìn Yên Vũ, lúc này mới dẫn người rời đi.

Yên Vũ ngồi xuống ở một bên.

Tuyên Văn Bình nói tình hình để trấn an các đại thần, cũng không thiếu thị vệ Hoàng thành ti vẫn kiểm tra trong ngự hoa viên.

Yên Vũ siết tay của Linh Nhi, một mặt để ý đến những động tĩnh nhỏ nhất ở mọi nơi, một mặt nhỏ giọng hỏi: “Linh Nhi sợ không?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Linh Nhi đã trắng bệch, nhưng thần sắc trong mắt coi như trấn định. “Sợ, hoàng cung đẹp thế, nhưng quá nguy hiểm, sau này Linh Nhi cũng không tới nữa!”

Yên Vũ gật đầu. “Đúng, hoàng cung từ trước đến nay chính là nơi ăn thịt người.”

Nàng lắng tai nghe khắp mọi nơi, thật ra trong lòng đại khái kết luận lúc này thích khách đã không có ở trong ngự hoa viên.

Cung nữ bị ám khí nhỏ như kim may bắn trúng kia lúc này vẫn nằm ở trước ngự án, còn chưa có người để ý thu dọn thi thể của nàng ta.

Yên Vũ muốn đứng lên đi xem cung nữ bị trúng ám khí một chút, nhưng Linh Nhi siết chặt tay và ống tay áo của nàng, mắt hoàn toàn không có can đảm nhìn về phía cung nữ kia. Nàng khẽ thở dài một tiếng, cũng đành phải thôi. Chỉ thuận tiện nhìn biết ám khí một chút, không hiểu về độc, ngược lại nhìn cũng không được gì.

Dưới trấn an đe dọa của Tuyên Văn Bình, các đại thần bị bao vây không được rời khỏi ngự hoa viên mới vừa bắt đầu dần ổn định lại tâm tình.

Nhưng theo thời gian trôi qua, phiền não bất an trong lòng mọi người cũng ngày càng nhiều.

Công việc lòng bất của Hoàng thành ti lại không hề tiến triển.

Yên Vũ cũng có chút ngồi không yên, không biết Tuyên Thiệu có tìm được An Niệm Chi không? Có bắt được Cao Khôn không? Nàng ngồi lâu, thất lưng cũng hơi mỏi rồi.

Nàng vỗ vỗ tay Linh Nhi, nói: “Ta muốn đi xem cung nữ kia, người đi không?”

Linh Nhi nghiêng mặt sang bên, liếc mắt nhìn cung nữ ngã trên đất, lập tức nhanh chóng dời mắt đi, lắc đầu nói: “Không nên đi, trên người nàng ta có mùi khó ngửi, mùi người chết, không nên đi.”

Yên Vũ chỉ ngửi được mùi hoa nhàn nhạt trong ngự hoa viên, mùi thức ăn và rượu thịt của yến tiệc, còn mùi người chết trong miệng Linh Nhi thì nàng không ngửi được một chút nào.

“Vậy người ở đây chờ ta, ta đi xem một chút sẽ trở lại, ngồi lâu hơi mỏi.” Yên Vũ rút ống tay áo ra khỏi bàn tay nhỏ của con bé.

Linh Nhi sợ hãi nhìn nàng, trong hai mắt to linh động lập tức đầy hoảng hốt lo sợ.

“Đừng sợ, Tuyên đại nhân ở đây, còn có nhiều thị vệ Hoàng thành ti như vậy.” Yên Vũ thấp giọng nói.

Nhưng Linh Nhi vẫn lắc đầu, tay nhỏ bé lại đặt lên vạt áo của nàng. “Vây... Vây con đi cùng chủ tử xem một chút.”

Yên Vũ không ngờ Linh Nhi ý lại vào nàng như vậy. Có lẽ là đêm nay đột phát biến cố thật sự đã dọa sợ nó.

Liền gạt đầu, nắm lấy tay Linh Nhi chậm rãi đi về phía ngự án.

Cần cổ lộ bên ngoài y phục của cung nữ đã biến thành màu tím đen, ngay cả trên mặt cũng lan chút sắc đen.

Yên Vũ nhìn thật kỹ, thấy trên cổ cung nữ dưới ánh đèn lồng hình như có ánh sáng lạnh loé lên.

Nàng cúi nửa người nhìn, quả nhiên thấy một cây ngân châm mảnh như sợi lông trâu. Màu da gần ngân châm nhất đã đen thui, lan ra xung quanh.

Một châm toi mạng. Nếu không có cung nữ này chợt đứng lên rót rượu cho Hoàng đế thì hiện giờ nằm ở chỗ này đã rất có khả năng chính là Hoàng đế!

Yên Vũ thở ra một hơi thật dài, đêm tết Nguyên Tiêu này thật đúng là chấn động lòng người.

“Trong chén kia có độc.” Linh Nhi chợt chỉ vào một cái chén bằng ngọc cấn vàng ròng, khảm bảo thạch trên ngự án, nói.

Yên Vũ cả kinh, chén kia là của Hoàng thượng dùng.

“Người có thể xác định là độc?” Yên Vũ đi lên trước, nhìn chén kia hỏi.

Linh Nhi gạt đầu. “Mùi hơi gay mũi, con đoán là độc.”

Yên Vũ cúi người ngửi một cái. Ngoại trừ mùi nước canh ngon, nàng cũng không phát hiện gì khác. Nhưng nàng biết khứu giác của Linh Nhi vượt qua nhiều người thường. Liền gạt đầu, cũng may canh trong chén kia nhìn có vẻ không có bị động tới. Nàng đang muốn xoay người rời khỏi ngự án, đem chuyện trong chén của thánh thượng có độc nói cho Tuyên Văn Bình.

Quay người lại, khoé mắt chợt phát hiện một góc đệm vàng óng của long ỷ Hoàng thượng ngồi hơi nhếch lên.

Không bằng phẳng giống chỗ khác.

Nếu như trong ngày thường, nàng nhất định sẽ không chú ý tới một chi tiết nhỏ này, có lẽ là tối nay trải qua rất nhiều chuyện, tinh thần của người ta đặc biệt căng thẳng, nàng nhắc chân đi về phía góc nhếch lên.

Giơ tay hơi nhắc cái đệm lên một chút.

Hé ra một cuộn màu vàng đang được đặt ở dưới đệm.

Đây là... Thánh chỉ?

Ai giấu thánh chỉ ở chỗ này?

Yên Vũ thò tay cầm qua thánh chỉ, nhìn bốn phía, tất cả đại thần và cung nữ đang bị kiểm tra trong ngự hoa viên, cũng không ai chú ý tới nàng và Linh Nhi.

Linh Nhi trợn to mắt nhìn nàng.

Nàng hơi ngồi xổm người xuống một chút, mượn ngự án che mình lại, từ từ mở ra cuộn thánh chỉ.

Sau khi xem lướt qua thật nhanh, nàng cuộn thánh chỉ lại, giấu vào trong ngực.

Đầu chân mày hơi nhíu lên.

Trên thánh chỉ nói Thái tử có rất nhiều lỗi, truất Thái tử khỏi ngôi vị Thái tử, lập Nhị hoàng tử làm Thái tử. Tuyên gia giạt dây Thái tử, Tuyên Thiệu thân là Thái phó mà đầu độc Thái tử, giở thủ đoạn, vân vân. Bãi miễn chức vụ Chỉ huy sứ Hoàng thành ty của Tuyên Văn Bình, bãi miễn chức Thái phó, Thiêm sự Hoàng thành ty của Tuyên Thiệu.

Yên Vũ giật mình trong lòng. Nếu trước đó nàng không có nghe được đối thoại của Cao Khôn và An Niệm Chi, không nghe được câu nói kia của Cao Khôn “Trần Vũ là người của ta, trên người hắn cất giấu hai thánh chỉ...”, bây giờ nàng nhất định sẽ cho rằng đây là thánh chỉ thật sự chứ?

Thì ra An Niệm Chi vẫn chưa hết hy vọng, không hề từ bỏ trả thù Tuyên gia.

Hắn muốn giết Hoàng đế, muốn huỷ Thái tử, thật ra mục đích thật sự vẫn là Tuyên gia!

Thái tử cùng Tuyên gia thân thiết, hắn sẽ giúp đỡ Nhị hoàng tử cướp đoạt ngôi vua.

Hoàng đế khẳng khái tin tưởng Tuyên gia, hắn sẽ giết Hoàng đế.

Chưa diệt trừ An Niệm Chi, vĩnh viễn là đại hoạ của Tuyên gia.

Yên Vũ giấu kỹ thánh chỉ, đứng lên.

Ánh mắt lại rơi vào cái chén ngọc bọc vàng ròng, khảm bảo thạch kia. Nếu An Niệm Chi định dùng ám khí giết Hoàng đế, sao lại muốn hạ độc ở trong chén?

Trước đó Linh Nhi gửi được trong chén cháo Hoàng hậu ban cho nàng cũng có bỏ thêm đồ, lẽ nào cũng là việc làm của An Niệm Chi?

Tay của An Niệm Chi có thể vươn đến trong ngự thiện phòng sao? Bây giờ cơ hội Cao Khôn có thể hầu hạ bên cạnh Hoàng đế cũng không nhiều, An Niệm Chi thật sự có thể tay với tới trời sao?

Yên Vũ bỗng nhiên nghĩ đến Thục phi bị trường mâu của thị vệ đâm thủng thân thể kia.

Tại sao Thục phi lại đột nhiên ám sát Hoàng đế? Thục phi cấu kết với An Niệm Chi hay là hành động đơn độc?

Yên Vũ nhất thời hơi mơ hồ.

Dứt khoát không thèm nghĩ những chuyện này nữa, đợi khi chân tướng xuất hiện trước mặt ngày càng nhiều thì cuối cùng sẽ hiểu.

Nàng cất bước rời khỏi ngự án.

Đúng lúc Tuyên Thiệu đã dẫn người trở lại.

Nàng nhìn thấy Tuyên Thiệu lắc đầu với Tuyên Văn Bình, lại đi tới bên cạnh Tuyên Văn Bình, thấp giọng nói: “Bắt được Cao Khôn nhưng thích khách là người khác còn chưa có bắt được.”

Chúng thần thấy Tuyên Thiệu trở về, tiếng phàn nàn lại lớn hơn vài phần.

“Nếu bây giờ mở cửa cung, nói không chừng thích khách kia sẽ trà trộn thừa dịp loạn mà trốn.” Tuyên Thiệu nhìn các đại thần hét loạn nhao nhao trong ngự hoa viên, thấp giọng nói.

Tuyên Văn Bình gật đầu. “Nhưng nơi này nhất định không thể kéo dài quá lâu, giữ các đại thần ở trong cung dù sao cũng không phải là biện pháp.”

Trong con người đen nhánh của Tuyên Thiệu ánh lên đèn lưu ly treo trên cao, màu sắc vô cùng rực rỡ. Hắn ngoái đầu lại liếc Yên Vũ một cái.

Tối nay Yên Vũ rõ ràng nghe được tiếng của An Niệm Chi, hắn thật sự lại xuất hiện. Nếu không bắt được hắn, hắn sẽ lại ngủ đông từ một nơi bí mật gần đó, chẳng biết lúc nào sẽ nhào lên cắn một cái, khó mà đề phòng. Hơn nữa, An Niệm Chi võ công cao cường, giỏi dùng độc được, không biết được mặt thật, hắn còn có lòng ám sát Hoàng thượng. Người như vậy sao có thể nhân nhượng?

“Hoàng thượng bị ám sát. Tất cả mọi người ở trong ngự hoa viên hôm nay đều bị tình nghi. Người vội rời cung chính là người bị tình nghi lớn nhất. Chỉ có tìm ra hung thủ ám sát Hoàng thượng mới có thể tẩy đi hiềm nghi trên người các vị. Nếu các vị đại thần không muốn bỏ lỡ thời gian thì phối hợp ở lại ngự hoa viên, giúp đỡ Hoàng thành tìm kiếm hung thủ. Như vậy thì chúng ta có thể đi.” Tuyên Thiệu bỗng nhiên cất giọng nói.

Ngự hoa viên vốn loạn nhao nhao một mảnh, lập tức yên tĩnh lại.

Người muốn đi thì bị tình nghi là thích khách hoặc là đồng lõa với thích khách? Còn có chuyện này sao?

Các vị đại thần tuy bị Tuyên Thiệu nói vậy khiến cho tức giận, nhưng thấy bọn thị vệ Hoàng thành ti ở xung quanh nhìn chăm chăm thì cũng giận mà không dám nói gì, chỉ lấy ánh mắt hung hăng khoét Tuyên Thiệu vài lần, ngược lại không ai đòi Tuyên Thiệu thả bọn họ về.

Yên Vũ cất bước đi tới bên cạnh Tuyên Thiệu

“Chúng ta không biết mặt thật của An Niệm Chi, hắn trà trộn vào giữa cung nhân cũng không cách nào nhận ra. Nhưng chàng đã giao đấu với hắn, chẳng phải là người biết võ công là có thể nhận biết được nội lực của người khác sao? Chàng có thể qua nội lực nhận ra hắn không?” Yên Vũ khẽ hỏi ở bên tai Tuyên Thiệu.

Tuyên Thiệu bắt đầu dĩ cười khổ trong lòng. “Nội lực của ta bị hao tổn vẫn chưa hồi phục. Nội lực của An Niệm Chi gấp mấy lần ta, hắn muốn giấu kín nội công của mình không bị phát giác không phải là việc khó.”

Yên Vũ cái hiểu cái không gật đầu. “Có lẽ thiếp có thể nhận ra hắn.”

Tuyên Thiệu nghiêng mặt nhìn nàng.

Về mặt Yên Vũ không chắc chắn. “Thiếp chung đụng với An Niệm Chi mấy lần, mặc dù hắn thay hình đổi dạng nhưng chỉ cần hắn tái xuất hiện ở trước mặt thiếp, thiếp nghĩ thiếp có thể nhận ra được.”

“Như thế quá nguy hiểm.” Tuyên Thiệu lắc đầu phản đối.

Yên Vũ nhìn nhìn các đại thần tạm thời yên tĩnh lại trong ngự hoa viên. “Bây giờ thời gian cấp bách, càng sớm tìm ra hắn thì nguy hiểm càng nhỏ. Lần này lại để cho hắn trốn thoát mới là hậu họa vô cùng.”

Yên Vũ sờ lên thánh chỉ giả được giấu ở trên người. An Niệm Chi chưa chết tâm với trả thù Tuyên gia.

Đó là một người chưa đạt được mục đích thì dường như không biết dừng tay.

Chỉ có triệt để chặt đứt nanh vuốt của hắn, triệt để khiến cho hắn không có sức chống cự thì mới có thể an tâm.

Tuyên Thiệu gật đầu. Lời của Yên Vũ giống như suy nghĩ của hắn.

Hắn dẫn theo Yên Vũ đi qua trước mặt các đại thần và cung nữ đang tụ tập một chỗ ở trong ngự hoa viên.

Yên Vũ khẽ lắc đầu một cái.

“Không có ở đây.”

Tuyên Thiệu dẫn Yên Vũ đi chỗ ngự hoa viên. “Cung nhân trong cung đông đúc, điều tra từng cung thật phí rất nhiều thời gian.”

Yên Vũ cắn răng. “Vây nhanh nhanh lên.”

Tuyên Thiệu dẫn Yên Vũ tới chỗ cung nhân bị tụ ở một chỗ trước cung Thừa Càn của Hoàng đế. Yên Vũ lắc đầu.

Không có, An Niệm Chi không có ở đây.

Hai người lại dẫn người tới Phượng Nghi cung của Hoàng hậu.

Vẫn không có thu hoạch.

Khi hai người mới ra khỏi Phượng Nghi cung thì có thị vệ Hoàng thành ty báo lại, Hoàng thượng đã hạ chỉ để cho các đại thần trong ngự hoa viên rời đi trước.

Cửa cung bị Hoàng thành ty phong tỏa đã thụ ý của Hoàng đế được mở ra.

Tuyên Thiệu dừng lại bước chân bốn ba.

Yên Vũ cũng khẽ thở một hơi. Thời gian quá gấp, vẫn không thể nào tìm được An Niệm Chi.

Cũng không biết có thể hắn trà trộn xuất cung hay không?

“Chúng ta đến cửa cung coi chừng?” Yên Vũ ở bên cạnh Tuyên Thiệu khẽ nói.

Tuyên Thiệu ngoái đầu nhìn lại, thấy sắc mặt hơi trắng bệch và lớp mồ hôi mịn ở trên trán của Yên Vũ.

Trước kia hắn đã phát hiện, lúc Yên Vũ tập trung tinh thần lắng nghe thì tiêu hao tâm lực quá độ, sẽ có triệu chứng suy yếu. Chỉ là trước kia hắn cũng không để ở trong lòng.

Nhưng bây giờ không thể khinh thường.

“Không cần. Cao Khôn và Trần Vũ đã bị đưa đến hình ngục Hoàng thành ty. Nếu An Niệm Chi trước khi động thủ đã gặp mặt Cao Khôn, luôn có thể thông qua Cao Khôn tóm được hắn. Nàng, chăm sóc thân thể của mình cho tốt.” Con người đen nhánh của Tuyên Thiệu bình tĩnh nhìn nàng.

Yên Vũ giơ tay lên khẽ vuốt trên bụng của mình.

Bây giờ nơi này đã bắt đầu dần nhô lên, một sinh mệnh trong cơ thể nàng đã ngày càng mạnh mẽ, ngày càng sống động.

Yên Vũ không cậy mạnh, mặc dù nàng mong muốn chia sẻ cùng Tuyên Thiệu, mong muốn nhanh chóng xoá sạch nguy hiểm, nhưng cũng không muốn khiến hắn lo lắng, không muốn lấy an nguy của đứa con trong bụng để đánh đổi.

144. Chương 145: Người Tin Tưởng Tuyên Thiệu?

Cửa cung đã mở, bên này Tuyên Thiệu lục soát vẫn không có tiến triển. Thể lực của Yên Vũ cũng từ từ chống đỡ hết nổi.

Tuyên Thiệu đưa nàng về Tuyên phủ trước. Hắn lại trở lại trong cung, thu dọn cục diện hỗn loạn trong cung.

Cung nữ cản ám khí cho Hoàng thượng được Hoàng thượng ra lệnh an táng long trọng.

Mà Thục phi đột phát chứng động kinh ám sát hoàng đế thì bị tước đi phong hào Thục phi, nhà mẹ đẻ bị kiểm tra và tịch thu tài sản, thi thể bị mang ra khỏi cung điện, ném ở bãi tha ma.

Mặc kệ Nhị hoàng tử khóc lóc thế nào, cầu xin thế nào, Hoàng đế đều không mềm lòng, không để cho người chôn cất Thục phi thật tốt.

Nhị hoàng tử khóc ngắt hai lần liên tiếp cũng không thể khiến hoàng đế đổi ý.

Hoàng đế bị ám sát, đây cũng không phải là lần đầu tiên. Lần kia vào tám, chín năm trước dường như vẫn rõ ràng trước mắt, cũng may hai lần đều là hữu kinh vô hiểm. Lần này hoàng đế vẫn được coi là bình tĩnh.

Hoàng hậu, thái tử đều hầu ở bên người Hoàng đế.

Sau khi Nhị hoàng tử khóc ngắt lần thứ hai thì bị người khiêng trở về viện hoàng tử.

Lúc Tuyên Thiệu vào cung thì sắc mặt của Hoàng đế căn bản đã khôi phục như thường.

“Việc tối nay hơn phân nửa là Thục phi cấu kết với người khác gây nên, nhất định phải điều tra ra người đó!” Hoàng đế giọng căm hận nói.

Hình ảnh Thục phi lấy ra dao găm đâm về phía ông ta, bây giờ ông ta vừa nhắm mắt thì giống như đang ở trước mắt.

Cũng may lúc đó Thục phi đã bị thị vệ cản lại, lập tức bị mất mạng dưới trường mâu.

Tuyên Thiệu nghe vậy, khom người đáp ứng.

Hoàng đế do dự một hồi, vẫn mở miệng hỏi: “Vậy Trần Vũ và Cao Khôn bây giờ...”

“Bẩm thánh thượng, Trần Vũ và Cao Khôn bây giờ đang ở hình ngục Hoàng thành ty thụ thẩm. Xin hoàng thượng yên tâm, thần nhất định tra ra người mưu nghịch kia từ trong miệng của bọn chúng!” Giọng Tuyên Thiệu lạnh như băng.

Hoàng thượng à hai tiếng, tựa như muốn nói cái gì, nhưng thấy sắc mặt tái mét của Tuyên Thiệu thì không có nói tiếp, chỉ phất tay nói: “Được, người đi đi.”

Tuyên Thiệu ra khỏi hoàng cung, đi thẳng đến hình ngục Hoàng thành ti.

Đêm nay xảy ra chuyện lớn như thế, nhất định là một đêm bận rộn không ngủ.

Đối với thẩm vấn Trần Vũ và Cao Khôn đang tiến hành, nhưng mãi đến khi Tuyên Thiệu chạy về từ trong cung cũng không có thẩm vấn ra kết quả gì.

Miệng của Trần Vũ và Cao Khôn đều thật cứng, khẳng khái mình vô tội, không chịu cung khai cái gì.

Khi Lộ Nam Phi đi đến phòng Tuyên Thiệu thì vừa nghe thấy Tuyên Thiệu ở trong phòng ho khan liên tục.

Hắn giơ tay lên muốn gõ cửa nhưng cứng lại.

Lần trước công tử bị thương ở núi Thiên Mục, thương thế vẫn chưa khỏi, hôm nay lại vất vả như vậy.

Đầu chân mày Lộ Nam Phi nhíu chặt, cộc cộc cộc... gõ cửa phòng.

Tuyên Thiệu hắng giọng một cái. “Vào đi.”

Lộ Nam Phi đẩy cửa đi vào. Tuyên Thiệu vẻ mặt như thường, nhìn không ra bệnh trạng vết thương cũ tái phát.

“Có thẩm tra ra cái gì không?”

“Còn chưa có. Công tử...” Lộ Nam Phi muốn nói lại thôi.

Tuyên Thiệu nâng mắt nhìn hắn. “Có lời gì cứ nói.”

“Công tử, thấy trời cũng sắp sáng rồi, bây giờ trong cung canh phòng nghiêm ngặt, thẩm vấn trong hình ngục cũng đang tiến hành, không thì công tử... về phủ nghỉ ngơi trước, vừa có tiến triển thì thuộc hạ lập tức đi tìm công tử.” Lộ Nam Phi nói.

Tuyên Thiệu nghe vậy nhìn hắn thật sâu, chợt cười. “Ta nhìn rất yếu ớt à?”

Lộ Nam Phi nghe vậy vội lắc đầu. “Không phải vậy... Thương cũ của công tử chưa lành, hướng hồ, hướng hồ đêm nay đột phát biến cố như vậy. Có lẽ... có lẽ thiếu phu nhân bị hoảng sợ, tâm trạng khó an, lo lắng cho công tử, không bằng công tử trở lại theo cùng thiếu phu nhân cũng tốt.”

Lộ Nam Phi bỗng nhanh trí, biết công tử của hắn để ở trong lòng nhất chính là ai.

Quả nhiên thấy sau khi nói đến thiếu phu nhân thì trên mặt Tuyên Thiệu có mấy phần do dự.

“Công tử thủ ở chỗ này cũng chỉ là biết tin tức sớm hơn một chút mà thôi. Ta thấy hai tên kia không thể không chịu nổi nhanh như vậy.” Lộ Nam Phi lại nói.

Tuyên Thiệu nghe vậy, gật đầu với Lộ Nam Phi, đứng dậy đi ra ngoài. Lúc đến bên cạnh Lộ Nam Phi thì vỗ nhẹ vai hắn. “Người ở đây coi chừng ta cũng có thể yên tâm, để ý nhiều thêm chút.”

“Dạ! Công tử yên tâm!” Lộ Nam Phi lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Hắn không sợ nhọc nhằn, chỉ cần công tử chịu đi nghỉ ngơi.

Tuyên Thiệu ngồi xe ngựa trở về Tuyên phủ.

Quả nhiên Yên Vũ vẫn chưa nghỉ ngơi, một mực chờ hắn trở về.

“Sao không ngủ?”

Trong phòng ấm áp, Tuyên Thiệu liền cởi áo khoác đầy khí lạnh, tiến lên trước ngồi ở trước mặt Yên Vũ.

Yên Vũ lấy ra thánh chỉ giả vẫn giấu ở trên người. “Đây là thiếp nhất được ở ngự hoa viên. Trong lời của Cao Khôn nói, Trần Vũ là người của hần, trên người Trần Vũ chuẩn bị hai thánh chỉ, nếu như hoàng thượng... Hần còn chưa nói dứt lời, nhưng ý tứ rất rõ ràng. Nếu như hoàng thượng thuận lợi bị ám sát chết, vậy Trần Vũ sẽ nhất định lấy ra thánh chỉ giả này.”

Tuyên Thiệu nhận lấy thánh chỉ giả xem.

Yên Vũ rót một chén nước cho hần, rồi chậm rãi nói: “Vả lại, Linh Nhi phát hiện trong canh ngự dụng của hoàng thượng có độc. Sau khi trở về thiếp kêu người mời phủ y đến hỏi, Linh Nhi nói ra phối được, phủ y chứng thực đúng là độc trí mạng. Nếu An Niệm Chi muốn ám sát hoàng đế, có lẽ chén bị bỏ độc của hoàng đế cũng không phải là hần làm. Linh Nhi còn phát hiện trong chén cháo của thiếp có thuốc, thiếp hỏi phủ y, Linh Nhi nói phối được, chính là thuốc sẩy thai...”

Yên Vũ còn chưa nói xong, Tuyên Thiệu bỗng nghe thấy hai chữ “sẩy thai” liền ngẩng phắt đầu lên. Đôi con người đen co rút lại thật chặt.

Yên Vũ vội chăm chặt tay hần. “Không sao, thiếp không có đụng đến cháo kia. Linh Nhi đã gửi ra ngay lúc đó!”

Bấy giờ Tuyên Thiệu mới thoáng thả lỏng.

“Chẳng phải sau đó Thục phi cũng ám sát hoàng thượng sao? Cho nên thiếp đoán, chuyện đêm nay không biết là một mình An Niệm Chi mưu tính, Thục phi cũng mưu tính. Nhưng giữa bọn họ rốt cuộc có bổ sung cho nhau hay không, thiếp lại không thể đoán ra. Chỉ xem thánh chỉ này thì cũng biết thù hận của An Niệm Chi đối với Tuyên gia e là không ít.” Yên Vũ chậm rãi nói.

Tuyên Thiệu gật đầu. “Hôm nay Cao Khôn và Trần Vũ vẫn không có khai gì cả. Nghĩ nhiều hơn nữa cũng chỉ có thể là suy đoán, không bằng nghỉ ngơi thật tốt trước đi.”

Yên Vũ than nhẹ một tiếng, gật đầu.

Mệt mỏi trên mặt Tuyên Thiệu, nàng nhìn ra, tuy rằng hần nguy trang tốt nhưng xung quanh viền mắt vẫn nổi lên tia máu đỏ đỏ.

Nàng cũng vô cùng đau lưng, mệt mỏi.

Bây giờ cố công suy đoán, không bằng nghỉ ngơi dưỡng sức, miễn cho chưa bắt được An Niệm Chi thì chính bọn họ đã mệt mỏi sụp đổ trước.

Hai vợ chồng kêu người hầu hạ rửa mặt, lên giường nghỉ ngơi. Lúc đầu Yên Vũ còn lo lắng mình ngủ không được, nhưng không ngờ nàng thật sự mệt mỏi, không bao lâu đã thở đều đều.

Tuyên Thiệu vẫn nằm bên cạnh nàng không nhúc nhích, nghe tiếng hít thở đều đều của nàng, nhưng bỗng nhiên mở mắt.

Bây giờ Lý Hữu đã trở về Tây Hạ, hơn nữa xem ý tứ của Lý Hữu, hần cũng không không ủng hộ cách làm của sư phụ hần cầu kết cùng An Niệm Chi mưu hại hoàng đế Thiên triều.

Giờ đây không có Tây Hạ ủng hộ, không có thế lực của Toàn Cơ, An Niệm Chi có thể trốn ở nơi nào đây?

Hần ám sát hoàng đế, mưu đồ cái gì? Giúp Nhị hoàng tử đăng cơ? Là vì... đối phó với Tuyên gia?

Tuyên Thiệu khẽ thở dài một tiếng. Con người An Niệm Chi này khiến người ta nhìn không thấu.

Với thủ đoạn của hần, năng lực của hần, lúc trước hần hoàn toàn không cần vì dẫn dụ mình đi Tuyên Châu mà chôn vùi Toàn Cơ.

Với mức độ được sủng ái của Cao Khôn ở trước mặt hoàng thượng, hần hoàn toàn không cần phải mạo hiểm ám sát hoàng đế.

Cho dù hoàng đế chết, Tây Hạ có thể cho hần lợi ích gì lớn hơn?

Tiền tài, quyền thế, những thứ này với hần mà nói dường như hoàn toàn được một cách dễ dàng. Nhưng hần dường như cần bản không phải mưu đồ những thứ này.

Đến tột cùng là hấn muốn làm cái gì?

Tuyên Thiệu không biết mình ngủ lúc nào.

Hấn cũng quá mệt mỏi, nên mới có thể bản thân rối loạn nghĩ cách giữa ý thức mơ hồ.

Lúc tỉnh lại, ánh nắng ban mai mờ mờ đã sơn giấy dán cửa sổ thành màu đỏ nhạt.

Ngoài cửa sổ chợt có tiếng chim hót thật véo von.

Yên Vũ ở một bên vẫn đang ngủ say, lông mi thật dài hơi run theo hít thở.

Hấn nhận không được đem môi mình nhẹ nhàng rơi trên cái trán nhỏ trắng trẻo của nàng.

Rón rén xuống giường, khoác áo đi ra ngoài.

Đơn giản dùng thức ăn sáng, Tuyên Thiệu liền chạy tới Hoàng thành tỵ.

Lại bắt ngờ gặp Nhị hoàng tử ở chỗ này.

Đôi mắt Nhị hoàng tử sưng đỏ như quả hạch đào, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ vẻ nhợt nhạt.

Nhìn thấy hấn tới, liền sãi bước về phía hấn. “Tuyên công tử, xin người, xin người giúp ta đi tìm thi thể của mẫu phi một chút! Mẫu phi, bà ấy... bà ấy nhất định không phải là cố ý.”

Đêm qua Tuyên Thiệu đã nghe nói Nhị hoàng tử vì cầu xin hoàng đế chôn cất Thục phi mà đã hai lần khóc đến ngất đi ở Thừa Càn cung.

Hoàng đế vẫn không có bằng lòng.

Hôm nay hấn lại cầu xin đến trước mặt mình.

“Nhị điện hạ, đây là ý chỉ của hoàng thượng, thứ cho thần bất lực.” Tuyên Thiệu khẽ lắc đầu.

Nhị hoàng tử còn muốn cầu xin tiếp.

Lộ Nam Phi chợt sãi bước đến. “Công tử, Trần Vũ cung khai!”

Tuyên Thiệu không muốn dây dưa cùng Nhị hoàng tử, lúc này xoay người đi ra ngoài. “Ta đi xem.”

Liền sãi bước đi đến hình ngục.

Nhị hoàng tử chưa từ bỏ ý định, cũng cùng đi theo.

Thị vệ Hoàng thành ti chắn Nhị hoàng tử ở bên ngoài hình ngục.

Nhị hoàng tử vừa khóc vừa gọi. “Tuyên Thiệu, người khi dễ ta là một đứa bé không mẹ! Người để cho ta đi vào, cho dù người không muốn giúp ta cũng không thể trốn tránh ta!”

Tiếng hấn khóc rất lớn.

Hoàn toàn thể hiện dáng vẻ một đứa con nít chưa lớn.

Tuyên Thiệu đang ở trong hình ngục, bị tiếng khóc khàn khàn của hấn chấn động đến đau lỗ tai.

Dù sao cũng là hoàng tử, cho dù Thục phi đã chết nhưng thân phận Nhị hoàng tử không có thay đổi. Hoàng thượng có thể hờ hững đối với hấn, có thể kêu người đưa hấn về viện hoàng tử, nhưng thị vệ Hoàng thành tỵ thì không thể nói cái gì với hấn.

Cho dù bọn họ rất muốn tới bịt miệng của hấn, không cho hấn tiếp tục gào khóc.

“Đã nhận tội hả?” Tuyên Thiệu chịu đựng chán ghét đối với Nhị hoàng tử, vừa đi vào trong vừa hỏi.

Lộ Nam Phi nhìn thoáng ra bên ngoài, nói: “Trần Vũ không chịu nổi tra tấn, nói là Thục phi sai khiến.”

“Thục phi?” Tuyên Thiệu nghe vậy, dừng bước.

Lộ Nam Phi gật đầu. “Dạ, Trần Vũ nói như vậy.”

Tuyên Thiệu nghiêng mặt nhìn ra bên ngoài. “Để cho Nhị hoàng tử vào.”

Thị vệ Hoàng thành ty bên ngoài hình ngục nghe vậy, lúc này mới thả Nhị hoàng tử đi vào.

Nhị hoàng tử lau nước mắt, sải bước chạy vào.

Tuyên Thiệu đã xoay người, tiếp tục đi vào trong.

Nhị hoàng tử nhắm mắt theo đuôi đi theo phía sau hắn và Lộ Nam Phi.

Trợn to mắt nhìn các loại dụng cụ tra tấn âm trầm đáng sợ trong hình ngục Hoàng thành ty, nhất thời ngay cả khóc cũng quên mất.

Cửa một gian hình phòng bị mở ra.

Trần Vũ máu me khắp người bị treo trên dụng cụ tra tấn.

Máu me đầy mặt, đã nhìn không ra diện mạo ban đầu.

“Tỉnh chưa?” Tuyên Thiệu hỏi

Một người ở bên cạnh lập tức chấp tay, một bầu nước lạnh như băng liền giội ở trên đầu Trần Vũ.

Trần Vũ giật mình tỉnh lại, trong miệng kêu to: “Là Thục phi, là Thục phi sai khiến nô tài! Thục phi nói, hoàng đế băng hà, phù lập Nhị hoàng tử, nhất định sẽ không bạc đãi nô tài! Nô tài lập được đại công, nhất định được trọng dụng!”

Trong miệng Trần Vũ một mực nói ra mấy câu lộn xộn.

Nhị hoàng tử thoáng chốc mặt trắng nhợt. “Người nói vậy! Mẫu phi của ta sẽ không làm như vậy!”

Thật ra trong lòng hắn đã kinh hoàng. Hắn không biết mẫu phi của mình rốt cuộc có kế hoạch gì, chỉ biết lần trước khi mẫu phi tới viện hoàng tử đã nói cho hắn biết sẽ giúp hắn.

Hắn cũng không ngờ đêm qua mẫu phi sẽ làm ra hành động như vậy, không lường trước mẫu phi lại ám sát phụ hoàng.

Vậy trong miệng Trần Vũ nói, rốt cuộc là hãm hại hay là sự thật, hắn cũng không nắm chắc nửa phần.

Nhưng bây giờ mẫu phi đã chết, nói cái gì cũng không có chứng cứ.

“Tuyên công tử, hắn nói vậy! Hắn nói vậy! Mẫu phi của ta không phải là loại người như vậy!” Nhị hoàng tử kéo ống tay áo của Tuyên Thiệu, nói.

Trần Vũ bị trói trên dụng cụ tra tấn nghe được giọng của Nhị hoàng tử, hơi ngẩng đầu lên, đôi mắt mang ánh máu trên khuôn mặt đầy máu thật là kinh khủng.

Hắn nhìn Nhị hoàng tử, bỗng nhếch miệng nở nụ cười. “Nhị hoàng tử, tối hôm qua Thục phi ám sát hoàng thượng, nhiều người đều nhìn thấy như vậy! Mẫu phi của người muốn mưu phản! Người còn biện bạch cho bà ta? Nói thẳng ra cũng không ai tin!”

“Mẫu phi ta đã chết, người đừng vội đội bôn phân này lên đầu mẫu phi!” Nhị hoàng tử đỏ mắt quát hắn.

Tiếng của Trần Vũ khô khan. “Thục phi chết như thế nào? Là ám sát hoàng đế bị thị vệ hộ giá đâm chết.”

“Người cho là Thục phi đã chết, người nói bị Thục phi sai khiến thì không có chứng cứ phải không?” Tuyên Thiệu bỗng nhiên mở miệng.

Trong hình phòng thoáng chốc yên tĩnh lại.

Nhị hoàng tử mở to hai mắt nhìn Tuyên Thiệu, tựa như không ngờ Tuyên Thiệu sẽ vào lúc này nói có lợi cho mẫu phi hắn.

Trần Vũ cũng liếc nhìn Tuyên Thiệu, nhưng nhanh chóng cúp mắt xuống. “Tuyên công tử, nô tài đúng là bị Thục phi sai khiến.”

“Thục phi sai người làm cái gì?” Tuyên Thiệu lại hỏi.

Trần Vũ nhú nhú mày. “Chẳng phải các người đều biết rồi sao?”

Tuyên Thiệu gạt đầu với hai bên trái phải.

Người hành hình ở một bên liền lập tức vung một roi đến trên người Trần Vũ. “Kêu người khai thì khai, sao nói nhảm nhiều như vậy!”

Trần Vũ đau đến nhe răng trợn mắt, trên người đầy vết máu lại có máu tươi rướm ra.

Nhị hoàng tử che miệng lui một bước. Dù sao cũng còn con nít, nói lời độc ác không run chân, thấy hiện trường dầm dề máu thì lại có chút luống cuống.

“Thực phi an bài thích khách ám sát hoàng thượng, kêu nô tài chuẩn bị thánh chỉ giả ở trong người, nói một khi hoàng đế băng hà liền lấy thánh chỉ giả ra, phế đi Thái tử, phù lập Nhị hoàng tử.” Trần Vũ cắn răng nói.

“Thánh chỉ giả đâu?” Tuyên Thiệu hỏi.

“Nô tài thấy ám sát thất bại, sợ bị liên lụy nên để thánh chỉ giả ở ngự hoa viên.” Trần Vũ nói.

“Đã muốn ám sát hoàng thượng, nhưng vì sao phải hạ độc trong chén của hoàng thượng?” Tuyên Thiệu nhướn mày.

Trần Vũ sững sờ. “Hạ độc cái gì?”

“Trong chén ngự dụng của hoàng thượng có kịch độc, người không phải sẽ nói người không biết chứ?” Tuyên Thiệu hỏi.

Trần Vũ mờ mịt lắc đầu. “Nô tài cái gì cũng nhận tội, chuyện hạ độc nô tài thật sự không biết.”

Nhị hoàng tử vẫn còn trong khiếp sợ chưa lấy lại bình tĩnh.

Tuyên Thiệu nhìn Trần Vũ một hồi, nói: “Người và Cao Khôn quan hệ thế nào?”

“Không, không có quan hệ gì.” Trần Vũ lại lắc đầu.

Tuyên Thiệu cũng lắc đầu. “Xem ra dụng cụ tra tấn của Hoàng thành ty đã kém chất lượng.”

Nói xong, hắn liền xoay người ra khỏi hình phòng.

Một câu nói không nặng không nhẹ của hắn khiến cho trên mặt người hành hình lập tức đỏ một mảnh.

Đưa tay cầm lên một dụng cụ tra tấn hình thù kỳ quái, quay về phía Trần Vũ, cười lạnh.

Tuyên Thiệu rời khỏi hình phòng, chỉ nghe tiếng Trần Vũ kêu thảm thiết truyền ra từ trong hình phòng.

Nhị hoàng tử đi theo sát sau lưng Tuyên Thiệu, trên mặt đã trắng nhợt không có chút máu.

“Tuyên công tử, tên thái giám kia nói vậy. Mẫu phi của ta nhất định không có...” Nhị hoàng tử còn chưa nói xong thì bị Tuyên Thiệu lạnh giọng ngắt lời.

“Đưa Nhị hoàng tử hồi cung.”

“Tuyên công tử... Tuyên công tử...” Nhị hoàng tử ra sức giãy dụa, nhưng đâu phải là đối thủ của thị vệ Hoàng thành ty cao lớn.

“Người dám đối xử với ta như thế, không sợ ta nói cho phụ hoàng biết sao?” Nhị hoàng tử giãy dụa nói.

Tuyên Thiệu nhàn nhạt liếc hắn một cái. “Nếu ta là Nhị hoàng tử, lúc này sẽ càng lo lắng cho tình cảnh của mình hơn.”

Nói xong, hắn phất tay một cái. “Các người đi đi, ta cũng đang muốn vào cung gặp mặt thánh thượng, việc này ta sẽ đích thân bẩm báo cho thánh thượng biết.”

“Dạ!” Thị vệ Hoàng thành ty lên tiếng, nắm lấy Nhị hoàng tử không nường tay nữa.

Nhị hoàng tử này cũng thật ảm ỉ, đã sớm chịu không nổi hắn gào thét ở Hoàng thành ty.

Bây giờ công tử lên tiếng, dĩ nhiên chuyện gì cũng dễ nói.

Mấy thị vệ đem Nhị hoàng tử vào xe ngựa, đi về hướng cấm cung.

145. Chương 146: Người Tin Tưởng Tuyên Thiệu? 2

Tuyên Thiệu đưa mắt nhìn xe ngựa đi xa, quay đầu lại nhìn Lộ Nam Phi, nói: “Bên Cao Khôn không nói gì sao?”

Lộ Nam Phi chậm rãi gật đầu. “Dạ, không chịu nói gì cả.”

“Tiếp tục thẩm tra, đừng giết chết người.” Tuyên Thiệu vừa nói dứt lời thì đi về phía trong cung.

Hoàng đế nghỉ đến gần trưa mới dậy.

Chuyện đêm qua khiến người ta kinh ngạc run sợ, thật là mệt mỏi.

Hoàng thượng vừa dậy liền có người bẩm báo Tuyên Thiệu chờ ở ngoài cung.

Sau khi hoàng đế dậy rửa mặt, cũng không dùng bữa liền gặp Tuyên Thiệu.

Tuyên Thiệu trình lên thánh chỉ giả: “Hồi bẩm thánh thượng, còn đây là chiếu thư giả mà thái giám Trần Vũ cấu kết với người khác, muốn mưu hại tính mạng của thánh thượng, phù lập Nhị hoàng tử.”

Hoàng đế xem xong thánh chỉ, ném thánh chỉ, lớn tiếng hỏi: “Trần Vũ cấu kết với người nào, có kết quả chưa?”

Tuyên Thiệu im lặng một hồi. “Còn chưa có.”

Hắn cũng không nói ra Trần Vũ khai Thục phi.

Là bởi vì hắn cho rằng chuyện này cho dù Thục phi có tham dự trong đó thì cũng chỉ là bị lợi dụng, bây giờ đem ra làm đệm lưng mà thôi.

Yên Vũ nghe được lời của Cao Khôn. Cao Khôn và An Niệm Chi mới thật sự là chủ mưu ở phía sau.

Nếu bây giờ nói ra Thục phi, theo như tín nhiệm của hoàng thượng đối với Cao Khôn, nói không chừng sẽ thả Cao Khôn ra, vậy tìm An Niệm Chi sẽ khó khăn.

“Vậy chuyện này có quan hệ gì với Cao Khôn?” Hoàng đế thoáng bậm môi, do dự hỏi.

“Thần luôn phải người âm thầm nhìn chăm chăm Cao Khôn. Có người bẩm báo trước đó từng thấy Cao Khôn cùng Trần Vũ lên gặp mặt, tựa như đang mưu đồ gì đó. Cho nên chuyện này Cao Khôn cũng là tình nghi lớn.” Tuyên Thiệu nói với vẻ tin tưởng.

“Ồ? Lại có chuyện này?” Hoàng đế ngờ vực.

“Dạ.” Nhưng Tuyên Thiệu trả lời rất nghiêm túc.

Hoàng đế chậm rãi gật đầu. “Nếu như thế thì thẩm tra cẩn thận đi, tuyệt đối không thể nhân nhượng kẻ gian!”

Hoàng đế dừng một chút rồi lại mở miệng nói: “Nhưng cũng không thể oan uổng người vô tội.”

“Dạ!” Tuyên Thiệu khom người đáp.

Tuyên Thiệu ra khỏi hoàng cung.

Cũng chẳng biết lúc này trên ngự án của hoàng đế đã chất đầy đồng tấu chương tố hắn.

Nói hắn đêm qua khẳng khái cố chấp giữ lại các vị đại thần không cho phép ra cung, còn liên lụy các vị đại thần đều là người bị tình nghi.

Đêm qua dù sao có chuyện hoàng đế bị tập kích, trên tấu chương của các vị đại thần ngoại trừ tố cáo hành vi đêm qua của hần mà còn liệt kê tỉ mỉ nhiều lỗi lầm từng có của hần. Nói hần hoành hành ngang ngược, không coi ai ra gì, nói hần tham nhũng nhận hối lộ, dung túng thuộc hạ, nói hần ngang ngược kiêu ngạo, xa hoa lãng phí, đồ dùng hết sức xa hoa vân vân...

Những chuyện này từng không coi là vấn đề, bây giờ đều bị móc ra.

Có người thấy chiều gió đêm qua, nghĩ ra đây có lẽ là một cơ hội lớn dời đến Tuyên gia.

Cục diện càng loạn càng tốt cho đục nước béo cò.

Tuyên Thiệu còn đang hao tâm tổn trí, cố sức tìm kiếm hung thủ thật sự ám sát hoàng đế.

Ngược lại hoàng đế nhín chút thời gian với luyện đan tu đạo, tự mình lật xem tấu chương.

Thấy nhiều tấu chương buộc tố cáo Tuyên Thiệu, Hoàng đế từ đầu chí cuối không phát ra một lời.

Chỉ truyền gọi Tuyên Văn Bình tới, bày tấu chương ở trước mặt Tuyên Văn Bình.

Tuyên Văn Bình lật xem tấu chương.

Quỳ xuống nói: “Hoàng thượng thánh minh, bất kể là Tuyên gia hay là Tuyên Thiệu đều trung thành và tận tâm đối với hoàng thượng, tuyệt không hai lòng. Bây giờ Thiệu nhi bị thương trong người nhưng vẫn thủ vững Hoàng thành ti, tìm cho ra hung thủ. Xin hoàng thượng minh giám.”

Trong tay hoàng đế vẫn cầm một quyển tấu chương. Quyển tấu chương này ngôn từ sắc bén, cũng càng quá khích. Không chỉ liệt kê tỉ mỉ nhiều lỗi của Tuyên Thiệu, mà càng bày tỏ rằng chuyện đêm qua là Tuyên Thiệu cấu kết với người khác hoạ loạn triều cương. Nếu không thì sao Hoàng thành ti phụ trách an toàn của đại nội lại có thể cho phép thích khách lẫn vào, vân vân...

Hoàng thượng nhìn Tuyên Văn Bình quỳ gối trước mặt, lại nhìn tấu chương trong tay.

Cuối cùng vẫn ụp tấu chương lại ở trên ngự án.

“Được rồi, Tuyên đại nhân đứng lên đi. Trăn tất nhiên là tin người, cũng tin tưởng Thiệu nhi.” Hoàng thượng chậm rãi nói. “Nhưng Thiệu nhi dù sao tuổi còn trẻ, sau này thu liễm một chút.”

“Dạ!” Tuyên Văn Bình khom người trả lời. Trong lòng cũng không thoải mái gì mấy.

Tuyên Thiệu mười một tuổi vào Hoàng thành ti liền bắt đầu tác phong làm việc như thế, nhiều năm như vậy hoàng thượng cũng không nói cái gì.

Giờ đây Tuyên Thiệu càng lớn càng thu liễm, ngược lại khiến cho hoàng thượng bất mãn.

Tuyên Văn Bình rời khỏi ngự thư phòng của hoàng thượng, ngửa đầu nhìn trời, than nhẹ một tiếng lòng vua khó dò. Có đôi khi, rõ là mình muốn tốt cho Hoàng thượng, ngài lại khẳng khẳng không thấy mình tốt, khiến người ta thấy bức dọc cả người, không có chỗ để trút.

Có phải cũng nên khuyên Tuyên Thiệu không cần vì chuyện này mà phí sức nữa?

Bây giờ Hoàng thượng bất mãn đối với Thiệu nhi, còn không phải bởi vì Thiệu nhi nhót Cao Khôn lại sao?

Cao Khôn chính là kẻ gian, nhưng hoàng đế lại thấy Cao Khôn vừa mắt.

Trả Cao Khôn về, cân bằng quan hệ của Cao Khôn và Tuyên gia, đối với Tuyên gia cũng là điều lợi. Tổn hại cũng là hoàng đế.

Bây giờ bắt giữ Cao Khôn, ngược lại kích thích bất mãn của hoàng đế đối với Tuyên gia.

Cao Khôn bị lật đổ, các đại thần khác thấy Tuyên gia độc quyền liền muốn thừa cơ hội này, lợi dụng hoàng đế đối với Cao Khôn không muốn bỏ, cùng nhau lật đổ Tuyên gia, cái gọi là nhất cử lưỡng tiện.

Cục diện ngày hôm nay Tuyên Văn Bình nhìn hiểu.

Tin rằng Tuyên Thiệu cũng nhìn hiểu.

Tuyên Văn Bình ra khỏi cung, do dự mãi, nhưng không có đi Hoàng thành ti.

Thiệu nhi đã lớn, tin rằng nó có phán đoán của mình. Ông đi khuyên nó cái gì? Kêu nó thả Cao Khôn? Kêu nó vì bảo trụ địa vị ngày nay của Tuyên gia mà thoả hiệp với kẻ gian? Kêu nó vì cân bằng áp lực mọi mặt mà không tra ra chân tướng?

Lời này Tuyên Văn Bình cảm thấy mình không nói ra miệng được.

Chuyện trôi qua chừng mấy ngày.

Mấy ngày nay, bất kể là Tử Cấm Thành hay là Lâm An, hoặc cả trong triều đình, dường như gió êm sóng lặng.

Ít ra nhìn bề ngoài là gió êm sóng lặng.

Tất cả tấu chương tố cáo Tuyên Thiệu đều bị giữ lại không phát ra.

Hoàng đế không trách người tố cáo, cũng không có bất cứ hành động nào đối với Tuyên Thiệu.

Nhưng điều này đã đưa ra một tín hiệu với các đại thần, đó là hoàng đế đã không bảo vệ Tuyên Thiệu giống như trước đây nữa.

Vì thế các đại thần tựa như mèo thích mùi tanh, ra sức nghiên cứu còn có thể làm sao tố cáo Tuyên Thiệu.

Hận không thể lục lợi những chuyện sai Tuyên Thiệu làm ra từ thời mặc quần yếm đều nói ra.

Trần Vũ ở Hoàng thành ti đã chỉ còn lại nửa cái mạng, muốn sống không được, muốn chết cũng không xong.

“Ta muốn gặp Tuyên công tử...” Trần Vũ lẩm bẩm nói.

“Người thành thật khai báo thì tự nhiên có thể gặp Tuyên công tử.” Người hành hình cười nhạt.

“Ta muốn gặp Tuyên công tử...” Trần Vũ chỉ nói lặp đi lặp lại một câu như vậy.

Người hành hình liền báo cho Tuyên Thiệu biết.

Tuyên Thiệu lại đi tới hình phòng của Trần Vũ lần nữa.

Chỉ mấy ngày không gặp, Trần Vũ thật giống như một lột một lớp da.

“Bây giờ nghĩ xong rồi sao?” Tuyên Thiệu lạnh nhạt nói.

“Giết ta đi! Giết ta...” Trần Vũ mở mắt, sau khi nhìn thấy người đứng trước mặt đúng là Tuyên Thiệu thì dùng hết sức lực nói.

“Để ta chết, để ta chết...”

Tuyên Thiệu đi hai bước tới gần hắn. “Người nói điều ta muốn biết, muốn chết muốn sống đều có thể tùy người.”

Mặt Trần Vũ lộ vẻ kinh hãi. “Là Thục phi... Là Thục phi sai khiến...”

Tuyên Thiệu giơ ngón trỏ lên lắc lắc. “Ta muốn nghe lời thật.”

“Là lời thật!”

“Người biết Toàn Cơ không?” Tuyên Thiệu chợt hỏi.

Trần Vũ sững sờ, vẻ sợ hãi trên mặt tăng lên. Hắn mãnh liệt lắc đầu, động tác ảnh hưởng đến vết thương, máu trên cổ hắn chảy ra. Nhưng động tác lắc đầu của hắn chẳng những không ngừng mà ngược lại càng mãnh liệt hơn.

Thị vệ ở một bên muốn tiến lên cầm máu cho hắn. Vừa hành hạ vừa chữa trị, có thể giữ mạng của hắn, không để cho hắn chết.

Cũng không biết Trần Vũ sức lực từ đâu tới, khiến cho thuốc cầm máu ở trong tay thị vệ không rơi đến trên vết thương của hắn được.

Thị vệ kia phát cáu, một tay lôi cổ hắn, một tay cứng rắn ấn thuốc bột lên.

Chỉ nghe Trần Vũ kêu thảm một tiếng rồi hôn mê bất tỉnh.

“Còn tưởng rằng hần muốn gặp công tử là có lời gì muốn báo, không ngờ...” Người hành hình hơi đỏ mặt nói.

Tuyên Thiệu xua xua tay cho biết không để ý tới.

“Hần biết Toàn Cơ.” Tuyên Thiệu nói với Lộ Nam Phi đi cùng.

“Nhìn vẻ mặt của hần đúng là rất sợ, cho nên không dám nói.” Lộ Nam Phi gật đầu theo.

“Toàn Cơ chủ là người có thủ đoạn, có thể khiến cho người bị hành hạ đến cái dạng này cũng không khai hần ra.” Tuyên Thiệu tán thán một tiếng.

Người hành hình làm Trần Vũ tỉnh lại.

Tuyên Thiệu nghiêng mặt nhìn hần. “Chúng ta đã biết Toàn Cơ rồi, chúng ta cũng đã gặp qua Toàn Cơ chủ, cho nên người không cần sợ thành cái dáng vẻ kia.”

Mặt Trần Vũ lộ vẻ kinh hoàng. “Là cha nuôi... Là cha nuôi... Ông ấy sẽ giết ta, là cha nuôi của Cao Khôn... Không phải là ta nói, không phải là ta nói. Ông ấy biết sẽ giết ta, làm thành tượng da người, muốn sống không được, muốn chết cũng không xong...”

Tuyên Thiệu nghe vậy, khẽ lắc tai gần sát Trần Vũ mới nghe rõ lời hần nói.

“Là cha nuôi của Cao Khôn?” Tuyên Thiệu hồ nghi.

“Cái gì là tượng da người?” Lộ Nam Phi cũng nghe rõ từng chữ một.

Tuyên Thiệu khẽ lắc đầu. “Con người An Niệm Chi này tà đạo vô cùng, có lẽ là những tà thuật mà người ta không thấy được. Hèn chi khiến người ta sợ đến như vậy.”

Tuyên Thiệu nhìn Trần Vũ một cái, xoay người đi ra hình phòng.

Chuyển đến trong hình phòng của Cao Khôn.

Hình dạng của Cao Khôn không khác hơn Trần Vũ bao nhiêu. Vết máu đầy người, đầu còn nhìn ra được hình dáng quyến rũ mê hoặc như ngày thường.

Nhưng trạng thái tinh thần của Cao Khôn thật tốt hơn nhiều so với Trần Vũ.

Nghe thấy có tiếng động, nâng mắt nhìn một chút, nhìn thấy Tuyên Thiệu, còn nhếch miệng cười cười.

“Ta sẽ không nói cái gì cả, bởi vì ta cái gì cũng không biết. Ta không hề làm gì cả.” Cao Khôn thấp giọng nói.

Một câu nói khiến hần thở dốc thật lâu, mới lại mở miệng. “Tuyên Thiệu, người sớm thấy ta không vừa mắt, người mượn cơ hội trả thù, vu cáo hãm hại ta!”

“Ta có phải vu cáo hãm hại người không, người rõ ràng nhất. Trần Vũ đã khai, là mưu đồ của người và cha nuôi người, đúng không?” Tuyên Thiệu lạnh lùng nói.

Cao Khôn ngẩn ra. Chợt nghe hai từ “cha nuôi”, trên mặt đầy vết máu của hần trong nháy mắt sùng sờ, tiếp đó cười khan nói: “Trần Vũ? Trần Vũ hần không biết cái gì cả, chỉ là vu oan giá họa mà thôi. Cha nuôi gì? Ta không biết!”

“Chờ khi hần bị bắt thì người sẽ biết.” Tuyên Thiệu đến gần Cao Khôn, nói.

Cao Khôn thấy hần gần đến vậy, liền cũng thấp giọng nói. “Người biết thì sao? Người bắt không được ông ấy, đời này người cũng đừng nghĩ bắt được ông ấy!”

Tuyên Thiệu hồ nghi nhìn Cao Khôn. Nhưng Cao Khôn cười ngậm miệng.

Hỏi nữa nhưng cũng không chịu nói ra một chữ.

Tuyên Thiệu đi ra hình ngục.

Đôi mắt như hắc diệu thạch híp lại.

“Cha nuôi của Cao Khôn, ta nghe nói thái giám trong cung vì không có con nối dòng nên nhiều người có thói quen nhận con nuôi. Nói vậy, An Niệm Chi rất có khả năng cũng là thái giám trong cung?”

Lộ Nam Phi nghe vậy, chẳng biết Tuyên Thiệu đang hỏi hẩn hay là đang tự nói với mình.

Suy nghĩ một chút, vẫn đáp: “Như vậy, ngược lại có thể tra trong cung một chút. Trong cung mỗi lần mua vào một nhóm thái giám đều có ghi vào trong danh sách. Nếu như hẩn thật sự là thái giám trong cung thì sẽ phải lưu lại đầu mối trong sổ sách thái giám.”

Tuyên Thiệu gật đầu. “Gọi Lộ Minh Dương tới.”

Lộ Nam Phi nghe vậy xoay người đi.

Tuyên Thiệu giao bản danh sách tra duyệt thái giám giữ chức vụ lớn mười năm gần đây cho Lộ Minh Dương.

Vì Lộ Minh Dương có được trí nhớ gấp qua là không quên, để hẩn lật xem thì càng ít tổn sức hơn so với để người khác chỉnh lý rồi đối chiếu.

Lộ Minh Dương cũng chớp Thượng Quan Hải Lan tới cùng hẩn lao động chân tay.

Khi thấy phủ nội vụ chồng chất danh sách thái giám tới nóc nhà thì Lộ Minh Dương đã khóc không ra nước mắt.

Tuyên Thiệu cũng kêu người hỏi thăm điều tra ở trong cung, xem có người từng nghe nói Cao Khôn nhận ai làm cha nuôi không.

Cũng không có ai nghe thấy chuyện này.

Hơn nữa, bây giờ hoàng đế dường như có chút đề phòng đối với Tuyên Thiệu, chuyện điều tra của Tuyên Thiệu cũng không thuận lợi.

Ngày hôm đó hoàng đế đều cho gọi Thái tử và Nhị hoàng tử đến ngự thư phòng.

Chỉ vào một chồng tấu chương không có phát ra, kêu hai đứa con trai lật xem.

Thái tử lật xem sơ qua một lần, càng xem càng tức giận, cuối cùng dứt khoát ném tấu chương, nghiêm mặt ngồi ở một bên.

Nhị hoàng tử cũng nhanh chóng lật xong, buồn bực ngồi ở phía dưới Thái tử, cũng không nói gì.

Hoàng đế nhìn phản ứng của hai đứa con trai, nhìn Thái tử, hỏi. “Thái tử có ý nghĩ gì?”

“Phụ hoàng! Thái phó chính là trung thần, trung thành và tận tâm đối với phụ hoàng. Bây giờ ngày đêm vất vả còn chưa tìm ra thích khách ám sát phụ hoàng hôm đó, đám văn thần kia cái gì cũng không biết, chỉ biết dùng chút lỗi lầm thường này đến tố cáo hẩn. Đây! Đây là ràng là ghen ghét, là nói xấu!” Thái tử đỏ mặt tía tai.

Nhưng nghiêng mặt nhìn thấy hoàng đế đã lạnh mặt.

Liền nhịn xuống bác bẻ vì Tuyên Thiệu, cắn đầu gối xuống.

“Còn người?” Hoàng đế nhìn Nhị hoàng tử, hỏi.

Về mặt Nhị hoàng tử lại là hơi kinh ngạc. Hẩn tựa như vẫn chưa ra khỏi bóng ma mẫu phi đã chết, ngay cả thi thể cũng bị vứt ở bãi tha ma, không thể chôn cất.

Đứng dậy nhìn hoàng đế, trong con người vẻ phức tạp, nhất thời không nói tiếng nào.

“Thế nào, không phải thường ngày người rất biết ăn nói sao?” Hoàng đế nhìn phản ứng của Nhị hoàng tử, hơi bất mãn.

“Bẩm phụ hoàng, nhi thần không biết.” Nhị hoàng tử biết, nếu bây giờ Tuyên Thiệu không muốn điều tra, chỉ đem lời khai của Trần Vũ giao lên là được. Trong lời khai của Trần Vũ, mẫu phi Thục phi của hẩn là chủ mưu chân chính.

Mà Cao Khôn bị Tuyên Thiệu hoài nghi sẽ được thả ra.

Mặc dù mẫu phi hấn đã chết, nhưng hấn không muốn để cho mẫu phi lưng đeo tội danh càng lớn như vậy.

Hấn nhớ rõ đáng về mẫu phi ngã xuống đêm đó.

Hấn nhớ rõ sự tuyệt tình của phụ hoàng đêm đó.

Ngay cả hấn muốn cho mẫu phi được chôn cất bình thường, không cần lập bia, không vào lăng, chỉ cần không vứt xác ra bãi tha ma, không cho mãnh thú ở bãi tha ma nuốt chửng là được.

Nhưng bất kể hấn cầu xin như thế nào, phụ hoàng cũng không chịu đồng ý.

Hoàng đế thở dài một tiếng.

Nhị hoàng tử cũng lui sang một bên.

Hoàng đế lại nhìn về phía Thái tử. “Nói như vậy, người tin tưởng Tuyên Thiệu?”

Thái tử lập tức gật đầu. “Nhi thần dĩ nhiên tin tưởng Thái phó. Phụ hoàng nhất định không thể tin những lời vu vơ này mà hiểu lầm Thái phó ạ! Chẳng lẽ phụ hoàng không nhớ chuyện thảng giềng năm Nhâm Tuất, Thái phó vì cứu phụ hoàng mà suýt nữa bị chết sao?”

Hoàng đế nghe xong, đầu chân mày nhíu lên.

Ông ta nhớ trên tấu chương của một đại thần cũng nói đến sự kiện này. Đại thần đó nói chuyện năm ấy hoàn toàn là một tay Tuyên Văn Bình an bài, vì để lấy tín nhiệm của hoàng thượng.

Tuyên gia cũng đúng là được trọng dụng từ lúc đó, nhảy một cái trở thành thần tử được sủng ái nhất ở trước mặt ông ta.

Sự kiện kia thật sự là Tuyên Văn Bình an bài sao? Ông ta vốn không quá tin, nhưng hôm nay hồi tưởng lại, lúc đầu ông ta rõ ràng thấy tình hình của Tuyên Thiệu vô cùng hung hiểm, cuối cùng tại sao Tuyên Thiệu lại không sao chứ?

Chẳng những không có việc gì, mà bây giờ không phải là sống rất tốt sao?

Hơn nữa vì sự kiện kia, những năm gần đây ông ta có nhiều dung túng đối với Tuyên Thiệu, còn cho phép Tuyên Thiệu ở trước mặt mình không cần làm lễ quỳ lạy.

Tuyên Thiệu càng lộ ra không kiêng nể gì cả...

Chuyện năm đó chưa rõ chân tướng, Tuyên Văn Bình liền diệt cả nhà Diệp gia.

Tuyên Văn Bình thật sự là vì làm lắng lại lửa giận của ông ta hay là vì che giấu chân tướng không muốn người biết?

Trong lòng hoàng thượng càng sinh ra nghi ngờ.

Hoàng đế nhìn ánh mắt của Thái tử, càng lộ ra thâm thúy. Thái tử nhấp miệng, chuẩn bị xong những lời nói tốt cho Tuyên Thiệu cũng im tiếng.

Nhị hoàng tử vẫn ngồi như gỗ ở bên cạnh, không có bỏ đá xuống giếng vào lúc này, ngược lại khiến Thái tử nhìn hấn vài lần.

Hoàng đế thấy hai đứa con trai lúc này đều không hiểu ý của mình, khó tránh khỏi hơi thất vọng, phát phát tay, mắt lộ ra mệt mỏi, nói: “Các người đi xuống đi.”

Thái tử và Nhị hoàng tử đứng dậy, lui ra khỏi ngự thư phòng.

146. Chương 147: Có Người Trước Hay Là Trẫm?

Lộ Minh Dương gần như không ngủ không nghỉ lật hồ sơ thái giám trong cung thu nhận gần mười năm qua.

Thượng Quan Hải Lan theo cùng hần, thật sự mệt vô cùng, đang dựa vào kệ ở bên chợp mắt ngủ. Đầu chợt nhoáng, lúc tỉnh lại lặng lẽ mở mắt, Lộ Minh Dương vẫn đang lật sổ với tốc độ nhanh.

Thượng Quan Hải Lan đưa tay ngáp một cái thật to. “Người không mệt sao?”

Lộ Minh Dương ngẩng đầu nhìn hần một cái, chỉ thấy mắt hần đều đã đỏ bừng, nhưng khoé miệng hơi nhếch. “Tìm ra người đó thì nàng ấy mới có thể an toàn.”

Thượng Quan Hải Lan không biết là vẫn còn mơ ngủ hay sao đó mà nhất thời không phản ứng lại, nhìn Lộ Minh Dương với vẻ chăm chú, suy nghĩ xuất thần.

Ánh sáng mặt trời rơi vào từ ngoài cửa sổ, rơi trên mặt trần đầy mệt mỏi của hần, thật giống như dát lên hần một lớp vàng chói mắt.

Thượng Quan Hải Lan nhìn hần, nhìn đến sững sờ.

Bên tai chỉ có tiếng lật sách thật nhanh của hần, cả phòng yên tĩnh, khiến cho bầu không khí hơi có vẻ huyền ảo.

“Người thức rồi sao? Thức rồi thì tiếp tục tìm đi.” Lộ Minh Dương cũng không nhìn hần, chỉ khẽ nói.

Lúc này Thượng Quan Hải Lan mới hoàn hồn, “Ồ” một tiếng, dời tầm mắt đi chỗ khác.

Nhưng Lộ Minh Dương không có nhìn thấy, Thượng Quan Hải Lan luôn không đứng đắn, luôn cười hi hi lúc này mặt hơi ửng đỏ.

Tuyên Thiệu đã cảm giác rõ ràng trải qua chuyện xảy ra trong ngự hoa viên, sự tin tưởng của hoàng đế đối với hần không còn giống trước đây nữa. Nếu hôm nay không có thông qua Huyền Cơ Tử, hần thậm chí không thể nào biết được nhiều tính toán của hoàng thượng.

Thái tử cũng “uyển chuyển” nói cho hần biết, hoàng thượng dường như vì những tấu chương kia của đại thần mà có cái nhìn không tốt đối với hần.

Tuyên Thiệu chỉ cảm thấy thật mỉa mai. Hần một lòng suy nghĩ cho hoàng đế, một lòng muốn phải bắt được hung thủ thật sự đang nằm trong bóng tối. Thế nhưng vì vậy mà bị hoàng đế kiêng kỵ.

Các đại thần ghen ghét Tuyên gia không phải là ngày một ngày hai, hần từ lâu đã không để ở trong lòng. Người hần trung thành với chính là hoàng đế, chỉ cần hoàng đế tín nhiệm Tuyên gia, tín nhiệm hần, vậy tất cả tự tung tự tác của hần thì có ý nghĩa gì.

Không ngờ hôm nay giữa quân thần cũng sẽ sinh ra hiềm khích...

Nhưng cho dù thế nào, chỉ cần hần còn ở Hoàng thành ti, chỉ cần hần còn có năng lực, hần nhất định phải tìm được tên hung thủ hai lần ám sát hoàng đế tám năm trước và bây giờ tám năm sau. Hần làm như thế không chỉ là vì Yên Vũ mà càng là vì hoàng đế.

“Thật lạ...” Lộ Minh Dương lẩm bẩm một tiếng.

Thượng Quan Hải Lan lập tức thả bản danh sách nhàm chán ở trong tay xuống, ngẩng đầu nhìn hần. “Cái gì lạ?”

“Có tên thái giám vào cung mười mấy năm trước, không xuất sắc lắm, luôn làm những công việc nặng như vẩy nước quét nhà ở Tập Hiền các, sau đó lại không biết sao đạt được khen ngợi của hoàng thượng, được phái đi hầu hạ bên cạnh Thái tử. Thế nhưng ngây ngốc ở bên cạnh Thái tử không tới hai năm, chẳng biết đã phạm vào lỗi gì, lại bị đuổi trở về Tập Hiền các quét rác.”

Nếu không phải hần đã thấy qua là không quên được, sao có thể nhìn ra được điểm khác nhau được ghi chép trên sổ sách chuyện một thái giám nho nhỏ này, thời gian cách đây đã mấy năm.

“Cái này có gì lạ đâu?” Thượng Quan Hải Lan khẽ xì một tiếng. “Cứ nhìn xem tâm trạng của chủ tử trong cung, loại chuyện lên chức hay xuống chức này không phải là rất thường có sao?”

Nhưng Lộ Minh Dương lắc đầu. “Có thể làm người hầu hạ bên cạnh Thái tử, hơn nữa còn do hoàng thượng phái đi, chắc chắn sẽ được trọng dụng, không phạm sai lầm lớn thì sẽ không bị đuổi ra khỏi Đông cung. Nếu

quả thật phạm vào sai lầm lớn cũng sẽ không đuổi ra khỏi Đông cung đơn giản như vậy, sẽ trực tiếp muốn mạng của hắn. Người cũng lật xem sổ sách, sổ thái giám bị đánh chết bởi vì một việc nhỏ xíu ít sao?”

Thượng Quan Hải Lan nghe vậy, lúc này sắc mặt mới nghiêm túc lại, đứng dậy đứng bên cạnh Lộ Minh Dương. “Thái giám này tên gì?”

“Cao Nhượng.” Lộ Minh Dương thả bản danh sách trong tay xuống. “Nhanh đi báo với công tử!”

Lúc Tuyên Thiệu mang theo nhân mã của Hoàng thành ti bao vây Tập Hiền các.

Các cung nhân của Tập Hiền các sợ hết hồn.

Mọi người trong cung nói, nơi Hoàng thành ti huy động nhân lực xuất hiện thì đúng là không có chuyện tốt.

Tập Hiền các là nơi tàng trữ lớn nhất, toàn bộ nhất trong cung. Đối với người có học mà nói, Tập Hiền các là một bảo địa. Nhưng đối với những cung nhân phụ thuộc vào chủ tử trong cung để sống mà nói, ở Tập Hiền các này là một nơi không có triển vọng tương lai nhất.

Tập Hiền các đã xảy ra chuyện gì mà đáng cho Hoàng thành ti xuất trận lớn như vậy?

Lúc các cung nhân vừa vô cùng kinh ngạc vừa hoảng loạn thì duy nhất có một thái giám dáng cao gầy đang cầm cây chổi lớn quét rác, rũ thấp mắt xuống, không hoảng không loạn, vẻ an nhàn tiếp tục quét sân của mình.

Thậm chí còn rảnh rỗi nói với một thị vệ Hoàng thành ti: “Quan gia, ngài cản đường nô tài quét sân.”

“Người là Cao Nhượng?” Lộ Minh Dương đứng bên cạnh Tuyên Thiệu hỏi trước.

Thái giám quét rác kia thả cây chổi trong tay xuống, ngẩng đầu cười với Lộ Minh Dương. “Đúng vậy.”

Thị vệ Hoàng thành ti lập tức giương nỏ bao vây Cao Nhượng dáng tươi cười ảm áp, vẻ mặt vô hại.

Cao Nhượng thản nhiên liếc nhìn Tuyên Thiệu. “Rốt cuộc để cho người tìm được, ta ở chỗ này chờ người rất lâu rồi.”

Ánh mắt Tuyên Thiệu rơi trên mặt Cao Nhượng.

Hắn ta tuổi gần bốn mươi, khuôn mặt ảm áp hiền hậu, không giống với An Niệm Chi mặt lạnh khô khan, vẻ mặt khẽ mỉm cười làm cho khoé mắt có vài nếp nhăn nhạt, nhìn qua giống như một người đàn ông trung niên bình thường.

Vả lại không biết có phải đã ở Tập Hiền các lâu rồi hay không, trên người hắn không giống với thái giám khom lưng cúi người, ngược lại có phong độ của người trí thức quần quanh, như là một vị văn nhân nho nhã.

“Chờ ta?” Tuyên Thiệu chậm rãi mở miệng.

“Đúng. Ta đã chuẩn bị trà, chẳng biết Tuyên công tử có chịu nể mặt uống một chén hay không? Trà búp Minh Tiền, hương vị không tệ.” Cao Nhượng đạm nhạt mở miệng cười, giọng không chênh lệch bao nhiêu cùng với An Niệm Chi trước đây.

“Công tử...” Lộ Minh Dương nhíu mày, muốn khuyên.

Cao Nhượng liếc nhìn Lộ Minh Dương, cười khê. “Chắc hẳn Tuyên công tử có chút nghi hoặc trong lòng, cần ta giải thích nghi hoặc cho công tử. Chỉ sợ qua hôm nay, những nghi vấn này sẽ vĩnh viễn trở thành nghi vấn. Công tử muốn biết chân tướng không?”

Cao Nhượng nghiêng người ra dẫu tay mời.

“Công tử, người này xảo quyệt hung ác, quỷ kế đa đoan, hơn nữa giỏi dùng độc, tuyệt đối không thể tin hắn.” Lộ Minh Dương ở bên cạnh Tuyên Thiệu nói.

Nhưng Tuyên Thiệu vẫn nhắc chân đi về phía Cao Nhượng. “Nghe một chút người có lời giải thích như thế nào.”

Cao Nhượng cười, dẫn Tuyên Thiệu vào một điện ở bên cạnh Tập Hiền các.

Nơi này có đủ lò nhỏ, nguyên bộ trà cụ, để tiện cho chủ tử đến đọc sách uống trà ở đây.

Nhưng ngày thường cực ít dùng đến, các chủ tử đọc sách đều để nô tài thuộc hạ trực tiếp tới lấy, ai mà có lòng rỗi rãi đi xa như vậy chỉ để tới chỗ này đọc sách chứ?

Cho nên trước đây Tập Hiền các hiem có chủ tử có mặt mũi đến thăm.

Tuyên Thiệu cùng Cao Nhượng ngồi xuống. Bọn thị vệ Hoàng thành ti tay cầm nỏ, bao vây bên ngoài phòng trà.

Cao Nhượng cầm khăn lau tay, thông dong diêm tĩn nấu nước, pha trà, làm nóng chén. Động tác thanh thoi nhưng dẫu vào đây, như là đang chiêu đãi bạn thân của mình chứ không phải là Thiêm sự Hoàng thành ti đến đây bắt hần.

“Tên vào cung của ta là Cao Nhượng, Cao Khôn là con nuôi của ta. Nhưng càng nghĩ, ta thích nhất vẫn là tên An Niệm Chi. Niệm Chi, Niệm Chi, tên thật hay.” Cao Nhượng vừa để chén trà ở trước mặt Tuyên Thiệu, vừa cười nói.

Tuyên Thiệu không có chạm vào chén trà.

Cao Nhượng cười cười, ngược lại cũng không thèm để ý, bản thân mình nâng chén trà lên trước, nhấp một ngụm trà.

Hắn sáng khoái như vậy, vừa đến liền thừa nhận thân phận của mình, ngược lại khiến cho Tuyên Thiệu hơi bất ngờ.

“Cao Khôn chưa từng khai báo cái gì ở Hoàng thành ti phải không? Dào, cũng làm khó dễ người lâu như vậy mới tìm đến được nơi này, nó thật là một đứa bé búng bình.” Cao Nhượng để chén trà xuống, khẽ lắc đầu.

Tuyên Thiệu nhìn hắn, không nói một từ nào.

Cao Nhượng cười cười. “Chúng ta cũng không phải lần đầu tiên gặp mặt, lần trước đã thương người, thương thể khá hơn chút nào chưa?”

Lúc Cao Nhượng nói lời này, biểu cảm trên mặt vô cùng ảm áp, ảm áp không giống như là đang hỏi về tình trạng vết thương mà là hỏi: “Lần trước tới nhà của ta ăn, đồ ăn có phải là quá mặn không?”

Lúc hai người quyết đấu ở núi Thiên Mục, hắn còn mang khuôn mặt giả của Thượng Quan Hải Lan làm, vẻ mặt lạnh như băng, thậm chí là dữ tợn đáng sợ. Hôm nay lại cười đến không màng danh lợi, một bộ bình yên. Nếu không phải là giọng nói không khác bao nhiêu thì cũng rất khó tin rằng hai người thật sự là một.

“Chẳng phải người có chuyện muốn nói sao?” Tuyên Thiệu không vòng vo hàn huyên với Cao Nhượng. Hắn thật sự không cảm thấy mình và Cao Nhượng có cái gì để hàn huyên giao tình.

Cao Nhượng lại thêm trà cho mình. “Đúng, nhưng trong lòng có nghi hoặc không phải là người sao? Người không hỏi, ta nhất thời cũng không biết nên nói từ đâu.”

Tuyên Thiệu khẽ gật đầu. “Ta trước giờ đều hỏi ở Hoàng thành ti, người đã chịu khai báo thì theo ta đến Hoàng thành ti một chuyến đi, cũng miễn cho làm to chuyện ở Tập Hiền các.”

Cao Nhượng khẽ lắc đầu. “Thói quen này của người cần phải sửa lại một chút. Ta thật có nghe nói qua hình cụ của Hoàng thành ti, chỗ đó quá âm trầm, không thích hợp nói những thứ này. Chúng ta vẫn nên nói ra cho rõ ràng ở chỗ này đi, nói xong ta tùy người xử lý.”

Tuyên Thiệu đánh giá Cao Nhượng. Rõ ràng biết người này tà khí vô cùng, thứ gì qua tay hắn không thể không xấu xa. Nhưng hôm nay ngồi đối diện nhau, lại chỉ có thể thấy trên người hắn giống một bộ nho nhã, cũng là bản lãnh của hắn.

“Người không hỏi thì để ta nói, nói đến từ khi nào đây?” Cao Nhượng uống cạn nước trà, một mặt thêm trà cho mình, một mặt nói. “Nên nói đến từ mười mấy năm trước đi?”

Ánh mắt của hắn rơi vào trên khay trà, lại tựa như rơi vào trong hồi tưởng xa xôi.

“Khi đó Ngọc Chi còn chưa xuất giá, ta mới tới Lâm An, thân bị trọng thương, hơn nữa tiền bạc trên người đều bị kẻ xấu cướp, đã đói bụng vài hôm. Đúng lúc gặp Ngọc Chi theo mẹ lên núi lễ Phật. Mọi người nhìn thấy ta vô cùng chật vật té ở ven đường đều tránh không kịp, chỉ có Ngọc Chi gọi người ngừng lại, xuống xe ngựa, cho ta nước uống, cho ta bạc, còn gọi người hầu đưa ta đến y quán khám và chữa trị. Dù cho mẫu thân ở bên cạnh nàng phản đối, nhưng nàng cũng không có bỏ đi, không để ý đến ta... Tuy rằng ta chỉ liếc nhìn nàng xuyên qua cửa sổ xe ngựa nhỏ nhỏ kia, nhưng cái nhìn này đủ để cho ta khắc ghi cả đời.” Cao Nhượng thả chén trà trong tay xuống.

Nụ cười trên mặt hắn sáng rõ đến tận cùng. Một vẻ phong độ nho nhã của người trí thức, phối hợp với hương trà nhẹ nhẹ, khiến cho cảnh vật chung quanh hắn tựa như cũng tự thuật theo hắn, rơi vào trong hồi ức từng tốt đẹp.

“Sau khi ta được cứu thì đến cửa cảm ơn, muốn khảo thủ công danh xin cưới Ngọc Chi. Nhưng An gia coi thường ta, sau khi biết tâm ý của ta thì hoàn toàn không cho phép ta đến cửa của An gia nữa.” Cao Nhượng thêm trà cho mình, nhìn Tuyên Thiệu, nói. “Cảm giác không thể xin cưới người mình yêu, thậm chí ngay cả mặt cũng không được thấy, người hiểu không? Gia thế của người tốt, làm gì cũng đều thuận buồm xuôi gió, người sẽ không hiểu khi đó ta có bao nhiêu đau khổ...”

“Cũng may học thức của ta không tệ, được Diệp gia thưởng thức, được phụ thân của Diệp Chính Lương nhận ta làm con nuôi. Ta lấy thân phận con nuôi của Diệp gia mới có thể đến cửa của An gia. Ta cho rằng có thân phận con nuôi của Diệp gia, giữa ta và Ngọc Chi cũng sẽ không có khoảng cách lớn như vậy, ta và Ngọc Chi cuối cùng cũng có thể ở cùng một chỗ. Nhưng không hề nghĩ rằng... Ha ha, không hề nghĩ rằng Diệp Chính Lương thế mà cũng muốn xin cưới Ngọc Chi! Rõ ràng là ta gặp trước, rõ ràng là lòng ta thuộc về nàng trước. Tại sao lại bởi vì hắn là con trai trưởng của Diệp gia, có thể cưới được mỹ nhân...”

Cao Khôn để chén trà xuống, lắc lắc ấm trà, trong ấm trà đã không còn nước.

Hắn thở dài một tiếng, ngược mắt nhìn Tuyên Thiệu. “Người nói đi, việc này có công bằng không?”

Tuyên Thiệu lạnh nhạt nói: “Chỉ là người khao khát đơn phương, không có gì là công bằng hay không.”

“Ha ha.” Cao Nhượng cười nhạt. “Khao khát đơn phương? Không, ta không nghĩ như vậy. Ngọc Chi thật sự có ý với ta, người làm sao hiểu được?”

“Sau đó ta lại gặp Ngọc Chi ở An gia và ở Diệp gia. Ta cho rằng nàng đã định chuyện hôn nhân với Diệp Chính Lương rồi, ta cuối cùng có thể quên đi nàng. Nhưng ta đã lầm... Ta không thể quên được. Ta cho là ta đã giấu kỹ tâm tư của mình, nhưng ta đã lầm, ta không giấu được. Sau đó ngay cả Diệp Chính Lương cũng phát hiện được nỗi lòng này của ta. Hắn ở sau lưng Diệp phụ, đuổi ta ra khỏi Lâm An, còn... còn cắt đứt khả năng ta và Ngọc Chi có thể ở chung với nhau, biến ta thành bộ dáng tàn phế nam không ra nam, vứt ta ra ngoài đồng hoang, cho ta chết ở nơi đó.” Con người màu xám của Cao Nhượng trở nên trầm lạnh. “Hắn quá coi thường ta. Nếu hắn bắt nhân bất nghĩa, ta dĩ nhiên sẽ không hạ thủ lưu tình. Ta đã không còn khả năng khảo thủ công danh, Diệp gia là nhà quyền thế, Diệp gia không bị sụp đổ thì sẽ không có chỗ sống yên ổn cho ta ở Lâm An. Cho nên ta tự bán thân, trà trộn vào cung. Ta chưa từng quên quà tặng Diệp Chính Lương đã cho ta, muốn trả lại hắn gấp trăm ngàn lần những đau đớn thân ta đã chịu!”

Tuyên Thiệu cúi đầu nhìn chén trà sứ trắng đã lạnh ở trước mặt mình. “Cho nên người vạch ra kế hoạch ám sát tám năm trước, cũng muốn đưa chúng cứ đến trên tay cha ta, người luôn trung thành với thánh thượng. Mục đích chính là để huỷ Diệp gia, đúng không?”

Cao Nhượng gật đầu. “Không sai. Tập Hiền các chính là chỗ tốt, ta ở chỗ này học được những thứ chưa bao giờ nghe thấy. Ta ở trong cung mười mấy năm qua, không chỉ dạy dỗ Cao Khôn thành một đứa con trai tốt, mà còn thành lập Toàn Cơ các ở ngoài cung. Ta vốn tưởng rằng cha người sẽ giao chúng cứ tới trước mặt hoàng thượng, Diệp gia chắc chắn sẽ bị chém đầu cả nhà, liên lụy Cửu tộc. Khi đó ta đã phái Toàn Cơ các chuẩn bị sẵn sàng, cứu Ngọc Chi thoát thân. Không ngờ... Cha người lại đột nhiên diệt cả nhà Diệp gia, ngay cả Ngọc Chi cũng... ngay cả Ngọc Chi cũng không thể thoát khỏi, chết ở trong tay cha người. Ta đã may mắn có thể cướp ra thi thể của Ngọc Chi... Chuyện ta kế hoạch nhiều năm lại bị chính tay cha người huỷ diệt! Lòng ta đau đớn, người làm sao có thể hiểu?”

Cao Nhượng nói đau lòng, nhưng trên mặt vẫn mang nụ cười.

“Trong Tập Hiền các có giấu sách bị thất lạc của thượng cổ, bên trong ghi chép nhiều chuyện rất kỳ quặc, còn có thuật khởi tử hồi sinh, điều này lại cho ta hy vọng. Ta bảo tồn thi thể của Ngọc Chi vẹn toàn, chính là vì đợi một cơ hội làm nàng tỉnh lại. Ba năm trước đây trên trời rơi xuống dị tượng, vốn là cơ hội tuyệt vời, không ngờ rằng lại để cho Mục Thanh Thanh được lợi. Bây giờ vốn có thể dùng một mạng ti tiện của Mục Thanh Thanh đổi lấy Ngọc Chi tỉnh lại. Nhưng để cho thằng nhóc là người huỷ hết cơ hội.” Trong con người màu xám của Cao Nhượng phản chiếu rõ ràng bóng của Tuyên Thiệu.

“Cha người hại chết Ngọc Chi, người lại phá huỷ cơ hội sống lại của Ngọc Chi. Người nói đi, thù hận giữa ta và Tuyên gia người có phải là không đợi trời chung không?” Cao Nhượng cười hỏi.

Tuyên Thiệu cười nhạt. “Trong tự thuật của người khiến ta thấy người chính là người được ơn không báo đáp, vì tư lợi mà tàn nhẫn ác độc. Năm đó mẫu thân hoàn toàn không nên cứu người, cứu về một con sói như thế! Mẫu thân vốn hảo tâm, lại bị người ngấp nghé. Diệp gia chứa chấp người, vốn có thể cho người một tiền đồ tốt, nhưng không ngờ người không chết lòng gian, nhất định là người làm ra chuyện gì quá đáng mới có thể khiến cho phụ thân ra tay độc ác đối với người. Người ngấm ngầm mưu tính Diệp gia, nếu mẫu thân biết tất cả đều là kế hoạch của người, cho dù người có thể cứu tỉnh mẫu thân, người cho là bà ấy sẽ làm như thế nào? Người cho là bà ấy chịu đối mặt với người sao?”

Sắc mặt Cao Nhượng trở nên trầm lạnh khó coi.

Tuyên Thiệu lại tiếp tục nói: “Phụ nhân của ta nói qua, quan hệ của mẫu thân và phụ thân luôn luôn tốt, cầm sắt hoà minh, cử án tề mi*. Trong lòng mẫu thân hoàn toàn cũng không có người! Cho nên ngay từ đầu ta đã nói, tất cả chuyện này đều chỉ là người khao khát đơn phương mà thôi.”

(*cầm sắt hoà minh, cử án tề mi: ý nói vợ chồng hoà hợp, tôn trọng lẫn nhau)

Cao Nhượng để chén trà trong tay xuống, “Bụp...” một tiếng bị bóp nát.

“Người cầm miệng!”

Tuyên Thiệu khinh bỉ nhìn hắn. “Vốn tưởng rằng sẽ nghe một chuyện xưa thê lương cảm động, ai ngờ rằng chỉ là chuyện một người nguy biện lấy oán trả ơn mà thôi.”

Cao Nhượng lạnh lùng nhìn Tuyên Thiệu. “Quá khứ của ta và Ngọc Chi không tới phiên người đánh giá.”

“Không, người nói không đúng.” Tuyên Thiệu lắc lắc ngón trỏ. “Đỉnh chính lại một chút, ta chỉ nghe được quá khứ của người, không có nửa phần liên quan đến mẫu thân!”

147. Chương 148: Có Người Trước Hay Là Trầm? 2

Trong mắt Cao Nhượng cuộn cuộn tức giận.

Nhưng hắn cũng không có tức giận đứng lên, cũng không có ra tay với Tuyên Thiệu, mà là một mực đè nén cơn giận của mình, một mực kiềm chế bản thân.

Như thế khiến Tuyên Thiệu hơi bất ngờ.

Dựa vào mấy lần tiếp xúc lúc trước, tác phong làm việc của Cao Nhượng luôn là không quan tâm.

Là người của Hoàng thành ti cầm nỏ ở bên ngoài làm cho hắn sợ hãi, khiến hắn không dám hành động thiếu suy nghĩ, hay là hắn có dự định gì khác?

Nội thương của Tuyên Thiệu chưa lành, không thể không cẩn thận đề phòng.

“Cả đời này của ta cũng từng đùa dỡn trò nắm quyền lực và khống chế, cũng từng giàu có không ai bằng. Ngay cả hoàng đế bây giờ cũng vài lần suýt mất mạng trong tay ta... Chẳng qua bất kể là quyền lợi hay tiền tài, đều không phải là thứ ta muốn. Ta chưa bao giờ ham muốn những thứ này.” Cao Nhượng ưu tư nói.

“Không phải là không ham muốn, nếu không ham muốn, người cần gì làm nhiều chuyện như thế này? Nhưng người đối với thứ chiếm được một cách quá dễ dàng thì mất đi hứng thú mà thôi.” Tuyên Thiệu cắt ngang lời của hắn.

Cao Nhượng liếc nhìn hắn một cái. “Mặc kệ người nói như thế nào, nhưng chỉ có An Ngọc Chi là ta vẫn không bỏ xuống được. Nàng thật sự, thật sự không có khả năng tỉnh lại, nhưng nàng luôn ở nơi này, vẫn luôn ở.”

Cao Nhượng bỗng giơ tay vỗ vào vị trí trái tim của mình, nhìn Tuyên Thiệu, khẽ giương khoé miệng lên.

“Sau cùng nhất, để ta tặng Tuyên gia một món quà lớn nhé?”

Trong ánh mắt mọi người, Cao Nhượng đột nhiên làm một động tác khiến cho người ta bất ngờ, hoảng sợ.

Chỉ thấy hắn chợt bóp chặt năm ngón tay, ngón tay như lưỡi câu cắm vào lồng ngực của mình, máu trào ra theo ngón tay của hắn.

Nhưng trên mặt hắn không có vẻ đau đớn chút nào, hắn quát lên một tiếng.

Cuối cùng lõi trái tim của mình từ trong lồng ngực ra.

Tuyên Thiệu lập tức tránh sang một bên. Máu đỏ tươi phun tung toé trên ghế Tuyên Thiệu vừa ngồi, lập tức khiến ghế nhiễm đỏ một mảng.

Thị vệ Hoàng thành ti tay cầm nỏ đứng bên ngoài phòng trà đều bị kinh sợ đến mức trợn mắt há hốc mồm.

Không ai ngờ tới Cao Nhượng lại bỗng nhiên làm ra hành động này.

Trong tay Cao Nhượng là trái tim còn đang đập, máu đầm dề.

Lộ Minh Dương đứng đối diện nhất ở bên ngoài phòng trà đã cả kinh đến cảm cũng không đóng lại.

Tuyên Thiệu nhìn Cao Nhượng ở trước mặt mình dần dần nhắm hai mắt lại, khoé miệng vẫn ngậm nụ cười chưa tan, chậm rãi ngã trên đất.

Nếu như nói phương pháp tự sát của Cao Nhượng máu me như thế, đã khiến cho mọi người kinh hãi, thì chuyện xảy ra kế tiếp càng khiến người ta không thể tưởng tượng nổi, khó có thể tin.

Thị vệ Hoàng thành ti bao vây bên ngoài phòng trà, bao gồm Lộ Minh Dương đứng ở trước mặt cách phòng trà gần nhất và Tuyên Thiệu đứng cách thi thể Cao Nhượng không xa, không khỏi đều bắt đầu nghi ngờ hai mắt của mình, không thể tin được chính mắt mình thấy tất cả.

Nhưng tất cả những thứ này xác thực đã xảy ra, thật thật sự đã xảy ra!

Thi thể của Cao Nhượng gần như trong nháy mắt hoá thành một vũng máu. Quần áo, tóc, xương cốt, da thịt trong nháy mắt đều không thấy. Chỉ có một vũng máu ừng ực ừng ực bốc hơi nóng ở trên nền đá xanh của phòng trà.

Vết máu phun tung toé trên chiếc ghế Tuyên Thiệu đã từng ngồi cũng không thấy tung tích.

Giống như vừa rồi Cao Nhượng ngồi nói chuyện với hắn, giống như tất cả vừa rồi chỉ là một trận ảo giác.

“Công tử! Công tử!” Xa xa có tiếng thị vệ Hoàng thành ti gọi ầm ĩ truyền đến.

Tuyên Thiệu nghe tiếng, nhìn ra bên ngoài phòng trà.

Thị vệ bao vây bên ngoài phòng trà đều nhường ra một lối đi, thị vệ kia thở hồng hộc chạy nhanh tới, không lo thở không ra hơi mà lại cuống quýt bẩm báo: “Công tử, hoàng thượng đi Hoàng thành ti, cùng đi còn có Dung thị. Bọn thuộc hạ ngăn cản không được, Hoàng thượng đã đi hình ngục rồi!”

Tuyên Thiệu nhú mày, nghiêng mặt nhìn về phía vũng máu trên đất, lại thấy vũng máu kia đang biến mất với tốc độ mà mắt thường cũng không thấy được.

Trên mặt đất chỉ lưu lại một khoanh tròn giống như vệt nước đỏ sẫm.

Thảo nào Cao Nhượng không vội vã, thật ra hắn đã tính toán kỹ ngay cả chuyện sẽ xảy ra sau đó, phải không?

Hắn cố ý kéo dài thời gian chính là vì để Dung thị dẫn hoàng thượng đi hình ngục Hoàng thành ti?

Món quà lớn cuối cùng hắn muốn tặng cho Tuyên gia chính là cái chết của hắn, đến ngay cả thi thể cũng không còn lại, thật sự đúng là không có chứng cứ?

“Lưu một đội canh giữ ở chỗ này, đám người còn lại theo ta quay về Hoàng thành ti!” Tuyên Thiệu lạnh lùng nói.

“Dạ!” Mọi người lên tiếng trả lời.

Lộ Minh Dương chăm chú theo sau lưng Tuyên Thiệu, lòng vẫn còn sợ hãi, thấp giọng hỏi: “Công tử, Cao Nhượng rút cuộc bày ra trò gì? Tại sao thi thể lại đột nhiên không thấy? Hoá thành một vũng máu?”

Tuyên Thiệu nghe vậy, mím chặt môi không trả lời.

Hắn cũng không biết trả lời như thế nào. Tên Cao Nhượng này có chút tà thuật, có thể bảo trì thi thể An Ngọc Chi đã chết tám năm không có chút thay đổi nào, lại có thể nói ra lời lấy tim đổi tim, làm cho người đã chết thật lâu tỉnh lại, hôm nay làm ra hành động tự móc tim mình, hoá thành vũng máu thì dường như cũng không coi là chuyện lớn gì.

“Bây giờ hắn đã chết, ngay cả thi thể cũng không có để lại, cho dù hắn thừa nhận chuyện ám sát vào ngày tết Nguyên Tiêu ấy là do hắn làm, chỉ sợ chúng ta bầm báo với hoàng thượng chuyện xảy ra vừa rồi, hoàng thượng không có tận mắt nhìn thấy thì cũng sẽ không tin ă?” Lộ Minh Dương hơi lo lắng nói.

Tuyên Thiệu nhìn hắn một cái, đây mới là mục đích thật sự của Cao Nhượng!

Cao Nhượng trước khi chết nói, cuộc đời này hắn lưu luyến nhất chính là An Ngọc Chi. Hai cha con Tuyên gia, một người hại chết An Ngọc Chi, một người phá bỏ khả năng sống lại của An Ngọc Chi. Hắn và Tuyên gia thù không đội trời chung, cho nên hắn ngay cả cái chết của mình cũng phải lợi dụng, đi mưu hại Tuyên gia.

Lúc Tuyên Thiệu chạy nhanh về Hoàng thành ti thì hoàng đế đang sầm mặt chờ hắn về.

Dung thị quỳ sát ở bên chân hoàng đế, trong lòng ôm Cao Khôn mà bọn họ đã cứu ra từ trong hình ngục, khóc đến sắc mặt trắng bệch, gần như không thở nổi.

Trên khuôn mặt quẩn rũ dần ông lẫn dần bà của Cao Khôn đầy máu me, thậm chí dử tợn với vệt máu đã khô đóng vảy. Nhưng hắn dùng tóc dài tán loạn của mình phủ hơn phân nửa khuôn mặt, chỉ lộ ra một bên mặt tái nhợt, khiến cho người ta thấy hết sức yếu đuối.

“Hoàng thượng!” Tuyên Thiệu khom người hành lễ.

“Quỳ xuống!” Hoàng thượng giận dữ quát một tiếng.

Lộ Minh Dương đi theo bên cạnh Tuyên Thiệu sững sờ, đã thấy Tuyên Thiệu thấp người quỳ xuống.

Hắn cũng liền vội vàng quỳ xuống theo.

Hắn theo Tuyên Thiệu vài năm đến nay, đây là lần đầu tiên nhìn thấy Tuyên Thiệu quỳ xuống.

Đầu nhất thời có chút không xoay chuyển được, trong lòng cũng hơi buồn bực, giống như bị uất ức thay công tử của hắn.

Nhưng thấy trên mặt Tuyên Thiệu cũng không có nửa phần không tình nguyện hoặc không cam lòng.

Trên đường trở lại, Tuyên Thiệu đã chuẩn bị tốt nghênh đón thịnh nộ của hoàng đế.

“Người, người thẩm vấn là như thế này sao?” Hoàng đế đen mặt lại, nhìn Tuyên Thiệu, giơ tay chỉ Cao Khôn hơi thở yếu ớt.

Tuyên Thiệu quỳ trên đất, khấu đầu, không có trả lời.

“Trẫm, hỏi người đó!” Hoàng đế lại không có ý định bỏ qua.

“Vâng.” Tuyên Thiệu mở miệng, ngắn gọn phun ra một chữ.

Hoàng đế không phải là không biết thủ đoạn của Hoàng thành ti, chẳng qua là trước đây không để ý tới. Hôm nay lại tìm tới cửa, nhất định đã đã làm xong dự định hồi tội. Bây giờ hẳn giải thích cái gì đi nữa cũng là vô dụng.

“Được, được, người thừa nhận là tốt rồi.” Hoàng đế hung hăng gật đầu. “Thế người thẩm vấn như vậy, có hỏi ra kết quả không?”

Hoàng đế xoay người, ngồi xuống ghế bành bằng gỗ lê vàng trong phòng. Đánh giá hoa văn nước chảy mây trôi trên tay vịn của ghế, trong mũi hờ ra một tiếng. “Ta ngược lại không biết quy cách của Hoàng thành ti bây giờ cao như vậy, đồ dùng của một Thiêm sự đều là ghế bành bằng gỗ lê vàng quý báu!”

Tuyên Thiệu hơi nâng mí mắt lên, cũng không định giải thích gì cả. Lúc một người nhìn thấy người không vừa mắt, người làm cái gì, nói cái gì hẳn đều cảm thấy không vừa mắt.

Bây giờ trong lòng hoàng đế có khúc mắc đối với hắn, rõ ràng chuyện lúc trước ông ta ngầm đồng ý, hôm nay lấy ra làm thành tội.

“Cao Khôn ở trong cung nhận Cao Nhượng làm cha nuôi, Cao Nhượng võ công cao cường, ẩn thân ở Tập Hiền các. Chuyện ám sát ở ngự hoa viên vào tết Nguyên Tiêu chính là Cao Khôn cùng Cao Nhượng hợp mưu làm.” Hoàng đế vẫn không kêu Tuyên Thiệu đứng dậy, Tuyên Thiệu liền quỳ trên đất nói.

Cao Khôn nằm trong lòng Dung thị, nghe thế, ho khan một tiếng.

Dung thị liền khóc càng thê thảm, ngược mắt nhìn hoàng đế, run giọng nói: “Hoàng thượng, Cao công công ở trong cung cũng không có cha nuôi, ta ở chung với hắn lâu rồi, quan hệ không tầm thường, nhưng chưa từng nghe nói hắn có cha nuôi gì cả. Càng chưa từng nghe nói Cao Nhượng gì đó. Tuyên công tử đây là... đây là...”

Dung thị khóc, không nói hết lời, nhưng ý tứ rõ ràng. Bà ta dẫm lên án Tuyên Thiệu nói xấu Cao Khôn.

Hoàng đế gơ tay đè lại, như là trấn an cảm xúc của Dung thị.

Dung thị là nhũ mẫu của hoàng đế, hoàng đế từ nhỏ đã đặc biệt ỷ lại vào Dung thị. Dung thị từng bị tống ra khỏi cung, Hoàng thái hậu vừa mới qua đời, Hoàng đế liền tìm cơ nhận Dung thị vào trong cung.

Ban đầu Dung thị làm việc coi như thu liễm, về sau Cao Khôn ở trước mặt Hoàng đế được sủng ái, sau đó lại có quan hệ qua lại với Dung thị, Dung thị và Cao Khôn lại càng không sợ gì cả, ở trong cung có thể nói là hoành hành không kiêng kỵ.

Nhưng hoàng đế luôn che chở cho Dung thị, không cho phép người khác nói một câu thất lễ với Dung thị.

“Người nói Cao Nhượng là người thế nào? Bây giờ ở đâu?” Hoàng đế nhìn Tuyên Thiệu, hỏi.

Đầu chân mày Lộ Minh Dương nhíu chặt lại với nhau.

Cao Nhượng này đúng là thâm độc! Ngay cả chết cũng muốn ngầm mưu tính!

“Cao Nhượng là thái giám vấy nước quét nhà ở Tập...” Tuyên Thiệu còn chưa nói xong.

Dung thị liền cười nhạt cắt ngang. “Một thái giám vấy nước quét nhà ở Tập Hiền các, Tuyên công tử lại nói là cha nuôi của Cao công công? Lời này nghe đến, Tuyên công tử không cảm thấy buồn cười sao? Chẳng phải nô tài trong cung từ trước tới nay đều là dựa theo tuổi tác, vai vế sao, không phải là Tuyên công tử không biết chứ?”

Nếu là ngày thường, tuyệt sẽ không có người dám ngắt lời Tuyên Thiệu.

Nhưng trước khác nay khác, Dung thị thân là nhũ mẫu của hoàng đế, bản thân vô cùng hiểu rõ tính tình của hoàng đế. Có khi hoàng đế lơ đãng làm một động tác nhỏ, bà ta thậm chí cũng có thể đoán ra hoàng đế đang suy nghĩ gì.

Bây giờ hoàng đế đã sinh lòng bất mãn đối với Tuyên Thiệu, sao bà ta nhìn không ra chứ.

Khi thấy bà ta ngắt lời Tuyên Thiệu, mặt hoàng đế không lộ vẻ giận chút nào, liền có thể nhìn ra manh mối.

Tuyên Thiệu biết lúc này mình đã thất thế.

Cho dù hần nói xong, lại có mọi người của Hoàng thành ti làm chứng, nhưng ngay cả thi thể của Cao Nhượng cũng không có để lại, hoàng đế sẽ tin lời hần sao?

“Bỏ qua một bên chuyện cha nuôi hay không cha nuôi gì đó, người nói Cao Khôn hợp mưu với người khác ám sát trẫm, có chứng cứ không?” Hoàng đế phát phát tay, hỏi.

Tuyên Thiệu quỳ trên đất, khê lắc đầu một cái.

Vốn còn có lời khai của Cao Nhượng, nhưng bây giờ lời khai cũng không có tác dụng.

Hần khẳng định Cao Khôn có tham dự trong đó là bởi vì Yên Vũ nghe được đối thoại của bọn họ.

Nhưng hoàng đế không biết chuyện Yên Vũ thính lực hơn người, cho dù hoàng đế biết, hoàng đế sẽ tin sao?

Năng lực hơn người của Yên Vũ càng nhiều người biết càng không có lợi với Yên Vũ. Hần cũng không muốn liên lụy Yên Vũ vào.

“Không có chứng cứ! Không có chứng cứ, Tuyên công tử đã đánh người ta thành như vậy. Nếu có chứng cứ, có phải là Tuyên công tử muốn tiền trăm hậu tấu không?” Dung thị lại khóc lên.

Tiếng khóc giống như ruột gan đứt đoạn.

Khóc đến hoàng đế mặt thương xót. “Dung thị đừng khóc, trẫm, nhất định cho người một câu trả lời!”

Lời hoàng đế vừa nói ra.

Trong phòng lập tức yên tĩnh.

Cho Dung thị một câu trả lời? Đây là muốn trừng phạt Tuyên gia?

Lộ Minh Dương quỳ sau lưng Tuyên Thiệu nhìn không được nâng đầu lên nhìn hoàng đế một cái, lại liếc mắt quan sát Tuyên Thiệu.

Trong bụng không khỏi trữ lửa giận.

Hần vì để tra ra chân tướng này đã vài ngày nhịn ăn nhịn ngủ, chịu đựng lật xem danh sách thái giám cực buồn tẻ.

Hôm nay rốt cuộc tìm ra tên núp trong bóng tối làm hại hoàng đế kia, hoàng đế không luận công ban thưởng cũng thôi đi, nhưng lại muốn nghe lời nói phiến diện của một vú già, trừng phạt Tuyên công tử?

Cái này còn có thiên lý hay không?

Nhưng Tuyên Thiệu dường như rất bình tĩnh, chỉ khầu đầu với hoàng thượng, cũng không có phản ứng gì khác.

“Cách chức Thái phó, chức Thiêm sự Hoàng thành ti của Tuyên Thiệu, biếm làm tiểu lại* của nha môn Lâm An. Con không dạy là lỗi của cha, Tuyên Văn Bình cũng khó tránh khỏi trách nhiệm, thu hồi chức vị Tổng chỉ huy sứ Hoàng thành ti, phạt bổng một năm, thu hồi phủ đệ! Coi như là trừng phạt!” Hoàng đế lạnh lùng nói.

(*chức vụ rất nhỏ không có phẩm cấp gì cả)

Tuyên Thiệu còn chưa lĩnh chỉ tạ ân, Lộ Minh Dương mở miệng trước. “Xin hoàng thượng nghĩ lại. Công tử đối với hoàng thượng trung thành tận tâm, không ngủ không nghỉ để tra ra hung thủ mưu hại hoàng thượng, hao hết tâm lực. Hôm nay tra ra được chân tướng, Hoàng thượng không thưởng thì thôi, còn đối xử với công tử như vậy, chẳng phải khiến mọi người thất vọng ghê lòng sao?”

“Lớn mật!” Hoàng đế gầm lên. “Dám chống đối trẫm, Tuyên Thiệu, đây là thuộc hạ của ngươi, đây là thị vệ Hoàng thành ti mà ngươi mang ra ngoài sao? Trong mắt bọn chúng đến tột cùng có người hay có trẫm?!”

“Xin hoàng thượng tha tội, là thần không nghiêm với thuộc hạ, khiến cho thuộc hạ không ra thể thống, thần cam nguyện chịu phạt!” Tuyên Thiệu dập đầu nói.

Lộ Minh Dương tức giận bất bình trong lòng.

Nhưng thấy mình chỉ nói lời công đạo cho công tử mà thôi, liền khiến cho hoàng đế lại có lý do mới để trách mắng công tử, nhất thời vừa tức vừa gấp, nhưng lại không dám tùy tiện mở miệng.

“Được, chuyện này người đã tra không rõ, vậy chờ sau khi Cao Khôn lành lại, cho Cao Khôn cơ hội lập công chuộc tội này. Cao Khôn điều tra ra rõ chuyện ám sát vào tết Nguyên Tiêu!” Hoàng đế nhìn Cao Khôn trong lòng Dung thị, nói. “Đều đứng lên đi, trong vòng ba ngày Tuyên gia dọn ra Tuyên phủ!”

Hoàng đế nói xong, phất ống tay áo một cái, ra khỏi Hoàng thành ti.

Dung thị cùng cung nhân khác đỡ Cao Khôn, theo hoàng đế đi ra ngoài.

Tuyên Thiệu búng bụi trên áo bào một cái, đứng thẳng người lên.

Lộ Minh Dương nhìn xa giá của hoàng thượng đi xa, phần nộ hết: “Đây là thể đạo gì? Kêu kẻ gian đi bắt kẻ trộm, hắn sẽ bắt chính hắn sao? Đây không phải là đưa lương thực đến trong hang chuột sao? Hoàng đế thật... thật...”

Hai chữ “hôn quân” được nghiêng giữa rằng Lộ Minh Dương, cuối cùng cũng không có thoát ra.

“Công tử, sao người không vì mình cãi lại vài câu? Sẽ bỏ mặc tai bay vạ gió này rơi xuống đầu sao? Rõ ràng là vú già vô sỉ xúi giục hoàng thượng...”

Tuyên Thiệu quay sang, thần nhiên nhìn vào mắt Lộ Minh Dương.

Nhìn khuôn mặt tức giận đỏ bừng của Lộ Minh Dương, Tuyên Thiệu cũng bất đắc dĩ cười. “Người cho rằng hoàng thượng hôm nay đến chuyến này là bởi vì Dung thị sao?”

Lộ Minh Dương bị Tuyên Thiệu nhìn, sững sờ. “Chẳng lẽ không đúng sao?”

“Tấu chương tố cáo ta, tố cáo phụ thân e là đều xếp đồng trên ngự án của hoàng thượng. Hoàng thượng vẫn không trách cứ người tố cáo, chỉ ém tấu chương xuống. Hôm nay trừng phạt ở chỗ này, là sớm muộn cũng phải tới. Có thể chịu cho tới bây giờ đã không tệ.” Biểu cảm của Tuyên Thiệu dường như cũng không có gợn sóng lớn gì.

“Công tử không tức giận sao?” Lộ Minh Dương nhìn sắc mặt hắn, nghi ngờ hỏi.

Tuyên Thiệu cười cười với vẻ bất đắc dĩ. “Tái ông mất ngựa không biết phúc hay họa. Là phúc hay họa đi xem một chút đi. Hôm nay không phải là còn có chuyện tốt sao?”

“Chuyện tốt?” Lộ Minh Dương gãi đầu một cái. Hôm nay có chuyện tốt gì? Chẳng lẽ hắn không ngủ mấy ngày nay, đầu đã buồn ngủ đến bị hồ đồ?

“Cao Nhượng đã chết. Thiếu phu nhân còn chưa biết tin tốt này, ta trở về nói cho nàng ấy biết tin tốt.” Tuyên Thiệu lấy ra miếng ngọc bài Hoàng thành ti từ bên hông, “bộp” một tiếng ném lại trên bàn. “Thứ này về sau cũng không cần mang ở trên người.”

Tuyên Thiệu xoa người ra khỏi Hoàng thành ti.

Lộ Minh Dương quay đầu lại nhìn miếng ngọc bài bị Tuyên Thiệu ném ở trên bàn, trong lòng hơi có cảm giác buồn bực khó có thể nói tên, lắc lắc cái đầu đã buồn ngủ đến không còn tỉnh táo, cũng đi ra cửa.

148. Chương 149: Cảm Ơn Nàng

Hoàng đế cho ba ngày để Tuyên gia dọn ra khỏi Tuyên phủ.

Toà Tuyên phủ là do Hoàng đế ban, hôm nay lột bỏ chức quan trên người cha con Tuyên gia, đuổi bọn họ ra khỏi Tuyên phủ thì cũng biểu lộ ân sủng của hoàng đế đối với bọn họ đã đến tận cùng.

Tuyên Thiệu còn chưa về Tuyên phủ, trên đường gặp phải đồng liêu ngày xưa, có người đã bắt đầu châm chọc khiêu khích, bỏ đá xuống giếng.

Tục ngữ nói chuyện tốt chưa ra khỏi cửa, chuyện xấu đã truyền đi ngàn dặm.

Đầu này hoàng đế vừa mới ra khỏi dự, đầu kia đã có người lan truyền tin tức ra ngoài. Tốc độ cũng thật khá nhanh.

Như vậy đúng là có thể thấy được Tuyên gia thật sự rất cây to đón gió.

Yên Vũ đang ở trong nhà tô màu bức tranh nàg đã vẽ phác hoạ Tuyên Thiệu, chợt nghe thấy tiếng Tuyên Thiệu về đến nhà.

Nàng để đồ trong tay xuống, ra đón.

Chỉ thấy trên mặt Tuyên Thiệu ngoại trừ vẻ mệt mỏi còn có một loại cảm giác nhẹ nhõm vô hình.

Yên Vũ đang muốn tiến lên kéo hấn nhưng bị Linh Nhi ở bên cạnh chợt cản lại.

“Trên người công tử có mùi máu!” Linh Nhi kẹp lỗ mũi, nói.

Tuyên Thiệu giơ tay lên ngửi ống tay áo của mình một cái. “Không có mà?”

Lúc Cao Nhượng chết, máu phun ra tung toé không ít, nhưng hấn nhanh tránh thoát. Máu đen vẫn chưa bắn tung toé đến trên người hấn.

“Thật sự có, con sẽ không ngửi lầm đâu.” Nhưng Linh Nhi vẻ mặt kiên định.

“Biết lỗ mũi của ngươi nhạy.” Tuyên Thiệu gật đầu, đi thay đồ trước mới trở lại phòng chính.

Yên Vũ đã nấu xong trà nhạt cho hấn, đặt trên chiếc bàn trà bên cạnh.

Bụng nàng bây giờ dần dần lớn lên, cởi xuống quần áo mùa đông cũng có thể nhìn ra bụng nhô lên ở dưới quần áo.

Tuyên Thiệu mắt đóng đầy tình cảm nồng nàn nhìn nàng, kéo tay nàng để cho nàng ngồi ở bên cạnh mình. “Có một tin tốt cùng một tin xấu, nàng muốn nghe cái nào trước?”

Yên Vũ hơi ngần ra, cười nói: “Nghe tin tốt trước đi?”

“Tìm được An Niệm Chi. Là Cao Nhượng, cha nuôi của Cao Khôn, đã chết.”

“Đã chết?” Yên Vũ hơi nhíu mày. “Thật đã chết rồi? Chết như thế nào?”

Có lẽ là con người An Niệm Chi này quá mức âm tà, cho dù nghe thấy hấn đã chết cũng khiến cho người ta không dám xem thường, không dám tùy tiện lơ là cảnh giác.

Tuyên Thiệu kể tỉ mỉ với Yên Vũ chuyện hôm nay đã gặp mặt Cao Nhượng, nói chuyện cùng Cao Nhượng.

Yên Vũ nghe xong, im lặng rất lâu mới thở ra một hơi dài.

“Hy vọng mẫu thân vĩnh viễn không phải biết chân tướng. Mẫu thân là một người rất hiền lành, nếu như bà ấy biết người mình có lòng tốt cứu, sau đó chính là người làm hại mình của nát nhà tan, cả nhà bị diệt, còn không biết sẽ tự trách như thế nào đây.” Yên Vũ nói xong, ngẩng đầu nhìn Tuyên Thiệu. “Hấn đã chết, sau này cũng có thể yên tâm. Cũng tránh cho hấn luôn bám dai như đĩa, khiến cho người ta nhớ tới đều khó chịu.”

Tuyên Thiệu khẽ gật đầu, nhìn nàng, cười không nói.

“Vậy tin xấu là gì?” Yên Vũ nhìn vẻ mặt của hấn, nhất thời không đoán được tin xấu hấn nói là cái gì, sao vẻ mặt của hấn ngược lại không giống như có chuyện không tốt gì xảy ra vậy?

“Ài, sau này có thể phải uất ức phu nhân của ta chịu khổ chút...” Tuyên Thiệu thở dài một tiếng. “Hoàng thượng muốn đuổi Tuyên gia ra khỏi Tuyên phủ.”

“Tại sao vậy?” Yên Vũ không nhịn được hỏi lại.

“Cao Nhưộng chết, chết không để lại một chút dấu vết gì, ngay cả hài cốt cũng không để lại, hoàn toàn không có chứng cứ.” Tuyên Thiệu nói.

Yên Vũ nghe vậy há hốc miệng. Hồi tưởng lại chuyện đã xảy ra, ngược lại cũng suy nghĩ minh mạch một ít.

Tuyên Thiệu lại kể chuyện Hoàng đế đích thân đi Hoàng thành ti trước. Yên Vũ bỗng nhiên gật gật đầu, nói: “Cho nên tướng công chàng thật ra cũng là cố ý, phải không?”

Tuyên Thiệu nhướn mày. “Ồ? Sao nàng lại nói như vậy?”

“Hoài nghi lọt vào lòng người sẽ như hạt giống rơi vào đất đai, theo thời gian trôi qua sẽ cắm rễ ngày càng sâu, ngày càng khó nhổ. Hoàng thượng đã ngầm cho phép các đại thần tố cáo Tuyên gia chính là lộ ra tín hiệu sự tín nhiệm với Tuyên gia không hề giống như ngày xưa. Có thể khiến cho Hoàng đế càng hạ thủ sớm với Tuyên gia, như vậy Hoàng đế ít nhiều còn có thể nhớ đến Tuyên gia đã từng công lao khổ lao, sẽ hạ thủ lưu tình với Tuyên gia. Nhưng nếu duy trì gió êm sóng lặng nhất thời sẽ chỉ khiến cho ngày sau cơn lốc càng thêm hung mãnh, e là Tuyên gia không phải bị trục xuất ra khỏi Tuyên phủ đơn giản như vậy.” Yên Vũ lãnh đạm nói. “Hơn nữa, bây giờ Thái tử thân thiết với Tuyên gia, Hoàng thượng bất mãn đối với Tuyên gia cũng sẽ liên đới ảnh hưởng ấn tượng đối với Thái tử. Mà lúc này Nhị hoàng tử đúng lúc chọc giận Hoàng thượng, vốn là thời điểm tốt củng cố Thái tử lưu lại cho Hoàng đế ấn tượng tốt. Nếu Tuyên gia có thể đúng lúc rời khỏi tầm mắt của hoàng đế, rất có ích lợi đối với Thái tử đăng cơ mai sau.”

Yên Vũ nói xong, nhìn Tuyên Thiệu. “Nhưng khổ tâm này của chàng, Thái tử hiểu không?”

Tuyên Thiệu cười khê, giơ tay lên quẹt sống mũi cao của Yên Vũ. “Thái tử sẽ hiểu, dù hôm nay không hiểu thì sau này cũng sẽ hiểu.”

“Cho nên, thật ra tướng công mang về là hai tin tốt, phải không?” Yên Vũ chớp mắt một cái, hỏi.

Nhưng Tuyên Thiệu lắc đầu. “Không đúng, là ba tin tốt.”

“Hà?” Yên Vũ nhìn hẩn.

“Không có một đồng chuyện rắc rối của Hoàng thành ti, sau này vi phu sẽ có nhiều thời gian làm bạn với phu nhân hơn, đây không phải là một tin tốt sao?” Tuyên Thiệu nhẹ nhàng ôm vai Yên Vũ.

Yên Vũ gật đầu. “Đây cũng thật là một tin không tồi!”

Tuy rằng các chủ tử của Tuyên gia cũng không đắm chìm trong sầu khổ bị cách chức, nhưng cuối cùng phải làm ra chút dáng vẻ biểu hiện buồn bã, khó chịu mới được.

Tuyên Văn Bình cũng không mua quá nhiều sản nghiệp, cho dù có cũng sẽ không bày ở ngoài sáng. Hưởng ứng lời kêu gọi của Hoàng đế*, đã mua một toà nhà ở thành Tây, nhưng toà nhà kia còn lớn hơn toà nhà hiện nay. Bị cách chức, không đau buồn hoang sợ thì thôi, còn dời đến nhà lớn hơn. Đây không phải là khiến cho Hoàng đế khó chịu sao? Toà nhà ở thành Tây nhất định không thể đi.

(*khúc đầu truyện có nói tới Hoàng đế muốn phát triển phía thành Tây)

Trái lại, lúc Tuyên Thiệu cưới Yên Vũ đã mua tam tiến trạch*, lúc này có thể dùng tới.

(*là căn nhà gồm có ba viện từ trước ra sau, từ cửa chính tiến vào viện thứ nhất gọi là nội viện, xuyên qua đi đến viện thứ hai, thứ ba thì gọi là nhị viện, tam viện)

Hoàng đế ban cho Tuyên gia toà nhà thật rộng lớn, Tuyên gia không nhiều chủ tử, nhưng người làm không ít, tất cả đều dọn sạch đi toà nhà ở thành Bắc.

Cũng cần có cử chỉ với một bộ phận người làm bị nghỉ việc.

Yên Vũ kêu Lục Bình mang ra vài rương đựng tiền đồng từ trong nhà kho. Người tự nguyện rời khỏi Tuyên gia đều có thể lãnh năm xâu tiền, cầm khế ước bán thân rời đi.

Người bằng lòng lưu lại thì mỗi người lãnh hai xâu tiền, quay về thu dọn hành lý chuẩn bị chuyển nhà.

Chuyện này đến cũng là thời điểm tốt để nhìn thấy lòng trung thành của mọi người.

Yên Vũ bụng đã hơi nhô lên, đứng trong ánh nắng ấm ngày xuân, nhìn người làm tú ở trong sân. “Hôm nay Tuyên gia gặp nạn, không có thể miễn cưỡng mọi người nhất định phải theo Tuyên gia. Nếu như các người có chỗ tốt để đi thì cứ lãnh nửa năm lương ở chỗ này, đi tìm tương lai tốt. Nếu các người không có chỗ để đi, Tuyên gia cũng sẽ không nhất định phải đuổi các người ra ngoài, chỉ là từ đây về sau tiền lương giảm phân nửa. Được rồi, ta nói trước, có duyên phận chúng ta tú được thì tán được, mọi người tự tính đi.”

Yên Vũ nói xong, liền xoay người trở về phòng chính, sợ bọn họ e ngại nàng ở đó, ngại không cầm tiền, nên không ở bên cạnh nhìn.

Tuyên Thiệu đang vui trên trường kỷ lật sách, cười liếc nhìn nàng một cái. “Nàng cũng không sợ mọi người chạy sạch?”

Yên Vũ cười lắc đầu. “Chạy sạch chứng tỏ chúng ta đối nhân xử thế cũng quá thất bại, ngay cả một người cũng không giữ được.”

Yên Vũ sắp xếp người làm nghỉ việc ở trong viện của Tuyên Thiệu trước, thúc đẩy Tuyên phu nhân, lúc này chính viện cũng cho nghỉ việc tôi tớ, hơn nữa phân lệ cũng không khác mấy.

Ba ngày rất căng, ngày đầu tiên chỉ có rất ít người cầm năm xâu tiền, mang theo quà tặng rời khỏi Tuyên gia.

Đông đảo người làm cũng không có đi.

Nhưng Tuyên gia không còn như ngày xưa nữa, những lời nói như sa sút đã truyền ra ở Lâm An.

Trên dưới Tuyên gia đều đang chuẩn bị ít hành trang.

Những thứ trong Tuyên gia phần lớn là phần thưởng thánh thượng ban, mấy thứ này cũng không thể mang đi, cũng không thể bán đi.

Ngày thứ hai Tuyên gia bắt đầu dọn nhà tới thành Bắc, dọn đi phần nhiều là một ít đồ lặt vặt, cũng không thấy đồ hiếm gì. Chạng vạng ngày thứ hai thì lại có một ít người cầm tiền rời khỏi Tuyên gia.

Ngày thứ ba, các chủ tử của Tuyên gia cũng coi như ra khỏi cửa chính của Tuyên phủ, xuất hiện trong tầm mắt quan sát của người hiếu kỳ ở Lâm An.

Chỉ thấy Tuyên gia dọn nhà có chút vắng lặng, những người vốn muốn nhìn một chút đồ vật trong nhà của người đã từng là trọng thần được sủng nhất ở trước mặt thánh thượng có gì hiếm không, nhất định là phải thất vọng.

Những đồ vật lớn, vật dụng trong nhà gì gì đó hết thấy không có. Xe ngựa kéo hành lý cũng chỉ có hai chiếc. Có người nói trên xe chở đều là của hồi môn của Tuyên phu nhân và Tuyên thiếu phu nhân.

Bọc hành lý trên lưng tôi tớ đi theo nhìn cũng xếp lếp, từng người một dáng vẻ ủ rũ cúi đầu.

Từ Tuyên phủ đến thành Bắc không gần, phải đi hết con đường.

Không biết là trùng hợp hay là cố ý, dọc con đường này gặp phải không ít đồng liêu thường ngày muốn dựa vào Tuyên gia hoặc là đố kị Tuyên gia.

Lời lẽ châm chọc, khiêu khích không phải số ít.

Bất kể là Tuyên đại nhân và Tuyên phu nhân đang ngồi trong xe ngựa phía trước, hay là Tuyên Thiệu và Yên Vũ trong xe ngựa phía sau, đều không có phản ứng gì lớn.

Yên Vũ là bởi vì đoán được dụng ý của Tuyên Thiệu.

Còn Tuyên phu nhân luôn là người cẩn trọng ở trước mặt người ngoài, nhất định không sẽ vì điều này mà thất thố.

Sau khi Tuyên gia dời đến nhà ở thành Bắc, tôi tớ theo tới thấy toà nhà này quả thật không thể so sánh với Tuyên phủ lúc trước, liền lại có người động tâm tư muốn đi.

Lặng lẽ hỏi thăm có còn tính năm xâu tiền hay không, đi đến chỗ Lục Bình lãnh bạc, cầm khế ước bán thân, lại có không ít người rời khỏi Tuyên gia vào lúc này.

Lục Bình nhìn sổ sách, nói khẽ với Yên Vũ: “Thiếu phu nhân cũng quá tốt bụng. Những người này muốn đi thì đi, dựa vào cái gì mà phát tiền thôi việc cho bọn họ? Chẳng phải cuộc sống không bằng trước đây một chút thôi sao? Chẳng phải chỗ ở nhỏ hơn một chút thôi sao? Chủ tử đều có thể nhìn, bọn họ là người gì mà không nhìn được? Ta không tin bọn họ rời khỏi nơi này còn có thể tìm được một chủ tử rộng rãi khoan dung như người vậy?”

Yên Vũ cười khẽ. “Sao không thể tìm được? Người khoan dung độ lượng có rất nhiều, người đã hầu hạ qua mấy chủ tử?”

Lục Bình hé miệng. “Mặc dù ta không từng hầu hạ qua nhiều chủ tử, nhưng trước khi ta được Lộ đại nhân cứu cũng đã quen thấy lòng người dễ thay đổi. Người chủ có thể vào lúc này phát tiền thôi việc cho bọn người làm thật không nhiều lắm. Khoảng chi phí này tốn cũng không phải ít! Lão gia bị phạt bổng một năm, công tử cũng mất chức quan, thật nhiều đồ đạc trong phủ đều không mang đi được, sau này chỗ chi tiêu có thể còn nhiều hơn! Thiếu phu nhân người cũng không có dự định gì sao? Cần gì lãng phí tiền này trên những người bội bạc?”

Yên Vũ khẽ lắc đầu. “Những người này cầm bạc rời khỏi Tuyên gia, về sau có đến làm tôi tớ ở phủ khác cũng tuyệt đối không thể nói ra lời không tốt Tuyên gia khác nghiệt với bọn họ. Vậy mới có lợi cho danh tiếng của lão gia và công tử. Tiền tài là vật chết, con người là sống, sau này tiết kiệm chi tiêu một chút là được.”

Lục Bình ồ một tiếng, đầu chân mày xoắn lại với nhau, xem sổ sách trong tay, vẫn còn lòng đau không dứt.

Dời đến nhà ở thành Bắc đối với Yên Vũ mà nói, điểm khác biệt lớn nhất chính là không phải cách xa Tuyên đại nhân và Tuyên phu nhân, giống như hai nhà xa lạ như ở trong Tuyên phủ vậy.

Sân của tam tiến trạch bây giờ không rộng rãi giống như Tuyên phủ trước kia, người một nhà ở cùng với nhau lúc này mới thật như là người một nhà.

Ngày hôm sau Yên Vũ liền dậy sớm đi thỉnh an Tuyên phu nhân.

Tuyên Thiệu cũng bị nàng kéo đi cùng.

Người một nhà dùng bữa sáng lần đầu tiên trong nhà mới, nhìn sắc mặt người đang ngồi làm sao cũng không giống như quyền thần gặp phải bị giáng chức, quyền lợi chợt giảm xuống.

Mặc dù ăn sáng yên lặng không tiếng động, không nói một lời, nhưng sắc mặt Tuyên đại nhân bình thản ấm áp. Tuyên phu nhân thỉnh thoảng nhìn tướng công và con trai của mình, trên mặt cũng dường như không có vẻ không cam lòng.

Yên Vũ và Tuyên Thiệu tất nhiên không cần phải nói.

Dùng xong bữa sáng.

Người một nhà vẫn ngồi cùng nhau. Tuyên Thiệu thích sau khi ăn xong thì uống chút trà nhạt, lúc này bụng chén trà vừa thổi lá trà, vừa uống nước trà.

“Hôm nay con nên đến nha môn điểm mao* chứ?” Tuyên Văn Bình nhìn Tuyên Thiệu, nói.

(*điểm mao: giống như điểm danh, báo danh)

Tuyên Thiệu nghe vậy, lúc này trên mặt mới hiện ra chút vẻ rối rắm. “Đúng là nên đi.”

Con trai của Tổng chỉ huy sứ Hoàng thành từ ngày xưa, đừng nói là ở Lâm An, ở trong cấm cung Tuyên Thiệu cũng đều đi ngang. Hôm nay phải đi làm tiểu lại trong nha môn, không thể không nói Hoàng đế thật đúng là rất có ý tưởng.

Tuyên Thiệu gần như đã có thể suy ra mình sẽ phải đối diện với tình hình khiến cho bản thân lúng túng như thế nào.

“Bây giờ phải thu liễm tính tình ngày xưa một chút. Hoàng thượng vẫn còn nhớ tình xưa.” Tuyên Văn Bình lại nói.

Lần này Tuyên Thiệu không trả lời, chỉ nhìn nước trà trong chén, yên lặng xuất thần.

“Cha biết chuyện này uất ức con. Cha đã sớm khuyên con phải thu liễm một chút ở trước mặt hoàng thượng nhưng con không nghe, từ trước đến nay đều làm theo ý mình. Bây giờ thật ra cũng là dịp mài dũa tính xấu của con.” Tuyên Văn Bình chậm rãi dặn dò.

Tuyên Thiệu nâng mắt nhìn cha mình một chút, nhưng bất ngờ nhìn thấy ý cười trong mắt của phụ thân. “Cha muốn con phải nén giận ở trước mặt người khác?”

Tuyên Văn Bình lắc đầu. “Cũng không cần quá nén giận, có lẽ con có chừng mực, không để người nào cũng có thể khi dễ trên đầu con. Chỉ có điều dù sao cũng phải để Hoàng thượng dễ chịu trong lòng mới được.”

Tuyên Thiệu gật đầu. “Không còn sớm, con đi trước.”

Tuyên Thiệu đứng dậy, hành lễ với Tuyên Văn Bình và Tuyên phu nhân rồi xoay người rời khỏi.

Yên Vũ đưa hân đến cổng trong rồi trở về bên cạnh Tuyên phu nhân.

Mặc dù nàng thấy sắc mặt Tuyên phu nhân bình tĩnh, nhưng hôm nay ở cùng một chỗ cũng không giống với ngày xưa. Tuy Tuyên phu nhân có lẽ không cần nàng an ủi, nhưng nàng theo bồi bà ấy cũng tốt.

Lúc nàng vòng trở lại thì Tuyên Văn Bình đã không còn ở trong phòng.

Lưu ma ma đang chỉ huy bọn tiểu nha hoàn tiếp tục thu dọn phòng.

Lúc Yên Vũ đi vào thì Tuyên phu nhân đang định đi ra ngoài.

Nhìn thấy nàng liền gật đầu nói với nàng: “Bọn họ thu dọn phòng, chúng ta ngồi ở bên ngoài đi. Nếu con cảm thấy lạnh thì thêm áo choàng.”

Đây là ý ngầm cho phép nàng theo bồi!

Nàng vốn tưởng rằng Tuyên phu nhân sẽ đuổi nàng đi chứ.

“Hôm nay mùa xuân vừa đúng, không tính là lạnh.” Yên Vũ tiến lên đỡ Tuyên phu nhân.

Tuyên phu nhân nhìn bụng nhô lên của nàng. “Để người khác đỡ con là được rồi, nào có nhiều quý củ như vậy.”

Yên Vũ cười cười buông tay ra, để Lục Bình đỡ nàng, cùng Tuyên phu nhân một trước một sau đi tới ngồi một bên trong hành lang gấp khúc.

“Lúc sinh sợ là trời rất nóng, tất cả vật cần thiết đều chuẩn bị rồi chưa?” Tuyên phu nhân hỏi.

Yên Vũ gật đầu. “Lục Bình đã bắt đầu chuẩn bị rồi.”

“Cũng không cần bảo nàng ta chuẩn bị cái gì, ta ở đây đều chuẩn bị tất cả cho con. Con dùng, em bé dùng. Lưu ma ma từng hầu hạ ta, cũng có kinh nghiệm.” Tuyên phu nhân nói.

“Cảm ơn mẫu thân.” Yên Vũ vội vàng nói.

“Phủ y nhìn ra con trai hay là con gái không?” Không nói đến đề tài câu chuyện mà Yên Vũ gợi lên, lời của Tuyên phu nhân không hề rời khỏi đứa bé.

Yên Vũ lắc đầu. “Phủ y nói nhìn không được.”

Tuyên phu nhân trái lại cười cười. “Không sao, các con còn trẻ, con trai hay con gái đều tốt.”

“Đúng vậy! Bất kể là con trai hay con gái, tương lai ảm tới cho phu nhân nuôi, đều thân như nhau. Tình cảm của công tử và thiếu phu nhân tốt, sau này trong Tuyên phủ coi như náo nhiệt.” Lưu ma ma ở bên cạnh vừa cười vừa nói.

Lòng của Yên Vũ lập tức nhảy lên. ảm tới cho phu nhân nuôi? Lời này có ý gì?

149. Chương 150: Cảm Ôn Nàng 2

Lại thấy Tuyên phu nhân nghe vậy chỉ thản nhiên ngẩng đầu nhìn Lưu ma ma một cái.

Lưu ma ma cười, thêm trà cho hai vị chủ tử, nhưng biểu hiện trên mặt rất tự nhiên, tựa như hoàn toàn không ý thức được mình đã nói cái gì.

Trong lòng Yên Vũ mơ hồ có cảm giác bất an.

“Tuyên gia đột nhiên gặp biến cố như vậy, ta vốn tưởng rằng con nhất định sẽ tâm thần không yên, nhưng cũng may mấy ngày nay Thiệu nhi đều ở nhà. Hôm nay thấy khí sắc của con không tệ, có lẽ chuyện này cũng không quá mức ảnh hưởng đến con.” Tuyên phu nhân hoặc là phải giải thích lời của Lưu ma ma, hoặc là tiếp tục nói theo câu chuyện của bà ta, ngược lại trực tiếp đẩy đến đề tài khác.

Yên Vũ nhất thời có chút không phân biệt rõ. Lời vừa rồi của Lưu ma ma rốt cuộc là lời vô tâm, là suy nghĩ riêng của bà ta, hay là Tuyên phu nhân từng có ám chỉ gì, bà ta đo lường được tâm ý của chủ tử, cố ý dò xét?

“Vâng, vinh sủng của Tuyên gia đều là Hoàng thượng cho. Hôm nay Hoàng thượng cảm thấy Tuyên gia làm việc không tốt nên thu hồi lại những ban thưởng. Dù là ơn vua mệnh mỏng cuộn cuộn, trong lòng con cũng không có bất bình gì. Vả lại cuộc sống bây giờ vẫn tốt hơn rất nhiều so với gia đình bình thường, con lại có bất bình gì thì chính là không biết đủ.” Yên Vũ gật đầu lên tiếng trả lời. “Hơn nữa hôm nay cả nhà có thể ở cùng một chỗ, cách rất gần, sớm chiều gặp nhau, ngược lại càng tốt hơn.”

Tuyên phu nhân nhìn Yên Vũ, gật đầu. “Con có thể nghĩ như vậy là tốt rồi.”

Hai người lại nói chuyện một hồi. Tuyên phu nhân mấy phen quan tâm thân thể của nàng, hỏi nàng bây giờ ăn uống có khẩu vị đặc biệt gì không.

Nàng nói thích ăn chua, Tuyên phu nhân liền che miệng cười.

Nha hoàn trong phòng Tuyên phu nhân ở một bên liền nói: “Theo lời xưa nói, thai thiếu phu nhân đang mang nhất định là vị tiểu công tử.”

Yên Vũ cũng cười theo.

Lời nói ầm ầm đến nuôi bên cạnh phu nhân của Lưu ma ma trái lại không hề được đề cập đến nữa.

Trong phòng của Tuyên phu nhân được thu dọn ổn thoả, thời gian Yên Vũ ngồi cũng đã lâu, Tuyên phu nhân kêu nàng trở về nghỉ ngơi.

Nàng không từ chối, đứng dậy rời khỏi viện của Tuyên phu nhân.

Nhà bây giờ nhỏ, viện của Tuyên phu nhân cách viện của nàng và Tuyên Thiệu không bao xa.

Đi chậm thì một khắc đồng hồ cũng đủ để đi về.

Yên Vũ ngồi trong phòng mình, nhưng vẫn có chút tâm thần không yên. Làm tổ mẫu, ẵm cháu nội của mình đến nuôi bên người cũng là chuyện bình thường. Làm vợ của con trai người ta không những không thể phản đối mà trái lại nên cảm thấy vui vẻ.

Trường bối chịu thân thiết với trẻ con, đó là chuyện cực kỳ vinh hạnh. Tương lai, nếu như Tuyên phu nhân muốn ẵm con của nàng và Tuyên Thiệu sinh ra đến nuôi ở bên người, nói sao cũng đều bình thường. Nhưng mà nàng làm mẹ thì sao có thể chịu được mình và con xa nhau? Cũng không phải là xa nhau, Tuyên phu nhân ẵm con nàng đến nuôi bên người bà ấy, tất nhiên cũng sẽ không để cho nàng không gặp con. Nhưng là con của mình, là cốt nhục rút xuống từ trên người mình, nếu không phải được mình đích thân chăm sóc thì luôn cảm thấy lòng khó chịu.

Là nàng quá mức ích kỷ?

Hay là làm mẹ đều có phản ứng giống như nàng?

Cho dù em bé đến bên người Tuyên phu nhân, chắc chắn Tuyên phu nhân sẽ chăm sóc tốt, điểm này không thể nghi ngờ. Nàng không phải là lo lắng đối với Tuyên phu nhân.

Tuyên phu nhân chỉ sinh dưỡng một đứa con trai là Tuyên Thiệu, cũng từng ở trước mặt nàng lộ ra hàm mộ người khác có con cháu quần quanh. Theo lý, nàng đưa con của mình đến nuôi trước mặt Tuyên phu nhân, coi như là giúp mẹ chồng xua đi hoàn cảnh buồn chán, khiến cho trong lòng mẹ chồng được an ủi, là chuyện một con dâu tốt nên làm. Dù cho Tuyên phu nhân không nói, nàng cũng có thể chủ động đi làm chuyện này.

Nhưng nàng cảm thấy mình thật sự làm không được.

Nàng thừa nhận, con của mình, nàng chỉ muốn ôm đầm ở bên cạnh mình.

“Chủ tử, nghĩ gì thế?” Lục Bình cầm các kiếu hoa văn đứng ở trước mặt Yên Vũ một lúc lâu cũng không thấy Yên Vũ ngẩng đầu nhìn nàng ta, liền nhịn không được gọi.

Yên Vũ nghe tiếng, kinh ngạc ngẩng đầu. “Người nói cái gì?”

“Nô tỳ hỏi cái yếm này làm viền mép tròn hay viền mép lá sen?” Lục Bình lại hơi đưa lên phía trước các kiếu hoa văn cầm trong tay.

Yên Vũ nhìn vải vóc, bỗng nhiên cười cười. “Đi, chúng ta đi hỏi mẫu thân một chút.”

“Hả?” Lục Bình nhất thời không phản ứng kịp, chuyện nhỏ gần đây mà phải đi hỏi phu nhân sao? Thiếu phu nhân là người có chủ ý, ngay cả chuyện lớn cũng không thấy nàng ta nhất định phải chạy đi hỏi phu nhân, sao chút chuyện lông gà vỏ tỏi này mà lại muốn đi một chuyến?

Hơn nữa, bọn họ không phải là mới trở về từ viện của phu nhân sao?

Lục Bình còn chưa kịp có phản ứng, Yên Vũ đã đứng dậy đi ra ngoài. Nàng ta liền không thể làm gì khác hơn là bỏ vải xuống, đi đỡ Yên Vũ.

Yên Vũ quay đầu nhìn, thấy nàng ta tay không, liền chỉ chỉ đằng sau. “Những hoa văn này, vải đã cắt hay chưa cắt, kim chỉ, đều mang theo!”

“Thiếu phu nhân muốn làm gì?” Lục Bình lấy làm lạ.

“Có lẽ mẫu thân rảnh rồi buồn chán, các người mang theo mấy đồ này đi đến viện của mẫu thân. Thứ nhất, ta có thể theo bồi mẫu thân, thứ hai, có vấn đề gì cũng có thể trực tiếp xin mẫu thân chỉ bảo.”

Lục Bình cái hiểu cái không.

Khoé miệng Yên Vũ cũng đã giương lên.

Đoàn người lại mang theo cái rổ kim chỉ đi đến viện của Tuyên phu nhân.

“Phu nhân, thiếu phu nhân tới.” Tiểu nha hoàn bên người Tuyên phu nhân bấm báo ở cửa.

Tuyên phu nhân ngẩn ra. “Không phải là vừa đi về sao?”

“Dạ, lại tới nữa.” Tiểu nha hoàn cũng chẳng hiểu tại sao.

Tuyên phu nhân nâng mắt nhìn Lưu ma ma ở bên cạnh, lấy ngón tay điểm điểm bà ta một cái. “Người nha!”

Lưu ma ma cúi đầu cười. “Thiếu phu nhân là một người hiếu thuận, tất nhiên không nỡ để người cô đơn quanh quẽ.”

Lời này của Lưu ma ma dĩ nhiên là lọt vào tai Yên Vũ.

Trong lòng nàng cân nhắc ý nghĩa của lời nói. Xem ra lời kia của Lưu ma ma cũng không phải đã được Tuyên phu nhân gợi ý. Là tự bà ta tính toán ý tứ của Tuyên phu nhân, tự chủ trương nói ra.

Chỉ cần không phải chủ ý của Tuyên phu nhân, vậy còn đỡ.

Cho dù Tuyên phu nhân bị lời nói của Lưu ma ma mà dẫn đến tâm tư muốn đưa con của nàng và Tuyên Thiệu tới nuôi bên người, có lẽ trải qua nỗ lực biểu hiện của nàng, Tuyên phu nhân cũng sẽ thông cảm hiểu được.

Suy cho cùng, Tuyên phu nhân là người thấu tình đạt lý, rất dễ gần gũi.

“Mẫu thân.” Yên Vũ đi tới ngoài cửa, nhẹ nhàng kêu.

“Mau vào đây. Bảo con về nghỉ ngơi, sao lại nhanh như vậy đã tới?” Tuyên phu nhân đứng dậy lên tiếng trả lời ở trong phòng.

Tiểu nha hoàn vén màn lên, để Yên Vũ đi vào.

Lúc này Tuyên phu nhân với nhìn thấy nha hoàn Yên Vũ dẫn tới, trong tay cũng mang theo cái rổ nhỏ.

“Đây là?” Tuyên phu nhân khó hiểu.

“Mẫu thân, con tự mình sửa soạn chút quần áo và đồ dùng hàng ngày cho em bé chưa sinh, nhất thời chọn đến hoa mắt, không nắm được chủ ý. Vốn cách khá xa, không dám đem một chút chuyện nhỏ này đến làm phiền mẫu thân. Bây giờ ở gần, con liền mặt dày xin mẫu thân quyết định thay con!” Yên Vũ ngồi xuống bên tay Tuyên phu nhân, lấy ra một sấp các kiểu hoa văn. “Mẫu thân là người từng trải, có kinh nghiệm, người xem, cái yếm này làm viền tròn mới đẹp hay viền lá sen mới đẹp?”

Tuyên phu nhân cũng không từ chối, đưa tay nhận lấy kiểu mẫu nàng đưa tới.

“Dĩ nhiên là viền tròn mới đẹp. Viền lá sen này nhìn một bên thì đẹp, nhưng da của em bé mỏng, mềm mại, dễ bị cạnh của lá sen đâm, không thoải mái.” Tuyên phu nhân chăm chú nhìn kiểu mẫu trên giấy, nói.

“Màu sắc này phối không tệ, nhưng thiếu vẻ vui mừng, phối với màu sắc sắc sỡ mới vui. Đừng thấy màu sắc sắc sỡ là phong cách quê mùa, người lớn không được tôn lên nhưng con nít nhất định là nổi!” Tuyên phu nhân lại liếc nhìn kiểu dáng quần áo bên dưới, nói.

Yên Vũ vừa nghe vừa liên tục gật đầu.

Tuyên phu nhân nói rất vui vẻ, cuối cùng nhịn không được tự mình động tay.

Yên Vũ chỉ ở một bên đưa kim, xe chỉ giúp bà ta.

Một phòng người náo nhiệt cười nói, thấm thoát đã tới trưa.

Bữa trưa vốn Yên Vũ muốn về viện của mình.

Nhưng Tuyên phu nhân nói: “Đi cái gì, buổi trưa Thiệu nhi không có về. Cũng không phải ở xa, phân biệt rõ ràng giống như trước, bây giờ đều ở trong một viện, còn muốn tách ra hai phòng ăn hay sao?”

Yên Vũ liền thuận theo ở lại.

Mẹ chồng nàng dâu hai người đang dùng bữa trưa, Tuyên phu nhân thấy Yên Vũ rất thích làm đồ cho đứa con chưa sinh, cũng rất thích bà chỉ điểm bọn nha hoàn các kiểu dáng thêu thì hết sức vui vẻ, lòng tràn đầy vui sướng đều viết lên trên mặt.

Vốn sau bữa trưa Tuyên phu nhân có thói quen nghỉ trưa, nhưng hôm nay hưng phấn không muốn đi ngủ, chỉ điểm cái này, chỉ điểm cái kia, không cảm thấy mệt mỏi chút nào, ngược lại tinh thần phấn chấn tựa như trẻ ra mười mấy tuổi.

Vẫn là Yên Vũ và Lưu ma ma khuyên bà ta nhiều lần, nghỉ ngơi một chút trước, đến khi thức dậy thì Yên Vũ lại tới nữa, bà ta mới bằng lòng.

Lúc này mới thả cho đám Yên Vũ trở về.

“Thiếu phu nhân, phu nhân dường như thật vui đối với người đến xin bà ấy chỉ bảo đó?” Lục Bình vừa đỡ Yên Vũ vừa ríu rít nói.

Yên Vũ khẽ gật đầu. “Đúng, cũng là ta trước đây quên những điều này. Mẫu thân thật ra rất mong muốn có người theo bồi đi? Chỉ là bà ấy không có thói quen nói ra. Vốn bọn tiểu bối chúng ta cũng nên chủ động đoán.”

Lục Bình ồ một tiếng. “Vậy sau này chúng ta thường xuyên đến?”

“Không phải thường xuyên đến, là mỗi ngày đến.” Yên Vũ cười nói.

“Mỗi ngày đến?” Lục Bình hỏi ngược lại một câu, nửa câu sau cũng không có nói ra. Mỗi ngày đến, lẽ nào phu nhân không phiền sao?

Tuyên phu nhân thức dậy, quả nhiên thấy Yên Vũ lại mang người tới.

Bà không cảm thấy mệt, lại tự mình làm hai cái yếm em bé ôm cá cùng với hồ lô quần càn, mới dừng tay.

Lúc Tuyên Thiệu trở lại, Yên Vũ còn chưa quay về viện của bọn họ.

Hắn đi tới bên ngoài viện của Tuyên phu nhân, xa xa liền nghe được tiếng từng trận nói cười truyền tới từ trong viện của mẫu thân.

Bao lâu rồi Tuyên gia không có náo nhiệt như thế?

Hắn nghĩ không ra. Trong trí nhớ dường như Tuyên gia chưa từng có náo nhiệt như thế đi?

Lúc từng quyền cao chức trọng cho tới bây giờ không hề nghĩ rằng thì ra mặt khác của quyền lợi là tình thân phai nhạt. Bây giờ Tuyên gia giống như từ trên đỉnh núi chột rơi xuống nhưng lại thu hoạch bất ngờ, cả gia đình vui vẻ.

Nơi ở trước của Tuyên gia rất lớn, chẳng bằng cái viện nhỏ bây giờ, dễ dàng bị tiếng cười lấp đầy.

Tuyên Thiệu nhắc chân bước vào viện của mẫu thân. Phụ thân còn chưa trở lại, phái người về nói rằng cùng bộ hạ cũ trong quân doanh uống rượu ở bên ngoài, về trễ chút, kêu bọn họ không cần chờ ông ta cùng dùng cơm.

Tuyên phu nhân có con trai và con dâu theo bồi, cùng nhau ăn bữa tối nhưng khuôn mặt tươi cười không ngừng.

Về ăn uống không thể so sánh với tinh xảo xa hoa như lúc trước, nhưng người một nhà vẫn ăn vô cùng nồng nhiệt.

Dùng xong bữa tối, Tuyên Thiệu và Yên Vũ lại ngồi hàn huyên với Tuyên phu nhân một hồi. Tuyên phu nhân thấy hai người mắt không dứt ra, liền cười xua tay kêu hai người đi về.

Gió đêm xuân đã không còn lạnh như vậy.

Yên Vũ kéo cánh tay của Tuyên Thiệu, đầu khẽ dựa vào trên vai hắn. “Thời gian này nha môn sống dễ chịu không?”

Tuyên Thiệu nghe vậy cười khẽ. “Cũng không nói được sống dễ chịu hay không dễ chịu. Còn nàng, hôm nay ở nhà có quen không?”

Yên Vũ gật đầu. “Thiếp rất tốt, trước giờ ở cùng mẫu thân, mẫu thân hay nói với thiếp chuyện chăm sóc em bé, thiếp cũng đạt được nhiều ích lợi.”

“Phu nhân, cảm ơn nàng.” Tuyên Thiệu bỗng dừng bước, nhìn nàng nói.

“Hả?” Yên Vũ nâng mắt nhìn hắn.

“Nàng và mẫu thân đều là những người phụ nữ quan trọng nhất trong đời của ta. Trước đây... bà ấy không thích nàng, ta biết, chỉ sợ nàng sẽ bị uất ức.” Tuyên Thiệu dường như không giãi bày đạt những lời này, hắn nói rất chậm. “Sau đó, lại trải qua nhiều chuyện như vậy, ở giữa có nhiều hiểu lầm ngăn cách, ta chưa từng hy vọng xa vời có một ngày... các người có thể chung đụng hoà hợp như thế.”

Yên Vũ ngửa mặt lên, mỉm cười nhìn hắn, nhìn vẻ chân thật trong mắt hắn.

“Ta biết, bởi vì nàng vì ta, cho nên mới cố gắng muốn làm một con dâu tốt, cố gắng làm cho bà ấy chấp nhận nàng, tiếp nhận nàng, thích nàng. Cho nên, cảm ơn nàng...”

“Tướng công.” Yên Vũ cười ngắt lời hắn. “Thiếp không bị khó dễ, cũng không có rất cố gắng. Mẫu thân là người rất tốt, rất dễ gần gũi. Hơn nữa có lời thông cảm của chàng hôm nay, cho dù làm hơn nữa, chàng có thể hiểu, cũng rất đáng giá.”

Ánh trăng xuyên qua tầng mây, rơi trên đỉnh đầu của hai người, trên mặt đường đá xanh, chiếu ra bóng hai người rúc vào với nhau.

Gió đêm xuân mang hương thơm ngọt ngào thoang thoảng.

Nha hoàn hầu hạ bên cạnh đều lặng im không tiếng động lùi ra xa chút.

Một nụ hôn dài ngừng lại trong hít thở trở nên gấp của hai người.

Tuyên Thiệu giơ tay chạm đến gò má ửng đỏ dưới ánh trăng của nàng. Hai rặng mây đỏ giống như rượu ngon say lòng người, chỉ cần nhìn một chút liền có thể khiến người ta say mê một thời gian.

“Còn bao lâu mới có thể đến bên cạnh chúng ta?” Tuyên Thiệu ôm lấy vai nàng, thở ra một hơi thật dài, chậm rãi đi trở về.

Yên Vũ cười khẽ. “Còn phải mấy tháng nữa, qua ba tháng, cẩn thận một chút thì không sao...”

Nàng không muốn hấn nhin quá cực khổ, vừa rồi cách lớp quần áo, nàng đã cảm thấy biến hoá của hấn.

“Không được.” Nhưng Tuyên Thiệu kiên định lắc đầu.

Trở về phòng, nàng nằm trên giường, hấn vọt đi tắm nước lạnh rồi mới trở lại giường ôm nàng ngủ.

Yên Vũ vui trong ngực hấn nghĩ đến, hấn đã sẵn lòng nhin, để cho hấn chịu đựng là được rồi. Loại chuyện thị thiếp thông phòng này nàng mới không có rộng lượng lớn như vậy, sẽ chủ động an bài cho hấn!

Suy nghĩ, khoé miệng gợn lên một nụ cười nhẹ, bắt tri bắt giác rơi vào trong giấc ngủ sâu.

Từ khi Tuyên gia chợt biến, bên ngoài suy đoán không ngừng.

Nhưng hai vị nữ chủ nhân của Tuyên gia đều an phận ở trong nhà, mỗi ngày cùng nhau làm chút quần áo, chút đồ chơi, giày và mũ quả dưa cho em bé chưa sinh.

Tuyên Văn Bình nhàn rỗi ở nhà, không cùng bộ hạ cũ trong quân uống rượu vui chơi thì là đấu mồm mép với một ít quan văn nói chuyện hợp nhau. Người khác chế giễu ngược lại cũng không lo lắng.

Dù sao uy lực ngày xưa còn lại, cho dù nhất thời thất sủng, nhưng hoàng đế vẫn không có đuổi Tuyên gia ra khỏi Lâm An, không có phạt nặng Tuyên gia. Mọi người suy đoán, trong lòng hoàng đế vẫn còn niệm tình Tuyên gia.

Người muốn bỏ đá xuống giếng cũng hơi thu liễm lại.

Bất hạnh duy nhất chính là Tuyên Thiệu bị cách chức làm tiểu lại của nha môn.

Đại công tử của Hoàng thành ti đã từng hoành hành Lâm An, bây giờ toàn thân lại ăn mặc bộ quần áo lính bình thường nhất của nha môn, cầm một cây đao mong manh không chút khí phách nào, đi tuần đường phố, canh phòng cùng quần những chuyện lông gà vỏ tỏi.

Ngay cả Kinh triệu duẩn* mà hấn từng hoàn toàn không để trong mắt, bây giờ cũng phải chấp tay hành lễ, có lẽ cũng khó chịu vô cùng.

(*kinh triệu duẩn: tương đương với thị trưởng ngày nay)

Bộ quần áo lính rộng thùng thình màu xanh xám kia rõ ràng rất tầm thường, nhưng mặc trên người Tuyên Thiệu lại dễ nhìn như vậy.

Màu sắc xám xịt cũng không che được toàn thân khí vũ hiên ngang của hấn.

Rõ ràng cây đao mong manh kia chỉ có thể cắt đậu hủ, chém dưa hấu, treo ở bên hông hấn lại có vẻ uy phong凛冽 như vậy, hết sức khí phách.

Tựa như cây đao đó bởi vì hấn mà được dát lên một lớp viền vàng.

Cùng là tiểu lại của nha môn, tiểu lại khác tuy là tới sớm, coi như là tiền bối, nhìn thấy Tuyên Thiệu cũng không dám khinh thường, khom mình hành lễ, luôn miệng kêu: “Công tử khoẻ!”

Ngược lại còn cung kính hơn vài phần so với Phủ doãn.

150. Chương 151: Cậy Thế

Có lẽ là khuôn mặt lạnh của Tuyên Thiệu quá mức lạnh giá nên trong nha môn cũng không ai dám làm khó dễ hắn. Hơn nữa bây giờ Tuyên gia cũng không phải thật sự rơi đài, người vẫn còn ở trong thành Lâm An, nói không chừng ngày nào đó Hoàng đế sẽ nghĩ tốt đến Tuyên gia, nói phục lại liền phục lại. Luôn đồn đãi Tuyên Thiệu tàn nhẫn không hợp tình người, đến lúc đó lại bị hắn trả thù thì làm sao bây giờ?

Cho nên Tuyên Thiệu coi như là không may mắn nhất Tuyên gia, thật ra ngoại trừ không có nỗ lực nỗ lực mặt bên ngoài, ngược lại cũng không có cái gì uất ức quá lớn.

Bất quá từng là xe ngựa chuyên dụng rộng rãi thoải mái xuất môn, hôm nay biến thành đôi chân của mình đi đến mọi chỗ, cũng phải cân nhắc đến cặp giò. Người từng xuất môn tiền hô hậu ủng, bây giờ biến thành cô đơn chiếc bóng, uống miếng nước cũng phải tự mình đứng dậy đi rót mà thôi.

Bên cạnh đó, ngược lại cũng không có sự khác biệt gì.

Cho nên khi Cao Khôn thương thế vừa mới lành liền vội đến xem cảnh nghèo túng ngày nay của Tuyên Thiệu, tránh không được có chút thất vọng.

Cao Khôn chậm rãi xuống kiệu tám người khiêng của mình, ngăn lại Tuyên Thiệu đang đi tuần ở phố, nói: “Ý, đây không phải là Tuyên công tử sao? Sao vội vàng thế?”

Tuyên Thiệu nhàn nhạt liếc hắn một cái, cũng không để ý tới.

Tiểu thái giám nhỏ tuổi hơn đứng bên cạnh Cao Khôn the thế nói, ngón tay chụm thành Lan Hoa Chỉ, chỉ vào Tuyên Thiệu, nói: “Cao tổng quản nói chuyện với người đó, người điếc hay là câm?”

Tuyên Thiệu còn chưa có động tác nào, đã thấy một đạo hàn quang thoáng qua.

Tiểu thái giám tay chụm Lan Hoa Chỉ chỉ vào Tuyên Thiệu hét lên một tiếng, bùm tay của mình lùi lại hai bước. Trong khi hắn gào khóc kêu la, mọi người nhìn thấy trong kẽ tay bùm lại của hắn tuôn ra máu đỏ.

Cúi đầu nhìn lại chỗ hắn vừa mới đứng, trên mặt đất có một đầu ngón tay rơi xuống, chính là cái ngón tay mới vừa chỉ vào Tuyên Thiệu kia.

Lộ Nam Phi mặt âm trầm, thu hồi trường kiếm trong tay.

“Chớ có vô lễ với công tử nhà ta!”

Cao Khôn lạnh lùng liếc nhìn tiểu thái giám còn đang kêu gào, nháy mắt với người ở bên cạnh. “Thứ mắt mắt xấu hổ đâu không!”

Bên cạnh lập tức có người bịt miệng của tiểu thái giám kia lại, kéo hắn qua một bên.

Lúc này Cao Khôn mới quay sang nhìn, vẻ mặt bất thiện nhìn Tuyên Thiệu cùng Lộ Nam Phi đột nhiên xuất hiện.

“Đây không phải là Lộ đại nhân sao? Bây giờ là Đại diện Chỉ huy sứ Hoàng thành ti? Người rảnh rồi như vậy, rảnh rồi ở trên đường quản chuyện vớ vẩn của một tiểu lại vô danh, Hoàng thượng biết không?” Cao Khôn châm chọc nói.

“Cao công công rảnh rồi như vậy, rảnh rồi xuất cung đến kiểm chuyện vô cớ, Hoàng thượng biết không?” Lộ Nam Phi lạnh lùng hỏi ngược lại.

“Nếu ta là Lộ đại nhân thì bây giờ nên biết khôn cách xa Tuyên gia một chút, miễn cho bị liên lụy oan uổng.” Cao Khôn hừ một tiếng.

Lộ Nam Phi gật đầu. “Cho nên nói đích xác là không phải người nào cũng có thể bội bạc, bất nhân bất nghĩa như Cao công công vậy.”

“Người!” Cao Khôn giơ ngón tay chỉ hắn.

“Thương thế của Cao công công đã khoẻ rồi?” Lộ Nam Phi lại hỏi một câu.

Cao Khôn thu ngón tay về. Tay hắn bị gãy làm hai ở hình ngực Hoàng thành ti. Bây giờ thoát nhìn không khác người bình thường, nhưng thực tế hoàn toàn không làm gì được.

Hắn nghiêng mặt nhìn Tuyên Thiệu. “Thì ra Tuyên công tử bây giờ là như vậy, không có cha ngồi vững chức Chỉ huy sứ Hoàng thành ti thì cũng có một Đại diện Chỉ huy sứ Hoàng thành ti trung thành che chở. Tuyên công tử vẫn mở mặt nở mày như cũ nha! Có lẽ Thánh thượng cũng thật hiếu kỳ đối với tình trạng bây giờ của Tuyên công tử, cũng nên bảo đảm với Thánh thượng.”

Tuyên Thiệu nhàn nhạt liếc hắn một cái. “Cao công công có từng nghe nói qua câu ‘thông minh quá sẽ bị thông minh hại’ không? Cao công công cho rằng Hoàng thượng muốn Tuyên gia như thế nào?”

Cao Khôn nghe vậy sững sờ, đầu chân mày nhíu chặt lại. “Người cho là Hoàng thượng còn có thể trọng dụng Tuyên gia giống như trước, cho Tuyên gia cơ hội phục hồi sao? Nằm mơ! Có Cao Khôn ta một ngày thì Tuyên gia vĩnh viễn dừng nghĩ trở nên nổi bật nữa! Người vĩnh viễn làm tiểu lại vô danh đi!”

Cao Khôn hừ một tiếng, xoay người lên chiếc kiệu tám người khiêng của hắn.

Kiệu phu nâng kiệu lên, nghênh ngang kiêu ngạo lắc lư đi.

Xem ra bây giờ Cao Khôn sống ở trong cung rất tốt, còn nhặt lại được đãi ngộ kiệu tám người khiêng.

Sau khi Cao Khôn đi, Lộ Nam Phi lo lắng nhìn Tuyên Thiệu. “Công tử, không thể không đề phòng tiểu nhân, nếu hắn ở trước mặt Thánh thượng nói bậy bạ gì đó...”

Tuyên Thiệu ngược mắt nhìn hướng Cao Khôn rời đi, lạnh nhạt nói: “Ngày đó, khi tra được Cao Nhượng thì nên kêu người giết Cao Khôn. Hôm nay lại để cho hắn nhảy lên... Vậy thì để cho hắn nhảy một thời gian nữa đi. Có phách lối đi nữa cũng chỉ là châu chấu đá xe.”

Lộ Nam Phi gật đầu, mắt lộ ra vẻ đấu tranh, nhìn Tuyên Thiệu. “Nhưng mà công tử, người bây giờ như vậy không phải là quá uất ức sao?”

Tuyên Thiệu cúi đầu nhìn bản thân mình, không để ý cười cười. “Ta đã từng một dạo cho rằng cơm ngon áo đẹp, quyền cao nắm chắc mới là an tâm nhất. Bây giờ mới biết những thứ này chỉ là một mặt ngoài. Trong lòng có gia đình, có một người, biết có người vẫn luôn chờ người, có người vẫn cần người chăm sóc, mới là an tâm nhất.”

Tuyên Thiệu gơ tay lên về phía hắn, hất thanh đao ở bên hông một cái, sai bước đi xa.

Nhìn bóng lưng Tuyên Thiệu dù không quần áo xa hoa nhưng vẫn cao ngất như cũ, Lộ Nam Phi thở ra một hơi thật dài. Công tử dường như thật sự coi nhẹ những thứ này. Cái vị công tử đã từng nổi trận lôi đình vì chiếc bàn trà làm bằng gỗ lim tơ vàng mà không phải làm bằng ngà voi trong xe ngựa đường như đã trưởng thành, đã già dặn chín chắn rồi.

Cũng không biết là thói quen hay là gì, hắn vẫn cảm thấy toàn thân quần áo xa hoa là thích hợp nhất với công tử nhà hắn, vẫn cảm thấy vật xa hoa nhất thế gian mới xứng với công tử nhà hắn.

Tuyên gia sẽ hồi phục lại chứ?

Công tử sẽ rất nhanh chóng bỏ đi bộ quần áo lính quá mức bình thường này chứ?

Lộ Nam Phi nhìn bóng dáng đã đi xa của Tuyên Thiệu, lắc đầu, phóng người lên ngựa, đi đến Hoàng thành ti.

“Tức chết ta rồi! Bây giờ hắn chỉ là một tên lính nho nhỏ, một đầu ngón tay của ta là có thể ấn chết hắn, hắn kiêu ngạo cái gì? Có cái gì mà phách lối?” Cao Khôn giận dữ.

Dung thị, nhũ mẫu của Hoàng đế, ngồi ở bên cạnh lạnh lùng nhìn đồ đạc hắn đập đầy đất, cũng không đau lòng, cũng không đi khuyên.

Chỉ đợi hắn phát giận xong mới đi lên trước vỗ về ngực hắn, nói: “Người làm cái gì vậy? Cần gì gây khó dễ cho thân thể của mình?”

Cao Khôn hừ lạnh một tiếng. Mắt phượng hẹp dài híp lại, hiện ra tàn nhẫn.

Dung thị lại thích nhất là hình dạng tà mị này của hắn. Tay nhịn không được theo cổ áo của hắn dò vào áo trong.

“Ta thật không ưa bộ dáng càn rỡ của hắn!” Cao Khôn bắt lấy tay của Dung thị, nói.

“Không ưa thì huỷ hoại hắn. Ta sẽ nhớ kỹ hắn lưu lại trên thân thể người vết sẹo này. Bây giờ còn chưa hoàn toàn khoẻ lại, đó là chỉ dùng hà hương ngưng lộ tốt nhất trong cung!” Dung thị đau lòng nói.

“Ừ.” Cao Khôn gật đầu. “Ta không sớm thì muộn sẽ huỷ hoại hắn, huỷ hoại Tuyên gia! Bất kể là vì cha nuôi hay là vì bản thân ta, ta quyết sẽ không cho phép Tuyên gia tiếp tục đắc ý.”

Dung thị gật đầu, một tay kia cũng dò vào quần áo của hắn.

“Biện pháp tốt nhất để trả thù một người không phải là làm cho hắn chết mà là huỷ hoại thứ hắn để ý nhất, nhìn hắn đau khổ, nhìn hắn còn sống nhưng sống không bằng chết.” Mặt Dung thị dán ở trên lưng Cao Khôn, tay vòng qua hông của hắn, ôm chặt lấy hắn.

Cao Khôn nghe vậy, trong mắt sáng lên. “Ừ, chủ ý này được, huỷ hoại thứ hắn để ý nhất, ta xem hắn còn đắc ý như thế nào, kiêu ngạo như thế nào?”

Nói xong, Cao Khôn xoay người ôm Dung thị vào trong lòng, cúi đầu hôn lên mặt của Dung thị.

Hít thở của Dung thị lập tức trở nên mất trật tự khi bị hắn liếm láp hôn.

Thời gian trôi qua mấy ngày, Cao Khôn khoa trương kể hết cho Hoàng thượng nghe ngày ấy ở trên đường nhìn thấy Tuyên Thiệu, Tuyên Thiệu đắc ý như thế nào, Lộ Nam Phi bảo vệ hắn như thế nào, hắn ý thế khi dễ lời của mình như thế nào.

Vốn tưởng rằng hoàng thượng sẽ nổi trận lôi đình, phẫn nộ quở trách Tuyên Thiệu, cho dù không khiển trách một trận thì cũng sẽ ghi nợ Tuyên Thiệu ở trong lòng.

Nhưng không ngờ hoàng thượng chỉ thở dài một tiếng, nhìn Cao Khôn, nói: “Sau này người ít đi trên chóc hắn đi. Hắn đúng là bị trầm làm hư, bây giờ chột từ vị trí cao rút xuống, trong lòng khó chịu cũng là khó tránh khỏi. Tuyên gia dù sao vẫn trung thành với trầm.”

Ít ra ông ta không có thấy Tuyên gia không cam lòng, không có nghe thấy Tuyên gia oán trách.

Ông ta nói bãi miễn Tuyên Thiệu và Tuyên Văn Bình, hai cha con không rên một tiếng nào, lãnh chỉ rồi rời khỏi Hoàng thành ti. Ông ta nói muốn thu hồi phủ đệ, Tuyên gia liền thôi việc người làm, trong vòng ba ngày dọn sạch đến nhà nhỏ ở thành Bắc. Đồ vật ở trong phủ đa số không có mang đi.

Tình cảm của Hoàng đế đối với Tuyên Thiệu ít nhiều có chút giống như đối với đứa con bị mình làm hư.

Ông ta cho phép Tuyên Thiệu gặp vua miễn quý. Ông ta cho phép Tuyên Thiệu ra vào hoàng cung không cần kiểm soát. Ông ta cho phép Tuyên Thiệu rất nhiều, rất nhiều đặc quyền.

Tuyên Thiệu kiêu căng ngạo mạn dường như cũng là do ông ta dung túng từng chút một mà ra.

Con người dường như cũng có một tật xấu, con của mình không tốt, mình có thể tùy tiện nói, tùy tiện soi mói, nhưng không cho người ngoài nói nửa câu.

Tâm trạng của hoàng đế bây giờ đã khác với lúc trước – lúc Cao Khôn còn đang bị giam giữ ở trong hình ngục Hoàng thành ti.

Khi đó, Tuyên Thiệu tựa như đang đối nghịch với ông ta.

Trên tấu chương của đại thần tố cáo Tuyên Thiệu đúng là cùng ý với ông ta.

Mà bây giờ, Tuyên Thiệu nghe lời của ông ta, bị ông ta xử phạt, Cao Khôn cũng khôi phục lại địa vị ngày xưa.

Trong mắt của Hoàng đế, Tuyên Thiệu dường như đã đứng ở thế dưới.

Đã không phải là cục diện đối nghịch với ông ta như trước đây.

Cái gọi là gần vua như gần cọp, thánh ý khó dò, đại khái chính là ý như vậy.

Lần này hiển nhiên Cao Khôn không có đoán thấu được ý của hoàng thượng, vốn chỉ muốn có thể kiểm soát ở trước mặt hoàng đế, thuận tiện tìm chút khó chịu cho Tuyên Thiệu. Nhưng không ngờ mình lại bị bề mặt trước!

Chuyện này cũng thúc đẩy hẳn tìm một kế hoạch khác, tăng nhanh tiến trình.

Mùa xuân ở Lâm An thật sự bắt đầu ấm lên.

Lá liễu dài mảnh giống như bị gió xuân gọt dưa ra, hoa nhài mùa đông* màu vàng chanh nở đầy sân.

(*link tham khảo hình: s82.photobucket.com/user/gardenplansireland/media/Winter-Jasmine-Jasminum-nudiflorum-.jpg.html)

Hoa anh đào màu hồng phấn lay động đầy cây, tình cờ đi qua dưới tàng cây không để ý, cánh hoa hồng phấn sẽ vương vào giữa sợi tóc.

“Mùa xuân đến rồi, là lúc ăn măng.” Linh Nhi nhắm mắt ngửi mọi mùi hoa trong sân, tự lẩm bẩm.

“Mùi vị của măng mùa xuân cũng không bằng măng mùa đông, bị dai.” Yên Vũ cùng Tuyên phu nhân ngồi trong hành lang phơi nắng ấm mùa xuân, chỉ dạy thủ công cho bọn nha hoàn, nói.

Từ khi Yên Vũ mỗi ngày đến viện của Tuyên phu nhân thì Linh Nhi cũng thường xuyên tới nơi này. Tuyên phu nhân gặp nó nhiều nên cũng thích đưa bé gái thông minh khéo léo này.

Linh Nhi nghe thấy Yên Vũ tiếp lời của nó, liền mở mắt, hưng phấn nói: “Mặc dù măng mùa xuân không có được mùi vị như măng mùa đông, nhưng mẹ con biết dùng măng mùa xuân ướp thành một loại măng chua, mùi vị khá ngon, vừa chua vừa ngon, phối với đậu tương, cá đuối, làm cá đuối măng chua đậu tương, ăn ngon đến khiến con đều muốn nuốt cả đầu lưỡi.”

Linh Nhi nói, nước miếng đều chảy ra, khiến một đám người lớn không nhịn được cười.

“Trước đây mẹ người thường làm cho người ăn à?” Tuyên phu nhân cười hỏi.

Linh Nhi nghe vậy, hơi rũ mắt xuống, lắc đầu. “Mỗi lần mẹ con làm đều chỉ có thể len lén giữ lại cho con một chút, còn lại đều làm cho gia đình nhị thúc ăn. Con cũng chỉ có thể nếm thử, nếu bị bà nội phát hiện một chút nào liền muốn đánh mẹ của con. Về sau con hiểu chuyện, đã không ăn nữa, miễn cho mẹ của con phải bị đánh.”

Tuyên phu nhân không biết thân thế của Linh Nhi, vừa nghe lời này liền nhin không được hốc mắt cay cay, gơ tay lên túm Linh Nhi vào trong ngực, yêu thương vuốt đầu Linh Nhi. “Đứa bé đáng thương, người đã chịu khổ rồi, bây giờ không sợ, muốn ăn bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu, bảo nhà bếp đi mua măng mùa xuân, chúng ta cũng làm cá đuối măng chua đậu tương, có được không?”

“Được!” Linh Nhi giương lên khuôn mặt tươi cười rạng rỡ, tựa như chuyện thương tâm trong nháy mắt đã quên.

Yên Vũ gật đầu theo. “Nghe người nói măng chua này vừa chua vừa ngon, ta liền thêm ăn.”

“Thật khéo, hôm qua nhà bếp mua về một rổ măng mùa xuân, nói là Tiết thị ra cửa làm việc, đúng lúc thấy có người gánh bán không xa ở bên ngoài cửa sau. Tiết thị thấy măng ngon cực kỳ, giá cả lại thấp, liền mua về một rổ lớn.” Tiểu nha hoàn hầu hạ trong phòng của Tuyên phu nhân nói.

Yên Vũ gật đầu cười. Tiết thị, quản sự của nhà bếp, ngược lại cũng không có tật xấu gì lớn, chỉ là thích tham lợi nhỏ. Lúc trước nàng tiếp xúc qua với Tiết thị, bà ta không có ý xấu gì, chỉ là tật xấu tham lợi nhỏ không đổi được.

Bất quá lần này khiến cho bà ta chó ngáp phải ruồi, gặp phải đúng dịp.

“Người nói dễ nghe như vậy, nhưng biết làm không?” Lục Bình khom lưng nhìn Linh Nhi, nói.

Linh Nhi cắn đầu ngón tay, đôi mắt to ngây thơ mở lớn, lắc đầu. “Muội chỉ biết ăn.”

Một loạt nha hoàn, bà tử đều cười lên.

“Vậy chúng ta chẳng phải là được nghe nhưng không được ăn?” Tuyên phu nhân cũng cười theo.

“Măng chua này là món ăn của Chiết Giang, trong phủ có người biết làm. Phu nhân yên tâm đi, nhất định sẽ không ‘được nghe mà không được ăn.’” Lưu ma ma bên cạnh Tuyên phu nhân cười hì hì, nói.

Buổi trưa, món cá đuối măng chua đậu tương này liền được dọn lên bàn.

Măng này được ướp thời gian ngắn, nhìn qua hơi tươi giòn, còn chưa đủ chua, nhưng vẫn ngửi thấy mùi chua rất thơm toả ra.

Yên Vũ từ khi mang thai tới nay đa số thích ăn chua.

Ngay sau đó liền ra hiệu nha hoàn bên cạnh gấp cá đuối măng chua cho mình.

Măng mùa xuân vào miệng vừa ngon vừa giòn, phối với vị đậu tương, vị cá đuối, kích thích vị giác, khiến cho thêm ăn nhỏ dãi.

Yên Vũ nhịn không được ăn hết vài đĩa lớn.

Thức ăn này rất bắt cơm, khiến nàng ăn không ít.

Sau bữa trưa, nàng theo thường lệ quay về nghỉ ngơi một hồi, chờ Tuyên phu nhân ngủ trưa thức dậy thì nàng tới nữa.

Dù sao cũng cách không xa, xem như đi dạo một chút sau bữa ăn.

Ngày hôm đó, sau khi trở về nàng cảm thấy trong bụng hơi khó chịu.

Nàng giơ tay đỡ cái bụng nhô lên của mình, trong lòng mơ hồ hơi bất an.

Bây giờ người ở lại phủ tuy ít, nhưng ít người có chỗ tốt của ít người, người ở lại bây giờ đều là người yên tâm. Cũng đặc biệt yên tâm với đồ dùng ăn uống của nàng, với người bên cạnh nàng.

Sau ba tháng đầu, thai tượng của nàng luôn rất vững chắc, không có cảm giác không ổn gì, cơm canh cũng ăn được. Phủ y cũng nói em bé vô cùng khoẻ mạnh.

Là tinh thần nàng khẩn trương thái quá?

Là nàng lo lắng cho hài tử quá mức?

Tuyên phu nhân từng nói, lần đầu tiên làm mẹ là không thể tránh được khẩn trương, có thể là dạng này.

Nàng nhắm mắt, mơ hồ cảm thấy bụng dưới căng lên từng đợt, nhưng không đau, cũng không có đặc biệt khó chịu. Cho rằng mình thật chỉ là khẩn trương thái quá, liền không kêu Lục Bình đi mời đại phu.

Chỉ nằm ở trên giường, mơ mơ màng màng ngủ.

Lúc Yên Vũ tỉnh lại là do Lục Bình đánh thức nàng.

“Thiếu phu nhân, phu nhân đã thức, bây giờ người đi qua không?” Lục Bình thấy hôm nay Yên Vũ dường như ngủ lâu hơn ngày thường một chút, nghĩ đến thiếu phu nhân dặn dò mình nhất định phải nhắc nàng đi qua khi phu nhân thức dậy, liền đến đánh thức thiếu phu nhân.

Yên Vũ ngồi dậy, dụi dụi mắt. Ngày thường, buổi trưa cho dù không ngủ cũng sẽ không rất mệt, hôm nay rõ ràng ngủ thức dậy nhưng vẫn cảm thấy hơi uể oải.

“Đi, dìu ta đứng lên.”

Yên Vũ xoay người, dựa vào sức tay của Lục Bình xuống giường, còn chưa đứng thẳng người thì Lục Bình đã sợ hãi hô một tiếng.

“Thiếu phu nhân!”

Giọng của Lục Bình inh tai, lỗ tai của Yên Vũ đau nhức.

Trong bụng cũng chột cả kinh. “Sao?”

Lục Bình trốn to hai mắt nhìn, tay run rẩy chỉ về phía quần trong của nàng.

Yên Vũ theo tay nàng ta nhìn xuống thân dưới của mình, cũng không thấy cái gì.

“Có... có máu...” Giọng Lục Bình run run.

Yên Vũ nghe vậy sợ hết hồn.

Vịn mép giường, nửa ngồi xồm người xuống, nhìn phía dưới quần trong của mình.

Vừa nhìn thì mặt choáng váng, suýt nữa ngã xuống đất.

Sắc mặt Yên Vũ lập tức trở nên trắng bệch. “Sao... Sao có thể có máu chứ?”

151. Chương 152: Cậy Thế 2

Nàng bỗng nhiên nhớ tới trước khi mình ngủ, bụng dưới có hàng loạt cảm giác căng thắt, nhưng cảm giác cũng không rõ ràng nên nàng không để ở trong lòng.

Lúc này lại thấy đỏ, nàng mới hoảng sợ.

“Đi, đi mời đại phu đến.” Yên Vũ vỗ vỗ tay của Lục Bình, cố hết sức khiến bản thân giữ bình tĩnh.

“Dạ, nô tỳ, nô tỳ kêu người đi mời phu nhân đến đây nhé?” Lúc này lòng Lục Bình đều đã rối loạn.

Yên Vũ gật đầu. Có Tuyền phu nhân ở đây cũng tốt, suy cho cùng Tuyền phu nhân nhiều kinh nghiệm. “Được.”

Không bao lâu, Tuyền phu nhân và phủ y đều chạy tới.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Mặt Tuyền phu nhân khẩn trương.

Yên Vũ chỉ vào chiếc quần trong đã được thay ném ở một bên, một mảng đỏ sẫm ở đáy quần, thật là chói mắt.

“Chảy máu không nhiều lắm, sẽ không sao đâu, con trước nhất đừng hoảng hốt, đừng sợ, em bé không sao đâu!” Tuyền phu nhân nắm tay nàng an ủi.

Yên Vũ gật đầu, cũng cảm giác được tay của Tuyền phu nhân đang cầm lấy tay nàng không tự chủ dùng sức.

Yên Vũ ngồi sau tấm bình phong, trên cổ tay đắp một cái khăn tay trắng. Đầu ngón tay của phủ y đặt trên khăn, tỉ mỉ chẩn một lúc lâu.

“Thiếu phu nhân đã ăn cái gì khiến cho tử cung co thắt?” Phủ y nhíu mày hỏi.

Yên Vũ nhìn về phía Lục Bình.

“Biết thiếu phu nhân mang thai, Lộ đại nhân liền cho biết những gì có thể ăn, những gì phải kiêng ăn, cũng không có ăn lầm cái gì mà?” Lục Bình lẩm bẩm nói.

“Nói những thức ăn mà thiếu phu nhân đã dùng hai ngày nay cho phủ y nghe một chút.” Tuyền phu nhân nói.

“Dạ!” Lục Bình nhanh chóng nhớ lại, nói ra tất cả thức ăn đã ăn hai ngày nay.

Phủ y nghe xong, nhưng cũng tìm không ra đầu mối.

“Theo lý bây giờ thai tượng đã vững chắc, không nên thấy máu. Song cũng may lượng máu không nhiều lắm, cũng không có gì đáng ngại, nhưng nếu là ăn nhầm cái gì, không tìm ra được thứ đó, sau này ăn vào nhiều hơn thì sẽ khó tránh khỏi gặp nguy hiểm.” Phủ y đứng dậy nói.

“Ý của phủ y là thấy máu cũng có thể là thân thể ta tự có vấn đề?” Yên Vũ có chút không rõ hỏi.

“Nếu như không có ăn làm thứ gì, lại bỗng nhiên thấy máu, có thể là thân thể có vấn đề. Nhưng khả năng không lớn, thân thể của thiếu phu nhân luôn được chăm sóc tốt, thời điểm ba tháng đầu nguy hiểm nhất cũng đã qua, bây giờ thai tượng đã vững chắc, lẽ ra sẽ không xuất hiện tình huống này mới đúng.” Phũ y dừng một chút. “Cho nên, vẫn nên nghỉ lại xem có phải đã quên cái gì.”

“Mùi vị của măng mùa xuân kia dường như vô cùng tươi, không giống với măng lúc trước con ăn ở nhà.” Linh Nhi đứng ở cửa sổ nhỏ giọng nói.

Tất cả mọi người nhìn về phía Linh Nhi.

Yên Vũ cách bình phong nhìn Linh Nhi đứng ở cửa lại giơ tay lên căn đầu ngón tay của mình. “Nhưng chỉ vô cùng tươi mà thôi, con không ngửi ra mùi đặc biệt gì.”

“Đem măng mùa xuân mua hôm qua cho phủ y xem.” Tuyên phu nhân ra lệnh.

“Đem măng mùa xuân mua hôm qua cho phủ y xem.” Tuyên phu nhân ra lệnh.

Lập tức có tiểu nha hoàn lĩnh mệnh đi.

Không bao lâu, măng tươi liền được đem đến.

Phũ y ngửi một cái, lại kêu người lấy dao găm, thỏ ra một miếng măng đưa vào miệng nếm thử. “Đúng là vô cùng tươi, mùi tươi càng thơm hơn so với măng mùa xuân bình thường, còn có một vị ngọt nhàn nhạt.”

“Măng này thật ra không có vấn đề gì.” Cuối cùng phũ y kết luận.

“Bây giờ thân thể của thiếu phu nhân không có gì đáng ngại chứ?” Tuyên phu nhân vẫn không yên lòng hỏi một câu.

“Dạ, thấy máu là bởi vì tử cung co thắt, co thắt cũng không kịch liệt, bây giờ không có trở ngại. Mấy ngày tới thiếu phu nhân nằm trên giường tĩnh dưỡng nhiều, ít vất vả, phòng ngừa hoạt động quá nhiều, triệu chứng này sẽ không xuất hiện nữa.” Phũ y dặn dò.

Tiến phủ y đi, nhưng trong lòng Yên Vũ sợ hãi từng cơn.

Chiếc quần trong bị dính máu kia đã được người cầm đi.

Nhưng mảng máu đỏ sẫm trên chiếc quần trong như còn đang ở trước mắt nàng.

“Được rồi, đừng lo lắng, phủ y cũng nói không có chuyện gì.” Tuyên phu nhân vỗ tay nàng, nói. “Con đừng có lo lắng, cũng không cần luôn chạy đến chỗ của mẹ. Mẹ biết câu nói ngày đó của Lưu ma ma đã dọa con.”

Yên Vũ ngược mắt nhìn Tuyên phu nhân.

Tuyên phu nhân lại phát tay để tất cả mọi người lui xuống, trong phòng chỉ còn lại có bà ta và Yên Vũ.

“Mẹ chỉ có một đứa con trai là Tuyên Thiệu, mẹ ẵm con của các con đến nuôi ở bên người cũng không ai có thể nói cái gì. Cho dù mẹ yêu thương nó, dốc lòng chăm sóc nó như thế nào, chung quy cũng không phải là mẹ của nó. Để nó được nuôi dưỡng ở bên cạnh mẹ, ngược lại xa lạ với các con, đây là kế hoạch gì chứ?” Tuyên phu nhân cười cười. “Lúc Lưu ma ma nói lời kia, mẹ đúng là động tâm tư. Nhưng từ lúc đó về sau, con mỗi ngày đi theo mẹ, mỗi ngày đem đồ của em bé đến để mẹ chỉ điểm, khiến cho lòng mẹ đầy thoải mái. Mẹ thật là vui. Nói thật, đã nhiều năm rồi, chưa từng bao giờ sống vui vẻ như mấy ngày qua dọn đến thành Bắc này!”

“Như thế cũng là đủ rồi. Người một nhà cùng ở dưới một mái hiên, em bé được nuôi dưỡng bên cạnh các con, con có thể mỗi ngày mang đi cho mẹ nhìn, để cho mẹ rảnh rỗi đến buồn chán cũng có thể ngậm kẹo đùa cháu, vậy là đủ rồi. Mẹ còn có cái gì mà không biết đủ chứ? Mẹ lúc nào cũng có thể gặp, không nên ôm đồm con của con ở bên cạnh mẹ, khiến cho người mẹ là con muốn gặp con mình còn phải chạy hai đầu?” Tuyên phu nhân lắc đầu. “Nếu thật sự thương cháu nội, như thế không phải là cách thương yêu!”

Giọng nói chuyện của Tuyên phu nhân rất hoà dịu, như một dòng suối âm thầm rãi lướt qua tim, khiến cho người nghe thật là thoải mái.

“Mẹ...” Yên Vũ cầm tay bà. “Cảm ơn người.”

“Dưỡng thân thể thật tốt, phủ y bảo con nằm nhiều, nghỉ ngơi nhiều thì con nghỉ ngơi nhiều đi. Con không tiện đi nhiều, vậy mẹ đến chỗ con, thế nào?” Tuyên phu nhân cười nói.

“Vậy sao được!” Yên Vũ vội lắc đầu.

“Được là được, không phải là tới thăm con, là tới thăm cháu trai của mẹ, à, hoặc là cháu gái!” Tuyên phu nhân cười nói.

Trong lòng Yên Vũ bị cảm động lấp đầy, nhìn Tuyên phu nhân như thật sự nhìn mẫu thân của mình.

“Nhưng sau này nếu con muốn mẹ giúp dẫn dắt con của con, mẹ chắc chắn sẽ không cự tuyệt!” Tuyên phu nhân lại bổ thêm một câu.

Yên Vũ liên tục gật đầu. Trong lòng cũng biết được kỳ vọng của Tuyên phu nhân đối với đứa bé này.

Người của Tuyên gia đều rất chờ mong đứa bé ở trong bụng nàng này.

Dù sao cũng là con trai trưởng, hoặc con gái trưởng của Tuyên Thiệu, càng coi trọng thì càng không được khinh thường.

Tuyên phu nhân đi rồi, Yên Vũ cũng không thật sự nằm xuống nghỉ ngơi.

Nàng suy đi nghĩ lại lời của phủ y, hồi tưởng lại tình trạng cơ thể hai ngày qua.

Nàng nghĩ phủ y nói rất đúng. Có khả năng rất nhỏ nguyên nhân thấy máu là vì thân thể của nàng. Hơn phân nửa là đã ăn lầm cái gì.

Nàng sai người gọi Linh Nhi tới.

“Măng này người không gửi ra mùi gì khác sao? Ví dụ như một mùi không nên xuất hiện trong gốc măng này?” Yên Vũ hỏi.

Linh Nhi lắc đầu. “Nhưng mùi không giống lắm với măng mà mẫu thân đào về từ trong rừng tre. Những thứ trong phủ chúng ta đương nhiên đều là tốt nhất, trong nhà con trước đây không có thứ tốt gì. Măng mẫu thân đào về đều là người khác đào còn dư lại, hoặc là chưa trưởng thành. Mùi vị kém một chút cũng không có gì lạ.”

Chỗ Linh Nhi hỏi không ra cái gì, Yên Vũ cho người kêu Tiết thị tới.

“Măng mùa xuân này là người mua về từ đâu?”

Tiết thị nghe nói Yên Vũ không biết là đã ăn nhầm cái gì mà lại thấy máu, lúc này rất sợ hãi, lại bị hỏi đến nguồn gốc của măng mùa xuân này, rất sợ dính dáng đến mình, cuống quýt quỳ xuống đất. “Thiếu phu nhân minh giám ạ, hôm qua, lúc ta xuất môn làm việc, mới đi ra cửa sau không xa liền gặp một người dân trồng rau gánh bán rau cải. Ta thấy măng trong sọt của người đó rất tươi mới, búp đều đặn, vẻ ngoài vô cùng tốt. Nghĩ măng mùa xuân này là thứ đầu mùa, hơn nữa hỏi giá cả cũng hợp lý liền quyết định mua. Tất cả mọi người đều ăn măng mùa xuân, ngay cả tiểu Linh Nhi cũng ăn đến một đĩa. Măng mùa xuân này sẽ không có vấn đề...”

“Người trồng rau gánh?” Yên Vũ hơi nhíu mày.

Đây không phải là muốn tìm cũng tìm không được sao?

“Được rồi, người đi xuống đi, sau này rau ở nhà bếp đều từ thôn trang của chúng ta đưa tới, đừng tùy ý chọn mua ở bên ngoài, cho dù mua cũng phải tìm người trồng rau tin tưởng.” Yên Vũ dặn dò.

Tiết thị vội vàng đáp ứng, mặt khẩn trương lui ra khỏi phòng chính.

Mua măng còn mua nhầm, mình cũng thật là xui xẻo! Ra khỏi cửa tự tát mình một cái, thật sự là tính tham lời nhỏ không đổi được! Không tham chút lợi của người gánh măng bán dạo, chuyện này cũng sẽ không liên quan chút gì đến mình!

Những rau cải khác trong ngày thường nàng cũng có ăn rồi, nhưng chưa bao giờ xuất hiện chuyện như hôm nay.

Chỉ có mặng mùa xuân này, hôm nay ngẫu nhiên vào miệng liền thấy chuyện ra máu. Mặc dù không biết có phải mặng mùa xuân này gây hoặ hay không, Yên Vũ cũng tuyệt không dám đụng tới mặng nữa.

Cũng đến rất nhiều năm sau, lúc Linh Nhi đã trở thành một người giỏi y được nhất kinh thành, Yên Vũ cũng đã con trai con gái đủ đôi thì nàng mới ngẫu nhiên biết được, thì ra dùng được liệu hoa hồng nấu thành nước đem tưới rừng tre, mặng chui từ dưới đất lên sẽ hấp thu dinh dưỡng của nước hoa hồng, mang theo được tính, khó có thể phân biệt chỉ từ trên mùi vị.

Cũng may là thể chất của Yên Vũ nhạy cảm, chỉ một lần dùng mặng mùa xuân bị tưới nước thuốc, thân thể liền có phản ứng, không tiếp tục ăn mặng nữa, mới không có gây ra hậu quả bi kịch.

Việc này trái lại là tiếng chuông cảnh tỉnh người của Tuyên gia, càng thêm cẩn thận trên việc lựa chọn sử dụng nguyên liệu nấu ăn.

Mặc dù Tuyên gia không còn vinh quang như ngày xưa nữa, nhưng vẫn có người chưa hề buông lơỉ đối với việc ám hại Tuyên gia.

Thời tiết ngày càng nóng lên.

Yên Vũ ngồi dưới giàn nho ở trong sân. Lục Bình ở bên cạnh quạt cho nàng.

Trong tay nàng cầm một tấm ghim bằng tre, trên tấm tre là dưa thanh môn* được cắt thành hình hoa mai. Mùi dưa thơm ngọt, nhẹ nhàng khoan khoái, khiến cho nàng nhịn không được ăn thêm mấy miếng.

(*có links hình chú thích ở chương trước, tựa như dưa honeydew)

“Thiếu phu nhân, dưa thanh môn tính hàn, không thể ăn nhiều.” Linh Nhi ngồi ở bên cạnh vừa xoa chân hơi sưng của nàng, vừa lắc lắc đầu nói.

Yên Vũ nghe vậy bỏ tấm tre xuống.

Mặc dù Tuyên gia nhìn như suy tàn, nhưng Lộ Nam Phi vẫn trung tâm với Tuyên Thiệu như cũ. Toà nhà bây giờ Lộ Nam Phi ở còn muốn rộng rãi thoáng mát hơn so với chỗ này của Tuyên gia, nhưng hẳn lại rất thích khi không có chuyện gì thì đi tới trước mặt Tuyên Thiệu, ngay cả dạy Linh Nhi nhận biết thuốc cùng chẩn bệnh cũng không có đình lại.

Trái lại, Lục Bình không vội đến gần phía trước giống như hồi đó. Linh Nhi gọi nàng ta theo, nàng ta cũng nhiều lần từ chối. “Không phải muội rất quen với Lộ đại nhân sao? Cho dù tỷ không đi, hẳn cũng sẽ không ăn muội đâu.”

Từ chối nhiều lần, Linh Nhi liền không quần lấy muốn nàng theo nữa.

Bây giờ Yên Vũ mang thai đến hậu kỳ, bụng càng lúc càng lớn, chân cũng theo đó sưng lên.

Người càng sinh ra lười biếng.

Linh Nhi ngược khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc dẫn dò: “Đại phu nói, càng về cuối, càng không muốn đi động thì càng phải đi động nhiều một chút, như vậy lúc sinh mới có thể ít bị khổ chút.”

“Thiếu phu nhân gần đây ăn cũng ít, vậy sao có sức lực khiêng cái bụng đi khắp nơi?” Lục Bình ở bên cạnh nói.

“Vây... vậy chúng ta sẽ đỡ chủ tử đi!” Linh Nhi giương cái miệng nhỏ nhắn nói.

Yên Vũ cười cười không nói, nhìn một lớn một nhỏ trừng mắt tranh chấp với nhau.

Chợt nghe có tiếng bước chân đến, liền ngẩng đầu nhìn về phía cửa vòm thấp thoáng bên ngoài giàn nho.

Không bao lâu liền thấy tiểu nha hoàn trong viện của mẫu thân sải bước đi đến.

“Thiếu phu nhân, phu nhân tìm hai bà vú từ thôn trang, hôm nay đã đến phủ. Phu nhân hỏi thiếu phu nhân tới xem một chút hay là trực tiếp đưa người đến đây?”

Yên Vũ ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời bên ngoài giàn nho.

Bây giờ ngồi bất động nàng cũng cảm thấy nóng, mặc dù cách viện của mẫu thân cũng chỉ mấy bước, nhưng nàng vẫn miễn cưỡng không muốn động đây.

“Chủ tử, đi nhiều một chút, lúc sinh sẽ thuận lợi hơn chút.” Linh Nhi đứng lúc ở bên cạnh khuyên nhủ.

Lục Bình trừng con bé một cái, nhưng cũng quay mặt nói: “Nếu thiếu phu nhân sợ phơi nắng, nô tỳ lấy một cây dù tới nhé?”

Yên Vũ nhìn hai người, rồi nhìn Lục Bình, nói: “Người không phải mới vừa rồi còn nói ta gần đây ăn ít, không có sức khiêng cái bụng đi sao?”

Lục Bình cúi đầu cười khẽ. “Nô tỳ đỡ người!”

Yên Vũ không thể làm gì khác hơn là gật đầu, nói với tiểu nha hoàn trong viện của mẫu thân: “Ta tới liền, cùng mẫu thân chọn, để cho mẫu thân kiểm định cũng tốt.”

“Dạ.” Nha hoàn kia nhún nhún người, lui một bước, đứng trong bóng râm dưới cửa vòm.

Lục Bình mang dù tới, đoàn người đi đến viện của Tuyên phu nhân.

Hai bà vú đang chờ ở ngoài cửa của Tuyên phu nhân.

Thấy Yên Vũ vác bụng tới, mặc dù chưa gặp qua, nhưng cũng đoán được thân phận của Yên Vũ, lập tức nhún người nói: “Thỉnh an thiếu phu nhân.”

Yên Vũ gật đầu, dừng lại ở trước cửa, âm thầm đánh giá hai bà vú.

Hai bà vú đều một thân đồ mới, búi tóc cũng bôi cẩn thận tỉ mỉ, từ đầu đến chân đều sạch sẽ.

Người đứng nghiêng ở phía trong thì hơi mập, đầu hơi nhỏ.

Có lẽ là phát hiện ánh mắt quan sát của Yên Vũ, bà vú hơi mập ngẩng đầu lên, cười cười với Yên Vũ. “Thấy bụng của thiếu phu nhân nhon, ắt không nghi ngờ chính là vị tiểu công tử!”

Yên Vũ nghe vậy cười cười, không có lên tiếng trả lời, nhắc chân bước vào phòng chính.

“Mẫu thân.”

Tuyên phu nhân được Lưu ma ma đỡ, đang đi ra từ phòng trong, đến ngồi trên ghế phía trên.

“Có nhìn thấy người chưa?”

Yên Vũ gật đầu. “Gặp qua ở cửa.”

“Ta cho người đến thôn trang nghe ngóng, con của hai người đó, một đầy 100 ngày, một được nửa tuổi. Sữa đủ vô cùng, người cũng sạch sẽ nhanh nhẹn.” Tuyên phu nhân nói, ánh mắt rơi vào trên bụng nhô lên của Yên Vũ, trên mặt mang ý cười. “Thời gian sinh sản cũng sắp đến rồi, trước để cho bọn họ vào phủ, con làm quen một chút cũng tốt.”

“Dạ, cảm ơn mẹ.” Yên Vũ gật đầu.

“Ta đã hỏi thăm, hai người cũng không tệ. Con chọn một bà vú hợp nhãn đi, không cần nhiều bà vú, quý ở chỗ trung tâm thành thật.” Tuyên phu nhân nói.

Yên Vũ gật đầu.

“Kêu bọn họ vào đi.”

Hai bà vú lại được người gọi vào.

Phân biệt theo cấp thỉnh an Tuyên phu nhân và Yên Vũ. Biểu hiện và quy củ của hai người cũng có vẻ không tệ.

Nhưng mà ánh mắt của bà vú với dáng người hơi mập kia lạnh lợi linh động hơn một chút.

Còn bà vú nọ vẫn quy củ hơi cúi đầu, so sánh thì có vẻ hơi chất phát hơn một chút.

“Tên gọi là gì, bao nhiêu tuổi, trong gia đình còn có ai?” Lưu ma ma ở một bên hỏi.

Hai người này đều là được tìm đến từ thôn trang của Tuyên gia, những tin tức này tất nhiên đều có trên danh sách tô tở của Tuyên gia. Bây giờ hỏi lần nữa, bất quá chỉ là làm cho bọn họ tự giới thiệu mình ở trước mặt chủ tử, cũng để cho chủ tử qua cách ăn nói và dáng vẻ của bọn họ mà hiểu rõ bọn họ hơn.

“Nô tỳ là Trương Lý thị, gia đình chồng đều sinh sống ở thôn trang thành Tây Lâm An. Con thơ ở trong nhà đã đầy 100 ngày. Sữa của nô tỳ rất đủ, con của nô tỳ béo trắng, rất khoẻ mạnh.” Bà vú với dáng người hơi mập mở miệng nói trước.

Lưu ma ma mỉm cười gật đầu với bà ta.

Bà vú ở bên cạnh lúc này mới nhún nhún người, nói: “Nô tỳ là Vương Liễu thị, gia đình chồng đều ở thôn trang. Con thơ trong nhà được nửa tuổi.” Nói xong liền ngừng nói, lại cúi đầu, hình như hơi khiếp sợ, không dám nhìn loạn.

Tuyên phu nhân gật đầu, kêu người đưa bọn họ ra ngoài.

Đợi mọi người ra khỏi phòng chính, Tuyên phu nhân mới nhìn Yên Vũ.

“Chọn được không?”

“Người mà mẫu thân tìm tới dĩ nhiên đều là tốt nhất.”

Tuyên phu nhân cười. Vì cháu đích tôn của mình, bà dĩ nhiên vô cùng cẩn thận. “Còn phải hợp nhãn với con, dù sao sau này phải thường xuyên ở chung với nhau.”

“Con thấy Vương Liễu thị kia kiệm lời ít nói, ngược lại không tệ.” Yên Vũ nói.

152. Chương 153: Rượu Gặp Tri Kỷ Ngàn Chén Ít

Nhưng thấy nàng vừa dứt lời, Lưu ma ma liền hơi nhíu mày lại, nhỏ đến mức không thể nhìn thấy.

Tuyên phu nhân gật đầu. “Vậy để một mình Vương Liễu thị lại, còn lại thì đưa về thôn trang đi.”

“Phu nhân, thiếu phu nhân, bà vú phải nuôi sữa cho em bé, còn phải chăm sóc cuộc sống hàng ngày của em bé. Quá chất phác có thể không tốt lắm đối với em bé hay không?” Lưu ma ma nhỏ giọng nói.

Tuyên phu nhân nghe vậy suy nghĩ một chút, nhìn về phía Yên Vũ.

“Bà ta ngược lại cũng không nên nói quá nhiều, thành thật yên phận là được, cũng không cần em bé quá gần gũi với bà ta.” Yên Vũ hơi rũ mắt, nhìn ngón tay của mình.

Nuôi em bé bằng sữa mẹ vốn là việc thân mật. Nếu như mượn quan hệ của bà vú, quá gần gũi với em bé, ngay cả mẹ đẻ là nàng đều cũng phải đứng xê sang bên, nàng có thể chịu không nổi.

Người dáng hơi mập Trương Lý thị kia gấp gáp muốn biểu hiện mình như vậy, muốn lưu lại phủ như vậy, chính là người có tâm tư muốn trèo lên trên, không chịu tầm thường. Tâm tư này đặt ở chỗ khác thì ngược lại cũng không là gì, nhưng mà đặt ở trên người bà vú thì lại không được.

Tối thiểu, nàng khó có thể dễ dàng chấp nhận.

“Vậy thì con tự quyết định đi.” Tuyên phu nhân gật đầu.

Yên Vũ lại thỉnh an rồi đứng dậy rời đi. Lúc rời đi thì cho người gọi Vương Liễu thị theo.

Yên Vũ ra khỏi viện của Tuyên phu nhân, trong tai vẫn nghe được Lưu ma ma ở bên cạnh Tuyên phu nhân, nhỏ giọng nói: “Phu nhân, sao người không quyết định thay cho thiếu phu nhân. Thiếu phu nhân tuổi còn trẻ, không có kinh nghiệm. Người chăm sóc em bé phải là người thích hợp. Trương Lý thị kia nhìn lanh lợi, giỏi giang, không phải là tốt hơn một chút sao?”

Tuyên phu nhân khoát tay một cái. “Đã để cho nó tự chọn, ta không can thiệp vào quá nhiều, ta chỉ sắp đặt cửa thứ nhất là tuyển người từ thôn trang đến là được rồi.”

Yên Vũ khoe miệng mỉm cười, chậm rãi đi xa. Thành linh nghiêng mặt sang bên hỏi Lục Bình: “Lưu ma ma và Trương Lý thị kia có phải là có thân thích gì không?”

Lục Bình sững sờ. “Trương Lý thị là từ thôn trang đến, nô tỳ không rõ lắm.”

“Đi hỏi thăm một chút.” Yên Vũ thấp giọng phân phó.

Lục Bình trả lời.

Vương Liễu thị vẫn lặng yên theo ở phía sau, cúi thấp đầu, cũng không nhiều lời.

Yên Vũ trở lại trong viện của mình.

Nàng cho người kêu Vương Liễu thị đến bên cạnh mình.

Vương Liễu thị nhún người hành lễ.

“Đứng lên nói chuyện đi.” Yên Vũ nhẹ nhàng nói. “Con của người được nửa tuổi rồi?”

“Dạ.” Vương Liễu thị hơi có chút khấn trương.

“Là bé trai hay là bé gái, bây giờ ở đâu?”

“Còn đang ở thôn trang, tổ mẫu của nó trông nom. À, là một bé trai.” Vương Liễu thị cúi đầu thấp hơn chút.

“Ừm, vậy thì đem đến phủ đi.” Yên Vũ nói.

Vương Liễu thị nghe vậy, lập tức ngẩng đầu nhìn Yên Vũ, phát hiện mình như vậy là thất lễ, mới đột nhiên cúi đầu. “Cảm... cảm ơn thiếu phu nhân!”

Trong giọng nói vừa bất ngờ vừa ngạc nhiên mừng rỡ.

“Cũng không biết ta khi nào mới sinh, để cho mẹ con các người chia lìa, sữa bị nghẹn thì ngược lại cũng không tốt. Hơn nữa ẩm tối cũng khiến người an tâm.” Giọng nói của Yên Vũ dịu dàng nhẹ nhàng, không có một chút áp bức nào.

Lúc này Vương Liễu thị mới không khấn trương nữa, trong giọng nói tràn đầy vui mừng. “Cảm ơn thiếu phu nhân! Cảm ơn thiếu phu nhân!”

Yên Vũ nghe tiếng Lục Bình trở lại, liền đuổi Vương Liễu thị xuống dưới.

Gọi Lục Bình vào.

“Chủ tử nói không sai chút nào, Trương Lý thị kia là con dâu của muội muội của Lưu ma ma.” Lục Bình lau mồ hôi trên trán, nói.

Trong phòng bày bốn băng, trên cửa sổ có lồng lụa mỏng ngăn muỗi, khí nóng dường như đều bị ngăn ở bên ngoài. Nghe tiếng ve ra rả bên ngoài, trong phòng cũng không có quá nóng.

“Đưa Trương Lý thị kia về thôn trang rồi sao?” Yên Vũ gật đầu hỏi.

“Còn chưa. Còn đang ở trong viện của phu nhân.” Lục Bình trả lời.

Yên Vũ cười khê. “Mặc kệ bà ta, người cho người đến thôn trang nhận lấy con của Vương Liễu thị, an bài Vương Liễu thị ở trong viện của chúng ta, cho người để ý Trương Lý thị kia một chút.”

“Dạ.” Lục Bình đáp, lại khê ngẩng đầu nhìn Yên Vũ. “Chủ tử, là muốn đề phòng Trương Lý thị kia một chút sao? Bà ta chỉ mới tới từ thôn trang hôm nay, có thể làm cái gì ở trong phủ?”

“Tuy bà ta mới tới hôm nay, nhưng có lẽ tâm tư e là đã động từ sớm. Ở trong phòng của mẫu thân, bà ta cười vẻ chắc chắn như vậy, có lẽ là cảm thấy mình nhất định có thể lưu lại. Bây giờ lại không thể, chỉ sợ sẽ không từ bỏ.” Yên Vũ nhàn nhạt nói. “Nếu đã cắt đứt ý niệm thì cần gì còn ở lại trong viện của mẫu thân không đi?”

Lục Bình gật đầu, đầu chân mày cau lại, lui xuống.

Buổi trưa, lúc Yên Vũ ngủ trưa, bị một trận tiếng ve kêu phá lên đánh thức.

Nàng nhắm mắt nằm trên giường, lười nhác không muốn cử động chút nào. Mặc dù biết mình vừa thức giấc, e là cũng sẽ không ngủ thêm chút nào nữa, nhưng vẫn không muốn xuống giường, chỉ hơi trở mình, hong khô lớp mồ hôi mỏng trên lưng.

Lỗ tai khẽ động, nghe thấy được tiếng nói chuyện thật nhỏ.

Dường như truyền tới từ dưới giàn nho trong sân.

“Muội muội thật sự có phúc lớn, có thể ở lại bên cạnh thiếu phu nhân, nuôi sữa cho tiểu thiếu gia trong phủ của chúng ta.”

Không nghe thấy người trả lời, người nói dừng một chút rồi nói thêm: “Nghe nói thiếu phu nhân thật ôn hoà, còn phải người đi thôn trang đón con của người tới?”

“Vâng.”

“Hừm, muội muội đây thật là kiếp trước đã tu được may mắn đó! Thật sự khiến người ta hâm mộ, nên quý trọng thật tốt.”

“Ừm.”

“Nhưng sữa của người nuôi đủ hai đứa bé sao? Con người còn theo người, nhất định là chưa dứt sữa, mới nửa tuổi, chặc chặc.”

“Không đủ thì dĩ nhiên là ưu tiên cho chủ tử ...”

“Đây là dĩ nhiên. Nhưng mà chẳng phải là con của người hơi đáng thương sao? Ta vốn cho rằng chuyện tốt sẽ rơi xuống trên đầu ta, không ngờ bây giờ... Ài, không sao, đây cũng là duyên phận. Trước khi ta tới, mẹ chồng ta cho ta một phương thuốc, nói là có thể thúc sữa, uống thang này thì sữa đủ vô cùng. Đừng nói là hai đứa bé, ngay cả ba đứa bé cũng đủ. Người thấy ta sữa nhiều như vậy, Hồ đầu nhà ta nuôi béo trắng là do ta trước đó đã bắt đầu uống thang thuốc có tác dụng thúc sữa này.”

“Thật, thật sự? Đủ nuôi hai đứa bé?”

“Dĩ nhiên là thật. Đều là tỷ muội sống ở thôn trang, ta lừa người làm cái gì? Cho người phương thuốc, sau này người có tương lai thì nhớ đến ta là được rồi, hi hi.”

“Ừm, ta nhớ kỹ tỷ tỷ thật là tốt!”

“À, người uống thang thuốc thúc sữa nhưng vạn lần không thể để cho chủ tử biết. Chủ tử mà biết, còn tưởng rằng người không đủ sữa đó! Như vậy chắc chắn sẽ không cần người, cho nên người lén uống là được.”

Lúc này Yên Vũ đã hoàn toàn tỉnh lại, biết người nói chuyện là Trương Lý thị và Vương Liễu thị, hai bà vú mới đến từ thôn trang hôm nay.

Liền vẫn nằm trên giường, lắng tai nghe.

“Không để cho chủ tử biết?” Vương Liễu thị hỏi một câu.

“Đúng vậy. Người nghĩ đi, chủ tử thấy toa thuốc này thì biết là thúc sữa, tại sao người phải uống thuốc thúc sữa? Còn không phải là sợ thiếu sữa sao? Cũng là vì người sữa nhiều nên mới chọn người đến bên cạnh chủ tử, bây giờ không xong, chủ tử còn có thể dùng người sao?” Trương Lý thị thấp giọng, dãn dặt từng bước, nói.

Wương Liễu thị gật đầu, nhận lấy phương thuốc.

“Cho người, giúp người giúp đến cùng. Thuốc này ta uống không đến hai lần, hiệu quả thúc sữa cực kỳ tốt. Người giữ đi, hôm nay người vừa tới, đi ra ngoài mua thuốc cũng không tiện. Ta phải đi rồi, trở lại thôn trang sẽ kêu mẹ chồng ta cho ta vài thang.” Trương Lý thị đến có chuẩn bị.

“Chuyện này...” Vương Liễu thị lúc đầu không nhận, không chịu nổi mấy phen cứng rắn của Trương Lý thị, cuối cùng vẫn nhận gói thuốc kia.

“Được rồi, nhìn thời gian, đoán chừng chủ tử cũng sắp thức. Người tay chân cần nhanh lên một chút, lưu lại ấn tượng tốt với chủ tử. Tỷ tỷ đi đây, mai này người cũng đừng quên tỷ tỷ.” Trương Lý thị đứng dậy, cười nói.

Vương Liễu thị cũng đứng dậy. “Sẽ không, tỷ tỷ đi khỏe.”

Nghe tiếng bước chân của Trương Lý thị ra khỏi cửa viện.

Yên Vũ mới ngồi dậy từ trên giường.

Nàng không tin Trương Lý thị sẽ có lòng tốt như vậy, lại đưa phương thuốc cho Vương Liễu thị, người đoạt đi cơ hội của bà ta.

Nhưng chuyện này nàng cũng không tính để ý tới.

Chỉ nhìn xem tự Vương Liễu thị sẽ làm gì.

Nàng muốn tìm một nhũ mẫu thành thật, yên phận cho con, cũng không phải là muốn tìm một người có tâm tư. Hơn nữa, người bị lừa gạt dễ dàng như vậy, có thể nói là nhũ mẫu ngu xuẩn.

“Lục Bình.” Yên Vũ khẽ kêu một tiếng.

Lục Bình canh giữ ở gian ngoài lập tức đi vào, hầu hạ nàng thức dậy.

“Thiếu phu nhân, hôm nay mặt trời tốt, bọn nô tỳ đem mấy thứ cần của tiểu công tử ra phơi. Lúc nô tỳ trở lại từ bên ngoài, nhìn thấy trong viện của phu nhân đã đang phơi nắng, đầy một viện. Quần áo, tã lót của tiểu công tử e là dùng một lần rồi bỏ cũng đủ đến sang năm.” Lục Bình khẽ cười nói.

Yên Vũ cười bất đắc dĩ. Khoảng thời gian này, nàng vì lấy lòng Tuyên phu nhân mà không ít lần chạy đến viện của bà làm quần áo.

Sau đó nàng thỉnh thoảng thấy ra máu, không đi nữa, Tuyên phu nhân ngược lại bị khơi lên hăng hái, một ngày không làm đến một hai bộ quần áo nhỏ thì thật quẫn.

Con nít lớn nhanh, thật ra hoàn toàn không cần làm nhiều như vậy.

Sau đó lại thấy Tuyên phu nhân ngay cả quần áo thu đông đều làm thật nhiều bộ. Quần áo của bé trai, bé gái đều có, thật hơi quá nhiều.

Hai chủ tớ đang nói chuyện, lại nghe thấy Vương Liễu thị ở bên ngoài cầu kiến.

“Vào đi.” Yên Vũ gọi.

Vương Liễu thị vào cửa, liền đưa ra phương thuốc mà Trương Lý thị đã lén lút đưa cho mình.

Lục Bình kinh ngạc nhìn bà ta.

Yên Vũ thì khẽ nở nụ cười.

“Thiếu phu nhân, nô tỳ không biết chữ, cũng không dám tự quyết định. Đây là phương thuốc Trương Lý thị cho nô tỳ.” Vương Liễu thị kể lại từ đầu đến cuối đối thoại của hai người.

Lục Bình tiến lên nhận lấy phương thuốc cùng gói thuốc, giao cho Yên Vũ.

Yên Vũ xem phương thuốc một chút. Mặc dù nàng đều biết tên thuốc, nhưng không biết được được tính, cũng không biết phương thuốc này rốt cuộc là tốt hay xấu.

“Người yên tâm, nhận con của người đến đây dĩ nhiên là sẽ không bỏ mặc nó. Trong viện của chúng ta có nhà bếp nhỏ, đầu bếp nữ trong viện của mẫu thân sẽ sắc thuốc bổ thức sữa, nhất định sẽ không để cho người thiếu sữa. Nếu hai đứa bé không đủ sữa bú thì dĩ nhiên là con trai người phải chịu uất ức một chút. Nhưng dù sao con của người cũng đã nửa tuổi, đã có thể ăn chút cháo nhuyễn, há có thể để nó bị đói?” Yên Vũ chậm rãi nói. “Nếu người thật sự lo lắng, bây giờ nên nói rõ ràng, ta sẽ xin mẫu thật tìm một bà vú khác đến.”

Vương Liễu thị nghe vậy, lộp bộp quỳ rạp xuống đất. “Chủ tử tha tội, nô tỳ không có lo lắng, những điều này nô tỳ đều biết, nhất định là phải ưu tiên cho chủ tử. Con của nô tỳ bây giờ đã có thể uống chút nước cơm, cho nên ở lại thôn trang cũng được. Chỉ cầu chủ tử có thể cho nó... cho nó khi dứt sữa thì có thể tới phủ cũng được...”

Nếu con của bà vú có thể tới phủ, tuổi cũng xấp xỉ cùng tiểu công tử, sau này trưởng thành, hơn phân nửa là có thể hầu hạ ở bên cạnh tiểu công tử, tất nhiên là tiền đồ sáng vô hạn, ở thôn trang không cách nào so bằng.

Làm mẹ đều mong muốn con của mình tốt, cũng muốn dốc hết toàn lực kiếm tiền đồ tốt cho con của mình.

Tâm tư như thế cũng không đáng trách, chỉ cần suy nghĩ không đi lệch đường là được.

“Người đứng dậy đi, ta cũng không có ý trách người, chỉ là nói rõ ràng ra thì tốt hơn.” Yên Vũ giơ tay lên. “Nhận con người đến cũng là miễn cho người nhưng nhớ. Thuốc và phương thuốc này để lại chỗ ta, người đi xuống đi.”

Vương Liễu thị lau lau mồ hôi rịn trên trán, khom người lui ra ngoài.

Ánh mắt Yên Vũ rơi vào trên gói thuốc kia. “Cầm đi cho phủ y xem.”

Lục Bình gật đầu đang muốn đi, Yên Vũ lại gọi nàng ta lại.

“Sau khi cho phủ y xem, người đi điều tra một chút, phương thuốc này của Trương Lý thị rốt cuộc là từ đâu mà đến, thuốc này thì từ đâu mà hốt được? Bà ta chắc chắn mình có thể được chọn như vậy, cũng sẽ không mang thuốc theo trên người trong thời gian từ thôn trang tới đây.”

“Dạ!” Lục Bình gật đầu, lui ra ngoài.

Buổi tối, lúc Tuyên Thiệu về, Yên Vũ nói với hắc chuyện mẫu thân đã mời bà vú rồi.

Còn nói có mẫu thân ở đây, mình thật sự cái gì cũng không phải lo nghĩ, thật là tốt.

Tuyên Thiệu thấy nàng mặt mày tươi tắn, mập hơn một vòng so với trước kia, nhìn cái bụng nhô lên của nàng, nghe lời nói thả lỏng của nàng thì cảm thấy trong lòng rất tốt.

Lục Bình vừa trở về từ bên ngoài, dường như muốn báo cáo chút gì với Yên Vũ, nhưng bị Yên Vũ dùng ánh mắt cản lại.

“Thấy phu nhân có thể yên tâm dưỡng thai, không có chỗ nào ưu phiền, đó là tốt nhất.” Tuyên Thiệu bỏ chén đĩa xuống, súc miệng, uống trà nhạt.

“Vậy còn chàng, bên ngoài có việc gì phiền lòng không?” Yên Vũ ngồi bên cạnh hắc, không quá tao nhã dựa lưng vào ghế ngồi.

“Một tiểu lại của nha môn có thể có việc gì để phiền lòng?” Tuyên Thiệu cười một tiếng.

Yên Vũ nghiêng người tới gần hắc, thấp giọng hỏi: “Lúc tết Nguyên Tiêu, chẳng phải là Hoàng thượng đã chuẩn bị truyền ngôi cho Thái tử sao? Còn nói mình cảm thấy đạo pháp mơ hồ có đột phá, sao bây giờ cũng không nghe thấy động tĩnh gì vậy?”

Tuyên Thiệu liếc nàng một cái, giơ tay lên véo véo lỗ mũi của nàng. “Tò mò thế?”

Yên Vũ dựa trở lại trên ghế. “Rảnh rồi buồn chán, coi như nghe thoại bản đi, có thể có bát quái gì ở bên trong?”

Tuyên Thiệu lắc đầu. “Không phải là bát quái, là lòng người. Nằm trong tay vật gì đó, nếu cho đi, luôn sẽ có chút luyến tiếc. Hơn nữa chuyện lúc tết Nguyên Tiêu liên lụy đến Tuyên gia, liên lụy đến Cao Khôn, Hoàng thượng dù sao cũng hơi thất vọng đối với Thái tử, không yên lòng giao giang sơn này cho con trai.”

“Cuối cùng Cao Khôn tìm ai ghép vào cho đủ?” Yên Vũ nhớ về sau Hoàng đế giao chuyện điều tra thích khách cho Cao Khôn.

“Một thái giám tập sự... Hắc vốn muốn kéo Hoàng thành ti xuống nước, mặc dù Tuyên gia không còn vinh quang như ngày xưa nữa, nhưng cũng không thể để cho hắc khi không vu cáo hãm hại.” Tuyên Thiệu ngắt

đầu nhéo nhéo huyết Kính Minh*. “Bây giờ không nghĩ đến những thứ kia, ta chỉ mong đợi con trai của ta mau mau sinh ra là tốt rồi.”

(*Huyết Kính Minh: ở giữa đầu chân mày và khoé trong của mắt)

Yên Vũ cười nhìn hần.

“Yên Vũ.” Tuyên Thiệu bỗng nhiên mở mắt, đặc biệt nghiêm túc nhìn nàng chăm chú. “Ta sẽ rất cố gắng, rất cố gắng làm một phụ thân tốt, nhưng dù sao ta cũng không có kinh nghiệm, nếu như, nếu như là không làm được, nàng nhất định phải nói cho ta biết.”

Yên Vũ bị vẻ trịnh trọng của hần làm hơi kinh sợ, cũng chăm chú nhìn ngược lại hần, trịnh trọng gật đầu. “Ừm, bây giờ xem ra chàng đã rất giống một người cha tốt.”

Mãi đến ngày hôm sau, Tuyên Thiệu rời nhà thì Yên Vũ mới có cơ hội hỏi tin tức Lục Bình điều tra về.

“Phương thuốc kia không có vấn đề, đúng là thuốc thúc sữa thông thường. Nhưng mà thuốc kia... trong thuốc có thêm lượng lớn mạch nha. Mạch nha có hiệu quả phục hồi sữa.” Lục Bình nói.

Yên Vũ gật đầu. “Đây coi như bất ngờ, Trương Lý thị nhìn cũng không giống như là người hảo tâm.”

“Nhưng mà thiếu phu nhân...” Lục Bình muốn nói lại thôi.

Yên Vũ ngẩng đầu nhìn nàng ta. “Nói.”

“Người lại đoán đúng. Thuốc kia không phải là Trương Lý thị mang tới từ thôn trang, mà là Lưu ma ma bên cạnh phu nhân mua về từ bên ngoài. Bà già Trương trông coi cửa hông thấy Lưu ma ma chưa đến buổi trưa đã hốt hốt hoảng hoảng ra khỏi phủ, lúc vào phủ đã đụng vào bà ta, gói thuốc trong ngực bị rớt ra.” Lục Bình dừng một chút, lại nói. “Vốn điều này cũng không thể kết luận thuốc của Trương Lý thị là Lưu ma ma mua về. Nhưng vừa rồi Lưu ma ma nửa đường gặp Linh Nhi, Linh Nhi gửi được trên người bà ta có mùi thuốc đông y, vừa vặn giống như đúc với thuốc trong gói thuốc này.”

Yên Vũ nhất thời không nói gì.

Lục Bình neho mắt nhìn sắc mặt của nàng, thận trọng nói: “Lưu ma ma này cũng không coi là có ý xấu, bất quá rất có thể nhận được ích lợi gì từ Trương Lý thị kia, muốn giúp Trương Lý thị trở thành nhũ mẫu của tiểu công tử mà thôi. Mạch nha cũng không thương tổn cái gì, nô tỳ nghe phủ y nói, phụ nữ cai sữa cho con đều dùng mạch nha để phục hồi sữa, đối với thân thể không có điều hại gì.”

Thấy Yên Vũ vẫn không nói gì, nàng ta lại nhỏ giọng nói: “Dù sao cũng là người bên cạnh phu nhân, có lẽ đã đáp ứng với Trương Lý thị, thấy bà ta không được chọn nên bẽ mặt chứ gì? Cũng may không tạo thành ảnh hưởng gì, Trương Lý thị đã bị đưa về thôn trang rồi...”

Yên Vũ ngẩng đầu nhìn Lục Bình một chút. “Người sợ đắc tội với Lưu ma ma?”

Lục Bình vội lắc đầu. “Không phải vậy, không phải vậy, nô tỳ sao lại sợ bà ta.”

153. Chương 154: Rượu Gặp Tri Kỷ Ngàn Chén Ít 2

“Vậy người lo lắng ta bởi vì Lưu ma ma mà huyền não không vui với mẫu thân?”

Lần này ngược lại Lục Bình không vội phủ nhận, mà là khẽ gật đầu nói: “Lưu ma ma là theo phu nhân tới, nghe nói phu nhân đối với bà ta tin cậy có thừa, tình cảm không giống bình thường. Năm đó phu nhân sinh hạ công tử tổn thương thân thể, cũng là Lưu ma ma dùng hết sức lực cứu phu nhân. Nếu thiếu phu nhân muốn đuổi bà ta ra khỏi phủ, e là... e là...”

“E là mẫu thân sẽ không đồng ý, phải không?” Yên Vũ nhìn nàng ta, hỏi.

Lục Bình gật đầu.

Yên Vũ cười khê. “Ai nói ta muốn đuổi bà ta ra khỏi phủ?”

Lục Bình trở mắt. “Bà ta làm chuyện này, thiếu phu nhân dự định nhắm một mắt mở một mắt, quên đi?”

“Trên đời nào có chuyện dễ dàng như vậy? Làm nô tài mà cũng tính toán đến trên đầu chủ tử, ta không quản giáo bà ta, chẳng phải là dung túng bà ta sao? Hôm nay muốn tính toán nhũ mẫu của con ta, ngày mai sẽ muốn tính toán đến trên người con ta! À, không... Ta thật ra đã nói sai rồi, bà ta đã sớm tính kế đến trên đầu của đứa bé!” Yên Vũ bỗng lạnh mặt.

Ngay từ lúc còn đầu mùa xuân, lúc bọn họ mới dọn từ Tuyên phủ tới nhà này, Lưu ma ma đã lạnh chanh ở trước mặt mẫu thân nói ầm con của mình đến nuôi bên cạnh mẫu thân.

Bà ta đã sớm đem bàn tính tính tới trên người con của mình.

Chẳng qua chỉ là một câu nói lấy lòng mẫu thân mà thôi, mình không tính toán với bà ta.

Sau đó mẫu thân lại nói sẽ không ầm em bé đi, mình cũng đã quẳng chuyện này ra sau đầu, coi như là trôi qua.

Suy cho cùng, câu nói kia cũng nhắc nhở mình là mẫu thân cô đơn, mẫu thân rất vui và mong ngóng đối với em bé, sau đó cũng bởi vì câu nói kia đã thúc đẩy mình và mẫu thân càng gần hơn chút.

Vậy cũng thì thôi.

Bây giờ bà ta lại vì lợi ích, vì mặt mũi mà dám ngấm ngầm mưu tính bà vú mà nàng chọn.

Không cho bà ta một chút giáo huấn, chẳng phải khiến cho bà ta càng không kiêng nể gì cả sao?

“Ta nhớ con trai của Lưu ma ma được an bài làm chưởng quỹ trong cửa hàng nào đó của gia đình, phải không?” Yên Vũ nhìn chén trà hoa văn lông thỏ ánh lên men sứ đen ở bên cạnh, chậm rãi hỏi.

“Vâng, đang ở trong một cửa hàng lương thực ở thành Bắc. Trước đây còn là tự mình thiếu phu nhân an bài đó! Khi đó Lưu ma ma đúng là rất mang ơn!” Lục Bình hơi có chút tức giận bất bình, nói.

Yên Vũ cười khê. “Lúc người cho bà ta lợi ích, bà ta dĩ nhiên sẽ mang ơn. Nhưng lâu ngày, cái lòng mang ơn này cũng sẽ nhạt đi, cho nên thỉnh thoảng phải gõ một cái, khiến cho bà ta tiếp tục hiểu rõ vị trí của mình.”

“Vâng!” Lục Bình dường như nghe rõ ý của Yên Vũ, trên mặt cũng giương lên nụ cười. “Chủ tử phân phó, nô tỳ nên làm như thế nào?”

“Tìm người đi đến cửa hàng lương thực một chuyến đi...” Yên Vũ thấp giọng phân phó Lục Bình một hồi.

Người tỉnh táo cũng có thể có lúc ngủ gật. Con trai của Lưu ma ma vẫn biểu hiện rất tốt ở trong cửa hàng lương thực, chưa từng làm ra một sơ xuất gì.

Nhưng khi có một người thương gia ra tay rộng rãi khiêng đi số tạ gạo, lúc nên thanh toán khoản còn lại thì không biết tung tích. Hắn tìm đến nha môn, nhưng phát hiện chứng từ mượn nợ người nợ lưu lại đều là giả, lúc hoàn toàn tra không ra tung tích của người đó, hắn mới biết mình lần này e là phải treo cổ.

Coi như tiền dành dụm nhiều năm qua của mình đền vào thiếu hụt của cửa hàng lương thực, xảy ra sơ xuất lớn như vậy, e là chủ tử cũng sẽ không tiếp tục dùng mình.

Lưu ma ma về đến nhà, thấy con trai ngồi ở một bên bức tóc từng chùm, thấy con dâu ngồi xổm ở bên cạnh chỉ biết khóc thì nổi nóng.

“Đã xảy ra chuyện gì sao? Vừa khóc vừa bức tóc?” Lưu ma ma bực mình một trận.

Vốn thu được lợi từ Trương Lý thị, bây giờ phải trả lại. Đồ vật là chuyện nhỏ, câu nói cuối cùng của Trương Lý thị mới khiến lòng bà ta khó chịu. “Đã nghe nói từ lâu Lưu ma ma ở trong phủ được yêu thích như thế nào, được tín nhiệm như thế nào, thì ra chỉ là đồn đãi. Ta thấy thiếu phu nhân một điểm cũng không xem bà vào mắt. Ban đầu bọn họ còn nói với ta, chuyện này đối với bà mà nói chỉ là chuyện nhỏ bằng hạt vừng, xí...”

“Mẹ ơi... Tiền này nếu phải đền bù, mẹ nói xem sau này còn sống thế nào ạ?” Con dâu chỉ nói một câu như vậy, lại bắt đầu khóc lên.

“Tiền gì? Bao nhiêu tiền? Con làm cái gì? Chẳng phải nói là không cho phép đi cờ bạc, lẽ nào con không nghe lời, còn theo bọn họ đi cờ bạc?” Lưu ma ma giơ tay vỗ lên đầu con trai mình.

Nhìn tay giơ cao vậy, nhưng thật ra lúc vỗ xuống không dùng nhiều sức. Thấy từng chùm từng chùm tóc của con trai, bà ta đã đau lòng không thôi.

“Không có!” Con trai bà ta buồn bực rống lên một câu.

“Vậy chuyện gì xảy ra hả? Con cũng không nói gì, chẳng phải khiến người ta lo lắng suông sao?” Lưu ma ma nhìn con trai mình, lại nhìn con dâu, rống lên với con dâu. “Nó không nói thì con nói, khóc khóc khóc, khóc có lợi ích gì?”

“Một mực làm thu chi ở trưởng phòng, không thích nói cũng thì thôi, không biết lấy lòng chủ tử cũng thì thôi. Khó khăn lắm mới được thiếu phu nhân thưởng thức, cất nhắc thành một chương quỹ, người nói người làm rất tốt! Hôm nay làm mất nhiều lương thực như vậy, người đem mình đi đền đi!” Con dâu không dám rống mẹ chồng, đứng dậy quay mặt lại rống chồng của mình.

“Hả? Làm mất lương thực?” Lưu ma ma lập tức lui một bước. “Đã làm mất bao nhiêu? Báo quan đi!”

Lúc này con trai của Lưu ma ma mới ngẩng đầu lên, nói ra nguyên nhân hậu quả.

Lưu ma ma thất thần một trận.

“Bây giờ là lúc khó khăn của Tuyên gia, nếu là dĩ vãng thì chút lương thực này tính là gì... Nhưng bây giờ, ngay cả chủ tử cũng đều giảm phân nửa thức ăn, lúc này con... con lại làm ra chuyện này! Làm sao bây giờ... làm sao bây giờ?” Lưu ma ma ngã ngồi trên ghế bên cạnh, tự lẩm bẩm.

“Mẹ, người đi cầu xin thiếu phu nhân đi. Nghe nói thiếu phu nhân nhân hậu, dễ nói chuyện nhất, người đi cầu xin thiếu phu nhân, nói nhiều lời tốt. Nói không chừng thiếu phu nhân cũng sẽ không so đo... Tiền chúng ta có thể đền bù, nhưng thư thả chút thời gian, mẹ?” Con dâu của Lưu ma ma tiến lên níu tay Lưu ma ma, nói.

Lưu ma ma hất tay nàng ta ra. “Đi cầu xin thiếu phu nhân... Sao người không đi cầu? Chuyện an bài bà vú, ta nói thêm một lời khen đối với muội muội kia của người, ánh mắt của thiếu phu nhân nhìn ta liền hơi khác đi. Bây giờ kêu ta đi cầu xin, thiếu phu nhân sẽ cho ta sắc mặt tốt sao?”

Con dâu nhú mày, bất mãn nói: “Lúc đó con đã nói với người đừng động tới chuyện của nàng ta, nàng ta cũng không phải là một người dễ đối phó, là người không nghe!”

“À, bây giờ trách ngược lại ta? Đó không phải người nhà của muội muội mẹ người sao? Nếu không phải là có quan hệ họ hàng với người, ta đếm xỉa tới việc không đâu của nàng ta làm gì?” Lưu ma ma tức giận nói.

Con dâu không dám cứng rắn đối đầu cùng bà ta, chỉ quay mặt sang chỗ khác lẩm bẩm một câu. “Nhưng ta không kêu bà quản.”

“Đám vô ơn bạc nghĩa, uống phí lòng tốt của ta... Từng đứa một...” Lưu ma ma chỉ vào mũi con dâu, mắng.

Có lẽ là trong lòng bà ta tích tụ đã nhiều ngày, không có một chuyện vừa lòng, khiến cho bà đã sớm nín một bụng tức, càng mắng càng khó nghe.

Con dâu nhin hồi lâu, cuối cùng không nhin được nữa, cuối cùng gạt ra ngón tay của Lưu ma ma chọc vào đầu mũi nàng ta. “Người mắng ai vậy? Nói không chừng cũng bởi vì chuyện bà vú mà người đã đắc tội với thiếu phu nhân, nên bây giờ mới xảy ra chuyện này đây!”

Nàng ta vừa nói dứt một câu, toàn bộ trong nhà thoáng chốc yên tĩnh trở lại.

Lưu ma ma, con trai Lưu ma ma, hai người đưa mắt nhìn nhau.

“Người, lời này của người có ý gì?” Lưu ma ma run giọng hỏi.

“Con, con không có ý gì... Thuận miệng nói.” Con dâu che miệng, nói.

“Đúng rồi, con trai ta lâu như vậy chưa từng có sơ xuất, sao hôm nay vào giờ phút quan trọng... Còn đúng lúc trong nha môn không tra ra một chút nào như vậy...” Lưu ma ma thất hồn lạc phách ngã ngồi trên ghế. “Đúng là đắc tội thiếu phu nhân... Ta chỉ nói một lời khen như vậy, ta cho rằng thiếu phu nhân sẽ không để ở trong lòng...”

Lưu ma ma nói tới đây, bỗng nhiên nhớ lại thuốc mình đưa cho Trương Lý thị. Chẳng lẽ là thuốc kia thiếu phu nhân cũng tra ra được trên đầu bà ta?

Không thể nào? Thiếu phu nhân ngày thường âm thầm, giống như không quản chuyện vớ vẩn gì, một lòng chỉ để ý dưỡng thai, ngay cả chuyện của em bé đều là phu nhân lo liệu cho nàng ta...

Lúc Lưu ma ma tìm đến viện của Yên Vũ là khoảng chừng chạng vạng tối.

Mặt trời đã xuống núi, tuy khí trời trong sân nóng, nhưng nắng cũng không gắt.

Lục Bình đang đỡ Yên Vũ chậm rãi tản bộ trong sân.

Ngày sinh càng tới gần, mặc dù nàng rất mệt nhưng cũng biết Linh Nhi nói rất đúng, bây giờ đi nhiều một chút, lúc sinh cũng ít chịu tội hơn chút.

“Thiếu phu nhân.” Lưu ma ma vừa đến gần, không đợi nàng có phản ứng thì đã lụp bụp quỳ xuống.

“Đây là thế nào? Lục Bình, mau đỡ ma ma đứng lên.” Yên Vũ ngồi trên tú đôn dưới giàn nho.

Lưu ma ma cũng không chịu đứng lên.

Yên Vũ dịu giọng khuyên nhủ: “Người là lão nhân bên cạnh mẫu thân mà, quỳ trước mặt ta như thế, để cho người khác nhìn, tưởng ta không tốt với người bên cạnh mẫu thân đó, ngược lại khiến cho mẫu thân lo lắng. Mau dậy đi.”

Lưu ma ma hơi nâng mắt, dò xét sắc mặt của Yên Vũ, lúc này mới mượn tay Lục Bình chậm rãi từ dưới đất đứng lên.

“Thiếu phu nhân, nô tỳ làm chuyện hồ đồ, cầu thiếu phu nhân khoan dung, tha cho nô tỳ lần này. Nô tỳ không dám nữa. Thiếu phu nhân đối với nô tỳ đại ân đại đức, nô tỳ ghi nhớ trong lòng.” Lưu ma ma trầm giọng nói, trong giọng nói còn hơi khàn khàn.

“Làm sao vậy?” Yên Vũ lại coi như không biết chuyện gì, kinh ngạc nhìn bà ta.

Lưu ma ma nuốt ngụm nước miếng, lúc này lại không dám ôm chút lòng cầu may, chặt vật mở miệng nói. “Nô tỳ ngu muội, đã thu lợi ích từ bà vú Trương Lý thị, nói lời tốt trước mặt phu nhân và thiếu phu nhân... Nô tỳ không nên!”

Nói xong, Lưu ma ma cho mình một tát tay. “Nô tỳ hồ đồ, được ân huệ của chủ tử nhưng lại áp ủ tâm tư của mình, nô tỳ có tội.”

Nói xong, lại một tát tay.

“Được rồi.” Yên Vũ nháy mắt với Lục Bình.

Lục Bình tóm chặt lấy tay của Lưu ma ma.

“Nói tốt không là chuyện lớn gì, Lưu ma ma không đáng như vậy.” Yên Vũ nhàn nhạt mở miệng.

Lưu ma ma cúi đầu. “Dạ... Nô tỳ không nên, không nên... tính kể cho rằng có thể giấu được chủ tử, cho Trương Lý thị kia thang thuốc thúc sữa...”

Nói xong, chỉ nghe Yên Vũ thở một tiếng thật dài.

Lưu ma ma sợ đến chân mềm nhũn, lại lụp bụp quỳ xuống.

Yên Vũ nâng mắt nhìn bà ta. “Bà đứng lên đi. Bà là người bên cạnh mẫu thân, vốn ta không nên để ý tới dạy bà. Nhưng mà mẫu thân nhân hậu, đối với bà lại tín nhiệm có thừa, bà phụ lòng ta như vậy cũng thì thôi. Bà thật sự không nên phụ lòng tín nhiệm của mẫu thân đối với bà.”

“Dạ, nô tỳ, nô tỳ biết.”

“Bà hầu hạ mẫu thân nhiều năm, chuyện này ta có thể không nói với mẫu thân, nhưng chỉ có một lần. Nếu bà tiếp tục có tâm tư không nên có, làm chuyện không nên làm thì ta quyết không nhân nhượng nữa! Bà biết mẫu thân có bao nhiêu vui mừng, coi trọng đứa con này của công tử. Nếu bà lại có hành vi không thích đáng gì, tin rằng mẫu thân cũng không tha cho bà!” Yên Vũ nhìn bà ta, giọng lãnh đạm nói.

“Dạ, dạ! Nô tỳ ghi nhớ trong lòng, chắc chắn sẽ không làm ra chuyện hồ đồ như thế này nữa!” Lưu ma ma dập đầu.

“Đỡ Lưu ma ma đứng lên đi.” Yên Vũ nói với Lục Bình.

Lục Bình lập tức mạnh mẽ đỡ Lưu ma ma lên, còn muốn đưa bà ta ra khỏi viện.

Nhìn bóng dáng tập tễnh đi xa của Lưu ma ma, Lục Bình thè lưỡi, khẽ cười một tiếng, trở lại bên cạnh Yên Vũ. “Chủ tử, sao bà ta biết sai mà sửa vậy?”

“Ai không có lúc phạm sai lầm? Dù sao bà ta đối với mẫu thân vẫn là một lòng một dạ. Vả lại hãy chờ xem.” Yên Vũ lắng tai nghe ở bên ngoài, khẽ cười nói. “Tướng công đã trở về! Lương thực, ngày mai kêu người đem sổ sách đi kết liễu đi.”

“Dạ!” Lục Bình trả lời, phân phó tiểu nha hoàn ở xa xa dọn cơm.

Thời tiết tháng sáu oi bức, bỗng nhiên một trận mưa lớn, khiến khí trời khô nóng bị đè xuống một chút.

Tuyên Thiệu đang nắm thanh đao, đứng dưới mái hiên, cùng với Lộ Minh Dương đến tìm hắc, câu có câu không trò chuyện gì đó.

Bỗng nhiên một người cầm dù lớn, từ trong mưa loạng choè loạng choạng chạy tới. “Công tử, công tử...”

Người nọ vừa chạy vừa hét lớn.

Nhưng mưa rơi quá lớn, tiếng của hắc bị chìm trong mưa to, bóng dáng che dù của hắc cũng hơi không thấy rõ.

Chạy tới gần, Tuyên Thiệu và Lộ Minh Dương mới nghe hắc kêu gào. “Công tử, thiếu phu nhân, thiếu phu nhân sắp sinh rồi!”

Tuyên Thiệu nghe vậy ngẩn ra, lập tức vọt vào trong mưa, túm vai hắc hỏi: “Người nói cái gì?”

“Thiếu phu nhân sắp sinh rồi, đã... đã bắt đầu...”

Người nọ còn chưa dứt lời, đã thấy Tuyên Thiệu buông hắc ra, mạo hiểm mưa to, một mạch lao điên cuồng chạy về phía trong nhà.

Lộ Minh Dương cũng không tự chủ cất bước vào trong mưa, nhìn bóng dáng của Tuyên Thiệu dần dần biến mất trong màn mưa, vẻ mặt hơi kinh ngạc.

Lúc mới gặp gỡ, nàng vẫn còn là một cô gái ngây ngô, nhẹ nhàng cười, dường như còn chói mắt hơn so với ráng chiều. Nháy mắt, nàng bây giờ đã sắp làm mẹ người ta...

Lộ Minh Dương khẽ lắc đầu thở dài, rõ ràng gặp nhau không muộn, vì sao hữu duyên vô phận?

Là bắt đầu từ khi nào, bóng dáng nàng đã tiến vào trong lòng hắc? Là lúc điều tra hiện trường ở Xuân Hoa lâu, nàng không hề sợ hãi nói: “Quan gia, ta nhớ được tình hình tối hôm qua.”

Hay là sau đó nàng đứng ở ngoài thiên lao, gương mặt tái nhợt, nhưng nói với vẻ chắc chắn: “Ta có thể nghe được Tuyên công tử ở đâu!”

Hay là sau đó...

Tình chẳng biết nảy lên trong hoàn cảnh nào, cũng chẳng biết khi nào đã sâu...

Lộ Minh Dương hơi có chút thất hồn lạc phách đi ra vài bước, liền không thấy rõ bóng người trong mưa to tầm tã.

Thời tiết khô nóng, mưa bất thành linh đã áp xuống vô số khí nóng. Nước mưa quất vào người, quất vào trên mặt cũng không thấy lạnh, chỉ là hạt mưa lớn quất vào người hơi đau.

Khiến cho đám người không kịp về nhà đều tránh mưa ở dưới mái hiên gần đó.

Chợt có người qua đường nhìn thấy bóng dáng Lộ Minh Dương chậm rãi đi trong mưa to, hơi kinh ngạc.

Lộ Minh Dương cũng không màng đến ánh mắt của người qua đường, từng bước đạp lên vũng nước trên mặt đất. Nước mưa mang theo bùn đất văng lên, nhưng hắn vô tri vô giác đối với sự nhếch nhác của mình.

Bỗng nhiên một chiếc dù giấy ngăn lại mưa to tầm tã cho hắn.

Lộ Minh Dương chỉ cảm thấy trước mắt bỗng nhiên tối sầm lại, lập tức ngăn lại nước mưa không ngừng tạt vào trên người.

Giọt mưa đánh vào trên chiếc dù giấy, vang lên rào rào.

Hắn nâng đầu ướt nhẹp lên, ánh mắt hơi mờ ra nhìn người che dù ở bên cạnh.

“Thượng Quan? Người tới làm gì?” Chẳng biết sao tiếng nói của Lộ Minh Dương hơi khàn.

Thượng Quan Hải Lan mỉm cười. “Đi, mời người uống rượu.”

Lộ Minh Dương sững sờ, tiếp đó chậm rãi gạt đầu, khoác cánh tay của mình lên vai Thượng Quan Hải Lan, khẽ huýt sáo một tiếng. “Hôm nay quả thật thích hợp uống rượu, nghe tiếng mưa rơi, nhìn cảnh mưa, uống chút rượu, rất tự tại.”

Giọng giả vờ buông lỏng của hắn không che giấu được đáy lòng cô đơn mắt mát.

Trên vai Thượng Quan Hải Lan trong nháy mắt liền bị tay áo ướt sũng của hắn nhuốm ướt một mảng lớn.

Nhưng thấy Thượng Quan Hải Lan không thèm để ý chút nào, gạt đầu. “Đúng, rượu gặp tri kỷ ngàn chén ít. Chúng ta hôm nay không say không.”

154. Chương 155: Lòng Của Đàn Ông

Tuyên Thiệu chạy một mạch không ngừng, lúc về đến nhà toàn thân ướt sũng, cả người như mới được vớt lên từ trong nước.

“Thiếu phu nhân ở đâu? Em bé sinh ra rồi sao?” Vẻ mặt khẩn trương gấp gáp của Tuyên Thiệu đúng là tới từ Tuyên gia chưa từng biết đến.

Cho dù là tới từ đâu đã làm ở Tuyên gia không ít năm cũng vô cùng bất ngờ. Tuyên Thiệu luôn luôn là người Thái Sơn sập trước mắt cũng có thể bình tĩnh bất động. Hôm nay nhìn lại thì hoảng loạn như người thường.

“Hồi bẩm công tử, thiếu phu nhân ở trong phòng sinh. Em bé còn chưa có sinh ra, phu nhân đang ở đó coi chừng. Ngài chờ chút đi.” Người làm còn chưa nói xong, đã không thấy tăm hơi bóng dáng của Tuyên Thiệu.

Nháy mắt chỉ thấy bóng lưng của Tuyên Thiệu đã theo khúc quanh hành lang vào chính viện.

“Mẫu thân, Yên Vũ thế nào?” Âm thanh tới đột ngột của Tuyên Thiệu khiến Tuyên phu nhân giật mình một cái.

“Sao toàn thân nước không vậy? Sinh con không phải là chuyện chốc lát, con nhanh đi thay quần áo rồi tới!” Tuyên phu nhân nâng mắt nhìn về phía phòng sinh, nói.

“Không vội, trời này rất nóng, cũng không lạnh.” Tuyên Thiệu không để ý đến quần áo đang nhỏ nước của mình, lo lắng nhìn theo tầm mắt của Tuyên phu nhân về phía phòng sinh.

“Bà mụ đỡ đỡ đều là từ thôn trang của nhà chúng ta. Lưu ma ma cũng ở bên trong, con cứ yên tâm.” Tuyên phu nhân nói xong, bỗng nhiên hai tay chấp trước ngực, lẩm bẩm nói. “Phật tổ phù hộ, phù hộ mẹ con bọn họ bình yên...”

Tuyên phu nhân nhắm mắt cầu nguyện vài câu, mở mắt ra, nhìn thấy Tuyên Thiệu vẫn đang nhìn về phía phòng sinh liên thúc giục: “Đi, thay quần áo rồi “Đó là nơi phụ nữ sinh con, con đi vào trong làm cái gì?”

“Đó là nơi phụ nữ sinh con, con đi vào trong làm cái gì?”

trở lại. Chỗ này vốn cũng không phải là chỗ con nên tới. Mẹ biết không cho con qua đây, con nhất định không chịu, nên cũng không đuổi con đi. Dầu gì thì con đi thay quần áo sạch sẽ đi!”

Tuyên Thiệu lắc đầu không muốn đi, cũng không để ý tới Tuyên phu nhân.

Tuyên phu nhân hắng giọng một cái. “Vậy con cứ ở đây như thế, đến khi em bé sinh ra, con dự định cứ ướm sưng như vậy mà ẵm em bé sao? Hay là cứ như vậy mà đi gặp Yên Vũ?”

Lúc này Tuyên Thiệu mới đưa mắt nhìn sang Tuyên phu nhân. “Vậy... Con đi một chút sẽ trở lại.”

Tuyên phu nhân không kiên nhẫn khoát khoát tay. “Con cũng có khi chật vật như thế này.”

Tuyên Thiệu thay quần áo khô, tóc cũng bị lau nửa khô, buộc lỏng lẻo ở sau ót, mới vừa vào chính viện liền nghe trong phòng sinh truyền đến từng đợt tiếng rống đau đớn của Yên Vũ.

Hắn lập tức luống cuống tay chân. “Yên Vũ...”

Kêu rồi muốn đi về phía phòng sinh.

“Nhanh cản công tử lại!” Tuyên phu nhân quát to một tiếng.

Nha hoàn, bà tử thủ ở trong viện ủa lên, lập tức ngăn Tuyên Thiệu ở bên ngoài phòng sinh.

Lúc này mưa lớn đã tạnh, Tuyên phu nhân từ khúc quanh trong hành lang đi ra, không vui nhìn Tuyên Thiệu, trách móc.

“Mẫu thân không nghe được Yên Vũ kêu đau sao?” Tuyên Thiệu không vui nói.

“Sinh con nào có không kêu đau? Con đi vào, con có thể sinh thay nàng, đau thay nàng không?” Giọng của Tuyên phu nhân cũng vút lên.

Trong phòng sinh, Yên Vũ hình như là nghe được tiếng tranh chấp của mẹ con Tuyên Thiệu, tiếng hét đau đớn ngược lại dần dần nhỏ đi.

“Thiếu phu nhân, dùng sức đi! Dùng một chút sức nữa! Đã thấy đầu của đứa bé rồi!” Bà đỡ luôn miệng khích lệ, nói.

Nghe được tiếng bà đỡ, trên mặt tràn đầy mồ hôi, gò má tái nhợt của Yên Vũ thoáng hiện lên chút ý cười. “Thấy được? Sắp ra rồi sao?”

“Vâng, sắp ra rồi, người còn phải dùng chút sức nữa!” Bà đỡ liên tục gật đầu.

Người bên ngoài phòng sinh đều nghe được lời của bà đỡ.

Bất kể là Tuyên Thiệu hay là Tuyên phu nhân, lúc này đều nín thở, lắng tai nghe động tĩnh bên trong.

Yên Vũ cắn chặt hàm răng. Cổ tay của Lưu ma ma hầu hạ ở bên cạnh đang bị Yên Vũ nắm chặt trong lòng bàn tay, bên trên in từng hàng dấu móng tay hình trăng lưỡi liềm.

Mặt Lưu ma ma cũng đổ mồ hôi, không biết là đau hay là nóng. Nhưng bà ta vẫn chịu đựng, không có rút cổ tay mình ra khỏi tay của Yên Vũ. “Thiếu phu nhân, người không chịu nổi, không có sức lực thì nói với nô tỳ một tiếng, canh nhân sâm này đã được chuẩn bị xong.”

Yên Vũ ừ một tiếng, toàn bộ sức lực đều theo chỉ dẫn của bà đỡ mà dùng sức rặn.

Nàng dường như có thể cảm giác được em bé giống như đang quặn luyên sự ảm áp của cơ thể mẹ, không muốn rời khỏi.

Từng lớp từng lớp mồ hôi trên người đã khiến toàn bộ đệm giường ướt nhẹp. Sức lực bị hút ra từng chút một từ trong thân thể. Cổ vũ thúc giục của bà đỡ như ở bên tai, lại như cách rất xa.

“Không được rồi... Ta không có sức...” Thoáng chốc thân thể Yên Vũ mềm nhũn, cánh tay vô lực nện xuống.

“Thiếu phu nhân, thiếu phu nhân! Người không thể thả lỏng sức a! Nhanh nhanh, gần sắp ra rồi! Rót chén canh!” Bà đỡ vội hét lên thúc giục.

Yên Vũ nằm trên giường, bị người nâng đầu dậy. Một chén canh nóng nực bị trút xuống dạ dày.

Thân thể dường như từ từ ấm trở lại.

Không biết là chén canh có tác dụng, hay là lời cổ vũ của bà đỡ đã khiến cho nàng có lại tâm sức.

Nàng cắn khăn tay được cuộn lại thành cục Lưu ma ma đưa tới, lần nữa ra sức rặn em bé ra khỏi thân thể.

Tựa như qua thật lâu, lại tựa như không hề.

Yên Vũ cảm thấy tình trạng của mình đã không còn thật tỉnh táo. Nàng không biết mình rốt cuộc có sức khiên trì đến khi nào.

Chỉ nghe thấy ngoài phòng Tuyên Thiệu thấp giọng thì thào: “Sớm biết sinh con đau đớn như vậy... Ta không nên...”

Không nên thế nào?

Yên Vũ buồn cười nghĩ đến.

Bỗng nhiên cảm thấy hình như có thứ gì bị rút ra khỏi thân thể của mình, toàn thân của mình thả lỏng.

“Oa oa oa...” tiếng khóc rõ to, giống như tiếng sấm mùa xuân, vang dội trong phòng sinh.

“Thiếu phu nhân, thật sự là vị tiểu công tử! Diện mạo tuấn tú!” Giọng bà đỡ hân hoan nói với nàng.

“Ta nhìn một chút...” Yên Vũ còn chưa dứt lời, người đã mang theo nụ cười ngủ mê man.

“Sinh ra rồi! Mẫu thân, mẫu thân! Người nghe thấy không? Sinh ra rồi!”

Người bên ngoài phòng dĩ nhiên cũng nghe được tiếng em bé khóc, nghe được tiếng bà đỡ.

Tuyên Thiệu lập tức muốn đi vào trong.

Tuyên phu nhân vẫn cản lại không cho. “Con đừng đi vào, phòng sinh không phải là nơi con vào!”

Tuyên phu nhân xoay người nói với một đám nha hoàn bà tử: “Nhất định phải ngăn công tử lại!”

Nói xong, bà trái lại vui sướng đẩy cửa ra, sải bước đi vào.

Bà đỡ đã dùng tã lót bọc tiểu công tử lại.

Lúc này tiểu tử kia đã ngừng khóc, nhắm mắt lại, cái miệng nhỏ nhắn động đậy một cái, không biết là ngủ hay là thức.

“Ui, thật là đẹp!” Tuyên phu nhân hai mắt tràn đầy thương yêu nồng đậm, hai tay thận trọng tiếp nhận bọc tã trong tay bà đỡ. “Giống như đúc với lúc Thiệu nhi vừa sinh ra!”

“Chúc mừng phu nhân, chúc mừng phu nhân!” Bà đỡ và một đám nha hoàn bà tử trong phòng sinh nhún người nói.

“Thưởng, tất cả các người hôm nay đều có thưởng!” Tuyên phu nhân vừa ôm cháu của mình vừa cao hứng nói.

“Cảm ơn phu nhân!”

“Mẫu thân, để con đi vào, để con vào xem!” Tuyên Thiệu không muốn ra tay với bọn nha hoàn bà tử đồng lòng, nhưng mà bọn họ canh giữ cửa thật chặt chẽ, khiến hấn lòng nóng như lửa đốt nhưng không biết ra tay từ đâu.

Mọi người trong phòng sinh nghe thấy giọng lo lắng của Tuyên Thiệu gần suýt nữa cười đến lộn người. Đến khi mọi người thu dọn Yên Vũ chỉnh tề, mang ra khỏi phòng sinh, tiếng cười còn chưa ngừng lại.

Lúc Yên Vũ tỉnh lại, quần áo trên người đã được thay, lúc này đang nằm trên giường trong phòng ngủ của mình, dưới thân thể là đệm khô mát, trên người đắp tấm chăn thật mỏng.

Tuyên Thiệu đang ngồi ở cạnh giường, mắt đầy nhu tình nhìn nàng.

“Tĩnh rồi à, còn... còn đau không?” Tuyên Thiệu nhìn chăm chăm nàng, hỏi.

Yên Vũ khẽ lắc đầu một cái, nhìn bốn phía.

“Con đang ở phòng ngoài, sợ đòi nàng, mẫu thân đang trông.” Tuyên Thiệu biết nàng đang tìm cái gì.

“Thiếp muốn nhìn một chút.” Yên Vũ khẽ nói.

“Ừm!” Tuyên Thiệu đứng dậy, sải bước đi ra phòng ngoài.

Không bao lâu, Tuyên phu nhân liền ẵm một bọc tử nhỏ đi vào phòng trong. Theo sau là bà vú, Lưu ma ma, Lục Bình, Linh Nhi. Tuyên Thiệu ngược lại bị chen ở sau cùng.

“Con nhìn một chút, em bé thật tuần tú, quả thật đúc ra từ một khuôn với Thiệu nhi khi còn bé!” Tuyên phu nhân cười, khom người ở cạnh giường, ẵm em bé trong tử lót qua cho Yên Vũ nhìn.

Yên Vũ muốn đưa tay nhận lấy em bé.

Nhưng Tuyên phu nhân đứng thẳng người lên. “Bây giờ thân thể con yếu ớt, nhìn là được rồi, chờ đến khi con đủ sức chút thì ẵm em bé, miễn cho vô ý lại làm em bé bị thương.”

Trong lòng Yên Vũ bất đắc dĩ một hồi. Cho dù nàng yếu ớt cũng không đến nỗi ngay cả một em bé vừa mới sinh cũng ẵm không được chứ?

Nhìn bộ dạng Tuyên phu nhân che chở em bé, yêu quý không để cho ai đụng vào, nàng bây giờ nói không ra được gì.

Để Lục Bình đỡ nàng ngồi dậy, sau lưng lót một gối nằm, dựa ở đầu giường, nhìn em bé ở trong ngực Tuyên phu nhân, cười khẽ. “Nhiều nếp nhăn, còn đỏ au, đâu có nhìn ra được tuần tú?”

Yên Vũ chỉ nói giỡn, em bé vừa ra đời vốn cũng không dễ nhìn lắm.

Nhưng lời này lại làm cho Tuyên phu nhân bao che con cái nghe xong rất bất mãn. “Sao lại nhìn không tuần tú? Con nhìn mắt nè! Con nhìn cái miệng nhỏ nè! Cái mũi cao nè! Nhiều nếp nhăn, em bé vừa ra đời không nhiều nếp nhăn sao? Ngày mai con nhìn nữa, tuyệt còn dễ nhìn hơn so với hiện tại! Con làm mẹ mà lại chê con của mình!”

Yên Vũ bật cười. Nàng nào có chê? Nàng mất sức nhiều như vậy mới sinh ra con, nàng thương còn không kịp đó!

“Mẫu thân, để con ẵm một chút!” Tuyên Thiệu ở một bên, xoa xoa tay đã lâu, mới tiến lên trước nói.

“Ấm cháu không ẵm con, con không biết sao?” Tuyên phu nhân liếc hắt một cái, không chịu buông tay.

“Khi con còn nhỏ, phụ thân cũng có ẵm qua!” Tuyên Thiệu bất mãn.

Tuyên phu nhân do dự một lúc lâu, mới bất đắc dĩ đứng lên từ bên giường Yên Vũ. “Một tay đỡ cái mông, một tay đỡ cổ, để nó vững, cổ của trẻ nít chưa có chống đỡ được...”

Tuyên phu nhân hơi đưa bọc tử ra phía ngoài một chút, lại nhìn thấy dáng vẻ Tuyên Thiệu cả người căng thẳng thì không yên lòng thu tay lại. “Đàn ông đều tay chân to vụng về, đi đi, đi sang một bên, đợi em bé lớn chút nữa thì con trở lại ẵm!”

Có lẽ Tuyên Thiệu cũng cảm giác được mình khẩn trương, hiếm khi ghen lời với Tuyên phu nhân, xoa xoa tay, ánh mắt lấp lánh nhìn em bé trong tử lót. “Thật sự rất giống con khi còn bé?”

“Vâng, quả thật giống như đúc đó!” Lưu ma ma ở bên cạnh cũng cười trêu.

Mùa hè quần áo mỏng manh, Yên Vũ lơ đãng nghiêng mặt liền nhìn thấy trên cổ tay dưới tay áo của Lưu ma ma bị từng mảng tím bầm dấu móng tay bấm.

Giọng của nàng rất nhỏ, nói: “Cảm ơn mẫu thân đã an bài Lưu ma ma theo con trong phòng sinh, không trải qua cửa ải này, chỉ nghe người khác nói, làm sao cũng không thể lãnh hội được có bao nhiêu gian nan. Cũng cảm ơn Lưu ma ma.”

“Tổn thọ lão nô rồi!” Lưu ma ma vội khom người nói.

Trước đây bà ta làm chuyện hồ đồ, đắc tội với thiếu phu nhân, thiếu phu nhân không kể hiềm khích lúc trước, cũng không đâm thọt sự việc đến trước mặt phu nhân, bà ta đã cảm kích.

Hôm nay lại nghe thấy thiếu phu nhân khen ở trước mặt phu nhân và công tử, nói mình thật là tốt, trong lòng càng cảm động đến rơi nước mắt.

Tuyên phu nhân ôm em bé, nhìn bà ta một cái. “Lưu ma ma làm bạn với mẹ từ lúc mẹ ở khuê phòng, dĩ nhiên là mẹ yên tâm nhất. Hôm nay không thể thiếu phần thưởng của bà ta!”

Người cả phòng đều cười rộ lên theo.

Có thể được chủ tử khen, so với thưởng cho cái gì cũng đều quan trọng hơn.

Thân thể Yên Vũ còn rất yếu, nói chuyện một hồi, ngồi như thế một hồi liền hơi mệt.

Tuyên phu nhân ẵm em bé đi phòng kê phía đông. Bà vú cùng một đám người hầu cũng đi theo.

Chỉ có Tuyên Thiệu ở lại bên cạnh Yên Vũ.

Lục Bình biết điều cũng lui theo ra ngoài.

Tuyên Thiệu ngồi xuống bên cạnh giường, nắm tay của Yên Vũ, vẻ mặt ngưng đọng ngắm nhìn nàng, chỉ cười nhạt một tiếng, cũng không nói gì.

“Chàng cười cái gì?” Yên Vũ hỏi.

“Thật tốt.”

“Thật tốt cái gì?”

“Chúng ta có con, bây giờ thật sự là một gia đình hoàn chỉnh.” Tuyên Thiệu thấp giọng nói.

Yên Vũ khẽ gật đầu. “Chàng ở bên ngoài phòng sinh nói, sớm biết sinh con đau đớn như vậy, là thế nào?”

Tuyên Thiệu sững sờ, không hề ngờ rằng nàng ở bên trong sinh con mà thánh lực cũng nhạy cảm như vậy, thoáng chốc đỏ mặt.

“Không thể nào cả! Trước lạ sau quen, phu nhân vẫn cần không ngừng cố gắng!”

Yên Vũ cười nhướn mày. “Chàng thì không sao, cực khổ chỉ có một mình thiếp!”

Tuyên Thiệu lại cúi người xuống, nói ở bên tai nàng: “Sao ta không quan trọng? Phu nhân không biết vì phu nhĩn cũng rất cực khổ sao?”

Hơi thở ấm áp của hắn phả vào lỗ tai nàng hơi ngứa ngứa. Gò má của Yên Vũ lập tức nhuộm đỏ.

Yên Vũ đẩy hắn một cái, hai mắt nhắm nghiền, không để ý tới hắn. “Thiếp mệt rồi!”

Nàng kéo chăn mỏng lên đầu, che đi vẻ khốn quẫn, đỏ bừng của khuôn mặt.

Bên ngoài chăn mỏng là Tuyên Thiệu buồn bực cười.

Như thế này thật tốt, không phải sao?

Một nhà hoàn chỉnh, trên có cha mẹ, dưới có con thơ, hoà thuận hạnh phúc, thật tốt.

Thời gian Yên Vũ ở cũ, vẫn luôn là Tuyên phu nhân chăm sóc em bé. Tuy rằng em bé được nuôi dưỡng trong viện của nàng và Tuyên Thiệu, nhưng Tuyên phu nhân mỗi ngày đều phải đến một hai chuyến, quay qua quay lại ước chừng nửa ngày.

Cho dù em bé có bà vú, có nha hoàn ở bên, hoàn toàn không cần Tuyên phu nhân vất vả cái gì, nhưng bà cũng bận rộn trước sau, không chịu ngồi yên chút nào.

Ngay cả bà vú Vương Liễu thị cũng không nhĩn được cảm khái ở trước mặt Yên Vũ, Tuyên phu nhân thật ra còn tận tâm tận lực hơn so với tổ mẫu của nhà bình thường.

Một tháng này Yên Vũ không ra khỏi phòng, ngoại trừ giải quyết vấn đề cá nhân, ngay cả giường thậm chí cũng không từng xuống.

Nàng muốn gặp con cũng chỉ có thể thừa dịp con thức, kêu người ẵm con tới từ phòng kê phía đông cho nàng xem.

Em bé ngủ rất nhiều. Giữa ban ngày, đa số hơn phân nửa thời gian đều đang ngủ.

Thức cũng không quấy, một khi khóc quấy, không phải là đói bụng thì là mắc tiểu, ngược lại cũng dễ hầu hạ.

“Đứa bé này thật khiến người ta đỡ lo, không giống một chút nào với Thiệu nhi khi còn bé. Thiệu nhi khi còn bé thân thể suy nhược, không phải là chỗ này khó chịu thì là chỗ kia có bệnh, cả ngày khóc, khóc đến người ta tâm phiền ý loạn. Vẫn là đứa bé này khiến người ta thương yêu!” Đây là lời nói thường xuyên nhất gần đây của Tuyên phu nhân.

Ngay cả Linh Nhi cũng nghe được nhiều lần.

Gặp Tuyên Thiệu, vẫn nhịn không được nói ở trước mặt Tuyên Thiệu: “Phu nhân nói tiểu công tử khiến người ta yêu thương hơn so với công tử!”

Khiến cho Tuyên Thiệu không biết nói gì một hồi.

Yên Vũ rốt cuộc cũng chịu đựng ở trên giường hết tròn một tháng.

Một tháng này, Tuyên Thiệu đều là kiên nhẫn trôi qua ở trên trường kỷ.

Vì Yên Vũ chê bản thân mình đã lâu không tắm, không gội đầu, thối đến có thể hun chết bò, mặc cho Tuyên Thiệu luôn tỏ ý mình không ngại, Yên Vũ vẫn không chịu để cho hắn đến quá gần mình.

Hôm nay ra tháng, Yên Vũ ở trong bồn tắm suốt một canh giờ, đổ ba chậu nước, nhất quyết chà ra một lớp da mới coi như yên tâm.

Ngửi trên người mình thoang thoảng mùi hoa, Yên Vũ tán dương Linh Nhi. Hiệu quả phối những cánh hoa để tắm này của con bé rất tốt.

Vì Tuyên gia bị Thánh thượng giáng chức, cho nên trong khoảng thời gian này Tuyên gia vẫn luôn rất khiêm tốn.

Ngay cả tắm ba ngày của con trai Tuyên Thiệu cũng không có làm lớn, chỉ có bạn bè thân đưa quà mừng tới.

Yên Vũ ra tháng, con của bọn họ cũng đầy tháng.

Tiệc đầy tháng, ý Tuyên phu nhân vốn là phải làm thật tốt.

Nhưng Yên Vũ tỏ ý mình không thêm để ý những điều này, cũng không thích quá mức ồn ào.

Tuyên Thiệu cũng nói không cần thiết...

Tuyên đại nhân lại vẫn như cũ không có báo tin cho bất kỳ người nào.

Chỉ có người thân thiết với Tuyên Văn Bình và Tuyên Thiệu đến chúc mừng. Có thể vào lúc này không tránh khỏi người tiếp cận tặng quà, Tuyên Thiệu và Tuyên Văn Bình đều ghi xuống. Đều nói hoạn nạn thấy chân tình, lời này không giả một chút nào. Trong hoạn nạn mới dễ dàng thấy rõ lòng người hơn.

Yên Vũ rốt cuộc có thể ra khỏi phòng của mình.

Sau khi con của nàng và Tuyên Thiệu sinh ra, đây là lần đầu tiên cả nhà ngồi chung với nhau dùng bữa.

Tiến khách khứa tới chúc mừng, Tuyên Văn Bình và Tuyên Thiệu đều mang theo nụ cười ngồi xuống bàn tiệc của gia đình.

155. Chương 156: Lòng Của Đàn Ông 2

“Tắm ba ngày hay đầy tháng đều không có làm lớn, cũng là uất ức Yên Vũ.” Tuyên Văn Bình không động đũa, mở miệng nói trước.

Yên Vũ lập tức đứng dậy. “Phụ thân nói đi đâu vậy, con không uất ức. Bây giờ là thời kỳ phi thường, dĩ nhiên nên làm người khiêm tốn. Vả lại con cũng thích yên tĩnh.”

Tuyên Văn Bình thấy nàng thành khẩn nói, gật đầu. “Con không để ý đến những thứ này dĩ nhiên là tốt nhất.”

Yên Vũ gật đầu. “Dạ, con thật ra có một đề nghị khác.”

“Ồ?” Tuyên Văn Bình nâng mắt nhìn nàng.

Lại thấy Yên Vũ và Tuyên Thiệu trao đổi ánh mắt.

Tuyên Thiệu cũng đứng dậy bên cạnh Yên Vũ.

“Xin phụ thân hãy đặt tên cho em bé.” Yên Vũ khẽ nói.

Tuyên Văn Bình nghe vậy, nhìn Tuyên Thiệu. “Để vì phụ đặt tên?”

Tuyên Thiệu yên lặng trong khoảnh khắc, chậm rãi gật đầu. “Dạ, việc này vốn nên vậy.”

Vì chuyện năm Tuyên Thiệu mười tuổi ấy, từ trong đáy lòng Tuyên Thiệu bài xích Tuyên Văn Bình, quá thật cảm thù đến tận xương tuỷ đối với người cha như ông ấy, chỉ cảm thấy ông ấy là người cha vô tình vô nghĩa trên đời.

Mặc dù sau đó hai người hiểu và bỏ qua cho nhau, nhưng cũng không thể nói vết thương lòng năm đó đã hoàn toàn khép lại, không có một chút dấu vết.

Làm tổ phụ đặt tên cho cháu nội vốn là chuyện bình thường, nhưng Tuyên Văn Bình cũng không dám đề xuất trước. Cũng là vì sợ lòng Tuyên Thiệu có khúc mắc.

Hôm nay con trai và con dâu chủ động nói ra, trực tiếp khiến cho trong lòng Tuyên Văn Bình cảm thấy vô cùng an ủi.

“Được, được!” Tuyên Văn Bình liên tục gật đầu, nụ cười trên mặt giấu cũng không giấu được. “Ta đã suy nghĩ mấy tên hay, các con xem xem thích cái nào?”

Tuyên Văn Bình từ trên người móc ra một tờ giấy được xếp vô cùng phẳng phiu.

Tuyên Thiệu nhận lấy, mở ra cùng xem với Yên Vũ.

“Ta thật ra thích chữ ‘Cảnh’ nhất, ‘Cảnh giả, mỹ ngọc dã, công tử nhân như ngọc’*, Tuyên Cảnh. Được không?” Tuyên Văn Bình vừa cười vừa nói.

(*Cảnh: nghĩa là ngọc. Dịch thơ: Ngọc này, ngọc đẹp, công tử người như ngọc)

Yên Vũ gật đầu với Tuyên Thiệu.

Tuyên Thiệu trầm lặng đi lặp lại trong lòng mấy lần, cũng gật đầu. “Được, vậy gọi là Tuyên Cảnh đi!”

Quyết định xong tên của tiểu công tử, cả nhà cùng nhau dùng cơm.

Tuyên phu nhân liền muốn đi đến viện của Tuyên Thiệu thăm Tuyên Cảnh.

Tuyên Văn Bình thổi lá trà trong chén, hắng giọng một cái, chậm rãi mở miệng nói: “Yên Vũ sau khi sinh vẫn cần điều dưỡng thân thể, mẫu thân của các con cũng nhớ Cảnh nhi, luôn muốn đi đến viện của các con, cũng bất tiện...”

Yên Vũ nghe vậy lập tức đoán được Tuyên Văn Bình muốn nói gì tiếp theo.

Tay nàng chợt siết chặt, lưng cứng ngắc một trận.

“Không bằng ẵm Cảnh nhi tới, trước để cho mẫu thân các con chăm sóc một khoảng thời gian đi?” Tuyên Văn Bình vẫn chậm rãi nói ra.

Thật ra, một đứa bé có ba bốn người lớn hầu hạ xung quanh, bà vú Vương Liễu thị lại là một người tay chân vô cùng nhanh nhẹn, chịu khó.

Hoàn toàn không cần Tuyên phu nhân phải cả ngày chạy hai đầu.

Bà đi chăm sóc Tuyên Cảnh là vì xuất phát từ lòng yêu thương của một tổ mẫu đối với cháu nội mà thôi.

Yên Vũ vốn nghĩ mình ra thán, cuối cùng cũng có thể thường xuyên ở chung một chỗ với con trai của mình, nhưng không ngờ lúc này Tuyên Văn Bình lại nói lời như vậy.

Không đợi Yên Vũ và Tuyên Thiệu mở miệng, ngược lại Tuyên phu nhân nói chuyện trước.

“Cách không xa, có gì mà không tiện, cũng không phải như nhà lớn lúc trước? Ta đi nhiều một chút cũng như là đi tản bộ, có gì không tốt?” Tuyên phu nhân trừng Tuyên Văn Bình một cái.

Lại thấy Tuyên Văn Bình muốn nói nhưng thôi, xoay mặt đi, như là có chút bực mình.

“Ta ẵm em bé qua, Yên Vũ muốn gặp con, chẳng phải còn phải chạy đến đây sao? Nào có đạo lý ta đây làm tổ mẫu giành em bé, để cho mẹ con người ta chia lìa chứ?” Tuyên phu nhân vẫn nhìn Tuyên Văn Bình, nói.

Tuyên Văn Bình trừng bà một cái, bực mình phát tay áo, chột đứng lên.

“Vây... Vây coi như ta chưa nói!”

Yên Vũ nghe được giọng không được tự nhiên của Tuyên Văn Bình, bỗng nhiên thông minh đột xuất, biết Tuyên Văn Bình, người cha chồng kiêu ngạo này của nàng không được tự nhiên cái gì.

Nàng vội vàng đứng dậy nói: “Đến nay cha vẫn chưa gặp được Cảnh nhi mấy lần đi? Hôm nay thời tiết cũng tốt, không thì trước buổi trưa ẵm Cảnh nhi tới, xin phiền mẫu thân trông nom, buổi chiều lại ẵm về viện của tụi con?”

“Đây chẳng phải cũng là đi qua đi lại...” Tuyên phu nhân còn chưa dứt lời, đã bị Tuyên Văn Bình cắt ngang.

“Được, cứ như vậy đi!” Tuyên Văn Bình xoay người đi ra cửa.

Trước khi đi còn trừng Tuyên phu nhân một cái.

Tuyên phu nhân bị ông ta trừng có phần không hiểu, nhìn bóng dáng chấp tay sau lưng đi của ông ta mới ngẩn ngơ hiểu được, đây là ông ta làm tổ phụ nhớ cháu ư?

Tuyên phu nhân có thể quang minh chính đại đi đến viện của Tuyên Thiệu, dù sao trong viện một người là con trai bà, một người là con dâu bà, bà ta cho dù đi mỗi ngày cũng không sao.

Tuyên Văn Bình là một người đàn ông, tất nhiên là không tiện đi đến viện của con dâu.

Tuyên phu nhân nghĩ tới điều này, trên mặt mới lộ ra nụ cười bưng bình. Xem ra nóng ruột ẵm cháu nội không phải chỉ có một mình bà mà thôi!

“Phụ thân rất yêu thích chàng.”

Bóng đêm trầm lắng, một vầng trăng sáng treo trên bầu trời.

Gió mùa hè hơi nóng phát qua gò má.

Yên Vũ kéo cánh tay của Tuyên Thiệu, khẽ nói.

Tuyên Thiệu nghe vậy, không có lên tiếng. Yêu thích của phụ thân đối với Cảnh nhi, hẳn cũng đã nhìn ra. Khi hẳn còn chưa nói muốn xin phụ thân đặt tên cho Cảnh nhi, phụ thân đã chuẩn bị nhiều tên như vậy. Vì muốn gặp Cảnh nhi nhiều mà còn chủ động nói ẵm Cảnh nhi qua nuôi.

Đủ để nhìn ra, Cảnh nhi là con trai của hẳn, phụ thân yêu thích Cảnh nhi, dĩ nhiên là bởi vì yêu thích hẳn.

Nghĩ đến nhiều năm qua trong lòng mình hiểu lầm phụ thân, nghĩ đến qua nhiều năm như vậy, hai cha con tròng mắt lạnh lùng, bất hoà, coi là thù địch, Tuyên Thiệu hổ thẹn tự trách một trận.

“Ta nhất định sẽ đối tốt với Cảnh nhi, không để cho nó trải qua những chuyện ta từng trải qua.” Tuyên Thiệu nhàn nhạt nói.

Yên Vũ nhìn hần một cái. Hần dưới ánh trăng, nét mặt cường tráng nhưng lại có vẻ dịu dàng.

Ánh trăng màu bạc giống như lớp lụa mỏng, che đi toàn bộ lạnh lẽo cứng rắn ngày thường của hần.

Yên Vũ một tay kéo cánh tay hần, một tay ôm lấy cổ hần, nhón chân lên, khẽ mỗ một cái trên gò má hần.

Tuyên Thiệu bị động tác của nàng khiến sững sốt.

Nhưng hần phản ứng cấp tốc, nhanh chóng chặn hông của Yên Vũ, một tay nâng đầu nàng, cúi người ngậm lấy môi của nàng, cuốn hút, cướp đoạt không khí trong miệng nàng.

“Đêm nay có thể không?”

Giọng của Tuyên Thiệu mang theo run rẩy ần ần.

Yên Vũ cách quần áo mỏng manh, cảm nhận được nhiệt độ lòng bàn tay của hần. Tay hần tựa như đốt nóng da nàng, càng đốt nóng lòng của nàng hơn. “Được...”

Hai tay nàng ôm chặt lấy cổ hần, dùng nụ hôn càng nồng nhiệt hơn đáp trả hần.

Nhà hoàn theo sau lưng bọn họ lập tức lui xa vài bước, đầu cúi thấp, cố gắng giảm đi cảm giác về sự tồn tại của mình.

Tuyên Thiệu chợt bế bổng Yên Vũ lên, sai bước đi về hướng phòng ngủ của hai người.

Yên Vũ nghe được chim hót sáng sớm mới dần dần thiếp đi.

Đau nhức trên thân thể cùng thỏa mãn trong lòng khiến cho nàng sâu sắc lĩnh hội được cái gì gọi là đau mà hạnh phúc. Cũng càng sâu sắc cảm nhận được Tuyên Thiệu trong khoảng thời gian này nhìn có bao nhiêu vất vả.

Thấy hần thà chịu đựng cũng muốn vì mình mà “thủ thân như ngọc”, không hề động tâm tư khác, trong lòng Yên Vũ đầy mãn nguyện.

Cũng may giờ là mùa hè, bà vú ăm Cảnh nhi vừa mới đầy tháng đi ra ngoài cũng không sợ bị lạnh.

Chỉ cần che mắt của Cảnh nhi lại, không cho ánh mặt trời quá chói mắt làm bị thương mắt của Cảnh nhi là được rồi.

Tuyên Văn Bình càng thay đổi thói quen đi ra ngoài của mình.

Thường ngày, trời vừa sáng ông ta liền ra ngoài. Bây giờ biến thành dùng qua ngõ thiện mới có thể đi ra ngoài.

Yên Vũ ở trong viện của mình, nghe thấy Tuyên Văn Bình lại tự mình động thủ, lấy ra gỗ hiếm ông ta cất kỹ nhiều năm từ trong kho, muốn điêu khắc cho cháu nội yêu quý của ông chút đồ chơi tượng gỗ gì đó.

Còn nghe nói những vật liệu gỗ này quý hiếm. Vài người bạn cũ yêu thích điêu khắc gỗ trước đây hỏi xin ông ấy, ông ấy đều không chịu cho.

Bây giờ ngược lại khắc đồ chơi lật vật cho Cảnh nhi cái gì cũng không biết!

Còn có gì đại tài tiểu dụng hơn với cái này?

Sáng ngày hôm đó, Tuyên Thiệu ở trong sân lại có thể nhìn thấy Yên Vũ theo Linh Nhi vù vù ha ha luyện quyền.

Trong ngày hè nóng bức, ngồi bất động cũng có thể ra một thân mồ hôi, vừa nhảy nhót vừa ra quyền như thế, mồ hôi chảy xuống như nước.

Lục Bình khuyên nàng nghỉ ngơi, nàng cũng không chịu.

“Linh Nhi tuổi còn nhỏ, Lộ đại nhân nói bây giờ học ngược lại mới vừa tốt. Thiếu phu nhân người cũng... Người nói người tốn một cái gì nỗ lực, còn có thể luyện thành một hiệp nữ hay sao?” Lục Bình đang cầm ra dưa thanh môn ướp lạnh, đứng dưới giàn nho nói.

“Thành hiệp nữ cái gì? Ta chỉ là luyện một chút, hoạt động tay chân có cái gì không tốt?” Yên Vũ vừa theo Linh Nhi luyện quyền, vừa nói.

“Hôm nay nóng như vậy, người nhìn này, động một cái ra bao nhiêu mồ hôi?” Lục Bình nhin không được tiếp tục khuyên.

Yên Vũ cười cười với nàng ta, không nói thêm gì nữa, ngược lại tinh thần luyện quyền càng phát ra sung sức.

“Được rồi! Nghỉ ngơi một hồi!” Linh Nhi thu thế, nói.

Yên Vũ cũng theo thở ra một tiếng, thu thế, đi tới dưới giàn nho râm mát, lấy qua dưa thanh môn từ trong tay Lục Bình, ăn từng miếng nhỏ.

“Dưa thanh môn quá ngọt, không thể ăn nhiều ạ!” Linh Nhi ngược lại cầm hai miếng ở trên tay, vẫn không quên nghiêng đầu lại nhắc nhở Yên Vũ.

Lục Bình trừng mắt nhìn con bé. “Thiếu phu nhân mới ăn một miếng, ngươi làm cái gì vậy?”

Linh Nhi chớp chớp mắt với nàng ta. “Muội dĩ nhiên là vì tốt cho thiếu phu nhân!”

Con bé nói xong, quả nhiên thấy Yên Vũ ăn xong miếng dưa ở trong tay thì không có chạm vào dưa thanh môn ngọt mát kia nữa, mà là đang cầm nước trà xanh trên bàn đá, ừng ực uống.

Lục Bình bỏ xuống cái đĩa đang cầm trong tay, do dự nhìn Linh Nhi một chút, lại nhìn về phía Yên Vũ. “Thiếu phu nhân, các người rốt cuộc là đang làm cái gì? Sao ta nhìn thấy có chút quái lạ vậy?”

“Quái chỗ nào?” Yên Vũ liếc nàng ta một cái. “Cầm dưa thanh môn xa một chút, đừng để ở trước mặt ta.”

“Trước đây chẳng phải người thích ăn nhất là những thứ chua chua ngọt ngọt này sao? Chẳng phải người thích dưa thanh môn nhất sao?” Lục Bình kinh ngạc hỏi.

Linh Nhi cười hì hì, thấp giọng nói bên tai nàng ta: “Thiếu phu nhân đang giảm béo!”

“Hả?” Lục Bình nghe vậy sững sờ. “Giảm giảm giảm... giảm béo?”

“Xuyết...” Linh Nhi kẻ ngón trở ở bên mép. “Tỷ nhỏ giọng dùm một chút!”

Lục Bình nhìn Yên Vũ từ trên xuống dưới một cái, nhin không được cau mày nói: “Thiếu phu nhân nhìn như vậy rất đẹp, vì sao muốn giảm béo?”

Yên Vũ bắt đắc dĩ buông chén trà xuống, thở dài, đưa tay nắm thịt béo bên hông mình. “Ngươi nhìn xem, sinh con đều ăn thành cái dạng gì? Hôm qua ta thấy một bộ y phục làm hồi năm ngoái, năm ngoái chưa mặc một lần nào, vốn tính mặc vào thử xem, nhưng ai ngờ...”

Nàng còn chưa nói dứt lời, Linh Nhi liền che miệng cười phì.

Lục Bình trừng Linh Nhi một cái.

Yên Vũ hừ nói: “Ngươi cũng không cần trừng nó, ban đầu mặc không vào ta còn không tin, cuối cùng... cố đến rách...”

Linh Nhi đã nhin không được cười phì.

Lục Bình đưa tay vỗ nhẹ lên lưng Linh Nhi. “Ở trước mặt chủ tử chó có vô lễ!”

Linh Nhi che miệng, lại cầm lên một miếng dưa thanh môn, ngồi xồm ở một bên ăn.

“Cho nên người tính giảm béo như thế?” Lục Bình nhú mày, hỏi.

“Ta kêu Linh Nhi đi hỏi Lộ Nam Phi. Lộ Nam Phi nói lá sen cùng với sơn tra* nấu thành nước, mỗi ngày uống như trà, thật khiến người ốm đi. Truyền thuyết Phi Yên triều Hán chính là dùng lá sen để giữ dáng

người gầy! Còn nữa, mỗi ngày ăn ít hoạt động nhiều, ít ăn đồ ngọt và mỡ. Ít thì năm ba tháng, lâu thì nửa năm trở lên là có thể khôi phục lại dáng người trước khi mang thai!” Yên Vũ khẽ nói với Lục Bình.

(*sơn tra: táo gai)

“Nhưng trời nóng như vậy, người theo Linh Nhi luyện quyền, vậy... cũng thật là quá cực khổ đi?” Lục Bình vẫn còn nhíu mày nói. Chủ tử nhà ai chẳng trời nóng bức này là ngồi trong phòng bày bồn tắm, quanh mình đứng một hai nha hoàn vừa quạt quạt hương bồ vừa dâng đủ loại trái cây và đưa ướp lạnh cho chủ tử dùng?

Nào có người lại đi chịu khổ như thế này?

Yên Vũ bỗng đứng lên từ chỗ ngồi, khí vũ hiên ngang nói: “Không ném gian khổ trong gian khổ thì sao làm người trên người?”

Trong mắt Lục Bình, hình tượng của thiếu phu nhân của nàng ta phút chốc càng thêm vĩ đại. Nếu như lời này chỉ không phải là chuyện giảm béo nhỏ nhặt, hiệu quả có thể sẽ càng tốt hơn.

Nghỉ ngơi không bao lâu, Yên Vũ liền lại cùng Linh Nhi luyện tập.

Nàng cũng thật sự không có ý định luyện ra một thành quả gì, chỉ cần có thể gầy xuống, xóa đi những thịt dư này ở trên người, nếu không thì cũng sẽ không mời sư phụ gà mờ Linh Nhi này.

Võ công của Linh Nhi có lúc là Lộ Nam Phi dạy, có lúc là Tuyên Thiệu chỉ điểm.

Ngược lại cũng luyện được có hình có dạng, đến làm sư phụ cho Yên Vũ còn thật giống.

Yên Vũ giảm béo đến tuần thứ hai, chuyện này rốt cuộc khiến cho Tuyên Thiệu biết.

Hắn hí hóp mắt, nhìn đánh giá Yên Vũ trên dưới một cái, chắc lưỡi hai tiếng.

Lúc Yên Vũ đang khấn trương.

Lại nghe thấy hắn nói: “Bây giờ không phải vừa người sao? Từng nhỏ nhắn yếu ớt có thừa, không đủ đầy đặn, vùng đất bằng phẳng. Bây giờ sổng dậy triều dâng, rất có ý vị. Đừng giảm cái gì!”

Yên Vũ nghe vậy sững sờ, phút chốc đỏ mặt nói: “Nói ai vùng đất bằng phẳng hả? Thiếp vùng đất bằng phẳng khi nào?”

Tuyên Thiệu giơ tay kéo nàng vào lòng. “Như bây giờ mới tốt, nàng xem, đều khó mà ‘nắm trong tay’ rồi!”

Trên mặt Yên Vũ tăng thêm đỏ ửng. “Đồ lưu manh!”

Tuyên Thiệu lắc đầu, ôm lấy nàng sải bước về phía giường. “Ta là chính nhân quân tử. Ngày xưa thật ít thấy sợ, bây giờ ngược lại mới vừa vặn. Phu nhân đừng chịu khổ nữa, ôn hương nhuyễn ngọc mới thích hợp nhất...”

Yên Vũ đỏ mặt còn muốn cãi lại, chỉ là tất cả lời cãi lại đều bị hắn nuốt vào trong miệng.

Tuyên Thiệu khuyên lơn Yên Vũ một hồi, nhưng nghị lực giảm béo của Yên Vũ cũng không có giảm.

Thật ra, phụ nữ giảm béo nhiều lần cũng không phải là giảm vì đàn ông, có lẽ là chỉ vì không mặc vừa bộ y phục từng thích ở trong lòng, có lẽ là vì tình cảnh bị bề mặt vì béo, ở trong lòng ghim một cây gai, nên không ngừng nỗ lực.

Bất kể là vì sao, Yên Vũ kiên trì từ giữa hè đến đầu thu, rồi đến trung thu. Vẫn không hề lùi bước.

Một người có thể ghi nhớ báo thù tám năm, tin rằng sẽ chắc chắn không thiếu nghị lực cùng bền lòng.

Cảnh nhi mãn 100 ngày, Yên Vũ đã có thể miễn cưỡng mặc được bộ quần áo của trước khi mang thai.

Tiệc Cảnh nhi 100 ngày, Tuyên gia vẫn tổ chức nhỏ một chút, mời một số bạn bè thân tới tụ họp trong nhà.

Cũng có một ít nữ quyến đến, nữ quyến có thể trò chuyện cùng Yên Vũ đều vây quanh Yên Vũ, thấy dáng người nàng bây giờ vẫn gầy như cũ, không ít chủ mẫu sinh con liền phát tướng đều lặng lẽ hỏi nàng kinh nghiệm.

Tuyên phu nhân từ khi không tham dự yến tiệc trong cung, cũng ít tới lui với nữ quyến nhà quan. Hôm nay vây quanh bên người bà đều là bạn bè thủ mặt chi giao* ngày xưa.

(*Thủ mặt chi giao: khăn tay trao nhau)

Càng nhiều phu nhân tuổi còn trẻ đều vây quanh Yên Vũ, khê nói đùa.

“Đàn ông nói không thêm để ý, bao giờ thật sự không thêm để ý? Các người biết Ngụy phu nhân không? Trước khi xuất giá cũng là mỹ nhân nổi danh Lâm An! Công tử nhà họ Lý vì xin cưới nàng ta cũng đã hao hết tâm sức, lễ hỏi hồi đó cũng khiến cho mọi người hâm mộ! Bây giờ thế nào?” Một vị phụ nhân cười đến hớn hở nói.

Người bên cạnh lập tức hỏi: “Thế nào?”

“Hừ, hôm qua còn mang một tiểu thiếp vào cửa, nghe nói vòng eo yêu mị như rắn nước vậy!”

“Không thế nào. Lý công tử đối với Ngụy phu nhân thật rất thâm tình...”

“Đó là trước kia. Mấy ngày trước ta gặp Ngụy phu nhân, sinh hai con trai, nàng ta đã mập gấp đôi trước kia rồi! Lâu rồi không gặp, ta suýt nữa không nhận ra nàng ta! Mập đến không tìm thấy được mắt... Đừng nói Lý công tử không hứng thú với nàng ta, là ai cũng không hứng thú a...”

Một đám phụ nhân trẻ tuổi mồm năm miệng mười nói.

Nghe xong cảnh ngộ của Ngụy phu nhân, liền có nhiều phu nhân thỉnh giáo kinh nghiệm với Yên Vũ hơn.

Yên Vũ nhất thời bị người vây quanh, bị mọi người thiết tha, còn muốn nhiệt liệt hơn lúc Tuyên Thiệu còn là Thiêm sự Hoàng thành ty.

Yên Vũ chia xẻ với mọi người thang thuốc làm gầy mà Linh Nhi phối cho nàng, cũng nói mình mỗi ngày ăn ít hoạt động nhiều. Nhưng mọi người rõ ràng có hứng thú với thang thuốc làm gầy, còn ăn ít hoạt động nhiều thì rất uất ức bản thân! Hay là thôi đi!

156. Chương 157: Đừng Tìm Lầm Đối Thủ

Nháy mắt thu đi đông đến.

Nghe nói Đại hoàng tử của Tây Hạ đã đăng lâm đế vị.

Lão hoàng đế Tây Hạ bệnh qua đời.

Lúc Yên Vũ nghe được tin tức này thì cũng chỉ hơi thở dài một tiếng. Lý Hữu đăng cơ là chuyện trong dự liệu, chỉ là không biết Mục Thanh Thanh được Lý Hữu mang đi, lúc này có phải đã được như ý ngồi lên vị trí hoàng hậu.

Tình cảm của Lý Hữu đối với nàng ta, người có mắt cũng không khó nhìn ra.

Nhưng có đôi khi, dù là hoàng đế cũng không phải muốn làm gì là có thể làm theo ý mình.

Suy cho cùng, thân phận của Mục Thanh Thanh xấu hổ. Đã từng là phi tử của Thiên triều, bây giờ lại không minh bạch theo Lý Hữu đi Tây Hạ.

Không có một thân thể hiển hách, không có nhà mẹ đẻ vững chắc ở Tây Hạ, chỉ sợ con đường Hoàng hậu của nàng ta cũng sẽ không thuận buồm xuôi gió như thế.

Yên Vũ cũng không coi trọng đối với tương lai của nàng ta.

Mục Thanh Thanh ở Tây Hạ xa xôi liên tiếp nhảy mũi hai cái.

Đưa tay quét xuống cái chén ở trước mặt mình.

Cái chén đập trên đất vỡ nát.

Mảnh sứ vỡ vụn vừa văng bắn toé lên trên đôi giày màu vàng óng đang bước vào phòng.

Mục Thanh Thanh ngược mắt nhìn người vừa tới, hừ lạnh một tiếng quay mặt qua chỗ khác.

“Vẫn còn giận ta sao?” Lý Hữu đập lên mảnh vụn bước về phía trước, một tay nhẹ nhàng đỡ lấy vai của nàng ta, nói.

“Nô tỳ không dám!” Mục Thanh Thanh hừ một tiếng.

“Bây giờ là thời kỳ phi thường, Nhị đệ ở trong triều cũng có nhiều thế lực ủng hộ, ta vì ngôi vững ngôi vị Hoàng đế nên phải cưới con gái của Dương gia. Nàng nên hiểu rõ lý do.” Lý Hữu nhẹ nhàng nói.

“Người nên cưới thì cưới, ta ngăn được sao? Bây giờ ngược lại thành ta không hiểu chuyện? Ta không cho các người động phòng, hay là không để cho nàng ta ngồi lên phượng vị, không cho nàng ta cưới ở trên đầu ta? Người đã từng nói lời thề, đã hứa hẹn với ta, ta có quyền coi người là đang dụ dỗ ta, là đang lừa gạt ta, như thế còn chưa đủ sao? Người còn muốn ta thế nào?” Mục Thanh Thanh hất tay của Lý Hữu ra, trừng đôi mắt đỏ bừng, lên án nói.

Lý Hữu khẽ thở dài một tiếng. “Ta không có dụ dỗ nàng, cũng không phải lừa gạt nàng. Ta sẽ chiếu cố tốt nàng, vị trí tể tử hoàng hậu trong lòng ta mãi mãi đều là nàng, không nên náo loạn nữa, được không?”

“Ta náo loạn cái gì?” Mục Thanh Thanh không phục, trợn mắt hỏi.

Lý Hữu lại thở dài một tiếng. “Nàng tốt nhất là đừng để ta vừa đến cung của Hoàng hậu thì nàng liền phách người đi nói nàng bị bệnh.”

“Người cũng có thể không đến thăm ta mà! Tim ta đau, nghĩ tới cái người đã từng cả ngày lẫn đêm nhớ ta, hứa hẹn chỉ yêu một mình ta, chỉ cưng chiều một mình ta. Bây giờ trong lòng ôm một người phụ nữ khác, tim ta đau, khó chịu giống như dao đâm. Ta đau, còn không cho ta nói sao?” Mục Thanh Thanh cứng cổ nói.

Lý Hữu hơi nhíu mày.

Kiên nhẫn của hắn từng chút một bị hao hết.

Từng ở hoàng cung Thiên triều tình cảm mãnh liệt điên cuồng. Trên đường từ Thiên triều chạy về Tây Hạ triều miên ngọt ngào. Hôm nay, với sự vô cớ gây rối hết lần này đến lần khác, trong lòng hắn, địa vị của người ở trước mặt dần dần mất đi.

“Nói vậy, nàng nhất định muốn tiếp tục náo loạn như thế sao?” Giọng của Lý Hữu hơi chuyển lạnh.

Mục Thanh Thanh lập tức phát hiện giọng nói của hắn là lạ, liền mím môi.

Trong hốc mắt có lệ vòng quanh.

“Không, không phải...” Mục Thanh Thanh khẽ lắc đầu.

“Vậy nàng muốn thế nào? Bây giờ vị trí Hoàng hậu đã định, trăm chỉ có thể uất ức nàng làm Quý phi.” Lý Hữu nhìn nàng ta, nói.

Mục Thanh Thanh thấy sắc mặt của Lý Hữu chìm liễm, cũng biết xưa không bằng nay. Lý Hữu cho dù thích nàng ta, bây giờ đã là vua của một nước, cũng không có khả năng luôn tùy ý làm bừa. Hơn nữa, đàn ông đều lấy lợi ích làm đầu, tình yêu chẳng qua là thuận miệng nói chút gì đó lúc rồi rãnh. “Quý phi cũng được, Hoàng hậu cũng được, ta chỉ muốn vĩnh viễn là người phụ nữ quan trọng nhất trong lòng người. Như thế, người có thể đồng ý với ta không?”

Lý Hữu thấy giọng điệu của Mục Thanh Thanh mềm nhũn ra, trên mặt liền không nghiêm khắc nữa, khẽ mỉm cười nói: “Nàng vẫn luôn là người quan trọng nhất trong lòng trẫm, không ai có thể thay thế được.”

Lý Hữu giơ tay lên lau đi vệt nước mắt trên mặt nàng ta. “Không nên ồn ào, trẫm phải mau đến xem Hoàng hậu.”

Tay Mục Thanh Thanh không khỏi siết chặt, móng tay lõm thật sâu vào trong thịt, khẽ gật đầu, miễn cưỡng kéo ra nụ cười ở trên da mặt. “Ừm, ta biết rồi.”

Nhìn Lý Hữu xoay người rời đi, Mục Thanh Thanh ước gì có thể đập bể tất cả đồ đạc trên bàn.

Nhưng mảnh sứ vụn của cái chén ở trên đất mới vừa rồi còn chưa có quét dọn, ánh mắt nàng ta rơi vào những mảnh vụn kia, ngơ ngẩn đến hơi xuất thần.

Tân hoàng của Tây Hạ đăng cơ vào cuối năm này, Tây Hạ quả nhiên đúng hạn nộp tiền thuế, súc vật dê bò cho Thiên triều.

Hoàng đế Thiên triều hết sức cao hứng, ban cho gấm lụa, trà thơm cùng vô số trân bảo.

Nhưng sứ giả Tây Hạ chỉ nhận gấm lụa và trà thơm, trả lại trân bảo, cầu Hoàng đế Thiên triều mở rộng chính sách mua bán ở biên giới.

Hoàng đế Thiên triều nhìn thấy thái độ của Tây Hạ tốt như vậy, còn không tham lam, trân bảo đều trả về, yêu cầu cũng chỉ có một tí tẹo như thế, thật là hài lòng, lập tức đồng ý thỉnh cầu của sứ giả Tây Hạ.

Yên Vũ ở trong nhà chơi với con trai đã có thể lật ở trên giường, câu được câu không tán gẫu với Lục Bình.

Không biết sao đề tài câu chuyện lại tới trên người Mục Thanh Thanh.

“Không biết nàng ta bây giờ sống ra sao? Loại người như nàng ta đi đến chỗ nào cũng đáng ghét!” Lục Bình đứng ở bên cạnh giường, bất cứ lúc nào cũng lưu ý đến hướng đi của tiểu công tử, rất sợ tiểu công tử té xuống sàng.

Yên Vũ cười khẽ một tiếng, không nói gì.

“Chủ tử... Nô tỳ nói lời không nên nói, sao khi đó người và công tử thả nàng ta đi cơ chứ?” Lục Bình nhìn thoáng qua Yên Vũ, hỏi.

Yên Vũ vừa lắc lắc lục lạc trong tay, trêu chọc Cảnh nhi bò về phía trước, vừa cười cười. “Thân phận của Lý Hữu đặc biệt, nếu như có thể dùng một Mục Thanh Thanh đổi lấy hai nước yên bình, sao lại không làm? Tuy rằng ta cũng vô cùng chán ghét nàng ta, nhưng chỉ là một chút thù riêng mà thôi. Vả lại nàng ta cũng chỉ là một kẻ đáng thương bị người ta mờ mắt, bị người ta lợi dụng mà thôi.”

Lục Bình gật đầu, à một tiếng.

Yên Vũ lại còn nói thêm: “Cha ta đã từng nói, không nên tìm lộn đối thủ, bằng không còn chưa bắt đầu thì người đã thua. Mà người chân chính đứng ở đối diện với ta, cho tới bây giờ đều không phải là Mục Thanh Thanh.”

Lục Bình há to miệng, kinh ngạc nhìn Yên Vũ, cái hiểu cái không trịnh trọng gật đầu.

Yên Vũ lại cúi đầu, chăm chú nhìn Cảnh nhi.

Bỗng ngạc nhiên cười nói: “Cảnh nhi mọc răng rồi! Người xem, Cảnh nhi mọc răng rồi!”

Cảnh nhi bị giọng nói ngạc nhiên của mẫu thân hấp dẫn ngẩng đầu lên. Nó ăn mặc đầy, ngẩng đầu một cái như thể liền mất trọng tâm, lộp bộp lật mình sang một bên.

Yên Vũ vươn tay chụp tới, ôm Cảnh nhi chặt vào lòng. “Con trai đến đây, hé miệng để mẫu thân nhìn một cái.”

Cảnh nhi mở một đôi mắt to đen nhánh rất giống của Tuyên Thiệu, nhìn Yên Vũ, thấy Yên Vũ với đầu ngón tay đến bên miệng của nó, liền cười ha ha hé miệng ra, cắn một cái trên ngón tay của Yên Vũ.

“Đúng rồi, đúng là mọc răng, đã lộ ra một điểm trắng nhỏ rồi!” Lục Bình ở bên cạnh nói.

“Nhanh đi nói cho mẫu thân! Cảnh nhi mọc răng rồi, Cảnh nhi giỏi quá!” Yên Vũ vui mừng nói.

Lục Bình lập tức xoay người chạy đi, trong lòng lại mơ hồ hơi buồn bực. Nàng ta luôn cho rằng con nít mọc răng chỉ là một chuyện rất bình thường, thì ra mọc răng cũng là một chuyện rất không bình thường sao?

Sau khi Tuyên phu nhân nghe thấy, cũng vội vã chạy tới, nghiêm túc nhìn răng của Cảnh nhi.

Cảnh nhi thấy trong phòng nhiều người, mẫu thân và tổ mẫu đều vây quanh nó, vui đến lúc thì vỗ tay, lúc thì đập chân, nhất thời còn cười khanh khách.

Chọc cho một phòng người lớn cũng nhịn không được.

“Cảnh nhi mọc răng, thảo nào mấy ngày nay chảy nước miếng đặc biệt nhiều. Phải kêu phòng bếp làm chút mì cứng cho Cảnh nhi nhay răng. Con nít mọc răng rất ngứa.” Tuyên phu nhân nói.

“Nô tỳ liền đi phân phó.” Lục Bình cười, xoay người đi ra ngoài.

“Cảnh nhi của chúng ta lớn lên rồi!” Tuyên phu nhân lại ôm Cảnh nhi đang bò lung tung ở trên giường nhỏ vào trong ngực, cầm một cái lục lạc vàng đùa với nó.

Yên Vũ muốn bảo Tuyên phu nhân để cho Cảnh nhi bò nhiều, đối với thân thể mới có lợi. Tuyên phu nhân dường như luôn không nỡ, giống như rất sợ Cảnh nhi mệt mỏi, luôn ôm nó vào trong ngực. Có lúc Cảnh nhi ngủ, bà ta cũng không nỡ bỏ xuống.

Lúc này lại là như thế, Cảnh nhi rõ ràng vừa đá chân vừa đưa chân, muốn tự mình bò, nhưng Tuyên phu nhân nhất định ôm nó không chịu buông tay.

Trái lại dường như Cảnh nhi thành một tật xấu không nhỏ, bây giờ ngủ rất thích người ôm ngủ, bà vú vừa bỏ nó xuống, nó sẽ tỉnh lại, khóc quấy ầm ĩ. Nhất định phải ôm dỗ dành mới chịu yên tĩnh nhắm mắt lại.

Cho dù ngủ say, chỉ cần vừa khom lưng để nó đụng tới giường là nó sẽ liền há mồm khóc lên.

Mặc dù có mấy nha hoàn và bà vú cùng nhau hầu hạ nó, ngược lại cũng không đến mức để bà vú quá mệt mỏi. Nhưng Yên Vũ từ đầu đến cuối đều cảm thấy, con nít không thể tập thành thói quen như thế.

“Mẫu thân.” Yên Vũ nhỏ nhẹ mở miệng cười. “Cảnh nhi là muốn bò cho người đó, nó mới học được thật nhiều động tác, bò cũng nhanh!”

Yên Vũ đưa tay muốn ôm Cảnh nhi ra từ trong lòng Tuyên phu nhân.

Nhưng Tuyên phu nhân nghiêng người né qua. “Ta thấy rồi, Cảnh nhi của chúng ta mệt mỏi đúng hay không? Nghỉ một lát, tổ mẫu ôm nghỉ một lát.”

Cảnh nhi đưa tay muốn Yên Vũ, nhưng thấy tổ mẫu lại ôm nó cách xa mẫu thân, bệt bệt miệng khóc rống lên.

“Ôi, sao vậy? Cảnh nhi đừng khóc, Cảnh nhi đừng khóc!” Tuyên phu nhân yêu thương dỗ dành.

Yên Vũ ở một bên nhìn có chút bất đắc dĩ.

Biết Tuyên phu nhân thương yêu cháu nội, nhưng bây giờ cứ tiếp tục như thế, sợ là sẽ tập Tuyền Cảnh thành một thân thói quen xấu.

Lưu ma ma ở bên cạnh nhìn trộm sắc mặt của Yên Vũ, cười tiến lên trước nói: “Phu nhân, mau để bà vú xem, có phải là tiểu công tử đói rồi không? Hoặc là đói bụng?”

Đứng ở một bên vừa lắc vừa dỗ Tuyền Cảnh, Tuyên phu nhân lúc này mới liếc mắt nhìn Vương Liễu thị ở bên cạnh, chìa tay đưa Tuyền Cảnh tới.

Bà vú sờ sờ tã của Tuyền Cảnh, đúng là khô.

Đang muốn cho Tuyền Cảnh bú sữa, nhưng Tuyền Cảnh giang hai cánh tay, mở to mắt nhìn mẫu thân của mình.

Yên Vũ đưa tay nhận lấy nó.

Có lẽ thẳng nhóc ngửi được mùi hương quen thuộc của mẫu thân, lập tức ngừng khóc.

Tuyên phu nhân đứng ở một bên, sắc mặt có chút ngượng ngùng khó coi.

Yên Vũ xoay người đặt Tuyền Cảnh lên trên giường. Tuyền Cảnh vụng về lật mình, đồng thời sử dụng tứ chi bò dậy.

“Em bé muốn con ôm một cái, con chỉ ôm một cái liền quăng nó lên giường! Một con sao? Làm mẫu thân nào có không chịu vất vả? Sợ bị vất vả thì dứt khoát ẵm Cảnh nhi đến nuôi bên cạnh ta là được!” Tuyên phu nhân không vui nói.

Yên Vũ hơi nhíu mày. “Mẫu thân đừng nổi giận, con không phải là sợ vất vả, chỉ là thấy Cảnh nhi muốn hoạt động tay chân...”

“Nó nhỏ như vậy, bị mệt như thế có gì tốt? Nó không hiểu chuyện, con làm mẹ cũng không hiểu chuyện sao?” Tuyên phu nhân không đợi nàng nói xong, đã cắt ngang lời của nàng.

Yên Vũ đau đầu một trận.

Trong lòng biết Tuyên phu nhân cũng vì yêu thương em bé, nhưng yêu thương như vậy không có nguyên tắc, không có giới hạn, ngược lại khiến người ta lo lắng.

“Dạ, mẫu thân... Bà vú, còn không ẵm tiểu công tử xuống dưới, đỡ cho nó ngủ một hồi!” Yên Vũ quay mặt sang phía Vương Liễu thị, nói.

Vương Liễu thị tiến lên ẵm lấy em bé, liền lui qua một bên.

Tuyên Cảnh vốn không muốn ngủ, có lẽ là nó đang còn muốn chơi bên cạnh mẫu thân của mình thêm một hồi, nhưng nhất thời lại rơi vào trong lòng bà vú, mất đi tự do, kêu khóc một lúc lâu.

Khóc đến khiến Tuyên phu nhân xanh mặt mới thật vất vả ngủ trong lòng của bà vú.

“Con đây là làm cho ta xem?” Tuyên phu nhân liếc xéo Yên Vũ, nói.

“Mẫu thân nghĩ đi đâu vậy!” Yên Vũ vội lên tinh thần ứng phó.

Vốn Tuyên phu nhân là một người thật dễ sống chung, nhưng bây giờ trên vấn đề Tuyên Cảnh khó chơi như vậy. Bản thân làm mẹ, chẳng lẽ lại khắc khe với cháu của bà ấy hay sao?

“Hừ!” Tuyên phu nhân nhìn Tuyên Cảnh đang ngủ, thấp giọng hừ lạnh một tiếng, xoay người ra khỏi viện của Tuyên Thiệu.

Yên Vũ khoát khoát tay, để Vương Liễu thị ẵm con đi.

Thở dài một hơi, ngồi xuống trên giường.

Lục Bình đi vào từ bên ngoài, nhìn xung quanh một cái, căn bản cũng hiểu rõ chuyện gì xảy ra.

“Thiếu phu nhân, thật ra cái này cũng thật sự không trách được phu nhân. Cháu đích tôn của nhà ai mà chẳng...” Lục Bình nhỏ giọng khuyên.

“Cảnh nhi là con trai, con trai nên rèn luyện té ngã có sao đâu? Nếu là con gái, ta nhất định sẽ che chở thật tốt!” Yên Vũ thở dài nói.

Lục Bình chớp chớp mắt, có chút không rõ. Sao ý của thiếu phu nhân là con gái còn quý giá hơn so với tiểu công tử?

Mục Thanh Thanh bị Yên Vũ và Lục Bình nhắc tới, bây giờ đang ngồi trong hoa viên hoàng cung Tây Hạ, mặt đầy vẻ không cam lòng.

Ngồi đối diện nàng ta chính là đương kim Hoàng đế Lý Hữu.

“Hoàng đế của Thiên triều nhu nhược sợ chiến, an phận ở một góc. Người nộp tiền tuế, xưng thần với Hoàng đế như vậy, người không cảm thấy mất mặt sao?” Mục Thanh Thanh bực tức hỏi.

“Chuyện hai nước, mắc xích lợi ích quan trọng, há có thể dùng mất mặt hay không để cân nhắc?” Lý Hữu đề đề ẩn đường, nói.

“Chính là chuyện liên quan đến lợi ích mới không thể hèn yếu xưng thần với Thiên triều như vậy! Cho dù xưng thần với hèn thì như thế nào? Bản thân Thiên triều cũng hàng năm nộp tiền tuế cho nước Kim? Bản thân Thiên triều cũng không dám chống lại nước Kim, đến lúc nước Kim ức hiếp Tây Hạ, chẳng lẽ còn có thể trông cậy vào Thiên triều đến giúp Tây Hạ một tay sao?” Mục Thanh Thanh vội la lên.

Lý Hữu nhàn nhạt nhìn nàng ta một cái. “Hậu cung không được phép tham chính, nàng không biết sao?”

Trên mặt Mục Thanh Thanh cứng đờ, phút chốc cười nói: “Nô tỳ không phải là vì phân ưu cho Hoàng thượng ngài sao? Tuyệt không có ý gì khác.”

Lý Hữu hơi gật đầu. “Ừm, trăm hơi mệt chút, đi về trước.”

Nói xong, Hoàng đế liền đứng dậy, đi ra ngoài hoa viên.

Mục Thanh Thanh bỗng đứng dậy, nhìn bóng lưng của Lý Hữu càng đi càng xa, trong mắt tràn đầy khinh thường.

“Vốn tưởng rằng lợi hại bao nhiêu, bất quá chỉ là một tên ngu ngốc vô năng, luôn sợ Thiên triều, chẳng phải là còn hèn nhát hơn lão Hoàng đế kia sao? Vốn trông cậy vào người để ta có thể giẫm lên đầu Yên Vũ và Tuyên Thiệu, khiến cho bọn họ ngửa mặt nhìn lên ta. Bây giờ ngược lại...” Mục Thanh Thanh lẩm bầm trong miệng.

Nhìn Hoàng đế ra khỏi hoa viên.

Nàng ta lại ngồi xuống trên cấm đôn, nhìn cảnh sắc trong vườn, khe thở dài. Ở đây thật không có lòng lầy giàu sang như Thiên triều, ngay cả hoa viên cũng không phồn hoa tráng lệ như hoa viên của Thiên triều.

Bây giờ trong hoa viên Thiên triều còn có hoa gì? Mảnh mai đỏ kia tàn chưa? Nở đón xuân chưa?

Mục Thanh Thanh đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên nghe thấy tiếng động phía sau khóm hoa.

Nàng ta xoay phắt người lại, nhìn thấy sau khóm hoa dường như đứng một bóng người.

“Ai ở đằng kia?” Mục Thanh Thanh quát hỏi.

Lúc này bên cạnh nàng ta không có người khác. Mới vừa rồi, lúc nói chuyện cùng Hoàng đế, Hoàng đế đã đuổi đám người hầu đi xuống.

Bây giờ một mình nàng ta ngồi ở trong đình này, bên ngoài là ai đây?

Sau khi Mục Thanh Thanh hỏi xong, bỗng nhiên nghe được một tiếng cười khê. Cùng với tiếng cười khê này, một người đàn ông cao lớn đi ra từ phía sau khóm hoa.

“Quý phi nương nương, hy vọng vẫn khỏe?” Giọng của người đàn ông trong trẻo nhưng lạnh lùng, mắt hơi xếch thật giống Lý Hữu vài phần.

“Đại vương gia.” Mục Thanh Thanh khẽ gật đầu.

Người tới chính là đệ đệ ruột của Lý Hữu, từng là Nhị hoàng tử, bây giờ là Đại vương Lý Sâm.

“Thời tiết bây giờ vẫn còn lạnh, sao một mình Quý phi trơ trọi trong gió rét vậy? Để cho hoàng huynh thấy, nhất định sẽ đau lòng.” Lý Sâm chậm rãi đi tới trong đình.

Thấy mắt xếch của hắn nhìn mình chằm chằm, tim Mục Thanh Thanh chợt nhảy một cái, không tự chủ lui về sau một bước. “Sao Đại vương lại ở trong cung?”

“Ta tới tìm hoàng huynh có một số việc. Bọn họ nói cho ta biết hoàng huynh ở trong hoa viên, ta liền tìm tới.” Lý Sâm vừa nói chuyện, đã đến gần Mục Thanh Thanh, khoảng cách chỉ hai ba bước.

“Hoàng, Hoàng thượng đã đi rồi.” Mục Thanh Thanh cảm thấy khoảng cách hai người hơi quá gần, khẽ nhíu mày. “Đại vương tìm Hoàng thượng có việc, nên đi mau đi.”

Nói xong, bình tĩnh lui về sau hai bước.

Nhưng không ngờ Lý Sâm bỗng nhiên tiến lên, hai bước đến bên cạnh nàng ta, đưa tay nắm lấy hông nàng ta. “Quý phi cẩn thận.”

“Người làm cái gì?!” Mục Thanh Thanh đưa tay muốn đẩy hắn.

Nhưng Lý Sâm đỡ nàng ta đứng vững lại, mới lui về sau hai bước.

Mục Thanh Thanh quay đầu lại, lúc này mới nhìn thấy vừa rồi mình không để ý, chỉ muốn kéo dài khoảng cách với hắn nên đã lui đến chỗ bậc thang.

Nếu không phải Lý Sâm tiến lên kéo nàng ta, e rằng lúc này nàng ta đã lăn xuống dưới bậc thang.

Tuy có áo lạnh dày cộm ngăn cản, nhưng Mục Thanh Thanh vẫn cảm thấy nhiệt độ chỗ eo Lý Sâm vừa ôm qua còn lưu lại ở trên người.

Trên mặt lập tức nóng ran. “Đại vương gia xin cứ tự nhiên.”

Dứt lời, xoay người muốn đi.

“Tại sao Quý phi nương nương phải tránh ta như mãnh thú, nước lủ vậy?” Lý Sâm bỗng chậm rãi mở miệng.

Bước chân Mục Thanh Thanh đã bước ra khỏi đình dừng lại.

“Không có. Đại vương hiểu lầm rồi. Chẳng qua ta và ngươi là cô nam quả nữ, lại là thúc tẩu*, e rằng khiến người ta chỉ trích.” Mục Thanh Thanh gật đầu, nói.

(chị dâu em trai chồng)

Không biết sao trong lòng bàn tay nàng ta lại hơi có mồ hôi, tim cũng nhảy rất nhanh.

Truyền thuyết nói Đại vương gia này thủ đoạn độc ác, dưới khuôn mặt bạch ngọc là một trái tim Diêm Vương.

“Thanh giả tự thanh, ta và ngươi thanh thanh bạch bạch, chỉ đứng nói hai câu, có thể rước lấy chỉ trích gì?” Lý Sâm khẽ cười, chậm rãi tới gần nàng ta.

Mục Thanh Thanh bỗng nhiên cảm thấy Lý Sâm về khí chất hay ánh mắt lạnh như băng đều hơi tương tự với Tuyên Thiệu.

Đều lạnh giá như nhau, trông mắt đen nhánh như vậy, lạnh lùng không hợp tình người như vậy.

Lý Sâm đứng ở trước mặt Mục Thanh Thanh.

Bỗng nhiên cúi người nói ở bên tai nàng ta: “Nhìn đẹp không?”

Lỗ tai Mục Thanh Thanh nóng lên, lập tức nhảy về phía sau, nhưng nàng ta lại quên phía sau mình là bậc thang.

Lý Sâm không có nhìn nàng ta té xuống, lại lần nữa vươn tay chụp tới, ôm nàng ta vào lòng. “Quý phi nương nương cẩn thận một chút.”

Sau khi Mục Thanh Thanh đứng vững, lập tức đẩy hắn ra. Lúc này lòng nàng ta đã hoàn toàn rối loạn, không lo nổi đánh thái cực cùng Lý Sâm, liền xoay người chạy ra khỏi hoa viên.

Phía sau truyền tới một tràng tiếng cười của Lý Sâm.

Giống như có mãnh thú đuổi theo nàng ta, nàng ta bước nhanh hơn.

157. Chương 158: Đùng Tầm Lầm Đối Thủ 2

“Mẹ... mẹ...” Tuyên Cảnh ngồi ở trên trường kỷ, trong tay đang cầm quả cầu vải nhét lục lạc may bằng những mảnh lụa màu sắc rực rỡ, giương cái miệng nhỏ nhắn cố sức học nói.

“Giỏi quá! Tiểu Cảnh nhi của chúng ta giỏi quá! Biết gọi mẹ rồi!” Yên Vũ ở một bên vui vẻ cười toe toét.

Tuyên Thiệu cũng gật đầu. “Gọi cha!”

Cảnh nhi giương mắt nhìn cha mình một chút, há há miệng, thử nhiều lần nhưng đều không phát ra âm thanh.

“Gọi tỷ tỷ!” Linh Nhi ghé vào bên cạnh trường kỷ, bưng khuôn mặt nhỏ của mình, nói.

“Tỷ tỷ...” Lần này Cảnh nhi lại không do dự, há miệng liền ra.

“Cảnh nhi thật sự quá tuyệt vời!” Linh Nhi giống như cao hứng, vừa cười vừa nhảy xoay mấy vòng trên đất.

“Tỷ tỷ...” Tuyên Cảnh cũng cười, lại kêu một tiếng.

“Ui! Tỷ tỷ ở đây này!” Linh Nhi tiến lên, mở to đôi mắt long lanh nước, bưng mặt, nhìn Tuyên Cảnh đang ngồi trên trường kỷ.

Chợt thấy Tuyên Cảnh giang hai tay, muốn ôm Linh Nhi.

Linh Nhi vội tiến lên hai bước.

Tuyên Cảnh ôm lấy cổ của Linh Nhi, bẹp... hôn một cái ở trên mặt của Linh Nhi.

“Ha ha...” Linh Nhi vui vẻ cười to.

Tuyên Thiệu và Yên Vũ ngồi ở bên cạnh cũng khẽ mỉm cười, không nói gì.

Nhưng Lục Bình ở một bên gấp không chịu được, đầu chân mày nhíu chặt lại, hai tay không ngừng xoa xoa, một hồi nhìn cái này, một hồi nhìn cái kia.

Thừa dịp lúc hứng thú của tiểu công tử bị cái gì khác hấp dẫn, vội vàng bước tới trước, kéo Linh Nhi ra khỏi phòng chính.

Tuyên Thiệu ôm con trai đang nhào về phía mình vào trong ngực. Tay nhỏ bé của con trai chùi chùi râu vừa mọc trên mặt hắn, cười khanh khách.

Yên Vũ hơi liếc mắt, nghe được trong góc phòng bên ngoài phòng, Lục Bình nói khẽ với Linh Nhi.

“Linh Nhi, muội vào phủ cũng có lẽ hơn một năm rồi, quy củ còn chưa học tốt sao?” Giọng của Lục Bình hơi nghiêm khắc.

Nụ cười của Linh Nhi cứng ở trên mặt. “Làm sao vậy, Lục Bình tỷ tỷ?”

“Muội vừa bảo tiểu công tử gọi muội là gì?”

“Tỷ...”

“Tiểu công tử là thân phận gì? Chúng ta là thân phận gì? Cho dù tuổi còn nhỏ đi nữa, đó cũng là chủ tử! Muội dám bảo chủ tử gọi muội tỷ tỷ? Hả?”

Trong giọng nói của Linh Nhi đã có ghen ngạo. “Lục Bình tỷ tỷ, muội sai rồi... Muội chỉ nhất thời nhanh miệng...”

“Nhất thời nhanh miệng cũng không được! Hôm nay chỉ có công tử và thiếu phu nhân ở trước mặt, công tử và thiếu phu nhân đều là người khoan dung, cũng biết muội bực tuệch, không tính toán với muội. Nhưng nếu là ở trước mặt phu nhân và lão gia thì sao? Nếu ở trước mặt người ngoài thì sao? Phu nhân có bao nhiêu che chở tiểu công tử, muội cũng biết đó! Muội có còn muốn ở lại trong Tuyên phủ hay không?” Lục Bình một câu còn nghiêm khắc hơn một câu, cho dù thấy trên mặt Linh Nhi chảy nước mắt cũng không có ý hoà hoãn giọng điệu.

“Muội biết rồi, Lục Bình tỷ tỷ. Sau này sẽ không...” Linh Nhi hít hít mũi, nói.

“Ta chỉ nhắc nhở muội lần này, muội nhớ cho kỹ!” Lục Bình nói xong, yếu ớt thở dài một hơi. “Chủ tử chính là chủ tử, nô tài chính là nô tài. Cho dù chủ tử đối đãi tốt với chúng ta, chúng ta cũng không thể quên thân phận của mình! Muội, hiểu rõ chưa?”

Linh Nhi nặng nề gật đầu.

Hai người lại yên lặng đứng một hồi, Lục Bình nói câu “Lau khô nước mắt”. Lúc nhắc chân muốn đi vào trong thì Linh Nhi bỗng nhiên duỗi tay nắm lấy tay của Lục Bình.

“Lục Bình tỷ tỷ, sau khi chúng ta dời đến nơi này, tỷ đã không chịu cùng muội đi gặp Lộ đại nhân, cũng là bởi vì... cũng là bởi vì điều này sao? Vốn muội thấy tỷ và Lộ đại nhân rất gần gũi, nhưng bây giờ tỷ ngay cả gặp mặt huynh ấy cũng phải ần núp, là bởi vì không muốn quên thân phận của mình sao?” Linh Nhi ngửa đầu hỏi.

Lòng Lục Bình hoảng hốt, giương mắt nhìn Linh Nhi. “Lời này ai bảo muội hỏi? Tại sao muội muốn hỏi như vậy?”

Linh Nhi hít hít mũi. “Không ai bảo muội hỏi, chỉ là lời vừa rồi của tỷ khiến muội đã nghĩ tới, Lộ đại nhân mấy ngày trước đây còn hỏi muội, tại sao lâu như vậy cũng không thấy tỷ...”

“Hắn... Hắn hỏi ta sao?” Giọng của Lục Bình có chút thất hồn lạc phách.

Linh Nhi gật đầu.

“Hắn... Hắn hỏi những gì?”

“Chỉ hỏi một câu, tại sao lâu vậy không thấy Lục Bình?” Linh Nhi lấp bắp nói.

Lục Bình im lặng hồi lâu, thở dài, bất đắc dĩ cười khê. “Ta vốn tưởng rằng chúng ta đều là người hầu bên cạnh công tử, về mặt thân phận không chênh lệch bao nhiêu... Hắn lại là ân nhân của ta... Nên mới tồn tại tâm tư không nên. Sau đó mới thấy rõ, hắn và ta khác biệt, ta chỉ là một nô tài, thân có nô tịch. Hắn lại có thân làm quan, là Lộ đại nhân chân chính... Trước đây là ta không thấy rõ, thấy rõ rồi, nên sẽ không tồn tại ý nghĩ ngông cuồng không nên có này.”

Nói xong, Lục Bình liền nhấc chân đi ra ngoài.

Linh Nhi thì đứng tại chỗ một hồi, mới chậm rãi bước thong thả đến phòng chính.

Khi Linh Nhi vào cửa, mắt vẫn hơi hồng hồng.

Yên Vũ cười, làm như không có nhìn thấy.

Mặc dù Tuyên Thiệu không có nghe thấy những gì hai người nói, nhưng chỉ sợ trong lòng cũng đoán được.

Tuyên Cảnh nhìn thấy Linh Nhi tới, a a a đưa tay muốn Linh Nhi.

Linh Nhi có chút không được tự nhiên cười tiến lên. Tuyên Cảnh liền nắm chặt ống tay áo của Linh Nhi, còn chơi rất vui vẻ.

Đến khi Tuyên Cảnh được bà vú ẵm đi ngủ.

Linh Nhi cũng trở về đi chuẩn bị phương thuốc, Tuyên Thiệu đi thư phòng.

Yên Vũ mới kêu người gọi Lục Bình tới.

“Chủ tử có chuyện gì phân phó ạ?” Lục Bình thận trọng hỏi.

Yên Vũ nâng mắt nhìn nàng ta một chút, cười khê. “Có chuyện, vả lại còn lại chuyện lớn. Đến bây giờ thời gian người hầu hạ ở bên cạnh ta cũng không ngắn. Tuổi cũng không nhỏ...”

“Chủ tử...” Yên Vũ còn chưa nói hết lời, Lục Bình phù phù quỳ xuống. “Chủ tử đừng đuổi nô tỳ đi, nô tỳ nguyện ý cả đời hầu hạ bên cạnh chủ tử. Nô tỳ không có thân nhân, mạng nô tỳ đều là của Tuyên gia, nô tỳ không có ý nghĩ nào khác, chỉ muốn hầu hạ chủ tử thật tốt.”

Yên Vũ cúi đầu, nhìn Lục Bình đang quỳ gối bên chân.

“Người đứng lên đi. Con gái luôn phải lập gia đình. Mặc dù ta luyện tiếu người, nhưng cũng mong muốn thấy người hạnh phúc, cũng mong muốn thấy người có thể có một gia đình, sau đó có con của mình, có người quan tâm che chở, chăm sóc người... Lẽ nào người không muốn sao?”

Lục Bình căng căng khoe miệng. “Nô tỳ không dám hy vọng xa vời.”

Yên Vũ đưa tay kéo nàng ta lên từ dưới đất, khê vỗ vỗ tay nàng ta, nói. “Người là cô gái tốt, đáng có được điều này.”

Lục Bình cúi thấp đầu, không nói lời nào.

“Nói cho ta biết, trong lòng ngươi có Lộ đại nhân không?”

Lục Bình chợt ngừng đầu nhìn Yên Vũ, lại nhanh chóng cúi đầu. Nàng ta hốt hoảng lắc đầu. “Nô tỳ, nô tỳ...”

Yên Vũ nghe được tim nàng ta đập rất nhanh.

Khẽ cười. “Được rồi, ta biết rồi, ngươi đi xuống đi.”

“Chủ tử, nô tỳ... không đòi hỏi xa vời...”

Yên Vũ gật đầu. “Còn phải xem ý trời, xem duyên phận. Ngươi trở về đi.”

Lục Bình thất hồn lạc phách đi ra từ trong phòng chính.

Nàng ta thậm chí không biết mình làm như thế nào trở lại phòng của mình.

Không biết sau đó mình cả ngày làm cái gì, không biết mình vô tri vô giác đến tột cùng làm sao sống.

Ban đêm, lúc Yên Vũ và Tuyên Thiệu ôm nhau ngủ, Yên Vũ bỗng nhiên ôm cổ hần nói. “Lục Bình là một nha hoàn trung thành tận tâm, lại tận chức tận trách.”

Tuyên Thiệu mở mắt nhìn nàng. “Hả?”

“Nhưng cũng không thể bởi vì dùng nàng ta thuận lợi mà thiếp sẽ trở ngại cả đời của nàng ta nha!” Yên Vũ lại nói một câu.

“Cho nên?” Tuyên Thiệu đưa tay kéo nàng vào lòng.

Hai người da thịt dán vào nhau.

“Nàng ta do Lộ đại nhân cứu về. Chàng cũng biết, nàng ta luôn có lòng cảm kích đối với Lộ đại nhân. Cho nên, thiếp muốn hỏi một chút...” Yên Vũ còn chưa dứt lời, đã bị Tuyên Thiệu đè xuống hôn trở về.

“Ừm, người ta nói với chàng chuyện đứng đắn đó...”

“Ta cũng làm chuyện đứng đắn mà! Chẳng phải nàng nói muốn sinh một muội muội cho Cảnh nhi sao?”

“Ừm...”

Một phen triền miên, Yên Vũ mềm nhũn vùi ở trong lòng Tuyên Thiệu, ngủ thật say.

Tuyên Thiệu dùng cằm vuốt ve đỉnh đầu nàng, nhẹ giọng nói: “Phu nhân đề nghị không tệ, ngày mai ta liền đi hỏi Lộ Nam Phi một chút.”

Yên Vũ đang ngủ lửu bầu một tiếng, không biết là nói được hay là căn dặn hần đừng quên, liền lại tiến vào mộng đẹp.

Lúc Tuyên Thiệu nói với Lộ Nam Phi thì Lộ Nam Phi cũng không có hết sức ngạc nhiên.

Hần chỉ chấp tay nói: “Tất cả do công tử làm chủ.”

Tuyên Thiệu cười khê. “Ngươi bây giờ là Đại diện Chỉ huy sứ Hoàng thành tỵ, chung thân đại sự của ngươi ta cũng không thể làm chủ được. Ngày sau cũng không phải là ta sống thay ngươi.”

Lộ Nam Phi đỏ mặt. “Công tử có ơn tái tạo với ta. Nếu năm đó không có công tử, ta cùng với Minh Dương đã chết không có chỗ chôn từ lâu. Người xưa nói ‘tích thủy chi ân, dũng tuyền tương báo’*. Mạng của Nam Phi cùng Minh Dương đều là của công tử!”

(*tích thủy chi ân, dũng tuyền tương báo: nghĩa là một giọt nước ơn, báo đáp một dòng suối)

Tuyên Thiệu khoát tay. “Không đề cập tới những thứ này, ngươi đồng ý, liền sửa lại hộ tịch của nàng ta, an bài một thân phận lương dân cho nàng ta, sớm chuẩn bị cưới nàng ta vào cửa. Thiếu phu nhân giao phó chuyện này, dĩ nhiên là phải làm tốt đẹp.”

“Dạ!” Lộ Nam Phi chấp tay.

Tuyên Thiệu quơ quơ cây đao mỏng bên hông. “Nói bao nhiêu lần rồi, chớ hành lễ với ta nữa!”

Nhưng Lộ Nam Phi khẳng khái cố chấp.

Lúc đưa hộ tịch thân phận mới đến trong tay Lục Bình.

Lục Bình cầm trong tay, ngây ngốc sững sờ thật lâu.

Mãi đến khi Linh Nhi quơ quơ tay trước mặt nàng ta, nàng ta còn có chút khó mà hoàn hồn.

“Lục Bình tỷ tỷ, tỷ không vui sao?” Linh Nhi bưng khuôn mặt nhỏ nhắn, hỏi.

Lục Bình chậm chạp quay sang nhìn nó. “Vui, đứa ngốc, sao ta không vui chứ?”

Nàng ta nói, nước mắt liền rớt xuống.

Linh Nhi hốt hoảng lấy tay lau nước mắt trên mặt nàng ta. “Lục Bình tỷ tỷ, tỷ đừng khóc! Chủ tử không phải là không cần tỷ nữa, tỷ đừng khóc!”

Lục Bình đưa tay ôm Linh Nhi vào trong ngực, nằm ở trên bả vai nhỏ nhỏ của Linh Nhi, ô ô khóc lên.

Tiểu Linh Nhi nhất thời luống cuống tay chân.

Không biết là nên chúc mừng hay là nên an ủi Lục Bình tỷ tỷ.

Hôn sự của Lục Bình và Lộ Nam Phi được định xuống thuận lợi đến kỳ lạ.

Nhưng Yên Vũ không muốn uất ức Lục Bình. Lúc mình thành thân vội vàng vô cùng, hôn sự của Lục Bình, nàng ngược lại hết sức để ý từng bước một.

Người không biết cho rằng nàng không phải là gả nha hoàn ở bên người, mà là gả con gái.

Yên Vũ cười cười, chỉ coi như tích góp kinh nghiệm gả con gái sau này.

Lúc đám cưới của Lục Bình đã là giữa hè.

Ngay cả Tuyên Cảnh nhỏ xíu cũng có thể lão đảo nghiêng ngã chạy lên vài bước.

Đám cưới của Lục Bình chuẩn bị vô cùng chu đáo, vô cùng náo nhiệt, nhưng lại không loạn chút nào.

Bây giờ thái độ của hoàng đế đối với Tuyên gia còn chưa rõ ràng. Sau khi giáng chức Tuyên gia vẫn không có hành động gì sau đó, coi như là nuôi thả Tuyên gia ở Lâm An, dưới mí mắt của mình.

Đối với Tuyên Thiệu, một tiểu lại của nha môn, cũng chẳng quan tâm.

Trong ngày thường, Tuyên Văn Bính không có chuyện gì thì đá dế chơi chim, uống trà nghe kịch, một bộ nhàn tản. Hoàng đế cũng không có một lời.

Lộ Nam Phi thì trở thành quý nhân mới của Lâm An. Tuy rằng danh hiệu vẫn là đại diện Tổng chỉ huy sứ, không có ý nghĩa phù chánh.

Nhưng bây giờ hấn nắm quyền, không ai dám khinh thường.

E sợ Hoàng đế kiêng kỵ, đám cưới của Lộ Nam Phi, Lục Bình cũng không xuất giá từ Tuyên gia.

Mà là Lộ Nam Phi tìm một toà nhà khác, đặt mua trước, để cho Lục Bình làm nhà mẹ đẻ mà xuất giá.

Thấy Lộ Nam Phi tỉ mỉ lo liệu tất cả, trên mặt Lục Bình vừa là nước mắt vừa là nụ cười.

Lúc Tuyên gia suy tàn, nàng ta chợt thấy rõ sự chênh lệch giữa mình và Lộ Nam Phi, thật sự đã không còn dám hy vọng xa vời với tất cả những thứ này.

Nhưng không ngờ lại thật sự có một ngày như thế, có thể để cho nàng ta ở lại bên cạnh người đàn ông đã cứu nàng ta hồi đó.

Thật ra, có lẽ Lục Bình không có phát hiện, cho dù nàng và Lộ Nam Phi về mặt thân phận có khác biệt cỡ nào, nhưng bọn họ có một chút giống nhau, đó là biết báo ơn, trọng tình trọng nghĩa.

Đám cưới của Lộ Nam Phi và Lục Bình, Yên Vũ không có đi.

Tuyên Thiệu đi, nhưng cũng về sớm.

Có lẽ Tuyên Cảnh còn nhớ Lục Bình, hôm nay không thấy bóng dáng của Lục Bình thì kéo tay nhỏ bé của Linh Nhi, bàn chân nhỏ của nó lấm chẫm tìm kiếm chỗ này, nhìn nhìn chỗ kia.

Nhưng con nít không có bền tính, lập tức đã quên, nhào vào trong lòng Tuyên Thiệu, vừa ê a kêu “cha” vừa kéo kéo râu mọc trên mặt cha nó. Thấy cha nó bị kéo đau đến nhe răng trợn mắt, nó cười thật vui vẻ.

Có lẽ vào lúc này Tuyên phu nhân không có việc gì, liền kêu người dìu đi đến viện của Tuyên Thiệu thăm cháu nội.

Tuyên Cảnh thấy tổ mẫu từ xa xa, liền trượt xuống từ trên người Tuyên Thiệu, chân nhỏ lấm chẫm chạy về phía Tuyên phu nhân, trong miệng còn kêu không rõ “Tổ mẫu tổ mẫu...”.

Bà vú, nha hoàn ở bên cạnh vội bước tới trước, còn chưa bảo vệ được, liền thấy Tuyên Cảnh phù phù té nằm trên đất.

Đây thật không tốt!

Tuyên phu nhân lập tức khẩn trương hơn so với người bị té, vẻ mặt thương xót tiến lên. “Tiểu tâm can của ta a, Cảnh nhi có đau không, Cảnh nhi có bị sợ hay không? Cảnh nhi ngoan...” Vốn Tuyên Cảnh chỉ bệt bệt miệng, thấy vẻ mặt Tuyên phu nhân ân cần, liền dứt khoát há miệng oa oa khóc rống lên.

Tuyên phu nhân càng dễ dàng, nó ngược lại càng khóc đến thương tâm.

Yên Vũ nhìn không được tiến lên trước nói: “Tuyên Cảnh, đừng sợ, con là đàn ông con trai, té một chút thì có gì đáng ngại?”

“Đúng vậy, mẫu thân, con nít nào có không bị té chứ?” Tuyên Thiệu cũng ở một bên nói.

“Té không phải là các người, các người không đau lòng, ta đau lòng! Ôi, ôi, Cảnh nhi đừng khóc!” Tuyên phu nhân ôm Tuyên Cảnh vào trong ngực, đứng lên, nhìn bà vú, nha hoàn hầu hạ ở bên người, vẻ mặt tối tăm nói: “Mấy người các người lớn vậy, trông con nít như thế nào? Hả? Nhiều người như vậy, ngay cả một đứa bé cũng trông không được? Lại có thể để tiểu công tử té mạnh như vậy?”

Có lẽ là giọng điệu của Tuyên phu nhân hơi nghiêm khắc.

Một đám bà vú và nha hoàn đều quỳ xuống. “Phu nhân bớt giận...”

158. Chương 159: Phạm Biên Giới Của Ta

“Mẫu thân, không phải là chuyện lớn mà, cần gì nổi giận. Chẳng phải là chỉ vấp té một cái sao?” Yên Vũ cau mày nói.

Tuyên phu nhân lạnh lùng liếc nhìn nàng một cái. “Nghe đi, chẳng phải chỉ là vấp té một cái sao? Nếu không phải người trông nom không để ý thì thằng bé có thể vấp té sao? Vấp té một cái, Cảnh nhi khóc thành như vậy, người làm mẹ như con không có một chút đau lòng. Vậy muốn thằng bé ra sao mới coi như có chuyện? Hả?”

“Mẫu thân, con không phải là ý đó...” Lúc này Yên Vũ mới ý thức được Tuyên phu nhân chất vấn một đám nha hoàn thật ra căn bản là làm cho nàng xem, chủ ý là trách nàng không coi trọng Tuyên Cảnh.

Yên Vũ trong lòng bất lực một trận.

Tuyên Thiệu cũng mặt lạnh tiến lên. “Mẫu thân, vốn không phải là chuyện lớn gì. Người như vậy, chỉ có thể nuông chiều thằng bé. Nam tử hán đại trượng phu đầu đội trời chân đạp đất, che chở Cảnh nhi như mẹ vậy thì làm sao khiến nó lớn lên thành một nam tử hán?”

Tuyên phu nhân thấy con trai và con dâu đều không hiểu tấm lòng thành khẩn yêu thương cháu của mình, không khỏi càng tức giận, một mặt ôm Tuyên Cảnh vào trong ngực, nhẹ vỗ về lưng Tuyên Cảnh, một mặt trừng Tuyên Thiệu, nói: “Khi con còn bé ta cũng vô cùng để ý như vậy, chớp mắt một cái cũng không dám, nhìn con lớn như vậy. Con nói ta dạy không tốt, chăm sóc không tốt, nói con bây giờ không tốt?”

“Đúng vậy, cũng chính là ta đây nuôi chiều con, mới để cho trong mắt con không có tôn ti, không có người mẹ này, dám lớn tiếng rống với ta như vậy!” Tuyên phu nhân vẻ mặt bi thương.

Tuyên Thiệu cũng bị chặn đến không lời nào để nói.

Yên Vũ tiến lên, đỡ Tuyên phu nhân, nói: “Tướng công không có ý làm mẹ giận. Mẫu thân đừng giận, lần này là chúng con sơ suất, sau này chúng con nhất định càng chú ý hơn. Người đừng nên tức giận, vào nhà ngồi một chút trước, uống chén nước đề nén cơn giận.”

Tuyên phu nhân hừ một tiếng, không có đáp lại.

Lúc này Tuyên Cảnh đã nín khóc, đang tò mò nhìn bà vú và nha hoàn quỳ trên đất, lại nhìn phụ thân xụ mặt của mình một chút, nhất thời có chút không hiểu, chẳng biết đã xảy ra chuyện gì.

Yên Vũ nói với Tuyên Cảnh: “Cảnh nhi, mau ôm tổ mẫu một cái, để tổ mẫu đừng nóng giận, nói Cảnh nhi lần sau sẽ cẩn thận, sẽ không chạy nhanh vấp ngã như vậy nữa!”

Chẳng biết Tuyên Cảnh ở bên cạnh nghe có hiểu không, nhưng nghe hiểu “Ôm một cái”, nghe vậy lập tức dùng hai cánh tay nhỏ tròn lằng lằng nắm ở trên cổ Tuyên phu nhân, còn bẹp bẹp thoa nước miếng của mình khắp trên mặt Tuyên phu nhân.

Tuyên phu nhân lập tức đổi giận thành cười. “Vẫn là Cảnh nhi của chúng ta hiếu thuận nhất, biết yêu thương tổ mẫu.”

Lúc này Tuyên phu nhân mới cười, xoay người đi vào phòng chính.

Yên Vũ khẽ nói với bọn nha hoàn quỳ trên đất: “Đứng lên hết đi, sau này có mất chút!”

“Dạ!” Bọn nha hoàn cúi đầu trả lời, lặng lẽ bò dậy từ dưới đất, tản ra bốn phía.

Yên Vũ kéo tay của Tuyên Thiệu, hai người cũng vào phòng chính.

Vốn chỉ là chuyện nhỏ bình thường, đến chỗ Tuyên phu nhân thì là chuyện lớn kinh thiên động địa. Tuyên phu nhân và Lưu ma ma lại đặc biệt vén quần áo của Tuyên Cảnh lên, nhìn xem có té bị thương hay không.

Nhìn thấy đầu gối cùng trên bàn tay của Tuyên Cảnh đều đỏ một mảng, càng đau lòng không dứt, trực tiếp nói muốn đem lọ hà hoa ngưng lộ cuối cùng của mình cho Tuyên Cảnh dùng.

Yên Vũ không biết người làm tổ mẫu đều là như thế này, hay là mẹ chồng của nàng quá mức đặc biệt. Có lẽ năm đó Tuyên phu nhân sinh hạ Tuyên Thiệu đã không dễ, lại vì sinh Tuyên Thiệu mà thân thể bị tổn thương, không thể có thai nữa, trong lòng tích tụ. Bây giờ được cháu đích tôn, thương yêu đến trong nội tâm, cũng có thể lý giải được, liền bình thường trở lại.

Khác với sự yên bình của Tuyên gia và Thiên triều.

Trong triều Tây Hạ phong vân gợn sóng.

Tân hoàng Lý Hữu chẳng biết nhuộm bệnh lạ gì, cả ngày ho khan không ngừng, người cũng mê man.

Thượng Quan tiên sinh, ân sư của Lý Hữu ngày xưa, cũng đóng cửa không ra, ai cũng không gặp. Ngay cả hoàng thượng triệu kiến, ông ta cũng thoái thác tuổi già thân thể bệnh, khó có thể xuống giường kiến giá.

Chúng hậu phi trong hậu cung của Hoàng đế cũng lo lắng ngổn ngang trăm mối, ăn không trôi.

Tân hoàng đang lúc tuổi trẻ khỏe mạnh, sao bỗng nhiên mắc bệnh này đây. Hơn nữa, quan trọng là lúc này Hoàng đế còn chưa có con nối dõi, chỉ có Hoàng hậu mang thai hai tháng, còn không biết là nam hay nữ nữa.

Bệnh tình của Lý Hữu càng nghiêm trọng.

Cả ngày, thời gian mê man còn nhiều hơn lúc tỉnh táo.

Phần lớn triều chính đều do quan phụ quốc tiên Hoàng để lại cho hấn xử lý.

Trong khoảng thời gian này, Đại vương gia vô cùng tích cực.

Triều thần ủng hộ Đại vương gia trước kia chỉ mới bị chèn ép, còn chưa bị nhổ tận gốc thì tân Hoàng đế đã bị bệnh, lúc này dĩ nhiên cũng thừa cơ hội hoạt động lại.

Mục Thanh Thanh nghiêng người nằm trên ghế dựa dưới tàng cây ngọc lan mát rượi, vừa quạt cây quạt vừa khe khẽ hát.

Hoàn toàn khác với cung nữ đang lo lắng ở bên cạnh.

Nhìn thấy có người tới gần mới dừng khúc hát lại, ngồi thẳng người lên ở trên ghế.

Nhưng lúc thấy rõ người đến thì lại lười biếng nằm dựa trở về trong ghế, khoé môi nhếch lên nụ cười như có như không.

“Sao người dám đến nội cung vào lúc này? Không sợ hoàng huynh của người nhìn thấy sao?”

Người đến cười khê. “Nhìn thấy thì có thể làm gì? Hoàng huynh bây giờ có thể nhảy dựng lên đánh ta sao?”

Người đàn ông đưa tay khẽ quét qua trên gò má mịn màng của Mục Thanh Thanh. “Tiểu yêu tinh, gia nhớ nàng, nàng không muốn gia sao?”

Mục Thanh Thanh giơ tay lên đẩy tay hấn ra. “Đàn ông các người có thói quen nói lời dễ nghe, thật ra chỉ muốn bắt nạt những người phụ nữ nhỏ bé, không quyền không thế như chúng tôi mà thôi.”

“Ai bắt nạt nàng? Hấn dám? Nói ra, gia giúp nàng hả giận.” Người đàn ông cười kéo nàng ta từ trên ghế nằm, ôm vào trong ngực của mình.

Mục Thanh Thanh đẩy hấn một cái. “Người, đây là ban ngày!”

Nét mặt người đàn ông biểu lộ một nụ cười tà mị, bế bổng Mục Thanh Thanh lên, liền đi về phía bên trong tấm điện. “Ban ngày thì thế nào?”

“Người làm gì? Lý Sâm, người thả ta xuống! Để cho người ta nhìn thấy...”

“Ai nhìn? Không sợ gia móc mắt của hấn ư?” Lý Sâm cười nhạt.

Mục Thanh Thanh thấy hôm nay hấn to gan như vậy, hơn nữa còn nghênh ngang đi vào nội cung, có lẽ hơn phân nửa thế lực trong cung đã vào trong tay hấn.

Quần áo mùa hè mỏng manh, Lý Sâm động thủ, không tới vài cái, hai người gần như đã trắng thẩn thành khăn gấp nhau.

Mục Thanh Thanh đưa chân dừng Lý Sâm lại, ngờ vực nhìn hấn: “Người ngồi lên ngôi vị Hoàng đế rồi, thật sự sẽ phong ta làm Hoàng hậu?”

Lý Sâm cười khê. “Nàng nghĩ rằng ta cũng là người nói không giữ lời như Lý Hữu sao? Gia từ trước đến nay nói được thì làm được.”

“Người thật sự muốn đánh Thiên triều?” Mục Thanh Thanh lại hỏi một câu.

Tay nóng hổi của Lý Sâm sờ soạng chân ngọc trắng mịn của nàng ta. “Lý Hữu chỉ biết gìn giữ cái đã có, Thiên triều thế nhỏ, mặc dù lãnh thổ Tây Hạ không lớn nhưng binh lực mạnh xa hơn Thiên triều. Thệt mỗ đặt ở bên mép mà không ăn, từ trước đến nay không phải là phong cách của ta!”

Lý Sâm cười nói. “Thế nào, không có lòng tin đối với ta?”

“Ta dĩ nhiên là tin người... A...”

Lúc hai người đang say sưa thì bỗng nhiên cửa tấm điện bị người dùng sức phá mở.

Hai người trên giường kinh ngạc quay đầu lại nhìn ra cửa.

Chỉ thấy Hoàng đế một thân hoàng bào, sắc mặt tái nhợt đang được cung nữ đỡ, đứng ở cửa tấm điện.

Hoàng đế gần như không thể tin được sự thật nhìn thấy ở trước mắt, che miệng ho khan dữ dội.

Trên gò má của Hoàng đế hiện lên một mảng đỏ ửng bệnh hoạn.

“Người... Các người...”

“Bắt lấy đôi cầu nam nữ này lại cho trẫm...” Hoàng đế gần như nghiêng ra những lời này từ trong hàm răng.

Lý Sâm ngược mắt nhìn Hoàng đế. “Hoàng huynh dường như thấy không rõ tình cảnh của mình à?”

Hoàng đế kinh ngạc nhìn về phía người ở bên cạnh mình.

“Trẫm nói, bắt bọn họ lại, các người điếc à?”

Người ở bên cạnh Hoàng đế dè dặt bước lên phía trước.

“Người đâu...” Đại vương Lý Sâm hét lớn một tiếng.

Bên ngoài tấm điện lập tức tràn vào một đội đại đao thị vệ.

“Mang hoàng huynh về nghỉ!”

“Dạ!” Tiếng trả lời đồng loạt.

Hoàng đế đang trong khiếp sợ cùng kinh ngạc bị người mang ra khỏi tấm điện.

“Lý Sâm... Người dám, người dám mưu nghịch...” Giọng của Hoàng đế bị chìm trong tiếng ho kịch liệt của mình.

Lý Sâm cúi đầu nhìn mỹ nhân ở trên giường một chút, vỗ vỗ mặt của nàng ta, nói: “Hôm nay biểu hiện không tệ...”

Mục Thanh Thanh ưm một tiếng, đỏ mặt thẹn thùng.

Triều đình Tây hạ chợt biến, Hoàng đế Tây Hạ bệnh tình nguy kịch, bên dưới không có con nối dõi, đệ đệ Đại vương Lý Sâm thừa kế ngôi vị Hoàng đế.

Lúc tin tức Tây Hạ truyền về Thiên triều, Hoàng đế vẫn rất xem thường.

Thái tử quỳ gối trước mặt Hoàng đế, lời lẽ khẩn thiết nói: “Phụ hoàng, năm trước nhi thần còn từng gặp Hoàng đế Tây Hạ, khi đó hần vẫn là Đại hoàng tử Tây Hạ. Thân thể hần cường tráng, tuyệt không trong vòng một hai năm sẽ bệnh thành nguy kịch. Triều đình Tây Hạ biến cố chắc chắn là có nguyên nhân khác, xin phụ hoàng tăng thêm binh lực ở biên cảnh Thiên triều và Tây Hạ.

Hoàng đế vừa vuốt ve đan dược mới chế được, vừa liếc mắt nhìn Thái tử quỳ trên đất một cái, hồi lâu sâu kín hỏi một tiếng. “Đây là ý nghĩ của bản thân người?”

Thái tử quỳ rạp trên đất, nhìn móng tay hơi trở nên trắng bệch của mình, nhúu nhúu mày lại, nói: “Dạ, là ý nghĩ của con.”

Đương nhiên Thái tử sẽ không nói hần vẫn âm thầm có liên lạc với Tuyên Thiệu.

Hoàng đế quan sát Thái tử quỳ một hồi.

Khẽ gật đầu. “Bây giờ hoàng nhi ngày càng có ý nghĩ.”

Thái tử đợi một lúc lâu cũng không nghe thấy Hoàng đế rút cuộc là đồng ý với đề nghị của hần hay là không?

Trong bụng càng lo lắng.

Đỉnh đầu lại truyền đến một câu: “Người quỳ an đi.”

“Phụ hoàng?” Thái tử không nhịn được ngẩng đầu về mong đợi nhìn sắc mặt của Hoàng đế. “Về Tây Hạ, phụ hoàng có gì...”

“Tây Hạ và Thiên triều bây giờ có quan hệ ban giao hữu hảo, cũng mở rộng chính sách buôn bán biên giới, bất kể đối với Tây Hạ hay đối với Thiên triều đều có nhiều chỗ tốt.” Hoàng đế nắm vuốt đan được cầm trong tay, thả vào trong miệng. “Cho dù Tây Hạ đối Hoàng đế, quan hệ cùng Thiên triều cũng sẽ không thay đổi. Bây giờ Thiên triều tùy tiện tăng thêm binh ở biên cảnh cũng không thoả đáng, khiến Tây Hạ biết, cho là chúng ta không muốn duy trì quan hệ hữu hảo!”

Thái tử nóng ruột. “Nhưng mà phụ hoàng, nếu như tân hoàng của Tây Hạ không thừa nhận đã từng minh ước, cũng không có ý muốn cùng Thiên triều hữu hảo thì sao?”

Hoàng đế nghe vậy, ngồi thẳng người, liếc nhìn Thái tử. “Đến lúc đó lại tăng thêm binh cũng không muộn! Người đi xuống đi!”

Câu nói cuối giọng đã vô cùng nghiêm khắc.

Thái tử nghe vậy, không thể làm gì khác hơn là lui ra ngoài.

Quay đầu lại nhìn thoáng qua cửa điện ở sau lưng, khẽ thở dài một hơi, đi xa.

Phụ hoàng không chịu nghe hấn khuyên, vậy nên làm thế nào cho phải?

Lúc tân hoàng của Tây Hạ lên ngôi, Hoàng đế Thiên triều vẫn phái sứ giả đi đưa quà mừng.

Lý Sâm, tân hoàng Tây Hạ, thật vui vẻ nhận lấy quà mừng. Cũng bày tỏ hấn vô cùng tôn sùng chính sách hữu hảo của tiên Hoàng đế huynh trưởng của mình, nhất định sẽ duy trì quan hệ tới lui hữu hảo cùng Thiên triều như cũ.

Cho người chiêu đãi nồng hậu một phen, an an ổn ổn đưa trở về.

Hoàng đế Thiên triều nghe sứ giả hồi bẩm Hoàng đế Tây hạ tôn sùng Thiên triều như thế nào, khách sáo với hấn như thế nào thì hết sức cao hứng.

Ở trước mặt sứ giả, phê bình Thái tử buồn lo vô cớ, nếu như tùy tiện tăng thêm binh ở biên cảnh, bây giờ Thiên triều và Tây Hạ còn có thể có cục diện yên bình hoà hợp như thế này sao?

Thái tử á khẩu không trả lời được.

Thái tử bí mật hỏi Tuyên Thiệu.

Nhưng Tuyên Thiệu chỉ thở dài một tiếng khó hiểu, nói: “Lại chờ xem, bây giờ không phòng bị, lúc cần phòng bị thì chỉ sẽ nỗ lực lớn hiệu quả nhỏ.”

Thái tử không hiểu, nhưng Tuyên Thiệu không có giải thích thêm, chỉ nói một câu sau này Thái tử nên ít gặp hấn, miễn cho bị Hoàng đế phát hiện, bất mãn đối với Thái tử.

Bây giờ toàn bộ lòng của Tuyên Thiệu đều nghĩ tới trong nhà.

Phụ nhân của hấn lại mang thai.

Tuyên Cảnh không cần người đỡ, đi đi nhảy nhảy đã có chút vững vàng, bây giờ thích nhất là làm chuyện ghé vào trên bụng nhỏ lên của Yên Vũ, dán lỗ tai lên. “Muội muội, gọi ca ca!”

Nó nói chuyện còn chưa quá linh hoạt, nhưng hai chữ “muội muội” nói đặc biệt rõ ràng.

Tuyên phụ nhân ngồi ở bên cạnh trêu ghẹo nó. “Sao con biết chắc chắn là muội muội, nói không chừng là đệ đệ đó?”

Tuyên Cảnh bắt mồm, bĩu môi. “Là muội muội, con nói là muội muội thì chính là muội muội! Chắc chắn là muội muội!”

Tuyên Cảnh theo lệ thường không biết lớn nhỏ ở trước mặt Tuyên phụ nhân.

Yên Vũ khiển trách nó mấy lần, nó vẫn không thay đổi. Giọng của Yên Vũ hơi nghiêm khắc một chút, Tuyên phụ nhân sẽ bắt đầu ôm Tuyên Cảnh bảo hộ ở trong lòng. “Cảnh nhi còn nhỏ, con đừng với nó như vậy làm cái gì? Lớn lên thì sẽ tốt thôi!”

Tuyên Cảnh ở trong lòng Tuyên phụ nhân làm mặt quỷ.

Yên Vũ hết sức tức giận đến không biết làm sao.

Cũng may Tuyên Cảnh biết cha mẹ sẽ không cưng chiều mình giống như ông bà. Lúc không có Tuyên phu nhân và Tuyên đại nhân ở bên cạnh, nó vẫn rất ngoan ngoãn biết lễ.

Ví dụ như, lúc này nó đang lắng nghe động tĩnh trong bụng của Yên Vũ, nghe thấy tiếng gọi của nha hoàn ở ngoài cửa: “Công tử.”

Biết là cha nó, Tuyên Thiệu, đã trở về, nó liền lập tức đứng thẳng người, lui một bước từ bên cạnh mẫu thân, rất cung kính nhìn Tuyên Thiệu vén rèm đi vào, chấp tay nói: “Phụ thân đại nhân mạnh khỏe, phụ thân mệt mỏi rồi, mau ngồi xuống, con rót nước cho người uống.”

Tuyên Thiệu sờ sờ đầu của hắn, ngồi ở bên cạnh Yên Vũ.

“Hôm nay ra sao, ăn được không? Con có làm ầm ĩ không?” Tuyên Thiệu nhận lấy chén trà Tuyên Cảnh dâng lên, gật đầu với con trai.

Yên Vũ cười khê. “Thật dễ cho Cảnh nhi nói trúng rồi, là phải cho nó thêm một muội muội. Em bé thật biết điều, không làm khó một chút nào. Không giống như lúc mang thai Cảnh nhi, vừa ói vừa ăn không vô. Em bé này từ lúc vừa mới bắt đầu đã phản ứng nhỏ, tiệp ăn cũng được, ngủ cũng ngon.”

Tuyên Cảnh ở một bên mở to hai mắt nhìn. “Mẫu thân, Cảnh nhi không ngoan?”

Tuyên Cảnh bệt bệt miệng, bộ dạng muốn khóc.

Đặng Tâm, đại nha hoàn thay thế Lục Bình, ở một bên không nhịn được cười. “Tiểu công tử dĩ nhiên là ngoan. Thiếu phu nhân nói là khi mang thai ngài, khi đó ngài còn chưa có sinh ra mà!”

Cảnh nhi nghe đến đó dẫn mở to mắt. “Vậy mẫu thân nói... muội muội ngoan, Cảnh nhi không ngoan?”

Câu quá dài nó còn chưa nói được, chỉ đại khái hiểu được ý trong lời của mẫu thân nói nó không ngoan bằng muội muội. Một bộ dáng tủi thân đến cực điểm, vừa muốn khóc lại không dám khóc.

Phụ thân nói, nam tử hán đại trượng phu chảy máu không đổ lệ.

Tuyên Cảnh ở trước mặt Tuyên Thiệu tủi thân nhưng cũng không dám khóc lên.

Tuyên Thiệu liếc nhìn nó một cái. “Đúng vậy, con khi đó đã khiến mẫu thân con khổ sở không ít.”

Yên Vũ nghe vậy, trừng Tuyên Thiệu một cái, giơ tay lên ôm Tuyên Cảnh qua. “Cảnh nhi hiểu lầm rồi, mẫu thân nói là con hoạt bát hơn muội muội, lúc ở trong bụng mẫu thân đã hoạt bát hiếu động hơn muội muội. Con trai mà, dĩ nhiên là phải sôi nổi hơn một chút.”

“Không phải là nói con không ngoan?” Tuyên Cảnh nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn ngây thơ, hỏi.

Yên Vũ lắc đầu. “Không phải.”

Tuyên Cảnh gật đầu, bộ dạng còn có chút đắm chìm trong bi thương mình thua kém hơn muội muội ở trong lòng cha mẹ, có chút không thể tự thoát ra được.

Mãi đến khi ngoài cửa vang lên một tiếng nhẹ nhàng hăng hái. “Thiếu phu nhân, con đã trở về!”

Trên mặt Tuyên Cảnh mới đột nhiên lộ ra vui vẻ, sải bước chạy về phía ngoài cửa. “Linh Nhi tỷ tỷ, tỷ đã trở về! Ta ở chỗ này!”

Tuyên Cảnh đặc biệt dính Linh Nhi, chỉ cần Linh Nhi rãnh rỗi thì nó nhất định muốn Linh Nhi mang nó đi chỗ này chỗ kia. Tính tình của Linh Nhi tốt, bây giờ cũng đã trưởng thành chút. Có lẽ là khi còn bé ở trong nhà đã trải qua bị ức hiếp, khiến cho nó dị thường hiếu chuyện, cũng hết sức chăm sóc Tuyên Cảnh.

Tuyên Cảnh làm mất món đồ chơi tìm không được, Linh Nhi chỉ dựa vào mũi là có thể giúp nó tìm trở về, còn thường xuyên có thể dẫn nó khám phá thứ tốt mới lạ. Tuyên Cảnh đối với Linh Nhi có thể nói là hết sức ỷ lại.

159. Chương 160: Phạm Biên Giới Của Ta 2

Sau khi Tuyên Cảnh đi ra ngoài liền lôi kéo Linh Nhi chơi đùa ở trong sân.

Mấy người Đẳng Tâm cũng đi theo hầu hạ tiểu công tử.

Trong phòng chính chỉ còn lại hai vợ chồng Yên Vũ và Tuyên Thiệu.

Khoé miệng mang ý cười của Tuyên Thiệu hơi thu liễm.

Yên Vũ bưng lên chén trà ở trong tay, khẽ nhấp một hớp, thờ ơ hỏi: “Bên ngoài đã xảy ra chuyện gì?”

“Lý Hữu đã chết.” Tuyên Thiệu nhìn nàng, nói.

Yên Vũ nghe vậy, đầu chân mày hơi nhíu lại với nhau. “Mục Thanh Thanh đâu? Hoàng đế bây giờ là đệ đệ của Lý Hữu?”

Tuyên Thiệu gật đầu. “Mục Thanh Thanh... nghe nói làm làm Hoàng hậu.”

Yên Vũ nghe vậy kinh ngạc chấn động. “Hoàng hậu? Tin tức có đáng tin không?”

Tuyên Thiệu thổi lá trà, nhấp một ngụm nước trà. “Hẳn là thật.”

Yên Vũ để chén trà xuống. Tiếng chén trà đụng nhau ở trong phòng yên tĩnh đặc biệt rõ ràng, giống như đụng vào trong lòng.

“Lý Hữu yêu thích Mục Thanh Thanh như vậy cũng không có phong nàng ta làm hậu. Lý Sâm mưu tính ngôi vị Hoàng đế của huynh trưởng, lại còn dám phong hậu phi của huynh trưởng làm Hoàng hậu của mình. Hẳn cũng... cũng quá...”

Yên Vũ nhất thời kinh ngạc, hồi lâu mới thán ra một tiếng: “Cả gan làm loạn đi...”

Tuyên Thiệu nâng mắt nhìn nàng một chút. “Lý Sâm cả gan làm loạn không phải là giả, nhưng hẳn không phải là một người không có đầu óc. Hẳn có thể phong Mục Thanh Thanh làm Hoàng hậu... ít nhất... có thể nói rõ một vấn đề.”

Yên Vũ ngẩng đầu. “Cái gì?”

“Ngôi vị Hoàng đế của hắn vô cùng vững chắc, không cần phải mượn thế lực họ ngoại. Có thể ngồi vững ngôi vị Hoàng đế của hắn, chứng minh lực lượng trong triều ủng hộ hắn rất lớn. Hắn đã nắm giữ lực lượng cột trụ của Tây Hạ. Chỉ có như vậy, hắn mới dám ngồi trên ngôi vị Hoàng đế thì liên tụy theo ý của mình, phong Mục Thanh Thanh làm hậu.” Giọng của Tuyên Thiệu trầm thấp, bình tĩnh nói.

Yên Vũ gật đầu, không nói gì.

Tuyên Thiệu lại mở miệng nói: “Đây đối với Thiên triều mà nói cũng không phải là một tin tốt.”

Yên Vũ nhìn hắn. “Vì sao chàng chắc chắn như thế?”

“Theo thời gian ta tiếp xúc với Lý Hữu, từng nghe thấy hắn nói qua, người đệ đệ này của hắn không có hảo cảm với Thiên triều, hơn nữa thích việc lớn hám công to, tính tình tàn nhẫn. Quân chủ tính tình như vậy, lại nắm quyền lớn, chuyện hắn muốn làm nhất sẽ là gì?”

“Mở rộng biên giới, lãnh thổ?” Yên Vũ tròn to hai mắt. “Vậy Thiên triều trọng văn khinh võ, không thể nghi ngờ gì là đối tượng tiện hạ thủ nhất.”

Tuyên Thiệu gật đầu. “Thái tử yết kiến Hoàng đế, phụ thân cũng đã liên lạc với bộ hạ cũ, tấu chương tới tấp, thỉnh cầu Hoàng đế đề phòng Tây Hạ. Nhưng...”

Yên Vũ nhìn thấy Tuyên Thiệu khẽ lắc đầu một cái, cầm lên chén trà, mời uống một hớp nước trà.

Yên Vũ thấy vẻ phiền muộn trong ánh mắt của hắn, liền khuyên lơn: “Làm hết sức mình thì theo mệnh trời đi. Nên làm, chàng đều đã làm. Còn lại, chỉ có hành sự tụy theo hoàn cảnh. Dù cho Tây Hạ thật sự muốn có hành động gì cũng không phải là chuyện sớm chiều.”

“Mẫu thân, mẫu thân, Linh Nhi thật là lợi hại, có thể thuộc lòng hàng trăm tờ phương thuốc đó!” Tuyên Cảnh lộ đầu nhỏ từ phía sau màn ở cửa, cười hì hì nói.

Xuyên qua màn được vén lên phân nửa, Yên Vũ nhìn thấy tay kia của Tuyên Cảnh day siết chặt tay nhỏ bé của Linh Nhi.

Linh Nhi vẻ mặt hơi bối rối, giấy cũng không được, không giấy thì lại sợ chủ tử nhìn thấy, cho là mình không biết lễ.

Yên Vũ khẽ gật đầu. “Tốt, Linh Nhi lợi hại như vậy, Cảnh nhi biết cái gì đây?”

Tuyên Cảnh mắt to tíu tíu quay một vòng. “Con, con muốn đi theo cha học võ công, cũng lợi hại!”

Yên Vũ gật đầu cười khê. Tuyên Cảnh đã kéo tay của Linh Nhi chạy ra.

Đối với sự ỷ lại của Tuyên Cảnh đối với Linh Nhi, Yên Vũ chỉ nhìn trong mắt. Chẳng qua con còn nhỏ, nàng cũng không để chuyện này ở trong lòng.

“Ý, nó động đây.” Yên Vũ bỗng nhiên đặt tay lên trên bụng nhô lên của mình, ngạc nhiên mừng rỡ nói với Tuyên Thiệu.

“Ta đến xem!” Tuyên Thiệu nghe vậy thì bỏ đi về toilet tắm ở trên mặt, cười đưa tay khê ghé vào trên bụng Yên Vũ. “Ta là cha, con gái ngoan, nghe được tiếng của cha không?”

Đứa bé trong bụng Yên Vũ hết sức nể mặt đạp một cước vào bụng.

Tuyên Thiệu hưng phấn như trẻ con. “Nó nghe được, nghe được! Nghe được tiếng của ta, đây là đáp lại ta đó!”

Yên Vũ nhìn phản ứng của hắn, cười không ngậm mồm vào được. Đã không phải là đứa bé đầu tiên, nhưng Tuyên Thiệu vẫn vui mừng như vậy. Đáng về hắn hưng phấn, không có đề nén giống như trước đây – lúc ấy Tuyên Cảnh, lúc lần đầu tiên thấy Tuyên Cảnh nhúc nhích ở trong bụng của nàng.

Có được người chồng như vậy, vợ còn cầu gì nữa?

Yên Vũ cười đưa tay khoác lên trên đùi Tuyên Thiệu, cảm thụ được nhiệt độ cơ thể ấm áp phía dưới quần áo của hắn, trong lòng càng kiên định.

Mặc kệ thế sự thay đổi như thế nào, mặc kệ tương lai bọn họ phải đối diện với cái gì, nàng biết bên cạnh mình vẫn có phu quân làm bạn, nàng biết sau lưng mình vẫn có người vì mình nâng lên một mảnh trời, cũng đã đủ rồi.

Cuộc sống tốt đẹp như vậy, không nên cầu xin xa vời nhiều hơn.

Dù cho cả nhà vẫn luôn phải ở trong ngôi nhà nhỏ này, dù cho Tuyên Thiệu mãi mãi cũng không trở lại làm Tuyên công tử hoành hành không kiêng dè của Hoàng thành thì có quan hệ gì chứ?

Bình bình đạm đạm mới là thật. Bình bình đạm đạm cả nhà cùng với nhau thì có gì không tốt?

Chỉ hy vọng cuộc sống có thể luôn tiếp tục như thế.

Nhưng sợ là ông trời không có nghe được tiếng lòng của Yên Vũ.

Khi đứa con thứ hai của Yên Vũ và Tuyên ra đời.

Biên cương đột nhiên truyền đến tin tức xấu.

Hoàng đế Tây Hạ phái binh tấn công biên giới Thiên triều, tiến quân thần tốc, với thế sét đánh không kịp bưng tai đã dẹp xong hai toà thành trì của Thiên triều.

Ban đầu, lúc Hoàng đế nghe thấy tin thì vừa đang tùy tiện trút đàn dược vừa đang sủng hạnh mỹ nhân mà Cao Khôn mới hiến cho ông ta,

“Thanh Thanh, Thanh Thanh...” Trong miệng Hoàng đế nỉ non mơ hồ.

Ngay sau đó một tiếng gầm nhẹ, mềm nhũn nằm ở trong lòng mỹ nhân.

“Hoàng... Hoàng thượng...” Thái giám và thị vệ đến báo tin ở ngoài cửa đều lập tức đầu mồ hôi lạnh.

“Chuyện gì? Lập lại lần nữa?” Giọng không kiên nhẫn của Hoàng đế truyền ra từ bên trong cửa.

“Hồi bẩm thánh thượng, Tây Hạ đột nhiên xuất binh, đã công chiếm hai toà thành trì... Xin hoàng thượng phái binh đánh lại Tây Hạ...”

“Cái gì?” Một tiếng gầm nghi ngờ truyền ra từ bên trong phòng.

Thái giám giữ ở ngoài cửa không dám lên tiếng, thị vệ kia cũng vẻ mặt lo lắng. “Xin hoàng thượng khẩn cấp hạ quyết sách!”

Trong cửa truyền đến tiếng sột soạt.

Tiếp theo là một giọng nói êm ái nũng nịu không xương: “Hoàng thượng... đừng đi mà...”

Thái giám nhìn thấy nắm tay của thị vệ quý trên đất đã hoàn toàn trắng bệch, trong lòng càng sốt ruột.

Chỉ nghe thấy Hoàng đế dường như đang hôn trên mặt của mỹ nhân kia một cái, nói: “Trẫm đi một lát sẽ trở lại, mỹ nhân ở chỗ này chờ trẫm!”

Sau đó mới nghe thấy cửa phòng được mở ra.

Hoàng đế một thân hoàng bào xuất hiện ở cửa.

“Tây Hạ đánh Thiên triều? Đầu năm chẳng phải Tây Hạ còn phái người tiến cống tiền tuế sao?” Hoàng đế nhìn thị vệ kia, hỏi.

“Dạ, bây giờ Hoàng đế Tây Hạ lật lọng, đã huỷ minh ước lúc trước.” Thị vệ kia nói, có vẻ hơi nghiêng răng nghiêng lợi.

Nhưng chẳng biết hấn nghiêng răng nghiêng lợi đối với Tây Hạ bội ước, hay là đối với đương kim thánh thượng miệt mài vô độ, phản ứng chậm chạp mà lòng có oán giận.

“Vì sao đã đánh chiếm hai toà thành trì rồi, tin tức này mới báo lên? Đúng là tướng sĩ đóng ở biên cương đã thất trách?” Hoàng đế hắng giọng một cái, rất có uy nghiêm hỏi ngược lại một câu.

Thị vệ kia hơi nâng đầu lên. “Bẩm thánh thượng, tướng sĩ biên cương không có chuẩn bị, không biết Tây Hạ lại đột nhiên có hành động này. Hơn nữa, Tây Hạ binh lực hùng mạnh, ra quân nhanh chóng mãnh liệt, chiến báo này đã là 800 dặm khẩn cấp đưa tới.”

“800 dặm khẩn cấp còn chậm chạp như vậy? Trẫm thấy bọn chúng cũng...”

“Hoàng thượng, xin hoàng thượng xuất binh chống Tây Hạ!” Thị vệ kia lại thúc giục, tựa như không thể nhịn được nữa.

Vẻ mặt Hoàng đế hơi lạnh lùng liếc nhìn thị vệ kia. “Khá cho một thị vệ không biết tôn ti, người đang thúc giục trẫm sao?”

“Ty chức không dám...” Thị vệ kia trầm giọng nói.

“Ngự tiền thất nghi, kéo ra ngoài chém!” Hoàng đế nâng tay chỉ thị vệ kia, nói.

Thái giám xung quanh một số còn đang sững sờ, một số đã quỳ xuống xin tha cho thị vệ kia.

“Hoàng thượng bớt giận...”

“Các người phản rồi! Hoàng thượng nói không có nghe sao? Các người muốn kháng chỉ? Còn không kéo thị vệ không có mắt này ra ngoài chém!” Cao Khôn chẳng biết từ đâu xông ra, vừa lớn tiếng quát thái giám xin tha, vừa khom người tiến lên khễ vồ về lưng của Hoàng đế.

“Hoàng thượng, xin người bớt giận. Cẩn gì nổi giận với một nô tài? An nguy của thân thể mới là quan trọng!” Cao Khôn dịu dàng khuyên nhủ. “Hơn nữa, tướng sĩ biên cương luôn thích cường điệu, không phải vì muốn nhiều quân lương, đứng giữa kiếm lợi túi tiền cá nhân sao? Nếu là Tây Hạ khởi binh cũng không đến mức đi đến cảnh giới này nhanh như vậy. Hoàng thượng, người đừng lo lắng, đừng để sự lo lắng vớ vẩn của bọn họ ở trong lòng!”

Cao Khôn khê khuyên.

Thị vệ kia đã bị thái giám kéo ra ngoài.

Nghe thấy Cao Khôn nói như vậy, thị vệ kia giận đến mắt đều trở nên đỏ.

Hắt thái giám ở bên cạnh ra, rút đao muốn bổ về phía Cao Khôn. “Tên hoạn quan này, mê hoặc thánh tâm! Giang sơn tốt đẹp của Thiên triều làm sao có thể chôn vùi ở trên tay tên hoạn quan người!”

Nhưng hắn còn chưa có tới gần Cao Khôn, đã bị thái giám ở bên cạnh ngăn lại.

Cao Khôn phi thân lên, trong miệng vừa hô: “Bảo vệ Hoàng thượng!”

Vừa nhấc chân đạp về phía ngực của thị vệ kia, đoạt lấy đao trong tay thị vệ, trở tay đâm đao kia vào ngực thị vệ.

Máu nóng đỏ tươi phun tung toé bốn phía.

Hoàng đế cau mày lui một bước, mặt lạnh lùng nói: “Không biết tốt xấu!”

Cao Khôn buông đao trong tay ra, cách ném qua một bên, xoay người quỳ xuống nói với Hoàng đế: “Nô tài hộ giá thất bại, khiến cho Hoàng thượng bị sợ hãi!”

Hoàng đế vẻ mặt ôn hoà nhìn Cao Khôn nói: “Người đứng lên đi, người hộ giá có công, trầm từ trước đến nay thưởng phạt phân minh, thưởng!”

Nói xong liền nhìn thi thể của thị vệ kia bị bọn thái giám kéo đi. Một vết máu bị kéo dài trên mặt đất bằng đá cẩm thạch trắng.

Hoàng đế nhíu mày không vui.

Thái giám ở một bên khiếp sợ nhìn Cao Khôn một chút, lại nhìn Hoàng đế một chút, nhỏ giọng nói: “Hồi bẩm thánh thượng, các vị đại thần đã chờ Hoàng thượng ở Ngự thư phòng...”

Cao Khôn liếc nhìn tiểu thái giám kia một cái.

Tiểu thái giám sợ đến thiếu chút nữa đứng không vững.

Cao Khôn mỉm cười, khom người nói: “Nô tài hầu hạ Hoàng thượng đi nhé?”

Hoàng thượng nghe vậy, gật đầu, vung tay đi về phía Ngự thư phòng.

Một đám cung nhân nhìn vết máu thật dài trên mặt đất bằng đá cẩm thạch trắng, trong lòng đều vô cùng sợ hãi.

Trong ngự thư phòng, Thái tử dẫn đầu, Nhị hoàng tử theo sát phía sau, một đám đại thần quỳ đầy đất ở phía sau hai vị hoàng tử.

Hoàng đế vào Ngự thư phòng, chỉ cảm thấy bầu không khí trong ngự thư phòng nặng nề khác thường.

“Các vị đại thần tại sao đều vẻ mặt đưa đám vậy?” Hoàng đế còn chưa mở miệng, Cao Khôn đã mở miệng trước. “Chẳng lẽ là chuyện Tây Hạ đã hù dọa các vị đại thần? Đại thần của Thiên triều chúng ta khi nào lá gan nhỏ như vậy?”

Các vị đại thần trong lòng không vui.

Lại thấy trên mặt Hoàng đế chẳng những không hề không vui, trái lại còn có chút tán thưởng nhìn Cao Khôn.

Thái tử nhíu mày, dẫn đầu nói: “Phụ hoàng, Tây Hạ huỷ bỏ minh ước, xâm chiếm thành trì của Thiên triều ta, tuyệt đối không thể nhân nhượng, nhất định phải trục xuất Tây Hạ ra khỏi phạm vi biên giới Thiên triều!”

“Đúng vậy Hoàng thượng, Tây Hạ thế tới ào ạt, không thể khinh địch...”

Một đám đại thần cũng phụ họa theo.

Cao Khôn hắng giọng một cái, có một số đại thần ngừng nói hợp thời.

Nhị hoàng tử liếc nhìn Cao Khôn, bỗng nhiên dập đầu nói với Hoàng đế: “Đầu năm Tây Hạ còn tiến cống tiền tuế, thái độ vô cùng hữu hảo, cũng bày tỏ cùng Thiên triều vĩnh viễn là bạn tốt. Bây giờ bỗng nhiên xuất binh, ngược lại rất kỳ quái... Có phải là... Có phải là quà đáp lễ của chúng ta khiến cho bọn họ cảm thấy Thiên triều không có thành ý? Cho nên mới...”

Lời này của Nhị hoàng tử khiến cho một đám đại thần trợn mắt nhìn nhau.

Nhưng một số đại thần đã ngừng miệng trước lại phụ họa vào lúc này.

Hoàng đế gơ tay lên, làm cho bọn họ yên tĩnh lại. “Quà đáp lễ năm nay là ai chuẩn bị?”

Một đám đại thần ngơ ngác nhìn ta ta nhìn ngươi, đều không nói.

Thái tử nhíu mày. “Hồi bẩm phụ hoàng, là nhi thần...”

“Thái tử ca, ngươi khinh suất!” Nhị hoàng tử ở bên cạnh nói.

Thái tử quay đầu lườm hắt một cái. “Phụ hoàng, nhi thần dựa theo lệ cũ của năm ngoái mà chuẩn bị, cũng không phải không thích hợp. Tây Hạ vốn có dã tâm, có liên quan gì với quà đáp lễ? Nếu phụ hoàng nhân nhượng, sẽ chỉ khiến Tây Hạ lòng tham không đáy ngày càng táo tợn hơn!”

“Thái tử ca, ngươi còn nói không phải là nguyên nhân quà đáp lễ. Ta hỏi ngươi, năm ngoái Hoàng đế Tây Hạ là ai? Bây giờ Hoàng đế Tây Hạ là ai? Ngươi dựa theo quà đáp lễ năm ngoái trả về cho Hoàng đế Tây Hạ bây giờ, chẳng phải là hấn miễn cưỡng sao?” Nhị hoàng tử cất giọng nói.

“Nếu Hoàng đế Tây Hạ có ý thân thiện hữu hảo với Thiên triều thì sẽ không bởi vì một chút chuyện nhỏ quà đáp lễ này mà gây chiến. Bây giờ Tây Hạ đã đánh chiếm hai toà thành trì của Thiên triều ta, ngươi không nghĩ xem phải làm sao trục xuất Tây Hạ ra khỏi biên giới Thiên triều, mà còn kéo đến chuyện quà đáp lễ hồi đầu năm, kết luận nguyên nhân chiến loạn lên trên quà đáp lễ, rốt cuộc là có ý gì? Chẳng lẽ sợ kháng chiến cùng Tây Hạ, sợ hãi rụt rè, làm mất đi oai phong của Thiên triều sao?” Thái tử từ ngữ nghiêm nghị phản bác lại.

“Được rồi, đừng có tranh chấp, các ngươi nói đều có lý.” Hoàng đế mở miệng. “Bây giờ trước tiên phải sứ giả đi, hỏi Tây Hạ vì sao hủy bỏ minh ước, có điều kiện gì mới chịu rút khỏi biên giới Thiên triều...”

“Phụ hoàng!” Thái tử vừa nghe thấy, mặt hoàn toàn đỏ lên vì tức. Người ta đã đánh tới cửa nhà, còn có thể muối mặt đi hỏi những điều này?

“Phụ hoàng, làm như vậy sợ là không ổn đâu?” Nhị hoàng tử bỗng nhiên đổi ý. “Mặc cho Tây Hạ vì lý do gì, đều là địch với Thiên triều, khó mà che giấu bản tính tham lam. Nếu lúc này phụ hoàng phải ra sứ giả, chỉ sợ là Tây Hạ sẽ đòi hỏi nhiều. Đến lúc đó ta lại phải binh, chẳng phải càng để lỡ nhiều thời gian, khiến cho dân chúng ở biên giới của chúng ta bị khổ?”

Thái tử hoài nghi liếc nhìn Nhị hoàng tử.

Nhị hoàng tử nhìn về phía Cao Khôn một cái, thấy Cao Khôn ra hiệu cho hấn, hắng giọng một cái, nói tiếp: “Cho nên, nhi thần thỉnh cầu phụ hoàng xuất binh chống lại Tây Hạ.”

Thái tử không biết vì sao Nhị hoàng tử lại bỗng nhiên đổi ý, nhưng nghe thấy hấn nói giống với ý của mình, nên không phản bác.

Hoàng đế trầm ngâm một hồi, lại hỏi ý kiến của đại thần bên dưới.

Có hơn phân nửa đại thần chủ trương xuất binh đánh lại Tây Hạ.

Nhưng đám đại thần lại tranh cãi phải ai xuất chiến. Hoàng đế nghe, vẻ mặt không kiên nhẫn.

Nhị hoàng tử lại vào lúc này đứng dậy nói: “Phụ hoàng, nhi thần nghĩ là có một người lập tức là lựa chọn thích hợp nhất.”

Đám đại thần tranh cãi đều tĩnh lặng lại.

Hoàng đế nhìn về phía Nhị hoàng tử. “Là ai?”

Nhị hoàng tử lại chuyển tầm mắt về phía Thái tử, cười nói: “Dĩ nhiên là Thái tử ca! Không nói đến chuyện qua đáp lễ không thích hợp, Thái tử ca khó mà trốn tránh tội, chỉ bằng vào nhiệt huyết Thái tử ca muốn tiêu diệt Tây hạ, Thái tử ca cũng là người chọn lựa thích hợp nhất. Tuy rằng Thái tử ca không có kinh nghiệm lãnh binh tác chiến, nhưng Thái tử cả làm chủ soái nhất định có thể cổ vũ sĩ khí thật to. Phụ hoàng lại an bài một phó soái có kinh nghiệm phong phú cho Thái tử ca, càng như hổ thêm cánh, nhất định có thể thuận lợi đuổi Tây Hạ trở về!”

Thái tử trợn mắt nhìn Nhị hoàng tử.

Thì ra hắn ở chỗ này chờ mình.

160. Chương 161: Quân Thần Hiềm Khích

Hoàng đế nhìn Thái tử, nhất thời lại do dự.

Thái tử chưa từng lập đại công, hơn nữa làm người cũng thật là bình thường.

Nếu có thể dựa vào xua đuổi Tây Hạ, lập được công lao, cũng có ích đối với sau này đăng cơ ngôi vững ngôi vị Hoàng đế.

Nhưng đánh trả Tây Hạ dù sao cũng không phải là chuyện đùa. Mặc dù làm chủ soái, không cần thân ra tiền tuyến, nhưng dù sao không thể so với ở Lâm An thái bình, ngộ nhờ...

Hoàng đế khẽ lắc đầu một cái. “Không thích hợp.”

Thái tử sâu sắc thở phào nhẹ nhõm.

Trong lòng Nhị hoàng tử khó nén thất vọng.

“Hoàng thượng, đây cũng là một cơ hội rèn luyện khó có được. Quốc lực của Tây Hạ yếu, lần này có thể cấp tốc chiếm hai toà thành trì, bất quá chỉ là thừa dịp Thiên triều ta không có chuẩn bị. Nếu đại quân của ta đến, bọn chúng nhất định sẽ không đánh mà chạy. Hoàng thượng không cần lo lắng như vậy.” Cao Khôn ở bên cạnh khẽ khuyên nhủ.

“Người cũng nghĩ như vậy?” Hoàng đế nghe thế, hơi nhướng mày lên.

Cao Khôn vẻ mặt nghiêm túc nói. “Dạ!”

Thái tử cảm thấy ánh mắt của Hoàng đế rơi trên người hắn đặc biệt chói mắt.

Quay mặt qua chỗ khác, môi hơi mím.

Nhị hoàng tử ở bên cạnh giống như lửa cháy đổ thêm dầu, bật cười một tiếng. “Thái tử ca mới vừa nói hùng hổ, oai phong như vậy. Thì ra lúc thật sự cần ngài, ngài lại sợ à? Tình cảm uy vũ khí phách vừa rồi đều là giả vờ?”

Thái tử giận vỗ bàn trà ở bên cạnh. “Ai giả bộ? Đi thì đi! Ta tuyệt không phải đồ tham sống sợ chết!”

Thấy trên mặt Nhị hoàng tử lộ ra ý cười, Thái tử liền biết mình đã trúng kế.

Cũng may lúc này Hoàng đế chưa tỏ thái độ, chỉ kêu chúng thần tiến cử nhân tuyển thích hợp ở trong lòng mình.

Dĩ nhiên lại có người đề cử Thái tử.

Nhưng Hoàng đế cũng không có tỏ thái độ.

Cao Khôn tính toán ở trong lòng một phen, ánh mắt rơi trên người Thái tử đặc biệt lộ ra vẻ lạnh lẽo.

Hoàng đế cũng không ra quyết định lúc đó, kêu các vị đại thần trở về suy nghĩ một phen, sáng sớm hôm sau mang theo tấu chương đến, trên tấu chương không cần viết gì khác, chỉ cần viết lên người tiến cử là được

Hoàng đế ra lệnh xong, liền bảo mọi người rút lui.

Thái tử trở lại Đông cung, tâm thần không yên.

Hắn biết ở Ngự thư phòng mình đã nói lời quá xung động trước mặt Hoàng đế.

Nếu không có Nhị hoàng tử cố ý khích hấn, hắn cũng sẽ không nói ra lời đó. Phụ hoàng sẽ không thật sự kêu hắn mang binh đi đánh lại Tây Hạ chứ? Mặc dù hắn xem qua binh thư không ít, nhưng kinh nghiệm thực chiến thì không có chút nào!

Khi Tuyên Thiệu biết được chuyện này thì cũng đã chạng vạng, lúc này liền bí mật gặp Thái tử.

“Thái tử ngàn vạn không thể rời khỏi Lâm An!” Tuyên Thiệu nói.

Thái tử gật đầu. “Thái phó, ta biết ta đã xung động, nhưng tâm tư của phụ hoàng... Ngộ nhỡ... Ta cũng không thể kháng chỉ!”

Tuy rằng phong hào Thái phó của Tuyên Thiệu đã không còn từ lâu, nhưng Thái tử lúc bí mật gặp hắn vẫn một câu một câu Thái phó, bất kể Tuyên Thiệu cải chính như thế nào, hắn nhất định không thay đổi.

Thời gian dài, Tuyên Thiệu cũng mặc kệ.

“Nhị hoàng tử và Cao Khôn đã có cấu kết. Thân thể Hoàng thượng ngày càng lụn bại. Nếu Thái tử lại lúc này rời khỏi Lâm An, chỉ sợ muốn trở về sẽ khó khăn!” Tuyên Thiệu lạnh giọng nói.

Thái tử sững sờ. Mặc dù hắn biết mình rời khỏi Lâm An là không ổn, nhưng không biết đã đến tình trạng như thế này. “Thật sự sẽ đến mức như vậy?”

“Mọi việc phải được dự tính xấu nhất.” Tuyên Thiệu khẽ gật đầu. “Cho nên, Thái tử tuyệt đối không thể rời khỏi Lâm An. Hơn nữa, quân đội Tây Hạ cũng không có không chịu nổi một kích, có thể cấp tốc đánh chiếm hai toà thành trì như vậy, có lẽ Tây Hạ đã chuẩn bị rất đầy đủ.”

“Bây giờ nên làm sao để thay đổi ý của phụ hoàng?” Trên trán của Thái tử hơi đổ mồ hôi.

Tuyên Thiệu không nhắc nhở, Thái tử ngược lại không hề nghĩ rằng, nếu Nhị đệ thừa dịp hắn không ở Lâm An, làm ra những gì đối với phụ hoàng, lại cách ly hắn ở ngoài Lâm An... Chỉ sợ là...

“Hoàng thượng chắc cũng không có quyết định để Thái tử dẫn binh đi, bằng không sẽ không kêu chúng thần tiến cử.” Tuyên Thiệu rũ mắt suy nghĩ một chút, bỗng nhiên ngẩng đầu lên nói. “Thái tử yên tâm!”

Dứt lời, hắn xoay người muốn đi.

“Thái phó đi đâu vậy?” Thái tử đưa tay kéo vạt áo hắn. “Thái phó, ước chừng là có dự định?”

“Vâng, Thái tử cứ việc yên tâm, ngài nhất định sẽ không rời khỏi Lâm An!”

Không để cho Thái tử hỏi nữa, Tuyên Thiệu liền vội vã rời đi.

Lúc hắn về đến nhà.

Phụ thân Tuyên Văn Bình quả nhiên đi vắng.

Bây giờ Yên Vũ sắp sinh, nên Tuyên Cảnh ở bên cạnh phụ thân, mẫu thân, do mẫu thân chăm sóc.

Phụ thân vì Tuyên Cảnh nên thời gian ở nhà rất nhiều, giống như lúc này đều sẽ ở trong phủ.

Nhưng hôm nay vắng nhà.

Tuyên Thiệu ngẩng đầu ngắm hoàng hôn đã hơi buông xuống trên bầu trời, khẽ thở dài một tiếng.

Có một số việc cho dù biết rõ là nguy hiểm cũng không thể thay đổi cái gì, cũng không thể đi ngăn cản.

Lúc Tuyên Thiệu trở lại trong viện của mình, Yên Vũ đang nhìn bọn tiểu nha hoàn dọn cơm, chờ hắn về.

Thấy hắn vào cửa, nàng gần như liếc mắt liền phát hiện cảm xúc chìm liếm dưới con ngươi đen nhánh của hắn.

Nhưng nàng thông minh không hỏi cái gì cả, chỉ cười bình thường giống như không có việc gì. Hai vợ chồng cùng nhau dùng bữa tối, cùng nhau nằm ở trên giường.

Hai người vẫn im lặng, không ai nói thêm gì.

Mãi đến khi Tuyên Thiệu cho rằng Yên Vũ đã ngủ thì than nhẹ một tiếng.

Người bên cạnh bỗng nhiên trở mình, nghiêng mặt nhìn hần. “Có tâm sự à?”

“Còn chưa ngủ?” Tuyên Thiệu đưa tay ôm nàng qua, để cho nàng gối lên trên cánh tay của mình.

“Thiếp lỡ mờ cảm thấy như có chuyện gì không tầm thường sắp xảy ra, cho nên ngủ không được.” Yên Vũ khẽ nói.

Nhưng Tuyên Thiệu nâng mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, hồi lâu chỉ nói một tiếng. “Phụ thân, sợ là còn chưa về.”

Yên Vũ nghe vậy, phóng ra thính lực của mình, đi thám thính, gật đầu. “Đúng là chưa về, việc này có liên quan với phụ thân?”

Tuyên Thiệu cúi đầu, hôn xuống trên trán của nàng. “Ngủ đi, ngày mai tự sẽ có kết luận.”

Hần không nói nữa, nàng đương nhiên sẽ không truy hỏi tiếp.

Ngày sinh của Yên Vũ là mấy ngày này.

Phòng sinh đã được chuẩn bị tốt. Bà đỡ để cho Tuyên Cảnh lúc trước cũng được mời đến từ thôn trang, bây giờ đang ở trong phủ chờ bất cứ lúc nào.

Lúc Yên Vũ được đỡ vào phòng sinh.

Thánh chỉ đến Tuyên gia.

Thánh thượng phái Tuyên Văn Bình mang mười vạn binh đến biên giới Tây bắc, chống lại Tây Hạ. Khởi hành ngay hôm nay.

Mọi người của Tuyên gia, ngoại trừ Yên Vũ đang trong phòng sinh, cùng quỳ tiếp chỉ.

Tuyên Văn Bình từ một người nhàn rỗi ở nhà, nhảy một cái trở thành tướng quân dẫn đầu mười vạn binh.

Theo đạo thánh chỉ này, tất cả mọi người đều suy đoán là Tuyên gia sắp phục hồi. Nhưng trên thánh chỉ lại không có nửa chữ nhắc đến Tuyên Thiệu, càng không có ý thăng chức cho hần.

Tuyên Văn Bình tiến thái giám tuyên chỉ. Thật ra hành trang ông ta đã chuẩn bị xong, lúc này ngược lại không vội đi.

Bên ngoài Tuyên gia, có thị vệ chờ Tuyên Văn Bình đi quân doanh Âm Sơn chinh binh, cho rằng Tuyên Văn Bình đang chuẩn bị ít hành trang, nên cũng không tiện thúc giục.

Chỉ có người của Tuyên gia biết, Tuyên Văn Bình là đang chờ tin tức con dâu mình sinh sản suông sẽ.

“Phủ y xem rồi, là bé gái. Bọn Lưu ma ma đều ở đây, chắc chắn sẽ bình an vô sự, chờ ông trở về lại thêm một cháu gái hoạt bát đáng yêu. Yên tâm đi!” Tuyên phu nhân vừa len lén lau nước mắt vừa tận lực nói với giọng nói nhẹ nhàng phấn khởi.

Tuyên Văn Bình vỗ vỗ tay của vợ. “Ta biết, nàng chăm sóc tốt cả nhà, chờ ta chiến thắng trở về.”

Sinh con là chuyện không thể gấp gáp, mặc dù Yên Vũ cũng rất muốn sinh con ra nhanh lên một chút, nhưng em bé không chịu nhanh, nàng có cách gì?

Tuyên Văn Bình quả thật không thể tiếp tục trì hoãn, bây giờ ông lãng phí thời gian ở Lâm An, đều là tướng sĩ ở biên cương dùng tính mệnh chống đỡ.

Không thể chờ đợi được tin tức sinh ra của cháu gái, ông đã vội vã rời phủ, rời Lâm An.

Tuyên Thiệu đưa mắt nhìn bóng dáng phụ thân ngồi trên lưng ngựa rời đi, đứng một lúc lâu ở bên ngoài phủ.

Mỗi một người đàn ông nhiệt huyết trong lòng chỉ sợ đều có ý tưởng to lớn sẵn lòng đền đáp quốc gia, trừ hại cho dân, bình định chiến loạn. Chỉ là có phải mỗi người đều có cơ hội thực hiện lý tưởng của mình hay không.

Cho dù hần có thể bỏ được vợ yêu và con thơ cùng với đứa con sắp ra đời, chỉ sợ là Hoàng đế cũng lo lắng hai cha con bọn họ cùng rời kinh.

Tuyên Thiệu chẳng biết mình đứng bên ngoài phủ bao lâu, mãi đến sau lưng truyền tới tiếng gọi của người làm, hần mới hoàn hồn.

“Công tử, công tử! Thiếu phu nhân sinh rồi! Sinh rồi!” Giọng người làm gào to, khiến cho Tuyên Thiệu không khỏi cất bước lao về phía nội viện.

“Sinh ra một vị tiểu thư trước, bà mụ nói, còn có một vị...”

Tuyên Thiệu vừa nghe lời này, cả kinh suýt nữa bước chân không vững, tung khinh công một mạch chạy tới nội viện.

Tuyên phu nhân đang đứng bên ngoài phòng sinh, xoa xoa tay, hốt hoảng đi tới đi lui.

Nhìn thấy Tuyên Thiệu tới liền tóm lấy Tuyên Thiệu.

“Bà đỡ nói còn có một đứa nữa! Còn có một đứa nữa! Yên Vũ đã mệt đến hôn mê!” Giọng của Tuyên phu nhân vô cùng khẩn thiết.

Lòng bàn tay của Tuyên Thiệu đều nhầy nhụa mồ hôi. “Con đi xem.”

Nói xong liền xông về phía phòng sinh.

Tuyên phu nhân cả kinh, không kịp ngăn lại, chỉ thấy Tuyên Thiệu đã đẩy cửa ra, bóng dáng liền đi vào bên trong phòng sinh.

“Yên Vũ...” Trong giọng của Tuyên Thiệu mang khẩn trương run rẩy chưa bao giờ có.

Trong phòng sinh ập vào mặt là một luồng mùi máu tanh cùng từng tiếng em bé khóc nỉ non.

Có lẽ là Yên Vũ vừa được bà đỡ cứu tỉnh, nghe được tiếng của Tuyên Thiệu, hết sức yếu ớt ừ một tiếng, nghiêng mặt nhìn ra phía bên ngoài.

Tuyên Thiệu đang đứng ở chỗ bình phong, vẻ mặt kinh hoảng.

“Không sao...” Yên Vũ lại còn cười an ủi hần.

Vừa nghe hai chữ “Không sao” hữu khí vô lực này, nước mắt Tuyên Thiệu suýt nữa rơi xuống. Vì sao phụ nữ phải chịu đau đớn sống chết như vậy? Phải chịu tội như vậy?

Lúc sinh Cảnh nhi, khi hần thấy nàng là đã thu dọn sạch sẽ, mặc dù tái nhợt suy yếu nhưng cũng không tiêu tụy đến thảm hại giống như bây giờ.

Trên khuôn mặt đẹp đều là mồ hôi, không một chút huyết sắc nào.

“Thiếu phu nhân, người tỉnh rồi, uống chén canh sâm này, còn phải cố sức. Còn có một em bé nữa!” Bà đỡ đứng ở bên chân Yên Vũ, nói.

Lúc này trong phòng sinh, người chăm sóc cho em bé thì chăm sóc em bé, chăm sóc Yên Vũ thì chăm sóc Yên Vũ. Không ai lo lắng Tuyên Thiệu một đại nam nhân làm sao lại xông vào.

“Yên Vũ, vì phu coi chừng nàng, đừng sợ, vì con, nhất định phải kiên trì lên!” Tuyên Thiệu bỗng nhiên quẹo qua bình phong, đi tới bên người Yên Vũ, kéo qua tay của Yên Vũ từ trong tay Lưu ma ma.

Yên Vũ chỉ cảm thấy một luồng ấm áp từ lòng bàn tay của Tuyên Thiệu chậm rãi được độ vào thân thể của mình.

Ấp áp, tựa như khiến cho toàn thân đau đến căng lên đều linh hoạt lại lần nữa.

Nàng gật đầu, bà tử ở một bên cầm khăn tay lau mồ hôi trên mặt nàng, cũng dứt nàng uống xong chén canh sâm đã chuẩn bị, để trong miệng nàng ngậm một miếng sâm.

“Tốt, hít vào, thở ra, dùng sức...” Bà đỡ đứng ở mũi chân nàng, lớn tiếng nói.

Không biết có phải vì Tuyên Thiệu độ nội lực vào trong cơ thể của nàng có tác dụng hay không, Yên Vũ cảm giác được lúc này toàn thân mình đều tràn đầy sức lực.

Theo phân phó của bà đỡ, bảo nàng dùng sức như thế nào thì dùng sức như thế đó.

Không biết qua bao lâu, nàng chỉ cảm thấy trên người nhẹ bồng.

Theo một tiếng tát “chát...” vang lên, tiếng khóc trẻ sơ sinh lạnh lẽo truyền tới.

Yên Vũ lần nữa mệt đến cực điểm, trong lúc chậm rãi nhắm mắt lại.

Loáng thoáng nghe được tiếng nổi giận của Tuyên Thiệu. “Tại sao ngươi phải đánh em bé?!”

Đánh em bé? Ai đánh em bé?

Yên Vũ không kịp ngẫm nghĩ nữa, lại lâm vào mê man.

Lúc tỉnh lại, quần áo ướt đầm đề máu ở trên người đã được thay.

Nàng đang nằm trên giường mềm mại khô ráo, bên cạnh là Tuyên Thiệu với vành mắt hơi ửng đỏ, cách đó không xa là Tuyên phu nhân và Tuyên Cảnh đang ghé vào bên trên giường nhỏ.

Nàng nghe được Tuyên Cảnh thấp giọng hỏi Tuyên phu nhân: “Tổ mẫu, tại sao đệ đệ và muội muội lại cùng đi ra từ trong bụng của mẫu thân? Mà con là một mình đi ra?”

“Nàng đã tỉnh?” Tuyên Thiệu thấy nàng mở mắt liền khàn tiếng hỏi.

Yên Vũ gật đầu, nhìn về phía giường nhỏ. “Con vẫn khỏe chứ?”

“Một trai một gái, con khỏe, nàng cảm thấy thế nào? Có khó chịu ở đâu hay không?” Tuyên Thiệu khản trương hỏi.

Ánh mắt của hắn còn khản trương hơn so với lúc nàng sinh Tuyên Cảnh.

Yên Vũ lắc đầu. “Thiếp không sao, may là có chàng ở bên cạnh. Lúc sau nếu không phải chàng giúp thiếp, thiếp cũng không thể thuận lợi sinh con ra như vậy.”

Nàng nói, chỉ thấy Tuyên Thiệu hơi quay mặt đi. Khi hắn quay lại thì là vẻ mặt trịnh trọng. “Chúng ta đã có Cảnh nhi cùng hai đứa con hôm nay, sau này... sau này, ta không bao giờ để nàng sinh con nữa!”

Yên Vũ sững sờ. “Vì sao ạ?”

Mắt Tuyên Thiệu đỏ lên. “Ta không muốn... Không ngờ lại khiến cho nàng chịu khổ!”

Yên Vũ nghe vậy nhịn không được cười khẽ.

Tuyên phu nhân quay mặt lại nhìn bọn họ.

Tuyên Cảnh cũng đặt ngón trỏ ở ngoài miệng. “Xuyt... đừng làm ồn đệ đệ, muội muội!”

Yên Vũ giơ tay lên cầm lấy tay của Tuyên Thiệu, khẽ nói: “Không khổ, thật sự, có thể sinh con cho chàng, thiếp rất vui, rất vui...”

Tuyên Thiệu bình tĩnh nhìn nàng, nhất thời cảm thấy nàng vĩ đại như vậy, một khuôn mặt tái nhợt thiếu sinh khí như vậy nhưng còn đẹp hơn vài phần so với ngày thường.

Bất chấp mẫu thân và con trai ở ngay bên cạnh, liền cúi đầu hôn lên trên trán mượt mà của nàng.

Yên Vũ đẩy hắn một cái. “Thiếp nghe thấy chàng nói ‘Đánh em bé’, ai đánh em bé?”

Chỉ thấy Tuyên Thiệu đỏ mặt một trận, ấp úng nói: “Không có gì, có lẽ là nàng nghe lầm rồi!”

Yên Vũ nhún mày. “Thính lực của thiếp cũng sẽ nghe lầm sao?”

Tuyên Thiệu lúng túng một hồi, mới lên tiếng: “Là bà đỡ vô mông của em bé, vì để cho em bé khóc lên. Ta, ta không biết là phải như vậy...”

Yên Vũ cười gật đầu.

Nha hoàn đang bưng canh ích mẫu đã nấu xong đi tới. Tuyên Thiệu dứt nàng ăn canh, rồi để nàng nằm xuống nghỉ ngơi.

Lúc Yên Vũ tỉnh lại lần nữa mới đứng dậy đi xem hai đứa con.

Hai con còn đang ngủ. Tỷ tỷ rõ ràng mập hơn đệ đệ một chút, cũng trắng hơn chút.

Đệ đệ lại có chút ốm yếu.

Hai đứa bé cũng không chắc nịch như Tuyên Cảnh vừa mới sinh ra hồi đó.

Vì lúc đầu chỉ chuẩn bị một bà vú, sau đó lại sinh đến hai đứa bé.

Lúc này Tuyên phu nhân liền sai người nhận thêm bà vú đã được chọn đến lúc trước.

Hai bà vú lần này Yên Vũ đều hết sức hài lòng. Hai bà vú từ hai thôn trang, trước đây cũng không có quen biết, chẳng biết sau này hai bà vú có thể chung đụng được hay không.

Những việc này cứ để sau này lại lưu ý.

Có kinh nghiệm chăm sóc Tuyên Cảnh, Yên Vũ làm mẹ lần nữa cuối cùng cũng thành thạo chút.

Nhưng lần này hai đứa bé lại có đái ngộ khác với Tuyên Cảnh hồi đó. Tắm ba ngày của hai đứa bé, Tuyên gia vẫn không có làm lớn gì, nhưng có không ít quan viên phái người làm đến đây tặng quà mừng. Cũng tỏ ý là tiệc đầy tháng nhất định sẽ tới tham gia.

Tuy rằng Tuyên Thiệu vẫn là tiểu lại không có cấp bậc, phẩm trật gì ở trong nha môn, nhưng Hoàng đế lại bắt đầu dùng Tuyên Văn Bình lần nữa, uỷ thác trọng trách, khiến cho các đại thần khúu giác nhạy bén đánh hơi được hướng gió khác.

Dĩ nhiên lập tức hành động.

Lần này, ngay cả Nhị hoàng tử ở trong cung cũng phái người đưa quà mừng tới Tuyên gia.

Cũng không biết là tự hân nghĩ tới hay là sau lưng có người khác chỉ vẽ.

Tuyên Văn Bình xuất chinh, lòng của Thái tử ổn định xuống.

Tuyên gia vẫn ủng hộ hần, mặc dù bề mặt Tuyên Thiệu đã không còn đảm nhiệm chức vụ Thái phó, nhưng hai người bí mật liên hệ, còn muốn mật thiết hơn so với ngày xưa.

Bởi vì Tây Hạ tuy tiện xâm lấn, tình hình triều đình cũng thay đổi bất ngờ.

Mặc kệ tình hình trong triều như thế nào, trong nhà Tuyên Thiệu đều yên bình trước sau như một.

Tuyên phu nhân chăm sóc Tuyên Cảnh, đồng thời còn muốn chăm sóc cho hai em bé. Càng bận rộn nhưng cũng càng vui vẻ.

Hôm Yên Vũ sinh hạ em bé, Tuyên phu nhân tự tay viết thư, kêu người giao cho Tuyên Văn Bình.

Bởi vì Tuyên Văn Bình đi gấp, lại vội vàng lên đường, cũng không biết người đưa tin có đuổi kịp hay không, hoặc là dọc đường trì hoãn hay không, mãi cho đến hai đứa bé đầy tháng cũng không có nhận được hồi âm của Tuyên Văn Bình.

Hai đứa bé vẫn chưa có đặt tên, bảo là muốn chờ Tuyên Văn Bình chiến thắng trở về sẽ đặt tên cho hai đứa.

Đám người hầu đều gọi là nhị tiểu công tử, tiểu tiểu thư. Gọi thuận miệng, ngược lại cũng không cảm thấy không được tự nhiên.

161. Chương 162: Quân Thần Hiềm Khích 2

Tiệc đầy tháng của hai đứa bé mặc dù không làm lớn, nhưng vẫn có khách khứa tụ tập.

Lần này Yên Vũ sinh hai đứa bé, Tuyên phu nhân căn dặn nàng phải ngồi đủ hai tháng tròn mới có thể ra khỏi phòng.

Yên Vũ vui vì không đi phía trước xã giao, liền thành thành thật thật ở trong phòng mình, trông em bé, nghe Tuyên Cảnh đến báo cáo cảnh tượng náo nhiệt của tiền viện. Nó nói ríu rít cũng thật là náo nhiệt.

Một số phu nhân trẻ tuổi muốn tới nội viện thăm Yên Vũ, thuận tiện xem hai đứa bé. Nghe nói là song thai một nam một nữ, thật nhiều phu nhân đều vừa ao ước vừa mới lạ không ngớt, dĩ nhiên muốn nhanh gặp.

Nhưng đều bị Tuyên phu nhân ngăn lại ở bên ngoài.

Tuyên phu nhân nói hai đứa bé gầy yếu, không thể gặp gió, còn nói thân thể Yên Vũ suy nhược, phải ngồi đủ hai tháng rằm mới ra khỏi phòng được.

Mặc dù Tuyên phu nhân không thường ra ngoài xã giao, nhưng luôn vì có tướng công và con trai ngồi ở vị trí cao nên tự có một khí thế uy nghiêm. Người khác thấy bà nói kiên quyết nên cũng không khăng khăng, dùng xong tiệc liền rời Tuyên gia.

Trong bữa tiệc, ngoại trừ Tuyên đại nhân xuất chinh bên ngoài, Yên Vũ ở cứ không hề lộ diện, đến ngay cả bóng dáng của Tuyên Thiệu cũng không thấy.

Chỉ có một mình Tuyên phu nhân dẫn theo quản gia xã giao từ đầu đến cuối.

Tin tức này hiển nhiên ngấm truyền đến tai Hoàng đế.

Hoàng đế hơi khẽ gật đầu một cái, trên mặt lơ đãng lộ ra vẻ hài lòng.

Thịnh suy của Tuyên gia chỉ có thể bị nắm trong tay mình. Minh sủng, dù cho được quyền khuynh triều đã cũng không sao. Minh không sủng, Tuyên gia cũng chỉ có thể cụp đuôi làm người.

Cao Khôn biết được khách khứa tụ tập vào tiệc đầy tháng của con cái Tuyên gia, thật là tức giận. Ở trước mặt Hoàng thượng gièm pha, nói Tuyên gia ý vào Tuyên Văn Bình tay nắm trọng binh, liền nổi lên tâm tư không nên, dựa vào tiệc đầy tháng của con mà kết bè kết cánh.

Hoàng đế cười như không cười nhìn Cao Khôn, nhưng không hạ chỉ có bất kỳ trừng phạt gì với Tuyên gia.

Ngay cả Cao Khôn cũng đoán không ra tâm tư của Hoàng đế.

Tuyên Văn Bình dẫn đầu đại quân áp tới biên giới Tây bắc, đương đầu với binh mã Tây Hạ.

Mấy phen ác chiến, tin chiến thắng liên tiếp báo về.

Thái độ của Hoàng đế đối với Tuyên gia dường như đã vì vậy mà thay đổi, vài lần lúc thượng triều đều hỏi Tuyên Thiệu bây giờ khỏe không?

Lập tức có đại thần tâm tư nhạy bén, phỏng đoán tâm tư của Hoàng đế, dâng tấu chương lên Hoàng đế, xin ban tước cho Tuyên Thiệu, xin ban tước cho Tuyên Văn Bình.

Không ít đại thần thấy thế đều dâng tấu chương, nói Tuyên Văn Bình phấn đấu ở tiền tuyến, vì bảo vệ giang sơn lập công lao hiển hách, thật sự nên là vợ con hưởng đặc quyền.

Tựa như hoàn toàn quên mất mấy năm trước, lúc vì để chèn ép Tuyên gia mà nói những lời gièm pha đối với cha con Tuyên gia.

Nhưng Hoàng đế vẫn ém những tấu chương này, không có phê chuẩn, không có tỏ ý muốn phong thưởng cha con Tuyên gia, cũng không có chèn ép những người xin cho Tuyên gia.

Tựa như đang đợi tin tức Tuyên Văn Bình hoàn toàn thắng Tây Hạ.

Hoàng cung Tây Hạ, Tân hoàng Lý Sâm sắc mặt u ám.

“Không phải là dũng mãnh thiện chiến trước nay chưa từng có sao? Tại sao hơn một tháng liên tục bại lui? Ngay cả thành trì đã chiếm đóng cũng không thủ được?”

Các đại thần quỳ trên mặt đất nơm nớp lo sợ, không dám trả lời.

Một đại thần hơi trẻ ngẩng đầu nói rằng: “Hồi bẩm thánh thượng, Hoàng đế Thiên triều phái ra đại tướng dẫn đại quân chi viện, binh hùng tướng mạnh, lương thảo dồi dào, thế tới hung hăng. Nhất thời bại lui cũng là khó tránh khỏi. Nhưng Thiên triều trọng văn khinh võ, thời gian kéo dài nhất định trong nước sẽ sinh ra tiếng phản đối. Cung cấp chi tiêu quân nhu khổng lồ như vậy, không thể là một con số nhỏ, đợi đến lúc nội bộ Thiên triều hỗn loạn thì đại quân Tây Hạ chúng ta nhất định có thể tiến quân thần tốc, đến thẳng trái tim Thiên triều!”

Giọng của đại thần trẻ tuổi kia dâng trào, phong thái hiên ngang.

Lý Sâm nhìn đại thần kia, trên mặt hiện lên nụ cười thâm trầm. “Ồ? Ý của Tôn ái khanh chính là đánh không thắng, có thể kéo Thiên triều, khiến cho lúc bọn họ bị kéo dài, mệt mỏi thì trong triều tự loạn?”

“Đúng vậy!” Đại thần trẻ tuổi chấp tay nói.

Những đại thần ở bên cạnh có tán đồng, cũng có phản đối, nhưng âm thanh không lớn.

Lý Sâm giận vô long ý. “Trẫm luôn không thích cuộc chiến dây dưa lẽ mề. Lẽ nào binh mã của Tây Hạ ta sẽ không mệt mỏi sao? Lẽ nào binh mã Tây Hạ ta không tiêu hao vật tư quân nhu sao? Hôm nay hai thành trì chiếm được đã bị đoạt đi phân nửa, vật tư cướp đoạt được từ biên giới Thiên triều có thể cung cấp bao lâu?”

Nhất thời trong triều yên lặng không tiếng động.

Lý Sâm thờ người về phía trước nói: “Lẽ nào các người không có tính qua khoản này sao?”

“Hồi bẩm Hoàng thượng, bây giờ biện pháp tốt nhất chính là phòng ngừa cứng rắn đối đầu với đại quân Thiên triều. Chúng đến ta đi, nghỉ ngơi lấy lại sức, vận sức chờ phát động...”

Lời của đại thần còn chưa nói hết đã bị Lý Sâm lạnh lùng cắt ngang.

“Người muốn trẫm rút quân? Chưa đánh thắng trận mà phải rút quân? Đây cũng không phải là phong cách của trẫm!” Lý Sâm lắc lắc ngón tay. “Thiên triều trọng văn khinh võ, lại vật tư dồi dào, gần giống như một thiếu niên chưa trưởng thành coi chừng gia tài ngàn vạn. Thiên triều không địch lại nước Kim, hàng năm giao nộp lượng lớn tiền tuế và vật tư, bây giờ lúc đối mặt với tấn công của Tây Hạ lại mạnh mẽ như thế, là vì sao?”

Lý Sâm nói xong, nhìn các đại thần quỳ trên mặt đất trong triều.

Các đại thần nhất thời không trả lời. Lý Sâm cười cười, tự nói: “Đây là bởi vì Hoàng đế Thiên triều cho rằng nước Kim lợi hại, mà Tây Hạ ta không phải là đối thủ của hần. Không cho hần biết lợi hại của Tây Hạ, hần vừa xuất binh, chúng ta liền rút lui thì vĩnh viễn đừng nghĩ đạt được lợi ích từ Thiên triều giống như nước Kim! Chỉ có chúng ta mạnh mẽ đứng lên, khiến cho Hoàng đế Thiên triều sợ chúng ta giống như sợ nước Kim, thì ta sẽ đòi lấy tùy tiện!”

“Hoàng thượng thánh minh...” Các vị đại thần kính cẩn dâng bocc, nói.

Lý Sâm cười gằn. “Trẫm không muốn nghe các người nói trẫm thánh minh, trẫm muốn nghe được ý kiến của các người ra sao đối với cục diện binh hùng tướng mạnh, đại quân áp biên giới, lương thảo dồi dào của Thiên triều? Làm sao khiến cho Thiên triều bại lui trong cục diện ngày hôm nay!”

Nhất thời trong triều yên lặng không tiếng động.

Đôi mắt Lý Sâm lạnh lùng nhìn trọng thần đang quỳ trên triều, cũng không giục, giống như điềm tĩnh đánh giá.

Bỗng nhiên một người động dậy thân thể, khẽ ngẩng đầu nói: “Hoàng thượng, thần có một kế.”

Lý Sâm nhìn người nọ. “Nói.”

Người nọ lại nhìn xung quanh một chút, nói: “Thần, muốn nói với một mình Hoàng thượng.”

Người xung quanh hắn đều khẽ ngẩng đầu, ánh mắt bất thiện nhìn về phía hắn.

Nhưng hắn kiên trì không mở miệng.

Lý Sâm suy nghĩ phút chốc, khẽ gật đầu. “Bãi triều, Lưu ái khanh ở lại.”

Người nọ quỳ thẳng tắp trong ánh mắt bất thiện của đồng liêu, mãi đến khi trên kim điện lớn như vậy chỉ còn lại có Hoàng đế và hắn, cùng người hầu bên cạnh Hoàng đế, hắn mới ngẩng đầu nhìn Hoàng đế.

“Nói đi, Lưu Tổ.”

Lưu Tổ chợt đứng lên, đi về phía trước vài bước, khi đến vị trí gần long ỷ của Hoàng đế vài bước thì lại quỳ xuống.

“Kế sách của thần liên quan đến Hoàng thượng cùng Hoàng hậu nương nương, cho nên thần muốn bẩm riêng với Thánh thượng.” Lưu Tổ quỳ xuống đất nói.

“Hoàng hậu?” Trước đây, lúc Lý Sâm phụ lập Mục Thanh Thanh làm Hoàng hậu cũng đã bị đông đảo đại thần phản đối.

Nhưng Lý Sâm chính là người khẳng định làm theo ý mình, hoàn toàn sẽ không để trong lòng tiếng phản đối.

Hơn nữa, trong triều Tây Hạ ngày nay đã không có thế lực có thể địch nổi hắn, cho nên Mục Thanh Thanh có thể được như nguyện làm đến vị trí Hoàng hậu.

Bây giờ nghe Lưu Tổ nhắc lại Hoàng hậu, biểu cảm trên mặt Lý Sâm có thể nói là muôn màu muôn vẻ.

“Người nói lại xem, liên quan đến Hoàng hậu thế nào?”

Lưu Tổ len lén dò xét sắc mặt của Hoàng đế, dẫn đầu nói: “Thần bí mật biết một chuyện, có lẽ Hoàng thượng nhất định biết. Đó là Hoàng hậu nương nương chính là người của Thiên triều, hơn nữa quan hệ mật thiết với Hoàng đế Thiên triều.”

Lưu Tổ nói đến đây, liền vội ngậm miệng. Nói tiếp nữa, nếu chọc cho Hoàng đế mất hứng, kế hoạch của hắn không được tiếp thu, mình còn chưa đạt được trọng dụng của Hoàng đế thì đã mất đầu trước, ngược lại không có giá trị.

Lúc hắn nghĩ tới kế hoạch này, chỉ biết như thế là phải mạo hiểm.

Lúc trước Hoàng đế vừa đăng cơ, cũng bất chấp tiếng phản đối của chúng đại thần, cố ý lập phi tử của tiên Hoàng đế làm Hoàng hậu, có thể thấy được vị trí ả kia ở trong lòng Hoàng đế không bình thường.

Nhưng thường nói “Cầu phú quý trong nguy hiểm” chính là bởi vì phải bất chấp nguy hiểm, mạo hiểm lợi ích ngầm ở phía sau mới khiến cho người ta càng không thể coi thường.

Biểu cảm của Lý Sâm cũng không thay đổi quá mức, nhàn nhạt nhìn Lưu Tổ đang quỳ trên đất. “Những điều này dĩ nhiên trẫm biết, nói đi.”

Lưu Tổ cắn răng, ổn định tâm thần, tiếp tục nói: “Nghe nói Đại tướng quân dẫn binh chống lại binh mã Tây Hạ ta bây giờ là một kinh quan, trước đây là người làm việc bên cạnh Hoàng đế. Trước khi được phái đến biên giới Tây bắc còn chọc cho Hoàng đế Thiên triều mất hứng, bị giáng chức, bây giờ vì ta tiến công mãnh liệt nên Hoàng đế Thiên triều mới phải lần nữa bắt đầu dùng hắn. Giữa quân thần này vốn có hiềm khích, muốn Thiên triều rối loạn từ nội bộ, có thể lợi dụng đến hiềm khích giữa quân thần này.”

Lý Sâm nghe, cũng không nói lời nào.

Lưu Tổ nuốt ngụm nước miếng, nói tiếp: “Khiến cho Hoàng đế sinh ra nghi ngờ đối với Đại tướng quân, trước trận đối tượng, hoặc là khiến cho Hoàng đế ra tay với người thân vẫn còn ở kinh thành của Đại tướng quân, làm ra việc thương tổn tình cảm quân thần. Chỉ sợ bấy giờ quân đội Thiên triều cũng không có lòng ứng chiến, khiến cho Thiên triều từ đó lòng tan tác, đại quân Tây Hạ tự nhiên thắng tiến không lùi.”

“Lợi dụng Hoàng hậu, khiến cho Hoàng đế Thiên triều cùng Đại tướng quân của bọn chúng sinh ra hiềm khích?” Trong miệng Lý Sâm lẩm nhẩm những lời này.

Trên mặt có do dự, nhưng không giống như có nhiều vẻ tiếc rẻ.

Lưu Tổ âm thầm suy đoán trong lòng. Theo sự yêu thích của Hoàng đế đối với Hoàng hậu, chỉ sợ mình nói không xong, Hoàng thượng sẽ nổi giận. Hẳn ngay cả khuyên Hoàng đế lấy quốc sự làm trọng như thế nào, coi nhẹ tư tình nhi nữ như thế nào đều đã chuẩn bị một sọt, không ngờ sự tiến triển của tình hình lại xuất hiện bất ngờ. Hoàng đế hoàn toàn không có tỏ ra chút quyến luyến lo lắng nào đối với Hoàng hậu.

Chỉ suy nghĩ đến tính khả thi của kế sách này mà thôi.

Chẳng lẽ sự yêu thích của Hoàng đế đối với Hoàng hậu chỉ là lời đồn đãi?

Nhưng Hoàng đế vì lập ả kia làm Hoàng hậu mà không tiếc bác bỏ ý kiến của chúng thần mà?

Lưu Tổ quỳ trên đất, càng phát giác người đang ngồi trên long ỷ khiến cho người ta nhìn không thấu.

Lý Sâm bỗng nhiên cười cười. “Từ xưa tới nay anh hùng khó qua ả mỹ nhân. Tuy rằng Hoàng đế Thiên triều kia không gọi là anh hùng, chỉ sợ ả mỹ nhân này cũng không qua được. Chuyện này trầm nghĩ là khả thi, liền giao cho Lưu ái khanh người đi làm đi!”

Lưu Tổ sững sờ, làm sao cũng không ngờ rằng Hoàng đế lại đáp ứng sáng khoái như vậy.

Không có mảy may lo lắng nào đối với Hoàng hậu!

Chẳng qua Lưu Tổ phản ứng lại cũng coi như nhanh, lập tức dập đầu nói: “Dạ, Hoàng thượng! Nhưng chỗ Hoàng hậu?”

“Chỗ Hoàng hậu trầm sẽ tự an bài, người chuẩn bị đưa Hoàng hậu đi Thiên triều đi. Người tự mình đi một chuyến, nếu công thành, trầm tất nhớ đại công của người! Vị trí Tả thừa tướng, trầm giữ lại cho người.” Lý Sâm cười lạnh nói. Lưu Tổ vui mừng khôn nguôi, vội vã dập đầu tạ ơn.

Hắn không biết Hoàng đế thuyết phục Hoàng hậu như thế nào.

Khi quân Tây Hạ lại nếm mùi thất bại, nếu không phải ưu thế của thành trì bị chiếm đóng của Thiên triều kia dễ thủ khó công, chỉ sợ lúc này đã bị bức ra khỏi biên giới của Thiên triều, hẳn mang theo Mục Thanh Thanh cùng người hầu, cải trang thành thương nhân lên đường.

Biên giới Thiên triều cùng Tây Hạ đang chiến loạn, bây giờ dĩ nhiên là không đi được.

Đội buôn đi vòng rất xa, mới trà trộn vào trong phạm vi biên giới Thiên triều.

Lúc này cảm xúc của Mục Thanh Thanh đã bình tĩnh lại.

Sau khi tiến vào phạm vi biên giới Thiên triều thì càng đặc biệt bình tĩnh.

Coi như vòng một vòng lớn lại vòng trở về điểm ban đầu.

Ả sẽ phải tiến cung lần nữa, lần nữa nhìn thấy cái người đã từng cưng chiều ả, cho ả vinh quang tối cao, lại chính tay biếm ả vào lãnh cung, phá hủy toàn bộ con người ả.

Có điều, lần trước là ả bị ép, bị người mưu hại vào cung. Nhưng lần này ả có một nửa tự nguyện, một nửa ả đến mưu hại người khác.

Lần này ả trở về xoay chuyển Thiên triều, không ngoài mục đích gì khác, mục đích của ả chính là Tuyên gia, chính là Yên Vũ!

Ngay cả thân đang ở Tây Hạ, ả cũng không quên được người “tỷ muội tốt” đã phản bội ả, đã sỉ nhục ả, đoạt người trong lòng của ả, ngâm mưu tính đưa ả đến bên lão Hoàng đế vừa xấu xí vừa miệt mài quá độ.

Giờ đây là lúc ả rửa sạch nhục nhã, lấy lại tất cả những gì Yên Vũ thiếu nợ ả!

“Nương nương, nếu người chịu không nổi xe ngựa xóc nảy thì chúng ta có thể đi chậm một chút.” Lưu Tổ ngồi trên lưng ngựa, ở bên ngoài xe ngựa hỏi.

“Không cần, gấp rút lên đường quan trọng hơn.” Mục Thanh Thanh lạnh lùng phân phó.

À làm sao cam lòng cho xe ngựa chậm lại? Nghĩ đến bộ dạng Yên Vũ ở trước mặt mình như chó vẫy đuôi mừng chủ, ả liền không nhịn được vui vẻ! Nghĩ đến mình sắp có thể lấy chân giẫm nạng ta ở trên đất, ả liền nhịn không được muốn bật cười. ả chỉ muốn xe ngựa nhanh một chút, nhanh hơn một chút nữa!

Tiểu cung nữ hầu hạ Mục Thanh Thanh trên xe ngựa, thấy ý cười dữ tợn trên mặt ả thì không nhịn được rụt vai một cái, lưng áp sát vào trên vách xe ngựa, trong lòng run sợ.

Đội buôn đi vòng qua nước Kim, rồi lúc từ nước Kim vào Lâm An thì đại quân Tây Hạ đã bị bức rút ra khỏi thành trì đánh chiếm trước đây của Thiên triều.

Bây giờ hai quân còn đang giằng co không xong ở biên giới.

Dân chúng Lâm An đều hết sức vui mừng. Nhiều trà lâu hí quán đều khen Tuyên Văn Bình như là dũng mãnh thiện chiến, không chống lại được, rốt cuộc gương cao hùng phong của Thiên triều.

Một người con gái toàn thân quần áo trắng, đầu đội nón vây trắng khiến cho không thấy rõ mặt, chỉ có thể nhìn thấy dáng người thướt tha, ngồi trong quán trà nghe hơn nửa canh giờ. Người kể chuyện này một mực sinh động như thật hơn nửa canh giờ, kể Tuyên đại tướng quân đẩy lùi đại quân Tây Hạ như thế nào, với lực của một người đâm liền năm tên đại tướng của đối phương như thế nào, khiến cho tướng lĩnh của đối phương tè ra quần như thế nào.

Đây dĩ nhiên là người kể chuyện bịa đặt ra. Nhưng hấn mở miệng vô cùng sống động, nói giống như tận mắt nhìn thấy, khiến cho người trong quán trà đều tập trung tinh thần nghe, nói đến chỗ căng thẳng thì trong quán trà thậm chí nghe được cả tiếng kim rơi.

Cô gái áo trắng cười xuy một tiếng. “Buồn cười vô cùng!” Vứt chén trà xuống, liền rời khỏi quán trà.

“Đứa nào nói thế!”

“Chắc chắn không phải là người tốt lành gì! Tuyên đại tướng quân lợi hại như vậy, kể thật tuyệt!”

“Không thích nghe thì cút ra ngoài! Nói nhiều cái gì?!”

...

Lúc cô gái áo trắng nói là đang lúc người kể chuyện nói đến đoạn Tuyên đại tướng quân dẫn binh ban đêm đánh lén doanh trại Tây Hạ, trong quán trà lặng ngắt như tờ, tiếng cười nhạo của nạng ta đặc biệt rõ ràng.

Mọi người thấy thần tượng của mình bị cười nhạo, tất nhiên là bất mãn. Giờ đây Tuyên Văn Bình đã thay thế được Tuyên Thiệu, trở thành đối tượng nghị luận được hoan nghênh nhất ở trà lâu hí quán.

Tiếng chửi rửa nổi lên bốn phía.

Nhưng không ai thấy được mặt mày của cô gái áo trắng kia.

Cuối cùng vẫn là người kể chuyện đè nén tức giận của mọi người xuống, tiếp tục nói đến chiến tích anh dũng của Tuyên đại tướng quân, mới coi như điều hoà lại được tức giận của nhiều người.

Cô gái áo trắng vào một khách sạn, trở lại phòng của mình, gỡ nón vây xuống.

Lộ ra nhan sắc xinh đẹp, không phải là Mục Thanh Thanh thì còn ai.

“Nương nương.” Một thị nữ khẽ gõ cửa, đi vào, ở bên cạnh ả phúc nhân nói. “Lưu đại nhân đã trở lại.”

“Để hấn vào đây.” Mục Thanh Thanh phát tay nói.

Lưu Tổ toàn thân cải trang thương nhân được người dẫn vào.

“Gặp được người mà ta nói không?” Mục Thanh Thanh gọn gàng dứt khoát hỏi.

Lưu Tổ thấy thị nữ đóng kỹ cửa, trong và ngoài cửa đều có người gác, mới nhỏ giọng nói: “Còn chưa gặp, người đó không muốn gặp ta.”

Ánh mắt Mục Thanh Thanh lạnh lùng nhìn Lưu Tổ. “Đồ vô dụng, tiền đưa đến chỗ là dĩ nhiên có thể gặp được hần!”

Lưu Tổ không vui trong lòng, nhưng nghĩ tới tiền đồ của mình sau khi chuyện thành công, phải kiềm chế tính khí của mình xuống, nói: “Tiền nên đưa ta đương nhiên sẽ không chùn tay. Nhưng mà bây giờ thời gian nường nường rời khỏi Lâm An đã có mấy năm, cung nhân ở trong cung cũng đổi phiên nhanh, rất nhiều người nường nường nói cũng đã không còn nữa, làm việc không có thuận lợi như vậy. Nường nường bình tĩnh đừng nóng, người theo như lời của nường nường chỉ cần vẫn ở trong cung thì thần chắc chắn sẽ an bài tốt cho nường nường, để cho nường nường có thể gặp hần!”

Mục Thanh Thanh hừ lạnh một tiếng. “Người tốt nhất nên biết tầm quan trọng của chuyện này. Hôm nay ta ở trong quán trà đã nghe nói Tây Hạ không địch lại đại quân Thiên triều, tan tác rời khỏi thành trì của Thiên triều. Không biết bọn họ có thể phản kháng bao lâu, người càng nhanh thì bọn họ càng chịu tội ít đi, cơ hội Tây Hạ thắng càng lớn. Lưu đại nhân là người thông minh, tin rằng không cần ta nói nhiều, ngài cũng có thể hiểu rõ.”

Lưu Tổ gật đầu, không nói.

162. Chương 163: Bao Vây Tuyên Phủ

Hai ngày sau, Mục Thanh Thanh rốt cuộc được Lưu Tổ mang đến tin tức tốt.

Hần móc nối gặp được Cao Khôn, đồng thời hẹn gặp Cao Khôn ở ngoài cung.

Mục Thanh Thanh đã sớm chờ gặp gỡ cùng Cao Khôn ở trong gian phòng bao mà Lưu Tổ đã an bài.

Nhưng vẫn dùng nón vây màu trắng che mặt.

Muộn hơn nửa canh giờ Cao Khôn mới đến. Dáng vẻ thật kiêu căng.

Khi cửa gian phòng bao mở ra, Cao Khôn đứng ở cửa, lúc nhìn thấy bên trong không phải là Lưu Tổ, mà là một cô gái đội nón vây thì hần đã cất bước định rời đi.

“Sao vậy? Lâu rồi không gặp, Cao tổng quản không chào hỏi đã muốn đi sao?” Mục Thanh Thanh thường thức chung trà trong tay, cười nói.

Cao Khôn nghe được giọng nói truyền ra bên trong phòng bao, lập tức toàn thân đều cứng lại.

Hần chần chờ hướng về bên trong phòng bao, nhìn cô gái đội nón vây.

Hần quá quen với giọng nói của Mục Thanh Thanh. Sở trường trước kia của Mục Thanh Thanh chính là ca hát, giọng hát thanh thoát, dịu dàng quyến rũ lòng người. Giọng nói cũng ngọt ngào khiến người ta nghe qua là khó quên.

Nhưng đã mấy năm rồi chưa từng nghe qua giọng của nàng ta.

Hơn nữa, từ sau khi cha nuôi mang theo nàng ta rời khỏi Cao phủ thì mình đã không có gặp qua nàng ta.

Nghe cha nuôi nói, là Tuyên Thiệu bắt đi Mục Thanh Thanh. Cha nuôi nói không cần cứu người.

Hần vốn tưởng rằng ý của cha nuôi là Mục Thanh Thanh chắc chắn phải chết không nghi ngờ gì.

Hôm nay lại chợt nghe thấy giọng của cố nhân mà mình cho rằng đã chết nhiều năm, Cao Khôn làm sao có thể không ngạc nhiên chứ?

Cao Khôn xoay người đi vào phòng bao.

Cửa phòng bao đóng lại sau lưng hần.

“Cô nương đã hẹn gặp, vì sao không đối mặt với ta?” Cao Khôn ngồi xuống đối diện Mục Thanh Thanh, đánh giá dung nhan ẩn giấu bên dưới nón vậy bằng lụa trắng.

“Người đã đoán được ta là ai.” Mục Thanh Thanh rót chén nước cho Cao Khôn. “Đã lâu không gặp, Cao tổng quản có khoẻ không?”

“Ta có khoẻ hay không, có lẽ trước khi người hẹn gặp ta đã hỏi thăm rõ ràng rồi. Ta ngược lại đối với người bây giờ hoàn toàn không biết gì cả, người không phải nên đơn giản nói một chút sao? Ít nhất để cho ta biết bây giờ nên xưng hô như thế nào?” Cao Khôn nhận lấy chung trà, để ở trước mặt mình, ánh mắt vẫn dừng lại trên lụa trắng.

“Cao công công nói cũng phải.” Mục Thanh Thanh cười khê. “Ta là tới xin Cao tổng quản giúp một tay. Nếu không nói rõ thân phận của mình, ngược lại khiến cho Cao tổng quản nghĩ ta không có thành ý.”

Mục Thanh Thanh cách lụa trắng cũng cảm giác được ánh mắt sáng quắc bức người của Cao Khôn, ả dứt khoát giơ tay lên, lấy xuống nón vậy từ trên đầu.

Lụa trắng mang theo một làn gió thơm nhàn nhạt xẹt qua trong tầm mắt hai người.

Dưới lụa trắng hé ra gương mặt càng xinh đẹp động lòng người.

Trong mắt Cao Khôn loé lên vẻ kinh diễm. “Vài năm không gặp, người càng có thể hút hồn người ta hơn trước đây.”

Mục Thanh Thanh che miệng cười khê. “Cao tổng quản quá khen!”

“Dung nhan xinh đẹp này cho dù nói cầu xin gì cũng khiến cho người ta không đành lòng cự tuyệt.” Cao Khôn cũng vừa cười vừa nói.

“Cao tổng quản nhất định sẽ không cự tuyệt. Nếu như ta nhớ không lầm, Cao tổng quản so với bất cứ kẻ nào càng không hy vọng thấy Tuyên gia tốt phải không?” Mục Thanh Thanh cười hỏi.

Cao Khôn không có lên tiếng trả lời, nhấp nước trà trong chén, một lúc lâu mới thu lại ý cười. “Nói đi, hôm nay người quay trở về để làm cái gì?”

“Ta và người vẫn luôn là người cùng phe. Trước đây, lúc người đưa Lý Hữu tới trước mặt ta, thì chúng ta đã buộc lại với nhau, không có khả năng tách ra. Nhưng mà sau đó, bởi vì An Niệm Chi mà chấm dứt, đó cũng là vấn đề của ông ta. Ta với người vẫn có thể tiếp tục hợp tác vui vẻ, đúng không?” Mục Thanh Thanh mỉm cười môi đỏ mọng, khê nói.

Cao Khôn nhìn ả một chút, suy nghĩ trong chớp lát. “Mấy năm nay người ở Tây Hạ?”

Mục Thanh Thanh cười không có trả lời.

“Người đến vì Tây Hạ?” Cao Khôn lại hỏi.

“Không.” Lần này Mục Thanh Thanh nhanh chóng lắc đầu nói. “Ta tới vì thù riêng với Tuyên gia của ta và người.”

Mục Thanh Thanh nâng chung trà lên, nhấp một ngụm nước trà.

“Ta đã nghe tình hình mấy năm gần đây của Tuyên gia. Bây giờ Tuyên gia lại có tư thế phục hồi, nếu mặc cho Tuyên gia tái khởi, chỉ sợ Cao tổng quản ban đêm ngủ cũng không yên đi? Ngài không cần vội vàng phản bác, nghĩ đến Tuyên Thiệu và Yên Vũ con trai con gái đầy đủ, hoà thuận hạnh phúc, ta cũng trong lòng đều gấp đến ngủ không được, chỉ ước gì có thể hiện tại nhìn thấy bọn họ bị diệt ở trước mặt ta!”

Đầu ngón tay dài nhọn của Mục Thanh Thanh được đưa đến sáng bóng, khi nói chuyện, ánh sáng chiếu vào từ bên ngoài cửa sổ loé ra hàn ý.

“Tuyên gia không ngã thì Cao tổng quan không thể ăn ngủ không lo. Bây giờ ta cùng người nhổ tận gốc cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt này, thế nào?” Mục Thanh Thanh phỉ phỉ bụi không tồn tại trên móng tay, nói.

Cao Khôn rũ mắt, tựa như đang nhìn lá trà chìm chìm nổi nổi, vừa tựa như đang suy xét đề nghị của Mục Thanh Thanh.

“Ta và ngươi bây giờ đã không phải là người cùng phe, tại sao ta phải giúp ngươi?” Cao Khôn lạnh lùng nói.

“Ha ha, Cao tổng quản, giúp ta cũng như là đang giúp bản thân ngươi đó! Tục ngữ nói, kẻ thù của kẻ thù thì là bạn bè của mình. Đây chỉ là một giao dịch có qua có lại. Hơn nữa, dựa vào quan hệ của ngài và Tây Hạ, chẳng lẽ còn sợ sau này không có lợi tốt hơn cho ngài sao?” Mục Thanh Thanh cười vô cùng hể hả.

Cao Khôn híp mắt lại. “Ngươi nắm chắc được bao nhiêu phần?”

Mục Thanh Thanh đưa ra một ngón tay, ngón tay dài thẳng tắp.

“Năm phần? Quá mức mạo hiểm...”

“Người mạo hiểm là ta, Cao tổng quản đang lo lắng cho ta?” Mục Thanh Thanh cười nhạo. “Khi nào Cao tổng quản trở nên cẩn thận như thế?”

“Bây giờ Hoàng thượng một lòng tu đạo luyện đan, ta chỉ sợ cho dù giúp ngươi, ngươi ngay cả năm phần cũng không nắm được!” Cao Khôn không khách sáo nói.

Mục Thanh Thanh che miệng cười khê. “Ngươi không hiểu đàn ông. Không có mèo nào không ăn vụng, bất quá là phương pháp này không hữu dụng với vài người mà thôi. Hoàng thượng không phải là Hoàng thượng trước kia, ngươi cho rằng ta còn là Mục Thanh Thanh của trước kia sao?”

Cao Khôn không nói gì.

Gặp lại Mục Thanh Thanh lần này, giữa những cái phát tay của nàng ta càng khiến cho người ta cảm thấy khí độ khoan thai, hơn nữa sức quyến rũ hồn xiêu phách lạc cũng càng hơn dĩ vãng. Có lẽ nàng ta thật có thể làm được?

Cho dù nàng ta làm không được, mình chỉ phần lớn là tông phạm, dù Hoàng đế có tức giận cũng không vậy đến trên người hắn. Nhưng nếu Mục Thanh Thanh làm được, vậy kế tiếp chờ chính là có thể nhìn tận mắt Tuyên gia bị diệt. Nhìn tận mắt Tuyên gia không có nơi sống yên ổn ở Lâm An.

Cao Khôn cười cười. “Được, ta giúp ngươi. Được hay không là tại bản thân ngươi.”

Mục Thanh Thanh cười tươi như hoa.

“Lão gia có hồi âm rồi!” Người làm của Tuyên gia lớn tiếng gọi với vào trong nội viện.

Tuyên phu nhân đang ở trong viện của Tuyên Thiệu chăm sóc hai đứa bé chưa đầy nửa tuổi.

Sáng sớm Yên Vũ lại nghe thấy người làm kêu gào, nhện không được nhấc chân đi ra ngoài cửa.

Biên cương luôn có tin chiến thắng truyền đến, nhưng phụ thân vẫn chưa gửi thư về nhà.

Không biết là vì tránh hiềm nghi hay là thư từ tới lui bất tiện.

Thư hôm nay chính là lá thư thứ nhất từ sau khi phụ thân rời nhà.

Người làm vào sân, Tuyên phu nhân mới nghe thấy, lập tức giao cháu gái trong ngực cho bà vú, xoay người ra cửa, vừa khấn trương vừa mừng rỡ nhận lấy lá thư từ trong tay người làm.

Yên Vũ đứng ở một bên, chỉ thấy hai tay Tuyên phu nhân hơi run rẩy vuốt ve chữ viết trên thư, nhất thời lại không phải là vợ vã mở phong thư.

Nàng không tiện giục, lo lắng chờ ở bên cạnh.

“Phu nhân.” Lưu ma ma từ bên cạnh nhắc nhở một câu.

Tuyên phu nhân mới giống như giật mình tỉnh mộng, ồ một tiếng, quay mặt qua lau nước mắt, lấy thư từ trong phong thư ra.

Thư không dài, là thư Tuyên Văn Bình đích thân viết, bên trong nói là ông ấy nhận được thư nhà, qua tay nhiều người, lúc tới trong tay ông ấy thì ông ấy đã ở biên cương khai chiến với Tây Hạ. Quá bận rộn quân

vụ, vài lần nhắc bút hồi âm đều bị gác lại, cũng không biết lá thư này sẽ đình lại tới khi nào mới về đến nhà. Ông ấy nhất định sẽ đắc thắng trở về, không phụ sự uỷ thác của Hoàng đế, không phụ kỳ vọng của bách tính, chắc chắn đại bại quân Tây Hạ, trở về gặp cháu trai cháu gái của mình. Trì hoãn lâu như vậy, cũng không biết hai đứa cháu có tên chưa, nếu như có tên rồi cũng không sao, nếu như chưa có thì ông ấy muốn tên cháu gái là Dao Kỳ, tên cháu trai là Hàm. Cuối thư, ông ấy hết thấy đều mạnh khỏe, trong nhà chớ lo lắng.

Tuyên phu nhân đọc thư nhiều lần.

Mãi cầm lá thư che ở ngực, giống như nghe được tiếng của tướng công cần dặn ở bên tai.

Yên Vũ đã chẳng biết lúc nào lặng lẽ lui trở về trong phòng.

Lúc này nên để cho Tuyên phu nhân một mình.

Tuyên phu nhân cũng không nhiều lời, chỉ nói chuyện Tuyên Văn Bình đặt tên cho hai đứa cháu, nói ông ấy ở biên cương khoẻ mạnh. Chỉ đợi Tây Hạ đầu hàng là có thể trở lại rồi.

Đương nhiên tất cả vẫn dựa vào chỉ thị của thánh thượng.

“Tuyên Dao Kỳ, Tuyên Hàm. Các con có tên rồi. Ta thấy tổ phụ vẫn là thích cháu gái nhiều hơn một chút, tên của cháu gái là ba chữ đó! Đúng hay không?” Yên Vũ đùa với em bé ở trong ngực, vừa cười vừa nói.

Tuyên Cảnh nghe nói tổ phụ viết thư về, từ thư phòng đi ra liền trực tiếp đến viện của Tuyên phu nhân, la hét muốn xem thư của tổ phụ.

Tiểu tử kia cũng nghe lời khen ngợi đầu đường cuối ngõ đối với tổ phụ của mình, càng trở nên sùng bái tổ phụ đại nhân của mình. Ngày nay, phụ thân anh minh thần võ ở trong lòng hắn cũng không bằng tổ phụ uy vũ khí phách, dũng mãnh thiện chiến.

Bây giờ Tuyên Cảnh đã vỡ lòng, vừa mới bắt đầu học Thiên tự văn. Trí nhớ của tiểu tử kia tốt, mặc dù ham chơi nhưng cũng nhớ không ít.

Ngay cả phương thuốc Linh Nhi phải thuộc lòng, tên thuốc nó cũng theo nhớ không ít.

Còn nói muốn theo Linh Nhi so cao thấp. Linh Nhi cười đồng ý với nó, nó càng chịu khó cố gắng học.

Đối với sự lặng lẽ đến của Mục Thanh Thanh, người Lâm An đắm chìm trong vui mừng thắng lợi, nên không biết.

Trong cấm cung.

Hoàng đế lại mở một lò đan dược, nhìn dược liệu để luyện chế hơn mười viên đưa vào bếp lò, cuối cùng chỉ có hai viên lớn bằng đậu nành hiện lên ánh vàng trong suốt ra lò. Trên mặt của Hoàng đế đã có ngạc nhiên mừng rỡ, vừa có tiếc rẻ.

“Thành quả là thành quả, cho dù ra lượng đan dược này quá ít!” Hoàng đế nhìn đan dược màu vàng óng ánh ở trước mặt, nói.

Huyền Cơ Tử ở bên cạnh ung dung thản nhiên.

“Chỉ có điều không thể quá tham lam, thứ tốt dĩ nhiên đều ít.” Hoàng đế ra lệnh ông ta đem ra hộp gỗ trầm hương lót thiên tằm ti thật dày, bỏ hai viên đan dược vào.

Hoàng đế đích thân cất cái hộp gỗ trầm hương bọc hai viên đan dược kia, mặt mày vui mừng.

Đan dược này luyện hơn mười lò, sử dụng vô số dược liệu quý hiếm, hôm nay rốt cuộc luyện ra được hai viên thuốc này. Nhất định mình đã hoàn thành đạo pháp, rất có lợi với đắc đạo thành tiên.

Cao Khôn đang chờ ở bên ngoài phòng luyện đan.

Nhìn thấy Hoàng đế vẻ mặt vui mừng đi ra, hắn liền biết mình thi hành được rồi.

Hoàng đế chấp tay sau đít, chậm rãi đi về phía trước.

Huyền Cơ Tử vẫn ở lại phòng luyện đan thu dọn.

Cao Khôn bước nhanh đi theo sau lưng Hoàng đế.

Mãi đến khi Hoàng đế ra khỏi sân của chỗ phòng luyện đàn, Cao Khôn mới bước nhanh một bước, tiến lên phía trước nói: “Nô tài thấy hôm nay tâm trạng của Hoàng thượng không tệ.”

Hoàng đế khẽ gật đầu. “Trẫm hôm nay thật cao hứng! Hôm nay nên đi cung nào đây?”

“Hồi bẩm hoàng thượng, hôm nay không sắp xếp đi cung của ai!” Cao Khôn trả lời.

“Ồ?” Hoàng đế có chút không vui, quay đầu lại liếc nhìn Cao Khôn.

Cao Khôn lập tức nói: “Nhưng mà, Hoàng thượng, hôm nay có mỹ nhân đang tắm, sau đó sẽ đưa đến cung Thừa Càn hầu hạ, người thấy thế nào?”

Hoàng đế cười gằn một tiếng. “Người biết đoán tâm tư của trẫm.”

Cao Khôn cười trộm, theo Hoàng đế chuyển hướng đến cung Thừa Càn.

Lúc Hoàng đế trở lại tắm cung thì bên trong cung Thừa Càn đã dấy lên hương nhàn nhạt.

Đây là hương trợ tình. Lúc Hoàng đế tu đạo đa số không cho phép dùng hương này.

Hôm nay được kim đàn, tâm tình đặc biệt tốt, hơn nữa có kim đàn hộ thể, cho dù thoả thích thì có làm sao?

Hoàng đế liếc nhìn lư hương bạch hạc đập rùa phun khói lượn lờ, không nói một từ. Nhắc chân đi về phía long sàng.

Màn giường màu vàng chói đã được buông xuống. Trong màn lờ mờ như có bóng người nằm trên giường.

“Mỹ nhân đã ở đây?” Hoàng đế nén cười, hỏi một tiếng.

Người trên giường vẫn không đáp lại.

Hoàng đế sải bước đi đến giường, ti tắm* đứng ở một bên giúp Hoàng đế cởi áo và thắt lưng ra.

(*ti tắm: người hầu hạ Hoàng đế chuẩn bị ngủ)

Mỹ nhân trên giường vẫn không hề nhúc nhích.

Mãi đến khi Hoàng đế chỉ toàn thân áo lót, Hoàng đế khoát tay để ti tắm lui ra, tự mình vén màn lên, đi vào.

Mỹ nhân trên giường bỗng nhiên xoay người, nằm mặt hướng vào trong.

Chấn mông trên người mỹ nhân tuột xuống, lộ ra một mảng lưng trắng loáng.

Chỉ nhìn bóng lưng này, Hoàng đế đều cảm thấy thân thể mình đã nổi lên biến hoá.

“Mỹ nhân, trẫm tới đây!” Trong giọng của Hoàng đế mang theo vui vẻ.

Hai bước đi tới bên giường, đưa tay ôm mỹ nhân trên giường vào trong ngực.

Mỹ nhân nhanh chóng nhào vào trong ngực, chôn mặt ở trong ngực ông ta.

Hoàng đế bật cười. “Mỹ nhân đây là xấu hổ hay là không chờ nổi?”

“Hoàng thượng...”

Mỹ nhân trong lòng dịu dàng khẽ than thở một tiếng, một đôi tay ngọc thon dài, mềm mại không xương vuốt ve trên lồng ngực ông ta.

Hoàng đế chỉ cảm thấy một tiếng gọi khẽ này khiến xương của ông ta đều bị nhũn ra.

“Trẫm nhất định sẽ yêu nàng thật tốt...” Hoàng đế xoay người đặt mỹ nhân ở dưới thân.

Nửa thẳng người lên, lúc này mới nhìn thấy mặt của người ở dưới thân mình.

Hoàng thượng đang muốn làm động tác cởi quần trong xuống, ngạc nhiên hoảng sợ nhìn người bị mình đặt ở dưới thân, trên mặt đầy không thể tin.

“Nàng... Nàng...”

Mỹ nhân vươn cánh tay ngọc thon thon kéo cổ Hoàng thượng lại, môi mềm mại ấm áp liền dính vào.

Thân thể mềm mại không ngừng cọ xát ông ta, khiến cho ông ta không khỏi toàn thân đều nóng lên.

“Hoàng thượng, thần thiếp thật là nhớ người... Rất nhớ, rất nhớ...” Giọng của ả như mang theo ma lực.

Khiến cho trên người Hoàng đế tê dại một mảnh, cúi đầu hôn môi của ả. Hai bóng người bên trong màn vàng óng hết sức triền miên.

Ông ta luôn thích ả như thế này nhất, kêu liên tục trong tiếng vui sướng, thở gấp không ngừng.

Khiến cho ông ta giống như chỉ huy thiên quân vạn mã, cảm giác thành tựu dâng trào.

Hoàng đế bị tình dục đông đầy mắt nhìn không thấy vẻ trần tĩnh trong mắt của người dưới thân – mặc dù thở gấp liên tục nhưng đáy mắt là một mảnh băng hàn.

Đợi đến khi Hoàng đế ngừng công kích, ả mới nhắm mắt thoả mãn than nhẹ, khẽ gối đầu lên ngực Hoàng đế. “Hoàng thượng, lâu như vậy, người có nghĩ tới thần thiếp không?”

“Nghĩ, trầm cả ngày lẫn đêm đều nhớ tới nàng, chưa từng bao giờ quên nàng! Vị trí của nàng ở đây trong lòng trầm không thể thay thế được!” Hoàng đế vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của ả rồi nói. “Trầm năm đó đã hối hận, chẳng qua là chỉ giận nàng phản bội trầm, muốn phạt cảnh cáo nàng một phen, rồi thả nàng ra khỏi lãnh cung. Nhưng không đợi được trầm thả nàng ra, không hề ngờ rằng nàng sẽ cương liệt như vậy, một đước đốt lãnh cung... Nàng trốn ra được như thế nào?”

“Hoàng thượng...” Hoàng thượng còn chưa dứt lời, Mục Thanh Thanh liền vỗ nhẹ ngực Hoàng đế, khóc rống lên.

Một lúc lâu, Hoàng đế cũng không khuyên nổi nàng ta.

“Lúc trầm vừa nhìn thấy nàng, còn tưởng rằng đây là một giấc mơ. Nàng biết không, trầm không chỉ mơ tới nàng một lần, mơ nàng trở về, mơ tới chúng ta đã từng... Mãi đến khi chạm được thân thể nàng vẫn mềm mại ấm áp như cũ, trầm mới biết được đây không phải là mơ. Nàng thật sự đã trở về!” Hoàng đế ôm Mục Thanh Thanh vào trong ngực thật chặt.

Mục Thanh Thanh vừa lau nước mắt vừa nói: “Hoàng thượng, thần thiếp không muốn rời khỏi người, càng chưa bao giờ có ý nghĩ phản bội người! Mặc cho người có tin thần thiếp hay không, thần thiếp đều phải nói ra điều đã giấu trong lòng nhiều năm như vậy. Dù cho người muốn ban chết cho thần thiếp, thần thiếp cũng nhất định phải nói!”

“Sao trầm ban chết cho nàng được! Trầm luyện tiếc nàng!” Hoàng đế chặt chẽ ôm trọn ả vào trong ngực. “Nhiều năm như vậy, nàng đã đi đâu?”

Mục Thanh Thanh cố ý để nước mắt nhỏ xuống trên ngực Hoàng đế, lại gối lên khuỷu tay của Hoàng đế, giọng điệu sâu kín nói: “Xin Hoàng thượng nghe thần thiếp xong, rồi quyết định muốn hay không muốn tin thần thiếp, có thể ban chết cho thần thiếp hay không. Thần thiếp trở về lần này là mang theo lòng quyết phải chết. Vì thần thiếp không biết được trong lòng Hoàng thượng thần thiếp rốt cuộc có bao nhiêu trọng lượng.”

Hoàng đế đang muốn nói, Mục Thanh Thanh lại giơ tay lên khẽ che miệng miệng của Hoàng đế. “Xin Hoàng thượng nghe thần thiếp nói xong, rồi quyết định...”

“Năm đó, người chết cháy trong hỏa hoạn không phải là thần thiếp, mà là thiếu phu nhân Tuyên gia từ trong tù tìm ra một người phụ nữ có thân hình tương tự thần thiếp. Thiếu phu nhân Tuyên gia mua chuộc người trong cung, bắt đi thần thiếp từ trong lãnh cung, rồi giao thần thiếp cho một người Tây Hạ. Sau đó thần thiếp tỉnh lại mới biết được người nọ là Đại hoàng tử Tây Hạ! Thì ra hắn đã sớm âm thầm cấu kết với Tuyên gia, hắn mơ ước thần thiếp đã lâu, còn nói... còn nói... đứa bé bị sảy ở trong bụng thần thiếp chính là con của hắn! Thần thiếp không tin, thần thiếp thật sự chưa từng gặp hắn! Sau đó hắn lại nói, vốn là Tuyên Thiệu mua chuộc người trong cung, thừa dịp Hoàng thượng không ở bên cạnh thần thiếp, làm thần thiếp hôn mê, mang ra khỏi Âm Hoa cung, bị Đại hoàng tử Tây Hạ... Ô, ô, Hoàng thượng, thần thiếp thật

sự không biết chuyện gì, nếu sớm biết rõ sự tình thì chắc chắn sẽ không khinh suất như thế! Nguyên lấy cái chết để bảo đảm thanh danh của Hoàng đế! Tuyên Thiệu cùng thiếu phu nhân Tuyên gia bắt thần thiếp ra ngoài cung, giao cho Đại hoàng tử Tây Hạ, chẳng biết đã đạt được hiệp nghị nào với Đại hoàng tử Tây Hạ. Thần thiếp lo lắng bọn họ đối với người bất lợi, cho nên lúc đó muốn trốn tới bẩm báo với Hoàng thượng. Thần thiếp mệnh tiện, chết không hết tội, nhưng nếu để người bất trung làm hại Hoàng thượng, thần thiếp tuyệt không cam lòng!”

Mục Thanh Thanh thở dốc một hồi, làm như cho Hoàng đế thời gian để tiêu hoá những lời ả vừa nói.

“Nhưng hấn canh gác nghiêm mật, thần thiếp vẫn không có cơ hội chạy ra ngoài. Thần thiếp bị mang về Tây Hạ, giấu bên trong nội cung, ngẫu nhiên biết được thì ra Tuyên gia từ trước tới nay có liên hệ với Hoàng đế Tây Hạ, dường như đang mưu đồ cái gì. Hoàng đế Tây Hạ Lý Hữu ốm chết, Tân hoàng đăng cơ. Tân hoàng chẳng quan tâm đối với thần thiếp, thần thiếp mới có cơ hội trốn thoát khỏi cung. Lúc thần thiếp chạy ra khỏi cung thì nghe thấy một tin tức kinh thiên động địa, cũng chính tin tức này đã chống đỡ thần thiếp sống sót trở về. Thần thiếp nhất định phải nói việc này cho Thánh thượng, mới có thể cam tâm chịu chết!”

Hoàng đế ngạc nhiên nhìn Mục Thanh Thanh.

Không hề có chuẩn bị chút nào đối với tất cả những gì ả nói.

Mục Thanh Thanh khê hé đôi môi, phun ra một câu: “Thì ra Tây Hạ tiến cống Thiên triều là đã thương nghị tốt với Tuyên gia, Tuyên Văn Bình dẫn binh xuất chinh cũng là mưu đồ từ lâu của bọn họ!”

Hoàng đế nhìn miệng mở ra khép lại của Mục Thanh Thanh, dường như không hiểu ý trong lời nói của ả, lại dường như hiểu nhưng nhất thời khó có thể tin.

Mục Thanh Thanh nhìn thẳng ánh mắt của Hoàng đế, gần từng chữ: “Tuyên Văn Bình liên tiếp giành thắng lợi, quân đội Tây Hạ tháo chạy, đều là kế hoạch vạch ra, chính là vì lấy tín nhiệm của Thánh thượng lần nữa!”

Thấy trong mắt Hoàng đế vẫn có hoài nghi, Mục Thanh Thanh không ngừng cố gắng nói: “Lẽ nào Hoàng thượng không hề nghĩ tới vì sao lúc trước đại quân Tây Hạ thế tiến công mãnh liệt như vậy, liên tiếp chiếm hai toà thành trì của Thiên triều ta, có thể nói thế tới hung hăng không thể đỡ. Nhưng Tuyên Văn Bình vừa đi, quân đội Tây Hạ giống như liền lập tức không địch lại binh mã Thiên triều ta, liên tiếp tan tác. Chẳng lẽ Hoàng thượng không cảm thấy kỳ lạ sao?”

Hoàng đế hồ nghi nhìn Mục Thanh Thanh, vung tay đẩy Mục Thanh Thanh cách khỏi ngực của mình.

“Thiên triều giành được thắng lợi là chuyện tốt, vì sao nàng ở đây yêu ngôn hoặc chúng*, đầu độc lòng người? Khích bác ly gián?” Hoàng đế nhìn Mục Thanh Thanh, lạnh lùng nói.

(*yêu ngôn hoặc chúng: tà thuyết mê hoặc lòng người)

Mục Thanh Thanh bình tĩnh nhìn Hoàng đế, mãi đến lúc thấy đầu chân mày Hoàng đế nhíu lên thì ả mới chợt nhếch miệng cười khê. “Thì ra Hoàng thượng không tin ta... Ta liều chết trốn tới từ Tây Hạ, nhiều lần trải qua ngàn hiểm nguy, tới Lâm An, muối mặt đi cầu người ta, vừa mới đến bên cạnh Hoàng thượng, nói cho Hoàng thượng những gì ta biết... Không ngờ, thì ra ta phí sức hao tâm tổn trí, suy nghĩ vì Hoàng thượng, suy nghĩ vì đại nghiệp của Thiên triều... Lại bị Hoàng thượng ngài ngờ vực, ngài không tin...”

Mục Thanh Thanh liên tục cười lạnh. “Là ta nhìn lầm ngài!”

Nói xong, ả kéo qua áo lụa mỏng khoác lên người, cất bước xuống giường. “Không sao, ngài có tin ta hay không cũng không sao cả. Ta đã nói xong tất cả điều ta muốn nói, bây giờ ngay cả tín nhiệm của ngài cũng không có, ta không luyến tiếc sống nữa, vậy thì từ biệt với Thánh thượng đi... Mong Thánh thượng hết thấy mạnh khoẻ, mong giang sơn của Thánh thượng truyền thừa* thiên thu vạn đại!”

(*truyền thừa: truyền và kế thừa)

Nói xong, Mục Thanh Thanh bỗng sải bước chạy, cầm đầu về phía cột đá trong điện.

“Nàng làm cái gì thế?!” Hoàng đế kinh sợ.

“Người đâu! Ngăn nàng ấy lại!”

Hoàng đế hét lớn một tiếng, lập tức có thái giám từ bên ngoài cửa điện vọt vào.

Chỉ thấy bóng đen loé lên, thân thể chỉ lùa mỏng của Mục Thanh Thanh đã bị người ôm eo. Bóng đen kia kêu lên một tiếng đau đớn, liền lùi lại hai bước đụng vào trên cột đá, khó khăn lắm mới ngăn lại Mục Thanh Thanh.

Hoàng đế thấy vậy, mặt giận dữ. “Ngay cả Cao Khôn võ công cao cường cũng suýt nữa ngăn không được nàng, nàng thật muốn chết ở trước mặt trẫm sao?”

Mục Thanh Thanh nửa nằm trong lòng Cao Khôn, không nâng mặt lên, cũng không trả lời.

“Qua đây!” Hoàng đế lại nói một tiếng.

Mục Thanh Thanh không nhúc nhích.

Sắc mặt Cao Khôn hơi khó xử. “Hoàng thượng? Người xem...”

“Trẫm nói... Qua đây!” Hoàng đế quát lớn một tiếng.

Cao Khôn liền vội vàng đẩy Mục Thanh Thanh từ trong ngực mình ra.

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Mục Thanh Thanh tất cả đều là nước mắt.

Đứng bên cạnh cột đá, vừa thê lương lại bất lực nhìn Hoàng đế. “Cứu ta làm cái gì? Vì sao không để cho ta chết đi... Mấy năm nay ta chịu khổ, Hoàng thượng ngài hoàn toàn không nghĩ tới, ngài không biết... Ta vì trở về, vì đem những điều mình biết nói cho Thánh thượng nên mới chống đỡ một hơi thở, khiến bản thân mình sống sót... Nếu không phải... Ta đã sớm chết rồi, đâu còn cơ hội có thể chết ở trước mặt của Hoàng thượng ngài? Hôm nay... tâm nguyện ta đã xong, còn sống làm gì?”

Hoàng đế gơ tay lên vẫy vẫy với Cao Khôn.

Cao Khôn liền vội vàng khom người lui ra ngoài.

“Nàng qua đây, trẫm có lời nói với nàng.” Hoàng đế nhìn Mục Thanh Thanh, tận lực khiến cho giọng của mình có vẻ bình tĩnh.

Mục Thanh Thanh ử rử chậm rãi đến gần Hoàng đế.

Hoàng đế gơ tay lên túm ả vào ngực mình, tay kia nhẹ vỗ về mặt ả, nói: “Trẫm làm sao cam lòng, làm sao cam lòng để nàng chết... Trẫm không phải là không tin nàng, nhưng việc này cũng có thể là người Tây Hạ cố ý để nàng đến thám thính, cố ý thả nàng ra khỏi hoàng cung, cố ý để nàng đem tin tức này nói cho trẫm...”

Mục Thanh Thanh ngẩng mặt lên từ trong lòng Hoàng đế, nhìn Hoàng đế, nói: “Hoàng thượng nghi ngờ thần thiếp bị người ta lợi dụng?”

Hoàng đế không trả lời, nhưng vẻ mặt của ông ta hiển nhiên là ngầm công nhận.

Mục Thanh Thanh hơi nhíu mày, không ngờ vài năm không gặp, Hoàng đế không dễ bị lừa giống như trước đây.

Ả khẽ rử mắt xuống. “Loại chuyện đại sự của triều đình này thần thiếp không hiểu, có phải là lợi dụng hay không, thần thiếp cũng không phán đoán được. Tuy Thánh thượng cân nhắc quyết định là được rồi. Nhưng mà Hoàng thượng, trước đây lúc thần thiếp ở lãnh cung, chính là Tuyên thiếu phu nhân bắt thần thiếp đi, rồi bán thần thiếp cho Đại hoàng tử Tây Hạ đã mơ ước thần thiếp từ lâu... Chuyện như vậy chẳng lẽ còn có giả sao?”

Mục Thanh Thanh nói xong, liền ô ô cười khóc lên. Tiếng khóc mang theo ả nhấn cùng bất đắc dĩ, tủi thân đến cực điểm.

Hoàng đế khẽ vỗ về lưng Mục Thanh Thanh. “Đừng khóc, đừng khóc... Trẫm biết nàng chịu uất ức! Chờ khi Tuyên Văn Bình chiến thắng trở về, trẫm nhất định cho nàng một câu trả lời hợp lý. Nhất định sẽ nghiêm khắc trừng phạt Tuyên gia!”

Mục Thanh Thanh mang một đôi mắt khóc đến đỏ bừng, nhìn Hoàng đế, nói: “Tuyên Văn Bình chiến thắng trở về? Vậy nếu như thần thiếp nói đều là thật, Tuyên Văn Bình gom góp đầy đủ quân lương, liên hợp với binh mã Tây Hạ, bỗng nhiên phản chiến đánh ngược lại Thiên triều ta thì sao? Khi nào mới có thể là ngày hân chiến thắng trở về?”

Lời này của Mục Thanh Thanh nói khiến trong lòng Hoàng đế cả kinh.

Dù sao Mục Thanh Thanh, một người sống sờ sờ ngồi ở trước mặt mình đây.

Điều này nói rõ chuyện lãnh cung năm đó đã có kỳ quặc.

Lúc đó Tuyên gia vẫn là sủng thần ở trước mặt ông ta, hơn nữa đúng là không lâu sau khi lãnh cung xảy ra hoả hoạn, Đại hoàng tử Tây Hạ liền cùng Thái tử ký kết minh ước hữu hảo.

Tây Hạ luôn mắt cao hơn đầu tại sao lại chủ động cùng Thiên triều ký kết minh ước hữu hảo? Hơn nữa còn bằng lòng nộp tiền tuế đến Thiên triều? Đây không phải là gián tiếp xưng thần với Thiên triều sao?

Tây Hạ ngạo mạn làm sao có thể nhịn xuống được một hơi như thế?

Ánh mắt của Hoàng đế lại rơi ở trên người Mục Thanh Thanh, trong đầu suy đi nghĩ lại từng câu ả đã nói.

Ngày hôm sau trong triều đình, Hoàng đế ngồi trên long ý, ra lệnh đại thần lập tức tiến cử tướng quân dũng mãnh thiện chiến, cũng hạ chiếu thư triệu hồi Tuyên Văn Bình đang ở biên cương chống lại Tây Hạ.

Các đại thần nhất thời đều ngây ngẩn cả người, không rõ vì sao Hoàng đế lại vào lúc Tuyên Văn Bình liên tiếp có tin thắng trận truyền đến thì hạ mệnh lệnh như vậy.

Không ít đại thần đều quỳ xuống khẩn cầu Hoàng đế nghĩ lại.

“Hoàng thượng, Tuyên đại tướng quân liên tiếp có tin chiến thắng truyền đến, hai quân còn đang giằng co, lúc này thật sự không phải là lúc triệu hồi Tuyên đại tướng quân ạ!”

“Đúng vậy, Hoàng thượng, nói không chừng, không bao lâu nữa Tuyên đại tướng quân đã có thể đánh cho quân lính Tây Hạ tan rã, không dám tiếp tục khiêu khích uy nghiêm của Thiên triều ta! Lúc này chính là thời điểm tốt rèn sắt khi còn nóng, không thể...”

“Xin Hoàng thượng nghĩ lại!”

Tiếng khuyên lơn từng đợt vượt lên từng đợt.

Hoàng đế nhìn đại thần quỳ bên dưới, híp mắt nói: “Các người nói, trăm dĩ nhiên đều nghĩ tới, cho nên mới bảo các người tiến cử đại tướng khác. Nghĩ đến Thiên triều ta nước lớn mệnh mông, lẽ nào ngoài Tuyên Văn Bình ra, ngay cả một người biết đánh nhau cũng không có sao?”

Có đại thần còn muốn khuyên nữa.

Có một đại thần vẫn không quỳ xuống cầu xin nhìn về phía Cao Khôn, thấy Cao Khôn cho hân ánh mắt, liền lập tức tiến lên một bước, quỳ xuống nói: “Hoàng thượng triệu hồi Tuyên đại tướng quân thật sự là hành động thánh minh! Thần cũng ngẫu nhiên lấy được thư tín lên lút qua lại của Tuyên gia cùng Tây Hạ. Người Tuyên gia ghi hận Hoàng thượng bỗng nhiên giáng chức, đã sớm gắn liền với Tây Hạ, mưu đồ giang sơn Thiên triều ta! Thư tín ở đây, xin Hoàng thượng xem qua!”

Lời của đại thần kia vừa nói ra, triều đình đều kinh hãi.

Cao Khôn từ bên cạnh Hoàng đế bước nhanh xuống, tiếp nhận lá thư trong tay đại thần kia, hai tay dâng lên trước mặt Hoàng đế.

Hoàng đế liền cầm lấy thư từ trong tay Cao Khôn, xem lướt qua, càng xem càng nổi giận, càng xem sắc mặt càng xấu.

Bỗng nhiên thấy Hoàng đế giận dữ vỗ long ý. “Thảo chi, bao vây Tuyên gia, không cho phép tất cả gia quyến Tuyên gia ra khỏi phủ! Cho đòi Tuyên Văn Bình hồi kinh!”

Các đại thần quỳ trên kim điện đều không biết nội dung trên lá thư viết gì, nhưng vẻ giận dữ của Hoàng đế mọi người thấy rõ ràng, lúc này đã không có ai còn dám khuyên.

Chớ không khuyển được, lại khiến mình mắc vào.

Trên mặt Cao Khôn lộ ra vẻ cười nhỏ đến mức không thể nhìn thấy.

Vốn ý của Hoàng đế là bảo Hoàng thành ty bao vây Tuyên gia, nhưng Cao Khôn biết Hoàng thành ty bây giờ ở trong tay Lộ Nam Phi. Lộ Nam Phi và Tuyên Thiệu quan hệ, chỉ sợ Hoàng thành ti không giữ nổi Tuyên gia.

Hắn trực tiếp ra lệnh nha môn xuất binh, bao vây Tuyên gia, trong ba tầng ngoài ba tầng, kín không kẽ hở, ngay cả ruồi cũng vào được nhưng không ra được.

Hoàng đế lên nói với Cao Khôn, một khi Tuyên Văn Bình vào kinh thì lập tức bắt người lại. Toàn bộ Tuyên gia lưu đầy ngoài hai ngàn dặm, trọn đời không được hồi kinh, con cháu đời sau cũng không được bước vào Lâm An nửa bước.

Trong lòng Cao Khôn cực kỳ đắc ý. Tuyên Văn Bình hồi kinh? Cần gì đợi Tuyên Văn Bình hồi kinh? Chỉ an bài người ở nửa đường khiến cho ông ta đời này đều không có mạng bước vào Lâm An nửa bước!

Toàn gia lưu đầy? Chẳng phải quá hời cho Tuyên Thiệu? Hắn cũng không nhân từ giống như Hoàng đế!

Lúc Tuyên gia bị bao vây, Tuyên Thiệu cũng mới nhận được tin tức trong cung.

“Bên cạnh Hoàng đế có kẻ gian làm loạn.” Ngón tay thon dài của Tuyên Thiệu vuốt ve mép chén, nói.

Yên Vũ ở bên cạnh bỏ quần áo của trẻ con ở trong tay xuống, nhìn hắn một cái. “Bây giờ nên làm cái gì? Chờ cha trở về?”

Tuyên Thiệu khẽ ngẩng đầu. “Chờ, chẳng khác nào ngồi chờ chết. Chỉ sợ nếu chờ không, sẽ đợi không được cha trở về!”

Yên Vũ chợt giật mình, không khỏi đứng dậy. “Lời này của tướng công có ý gì? Đợi không được cha trở về?”

Tuyên Thiệu để chén trà trong tay xuống. “Đã có kẻ gian bên cạnh Hoàng đế ám toán Tuyên gia. Nàng nghĩ hắn sẽ cho cha, cho Tuyên gia một con đường sống sao? Nếu như là ta, ta sẽ không. Cho nên, nếu cha thật sự quay về vào lúc này, chỉ sợ là không đến được Lâm An.”

Yên Vũ vẻ mặt nghiêm túc, nghiêng tai hướng ra ngoài lắng nghe, một lúc lâu, sắc mặt nàng hơi tái nhợt. “Bao vây bên ngoài Tuyên gia không dưới ngàn người, ngay cả trong ngoài ngõ hẻm, ngay cả trên đường phố tiếp giáp cũng đều có quan binh trú đóng. Bây giờ tướng công có cách gì có thể khiến cho Tuyên gia thoát khỏi?”

Tuyên Thiệu hơi nhíu mày, than nhẹ một tiếng. “Hoàng thượng cuối cùng vẫn không tin Tuyên gia.”

“Có lẽ là Cao Khôn mượn danh nghĩa của Hoàng thượng?” Yên Vũ thấy mắt hắn lộ ra mất mát, không khỏi tiến lên an ủi.

Tuyên gia đối với Hoàng đế trung thành và tận tâm. Năm đó Tuyên Thiệu càng thiếu chút nữa vì cứu Hoàng đế mà tuổi còn nhỏ đã mất mạng. Hôm nay ngược lại được kết quả như thế, Tuyên Văn Bình còn đang ở tiền tuyến vì Hoàng đế, vì Thiên triều mà cúc cung tận tụy. Trong nháy mắt, Hoàng đế nói trở mặt liền trở mặt, trong lòng Tuyên Thiệu khó có thể tưởng tượng được.

Yên Vũ đưa tay khẽ đặt trên vai Tuyên Thiệu. “Tướng công đừng buồn, đã là kẻ gian làm loạn thì diệt trừ kẻ gian là được.”

163. Chương 164: Cung Biến

Nhưng Tuyên Thiệu ngồi không nhúc nhích.

Con người đen nhánh sâu không thấy đáy.

Một hồi lâu, chái phòng phía đông truyền đến tiếng khóc của con gái Dao Kỳ, hẳn mới như hoảng hốt bừng tỉnh, chậm rãi nói rằng: “Không phải là Cao Khôn. Nếu không có ý chỉ của Hoàng thượng, Cao Khôn hẳn không to gan như vậy.”

Yên Vũ nhìn sắc mặt của Tuyên Thiệu, trong lòng càng căng thẳng, chậm rãi ngồi xổm xuống ở trước mặt hắn.

Ánh mắt của Tuyên Thiệu rơi trên mặt nàng, nhìn mặt nàng, nói: “Là Hoàng thượng thật sự không tin Tuyên gia nữa.”

Yên Vũ giơ tay lên cầm tay của Tuyên Thiệu. “Tuyên gia trung thành, Hoàng thượng sẽ thấy, bất quá là nhất thời bị người ta che mắt mà thôi.”

Tuyên Thiệu cười khê. “Còn có cơ hội thấy sao?”

Bên tai Yên Vũ là nhịp tim của hai người cùng tiếng khóc của con.

Tiếng khóc trong phòng kể phía đông từng tiếng tiếp từng tiếng, tiếng bà vú dỗ dành em bé cũng truyền tới.

Dao Kỳ vừa ngừng khóc, đệ đệ Tuyên Hàm lại khóc lên.

Nhưng Yên Vũ lúc này cũng không có tâm tư đi dỗ con, bên cạnh con có bà vú cùng bọn nha hoàn theo hầu.

Ngược lại, tình trạng của Tuyên Thiệu lúc này càng khiến người ta lo lắng.

“Lần này chỉ sợ là thật sự muốn đẩy Tuyên gia vào tuyệt cảnh.” Giọng của Tuyên Thiệu rất nhạt, ngay cả hai chữ “tuyệt cảnh” đều nói hết sức nhẹ nhàng hờ hững.

“Không... Sẽ không. Sao là tuyệt cảnh chứ? Chúng ta nhất định sẽ tìm đường sống trong chỗ chết.” Hai tay Yên Vũ khoác lên đầu gối của hắn, nửa ngồi xổm ở trước mặt hắn, nói khê.

Tuyên Thiệu ngược mắt nhìn Yên Vũ, giơ tay lên vuốt ve gò má của nàng. “Phu nhân, khiến cho nàng lo lắng rồi.”

Yên Vũ lắc đầu.

Tuyên Thiệu cười nói: “Được rồi, cho dù thế nào, chưa đến phút cuối không ai biết được kết quả ra sao. Phu nhân đừng lo lắng cho ta, đi xem con tại sao khóc đi?”

Đầu chân mày của Yên Vũ khê nhíu. Bây giờ thần thái của Tuyên Thiệu đã nhìn không ra cái gì, nhưng nàng lại khó mà an tâm. Luôn cảm thấy dưới bề ngoài bình tĩnh của hắn, nội tâm nhất định sẽ không bình tĩnh như vậy.

Tình cảm của Tuyên gia, bao gồm Tuyên Thiệu, đối với Hoàng đế không giống với nàng.

Năm đó Hoàng đế không tín nhiệm Diệp thừa tướng, Diệp thừa tướng đã có lòng oán giận đối với Hoàng đế, nàng đối với Hoàng đế cũng chẳng có bao nhiêu hảo cảm. Trong lòng nàng, Hoàng đế chính là Thiên tử, chính là cấp trên, là người nắm trong tay đại quyền sinh sát muôn dân mà thôi.

Chỉ có lòng kính sợ mang theo từ lúc sinh ra, cũng không có tình cảm cá nhân gì khác.

Mà Tuyên Thiệu thì khác. Tuyên Văn Bình đối với Hoàng đế trung thành tận tâm. Trung thành như vậy, ngay cả Tuyên phu nhân cũng bị ảnh hưởng, Tuyên Thiệu tất nhiên càng từ nhỏ đã được phụ thân đích thân dạy dỗ, cũng đối với Hoàng đế một lòng trung thành.

Còn có chuyện năm ấy hắn mười tuổi cứu giá. Tuy là bị phụ thân đẩy một cái, trong lòng hắn cũng chỉ có oán trách đối với phụ thân, nhưng không có câu oán trách nào đối với Hoàng đế.

Từ đó về sau, Hoàng đế cũng cho Tuyên gia vinh quang tới cao, càng dung túng Tuyên Thiệu trăm chiều.

Nàng từng tiến cung, từng thấy thái độ của Hoàng đế đối với Tuyên Thiệu.

Hoàng đế nhiều lần gọi Tuyên Thiệu là “Thiệu nhi”, như một trưởng bối đang gọi con cái của mình.

Trong lòng Tuyên Thiệu, Hoàng đế không chỉ là Thiên tử, mà còn là trưởng bối của hắn, thân nhân của hắn.

Lúc Hoàng đế giáng chức Tuyên gia, hắn không có thương tâm, không có mất mát. Nghĩ đó chỉ là thủ đoạn chính trị, tránh mũi nhọn một chút cũng không gì đáng trách.

Nhưng hôm nay, Hoàng đế đúng là muốn đẩy Tuyên gia vào tuyệt cảnh.

Bị người mình coi là thân nhân bức bách như vậy, trong lòng Tuyên Thiệu tất nhiên sẽ không dễ chịu.

Tuyên Thiệu khẽ cười, giơ tay lên che lại ánh mắt của Yên Vũ. “Phu nhân đừng nhìn ta như vậy, ta không sao, nàng đi xem con đi, ta đi một vòng trong sân.”

Yên Vũ gật đầu, đứng lên từ bên người Tuyên Thiệu. Tiếng khóc của con vẫn chưa ngừng, trong lòng nàng cũng rất lo âu.

Bây giờ Tuyên gia đã bị bao vây như vậy, ngay cả muốn ra cũng không ra được, để cho Tuyên Thiệu một mình yên lặng đi ở trong sân một chút cũng tốt.

Nàng nhắc chân ra khỏi phòng chính, đi phòng kê phía đông.

Tuyên Hàm đang được bà vú ôm vào trong ngực, à ơi dỗ.

Nó không chịu bú sữa, tã cũng vừa thay, nhưng chỉ có khóc lớn không thôi.

Yên Vũ vội bước tiến lên, nhận lấy con từ trong tay bà vú, đang muốn kiểm tra xem có phải con khó chịu ở đâu không, lại nghe thấy tiếng khóc của Tuyên Hàm dần nhỏ lại.

Một đôi mắt to, trong veo không rành thế sự của con đang ngân ngấn nước nhìn nàng, miệng nhỏ đỏ hồng lâu lâu một chút, phun ra bong bóng nước miếng.

Thằng bé còn đang khóc lớn trước đây không lâu, nhưng bây giờ gương mặt thoả mãn.

“Hàm công tử đúng là ruột thịt của thiếu phu nhân. Cái mặt này, cái miệng nhỏ nhắn này, chỗ nào cũng giống thiếu phu nhân! Trong máu huyết này đều mang sự thân thiết đó!” Bà vú của Tuyên Cảnh ở bên cạnh vừa cười vừa nói.

Một phòng nha hoàn cũng phụ hoạ theo.

Yên Vũ ôm thân thể nho nhỏ, mềm mại của con trai ở trong lòng, trong bụng không khỏi ưu tư.

Thì ra đứa bé nho nhỏ này cũng nhận biết được nàng? Biết nàng là mẫu thân? Đứa bé nho nhỏ này đúng là dễ thoả mãn như vậy, chỉ cần ở trong lòng của mẫu thân là có thể yên tâm, không khóc không nháo?

Trong lòng Yên Vũ bỗng chua xót dị thường.

Thật ra Tuyên gia muốn rất ít, Tuyên Văn Bình và Tuyên Thiệu cũng không có lòng tham không đáy.

Bọn họ trung thành tận tâm đối với Hoàng đế, chẳng những không cần hồi báo, mà còn không nhất định muốn chiếm cứ vị trí sủng thần bên cạnh Hoàng đế, không nhất định muốn quyền khuynh triều đã mới hài lòng.

Bọn họ chỉ mong được Hoàng đế nhìn thấy lòng trung thành của mình, chỉ muốn đạt được một chút tín nhiệm của Hoàng đế là được.

Miễn là người một nhà ở chung một chỗ, an ổn qua ngày, khi triều đường cần thì bọn họ bất cứ lúc nào cũng có thể đứng ra vì Hoàng đế, vì Thiên triều.

Sự thương yêu của Tuyên Văn Bình đối với em bé nàng đều biết. Trước đây, lúc Dao Kỳ và Tuyên Hàm ra đời chính là lúc Tuyên Văn Bình xuất chinh.

Nàng nghe bọn người hầu nói, lúc ấy lão gia có cơ nào không muốn đi, cơ nào muốn chờ thêm chỉ một chốc lát, dù cho không thấy được em bé, chỉ cần cho ông ấy biết tin em bé bình an ra đời là tốt rồi.

Nhưng để không trì hoãn chính sự, ông ấy ngay cả chỉ chốc lát cũng không kịp đợi, phải đi chinh binh, xuất phát, một đường ngựa không ngừng vó chạy tới biên cương.

Kết quả là, đổi được cái gì?

Mấy ngày trước đây, Tuyên phu nhân còn nói với nàng, chờ lúc Tuyên đại nhân chiến thắng trở về gặp hai đứa bé, chắc chắn mừng rỡ không gì sánh được.

Nhưng bây giờ không đợi được Tuyên đại nhân chiến thắng trở về.

Chiến sự còn đang đi đến kết thúc, ông ấy liền đột nhiên bị triệu hồi.

Hơn nữa, trên đường về Lâm An còn không biết có hung hiểm gì đang chờ ông ấy.

Đây là kết quả của trung thành tận tâm đối với Hoàng đế sao?

Bé con trong ngực bỗng nhiên khanh khách cười một tiếng.

Suy nghĩ của Yên Vũ bị kéo trở về, cúi đầu nhìn Tuyên Hàm bé bỏng ở trong lòng, cho dù trong lòng rắc rối cũng không khỏi lộ ra một khuôn mặt tươi cười.

Tuyên Hàm giơ tay lên muốn chạm mặt của Yên Vũ, nhưng cánh tay bé nhỏ còn chưa linh hoạt lắm, quơ quơ một hồi cũng không đến, liền bỏ qua.

Trùng hai mắt thật to, không khóc không nháo, ở trong lòng Yên Vũ không bao lâu liền ngủ thiếp đi.

Yên Vũ giao Tuyên Hàm cho bà vú, lại nhìn con gái Dao Kỳ đã ngủ từ lâu, xoay người lặng lẽ ra khỏi chái phòng phía đông.

Nàng nhấc chân đi tới trong sân, lắng tai nghe, tìm được Tuyên Thiệu ở chỗ dưới giàn nho rậm rạp đã phiếm vàng.

Trong tay Tuyên Thiệu đang vờn về một tờ giấy nho nhỏ.

Thấy Yên Vũ đến gần, hắn không kịp thu hồi tờ giấy, bị Yên Vũ giơ tay lên lấy qua.

Tuyên Thiệu nhìn tờ giấy rơi vào trong tay phu nhân, than nhẹ một tiếng, bất đắc dĩ cười một tiếng, ngửa đầu tựa vào ghế nằm, nhìn dây nho khô vàng, yên lặng không nói.

Yên Vũ chậm rãi mở ra tờ giấy trong tay, trong tai nghe được tiếng bồ câu đưa thư xì xào bay xa.

“Việc này Hoàng thành ty không chen tay vào được, người hành động đều do Cao Khôn trực tiếp điều khiển. Mục Thanh Thanh đã trở về, ở ngay bên cạnh Hoàng đế. Chẳng biết Cao Khôn nguy tạo bằng chứng Tuyên đại nhân lên lút thông đồng cùng Tây Hạ gì, Hoàng đế tin là thật, e là đã nổi sát tâm.”

Tờ giấy hơi ẩm, những chữ viết kia cũng không rõ lắm.

Có gió hiu hiu thổi qua, tờ giấy trong tay Yên Vũ dần dần trở nên khô, chữ viết trên chỗ khô biến mất.

Yên Vũ nhìn tờ giấy trong tay, hơi ngẩn ra.

Mục Thanh Thanh đã trở về? Ở bên cạnh Hoàng đế? Tuyên Văn Bình lên lút thông đồng với Tây Hạ?

Hoang đường như vậy, Hoàng đế cũng tin sao?

Yên Vũ chẳng biết mình yên lặng xuất thần bao lâu, chỉ cảm thấy tất cả đều khiến người ta khó có thể tin.

Lúc cúi đầu nhìn lại tờ giấy trong tay, tờ giấy đã bị gió thổi khô hoàn toàn, chữ viết phía trên cũng đều không thấy, chỉ giống như một tờ giấy trắng.

“Đây là ý gì?” Yên Vũ quay đầu nhìn Tuyên Thiệu. “Hoàng đế nổi lên sát tâm đối với Tuyên gia?”

Tuyên Thiệu cười nhạo. “Đúng vậy, rất buồn cười phải không?”

Yên Vũ cuộn tờ giấy lại, thả về trong tay hắn. “Vâng, thật buồn cười. Phụ thân ở tiền tuyến liều sống liều chết, bọn họ an nhàn sống ở Lâm An, không nghĩ làm thế nào để hưng thịnh Thiên triều, chỉ muốn làm sao để tổn hại Tuyên gia, thật sự là buồn cười đến cực điểm!”

Tuyên Thiệu lắc đầu. “Không, không phải là bọn họ buồn cười, mà là phụ thân buồn cười, là ta buồn cười! Là Tuyên gia buồn cười!”

Yên Vũ ngược mắt nhìn Tuyên Thiệu, nhưng thấy Tuyên Thiệu đã nhắm mắt lại ở trên ghế nằm, trên mặt ngoại trừ nụ cười nhạo thì không có biểu cảm gì khác.

Giọng điệu của hắn cũng hết sức bình tĩnh, tựa như nói đến chuyện của người khác.

“Tuyên gia một lòng một dạ, lại vì một vị quân chủ như vậy, vì mỹ nhân và hoạn quan nói vài câu bùi tai là có thể đầu độc lòng quân chủ. Thế sống chết dốc sức, mấy phen liều sống chết cứu ông ta, cuối cùng đổi được một kết quả như vậy. Thật đúng là tức cười!”

“Tuyên Thiệu... Chàng đừng nói như vậy.” Yên Vũ hơi lo lắng hắn.

“Thật khờ, ngu trung, Yên Vũ, nàng nói xem, đây không gọi là ngu trung à?” Tuyên Thiệu bỗng nhiên mở mắt nhìn nàng. Trong con ngươi đen nhánh của hắn có mệnh mông cuồn cuộn tức giận.

Yên Vũ nhất thời ngơ ngẩn, một lúc lâu mới lắc đầu. “Không phải, không phải, làm thần tử vốn nên một lòng trung thành.”

Tuyên Thiệu nhìn nàng, tức giận cuồn cuộn bị hắn mạnh mẽ ép xuống, trong con ngươi có yêu thương cùng xót xa sâu đậm.

“Nhưng mà ta không nỡ.”

“Không nỡ cái gì?” Yên Vũ như bị ánh mắt của hắn mê hoặc, nhin không được hỏi.

“Ta không nỡ nàng bị khổ, không nỡ con cái chúng ta tuổi nhỏ bị khổ. Bây giờ ta không phải một mình, ta có gia đình của chúng ta, có con của chúng ta. Cảnh nhi hiểu chuyện như vậy, khả ái như vậy. Dao Kỳ cùng Hàm nhi còn nhỏ như vậy, thậm chí chưa từng ra khỏi nhà này. Làm sao ta nỡ để các nàng bây giờ bắt đầu chịu khổ, bởi vì ta và phụ thân ngu trung mà chịu khổ?” Giọng nói của Tuyên Thiệu rất bình tĩnh, bình tĩnh như thường ngày.

Nhưng Yên Vũ lại cảm thấy hôm nay hắn rất khác, khác với bất cứ ngày thường nào.

Yên Vũ cảm thấy dường như hắn đã hạ quyết định gì, quyết định khiến người ta kinh tâm, hơn nữa không thể vãn hồi.

Trong lòng nàng nhất thời hoảng loạn.

“Chàng muốn làm gì?” Yên Vũ tiến lên cầm tay hắn.

Nhưng phát hiện bàn tay luôn ấm áp của Tuyên Thiệu lúc này lạnh như băng.

Trước đây, cho dù là trong thời điểm lạnh nhất của mùa đông, hắn ăn mặc vô cùng mỏng manh nhưng tay vẫn nóng, thường ủ ấm tay nàng ở trong lòng bàn tay.

Hôm nay tay hắn lại còn lạnh hơn tay nàng, lạnh đến khiến người ta không cảm thấy được một tia ấm áp nào.

“Còn nhớ không, ta từng nói qua, mặc dù ta thân là Thiêm sự Hoàng thành ty, quyền nắm trong tay giống như Tổng chỉ huy sứ Hoàng thành ty, bất cứ lúc nào cũng được tự do ra vào cung. Nhưng ta hoàn toàn không quan tâm đến thứ này, quyền lực đối với ta mà nói không đáng kể chút nào. Quyền cao chức trọng không bằng có người ở bên cạnh ta. Tay nắm quyền cao không bằng người một nhà hoà thuận vui vẻ cùng một chỗ.” Tuyên Thiệu cầm ngược tay Yên Vũ, chậm rãi nói.

Yên Vũ gật đầu. “Vâng, thiếp biết. Những điều này thiếp đều biết.”

“Nhưng mà bây giờ ta không nghĩ như vậy.” Tuyên Thiệu chợt cười, nói. “Không có quyền lực, ta ngay cả nàng cũng không che chở được, ngay cả cái nhà này cũng không che chở được! Không quyền khuyh triều dã, ngay cả sống yên phận đều là mong mỏi xa vời. Làm thế nào người một nhà bình an hạnh phúc?”

Yên Vũ nghe được tim mình đập rất nhanh. “Tuyên Thiệu, như vậy sẽ không làm trái với lòng chàng sao? Chỉ cần chàng vui lòng, chỉ cần chàng muốn thì tùy chàng. Vì trung quân mà chết, thiếp... Thiếp cũng không oán, không hối hận.”

Tuyên Thiệu thương xót nhìn nàng, giơ tay lên khẽ vuốt ve đầu nàng. “Không, ta sao bỏ được.”

Yên Vũ giơ tay lên ôm cổ Tuyên Thiệu, nằm ở trên vai hắn.

Tuyên Thiệu túm Yên Vũ đang nửa ngồi nửa quỳ ở bên cạnh vào ngực mình, ôm thật chặt. “Yên tâm đi, thủ đoạn đùa bỡn quyền mưu đến đâu, lòng ban đầu của ta đối với nàng, đối với gia đình này vĩnh viễn không đổi.”

Yên Vũ lại nằm trên vai hắn, không chịu đứng dậy.

Nhất định là hắn đã quyết định rồi, nhất định đã có kế hoạch, nhất định là muốn mạo hiểm thay đổi tình trạng trước sau có địch của Tuyên gia bây giờ.

Đây có nghĩa là hắn phải mạo hiểm rất nhiều.

Nàng làm sao có thể yên tâm. Bây giờ tình hình Tuyên gia căng thẳng, Cao Khôn tiên hạ thủ vi cường, Tuyên Thiệu đã rút xuống bị động, muốn thay đổi cục diện, nói dễ vậy sao?

Ắt phải mạo hiểm lớn.

“Sợ sao?” Tuyên Thiệu hỏi ở bên tai nàng.

Yên Vũ gật đầu liên tục. “Sợ, rất sợ!”

“Sợ cái gì?”

Yên Vũ ngẩng đầu lên từ trong lòng Tuyên Thiệu. “Sợ chàng vì chúng ta mà không bảo vệ được bản thân.”

Tuyên Thiệu nhìn nàng, cười khẽ. “Vì bọn nàng, ta ngược lại nhất định sẽ bảo vệ mình rất tốt. Có ta ở đây mới có thể bảo vệ bọn nàng tốt hơn.”

Yên Vũ nặng nề gật đầu. “Chàng phải nhớ kỹ lời mình đã nói.”

“Ta nhớ kỹ.” Tuyên Thiệu hôn lên trán của nàng.

Nụ hôn của hắn cũng lạnh, lạnh như băng không giống với ngày xưa.

164. Chương 165: Cung Biễn 2

Lúc màn đêm buông xuống, Tuyên gia đã tắt đèn, viện tam tiến vắng vẻ không tiếng động.

Tuyên Thiệu toàn thân y phục dạ hành, nằm trên mái nhà thật cao.

Quan sát đông đảo người canh gác ở bên ngoài Tuyên gia.

Yên Vũ nhắm mắt nằm ở trên giường nhưng hai lỗ tai phóng ra thính lực đến cực hạn. Trên trán chảy ra mồ hôi mịn, nàng cũng không có thời gian để ý tới.

Nàng nghe được tiếng của Tuyên Thiệu, trong lòng miêu tả thân hình của hắn.

Nghe động tĩnh của quan binh bao vây bên ngoài Tuyên gia.

Nàng dường như nghe được tiếng trên trăm cây đuốc cháy rừng rực.

Nghe được có người tuần tra không ngừng, đi qua từ trong ngõ hẻm bên ngoài Tuyên gia.

Nghe được người canh gác chỉ ngáp một cái đã bị quát mắng nghiêm khắc.

Bao vây bên ngoài Tuyên gia có thể nói là không hề có khe hở.

Cao Khôn thật sự muốn khoá cứng người của Tuyên gia, ngay cả một con muỗi cũng không thả ra.

Tuyên Thiệu muốn từ nơi này ra ngoài, nói dễ vậy sao?

Lòng của Yên Vũ bị vò thành một cục.

Trong miệng lẩm nhẩm lời cầu nguyện nhớ được mà bản thân nàng cũng không phát hiện ra. Nàng chưa bao giờ tin phật, nhưng cũng đến lúc ôm lấy chân phật.

Chỉ cần Tuyên Thiệu có thể bình an, vậy để cho nàng sau này mỗi ngày đều ở trước phật dăng vài nén nhang, dập đầu vài cái đều được.

Một trận gió qua, hình như có tiếng gió lay động tay áo.

Tuyên Thiệu đã cách nóc nhà Tuyên gia, không tiếng động lên ra bên ngoài.

Thần kinh Yên Vũ lập tức căng thẳng.

Nàng ngừng thở chăm chú lắng nghe.

Thật tốt, thật tốt... Người canh gác cũng không có phát hiện cái gì.

Bóng đêm là thứ che chắn rất tốt.

Tuyên Thiệu trong bóng đêm nhìn không thấy người bên cạnh, thân hình nhanh tựa như ma quỷ.

Một tên canh gác ngửa đầu ngáp, dường như thấy một bóng đen lướt qua đỉnh đầu trong bầu trời đêm còn nhanh hơn chim.

Hắn lập tức giơ tay lên dụi dụi mắt, là hấn quá buồn ngủ cho nên hoa mắt ư?

Sau khi dụi dụi mắt, chỉ thấy bầu trời đầy sao lấp lánh, đâu có bóng đen gì.

Ừ, quả nhiên là hấn hoa mắt.

Tiếng động của Tuyên Thiệu đã xa không nghe thấy được.

Trong lòng Yên Vũ an tâm một chút.

Đây coi như là... bình an đi ra? Trước hừng đông hấn có thể trở về không?

Rốt cuộc là hấn muốn làm gì? Muốn làm thế nào để vấn hồi cục diện ngày nay của Tuyên gia? Làm sao để bảo vệ một nhà già trẻ này?

Trong lòng Yên Vũ không chắc chắn, nhưng nàng tin tưởng Tuyên Thiệu.

Nàng tin rằng điều Tuyên Thiệu muốn làm, chắc chắn có thể làm được! Nàng chỉ cần an tâm ở nhà chờ hấn trở về là tốt rồi.

Một đêm này, Tuyên Thiệu hết sức may mắn là khinh công của mình không tệ, bí mật gặp Thái tử, rồi gặp Lộ Nam Phi, rồi lại gặp cái người mà hấn đã sớm an bài. Cũng thật không ngờ, người an bài lúc trước sẽ có công dụng như vậy vào giờ phút này... Cho dù gặp mấy người như thế nhưng hấn cũng kịp chạy về.

Yên Vũ trừng vành mắt đen, ôm đầu gối, ngồi ở đầu giường chờ hấn.

Hấn lặng lẽ thay y phục dạ hành, đi vào phòng trong, mới nhìn thấy nàng còn chưa ngủ.

Hấn khẽ cười tiến lên. “Đang lo lắng cho ta?”

Yên Vũ gật đầu. “Thủ vệ nhiều như vậy, khiếp sợ chàng...”

Hấn ôm vai nàng qua, phát hiện toàn thân nàng hơi run rẩy, liền ôm nàng thật chặt. “Được rồi, đừng lo lắng, chẳng phải ta đã trở lại rồi sao?”

Yên Vũ gật đầu, dường như muốn nói cái gì, nhưng mím miệng nhin lại.

Nên nói, hấn nhất định sẽ chủ động nói với mình. Hấn không nói gì, vậy nàng tốt nhất cũng không nên hỏi.

Chuyện như vậy, nói càng ít càng an toàn.

Cho dù thấp thỏm bất an trong lòng, nhưng Yên Vũ buộc mình vẫn cứ nhịn xuống, không hỏi điều gì cả.

Nàng biết, nếu như nàng hỏi, Tuyên Thiệu nhất định sẽ nói cho nàng biết toàn bộ kế hoạch của hắn.

Nhưng nếu như bây giờ vẫn chưa tới lúc nàng nên biết, nàng thà rằng để cho mình sốt ruột sốt gan cũng không đi ép hỏi hắn.

Trong triều đình đặc biệt yên lặng.

Là cái loại yên lặng kèm nén trước khi giông bão đến.

Mỗi người tựa như đều đang chờ đợi.

Chờ đợi Hoàng đế có phải là còn có thể đổi ý hay không.

Hai ngày nay, Cao Khôn mặt tươi cười đặc biệt nhiều, cho dù thấy đồ đệ mà trước đây hắn chê ngu, hắn đều khẽ mỉm cười.

Giống như đã nắm chắc phần thắng, giống như trong triều đã không còn người có thể địch nổi hắn, hắn đã quyền khuynh triều dã, dưới một người trên hàng vạn người.

Ngay cả danh xưng của mình sau khi diệt xong Tuyên gia hắn cũng nghĩ xong, gọi là “cửu thiên cửu bách tuế”. Chẳng phải Hoàng đế là “vạn tuế” sao? Hắn không thể so với Hoàng đế, “cửu thiên cửu bách tuế” ngược lại mới vừa tốt.

Cao Khôn suy nghĩ, lại không khỏi cười ra tiếng.

“Sư phụ, chuyện gì cao hứng như vậy?” Thái giám Lưu Quang, tiểu đồ đệ Cao Khôn mới nhận, xoay người hỏi.

Cao Khôn đưa tay cốc đầu hắn một cái. “Ngươi không hiểu.”

Lưu Quang ha ha cười theo hai tiếng, không dám hỏi tới nữa.

“Hoàng thượng đâu?” Cao Khôn vừa đi tới dưới hành lang vừa hỏi. “Vẫn còn ở trong phòng luyện đan sao?”

“Không, Hoàng thượng từ hôm qua, sau khi chiêu hạnh Mục mỹ nhân cho tới bây giờ đều không có ra khỏi tẩm điện.” Lưu Quang hề hề vui vẻ hai tiếng. “Bây giờ đan dược vẫn do đạo trưởng Huyền Cơ Tử đưa đến tẩm cung cho Hoàng thượng.”

Cao Khôn lại đưa tay với đầu Lưu Quang. “Huyền Cơ Tử thì Huyền Cơ Tử, đạo trưởng gì gì chứ, chỉ là danh xưng hù người. Chờ đến khi... Hừ, xem ta có đuổi hắn ra ngoài hay không!”

Lưu Quang vội cúi đầu xuống. “Dạ, đúng, sư phụ nói đúng lắm.”

Cao Khôn chạy tới bên ngoài tẩm cung của Hoàng đế.

Hắn bỗng cảm thấy bầu không khí trong cung hôm nay hơi khác.

Nhưng quan sát tỉ mỉ lại không có phát hiện rõ rệt là khác ở đâu. Dường như hôm nay thị vệ trong cung đều đặc biệt tinh thần háng hái?

Hay là bản thân hắn quá mức phấn khởi, nên mới nhìn nơi nơi đều đặc biệt có sức sống?

Cao Khôn đi tới cửa tẩm điện, lại nhìn thấy tiểu thái giám thường tới lui hầu hạ bên cạnh Huyền Cơ Tử đang đứng ở cửa tẩm điện.

Cao Khôn liếc hắn một cái. “Sao đứng ở chỗ này? Đạo trưởng vẫn còn ở bên trong không?”

Tiểu thái giám kia gật đầu một cái, nói: “Dạ, Hoàng thượng cho gọi đạo trưởng đi vào để hỏi chuyện.”

Lưu Quang ở bên cạnh khẽ ngẩng đầu, dò xét sắc mặt của Cao Khôn, oán thầm trong bụng. Không cho mình gọi đạo trưởng, hắn ở trước mặt người khác cũng chẳng phải gọi đạo trưởng sao? Thật sự là...

Cao Khôn nghe vậy gật đầu.

Bỗng nhiên trong tấm điện truyền đến một tiếng kêu sợ hãi của Mục Thanh Thanh.

Người ngoài điện đều cả kinh, trợn to hai mắt nhìn cửa điện, đáng vẻ muốn vào nhưng không dám vào.

Cao Khôn nhìn chung quanh một chút, nổi giận nói: “Còn đứng ngây đó làm gì? Vọt vào!”

Thái giám xung quanh nghe vậy lập tức phá cửa ra.

Cao Khôn nâng mắt nhìn vào trong điện.

Chỉ thấy gió từ cửa thổi vào, tầng tầng sa mỏng bên trong bị gió nâng lên, lay động phát phới.

Mục Thanh Thanh ngã trên mặt đất, thở dốc, trợn to hai mắt nhìn về phía trên giường.

Bên trên, một người ngồi xếp bằng, cả người trần trụi, đầu hơi rũ, hai tay chum Lan Hoa Chỉ đặt trên hai đầu gối.

“Hoàng... Hoàng thượng... Nô tài không biết Hoàng thượng đang ngộ đạo, xin Hoàng thượng tha tội.” Bọn thái giám chạy ào vào trong điện nhìn thấy bóng người trần trụi ở trên giường, tất cả đều quỳ xuống.

Hơi có chút nơm nớp lo sợ.

Đầu gối của Cao Khôn cũng hơi mềm nhũn, lúc sắp quỳ xuống thì lại nghe thấy Mục Thanh Thanh té trên đất run giọng nói rằng: “Hoàng thượng... không thờ...”

Tấm điện thoáng chốc cực kỳ yên tĩnh, nghe được cả tiếng kim rơi.

Cao Khôn nhìn nhìn bóng dáng của Hoàng đế bên trong màn lụa mỏng, nhìn Mục Thanh Thanh hỏi: “Người nói cái gì? Lập lại lần nữa?”

Lúc này lại thấy Huyền Cơ Tử vòng ra từ bên trong bình phong.

Hắn toàn thân áo đạo sĩ trắng tinh, trong tay cầm phát trần cũng trắng tinh.

Giơ tay lên một cái, phát trần vẽ ra một đường vòng cung ở trước người hắn. Hắn chậm rãi nói: “Hoàng thượng tọa hoá! Hôm nay Thánh thượng tu thành chánh quả, đắc đạo thăng tiên. Các người còn không quỳ xuống chúc mừng Thánh thượng?”

Đám thái giám trong ngoài điện đều mắt choáng váng.

Cặp mắt của Cao Khôn càng nhìn chăm chăm Huyền Cơ Tử, không nói một lời.

“Lớn mật, Thánh thượng đắc đạo thăng tiên, các người còn không quỳ xuống chúc mừng!” Huyền Cơ Tử lên giọng, hét lớn một tiếng.

Đám thái giám giống như bị sợ choáng váng, qua một hồi mới hô lên.

“Chúc mừng Hoàng thượng, chúc mừng Hoàng thượng!”

Cao Khôn chăm chú nhìn Huyền Cơ Tử, cũng không có quỳ xuống.

Hoàng thượng bỗng nhiên băng hà vào lúc này, trong lòng hắn mơ hồ có dự cảm xấu.

Chuyện này sợ là không có đơn giản như vậy đi?

Lại thấy Huyền Cơ Tử hướng về phía hắn cười một tiếng, lấy ra một cuộn thánh chỉ từ bên trong ống tay áo rộng lớn.

“Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết...”

Giọng của Huyền Cơ Tử mạnh mẽ hùng hồn, vang dội bên trong điện, vô cùng trang nghiêm.

Đám cung nhân trong điện quỳ xuống cúi đầu, càng lộ ra trang nghiêm cực kỳ.

“Cao tổng quản, đây là thánh chỉ, thấy thánh chỉ như thấy Hoàng thượng.” Huyền Cơ Tử nhìn hắn, thấp giọng nói.

Cao Khôn nghiêng răng, cuối cùng không cam lòng quỳ xuống trên đất.

Huyền Cơ Tử liếc hắt một cái, lúc này mới tiếp tục cầm thánh chỉ đọc.

Trên thánh chỉ, đầu tiên là Hoàng đế uyển chuyển khen ngợi bản thân, kể ra mình có công cao đức lớn gì, rồi khen ngợi Thái tử, cũng nói thẳng Thái tử đã trưởng thành, bây giờ ông ta có thể an tâm truyền ngôi vị Hoàng đế cho Thái tử, như thế như thế.

Trong lòng Cao Khôn tức tốc xoay nhanh.

Hắn bỗng nhiên chợt đứng dậy, chỉ vào Huyền Cơ Tử, nói: “Tên yêu đạo này, đừng vội yêu ngôn hoặc chúng! Chắc chắn là người mưu hại Hoàng thượng trước, sau đó giả tạo thánh chỉ! Người đâu, bắt yêu đạo này lại!”

“Khoan đã...” Huyền Cơ Tử la to một tiếng. “Cao tổng quản đây là muốn kháng chỉ?”

Cao Khôn nhìn chằm chằm Huyền Cơ Tử, muốn nhìn ra dấu vết chợt dạ từ trên mặt hắn.

Nhưng Huyền Cơ Tử từ trước đến nay còn có thể ngụy trang hơn hắn, trên gương mặt bình tĩnh nhìn không ra bất kỳ dấu vết gì.

Toàn thân áo bào trắng, càng tôn lên vẻ cực kỳ tiên phong đạo cốt của hắn.

“Đây là thánh chỉ Hoàng thượng tự tay viết, lẽ nào ai dám giả tạo sao?” Huyền Cơ Tử quát to. “Cao tổng quản tuyên bố thánh chỉ là giả, có chứng cứ không? Nói xằng nói bậy chính là bất kính đối với thánh thượng!”

“Tên yêu đạo này, chớ nên ở đây mê hoặc lòng người!” Cao Khôn gầm lên cắt ngang lời của Huyền Cơ Tử. “Người đâu, bắt tên yêu đạo này lại cho ta, thánh chỉ có phải là giả hay không, ta tự sẽ cho ra chứng cứ!”

Bên ngoài tấm điện, lập tức có thị vệ tiến lên muốn bắt lấy Huyền Cơ Tử.

Nhưng Huyền Cơ Tử cười với Cao Khôn, vung phát trần trắng lên. “Yêu ngôn hoặc chúng, mê hoặc lòng người không phải là bản đạo, là người...”

Phát trần trắng của Huyền Cơ Tử gần như đâm trên mặt của Cao Khôn.

Cao Khôn vung tay muốn đánh về phía phát trần của Huyền Cơ Tử. “Còn không mau bắt yêu đạo này lại!”

Bọn thái giám lập tức tiến lên, kèm chế Huyền Cơ Tử.

Nhưng trên mặt Huyền Cơ Tử không thấy hoảng loạn chút nào.

“Người sẽ không có kết cục tốt, hoạn quan mưu loạn, người chết không có chỗ chôn!”

Cao Khôn nghe vậy giận dữ, giờ chường muốn đánh về phía Huyền Cơ Tử.

Nhưng bỗng nhiên nhìn thấy có đại đội thị vệ dũng mãnh tiến vào từ cung đạo.

Trong nháy mắt, trước tấm điện của Hoàng đế liền vây đầy thị vệ đại đao sáng loáng ở bên hông.

Cao Khôn nhú mào, gương mặt nhìn về những thị vệ ở sau lưng mình.

Đã thấy những thị vệ này bỗng nhiên phân ra hai bên trái phải, nhường ra một lối đi ở chính giữa.

Lộ Nam Phi, Đại diện Tổng chỉ huy sứ Hoàng thành ty, từ lối đi thị vệ phân ra, chậm rãi đi lên phía trước.

Cao Khôn nén giận nói: “Lộ đại nhân làm cái gì vậy? Mang theo đông đảo thị vệ Hoàng thành ti như vậy, hơn nữa còn mang binh khí đến. Là muốn làm phản sao?”

Lộ Nam Phi lạnh lùng nhìn Cao Khôn, giơ tay chỉ mũi hắn nói: “Kẻ muốn mưu nghịch ở chỗ này! Người đâu, bắt tên hoạn quan này lại cho ta!”

Cao Khôn cả kinh. Nhiều người của Hoàng thành ty như vậy, hắn ở trong cung chỉ có chút thế lực, bây giờ lẽ nào là đối thủ của Hoàng thành ty sao?

Thị vệ Hoàng thành ty lập tức tiến lên.

Cao Khôn lui về sau một bước. “Khoan đã, ta là người bên cạnh Hoàng thượng. Bây giờ Hoàng thượng vẫn còn ở trong điện, Lộ đại nhân lại muốn bí mật ra lệnh bắt ta, đây là muốn bức vua thoái vị sao?”

“Người nói, ta không thể bắt người?” Lộ Nam Phi nâng mắt lên nhìn Cao Khôn, lạnh lùng hỏi.

“Đây là dĩ nhiên. Ta là người bên cạnh Hoàng thượng, người có tư cách bắt sao?” Cao Khôn dựa lưng vào cửa điện, nói.

Lúc này đã thấy phía sau Lộ Nam Phi lại đi ra một người, cười nhạt nhìn hắn. “Lộ đại nhân thiếu tư cách, vậy ta đây?”

Huyền Cơ Tử thấy thế, lập tức khéo léo bỏ qua thái giám ở bên cạnh hắn, trịnh trọng dập đầu bái lạy. “Khấu kiến Tân hoàng, ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Mọi người dưới sự dẫn đầu của Lộ Nam Phi cũng quỳ xuống. “Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!” Âm thanh truyền ra khá xa, chấn động điếc cả tai.

Cung nhân, thị vệ trong ngoài điện thấy thế cũng quỳ dập đầu theo.

Thái tử toàn thân tứ trảo kim măng* màu vàng chói đứng sừng sững trong lúc mọi người cúi đầu quỳ lạy, có vẻ cao lớn lạ thường.

(*link tham khảo hình: rs.bift.edu.cn/static/resource/2010/68F9CDF9DB/E0114173CB/9503817E47/30DD0F6ECB/5338F)

Cao Khôn đứng ngậy ra, nhìn xung quanh một chút.

Nhìn toàn bộ xung quanh, trừ hắn và Thái tử ra, đã không còn người nào đứng.

Vì sao?

Chỉ trong thời gian nháy mắt, dường như không bao lâu trước đây hắn còn nghĩ mình sẽ trở thành “Cửu thiên cửu bách tuế”, sau đó bên cạnh Hoàng đế có Mục Thanh Thanh phụng bồi, Hoàng đế không để ý tới triều chính cũng không phải là chuyện một hai năm mà, hắn có thể ôm toàn bộ hoàng quyền trong tay, nhìn thiên hạ bằng nửa con mắt.

Vì sao?

Ngay cả thời gian một bữa cơm cũng không có, mình đã không thể cứu vãn, tứ cố vô thân?

Cao Khôn bỗng nhiên nhìn về phía Huyền Cơ Tử quỳ trên đất, lại nhìn về phía Lộ Nam Phi, cuối cùng mới nhìn Thái tử.

Dưới ánh mắt của Thái tử, hắn cuối cùng phải hạ thấp người, vô lực ngã vào trước cửa điện.

“Bình thân...” Thái tử nói.

Mọi người đứng dậy.

Lộ Nam Phi phát tay, lập tức có thị vệ tiến lên bắt lấy Cao Khôn.

Lúc đang muốn mang đi thì Huyền Cơ Tử kiên định nói: “Khoan!”

Thái tử cùng Lộ Nam Phi đều nhìn về phía Huyền Cơ Tử.

Thái tử nói: “Đạo trưởng có lời gì muốn nói?”

Huyền Cơ Tử vùng phất trần tiến lên, nhìn Cao Khôn, trên mặt lộ ra một ý cười âm u.

Cao Khôn chỉ cảm thấy không rét mà run. “Người muốn làm gì?”

Huyền Cơ Tử quơ quơ phất trần, nói: “Người cùng cha nuôi của người từ trước đến nay xảo quyệt, lại vô công cao cường, cứ mang người đi như vậy thì khó có thể an tâm.”

Thái tử nghe vậy gật đầu. “Đạo trưởng nói có lý.”

“Ta đã thúc thủ chịu trôi, người còn muốn đùa giỡn gì nữa?” Cao Khôn run giọng mắng.

Nhưng Huyền Cơ Tử vùng phất trần trong tay, phất trần nhìn yếu ớt như vậy nhưng thoáng chốc đã hoá thành vũ khí sắc bén, giống như có sinh mệnh, quần lên cổ tay của Cao Khôn.

Chỉ nghe Cao Khôn hét một tiếng thảm thiết.

Huyền Cơ Tử hơi động tay một chút, phất trần lại quần lên trên cổ tay kia của Cao Khôn...

Theo sau là kêu thảm thiết.

Huyền Cơ Tử nhìn phất trần trắng trong tay đã trở nên đỏ tươi loá mắt, giơ tay lên ném phất trần qua một bên. “Đáng tiếc.”

Trên trán Cao Khôn chảy ra mồ hôi lớn cỡ hạt đậu.

Động tác của Huyền Cơ Tử quá nhanh. Hắn bị người khác kèm chế, thậm chí không kịp phản kháng, nên gân tay gân chân đều bị đánh đứt!

Trên người, dưới chân đều bầy nhầy máu.

Máu đỏ tươi trên cổ tay, cổ chân hắn vẫn không ngừng chảy xuống đất.

Lúc này hắn đã không đứng thẳng được nữa, chỉ có dựa vào thị vệ kèm ở hai bên trái phải mới không đến mức ngã xuống đất.

165. Chương 166: Chém Đầu Rắn Chúng

Ném phất trần, Huyền Cơ Tử giơ tay lên đánh một chưởng vào đầu vai hắn. “Chặt đứt gân tay gân chân người, phế võ công của người cũng khó giải được mối hận trong lòng ta!”

Cao Khôn trong tiếng gào thét đau đớn thấp thoáng nghe được Huyền Cơ Tử nói một câu như vậy.

Sau đó hắn liền ngất đi.

Tại sao Huyền Cơ Tử hận hắn như vậy?

Hắn cũng không có từng làm cái gì đối với Huyền Cơ Tử mà? Thậm chí bởi vì chuyện lần trước Huyền Cơ Tử cầu xin giúp hắn, để cho hắn miễn bị trục xuất khỏi hoàng cung, hắn còn có thay đổi cái nhìn một chút đối với Huyền Cơ Tử... Nhưng trong giọng của Huyền Cơ Tử như là hận thấu xương đối với hắn?

Cao Khôn bị chặt đứt gân tay gân chân, phế võ công được người mang đi.

Mục Thanh Thanh núp ở một góc tấm điện, lúc này đã lung tung mặc bộ quần áo.

Ả thầm nghĩ để tất cả mọi người quên đi sự tồn tại của ả, bỏ quên ả mới tốt.

Vốn hết thấy đều thuận thuận lợi lợi, vốn hết thấy đều phát triển dựa theo suy tính của ả. Tuyên Văn Bình bị triệu hồi trở về, Tuyên gia sẽ bị lưu đầy. Trên đường lưu đầy giả sử xảy ra chút gì ngoài ý muốn khiến cho Yên Vũ chết không toàn thây cũng không phải là chuyện ghê gớm gì chứ?

Ả bất kể là ở lại Thiên triều hay trở về Tây Hạ, cuộc sống đều có thể khiến cho người ta ngưỡng mộ, khiến cho người ta hâm mộ.

Vì sao... vì sao bỗng nhiên tất cả đều thay đổi?

Rõ ràng vừa mới còn trời quang mây tạnh, thoáng cái liền mưa to sấm sét?

Mục Thanh Thanh ôm đầu gối của mình, núp phía sau bình phong, vùi đầu thật thấp, không dám thở mạnh chút nào.

Một màn vừa rồi Cao Khôn bị chặt đứt gân tay gân chân, ả nhìn thấy rõ ràng.

Cao Khôn võ công cao cường cũng không phải là đối thủ của đạo sĩ thoát nhìn gầy yếu như vậy.

Mình một chút võ công cũng không có, bây giờ Cao Khôn cũng không có ở đây, Hoàng đế cũng đã chết, ai còn có thể bảo vệ ả?

Lưu Tố? Lưu Tố vẫn còn ở Lâm An! Chỉ cần ả có thể trà trộn ra khỏi cung, tìm được Lưu Tố là có thể theo Lưu Tố trở lại Tây Hạ, làm Hoàng hậu của ả.

Ả không muốn tính toán Yên Vũ nữa! Không muốn trở lại Thiên triều nữa!

Để cho những người này đều quên ả đi, không nhìn thấy ả đi! Như vậy là ả có thể tránh thoát một kiếp ngày hôm nay, là có thể trà trộn ra khỏi cung, là có thể trở lại cuộc sống áo cơm không lo trước đây.

Thật ra Yên Vũ nói không sai, ả vẫn luôn không biết thỏa mãn, không luyến tiếc hạnh phúc. So với đa số người, ả áo cơm không lo, thân phận cao quý, hơn nữa còn có người bên cạnh yêu ả, đối tốt với ả, ả đã rất may mắn.

Bây giờ ả biết luyến tiếc hạnh phúc, biết mình đã từng sai lầm...

Có thể hay không, có thể lại để cho ả may mắn lần nữa hay không... Say này không dám tiếp tục như vậy...

Hiển nhiên ông trời không có nghe được tiếng lòng của Mục Thanh Thanh.

Một đôi giày màu đen dừng ở trước mặt Mục Thanh Thanh.

Mục Thanh Thanh ôm chặt hai đầu gối của mình, tựa như thế người khác có thể không nhìn thấy ả.

“Đây không phải là Mục Thanh Thanh sao? Từng là hoa khôi của Lâm An, là phi tử Hoàng đế cứng chiu?” Giọng nói lạnh buốt nhẹ nhàng rơi xuống từ đỉnh đầu.

Mục Thanh Thanh run rẩy ngẩng đầu.

Nước mắt khiến cho trang điểm tinh xảo của ả trở nên rối tinh rối mù.

Khi thấy khuôn mặt âm trầm kia của Lộ Nam Phi thì lòng ả giống như chột bị người ta đâm một đao, chưa bao giờ có sợ hãi, hoảng hốt tràn đầy trong tim giống như vậy.

Ả nuốt ngụm nước miếng. “Lộ, Lộ đại nhân...”

“Ăn oán của người cùng thiếu phu nhân nhà ta, ta không có hứng thú. Nhưng lần này người lại có thể tính toán đến trên đầu công tử nhà ta, đến trên đầu lão gia nhà ta, người nghĩ người còn có đường sống sao?” Lộ Nam Phi hơi khom người xuống, lạnh lùng nhìn Mục Thanh Thanh, nhướn mắt nói.

Mục Thanh Thanh ôm chặt hai đầu gối của mình. “Lộ đại nhân, ta, ta có thể giải thích! Không phải là ta, ta chỉ là người bị lợi dụng, thật sự, đúng... Đúng rồi, là Cao Khôn! Cao Khôn lợi dụng ta!”

Lộ Nam Phi bỗng nhiên lắc lắc ngón tay. “Ta không muốn nghe người giải thích, tự có người của Hoàng thành ty thẩm vấn, chờ nghe giải thích của người.”

Lộ Nam Phi vung tay lên, lập tức có thị vệ tiến lên bắt lên Mục Thanh Thanh từ dưới đất.

“Lộ đại nhân, Lộ đại nhân không nên như vậy. Ta và Yên Vũ là bạn bè, là tỷ muội... Chuyện này thật không phải là ta làm, là ta bị lợi dụng! Sau này ta và Yên Vũ sẽ không là địch nữa, cũng không dám tưởng nhớ đến Tuyên Thiệu. Người thả ta đi, thả ta đi...” Mục Thanh Thanh giùng giởng hét với Lộ Nam Phi.

Lộ Nam Phi liếc ả một cái. “Người là bị lợi dụng?”

Mục Thanh Thanh gật đầu liên tục. “Thật, thật sự là bị lợi dụng! Ta vô tội!”

Lộ Nam Phi cười mỉa mai. “Người gọi là Lưu Tố kia, người có quen không?”

Mục Thanh Thanh bỗng chốc trợn to hai mắt. Lưu Tố? Lộ Nam Phi ngay cả Lưu Tố cũng biết?

Lưu Tố bị bắt?

Vậy không phải là nội tình của ả đều đã lộ?

Mục Thanh Thanh đang trong sửng sốt đã bị người mang đi khỏi trước mặt Lộ Nam Phi.

Lộ Nam Phi ngoái đầu nhìn lại, nhìn về phía Hoàng đế trần như nhộng, ngồi xếp bằng trên giường, bên trong màn lụa mỏng manh bị gió nâng lên. Khoé miệng tràn đầy mỉa mai.

Thái tử quỳ gối trước giường khấu đầu với Hoàng đế.

Đám người trong phòng đều theo Thái tử hành lễ với Hoàng đế.

Mặc dù vẻ mặt Lộ Nam Phi khinh thường, nhưng cũng quỳ xuống theo.

Sau khi hành lễ, các cung nhân tiến lên thay long bào cho thân thể còn chưa cứng đờ của Hoàng đế.

Thái tử ra khỏi tẩm cung của Hoàng đế, triệu tập đại thần, cũng cho trong cung phát tang.

Lúc các đại thần đến đây thì Thái tử đã thay đồ tang.

Nhị hoàng tử nghe thấy Thái tử cùng các đại thần đều ở Ngự thư phòng, lúc này liền dẫn người xông về phía Ngự thư phòng.

Nhưng người cách còn xa đã bị Hoàng thành ty chặn lại.

Chỉ thả một mình hần đi vào, người hần mang theo đều bị giữ lại.

Nhị hoàng tử một thân một mình, biết tình thế bất lợi cho mình, chỉ muốn vào Ngự thư phòng trước rồi nói. Tìm các đại thần giúp đỡ mình trước đây, dù sao vẫn không đến mức khiến cho ngôi vị Hoàng đế thuận lợi rơi vào trong tay Thái tử như thế.

Nhưng khi hần đến Ngự thư phòng thì đang nghe bốn vị đại thần thân tín bên cạnh phụ hoàng nhìn thánh chỉ nói: “Đây thật sự là chiếu thư Hoàng thượng tự tay viết, ngọc tỷ cũng là thật, thánh chỉ không thể nghi ngờ gì. Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Trong Ngự thư phòng, đại thần đều hướng về Thái tử trịnh trọng quỳ xuống.

Nhị hoàng tử sững sờ ở cửa Ngự thư phòng, ngơ ngác nhìn một đám đại thần quỳ xuống đất, nhất thời hoảng hốt không biết mình ở đâu.

Nâng mắt, liền thấy khuôn mặt mỉm cười của huynh trưởng, đang khinh bỉ nhìn hần.

Nhị hoàng tử bỗng nhiên cuồng lên. “Ta không tin, ta không tin! Đây là giả, chiếu thư là giả! Phụ hoàng rõ ràng thích ta hơn! Là người, nhất định là người hại chết phụ hoàng! Hôm qua phụ hoàng còn rất tốt!”

“Ai nói phụ hoàng chết?” Thái tử bỗng nhiên mắng.

Nhị hoàng tử sững sờ. Các vị đại thần cũng ngẩng đầu nhìn về phía Thái tử.

Thái tử lạnh lùng nói: “Phụ hoàng chính là đắc đạo thăng tiên, đã toạ hoá*! Người đừng nói bậy!”

(*toạ hoá: quy tiên)

“Người nói bậy! Người! Là người mưu quyền soán vị! Là người đại nghịch bất đạo! Ta không tin!” Nhị hoàng tử vẻ mặt dữ tợn, dương nanh múa vuốt muốn đánh về phía Thái tử.

Thái tử vung tay, lập tức có thị vệ tiến lên bắt giữ Nhị hoàng tử.

“Nhị hoàng tử quá hung nhớ phụ hoàng, tâm trí thất thường, có cử chỉ làm người ta bị thương, lập tức mang Nhị hoàng tử về cung, cho người canh giữ thật kỹ, chớ để cho hần lại làm người khác bị thương! Càng chớ để cho hần, ngô, thương, chính, mình!” Thái tử cười lạnh, nói.

“Người thả ta ra, người thả ta ra! Là người mưu nghịch...” Nhị hoàng tử bị người bịt miệng, mang ra khỏi Ngự thư phòng.

“Các vị đại thần cho rằng nhị đệ đây là...” Thái tử nhìn về phía mọi người quỳ trên đất.

“Hoàng thượng nhân từ thánh minh, Nhị hoàng tử quả thật tâm trí thất thường rồi!”

“Hoàng thượng nhân hậu...”

“Hoàng thượng khoan dung...”

Một đám đại thần đều nói.

Thái tử hơi gật đầu, giơ tay lên để chúng thần bình thân.

Tiên hoàng để băng hà, cả nước cùng để tang.

Đại điển đăng cơ được cử hành sau quốc tang, bây giờ vẫn dùng niên hiệu của tiên hoàng. Nhưng thật sự ngọc tỷ cùng ngôi vị Hoàng đế đã tới trong tay Thái tử, xưng hô đối với Thái tử bây giờ cũng đã đổi thành Hoàng đế.

Sau khi Thái tử đăng lâm đế vị, tự mình hạ một đạo ý chỉ, đó là rút về quân binh canh giữ bên ngoài Tuyên gia.

Vua nào triều thần nấy. Tuyên gia bị giáng chức trước mặt tiên hoàng đế, bây giờ là đầu tư tốt của tân hoàng.

Giữa chúng thần cho dù có bất mãn đối với Tuyên gia, bây giờ đoán không ra tân hoàng rốt cuộc có bao nhiêu tình cảm đối với Tuyên gia, cũng không dám tùy tiện phản đối ý chỉ của tân hoàng.

Yên Vũ ngồi ở trong nhà, vừa đang đưa nôi đỡ Tuyên Dao Kỳ cùng Tuyên Hàm ngủ, vừa lắng tai nghe động tĩnh bên ngoài viện.

“Đều rút lui rồi.” Yên Vũ bỗng nói khẽ.

Đặng Tâm không nghe rõ, cúi người hỏi một câu: “Chủ tử nói cái gì?”

Yên Vũ ngẩng đầu cười khẽ. “Không có gì, thời tiết lại thay đổi.”

Đặng Tâm ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài phòng, gật đầu một cái nói: “Đúng vậy, mới vừa rồi còn mây đen rợp trời, nô tỳ tưởng là nhất định phải đổ một trận mưa lớn đây, bây giờ ngược lại toàn bộ mây đã tản đi, thấy mặt trời cũng nhanh lộ ra rồi!”

Yên Vũ khẽ gật đầu, trong miệng khẽ ngân nga ca dao, nhìn vẻ mặt ngủ say của con trai con gái, khoe miệng không tự chủ lộ ra một nụ cười nhạt.

Quan binh bao vây bên ngoài Tuyên gia vừa mới rút lui, Lộ Nam Phi liền dẫn người lại đây.

Lộ Nam Phi giục ngựa bay nhanh. Ngựa còn chưa đứng vững ở cửa Tuyên gia, hắn đã phi thân xuống ngựa, bước chân vội vã chạy về phía bên trong cửa.

Lộ Minh Dương và Thượng Quan Hải Lan theo sau thấy dáng vẻ hắn vội vàng, đều hơi sửng sốt, nhưng cũng nhanh chóng tung người xuống ngựa, đuổi theo bước chân của hắn.

“Công tử!” Lộ Nam Phi nhìn thấy bóng dáng của Tuyên Thiệu ở bên ngoài thư phòng, lập tức chấp tay quỳ xuống.

Tuyên Thiệu xoay người lại nhìn hắn. “Mau đứng lên, sao làm đại lễ thế này?”

Tuyên Thiệu khom người đang muốn nâng Lộ Nam Phi dậy, lại thấy Lộ Minh Dương và Thượng Quan Hải Lan theo sau đến cũng đều không nói một lời quỳ xuống.

“Các người làm cái gì vậy?” Tuyên Thiệu nhàn nhạt hỏi.

Giọng Lộ Nam Phi hơi nghèn nghẹn nói: “Mấy năm nay công tử đã chịu uất ức! Công tử không nói, trước sau một bộ dừng đứng, nhưng bọn thuộc hạ nhìn ở trong mắt, bị đè nén ở trong lòng! Công tử nên là tỉnh thần hăng hái, tự do phóng khoáng. Bây giờ... Bây giờ công tử rốt cuộc đã sẵn sàng để trở lại một lần nữa!”

Lộ Minh Dương và Thượng Quan Hải Lan quỳ không nói gì, nhưng hiển nhiên cũng tán thành ý tứ của Lộ Nam Phi.

Đôi mắt đen như hắc diệu thạch của Tuyên Thiệu nhìn không ra cảm xúc, chỉ nhàn nhạt nhìn ba người trước mặt.

“Tất cả đứng lên.”

Ba người không nhúc nhích.

Tuyên Thiệu cười khẽ. “Ta đã quyết định trở lại, có rất nhiều việc muốn giao các người thay ta làm, các người dự định quỳ như vậy để hoàn thành nhiệm vụ ta giao phó ư?”

Ba người nghe lời này, lập tức mang ý cười, đứng lên từ dưới đất.

“Chúng tôi chỉ sợ công tử ngài vẫn như trước kia, không muốn đi tranh thủ, rõ ràng là thứ mình nắm chặt trong tay, không nên vì ngại quân thần chó má gì đó mà cam nguyện nén giận. Nhìn công tử mặc quần áo của tiểu lại, trong tay cầm phác đao mỏng manh, lòng chúng tôi đều rất khó chịu!” Lúc này Thượng Quan Hải Lan mới lên tiếng, giống như nhìn thấy Tuyên Thiệu muốn có hành động, rốt cuộc gương mày thở ra một hơi.

Tuyên Thiệu hơi rũ mắt. “Trước đây bất quá là nghĩ người một nhà bình an hạnh phúc cùng với nhau là tốt rồi. Hôm nay ngay cả nguyện vọng nhỏ như vậy cũng không thể thực hiện, ngay cả người nhà cũng không che chở được, còn nhịn cái gì?”

Giọng điệu của Tuyên Thiệu tuy rằng vô cùng bình thản, nhưng nghe trong tai ba người đều là chua xót bất đắc dĩ. Trong bụng không khỏi đều cảm thấy không đáng vì Tuyên Thiệu.

Lại nghe Tuyên Thiệu cười khê. “Đã quyết định phải thay đổi cục diện bị người ta kềm chế, chúng ta phải đảo ngược hoàn toàn. Người được phái đuổi theo người mang thánh chỉ triệu hồi cha ta có thể thu hồi thánh chỉ về?”

Lộ Nam Phi lập tức khom người nói: “Người còn chưa trở lại, nhưng thánh chỉ đã tới tay, người tuyên chỉ cũng đã bị giải quyết rồi.”

Tuyên Thiệu gật đầu. “Như vậy cũng tốt, cha một lòng chiến đấu ở biên cương, chớ để việc Lâm An quấy rầy tâm ông ấy.”

Ba người liếc nhau, nói: “Vâng, chuyện Lâm An đều gạt biên cương, trong chốc lát tin tức này cũng không truyền đi được.”

“Cao Khôn tác oai tác quái nhiều năm như vậy, ở trong triều cũng nắm vùng không ít thế lực. Bây giờ Cao Khôn đã bị phế đi, những thế lực này của hắn còn sót lại, có thể thu nhận thì thu, không thể thì nghĩ biện pháp nhổ ra.” Tuyên Thiệu nói.

“Dạ!” Ba người cùng đồng thanh. Âm thanh đặc biệt trấn định, vang dội, giống như trở lại trước đây, lúc hăng hái nhất ở Hoàng thành ty.

“Ừm.” Tuyên Thiệu gật đầu. “Về phía Nhị hoàng tử, tìm người xem một chút, đừng để cho tân hoàng làm quá đáng. Bây giờ đại điển đăng cơ còn chưa làm, người trong thiên hạ đều nhìn tân hoàng, lúc này nếu có vết nhơ gì cũng không tốt. Lời người đáng sợ, bảo người bên cạnh Thái tử đều phải tỉnh táo chút.” Tuyên Thiệu lại dặn dò.

“Vâng, thuộc hạ rõ.” Lộ Nam Phi chắp tay nói.

“Được rồi, không có chuyện gì thì đừng chạy tới đây, dù sao cửa nhà Tuyên phủ bây giờ nhỏ bé.” Tuyên Thiệu hơi cười cười mang theo giễu cợt.

“Đừng lo lắng, chỗ này cũng tới không được mấy chuyến. Có lẽ tân hoàng chẳng mấy chốc sẽ hạ chỉ ban trả lại toà nhà cho công tử!” Thượng Quan Hải Lan trêu nói.

Nhưng Tuyên Thiệu cười không nói, phát tay để mấy người rời đi.

Nhị hoàng tử còn chưa xây phủ ngoài cung, bây giờ bị người canh giữ ở viện của hoàng tử.

Nghe bên ngoài xưng hô đối với Thái tử ngày xưa đã đều biến thành Hoàng đế, lòng của hắn càng khó yên bình.

Bên người đã không còn người có thể nghĩ kế cho hắn, mẫu phi đã chết, ngay cả thi thể của mẫu phi năm đó hắn cũng không thể tìm được.

Sau lại có Cao Khôn bảo vệ hắn, chỉ vẽ cho hắn. Hiện tại bản thân Cao Khôn cũng khó bảo toàn.

Hắn nên làm cái gì bây giờ?

Hắn không cảm thấy Thái tử là người trạch tâm nhân hậu. Thái tử có thể một chén thuốc độc độc chết hắn hay không?

Có thể phái người hại hần hay không?

Nhị hoàng tử thấp thỏm lo âu nhiều ngày, đúng là còn không dễ chịu hơn so với lúc mẫu phi vừa chết năm ấy.

Ngự thiện phòng đưa thức ăn đến, hần ngay cả chạm vào cũng không dám, cho dù Chu Tuyền thay hần ném qua từng cái, hần cũng không dám ăn, rất sợ có thuốc độc gì, hần vừa vào miệng sẽ đi đời nhà ma.

Không mấy ngày sau, cả người Nhị hoàng tử đều gầy đi, vành mắt đen thui, chứng tỏ hần đã nhiều ngày không chỉ có ăn không ngon, sợ là ngay cả ngủ cũng ngủ không yên.

Lúc tân hoàng đến thăm hần, thấy bộ dáng tiêu tụy này của hần, trong lòng cũng hơi kinh hãi.

Nếu không phải Tuyên Thiệu nhắc nhở hần, quyết không thể để cho Nhị hoàng tử xảy ra chuyện gì trong khoảng thời gian này, hần còn không nhớ đến thăm Nhị hoàng tử.

Vốn tưởng rằng Tuyên Thiệu lo lắng quá mức, hôm nay thấy mới biết được vẫn là Thái phó nghĩ chu đáo a.

Nếu hần không đến, Nhị hoàng tử chẳng phải là tự bức tử mình trước?

“Thái tử ca! À phi phi... Hoàng huynh! Ngài đại nhân đại lượng, thần đệ trước đây trẻ người non dạ, có nhiều chỗ đắc tội với hoàng huynh, xin hoàng huynh hãy niệm tình chúng ta là huynh đệ mà đừng so đo với thần đệ!”

Chu Tuyền nói, tình trạng của hần bây giờ đã vô vọng, muốn sống thì phải làm cho tân hoàng yên tâm đối với hần, chỉ có hần không đi nghĩ đến thứ mình không nên nghĩ đến thì tân hoàng có thể an tâm để hần sống sót.

Đó là tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, cũng tốt hơn so với đầu một nơi thân một nẻo.

Nghĩ đến năm đó mẫu phi ngay cả hài cốt cũng không lưu lại, trong lòng hần liền một mảnh lạnh lẽo thê lương.

“Hoàng huynh, ngài muốn mắng thần đệ thì mắng, muốn phạt thì phạt, thần đệ quả thật đã biết sai rồi.” Nhị hoàng tử quỳ gối trước mặt tân hoàng, khóc ròng.

Tân hoàng ngồi yên, nhìn hần một lúc lâu, bỗng nhiên cười rộ lên.

Cúi người đưa tay kéo Nhị hoàng tử đứng lên. “Nhị đệ, làm cái gì vậy? Mau đứng lên.”

Nhị hoàng tử nhìn tân hoàng vẻ mặt tươi cười, càng run sợ trong lòng, đứng cũng không vững.

“Nhị đệ mau ngồi. Người đâu, tứ toạ.” Hoàng đế nói.

Nhị hoàng tử bị người ấn lên ghế, môi ầy ầy nói không ra lời.

Hoàng đế cười nói: “Trẫm nào có đáng sợ như vậy?”

“Hoàng huynh nhân hậu, đó là thần đệ tự biết hổ thẹn trong lòng, lúc đối mặt với hoàng huynh khó tránh khỏi kinh hãi.” Nhị hoàng tử nói.

Hoàng đế gật đầu. “Người cũng nói, trước kia người trẻ người non dạ, trẫm dù sao lớn hơn người vài tuổi, sao tính toán với người nhiều như vậy? Chuyện quá khứ đều qua đi. Bây giờ phụ hoàng đã đắc đạo thăng tiên, trẫm vừa đăng cơ, vẫn cần nhị đệ ở bên cạnh trợ giúp. Ta và người huynh đệ đồng tâm, cùng nhau thống trị tốt giang sơn này!”

Nhị hoàng tử nghe vậy sững sốt một chút, không khỏi nâng mắt nhìn tân hoàng. Hần thật sự tốt như vậy? Không tính toán đến mình đã từng mưu hại hần? Không tính toán đến mình không chỉ một lần ở trước mặt phụ hoàng tranh thủ tình cảm với hần? Không tính toán đến mình hạ mặt mũi hần ở trước mặt đại thần?

Hôm nay còn muốn cùng mình huynh đệ đồng tâm?

Trong lòng Nhị hoàng tử nghi ngờ không chắc, đến lúc thấy nụ cười yếu ớt không đạt tới đáy mắt ở trong mắt tân hoàng, trong lòng không khỏi cười nhạo bản thân. Đến lúc này rồi, hần vẫn còn có ảo tưởng gì chứ? Đây chỉ là lời khách sáo của tân hoàng mà thôi. Hần lại còn ngây thơ tin là thật!

“Dạ tạ Hoàng thượng ân điển, thần vô đức vô năng, chỉ sợ khó có thể kham nổi trọng trách này. Con đường sau này không cầu công lao, lòng đã thấy đủ.” Nhị hoàng tử bỗng nhiên đứng lên từ trên ghế, quỳ xuống đất nói.

Xưng hô của mình đối với Hoàng đế đều từ “Hoàng huynh, thần đệ” biến thành “Hoàng thượng, thần”, chân thành khiêm tốn đến cực kỳ.

Nụ cười trên mặt Tân hoàng hơi sâu vài phần. “Mau đỡ nhị đệ đứng lên. Mặc kệ người nói như thế nào, người luôn là đệ đệ của trẫm, chảy máu của Triệu gia ta. Cho dù không công không tội, trẫm cũng nhớ tốt về người.”

“Hoàng thượng nhân hậu!” Nhị hoàng tử khom người nói.

“Hôm nay thấy bệnh của Nhị hoàng tử cũng tốt hơn nhiều, bởi vì luôn ở trong viện hoàng tử ngột ngạt, khó tránh khỏi không có hứng thú. Trẫm phong người là An Nhạc vương, ban cho An Nhạc vương phủ, có thể rời cung bất cứ lúc nào.” Tân hoàng vui vẻ uyển chuyển nói.

Nhị hoàng tử nhất thời hơi sửng sốt. Hôm nay Tân hoàng đến không phải là để nhìn vẻ khốn quẫn của hắn sao? Còn phong vương cho hắn? Ban phủ đệ cho hắn? Tân hoàng lại thật sự không tính đến những việc trước đây hắn đã làm? Thật sự còn có thể dung thứ hắn?

“Chúc mừng Vương gia, chúc mừng Vương gia, Vương gia, mau tạ ơn đi?” Thái giám Chu Tuyền bên cạnh Nhị hoàng tử khẽ nhắc nhở.

Lúc này Nhị hoàng tử mới hoàn hồn, vội quỳ xuống đất lần nữa. “Khấu tạ Hoàng thượng ân điển!”

Hoàng đế gơ tay lên. “Miễn lễ bình thân, Nhị đệ không cần khách sáo.”

Nói xong, Hoàng đế đứng dậy, chậm rãi đi mấy bước như là đánh giá viện của Hoàng tử này. “Nơi này quả thật hơi nhỏ, An Nhạc phủ đúng là lớn hơn nơi này. Nhị đệ hoàn toàn có thể sắm thêm theo sở thích của mình, nếu thiếu cái gì cứ nói cho trẫm, trẫm nhất định sẽ chuẩn bị cho người!”

“Tạ ơn Hoàng thượng!” Nhị hoàng tử được phong An Nhạc Vương này đã bị ngạc nhiên mừng rỡ từ trên trên giáng xuống, hơi choáng váng.

Mãi đến khi Hoàng đế đã rời khỏi viện của Hoàng tử, hắn còn hơi có vẻ không biết làm thế nào.

Chu Tuyền ở bên cạnh nhìn đông nhìn tây, giọng có chút kích động, cảm khái nói: “Còn tưởng rằng mãi mãi không ra khỏi viện hoàng tử này, không ngờ a... không ngờ a... Vật trang trí nho nhỏ bằng ngà voi này là Vương gia ngài thích nhất, cái này được mang đi ra ngoài. Cái bình có quai Kiến Diêu* này cũng là thứ Vương gia ngài thích. Ừ, bộ đồ trà Định Diêu** này Vương gia dùng thuận tay, không thể bỏ lại...”

(*link tham khảo hình: img1.artron.net/auction/old/art0835/d/art08350073.jpg)

(**link tham khảo hình: img2.cn.china.cn/2/2_872_63444_800_627.jpg)

Chu Tuyền đang vừa nhìn vừa lẩm bẩm.

An Nhạc vương ngược lại giống như không nghe thấy, nhấc chân chậm rãi đi tới cửa, nhìn cây cối um tùm, nhìn một mảnh tường vi nở rộ trong sân, cười cười tự giễu. “Trước kia ta cho rằng tất cả đây đều sẽ thuộc về ta, Hoàng cung này, thiên hạ này... Hôm nay, là một ban thưởng nho nhỏ của hắn, một ân điển nho nhỏ của hắn liền mang ơn như vậy, khúm núm như vậy... Ha ha, đời người thật sự giống như một tuồng kịch!”

Chu Tuyền ngừng lẩm bẩm, nhìn bóng lưng của An Nhạc vương một chút.

An Nhạc vương ngược sáng, bóng dáng gầy yếu, thê lương tiêu điều như vậy.

Vừa rồi không phải Vương gia còn thật cao hứng sao? Sao lại lập tức nói ra những lời ấy?

Thắng làm vua thua làm giặc vốn chính là như vậy. Hôm nay có thể giữ lại mạng, còn có danh hiệu Vương gia, chẳng phải đã là may mắn trong bất hạnh sao?

“Vương gia...” Chu Tuyền khẽ gọi một tiếng.

Nhưng An Nhạc vương đầu cũng không quay lại. “Người xem rồi chuẩn bị đi, ta mệt rồi, đi nghỉ một lát.”

Tiên hoàng tấn thiên*, sau bảy ngày quần thi do Tân hoàng đỡ linh cữu đưa tới bên ngoài cửa cung, còn lại lộ trình đến tận hoàng lăng là do An Nhạc vương thay mặt đưa tiễn.

(*tấn thiên: thời gian quần linh cữu)

Sau khi Tiên hoàng hạ táng, Tân hoàng chính thức sắc phong Lộ Nam Phi làm Tổng chỉ huy sứ Hoàng thành ty.

Phong Tuyên Thiệu làm Đế sư, mời Tuyên Thiệu đảm nhiệm chức Thừa tướng.

Nhưng bị Tuyên Thiệu cự tuyệt.

Tuyên Thiệu tránh ở trong nhà, đóng cửa từ chối tiếp khách.

Thấy Tuyên Thiệu cự tuyệt ý chỉ bổ nhiệm làm Thừa tướng của Tân hoàng, mọi người hết sức không hiểu. Bất kể là người đứng ở một bên xem chuyện, hay là Lộ Nam Phi – người luôn thân thiết với Tuyên Thiệu, cũng không biết vì sao hắn muốn làm như thế.

Nhưng Tuyên Thiệu đóng cửa từ chối tiếp khách là thật, ngay cả đám Lộ Nam Phi, Lộ Minh Dương cũng bị người hầu của Tuyên gia chặn ở bên ngoài.

Lộ Nam Phi lợi dụng bóng đêm lẻn vào sân của Tuyên gia.

Nhưng ở ngoài sân tìm không được bóng dáng của Tuyên Thiệu. Tới gần nội viện thì nhất thời chần chừ, chẳng biết có thể đi vào hay không.

Nội viện chính là nơi nữ quyến sống, bây giờ lại là ban đêm, ngộ nhỡ gặp phải ai thì còn thêm lúng túng.

Lúc Lộ Nam Phi đứng do dự ở bên ngoài nội viện, Yên Vũ đã nghe được động tĩnh của hắn.

“Lộ đại nhân đến, tướng công không đi gặp sao?”

Yên Vũ nâng mắt, thấy Tuyên Thiệu đang ôm Tuyên Dao Kỳ vào trong ngực, khẽ dung đưa, trong miệng còn ngâm nga ca dao hân mới học được hôm qua.

Giọng của Tuyên Thiệu rất êm tai, khe khẽ dịu dàng hát ca dao dỗ em bé. Giọng nhiều hơn mấy phần mạnh mẽ so với giọng êm ái của phụ nữ. Giọng nén thấp của hắn ngược lại lộ ra vài phần tình cảm dịu dàng, càng đặc biệt êm tai.

Đàn ông Tuyên gia phần lớn xem ra bất công mà. Khi Tuyên Cảnh còn bé cũng chưa từng hưởng thụ qua đãi ngộ như thế này.

Tuyên Hàm rõ ràng ở một bên trừng đôi mắt to nhìn cha mình, gương tay nhỏ bé muốn cha ôm, nhưng Tuyên Dao Kỳ chỉ mơ hồ nỉ non một câu “Cha...”, cũng không biết là đang gọi cha hay là vô tình phát âm, liền khiến Tuyên Thiệu vui vẻ ôm mãi con gái ở trong ngực không chịu buông tay.

Yên Vũ dường như tiên đoán được Tuyên Dao Kỳ này chắc chắn sẽ bị cha chồng cùng Tuyên Thiệu nuông chiều thành một tiểu thư kiêu ngạo hống hách!

Khi Tuyên Cảnh còn bé tuy có Tuyên phu nhân và Tuyên đại nhân cưng chiều, nhưng ít ra nó biết sợ cha và mẹ của nó.

Bây giờ nhìn bộ dáng của Tuyên Thiệu đối với Tuyên Dao Kỳ, chỉ sợ tương lai Dao Kỳ sẽ không sợ hắn, cười trên cổ, tóm râu mép của hắn cũng có thể.

Đến khi Tuyên Dao Kỳ rút cuộc ngủ ở trong lòng Tuyên Thiệu, Tuyên Thiệu giao con gái cho bà vú ẵm xuống, mới quay đầu lại nhìn Yên Vũ, hỏi: “Hắn đi rồi sao?”

Yên Vũ lắng tai nghe. “Còn chưa, chờ ở bên ngoài cổng trong, phỏng chừng chàng không hiện thân thì hắn liền chuẩn bị xông vào.”

Tuyên Thiệu cười khê. “Nuông tử ngủ trước đi, ta đi một lát sẽ trở lại.”

Yên Vũ gật đầu, đưa mắt nhìn theo Tuyên Thiệu ra khỏi phòng.

Tuyên Thiệu vẫn chưa giải thích với Yên Vũ nguyên nhân hẳn cự tuyệt Hoàng thượng phong hẳn làm Thừa tướng.

Nhưng Yên Vũ thấy hẳn mấy ngày nay dường như cảm xúc đặc biệt tốt, vẻ tươi cười trên mặt cũng nhiều hơn. Tuy rằng khuôn mặt tươi cười của hẳn hơn phân nửa là đối với nàng và con gái.

Nhưng cảm xúc của hẳn không tệ, Yên Vũ cảm nhận được.

Chuyện Thừa tướng có lẽ sẽ không dừng ở đây, chắc chắn còn có tiếp theo sau.

Tuyên Thiệu ra khỏi viện, lúc nhìn thấy Lộ Nam Phi thì quả nhiên thấy hẳn đã gấp đến độ muốn xông vào cổng trong.

Yên Vũ nghe thấy hai người đi thư phòng. Cách khá xa, mặc dù ban đêm yên tĩnh nhưng hai người nói gì đó nàng cũng không nghe được, vả lại nàng cũng không cố ý đi nghe.

Không quá nửa canh giờ Tuyên Thiệu đã trở lại.

Hai người tắm tấp rồi ngủ. Tuyên Thiệu cũng không nói gì cả.

Lại qua hai ngày, Hoàng đế hạ chỉ lần thứ hai, lời lẽ khẩn thiết, mời Tuyên Thiệu làm Thừa tướng, cũng Ngự ban phủ Thừa tướng. Ngay cả tấm biển cũng là Hoàng đế tự mình viết lưu niệm, trong cung chế tạo. Tấm biển mạ vàng được đưa đến để bên trong phủ Thừa tướng được Ngự ban.

Lần này Hoàng đế không chờ Tuyên Thiệu cự tuyệt, nhất định tự mình xuất cung, cải trang đi tới Tuyên gia, đích thân gặp Tuyên Thiệu. Hơi có ý thỉnh Đế sư xuất sơn, gánh vác trọng trách phụ quốc.

Tuy nói là cải trang xuất cung, hơn nữa Tuyên gia cũng ở ngay Lâm An, nhưng Hoàng đế vẫn phô trương không nhỏ. Để ngừa ngộ nhỡ, Hoàng thành ty rất khẩn trương đề phòng, từ Tử Cấm Thành đến Tuyên gia, dọc theo đường đi không biết có bao nhiêu người bán hàng rong, bao nhiêu người đi đường đều do thị vệ Hoàng thành ty nguy trang thành. Hết sức chăm chú, căng thẳng đề phòng, bảo vệ an nguy của Hoàng đế.

Hai đạo thánh chỉ, còn có Hoàng đế đích thân xuất cung mời, Tuyên Thiệu cự tuyệt nữa thì có vẻ vô lễ.

Cho nên lần này Tuyên Thiệu lĩnh chỉ tạ ân.

Chẳng mấy chốc lại lần nữa bước lên trung tâm chính trị của triều đình.

Hành động này của Hoàng đế cũng được truyền làm giai thoại.

Chiều gió trong triều đình thay đổi bất thường. Ai có thể ngờ chỉ hơn nửa năm trước, cứ không một tiếng nào Tuyên gia bị giáng chức. Đầu tiên là ra một Đại tướng quân dẫn mười vạn binh, sau đó lại ra Thừa tướng Đế sư? Triệt để làm một cú trở mình đẹp?

Lúc Tuyên gia dọn từ tam tiến viện vào Ngự ban phủ Thừa tướng thì chẳng biết bao nhiêu người đổ kỵ.

Trước đây, khi Tuyên gia bị giáng chức, những người làm cầm tiền rời khỏi Tuyên gia bây giờ đã hối hận phát điên! Nhưng nếu không phải khi đó tầm mắt hạn hẹp, hôm nay bọn họ cũng là người làm của phủ Thừa tướng, đi ra ngoài đều có thể dùng cầm nhìn người! Đi đến chỗ nào mà không bị người kết quan hệ?

Nhưng hối hận cũng đã trễ. Lúc này hối hận nhất chắc chắn là hai người ở trong ngục của Hoàng thành ty.

Cao Khôn bị Huyền Cơ Tử chặt đứt gân tay gân chân, phế đi vô công, lại bị hành hạ gần như đã mất hình dạng con người.

Mặc dù Mục Thanh Thanh không có bị cực hình gì, nhưng nội tâm bị sợ hãi giày vò, càng khổ sở hơn so với hình phạt gì. Nhốt ở trong ngục hơn một tháng, ả đã trở thành da bọc xương, khuôn mặt tiêu tụy, đâu còn có thể nhìn ra xinh đẹp động lòng người trước đây.

Hoàng thành ty lấy ra chứng cứ hoạn quan Cao Khôn cầu kết với sứ thần của Tây Hạ, đưa mỹ nhân Mục Thanh Thanh mê hoặc thánh tâm, yêu ngôn hoặc chứng, làm tổn hại triều cương.

Tân hoàng hạ lệnh Cao Khôn và Mục Thanh Thanh diễu phố thị chúng, rồi chém đầu bên ngoài ngoạ môn.

Lúc Cao Khôn bị mang ra khỏi nhà ngục Hoàng thành thì đã không thể mở mắt vì đã lâu không thấy ánh mặt trời. Trong tai loáng thoáng nghe được có người nói Tuyên thừa tướng thế nào thế nào. Trong lòng hần hơi kinh ngạc, cẩn thận nghe một hồi, lúc còn chưa kịp hiểu ý nghĩa thì người đã bị đẩy lên xe chở tù.

Trên cổ hần đeo gông nặng nề, cổ tay cũng đã đau đến không còn cảm giác. Xe chở tù lắc lư lắc lư, không thể coi giống như chiếc kiệu rộng rãi tám người khiêng của hần trước đây.

Cảm thụ trong lòng Cao Khôn khó mà diễn tả bằng lời.

Mắt dần dần thích ứng với ánh mặt trời, một mảnh trắng xóa trước mắt dần dần rút đi, vừa có thể thấy rõ quang cảnh chung quanh mình thì đối diện với một cái trứng thối ném tới.

Dịch trứng gà nhộp nhấp dính vào mặt hần, ánh mắt còn chưa rõ lại bị dịch trứng gà che lại.

Chẳng biết trứng thối là ai quăng, nhưng hình như khơi dậy người vây xem. Lâm An đã bao nhiêu năm không có náo nhiệt xem diễn phố thị chúng rồi sau đó chém đầu, tinh thần quần chúng sục sôi, sớm đã ước lượng chuẩn bị giỏ đồ ăn, bên trong là rau héo, đồ ăn thừa, trứng thối, đậu hủ thối, không ngừng giáng xuống trên người phạm nhân ở trong xe tù.

Phía sau truyền đến một tiếng kêu sợ hãi của phụ nữ.

Cao Khôn quay đầu nhìn lại, nhưng gông trên cổ khiến hần quay đầu khó khăn.

Mơ hồ có thể phân biệt ra đó là tiếng thốt kinh ngạc của Mục Thanh Thanh.

Khoé miệng hần hé ra một nụ cười thê lương. Hồi đó, lúc hần mưu tính Mục Thanh Thanh vào cung, làm sao cũng chưa từng tính đến giờ phút này, hần sẽ cùng Mục Thanh ngồi trong xe chở tù, còn phải cùng bị chặt đầu.

Hần vẫn cho là mình có thể tiếp tục ung dung tự tại ở vị trí Tổng quản.

Đùa bốn triều cương, đùa bốn các đại thần khinh thường hoạn quan.

Hần cho rằng chỉ cần đối phó với Tuyên gia, đối phó với Tuyên Thiệu, hần có thể vô tư lấy mắt nhìn xuống, nhìn triều cương, nhìn quần thần, thậm chí... nhìn Hoàng đế.

Không ngờ rằng còn đùa bốn vào chính bản thân mình...

Mùi máu tanh trên người dần dần bị mùi trứng gà thối, rau úng át lấy. Toàn thân nhộp nhúa, trên đầu có vết máu kết vảy khô, có vỏ trứng và lá rau, còn có sự sỉ nhục mà hần luôn muốn thoát khỏi...

Hần luôn không từ thủ đoạn leo lên trên, luôn tính toán người khác, kết quả là vẫn bị người mưu hại...

Cao Khôn không biết mình ở trong xe tù lắc lư bao lâu.

Cảm giác được ánh mặt trời trên đỉnh đầu ngày càng nóng bỏng, lúc dường như ánh nắng chiếu thẳng xuống từ giữa trời, xe chở tù ngừng lại.

Tinh thần quần chúng sục sôi, dân chúng theo xe chở tù xem náo nhiệt bị ngăn ở bên ngoài bức tường người của thị vệ.

Cao Khôn bị lôi ra từ trong xe tù, xô xô đẩy đẩy.

Lúc này mới chặt vật mở mắt ra, nhìn thấy Mục Thanh Thanh cũng chặt vật giống như hần vậy.

Hần nhếch miệng cười cười, nhưng lúc ánh mắt của hần xẹt qua trên đài giám trảm thì không cười được nữa.

Bởi vì hần thấy được Tuyên Thiệu, thấy được cái người mà hần rất muốn tính kế, cái người mà từ khi hần vào cung, có quyền có thế nhưng vẫn luôn đối chọi gay gắt đến nay.

Hôm nay hần là tù nhân, thảm hại đến vô cùng.

Tuyên Thiệu lại an tọa trên đài cao, lạnh lùng cao quý.

Thắng làm vua thua làm giặc, bốn chữ đơn giản tẻ ra đúng là tàn nhẫn như vậy.

Trong lòng Cao Khôn khó chịu đến cực điểm, nhưng tay chân đều không nhúc nhích được, chỉ có thể bị người kéo, ném ở trên đoạn đầu dài. Hắn lập tức nôn ra một búng máu.

166. Chương 167: Từ Biệt Lâm An

“Có thể để cho Tuyên thừa tướng đích thân giám trăm thật là may mắn của ngươi!” Dao phủ toàn thân bị giáp* màu đỏ phun một ngụm nước miếng lên trên đại đao.

(*bỉ giáp: là loại áo ngoài không cổ, thường dài đến hông hoặc đầu gối. Link tham khảo hình: baike.baidu.com/view/701826.htm)

“Tuyên thừa tướng?” Cao Khôn hoài nghi nhìn về phía đại giám trăm. Thì ra Tuyên thừa tướng chính là Tuyên Thiệu... Hắn đã trở thành Tuyên thừa tướng? Nhanh như vậy... Thuận lợi như vậy...

Khi khoé mắt Cao Khôn thoáng nhìn qua Lộ Nam Phi đứng ở một bên đại giám trăm cùng Huyền Cơ Tử đứng sau lưng Lộ Nam Phi thì mới đột nhiên tỉnh ngộ!

Hoá ra hắn vẫn không thể thắng nổi. Tuyên Thiệu bất kể là ở Hoàng thành ty hay là lúc đang bị giáng chức làm tiểu lại của nha môn, thật ra chẳng bao giờ rời khỏi trung tâm triều đình!

Người tin cậy nhất bên cạnh Hoàng đế là người của Tuyên Thiệu. Người nắm giữ đại quyền sanh sát của Hoàng thành ty chính là người của Tuyên Thiệu. Trước sân khấu, hắn chỉ là người được mọi người theo hâm mộ, lui xuống vị trí hậu trường, thật ra tất cả vẫn đều nắm ở trong tay hắn.

Vốn mình cho rằng Tuyên gia ngã, Tuyên Thiệu đã không thể còn trò để hát nữa. Nhưng Hoàng đế nhớ vài phần tình xưa, vẫn để Tuyên gia ở lại Lâm An. Tuyên Thiệu cũng chính là dựa vào vài phần tình xưa của Hoàng đế, tham sống sợ chết mà thôi!

Cho đến ngày nay hắn mới hoàn toàn hiểu rõ, thì ra Tuyên Thiệu chỉ bỏ trống sân khấu, nhường cho một mình hắn ngu ngốc ca diễn, mãi đến không tiếp tục hát được nữa, mãi đến đầu rơi xuống đất...

Tuyên Thiệu, thủ đoạn người đùa bốn giới như vậy, Thái tử hắn biết không? Người đùa bốn tất cả mọi người ở trong lòng bàn tay của người, Thái tử hắn có an tâm ngồi vị Hoàng đế dưới mông?

Cao Khôn há mồm muốn hét lên mấy câu nói đó.

Nhưng tiếng còn chưa phát ra thì đã thấy cái thẻ viết một chữ trăm “soạt...” xẹt qua không trung, rơi xuống trên đoạn đầu dài.

“Hành hình...” Giọng của Tuyên Thiệu lạnh lùng, phảng phất ở bên tai.

Cao Khôn chỉ cảm thấy cái cổ mát lạnh...

“A...” Mục Thanh Thanh kinh hoảng kêu to lên.

Máu của Cao Khôn phun toé đến trên mặt ả.

Thấy Cao Khôn đã đầu rơi xuống đất, ả cũng bị người dè đầu xuống, đao phủ ở bên đã giơ đao lên thật cao.

“Đừng giết ta... Ta không phải là người nơi này. Ta không phải là người của thời đại này! Ta là người xuyên không! Các ngươi không thể giết ta, không thể giết ta...”

Tiếng gào thét của Mục Thanh Thanh chợt ngừng lại, chỉ thấy một cái đầu lăn lông lốc xuống đoạn đầu dài.

Lúc ả sắp chết còn đang suy nghĩ, xuyên qua cũng có thể chết oan uổng như thế này, ông trời có thể cho ả một cơ hội nữa hay không, để cho ả làm lại từ đầu?

Tuyên Thiệu nhàn nhạt nhìn hai cái đầu người.

Dân chúng xem náo nhiệt ở xung quanh phần lớn đã bị dọa đến biến sắc, nhin không được lui về phía sau. Người ở phía sau thấy không rõ, ngược lại xông về phía trước.

Phía trước không ra được, phía sau không vào được.

Xem náo nhiệt chính là như vậy. Nếu không phải phía trước có bức tường thì vệ trấn giữ, e là dân chúng vậy xem ở phía trước cũng có thể đã bị đẩy ngã ở phía trước đoạn đầu đài đầm máu.

Khi Tuyên Thiệu đứng dậy đi xuống đài giám trảm thì giơ tay lên khê vỗ vỗ vai Huyền Cơ Tử. “Thù của con trai người đã báo.”

“Cảm ơn công tử...” Huyền Cơ Tử xoay mặt đi, không để cho người ta thấy thần sắc của hắn.

Lúc Tây Hạ chiến bại đầu hàng, Lưu Tổ chờ một đám sứ thần Tây Hạ bị đưa trả về Tây Hạ.

Vốn Tân hoàng không đồng ý đưa trả những người này về, nhưng Tuyên thừa tướng nói không sao, cho dù thời gian những người này ở Lâm An lâu như vậy, vô cùng hiểu biết đối với phong thổ Lâm An, nhưng trở về Tây Hạ cũng không có uy hiếp gì với Thiên triều.

Hoàng đế bán tín bán nghi.

Mãi đến khi truyền tới tin tức Hoàng đế Tây Hạ giận dữ giết sứ thần bị đưa trả về thì Hoàng đế mới thở dài một tiếng, Tuyên thừa tướng quả nhiên liệu sự như thần!

Tất nhiên Hoàng đế càng thêm nể trọng đối với Tuyên thừa tướng.

Lúc Tuyên Văn Bình khải hoàn, ban sư hồi triều thì Tuyên Dao Kỳ và Tuyên Hàm đã có thể bước đi lẫm chẫm.

Đi không vững, nhưng cũng có hình có dạng.

Tuyên Dao Kỳ miệng mồm lạnh lợi, đã biết gọi cha mẹ, tổ mẫu, tổ phụ.

Tuyên Hàm miệng mồm chậm, vẫn chỉ biết a a a.

Hiển nhiên không biết lấy lòng người ta như tỷ tỷ.

Tuyên Văn Bình huy hoàng tiến vào Lâm An, được bách quan đón chào, Hoàng đế khâm ban Ngự yến. Ông ta thật vất vả thoát về, một thân phong trần mệt mỏi chạy thẳng đến trong nhà, nhìn thấy hai đứa bé đầu không chênh lệch bao nhiêu, lão đảo nghiêng ngã đi ở trên con đường đá xanh. Tuyên đại nhân quen thấy sinh tử ở trên sa trường, hỉ nộ không hiện rõ, lúc này gần như ngân ngẩn lẹ.

“Tổ phụ! Tổ phụ! Người rốt cuộc đã về rồi!” Tuyên Cảnh la hét ầm ĩ nhào vào trong ngực ông. “Tổ phụ, Cảnh nhi thật là nhớ người, người nhớ Cảnh nhi không?”

“Nhớ, nhớ!” Tuyên Văn Bình xoa xoa đầu Cảnh nhi, liên tục gật đầu nói. “Lúc ta đi, con ngay cả lời cũng còn nói không lưu loát, bây giờ đã lớn rồi! Lớn rồi!”

Tuyên Cảnh gật đầu liên tục. “Mỗi ngày con đều đến quán trà nghe người kể chuyện kể chiến tích của tổ phụ. Con đều có thể thuộc lòng tiết mục của bọn họ đó! Tổ phụ, người nghỉ ngơi một chút, ngày mai con sẽ kể cho người nghe, bảo đảm còn hay hơn so với người kể chuyện trong quán trà!”

Tuyên Văn Bình bật cười. “Được, được.”

Tuyên Dao Kỳ và Tuyên Hàm được bà vú nắm tay, ngẩng đầu nhìn ca ca cùng tổ phụ.

Lúc hai đứa mới sinh ra, Tuyên Văn Bình đã rời nhà. Hôm nay bỗng trở về, mặc dù luôn có người dạy bọn chúng gọi tổ phụ, nhưng trong ấn tượng của chúng cũng không có người “tổ phụ” này.

Hôm nay thấy ca ca mở miệng là “tổ phụ”, hai đứa cũng tò mò nhìn Tuyên Văn Bình.

Tuyên Văn Bình ngồi xổm xuống, nhìn hai đứa bé phần điêu ngọc trác, run giọng nói: “Dao Kỳ, Hàm nhi, đến, để tổ phụ ôm một cái!”

Hai đứa bé rụt vào trong lòng bà vú, không chịu tiến lên.

Một tràng tiếng bước chân mất trật tự chạy tới.

Trẻ con sợ người lạ, tuy Tuyên Văn Bình có lòng thân thiết với hai đứa bé, nhưng cũng không dám tùy tiện tiến lên.

Nghe được tiếng bước chân, ông ta đứng dậy.

Liền nhìn thấy Tuyên phu nhân đôi mắt đỏ bừng bước nhanh tới.

“Lão gia...” Tuyên phu nhân chưa dứt lời lệ đã rơi trước.

Tuyên Văn Bình nhìn thấy người vợ gấn bó làm bạn nhiều năm cùng ông ta, cũng giơ tay lên cầm lấy tay của Tuyên phu nhân. “Ừ, ta đã trở về!”

Yên Vũ mang theo nha hoàn, theo sau chạy tới: “Vốn tưởng cha phải nán lại ở trong cung không ít thời gian, không ngờ trở về nhanh như vậy.”

Tuyên Văn Bình cười chỉ vào hai đứa bé nho nhỏ. “Đây chẳng phải là còn chưa được gặp Dao Kỳ và Hàm nhi sao? Nhớ tới bọn chúng đó!”

Tuyên Cảnh vừa nghe, chu miệng. “Tổ phụ không nhớ con à?”

“Nhớ, sao lại không nhớ? Tổ phụ còn mang thứ tốt cho con đây!” Tuyên Văn Bình vội đỡ dành cháu đích tôn bị sơ sót.

Yên Vũ trừng mắt nhìn Tuyên Cảnh. “Lớn vậy rồi mà vẫn tranh giành tình cảm cùng đệ đệ muội muội!”

Tuyên Cảnh trốn ở sau lưng Tuyên Văn Bình, thè lưỡi với mẫu thân. “Lớn hơn nữa, con vẫn là đứa bé ở trước mặt tổ phụ tổ mẫu! Cưng chiều của tổ phụ tổ mẫu cũng muốn tranh!”

Một câu nói khiến Tuyên Văn Bình và Tuyên phu nhân đều bị chọc cười.

Ngoại trừ Tuyên Thiệu vẫn còn ở trong cung xã giao chưa hồi phủ, cả nhà vui vẻ về đi đến phòng chính.

Tuyên Văn Bình quả thật mang theo nhiều món đồ chơi cổ quái kỳ lạ trở về.

Có giàn ná làm bằng gân hươu, có cung tên nhỏ làm bằng gỗ đàn hương, sừng trâu, gân bò. Với tuổi tác và dáng vóc của Tuyên Cảnh, chơi thật vừa vặn.

Tuyên Cảnh nhìn các loại đồ chơi, hài lòng gật đầu. “Tổ phụ nói nhớ con, xem ra không phải là dối con, là thật sự nhớ con đây!”

Tuyên Văn Bình yêu thương sờ sờ đầu của nó. “Tổ phụ dĩ nhiên là thật sự nhớ con, sao là dối con chứ!”

Tuyên Cảnh được dỗ đến vui tươi hơn hở, cũng không quên ngắc đầu hỏi một câu: “Tổ phụ mang quà gì cho Linh Nhi? Con thấy những thứ này đa số là đồ chơi của con trai, còn dư lại chính là cho Dao Kỳ muội muội, tại sao không có cho Linh Nhi?”

Lời của Tuyên Cảnh vừa nói ra, cả phòng đều thất kinh.

Ngay cả Yên Vũ cũng kinh ngạc nhìn Tuyên Cảnh, không hề nghĩ rằng nó sẽ vào lúc này, ở trước mặt mọi người, hỏi ra lời như vậy.

“Linh Nhi?” Tuyên Văn Bình hồi lâu cũng không nhớ được Linh Nhi là ai.

Tuyên phu nhân vẻ mặt không hiểu, nói: “Là một tiểu nha hoàn bên cạnh Yên Vũ, lớn hơn Cảnh nhi vài tuổi. Năm đó ông trúng kịch độc, giải được là do tiểu nha đầu đó dùng khứ giác phân biệt ra được.”

Tuyên Văn Bình mới chợt hiểu ra. Mặc dù đã biết Linh Nhi chỉ là thân phận nha hoàn, nhưng cũng không tức giận đối với Tuyên Cảnh, ngược lại vô cùng từ ái nói: “Là tổ phụ sơ sót, con có thể hỏi một chút nàng ta muốn cái gì, lát nữa tổ phụ cho nàng ta, được không?”

Trông mắt của Tuyên Cảnh xoay vòng, cười nói: “Con đây liền thay nàng cầu xin. Nàng luôn ở trước mặt con tự xưng nô tỳ, còn không cho con gọi nàng là tỳ tỳ. Con nghe không được tự nhiên. Không bằng tổ phụ cho phép nàng không cần tự xưng là nô tỳ nhé?”

Tuyên Cảnh ngày hôm nay quyết tâm không nói làm cho người kinh ngạc đến chết thì cũng không thôi!

Đây không phải là chuyện về một câu xưng hô, mà chính là chuyện thân phận chênh lệch xa.

Yên Vũ tiến lên túm Tuyên Cảnh vào trong ngực. “Tổ phụ mới vừa trở về, mệt mỏi cực kỳ, chuyện của con nói sau đi!”

Tuyên Cảnh bĩu bĩu môi, nhưng thấy vẻ nghiêm nghị của Yên Vũ thì nó liền cúi đầu không tiếp tục dây dưa.

Ngày hôm sau, chẳng biết Linh Nhi từ đâu mà biết được chuyện này.

Thừa dịp lúc Tuyên Cảnh không có ở đó, tìm tới trước mặt Yên Vũ.

Lộp bộp quỳ xuống.

“Làm cái gì vậy? Mau đứng lên!” Yên Vũ vội khom lưng đỡ nàng dậy.

“Chủ tử, nô tỳ không có xúi giục tiểu công tử. Nô tỳ tự biết thân phận hèn mọn, há có thể xứng làm tỷ đệ với tiểu công tử? Xin chủ tử khuyên tiểu công tử. Năm đó nô tỳ chịu ân huệ của chủ tử, có thể thoát khỏi cái nhà cay nghiệt đó, có thể ăn no mặc ấm, đã thấy đủ. Bây giờ có thể học tập y thuật, võ nghệ, chẳng những cơm ngon áo đẹp, mà còn khi ra cửa cũng được người ta hâm mộ. Nô tỳ không dám xa cầu nhiều hơn...” Linh Nhi giống như không biết nên nói tiếp như thế nào.

Ánh mắt Yên Vũ ôn hoà nhìn Linh Nhi. Có lẽ mấy năm qua Linh Nhi đã trưởng thành. Nàng ta ở Tuyên gia ăn ngon mặc đẹp, cũng không phải lo lắng sợ hãi, hoàn toàn khác với tiểu nha đầu nhút nhát của trước đây.

Khứu giác nàng ta nhạy cảm, lại chịu khó cố gắng. Trên y học, tuổi còn trẻ trình độ không tầm thường, mơ hồ có tư thế trò giỏi hơn thầy. Ngay cả Lộ Nam Phi cũng nói, chỉ sợ không đến vài năm, hần sẽ không dạy Linh Nhi được nữa. Mà trên võ nghệ, mặc dù nàng ta không có thiên phú, nhưng nha đầu vận xoắn vụn về, không đạt được mục tiêu tuyệt không bỏ cuộc, thế nhưng cũng khiến nàng ta luyện được có hình có dạng, không nói võ công thật giỏi, ít nhất khi ra ngoài không sợ bị người ta bắt nạt.

“Người rất tốt.” Yên Vũ khẽ cười nói. “Cảnh nhi chịu thân cận với người, chứng tỏ người thật lòng đối tốt với nó. Mặc dù Cảnh nhi còn nhỏ nhưng ai thật sự đối tốt với nó, ai đối tốt với nó bởi vì thân phận của nó, nó phân biệt rõ ràng. Nó đã chịu thân cận với người, chịu coi người là tỷ tỷ, người xứng không cần quá mức không được tự nhiên. Lại nói tiếp, đây đều là duyên phận, là thiên định. Năm đó, mẹ người coi như là giúp ta đại ân... Đừng suy nghĩ nhiều như vậy, sau này nên như thế nào thì cứ như thế ấy là tốt rồi.”

Linh Nhi đứng ở trước mặt Yên Vũ, tựa như còn có điều gì muốn nói, nhưng nhìn khuôn mặt tươi cười không hề có khúc mắc nào của Yên Vũ, nàng ta lại cảm thấy mình quá kiêu cách, liền chấp tay, học kiểu dáng hành lễ của Lộ đại nhân. “Nô tỳ cáo lui.”

Thật ra trong lòng Yên Vũ đã có tính toán, nhưng lúc này còn chưa thương lượng với Tuyên Thiệu, chuyện như thế vẫn nên sau khi thương lượng với Tuyên Thiệu thì quyết định là tốt hơn.

Dù sao tuổi của Tuyên Cảnh còn nhỏ, có một số điều trong lòng suy nghĩ mơ hồ, nó cảm nhận được nhưng chắc chắn sẽ không quá rõ.

Tuyên Thiệu bây giờ thân là Thừa tướng, tất nhiên bận hơn ngày xưa.

Lúc hần về tới nhà thì dưới mái hiên, trong góc phòng đều đã lên đèn.

Yên Vũ vừa thêu túi thơm vừa để ý đến động tĩnh bên ngoài, nghe thấy hần trở về, mới thả đồ ở trong tay xuống.

“Ăn chưa?” Yên Vũ đi ra đón.

Tuyên Thiệu kéo tay của nàng, gạt đầu. “Tuỳ tiện ăn một chút ở bên ngoài rồi.”

Yên Vũ ngồi được trên người hần có mùi rượu, liền rút tay ra từ trong tay hần. “Uống rượu ở đâu?”

Tuyên Thiệu thấy động tác của nàng, hơi sững sờ, lại nhìn biểu cảm trên mặt nàng, biết là nàng ghen, cười ha ha, giơ tay lên ôm Yên Vũ vào trong ngực. “Nàng suy nghĩ nhiều rồi, sao không tin ta, có phải nên phạt hay không?”

“Ai suy nghĩ nhiều!” Yên Vũ đưa tay đẩy hấn.

Nhưng Tuyên Thiệu ôm nàng chặt hơn. “Ăn cơm cùng quan viên của Giang Tô, Chiết Giang. Sang năm, sau đại điển đăng cơ, phải thật sự vì Hoàng thượng tuyển hậu phi vào cung, có một số việc ta phải dặn dò, uống rượu cũng là khó tránh khỏi.”

Yên Vũ ồ một tiếng.

Tuyên Thiệu giơ tay lên véo véo mũi nàng. “Nàng hẹp hòi như vậy, không bằng sau này giả bộ làm gã sai vặt theo ở bên cạnh ta, nhìn chăm chăm ta thời thời khắc khắc để yên tâm?”

“Ai hẹp hòi?” Yên Vũ hừ nói.

Tuyên Thiệu cười khê, không tiếp tục tranh cãi với nàng nữa, chỉ nói: “Mặc kệ, xử oan ta sẽ bị trừng phạt, thân thể tiện không?”

Yên Vũ lập tức đỏ mặt, khê gật đầu. “Thiếp còn có chuyện đứng đắn nói với chàng đây!”

Tuyên Thiệu kéo nàng ngồi xuống trên trường kỷ. “Chuyện gì?”

Yên Vũ dừng một chút mới lên tiếng: “Cảnh nhi hình như rất thích gần gũi với Linh Nhi. Hôm qua lúc phụ thân về, Cảnh Nhi còn nói với phụ thân, muốn phụ thân cho phép Linh Nhi không cần tự xưng nô tỳ. Thiếp lo lắng...”

“Cảnh nhi còn nhỏ, thuở nhỏ có một đại tỷ tỷ như Linh Nhi theo ở bên người, thân thiết với nàng ta cũng là tự nhiên, sẽ không nghĩ tới tiến tới tình yêu nam nữ. Phu nhân thật sự là quá lo lắng.” Tuyên Thiệu nói.

Nhưng vẻ mặt Yên Vũ nghiêm túc. “Bây giờ không nghĩ tới, mỗi ngày ở chung, lâu ngày sinh tình, khó tránh khỏi sẽ nghĩ tới. Cảnh nhi thông minh, thành thực nhiều hơn so với con nít cùng lứa tuổi. Thiếp không phải là ghét bỏ xuất thân của Linh Nhi. Linh Nhi thông minh hiếu học, tao nhã biết lễ, từ khi vào Tuyên phủ đã vô cùng hiếu chuyện. Hơn nữa thiếp chẳng phải cũng có một khoảng thời gian nương thân Xuân Hoa lâu sao? Xuất thân không quyết định cái gì, chỉ là nàng ta dù sao cũng lớn hơn Cảnh nhi vài tuổi, hơn nữa thiếp thấy nàng ta đối với Cảnh nhi thật sự là tình cảm của tỷ tỷ đối với đệ đệ. Nếu Cảnh nhi lớn chút nữa, nghĩ lệch... Chuyện như vậy thua thiệt luôn luôn là con gái, ngược lại không có gì tốt đối với Linh Nhi!”

Tuyên Thiệu nghe vậy, lúc này mới thu hồi vẻ không để ý, khê gật đầu hiểu rõ, nói: “Cho nên, phu nhân dự định nhận Linh Nhi làm nghĩa nữ?”

“Ừm, như vậy lúc Cảnh nhi gặp lại Linh Nhi, với thân phận tỷ tỷ, cho dù chung đụng lâu dài, nó biết đó là tỷ tỷ của nó, cũng sẽ chặt đứt những suy nghĩ khác! Hơn nữa Linh Nhi có thân phận nghĩa nữ của Thừa tướng, sau này lập gia đình cũng tốt hơn nhiều.” Yên Vũ nói.

Tuyên Thiệu giơ tay lên nhéo nhéo chóp mũi của nàng. “Được, đồng ý. Ngày mai ta sẽ sai người đi nha môn đổi khế ước bán thân của Linh Nhi. Chọn một ngày tốt, làm một lễ nhận nuôi để tỏ vẻ trịnh trọng.”

Yên Vũ cúi người mỗ một cái trên môi Tuyên Thiệu. “Vẫn là tướng công suy nghĩ chu đáo.”

Lúc nàng muốn đứng dậy thì bị Tuyên Thiệu đè lại. Tuyên Thiệu xoay người đặt nàng ở dưới thân. “Ta suy nghĩ chu đáo như thế, chẳng phải phu nhân nên thưởng cho ta sao?”

Yên Vũ ưm một tiếng, gương mặt ửng đỏ.

Khi Tuyên Cảnh nghe thấy tin tức này thì vui cực kỳ, thậm chí đi tìm Linh Nhi, nắm lấy tay mềm mại của nàng và nói: “Sau này ta có thể gọi người là tỷ tỷ rồi! Coi người còn phủ nhận như thế nào!”

Trong lòng Linh Nhi đã mừng rỡ, lại cảm kích, len lén khóc nhiều lần, luôn nói nhất định là mẫu thân ở trên trời đã vì nàng khẩn cầu không ít, khiến cho nàng gặp được chủ tử tốt như vậy. Nàng dù cho máu chảy đầu rơi cũng phải báo đáp ân tình của chủ tử.

Năm mới bắt đầu, đại điển đăng cơ của Tân hoàng thật là long trọng.

Sau đại điển đăng cơ chính là các nơi tuyển chọn mỹ nhân dâng vào.

Tuyên Thiệu bận túi bụi.

Tuyên Văn Bình lơ mờ phát hiện cái gì, một ngày gọi Tuyên Thiệu tới thư phòng của mình.

“Hoàng đế vừa đăng cơ, con thân là Đế sư, không nghĩ làm sao phụ tá Hoàng đế cần cù chính vụ, việc tuyển chọn mỹ nhân tốn thời gian nhiều như vậy, thật là không thích hợp!”

Tuyên Thiệu nghe vậy, cũng không có lên tiếng.

Tuyên Văn Bình đánh giá vẻ mặt của hắn, bỗng nhiên nói: “Ta thấy con gần đây tốn không ít tâm tư vào việc suy đoán sở thích của Hoàng đế, vừa đoán ý nói hòa với Hoàng đế, đó là đạo làm bề tôi của con sao?”

Tuyên Thiệu vẫn không có lên tiếng, chỉ chuyển tầm mắt ra bên ngoài cửa sổ.

“Con đừng có bộ dáng không kiên nhẫn như vậy, bây giờ con là Thừa tướng, nhưng ta vẫn là cha của con!”

Tuyên Thiệu thấy giọng điệu của Tuyên Văn Bình hơi không tốt, lúc này mới thu liễm lại sự không kiên nhẫn trong lòng mình. “Phụ thân nghĩ đạo làm bề tôi là cái gì?”

“Từ thuở nhỏ ta đã dạy con trung quân là thế nào, làm sao đền đáp triều đình, làm sao vì dân mưu lợi. Con hôm nay tới hỏi ta đạo làm bề tôi là thế nào?” Tuyên Văn Bình khẽ mím môi, tựa như hơi tức giận.

Tuyên Thiệu cười khê. “Con không có quên. Nhưng mà đạo làm bề tôi của phụ thân chỉ khiến cho nhà chúng ta lên lên xuống xuống, cuối cùng suýt nữa cửa nát nhà tan, lưu đầy ngàn dặm. Mặc dù cha trung thành tận tâm, nhưng khi Hoàng thượng thấy được lòng trung thành của cha thì cha là trung thần, khi Hoàng thượng không thấy được lòng trung thành của cha thì cha chính là đồ đại gian đại ác. Chỉ bằng vào lòng yêu thích của Hoàng đế mà thôi.”

Tuyên Thiệu lắc đầu. “Con muốn sinh tồn, nhưng không phải là như vậy. Từ năm mười tuổi ấy con đã dần dần hiểu rõ, chỉ có nắm quyền lực ở trong tay mình, tay cầm đại quyền sanh sát, mới có thể bảo vệ được bản thân và người mình yêu.”

Đầu chân mày Tuyên Văn Bình cau lại, ông thật không ngờ chuyện lúc Tuyên Thiệu mười tuổi năm ấy vẫn có ảnh hưởng lớn đối với hắn như vậy. Ông cho rằng sự kiện kia đã qua, nhưng không biết rằng sự kiện kia đã vĩnh viễn khắc ghi ở trong lòng Tuyên Thiệu.

Tuyên Văn Bình còn muốn nói gì nữa, lại thấy Tuyên Thiệu đã đứng dậy, đi ra ngoài. “Phụ thân lớn tuổi rồi, thân thể vốn có dư độc chưa sạch, lúc ở biên cương đánh trả Tây Hạ lại chịu nhiều khổ cực như vậy. Bây giờ con đã lớn rồi, hay là phụ thân ở nhà ngâm kệ đùa cháu đi!”

Nói xong, Tuyên Thiệu liền ra khỏi thư phòng Tuyên Văn Bình.

Tuyên Văn Bình đứng tại chỗ nhìn bóng lưng cao lớn của con trai, một hồi lâu cũng không có nhúc nhích.

Các nơi dâng vào 387 mỹ nữ, sau khi xét tuyển thì giữ lại nhập cung 108 người. Hoàng đế hàng đêm sênh ca, quốc sự nhờ vào Tuyên thừa tướng.

Tuyên tướng quân xin từ chức, dần dần phai nhạt khỏi tầm mắt của mọi người.

Thiên sự Hoàng thành ty Lộ Minh Dương, Thượng Quan Hải Lan xin lệnh nguyền đóng ở biên cương.

Tuyên thừa tướng ém lại rất lâu, cuối cùng phê chuẩn.

Lúc Lộ Minh Dương và Thượng Quan Hải Lan rời Lâm An, Tuyên Thiệu và Lộ Nam Phi đều đưa tiễn hai bộ hạ cũ trước kia.

Thượng Quan Hải Lan kẻ vào bên tai Lộ Minh Dương, nói: “Ta cho là người đã buông xuống.”

Lộ Minh Dương liếc xéo hắn một cái. “Ta vốn đã buông xuống.”

“Vậy người tránh đi biên cương làm cái gì?” Thượng Quan Hải Lan cười nhạo.

“Không phải là tránh, là đóng giữ biên cương, dốc sức vì triều đình, dốc sức vì công tử, có gì không thích hợp?” Lộ Minh Dương nhìn chăm chăm hắn, nói.

Thượng Quan Hải Lan vội xua tay. “Không có, không có, ngài tình cảm cao thượng, khiến cho kẻ hèn này theo không kịp.”

Lộ Minh Dương khẽ hừ một tiếng, không để ý đến hắn.

“Ôi chào?” Thượng Quan Hải Lan bỗng nhiên nhìn về một hướng, ngạc nhiên lên tiếng. “Đó không phải là xe ngựa của Tuyên gia sao? Nàng ấy cũng tới tiền người?”

Lộ Minh Dương vẻ mặt bình tĩnh lập tức xoay mặt nhìn lại, thần sắc trên mặt đâu còn nửa phần đáng vẻ bình tĩnh mới rồi?

“Đâu?”

“Gạt người!”

“...”

Từ biệt Lâm An lần này, chỉ mong lúc gặp lại ta đã chôn sâu nàng dưới đáy lòng, nếu không sẽ dễ dàng bị người ta nhìn ra manh mối như vậy...

167. Chương 168: Ngoại Truyện – Huyền Cơ Tử

Ta không ngờ ta có thể lại mở mắt nữa.

Ngực đau rát, gần như khiến ta không thở nổi.

Ta đã cho rằng ta sẽ chết như vậy, ta cũng không có ý định sống tiếp nữa. Mở mắt liền nhìn thấy người thiếu niên kia, toàn thân áo đen, đứng ở trong gió, gió thổi lên vạt áo của hắn, bay phất phới.

Ta nhin không được ho khan một tiếng. Hắn quay mặt lại nhìn ta. “Người tỉnh rồi.”

Ta gạt đầu một cái. “Người là?”

“Người không biết bơi mà còn chui vào trong nước, là muốn tìm cái gì? Ở chỗ ta có người biết bơi, có thể giúp người.” Thiếu niên kia đứng ngược sáng ở đầu thuyền, dáng người vô cùng thẳng tắp, giọng nói trong trẻo lạnh lùng, nhưng lúc này lại khiến một người toàn thân lạnh lẽo cảm thấy đặc biệt ấm áp.

Ta lắc đầu. “Không, không tìm được...”

“Rất quan trọng?” Thiếu niên kia dùng giọng khê giương cao, hỏi.

“Con của ta...” Ta khẽ lẩm bẩm một câu.

Nhưng không ngờ thính lực của thiếu niên kia tốt như vậy. “Con rơi xuống nước? Người đâu, cứu người.”

“Không, không phải...” Ta lắc đầu nhất thời không biết nên giải thích thế nào. Chỉ lấy cớ nói rằng. “Không phải rơi vào nước lúc này, mấy ngày trước đã bị chết chìm ở chỗ này... Đã chậm, đã chậm rồi...”

Thiếu niên kia lẳng lặng nhìn ta, bỗng nhiên hỏi: “Cho nên, người nhảy hồ tự sát?”

Chẳng biết tại sao, một câu hỏi của hắn bỗng nhiên khiến cho ta hổ thẹn không chịu nổi, xấu hổ vô cùng, trong nhất thời không biết nên nói gì cho phải. Ta tựa như gạt đầu, lại tựa như không. Trong lồng ngực đau rát khiến ý thức của ta hơi mơ hồ.

Lũ lụt ở phủ Kiến Ninh khiến rất nhiều người chết đuối. Người một lòng muốn cứu người mà tự tìm cái chết như ta lại được thiếu niên kia cứu.

Ta được hẩn an bài ở phủ nha Kiến Ninh được dựng lên sau thiên tai. Hẩn phái người chăm sóc ăn uống của ta, nhưng cũng không cho người coi chừng ta. Vào chạng vạng tối một ngày, còn nhìn mây chân trời nói với ta. “Nếu như ngươi không muốn sống tiếp ta không cản. Ngươi muốn tìm cái chết, ta cũng sẽ không cứu ngươi nữa. Nhưng ngươi tuyệt đối đừng nghĩ ngươi chết là vì con trai ngươi.”

Ta không biết tại sao hẩn lại nói với ta lời như vậy.

Sau khi ta dần tốt lên mới nghe được thiếu niên đã cứu ta tên là Tuyên Thiệu. Chính là đệ nhất hồng nhân ở trước mặt Thánh thượng, mười tuổi có công cứu giá, mười ba tuổi được tham triều nghị chính, đi lại trước mặt Thánh thượng không cần quỳ lạy, không cần thông bẩm, thật sự là thiên chi kiêu tử.

Mặc kệ đối với ai hẩn đều bộ dáng lời nói lạnh nhạt, khuôn mặt lạnh lùng. Không biết có phải vì lý do hẩn cứu ta một mạng hay không, ta luôn cảm thấy lòng dạ hẩn cũng không lạnh lùng như nhìn qua trên mặt hẩn vậy.

Sau khi ta khoẻ lại, tiếp tục tham dự vào chuyện cứu trợ nạn dân. Bất quá ta sẽ không giống như trước nữa, trực tiếp không để ý tới tính mạng lỗ mãng xông về phía trước.

Võ công ta giỏi, kế thừa Võ Đang, chỉ cần không xuống nước thì cứu người là chuyện nhỏ. Trước đó bị chìm suýt nữa bỏ mình đó là vì bản thân ta không có ý chí cầu sanh, chỉ muốn chết.

Nhưng ngày ấy được Tuyên Thiệu cứu, lại bị hẩn hỏi thẳng ra câu kia, ta xấu hổ vì đã từng có ý nghĩ đó ở trong đầu, nếu không sẽ không chủ động chịu chết.

Hẩn vẫn cho là con trai của ta bị nước lũ cuốn đi, còn phân phó thủ hạ lưu ý giúp ta tìm kiếm con.

Cứu trợ lũ lụt phủ Kiến Ninh cùng với xây dựng sau thiên tai cũng không thuộc về lo lắng của hẩn, hẩn chẳng qua chỉ đi ngang nơi này. Ta nghe được từ trong miệng thủ hạ của hẩn, hẩn đã vì ta mà bị trì hoãn mười mấy ngày. Người có thể tìm kiếm con cho một kẻ không quen biết mà đình lại hành trình của mình, nhất định không phải là người mặt lạnh, lòng dạ sắt đá.

Ta cảm thấy Tuyên Thiệu là một thiếu niên rất tốt, tối hôm đó ta tìm đến hẩn, nói thật với hẩn.

“Con của ta không phải là bị lũ lụt cuốn đi, là bị người ta hãm hại, chết bởi trận lũ lụt này.” Ta nói với hẩn.

Hẩn suy nghĩ một chút, bỗng nhìn ta một cái, nói: “Con trai ngươi là Phủ doãn phủ Kiến Ninh?”

Ta không ngờ hẩn lại thông minh như thế, lập tức đoán trúng. Chỉ nghe thấy hai chữ “hãm hại”, biết con trai ta là quan chức liên quan đến việc này. Nhưng quan chức liên quan có rất nhiều, hẩn có thể bỗng chốc đoán đúng nên khiến ta rất ngạc nhiên.

Ta chậm rãi gật đầu, bắt đầu dĩ cười khổ. “Đúng, ta là nhân sĩ Kiến Ninh, còn trẻ cưới được kiều thê, lúc vợ có thai hơn năm tháng thì bỗng nhiên mất đi tung tích. Ta cực khổ tìm kiếm nhưng không có kết quả, suýt nữa chết, may mắn được sự phụ Võ Đang cứu, mang ta về Võ Đang. Chữa thương cho ta, ta khỏi bệnh thì tâm đã chết, liền ở lại Võ Đang, được chuởng môn thân truyền võ nghệ. Ta luôn cho là năm đó vợ và đứa con chưa ra đời của ta đều đã không còn ở trần gian. Qua mấy thập niên, ta hạ sơn du lịch mới ngẫu nhiên biết được vợ ta đã lẫn lộn vào cung, hiện nay trở thành nhũ mẫu của Hoàng đế. Đứa con kia của ta cũng bình yên ra đời, lại có duyên làm Phủ doãn phủ Kiến Ninh. Loại cảm xúc mất rồi lại được, hơn nữa là cách xa mấy thập niên mất rồi lại được, loại cảm xúc này chắc chắn công tử rất khó hiểu... Ta đã đến Lâm An, nghĩ hết cách mới gặp được bà ấy một lần. Ai ngờ bà ấy nhất định không tiếp nhận ta, còn bảo ta cút xa một chút...”

Ta bắt lực cười khổ, khẽ lắc đầu một cái, thấy Tuyên Thiệu nhàn nhạt nhìn ta nhưng không có chen vào nói, cũng không có ý muốn bình luận một chút nào cả, liền không thể làm gì khác hơn là tiếp tục nói. “Bà ấy bây giờ là nhũ mẫu của Hoàng đế, nghe nói Hoàng đế ỷ lại vào bà ấy thật nhiều, quen với cơm ngon áo đẹp, ngay cả không muốn nhận ta ta cũng không có gì lạ. Ta chỉ muốn một lần gặp lại đứa con trai mà ta chưa bao giờ gặp. Cho dù không quen biết nhau cũng được, chỉ để ta đứng xa xa nhìn nó, nhìn xem nó là dạng gì, có giống ta không? Chỉ nhìn một chút là được... Nếu nó không chịu nhận ta, ta sẽ không mạnh mẽ đi quấy rầy cuộc sống của nó! Tiếc là... Tiếc là cuối cùng không thể tới kịp nhìn nó một lần cuối...”

Ta nhin không được vành mắt phát cay, không muốn để hấn nhìn thấy vẻ khốn quẫn của ta, liền không thể làm gì khác hơn là quay mặt đi.

Một lúc lâu, dưới ánh trăng yên tĩnh, hai người chúng ta không ai nói gì.

Hồi lâu, hấn hỏi: “Tiếp theo người dự định làm gì?”

“Quay về Lâm An.” Ta không do dự nói.

“Vì sao?” Hấn nhướn mày.

Ta biết, với sự thông minh của hấn nhất định đã đoán được dự định của ta, bất quá hấn chỉ muốn để chính miệng ta nói ra mà thôi.

“Tuyên công tử, người có thể giúp ta không? Ta muốn tra ra đầu sỏ hãm hại con ta! Ta muốn trả thù cho con trai ta! Đây là chuyện duy nhất ta có thể làm cho nó...” Trong ngực ta đau đớn khó chịu. Có lẽ sau ngày bị chết đuối ấy, nước vào trong lồng ngực chưa được làm khô sạch.

“Có thể.” Hấn đáp ứng rất sáng khoái, ngoài dự liệu của ta.

“Ta sẽ không ở tại Tuyên phủ, ta là một đạo sĩ, tùy ý tìm một đạo quán ở Lâm An để trú là được rồi.” Ta nói với hấn.

“Tùy người.” Hấn gật đầu đồng ý.

Ta phát hiện hấn không phải là người dây dưa đối với việc nhỏ không đáng kể, người như vậy thường có thể làm thành tựu việc lớn. Tuy rằng bây giờ hấn vẫn còn rất trẻ, nhưng ta có thể tiên đoán được tương lai của hấn nhất định sáng không giới hạn. Ta nhin không được vì hấn bấm độn một phen, cuối cùng tính ra trong mạng của hấn có ý nghĩa phượng hoàng niết bàn dục hỏa trùng sinh. Thiên chi kiêu tử như hấn, chẳng phải tất cả đều thuận buồm xuôi gió, lúc sinh ra đời đã ngậm thìa vàng sao?

Hấn sẽ gặp phải đại tai đại nạn gì?

Hấn bình tĩnh thâm trầm, hoàn toàn không giống một đứa con nít mười mấy tuổi. Ta cảm thấy cho dù ta có thể biết bấm độn nhưng cũng không nhìn thấu hấn.

Ta và Tuyên Thiệu bước trước bước sau trở về Lâm An.

Ta định cư ở đạo quán bên ngoài thành Lâm An.

Không để ta chờ quá lâu, khoảng hơn tháng hấn liền phái người đến đưa tin cho ta. Thì ra người thiết kế hãm hại con trai ta trước đây chính là Cao Khôn, thái giám tổng quản ở trước mặt Hoàng đế ngày nay.

Hơn nữa, hấn và vợ của ta quan hệ vô cùng thân mật.

Đã như vậy, hấn nên niệm tình vợ của ta, niệm tình quan hệ với Dung thị, mà không nên hãm hại con trai ta chứ? Đó cũng là con trai của Dung thị mà, chẳng lẽ không sợ Dung thị trở mặt với hấn sao?

Tin tức Tuyên Thiệu mang tới khiến ta hiểu được, Cao Khôn chính là con đường Dung thị đi, mới bò được đến vị trí hôm nay ở trước mặt Hoàng đế.

Ta nghĩ không ra, vô cùng nghĩ không ra.

Tuyên Thiệu lại cho người nói cho ta biết, chuyện trong cung rất phức tạp, không phải là ta đây – người thế ngoại tu tiên có thể hiểu.

Ta cảm thấy lời này của hấn ít nhiều mang ý châm chọc.

Mặc dù ta bán tín bán nghi đối với kết quả hấn đưa, nhưng hoàng cung là một nơi mà không phải ta muốn vào thì có thể vào, thám thính tin tức càng là không biết ra tay từ đâu.

Ta chưa từ bỏ ý định, cũng thật không có nơi để đi. Thiên hạ này to lớn, chỉ có Lâm An khiến cho ta muốn lưu lại.

Vì vậy ta liền ở lại Lâm An, ôm một ảo tưởng, biết đâu cuối cùng sẽ có một ngày ta có cơ hội có thể tự mình tra xét chân tướng năm đó.

Không ngờ rằng, cơ hội thật sự để cho ta chờ được. Tuy rằng chờ một cái là đã nhiều năm.

Tuyên Thiệu nói, hần muốn đưa ta tiến cung, để ta luyện chế đan dược cho Hoàng đế, còn phải phối hợp với hần làm một việc.

Ta liền đồng ý, làm bất cứ cái gì! Chỉ cần để ta tiến cung! Ta ngây thơ cho rằng chỉ cần vào cung là ta có thể tra được năm đó rốt cuộc có phải là Cao Khôn hãm hại con trai ta không. Nếu như phải, với võ công của ta, giết một hoạn quan chẳng phải là chỉ là một chuyện đơn giản?

Vào cung ta mới biết được, ta thật sự sống uống cả đời.

Hoàn cảnh trong cung phức tạp hơn so với trong tưởng tượng của ta. Lời nói việc làm, dù chỉ một ánh mắt, một động tác đều phải cẩn thận.

Nơi này không phải là giang hồ, không phải là nơi dùng võ công cao thấp quyết định sinh tử.

Võ công của Hoàng đế ở trên giang hồ cũng không thể thắng được ngay cả người tệ nhất, nhưng một câu nói là có thể quyết định sống chết của người ta.

Bởi vì chúng ta sớm lên kế hoạch và sắp xếp, Hoàng đế nói một câu, khiến cho phi tử ông ta từng sung hạnh nhất vào lãnh cung.

Ta chợt thấy lòng lạnh lẽo. Ở lâu tại cái nơi như thế này, Dung thị còn là Dung thị trước đây sao?

Tuy rằng cùng ở trong cung, nhưng cơ hội ta gặp được Dung thị hầu như không có.

Vì ta là đàn ông bên ngoài, nơi hoạt động trong cung rất có hạn, đi sai chỗ chính là phạm vào kiêng kỵ, nói không chừng sẽ rơi đầu.

Nhưng cũng may Hoàng đế ỷ lại vào thuật luyện đan của ta, không nỡ làm gì ta.

Ta cuối cùng tìm được cơ hội, tìm được chỗ của Dung thị.

Cũng thấy được một màn mà đời ta không muốn nhìn thấy nhất.

Dung thị cùng Cao Khôn dây dưa trên trường kỷ. Cao Khôn chính là hoạn quan... Hai người lại có thể hoàn toàn quên mình như vậy... Thật khiến cho người ta ghê tởm.

Ta bỗng nhiên không muốn gặp Dung thị nữa, không muốn hỏi, không muốn hỏi cái gì nữa... Nhìn thấy trước mắt, càng làm cho ta chết tâm hơn so với chân tướng gì.

Giết Cao Khôn trở thành ý niệm duy nhất của ta.

Ta nói với Tuyên Thiệu ta muốn giết Cao Khôn.

Nhưng Tuyên Thiệu nói cho ta biết, có thể, nhưng bây giờ không phải là lúc.

Ta nói ta không chờ được.

Tuyên Thiệu lại nhàn nhạt liếc ta một cái, nói: “Giết một người rất dễ, nhưng nếu muốn trả thù, muốn hần chết trong tuyệt vọng, còn muốn mình có thể toàn thân trở ra, nếu không thì chính là ngu xuẩn.”

Không biết là bởi vì cái liếc nhàn nhạt của hần, hay là một câu nói không nặng không nhẹ của hần, đã thật sự khiến ta nhịn xuống.

Vào lúc Cao Khôn tàng trữ hoa Ưu đàm bà la bị Hoàng đế phát hiện, lúc ta che giấu lương tâm cầu xin cho Cao Khôn, thật ra trong lòng ta đang cười. Hoàng cung thật là một nơi thần kỳ, là một nơi có thể khiến tất cả đều vạn vạ. Nhớ hồi đó khi ta ở Võ Đang, là người thẳng thắn trực tiếp cỡ nào, nhưng chỗ hoàng cung này lại học được miệng thơn thớt dạ ốt ngấm.

Thấy ánh mắt Cao Khôn vô cùng kinh ngạc nhìn ta, ta thật sự cảm thấy thế sự mỉa mai. Từ đó về sau, ta càng có lòng kiên nhẫn lặn xuống. Vì đề phòng Cao Khôn biết thân phận của ta, ta cũng không gặp mặt với Dung thị. Dung thị hoàn toàn không biết ta ở trong cung, nhưng chuyện gì bà ta làm ta đều biết rất rõ ràng.

Sau ám sát ở Ngự hoa viên, Cao Khôn thiếu chút nữa đã chết ở Hoàng thành ty.

Nhưng Dung thị cứu hắn ra.

Trong lòng ta, mối hận đối với Cao Khôn không khỏi chuyển một phần tới trên người của Dung thị. Đây là hung thủ hãm hại con của ta đó! Chuyện đối thực* ghê tởm giữa Dung thị và hắn cũng thì thôi đi, lại còn muốn cứu tính mạng hắn, hãm hại Tuyên gia!

(*Đối thực là thái giám và cung nữ bầu bạn với nhau như vợ chồng, thường là đặc ân chỉ dành cho những thái giám có quyền lực cao vì chuyện này rất ghê, cung nữ hiếm người chịu)

Ta hận Dung thị, càng hận Cao Khôn hơn!

Cho nên khi Tuyên Thiệu nói cho ta biết kế hoạch sau cùng thì ta gần như nhiệt huyết sôi trào, nhịn cũng không nhịn được, lúc này liền ngửa mặt lên trời cười ha hả.

Rốt cuộc... Rốt cuộc để ta đợi đến cái ngày này...

Toàn văn hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yen-vu>